

Cei șapte ani de acasă!

Rolul părinților și al școlii în educația copiilor

Studiu de specialitate

Editor: Marius Dumitrescu

Esențial Proiect Educațional

**PITEȘTI,
2022**

PITEȘTI, județul ARGEȘ

Tel: 0784. 408. 000

E-mail: esentialproiect@gmail.com

Carte în format electronic

Cei șapte ani de acasă!

Rolul părinților și al școlii în educația copiilor

Studiu de specialitate

ISBN general 978-606-987-077-8

ISBN Vol. I 978-606-987-078-5

Editor: Marius Dumitrescu

**AUTORII ÎȘI ASUMĂ ÎNTREAGA RESPONSABILITATE
PENTRU CONȚINUTUL MATERIALELOR ȘI AL IMAGINILOR PUBLICATE!**

Martie, 2022

COLABORARE, COOPERARE ȘI COMUNICARE ÎNTRE ȘCOALĂ ȘI FAMILIE

PROF. DR. LUCICA VIORICA ABABEL,
COLEGIUL NAȚIONAL "ION MAIORESCU" GIURGIU

Azi se cere tot mai mult înțelegerea parteneriatului educativ ca forma de unificare, sprijin și asistența a influențelor educative formale. Introducerea colaborării între părinți și educatorii specializați, comunicarea periodică și permanentă între aceștia ca și cooperarea în anumite momente sunt cerute chiar de eficiența învățării școlare. Experiența dovedește că o atmosferă destinsă între agenții educaționali este facilitatoare învățării. De asemenea, existența unor reguli comune, cunoscute și fixate împreună ușurează mult efortul învățării. Există o rețea complexă de relații în cadrul unei școli. Aceste relații au un potențial considerabil de influențare a educației copiilor, atât în sens pozitiv cât și în sens negativ.

Cele mai importante relații sunt:

- Relațiile dintre profesor și elev;
- Relațiile inter-individuale (dintre elevi, dintre profesori, dintre profesori și specialiștii care sprijină școala, dintre profesori și personalul administrativ al școlii etc.);
- Relațiile dintre profesori și părinți.
- Relațiile dintre profesorii.
- Relațiile dintre profesioniștii care sprijină dezvoltarea copilului cu părinții și profesorii (lucrul în echipa pentru a lua decizii și a întreprinde acțiuni în favoarea copilului).

Relația părinți – profesori

Implicarea părinților în problemele școlii nu înseamnă numai plata unui sprijin material sau atenționarea în legătura cu problemele copiilor lor. Ea este mult mai mult. Se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală și la o unificare a sistemului de valori și cerințe relative la copil. Aceasta poate avea un efect benefic asupra elevilor atunci când aceștia văd profesorii colaborând și sfătuindu-se cu părinții și poate implica dezamorsarea unor probleme înainte ca acestea să devină necontrolabile.

Colaborarea și cooperarea părinților cu școala sunt eficiente și benefice ambilor factori dacă îndeplinesc condițiile unei comunicări eficiente și dacă țin seama și de dimensiunea sa umană.

E. Stanculescu (1997) determină ca elemente de avut în calcul:

- nivelul studiilor celor doi participanți;
- momentul ales pentru colaborare;

dificultățile întâmpinate de copii în activitatea școlară sau alte probleme de dezvoltare

Modalități de sprijinire a activității didactice prin intermediul familiei

Majoritatea părinților sunt dornici să comunice informații despre copiii lor și capabili să contribuie într-una din modalitățile următoare la formarea copiilor lor:

- să-și ajute copiii la anumite activități acasă;
- să urmărească în mod regulat progresul copiilor lor;
- să ajute la realizarea temelor acasă;
- să contribuie la excursiile și plimbările organizate de școală;
- să facă parte din comitetele școlare;
- să ajute alți copii din clasă, sub supravegherea profesorilor;
- să organizeze activități de colectare de materiale sau chiar fonduri pentru școală sau clasă;
- să vorbească și eventual să predea unor grupuri de copii despre preocupările și deprinderile proprii.

Unii părinți au dorința și timpul să joace un rol în activitățile școlare. Acest lucru este vizibil în învățământul primar. Ei trebuie încurajați și stimulați de profesori, nu respinși.

Conflictele cu părinții și posibilități de rezolvare

Datorită diferențelor de scopuri și obiective, percepții și atitudini, resurse, pregătire, valori, nevoilor diferite, de foarte multe ori există posibilitatea apariției unor conflicte între părinți și profesori. Aceste conflicte pot să fie determinate de:

- slaba colaborare,
- lipsa informațiilor necesare,
- intoleranța la stilul de viață al celuilalt, la opiniile lui sau chiar la prezența fizică,
- neacceptarea unor diferențe de pregătire, condiție social-economică, morală, religie, sex, naționalitate, etc.
- lipsa unor preocupări în sensul construirii relațiilor de colaborare - nu sunt planificate ca atare;
- numărul limitat al întâlnirilor dintre părinți și profesori,
- amintirile negative ale unora sau altora referitoare la relația școală-familie;
- neclaritate în rolurile fiecăruia și în responsabilitățile ce le revin specific.
- Etc

Putem enumera ca cele mai importante cauze pentru rezolvarea conflictelor, următoarele:

- **cunoaștere** reciprocă;
- **comunicare** periodică și efectivă, cu aspecte formale și informale;
- cooperarea în anumite activități;
- **acceptarea** reciprocă și înțelegere și toleranță față de diferențe;
- **evaluarea** permanentă și periodică a relațiilor comune;
- **sprijinul** acordat familiei, în raport cu creșterea și educarea copilului, ca o componentă a procesului didactic;
- **atmosfera** întâlnirilor și activităților cu părinții să fie destinsă, non-formală și pozitivă.

Putem enumera în continuare o serie de măsuri practice în rezolvarea unor situații problematice în colaborarea dintre profesori și părinți. Acestea se referă la comportamente pozitive necesare de tipul:

- Când un părinte are o discuție aprinsă cu dumneavoastră, nu va asumați nimic până nu știți despre ce este vorba.
- Stați calm și nu trageți concluzii pripite.
- Lăsați părinții să vorbească cât vor (dați această posibilitate) și nu îi întrerupeți.
- Nu judecați
- Reflectați la ceea ce vi se povestește.
- Fiți pregătit cu materiale care să sprijine activitățile și deciziile
- Fiți sigur că ați fost înțeles când explicați.
- Folosiți sprijinul altor colegi
- Nu promiteți prea des și țineți-vă promisiunile.
- Recunoașteți-vă limitele și greșelile
- Negociați soluții comune
- Gândiți-vă că poate sunteți și dumneavoastră părinți, (oricum ați fost copii).
- Fiți pozitivi, vorbiți de ceea ce are bun copilul și apoi arătați problemele;
- Arătați-le cât sunt de importanți pentru activitatea dumneavoastră;
- Răspundeți la întrebări personale, și dovediti că și dumneavoastră știți ce înseamnă să fii părinte;
- Nu uitați că relațiile bune necesită timp

Sursa: *Ecaterina Vrasmas, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2003, selecție din capitolul 9*

Ce vor cadrele didactice de la părinți?

Completați coloana din dreapta cu un număr care arată care sunt sentimentele cărora le acordați o importanță mai mare. Scrieți 1 pentru răspunsul pe care îl valorizați ca fiind cel mai important, apoi 2 pentru al doilea în ierarhie și așa mai departe. Puteți adăuga pe ultimul rând orice răspuns suplimentar pe care vreți să îl dați.

În tabelul de mai jos sunt enumerate câteva din răspunsurile posibile la întrebarea: „Ce ați vrea să facă părinții elevilor dumneavoastră pentru a sprijini pe deplin învățarea copiilor lor?”

	Ce ați vrea să facă părinții elevilor dumneavoastră pentru a sprijini pe deplin învățarea copiilor lor?	Ordinea
A	Să-și trimită copiii la școală	
B	Să se asigure că sunt punctuali la școală	
C	Să se asigure că sunt în pat devreme în timpul săptămânii, astfel încât să doarmă suficient înainte de o zi de școală	
D	Să le verifice zilnic tema	
E	Să sprijine regulamentul școlii	
F	Să solicite zilnic copiilor să citească cu voce tare	
G	Să reducă numărul de ore petrecute în fața televizorului	
H	Să participe la ședințele cu părinții	
I	Să sprijine activitățile de strângere de fonduri ale școlii	
J	Să informeze imediat școala dacă li se îmbolnăvește copilul	
K	Să ceară acordul școlii înainte de o perioadă de absență	
L	Să informeze școala în legătură cu orice problemă de ordin emoțional / psihic pe care o întâmpină copilul, pentru ca să poată fi luate măsurile necesare	

Ce vor părinții de la cadrele didactice?

În tabelul de mai jos sunt enumerate câteva din răspunsurile posibile la întrebarea: „Ce ați vrea să facă profesorul copilului dumneavoastră pentru a sprijini pe deplin învățarea acestuia?”

Completați coloana din dreapta cu un număr care arată care sunt sentimentele cărora le acordați o importanță mai mare. Scrieți 1 pentru răspunsul pe care îl apreciați ca fiind cel mai important, apoi 2 pentru al doilea în ierarhie și așa mai departe. Puteți adăuga pe ultimul rând orice răspuns suplimentar pe care vreți să îl dați.

	Ce ați vrea să facă profesorul copilului dumneavoastră pentru a sprijini pe deplin învățarea acestuia?	Ordinea
A	Acordați-le ajutor suplimentar, atunci când întâmpină dificultăți la înțelegerea propriei munci	
B	Permiteți-le să pună întrebări	
C	Vorbiți-le cu respect	
D	Încurajați-le creativitatea	
E	Dați-le posibilitatea să învețe un sport	
F	Tratați toți elevii într-o manieră egală și corectă	
G	Acordați ajutor suplimentar înainte de examene	
H	Oferiți-le elevilor activități de dezvoltare a unei game largi de abilități	
I	Motivați copiii să învețe	
J	Oferiți oportunități de învățare prin cooperare și în grup	
K	Oferiți-le elevilor posibilitatea de a lucra independent	
L	Respectați tot timpul confidențialitatea celor implicați	
M	Prezentați clar ce li se cere elevilor să facă	

Oferiți părinților o listă de recomandări (ca aceea de mai jos) care poate fi prezentată la întâlniri.

<p>Lista de recomandări pentru părinți în vederea efectuării temelor de către copiii școlari</p>	
<p>Îi arăt copilului că eu însumi consider tema de casă importantă</p> <p>Copilul meu:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Are o perioadă regulată pentru efectuarea temelor acasă în fiecare zi • Are foile, cărțile, creioanele și alte lucruri necesare • Are un loc bine luminat și liniștit unde să studieze <p>Eu sau membri ai familiei mele:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Expunem într-un loc vizibil orarul și temele copilului • Ne asigurăm că nu este deranjat când lucrează • Închidem televizorul în locul în care lucrează 	
<p>Îi monitorizez tema</p> <p>Copilul meu:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Îmi spune ce temă are în fiecare zi • Are un caiet de comunicare părinte /învățător (<i>Jurnalul de teme</i>) • Își finalizează munca la timp <p>Eu sau membri ai familiei mele:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Verificăm când începe și își termină temele • Completăm caietul de comunicare părinte /învățător în mod regulat • Citim comentariile învățătorului privind temele • Ne încurajăm copilul să ia scurte pauze dacă este obosit 	
<p>Îi ofer înfrumare și sprijin copilului meu când își face temele</p> <p>Eu sau membri ai familiei mele:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Ne ajutăm copilul să fie organizat • Vorbim cu copilul nostru despre cerințele temei • Controlăm dacă le-a înțeles <p>Copilul nostru</p> <ul style="list-style-type: none"> • Cere ajutor uneori, dar își finalizează temele singur 	
<p>Vorbesc cu profesorii să rezolve problemele privind temele</p> <p>Eu sau membri ai familiei mele:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Discutăm proceduri de teme cu profesorul la întâlnirile cu părinții • Vorbim cu profesorul dacă sunt probleme 	
<p>O listă de recomandări pentru părinții copiilor care se află în prag de examene</p>	
<p>Îmi ajut copilul să repete pentru examene</p> <p>În perioada recapitulării, copilul meu:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Are un orar pentru recapitulare astfel încât recapitularea să nu fie lăsată pe ultimul moment • Are foile, cărțile, creioanele și alte lucruri necesare • Are un loc de învățat bine luminat și liniștit • Uneori își invită colegi de clasă pentru a învăța împreună • Are parte de destulă mâncare, somn și relaxare <p>Eu sau membri ai familiei mele:</p>	

- Expunem într-un loc vizibil în casă orarul de recapitulare al copilului
- Monitorizăm recapitularea copilului nostru
- Ne asigurăm că nu este deranjat când lucrează
- Oprim televizorul când lucrează
- Ne lăudăm copilul ori de câte ori recapitulează
- Îi aducem băuturi sau gustări în timp ce recapitulează
- Organizăm activități amuzante de recapitulare, cum ar fi jocuri de “cine știe, câștigă”
- Îi oferim mici recompense după ședințele de recapitulare
- Ne ajutăm copilul căutând informații despre subiectele de examen în enciclopedii sau pe Internet

Îmi susțin copilul în timpul examenelor

În perioada examenelor, copilul meu:

- Se asigură că și-a împachetat în ghiozdan tot ce este necesar în seara dinaintea examenului
- Pleacă la examen la timp

În timpul examenelor, eu sau membri ai familiei mele:

- Încercăm să fim veseli și să avem o atitudine pozitivă tot timpul
- Oferim felurile de mâncare favorite în zilele examenelor
- Îl ascultăm pe copilul nostru după examen, dar nu îl forțăm să spună totul despre examen

Nu fac niciodată nimic în timpul examenelor care ar putea deteriora încrederea copilului meu

Eu sau membri ai familiei mele:

- Nu ne comparăm niciodată copilul cu altcineva care se descurcă mai bine decât el
- Nu îi spunem niciodată copilului nostru că ne-a dezamăgit
- Nu ne pierdem niciodată răbdarea când recapitulăm cu copilul nostru
- Nu comparăm niciodată copilul nostru cu ceea ce am făcut noi la vârsta lui
- Nu ne forțăm niciodată copilul să învețe dacă știm că este obosit

BIBLIOGRAFIE

1. Stăiculescu Camelia, Adriana Rasnoveanu – „*Influența dezvoltării comunitare asupra instituției școlare*”, în „Stabilitate și securitate regională, Secțiunea 11 – Management și educație, subsecțiunea management educațional”, Editura Universității Naționale de Apărare „Carol I”, București, 2009
2. Zani, Bruna; Palmonari Augusto (coordonatori) - *Manual de psihologia comunității*,
3. Vrășmaș, E., A., „*Consilierea și educația părinților*”, București, Editura Aramis 2002.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR ABRUDAN ANDREEA MONICA

LIC. TEORETIC „NICOLAE BĂLCESCU”, CLUJ-NAPOCA

Factorii determinanți în dezvoltarea personalității copilului sunt școala și familia. Educația în familie, cei șapte ani de acasă, influențează puternic întreaga existență a individului, indiferent dacă el recunoaște sau nu. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează.

Implicarea educațională a familiei este definită ca un set de activități pe care părinții le îndeplinesc cu scopul de a susține, direct sau indirect procesul de instruire a copiilor. Cadrele didactice trebuie să ofere un model părinților, pentru ca aceștia să știe cum să acționeze. De asemenea, cadrele didactice au nevoie să fie familiarizate cu modelul părinților pentru a facilita modelarea în următoarele domenii: cum percep părinții comportamentul cadrelor didactice cu preșcolarii; cum se raportează ei ca familie la procesul de educație; cum privesc părinții cadrele didactice în comunitate; cum își îndeplinesc rolurile.

Astăzi, relația familie - școală este o prioritate. Însă este nevoie de timp și de efort, întrucât problemele comportamentale și de educație ale elevilor nu dispar după o singură intervenție. Uneori, atât familia cât și școala vor fi nevoite să lucreze împreună ani întregi pentru soluționarea problemelor comune și pentru a-și oferi ajutor reciproc în vederea accelerării progresului școlar al copiilor. În același timp, este nevoie de acceptarea necondiționată a celuilalt. Relațiile de colaborare sunt mult mai eficiente atunci când învățătorii îi abordează pe părinți la nivelul la care se află aceștia, nu la nivelul la care ei cred că ar trebui sau ar putea să fie.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlarul, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute.

Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală. Colaborarea și cooperarea părinților cu școala sunt eficiente ambilor factori. Dacă ne referim la optimizarea comunicării între profesori și părinți, se iau în calcul:

- calitatea celor doi poli ai colaborării (profesori și părinți);
- percepțiile fiecăruia;
- atitudinile care îi caracterizează;
- caracteristicile instituției școlare;
- caracteristicile familiei;
- modul de comunicare.

Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivații, dintre care enumerăm: părinții își cunosc copiii și doresc să îi descopere ca elevi, părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor. Colaborarea părinților cu școala constă din activități, cum ar fi:

- ședințe / întâlniri cu părinții și lectorate;
- asistarea elevilor în efectuarea temelor ;
- participarea la activități cultural- artistice și sportive ;
- organizarea unor expoziții, serbări, excursii;
- organizarea unui colț verde în școală ;
- atragerea unor fonduri pentru școală
- susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

O comunicare optimă învățător - familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a reduce semnificativ comportamentele negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare

eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Factori care favorizează comunicarea:

- transmiterea informațiilor de către învățător într-o formă accesibilă părinților ;
- evitarea analizării critice sau blamării părintelui ;
- mediul ambiant de discuție să fie plăcut ;
- capacitatea învățătorului de a mobiliza părinții să comunice și să le asculte problemele;
- evitarea subiectelor care privesc elevii problemă (se fac discuții individuale cu aceștia);
- rezolvarea problemelor copiilor, implicarea în găsirea unor soluții;
- sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. În acest demers, părinții trebuie sprijiniți și nu substituiți.

Se identifică tot mai clar ideea unor intervenții asupra familiei și, deci, asupra părinților, pentru a-i ajuta, forma și susține în sarcinile lor educative (de exemplu, activități / discuții din cadrul întâlnirilor din programul „Școala părinților”).

„Niciodată familia nu a fost mai solicitată și rolul său nu a fost niciodată atât de mare ca azi” – Boutin și Daring, 1994.

Bibliografie

1. Ecaterina Adina Vrășmaș – Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002;
2. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – Educația părinților . Strategii și programe, E.D.P., București, 1997;

IMPORTANȚA FAMILIEI ȘI A ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ABRUDAN ANDREEA-RALUCA

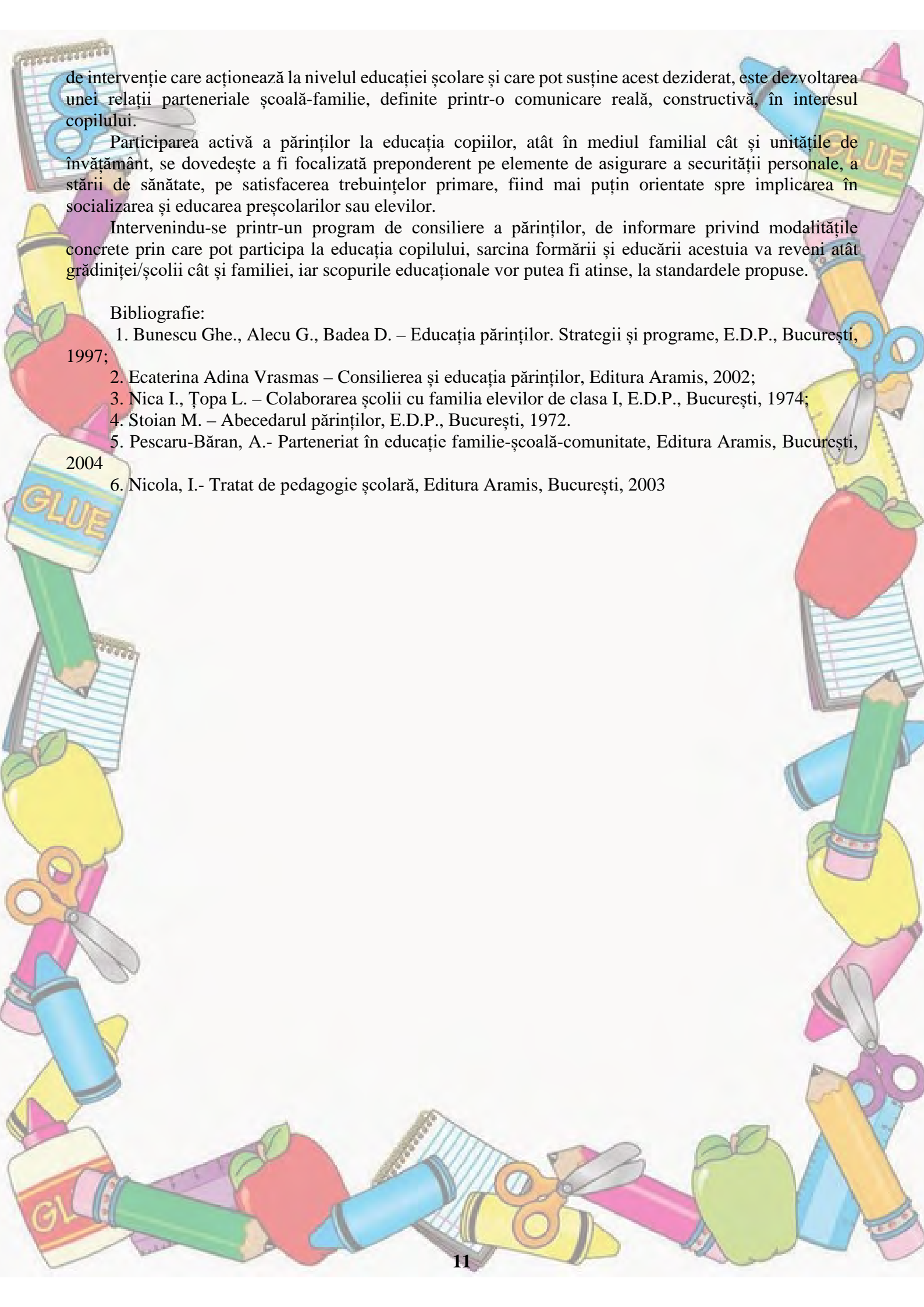
GRĂDINIȚA CU P. P. PITICOT, DEJ

Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume. (Child's Appeal)

Dezvoltarea echilibrată a copilului depinde de implicarea ambilor părinți în toate aspectele ce țin de viața copilului. De la ce mănâncă zi de zi copilul, cu ce se îmbracă, la ce tip de informații este expus, prin ce stări emoționale trece, în ce activități este implicat, la ce grădiniță merge. Rolul mamei și al tatălui sunt diferite în dezvoltarea copilului și în modelarea personalității sale. Mama are rolul de a-l proteja pe copil, în timp ce tatăl are rolul de a-l pregăti pe acesta pentru confruntarea de mai târziu cu lumea, cu viața. Ambii părinți sunt un model pentru copil, și această diferență aduce beneficii însemnate pentru copil, oferindu-i experiențe variate. Ca mediu social, familia reprezintă locul în care copilul este iubit, îngrijit, educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională. Copilul, în primii ani de viață este dependent de părinți, iar aceștia nu trebuie să fie preocupați doar de latura fizică a îngrijirii lui, ci să aibă în vedere educația psiho-socială, corelând posibilitățile fizice cu cele psihice. Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului, iar educația sa la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluția fizică, urmărindu-se concomitent educația intelectuală, morală în scopul formării caracterului. Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive din familie, deoarece la această vârstă, rolul exemplului este foarte important. Educația copilului este cea mai profitabilă investiție (în timp, atenție, înțelegere, dragoste) pe care o pot face părinții pentru ei. Educația pozitivă a copilului presupune a aduce în relația părinte-copil căldura, structura și limite, înțelepciunea de a transforma orice situație cotidiană, cât ar fi de negativă, de provocatoare, într-o lecție de empatie, respect, înțelegere a nevoii care a creat acea situație. „Cei șapte ani de acasă” sunt opera părinților și a mediului familial în care cresc copiii. Copilul învață în familie limbajul culturii în care trăiește, deprinde normele, atitudinile, valorile și comportamentele necesare pentru a se integra în societate. Dezvoltarea corectă a copilului începe din familie, părinții având un rol de bază în acest proces de lungă durată. Comunicarea permanentă și atenția pe care mămicile și tăticii trebuie să le ofere din plin celor mici vor fi abordate neapărat într-o manieră constructivă, încă de la naștere. Implicarea părinților în educație este obligatorie dacă vor să-și transforme propriii copii în oameni responsabili și conștienți, care să prețuiască lucrurile bune în viață și care să știe cum să se descurce perfect în orice situație.

Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea acestui deziderat rezidă în strânsă legătură dintre familie și mediul educațional. Acest lucru impune ca părinții să fie parteneri egali în educația copilului. Grădinița este următoarea etapă în dezvoltarea copilului preșcolar și este un element esențial al procesului. Educația copilului de 3 ani poate continua în această instituție de învățământ, dar rămâne esențială existența armoniei dintre cele două medii, educațional și familial, cel din urmă continuând permanent să aibă o influență dominantă. Grădinița este un mediu creativ și interesant, care pune baza educației copilului și îl ajută să deprindă primele aptitudini necesare pentru școală. Îi oferă oportunitatea de a descoperi lucruri noi și de a-și dezvolta abilități esențiale pentru viața de zi cu zi, pe care stând acasă nu le poate dobândi. Grădinița reprezintă fundația întregii educații a copilului. Abilitățile și cunoștințele pe care le dobândește în anii petrecuți la grădiniță îl vor ajuta să se descurce la școală și să aibă rezultate academice foarte bune. Rolul școlii este foarte important în viața oricărui copil. Pentru întărirea atașamentului dintre școală și copil este nevoie ca părintele să înțeleagă cu adevărat semnificația și valorile acestui termen, precum și modul în care școala ajunge să influențeze dezvoltarea intelectuală a copilului. Reușita privind devenirea umană a copilului depinde de o colaborare strânsă între cei doi factori educaționali de bază: școala și familia. De aceea, în cadrul parteneriatului realizat între grădiniță/ școală și familie, dorim să descoperim cheia unității de acțiune.

Într-o societate care evoluează sub imperiul schimbărilor permanente în toate domeniile, care solicită individului abilități de adaptare rapidă la situații noi, educația trebuie să răspundă în primul rând nevoilor individuale, asigurând în același timp șansele de integrare și dezvoltare socială personală. Una din pârghiile

de intervenție care acționează la nivelul educației școlare și care pot susține acest deziderat, este dezvoltarea unei relații parteneriale școală-familie, definite printr-o comunicare reală, constructivă, în interesul copilului.

Participarea activă a părinților la educația copiilor, atât în mediul familial cât și unitățile de învățământ, se dovedește a fi focalizată preponderent pe elemente de asigurare a securității personale, a stării de sănătate, pe satisfacerea trebuințelor primare, fiind mai puțin orientate spre implicarea în socializarea și educarea preșcolarilor sau elevilor.

Intervenindu-se printr-un program de consiliere a părinților, de informare privind modalitățile concrete prin care pot participa la educația copilului, sarcina formării și educării acestuia va reveni atât grădiniței/școlii cât și familiei, iar scopurile educaționale vor putea fi atinse, la standardele propuse.

Bibliografie:

1. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – Educația părinților. Strategii și programe, E.D.P., București, 1997;
2. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002;
3. Nica I., Țopa L. – Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, E.D.P., București, 1974;
4. Stoian M. – Abecedarul părinților, E.D.P., București, 1972.
5. Pescaru-Băran, A.- Parteneriat în educație familie-școală-comunitate, Editura Aramis, București, 2004
6. Nicola, I.- Tratat de pedagogie școlară, Editura Aramis, București, 2003

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI COPILULUI ÎN FAMILIE ȘI LA GRĂDINIȚĂ

ED. ABUZILOAIE MIHAELA

GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 6 BOTOȘANI

O componentă importantă în actul de educare a copilului preșcolar o constituie procesul informativ-educativ la care contribuie familia și grădinița.

Familia este factorul educativ prioritar, întrucât educația începe din familie, aceasta fiind modelul pe care copilul îl imită și-l urmează. În familie copilul își face pregătirea pentru viață. Contribuția familiei este cu atât mai mare cu cât copilul este mai mic și scade pe măsură ce etapele de creștere înaintează pe treptele superioare ontogenezei. Aceasta oferă mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viață, reprezentând primul instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social.

Părinții sunt primii educatori deoarece ei sunt primii cu care copilul interacționează constant încă din prima zi a vieții; familia este modelul pe care copilul îl imită. Totodată, modul de viață al familiei este principalul reper în viață al copilului. Comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea psihofizică a copilului, formarea personalității lui. Copiii își observă proprii părinți cum acționează în rolul de părinți. Primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului sunt dezvoltate în familie (deprinderi igienice, de alimentație sănătoasă), acestea constituind suportul dezvoltării ulterioare și își pun amprenta asupra întregii personalități.

Tot în familie, copilul își însușește limbajul. Volumul, calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării depinde de modelele oferite de părinți, de felul în care aceștia interacționează și îi solicită pe copii. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea, răbdarea etc.

În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult, părinții oferind copilului exemple de comportamente în diferite contexte.

De la părinți, cei mici vor învăța să aprecieze ce este bine și ce este rău, ce este drept și ce este nedrept, ce este frumos și ce este urât în comportamente. Ei sunt primele modele pentru modul în care să acționeze ulterior ca părinți.

La vârsta preșcolară un factor educativ important este grădinița, care desfășoară un amplu proces instructiv-educativ și are cadre cu pregătire profesională corespunzătoare, ce aplică metode și procedee pedagogice consacrate.

Educatorea grupei trebuie să cunoască specificul fiecărui stadiu de dezvoltare a copilului, disponibilitățile intelectuale precum și particularitățile lui comportamentale și caracteriale. Ea se preocupă de socializarea preșcolarului prin integrarea lui în mediul grădiniței, oferindu-i prilejul să cunoască mediul înconjurător, organizând vizite în împrejurimile grădiniței, în cartier, în oraș, la școală, la locul de muncă al părinților etc. Treptat, cu multă răbdare, educatoarea este cea care cultivă încrederea în propriile posibilități ale copiilor, integrând în jocuri și activități copiii timizi, efectuând munca suplimentară individualizată cu copiii cu deficiențe verbale, folosind jocul și jucăriile existente pentru a-i apropia de acestea.

Grădiniței îi revine rolul de partener în relațiile ei cu familia iar acest rol derivă din faptul că este un serviciu specializat, cu cadre pregătite pentru realizarea sarcinilor educației copiilor cu vârste cuprinse între 3-6/7 ani.

Există două dimensiuni principale ale implicării reciproce a instituției de învățământ și familiei în favoarea copilului:

- dimensiunea relației copil - părinte
- dimensiunea relației grădiniță - familie.

Dimensiunea relației copil - părinte vizează controlul frecvenței, al rezultatelor școlare, îndeplinirea sarcinilor și susținerea spirituală și materială a activității didactice a copilului. Cealaltă dimensiune se referă la alegerea unității de învățământ, la contactele directe ale părinților cu cadrele didactice. Aceste contacte

pot fi întâlniri colective dintre cadrele didactice și asociațiile părinților, reuniunile de informare a părinților cu privire la diferite conținuturi și metode școlare.

Relația grădiniță - familie nu se poate constitui fără asigurarea unei condiții de bază, fundamentală: cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și potențialului ei educativ. Educatoarea trebuie să cunoască mai multe aspecte ale vieții de familie, deoarece aceasta o ajută în cunoașterea și înțelegerea copiilor cu vârste cuprinse între 3-6/7 ani. Grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în aceasta instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu se va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor. Nu putem educa în mod just un copil fără a-l observa atent, fără a-l studia, fără a-i înțelege personalitatea.

Căldura raporturilor dintre părinți și educatoare, încrederea și respectul reciproc se stabilesc prin schimbul de informații - pentru care trebuie să găsim întotdeauna timpul necesar. Educatoarea poate ajuta familia în cel mai simplu și natural mod să urmeze calea justă în raporturile cu copilul său, să prevină îndepărtarea lui sufletească, să înlăture eventualele curențe educative. Complexitatea problemelor lumii contemporane cere deschiderea și flexibilizarea raporturilor în parteneriatul educațional. Implicarea, ca agenți ai educației, a diferitelor instituții și persoane din comunitate dezvoltă în prezent o imagine complexă și dinamică a influențelor educaționale. Grădinița, fiind puntea de legătură cu familia, are și menirea de a asigura părinților asistență de specialitate, informându-i asupra etapelor de evoluție a copiilor și venind în sprijinul celor ce întâmpină dificultăți în înțelegerea rolului de părinți și în îndeplinirea cu succes a educării copiilor.

Cele mai frecvente ocazii pe care le are educatoarea de a comunica cu părinții sunt: când părinții aduc copiii la grădiniță; la sfârșitul programului, când părinții își iau copiii de la grădiniță; cu prilejul diferitelor evenimente festive ce se organizează la nivelul grădiniței: sărbători diverse, festivități de început de ciclu ori la sfârșit de ciclu preșcolar; vizite la domiciliu, lectorate cu părinții, consultații pedagogice. Cu cât cunoaștem mai bine familiile copiilor, cu atât mai eficient va fi parteneriatul cu ele. Cu cât părinții vor cunoaște mai bine programul educațional, cu atât va fi mai coerentă influența ambilor factori educaționali și a ambelor medii educaționale. Cu cât colaborarea dintre educator și părinți este mai strânsă cu atât mai bine ambii actori vor cunoaște mai bine copilul.

Dialogul educatoare-părinte se poate organiza, fie individual prin consultații, cu fiecare familie, fie în adunările organizate cu părinții; se informează reciproc, ceea ce contribuie atât la buna desfășurare a procesului educațional din grădiniță, cât și la o bună educație în familie. Dar, dialogul deschis bazat pe încrederea reciprocă cere timp pentru a fi clădit.

Participarea părinților la activități ale grupei reprezintă un alt prilej de cunoaștere a părinților, dar și un mod prin care aceștia sunt familiarizați cu programul grupei, cu conținutul și metodele didactice, cu materialele didactice și mijloacele necesare desfășurării activităților, cu modul de comunicare și abordare a situațiilor problematice, cu semnificația respectului față de copil. Relația părinte-educatoare astfel contribuie la constituirea unor relații pozitive între familie-grădiniță, la o coerență a practicilor educaționale și a cerințelor referitoare la copil.

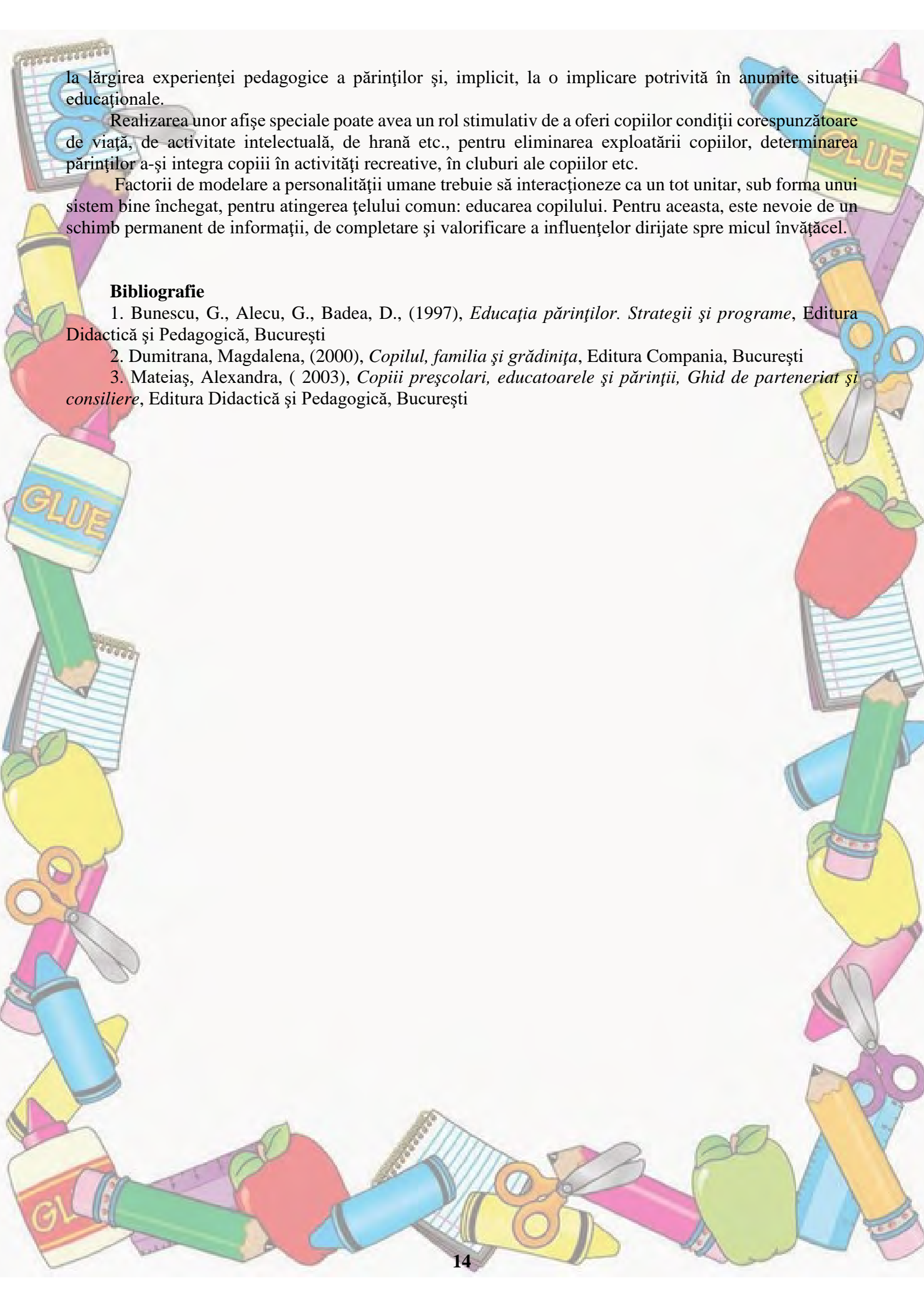
Vizitele periodice la domiciliu vor fi programate la momentele convenabile acestora și-i oferă educatoarei posibilitatea de a cunoaște familia și copilul în mediul lor propriu.

Parteneriatul grădiniță-familie se poate realiza și prin întâlnirile formale cu toți părinții desfășurate în cadrul formal al negocierilor dintre administrarea grădinițelor și asociația părinților. În cadrul acestor întâlniri părinții trebuie implicați în luarea unor decizii menite să asigure securitatea copiilor, stabilirea meniului zilnic corespunzător pentru menținerea sănătoasă a copilului.

Participarea părinților la excursii, vizite, serbări, aniversări. La serbare pot participa părinți și rude ale copiilor. Părinții pot fi implicați nu doar în organizarea acestor evenimente, dar pot veni și cu sugestii, propuneri de teme, de activități.

Lectoratele cu părinții, organizate sistematic, au drept scop o vie propagandă pedagogică în rândul comunității. Părinții de la un întreg nivel beneficiază, în cadrul lectoratelor, de prezența și consilierea unor specialiști din domeniul psihopedagogiei sau a unor reprezentanți ai instituțiilor cu care grădinița derulează programe în parteneriat (poliție, dispensar medical, instituții culturale, ONG-uri). Comitetul de părinți al grupei, ales anual, constituie nucleul colaborării grădiniței cu familiile copiilor, fiind forul organizat în vederea găsirii și aplicării de soluții viabile la problemele de ordin socio-gospodăresc.

Realizarea unor vitrine cu material informativ de specialitate poate stimula interesul și curiozitatea părinților. Consultarea onora dintre acestea (cărți, broșuri, referate, planuri de intervenție, etc.) contribuie

la lărgirea experienței pedagogice a părinților și, implicit, la o implicare potrivită în anumite situații educaționale.

Realizarea unor afișe speciale poate avea un rol stimulator de a oferi copiilor condiții corespunzătoare de viață, de activitate intelectuală, de hrană etc., pentru eliminarea exploatării copiilor, determinarea părinților a-și integra copiii în activități recreative, în cluburi ale copiilor etc.

Factorii de modelare a personalității umane trebuie să interacționeze ca un tot unitar, sub forma unui sistem bine încheiat, pentru atingerea țelului comun: educarea copilului. Pentru aceasta, este nevoie de un schimb permanent de informații, de completare și valorificare a influențelor dirijate spre micul învățăcel.

Bibliografie

1. Bunescu, G., Alecu, G., Badea, D., (1997), *Educația părinților. Strategii și programe*, Editura Didactică și Pedagogică, București
2. Dumitrana, Magdalena, (2000), *Copilul, familia și grădinița*, Editura Compania, București
3. Mateiaș, Alexandra, (2003), *Copiii preșcolari, educatoarele și părinții, Ghid de parteneriat și consiliere*, Editura Didactică și Pedagogică, București

ROLUL PARTENERIATULUI ȘCOALĂ-FAMILIE

PROF. ÎNV. PRIMAR, ADAM AURELIA- CRINA

„Unele lucruri probabil se schimbă,dar noi începem și sfârșim cu familia” Anthony Brandt

În desfășurarea procesului instructiv –educativ, comunicare eficientă este esențială în parteneriatul școală-familie, pe parcursul celor cinci ani .

De curând am început cu o nouă generație,în condiții destul de grele,ținând cont de aceste vremuri cu care ne-am confruntat în ultima vreme ,și anume pandemia ,în care mi-am dat seama cât de important este acest parteneriat. Terminând cu clasa a patra ,copiii se descurcau foarte bine,transmiteau informațiile către părinți corect,la timp,chiar și în perioada online. Lucrurile nu au stat așa și la noua generație,chiar de la început ne-am confruntat cu diverse probleme,probleme de logare pe platforma școlii,lipsa device-urilor,incapacitatea copiilor de a reuși să se logheze și să lucreze singuri,ceea ce a dus la o implicare mai mare a părinților. După multe încercări și multă înțelegere, colaborare din partea părinților, într-un final am reușit să ne desfășurăm orele în condiții optime.A fost o reușită și am trecut la următorul nivel,cel al revenirii la școală, la purtarea măștii și la testarea copiilor.La început ne-am confruntat cu mici probleme,datorate vârstei mici, însă iarăși am avut nevoie de susținerea părinților,care au dat dovadă de multă disponibilitate și mi-au acordat un mare vot de încredere, că lucrurile vor merge foarte bine. Un lucru încurajator în aceste vremuri, nu prea ușoare pentru noi toți.

Într-o școală, părinții nu trebuie să dea dovadă de susținere doar pentru copiii lor, ci și pentru cei din jur.În școala noastră s-a desfășurat un proiect de voluntariat, în preajma sărbătorilor de iarnă, proiect în care copii și părinți preluau scrisori ale unor copii din zone defavorizate, cu PUȚINE dorințe.Împreună ,copii,părinți și școală am făcut o echipă minunată și am încheiat cu mare succes, și mare mulțumire acest proiect.

În concluzie,indiferent de situație,condiții,toți părinții trebuie încurajați să profite de numeroasele oportunități pentru a deveni parte din viața școlii și de a extinde sensul de comunitate în familii.

Pentru creșterea și dezvoltarea armonioasă a copilului, atât familia cât și școala trebuie să se completeze reciproc, numai așa SUCCESUL va fi asigurat !

ȘCOALA ȘI EDUCAȚIA

ÁDÁM ERZSÉBET

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „BETHLEN GÁBOR”, LĂZAREA

În opinia mea, nașterea unui copil într-o familie poate însemna o legătura puternică între soț și soție. În momentul în care se naște un copil se asumă o responsabilitate care are un impact major atât asupra creșterii, cât și asupra vieții copilului. Părinții sunt obligați să ofere un mediu sigur pentru copil, în care îngrijirea adecvată, un stil de viață echilibrat și satisfacerea nevoii de iubire joacă un rol important. Este important că sprijinul părinților să fie resimțit de la o vârstă fragedă și copilul să se simte sprijinit de părinți. Familia este un grup primar în care membrii participă cu întreaga lor de personalitate, iar relația dintre ei este profundă, plină de culoare emoțională și cu multiple fațete. Fiecare persoană primește sprijin și siguranță emoțională din partea celorlalți. (Bagdy E., 1977).

Primul model pe care un copil îl întâlnește în viață este modelul de comportament și de valori al părinților. După cum știm, în copilărie, imitația joacă un rol important în viața unui copil. El preferă să imită comportamentul părinților, relația dintre ei, comportamentul lor într-o situație de viață. Din experiența mea personală acest lucru poate fi văzut la o oră de educație civică, când copiii trebuie să joace un joc de situație, desigur, în care copiii joacă diferite roluri pentru a da o idee despre relația părinte – copil. Familia transmite roluri și modele de comportament care sunt necesare pentru dezvoltarea structurilor de personalitate. Bineînțeles, ideologia de educația copilului este influențată în mare măsură de situația socială a familiei, de stilul de viață, de relația dintre părinți și de relația părinte – copil.

Este important că în viața copilului să existe un exemplu parental pozitiv și de lungă durată pe care să îl imite. Efectul educative al exemplului este întărit de relațiile familiale ordonate și de prezența întregii familiei. Absența unui exemplu parental este un dezavantaj grav pentru un copil. Experiența actuală a vieții de familie arată că în majoritatea familiilor destrămate există o lipsă de modele masculine. Îngrijirea și creșterea copiilor este responsabilitatea exclusivă a familiei pentru o perioadă relativ scurtă de timp, deoarece copiii sunt trimiși la creșe și grădiniță. Dar rolul familiei rămâne crucial chiar și atunci când diferitele instituții de îngrijire a copiilor sunt implicate în creșterea copilului. Familia și educația instituțională se completează mai degreabă decât să se înlocuiască reciproc în formarea unui tânăr. Cu cât crește un copil, cu atât mai mult caută modele de rol în afara familiei. Dar cu siguranță exemplul părinților este cel care influențează întreaga viață a unei persoane, iar impactul experiențelor din copilărie are un efect de durată. Părinții ar trebui să fie conștienți de faptul că comportamentul copilului este primul și cel mai important model de rol și de comportament pe care acesta îl va învăța în mod constant și pe care îl va duce mai departe în viitoarele parteneriate și relații de familie.

Alături de familie, școala, ca mediu de socializare, joacă un rol imens în dezvoltarea și educarea copilului. Prima arena educațională este grădinița. Acesta este locul în care copilul face cunoștință cu regulile de bază ale școlii. În același timp, ei se întâlnesc cu educatoarea grădiniței, a cărei personalitate contribuie la dezvoltarea spirituală și intelectuală a copilului. Împreună cu familia este cel mai important loc de socializare. Aici copilul intră în contact cu grupul de colegi, unde poate găsi modele de urmat, atât adulți, cât și elevi. Încă de la început, copiii mici sunt instruiți în domeniul limbii și își dezvoltă treptat abilitățile de comunicare, care sunt esențiale pentru dobândirea culturală și integrarea socială.

Copiii trebuie să fie familiarizați cu lumea de astăzi să fie pregătiți să trăiască în ea și să inventeze să își recunoască interesele și să le afirme. Comunicarea este un instrument esențial pentru relațiile de succes. Comunicarea trebuie să fie eficientă și trebuie să transmită nu doar informații ci și sentimente, valori, și energie. Ea ar trebui nu doar să exprime ci și să modeleze relațiile umane și calitatea acestora.

Bibliografie:

1. Bagdy Emőke: Socializare de familie și tulburări de personalitate, Budapesta 1977.
2. Beznea, N., Familia și școala în relație de parteneriat educațional, în *Învățământul primar*, nr. 1-2, Editura Miniped, București, 2005.
3. <https://tribunainvatamantului.ro/relatia-scoala-familie-in-contextul-actual/>
4. <https://edict.ro/rolul-colaborarii-familie-scoala-in-dezvoltarea-personalitatii-copilului-de-varsta-scolara-mica/>

TIPOLOGII PARENTALE-CEI 7 ANI DE ACASĂ

**PROFESOR: ADAM-GÎRBULEȚ GABRIELA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "NICOLAE COLAN",
LOCALITATEA SFÂNTU GHEORGHE, JUDEȚUL COVASNA**

"Copiii spun ce aud și fac ce văd. Părinții se pot vedea în copiii lor, ca într-o oglindă, pe ei înșiși."
Jurnalul unei mame

Pentru a educa un copil este necesar să cunoaștem personalitatea acestuia, particularitățile sale individuale dar și caracteristicile vârstei. Cunoașterea modului în care copilul se comportă în diferite situații familiale sau sociale, a surselor primare ale energiei și motivației copilului, felului cum acesta preferă să învețe, precum și a felului în care ia decizii, pot fi de mare importanță în dezvoltarea și integrarea copilului în viața socială.

Opinia generală este aceea că informațiile despre personalitatea copiilor și caracteristicile lor de dezvoltare, sunt importante doar pentru psihologi sau pedagogi. Acest lucru este desigur doar parțial adevărat, deoarece și alte categorii de persoane implicate în procesul educativ pot beneficia de pe urma unor astfel de informații, precum părinții, medicii etc. Nu trebuie însă nici un moment, să scăpăm din vedere faptul că o cunoaștere completă și corectă a personalității copiilor le este utilă și lor înșiși. Îi ajută să se înțeleagă mai bine pe ei precum și pe cei din jurul lor, să își identifice punctele tari și să realizeze care este propriul drum spre afirmare, succes.

Este recunoscut faptul că mediul social în general și cel familial în particular, determină într-o mare măsură motivația pentru studiu. În acest context, atitudinea părinților față de învățare depășește granițele statutului lor social. Tutorii doresc pentru copiii lor un viitor mai bun, un nivel de pregătire cel puțin egal cu cel personal. În cultura noastră, importanța învățării pentru obținerea succesului în viață, este subliniată de o mare varietate de proverbe și zicători: "Ai carte, ai parte", "Învățătura este cea mai mare avuție!", "Învață la tinerețe ca să știi la bătrânețe", "Meseria e brățară de aur" etc.

Cei mai mulți copii își însușesc modelul de viață al părinților, își interiorizează o parte din valorile acestora (convingeri, idealuri, concepție despre lume și viață). Modelul parental devine mai pregnant atunci când cei care o reprezintă își completează studiile liceale sau universitare. Nivelul de aspirație al părinților acționează ca un catalizator asupra motivației copilului, cu condiția ca modelul de autoritate să fie cel potrivit (autoritatea prin iubire, autoritatea care impune pedepse ori lipsa autorității în sine). Atitudinea părinților față de copil, implicarea acestora în viața școlară, precum și distribuirea rolurilor parentale contribuie în mare măsură la succesul copiilor. Joaca, povestirile educative, atenția acordată copilului îl fac pe cel din urmă fericit și îl țin conectat la valorile umane. Putem afirma cu tărie faptul că un copil reprezintă simptomul unei familii. El oglindește familia, relațiile și atmosfera din căminul său.

Folosind criteriul autorității, putem identifica 3 categorii de părinți:

1. *Părintele realist*, care urmărește atent și consecvent progresul școlar (în special în primii ani), îndrumă și sprijină copilul la trecerea dintr-un ciclu de școlarizare în altul, îi asigură securitatea materială dar mai presus de toate pe cea emoțională. Acest tip de părinte construiește în jurul copilului un climat familial stimulator, iar intervenția pedagogică se sprijină pe cunoașterea posibilităților reale ale copilului, adaptând în mod flexibil cerințele la acestea.

2. *Părintele permisiv, prea tolerant*, lipsește copilul de sprijin și control, astfel acționează fără voie pârghia dezinteresului și a submotivării. În consecință, copilul nu va înțelege importanța și necesitatea școlii, câtă vreme părintele nu pare interesat de ea. Comoditatea acestui tip de părinte plasează copilul într-un vid de identificare. Copilul lipsit de repere nu își cunoaște calitățile sau defectele, devine nesigur pe el, nu își dezvoltă voința și nu își va atinge nici potențialul.

3. *Părintele prea autoritar*: folosește în mod exagerat constrângerea ori sufocă copilul cu supraproducția. Acest părinte este supramotivat pentru că își dorește cu orice preț succesul copilului.

În raport cu atitudinea față de învățatură se configurează și relația părintelui cu școala, cu învățătorul/dirigintele sau cu ceilalți părinți. Relația optimă se bazează pe comunicare și cooperare. Școala oferă cadrul unui dialog direct cu părinții prin includerea acestora în diverse activități. Părinții sunt invitați să participe la sesiuni de comunicări, aniversări școlare, evenimente culturale.

În funcție de gradul de implicare în viața școlară a copilului diferențiem 3 categorii de părinți:

1. *Părintele implicat* -este foarte atașat de copil și urmărește în mod constant progresul școlar al acestuia. Nu lipsește de la nici o ședință, cunoaște cu exactitatea programul copilului și bineînțeles numele profesorilor. Este realist și conștient atât defectele cât și de calitățile copilului său. Poartă discuții periodice cu învățătoarea ori cu diriginta. Copiii acestui tip de părinte au în general o situație școlară bună, chiar foarte bună, prezintă o stimă de sine ridicată.

2. *Părintele indiferent*-manifestă o relație precară față de mediul școlar, se prezintă interesat doar de notele obținute, de premiul primit, comparându-și copilul adeseori cu cei mai buni. Spre deosebire de prima categorie, aici părintele nu cunoaște materiile pe care le studiază copilul, nu știe orarul și în același timp, ignoră dificultățile întâmpinate de elev ori preferințele pentru anumite materii (distribuția greșit înțeleasă a rolurilor parentale îl plasează uneori pe tată în acest stereotip). Lipsa de consistență a legăturii cu școala este conștientizată din păcate de către acești părinți abia în situația în care copilul cunoaște situația de eșec.

3. *Părintele absent*-în împărțirea rolurilor familiale, funcția educativă revine adeseori doar în sarcina mamei. Deși, cu un cumul de sarcini și responsabilități, mama nu poate înlocui îndrumarea din partea tatălui. De exemplu, copilul ai cărui părinți sunt plecați înafara țării suferă traume psihice sau blocaje peste care trece cu mare dificultate. Pentru a umple golul afectiv lăsat de absența părinților, unii elevi lipsesc nemotivat sau își deplasează interesul de la învățatură spre distracție.

4. *Părintele nemulțumit*-acuză școala de lipsa disciplinei, profesorii de incompetență sau părtinire. De multe ori, deviza unor astfel de părinți sună în felul următor: "Vina aparține în exclusivitate școlii."

"Cei 7 ani de acasă" ilustrează un bagaj complex și greu de valori, deprinderi, modele, cunoștințe specifice vârstei, cu rol definitoriu în formarea și educarea viitorului adolescent și desigur adult. Practic, această expresie are menirea de a reprezenta temelia de rezistență a unui persoane.

Bibliografie:

1. Cucuș C. (2008), *Educația. Iubire, edificare, desăvârșire*, Editura Polirom
2. Moisin, D. (2016), *Cum să-mi cunosc copilul?*, Editura Eurocarpatica
3. Cum să devenim părinți mai buni? (2010) *Ghidul părintelui*, UNICEF

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA GRĂDINIȚĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR – ALBIȘ FLORINA-RAMONA

GRĂDINIȚA P.P. NR. 12, ARAD

Grădinița și familia sunt doi factori primordiali în educația copiilor. În grădiniță se pun bazele unei personalități care mai târziu va fi parte integrantă a unei societăți ale cărei cerințe se diversifică în permanență. Grădinița trebuie să găsească o punte de legătură cu familia, prezentând părinților noi căi spre educație în beneficiul copiilor.

Educatoarele, care preiau copiii, sunt de multe ori asaltate cu întrebări și cereri ale familiei care exprimă dorința de a deține în continuare controlul situației, fiind ocrotitori, grijulii, uneori marcându-se prin impulsul de a verifica toți factorii care acționează asupra copiilor lor: de la condițiile materiale, la modul în care personalul relaționează cu cei mici. Orice modificări în comportamentul copiilor, cu excepția celor absolut pozitive, devin pentru unii părinți motive de îngrijorare, de suspiciune și ridică semne de întrebare referitoare la influențele din grădiniță. Pe de altă parte, cadrele didactice au nevoie, oricum, de sprijinul familiei copiilor, atât pentru a prelua și dezvolta direcțiile de acțiune formativ-educative pe care le antrenează instituțional, cât și de a găsi rezolvări concrete la necesități de diverse categorii: financiare, activ-aplicative, organizaționale sau logistice.

Toate aceste motivații conduc către necesitatea unui parteneriat real, activ, cu implicare susținută a familiei, iar programul educativ să fie cunoscut și înțeles de către părinți și realizat printr-o colaborare strânsă între instituția familială și cea preșcolară.

Educația în familie are ca scop formarea unui om cu o dezvoltare multilaterală și armonioasă. Părinții sunt datori să crească copilul, să se îngrijească de sănătatea, educația, învățătura și pregătirea profesională a acestuia. Această funcție are ca finalitate integrarea eficientă a individului în societate, acest lucru realizându-se după un anumit ideal de personalitate.

Dialogul educatoare-părinte se poate organiza, fie individual prin consultații cu fiecare familie, fie în adunările organizate cu părinții: se informează reciproc, ceea ce contribuie atât la buna desfășurare a procesului educațional din grădiniță, cât și la o bună educație în familie. Dar dialogul deschis bazat pe încrederea reciprocă cere timp pentru a fi clădit.

Participarea părinților la activități ale grupei reprezintă un alt prilej de cunoaștere a părinților, dar și un mod prin care aceștia sunt familiarizați cu programul grupei, cu conținutul și metodele didactice, cu materialele didactice și mijloacele necesare desfășurării activităților, cu modul de comunicare și abordare a situațiilor problematice, cu semnificația respectului față de copil. Relația părinte – educatoare astfel contribuie la constituirea unor relații pozitive între familie – grădiniță, la o coerență a practicilor educaționale și a cerințelor referitoare la copil.

Factorii de modelare a personalității umane trebuie să interacționeze ca un tot unitar, sub forma unui sistem bine încheiat, pentru atingerea țelului comun: educarea copilului. Pentru aceasta, este nevoie de un schimb permanent de informații, de completare și valorificare a influențelor dirijate spre micul învățăcel.

BIBLIOGRAFIE:

- Ecaterina Adina Vrășmaș, Consilierea și educația părinților, București, Editura „Aramis”, 2002;
- Ecaterina Adina Vrășmaș, Educația copilului preșcolar, București, Editura Pro Humanitate, 1999;
- Gheorghe Bunescu, Democratizarea educației și educația părinților, www.1educat.ro;
- Stern, H.H., Educația părinților în lume, București, Editura Didactica și Pedagogica, 1972.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI LA VÂRSTELE TIMPURII

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: ALBIȘORU NICOLETA
GRĂDINIȚA NR. 191, SECTOR 3, BUCUREȘTI

„Conferința Mondială de la Jomtien (Thailanda) din 1990 – Educația pentru Toți – a introdus un nou concept: cel de „lifelong learning” (educație pe tot parcursul vieții) și, odată cu el, ideea că educația începe de la naștere. Astfel, conceptul de educație timpurie s-a lărgit, coborând sub vârsta de 3 ani, și a fost exprimat prin sintagma „dezvoltarea timpurie a copilului” - incluzând în sfera sa educația, protecția și sănătatea.

Noua perspectivă privind familia și copilul mic, precum și momentele semnificative ale anului 1990 în acest domeniu, care au marcat semnificativ politicile privind dezvoltarea timpurie a copilului, au contribuit esențial la conturarea principiilor de bază ale copilului este rezultatul unei abordări convergente, incluzând sănătatea, educația și protecția copilului”.

1 În ultimii ani s-a evidențiat o creștere a interesului pentru educația timpurie și s-au realizat practici și politici care să ajute la implementarea acestei abordări în societatea românească. Conform Ecaterinei Vărășmaș (2012), educație și îngrijire timpurie pentru dezvoltare constituie un concept și o orientare actuală care încearcă să dea răspunsuri la neliniștile și descoperirile referitoare la noile generații.

2 „Preocuparea pentru tratarea copilului ca individualitate, dar și creșterea lui prin valorizarea lumii diverse în care trăiește ca și preocuparea pentru dezvoltarea sa plină, reprezintă idei care se reflectă în modul în care contemporaneitatea privește educația timpurie (și structurează programele de calitate adresate copiilor de la naștere la 6/7 ani)”.

3 Focalizarea pe educația timpurie și anii preșcolari este importantă deoarece aceasta este perioada când copiii se dezvoltă rapid și, dacă procesul de dezvoltare este neglijat în acest stadiu, este mult mai dificil și mai costisitor să compensezi aceste pierderi mai târziu. În cadrul copilăriei timpurii se pun bazele relațiilor de atașament, se învață abilități și modele comportamentale iar dezvoltarea copilului se realizează pe multiple laturi, într-un ritm accelerat. Într-un mod activ și rapid se produce dezvoltarea somatică, au loc achiziții multiple în aria de dezvoltare psihică și fizică. Experiențele copilului din primii ani de viață au un impact disproporționat mare față de experiențele din anii de școală și mai departe, ceea ce înseamnă că lipsurile pe care cel mic le experimentează în primii ani din procesul de învățare îl vor afecta mai târziu, riscând chiar să nu poată realiza recuperarea acelor pași de bază. A.S Makarenko spunea: „Bazele educației se pun până la cinci ani și ceea ce-ai făcut până la cinci ani reprezintă 90% din întregul proces educativ, după aceea, educația omului continuă, „prelucrarea” omului continuă, dar în general, voi începeți să gustați roadele, căci florile pe care le-ați îngrijit, au fost până la cinci ani”.

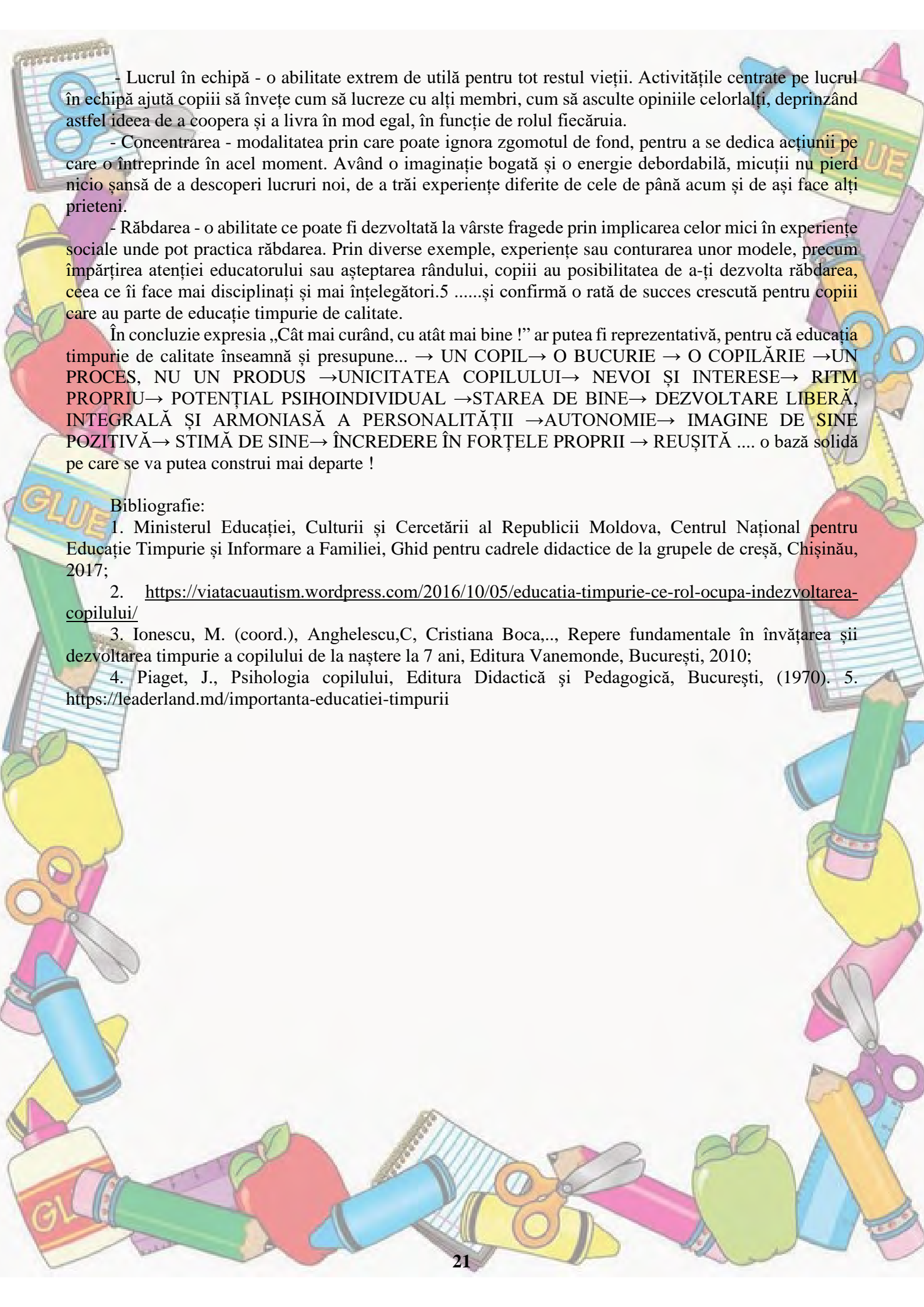
4 Tot ceea ce se întâmplă sub privirea copilului își pune amprenta asupra sa, mult mai puternic decât cuvintele moralizatoare și ceea ce învață în primii ani constituie punctul de plecare al dezvoltării complexe a individului. Studiile în domeniu ne certifică beneficiile educației timpurii:

- Socializarea - un element fundamental pentru abilitățile de relaționare ale copilului. Pe lângă familie, copilul trebuie să fie expus la socializarea cu alți copii, experiență care îl ajută să treacă peste timiditate și să-și întărească încrederea în sine.

- Cooperarea - un concept folositor pentru relațiile pe care le creează cel mic. Foarte util mai ales în cazul copiilor care nu sunt obișnuiți să împartă cu cei din jur, învățarea ideii de cooperare, împărțire și perseverare se deprinde tot în primii ani de viață, printr-un program de educație timpurie.

- Respectul - o atitudine necesară atât în relațiile cu sine, cât și în relațiile cu ceilalți. Într-un mediu al educației timpurii unde se învață conceptul de a împărți și manierele în mod organic, termenul de respect față de oameni și obiecte personale se învață în același timp cu respectul față de mediul urban sau natură.

- Entuziasmul pentru învățare - cu cât își însușește acest entuziasm mai devreme, cu atât va învăța mai ușor și mai cu drag. Dragostea față de lectură, simțul curiozității și nevoia avidă de cunoaștere sunt lucruri care se dezvoltă în grădiniță și chiar și înainte de aceasta. Lecțiile servite într-o manieră distractivă și totodată interactivă îi ajută pe cei mici să învețe mai eficient și îi inspiră să-și dorească să știe din ce în ce mai mult.

- Lucrul în echipă - o abilitate extrem de utilă pentru tot restul vieții. Activitățile centrate pe lucrul în echipă ajută copiii să învețe cum să lucreze cu alți membri, cum să asculte opiniile celorlalți, deprinzând astfel ideea de a coopera și a livra în mod egal, în funcție de rolul fiecăruia.

- Concentrarea - modalitatea prin care poate ignora zgomotul de fond, pentru a se dedica acțiunii pe care o întreprinde în acel moment. Având o imaginație bogată și o energie debordabilă, micuții nu pierd nicio șansă de a descoperi lucruri noi, de a trăi experiențe diferite de cele de până acum și de ași face alți prieteni.

- Răbdarea - o abilitate ce poate fi dezvoltată la vârste fragede prin implicarea celor mici în experiențe sociale unde pot practica răbdarea. Prin diverse exemple, experiențe sau conturarea unor modele, precum împărțirea atenției educatorului sau așteptarea rândului, copiii au posibilitatea de a-și dezvolta răbdarea, ceea ce îi face mai disciplinați și mai înțelegători.5și confirmă o rată de succes crescută pentru copiii care au parte de educație timpurie de calitate.

În concluzie expresia „Cât mai curând, cu atât mai bine !” ar putea fi reprezentativă, pentru că educația timpurie de calitate înseamnă și presupune... → UN COPIL → O BUCURIE → O COPILĂRIE → UN PROCES, NU UN PRODUS → UNICITATEA COPILULUI → NEVOI ȘI INTERESE → RITM PROPRIU → POTENȚIAL PSIHOINDIVIDUAL → STAREA DE BINE → DEZVOLTARE LIBERĂ, INTEGRALĂ ȘI ARMONIASĂ A PERSONALITĂȚII → AUTONOMIE → IMAGINE DE SINE POZITIVĂ → STIMĂ DE SINE → ÎNCREDERE ÎN FORȚELE PROPRII → REUȘITĂ o bază solidă pe care se va putea construi mai departe !

Bibliografie:

1. Ministerul Educației, Culturii și Cercetării al Republicii Moldova, Centrul Național pentru Educație Timpurie și Informare a Familiei, Ghid pentru cadrele didactice de la grupele de creșă, Chișinău, 2017;

2. <https://viatacuaautism.wordpress.com/2016/10/05/educatia-timpurie-ce-rol-ocupa-indezvoltarea-copilului/>

3. Ionescu, M. (coord.), Anghelescu, C, Cristiana Boca, ..., Repere fundamentale în învățarea și dezvoltarea timpurie a copilului de la naștere la 7 ani, Editura Vanemonde, București, 2010;

4. Piaget, J., Psihologia copilului, Editura Didactică și Pedagogică, București, (1970). 5. <https://leaderland.md/importanta-educatiei-timpurii>

SUNT IMPORTANTI CEI CEI 7 ANI DE ACASA?

PROF. ÎNVĂȚĂMÎNT PREȘCOLAR ALBU FLORENTINA
LICEUL TEORETIC 'AL. MOCIONI' - GRADINIȚA PP CIACOVA

Un vechi proverb englezesc spune: „**Politețea nu costă nimic și cumpără orice!**”

Nu suntem singuri pe pământ! Trăim într-o comunitate. Indiferent de rasă sau de locul unde ne aflăm, există reguli universale de comportament în societate, care implică o ținută morală și o prezență fizică, în armonie cu mediul din jur, cu obiceiurile și regulile generale de conviețuire, bazate pe respectul reciproc.

Felul cum ne prezentăm, cum vorbim, cum reacționăm în toate împrejurările, ne dezvăluie mentalitatea, educația, cultura, caracterul nostru.

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, cu toții credem că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

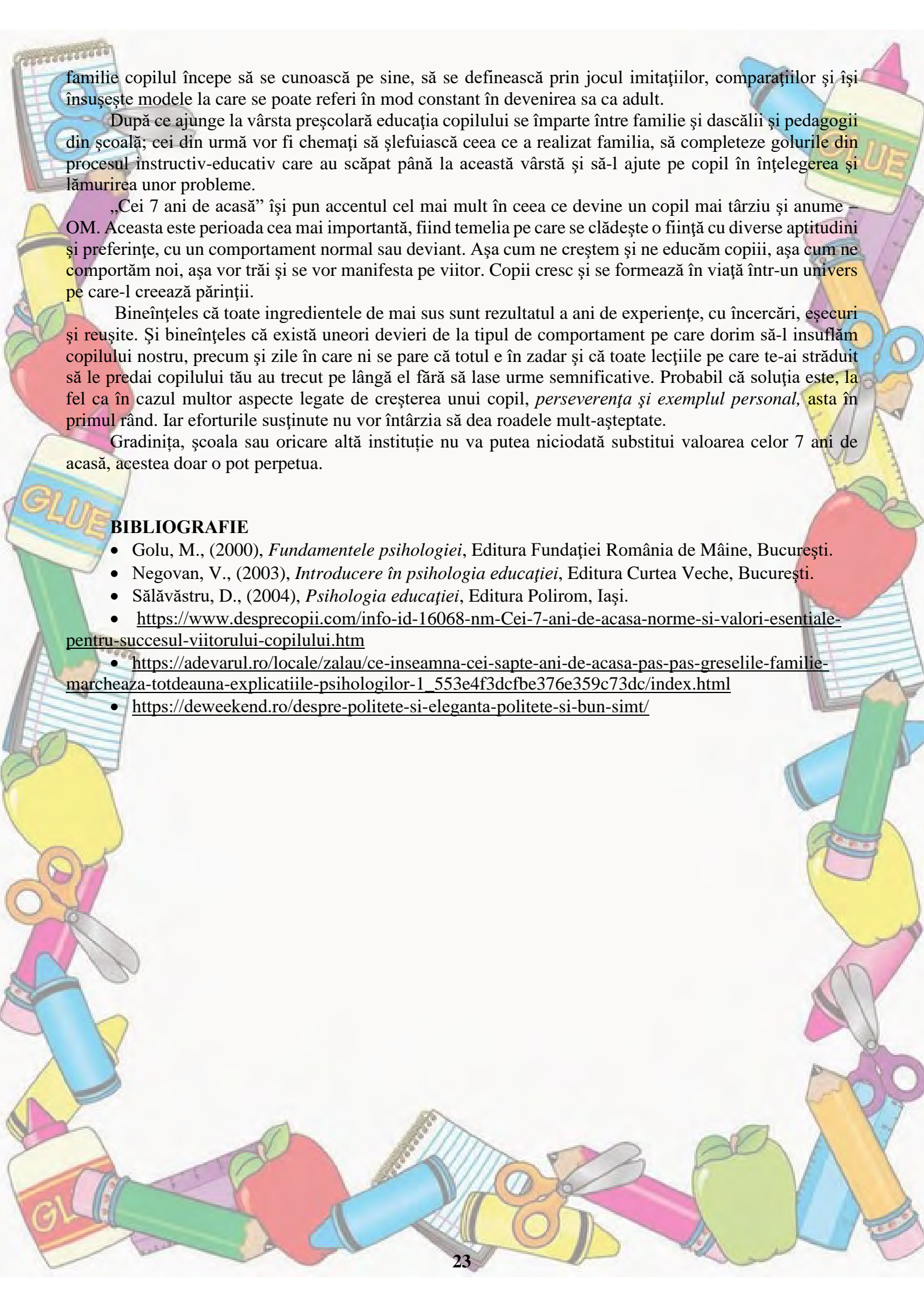
Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În

familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, *perseverența și exemplul personal*, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Grădinița, școala sau oricare altă instituție nu va putea niciodată substitui valoarea celor 7 ani de acasă, acestea doar o pot perpetua.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
- Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
- Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.
- <https://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului.htm>
- https://adevarul.ro/locale/zalau/ce-inseamna-cei-sapte-ani-de-acasa-pas-pas-greselile-familie-marcheaza-totdeauna-explicatiile-psihologilor-1_553e4f3dcf376e359c73dc/index.html
- <https://deweekend.ro/despre-politete-si-eleganta-politete-si-bun-simt/>

COOPERAREA PROFESOR – PĂRINTE

LILIA ALBU – PROF. ÎNV. PRIMAR

„Prezența părinților poate transforma cultura școlii” S. L. Lightfoot

Școala a avut și are un rol primordial în asigurarea educației copiilor. Educația este o acțiune la care își dau concursul școala, familia, comunitatea locală, întreaga societate și colaborarea dintre ele este absolut necesară. Educația nu este un proces de care este responsabilă în mod exclusiv școala, dar nici părinții; este un proces al cărui succes depinde de colaborarea dintre cele două părți implicate.

Obiectivul principal al acțiunii educative este formarea personalității elevului, care este urmărit atât în familie, cât și în școală, astfel încât sarcinile școlare și ale familiei în materie de educație și instrucție se împletesc și se sprijină reciproc. Astfel se impune tot mai mult implicarea cadrelor didactice în relații de cooperare cu părinții copiilor.

Personalitatea profesorului este ”izvorul și reglatorul” actului educativ, iar scopul formal al educației nu este decât acela al formării omului responsabil, a se conduce singur pe calea binelui, a adevărului, a dreptății și a frumosului. Sarcina lui nu se reduce doar la educația de la catedră sau în clasă, ci presupune o activitate de acest gen în fiecare relație cu elevii și familiile acestora, desfășurând o muncă de dezvoltare, de conducere și de îndrumare.

Rolul profesorilor și al părinților în educația copiilor este complementar și esențial pentru o educație completă, atât academică, cât și culturală, emoțională, socială și valorică. De aceea este important să mergem în aceeași direcție pentru a consolida reciproc ceea ce am învățat în două domenii: școală și familie. Cu toate acestea, uneori ambii, în loc să colaboreze, contribuie la barierele în comunicarea și înțelegerea în comunitatea educațională.

Prin urmare, școala trebuie să accepte importanța participării și colaborării părinților la educația copiilor și necesitatea unei relații cordiale între ele, profesor și părinți, astfel încât profesorii să își poată îndeplini funcția în mod eficient și complet. Pentru a atinge același obiectiv, școala trebuie să favorizeze participarea părinților și să le ofere mijloacele necesare pentru a consolida legăturile cu profesorii unităților școlare. Cooperarea este esențială pentru ca dezvoltarea academică a elevului să fie coerentă. Părinții trebuie să fie implicați în funcționarea școlii și să participe la activitățile comune propuse.

Părinții și profesorii împărtășesc responsabilitatea pentru educația copiilor și studenților. Cele două părți trebuie să coopereze și să se raporteze astfel încât traiectoria academică a copilului să se dezvolte în mod coerent și în aceeași direcție.

O relație eficientă profesor-părinte presupune o ascultare activă, implicarea familiei în acțiunile extrașcolare ale copilului, cultivarea și practicarea toleranței față de un punct de vedere diferit.

Iată câteva direcții de îmbunătățire a relaționării eficiente profesori-parinti/ parinti-profesori:

- Profesorul va informa pe părinți despre aspectele pozitive și negative din activitatea elevului la școală;
- Este recomandat ca mai întâi să fie prezentate unele aspecte pozitive, unele succese obținute la învățură sau unele schimbări laudabile din comportamentul lui;
- Se va arăta apoi la care obiecte elevul întâmpină greutăți, ce greșeli se observă în comportarea lui și vor fi analizate cauzele acestora;
- Părinții vor fi informați despre posibilitățile de dezvoltare pe care le are copilul, despre aptitudinile și interesele pe care le manifestă în munca școlară și în cea extrașcolară;
- E necesar ca părinții să țină legătura cu școala, spre a se informa despre rezultatele muncii și despre comportarea lor la școală.

Pentru a exista o relație optimă și autentică între partenerii implicați în procesul instructiv-educativ este necesară asumarea unei responsabilități de fiecare persoană implicată în acest demers.

Toate cercetările și studiile efectuate asupra relației dintre familie și școală arată că menținerea unei legături și a unei participări strânse are un impact semnificativ asupra rezultatelor educaționale ale elevului.

Cooperarea dintre părinți, profesori și școală ar trebui considerată un instrument eficient pentru a opri eșecul în învățământ și a obține succesul școlar.

În mod ocazional, profesorii se plâng că familiile nu manifestă un interes suficient pentru educația copiilor lor sau nu colaborează la fel de mult cum se așteaptă de la ei.

Școala are un rol primordial în stabilirea legăturii dintre profesorii și părinți.

Obiectivul principal ar trebui să fie ca părinții să simtă că sunt parte integrantă a școlii. Pentru a realiza acest lucru, trebuie să explicăm încă de la început locul proeminent pe care îl ocupă în procesul educațional al copiilor lor și continuitatea pe care trebuie să le ofere în casele lor pentru munca care are loc în școală. Este esențial ca familiile să fie informate cu privire la proiectele școlii și activitățile organizate pe parcursul cursurilor.

Școala este responsabilă pentru dezvoltarea și implementarea canalelor de participare a familiei care facilitează contactul dintre părinți, cadre didactice și conducere, dincolo de îndrumări sau alte întâlniri formale obișnuite: ateliere, școală părinților, partide școlare sau discuții cu profesioniști, printre altele.. Este important ca aceste activități să fie planificate în momente și la o dată în care un număr mai mare de părinți pot participa, fără a trebui să-și neglijeze obligațiile de serviciu.

Familia și profesorii au roluri diferite în educația elevilor. Elevii au cele mai mari beneficii atunci când relația între părinți și profesori este bazată pe respect și încredere. Părinții pot iniția discuții cu profesorii elevului pentru a-și clarifica diferite aspecte, iar profesorii le apreciază interesul și îi văd ca parteneri în educația elevilor.

Nu este suficient pentru un părinte să participe numai la întâlnirile lunare/ semestriale cu părinții organizate în școală pentru a fi considerat implicat în educația elevilor. Pentru a sprijini real procesul de învățare al elevului este nevoie să-i ofere oportunități de învățare atât acasă, sprijinindu-l la teme, asigurându-i un spațiu optim, cât și pe strada sau la magazin, ajutându-l să ia singur decizii și să aplice în practică lucrurile învățate. Chiar dacă nu face parte din comitetul părinților din școală are dreptul să se informeze în legătură cu activitățile acestuia.

Părinții și profesorii sunt principalii actori în procesul de cooperare între familie și școală. Ambele părți trebuie să mențină o atitudine deschisă și participativă pentru a se asigura că comunicarea este fluidă și eficientă.

Școala și familia trebuie să împărtășească preocupările, să schimbe informații și să gândească despre educație, școală, copii.

Implicarea părinților în sarcina educațională a școlii facilitează procesele de adaptare și învățare a copilului și are o contribuție pozitivă atât pentru părinți, cât și pentru profesori. Pentru profesori este un ajutor, deoarece prin informațiile pe care le primesc de la familie, ei pot cunoaște mai bine elevii și pot îmbunătăți performanțele lor pedagogice. Pentru părinți este o experiență formativă, dezvoltând noi abilități pentru a trata copiii. În acest fel, profesorii pot învăța atât de mult din partea părinților, cât și din partea profesorilor.

Există o serie de motive pentru care implicarea părinților în activități coordonate de școală este mai mult decât recomandată:

- Implicarea părinților îmbunătățește performanțele școlare ale copiilor. Cu cât părintele este implicat mai mult, cu atât șansa de succes școlar a copilului este mai mare;
- Implicarea părinților duce la un comportament al copiilor în clasă mai bun;
- Un părinte poate influența decisiv atitudinea copilului față de școală, comportamentul la clasă, stima de sine și motivația;
- Părinții ar trebui să rămână la fel de implicați în educația copiilor lor, de la nivel preșcolar până la liceu inclusive;
- Formarea adecvată și disponibilitatea resurselor necesare pot ajuta părinții să se implice;
- Exercițiile de lectură ale copilului împreună cu părinții îmbunătățesc considerabil abilitățile copilului și de aceea școlile caută în mod activ modalități pentru a-i implica pe părinți;
- Implicarea părinților ridică moralul profesorilor;
- Implicarea părinților aduce beneficii atât pentru copii, cât și pentru părinți. Părinții vor avea o mai bună înțelegere a curriculum-ului și a activităților școlare și vor comunica mai bine cu copiii lor.

Conjunția școală – familie este fundamentată pe *finalități primordiale* și pe *obiective comune*.

Parinții și profesorul ar trebui să fie coechipierii perfecți în educarea copilului, dar lucrurile nu merg întotdeauna conform planului. Problema e una foarte des întâlnită, și anume, lipsa comunicării. Fie părintele nu are timp să se prezinte la școală să discute cu profesorul, fie cel din urmă nu este la școală când are părintele timp. O relație bună părinte - profesor poate însemna diferența între a ști cât de bine se descurcă în școală copilul și cât de bine spune el ca se descurcă.

Comunicarea rezolvă aproape orice fel de problemă. Când părintele se interesează constant de evoluția copilului său, îi va fi mai ușor să identifice punctele slabe ale celui mic și să îl ajute să-și depășească greutățile de înțelegere. Ei îi pot cere sugestii profesorului pentru activitățile pe care le pot desfășura în timpul liber copilul, astfel încât să îi dezvolte anumite capacități care să îl ajute atât la școală, cât și în viața de zi cu zi.

Părinții trebuie puși mereu în temă cu progresul pe care îl fac copiii. De aceea, fiecare profesor are câte o ora de audiență pe săptămână. *Ce înseamnă asta?* Orice părinte poate veni la centrul unde studiază copilul său să discute cu profesorul orice fel de problemă sau să îi ceară sfaturi și sugestii. În acel interval orar, profesorul este la dispoziția părinților și e dispus să răspundă la orice întrebare sau sugestie din partea lor. Dar nu este niciun fel de problemă dacă nu poate ajunge personal – poate da și un telefon și poate vorbi direct cu profesorul copilului său. E esențial să discute în primul rând cu profesorul, deoarece el este cel care îl are pe cel mic în grijă în timpul în care se află la școală. Nu e o idee bună să meargă din prima la direcțiune sau la administrație dacă e o problemă care-l privește exclusiv pe profesor.

Părinții vor veni cu interes, chiar cu plăcere la școală și vor participa la discuții numai atunci când:

- Nu vor fi săpuniți și îngropați în reproșuri;
- Nu vor fi tratați ca niște incuți, incapabili de a-și crește copilul fără ajutorul școlii;
- Dirigintele/învățătorul va recunoaște cu obiectivitate și greșelile școlii;
- Dirigintele/învățătorul va renunța la aerele de superioritate, la aroganța cu care își etalează opiniile sau la atitudinea populist – demagogică;
- Copilul nu va fi stigmatizat în fața celorlalți părinți;
- Dirigintele/învățătorul va renunța la lecturi pedagogice interminabile și triade, încurajând expunerea opiniilor celor prezenți și dezbateră;
- Dirigintele/învățătorul își respectă promisiunile și oferă soluții realiste, a căror rezolvare va fi urmărită până la capăt;
- Imaginea dirigintelui/învățătorului este completată de cea a unui profesor competent.

Constrângerile de timp sunt cel mai mare obstacol în privința nivelului de implicare a părinților. Buna comunicare cu profesorul pentru a găsi modalități potrivite și convenabile de a colabora este soluția în acest caz.

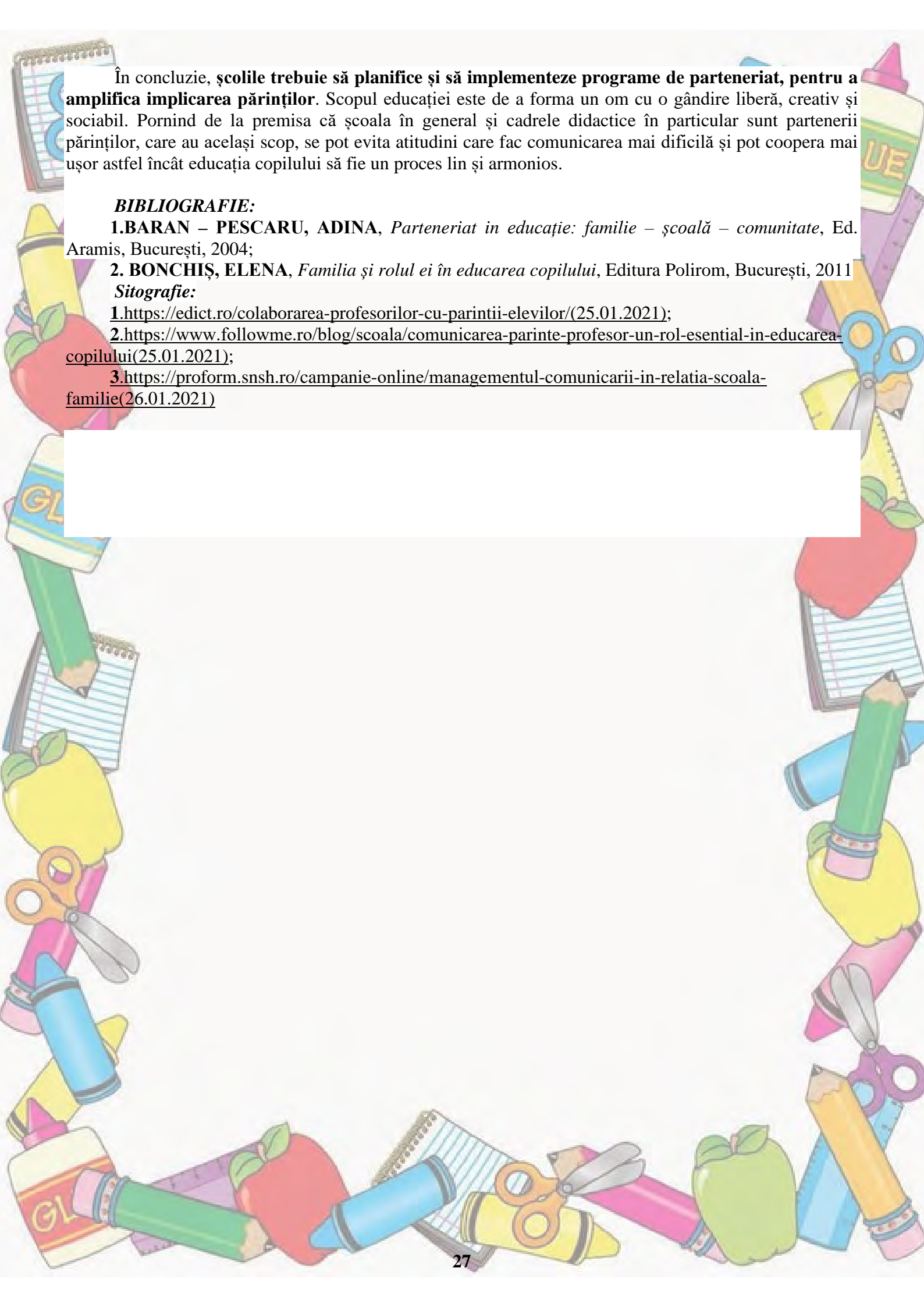
Este astfel evident că părinții și profesorii împărtășesc o responsabilitate uriașă, împreună oferind copiilor dorința de a învăța și a munci din greu. O bună comunicare între ei este esențială succesului, în scopul motivării copiilor pentru învățare și al creșterii interesului lor în această direcție.

O bună colaborare între familie și școală se poate realiza prin parteneriate. Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze.

În ceea ce privește parteneriatul școlii cu familiile elevilor, adesea aceasta se așteaptă ca părinții să acționeze singuri. Dezvoltarea parteneriatelor eficiente cu familiile solicită tuturor celor din conducerea instituției de învățământ (administratori, profesori) să creeze un mediu școlar, care să-i întâmpine deschis pe părinți și să-i încurajeze să întrebe, să-și exprime îngrijorările, precum și să participe în mod adecvat la luarea deciziilor. De asemenea, reprezentanții școlii trebuie să le ofere părinților informațiile de care au nevoie și să le arate cum se pot implica mai bine.

„Părinții sprijină mai mult un program școlar în care sunt parteneri în luarea deciziilor... Interesul părintelui și sprijinul său față de școală și conducerea acesteia permit tinerilor să le fie mai ușor să relaționeze și să se identifice cu scopurile, valorile și personalul școlii, o motivație puternică pentru a se îndrepta către educație. În același timp, implicarea parentală garantează faptul că valorile și interesele lor culturale sunt respectate.”¹

Când profesorii și conducerea sunt dornici să-i atragă pe părinți, atunci rezultatele copiilor se îmbunătățesc.

În concluzie, școlile trebuie să planifice și să implementeze programe de parteneriat, pentru a amplifica implicarea părinților. Scopul educației este de a forma un om cu o gândire liberă, creativ și sociabil. Pornind de la premisa că școala în general și cadrele didactice în particular sunt partenerii părinților, care au același scop, se pot evita atitudini care fac comunicarea mai dificilă și pot coopera mai ușor astfel încât educația copilului să fie un proces lin și armonios.

BIBLIOGRAFIE:

1. **BARAN – PESCARU, ADINA**, *Parteneriat in educație: familie – școală – comunitate*, Ed. Aramis, București, 2004;

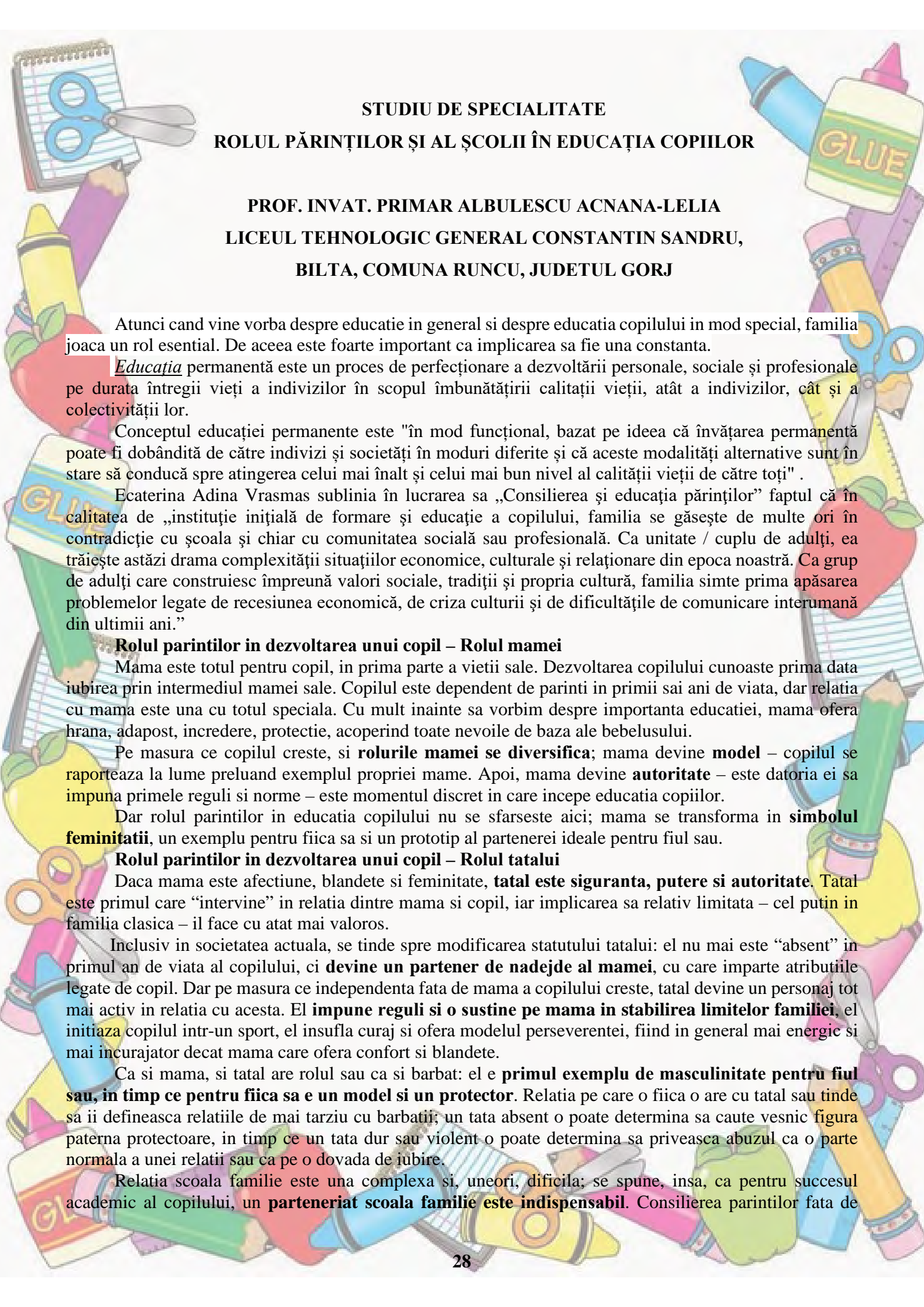
2. **BONCHIȘ, ELENA**, *Familia și rolul ei în educarea copilului*, Editura Polirom, București, 2011

Sitografie:

1. [https://edict.ro/colaborarea-profesorilor-cu-parintii-elevilor/\(25.01.2021\);](https://edict.ro/colaborarea-profesorilor-cu-parintii-elevilor/(25.01.2021);)

2. [https://www.followme.ro/blog/scoala/comunicarea-parinte-profesor-un-rol-esential-in-educarea-copilului\(25.01.2021\);](https://www.followme.ro/blog/scoala/comunicarea-parinte-profesor-un-rol-esential-in-educarea-copilului(25.01.2021);)

3. [https://proform.snsr.ro/campanie-online/managementul-comunicarii-in-relatia-scoala-familie\(26.01.2021\)](https://proform.snsr.ro/campanie-online/managementul-comunicarii-in-relatia-scoala-familie(26.01.2021);)

STUDIU DE SPECIALITATE

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. INVAT. PRIMAR ALBULESCU ACNANA-LELIA
LICEUL TEHNOLOGIC GENERAL CONSTANTIN SANDRU,
BILTA, COMUNA RUNCU, JUDETUL GORJ

Atunci cand vine vorba despre educatie in general si despre educatia copilului in mod special, familia joaca un rol esential. De aceea este foarte important ca implicarea sa fie una constanta.

Educația permanentă este un proces de perfecționare a dezvoltării personale, sociale și profesionale pe durata întregii vieți a indivizilor în scopul îmbunătățirii calității vieții, atât a indivizilor, cât și a colectivității lor.

Conceptul educației permanente este "în mod funcțional, bazat pe ideea că învățarea permanentă poate fi dobândită de către indivizi și societăți în moduri diferite și că aceste modalități alternative sunt în stare să conducă spre atingerea celui mai înalt și celui mai bun nivel al calității vieții de către toți".

Ecaterina Adina Vrasmas sublinia în lucrarea sa „Consilierea și educația părinților” faptul că în calitatea de „instituție inițială de formare și educație a copilului, familia se găsește de multe ori în contradicție cu școala și chiar cu comunitatea socială sau profesională. Ca unitate / cuplu de adulți, ea trăiește astăzi drama complexității situațiilor economice, culturale și relaționare din epoca noastră. Ca grup de adulți care construiesc împreună valori sociale, tradiții și propria cultură, familia simte prima apăsarea problemelor legate de recesiunea economică, de criza culturii și de dificultățile de comunicare interumană din ultimii ani.”

Rolul parintilor in dezvoltarea unui copil – Rolul mamei

Mama este totul pentru copil, in prima parte a vietii sale. Dezvoltarea copilului cunoaste prima data iubirea prin intermediul mamei sale. Copilul este dependent de parinti in primii sai ani de viata, dar relatia cu mama este una cu totul speciala. Cu mult inainte sa vorbim despre importanta educatiei, mama ofera hrana, adapost, incredere, protectie, acoperind toate nevoile de baza ale bebelusului.

Pe masura ce copilul creste, si **rolurile mamei se diversifica**; mama devine **model** – copilul se raporteaza la lumea preluand exemplul propriei mame. Apoi, mama devine **autoritate** – este datorica ei sa impuna primele reguli si norme – este momentul discret in care incepe educatia copiilor.

Dar rolul parintilor in educatia copilului nu se sfarseste aici; mama se transforma in **simbolul feminitatii**, un exemplu pentru fiica sa si un prototip al partenerei ideale pentru fiul sau.

Rolul parintilor in dezvoltarea unui copil – Rolul tatalui

Daca mama este afectiune, blandete si feminitate, **tatal este siguranta, putere si autoritate**. Tatal este primul care “intervine” in relatia dintre mama si copil, iar implicarea sa relativ limitata – cel putin in familia clasica – il face cu atat mai valoros.

Inclusiv in societatea actuala, se tinde spre modificarea statutului tatalui: el nu mai este “absent” in primul an de viata al copilului, ci **devine un partener de nadejde al mamei**, cu care imparte atributiile legate de copil. Dar pe masura ce independenta fata de mama a copilului creste, tatal devine un personaj tot mai activ in relatia cu acesta. El **impune reguli si o sustine pe mama in stabilirea limitelor familiei**, el initiaza copilul intr-un sport, el insufla curaj si ofera modelul perseverentei, fiind in general mai energic si mai incurajator decat mama care ofera confort si blandete.

Ca si mama, si tatal are rolul sau ca si barbat: el e **primul exemplu de masculinitate pentru fiul sau, in timp ce pentru fiica sa e un model si un protector**. Relatia pe care o fiica o are cu tatal sau tinde sa ii defineasca relatiile de mai tarziu cu barbatii; un tata absent o poate determina sa caute vesnic figura paterna protectoare, in timp ce un tata dur sau violent o poate determina sa priveasca abuzul ca o parte normala a unei relatii sau ca pe o dovada de iubire.

Relatia scoala familie este una complexa si, uneori, dificila; se spune, insa, ca pentru succesul academic al copilului, un **parteneriat scoala familie este indispensabil**. Consilierea parintilor fata de

propriul copil ar trebui să pună accent pe importanța educației academice, în timp ce părinții la rândul lor ar trebui să poată apela, la nevoie, la ajutorul specialistului psihopedagog școlar pentru a-și îndruma copilul atunci când apar dificultăți și obstacole.

De ce e important ca părinții să se implice în educația școlară a copiilor?

- **Note mai mari:** copiii ai căror părinți sunt mai implicați au note mai mari și rezultate mai bune la teste. Cu cât implicarea părinților e mai mare, cu atât beneficiile pentru copii sunt mai mari.

- **Comportament corespunzător:** copiii ai căror părinți sunt implicați în activitatea școlară dau dovadă de abilități sociale superioare și de un comportament școlar adecvat. Ei **au mai puține absente, deranjează mai rar orele și sunt mai conștiincioși** în ceea ce privește efectuarea temelor. Ba există un studiu care demonstrează că acei copii ai căror tați sunt interesați să mențină relația cu școala au un risc mai mic de suspendare, exmatriculare sau repetenție.

- **Educație superioară:** implicarea părinților are ca efect direct creșterea calității școlilor, îmbunătățirea moralului și a rezultatelor profesorilor, și **îmbunătățirea percepției comunității asupra școlii respective**. Părinții implicați câștigă respectul profesorilor, care au tendința de a avea așteptări mai mari de la copii. Copiii petrec mai mult timp în școală și au șanse mai mari de a-și continua educația după terminarea liceului.

- **Încredere în sine:** atunci când elevii se simt susținuți, atât acasă cât și la școală, au tendința de a **dezvolta o atitudine pozitivă față de școală**. Pentru ei, succesul academic devine mai important, iar în timpul petrecut în școală ei se simt acceptați, incluși și respectați.

- Încrederea părinților în instituția școlară crește: Atunci când părintele se implică direct în educația copilului său, el e “la zi” cu ceea ce se studiază, se simte mai bine în incinta școlii, devine mai capabil să își ajute copilul și câștigă mai multă încredere în abilitățile sale de părinte. Un părinte care e conectat la realitatea școlară a copilului său are șanse mai mari de a-și continua propria educație.

Ce înseamnă “părinte implicat în educația copilului”?

Unii părinți cred că implicarea lor are legătură în mod special cu siguranța copilului. Copilul “educat” **cunoaște regulile și riscurile și respectă normele de siguranță:** nu vorbește cu străinii, menține un ton politic, nu face crize în public, nu se abate de la drumul spre casă. Alți părinți consideră că o parte foarte importantă a educației are legătură cu controlul parental: un **ceas GPS pentru copii** îi anunță despre activitatea copilului atunci când acesta e departe de casă, aplicațiile speciale pentru telefon îi atrag atenția în legătură cu activitatea online a copilului și așa mai departe. Deși importante, aceste metode nu acoperă întreaga arie a educației unui copil.

Pentru succesul școlar al copilului, **părintele trebuie să participe la evenimentele școlare**, fie că e vorba despre ședința cu părinții sau despre o vânzare de dulciuri. Comunicarea cu învățătorul, profesorul sau dirigintele trebuie să fie corectă și regulată, iar părintele își poate oferi ajutorul când vine vorba despre eventuale activități extracuriculare.

Voluntariatul în incinta școlii e un alt mod de a fi de ajutor. Încurajarea copilului să citească zilnic și supravegherea temelor sunt de asemenea foarte importante. **Încurajarea activităților de învățare acasă este esențială;** pentru că acasă lucrați 1 la 1, poți apela la o multime de metode amuzante sau practice pentru a-l ajuta pe copil să descopere știința.

Bibliografie:

1. Fetescu, Vasile, Familia și atitudinea copilului față de învățătură în revista *Învățământul primar*, nr.2, 1992;
2. Vrasmas, Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, București, Editura „Aramis”, 2002.

ROLUL PARINTILOR SI AL GRADINITEI IN EDUCATIA COPIILOR

PROF. INV. PRESCOLAR: ALDEA GABRIELA

GRADINITA NR. 8 MORENI

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și școlii asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate); răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor.

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei șapte ani de-acasă“. Fiecare intervenție pentru copil, sau pe lângă copil, este bine să fie considerate intervenții educative, ele devenind intervenții împreună cu copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește în primii șapte ani din viață.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Il putem învăța formulele de politețe, îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său, apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu.. Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță și pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să socializeze. Normele de conduită în primii șapte ani de viață, se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Familia și grădinița reprezintă cei mai importanți factori educaționali, fiind adevărați piloni ai educației. Mediul familial îi oferă copilului modele de comportamente pe care, de regulă, acesta le imită cu fidelitate. Acum și aici se pun bazele unor deprinderi și obișnuințe elementare de comportare morală, dar

A decorative border surrounds the text, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a blue spiral notebook, a yellow crayon, a red apple, a glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a yellow apple, a pair of orange scissors, a blue crayon, a yellow pencil, a glue stick labeled 'GL', a green pencil, a red apple, a blue crayon, a yellow pencil, a pair of orange scissors, a pink pencil, a green apple, a blue crayon, and a yellow pencil. On the right side, from top to bottom, there is a blue crayon, a glue stick labeled 'GLUE', a yellow pencil, a pair of blue scissors, a yellow pencil, a red apple, a blue spiral notebook, a green pencil, a yellow pencil, a pair of purple scissors, a pink pencil, a blue crayon, a yellow pencil, a pair of purple scissors, a blue crayon, and a yellow pencil.

se face și trecerea spre înfăptuirea unor reprezentări, noțiuni, valori morale, convingeri prin care se exprimă atitudinea copilului față de el însuși, față de ceilalți și față de societatea în care se afirmă.

Ca factor al educației formale, grădinița este organizația socială special creată pentru educarea tinerei generații. În cadrul mediului școlar, educația și instrucția se împletesc armonios, într-o formă optimă, în mod gradat, conform unor standarde și finalități propuse.

Numai printr-o colaborare strânsă, susținută și fluentă, familia și grădinița pot pune în aplicare acest proces de educare a viitoarei generații.

Factorii de modelare a personalității umane trebuie să interacționeze ca un tot unitar, sub forma unui sistem bine încheiat, pentru atingerea țelului comun: educarea copilului. Este nevoie de un schimb permanent de informații, de completare și valorificare a influențelor dirijate spre educarea micul învățcel.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE-ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR ALDEA ROXANA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "SFÂNTUL ANDREI" BUCUREȘTI

Procesul educării morale a copilului este de lungă durată și începe de timpuriu, din familie. Deprinderile de comportare civilizată, atitudinea copilului față de alții exprimă, de fapt, atmosfera morală în care el a fost crescut în familie, exemplul personal pe care i l-au dat părinții prin faptele lor de conduită.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne

comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Copilul este pregătit de mic să primească informații. De aceea, este foarte important cum sunt transmise acestea, de către cine și în ce mod.

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea,
Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.”

Antoine de Saint-Exupery

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA GRĂDINIȚĂ/ȘCOALĂ

PROF. ALECSE ALINA MIHAELA, G.P.P. NR. 8 BUZĂU

Educația este un fenomen social fundamental și original, apărut odată cu societatea umană, împlinind funcția socială de informare și de formare a omului. Este un ansamblu de acțiuni desfășurate în mod deliberat într-o societate, în vederea transmiterii și formării la noile generații a experienței de muncă și de viață, a cunoștințelor, deprinderilor, comportamentelor și valorilor acumulate de omenire până în acel moment. Este un efect al activităților desfășurate în vederea formării oamenilor conform unui model propus de societate, un proces prin care se formează, se dezvoltă și se maturizează laturile fundamentale ale ființei umane: fizicul, psihicul, moralul, esteticul; cognitivul, afectivul, volitivul.

Educația formală este educația intenționată, sistematică și evaluată, încredințată specialiștilor din domeniul acceptat instituțional, juridic, statal și social, al educației (profesori, învățători, educatori, lectori, etc). Acest tip de educație cuprinde totalitatea influențelor și acțiunilor organizate sistematic, gradate cronologic și elaborate în cadrul unor instituții specializate, în vederea formării personalității umane.

Din punct de vedere etimologic, termenul „formală” își are originea în latinescul “formalis” care înseamnă “organizat”, “oficial”. În acest sens, educația formală reprezintă educația oficială.

Educația formală, ca formă oficială, este întotdeauna evaluată social. Educația formală este importantă prin faptul că facilitează accesul la valorile culturii, științei, artei, literaturii și tehnicii, la experiența social-umană, având un rol decisiv în formarea personalității, conform nevoilor individuale și sociale. Trăsături caracteristice:

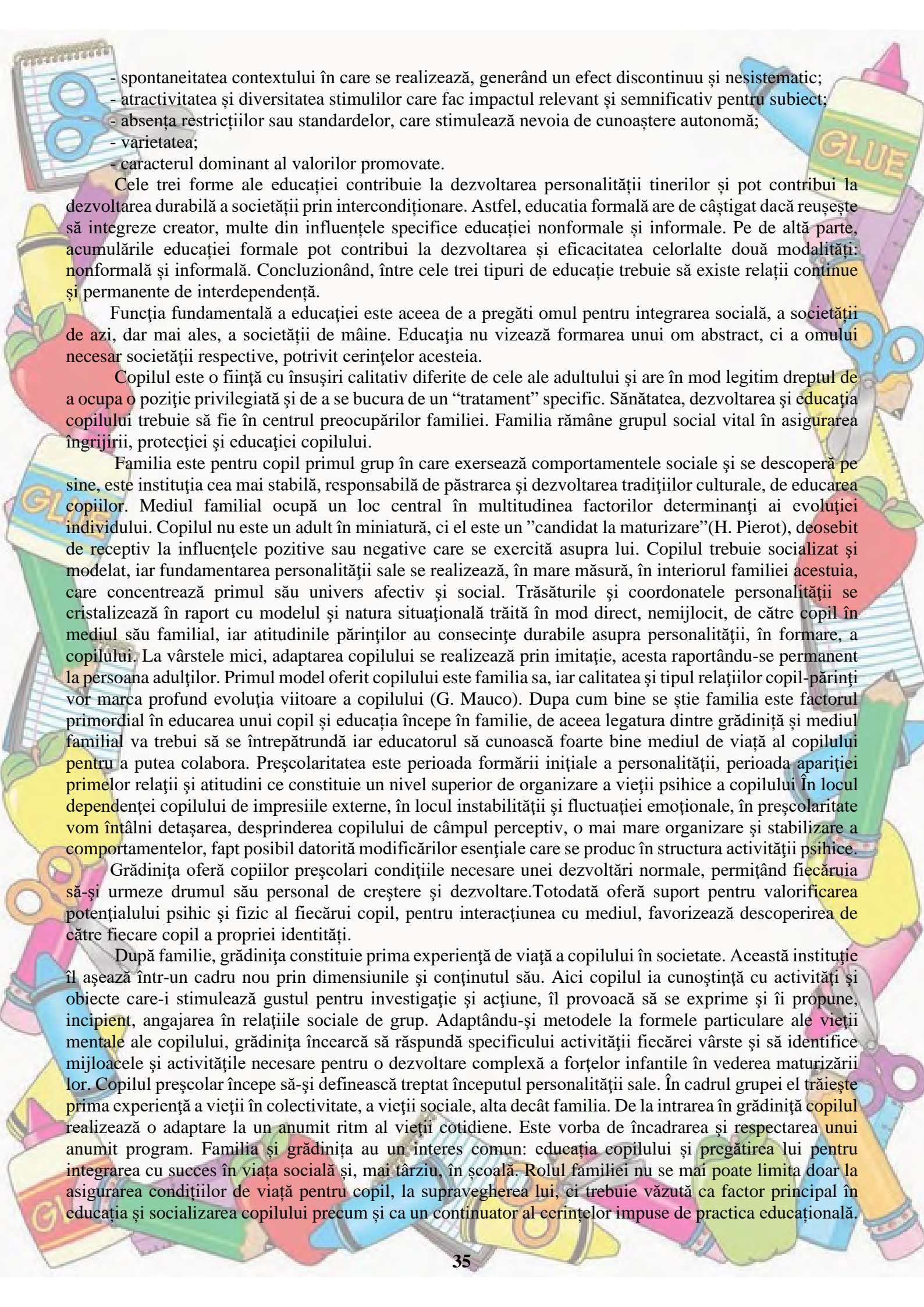
- este instituționalizată și se desfășoară în cadrul unui sistem oficial de învățământ;
- este proiectată riguros, derulată și evaluată sub forma documentelor școlare cu caracter oficial;
- este prioritară din perspectiva politicilor naționale privind dezvoltarea resurselor umane, fiind principala țintă a politicilor educaționale;
- este evaluată social, potrivit unor criterii socio-pedagogice riguroase și vizează cunoașterea atât a rezultatelor activității instructiv-educative, cât și a procesului educațional;
- este organizată sub formă de activități instructiv-educative concrete în cadrul sistemului de învățământ;
- este coordonată de un corp profesional specializat, specialiști pe domenii de studiu și persoane investite special cu facilitarea învățării;
- se desfășoară într-un cadru pedagogic determinat, cu metode și mijloace de predare, învățare și evaluare cu funcții pedagogice precise;
- este generalizată, permițând accesul tuturor indivizilor.

Educația nonformală cuprinde totalitatea acțiunilor organizate în mod sistematic, dar în afara sistemului formal al educației. Această formă de educație este considerată complementară cu educația formală sub raportul finalităților, conținutului și a modalităților concrete de realizare. Din punct de vedere etimologic, termenul de "nonformal" își are originea în latinescul "nonformalis", preluat cu sensul "în afara unor forme special/oficial organizate pentru un anumit gen de activitate". Nonformal desemnează o realitate educațională mai puțin formalizată dar întotdeauna cu efecte normativ-educative. Trăsături caracteristice:

- este variată și flexibilă, opțională și facultativă;
- diferențiază conținutul, metodele și instrumentele de lucru în funcție de interesele și capacitățile participanților;
- valorifică întreaga experiență de învățare a participanților.

Aceste tipuri de activități se realizează în mediul socio-cultural ca mijloace de divertisment, petrecere a timpului în mod constructiv sau de odihnă activă.

Educația informală este considerată ca fiind educație incidentală și include totalitatea influențelor neintenționate, eterogene și difuze, prin care fiecare persoană dobândește cunoștințe, abilități și aptitudini din experiențele sale zilnice. Din punct de vedere etimologic, denumirea termenului de educație informală provine din limba latină, "informis/informalis" fiind preluat în sensul de "spontan", "neșteptat". Ca urmare, prin educație informală înțelegem educația realizată spontan. Trăsături caracteristice:

-
- spontaneitatea contextului în care se realizează, generând un efect discontinuu și nesistematic;
 - atractivitatea și diversitatea stimulilor care fac impactul relevant și semnificativ pentru subiect;
 - absența restricțiilor sau standardelor, care stimulează nevoia de cunoaștere autonomă;
 - varietatea;
 - caracterul dominant al valorilor promovate.

Cele trei forme ale educației contribuie la dezvoltarea personalității tinerilor și pot contribui la dezvoltarea durabilă a societății prin intercondiționare. Astfel, educația formală are de câștigat dacă reușește să integreze creator, multe din influențele specifice educației nonformale și informale. Pe de altă parte, acumulările educației formale pot contribui la dezvoltarea și eficacitatea celorlalte două modalități: nonformală și informală. Concluzionând, între cele trei tipuri de educație trebuie să existe relații continue și permanente de interdependență.

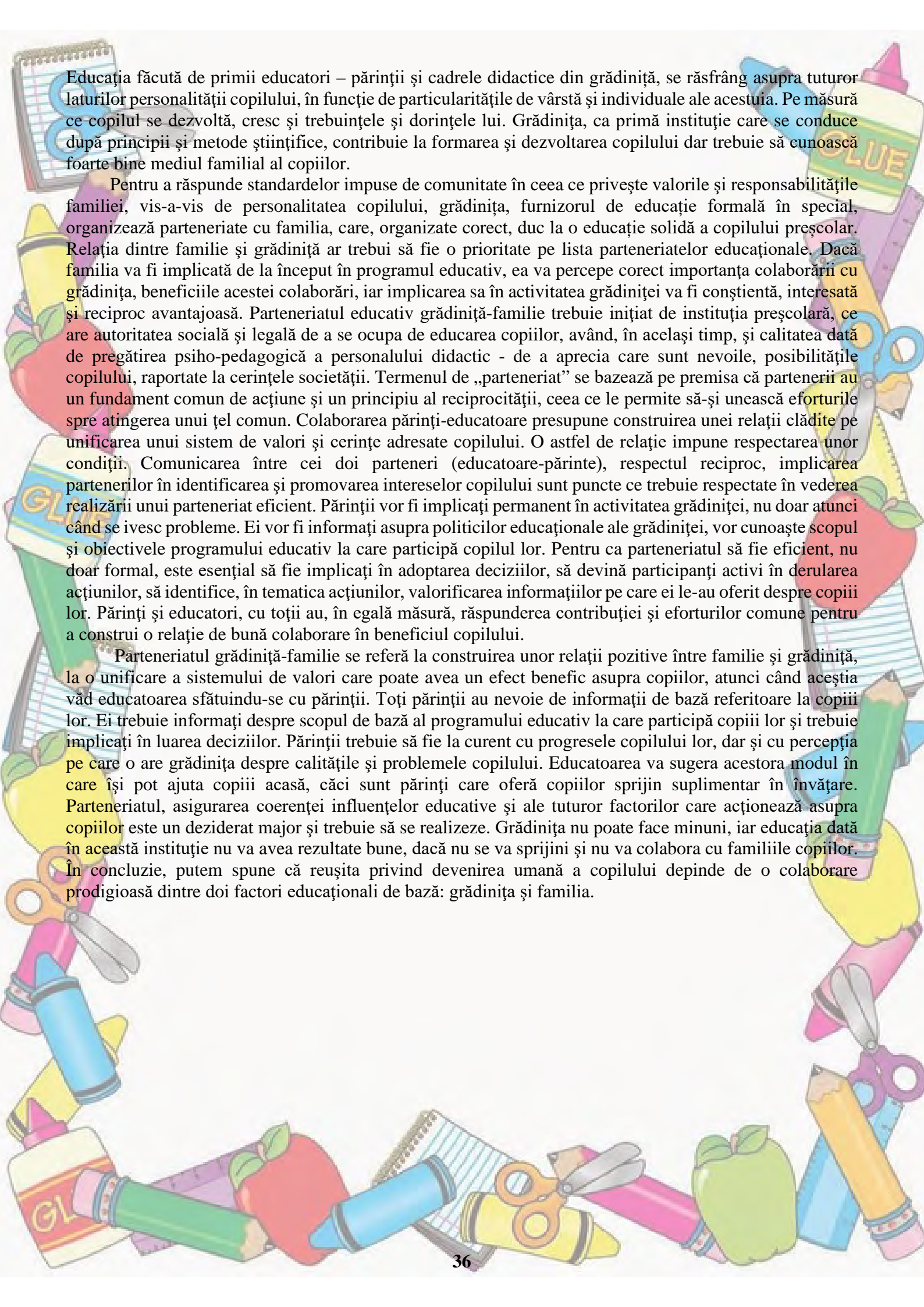
Funcția fundamentală a educației este aceea de a pregăti omul pentru integrarea socială, a societății de azi, dar mai ales, a societății de mâine. Educația nu vizează formarea unui om abstract, ci a omului necesar societății respective, potrivit cerințelor acesteia.

Copilul este o ființă cu însușiri calitativ diferite de cele ale adultului și are în mod legitim dreptul de a ocupa o poziție privilegiată și de a se bucura de un “tratament” specific. Sănătatea, dezvoltarea și educația copilului trebuie să fie în centrul preocupărilor familiei. Familia rămâne grupul social vital în asigurarea îngrijirii, protecției și educației copilului.

Familia este pentru copil primul grup în care exersează comportamentele sociale și se descoperă pe sine, este instituția cea mai stabilă, responsabilă de păstrarea și dezvoltarea tradițiilor culturale, de educarea copiilor. Mediul familial ocupă un loc central în multitudinea factorilor determinanți ai evoluției individului. Copilul nu este un adult în miniatură, ci el este un ”candidat la maturizare”(H. Pierot), deosebit de receptiv la influențele pozitive sau negative care se exercită asupra lui. Copilul trebuie socializat și modelat, iar fundamentarea personalității sale se realizează, în mare măsură, în interiorul familiei acestuia, care concentrează primul său univers afectiv și social. Trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și natura situațională trăită în mod direct, nemijlocit, de către copil în mediul său familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității, în formare, a copilului. La vârstele mici, adaptarea copilului se realizează prin imitație, acesta raportându-se permanent la persoana adulților. Primul model oferit copilului este familia sa, iar calitatea și tipul relațiilor copil-părinți vor marca profund evoluția viitoare a copilului (G. Mauco). După cum bine se știe familia este factorul primordial în educarea unui copil și educația începe în familie, de aceea legătura dintre grădiniță și mediul familial va trebui să se întrepătrundă iar educatorul să cunoască foarte bine mediul de viață al copilului pentru a putea colabora. Preșcolăritatea este perioada formării inițiale a personalității, perioada apariției primelor relații și atitudini ce constituie un nivel superior de organizare a vieții psihice a copilului. În locul dependenței copilului de impresiile externe, în locul instabilității și fluctuației emoționale, în preșcolăritate vom întâlni detașarea, desprinderea copilului de câmpul perceptiv, o mai mare organizare și stabilizare a comportamentelor, fapt posibil datorită modificărilor esențiale care se produc în structura activității psihice.

Grădinița oferă copiilor preșcolari condițiile necesare unei dezvoltări normale, permițând fiecăruia să-și urmeze drumul său personal de creștere și dezvoltare. Totodată oferă suport pentru valorificarea potențialului psihic și fizic al fiecărui copil, pentru interacțiunea cu mediul, favorizează descoperirea de către fiecare copil a propriei identități.

După familie, grădinița constituie prima experiență de viață a copilului în societate. Această instituție îl așează într-un cadru nou prin dimensiunile și conținutul său. Aici copilul ia cunoștință cu activități și obiecte care-i stimulează gustul pentru investigație și acțiune, îl provoacă să se exprime și îi propune, incipient, angajarea în relațiile sociale de grup. Adaptându-și metodele la formele particulare ale vieții mentale ale copilului, grădinița încearcă să răspundă specificului activității fiecărei vârste și să identifice mijloacele și activitățile necesare pentru o dezvoltare complexă a forțelor infantile în vederea maturizării lor. Copilul preșcolar începe să-și definească treptat începutul personalității sale. În cadrul grupei el trăiește prima experiență a vieții în colectivitate, a vieții sociale, alta decât familia. De la intrarea în grădiniță copilul realizează o adaptare la un anumit ritm al vieții cotidiene. Este vorba de încadrarea și respectarea unui anumit program. Familia și grădinița au un interes comun: educația copilului și pregătirea lui pentru integrarea cu succes în viața socială și, mai târziu, în școală. Rolul familiei nu se mai poate limita doar la asigurarea condițiilor de viață pentru copil, la supravegherea lui, ci trebuie văzută ca factor principal în educația și socializarea copilului precum și ca un continuator al cerințelor impuse de practica educațională.

Educația făcută de primii educatori – părinții și cadrele didactice din grădiniță, se răsfrâng asupra tuturor laturilor personalității copilului, în funcție de particularitățile de vârstă și individuale ale acestuia. Pe măsură ce copilul se dezvoltă, cresc și trebuințele și dorințele lui. Grădinița, ca primă instituție care se conduce după principii și metode științifice, contribuie la formarea și dezvoltarea copilului dar trebuie să cunoască foarte bine mediul familial al copiilor.

Pentru a răspunde standardelor impuse de comunitate în ceea ce privește valorile și responsabilitățile familiei, vis-a-vis de personalitatea copilului, grădinița, furnizorul de educație formală în special, organizează parteneriate cu familia, care, organizate corect, duc la o educație solidă a copilului preșcolar. Relația dintre familie și grădiniță ar trebui să fie o prioritate pe lista parteneriatelor educaționale. Dacă familia va fi implicată de la început în programul educativ, ea va percepe corect importanța colaborării cu grădinița, beneficiile acestei colaborări, iar implicarea sa în activitatea grădiniței va fi conștientă, interesată și reciproc avantajoasă. Parteneriatul educativ grădiniță-familie trebuie inițiat de instituția preșcolară, ce are autoritatea socială și legală de a se ocupa de educarea copiilor, având, în același timp, și calitatea dată de pregătirea psiho-pedagogică a personalului didactic - de a aprecia care sunt nevoile, posibilitățile copilului, raportate la cerințele societății. Termenul de „parteneriat” se bazează pe premisa că partenerii au un fundament comun de acțiune și un principiu al reciprocității, ceea ce le permite să-și unească eforturile spre atingerea unui țel comun. Colaborarea părinți-educatoare presupune construirea unei relații clădite pe unificarea unui sistem de valori și cerințe adresate copilului. O astfel de relație impune respectarea unor condiții. Comunicarea între cei doi parteneri (educatoare-părinte), respectul reciproc, implicarea partenerilor în identificarea și promovarea intereselor copilului sunt puncte ce trebuie respectate în vederea realizării unui parteneriat eficient. Părinții vor fi implicați permanent în activitatea grădiniței, nu doar atunci când se ivesc probleme. Ei vor fi informați asupra politicilor educaționale ale grădiniței, vor cunoaște scopul și obiectivele programului educativ la care participă copilul lor. Pentru ca parteneriatul să fie eficient, nu doar formal, este esențial să fie implicați în adoptarea deciziilor, să devină participanți activi în derularea acțiunilor, să identifice, în tematica acțiunilor, valorificarea informațiilor pe care ei le-au oferit despre copiii lor. Părinți și educatori, cu toții au, în egală măsură, răspunderea contribuției și eforturilor comune pentru a construi o relație de bună colaborare în beneficiul copilului.

Parteneriatul grădiniță-familie se referă la construirea unor relații pozitive între familie și grădiniță, la o unificare a sistemului de valori care poate avea un efect benefic asupra copiilor, atunci când aceștia văd educatoarea sfătuindu-se cu părinții. Toți părinții au nevoie de informații de bază referitoare la copiii lor. Ei trebuie informați despre scopul de bază al programului educativ la care participă copiii lor și trebuie implicați în luarea deciziilor. Părinții trebuie să fie la curent cu progresele copilului lor, dar și cu percepția pe care o are grădinița despre calitățile și problemele copilului. Educatoarea va sugera acestora modul în care își pot ajuta copiii acasă, căci sunt părinți care oferă copiilor sprijin suplimentar în învățare. Parteneriatul, asigurarea coerenței influențelor educative și ale tuturor factorilor care acționează asupra copiilor este un deziderat major și trebuie să se realizeze. Grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în această instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu se va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor. În concluzie, putem spune că reușita privind devenirea umană a copilului depinde de o colaborare prodigioasă dintre doi factori educaționali de bază: grădinița și familia.

ROLUL PARINTILOR SI AL SCOLII IN EDUCATIA COPIILOR

ALECU-POIENARIU MIRUNA, GR. P.P. „SOTRON” BOTOSANI

Potrivit lui A. Berger, “familia constituie un soi de personalitate colectiva, a carei armonie generala influenteaza armonia fiecareia dintre parti”.

Influentele educative pe care familia le exercita asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin actiuni mai mult sau mai putin dirijate, fie indirect, prin modele de conduita oferite de catre membrii familiei, precum si prin climatul psihosocial existent in familie. Modelele de conduita oferite de parinti-pe care copiii le preiau prin imitatie si invatare-precum si climatul socioafectiv in care se exercita influentele educationale (“cei sapte ani de acasa”) constituie primul model social cu o influenta hotaratoare asupra copiilor privind formarea conceptiei lor despre viata, a modului de comportare si relationare in raport cu diferite norme si valori sociale. Este recunoscut faptul ca strategiile educative la care se face apel in familie, mai mult sau mai putin constientizate, determina in mare masura dezvoltarea personalitatii, precum si rezultatele scolare ale copiilor.

Familia exercita o influenta deosebit de adanca asupra copiilor. O mare parte despre cunostintele despre natura, societate, deprinderile igienice, obisnuitele de comportament, elevul le datoreaza educatiei primite in familie. Rolul familiei este foarte important in dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic etc.

Ca prim factor educativ, familia ofera copilului aproximativ 90% din cunostintele uzuale despre mediul inconjurator, familia este cea care ar trebui sa dezvolte spiritul de observatie, memoria si gandirea copiilor. Copilul obtine rezultatele scolare in functie de modul in care parintii se implica in procesul de invatare. Parintii trebuie sa asigure copilului cele necesare studiului, trebuie sa-si ajute copilul la invatatura. Acest ajutor insa trebuie limitat la o indrumare sau sprijin, nefiind indicat sa efectueze tema copilului. Cu timpul parintii se vor limita la controlarea temei de acasa si a carnetului de note. Deci, atitudinea parintilor trebuie sa fie una de mijloc: sa nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici sa ajunga sa nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia. Tot in familie se formeaza cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, decenta in vorbire si atitudini, ordinea, cumpatarea, grija fata de lucrurile incredintate. Toate acestea reprezinta de fapt ilustrarea cunoscutei expresii “a avea cei 7 ani de-acasa”.

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAREA COPIILOR

-STUDIU DE SPECIALIATE-

PROF. ÎNV. PRIMAR ALECUȘAN ELENA GABRIELA

Omul este o ființă socială, el nu poate trăi izolat, fără a interacționa cu cei din jur. Dar, pentru aceasta este necesar să se respecte anumite norme de conduită pe care copilul le deprinde de la cea mai fragedă vârstă.

Familia îndeplinește roluri importante în educarea copiilor, roluri dintre care putem aminti:

- îngrijiri fizice și emoționale;
- realizarea scopurilor comune;
- controlul social asupra comportamentului membrilor familiei (în special, asupra copiilor);
- instruirea pedagogică și morală a copiilor;
- continuitatea culturală prin transmiterea moștenirii culturale;
- educația financiară.

Așadar, familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Părinții furnizează „zestrea genetică”, iar familia creează condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale și modelează caracterul copilului, simțul moral, estetic etc. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile alimentare și igienice, atitudinile față de viață, modelele sau obișnuințele de comportament, copiii le datorează educației primite în mediul familial.

În educarea copiilor, un rol foarte mare îl are stabilirea unor relații juste între membrii familiei. Ceea ce trebuie să caracterizeze relațiile dintre părinți și copii este stima reciprocă dintre membrii familiei, dragostea părintească rațională față de copii, consecvență și unitatea cerințelor pe care le formulează părinții și ceilalți membri ai familiei față de copii, exemplul personal pe care îl dau cei mari prin atitudinile și faptele lor, încât devin pentru copii un exemplu de urmat. Desigur, părinții își iubesc copii, le poartă de grijă, muncesc pentru ei și participă la toate bucuriile și supărările lor. Dar această dragoste nu trebuie să fie oarbă. Părinții care se manifestă astfel față de copiii lor, îi scutesc de orice efort, le satisfac toate capriciile, nu se bucură de nici un fel de respect și autoritate în fața acestora.

În condițiile social-economice actuale, se manifestă două tendințe contradictorii: părinții sunt îngrijorați de viitorul copiilor lor, dar în același timp nu mai au timp și răbdare să acorde atenție problemelor acestora. Relația lor cu școala este ignorată sau evitată, acțiunile educative ale celor două instituții exercitându-se oarecum paralel.

Este o sarcină a școlii, a personalului didactic, să identifice situațiile problematice din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative ale acestora în favoarea elevului și mai ales să conștientizeze faptul că relația de colaborare școală-familie este determinantă în obținerea performanțelor școlare.

Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curiozitate obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

Cercetările au arătat o scădere a procentului de părinți care să susțină comunicarea intimă dintre părinte-profesor. Părinții moderni preferă metode de comunicare la distanță, cum ar fi platformele online și sunt mai puțin susceptibili să participe la ședințe sau activități școlare. În timp ce tehnologia și instrumentele digitale pot ajuta familiile să rămână informate, elevii își pot pierde interesul pentru școală atunci când părinții nu își oferă sprijinul.

BIBLIOGRAFIE:

- G. BERGER, Omul modern și educația sa - EDP București 2003;
A. BIRKH, HAYWARD S., Diferențele individualizate – Ed. Tehnica București 1999;
M.GILLY, Elev bun – elev slab, EDP București 2013

PROIECT DE ACTIVITATE

PROF. ÎNV. PRIMAR ALEXA ELENA CRISTINA

DATA: _ martie _

CLASA: Pregătitoare A

Școala Gimnazială” Ionel Teodoreanu” Iași

ARIA CURRICULARĂ: ARTE ȘI TEHNOLOGII

DISCIPLINA: AVAP- activitate integrată: CLR și DP

UNITATEA DE ÎNVĂȚARE: „În pas cu primăvara”

SUBIECTUL: Lucrare din hârtie și carton- colaj, „..... pentru Mama”

TIPUL LECTIEI: formare de priceperi și deprinderi

DURATA: 45 minute

SCOPUL:

- formarea deprinderilor corecte de executare a tehnicilor de lipire și asamblare, specifice artelor vizuale
- dezvoltarea spiritului estetic și practic, prin realizarea unui produs artistic util

COMPETENȚE SPECIFICE VIZATE:

AVAP

- 1.1. - sesizarea semnificației unui mesaj vizual simplu, exprimat prin desen/colaj, care reflectă un context familiar
- 1.3 – manifestarea curiozității față de explorarea de mesaje artistice simple, exprimate vizual
- 2.1 - observarea unor caracteristici simple ale materialelor întâlnite în mediul familiar
- 2.2.- exprimarea ideilor și trăirilor personale, în aplicații simple, specifice artelor vizuale
- 2.3 - realizarea de aplicații/ obiecte, pe baza interesului direct
- 2.5 – exprimarea utilității obiectelor realizate, prin efort propriu

CLR

- 1.1.- identificarea semnificației unui mesaj scurt, pe teme familiare, rostitor și clar
- 2.2.- transmiterea unor informații referitoare la universul apropiat, prin mesaje scurte
- 3.1.- identificarea semnificației unor imagini care prezintă întâmplări, fenomene, evenimente familiare

DP

- 2.1- recunoașterea emoțiilor de bază în situații simple, familiare
- 2.2 – identificarea regulilor de comunicare în activitatea școlară
- 3.3.- identificarea hobby-urilor, jocurilor și activităților preferate

OBIECTIVE OPERAȚIONALE:

O1: să identifice părțile componente ale lucrării

O2: să lipească elementele constitutive ale lucrării, respectând etapele de lucru, obținând un obiect

util

O3: să citească versurile adresate mamei, mesaj scris cu majuscule, mesaj care va fi transcris

O4: să evalueze lucrările obținute, potrivit criteriilor de evaluare enunțate

O5: să păstreze ordinea și curățenia, după activitatea desfășurată

STRATEGII DIDACTICE:

RESURSE PROCEDURALE:

✓ Metode și procedee didactice: conversația, explicația, exercițiul, demonstrația, expunerea și analizarea unor lucrări artistice, activitatea independentă, turul galeriei

✓ Forme de organizare: frontală, individuală

RESURSE MATERIALE: felicitare model, poezie dedicată mamei, carton colorat, foarfece, lipici, buburuze, butoni aurii decorativi, film didactic „Primăvara”, planșă model (poezie)

FORME SI TEHNICI DE EVALUARE: evaluare formativă, observarea sistematică a comportamentului elevilor, urmărind progresul personal, aprecieri verbale, frontale și individuale

Bibliografie:

*M.E.N-Programa școlară pentru clasele pregătitoare, București, 2013

*Preda V, Pletea M, Grama F, Cocoș A, Oprea D., Călin M., - Ghid pentru proiecte tematice, Editura Humanitas Educațional, București, 2005

*MECTS-Suport de curs, „ Organizarea interdisciplinară a ofertelor de învățare pentru formarea competențelor cheie la școlarii mici”- program de formare de tip „blended learning”, pentru cadrele didactice din învățământul primar, 2012

DESFĂȘURAREA ACTIVITĂȚII:

1. Moment organizatoric

➤ se creează condițiile optime pentru buna desfășurare a lecției

2. Captarea atenției

➤ se vizionează filmul „Primăvara – aspecte generale” unde elevii sunt solicitați să privească cu multă atenție florile primăverii

➤ se discută despre ziua de sărbătoare 8 Martie, însemnătatea ei, succint

➤ se intuiesc flori naturale de primăvară și se citește poezia „Mama”, o poezie scurtă, potrivită vârstei elevilor

➤ se decodifică, tot succint, mesajul poeziei: „Mamă, pentru mine ești/ Zâna bună, minunată,/ Seara îmi citești povești/ Dintr-o lume fermecată! Despre oameni, despre viață,/ Tu îmi spui ce este bine,/ Zâmbetul de pe-a ta față,/ E încrederea în mine!” (poezia va fi scrisă și se va citi de pe tablă)

3. Anunțarea temei și a obiectivelor

➤ se anunță subiectul lecției și se enunță obiectivele operaționale, pe înțelesul elevilor

4. Dirijarea învățării

➤ se prezintă felicitarea model, cu flori galbene de primăvară, ghiociei galbeni

➤ se intuiesc materialele de lucru

➤ se demonstrează etapele de lucru, se enunță criteriile de evaluare: lipire corectă, estetica lucrării, scrierea mesajului pentru mama (8 Martie/ Mami,te iubesc!), mesaj scris cu majuscule, potrivit vârstei copiilor

➤ se enunță reguli simple de protecție în timpul lucrului: mânguirea corectă a foarfecii, utilizarea lipiciului doar pentru colajul realizat etc.

5. Obținerea performanței

➤ se trece la realizarea lucrării. Elevii lucrează dirijați de cadrul didactic, în fiecare etapă, urmând pași mici, spre a obține lucrarea dorită. Fiecare copil va fi îndrumat și corectat. Când se constată greșeli generale, se explică frontal, se reia procedeul de lucru.

➤ după realizarea lucrării, se trece la scrierea mesajului de către fiecare copil, în lucrarea sa; acest mesaj este scris model pe o planșă (cadrul didactic urmărește corectitudinea transcrierii acestuia)

➤ se evaluează lucrările, conform criteriilor enunțate anterior, încurajându-se și apreciind felicitarea fiecărui elev; lucrările vor fi expuse, elevii vor face turul galeriei, pentru a aprecia lucrările colegilor și a se autoevalua

6. Aprecieri și concluzii finale

- se fac aprecieri globale și individuale cu caracter motivant, privind participarea elevilor la lecție;
- se insistă asupra curăteniei la locul de muncă, după terminarea activității

PARTENERIATUL GRĂDINIȚĂ-FAMILIE, CHEIA SUCCESULUI ÎN EDUCAȚIA PREȘCOLARILOR

ALEXA OANA-RALUCA
GRĂDINIȚA CU P.P. "FLOARE DE IRIS", CLUJ-NAPOCA

Parteneriatul educațional este un concept nou, menit să determine forme variate de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copiilor și devine tot mai prezent în relațiile de colaborare ce se stabilesc între grădiniță și familiile implicate. Acesta presupune participare la o acțiune educativă comună, comunicare eficientă între parteneri, acțiuni comune cu respectarea rolului fiecărui participant, interrelaționare. Ca atitudine, parteneriatul presupune:

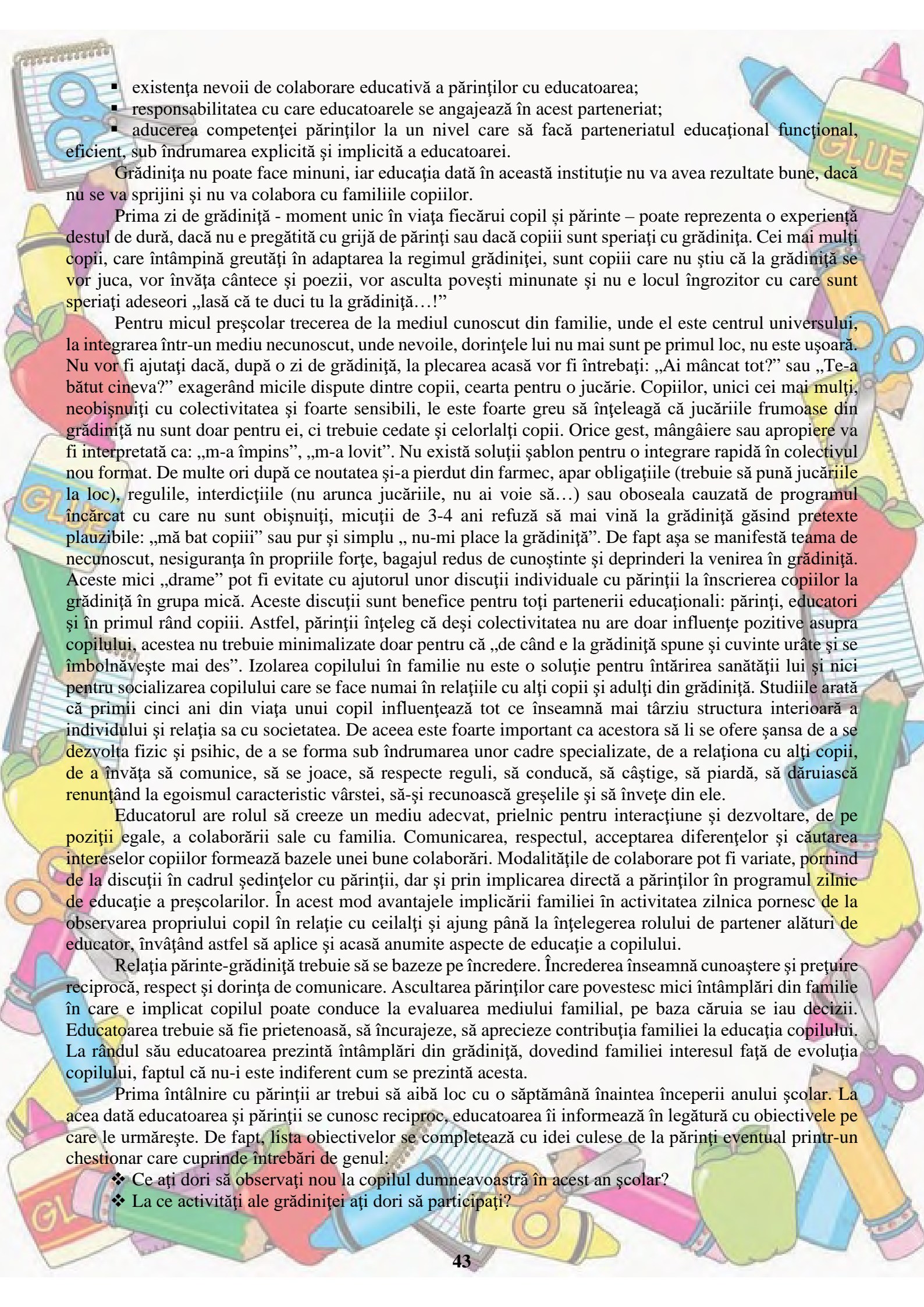
- Acceptarea diferențelor și tolerarea opțiunilor diferite;
- Egalizarea șanselor de participare la o acțiune educativă comună;
- Interacțiuni acceptate de toți partenerii;
- Comunicare eficientă între participanți;
- Colaborare (acțiune comună în care fiecare are rolul său diferit);
- Cooperare (acțiune comună în care se exercită interrelații și roluri comune).

Programele de educație timpurie din toată lumea definesc parteneriatul cu părinții, ca agenți educaționali drept un principiu fundamental al organizării și funcționării instituției preșcolare. Obiectivul principal al colaborării grădiniței cu familia constă în conturarea unității de acțiune a celor doi factori educaționali, finalitate a cărei îndeplinire este condiționată de unitatea de concepții și exigențe, de un mod convergent de acțiune, de o bună cunoaștere reciprocă și de o atitudine reciprocă deschisă (Mialaret, G., 1982). Acest obiectiv se poate realiza doar prin conceperea relației grădiniță- familie în dublu sens. Este vorba, pe de o parte de preocuparea educatoarei de a cunoaște mediul familial al copilului și natura influențelor educaționale exercitate de părinți și de a ține cont de experiența de viață și învățare acumulată de copil în familie, iar pe de altă parte de demersurile de implicare a părinților în activitatea educațională a grădiniței, atât ca parteneri în procesele de instruire și formare, cât și ca participanți în programele de educație a părinților.

Prin activitatea de parteneriat cu părinții ne asigurăm un sprijin în propria activitate. Învățându-i pe părinți să se implice în dezvoltarea copiilor lor, întărim interacțiunile și relațiile dintre părinți și copii. Prin cooperarea reală și comunicarea cu părinții, grădinița pune bazele unei unități de decizie și de acțiune între cei doi factori. De asemenea, activitățile cu părinții duc la rezolvarea situațiilor-problemă, a conflictelor posibile și a situațiilor de risc în dezvoltarea copilului.

Implicarea activă a părinților în activitățile curriculare și extracurriculare ale propriilor copii au ca rezultat convingerile că problemele sunt și ale altor părinți, că este util să discute despre situațiile cu care se confruntă, află căi și modalități de rezolvare a problemelor. Între unii părinți se înfiripează relații de încredere și cooperare, învață să accepte asistență specializată, să ceară ajutor atunci când au nevoie. Informațiile primite și abilitățile dobândite le dau încredere și competențe sporite.

A fi părinte la începutul mileniului trei, într-o perioadă marcată de profunde și rapide transformări sociale, este o misiune din ce în ce mai dificilă. Familia are nevoie de sprijin și susținere pentru a rezolva problemele ridicate de creșterea generațiilor de astăzi, astfel că în domeniul colaborării grădiniță-familie, punctul de plecare este cunoașterea prealabilă a părinților de către educator, a familiei, a climatului familial. Rolul primordial în acțiunea comună a celor doi factori îl are grădinița. Este necesar însă ca familia să sprijine în permanență activitatea educativă a grădiniței. Ea oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale. Cele două instituții, grădinița și familia urmăresc aceleași scopuri care vizează formarea omului societății de mâine. Parteneriatul dintre educatoare și părinții preșcolarilor cu care lucrează, reprezintă o arie restrânsă, dar bine conturată a parteneriatului educativ. Calitatea lui este dependentă de:

-
- existența nevoii de colaborare educativă a părinților cu educatoarea;
 - responsabilitatea cu care educatoarele se angajează în acest parteneriat;
 - aducerea competenței părinților la un nivel care să facă parteneriatul educațional funcțional, eficient, sub îndrumarea explicită și implicită a educatoarei.

Grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în această instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu se va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor.

Prima zi de grădiniță - moment unic în viața fiecărui copil și părinte – poate reprezenta o experiență destul de dură, dacă nu e pregătită cu grijă de părinți sau dacă copiii sunt speriați cu grădinița. Cei mai mulți copii, care întâmpină greutăți în adaptarea la regimul grădiniței, sunt copiii care nu știu că la grădiniță se vor juca, vor învăța cântece și poezii, vor asculta povești minunate și nu e locul îngrozitor cu care sunt speriați adeseori „lasă că te duci tu la grădiniță...!”

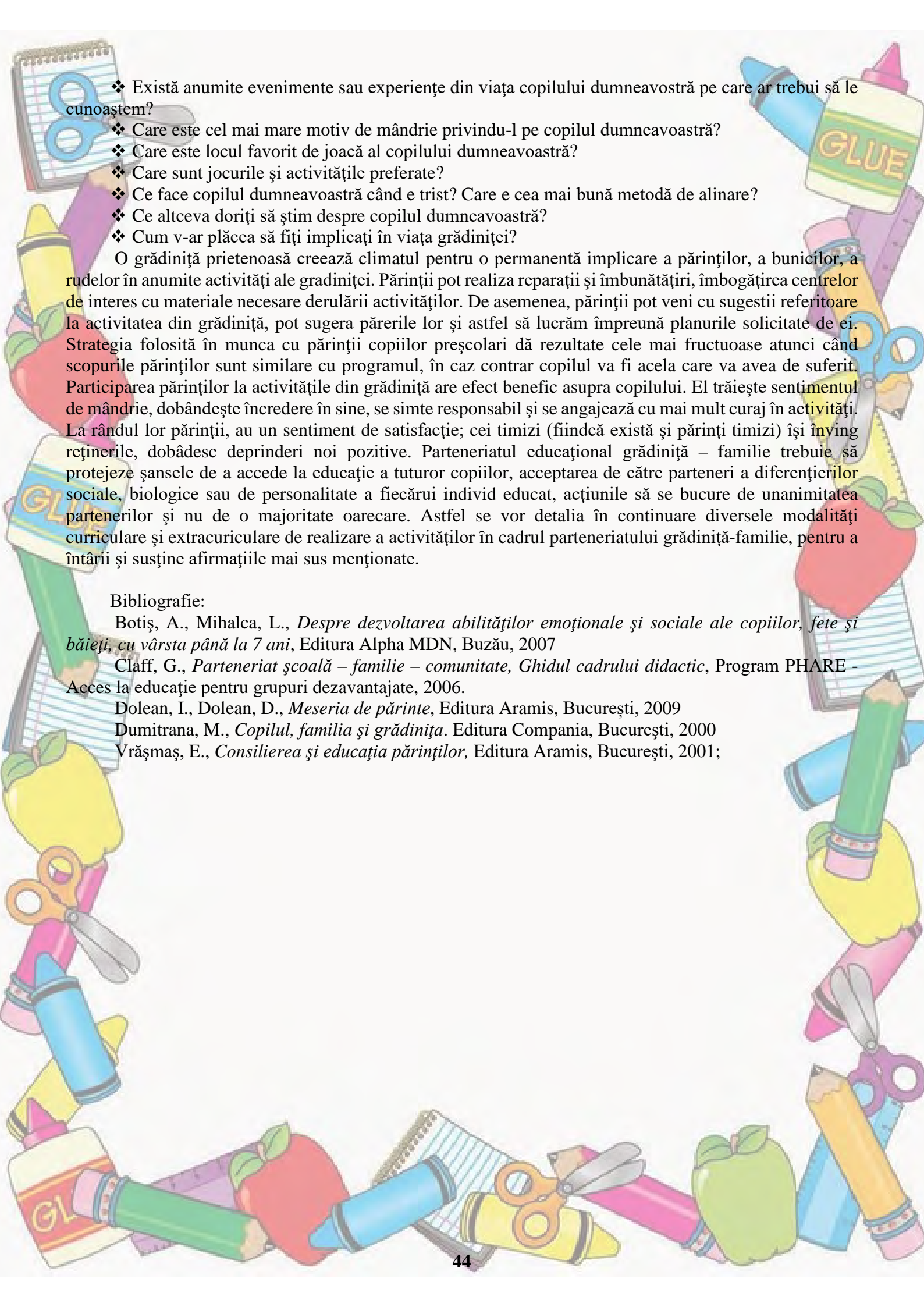
Pentru micul preșcolar trecerea de la mediul cunoscut din familie, unde el este centrul universului, la integrarea într-un mediu necunoscut, unde nevoile, dorințele lui nu mai sunt pe primul loc, nu este ușoară. Nu vor fi ajutați dacă, după o zi de grădiniță, la plecarea acasă vor fi întrebați: „Ai mâncat tot?” sau „Te-a bătut cineva?” exagerând micile dispute dintre copii, cearta pentru o jucărie. Copiilor, unici cei mai mulți, neobișnuiți cu colectivitatea și foarte sensibili, le este foarte greu să înțeleagă că jucăriile frumoase din grădiniță nu sunt doar pentru ei, ci trebuie cedate și celorlalți copii. Orice gest, mângâiere sau apropiere va fi interpretată ca: „m-a împins”, „m-a lovit”. Nu există soluții șablon pentru o integrare rapidă în colectivul nou format. De multe ori după ce noutatea și-a pierdut din farmec, apar obligațiile (trebuie să pună jucăriile la loc), regulile, interdicțiile (nu arunca jucăriile, nu ai voie să...) sau oboseala cauzată de programul încărcat cu care nu sunt obișnuiți, micuții de 3-4 ani refuză să mai vină la grădiniță gășind pretexte plauzibile: „mă bat copiii” sau pur și simplu „nu-mi place la grădiniță”. De fapt așa se manifestă teama de necunoscut, nesiguranța în propriile forțe, bagajul redus de cunoștințe și deprinderi la venirea în grădiniță. Aceste mici „drame” pot fi evitate cu ajutorul unor discuții individuale cu părinții la înscrierea copiilor la grădiniță în grupa mică. Aceste discuții sunt benefice pentru toți partenerii educaționali: părinți, educatori și în primul rând copiii. Astfel, părinții înțeleg că deși colectivitatea nu are doar influențe pozitive asupra copilului, acestea nu trebuie minimalizate doar pentru că „de când e la grădiniță spune și cuvinte urâte și se îmbolnăvește mai des”. Izolarea copilului în familie nu este o soluție pentru întărirea sănătății lui și nici pentru socializarea copilului care se face numai în relațiile cu alți copii și adulți din grădiniță. Studiile arată că primii cinci ani din viața unui copil influențează tot ce înseamnă mai târziu structura interioară a individului și relația sa cu societatea. De aceea este foarte important ca acestora să li se ofere șansa de a se dezvolta fizic și psihic, de a se forma sub îndrumarea unor cadre specializate, de a relaționa cu alți copii, de a învăța să comunice, să se joace, să respecte reguli, să conducă, să câștige, să piardă, să dăruiască renunțând la egoismul caracteristic vârstei, să-și recunoască greșelile și să învețe din ele.

Educatorul are rolul să creeze un mediu adecvat, prielnic pentru interacțiune și dezvoltare, de pe poziții egale, a colaborării sale cu familia. Comunicarea, respectul, acceptarea diferențelor și căutarea intereselor copiilor formează bazele unei bune colaborări. Modalitățile de colaborare pot fi variate, pornind de la discuții în cadrul ședințelor cu părinții, dar și prin implicarea directă a părinților în programul zilnic de educație a preșcolarilor. În acest mod avantajele implicării familiei în activitatea zilnică pornesc de la observarea propriului copil în relație cu ceilalți și ajung până la înțelegerea rolului de partener alături de educator, învățând astfel să aplice și acasă anumite aspecte de educație a copilului.

Relația părinte-grădiniță trebuie să se bazeze pe încredere. Încrederea înseamnă cunoaștere și prețuire reciprocă, respect și dorința de comunicare. Ascultarea părinților care povestesc mici întâmplări din familie în care e implicat copilul poate conduce la evaluarea mediului familial, pe baza căruia se iau decizii. Educatoarea trebuie să fie prietenoasă, să încurajeze, să aprecieze contribuția familiei la educația copilului. La rândul său educatoarea prezintă întâmplări din grădiniță, dovedind familiei interesul față de evoluția copilului, faptul că nu-i este indiferent cum se prezintă acesta.

Prima întâlnire cu părinții ar trebui să aibă loc cu o săptămână înaintea începerii anului școlar. La acea dată educatoarea și părinții se cunosc reciproc, educatoarea îi informează în legătură cu obiectivele pe care le urmărește. De fapt, lista obiectivelor se completează cu idei culese de la părinți eventual printr-un chestionar care cuprinde întrebări de genul:

- ❖ Ce ați dori să observați nou la copilul dumneavoastră în acest an școlar?
- ❖ La ce activități ale grădiniței ați dori să participați?

❖ Există anumite evenimente sau experiențe din viața copilului dumneavoastră pe care ar trebui să le cunoaștem?

❖ Care este cel mai mare motiv de mândrie privindul pe copilul dumneavoastră?

❖ Care este locul favorit de joacă al copilului dumneavoastră?

❖ Care sunt jocurile și activitățile preferate?

❖ Ce face copilul dumneavoastră când e trist? Care e cea mai bună metodă de alinare?

❖ Ce altceva doriți să știm despre copilul dumneavoastră?

❖ Cum v-ar plăcea să fiți implicați în viața grădiniței?

O grădiniță prietenoasă creează climatul pentru o permanentă implicare a părinților, a bunicii, a rudelor în anumite activități ale grădiniței. Părinții pot realiza reparații și îmbunătățiri, îmbogățirea centrelor de interes cu materiale necesare derulării activităților. De asemenea, părinții pot veni cu sugestii referitoare la activitatea din grădiniță, pot sugera părerea lor și astfel să lucrăm împreună planurile solicitate de ei. Strategia folosită în munca cu părinții copiilor preșcolari dă rezultate cele mai fructuoase atunci când scopurile părinților sunt similare cu programul, în caz contrar copilul va fi acela care va avea de suferit. Participarea părinților la activitățile din grădiniță are efect benefic asupra copilului. El trăiește sentimentul de mândrie, dobândește încredere în sine, se simte responsabil și se angajează cu mai mult curaj în activități. La rândul lor părinții, au un sentiment de satisfacție; cei timizi (fiindcă există și părinți timizi) își înving reținerile, dobâdesc deprinderi noi pozitive. Parteneriatul educațional grădiniță – familie trebuie să protejeze șansele de a accede la educație a tuturor copiilor, acceptarea de către parteneri a diferențierilor sociale, biologice sau de personalitate a fiecărui individ educat, acțiunile să se bucure de unanimitatea partenerilor și nu de o majoritate oarecare. Astfel se vor detalia în continuare diversele modalități curriculare și extracurriculare de realizare a activităților în cadrul parteneriatului grădiniță-familie, pentru a întări și susține afirmațiile mai sus menționate.

Bibliografie:

Botiș, A., Mihalca, L., *Despre dezvoltarea abilităților emoționale și sociale ale copiilor, fete și băieți, cu vârsta până la 7 ani*, Editura Alpha MDN, Buzău, 2007

Claff, G., *Parteneriat școală – familie – comunitate, Ghidul cadrului didactic*, Program PHARE - Acces la educație pentru grupuri dezavantajate, 2006.

Dolean, I., Dolean, D., *Meseria de părinte*, Editura Aramis, București, 2009

Dumitrana, M., *Copilul, familia și grădinița*. Editura Compania, București, 2000

Vrășmaș, E., *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2001;

METODE DE ÎMBUNĂTĂȚIREA CALITĂȚII LA CLASĂ MANAGEMENTUL CLASEI DE ELEVI

PROF. ALUCĂI ELENA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ GRUMĂZEȘTI, JUDEȚUL NEAMȚ

Managementului clasei, potrivit profesorului Romița Iucu, este un domeniu de cercetare în științele educației care studiază atât perspectivele teoretice de abordare ale clasei de elevi (didactică și psihosocială), cât și structurile dimensional-practice ale acesteia (ergonomică, psihologică, psihosocială, normativă, relațională, operațională și creativă), în scopul facilitării intervențiilor cadrelor didactice în situații de criză microeducațională concrete (indisciplină, violență, nonimplicare etc.) și a evitării consecințelor negative ale acestora, prin exercițiul microdeciziilor educaționale.

Profesorul Emil Stan afirmă că „Managementul clasei vizează un aspect esențial al muncii profesorului: administrarea eficientă, sub semnul valorilor civic-democratice a activității specifice sălii de clasă, plecând de la premisa că școala anticipează și pregătește absolvenții în vederea implicării în viața socială, dar și pentru a reacționa adecvat în rezolvarea conflictelor inerente unei societăți democratice”. „Managementul clasei poate fi înțeles ca un ansamblu de strategii și tehnici de gestionare a relației profesor-elev în condiții date”. Profesorii americani Evertson și Weinstein au afirmat că managementul clasei reprezintă „acțiunile profesorilor pentru a crea un mediu care sprijină și facilitează învățarea, atât academică, cât și social-emoțională.”

W. Weber definea managementul clasei astfel: „setul de activități prin intermediul cărora profesorul promovează comportamentul adecvat al elevului și elimină comportamentul inadecvat, dezvoltă relații interpersonale bune și un climat socio-emoțional pozitiv în clasă, stabilește și menține o organizare eficientă și productivă a clasei.”

În contextul realităților educaționale ale secolului XXI, Managementul clasei de elevi (denumire adoptată din spațiul anglo-saxon „Classroom management”) sau Gestiunea clasei de elevi (denumire preferată de spațiul educațional francofon, „gestion de classe”) solicită o nouă interpretare. Acest fenomen ține atât de formarea profesorilor, cât și de opțiunea elevilor din generațiile actuale, în contextul promovării unui învățământ centrat pe elev și pe formarea competențelor-cheie promovate de Uniunea Europeană. Această concepție de natură constructivistă este menită a dezvolta domeniul și a trece de la management la leadership în educație. Competența de management al clasei vine să consfințească pregătirea de specialitate a profesorului în cadrul componentelor psihopedagogice și didactico-metodologice. Un profesor bun este cel care are capacitatea de a le dărui elevilor din ceea ce știe, folosind anumite strategii educaționale; este cel care știe cum să le faciliteze elevilor drumul în procesul de învățare, de educare, de formare, adaptând noile informații în domeniu la realitatea educațională, la contextul clasei și al școlii; este cel care asigură un climat propice învățării în clasă.

Managementul clasei constituie o provocare atât pentru profesorii debutanți, care se află la început de carieră, cât și pentru profesorii cu experiență deoarece contextul educațional se poate schimba, se modifică și se adaptează, în funcție de realitățile fiecărui colectiv de elevi, de cultura organizațională a școlii/clasei, de relațiile și de interacțiunile educaționale sau de crizele educaționale care pot apărea în climatul clasei sau al școlii, de schimbările din societate și de progresul realizat de școală. Conceptul de management al clasei poate fi interpretat ca o reformulare a procesului de predare-învățare realizat în sala de clasă, în contextul noilor realități psihosociale pentru tinerii de astăzi. Atât profesorii, cât și elevii pot aduce îmbunătățiri procesului, pot redescoperi plăcerea în arta predării-învățării, iar elevii pot regăsi în sala de clasă sentimentul de motivație a învățării. În sistemul social de educație și învățământ profesorii trebuie să se raporteze la cei pe care îi educă, să stabilească relații de cooperare cu elevii și părinții acestora și cu ceilalți actori educaționali din comunitate. Ei nu educă numai de la catedră, în clasă, ci și prin fiecare activitate de relaționare cu elevii și părinții, desfășurând o muncă de creștere și dezvoltare, de

conducere/coordonare prin colaborare. Activitatea profesorilor se desfășoară în fața unor individualități psihice umane în formare.

Specialiștii în domeniu au stabilit pentru managementul clasei trei componente esențiale: managementul conținutului, managementul problemelor disciplinare și managementul relațiilor interpersonale. Cercetările arată că incidența ridicată a problemelor disciplinare în clasă are un impact major asupra eficacității predării și învățării. Profesorii care se confruntă cu asemenea probleme nu pot desfășura activități educaționale adecvate contextului. Practica managerială la clasă ne arată că deprinderile consecvente de management și de organizare reduc numărul problemelor disciplinare. Cele trei componente principale ale managementului clasei se influențează reciproc.

Noțiunea de management al conținuturilor intervine când profesorul se află în postura de a coordona și organiza materialul de studiu în spațiul pe care îl are, de a utiliza materialele și echipamentele aferente, care se potrivesc acelor conținuturi, de a îndruma mișcarea și așezarea elevilor, toate acestea fiind integrate într-o arie curriculară, sau într-un program de studiu.

Managementul problemelor disciplinare se referă la tehnicile necesare rezolvării problemelor de disciplină în clasă. Prin integrarea ideii diversității și a individualității, în același timp, în filosofia educațională, cadrele didactice pot îmbunătăți managementul clasei. Managementul problemelor disciplinare este esențial pentru crearea unui demers de predare-învățare ordonat, orientat spre rezolvarea sarcinilor, care să le asigure elevilor mai multă independență și autonomie în procesul de socializare. Componentele unui plan de management al problemelor disciplinare pot să cuprindă:

- recompensarea comportamentului responsabil;
- corectarea și îndreptarea comportamentului iresponsabil și inadecvat contextului clasei;
- ignorarea unor comportamente ușoare de indisciplină, care nu trebuie luate neapărat în seamă;
- controlul consecvent, muștrări verbale blânde, dacă este cazul etc.

Managementul relațiilor interpersonale se focalizează asupra clasei ca microsistem social. Rolurile și așteptările cadrelor didactice și ale elevilor construiesc un mediu de învățare. Cu alte cuvinte, cultura școlară a unei instituții educaționale este specifică organizației școlare percepută ca grup social. Relațiile educaționale dintre profesor-elev sunt esențiale pentru asigurarea unui climat școlar pozitiv, dar și cele dintre elevi, dintre elevi și părinți, dintre profesori și părinți. Problemele de disciplină școlară pot fi rezolvate fie individual, fie în grup. Dacă încrederea reciprocă este mai puternică, elevii vor deveni indivizi responsabili mai devreme. În acest fel, atât educatorii, cât și elevii devin coparticipanți în procesul de predare-învățare-evaluare.

Potrivit unor specialiști (Băban, 2009, p.209), obiectivul final al managementului este formarea la elevi a unor abilități de autoreglare a comportamentului. Principiile managementului clasei sunt:

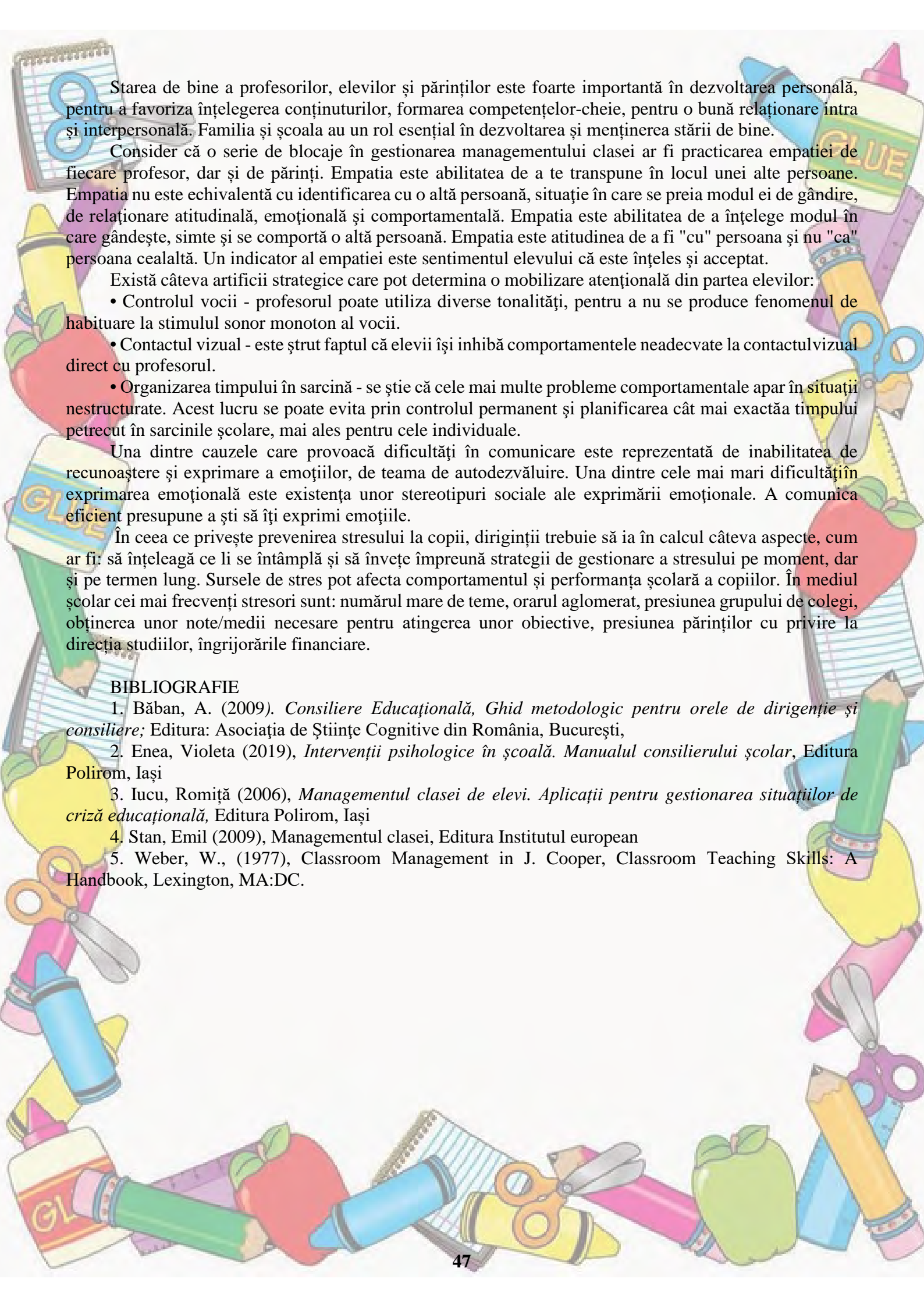
- Îmbunătățirea condițiilor învățării
- Prevenirea stresului profesorilor și al elevilor
- Creșterea timpului petrecut în sarcina de învățare și diminuarea timpului destinat controlului comportamentelor disruptive
- Implicarea elevilor în activități care să le solicite participarea activă

Plecând de definiția lui Weber și din practica la catedra de 23 de ani, consider că în ultimii ani s-a pus accent pe managementul conținuturilor, pe predarea centrată pe elev, pe dezvoltarea competențelor și s-a neglijat managementul problemelor disciplinare și managementul relațiilor interpersonale. Rezolvarea acestor probleme se poate realiza prin: consilier școlar în fiecare școală, psiholog școlar în fiecare școală, cursuri de formare pentru profesori centrate pe managementul problemelor disciplinare și pe managementul relațiilor interpersonale, programe de consiliere pentru elevi, programe de consiliere pentru părinți.

Disciplinarea pozitivă a elevilor este o tehnică aplicată de părinți, dar care poate fi aplicată cu succes de către profesor.

Focalizarea exclusivă a școlii pe latura intelectuală a elevilor și pe performanțele lor școlare, ignorând nevoile lor emoționale și sociale, sunt căi sigure de diminuare a stării de bine și de creștere a riscului pentru disfuncții și boli fizice și psihice.

Școala modernă nu mai poate ignora, în numele nevoii imperative de cunoștințe și rezultate școlare performante, starea de bine și de sănătate fizică, psihică, spirituală și socială a elevilor săi.

Starea de bine a profesorilor, elevilor și părinților este foarte importantă în dezvoltarea personală, pentru a favoriza înțelegerea conținuturilor, formarea competențelor-cheie, pentru o bună relaționare intra și interpersonală. Familia și școala au un rol esențial în dezvoltarea și menținerea stării de bine.

Consider că o serie de blocaje în gestionarea managementului clasei ar fi practicarea empatiei de fiecare profesor, dar și de părinți. Empatia este abilitatea de a te transpune în locul unei alte persoane. Empatia nu este echivalentă cu identificarea cu o altă persoană, situație în care se preia modul ei de gândire, de relaționare atitudinală, emoțională și comportamentală. Empatia este abilitatea de a înțelege modul în care gândește, simte și se comportă o altă persoană. Empatia este atitudinea de a fi "cu" persoana și nu "ca" persoana cealaltă. Un indicator al empatiei este sentimentul elevului că este înțeles și acceptat.

Există câteva artificii strategice care pot determina o mobilizare atențională din partea elevilor:

- Controlul vocii - profesorul poate utiliza diverse tonalități, pentru a nu se produce fenomenul de habituare la stimulul sonor monoton al vocii.
- Contactul vizual - este ștrut faptul că elevii își inhibă comportamentele neadecvate la contactul vizual direct cu profesorul.
- Organizarea timpului în sarcină - se știe că cele mai multe probleme comportamentale apar în situații nestructurate. Acest lucru se poate evita prin controlul permanent și planificarea cât mai exactă a timpului petrecut în sarcinile școlare, mai ales pentru cele individuale.

Una dintre cauzele care provoacă dificultăți în comunicare este reprezentată de inabilitatea de recunoaștere și exprimare a emoțiilor, de teama de autodezvăluire. Una dintre cele mai mari dificultăți în exprimarea emoțională este existența unor stereotipuri sociale ale exprimării emoționale. A comunica eficient presupune a ști să îți exprimi emoțiile.

În ceea ce privește prevenirea stresului la copii, dirigenții trebuie să ia în calcul câteva aspecte, cum ar fi: să înțeleagă ce li se întâmplă și să învețe împreună strategii de gestionare a stresului pe moment, dar și pe termen lung. Sursele de stres pot afecta comportamentul și performanța școlară a copiilor. În mediul școlar cei mai frecvenți stresori sunt: numărul mare de teme, orarul aglomerat, presiunea grupului de colegi, obținerea unor note/medii necesare pentru atingerea unor obiective, presiunea părinților cu privire la direcția studiilor, îngrijorările financiare.

BIBLIOGRAFIE

1. Băban, A. (2009). *Consiliere Educațională, Ghid metodologic pentru orele de dirigenție și consiliere*; Editura: Asociația de Științe Cognitive din România, București,
2. Enea, Violeta (2019), *Intervenții psihologice în școală. Manualul consilierului școlar*, Editura Polirom, Iași
3. Iucu, Romiță (2006), *Managementul clasei de elevi. Aplicații pentru gestionarea situațiilor de criză educațională*, Editura Polirom, Iași
4. Stan, Emil (2009), *Managementul clasei*, Editura Institutul european
5. Weber, W., (1977), *Classroom Management in J. Cooper, Classroom Teaching Skills: A Handbook*, Lexington, MA:DC.

IMPLICAREA EDUCAȚIONALĂ A PĂRINȚILOR

PROF. ALZNER SABINA ELENA

GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 4

REGHIN, JUD MUREȘ

*„Totul educa: oamenii, lucrurile, fenomenele,
dar în primul rând și în cea mai mare măsură, oamenii.
Între aceștia primul loc îl ocupă părinții și educatorii”
A. S. Makarenko – „Cartea pentru părinți”*

Pentru fiecare individ, familia a avut și are un rol foarte important. „Prin naștere, omul se trezește inserat într-o comunitate naturală - familia - care transferă și perpetuează valori specifice umane.” (Bătrănu, 1980, 183)

Mediul în care copilul se dezvoltă de la naștere îl reprezintă familia. Meseria de părinte joacă un rol foarte important datorită faptului că părinții sunt primii educatori ai copilului, dar o școală care pregătește părinții pentru acest domeniu nu există. „Familia constituie primul factor cu influență socioeducațională asupra copilului.” (Păun, 2002, 81) Din partea părinților toți copiii au nevoie de afecțiune, de hrană, de igienă, de a fi tratați cu respect și demnitate.

„Părinții sunt primii educatori care intervin în creșterea, dezvoltarea și educarea urmașilor lor. Aptitudinile și competențele acestora, la fel ca și climatul familial în ansamblul său, au o influență fundamentală asupra devenirii personale a copilului. Educația parentală este, în consecință, un element-cheie în abordarea educației pentru toți la vârstele mici.” (Păun, 2002, 81)

Conform datelor științifice, comunicarea copilului cu mama începe deja în perioada dezvoltării intrauterine a fătului. Mama îndrăgește copilul cu mult înainte de nașterea lui, îl așteaptă, îi alege un nume, se pregătește să-l nască. Această atitudine o face să fie calmă, pregătită pentru relațiile cu copilul ce se vor stabili în curând. La rândul lui, copilul se dezvoltă bine și își va face fericiți părinții prin sănătatea fizică și neuropsihică.

Pentru copil atașamentul de părinți reprezintă forma de comunicare emoțională. Această legătură îi oferă copilului încredere și siguranță, îi permite să se manifeste liber și să exploreze ceea ce îl înconjoară. În momentul în care copilul este separat de mamă, el devine îngrijorat și nesigur, plânge, protestează, poate să cadă în depresie, devenind detașat și indiferent. Cercetările au demonstrat că neliniștea apărută la despărțirea de mamă la fetițe se păstrează până la vârsta de 2,5 ani și la băieței până la 3,5 ani. Părinții au datoria de a forma la copil încrederea că el este iubit, că ei îi poartă de grijă, iar de aceste legături el nu trebuie să se îndoiască niciodată. Un bun părinte are datoria de a satisface nevoile copilului, atât cele fizice de bază, cât și cele afective.

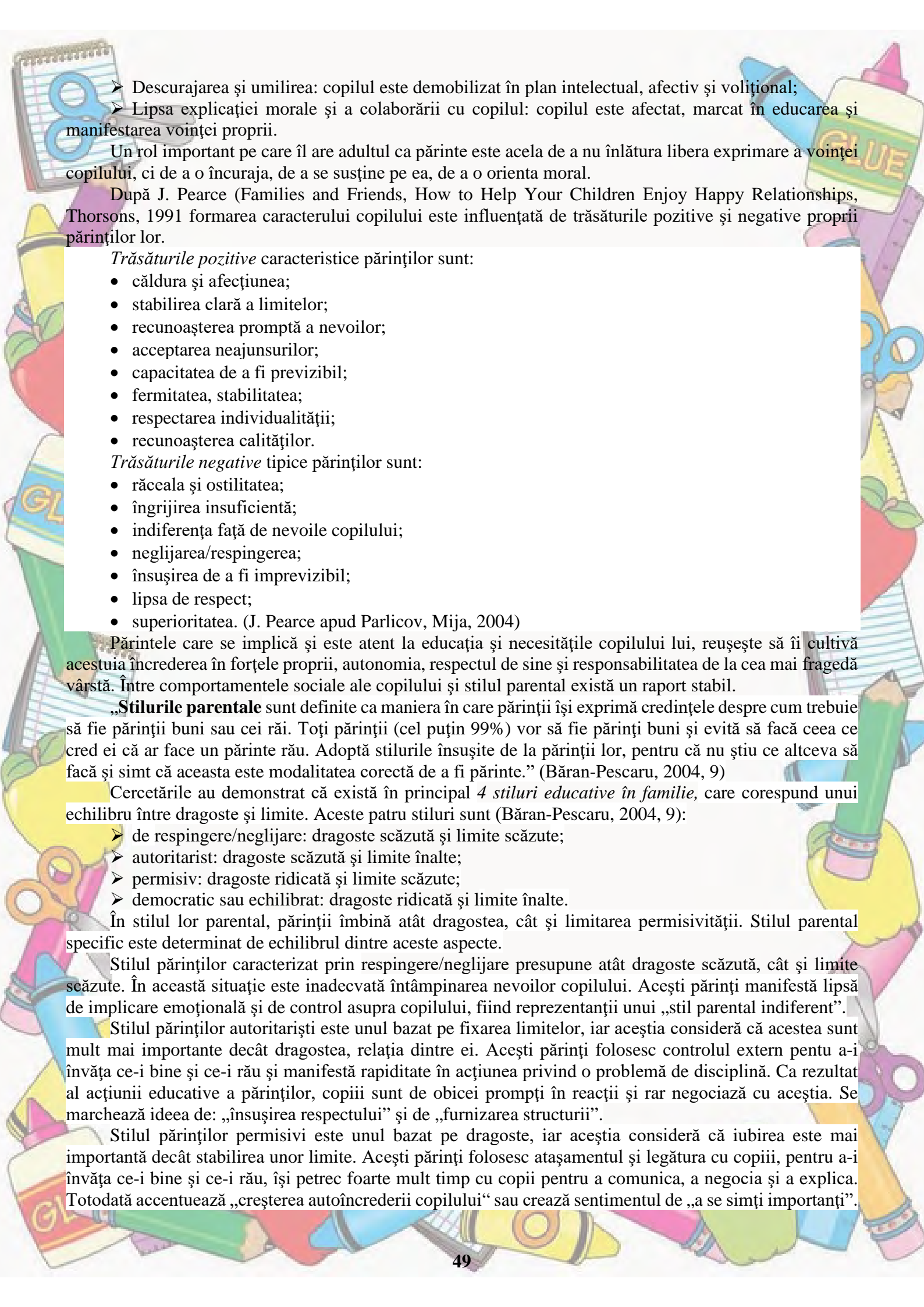
Rolul părinților în formarea personalității copilului

Un aspect foarte important este formarea caracterului copilului. Acesta este un proces continuu și de durată în care este necesară multă măiestrie, mult tact și străduință, prin implicarea, antrenarea și respectarea unor condiții imperioase pentru a atinge un rezultat pozitiv:

- Iubirea față de copil exprimată prin apropiere sufletească, încredere și înțelegere;
- Răbdarea;
- Încurajarea;
- Exemplul.

Se întâmplă adesea ca unii părinți, având de fapt cele mai bune intenții, să obțină efecte contrare celor dorite, datorită adoptării unui stil educativ greșit. Principalele erori derivate din stilurile parentale ce conduc la obținerea unor efecte contrar așteptărilor sunt:

- Asprimea exagerată: copilul este determinat să se închidă în sine sau să se revolte, ceea ce îi marchează educația și formarea caracterului în mod negativ;

-
- Descurajarea și umilirea: copilul este demobilizat în plan intelectual, afectiv și volițional;
 - Lipsa explicației morale și a colaborării cu copilul: copilul este afectat, marcat în educarea și manifestarea voinței proprii.

Un rol important pe care îl are adultul ca părinte este acela de a nu înlătura libera exprimare a voinței copilului, ci de a o încuraja, de a se susține pe ea, de a o orienta moral.

După J. Pearce (Families and Friends, How to Help Your Children Enjoy Happy Relationships, Thorsons, 1991) formarea caracterului copilului este influențată de trăsăturile pozitive și negative proprii părinților lor.

Trăsăturile pozitive caracteristice părinților sunt:

- căldura și afecțiunea;
- stabilirea clară a limitelor;
- recunoașterea promptă a nevoilor;
- acceptarea neajunsurilor;
- capacitatea de a fi previzibil;
- fermitatea, stabilitatea;
- respectarea individualității;
- recunoașterea calităților.

Trăsăturile negative tipice părinților sunt:

- răceala și ostilitatea;
- îngrijirea insuficientă;
- indiferența față de nevoile copilului;
- neglijarea/respingerea;
- însușirea de a fi imprevizibil;
- lipsa de respect;
- superioritatea. (J. Pearce apud Parlicov, Mija, 2004)

Părintele care se implică și este atent la educația și necesitățile copilului lui, reușește să îi cultive acestuia încrederea în forțele proprii, autonomia, respectul de sine și responsabilitatea de la cea mai fragedă vârstă. Între comportamentele sociale ale copilului și stilul parental există un raport stabil.

„**Stilurile parentale** sunt definite ca maniera în care părinții își exprimă credințele despre cum trebuie să fie părinții buni sau cei răi. Toți părinții (cel puțin 99%) vor să fie părinți buni și evită să facă ceea ce cred ei că ar face un părinte rău. Adoptă stilurile însușite de la părinții lor, pentru că nu știu ce altceva să facă și simt că aceasta este modalitatea corectă de a fi părinte.” (Băran-Pescaru, 2004, 9)

Cercetările au demonstrat că există în principal 4 *stiluri educative în familie*, care corespund unui echilibru între dragoste și limite. Aceste patru stiluri sunt (Băran-Pescaru, 2004, 9):

- de respingere/neglijare: dragoste scăzută și limite scăzute;
- autoritarist: dragoste scăzută și limite înalte;
- permisiv: dragoste ridicată și limite scăzute;
- democratic sau echilibrat: dragoste ridicată și limite înalte.

În stilul lor parental, părinții îmbină atât dragostea, cât și limitarea permisivității. Stilul parental specific este determinat de echilibrul dintre aceste aspecte.

Stilul părinților caracterizat prin respingere/neglijare presupune atât dragoste scăzută, cât și limite scăzute. În această situație este inadecvată întâmpinarea nevoilor copilului. Acești părinți manifestă lipsă de implicare emoțională și de control asupra copilului, fiind reprezentanții unui „stil parental indiferent”.

Stilul părinților autoritariști este unul bazat pe fixarea limitelor, iar aceștia consideră că acestea sunt mult mai importante decât dragostea, relația dintre ei. Acești părinți folosesc controlul extern pentru a-i învăța ce-i bine și ce-i rău și manifestă rapiditate în acțiunea privind o problemă de disciplină. Ca rezultat al acțiunii educative a părinților, copiii sunt de obicei prompti în reacții și rar negociază cu aceștia. Se marchează ideea de: „însușirea respectului” și de „furnizarea structurii”.

Stilul părinților permisivi este unul bazat pe dragoste, iar aceștia consideră că iubirea este mai importantă decât stabilirea unor limite. Acești părinți folosesc atașamentul și legătura cu copiii, pentru a-i învăța ce-i bine și ce-i rău, își petrec foarte mult timp cu copiii pentru a comunica, a negocia și a explica. Totodată accentuează „creșterea autoîncrederii copilului” sau crează sentimentul de „a se simți importanți”.

Stilul educativ democratic sau echilibrat este unul caracterizat atât prin dragoste ridicată, cât și prin limite înalte. Acești părinți folosesc concepte democratice ca egalitatea și încrederea. Părinții și copiii sunt egali privind necesitatea de demnitate și valorizare, dar nu și privind responsabilitatea și luarea deciziilor. Esența stilului este: „tratarea altora așa cum ai fi vrut să te trateze ei pe tine”.

Acest stil este atribuit figurilor parentale importante din viața noastră, iar aceste personaje sunt de obicei proprii noștri părinți.

Indiferent de stilul educativ al părinților, aceștia profilează pentru copilul lor anumite năzuințe și dorințe pe care n-au reușit personal să le îndeplinească în viață. Pentru fiecare părinte copilul reprezintă un nou viitor. Cei mai mulți părinți adoptă modelul educației pe care au primit-o sau acționează exact invers, dacă nu au fost mulțumiți de modelul educațional al propriilor părinți.

De fapt, în mod practic, fiecare familie își conturează propriul stil educativ, care implică coeziunea (armonică sau dizarmonică) a stilurilor parentale personale ale ambilor părinți. Pentru îndeplinirea pe deplin a rolului de bun părinte acesta se va obișnui.

BIBLIOGRAFIE:

- Băran-Pescaru, Adina. (2004). *Parteneriat în educație, familie – școală – comunitate*. București: Editura Aramis.
- Băran Pescaru, Adina. (2004). *Familia azi. O perspectivă sociopedagogică*. București: Editura Aramis.
- Bătrînu, Emilia. (1980). *Educația în familie*. București: Editura Politică.
- Parlicov, Eugenia, Mija, Violeta. (2004). *Eu și familia mea. Conversație cu adolescenții*. Guniș.
- Păun, Emil, Iucu, Romiță (coord.). (2002). *Educația preșcolară în România*. Iași: Editura Polirom.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

AMORĂRIȚI ELENA

CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ SUCEAVA

Se vorbește tot mai mult în ultimul timp despre parteneriatul școală – familie în educația copiilor. În zilele noastre este necesară mai mult ca oricând existența unui parteneriat real școală – familie deoarece numai prin unirea eforturilor celor doi factori importanți ai educației se poate ajunge la eficiența și la calitatea actului educativ.

Relațiile bune dintre școală și familie sunt fundamentale pentru buna funcționare a sistemului educațional, pentru succesul școlar al elevilor; de aceea și implicarea activă a părinților în viața școlii trebuie să devină o preocupare constantă a instituțiilor de învățământ. Părinții și cadrele didactice trebuie să fie parteneri egali în procesul educativ, părinții având obligația de a colabora cu școala pentru a contribui la realizarea obiectivelor educaționale.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic, religios. Cunoașterea mediului familial din care provin elevii este de o importanță deosebită atât pentru succesul copiilor cât și din punct de vedere al reușitei parteneriatului școală – familie. Însă acest tip de parteneriat trebuie să fie constant, autentic. De aceea managerii școlari este bine să ia în considerare faptul că familia contemporană, comparativ cu cea tradițională, este supusă unor schimbări semnificative și prin urmare, managerii trebuie să-și adapteze atitudinile, comportamentele în consecință. Această serie de schimbări, de modificări, se referă la statusuri, roluri, norme, relații, probleme, soluții etc. Importanța parteneriatului educațional rezultă din faptul că el este forma de comunicare, cooperare, colaborare între școală și familie, în sprijinul copilului, la nivelul procesului educațional.

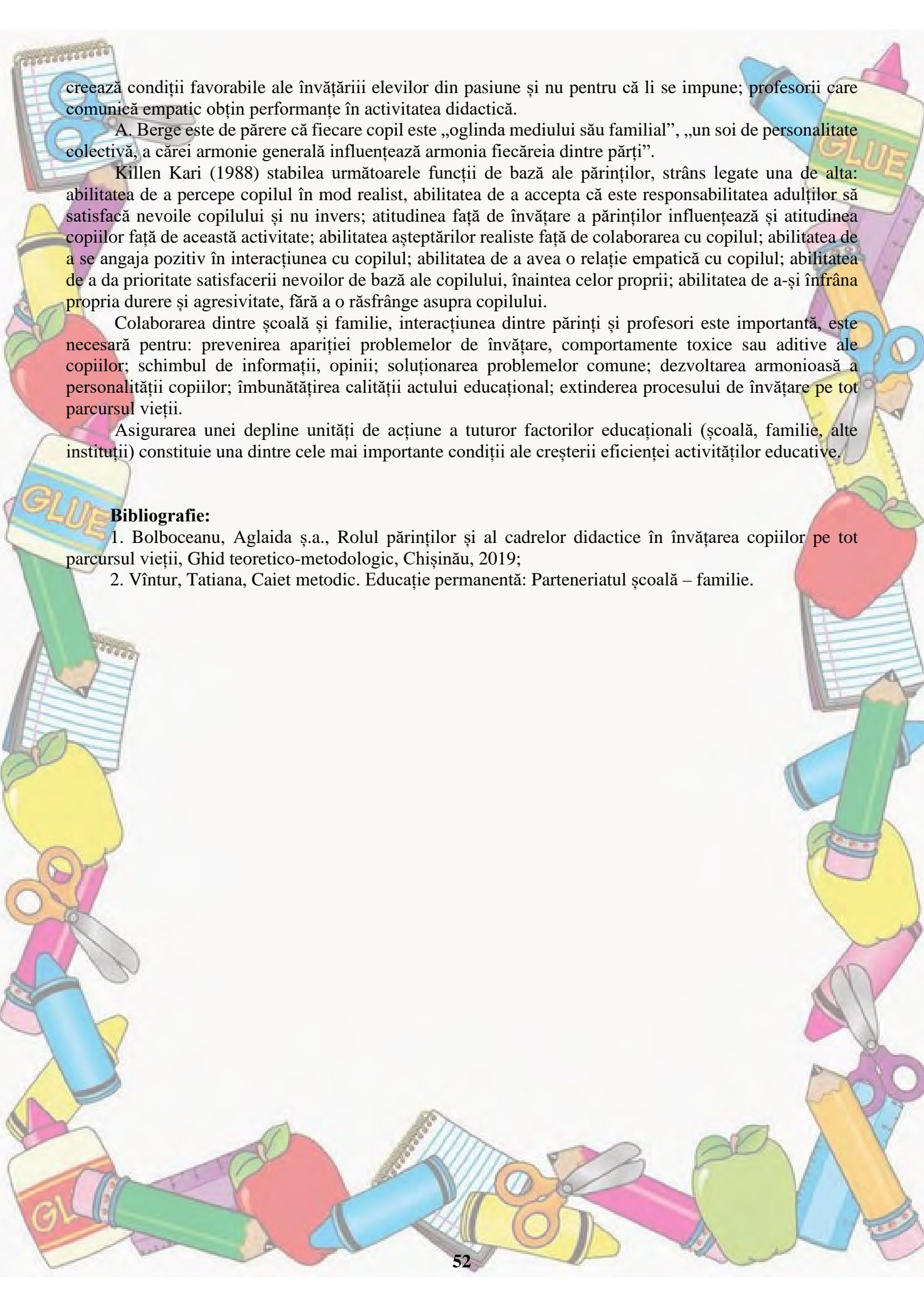
Fiecare copil este unic, atât datorită particularităților individuale cât și datorită influențelor socio-culturale ale comunității în care trăiește. De aceea educația copiilor reprezintă o acțiune care presupune schimb de experiențe, de valori, de competențe între toți adulții care sprijină dezvoltarea copiilor și cu care ei intră în contact. Prin urmare, parteneriatul educațional dintre școală și familie trebuie să se extindă și către comunitate. Se impune așadar o „școală a părinților”, cu următoarele direcții de acțiune:

- conștientizarea necesității părinților de a-și ridica nivelul pregătirii culturale, profesionale;
- edificarea unui colectiv familial unit, care să aibă forța socio-economică necesară pentru îndeplinirea misiunii sale;
- cunoașterea de către părinți a îndatoririlor socio-educaționale ce le revin (pentru a ști cum să acționeze eficient în vederea modelării personalității copiilor lor);
- contribuția părinților la realizarea tuturor dimensiunilor educației.

Parteneriatul școală-familie poate lua forma unor servicii dezvoltate de către școală și de care familiile elevilor să beneficieze, servicii organizate exclusiv de către școală sau în parteneriat cu alte instituții sau organizații (de exemplu centre de consiliere, centre de sănătate, de practicare a diverselor tipuri de sport, centre de petrecere a timpului liber, centre de informare etc.). Această ofertă de servicii pentru familie, prin intermediul școlii, reprezintă o strategie de consolidare a relațiilor dintre școală și familie. Dacă școala este mai apropiată de nevoile comunității, dacă devine mai transparentă, atunci și părinții vor căpăta o mai mare încredere în ea și copiii vor avea de câștigat. În același timp, școala, ca și furnizor de servicii complexe, va trece de la educația instituțională (cu accent pe instituție) la școala centrată pe elev și nevoile acestuia dar și pe nevoile comunității.

Atât familia, cât și școala, trebuie să se raporteze la copil și la problemele lui. Pentru aceasta este necesară o bună cunoaștere a copilului, o bună pregătire în lucrul cu copilul, atât din partea cadrelor didactice cât și din partea părinților.

Potrivit psihologilor, din partea cadrelor didactice se cere o „comunicare empatică” în educație, comunicare ale cărei particularități sunt: comunicarea empatică a cadrelor didactice sporește probabilitatea obținerii succesului școlar al elevilor; constituie temelia anticipării finalităților educaționale eficiente;

crează condiții favorabile ale învățării elevilor din pasiune și nu pentru că li se impune; profesorii care comunică empatic obțin performanțe în activitatea didactică.

A. Berge este de părere că fiecare copil este „oglinda mediului său familial”, „un soi de personalitate colectivă, a cărei armonie generală influențează armonia fiecăreia dintre părți”.

Killen Kari (1988) stabilea următoarele funcții de bază ale părinților, strâns legate una de alta: abilitatea de a percepe copilul în mod realist, abilitatea de a accepta că este responsabilitatea adulților să satisfacă nevoile copilului și nu invers; atitudinea față de învățare a părinților influențează și atitudinea copiilor față de această activitate; abilitatea așteptărilor realiste față de colaborarea cu copilul; abilitatea de a se angaja pozitiv în interacțiunea cu copilul; abilitatea de a avea o relație empatică cu copilul; abilitatea de a da prioritate satisfacerii nevoilor de bază ale copilului, înaintea celor proprii; abilitatea de a-și înfrâna propria durere și agresivitate, fără a o răsfrânge asupra copilului.

Colaborarea dintre școală și familie, interacțiunea dintre părinți și profesori este importantă, este necesară pentru: prevenirea apariției problemelor de învățare, comportamente toxice sau aditive ale copiilor; schimbul de informații, opinii; soluționarea problemelor comune; dezvoltarea armonioasă a personalității copiilor; îmbunătățirea calității actului educațional; extinderea procesului de învățare pe tot parcursul vieții.

Asigurarea unei depline unități de acțiune a tuturor factorilor educaționali (școală, familie, alte instituții) constituie una dintre cele mai importante condiții ale creșterii eficienței activităților educative.

Bibliografie:

1. Bolboceanu, Aglaida ș.a., Rolul părinților și al cadrelor didactice în învățarea copiilor pe tot parcursul vieții, Ghid teoretico-metodologic, Chișinău, 2019;
2. Vîntur, Tatiana, Caiet metodic. Educație permanentă: Parteneriatul școală – familie.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROFESOR ÎNV. PREȘCOLAR ANASTASESCU MIMI CIPRIANA

GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT, NR. 29, IAȘI

Implicarea părinților în educarea copiilor, pe lângă școală trebuie să fie continuă și eficientă. Astfel, părinții trebuie considerați primii educatori ai copilului acasă, parteneri ai școlii, susținători ai copiilor. Cei implicați în educația copilului trebuie să știe că acesta are nevoie de o bună imagine de sine, care sunt domeniile care strălucește și care îi stârnesc interesul.

Pentru familia românului stresat de "ziua de mâine" timpul acordat educației copilului se reduce simțitor, astfel încât instruirea și educarea copilului sunt lăsate mai mult pe seama școlii. Cu toate acestea, fiecare copil e o valoare și familia, împreună cu dascălii, încearcă să asigure acestuia o bună educație, un start hotărât în viață, bazat pe un comportament constructiv, prin fructificarea timpului liber cu activități de genul: lectură, studiu, plimbări în aer liber, sport, activități de cerc, vizionarea de emisiuni specifice vârstei și prin impunerea unor mici responsabilități, cum ar fi îngrijirea unor plante sau animale existente în casă.

Bugetul auster ne forțează să "cerșim" elegant ajutorul părinților în ajutarea problemelor, privitoare la: igienizarea spațiilor școlare, dotarea sălilor de clasă cu cele necesare astfel încât ambientul să fie plăcut. Orice act de voluntariat prin care transferul de cunoștințe și nu numai, are ca rezultat sporirea calității învățământului iar elevul este primul beneficiar, este binevenit: donații financiare și materiale (ghivece cu flori, cărți pentru bibliotecă, rechizite școlare, ș.a), confecționarea unor materiale didactice, implicarea în desfășurarea unor activități (pictură, muzică, operare calculator) etc.

Prin activitățile desfășurate la clasă, cadrul didactic, observă aptitudini muzicale, plastice, sportive, înclinații spre științele exacte, literatură, istorie, geografie, cunoașterea mediului. În acest sens sunt necesare a fi cultivate aceste deprinderi, atât în școală dacă există baza materială și resursele umane, cât și acasă sau în baze sportive, cluburi pentru copii, lăsându-i copilului libertatea de alegere, astfel încât activitățile să nu devină o povară ci o ocazie de mulțumire și satisfacție personală.

Ca și obiective operaționale pentru parteneriat, școlă-familie pot fi enumerate:

- Implicarea conștientă a elevilor, părinților și membrilor comunității locale în activitățile propuse potrivit capacităților psiho-fiziologice și aptitudinile lor;
- Identificarea și înlăturarea barierelor de comunicare;
- Combaterea eșecului școlar a abandonului școlar;
- Consilierea elevilor și a părinților să devină frecventă și eficientă;
- Înlăturarea prejudecăților și a discriminărilor elevilor în funcție de mediul din care provin sau de statutul părinților;
- Identificarea caracteristicilor individuale ale elevilor;
- Exprimarea liberă a opiniilor;

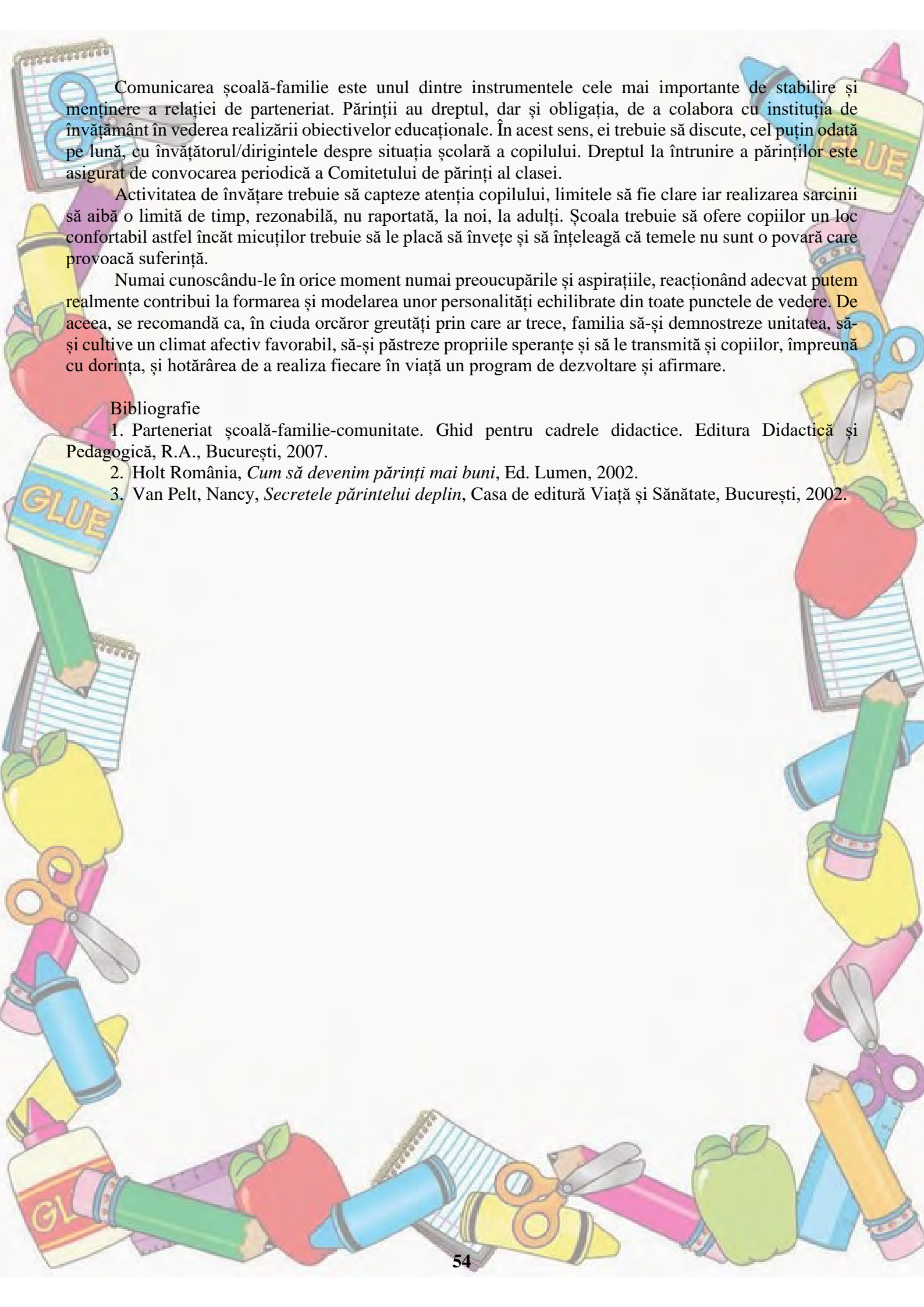
Deseori, este necesar un program de educație a părinților care să răspundă nevoilor directe exprimate de părinți.

Pentru copiii de 7-8 ani, părinții sunt interesați de:

- Cum să-i ajute pe copii să învețe;
- Disciplină, fixarea unor reguli;
- Înscrierea copilului la un sport;
- Alegerea activităților extracurriculare.

Pentru cei de 9-11 ani, nevoile părinților țin de:

- Abilități de învățare;
- Rezolvarea temelor acasă;
- Cum să comunice cu copiii lor;
- Excursii;
- Când și cum să spună NU.

Comunicarea școală-familie este unul dintre instrumentele cele mai importante de stabilire și menținere a relației de parteneriat. Părinții au dreptul, dar și obligația, de a colabora cu instituția de învățământ în vederea realizării obiectivelor educaționale. În acest sens, ei trebuie să discute, cel puțin odată pe lună, cu învățătorul/dirigintele despre situația școlară a copilului. Dreptul la întrunire a părinților este asigurat de convocarea periodică a Comitetului de părinți al clasei.

Activitatea de învățare trebuie să capteze atenția copilului, limitele să fie clare iar realizarea sarcinii să aibă o limită de timp, rezonabilă, nu raportată, la noi, la adulți. Școala trebuie să ofere copiilor un loc confortabil astfel încât micuților trebuie să le placă să învețe și să înțeleagă că temele nu sunt o povară care provoacă suferință.

Numai cunoscându-le în orice moment numai preocupările și aspirațiile, reacționând adecvat putem realmente contribui la formarea și modelarea unor personalități echilibrate din toate punctele de vedere. De aceea, se recomandă ca, în ciuda orcăror greutăți prin care ar trece, familia să-și demnosteze unitatea, să-și cultive un climat afectiv favorabil, să-și păstreze propriile speranțe și să le transmită și copiilor, împreună cu dorința, și hotărârea de a realiza fiecare în viață un program de dezvoltare și afirmare.

Bibliografie

1. Parteneriat școală-familie-comunitate. Ghid pentru cadrele didactice. Editura Didactică și Pedagogică, R.A., București, 2007.
2. Holt România, *Cum să devenim părinți mai buni*, Ed. Lumen, 2002.
3. Van Pelt, Nancy, *Secretele părintelui deplin*, Casa de editură Viață și Sănătate, București, 2002.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR ÎNV. PREȘCOLAR ANCA LAURA,
GRADINITA CU P.N SERCAITA

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Perioada celor 7 ani - este considerată a fi perioada cu impact maxim asupra modului în care copilul percepe lumea și valorile umane ale societății din care face parte.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Cei „șapte ani de acasă” reprezintă eticheta cu care copilul pleacă în lume, „zestrea” care îl însoțește toată viața. Familia este mediu în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Grădinița, școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Pornind de la premiza că cele mai multe acumulări pe plan moral, cognitiv, afectiv și volițional au loc în „cei șapte ani de acasă”, trebuie să aprofundăm problemele complexe și de o importanță covârșitoare ale educării copiilor în această perioadă, insistând asupra grijii, răspunderii și preocupărilor pe care pot și trebuie să le aibă atât părinții cât și educatorii pentru a facilita și a favoriza însușirea și consolidarea corectă, adecvată și sistematică a celor mai importante cunoștințe, priceperi, deprinderi, reguli, atitudini și comportamente. Nu putem oferi soluții universale valabile, doar putem veni cu sugestii, să prezentăm modele, să interpretăm situații, să oferim exemple, să încurajăm sau să tragem semnale de alarmă, fiind convinși că întotdeauna și în orice domeniu, cu atât mai mult în cel educativ, este mai ușor să previi decât să corectezi. În prezent trăim într-o perioadă marcată de schimbări rapide, suntem puși în fața provocărilor de a ne adapta unei lumi care nu mai este la fel de sigură și predictibilă cum era în trecut. În această situație, este necesar să acordăm o mai mare atenție dezvoltării comportamentului emoțional și a celui social al copiilor. Studiile indică faptul că acei copii care au dezvoltate abilitățile sociale se vor adapta mai bine la mediul școlar, vor avea rezultate mai bune. Copiii cu abilități sociale slab dezvoltate (copiii care se comportă agresiv, fizic sau verbal, copiii care au dificultăți de a se integra într-un grup) prezintă o probabilitate crescută de a dezvolta probleme de comportament. Lucrurile nu se desfășoară la fel în cazul tuturor copiilor. Dacă un copil este caracterizat printr-un temperament energic, soluția nu este să îl „liniștim”, ci să-i oferim activități stimulante de epuizare „sănătoasă” a surplusului de energie. Poate ar trebui să ne întrebăm în ce măsură adulții prezenți în viața copilului oferă un model clar de autostăpânire. În multe cazuri, adultul are obligația de a se schimba întâi pe sine pentru a oferi copilului un model adecvat. Totuși, dacă este prea neastâmpărat, prezentând un temperament coleric, nu înseamnă că poate fi lăsat să se manifeste în consecință. El trebuie învățat să respecte reguli de conduită morală. Pe de altă parte, o disciplină „excesivă” este în mod sigur dăunătoare copilului, antrenând efecte nedorite, precum stoparea inițiativei, a creativității și pierderea încrederii în sine.

Copiii trebuie să învețe că toate comportamentele noastre au consecințe asupra celorlalți și de aceea pe unele dintre ele le modificăm. În cadrul interacțiunilor sociale (copii-adulți, copii-copii), copiii își dezvoltă anumite abilități de relaționare și învață noi comportamente. Ei au nevoie permanentă de ghidare din partea adulților în ceea ce privește recunoașterea și respectarea regulilor de comportament în diferite situații sociale. Regulile au rolul de a preveni apariția unor probleme de comportament. Focalizarea pe ceea ce face bine copilul este mult mai eficientă în dobândirea comportamentelor sociale adecvate și în estomparea comportamentelor problematice, decât utilizarea pedepselor. În grădinița de copii, formarea grupei de preșcolari reprezintă actul fondator al socializării ulterioare a preșcolarului.

Fiecare grupă reprezintă un context social complex, iar o bună adaptare la cerințele grădiniței presupune înțelegerea rolului educatoarei, a așteptărilor din partea acesteia, înțelegerea relației cu ceilalți

copii și adaptarea la o serie de reguli. Studiile de psihologie educațională arată că instrucțiunile educatoarei și modalitățile de predare, utilizarea unor strategii de modificare comportamentală adecvată modelează tipul și frecvența interacțiunilor dintre copii. Pentru o bună educație a copilului este necesară colaborarea familiei cu grădinița. Apreciem că buna cunoaștere a ceea ce copilul trebuie să primească și primește concret din partea familiei, conjugată cu o muncă metodică pe baze științifice, din grădiniță, în condițiile unei bune colaborări permanente dintre familie și grădiniță, a unei îndrumări suficiente a familiei, reprezintă pârghii de bază în formarea personalității preșcolarului. De reținut că: faptele de astăzi ale copiilor reprezintă o prefigurare certă a celor de mâine; deprinderile și convingerile "creionate" acum constituie baza modului de acțiune în viitor; atitudinile și comportamentele adulților cu care vin în contact (îndeosebi ale părinților) vor fi primele modele copiate cu fidelitate de către copii.

„CEI 7 ANI DE ACASĂ”

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR ANCUȚA DIANA MARIA,
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT „ȘOTRON”, BOTOȘANI

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

ȘCOALA ȘI FAMILIA ÎN EDUCAREA TINEREI GENERAȚII

PROF. ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR DELIA ANDREESCU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ EUGEN IONESCU SLATINA

Educația este cea care desăvârșește ființa umană; este un proces continuu și permanent prin care indivizii dobândesc noi calități umane, un sistem de valori, atitudini, aptitudini, deprinderi necesare adaptării la condițiile mereu schimbătoare ale vieții.

Fiind un proces continuu și permanent, educația se desfășoară pe întreg parcursul vieții, dar primii mijlocitori în cunoașterea lumii și adaptarea la cerințele societății sunt în primul rând părinții, apoi profesorii, de la care cei mici învață primele lecții de viață. Sintagma "cei 7 ani de acasă" a fost și rămâne una de actualitate, vârsta copilăriei fiind esențială în achiziția de comportamente sociale corecte, școala și alte medii de educație nu pot decât să consolideze și să confirme normele deprinse în familie. Indiferent de convingeri, experiențe, influențe, scopul oricărui părinte este acela ca cel mic să-și urmeze propriul drum și să fie fericit. Este simplu și firesc să dorim acest lucru pentru copiii noștri, atât în calitate de părinți cât și de educatori. Drumul însă este lung, anevoios, plin de provocări și încercări, cu succese și eșecuri, cu lacrimi, dar și cu bucurii și satisfacții. Rolul părintelui este acela de a-l ajuta pe copil să își găsească scopul și să îl susțină necondiționat în atingerea lui, indiferent dacă îi convine sau nu, indiferent dacă e de acord sau nu, indiferent dacă părintele crede că nu este de viitor ceea ce a ales copilul să facă. Desigur, încă de la naștere, copilul învață prin imitație, în special după modelul oferit de părinte, familia fiind primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în diferite medii ale societății. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult, ca om pentru viitor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

A fi profesor este un risc asumat. Este o artă niciodată încheiată, ale cărei rezultate nu pot fi măsurate cantitativ și imediat, un efort care implică multă cunoaștere și răbdare, fiindcă el este acela care stimulează și întreține curiozitatea elevilor pentru lucruri noi, le modelează comportamentele, le întărește încrederea în forțele proprii, îi ajută să-și găsească identitatea.

Copilul este profund influențat de mediul în care trăiește și se dezvoltă, comportamentul, atitudinile, conduitele și cunoștințele învățate depind de natura relațiilor care se stabilesc cu ceilalți din mediul apropiat: familia, profesorii, grupul din care face parte. Activitatea cadrelor didactice se desfășoară în fața unor individualități psihice umane în formare, această perspectivă conferindu-le cadrelor didactice o poziție specială, unică, fiind reprezentanții lumii adulților, lumea pentru care îi pregătesc pe aceștia. Activitățile din clasa de elevi sunt activități complexe. Profesorii trebuie să se raporteze la cei pe care îi învață și îi educă în același timp, el trebuie să stabilească relații de cooperare și cu părinții acestora, fiindcă ei educă prin fiecare contact relațional cu copiii și părinții, desfășoară o muncă de creștere și dezvoltare, de conducere și direcționare. Școala are rol decisiv pentru formarea unei personalități capabile să contribuie la dezvoltarea societății, menirea școlii și a profesorului fiind și de a stimula calitatea de om.

Personalitatea educatorului este suportul actului educativ. În calitate de manager al clasei de elevi, profesorul trebuie să conducă cu maxim de eficiență nu numai relațiile acestuia cu elevii, ori relațiile elevilor cu ceilalți, el trebuie să creeze și climatul și relațiile cu părinții, transformându-i în aliați și colaboratori. Rolul autoritar și unic al școlii s-a perimat, trecerea la un sistem cu participare din toate părțile

În educația tinerilor s-a impus ca o necesitate, fiind benefic, responsabilitatea devenind importantă pentru toate părțile participante: școală, familie, comunitate. În jurul elevilor se formează astfel un suport care funcționează ca un sistem complex bine pus la punct.

Școala și familia sunt pilonii de rezistență ai educației, între aceștia se află copilul, ținta principală a educației. Ele asigură integrarea copilului și în activitatea școlară, și în viața socială. Numai prin implicare, completare și susținere se facilitează învățarea individuală și colectivă, se transmite moștenirea culturală a valorilor unei națiuni și respectarea normelor bazate pe cultură, progres, toleranță și solidaritate.

BIBLIOGRAFIE

Cosmovici, Andrei; Iacob Luminița, *Psihologie școlară*, Polirom, Iași, 2005

Iucu, Romiță, *Managementul clasei de elevi*, Polirom, Iași, 2006

Robu, Maria, *Empatia în educație Necesități pedagogice moderne Ghid pentru cadrele didactice din învățământul preuniversitar*, Didactica Publishing House, București, 2008

Sălăvăstru, Dorina, *Psihologia educației*, Polirom, Iași, 2004

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. INVĂȚ. PREȘCOLAR: ANDREESCU ELENA LOREDANA

G.P.P. NR. 6 RM. VÂLCEA

Părinții au un rol extrem de important în dezvoltarea emoțională a copilului, ambii părinți au un rol deosebit, atât mama, cât și tatăl. Este adevărat căci în primii ani de viață, rolul mamei este mult mai necesar și mai complex, față de cel al tatălui, dar crescând, copilul va avea nevoie și de modelul tatălui, care îi va inspira copilului siguranța de care acesta va avea nevoie pentru a intra în societate.

Părinții sunt un bun exemplu pentru propriii copii, care are cel mai mare impact și cel mai lesne exemplu de urmat, mai ales în primii ani de viață. Familia este cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile de bază ale copilului, atât biologice cât și psihologice și sociale. Familia și mediul familial reprezintă veriga de legătură a copilului cu societatea și constituie matricea care îi imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale ale copilului.

Primii ani de viață ai unui copil și implicarea părinților în acest stadiu de nevoie a satisfacerii trebuințelor este primordială. În primii ani de viață, copilul este dependent de părinți, în special de mamă, fiind o etapă de bază în dezvoltarea sa, deoarece în această perioadă se pun bazele dezvoltării viitorului adult.

În cadrul familiei, copilul are parte de primele lecții de viață, iar părinții sunt cei care îi oferă un prim model de învățare. Dar și după ce crește și copilul ajunge la grădiniță/ școală, rolul părinților nu se termină, ci continuă, și este în continuare la fel de important. Colaborarea între actorii implicați, elev-profesor-părinte, este foarte chiar necesară și influențează viața școlară a copilului.

Implicarea părinților în viața școlară, participarea activă a acestora în procesul instructiv-educational, colaborarea părintelui cu profesorul, duce la o implicare mai mare a copiilor în activitatea școlară, și la obținerea de rezultate mai bune. Literatura de specialitate arată că șansele de reușită ale unui copil de a se dezvolta și de a obține rezultate mai bune la învățătură cresc pe măsură ce părinții sunt implicați în educația acestuia.

Așadar, fiecare actor implicat în dezvoltarea copilului (părinții, școala, societatea) au un rol important în dezvoltarea viitorului adult, însă să ținem cont de faptul că baza, fundația viitorul adult, este mult mai mult influențată de familie, aceasta având un rol cheie în evoluția sa.

CUM MOTIVĂM ELEVII ÎN PROCESUL DE ÎNVĂȚARE LA DISTANȚĂ? PĂRINȚII ȘI PROFESORII – PARTENERI ÎN ACTUL MOTIVAȚIONAL

PROF. ANDREESCU LILIANA

LICEUL TEHNOLOGIC GEN. C-TIN ȘANDRU BĂLTA

Una dintre cele mai importante laturi psihologice din viața unui cadru didactic este cea motivațională. Ce se poate face atunci când elevii nu văd utilitatea orelor de matematică sau de română și nu sunt captivați de misterul noilor universuri la care au acces prin școală? Ce soluții găsim mai ales atunci când vine vorba de școala online, în care s-a constatat o și mai slabă motivare pentru învățare a elevilor? Cum ar trebui să acționeze profesorii și părinții pentru a susține demersul motivațional? Fac echipă sau intră în competiție?

Există o mulțime de sfaturi, trucuri și instrumente de predare la distanță oferite de instituții de profil, dar rămâne o întrebare vitală pentru profesor: **Cum să îi fac pe elevii mei să-și facă efectiv treaba atunci când nu sunt acolo, cu ei?** Răspunsul este motivația. Dacă îi putem face pe elevii noștri încântați să se autentifice și să învețe în fiecare zi, productivitatea și progresul vor urma. Și aici intervine, pe de o parte profesionalismul cadrului didactic, iar pe de altă parte părintele din spatele calculatorului. Cei doi sunt factorii esențiali care trebuie să conlucreze pentru a stabili niște repere concrete și realiste care să ghideze motivația elevului.

Ce face profesorul?

Având în vedere complexitatea motivației pentru activitatea de învățare, pentru realizarea părții de metodologie a acestui demers, am avut drept punct de plecare următorul scop: *identificarea factorilor cu rol în creșterea motivației pentru învățare* Obiectivele ce au decurs din scopul propus au fost următoarele: *identificarea factorilor care pot duce la creșterea motivației elevului pentru învățare; stabilirea existenței unei diferențe privind motivația pentru învățare între școala în format fizic și școala online.* Obiectivele sunt o componentă critică a învățării la distanță . Ele motivează lăsându-i pe elevi să știe *exact ce trebuie să facă pentru ca învățarea să aibă loc* .

Propun, în continuare câteva modalități de lucru prin care stimulez motivația **pentru învățare în scenariul online sau hibrid, atunci când unul sau mai mulți elevi se află în izolare la domiciliu.**

Încep prin a stabili obiectivele orei care reflectă așteptările de bază ale acesteia. Acestea oferă o introducere ușoară pentru stabilirea obiectivelor individuale, menținând în același timp structura învățării, pe care elevii o cunosc. De exemplu, propun finalizarea unei anumite cantități de teme alocate la sfârșitul săptămânii sau a perioadei de izolare și accesarea conținutului tuturor lecțiilor postate precum și oferirea unui scurt rezumat pentru înțelegere. Trec apoi la obiectivele personale concepute pentru a informa despre progresul și cunoștințele dobândite. Produsele de tehnologie educațională precum Mathletics și Readwriter Spelling fac acest lucru ușor cu sisteme bazate pe puncte, astfel încât elevii pot decide cu ușurință cu privire la țintele cuantificabile pentru învățare. De exemplu, obiectivele elevilor ar putea fi:

- Obținerea unui punctaj maxim de **n** puncte pe săptămână ca bonus pentru evaluare;
- Finalizarea unui portofoliu thematic săptămânal

Astfel de obiective specifice și realizabile oferă elevilor un motiv de a se implica în procesul de învățare la distanță. Nu se mai simt pierduți de partea greșită a ecranului, ci se loghează în fiecare zi având un obiectiv clar și un simț al scopului.

O altă modalitate prin care profesorul poate motiva elevii este **feedback-ul semnificativ**

Orice profesor cunoaște puterea motivatoare a feedback-ului dat atent și la timp. Partea bună este că online e și mai ușor să transmițeti feedback de calitate . Avem următoarele avantaje:

- Mai mult timp pentru a compune un feedback scris cu atenție și detaliat;
- Abilitatea de a comunica în privat cu oricare elev, în parte;
- Imagini și videoclipuri pentru a ne susține comentariile și explicațiile.

Aceste avantaje ne sunt utile pentru a deveni creativi în modul în care transmitem feedback-ul. Putem să-l personalizăm cu o înregistrare vocală adresată unui singur elev sau să atașăm resurse online utile pentru elevii care au dificultăți.

Dacă vom utiliza textul pentru a oferi feedback, ne vom asigura că păstrăm tonul cald și personal. E de preferat să numele elevului și adresarea la persoana întâi pentru a demonstra că sunteți implicat în mod empatic în munca lor (de ex. „*Sunt foarte impresionat de ceea ce ai făcut aici*”).

O metodă eficientă de motivare este reprezentată de constituirea unui **sistem de recompense și laude**. În calitate de dascăli, știm deja că laudele și recompensele sunt motivații mai bune decât pedepsele. Dacă recompensăm elevii care se angajează în mod responsabil în învățarea online, colegii lor îi vor urma.

Iată câteva strategii de laudare și recompensare online:

- Crearea unui grafic de recompense virtuale sau un sistem de tip „steluțe” sau „buline” (pentru elevii de vârstă mică);

- Mesaje pozitive de feedback care folosesc videoclipuri, GIF-uri și imagini distractive;
- Utilizarea MS Paint pentru a crea insigne simple pentru diferitele realizări ale elevilor.

Este recomandat să evităm recompensarea exclusiv a rezultatelor elevilor, deoarece acest lucru îi motivează doar pe cei mai performanți din clasă. În schimb, putem da recompense regulate elevilor care:

- Comunică online matur și cu respect;
- Stabilesc noi recorduri (cu cele mai bune rezultate personale);
- Fac efortul de a finaliza teme suplimentare;
- Prezintă semne semnificative de îmbunătățire;

Pentru elevii mai mari, putem recompensa implicarea online chiar și sub formă de **notă**. Acest lucru este deja realizat pe scară largă în învățământul superior și funcționează ca un motivator extrinsec puternic.

Recompensele și laudele nu doar îi motivează pe elevii de acasă. Acestea le permit să se simtă și ei conectați. Un singur comentariu pozitiv permite unui elev să știe că profesorul este aproape de el în învățarea lui, indiferent cât de departe se află fizic.

Ce fac părinții pentru a motiva elevii acasă?

Părinții sau aparținătorii se află într-o postură unică pentru a-și motiva copiii acasă, dar trebuie să informați despre cum pot ajuta. Comunicăm direct cu ei, astfel încât să fie conștienți de:

- Exact ce teme ar trebui să facă copiii lor acasă;
- Spațiul de lucru sau resursele necesare pentru învățarea la domiciliu a copilului lor;
- Datele scadente pentru teme, astfel încât să le poată reaminti atunci când este necesar;
- Activități simple pe care le pot introduce în rutina zilnică pentru a sprijini învățarea la domiciliu.
- Orice semn care ar indica neimplicarea copilului lor sau o nevoie de asistență într-un anumit domeniu.

Luăm în considerare trimiterea acasă a acestor informații ca un „pachet de asistență” prietenos pentru părinți. Consultăm [postările noastre](#) de sprijinire a părinților pentru învățarea de acasă sau pentru [idei suplimentare](#).

Nu uitați: cu toate că părinții pot juca un rol esențial în menținerea motivației elevilor dvs., păstrați-vă așteptările realiste. Părinții nu vor putea să-și supravegheze copilul pe toată durata școlii sau să coordoneze activitățile care necesită strategii pedagogice sofisticate.

În privința strategiilor pe care ar trebui să le punem în practică în vederea stimulării motivației pentru învățare a elevilor, pot spune că benefice au fost următoarele:

- **Crearea unui climat afectiv pozitiv**

- **Utilizarea competiției**

- **Acordarea de recompense**– în școlă cele mai utilizate forme de recompensă sunt: lauda, recompensa materială, recompensa exprimată în timp liber, recompensa exprimată în termeni sociali

Prin urmare, motivația este cea care oferă cheia succesului în predare și învățare, atât pentru educatori, elevi sau părinți, fiind fundamentul pe care se clădește succesul educațional.

Chiar dacă, această temă este una foarte bine argumentată teoretic în literatura de specialitate, stimularea motivației elevului rămâne o artă, care ține de măiestria și tactul pedagogic al fiecărui profesor în parte.

Bibliografie.

1. **Adavidoaiei, Mariana.** *Consolidarea motivației elevilor prin metoda învățării bazate pe cercetare-investigare : ghid pentru profesori, învățători și educatori* / prof. Adavidoaiei Mariana, educator Pantazi Viorica, prof. Porumb Ciprian Mihăiță. - Iași : PIM, 2015. - 102 p.
2. **Buza, Carmen.** *Motivația : teorii și practici* / Carmen Buza. - Iași : Institutul European, 2010. - 176 p.
3. **Neacșu, Ioan.** *Motivație și învățare : studiu asupra motivelor învățării școlare în ciclul gimnazial* / Ioan Neacșu. - București : Editura didactică și pedagogică, 1978. - 239 p.

ROLUL EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ÎN ȘCOALĂ PENTRU FORMAREA PERSONALITĂȚII ELEVULUI

PROFESOR DR. ANCA ANDREI

COLEGIUL NAȚIONAL DE INFORMATICĂ „SPIRU HARET” SUCEAVA

Educația este ansamblul de acțiuni și de influențe menite să permită ființei umane să-și dezvolte capacitățile fizice și intelectuale, dar și sentimentele și atitudinile morale și estetice, în scopul responsabilizării și integrării sociale optime ca cetățean.

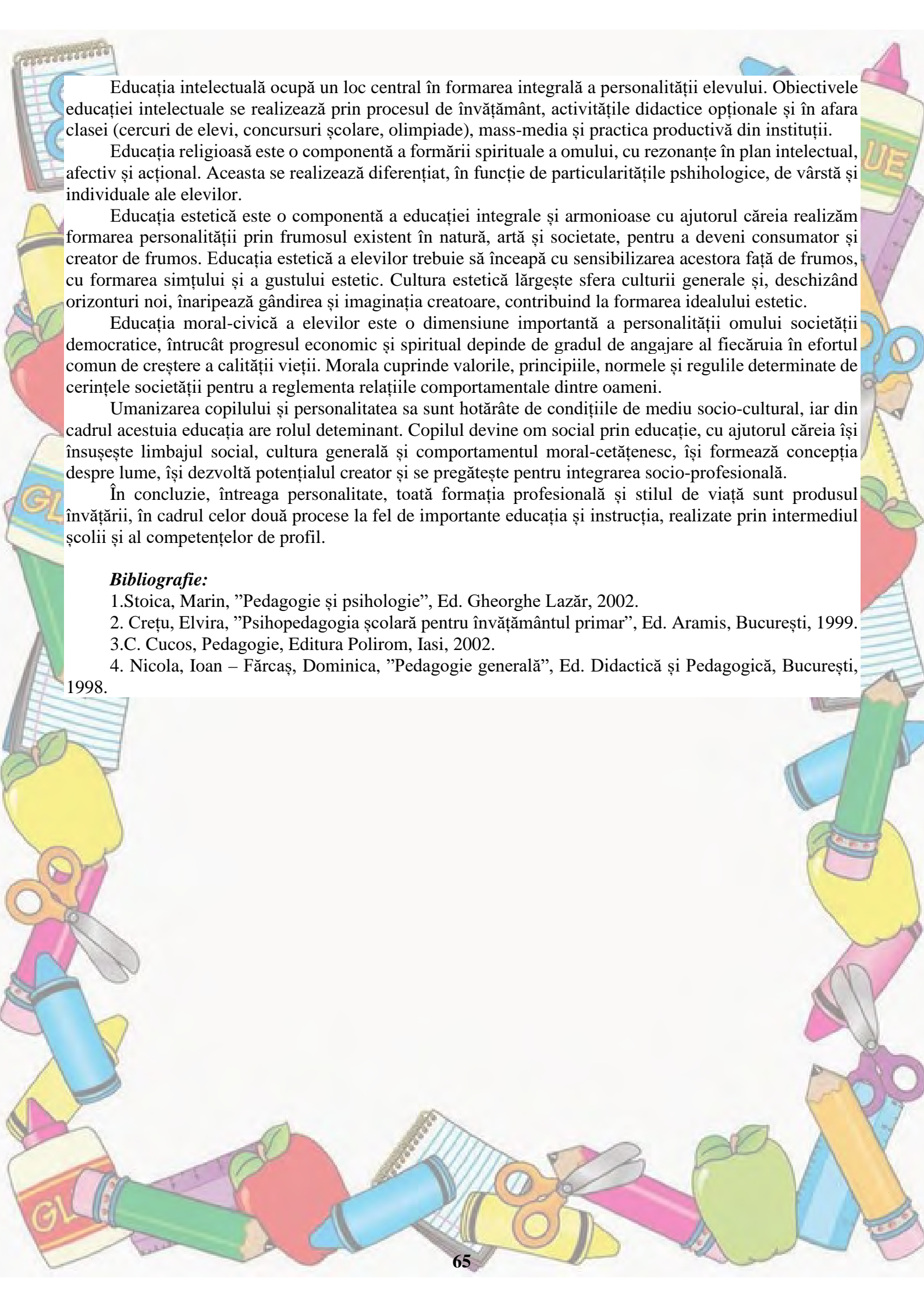
Din ce în ce mai multe probleme sociale intră în școală, ceea ce face ca școala să nu mai poată sta departe de comunitatea din care face parte.

Referitor la implicarea părinților în sfera educației formale, cercetările recente confirmă existența unor conexiuni pozitive între implicarea familiei și succesul școlar al elevilor. Altfel spus, parteneriatele școală-familie produc o diversitate de rezultate în toate planurile. Părinții care se implică în activitatea școlară experimentează ocazii variate de a contribui la educația copiilor și devin ei înșiși motivați să-și continue educația. Participarea lor în cadrul activităților educaționale din școală este un prilej pentru adulții de a-și împărtăși abilitățile și interesele, ceea ce contribuie la crearea unei relații pozitive cu proprii copii și cu școala, precum și la dezvoltarea conștiinței proprii valori și a încrederii în sine, iar pe de altă parte implicarea alături de ceilalți părinți din comunitate creează oportunități și rețele de implicare sporite, sedimentează relațiile sociale și poate crește sentimentul de control asupra mediului de viață. Școlile pot beneficia de suportul moral, informațional și economic al familiilor și comunității. S-a demonstrat că în școlile unde există și se implică comunitatea, ea devine o bogată sursă de materie primă care poate fi folosită pentru a face procesul de predare-învățare mai legat de realitate și mai profund. De asemenea, comunitățile oferă mediul și contextul care poate întări valorile, cultura și învățarea în școală. Când aceste prime două instituții (familia și școala) formează o echipă, școala devine o adevărată forță în societate, prin promovarea unei dezvoltări integrale și continue a copiilor. Pentru a se ajunge la aceasta, școlile trebuie să devină mai sensibile, responsabile, centrate pe copil și să se afle în strânsă legătură cu comunitatea și familia.

Școala, ca instituție specifică, destinată formării tinerelor generații, își justifică existența și rolul prin procesele pe care le conduce și al căror rezultat – omul format ca personalitate – devine factorul primordial al progresului social. Școala îi educă pe elevi. În fapt, ea continuă opera începută în familie.

Instrucția ca proces școlar este strâns corelată cu educația. Ea susține dezvoltarea și modelarea elevului, urmărind aceleași finalități socialmente determinate. Esența instrucției derivă din nivelul cunoașterii umane, într-o anumită etapă istorică și din nevoia societății de a folosi omul, pe măsura capacităților sale profesionale și a profilului său moral-spiritual. Corpul de cunoștințe și capacități profesionale, necesare individului uman ca adult se dobândește de către acesta în mod organizat, după un program stabilit pe etape de asimilare, în cadrul procesului de învățământ. Caracterul organizat al instrucției școlare este reglementat de instrumentele specifice, numite generic curriculum. Acesta reflectă interdependența dintre competențe, conținuturile propuse și strategiile de predare-învățare, inclusiv metodele și tehnicile de evaluare. În fapt, curriculum-ul reprezintă planurile de învățământ, programele analitice, manualele și alte materiale auxiliare, pe care cadrul didactic le transpune în acțiune pedagogică după normele ce decurg din logica învățării de tip uman.

Instrucția școlară nu vizează numai atingerea unor obiective din domeniul cognitiv sau psihomotor. Activitatea umană este de o vastă complexitate. Actualul elev este profesionistul și cetățeanul de mâine. Ca adult, el va desfășura o activitate profesională, de presupus în raport cu aspirațiile și vocația sa. Dar, orice profesie și orice personalitate care se dorește împlinită, se desfășoară pe fundalul unei culturi generale îmbinată armonios cu cea profesională trăirii satisfacțiilor estetice, morale, fizice etc. Toate aceste valori spirituale și însușiri de ordin superior ale personalității sunt, în ultimă instanță, produsul instrucției ale cărei baze sunt puse în școală.

Educația intelectuală ocupă un loc central în formarea integrală a personalității elevului. Obiectivele educației intelectuale se realizează prin procesul de învățământ, activitățile didactice opționale și în afara clasei (cercuri de elevi, concursuri școlare, olimpiade), mass-media și practica productivă din instituții.

Educația religioasă este o componentă a formării spirituale a omului, cu rezonanțe în plan intelectual, afectiv și acțional. Aceasta se realizează diferențiat, în funcție de particularitățile psihologice, de vârstă și individuale ale elevilor.

Educația estetică este o componentă a educației integrale și armonioase cu ajutorul căreia realizăm formarea personalității prin frumosul existent în natură, artă și societate, pentru a deveni consumator și creator de frumos. Educația estetică a elevilor trebuie să înceapă cu sensibilizarea acestora față de frumos, cu formarea simțului și a gustului estetic. Cultura estetică lărgeste sfera culturii generale și, deschizând orizonturi noi, înaripează gândirea și imaginația creatoare, contribuind la formarea idealului estetic.

Educația moral-civică a elevilor este o dimensiune importantă a personalității omului societății democratice, întrucât progresul economic și spiritual depinde de gradul de angajare al fiecăruia în efortul comun de creștere a calității vieții. Morala cuprinde valorile, principiile, normele și regulile determinate de cerințele societății pentru a reglementa relațiile comportamentale dintre oameni.

Umanizarea copilului și personalitatea sa sunt hotărâte de condițiile de mediu socio-cultural, iar din cadrul acestuia educația are rolul determinant. Copilul devine om social prin educație, cu ajutorul căreia își însușește limbajul social, cultura generală și comportamentul moral-cetățenesc, își formează concepția despre lume, își dezvoltă potențialul creator și se pregătește pentru integrarea socio-profesională.

În concluzie, întreaga personalitate, toată formația profesională și stilul de viață sunt produsul învățării, în cadrul celor două procese la fel de importante educația și instrucția, realizate prin intermediul școlii și al competențelor de profil.

Bibliografie:

1. Stoica, Marin, "Pedagogie și psihologie", Ed. Gheorghe Lazăr, 2002.
2. Crețu, Elvira, "Psihopedagogia școlară pentru învățământul primar", Ed. Aramis, București, 1999.
3. C. Cucos, Pedagogie, Editura Polirom, Iasi, 2002.
4. Nicola, Ioan – Fărcaș, Dominica, "Pedagogie generală", Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1998.

ROLUL FAMILIEI ȘI AL GRĂDINIȚEI ÎN EDUCAȚIA COPILOR

ANDREI ELENA NICOLETA,

GRĂDINIȚA CU P.N. BECHINEȘTI-FINTA, JUD. DÂMBOVIȚA

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, cadrele didactice, părinții și comunitatea locală se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor. – A.S. Makarenko

Părinții sunt un bun exemplu pentru propriii copii, care are cel mai mare impact și cel mai lesne exemplu de urmat, mai ales în primii ani de viață. Familia este cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile de bază ale copilului, atât biologice cât și psihologice și sociale. Familia și mediul familial reprezintă veriga de legătură a copilului cu societatea și constituie matricea care îi imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale ale copilului.

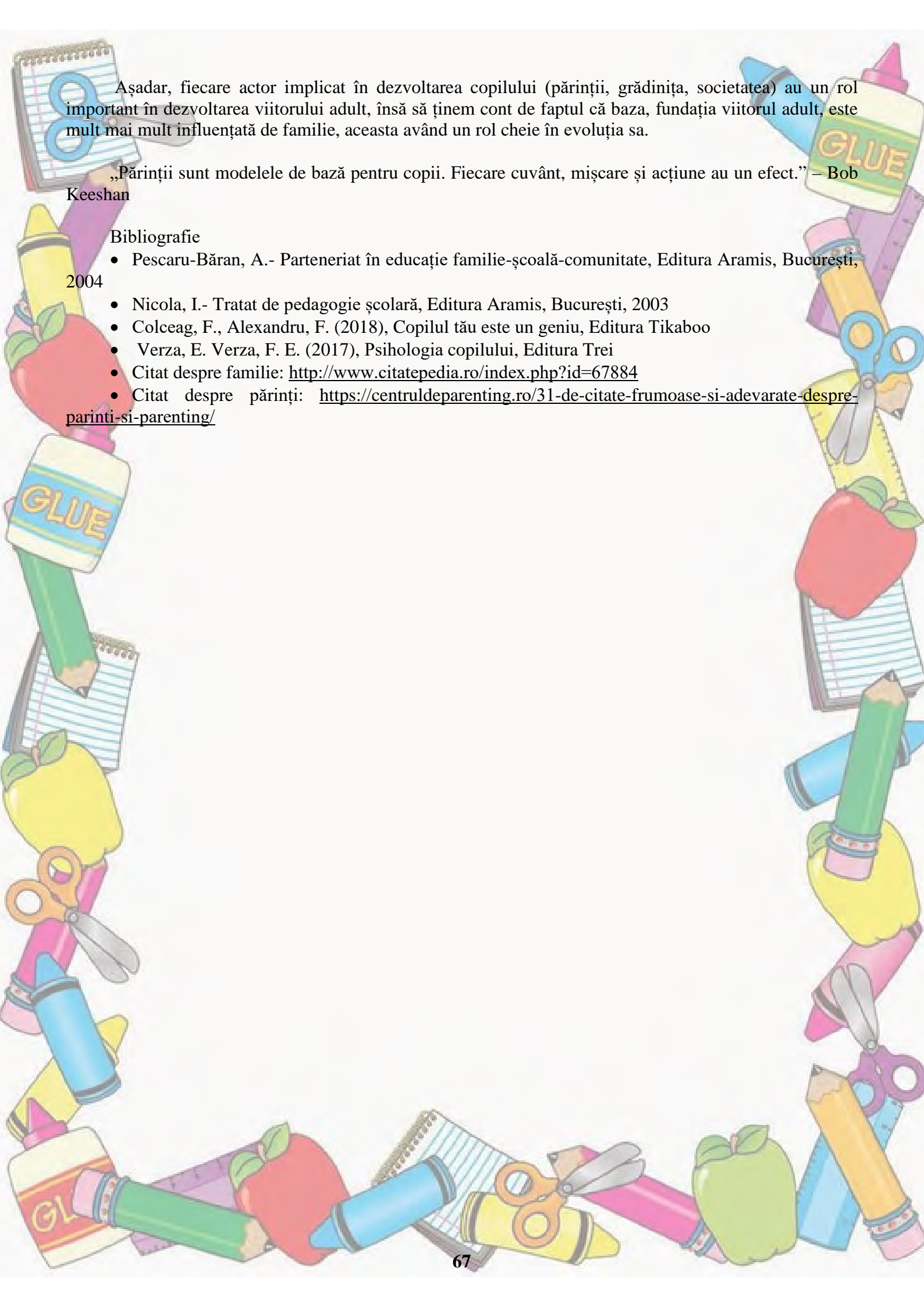
O relație majoră grădiniță-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

Cauzele unor eșecuri școlare sunt multiple, dar grădinița are sarcina de a le depista și de a interveni, uneori, când este cazul, în situațiile delicate. Un sfat la timp, o îndrumare competentă, vizita la domiciliu sunt mijloace care pot da rezultate favorabile în creșterea randamentului școlar.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al preșcolarilor și prezența activă în grădiniță a părinților și invers. Sunt cazuri când preșcolarii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de reușitele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jighește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățatura la unii copii, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și telefonul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru reușitele copiilor, dar rezultatele slabe la învățatură le pun pe seama grădiniței. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățatură, deși aceștia au rezultate bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la activitate. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele grădiniței și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Implicarea părinților în viața grădiniței, participarea activă a acestora în procesul instructiv-educativ, colaborarea părintelui cu profesorul, duce la o implicare mai mare a copiilor în activitatea școlară, și la obținerea de rezultate mai bune. Literatura de specialitate arată că șansele de reușită ale unui copil de a se dezvolta și de a obține rezultate mai bune la învățatură cresc pe măsură ce părinții sunt implicați în educația acestuia.

Astfel, observăm ca educația nu se termină acasă, și nici nu începe la grădiniță, ci este o continuă conlucrare a celor două medii, însă să ținem cont că mediul familial are o și mai mare influență asupra dezvoltării personalității, atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului, având în vedere faptul că un copil preșcolar își petrece mult mai mult timp acasă, în compania părinților și a familiei, decât la grădiniță. Pe parcursul înaintării în vârstă își va mai face apariția în dezvoltarea copilului încă un factor, mediul social: grupul de prieteni și societatea.

Așadar, fiecare actor implicat în dezvoltarea copilului (părinții, grădinița, societatea) au un rol important în dezvoltarea viitorului adult, însă să ținem cont de faptul că baza, fundația viitorul adult, este mult mai mult influențată de familie, aceasta având un rol cheie în evoluția sa.

„Părinții sunt modelele de bază pentru copii. Fiecare cuvânt, mișcare și acțiune au un efect.” – Bob Keeshan

Bibliografie

- Pescaru-Băran, A.- Parteneriat în educație familie-școală-comunitate, Editura Aramis, București, 2004
- Nicola, I.- Tratat de pedagogie școlară, Editura Aramis, București, 2003
- Colceag, F., Alexandru, F. (2018), Copilul tău este un geniu, Editura Tikaboo
- Verza, E. Verza, F. E. (2017), Psihologia copilului, Editura Trei
- Citat despre familie: <http://www.citatepedia.ro/index.php?id=67884>
- Citat despre părinți: <https://centruldeparenting.ro/31-de-citate-frumose-si-adevarate-despre-parinti-si-parenting/>

STUDIU DE CAZ – ELEV CU DIFICULTATI DE INVATARE

PROF. ANDREI MIHAELA- IULIANA,
ȘCOALA GIMNAZIALA "NICOLAE BALCESCU",
COMUNA NICOLAE BALCESCU, JUDEȚUL BACAU

STUDIU DE CAZ – ELEVA C.M.

Am realizat un studiu de caz pentru o elevă a clasei la care am întâlnit o serie de probleme, propunându-mi să le amelioresz, cât mai mult posibil cu puțință.

Elaborarea unui plan de intervenție care să remedieze prin acțiuni de consolidare situația, să ridice gradul de pregătire a copilului și să se prevină abandonul școlar, să-i redea încrederea în sine, să-l conducă spre o atitudine pozitivă.

DESCRIEREA CAZULUI:

Date generale:

- Eleva Z.C.M., 13 ani, clasa a VI-a, an școlar 2020-2021
- Tulburări grave de conduită pe fond de personalitate predominant Bordeline, tulburare depresivă – episod moderat sever
- Are dificultăți de învățare
- Locuiește cu familia, cu eva timp în urmă familia a trecut printr-o mare tragedie, băiatul mai mare s-a sinucis
- Situația materială este bună
- Condiții foarte bune de locuit

Contextul in care a fost depistat cazul :

- Înregistrează absenteism semnificativ (media 8 la purtare din cauza absențelor)
- La unele ore își pierde răbdarea și caută să părăsească clasa
- Fuge de la școală în timpul pauzelor pentru a fuma
- Consumă băuturi alcoolice, a fost depistată și la școală cu băutură asupra sa
- Merge la consiliere psihopedagogică, dar nu ajunge la nici un rezultat, el fiind într-o permanentă opoziție
- Prin conversație dirijată, s-a aflat ca tulburările de comportament sunt determinate de lipsa de comunicare cu părinții și de lipsa unor parteneri de dialog în familie.

Istoricul cazului :

- Problemele au apărut din clasa a I-a, din discuțiile avute cu părinții care nu mai reușesc să facă față problemelor
- Nu se mai găsesc punți de comunicare cu ea, are explozii emoționale inexplicabile
- Nu o mai preocupă școala în mod deosebit, rezultatele sale școlare deprecindu-se vizibil.
- Concomitent cu încălcarea treptată a regulamentului școlar, devine de nestăpânit în mediul în care locuiește (fugă de acasă, minciună, violență, sustragere de la sarcini, comportament verbal necorespunzător, consum de alcool și tutun)

Metode de psihodiagnostic :

- Conversația dirijată
- Observația
- Testul Raven
- Chestionar pentru identificarea tipului de inteligență predominant (Exercițiu Gardner)

Caracterizarea lui C. M.:

- Are inteligență de nivel mediu
- Inteligențe definatorii: spațială, auditivă
- Este nervoasă, agitată, impulsivă în reacții
- Este labilă afectiv, trecând ușor de la o stare la alta
- Are o activitate motorie exacerbată, care nu poate fi influențată prin impunerea de reguli sau observații
- Are dificultăți de comunicare, instabilitate afectivă, conduită opozantă, lipsă de răbdare
- Adesea evită sau respinge activitățile care îi solicită efort mental susținut (ex : participarea la lecții)
- Se enervează repede (este ușor de provocat)
- Atribuie altora vina pentru greșelile proprii
- Adoptă comportamente de risc pentru sănătate (ex : fumează, consumă alcool)

Intervenția terapeutică :

1. Consilierea individuală a elevei, urmărind :

- Îmbunătățirea imaginii de sine și dezvoltarea capacității de autocunoaștere realistă
- Formarea deprinderilor de relaționare pozitivă (prin comunicare asertivă, abilități în rezolvarea de probleme și luare de decizii), diminuarea agresiunii și impulsivității (identificarea propriilor emoții, deprinderea unor metode de exprimare a furiei pe căi nedestructive, diferențierea între gând și acțiune)
- Formarea unor atitudini pozitive față de un stil de viață sănătos
- Dobândirea unor tehnici eficiente de învățare
- Dezvoltarea motivației pentru învățare prin orientare profesională

2. Consilierea grupului elev-părinți -profesor dirigințe :

- Condiționarea comportamentului elevului printr-un contract stabilit cu acordul părților implicate.

Rezultate obținute :

- îmbunătățirea relațiilor cu profesorii și colegii (respectă programul școlar)
- performanțe școlare la fel ca în primul semestru școlar
- continuă să aibă ieșiri agresive, dar începe să fie interesată de modalități prin care să renunțe la acestea.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

ANDREI VIOLETA, PROF. ÎNV. PRIMAR

LICEUL TEOLOGIC TÂRGU JIU

Dacă până în prezent acest parteneriat școală-familie a fost dezvoltat unilateral, fiind de multe ori considerat “responsabilitatea școlii”, acest lucru trebuie să se schimbe pe viitor. O educație de calitate se realizează atunci când, la procesul de formare a micilor școlari participă în mod armonios toți factorii educaționali. Relația de colaborare permanentă cu familia este una dintre condițiile esențiale care asigură succesul școlar.

Copilul trăiește un sentiment de mândrie atunci când părinții săi se implică în activitățile școlii sau îi sprijină în realizarea sarcinilor de învățare. În mod sigur aceste fapte au ecouri pozitive în formarea personalității copilului, în conștiința lui. Ca urmare își va respecta mai mult părinții, va învăța să aprecieze munca celorlalți, îi va fi asigurat succesul școlar. Dăruirea, tinerețea, experiența, profesionalismul, puterea, curajul, interesul, dedicarea, perseverența, implicarea, sensibilitatea sunt câteva din calitățile și în același timp valorile unui mare pedagog care, prin implicarea eficientă a părinților în dezvoltarea intelectuală a copiilor, asigură o educație de calitate.

În societatea actuală, copiii sunt asaltați de o mulțime de factori educativi formali, informali, nonformali. Pe lângă instituțiile consfințite (școala, familia, biblioteca, muzeul, biserica, clubul copiilor, televiziunea, radioul, internetul, presa scrisă) sunt și organizații diverse (ale copiilor, tinerilor, părinților etc.) fundații, specialiști în intervenția socio-educativă.

Școala și familia sunt agenții educativi cu o influență deosebită asupra formării și dezvoltării personalității copilului. Raporturile dintre cei doi factori educativi constituie un factor important, poziția pe care o adoptă fiecare în relația școală-familie.

Și profesorii și părinții sunt astăzi actorii unei paradigme a educației, în care elementele fundamentale se construiesc și se bazează pe valori și principii referitoare la democrație, drepturile omului, cetățenie, libertate, toleranță, justiție, egalitate, etică, încredere, comunicare.

Generația tinerilor are un potențial extraordinar, față de cea a părinților sau a străbunicilor noștri. Dezvoltarea precoce, accesul informațional și tehnologia avansată, integrarea economică multinațională aduc tinerilor provocări și posibilități imense, dar și responsabilități pe măsură. Cei mai mulți tineri reușesc să se dezvolte armonios; sunt însă și aspecte negative în fața cărora trebuie să fie pregătiți.

Este un lucru știut de toată lumea că adolescența este o etapă de vârstă caracterizată prin transformări majore și restructurări în plan biologic și psihocomportamental. Ceea ce se știe mai puțin este că nu doar adolescentul se transformă, începând să-și dezvolte personalitatea, încercând să impună propriile păreri, ci și familia.

Tinerii au nevoie de cineva care să-i asculte, să le împărtășească emoțiile, să-i iubească, să le arate că sunt persoane minunate.

Familia este prima școală a copilului. Ea răspunde de trebuințele elementare ale copilului, de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Odată cu intrarea copilului în școală, responsabilitatea părinților se amplifică proporțional cu complexitatea sarcinilor instructiv-educative. Experiența ne oferă permanent exemple edificatoare despre consecințele care decurg din neparticiparea părinților la continuarea procesului educațional alături de școală.

Relația care se creează între părinte și școală este foarte importantă pentru formarea personalității elevului și presupune cunoașterea reciprocă și punerea de acord în orice demers pedagogic.

O întrebare care ne preocupă este legată de ceea ce se întâmplă cu elevul. Faptul că el se află în dublă subordonare, pe de o parte față de părinți, pe de altă parte față de cadrele didactice, îl plasează oare în postura de recipient în care se acumulează tot ce i se propune dintr-o parte sau din cealaltă?

Noua concepție despre învățarea formativă reorientează acțiunea pedagogică și, ca atare, rolul părinților și al educatorilor. Elevul este plasat în centrul acțiunii educaționale, astfel încât întreaga activitate la care este solicitat trebuie concepută și dirijată în direcția în care elevul să învețe, în dubla sa ipostază de subiect și obiect, educându-se, dar îndrumat, orientat, relevându-i-se sistematic rezultatele pozitive și corectându-i-se greșelile. Din această perspectivă, rolul părinților față de copilul devenit elev se schimbă. Ei înșiși au nevoie de îndrumarea educatorilor, de instruire în ceea ce privește modul de efectuare a sarcinilor școlare și controlul conduitei elevului.

Școala este un mediu complex de dezvoltare, teoretic structurat să sprijine pregătirea, să descopere vocația, să producă performanța, să canalizeze energia intuitivă spre acumularea experienței. Școala trebuie să ofere stabilitate, echilibru, încredere și libertate de dezvoltare pentru noul om. Școala nu trebuie receptată ca o structură obligatorie, coercitivă, generatoare de efort care distruge plăcerea de a învăța.

Obiectivele educaționale nu pot fi realizate decât prin eforturile conjugate ale tuturor factorilor, în special ale factorilor activi: părinții și educatorii oficiali. Aceștia contribuie, în strânsă colaborare, la ridicarea nivelului instructiv-educativ a elevului integrat în colectiv. Reușita acestei acțiuni presupune însă o cunoaștere specială a fiecărui copil. El trebuie urmărit permanent și profund, sub toate aspectele personalității lui.

Formele de colaborare a familiei cu școala sunt diverse și fiecare școală sau educator are libertatea de a stabili acele modalități care se dovedesc eficiente. Dintre acestea amintim: adunările pe școală cu părinții, ședințele pe clasă, convorbirile individuale și consultațiile în grup, excursiile și călătoriile, lectoratele pentru părinți.

Printr-o serie de metode pedagogice, părinții trebuie atrași alături de școală, determinându-i să adere la ideea de colaborare activă, acceptând rolul de factor responsabil. Practica a demonstrat, așa cum spunea H.H. Stern „că și educatorii au ceva de învățat de la părinți”.

Aceste întâlniri cu părinții trebuie să se desfășoare pe o bază tematică solidă.

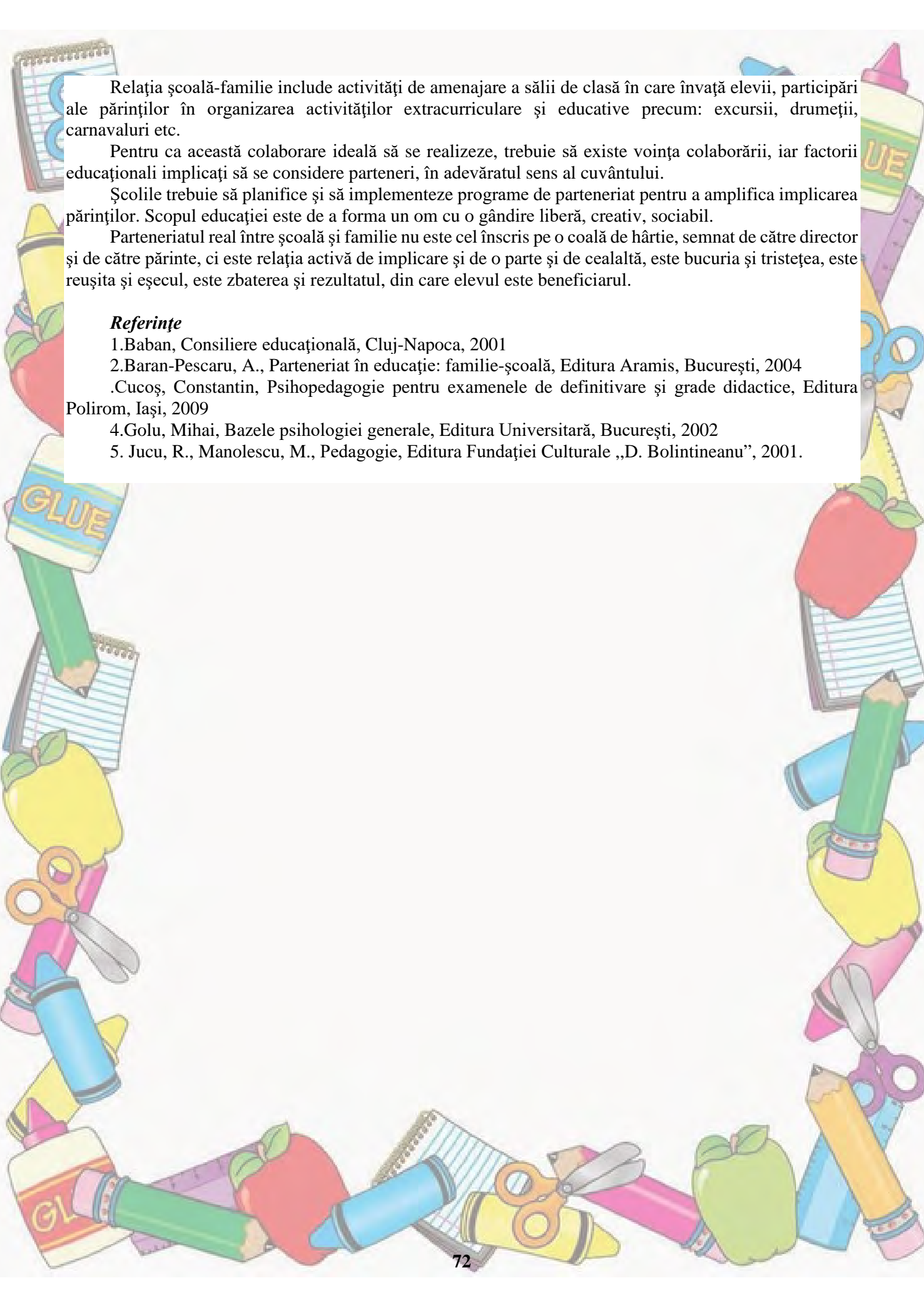
Ea poate să facă parte dintr-un ansamblu de probleme educative a căror conștientizare, dezbateri și rezolvare operațională reclamă continuitate, reluare și dezvoltare în perioadele de mai lungă durată. Munca școlii cu familia impune un sistem, o unitate de obiective, metode și măsuri care să conducă această colaborare specifică la un mod planificat de a lucra, astfel încât să nu se desfășoare pur și simplu incidental.

Cunoașterea condițiilor familiale ale fiecărui elev nu este suficientă, cu atât mai puțin dacă se realizează după o rămânere în urmă a elevului sau după un act de comportament necorespunzător. Se impune o cunoaștere prealabilă a fiecărei familii. „Școlarul are nevoie de un cadru general de viață în care să se simtă în siguranță. Pentru aceasta el are nevoie de părinți calmi, înțelegători, afectuoși, destul de maleabili în raporturile cu copilul, fără a da dovadă de slăbiciune. El are nevoie să simtă că părinții se ocupă de el, că iau parte la micile lui necazuri și la problemele care îl interesează, și că nu se dezinteresează de ceea ce se întâmplă la școală. Dar în același timp, el are nevoie de un cadru de disciplină destul de ferm pentru a nu-l lăsa să-și închipuie că libertatea lui e fără margini, și totodată să știe că părinții săi împărtășesc acel nivel de exigență” (M.Gilly).

Părinții trebuie să le stimuleze copiilor efortul, spontaneitatea, inițiativa, independența și încrederea în sine. Ei trebuie să conștientizeze că singura investiție de valoare pe care o familie o poate face pentru copil este investiția pentru mintea și spiritul acestuia.

Atât familia cât și școala joacă un rol important în modelarea elevului într-o societate în care atacul anticultural și antivaloric al mijloacelor de circulație și de difuzare a informației este mai virulent, provocând chiar mutații la nivel social. Rolul părintelui și al educatorului este cel de asociat, de partener, impunându-se copilului asocierea la preocupările familiei și la cerințele școlii.

„Jurnalul clasei” sau „Caietul dirigintelui” sunt documente care pot să conțină însemnările profesorului diriginte cu privire la activitățile desfășurate cu familia sau însemnările unor părinți despre munca lor de sprijinire a școlii sau de organizare a condițiilor de instruire și educare acasă a elevilor, de îndrumare pentru școală.

Relația școală-familie include activități de amenajare a sălii de clasă în care învață elevii, participări ale părinților în organizarea activităților extracurriculare și educative precum: excursii, drumeții, carnavaluri etc.

Pentru ca această colaborare ideală să se realizeze, trebuie să existe voința colaborării, iar factorii educaționali implicați să se considere parteneri, în adevăratul sens al cuvântului.

Școlile trebuie să planifice și să implementeze programe de parteneriat pentru a amplifica implicarea părinților. Scopul educației este de a forma un om cu o gândire liberă, creativ, sociabil.

Parteneriatul real între școală și familie nu este cel înscris pe o coală de hârtie, semnat de către director și de către părinte, ci este relația activă de implicare și de o parte și de cealaltă, este bucuria și tristețea, este reușita și eșecul, este zbaterea și rezultatul, din care elevul este beneficiarul.

Referințe

1. Baban, Consiliere educațională, Cluj-Napoca, 2001
2. Baran-Pescaru, A., Parteneriat în educație: familie-școală, Editura Aramis, București, 2004
3. Cucuș, Constantin, Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, Editura Polirom, Iași, 2009
4. Golu, Mihai, Bazele psihologiei generale, Editura Universitară, București, 2002
5. Jucu, R., Manolescu, M., Pedagogie, Editura Fundației Culturale „D. Bolintineanu”, 2001.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR: ANDREICA LILIANA

ȘCOALA PROFESIONALĂ NR. 4 VIȘEU DE SUS

Pregătirea pentru viață a omului de mâine începe din primele luni de existență și primii chemați să pună bazele educației sale sunt părinții, familia.

Familia reprezintă pentru copil un organism reglator, care permite, în ciuda unei aparente sărăcii de mijloace, să trăiască o viață foarte intensă, o viață proprie copilăriei. Nici o altă instituție, oricât de calificată, nu este așa de sensibilă la exprimarea trebuințelor, la manifestarea slăbiciunilor sau a potențialului dezvoltării copilului fiindcă nici o altă instituție nu cuprinde ființe legate atât de direct, de vital, de copil, ca mama și ca tata.

Familia oferă copilului un mediu afectiv, social, cultural. Mediul familial, mai ales sub aspect afectiv, este o școală a sentimentelor în care se modelează sub acest aspect personalitatea. Copilul trăiește în familia sa o gamă variată de relații interindividuale copiindu-le prin joc în propria conduită. Cu triplă funcție: reglatoare, socializatoare și individualizatoare, familia contribuie în mare măsură la definirea personalității și conturarea individualității fiecărui copil.

Din punct de vedere practic, responsabilitatea socială a părinților se realizează în raport nemijlocit cu modalitatea în care pentru educarea copilului în spiritul idealului de viață aceștia știu să folosească autoritatea lor părintească. Autoritatea părinților nu trebuie să însemne un ton autoritar, nici ordine sau dispoziții date copiilor și nici sancțiuni (mergând uneori chiar la bătaie), ci o stare de ierarhizare a modalităților de procedură care începe cu „ascultarea” cerută de părinți și se sfârșește cu „înțelegerea” dorită de copii. De modul în care părinții știu să folosească autoritatea cu care sunt investiți, depinde și ascultarea din partea copiilor lor.

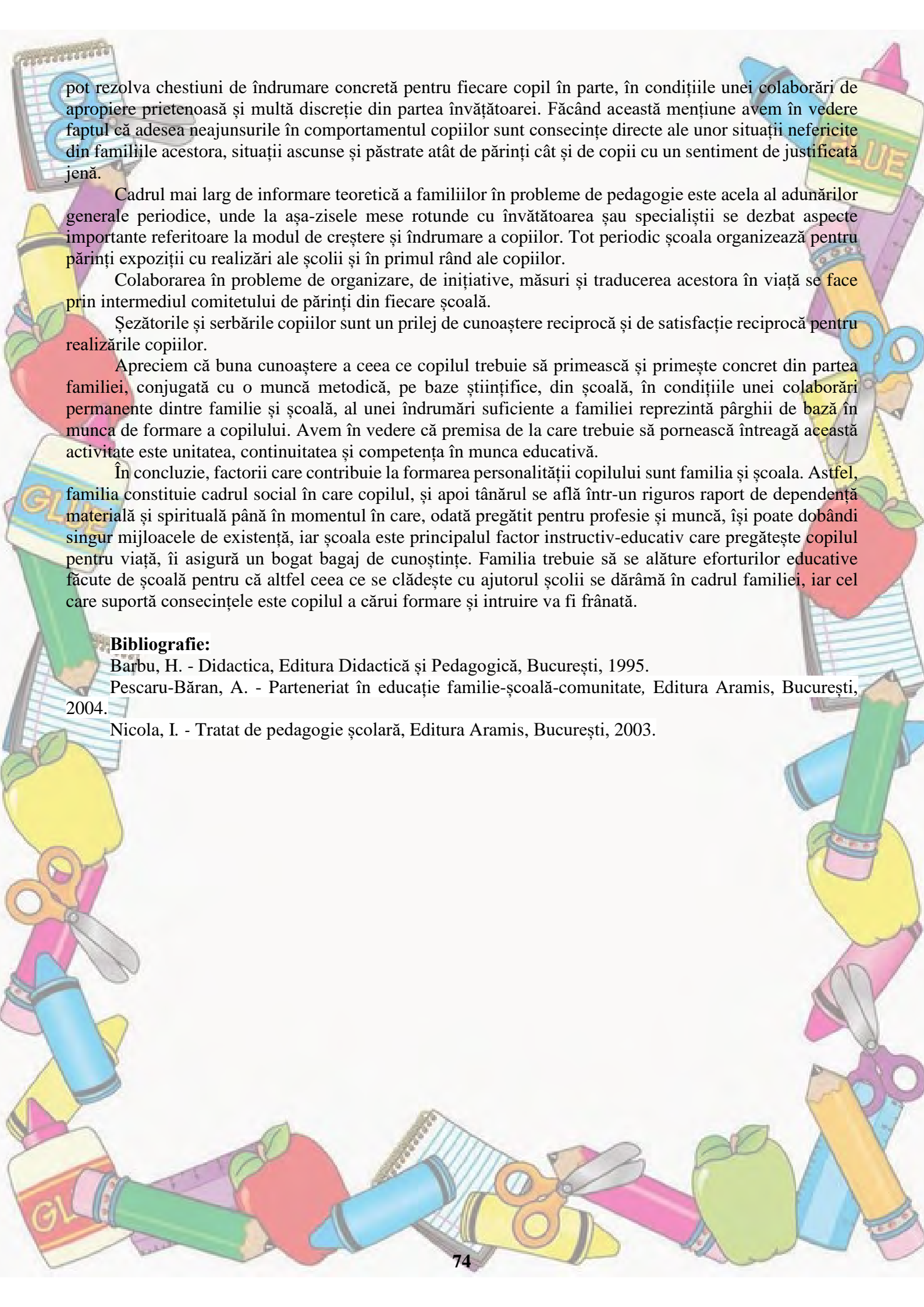
Familia și căminul, conviețuirea și cadrul conviețuirii laolaltă a părinților cu copiii lor, reprezintă școala primilor ani ai copilului în care trebuie să primească bazele temeinice ale viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care-l vor defini ca om integru în epoca maturității sale.

De reținut că familia poate să dea, să facă foarte mult bine dar poate să și greșească mai ales din cauza lipsei de perspective în legătură cu opera pe care o întreprinde.

Consecințe pozitive în opera de formare a copiilor în familie depind și de colaborarea familiei cu școala, de un mod comun de lucru al acestora și de o bună cunoaștere reciprocă. Necesitatea colaborării între cadrele didactice și părinți este cu atât mai mare cu cât, în condițiile vieții actuale, timpul acordat de către părinți copiilor este mai scurt. Aceasta face ca în multe cazuri părinții să nu-și cunoască destul de bine copiii. Pentru că nu le cunosc posibilitățile, de multe ori cerințele părinților depășesc posibilitățile copiilor fapt care poate duce la suprasolicitare și, în final, la eșec școlar. Dacă părintele nu și-a observat copilul în timpul desfășurării unor activități ca să-și dea seama care sunt posibilitățile sale, adică spre ce fel de activități este atras și unde reușește mai bine, este foarte posibil să-l orienteze spre domenii de activitate pentru care copilul nu are nici un fel de chemare și să ajungă la performanțe scăzute, trăind un sentiment de insatisfacție, fapt ce deseori însoțește ratarea, în vreme ce ar fi putut avea reale succese dacă i-ar fi fost antrenate acele structuri psihice cu care a venit pe lume.

Pentru o intervenție oportună trebuie ca învățătoarea să cunoască bine condițiile vieții de familie unde trăiește copilul. Acest lucru se realizează prin vizitarea familiei, pentru cunoașterea condițiilor de viață, a regimului de activitate și odihnă, a raporturilor dintre părinți- copii, precum și a climatului familial în general. Acțiunea comună și apropierea mai mare se realizează dacă vizitele sunt reciproce în sensul că și părinții vor trebui să vină uneori chiar asistând la unele activități și realizări ale copiilor în timpul programului școlar. Se vor prilejui astfel schimburi de păreri și o cunoaștere reciprocă încărcată de satisfacții.

Cadrul metodic al unui schimb organizat de păreri și mai ales de îndrumare a părinților pe anumite probleme este reprezentat de programul consultațiilor individuale și colective cu teme ca: „scopul familiei în educația copiilor, despre noi și copiii noștri, etc.”. În mod special în cadrul consultațiilor individuale se

pot rezolva chestiuni de îndrumare concretă pentru fiecare copil în parte, în condițiile unei colaborări de apropiere prietenoasă și multă discreție din partea învățătoarei. Făcând această mențiune avem în vedere faptul că adesea neajunsurile în comportamentul copiilor sunt consecințe directe ale unor situații nefericite din familiile acestora, situații ascunse și păstrate atât de părinți cât și de copii cu un sentiment de justificată jenă.

Cadrul mai larg de informare teoretică a familiilor în probleme de pedagogie este acela al adunărilor generale periodice, unde la așa-zisele mese rotunde cu învățătoarea sau specialiștii se dezbate aspecte importante referitoare la modul de creștere și îndrumare a copiilor. Tot periodic școala organizează pentru părinți expoziții cu realizări ale școlii și în primul rând ale copiilor.

Colaborarea în probleme de organizare, de inițiative, măsuri și traducerea acestora în viață se face prin intermediul comitetului de părinți din fiecare școală.

Șezătorile și serbările copiilor sunt un prilej de cunoaștere reciprocă și de satisfacție reciprocă pentru realizările copiilor.

Apreciem că buna cunoaștere a ceea ce copilul trebuie să primească și primește concret din partea familiei, conjugată cu o muncă metodică, pe baze științifice, din școală, în condițiile unei colaborări permanente dintre familie și școală, al unei îndrumări suficiente a familiei reprezintă pârghii de bază în munca de formare a copilului. Avem în vedere că premisa de la care trebuie să pornească întregă această activitate este unitatea, continuitatea și competența în munca educativă.

În concluzie, factorii care contribuie la formarea personalității copilului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește copilul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe. Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată.

Bibliografie:

Barbu, H. - Didactica, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1995.

Pescaru-Băran, A. - Parteneriat în educație familie-școală-comunitate, Editura Aramis, București, 2004.

Nicola, I. - Tratat de pedagogie școlară, Editura Aramis, București, 2003.

CEI 7 ANI DE ACASĂ-PROVOCĂRI ÎN SECOLUL XXI

PROF. ANDRIEȘ ALINA, GPP NR. 20, IAȘI

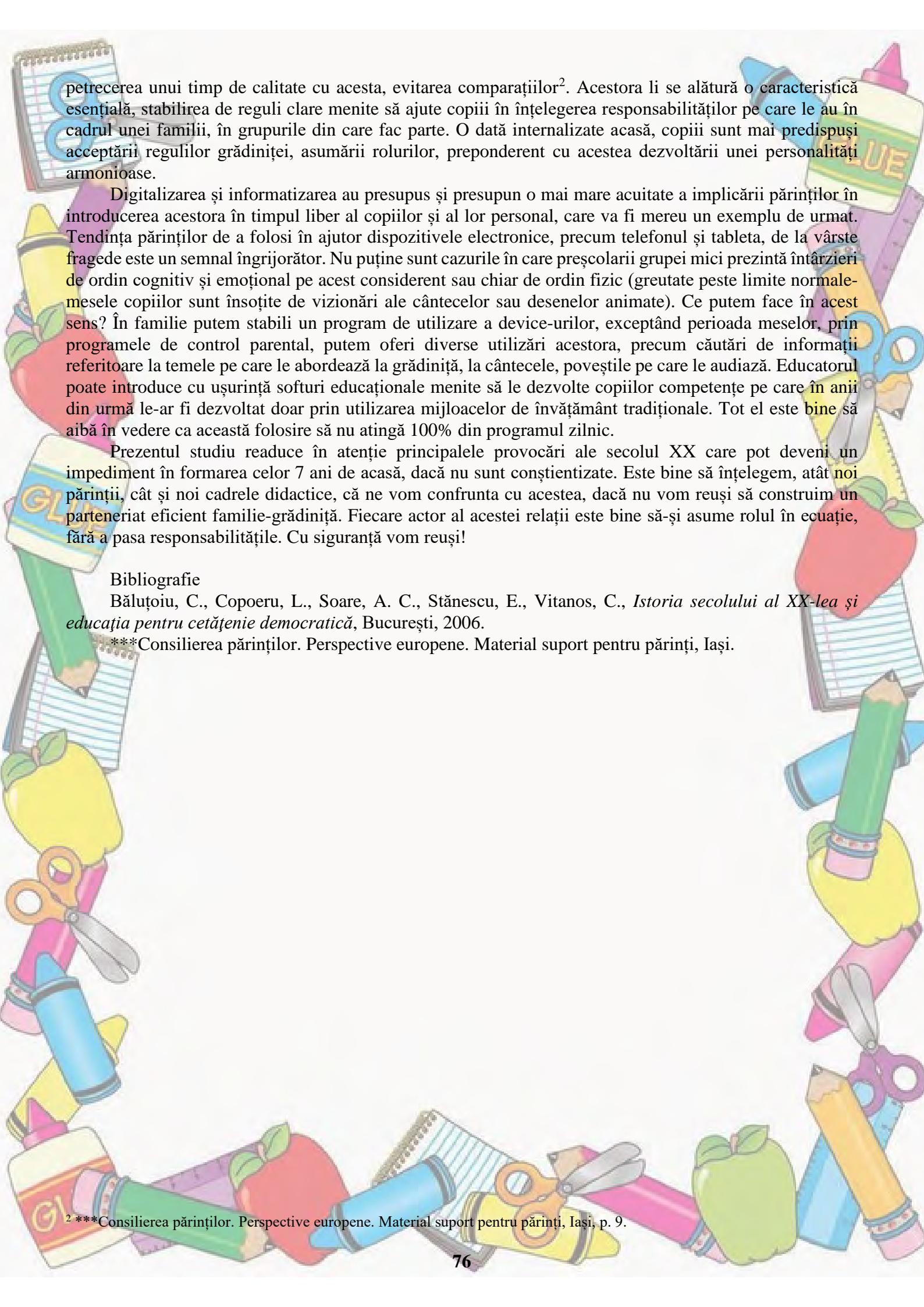
Secolul XXI este văzut de actualii sociologi și istorici ca perioada mișcărilor majore de populație, dialogului intercultural, cooperării și conflictului, democrației și drepturilor, și de ce nu, perioada digitalizării și informatizării¹. Din aceste caracteristici derivă câteva din provocările familiei și sistemului actual de învățământ de care trebuie să țină seama adulții implicați în construirea celor 7 ani de acasă ai preșcolarilor, viitori cetățeni activi, pe care le vom expune în studiul de față.

La o primă vedere, mișcările de populație par a nu interfera cu procesul instructiv-educativ desfășurat în grădinițe, respectiv cu cel al mediului în care copilul crește, familia. Analizând datele referitoare la preșcolarii ai căror părinți sunt plecați în străinătate care se transmit anual către inspectoratele școlare se constată creșterea numărului copiilor care sunt creșcuți de un singur părinte sau chiar de bunici. Din observațiile curente întreprinse de cadrele didactice referitoare la dezvoltarea emoțională a copiilor proveniți din familii de acest tip se constată faptul că băieții sunt mai predispuși încetinirii dezvoltării emoționale, prin manifestarea unor comportamente mai puțin dorite, a unor tantrumuri și ieșiri violente. Aparent, fetele pot accepta mai ușor absența unui părinte plecat în străinătate, dificultatea apărând mai degrabă în depășirea timidității sau în necesitatea sporirii stimei de sine. Cum pot interveni membrii familiei prezente, educatorii? Comunicarea dintre cele două părți este necesar a fi constantă și eficientă. Familia trebuie să fie conștientă în totalitate de dificultatea prin care trece copilul, de faptul că prezența unui părinte prin apel video sau telefonic nu poate suplini prezența fizică, precum faptul că nici un cadru didactic nu poate acoperi sau construi cu ușurință personalitatea copilului. În aceste cazuri, pentru a reuși să le formăm copiilor cei 7 ani de acasă, este necesară și derularea de activități de consiliere realizate cu profesorul consilier sau cu psihologul. Aceștia sunt principalele persoane specializate care se pot axa în mare măsură pe dezvoltarea emoțională și care pot oferi sprijin în aplicarea unor metode eficiente în familie și la grădiniță. De altfel, la fel de importantă este angrenarea copilului în cât mai multe activități în aer liber, cu copii de vârstă apropiată, inclusiv participarea în cadrul cluburilor de dezvoltare personală și nu doar, în funcție de preferințele și aptitudinile copiilor. Prin intermediul acestor acțiuni, copiii pot interacționa cu un număr mai mare de adulți, în care își pot găsi modele, pot depăși timiditatea, își pot concentra atenția pe activități plăcute realizate cu un număr de copii mai mic, care au interese comune.

Cooperarea și conflictul poate duce cu gândul și la relațiile armonioase sau mai puțin construite în cadrul familiei. Ne referim aici la cazurile în care părinții se află în divorț sau ajung să divorțeze. Educatorii au putut constata manifestări comportamentale diferite în cazul băieților și al fetelor. Primii sunt predispuși să-și exteriorizeze emoțiile negative trăite în raport cu separarea părinților prin comportament violent, nemulțumiri constante sau verbalizări mai puțin potrivite vârstei. Fetele de regulă interiorizează sentimentele, manifestându-se prin îmbolnăviri dese, timiditate, nesiguranță, tristețe. Sigur, există excepții de la regulă în ambele cazuri. Ce se poate face în aceste situații pentru a putea construi cei 7 ani de acasă? Și acum psihologul joacă un rol important în ajutorul pe care îl poate oferi copilului pentru a înțelege situația în care se află părinții săi, că nu el este motivul separării acestora și îi poate oferi metode prin care poate controla stările emoționale negative care apar. Cu siguranță, părinții își păstrează rolul extraordinar de important prin menținerea unei relații cât de cât armonioase, fără contradicții de față cu copiii, cu o cât mai mare manifestare a răbdării și iubirii față de aceștia. Educatorul poate continua procesul la grădiniță, printr-o atenție mai ridicată și încurajare constantă.

Democrația și drepturile sunt o a treia provocare pe care o atingem în acest studiu. Plecând de la ideea că familia este primul loc în care se începe educația, aici copiii formându-și vocabularul, modul de a se comporta, expresiile de manifestare, este important de subliniat că există o serie de comportamente dezirabile pentru dezvoltarea acestora: afirmarea iubirii, tratarea copiilor cu respect, acceptarea copilului,

¹ C. Băluțoiu, L. Copoeru, A. C. Soare, E. Stănescu, C. Vitanos, *Istoria secolului al XX-lea și educația pentru cetățenie democratică*, București, 2006, p. 10.

petrecerea unui timp de calitate cu acesta, evitarea comparațiilor². Aceștia li se alătură o caracteristică esențială, stabilirea de reguli clare menite să ajute copiii în înțelegerea responsabilităților pe care le au în cadrul unei familii, în grupurile din care fac parte. O dată internalizate acasă, copiii sunt mai predispuși acceptării regulilor grădiniței, asumării rolurilor, preponderent cu acestea dezvoltării unei personalități armonioase.

Digitalizarea și informatizarea au presupus și presupun o mai mare acuitate a implicării părinților în introducerea acestora în timpul liber al copiilor și al lor personal, care va fi mereu un exemplu de urmat. Tendința părinților de a folosi în ajutor dispozitivele electronice, precum telefonul și tableta, de la vârste fragede este un semnal îngrijorător. Nu puține sunt cazurile în care preșcolarii grupei mici prezintă întârzieri de ordin cognitiv și emoțional pe acest considerent sau chiar de ordin fizic (greutate peste limite normale-mesele copiilor sunt însoțite de viziuni ale cântecelor sau desenelor animate). Ce putem face în acest sens? În familie putem stabili un program de utilizare a device-urilor, exceptând perioada meselor, prin programele de control parental, putem oferi diverse utilizări acestora, precum căutări de informații referitoare la temele pe care le abordează la grădiniță, la cântecele, poveștile pe care le audiază. Educatorul poate introduce cu ușurință softuri educaționale menite să le dezvolte copiilor competențe pe care în anii din urmă le-ar fi dezvoltat doar prin utilizarea mijloacelor de învățământ tradiționale. Tot el este bine să aibă în vedere ca această folosire să nu atingă 100% din programul zilnic.

Prezentul studiu readuce în atenție principalele provocări ale secolului XXI care pot deveni un impediment în formarea celor 7 ani de acasă, dacă nu sunt conștientizate. Este bine să înțelegem, atât noi părinții, cât și noi cadrele didactice, că ne vom confrunta cu acestea, dacă nu vom reuși să construim un parteneriat eficient familie-grădiniță. Fiecare actor al acestei relații este bine să-și asume rolul în ecuație, fără a pasa responsabilitățile. Cu siguranță vom reuși!

Bibliografie

Băluțoiu, C., Copoeru, L., Soare, A. C., Stănescu, E., Vitanos, C., *Istoria secolului al XXI-lea și educația pentru cetățenie democratică*, București, 2006.

***Consilierea părinților. Perspective europene. Material suport pentru părinți, Iași.

² ***Consilierea părinților. Perspective europene. Material suport pentru părinți, Iași, p. 9.

ȘCOALA ȘI FAMILIA. NECESITATEA DE A CONCLUCEA ÎN FORMAREA VIITORILOR ADULȚI

**PROF. ANDRIEȘ ANDREEA CLAUDIA,
COLEGIUL ECONOMIC „DIMITRIE CANTEMIR” SUCEAVA**

Odată cu trecerea anilor, totul a căpătat o altă amploare. Nu mai putem vorbi la modul tradițional despre familie, copii, școală, societate, etc. Totul este în continuă schimbare, în continuă transformare iar schimbul de idei, de concepții, de comportamente are loc foarte rapid și ușor, uneori chiar instantaneu în urma revoluției tehnice și științifice actuale.

Familia actuală este mereu ocupată, de multe ori unul dintre părinți nu ia parte la educația celui mic decât financiar iar impactul emoțional este major asupra caracterelor formate.

Astfel, *cei șapte ani de acasă* s-au transformat în *cei șapte ani de acasă, din media, de la grădiniță/școală, de la bonă, de la vecini, de la prieteni, din media etc.* Copiii împrumută comportamentele contactelor directe și le consideră în egală măsură ca fiind corecte dacă nu există posibilitatea ca cineva să le arate diferența dintre cele bune de urmat și, dimpotrivă, cele care reprezintă practici negative.

În ultimele decenii asistăm la schimbări majore în toate domeniile, cu precădere în cel al tehnologiei care a evoluat în mod alarmant. Familia și, implicit școala, se folosesc de tehnologie pentru a crește gradul de educație al elevilor iar cunoștințele, aptitudinile și atitudinile se doresc a fi asimilate mult mai ușor de aceștia. Cu toate acestea, de multe ori educația copiilor este profund afectată de tehnologia folosită în exces și de multitudinea de știri/ informații pe care cei mici nu știu să le trieze și să le folosească doar pe cele cu impact pozitiv asupra lor.

Școala și familia trebuie să se afle într-un raport de comunicare foarte strâns, să conlucreze în formarea personalității elevului, să se completeze una pe cealaltă și să găsească împreună soluții la problemele care intervin pe parcursul anilor de studiu. Pe de altă parte, trebuie stabilite de la început, clar și concis, care sunt atribuțiile școlii și care sunt responsabilitățile familiei. Sunt lucruri care nu intră în competența profesorului de la catedră. Acesta trebuie să urmeze strict o programă școlară și să încerce să atingă obiectivele stabilite la începutul lecției. Orele de studiu din școală trebuie completate de educația permanentă oferită în cadrul familial, cu accent pe elementul comportamental și atitudinal.

Situația din ultimii ani (instaurarea pandemiei de CoVid 19 și evenimentele recente legate de conflictul dintre Ucraina și Rusia) are un impact major asupra tuturor, indiferent că ne referim la elevi, profesori, părinți sau întreaga societate. Sperăm ca aceste aspecte să nu influențeze negativ bunul demers al educației ci, dimpotrivă, să creeze legături mai strânse între cele două instituții de bază care formează elevii (familia și școala), să reunească populația indiferent de vârsta acesteia și să conducă spre o lume mai pașnică în care elevii realizează cât de important este să te folosești de resursele puse la dispoziție prin intermediul instituțiilor sus menționate, cât de important este să înveți să comunici și să apreciezi valorile umane cu adevărat sfinte: respectul, onestitatea, corectitudinea, dragostea, responsabilitate, justiția și, foarte important astăzi, **libertatea**.

FAMILIA ȘI ȘCOALA, PARTENERI ÎN EDUCAȚIE

STUDIUL DE SPECIALITATE

PROF. ANDRONE MARIA CRISTINA

LICEUL TEHNOLOGIC NR. 1, MĂRĂCINENI, ARGEȘ

Pentru a-și atinge obiectivele educaționale, școlile au nevoie de sprijinul familiilor și comunităților. Având în vedere că școala este un factor major în educația tinerei generații, dar nu singurul factor și nu este suficient, importanța educației în familie nu poate fi subestimată. Alternativ, bazele formării personalității sunt puse exclusiv în mediul familial. Un acord familie-școală înseamnă găsirea unei soluții comune care să servească interesele copilului și ale membrilor familiei acestuia, precum și ale școlii și ale societății. Termenul „parteneriat școală-familie-comunitate” este folosit pentru a sublinia faptul că școlile, familiile și comunitățile împărtășesc responsabilitatea pentru copii prin sfere de influență suprapuse.

Școlile trebuie să răspundă nevoilor părinților și să le ofere sprijinul de care au nevoie pentru a participa la învățarea copiilor lor. Un factor decisiv în succesul școlar este raportarea corectă a realității activităților comune celor trei piloni ai educației: familie, școală, comunitate. Parteneriatele școală-familie-comunitate sunt esențiale pentru educația copiilor, iar colaborarea și parteneriatul dintre părinți, profesori și alți actori comunitari asigură buna funcționare a instituțiilor de învățământ.

Înainte de a merge la școală, un copil învață abilități de bază și trăiește într-un mediu acasă care transmite o serie de atitudini față de oameni și de învățare care îl pot face funcțional sau nu în acest proces.

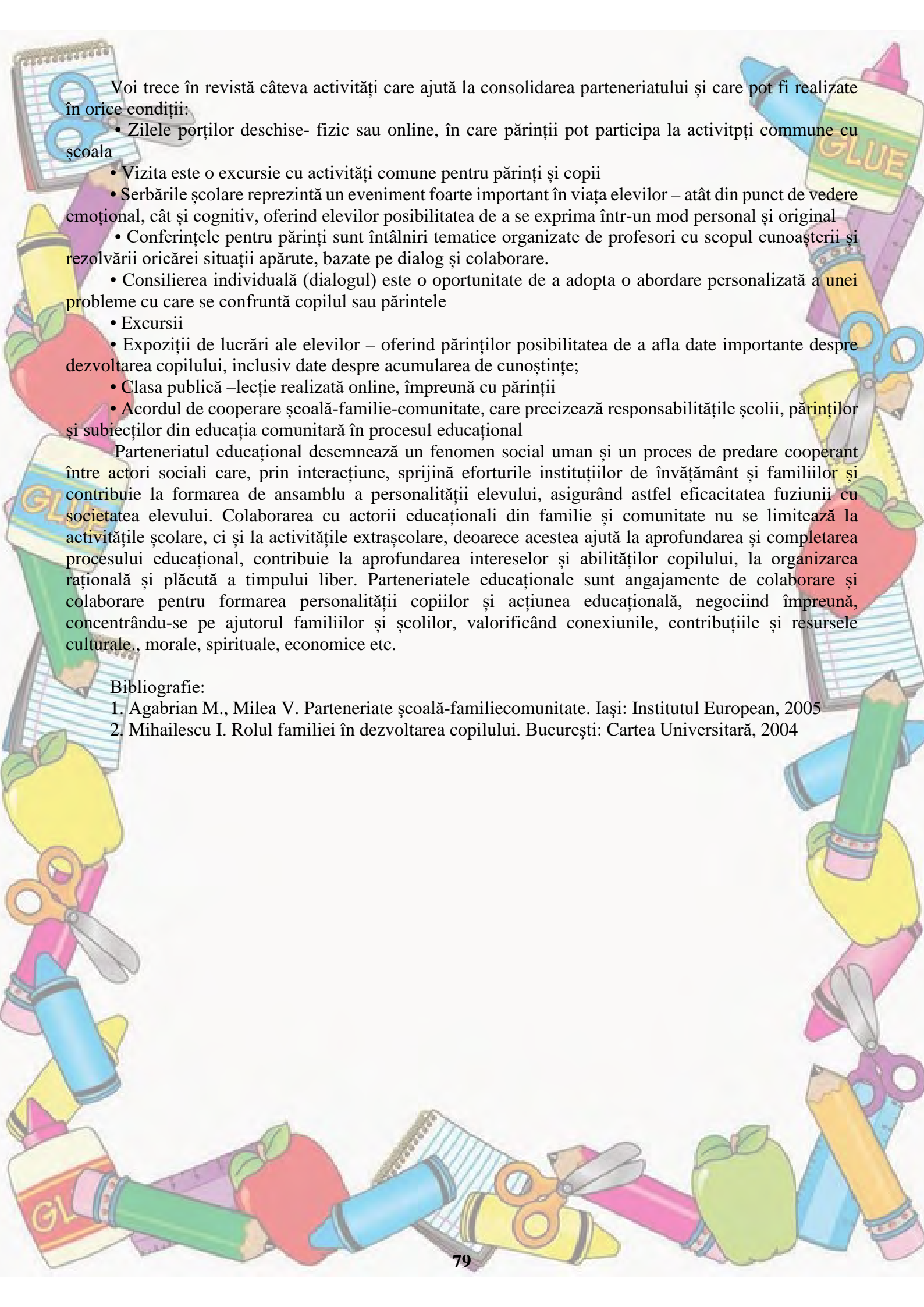
Școlile nu pot face ceea ce fac părinții și invers. Fiecare instituție, fie că este familie sau școală, are un rol definit care se completează, se întărește și nu se anulează sau înlocuiește reciproc. Implicarea părinților înseamnă participarea activă la procesul de învățare prin furnizarea de materiale necesare, suport logistic, explicație, încurajare, mediere a conflictelor, moderare, înțelegere, disponibilitate. Comunicarea constantă cu profesorii, directorii, consilierii despre domeniile care au nevoie de sprijin și ce poate fi îmbunătățit este un bun început pentru a înțelege provocările fizice, emoționale sau sociale pe care elevii le pot întâmpina la un moment dat.

Cercetările arată că, indiferent de mediul economic sau cultural al unei familii, atunci când părinții devin parteneri în educația copiilor lor, crește performanța elevilor, crește școlarizarea și reduce ratele de abandon școlar. Părinții au anumite așteptări de la activitățile profesorilor: să fie sensibili la nevoile, interesele și talentele speciale ale copiilor lor; să stabilească aceleași cerințe școlare pentru toți copiii; să îi ajute pe copii să își îmbunătățească stima de sine; să întărească disciplina copiilor; să comunice deschis și des cu părinții; să ofere sfaturi despre cum părinții își pot ajuta copiii să învețe.

De asemenea, profesorii au anumite așteptări de la părinți: să creeze oportunități de învățare pentru copii (un mediu sigur pentru dezvoltarea fizică și mentală); să susțină obiectivele, regulile și cerințele școlare; să modeleze responsabilitățile părinților; să îi ajute pe copii să treacă de la școală la activitățile extrașcolare. Este esențial așadar să se găsească un echilibru și părinții să comunice deschis și des cu profesorii.

Casa, școala și comunitatea educațională sunt factori cheie care influențează formarea și dezvoltarea personalității copilului. Prin urmare, cooperarea între acești trei piloni este esențială pentru dezvoltarea unui proces educațional mai bun. Având în vedere că mulți părinți sunt plecați în străinătate și copiii lor sunt îngrijiți de bunici, rude și chiar vecini, procesul de educație și formare este foarte afectat. De asemenea, se pune accent pe valorile materiale mai degrabă decât pe valorile educaționale, interpersonale.

Analizând activitatea personală de-a lungul anilor, prin comparație cu contextual social actual la care este necesar să ne adaptăm, am ajuns la concluzia că este nevoie de a ajuta părinții și participanții la educația comunitară să găsească modalități de a implica părinții mai activ în viața școlară – de exemplu, un set de acțiuni care să le permită să înțeleagă că valorile interpersonale sunt în esență copiilor în dezvoltare și misiunea lor de părinți în educație este foarte importantă.

Voi trece în revistă câteva activități care ajută la consolidarea parteneriatului și care pot fi realizate în orice condiții:

- Zilele porților deschise- fizic sau online, în care părinții pot participa la activități comune cu școala
- Vizita este o excursie cu activități comune pentru părinți și copii
- Serbările școlare reprezintă un eveniment foarte important în viața elevilor – atât din punct de vedere emoțional, cât și cognitiv, oferind elevilor posibilitatea de a se exprima într-un mod personal și original
- Conferințele pentru părinți sunt întâlniri tematice organizate de profesori cu scopul cunoașterii și rezolvării oricărei situații apărute, bazate pe dialog și colaborare.
- Consilierea individuală (dialogul) este o oportunitate de a adopta o abordare personalizată a unei probleme cu care se confruntă copilul sau părintele
- Excursii
- Expoziții de lucrări ale elevilor – oferind părinților posibilitatea de a afla date importante despre dezvoltarea copilului, inclusiv date despre acumularea de cunoștințe;
- Clasa publică –lecție realizată online, împreună cu părinții
- Acordul de cooperare școală-familie-comunitate, care precizează responsabilitățile școlii, părinților și subiecților din educația comunitară în procesul educațional

Parteneriatul educațional desemnează un fenomen social uman și un proces de predare cooperant între actori sociali care, prin interacțiune, sprijină eforturile instituțiilor de învățământ și familiilor și contribuie la formarea de ansamblu a personalității elevului, asigurând astfel eficacitatea fuziunii cu societatea elevului. Colaborarea cu actorii educaționali din familie și comunitate nu se limitează la activitățile școlare, ci și la activitățile extrașcolare, deoarece acestea ajută la aprofundarea și completarea procesului educațional, contribuie la aprofundarea intereselor și abilităților copilului, la organizarea rațională și plăcută a timpului liber. Parteneriatele educaționale sunt angajamente de colaborare și colaborare pentru formarea personalității copiilor și acțiunea educațională, negociind împreună, concentrându-se pe ajutorul familiilor și școlilor, valorificând conexiunile, contribuțiile și resursele culturale., morale, spirituale, economice etc.

Bibliografie:

1. Agabrian M., Milea V. Parteneriate școală-familiecomunitate. Iași: Institutul European, 2005
2. Mihailescu I. Rolul familiei în dezvoltarea copilului. București: Cartea Universitară, 2004

PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL

ANDRONE MARIA MIHAELA
GRĂDINIȚA CU PP. NR 51-BRĂILA

„Cei șapte ani de acasă! Din suflet, pentru mama!”

(Rolul părinților și al școlii în educația copiilor)

„Fie-vă dragi copiii, purtati-vă cu ei blând, învățați-i ce e de folos, fiți drepti și-ți vedea că nu-s sălbatici! Schimbați-le des ocupația, jucați-vă cu ei, căci între copii trebuie să fii și tu copil. Nu vă vărsați veninul amărăciunii voastre în sufletul copiilor, că-i păcat.”

Ion Creangă

Copilăria, prima treaptă a existenței, are un rol primordial în evoluția omului. În această etapă se construiesc toate comportamentele adaptive importante, se creionează personalitatea, se formează structurile energetice, mentale, imaginative, sociale, un set de capacități, caracteristicile elementelor de bază, complexitatea dorințelor.

Dezvoltarea copilului depinde de doi factori importanți: moștenirea biologică și mediul în care copilul a fost crescut, iar acestea se îmbină și se influențează reciproc. Familia, școala și societatea ar trebui să fie „sanctuarul” în care copiii cresc, se dezvoltă, se formează, devin oameni și sunt educați pentru a avea deplin succes în viață. Bunăstarea unui copil depinde de bunăstarea familiei, deoarece nu se poate nega faptul că familia este importantă pentru calitatea vieții unui copil.

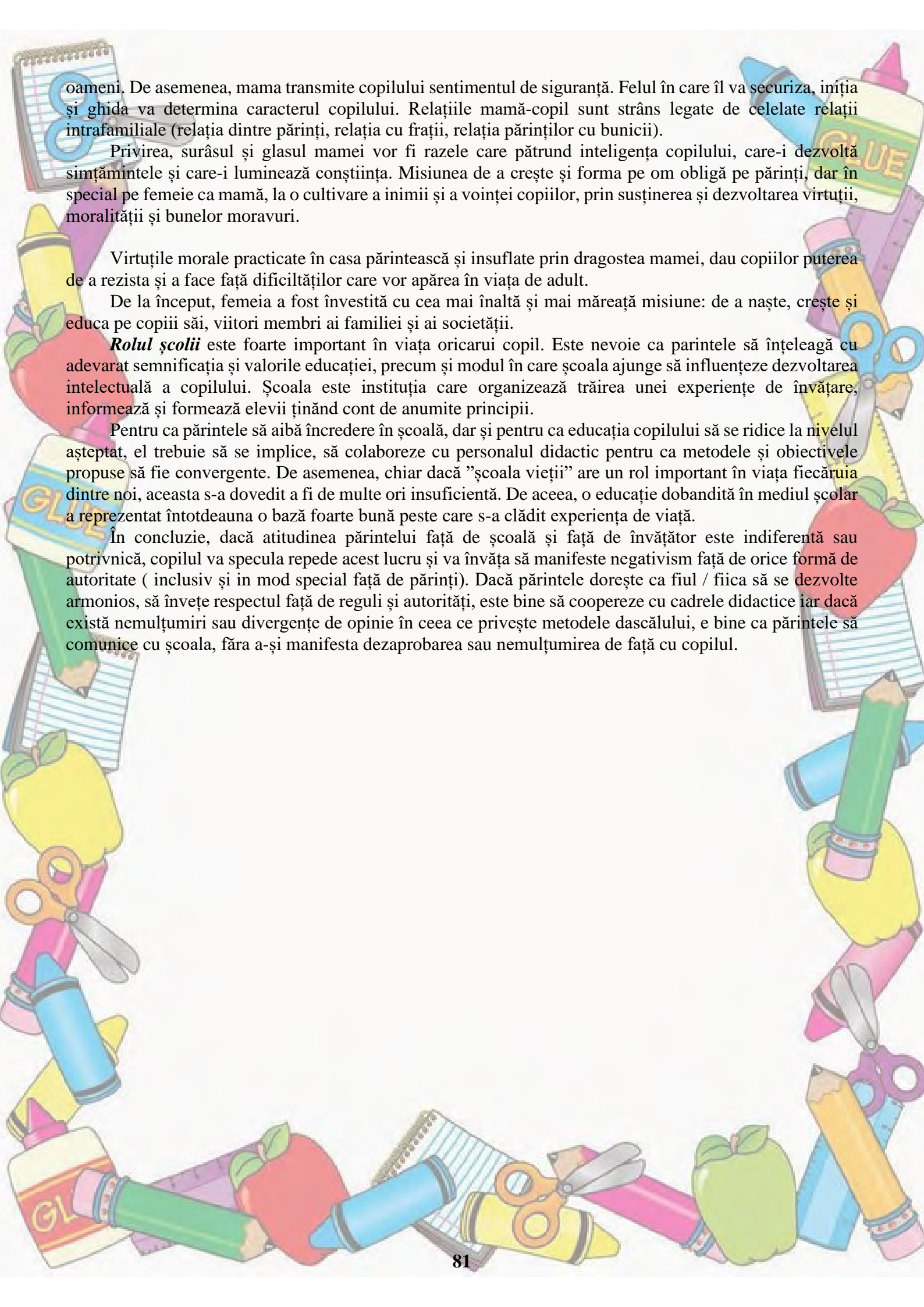
Copiii sunt o clasă socială pentru care nu există timp de așteptare. Dacă sunt lăsați să crească fără sprijin, personalitatea viitorilor adulți va fi cu siguranță deteriorată și va constitui o povară pe tot parcursul vieții pentru societate, putând chiar copia modul cu care au fost tratați. Educația în școli nu funcționează fără implicarea și interesul părinților și de asemenea, nici familia nu se descurcă optim în creșterea copiilor lor din cauza situațiilor ce îi depășesc și atunci se impune intervenția unui specialist. În societatea contemporană se pare că familia tinde să se limiteze tot mai mult la grupul format din mama, tata și copil/copii, trăind sub același acoperiș. Creșterea și îngrijirea copiilor implică asigurarea din partea membrilor adulți ai diodei familiale a condițiilor de mediu (locuință, hrană, îmbrăcăminte) ce creează posibilitatea dezvoltării normale a organismului copilului.

Acest proces nu se poate detașa însă de educație, deoarece concomitent creșterii, are loc dezvoltarea psihică a copilului, conturarea personalității sale și asupra acestora educația făcută în familie are o importanță majoră.

Familia în care se naște și trăiește copilul este și purtătoarea unui anumit nivel cultural, rezultat al unor influențe culturale multiple. Familia are rolul imens de a-l învăța pe copil să trăiască, să se formeze și să acționeze. Ea îi oferă un cadru de referință afectiv, social și material impregnat puternic de o cultură după care el își va organiza propriile schimbări cu mediul ambiant. Familia îi propune exemple umane pe care le va imita inițial, de care se va diferenția treptat, devenind independent. Astfel familiei îi poate fi recunoscută o triplă funcționalitate: reglatoare, socializatoare și individualizatoare, manifestată în mai mare măsură decât în orice alt mediu în care se integrează copilul în evoluția sa.

Rolul mamei în educația copilului:

Pentru copil, mama reprezintă figura centrală a copilăriei sale, dar și referința raporturilor față de viață și de lume. Astfel, copilul va identifica două medii: identitatea proprie și mama. Ajutat de ea, el descoperă universul ce îl înconjoară și, apărat de ea, totul are sens, în plan emotional, după care psihic și cultural. Rolul inițiator al mamei atrage după sine și poziția autoritară a acesteia. Pentru a avea iubirea mamei și pentru a o face fericită și mândră de el, copilul îi respectă regulile, își impune renunțări și restricții, formându-și astfel primele deprinderi morale. Din acest motiv, de modul în care mama utilizează frânele iubirii depinde și influența acțiunilor sale educative. Conform lui Adler, mama este aceea căreia îi revine misiunea de a modela copilul, fără ca el să nu devină egoist și mai târziu să-i înrobească pe toți cei cu care vine în contact. De aceea, o îndatorire principală a mamei este aceea de a sădi în sufletul copilului și-n conștiința acestuia sentimentul comunității sociale, cultivându-i ideea că trăiește într-o societate printre

oameni. De asemenea, mama transmite copilului sentimentul de siguranță. Felul în care îl va securiza, iniția și ghida va determina caracterul copilului. Relațiile mamă-copil sunt strâns legate de celelalte relații intrafamiliale (relația dintre părinți, relația cu frații, relația părinților cu bunicii).

Privirea, surâsul și glasul mamei vor fi razele care pătrund inteligența copilului, care-i dezvoltă simțămintele și care-i luminează conștiința. Misiunea de a crește și forma pe om obligă pe părinți, dar în special pe femeie ca mamă, la o cultivare a inimii și a voinței copiilor, prin susținerea și dezvoltarea virtuții, moralității și bunelor moravuri.

Virtuțile morale practicate în casa părintească și insuflăte prin dragostea mamei, dau copiilor puterea de a rezista și a face față dificultăților care vor apărea în viața de adult.

De la început, femeia a fost investită cu cea mai înaltă și mai măreață misiune: de a naște, crește și educa pe copiii săi, viitori membri ai familiei și ai societății.

Rolul școlii este foarte important în viața oricărui copil. Este nevoie ca părintele să înțeleagă cu adevărat semnificația și valorile educației, precum și modul în care școala ajunge să influențeze dezvoltarea intelectuală a copilului. Școala este instituția care organizează trăirea unei experiențe de învățare, informează și formează elevii ținând cont de anumite principii.

Pentru ca părintele să aibă încredere în școală, dar și pentru ca educația copilului să se ridice la nivelul așteptat, el trebuie să se implice, să colaboreze cu personalul didactic pentru ca metodele și obiectivele propuse să fie convergente. De asemenea, chiar dacă ”școala vieții” are un rol important în viața fiecăruia dintre noi, aceasta s-a dovedit a fi de multe ori insuficientă. De aceea, o educație dobândită în mediul școlar a reprezentat întotdeauna o bază foarte bună peste care s-a clădit experiența de viață.

În concluzie, dacă atitudinea părintelui față de școală și față de învățător este indiferentă sau potrivnică, copilul va specula repede acest lucru și va învăța să manifeste negativism față de orice formă de autoritate (inclusiv și în mod special față de părinți). Dacă părintele dorește ca fiul / fiica să se dezvolte armonios, să învețe respectul față de reguli și autorități, este bine să coopereze cu cadrele didactice iar dacă există nemulțumiri sau divergențe de opinie în ceea ce privește metodele dascălului, e bine ca părintele să comunice cu școala, fără a-și manifesta dezaprobarea sau nemulțumirea de față cu copilul.

RELAȚIA DINTRE PĂRINȚI ȘI ȘCOALĂ – MEDIATĂ PRIN JOC

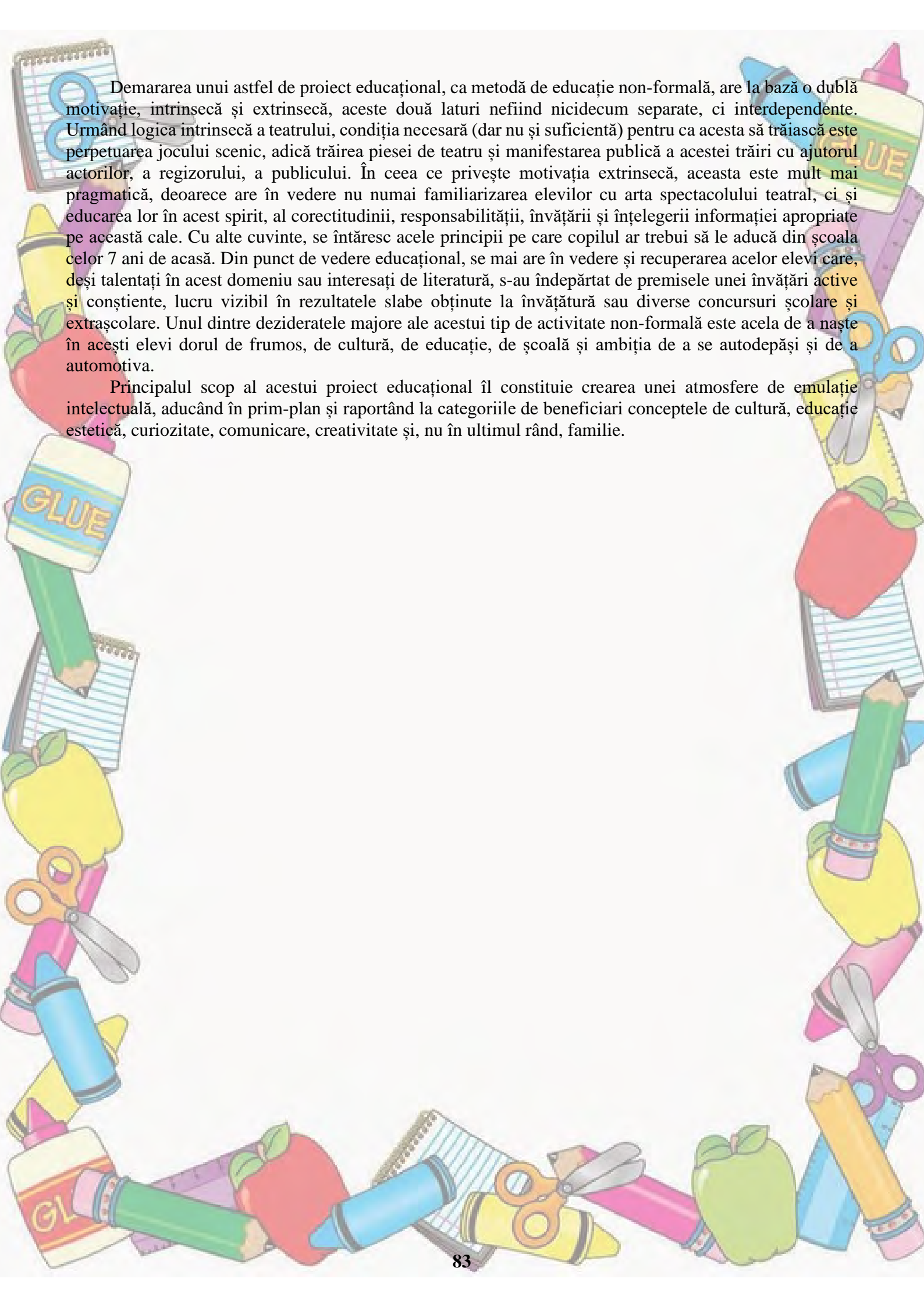
PROF. ANDRUȘCĂ ANDREEA-OANA

COLEGIUL TEHNIC „ION CREANGĂ” TG. NEAMȚ, JUD. NEAMȚ

Părinții și școala trebuie să fie, în mod obligatoriu, parteneri în educația copiilor, întrucât vremurile în care trăim și învățăm presupun o schimbare a paradigmei educaționale prin întoarcerea atenției către școala de acasă, subliniindu-se rolul hotărâtor al familiei în formarea elevului. Este cunoscut faptul că cei șapte ani de acasă constituie baza de la care profesorul pleacă în construirea profilului viitorului absolvent și că succesul acestuia din urmă este direct proporțional cu măsura în care părinții știu să se implice în educația propriilor copii, insuflându-le anumite principii de viață, învățându-i cum să-și dezvolte diverse abilități și competențe care să îi facă să treacă peste eșecuri mult mai ușor și, cel mai important, cu lecția asumării greșelilor și a dorinței de a nu le repeta.

La nivel teoretic, școala ar trebui să se concentreze asupra nevoilor educaționale ale fiecărui copil în parte, asigurând atât accesul la informație, cât și confortul emoțional și dezvoltarea planului afectiv al elevilor. Acest deziderat poate fi lesne atins dacă profesorul diriginte, în cadrul orelor de consiliere și orientare, se apleacă asupra nevoilor celor de la clasă, reușind să identifice carențele emoționale și să le remedieze, bineînțeles, cu ajutorul părinților. O modalitate eficientă de a pune bazele unui parteneriat viabil între școală și părinți este implicarea celor din urmă în activitățile extracurriculare. În cazul disciplinei limba și literatura română, înființarea unui club de teatru este o metodă extraordinară de a oferi dimensiunii ludice a educației non-formale valoarea de fundament al responsabilizării educabililor, concomitent cu aducerea părinților în spațiul școlar. Una dintre cele mai mari năzuințe ale omului a fost aceea de a cunoaște, de a intra în posesia Adevărului, dacă nu a celui universal, măcar a celui personal, individual. Înainte de a se interoga cu privire la rostul său în lume ori la resorturile ce au stat la baza misterului creației, ființa umană a trebuit să devină conștientă de ea ca entitate distinctă în dimensiunea Viului, ale cărui două coordonate esențiale, cele care se constituie în principii directe ale întregului pe care acest concept îl presupune, sunt jocul și trăirea. Aceste două concepte nu au însă un caracter unilateral, pluridimensionalitatea fiindu-le oferită de modul în care omul știe cum să găsească cheia în care să le citească și registrul în care să le aplice. Jocul este prima etapă a vieții ce implică noțiunea de conștientizare, de aflare-testare-impunere de limite, atât în ceea ce privește relația cu sinele, cât și raporturile fie dintre sine și celălalt, fie dintre sine și univers. Acest raport dintre identitate și alteritate forțează copilul să se descopere ca ființă unică și vulnerabilă, oferindu-i însă și șansa de a se erija în creator al propriei personalități, prin găsirea modalităților optime de modelare a comportamentului fizic și cognitiv, astfel încât aceste schimbări să îl așeze pe calea formării ca individ conștient de sine și de rolul pe care îl joacă în viața sa, în comunitatea din care face parte și în universul în care Dumnezeu a ales să îl creeze din lut și tină.

Există numeroase studii care atestă faptul că dimensiunea ludică a existenței este un dat oarecum aprioric al ființei, oferindu-se exemple sonografice/ecografice ale jocurilor „incipiente” pe care copiii nenăscuți le gândesc (sic!) și le pun în practică, răsturnând toate teoriile care preferă să ofere acestora statutul de oameni veritabili abia după naștere. Am amintit mai sus de triada aflare-testare-impunere de limite pe care dimensiunea ludică o include principial. Prin joc, nenăscutul (un concept magistral utilizat în domeniul literar de către Marin Sorescu) o descoperă pe mamă ca limită, dar, mult mai important, se descoperă pe sine ca limită. Venirea în lume, nașterea, nu va echivala însă cu o abolire a spațiului îngust de manevră, ci cu o supradimensionare a acestuia. Ceea ce intrigă însă este faptul că această augmentare a toposului nu va implica, în mod automat, și o eliberare de acele limite „pre-impuse”. Ceea ce se dorește a fi realizat cu ajutorul unui astfel de proiect educațional este determinarea elevilor de a se juca cu noțiunea de limită (impusă sau pre-impusă, rațională sau irațională, fizică sau mentală, cognitivă sau afectivă) prin intermediul teatrului, obiectivul fiind acela al punerii lor pe drumul devenirii ca ființă completă și complexă. Cu alte cuvinte, școala de acasă – educația prin joc – este adusă într-un spațiu formal, atribuindu-se valori educaționale pragmatice.

Demararea unui astfel de proiect educațional, ca metodă de educație non-formală, are la bază o dublă motivație, intrinsecă și extrinsecă, aceste două laturi nefiind nicidecum separate, ci interdependente. Urmând logica intrinsecă a teatrului, condiția necesară (dar nu și suficientă) pentru ca acesta să trăiască este perpetuarea jocului scenic, adică trăirea piesei de teatru și manifestarea publică a acestei trăiri cu ajutorul actorilor, a regizorului, a publicului. În ceea ce privește motivația extrinsecă, aceasta este mult mai pragmatică, deoarece are în vedere nu numai familiarizarea elevilor cu arta spectacolului teatral, ci și educarea lor în acest spirit, al corectitudinii, responsabilității, învățării și înțelegerii informației apropiate pe această cale. Cu alte cuvinte, se întăresc acele principii pe care copilul ar trebui să le aducă din școala celor 7 ani de acasă. Din punct de vedere educațional, se mai are în vedere și recuperarea acelor elevi care, deși talentați în acest domeniu sau interesați de literatură, s-au îndepărtat de premisele unei învățări active și conștiente, lucru vizibil în rezultatele slabe obținute la învățatură sau diverse concursuri școlare și extrașcolare. Unul dintre dezideratele majore ale acestui tip de activitate non-formală este acela de a naște în acești elevi dorul de frumos, de cultură, de educație, de școală și ambiția de a se autodepăși și de a automotiva.

Principalul scop al acestui proiect educațional îl constituie crearea unei atmosfere de emulație intelectuală, aducând în prim-plan și raportând la categoriile de beneficiari conceptele de cultură, educație estetică, curiozitate, comunicare, creativitate și, nu în ultimul rând, familie.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE- BAZA UNEI DEZVOLTĂRI SĂNĂTOASE A COPIILOR STUDIU DE SPECIALITATE

EDUCATOARE: ANGHEL ELENA-MIHAELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ O. C. TĂSLĂUANU, BILBOR, JUD. HARGHITA

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoielei de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. Părinții trebuie să fie cât mai atenți la tot ceea ce face copilul lor, să fie prezenți la activitățile în care participă copiii lor, să fie interesați de pasiunile copiilor lor, să discute cu ei despre activitățile zilnice, să petreacă cât mai mult timp cu familia lor, să iasă cât mai des împreună la plimbare sau în vizită. Participarea afectivă a părinților la problemele copiilor, le aduc liniștea și siguranța. E bine să li se explice natura greșelilor săvârșite, gravitatea acestora și nu să se apeleze la măsuri autoritare și drastice deoarece ele produc blocaje psihice și dezadaptare socială. De aceea se spune că cei șapte ani de acasă sunt cei mai importanți în dezvoltarea copilului și că aceștia îi formează modul de comportare pe care îl au în viitor. În primii șase-șapte ani de viață, copilul dovedește sensibilitate, receptivitate, mobilitate, o mare putere de acumulare și asimilare de cunoștințe. Familia este cea care trebuie să-i asigure condiții favorabile de creștere și dezvoltare, în funcție de disponibilitățile individuale. Copiii care nu beneficiază în familie de condiții favorabile dezvoltării lor, au șanse de recuperare, dacă frecventează grădinița. Aici se urmărește dezvoltarea armonioasă psihofizică, se stimulează gândirea și inteligența și se formează deprinderile de bază (deprinderile igienico-sanitare, de comportare civilizată și politete, deprinderile de ordine și curățenie).

Astfel, prin comunicarea continuă cu membrii familiei, el își însușește limbajul care cu timpul devine un puternic instrument al dezvoltării sale psihice. Părinții vor fi atenți la felul cum pronunță copiii cuvintele, le vor corecta vorbirea, le vor îmbogăți vocabularul, îi vor învăța să se exprime corect și coerent. În familie copiii își însușesc primele cunoștințe, își formează primele reprezentări și dobândesc experiențe morale. Desigur, părinții își iubesc copiii, le poartă de grijă, muncesc pentru ei și participă la toate bucuriile și supărările lor. Dar această dragoste nu trebuie să fie oarbă. Părinții care se manifestă astfel față de copiii lor, îi scutesc de orice efort, le satisfac toate capriciile, nu se bucură de nici un fel de respect și autoritate în fața acestora.

Cu mare tristețe spun că tot mai mulți părinți ai zilelor noastre înțeleg greșit sarcina pe care o au ca părinți, deși au acces la foarte multe informații despre creșterea și educarea copiilor comparativ cu părinții generațiilor mai vechi, în ultimii ani, copiii care vin la grădiniță sunt dependenți de dispozitive electronice, foarte mulți nu vorbesc, își exprimă doleanțele prin strigăt sau arătatul cu degetul, nu au formate principalele deprinderi specifice vârstei lor, iar părinții speră ca grădinița să facă minuni, să recupereze tot ceea ce nu și-a însușit copilul până la 3 ani.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanti” Dr. Augusto Cury)

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

CEI 7 ANI DE ACASA BUNELE MANIERE

ANGHEL FLORENTINA PETRONELA

Există numeroase moduri prin care oamenii pot să își arate bunele maniere. Aceste acțiuni nu trebuie să conste într-un lucru mare sau costisitor deoarece lucrurile mici precum: o vorbă bună, un zâmbet, un gest de salut la timpul potrivit descriu un comportament elegant și mențin buna dispoziție a oamenilor implicați în interacțiune.

Modul în care oamenii interacționează cu personajele care îi înconjoară este redat de bunul simț și de educația pe care a primit-o în primii ani de viață. Bunul simț în interacțiunea dintre două persoane este felul prin care conversația poate fi una plăcută și ușoară. Cu toate acestea, lipsa acestuia poate reprezenta un dezavantaj și poate lăsa o impresie greșită.

Cei „șapte ani de acasă“ nu sunt doar o vorbă românească, ci un adevăr psihologic...

Într-o lume în care respectul față de celălalt este din ce în ce mai alterat, nu este o misiune ușoară pentru părinți să-și crească copilul în spiritul bunelor maniere. Cu toate acestea, părinții trebuie să știe că o bună educație în familie va cântări mai greu și va câștiga în fața școlii de cartier sau influenței anturajului de la școală.

Un copil cu bune maniere va deveni un adult politicos, elegant și apreciat. Bunele maniere reprezintă o carte de vizită în toate situațiile. Care sunt cele mai importante bune obiceiuri pe care ar trebui să le învețe copiii de mici?

- * să asculte și să nu întrerupă adulții în timp ce vorbesc. Același lucru trebuie să-l facă și părinții.
- * învățați-i unde se așază tacâmuri, șervețele, pahare și cum să le folosească.
- * bunele maniere la masă: să mănânce cu gura închisă, să-și așeze șervețelul pe picioare, să utilizeze corect tacâmurile.
- * să spui „te rog“ și „mulțumesc“ face parte din manierele de bază.
- * să salute la venire și plecare acasă sau la școală, oriunde merg.
- * să se îmbrace corect și adecvat în diverse situații.
- * să respecte diferențele de religie, rasă, sex, persoane cu nevoi speciale; băieții să învețe de mici cum să se poarte cu fetele.
- * să dea locul persoanelor în vârstă sau femeilor însărcinate în autobuz.
- * să vorbească încet în public.

Comportamentul copilului este oglinda comportamentului părinților. Dacă copilul tău înțelege baza bunelor maniere, îl va ajuta să și le însușească. Manierele elegante reflectă o personalitate iubitoare și respectabilă. Rădăcina bunelor maniere o reprezintă respectul, iar rădăcina respectului este sensibilitatea. Copilul căruia îi pasă de ceilalți, de sentimentele celorlalți, va deveni automat o persoană manierată. În acest fel politețea va fi mai creativă și practică cu entuziasm. Combinația informației cu practica zilnică va face posibilă formarea unei personalități respectabile.

Chiar dacă copiii mici nu înțeleg sensul cuvintelor, cel puțin observă plăcerea de a spune „mulțumesc“ și „te rog“ în comunicarea zilnică. De la 2-3 ani în sus, deja pot să le utilizeze și știu că obțin ce vor. Cu timpul, formulele de politețe vor deveni automate. Între 2 și 4 ani, ce aude copilul, spune mai departe. Lăsați copilul să audă o mulțime de formule de politețe. Adresați-vă copilului la fel de politicos ca unui adult, ca să prindă gustul de mic. Asadar trebuie să fim un model pentru copii.

Cum îi explicăm copilului codul bunelor maniere? Câteva exemple pentru a realiza acest lucru sunt: prin exemplul propriu, prin joacă, prin rime și zicători, prin ilustrarea efectelor. Copilul este dornic să învețe lucruri noi, să cunoască lumea din jurul său și cum să se comporte în propria sa lume, astfel dacă are în jurul său un bun model, acesta va copia acțiunile sale. Bunele maniere reprezintă baza dezvoltării sale, atât ca și copil, cât și ca viitor adult.

Limbajul este o abilitate de care trebuie să se bucure orice copil, nu să se forțeze în a folosi anumite cuvinte, a fi tot timpul conform unei etichete riguroase. Copilul poate obosi dacă insistam prea mult asupra acestui aspect. Trebuie sa introducem într-un mod relaxat cuvintele magice de politețe.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE - FACTOR AL DEZVOLTĂRII PERSONALITĂȚII

ANGHEL FLORINA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ SERAFIM DUICU,
TÂRGU MUREȘ, MUREȘ

Lumea contemporană, nu numai prin ritmul rapid impus schimbării, ci și prin complexitatea ei, prin noutățile pe care le realizează și le prognozează, pune în fața oamenilor de toate vârstele noi și noi probleme de ordin cultural, științific, economic etc. Acestei societăți trebuie să-i facă față copilul de astăzi și familia lui. Educația, sub toate formele ei, este chemată să gândească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului. Cunoașterea particularității dezvoltării personalității, a factorilor care contribuie la desăvârșirea acesteia, a problemelor pe care le ridică ea, contribuie în mare măsură la găsirea unor soluții adecvate.

Considerând că „familia constituie un soi de personalitate colectivă a cărei armonie generală influențează armonia fiecăreia dintre părți”(A. Berger) voi încerca să extrag câteva dintre caracteristicile relațiilor de filiațiune care au o importanță majoră în definirea personalității copilului. Relațiile de filiațiune, având o determinare genetică, se desfășoară pe trei niveluri: primar (părinți-copii), secundar (relații între frați) și terțiar (bunici-nepoți). Pe lângă componenta genetică și-a dovedit importanța cu totul excepțională și comunicarea membrilor familiei pentru dezvoltarea generală a personalității copilului. Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale. „Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața” (M. Golu). Acest tip de relație este hotărâtor în devenirea personalității, nu numai prin faptul că este primordială și se menține toată viața ci și prin faptul că familia mediază și condiționează interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor sunt directe, prin acțiuni dirijate, sau indirecte, prin modele de conduită, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită pe care copiii le iau prin imitație și învățate – precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele socioemoționale (cei șapte ani de acasă) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului lor de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative din familie determină dezvoltare personalității dar și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral. Trebuie să menționez că strategiile educaționale utilizate de unii părinți, chiar dacă sunt bine intenționate, chiar dacă au efecte pozitive în anumite cazuri particulare, nu duc întotdeauna la obținerea unui optim educațional, care să favorizeze dezvoltarea personalității. Cazurile particulare nu vor fi întotdeauna utile. Ceea ce într-o familie a avut efecte pozitive, în alta poate determina efecte contrarii.

În urma unor situații concrete am identificat mai multe tipuri de părinți: cei care înțeleg să-ți armonizeze sistemul lor de acțiuni educative cu cele ale școlii, ale specialiștilor în domeniul muncii educative; alții nu conștientizează efectele negative ale strategiilor educative utilizate sau refuză să recunoască că relațiile lor educaționale cu copiii sunt deficitare. Aceștia din urmă sunt convinși că nereușitele educaționale, rezultatele slabe și comportamentele aberante sunt determinate de factori străini familiei.comportamentele educaționale ale părinților trebuie adecvate la particularitățile de vârstă și individuale, la situațiile concrete de acțiune, la sistemul de cerințe adresat copiilor etc.

Severitatea exagerată- manifestată prin interdicții, sau impunerea unui volum mare de sarcini, interzicerea participării la activități recreative sau chiar pedepsele își lasă amprenta asupra personalității în formare a copilului.

Afirmând „facem totul ca să scoatem din el un om deosebit” sau „trebuie să facă ce eu nu am făcut pentru că nu am avut condițiile necesare”, părinții deși cred că intenția lor e bună, trebuie să înțeleagă că maniera în care procedează poate să conducă la rezultate contrare celor scontate. La rândul lor, părinții superprotectori pot constitui piedici în formarea și devenirea personalității copiilor. Considerând că aceste aspecte ale climatului familial prezentate nu sunt favorabile dezvoltării armonioase a personalității concluzionez că orice copil „are nevoie acasă de un cadru general de viață în care să se simtă în siguranță. Pentru acesta el are nevoie de părinți calmi, înțelegători, afectuoși, destul de maleabili în raporturile cu copilul, fără a da dovadă de slăbiciune. El are nevoie să simtă că părinții se ocupă de el, că iau parte la micile lui necazuri”; „Dar în același timp are nevoie de un cadru de disciplină destul de ferm pentru a nu-l lăsa să-și închipuie că libertatea lui e fără margini și, totodată, să știe că părinții săi împărtășesc același nivel de exigență”(M. Gilly).

Este o sarcină a școlii, a personalului didactic să identifice situațiile problematice din familiile copiilor, să dirijeze strategiile educative în favoarea copilului și mai ales să conștientizeze faptul că relația de colaborare școală-familie este determinantă în obținerea performanțelor școlare.

Bibliografie:

- G. Berger, Omul modern și educația sa, EDP, București;
- A. Birch, Hayward as., Diferențe interindividuale, Ed. Tehnică, București;
- M. Gilly, Elev bun-elev slab, EDP, București;
- M. Golu, Dinamica personalității, Ed. Geneze, București;
- R. Vincent, Cunoașterea copilului, EDP, București.

STRATEGII DE SPRIJIN (DE ÎMPUTERNICIRE) PENTRU FAMILIILE ELEVILOR CU CERINȚE EDUCAȚIONALE SPECIALE

PROFESOR ANGHEL MARIA LAURA
CȘEI, ORAȘUL VĂLENII DE MUNTE

”Relația familie-școală se bazează pe încredere, comunicarea eficientă asigurând încrederea reciprocă” (Gherguț A. , 2006). Parteneriatul presupune schimb de informații, bune practici, experiențe, și pentru a funcționa această comunicare este nevoie de formarea/dezvoltarea unor bune deprinderi de ascultare activă: a ști să ascuți înseamnă a fi capabil să creezi premisele colaborării.

Pentru o mai eficientă susținere a școlii incluzive *din partea familiilor*, membrii acestora trebuie să satisfacă un minimum de cerințe:

- să furnizeze informații la zi asupra copilului lor privind: pregătirea temelor, stilul și modul de învățare acasă, interesele acestuia și modul de reacționare în diverse situații), preocupările, preferințele/non-preferințele etc.;

- să participe activ la toate activitățile școlii și să de implice în promovarea practicilor de integrare școlară a copiilor cu cerințe speciale la toate nivelurile vieții sociale;

- să fie modele de acțiune și comportament în acceptarea și susținerea integrării persoanelor cu cerințe speciale din comunitățile lor;

- să sprijine profesorii în alegerea unor strategii realiste cu privire la evoluția și formarea copiilor în școală și în afara ei prin: furnizarea informațiilor importante care ajută la elaborarea și realizarea curriculumului individualizat pentru copil; implicarea în luarea deciziilor vizând copilul și programele de abilitare/reabilitare continuă a dezvoltării copilului; acceptarea fără resentimente a eventualelor limite impuse de gradul și complexitatea deficiențelor acestora;

- să fie parteneri sinceri de dialog și să accepte fără rezerve colaborarea cu echipa de specialiști care se ocupă de educarea și recuperarea copiilor lor, urmărind împreună progresul înregistrat de copil în diverse situații de viață;

- să colaboreze cu alți părinți în grupurile de suport ale părinților și să împărtășească și altora experiențele personale cu propriii copii la activitățile desfășurate în mijlocul familiei;

- să fie convingși de avantajele oferite de școala incluzivă copiilor cu cerințe educaționale speciale și să asigure frecvența școlară a copilului lor.

După Prenton și Andrusykiewics, *școala incluzivă și toate cadrele didactice* trebuie să creeze un mediu primitor pentru implicarea familiei în recuperarea, adaptarea și integrarea propriului copil cu cerințe educaționale speciale, prin:

- ”solicitarea tuturor familiilor cu copii care prezintă cerințe educaționale speciale să participe la aplicarea programului educațional și terapeutic propus;

- recunoașterea cerințelor și drepturilor familiilor de a alege dacă, în ce măsură, cum și când pot participa la cât mai multe activități terapeutice, pentru continuarea lor acasă;

- includerea familiilor, în mod obișnuit și consecvent, în schimbul de informații despre copil;

- identificarea resurselor din cadrul programului educațional și recuperator-terapeutic al elevilor cu cerințe speciale prin care se pot sprijini activitățile părinților;

- anunțarea familiei în legătură cu activitățile propuse în programul recuperator-terapeutic și completarea lui la solicitările părinților;

- informarea familiilor despre schimbările survenite în cadrul programului;

- acceptarea feed-backului primit de la familie ca informații utile în ameliorarea programelor destinate educării și recuperării elevilor cu CES”, (Andruszkiewics & Prenton, 2006).

Parteneriatul are un rol deosebit în funcționarea școlii incluzive, deoarece:

– elevii sunt principalii beneficiari ai colaborării prin care pot fi anticipate și prevenite anumite situații dificile;

– contribuie la dezvoltarea abilităților educaționale și sociale ale părinților și ale altor actori comunitari și oferă servicii și suport familiilor;

– facilitarea schimbului de idei între părți dă naștere unor idei inovatoare și contribuie la soluționarea anumitor probleme;

– facilitează legătura dintre copil și familie, dintre familii, personalul școlii și al comunității prin oportunitatea de a participa activ la experiențele educaționale ale elevilor.

Lucrul în echipă permite tuturor persoanelor implicate în educația/dezvoltarea copilului cu cerințe educaționale speciale satisfacerea necesităților elevului prin:

– identificarea cât mai clar/precis a punctelor forte, intereselor și necesităților elevului și utilizarea informațiilor colectate și a concluziilor în urma observării comportamentului elevului în scopul individualizării curriculumului pentru acesta;

– stabilirea consensului privind planificarea curriculară prin corelarea finalităților curriculumului general cu finalitățile individualizate stabilite în PEI;

– stabilirea consensului privind modul și nivelul de acordare a serviciilor de sprijin elevului: sugerarea/recomandarea unor strategii/tehnologii educaționale adecvate, stabilirea locului în care se desfășoară activitatea de sprijin (în sala de clasă, în sala resursă/cabinete), stabilirea altor servicii disponibile în comunitate.

Serviciile de suport centrate pe familie au fost definite ca "acele practici care: includ familiile în luarea deciziilor, planificare, evaluare; dezvoltă servicii pentru întreaga familie și nu doar pentru copil; ghidează familiile în stabilirea priorităților și obiectivelor; respectă alegerile familiei privind gradul de participare" (Murphy, Lee, Turnbull, & Turbiville, 1995, p. 25).

"Famiile copiilor cu dizabilități trebuie să depună eforturi pentru a dobândi controlul asupra vieții lor și trebuie să ia măsuri pentru a obține ceea ce doresc și au nevoie" (Turnbull, Turnbull, Erwin, Soodak, & Shogren, 2011), în acest context baza constituind-o aplicarea principiilor de responsabilizare și de promovare a puterii familiei și competenței sale.

Prezentăm o serie de **strategii care pot servi specialiștilor** în intervenția de specialitate de sprijin și abilitare a familiile copiilor cu dizabilități dar și direct familiilor:

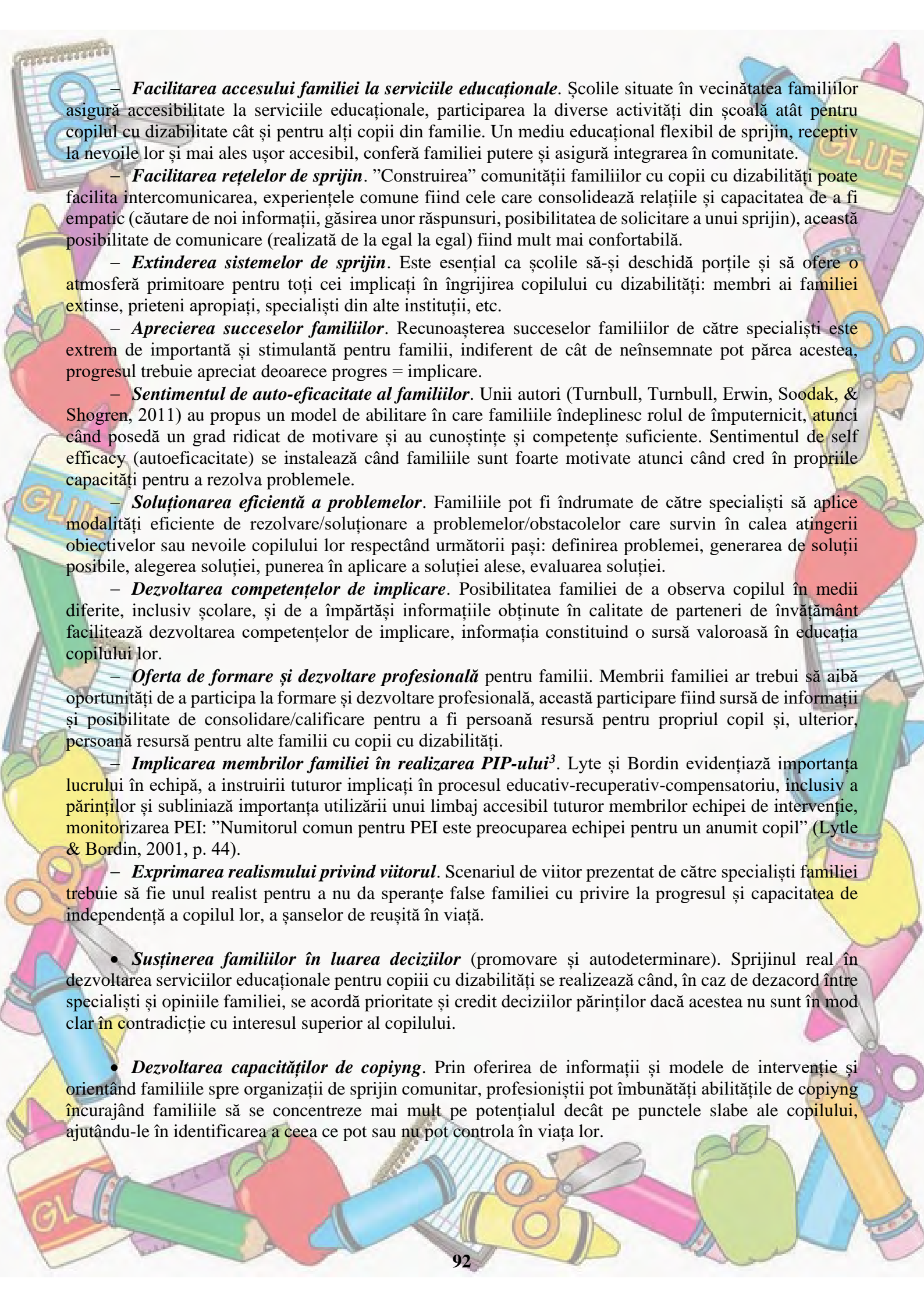
– **Exprimarea empatiei**, înțelegere și compasiune pentru familii. Empatia pentru familii determină motivația profesioniștilor de a se angaja în activități de sprijin familial și de abilitare pe când criticarea, judecarea acțiunilor sau stilului de viață al familiilor care vin în conflict cu valorile lor proprii sau stilul de viață înfrânează implicarea, suportul.

– **Individualizarea gradului de participare** a familie. Este nevoie de identificarea unui nivel realist de participare la educație (având în vedere disponibilitatea, timpul, resursele care sunt în strânsă legătură cu specificul dizabilității) pentru o abordare corectă a demersului susținerii familiei astfel încât să fie benefică pentru progresul educațional al copilului.

– **Recunoașterea rolului de "expert"** al familiei. Asumarea rolului de expert de către familie este justificată de faptul că acestea cunosc cel mai bine copilul iar această asumare implică formarea unor competențe ale familiei privind abordarea dizabilității, competențe "transmise" de către specialiști.

– **A fi un aliat profesional** al familiilor. Profesioniștii, din această perspectivă, pot comunica printr-o varietate de moduri: demonstrarea înțelegerii față de nevoile de unicatitate și individualitate a copilului, arătând dorința de a asculta și de a respecta preocupările familiei, fiind implicați activ în organizații profesionale dedicate protejării drepturilor și îmbunătățirea serviciilor pentru persoane cu dizabilități, prin sesizarea derulării oricăror unor servicii educaționale inadecvate sau chiar încălcarea drepturilor.

– **Implicarea familiilor în comunicare deschisă**. Pugach și Johnson consideră comunicarea ca fiind piatra de temelie a oricărui parteneriat de colaborare: între familii, profesioniști, școală și chiar interfamilială, oferind un mediu deschis, de susținere cu implicații în stimularea educațională. Disponibilitatea și accesibilitatea comunicării a crescut odată cu evoluția tehnologică a instrumentelor de comunicare prin: e-mail, teleconferințe, telefoane mobile, pagere, conferințe on-line, pe lângă tradiționalele apeluri telefonice, manuale, buletine informative (Pugach, Johnson, Drame, & Williamson, 2012).

– **Facilitarea accesului familiei la serviciile educaționale.** Școlile situate în vecinătatea familiilor asigură accesibilitate la serviciile educaționale, participarea la diverse activități din școală atât pentru copilul cu dizabilitate cât și pentru alți copii din familie. Un mediu educațional flexibil de sprijin, receptiv la nevoile lor și mai ales ușor accesibil, conferă familiei putere și asigură integrarea în comunitate.

– **Facilitarea rețelelor de sprijin.** "Construirea" comunității familiilor cu copii cu dizabilități poate facilita intercomunicarea, experiențele comune fiind cele care consolidează relațiile și capacitatea de a fi empatic (căutare de noi informații, găsirea unor răspunsuri, posibilitatea de solicitare a unui sprijin), această posibilitate de comunicare (realizată de la egal la egal) fiind mult mai confortabilă.

– **Extinderea sistemelor de sprijin.** Este esențial ca școlile să-și deschidă porțile și să ofere o atmosferă primitoare pentru toți cei implicați în îngrijirea copilului cu dizabilități: membri ai familiei extinse, prieteni apropiați, specialiști din alte instituții, etc.

– **Aprecierea succeselor familiilor.** Recunoașterea succeselor familiilor de către specialiști este extrem de importantă și stimulantă pentru familii, indiferent de cât de neînsemnate pot părea acestea, progresul trebuie apreciat deoarece progres = implicare.

– **Sentimentul de auto-eficacitate al familiilor.** Unii autori (Turnbull, Turnbull, Erwin, Soodak, & Shogren, 2011) au propus un model de abilitare în care familiile îndeplinesc rolul de împuternicit, atunci când posedă un grad ridicat de motivare și au cunoștințe și competențe suficiente. Sentimentul de self efficacy (autoeficacitate) se instalează când familiile sunt foarte motivate atunci când cred în propriile capacități pentru a rezolva problemele.

– **Soluționarea eficientă a problemelor.** Familiile pot fi îndrumate de către specialiști să aplice modalități eficiente de rezolvare/soluționare a problemelor/obstacolelor care survin în calea atingerii obiectivelor sau nevoile copilului lor respectând următorii pași: definirea problemei, generarea de soluții posibile, alegerea soluției, punerea în aplicare a soluției alese, evaluarea soluției.

– **Dezvoltarea competențelor de implicare.** Posibilitatea familiei de a observa copilul în medii diferite, inclusiv școlare, și de a împărtăși informațiile obținute în calitate de parteneri de învățământ facilitează dezvoltarea competențelor de implicare, informația constituind o sursă valoroasă în educația copilului lor.

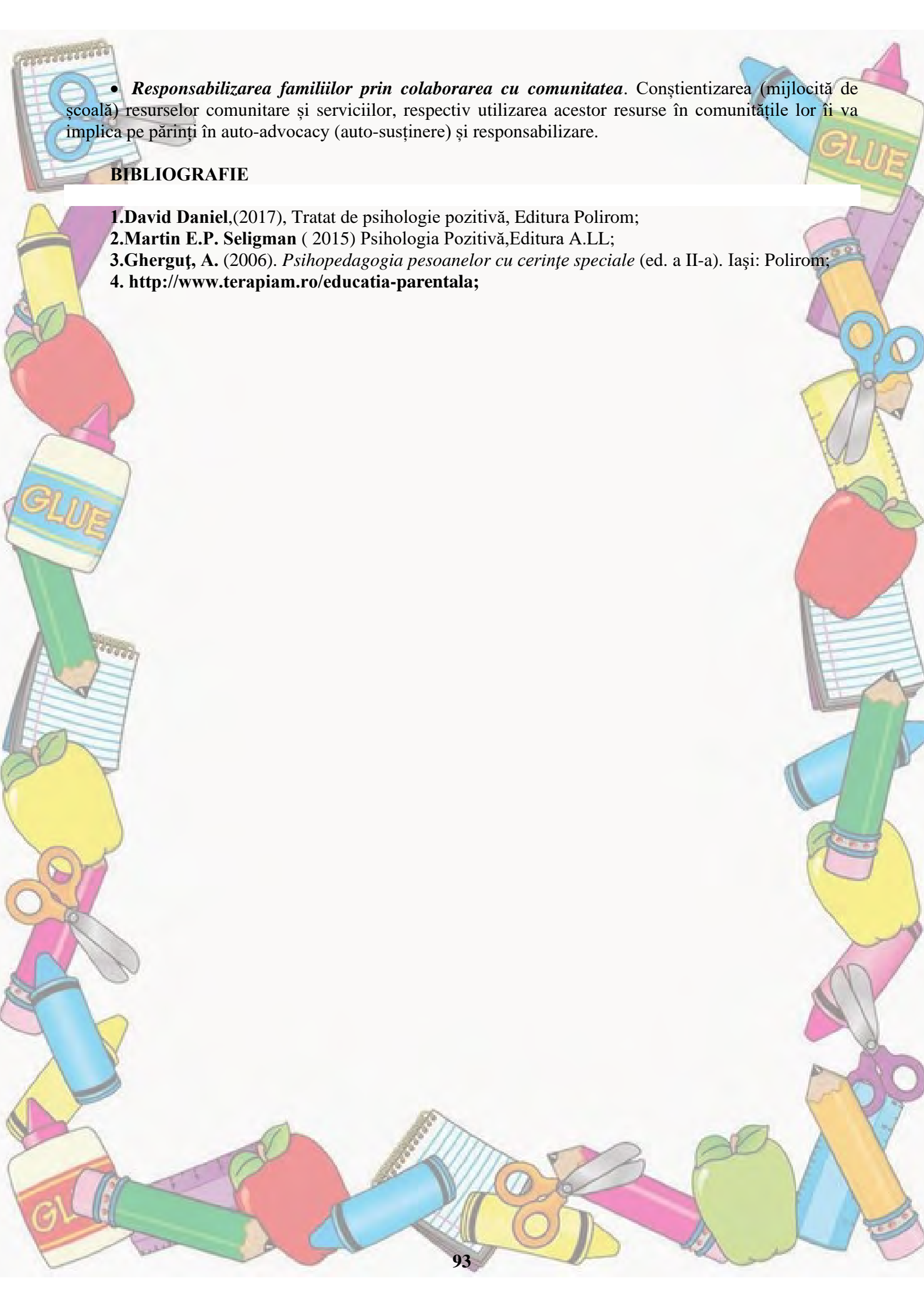
– **Oferta de formare și dezvoltare profesională** pentru familii. Membrii familiei ar trebui să aibă oportunități de a participa la formare și dezvoltare profesională, această participare fiind sursă de informații și posibilitate de consolidare/calificare pentru a fi persoană resursă pentru propriul copil și, ulterior, persoană resursă pentru alte familii cu copii cu dizabilități.

– **Implicarea membrilor familiei în realizarea PIP-ului³.** Lyte și Bordin evidențiază importanța lucrului în echipă, a instruirii tuturor implicați în procesul educativ-recuperativ-compensatoriu, inclusiv a părinților și subliniază importanța utilizării unui limbaj accesibil tuturor membrilor echipei de intervenție, monitorizarea PEI: "Numitorul comun pentru PEI este preocuparea echipei pentru un anumit copil" (Lytle & Bordin, 2001, p. 44).

– **Exprimarea realismului privind viitorul.** Scenariul de viitor prezentat de către specialiști familiei trebuie să fie unul realist pentru a nu da speranțe false familiei cu privire la progresul și capacitatea de independență a copilului lor, a șanselor de reușită în viață.

• **Susținerea familiilor în luarea deciziilor** (promovare și autodeterminare). Sprijinul real în dezvoltarea serviciilor educaționale pentru copiii cu dizabilități se realizează când, în caz de dezacord între specialiști și opiniile familiei, se acordă prioritate și credit deciziilor părinților dacă acestea nu sunt în mod clar în contradicție cu interesul superior al copilului.

• **Dezvoltarea capacităților de coping.** Prin oferirea de informații și modele de intervenție și orientând familiile spre organizații de sprijin comunitar, profesioniștii pot îmbunătăți abilitățile de coping încurajând familiile să se concentreze mai mult pe potențialul decât pe punctele slabe ale copilului, ajutându-le în identificarea a ceea ce pot sau nu pot controla în viața lor.

-
- **Responsabilizarea familiilor prin colaborarea cu comunitatea.** Conștientizarea (mijlocită de școală) resurselor comunitare și serviciilor, respectiv utilizarea acestor resurse în comunitățile lor îi va implica pe părinți în auto-advocacy (auto-susținere) și responsabilizare.

BIBLIOGRAFIE

1. **David Daniel**, (2017), *Tratat de psihologie pozitivă*, Editura Polirom;
2. **Martin E.P. Seligman** (2015) *Psihologia Pozitivă*, Editura A.LL;
3. **Gherguț, A.** (2006). *Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale* (ed. a II-a). Iași: Polirom;
4. <http://www.terapiam.ro/educatia-parentala;>

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR ANGHEL OANA-CRISTINA

ȘCOALA GIM. "ION BĂNCILĂ" BRĂILA

Familia, primul grup social din care face parte un copil, reprezintă locul în care acesta este îngrijit și educat. În mod firesc, educația în familie o precede pe cea instituțională. În primii ani de viață copilul este dependent de părinți, iar aceștia nu trebuie să fie preocupați doar de latura fizică a îngrijirii lui, ci să aibă în vedere și educația psiho-socială a acestuia. Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului, iar educația sa la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluția fizică, urmărindu-se concomitent educația intelectuală și morală în scopul formării caracterului. Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive din familie, deoarece la această vârstă, rolul exemplului este foarte important.

Dezvoltarea echilibrată a copilului depinde de implicarea ambilor părinți în toate aspectele ce țin de viața copilului. Ambii părinți sunt un model pentru copil și această diferență aduce beneficii însemnate pentru copil, oferindu-i experiențe. Implicarea tatălui în educarea copilului aduce numeroase beneficii, precum: devine mai încrezător și mai independent, dezvoltă competențe sociale mai devreme, se integrează mai ușor în diferite grupuri sociale, își dezvoltă stima de sine.

Implicarea părinților în educație este obligatorie dacă vor să-și transforme proprii copii în oameni responsabili și conștienți, care să prețuiască lucrurile bune în viață și care să știe cum să se descurce perfect în orice situație. Comportamentele educaționale ale părinților, chiar dacă sunt bine intenționate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvării lor, a particularităților de vârstă și individuale, la situații concrete de acțiune, la sistemul de cerințe adresate copiilor, etc. Severitatea exagerată –interdicții, brutalitate și privațiuni de tot felul – își va lăsa amprenta asupra personalității în formare a copilului. Astfel de părinți impun un regim de viață și, în special de învățătură, peste limitele psihologice și psihofiziologice specifice vârstei. Ei impun copiilor lor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activități recreative, la jocurile specifice vârstei și utilizează frecvent pedepse care lezează demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale. În afara programului școlar, copiii sunt puși adeseori să învețe mai multe limbi străine, să desfășoare activități artistico-plastice, sportive, etc, chiar dacă nu au aptitudini în acest domeniu.

Părinților le revine rolul esențial în creșterea și educarea copiilor, asigurându-le acestora nu numai existența materială, cât și un climat familial, afectiv și moral. Școala și familia sunt două instituții care au nevoie una de alta. Între cele două trebuie să existe o colaborare bazată pe încredere și respect reciproc, pe iubirea față de copil, să facă loc unei relații deschise, favorizante schimbului și comunicării de idei.

O bună colaborare între familie și școală se poate realiza prin parteneriate. Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, maitârziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter optional sau o problemă de natura relațiilor publice.

În ceea ce privește relația dintre familie și părinți cele mai frecvente forme de organizare a acestora sunt :

- Sedințele cu părinții;
- Discuții individuale între cadrele didactice și părinți;
- Organizarea unor întâlniri cu părinții;
- Implicarea părinților în activități ale școlii și activități extracurriculare;
- Voluntariat;
- Asociațiile de părinți;

În concluzie, consider că este sarcina școlii, a profesorului, să identifice situațiile problematice din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și mai ales să

conștientizeze faptul că relația de colaborare școala-familie este determinantă în obținerea performanțelor școlare și în formarea abilităților copilului pentru viață.

Bibliografie:

Proiectul „Organizarea la distanță a educației parentale pentru familiile cu copii de 0-7 ani”, 2020, Ministerul Educației, Culturii și Cercetării al Republicii Moldova, Centrul Național pentru Educație Timpurie și Informare a Familiei

M.GILLY, *Elev bun – elev slab*, EDP București, 1973;

ȘCOALĂ-FAMILIE-UN DUET IMPORTANT PENTRU UN COPIL EDUCAT

PROF. ÎNV. PRIMAR ALINA ANGHELESCU

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. FRĂȘINET, JUD. CĂLĂRAȘI

Colaborarea școală-familie asigură buna dezvoltare a elevului în toate ariile sale. Educația părinților nu vizează schimbarea valorilor cu care operează familia, ci ea încearcă să crească, la toți membrii comunității competențele și abilitățile educative.

Este cunoscut faptul că, deși în mediul rural societatea încă păstrează un respect mai ridicat instituției școlii, totuși, ca să atragi părinții către școală poate fi o adevărată provocare.

Cauzele ar fi multiple:

- Lipsa timpului (Unii părinți, lucrând ca zilieri, absența de la o zi de muncă poate însemna pierderea banilor pentru pâinea din ziua respectivă.);
- Ideea că sunt cumva inferior cadrelor didactice (teama de a nu fi tratați cu superioritate);
- Jena că, probabil, al lor copil nu este tocmai silitor și ar putea fi pus în situația de a le fi criticat propriul copil și acuzați de lipsă de implicare.

Măsuri:

- Folosirea telefonului pentru contactarea părinților.
- Întâlnirile cu părinții să se desfășoare seara, după muncă, într-o atmosferă non formală, astfel încât aceștia să se simtă în largul lor.
- Abordarea lor cu diplomatie și respect pentru ca părinții să înțeleagă ca ei sunt parteneri ai școlii, având scop comun cu profesorii: educarea și sprijinirea copilului să se dezvolte.
- Limbajul folosit în dialog cu părinții să fie limpede, ușor de receptat, evitându-se, pe cât posibil, termenii de specialitate.
- Disponibilitatea cadrelor didactice de a discuta cu părinții, inclusiv telefonic.
- În mediul rural, fiind o comunitate restrânsă, vizitele la domiciliul elevilor pot fi extrem de oportune pentru relația școală-familie-societate.
- Sprijinirea părinților și în rezolvarea altor probleme cu care se confruntă (ajutor pentru conceperea unui CV de angajare, trimiterea unui fax, e-mail etc.)
- Atragerea părinților către școală prin activități surpriză (ex.: sărbătorirea zilei școlii, zi în care copiii își invită părinții la școală și le dedică un program special;).

Comunitatea din mediul rural încă nu beneficiază de toate mijloacele moderne de comunicare. Cadrele didactice din sate pot fi buni mentori chiar și pentru părinți. Aceștia trebuie să găsească în dascăli sprijin atât pentru copiii lor, cât și pentru ei înșiși. Disponibilitatea și implicarea în relația cu părinții și elevii este o condiție sine qua non pentru dezvoltarea societății din mediul rural.

Bibliografie:

- C. Condurache, D. Petrescu, A. Dumitru, „Consilierea educațională”, 2009,
- C. Andrei, „Implicarea părinților în educația copiilor”, Organizația Salvați Copiii, România, 2006

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. ANGHELOIU ADRIAN, LIMBA FRANCEZĂ,
LICEUL TEHNOLOGIC „CONSTANTIN BRÂNCUȘI” PEȘTIȘANI,
COLEGIUL NAȚIONAL „ECATERINA TEODOROIU” TÂRGU-JIU
ȘI LICEUL TEHNOLOGIC BÂRSEȘTI, JUD. GORJ

Este necesar ca orice copil să beneficieze de o educație sănătoasă și frumoasă în sânul propriei familii, locul unde aceștia se nasc și unde iau contact cu lumea înconjurătoare, unde se simt în siguranță și deslușesc tainele acestei minunate lumi.

Spun acest lucru, deoarece observ că acei copii născuți în familii dezorganizate, sărace și needucate pleacă din start cu un deficit din acest punct de vedere, se integrează mai greu, participă la activități cu sfială, nu știu dacă au voie și când să intervină, că de altfel nu sunt siguri pe ei, deoarece observă singuri diferențele dintre ei și ceilalți. Aceștia au nevoie de mai multă atenție din partea cadrului didactic și de foarte multe ori nouă ne revine sarcina de a-i canaliza pe drumul cel drept, cu răbdare arătându-le cum să se comporte și ce să spună și să facă în diferite situații.

Familia are un rol important în educarea copilului, deoarece aici el învață să vorbească, cum și ce să vorbească, cum să salute, să ceară iertare, să mulțumească, mama și tata fiind reale exemple pentru aceștia. După cum știm, copilul copiază comportamentul celor apropiați, el nu știe ce este bine și ce este rău, tocmai de aceea ar trebui să facem ceea ce cerem de la ei, pentru că altfel intervine întrebarea firească: „EU DE CE?” dacă mama și tata nu fac așa. Este bine ca micuțul să fie obișnuit cu diferite persoane pentru a nu se izola și a fi dependent doar de mama și tata.

Cei șapte ani de-acasă consider că sunt cei mai importanți, educația timpurie lăsându-și amprenta asupra comportamentului copilului, chiar și religia, obiceiurile familiei, nivelul de educație al părinților, limbajul folosit în interiorul acesteia, uneori fiind imposibil de corectat în ceea ce privește acordul gramatical deficitar, anumite cuvinte și multe altele.

Cei șapte ani de-acasă înseamnă credință în Dumnezeu, înseamnă să învățăm să socializăm, să ne ajutăm semenii la nevoie, să cooperăm, să fim oameni dreți și pe care să te poți baza în societate. Este necesar ca religia și credința fiecăruia să fie bine cunoscută și definită, pentru că numai prin credință putem fi mai corecți, mai buni, mai atenți cu cei din jur. Perioada grea pe care părinții o traversează, fără locuri de muncă, fără siguranța zilei de mâine, unii plecați în străinătate, fac din copii adevărate victime ale societății în care trăim, spulberând vise și speranțe atât ale lor cât și ale părinților. Stabilitatea familiei, echilibrul și buna înțelegere creează copiilor modele pozitive de urmat, întrucât fiecare dintre noi reprezentăm modele pentru copiii noștri. Astfel că părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Cei șapte ani de viață țin de respect și comportament corect în relația cu ceilalți. Respectul față de părinți, de bunici, de cei apropiați se transmite mai departe către profesori, prieteni și colegi deopotrivă.

O zicală românească spunea că dacă îi respecti pe ceilalți, te respecti practic pe tine, integrându-te mai ușor în comunitatea din care faci parte, altfel riști să te izolezi și să fi un neadaptat și un neînțeles de cei din jur, diferiți de tine. Să fii respectat de cei din jur este un lucru dorit și plăcut, care îți dă satisfacție, având un efect pozitiv asupra noastră, a fiecăruia.

COLABORAREA GRĂDINIȚĂ-FAMILIE, CONDIȚIE DE BAZĂ ÎN REALIZAREA EFICIENTĂ A EDUCAȚIEI COPILULUI

ANTAL LAURA

GPN NR. 1 REMETEA, JUD. BIHOR

Este necesar să se asigure o colaborare funcțională în procesul instructiv-educativ din grădiniță și din școală, dar și unitatea și continuitatea influențelor educaționale prin colaborarea educatoare-învățătoare.

Întrebări pe care și le pun atât părinții cât și educatorii sunt, „De ce se manifestă chiar din primele zile de școală unele forme de inadaptare?”, „De ce unii elevi din clasa I-a nu fac față cerințelor școlare?”. Răspunsurile la aceste întrebări trebuie căutate în mediile în care se asigură pregătirea copilului pentru școală.

Grădinița trebuie să constituie o etapă fundamentală în dezvoltarea copilului, nu doar prin conținutul științific al procesului instructiv-educativ, ci și prin libertatea de acțiune oferită preșcolarului care-i stimulează interesele de cunoaștere și contribuie la lărgirea câmpului de relații sociale.

Intrarea copilului în școală constituie un moment crucial în viața sa, date fiind „statutul” și „rolul” de elev, natura relațiilor cu adulții și cu colegii, noutatea condițiilor de activitate, și mai ales, specificul învățării - act complex care angajează dintr-o nouă întreaga sferă a vieții sale psihice, diferitele structuri anatomofiziologice, toate cunoștințele și deprinderile dobândite anterior.

În perspectiva unei bune colaborări între grădiniță și școală este necesară crearea în grădiniță a unor condiții favorizante pentru noi achiziții și progrese în sfera cognitivă, afectivă și psihomotrică a preșcolarilor deoarece vârsta preșcolară este considerată de specialiști ca fiind una dintre cele mai importante perioade psihogenetice, datorită progreselor remarcabile în toate planurile și în special, în sfera sentimentelor și a personalității copilului.

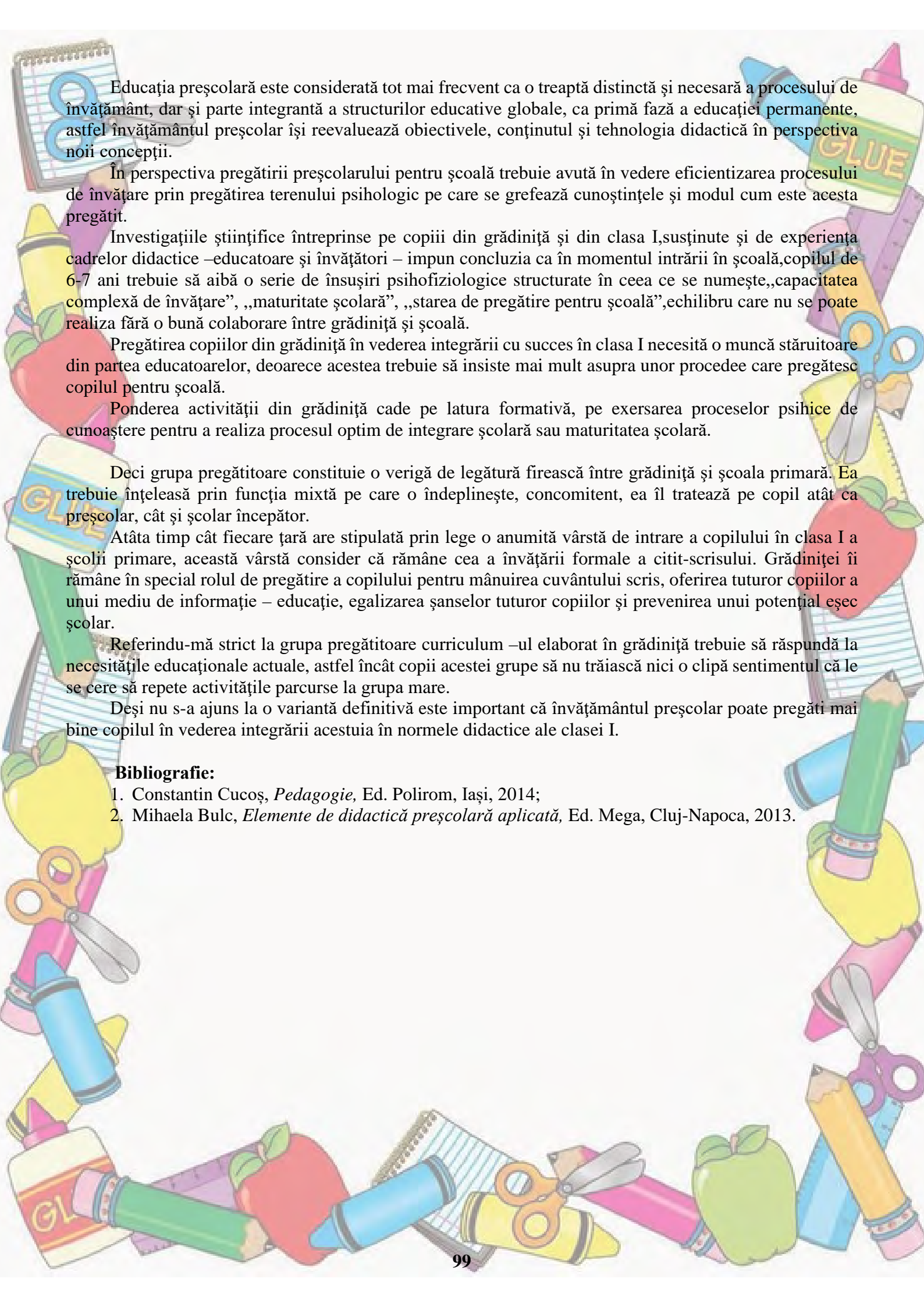
Evident că nici „inteligenta școlară”, de care depinde în mare măsură succesul la învățătură și care, în concepția lui J. Piaget desemnează echilibrul dinamic dintre asimilarea cerințelor școlare și acomodarea la acestea, nu poate fi structurată ca atare înainte de intrarea copilului în clasa I.

Ca un scop final important al învățământului preșcolar, pregătirea copilului pentru startul școlar este unanim acceptată și promovată în toate sistemele de învățământ dezvoltate și se află într-un accelerat proces de modernizare. În ceea ce privește însă conținutul propriu-zis al pregătirii respective și modalitățile de realizare a acesteia, se constată mari deosebiri și se poartă vii discuții bazate pe argumente ce țin nu numai de vârsta la care începe școlarizarea, ci și de locul pe care îl ocupă învățământul preșcolar în structura de ansamblu a învățământului, de funcțiile dominante ale grădiniței, de legătura acesteia cu ciclul școlar elementar.

În condițiile societății contemporane și, mai ales în perspectivă, se manifestă tendința de creștere apreciabilă a **rolului formativ al grădiniței**, funcția pedagogică devenind net preponderentă în raport cu sarcinile de îngrijire, de asistență socială și medicală, de supraveghere, suplinind în parte sarcinile părinților angajați în activitatea profesională.

Grădinița are rolul de a sistematiza și de a integra cunoștințele, experiențele și influențele dobândite de copii în primii ani de viață, de a lărgi contactele cu lumea exterioară, de a dezvolta capacitatea și modalitățile de receptare și comunicare a informației, de a realiza o serie de obiective ale educației fizice, estetice, etice și afective, de a contribui la socializarea copiilor, la satisfacerea nevoii lor de relații sociale și de activitate.

În cadrul colaborării educator-învățător aceștia trebuie să fixeze obiectivele care vizează pregătirea preșcolarului pentru școală, în vederea dezvoltării vorbirii, cultivării inteligenței, a spiritului de observație, a independenței în gândire și acțiune, stimularea creativității, familiarizarea copiilor cu limbajul matematic, cu limbajul artei și cu limbajul muncii, constituirea premiselor proceselor cognitive, afective și voliționale, dezvoltarea perceptiv-motorie și accentuarea pregătirii pentru scris-citit, dezvoltarea deprinderilor de integrare în colectivitate, de adaptare la mediul social și înconjurător.

Educația preșcolară este considerată tot mai frecvent ca o treaptă distinctă și necesară a procesului de învățământ, dar și parte integrantă a structurilor educative globale, ca primă fază a educației permanente, astfel învățământul preșcolar își reevaluează obiectivele, conținutul și tehnologia didactică în perspectiva noii concepții.

În perspectiva pregătirii preșcolarului pentru școală trebuie avută în vedere eficientizarea procesului de învățare prin pregătirea terenului psihologic pe care se grefează cunoștințele și modul cum este acesta pregătit.

Investigațiile științifice întreprinse pe copiii din grădiniță și din clasa I, susținute și de experiența cadrelor didactice – educatoare și învățători – impun concluzia ca în momentul intrării în școală, copilul de 6-7 ani trebuie să aibă o serie de însușiri psihofiziologice structurate în ceea ce se numește, „capacitatea complexă de învățare”, „maturitate școlară”, „starea de pregătire pentru școală”, echilibru care nu se poate realiza fără o bună colaborare între grădiniță și școală.

Pregătirea copiilor din grădiniță în vederea integrării cu succes în clasa I necesită o muncă stăruitoare din partea educatoarelor, deoarece acestea trebuie să insiste mai mult asupra unor procedee care pregătesc copilul pentru școală.

Ponderea activității din grădiniță cade pe latura formativă, pe exersarea proceselor psihice de cunoaștere pentru a realiza procesul optim de integrare școlară sau maturitatea școlară.

Deci grupa pregătitoare constituie o verigă de legătură firească între grădiniță și școala primară. Ea trebuie înțeleasă prin funcția mixtă pe care o îndeplinește, concomitent, ea îl tratează pe copil atât ca preșcolar, cât și școlar începător.

Atâta timp cât fiecare țară are stipulată prin lege o anumită vârstă de intrare a copilului în clasa I a școlii primare, această vârstă consider că rămâne cea a învățării formale a citit-scrisului. Grădiniței îi rămâne în special rolul de pregătire a copilului pentru mânuirea cuvântului scris, oferirea tuturor copiilor a unui mediu de informație – educație, egalizarea șanselor tuturor copiilor și prevenirea unui potențial eșec școlar.

Referindu-mă strict la grupa pregătitoare curriculum –ul elaborat în grădiniță trebuie să răspundă la necesitățile educaționale actuale, astfel încât copiii acestei grupe să nu trăiască nici o clipă sentimentul că le se cere să repete activitățile parcurse la grupa mare.

Deși nu s-a ajuns la o variantă definitivă este important că învățământul preșcolar poate pregăti mai bine copilul în vederea integrării acestuia în normele didactice ale clasei I.

Bibliografie:

1. Constantin Cucoș, *Pedagogie*, Ed. Polirom, Iași, 2014;
2. Mihaela Bulc, *Elemente de didactică preșcolară aplicată*, Ed. Mega, Cluj-Napoca, 2013.

SATISFACEREA NEVOILOR COPIILOR PREMISA UNEI DEZVOLTĂRI ARMONIOASE A ACESTORA

PROF. ÎNV. PRIMAR ANTOHE GINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NUMĂRUL 28 GALAȚI

Familia este mediul care satisface cât mai multe dintre nevoile membrilor ei. Este universul care produce și întreține dragostea, atenția, aprobarea, respectul. Între membrii familiei se creează obiceiuri, ritualuri prin care aceștia își satisfac nevoile individuale și pe cele comune construind astfel o atmosferă de siguranță, de colaborare necesară stabilității și bunăstării ei.

Într-o familie sănătoasă, consolidată, satisfacerea nevoilor copilului reprezintă o prioritate. Nu sunt vizate doare necesitățile fiziologice, de securitate, de respectarea unor reguli elementare, ci, mai ales, de cele psihologice, care nu pot fi satisfăcute decât prin dragoste și cunoaștere. Dacă sunt respectate și satisfăcute nevoile psihologice, atunci copiii devin mai puternici, mai capabili să se adapteze unei lumi aflate într-o continuă schimbare, mai echilibrați emoțional, mai capabili să învețe și mai apti să trăiască împreună cu ceilalți.

Din punct de vedere socioafectiv, orice părinte trebuie să aibă în vedere următoarele aspecte, dacă își dorește un copil împlinit, de valoare, sănătos mental:

- **Nevoia de dragoste și de siguranță** care este baza viitoarelor relații pe care copilul le va avea cu frații, cu prietenii, cu colegii, cu adulții.
- **Nevoia de noi experiențe**- acestea fiind esențiale pentru dezvoltarea cognitivă a copilului. Pentru evoluția lui intelectuală sunt importante jocul și dezvoltarea limbajului. Jocul creează experiențe noi, iar limbajul este cel mai important mijloc prin care dezvoltă și înțelege lumea în care a intrat.
- **Nevoia de cunoaștere a capacităților și de a fi apreciat**- sunt necesare pentru a reuși să depășească dificultățile și conflictele inerente dezvoltării și interrelaționării. Încurajările stimulează copilul să încerce, să caute, îi dezvoltă stima de sine și îi dă încredere în forțele proprii.
- **Nevoia de responsabilități**- responsabilitățile sunt importante pentru că dau sentimentul de libertate în timpul desfășurării propriilor acțiuni. Dacă, în fiecare stadiu pe care îl parcurge, cu responsabilitățile sale specifice, este bine valorificat de către părinți, atunci există premisele ca individul să fie capabil să-și asume responsabilități și pentru sine, dar și pentru ceilalți.

Dacă aceste nevoi nu sunt îndeplinite, atunci copilul nu-și va dezvolta stima de sine, respectul față de ceilalți, grija față de bunurile materiale proprii sau comune.

Comportamentele sănătoase, valorile și atitudinile transmise de familie sunt elemente care asigură o dezvoltare armonioasă a elevului.

Școala continuă ceea ce s-a început în familie, urmărind satisfacerea aceluiași nevoi ale copilului, dar prin intermediul unor activități specifice procesului de învățământ. Alături de familie, contribuie la modelarea și dezvoltarea personalității copilului prin valorizarea și respectarea identității sale. Activitatea instructiv-educativă din cadrul școlii nu poate fi separată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului, ci o completează prin intermediul activităților specifice mediului școlar.

Educația pe care copilul o primește în școală, în familie și în societate desăvârșește ființa umană. Parteneriatul școală- familie este esențial în cadrul intervenției școlare, activitățile în care sunt implicați și părinții produc o schimbare în ambientul familiei, cresc aspirațiile părinților pentru copii, dar și a copiilor față de ei înșiși.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ !

ROLUL PARINTILOR SI AL SCOLII IN EDUCATIA COPILOR

PROF. ANTON ANILENA
LICEUL CU PROGRAM SPORTIV BRAILA

Rolul educației este de a forma ființa socială, de a-l socializa pe copil. În realitate, educația are un caracter pluridimensional și o definiție adecvată trebuie să ia în considerare în egală măsură ambele dimensiuni, astfel încât să poată orienta acțiunea educativă pentru a răspunde atât nevoilor individului, cât și celor ale societății pentru care îl formăm.

Educația este ansamblul de acțiuni și de influențe menite să permită ființei umane să-și dezvolte capacitățile fizice și intelectuale, dar și sentimentele și atitudinile morale și estetice, în scopul responsabilizării și integrării sociale optime ca cetățean.

Din ce în ce mai multe probleme sociale intră în școală, ceea ce face ca școala să nu mai poată sta departe de comunitatea din care face parte. Rezulta șase tipuri fundamentale de implicare, fiecare putând fi operaționalizat prin sute de practici la nivelul școlilor: calitatea de părinte (parenting), comunicarea între casă și școală, voluntariatul, învățarea acasă, luarea deciziilor, colaborarea cu comunitatea.

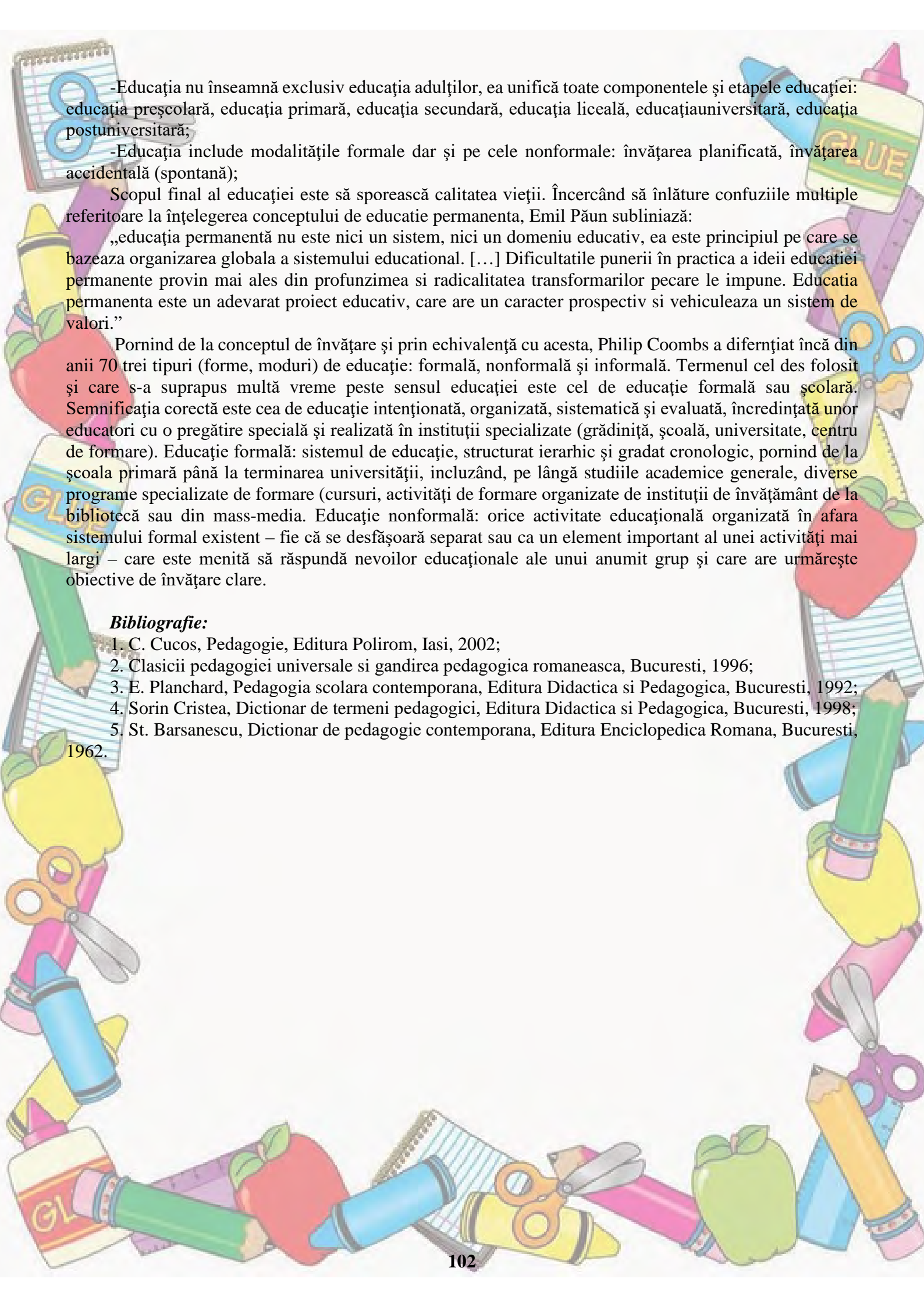
Referitor la implicarea părinților în sfera educației formale, cercetările recente confirmă existența unor conexiuni pozitive între implicarea familiei și succesul școlar al elevilor, dar se cunoaște încă destul de puțin despre care practici, pentru cine și de ce se întâmplă asta. Altfel spus, parteneriatele școală-familie produc o diversitate de rezultate în toate planurile. Părinții care se implică în activitatea școlară experimentează ocazii variate de a contribui la educația copiilor și devin ei înșiși motivați să-și continue educația. Participarea lor în cadrul activităților educaționale din școală este un prilej pentru adulți de a-și împărtăși abilitățile și interesele, ceea ce contribuie la crearea unei relații pozitive cu propriii copii și cu școala, precum și la dezvoltarea conștiinței proprii valori și a încrederii în sine, iar pe de altă parte implicarea alături de ceilalți părinți din comunitate creează oportunități și rețele de implicare sporite, sedimentează relațiile sociale și poate crește sentimentul de control asupra mediului de viață. Școlile pot beneficia de suportul moral, informațional și economic al familiilor și comunității. S-a demonstrat că în școlile unde există și se implică comunitatea, ea devine o bogată sursă de materie primă care poate fi folosită pentru a face procesul de predare-învățare mai legat de realitate și mai profund. De asemenea, comunitățile oferă mediul și contextul care poate întări valorile, cultura și învățarea în școală. Când aceste prime două instituții (familia și școala) formează o echipă, școala devine o adevărată forță în societate, prin promovarea unei dezvoltări integrale și continue a copiilor. Pentru a se ajunge la aceasta, școlile “trebuie să devină mai sensibile, responsabile, centrate pe copil și să se afle în strânsă legătură cu comunitatea și familia” .

Educația permanentă reprezintă un principiu organizatoric și filozofic care presupune că educația este un continuum existențial ce poate avea la bază un sistem complex de mijloace care trebuie să răspundă nevoilor și aspirațiilor de ordin educațional și cultural ale fiecărui individ. În contextul dinamicii și complexității actuale, educația permanentă reprezintă unul dintre răspunsurile fundamentale la provocările societății contemporane.

Condițiile care au impus acest principiu în practica educațională sunt: -evoluția științifică și tehnologică care a dus la explozia cunoașterii concomitent cu fenomenul de perisabilitate rapidă a cunoștințelor; -noile mutații din viața economică, socială, politică și culturală care au dus la schimbarea statutului economico-social al oamenilor, ceea ce presupune eforturi permanente de adaptare la schimbări și de integrare socială; □ -schimbările petrecute în structura demografică care indică o creștere a numărului oamenilor în vârstă comparativ cu ponderea pe care o dețin tinerii.

Principiile definitorii pentru educația permanentă sunt:

-Educația nu se termină odată cu finalizarea studiilor ci acoperă întreaga existență a individului;

-Educația nu înseamnă exclusiv educația adulților, ea unifică toate componentele și etapele educației: educația preșcolară, educația primară, educația secundară, educația liceală, educația universitară, educația postuniversitară;

-Educația include modalitățile formale dar și pe cele nonformale: învățarea planificată, învățarea accidentală (spontană);

Scopul final al educației este să sporească calitatea vieții. Încercând să înlăture confuziile multiple referitoare la înțelegerea conceptului de educație permanentă, Emil Păun subliniază:

„educația permanentă nu este nici un sistem, nici un domeniu educativ, ea este principiul pe care se bazează organizarea globală a sistemului educațional. [...] Dificultățile punerii în practică a ideii educației permanente provin mai ales din profunzimea și radicalitatea transformărilor pe care le impune. Educația permanentă este un adevărat proiect educativ, care are un caracter prospectiv și vehiculează un sistem de valori.”

Pornind de la conceptul de învățare și prin echivalență cu acesta, Philip Coombs a diferențiat încă din anii 70 trei tipuri (forme, moduri) de educație: formală, nonformală și informală. Termenul cel des folosit și care s-a suprapus multă vreme peste sensul educației este cel de educație formală sau școlară. Semnificația corectă este cea de educație intenționată, organizată, sistematică și evaluată, încredințată unor educatori cu o pregătire specială și realizată în instituții specializate (grădiniță, școală, universitate, centru de formare). Educație formală: sistemul de educație, structurat ierarhic și gradat cronologic, pornind de la școala primară până la terminarea universității, incluzând, pe lângă studiile academice generale, diverse programe specializate de formare (cursuri, activități de formare organizate de instituții de învățământ de la bibliotecă sau din mass-media. Educație nonformală: orice activitate educațională organizată în afara sistemului formal existent – fie că se desfășoară separat sau ca un element important al unei activități mai largi – care este menită să răspundă nevoilor educaționale ale unui anumit grup și care are urmări obiective de învățare clare.

Bibliografie:

1. C. Cucos, Pedagogie, Editura Polirom, Iasi, 2002;
2. Clasicii pedagogiei universale și gândirea pedagogică românească, București, 1996;
3. E. Planchard, Pedagogia școlară contemporană, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1992;
4. Sorin Cristea, Dicționar de termeni pedagogici, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1998;
5. St. Barsanescu, Dicționar de pedagogie contemporană, Editura Enciclopedică Română, București, 1962.

EDUCAȚIA PROACTIVĂ

PROFESOR ANTONIE MARIANA
LICEUL TEHNOLOGIC TURCENI

Copilul este o personalitate complexă ,dar cu toate acestea nu înseamnă că părintele își îndeplinește rolul său printr-un simplu control asupra comportamentului copilului.

Dimpotrivă,părintele trebuie să poată anticipa anumite lucruri și nu doar să reacționeze.El trebuie să se gândească la menirea sa de a prețui trecutul, prezentul și viitorul copilului său.

De aceea este bine ca părinții să nu folosească educația prin reacție, care urmărește ceea ce fac copiii, stabilind anumite pedepse.

În educarea unui copil este de preferat folosirea metodei proactive, care poate da roade, deoarece anticipează și încearcă să satisfacă nevoile elementare ale copilului.

O educație eficientă se construiește prin manifestarea iubirii față de copil, prin comunicarea permanentă cu acesta, pentru a reuși să facem din copilul nostru cel mai bun prieten al nostru.

Chiar dacă uneori ,avem impresia că societatea se opune vehement a ceea ce încercăm noi să realizăm acasă, nevoile fundamentale ale copiilor rămân aceleași.

Copiii vor să se simtă iubiți.Ei caută neîncetat dragostea părinților, din care își iau puterea.

Această sursă de formare emoțională se menține și se alimentează mereu prin comunicare și prin contact vizual în timpul comunicării cu copilul.

Contactul vizual și cel fizic precum o mângâiere pe umăr sau pe spate, o strângere de mână sau o îmbrățișare sunt cât se poate de firești în comunicarea cu copilul. Alături de aceste două elemente esențiale, mai putem adăuga și atenția acordată copilului –o cale sigură și eficientă pentru a umple rezervorul emoțional la copilului, pentru a-l face să se simtă cu adevărat iubit.

În consecință, manifestarea consecventă a iubirii față de copil reprezintă cheia unei educații eficiente.

Bibliografie :

Ross Campbell, *Educația prin iubire*, Editura Curtea Veche, București, 2001

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

PROF. ÎNV. PRIMAR APOSTU ELENA CRISTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ALEXANDRU IOAN CUZA”
DORHOI, JUD. BOTOȘANI

Educația este un fenomen social de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii către generațiile de copii și tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate.

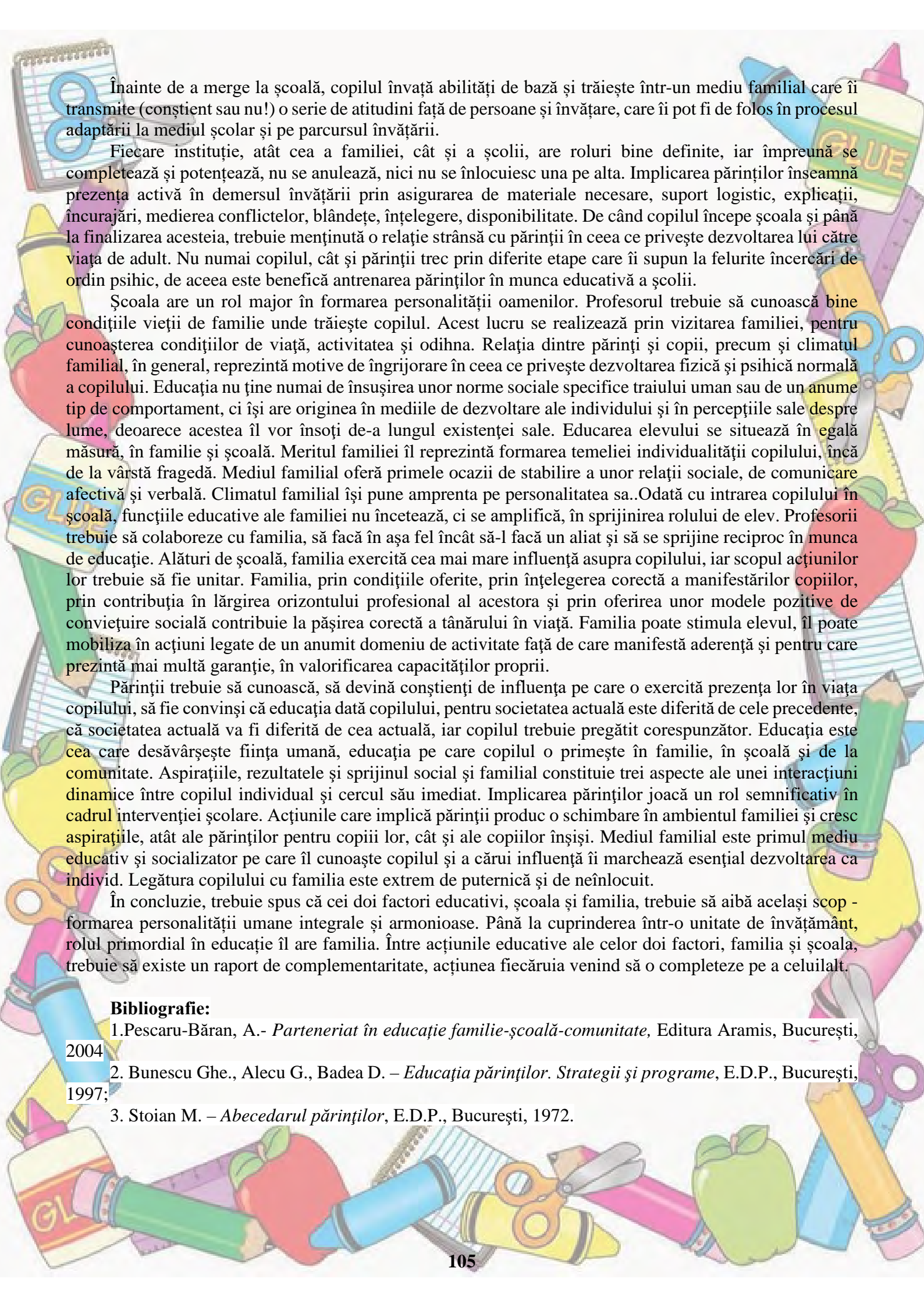
Educația este foarte importantă în cadrul societății. Ea este baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității. Educația înseamnă, însă, mult mai mult decât instruire formală – aceasta poate începe încă de la naștere și se manifestă în toate mediile sociale în care este prezent individul.

Învățarea formală este o formă de educare ce are loc, de obicei, în incinta unei instituții școlare. Se referă la cunoștințele academice de bază pe care un copil le învață într-un mod formal. Unele dintre exemplele de educație formală sunt învățarea la clasă, certificarea institutului sau educația planificată a diferitelor discipline cu o programă adecvată, dobândită prin participarea la o instituție.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a le stimula calitatea de om.

Studiile arată că șansele copilului de a crește, de a se dezvolta și de a obține rezultate mai bune cresc pe măsură ce părinții sunt mai implicați în educația copilului. Părinții și familiile au cea mai mare influență asupra atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului. Un copil își petrece mai puțin de 20% din timp la școală și peste 80% din timp în compania părinților, a familiei și a altor membri ai comunității – de aceea este importantă colaborarea între părinți, școală și comunitate. Așadar, un alt factor care contribuie la educarea copiilor este familia. Familia exercită o influență deosebită asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic etc. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Acest ajutor însă trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat ca părinții să efectueze tema copilului. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. Toate acestea reprezintă, de fapt, ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei 7 ani de-acasă”. Familia trebuie să aibă disciplina ei. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare, ce se poate realiza prin diverse activități, ședințe și lectorate cu părinții. Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore.

Deci, ca primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite (conștient sau nu!) o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. De când copilul începe școala și până la finalizarea acesteia, trebuie menținută o relație strânsă cu părinții în ceea ce privește dezvoltarea lui către viața de adult. Nu numai copilul, cât și părinții trec prin diferite etape care îi supun la felurite încercări de ordin psihic, de aceea este benefică antrenarea părinților în munca educativă a școlii.

Școala are un rol major în formarea personalității oamenilor. Profesorul trebuie să cunoască bine condițiile vieții de familie unde trăiește copilul. Acest lucru se realizează prin vizitarea familiei, pentru cunoașterea condițiilor de viață, activitatea și odihna. Relația dintre părinți și copii, precum și climatul familial, în general, reprezintă motive de îngrijorare în ceea ce privește dezvoltarea fizică și psihică normală a copilului. Educația nu ține numai de însușirea unor norme sociale specifice traiului uman sau de un anumit tip de comportament, ci își are originea în mediile de dezvoltare ale individului și în percepțiile sale despre lume, deoarece acestea îl vor însoți de-a lungul existenței sale. Educarea elevului se situează în egală măsură, în familie și școală. Meritul familiei îl reprezintă formarea temeliei individualității copilului, încă de la vârstă fragedă. Mediul familial oferă primele ocazii de stabilire a unor relații sociale, de comunicare afectivă și verbală. Climatul familial își pune amprenta pe personalitatea sa. Odată cu intrarea copilului în școală, funcțiile educative ale familiei nu încetează, ci se amplifică, în sprijinirea rolului de elev. Profesorii trebuie să colaboreze cu familia, să facă în așa fel încât să-l facă un aliat și să se sprijine reciproc în munca de educație. Alături de școală, familia exercită cea mai mare influență asupra copilului, iar scopul acțiunilor lor trebuie să fie unitar. Familia, prin condițiile oferite, prin înțelegerea corectă a manifestărilor copiilor, prin contribuția în lărgirea orizontului profesional al acestora și prin oferirea unor modele pozitive de conviețuire socială contribuie la pășirea corectă a tânărului în viață. Familia poate stimula elevul, îl poate mobiliza în acțiuni legate de un anumit domeniu de activitate față de care manifestă aderență și pentru care prezintă mai multă garanție, în valorificarea capacităților proprii.

Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea actuală va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Aspirațiile, rezultatele și sprijinul social și familial constituie trei aspecte ale unei interacțiuni dinamice între copilul individual și cercul său imediat. Implicarea părinților joacă un rol semnificativ în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit.

În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, școala și familia, trebuie să aibă același scop - formarea personalității umane integrale și armonioase. Până la cuprinderea într-o unitate de învățământ, rolul primordial în educație îl are familia. Între acțiunile educative ale celor doi factori, familia și școala, trebuie să existe un raport de complementaritate, acțiunea fiecăruia venind să o completeze pe a celuilalt.

Bibliografie:

1. Pescaru-Băran, A.- *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004
2. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – *Educația părinților. Strategii și programe*, E.D.P., București, 1997;
3. Stoian M. – *Abecedarul părinților*, E.D.P., București, 1972.

STILURILE EDUCATIVE PARENTALE, FACTORI DE INFLUENȚĂ ÎN REUȘITA ȘCOLARĂ

PROFESOR PSIHOLOG MARIA-CRISTINA ARAVEICEI

Educația reprezintă o prioritate în condițiile actualei crize morale a societății, iar un sprijin orientativ pentru părinți este necesar astăzi mai mult ca oricând.

În contextul unor condiții economice și sociale dificile, problemele educaționale cu care se confruntă părinții sunt tot mai numeroase și cresc în complexitate. Mulți dintre aceștia devin părinți fără a fi pregătiți cu adevărat să-și ia rolul în serios, fug de responsabilitățile pe care le implică rolul de părinte (dovadă și nenumăratele cazuri de abandon).

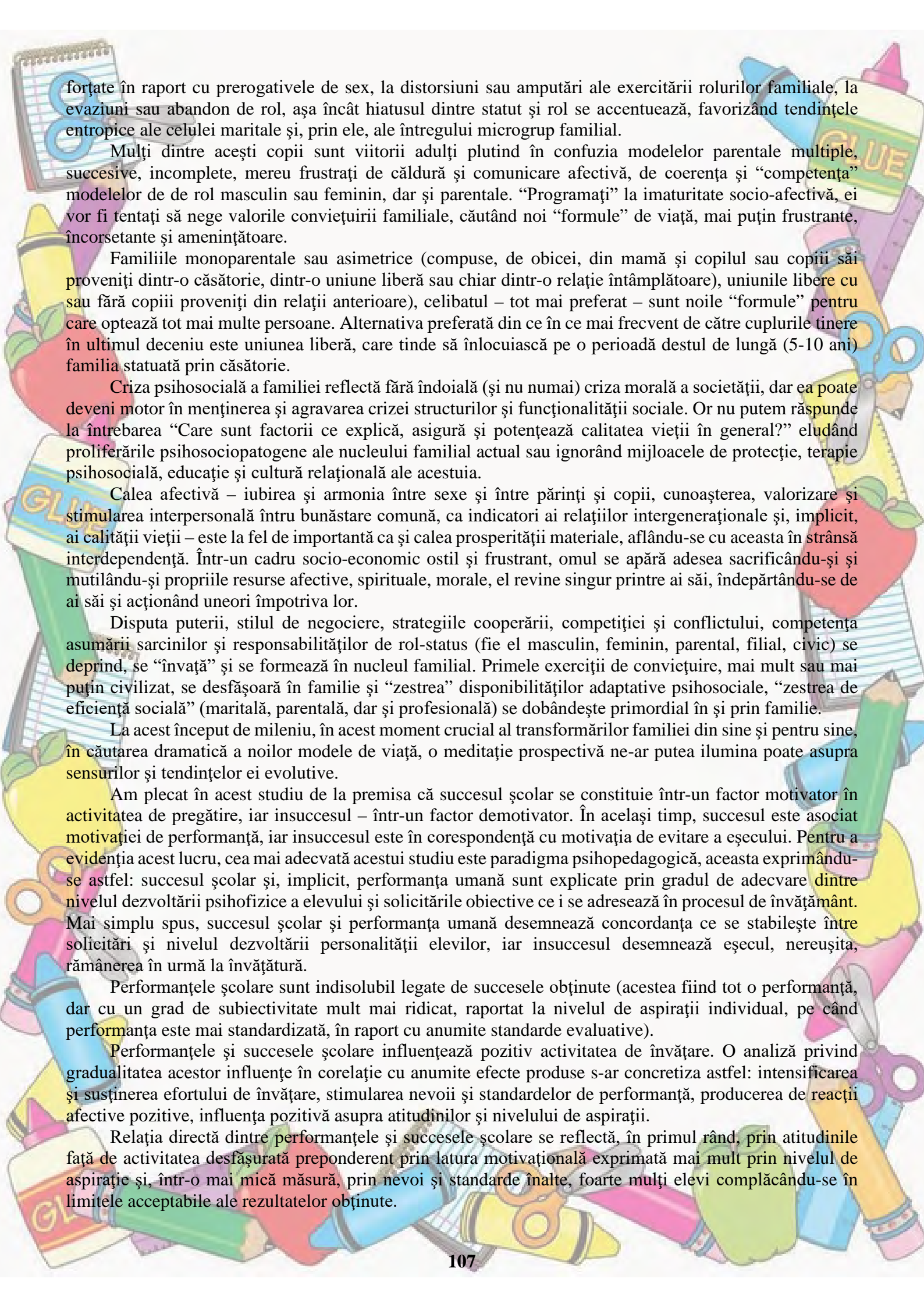
În ultimii ani, cercetarea cauzelor insuccesului școlar s-a orientat mai mult către mediul de proveniență al copilului (familie, mediul comunitar restrâns), pe considerentul că un mediu defavorizant nu poate să asigure referințele culturale minime necesare pentru a valorifica eficient oferta școlară existentă. Această abordare este cunoscută sub numele de teoria handicapului sociocultural, care susține că inegalitățile socioculturale reprezintă cauza majoră a diferențierii traiectoriilor școlare. În ciuda numeroaselor critici venite din partea aceluia care susțin ideea egalității șanselor, orice investigație asupra eșecului școlar va găsi o relație între frecvența acestuia și mediul socioeconomic al copilului aflat în dificultate.

Contextul social actual aduce în fața părinților noi probleme educaționale extrem de grave, precum consumul de droguri sau alcool, absenteismul școlar, anturajul și fumatul de la o vârstă fragedă. Din această cauză, se simte nevoia unui sprijin specializat, care să le ofere părinților rezolvări practice, rapide și mai ales sigure (profesioniste) în toate impasurile educaționale.

Calitatea vieții circumscrise, fără îndoială, starea și evoluția familiei nu numai ca model instituțional, consfințit de istoria organizării sociale, dar mai ales ca model psihosocial dinamic, viu, deschis și dramatic transformativ, în perspectiva producerii, modelării și autorealizării ființei umane.

Calitatea vieții familiale este determinată atât din exterior – cadru socio-cultural, nivel de satisfacere a nevoilor materiale (de la hrană și spațiu locuibil la buget, confort, posibilități de consum cultural și trai civilizat) –, cât și din interior – calitatea relațiilor interpersonale. Aceasta din urmă poate fi estimată prin intermediul mai multor indicatori așa-zisi “subiectivi”, dar al căror impact este esențial în orice predicție familială: climatul socio-afectiv, bunăstarea sexuală, autenticitatea și completitudinea comunicării între parteneri și copiii lor, păstrarea unui echilibru dinamic între fuziune și autonomie psihologică, fluența granițelor intergeneraționale, coerența și consensul modelelor de rol conjugal și parental oferite copiilor în procesul de educație, gradul de confort și securizare psihică rezultat din sentimentul apartenenței familiale ca antidot al singurătății și abandonului dezechilibrant, sănătatea psihică și somatică a membrilor familiei, capacitatea de păstrare și transmitere a modelelor spiritual-valorice pozitive, pro-sociale. Astăzi, mai mult ca oricând, familia rămâne FAMILIE în măsura în care poate asigura o igienă psihomorală și o terapie psihosocială continuă membrilor săi, în măsura în care ea își dezvoltă resursele de a face față stresurilor multiple (interioare și exterioare). Ea își păstrează integritatea și longevitatea numai în măsura în care le conferă membrilor săi un sens coevolutiv, o garanție a recunoașterii, valorizării și autoafirmării, dar, mai ales, un mijloc de asigurare a sănătății psihice și sociale.

Din nefericire, tendințele spontane ale fenomenului familial în deceniile 7 și 8, pe plan mondial, par să argumenteze, cu forța impresionantă și uneori alarmantă a statisticilor, că familia se confruntă astăzi dramatic cu simptomele unei veritabile crize psihosociale (D. Perlman, S. Duck, 1986, J. Dumas, 1985, L. Roussel, 1989). Dintre tendințele specifice familiei contemporane, menționăm: pericolul iminent al dezinstituționalizării și denuclearizării familiei ca urmare a creșterii semnificative a fenomenului de instabilitate, divorțialitate, corelat cu scăderea numărului recăsătoririlor. Consecința imediată o constituie fragilizarea și, de cele mai multe ori, psihosociopatologizarea relațiilor dintre soți și, în special, dintre părinți și copii. Mai mult, dincolo de aparența instituției familiale statuate prin căsătorie, asistăm la prefaceri ale structurii rolurilor feminine și masculine, unele cu vădit risc psihopatogen, la substituții și inversiuni

forțate în raport cu prerogativele de sex, la distorsiuni sau amputări ale exercitării rolurilor familiale, la evaziuni sau abandon de rol, așa încât hiatusul dintre statut și rol se accentuează, favorizând tendințele entropice ale celulei maritale și, prin ele, ale întregului microgrup familial.

Mulți dintre acești copii sunt viitorii adulți plutind în confuzia modelelor parentale multiple, succesive, incomplete, mereu frustrați de căldură și comunicare afectivă, de coerența și “competența” modelelor de rol masculin sau feminin, dar și parentale. “Programați” la imaturitate socio-afectivă, ei vor fi tentați să nege valorile conviețuirii familiale, căutând noi “formule” de viață, mai puțin frustrante, încorsetante și amenințătoare.

Famiile monoparentale sau asimetrice (compuse, de obicei, din mamă și copilul sau copiii săi proveniți dintr-o căsătorie, dintr-o uniune liberă sau chiar dintr-o relație întâmplătoare), uniunile libere cu sau fără copiii proveniți din relații anterioare), celibatul – tot mai preferat – sunt noile “formule” pentru care optează tot mai multe persoane. Alternativa preferată din ce în ce mai frecvent de către cuplurile tinere în ultimul deceniu este uniunea liberă, care tinde să înlocuiască pe o perioadă destul de lungă (5-10 ani) familia statuată prin căsătorie.

Criza psihosocială a familiei reflectă fără îndoială (și nu numai) criza morală a societății, dar ea poate deveni motor în menținerea și agravarea crizei structurilor și funcționalității sociale. Or nu putem răspunde la întrebarea “Care sunt factorii ce explică, asigură și potențează calitatea vieții în general?” eludând proliferările psihosociopatogene ale nucleului familial actual sau ignorând mijloacele de protecție, terapie psihosocială, educație și cultură relațională ale acestuia.

Calea afectivă – iubirea și armonia între sexe și între părinți și copii, cunoașterea, valorizarea și stimularea interpersonală întru bunăstare comună, ca indicatori ai relațiilor intergeneraționale și, implicit, ai calității vieții – este la fel de importantă ca și calea prosperității materiale, aflându-se cu aceasta în strânsă interdependență. Într-un cadru socio-economic ostil și frustrant, omul se apără adesea sacrificându-și și mutilându-și propriile resurse afective, spirituale, morale, el revine singur printre ai săi, îndepărtându-se de ai săi și acționând uneori împotriva lor.

Disputa puterii, stilul de negociere, strategiile cooperării, competiției și conflictului, competența asumării sarcinilor și responsabilităților de rol-status (fie el masculin, feminin, parental, filial, civic) se deprind, se “învață” și se formează în nucleul familial. Primele exerciții de conviețuire, mai mult sau mai puțin civilizate, se desfășoară în familie și “zestrea” disponibilităților adaptative psihosociale, “zestrea de eficiență socială” (maritală, parentală, dar și profesională) se dobândește primordial în și prin familie.

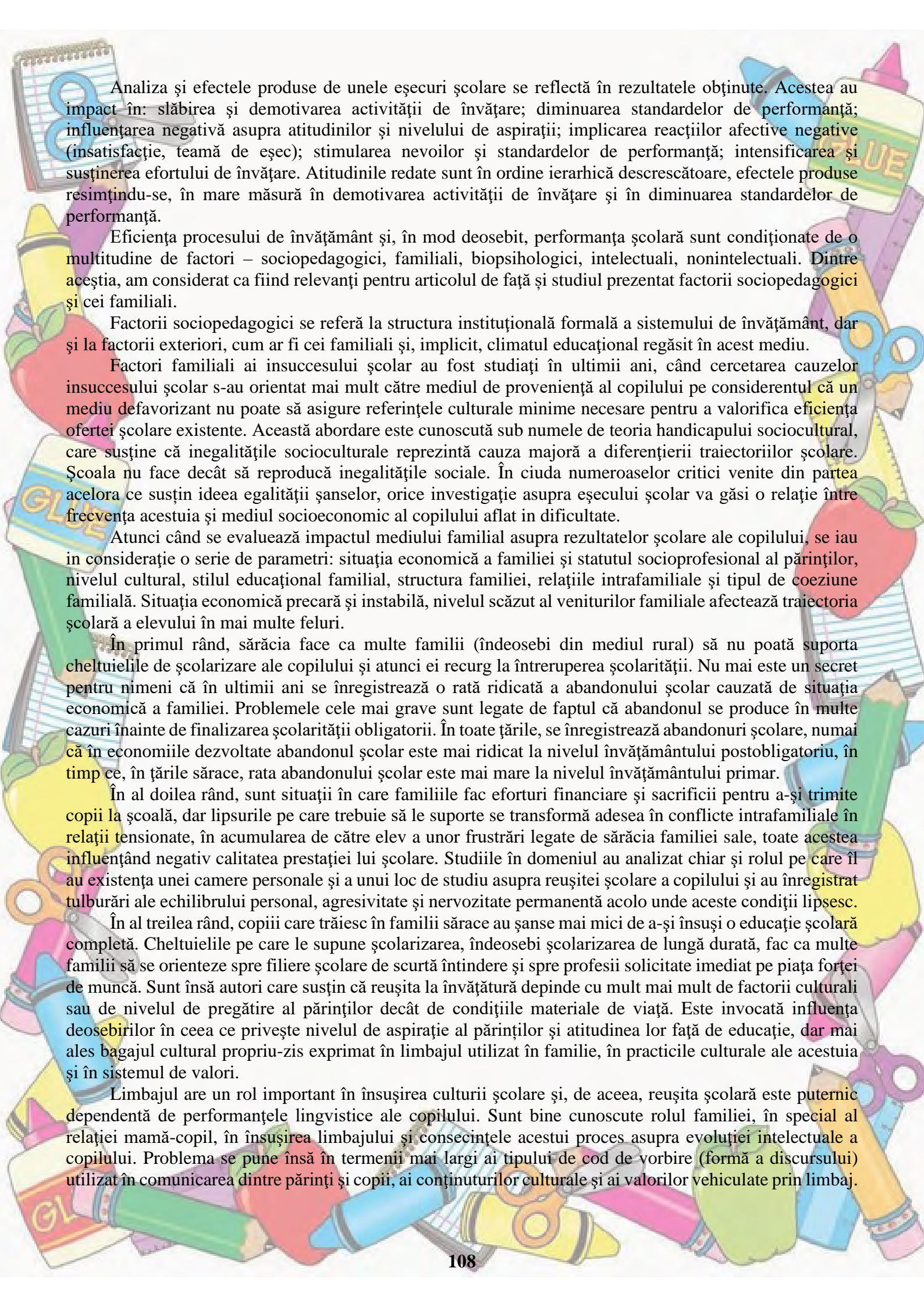
La acest început de mileniu, în acest moment crucial al transformărilor familiei din sine și pentru sine, în căutarea dramatică a noilor modele de viață, o meditație prospectivă ne-ar putea ilumina poate asupra sensurilor și tendințelor ei evolutive.

Am plecat în acest studiu de la premisa că succesul școlar se constituie într-un factor motivator în activitatea de pregătire, iar insuccesul – într-un factor demotivator. În același timp, succesul este asociat motivației de performanță, iar insuccesul este în corespondență cu motivația de evitare a eșecului. Pentru a evidenția acest lucru, cea mai adecvată acestui studiu este paradigma psihopedagogică, aceasta exprimându-se astfel: succesul școlar și, implicit, performanța umană sunt explicate prin gradul de adecvare dintre nivelul dezvoltării psihofizice a elevului și solicitările obiective ce i se adresează în procesul de învățământ. Mai simplu spus, succesul școlar și performanța umană desemnează concordanța ce se stabilește între solicitări și nivelul dezvoltării personalității elevilor, iar insuccesul desemnează eșecul, nereușita, rămânerea în urmă la învățătură.

Performanțele școlare sunt indisolubil legate de succesele obținute (acestea fiind tot o performanță, dar cu un grad de subiectivitate mult mai ridicat, raportat la nivelul de aspirații individual, pe când performanța este mai standardizată, în raport cu anumite standarde evaluative).

Performanțele și succesele școlare influențează pozitiv activitatea de învățare. O analiză privind gradualitatea acestor influențe în corelație cu anumite efecte produse s-ar concretiza astfel: intensificarea și susținerea efortului de învățare, stimularea nevoii și standardelor de performanță, producerea de reacții afective pozitive, influența pozitivă asupra atitudinilor și nivelului de aspirații.

Relația directă dintre performanțele și succesele școlare se reflectă, în primul rând, prin atitudinile față de activitatea desfășurată preponderent prin latura motivațională exprimată mai mult prin nivelul de aspirație și, într-o mai mică măsură, prin nevoi și standarde înalte, foarte mulți elevi complăcându-se în limitele acceptabile ale rezultatelor obținute.

Analiza și efectele produse de unele eșecuri școlare se reflectă în rezultatele obținute. Acestea au impact în: slăbirea și demotivarea activității de învățare; diminuarea standardelor de performanță; influențarea negativă asupra atitudinilor și nivelului de aspirații; implicarea reacțiilor afective negative (insatisfacție, teamă de eșec); stimularea nevoilor și standardelor de performanță; intensificarea și susținerea efortului de învățare. Atitudinile redată sunt în ordine ierarhică descrescătoare, efectele produse resimțindu-se, în mare măsură în demotivarea activității de învățare și în diminuarea standardelor de performanță.

Eficiența procesului de învățământ și, în mod deosebit, performanța școlară sunt condiționate de o multitudine de factori – sociopedagogici, familiali, biopsihologici, intelectuali, nonintelectuali. Dintre aceștia, am considerat ca fiind relevanți pentru articolul de față și studiul prezentat factorii sociopedagogici și cei familiali.

Factorii sociopedagogici se referă la structura instituțională formală a sistemului de învățământ, dar și la factorii exteriori, cum ar fi cei familiali și, implicit, climatul educațional regăsit în acest mediu.

Factori familiali ai insuccesului școlar au fost studiați în ultimii ani, când cercetarea cauzelor insuccesului școlar s-au orientat mai mult către mediul de proveniență al copilului pe considerentul că un mediu defavorizant nu poate să asigure referințele culturale minime necesare pentru a valorifica eficiența ofertei școlare existente. Această abordare este cunoscută sub numele de teoria handicapului sociocultural, care susține că inegalitățile socioculturale reprezintă cauza majoră a diferențierii traiectoriilor școlare. Școala nu face decât să reproducă inegalitățile sociale. În ciuda numeroaselor critici venite din partea acelor care susțin ideea egalității șanselor, orice investigație asupra eșecului școlar va găsi o relație între frecvența acestuia și mediul socioeconomic al copilului aflat în dificultate.

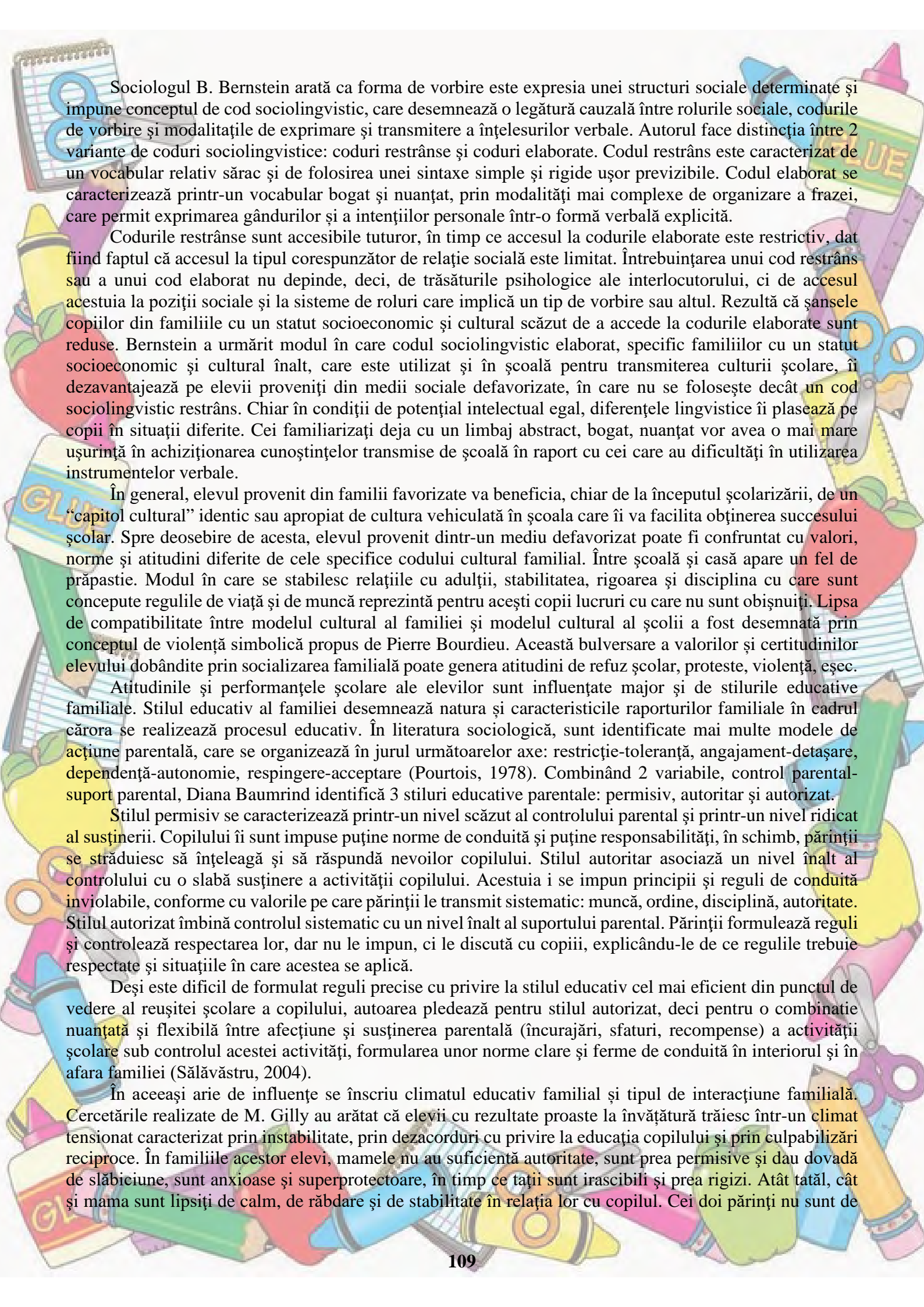
Atunci când se evaluează impactul mediului familial asupra rezultatelor școlare ale copilului, se iau în considerație o serie de parametri: situația economică a familiei și statutul socioprofesional al părinților, nivelul cultural, stilul educațional familial, structura familiei, relațiile intrafamiliale și tipul de coeziune familială. Situația economică precară și instabilă, nivelul scăzut al veniturilor familiale afectează traiectoria școlară a elevului în mai multe feluri.

În primul rând, sărăcia face ca multe familii (îndeosebi din mediul rural) să nu poată suporta cheltuielile de școlarizare ale copilului și atunci ei recurg la întreruperea școlarității. Nu mai este un secret pentru nimeni că în ultimii ani se înregistrează o rată ridicată a abandonului școlar cauzată de situația economică a familiei. Problemele cele mai grave sunt legate de faptul că abandonul se produce în multe cazuri înainte de finalizarea școlarității obligatorii. În toate țările, se înregistrează abandonuri școlare, numai că în economiile dezvoltate abandonul școlar este mai ridicat la nivelul învățământului postobligatoriu, în timp ce, în țările sărace, rata abandonului școlar este mai mare la nivelul învățământului primar.

În al doilea rând, sunt situații în care familiile fac eforturi financiare și sacrificii pentru a-și trimite copiii la școală, dar lipsurile pe care trebuie să le suporte se transformă adesea în conflicte intrafamiliale în relații tensionate, în acumularea de către elev a unor frustrări legate de sărăcia familiei sale, toate acestea influențând negativ calitatea prestației lui școlare. Studiile în domeniul au analizat chiar și rolul pe care îl au existența unei camere personale și a unui loc de studiu asupra reușitei școlare a copilului și au înregistrat tulburări ale echilibrului personal, agresivitate și nervozitate permanentă acolo unde aceste condiții lipsesc.

În al treilea rând, copiii care trăiesc în familii sărace au șanse mai mici de a-și însuși o educație școlară completă. Cheltuielile pe care le supune școlarizarea, îndeosebi școlarizarea de lungă durată, fac ca multe familii să se orienteze spre filiere școlare de scurtă întindere și spre profesii solicitate imediat pe piața forței de muncă. Sunt însă autori care susțin că reușita la învățătură depinde cu mult mai mult de factorii culturali sau de nivelul de pregătire al părinților decât de condițiile materiale de viață. Este invocată influența deosebirilor în ceea ce privește nivelul de aspirație al părinților și atitudinea lor față de educație, dar mai ales bagajul cultural propriu-zis exprimat în limbajul utilizat în familie, în practicile culturale ale acestuia și în sistemul de valori.

Limbajul are un rol important în însușirea culturii școlare și, de aceea, reușita școlară este puternic dependentă de performanțele lingvistice ale copilului. Sunt bine cunoscute rolul familiei, în special al relației mamă-copil, în însușirea limbajului și consecințele acestui proces asupra evoluției intelectuale a copilului. Problema se pune însă în termenii mai largi ai tipului de cod de vorbire (formă a discursului) utilizat în comunicarea dintre părinți și copii, ai conținuturilor culturale și ai valorilor vehiculate prin limbaj.

Sociologul B. Bernstein arată ca forma de vorbire este expresia unei structuri sociale determinate și impune conceptul de cod sociolingvistic, care desemnează o legătură cauzală între rolurile sociale, codurile de vorbire și modalitățile de exprimare și transmitere a înțeleșurilor verbale. Autorul face distincția între 2 variante de coduri sociolingvistice: coduri restrânse și coduri elaborate. Codul restrâns este caracterizat de un vocabular relativ sărac și de folosirea unei sintaxe simple și rigide ușor previzibile. Codul elaborat se caracterizează printr-un vocabular bogat și nuanțat, prin modalități mai complexe de organizare a frazei, care permit exprimarea gândurilor și a intențiilor personale într-o formă verbală explicită.

Codurile restrânse sunt accesibile tuturor, în timp ce accesul la codurile elaborate este restrictiv, dat fiind faptul că accesul la tipul corespunzător de relație socială este limitat. Întrebuințarea unui cod restrâns sau a unui cod elaborat nu depinde, deci, de trăsăturile psihologice ale interlocutorului, ci de accesul acestuia la poziții sociale și la sisteme de roluri care implică un tip de vorbire sau altul. Rezultă că șansele copiilor din familiile cu un statut socioeconomic și cultural scăzut de a accede la codurile elaborate sunt reduse. Bernstein a urmărit modul în care codul sociolingvistic elaborat, specific familiilor cu un statut socioeconomic și cultural înalt, care este utilizat și în școală pentru transmiterea culturii școlare, îi dezavantajează pe elevii proveniți din medii sociale defavorizate, în care nu se folosește decât un cod sociolingvistic restrâns. Chiar în condiții de potențial intelectual egal, diferențele lingvistice îi plasează pe copii în situații diferite. Cei familiarizați deja cu un limbaj abstract, bogat, nuanțat vor avea o mai mare ușurință în achiziționarea cunoștințelor transmise de școală în raport cu cei care au dificultăți în utilizarea instrumentelor verbale.

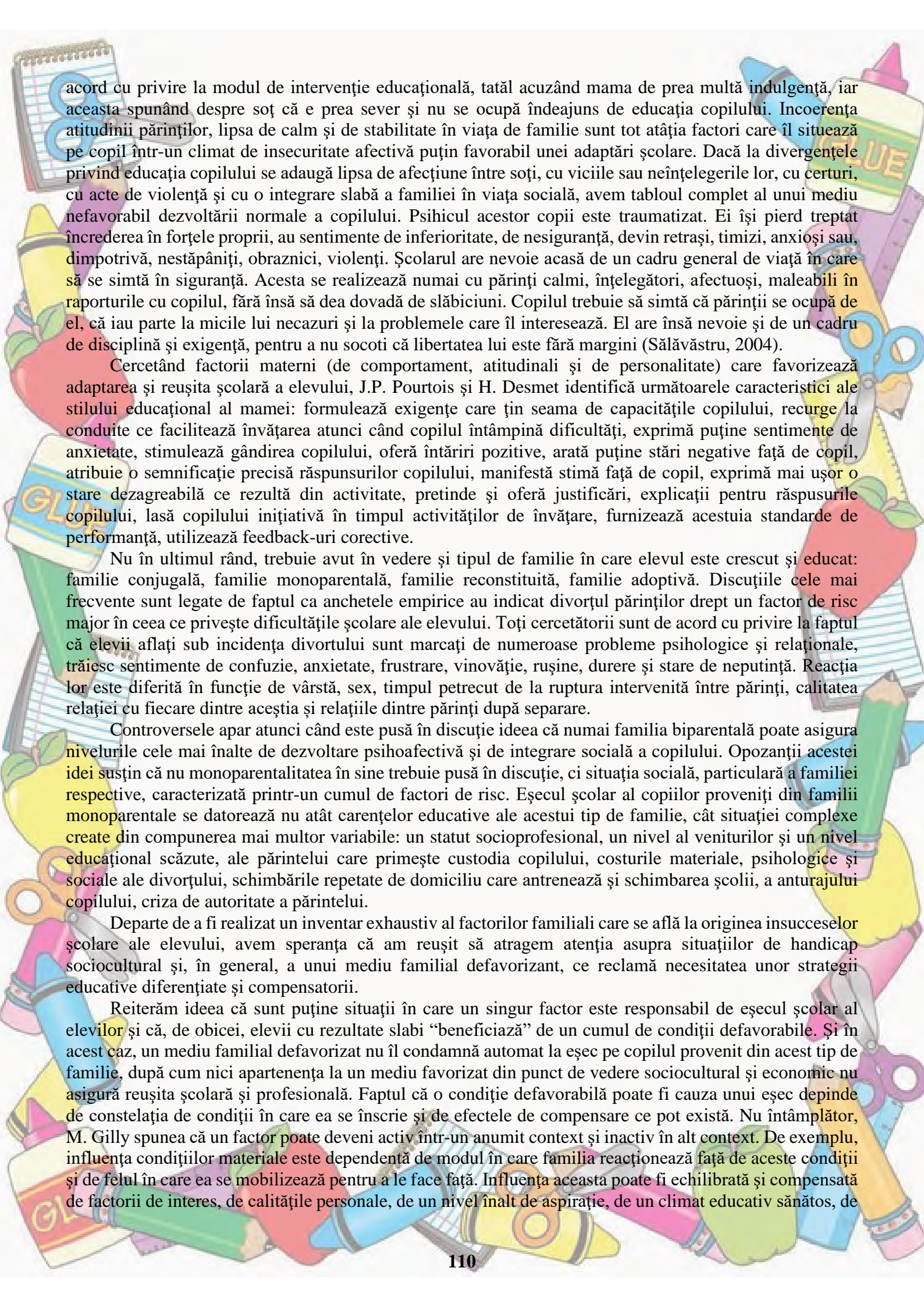
În general, elevul provenit din familia favorizată va beneficia, chiar de la începutul școlarizării, de un "capitol cultural" identic sau apropiat de cultura vehiculată în școala care îi va facilita obținerea succesului școlar. Spre deosebire de acesta, elevul provenit dintr-un mediu defavorizat poate fi confruntat cu valori, norme și atitudini diferite de cele specifice codului cultural familial. Între școală și casă apare un fel de prăpastie. Modul în care se stabilesc relațiile cu adulții, stabilitatea, rigoarea și disciplina cu care sunt concepute regulile de viață și de muncă reprezintă pentru acești copii lucruri cu care nu sunt obișnuiți. Lipsa de compatibilitate între modelul cultural al familiei și modelul cultural al școlii a fost desemnată prin conceptul de violență simbolică propus de Pierre Bourdieu. Această bulversare a valorilor și certitudinilor elevului dobândite prin socializarea familială poate genera atitudini de refuz școlar, proteste, violență, eșec.

Atitudinile și performanțele școlare ale elevilor sunt influențate major și de stilurile educative familiale. Stilul educativ al familiei desemnează natura și caracteristicile raporturilor familiale în cadrul cărora se realizează procesul educativ. În literatura sociologică, sunt identificate mai multe modele de acțiune parentală, care se organizează în jurul următoarelor axe: restricție-toleranță, angajament-detașare, dependență-autonomie, respingere-acceptare (Pourtois, 1978). Combinând 2 variabile, control parental-suport parental, Diana Baumrind identifică 3 stiluri educative parentale: permisiv, autoritar și autorizat.

Stilul permisiv se caracterizează printr-un nivel scăzut al controlului parental și printr-un nivel ridicat al susținerii. Copilului îi sunt impuse puține norme de conduită și puține responsabilități, în schimb, părinții se străduiesc să înțeleagă și să răspundă nevoilor copilului. Stilul autoritar asociază un nivel înalt al controlului cu o slabă susținere a activității copilului. Acestuia i se impun principii și reguli de conduită inviolabile, conforme cu valorile pe care părinții le transmit sistematic: muncă, ordine, disciplină, autoritate. Stilul autorizat îmbină controlul sistematic cu un nivel înalt al suportului parental. Părinții formulează reguli și controlează respectarea lor, dar nu le impun, ci le discută cu copiii, explicându-le de ce regulile trebuie respectate și situațiile în care acestea se aplică.

Deși este dificil de formulat reguli precise cu privire la stilul educativ cel mai eficient din punctul de vedere al reușitei școlare a copilului, autoarea pledează pentru stilul autorizat, deci pentru o combinație nuanțată și flexibilă între afecțiune și susținerea parentală (încurajări, sfaturi, recompense) a activității școlare sub controlul acestei activități, formularea unor norme clare și ferme de conduită în interiorul și în afara familiei (Sălăvăștru, 2004).

În aceeași arie de influențe se înscriu climatul educativ familial și tipul de interacțiune familială. Cercetările realizate de M. Gilly au arătat că elevii cu rezultate proaste la învățătură trăiesc într-un climat tensionat caracterizat prin instabilitate, prin dezacorduri cu privire la educația copilului și prin culpabilizări reciproce. În familiile acestor elevi, mamele nu au suficientă autoritate, sunt prea permissive și dau dovadă de slăbiciune, sunt anxioase și superprotectoare, în timp ce tații sunt irascibili și prea rigizi. Atât tatăl, cât și mama sunt lipsiți de calm, de răbdare și de stabilitate în relația lor cu copilul. Cei doi părinți nu sunt de

acord cu privire la modul de intervenție educațională, tatăl acuzând mama de prea multă indulgență, iar aceasta spunând despre soț că e prea sever și nu se ocupă îndeajuns de educația copilului. Incoerența atitudinii părinților, lipsa de calm și de stabilitate în viața de familie sunt tot atâția factori care îl situează pe copil într-un climat de insecuritate afectivă puțin favorabil unei adaptări școlare. Dacă la divergențele privind educația copilului se adaugă lipsa de afecțiune între soți, cu viciile sau neînțelegerile lor, cu certuri, cu acte de violență și cu o integrare slabă a familiei în viața socială, avem tabloul complet al unui mediu nefavorabil dezvoltării normale a copilului. Psihicul acestor copii este traumatizat. Ei își pierd treptat încrederea în forțele proprii, au sentimente de inferioritate, de nesiguranță, devin retrași, timizi, anxioși sau, dimpotrivă, nestăpâniți, obraznici, violenți. Școlarul are nevoie acasă de un cadru general de viață în care să se simtă în siguranță. Acesta se realizează numai cu părinți calmi, înțelegători, afectuoși, maleabili în raporturile cu copilul, fără însă să dea dovadă de slăbiciuni. Copilul trebuie să simtă că părinții se ocupă de el, că iau parte la micile lui necazuri și la problemele care îl interesează. El are însă nevoie și de un cadru de disciplină și exigență, pentru a nu socoti că libertatea lui este fără margini (Sălăvăstru, 2004).

Cercetând factorii materni (de comportament, atitudinali și de personalitate) care favorizează adaptarea și reușita școlară a elevului, J.P. Pourtois și H. Desmet identifică următoarele caracteristici ale stilului educațional al mamei: formulează exigențe care țin seama de capacitățile copilului, recurge la conduite ce facilitează învățarea atunci când copilul întâmpină dificultăți, exprimă puține sentimente de anxietate, stimulează gândirea copilului, oferă întăriri pozitive, arată puține stări negative față de copil, atribuie o semnificație precisă răspunsurilor copilului, manifestă stimă față de copil, exprimă mai ușor o stare dezagreabilă ce rezultă din activitate, pretinde și oferă justificări, explicații pentru răspunsurile copilului, lasă copilului inițiativă în timpul activităților de învățare, furnizează acestuia standarde de performanță, utilizează feedback-uri corective.

Nu în ultimul rând, trebuie avut în vedere și tipul de familie în care elevul este crescut și educat: familie conjugală, familie monoparentală, familie reconstituită, familie adoptivă. Discuțiile cele mai frecvente sunt legate de faptul ca anchetele empirice au indicat divorțul părinților drept un factor de risc major în ceea ce privește dificultățile școlare ale elevului. Toți cercetătorii sunt de acord cu privire la faptul că elevii aflați sub incidența divorțului sunt marcați de numeroase probleme psihologice și relaționale, trăiesc sentimente de confuzie, anxietate, frustrare, vinovăție, rușine, durere și stare de neputință. Reacția lor este diferită în funcție de vârstă, sex, timpul petrecut de la ruptura intervenită între părinți, calitatea relației cu fiecare dintre aceștia și relațiile dintre părinți după separare.

Controversele apar atunci când este pusă în discuție ideea că numai familia biparentală poate asigura nivelurile cele mai înalte de dezvoltare psihoafectivă și de integrare socială a copilului. Opozanții acestei idei susțin că nu monoparentalitatea în sine trebuie pusă în discuție, ci situația socială, particulară a familiei respective, caracterizată printr-un cumul de factori de risc. Eșecul școlar al copiilor proveniți din familii monoparentale se datorează nu atât carențelor educative ale acestui tip de familie, cât situației complexe create din compunerea mai multor variabile: un statut socioprofesional, un nivel al veniturilor și un nivel educațional scăzute, ale părintelui care primește custodia copilului, costurile materiale, psihologice și sociale ale divorțului, schimbările repetate de domiciliu care antrenează și schimbarea școlii, a anturajului copilului, criza de autoritate a părintelui.

Departea de a fi realizat un inventar exhaustiv al factorilor familiari care se află la originea insucceselor școlare ale elevului, avem speranța că am reușit să atragem atenția asupra situațiilor de handicap sociocultural și, în general, a unui mediu familial defavorizant, ce reclamă necesitatea unor strategii educative diferențiate și compensatorii.

Reiterăm ideea că sunt puține situații în care un singur factor este responsabil de eșecul școlar al elevilor și că, de obicei, elevii cu rezultate slabi "beneficiază" de un cumul de condiții defavorabile. Și în acest caz, un mediu familial defavorizat nu îl condamnă automat la eșec pe copilul provenit din acest tip de familie, după cum nici apartenența la un mediu favorizat din punct de vedere sociocultural și economic nu asigură reușita școlară și profesională. Faptul că o condiție defavorabilă poate fi cauza unui eșec depinde de constelația de condiții în care ea se înscrie și de efectele de compensare ce pot exista. Nu întâmplător, M. Gilly spunea că un factor poate deveni activ într-un anumit context și inactiv în alt context. De exemplu, influența condițiilor materiale este dependentă de modul în care familia reacționează față de aceste condiții și de felul în care ea se mobilizează pentru a le face față. Influența aceasta poate fi echilibrată și compensată de factorii de interes, de calitățile personale, de un nivel înalt de aspirație, de un climat educativ sănătos, de

încurajările adecvate ale părinților. Aceasta ar însemna că influența mediului nefavorabil se diminuează la elevii foarte dotați sau foarte motivați.

Pentru a cerceta influența stilurilor educative parentale asupra reușitei școlare, am efectuat un studiu de specialitate având ca obiectiv general cunoașterea atitudinii părinților față de educație, identificarea zonelor deficitare, precum și interesul acestora pentru un program de consiliere în vederea eficientizării parteneriatului cu școala. Obiectivele operaționale utilizate în cadrul acestui studiu au fost: identificarea gradului de implicare a părinților în activitatea educativă a copiilor; optimizarea relațiilor de tip copil – părinte și școală – familie; importanța rezultatelor școlare în raport cu necesitățile profesionale ale vieții cotidiene, din perspectiva părinților.

Pentru atingerea acestor obiective, s-a folosit ca instrument chestionarul, obiectivitatea acestuia crescând gradul de semnificație a rezultatelor obținute.

În construirea chestionarului, s-a acordat importanță formulării întrebărilor, structurii chestionarului (succesiunea întrebărilor), lungimii chestionarului, punerii în pagină și construcției itemilor. La elaborarea itemilor, s-au folosit atât întrebări cu răspunsuri închise (dihotomice sau la alegere), cât și întrebări cu răspunsuri deschise (cu răspunsuri scurte).

Participanții la cercetare au fost selectați atât din mediul urban, cât și din mediul rural. Alegerea a fost motivată de specificul temei de cercetare, urmărind influențele mediului asupra concepțiilor de educație ale părinților. Am efectuat personal aplicarea chestionarului, pentru a elimina erorile de înțelegere și completare a datelor. Folosind ca procedură de selecție vârsta copiilor, am aplicat testul pe un lot de 60 de subiecți – câte 20 pentru fiecare perioadă de vârstă, corespunzătoare ciclurilor de învățământ, primar, gimnazial și liceal.

Pentru a interpreta modul de înțelegere a importanței educației din cadrul familiei, din răspunsurile date de către părinți la întrebarea „Ce înțelegeți prin expresia «Cei 7 ani de acasă?»», s-a întocmit o listă cu răspunsurile cele mai frecvente, pe fiecare categorie de vârstă studiată.

Pentru categoria 6-10 ani:

- educația dată de familie în primii 7 ani de viață;
- educație elementară;
- bună creștere;
- primii pași în viață;
- sunt importanți pentru copil;
- dacă sunt cei 7 ani de acasă, se vor vedea în timp;
- dreptul copiilor la educație;
- expresie pe cale de dispariție în societatea de azi;

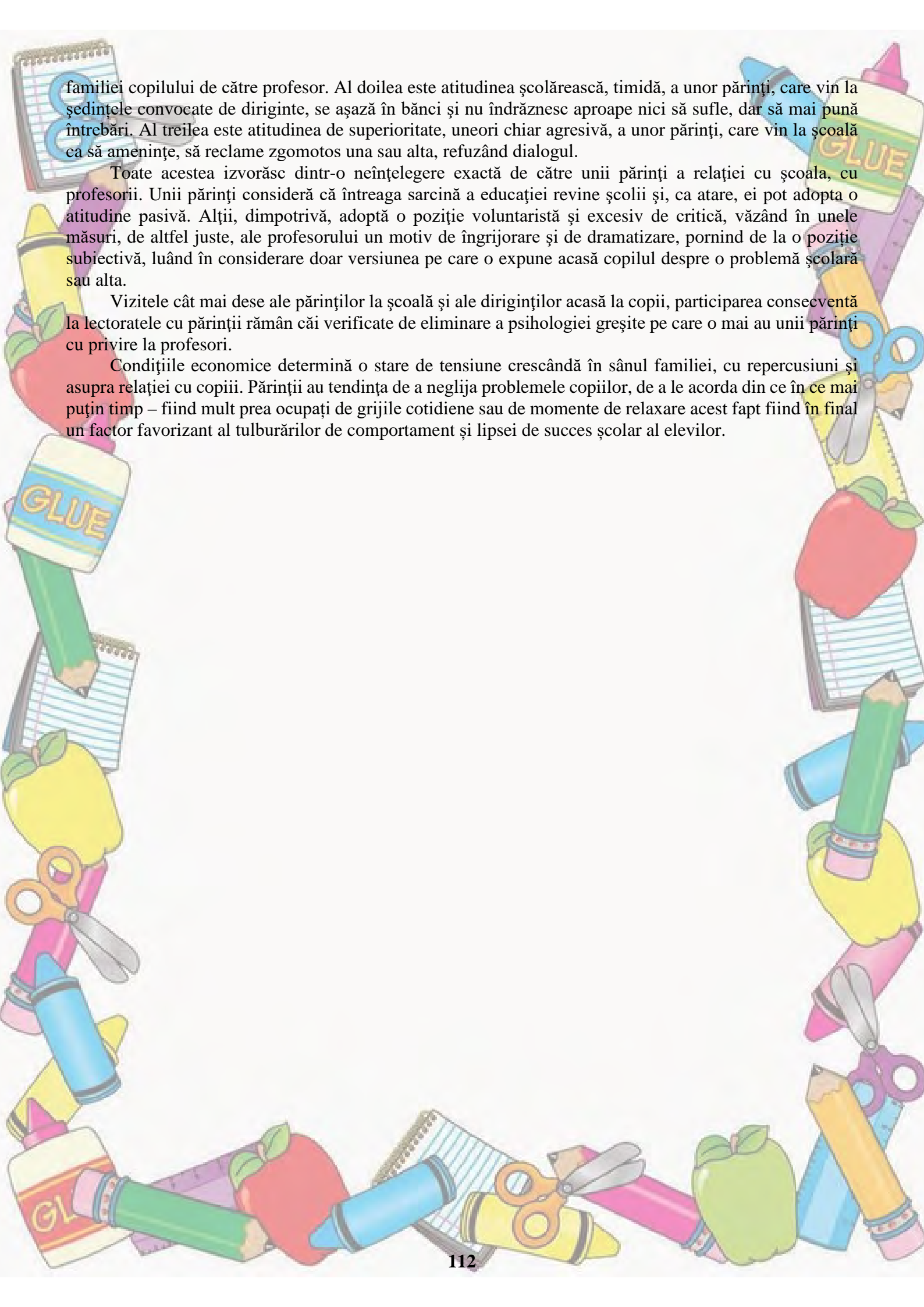
Pentru categoria 11-14 ani:

- educația primită înaintea începerii școlii;
- respect, bun simț;
- minimum de cultură generală;
- o expresie perimată, a se vedea realitatea cotidiană!;
- formarea vocabularului;
- comportament adecvat la situație;
- educație intenționată, respectarea regulilor care i se impun;
- bazele evoluției ulterioare a adultului;

Pentru categoria 15-18 ani:

- educația primită de la părinți până la vârsta de 7 ani;
- educația trebuie impusă din primii ani de viață;
- însușirea regulilor elementare de comportament;
- educația de bază în formarea pentru viață;
- nimic;
- nu mai sunt importanți, pentru că astăzi câștigă cei cu tupeu, fără educație;
- faptul că trebuie dat copilul la școală de la 7 ani;

În urma studiului, putem să afirmăm că, în general, există o anumită distanță psihologică între cele două categorii principale de educatori, părinții și profesorii. Ea se manifestă în diferite moduri, dintre care vom aminti doar trei, mai frecvent întâlnite. Primul este ocolirea școlii de către părinți sau, reciproc, ocolirea

familiei copilului de către profesor. Al doilea este atitudinea școlărească, timidă, a unor părinți, care vin la ședințele convocate de diriginte, se așază în bănci și nu îndrăznesc aproape nici să sufle, dar să mai pună întrebări. Al treilea este atitudinea de superioritate, uneori chiar agresivă, a unor părinți, care vin la școală ca să amenințe, să reclame zgomotos una sau alta, refuzând dialogul.

Toate acestea izvorăsc dintr-o neînțelegere exactă de către unii părinți a relației cu școala, cu profesorii. Unii părinți consideră că întreaga sarcină a educației revine școlii și, ca atare, ei pot adopta o atitudine pasivă. Alții, dimpotrivă, adoptă o poziție voluntaristă și excesiv de critică, văzând în unele măsuri, de altfel juste, ale profesorului un motiv de îngrijorare și de dramatizare, pornind de la o poziție subiectivă, luând în considerare doar versiunea pe care o expune acasă copilul despre o problemă școlară sau alta.

Vizitele cât mai dese ale părinților la școală și ale diriginților acasă la copii, participarea consecventă la lectoratele cu părinții rămân căi verificate de eliminare a psihologiei greșite pe care o mai au unii părinți cu privire la profesori.

Condițiile economice determină o stare de tensiune crescândă în sânul familiei, cu repercusiuni și asupra relației cu copiii. Părinții au tendința de a neglija problemele copiilor, de a le acorda din ce în ce mai puțin timp – fiind mult prea ocupați de grijile cotidiene sau de momente de relaxare acest fapt fiind în final un factor favorizant al tulburărilor de comportament și lipsei de succes școlar al elevilor.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

ARDEIU IULICA-DANIELA
LICEUL TEHNOLOGIC MOTRU

Parentingul competent cuprinde comportamente care facilitează dezvoltarea sentimentului de competență la copil – acestea sunt:

1. Părintele este activ și pozitiv implicat în viața copilului.
2. Dialogul dintre părinte și copil este direct, deschis și cooperant.
3. Părinții comunică între ei cooperant.
4. Părintele este flexibil în stabilirea limitelor de comportament.
5. Părintele modulează în mod potrivit exprimarea iubirii și intimității.
6. Părintele stabilește limite clare între copil și mediu.
7. Părintele identifică și înțelege nevoile copilului.
8. Părintele face observații corecte atât asupra comportamentului copilului, cât și asupra propriului său comportament.
9. Părintele dezvoltă și încurajează independența, dezvoltarea personală, responsabilitatea socială și încrederea în sine a copilului.
10. Părintele dezvoltă și întărește stima de sine a copilului.
11. Părintele cunoaște punctele tari și punctele slabe ale copilului.
12. Părintele este perceput de către copil ca un model de rol pozitiv.
13. Părintele aplică strategii potrivite de disciplinare.
14. Părintele sprijină relația copilului cu celălalt părinte.
15. Părintele încurajează comportamentele adecvate social și respectul pentru regulile care guvernează societatea.

Parentingul deficitar reprezintă orice atitudine sau comportament al părintelui care expune copilul la risc. Poate fi vorba despre: comportamente adictive, abuzive sau disfuncționale din punct de vedere emoțional, comportamente sau atitudini nepotrivite din punct de vedere social. Părinții care se încadrează în acest grup pot crește copii cu probleme emoționale, psihologice, sociale sau educaționale. Comportamentele de parenting deficitar cuprind:

1. Consumul și abuzul de substanțe
2. Abuzul fizic
3. Abuzul sexual
4. Stilul de parenting caracterizat prin neglijare
5. Stilul de parenting autoritar
6. Consumul și abuzul de alcool
7. Abuzul emoțional/psihologic
8. Abuzul verbal
9. Abuzul de putere și control în relație
10. Boala mentală gravă a părintelui

Evaluarea competențelor parentale. Budd (2001) propune un model sistematizat al evaluării competențelor parentale. Conform acestui model, se recomandă focalizarea pe capacitățile și deficiențele persoanei ca părinte și pe relația părinte-copil. Caracteristicile psihologice ale persoanei trebuie relaționate cu aspectele specifice ale rolului de părinte, subliniind modul în care fiecare trăsătură psihologică poate deveni un factor protectiv sau un factor de risc pentru copil. Evaluarea trebuie de asemenea să se centreze

pe capacitățile funcționale ale părintelui, măsurând ce înțelege, crede, știe, face plus ce este capabil să facă în viitor pentru copil.

Abordarea trebuie să fie una constructivă, centrată pe identificarea punctelor tari ale părintelui mai degrabă decât pe vânărea deficiențelor. În final trebuie să facem o evaluare comparativă a competenței parentale a celor doi părinți.

În acest context, Budd definește termenul de ”competența parentală minimă”. Aceasta este pragul inferior acceptabil al abilităților parentale, considerat suficient pentru a proteja siguranța și bunăstarea copilului.

Budd a descris șapte criterii care definesc competența parentală minimă:

1. Funcționarea intelectuală a părintelui
2. Funcționarea socială și capacitatea de adaptare a părintelui
3. Personalitatea părintelui și funcționarea emoțională
4. Cunoștințele, atitudinile și percepțiile părintelui
5. Interacțiunile părinte-copil
6. Nevoile de dezvoltare ale copilului
7. Răspunsul părintelui la intervențiile anterioare și potențialul de schimbare.

Principalele metode de evaluare a competențelor parentale sunt:

1. Interviu clinic semistrukturat – în care aceleași întrebări să fie puse ambilor părinți, permițând astfel compararea răspunsurilor, dar în același timp să permit și particularizarea relației unice pe care fiecare dintre părinți o are cu copilul.

2. Testele psihologice utilizate trebuie să îndeplinească criteriile de validitate. Aici intră atât inventare de personalitate, pentru a avea o imagine clară asupra trăsăturilor de personalitate ale părinților, în măsura în care acestea le influențează competența emoțională, cât și testele clinice, cu scopul de a identifica eventualele tulburări mentale grave la părinți.

3. Chestionarele de tip self-report se utilizează în special pentru a măsura/ analiza diferite aspecte ale activității de parenting. Cele mai utilizate sunt ”Parent-Child Relationship Inventory – PCRI” (Anthony Gerard) și ”Parenting Stress Index – PSI4” (Richard Aidin), din păcate niciunul dintre ele nefiind adaptat populației române.

4. Observația directă – pentru a obține informații relevante privind relația părinte – copil; se face de regulă atât la domiciliu, cât și în cabinetul de psihologie. Un caz particular sunt exercițiile dinamice de observație directă – metoda ”strange situation”, utilizată pentru evaluarea calității relației de atașament la copiii mici.

Bibliografie

1. Banciu D., Radulescu S., -, „Adolescenții și familia”, Ed. Mirton, Timisoara, 2004
2. OPTIMIZAREA PERSONALĂ A ADOLESCENȚELOR DIN CENTRELE DE PLASAMENT, Elena Anghel Diana Vasile, CPE, 2004
3. Erikson, E. H. (1980). Identity and the lifecycle: A Reissue. New York: W. W. Norton.
4. BAZELE GÂNDIRII CRITICE Prof. univ. dr. Petre Bieltz, editura universității Titu Maiorescu, anul 2005

DE CE AU NEVOIE COPIII?

PROF. ÎNV. PRIMAR ARDELEAN CRISTINA-DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „I. G. DUCA” PETROȘANI

„Pe măsură ce copiii tăi cresc e posibil să uite ce le-ai spus, dar nu vor uita niciodată cum i-ai făcut să se simtă.”

Kevin Heath

Despre calitatea relației educaționale se vorbește tot mai mult în ultima vreme. Cele mai prețioase cadouri pe care le putem oferi copiilor sunt rădăcinile responsabilității și aripile independenței. Un aspect foarte important este – învățarea din timp a valorilor.

În interiorul familiei copilul are posibilitatea de a lua contact cu anumite modele de conduită cu anumite deprinderi și norme dezirabile din punct de vedere socio-moral. Personalitatea părinților trebuie să fie un laborator de informație, de acțiune pozitivă, de noutate, însușiri care se transferă în personalitatea copiilor fără eforturi speciale, ci într-un climat de congruență nedisimulată.

Climatul familial cu cel mai puternic impact pozitiv asupra formării copilului, este climatul susținut de o constantă afectivă, bine temperată, manifestată în toate situațiile prin răbdare, calm, înțelegere, multă pricepere și devotament față de educația copilului.

Practica educațională dovedește, la fiecare pas, că nimic în ceea ce-l înconjoară pe copil nu are o mai puternică forță decât afecțiunea, ca element distinctiv al ambiției necesare dezvoltării puiului de om.

Cele mai frumoase raționamente și cele mai nobile sfaturi nu fac cât un gest de mărinimie, de iubire și încredere. Exemplele de dragoste, de comportare delicată și respect îi fac pe copii să nutrească, la rândul lor, dragoste și respect față de părinți, față de frați și, mai târziu, față de educatori și colegi.

În teoria pedagogică, precum și în practica educațională, noțiunea de dragoste nu poate fi gândită decât împreună cu noțiunea de exigență.

Actul pedagogic, fie în școală, fie în familie, evoluează pe cadranul dragoste-exigență, iubire-respect, autoritate-încredere. Doza de afectivitate în educație nu poate fi măsurată cu vreo unitate anume. N-a fost creat încă un grafic cu prescripții fixe de dăruire afectivă și de însumare a exigențelor. Măsura de distribuție ține de condițiile concrete și de tactul cu care părinții conduc procesul formării copilului.

Hotărârea cu care trebuie impuse regulile morale nu trebuie să fie înțeleasă cu brutalitate, ci ca mobilizare progresivă a efortului de a săvârși fapte demne de laudă, oferindu-i copilului posibilitatea de a-și dezvălui întregul potențial. Nu teama de pedeapsă trebuie să-l determine pe copil la acțiune, ci plăcerea de a îndeplini o sarcină, de a se bucura de aprecierea celor din jur și de a se afirma ca personalitate. Viața nu iartă bâlbâielile educative și nu așteaptă scuze, ci fapte.

În concluzie, așa cum am spus, copiii au nevoie, în primul rând, de iubire necondiționată. Ei tânjesc după dragostea părinților și a celorlalți membri ai familiei, indiferent de cum arată, ce pot să facă, sau dacă sunt sau nu sănătoși, deoarece, în general, ei au două temeri, și anume, că nu sunt iubiți pentru că nu merită, din cauza fizicului, a sănătății sau a eșecurilor repetate și că nici ei, la rândul lor, nu-i pot iubi pe alții, că nu-și pot exprima liber sentimentele.

De asemenea, copiii simt nevoia de relație. Dacă familia nu reacționează bine, copilul nu este capabil de relații armonioase, nici cu părinții, nici cu ceilalți. Dacă în familie sunt numai restricții, copilul devine un rebel, un veșnic neadaptat. Dimpotrivă, dacă i se acordă deplină libertate prea de timpuriu, atunci copilul devine derutat.

La fel de importantă este și nevoia de exemplu. Acțiunile și faptele părinților au mai mult impact asupra lor decât cuvintele. Autoritatea părinților crește dacă sunt perseverenți, adică ceea ce cer și controlează, și nu schimbă ușor cerințele. Împlinirea părinților este, de asemenea, foarte importantă.

Responsabilitatea de părinte nu se reduce la îngrijire, mâncare, adăpost, haine, asigurarea unei școli, este o sarcină neîntreruptă, care cere instruire. Nu există școli specializate pentru aceasta, ci rolul de părinte se învață mai întâi din familie, apoi din exemplele din jur. Instruiți-vă copiii pentru a fi părinți buni de mâine.

BIBLIOGRAFIE :

1. Caluschi, Mariana, „ Probleme de Psihologie Socială ”, Editura Cantes, Iași, 2001.
2. Stănciulescu, Elisabeta, „ Sociologia Educației Familiei ” Editura Polirom, Iași, 1997.

EUCATOAREA, UN SPRIJIN REAL AL FAMILIEI ÎN ADAPTAREA ȘCOLARĂ A COPILULUI

PROF. ARDELEAN MARIOARA – GRĂD. P.P. NR. 4 LUGOJ

Obiectivul major al educației timpurii este pregătirea copilului pentru școală și dezvoltarea lui globală, holistică în plan fizic, cognitiv, socio-emoțional, limbaj, comunicare.

Un rol important în pregătirea copilului pentru școală îi revine grădiniței și implicit cadrelor didactice care coordonează activitatea ce se desfășoară în grădiniță.

Pregătirea copilului pentru școală nu se referă numai la al învăța pe acesta să scrie, să comunice, să socotească mai devreme, ci presupune a-l ajuta să interacționeze din proprie inițiativă cu copiii apropiați ca vârstă în diferite contexte, să-și adapteze comportamentul în funcție de regulile diferitelor situații, să împărtășească trăirile, emoțiile sale și să reacționeze adaptativ la contexte sociale variate, să aibă o stimă de sine crescută, încredere în forțele proprii, motivație și atitudine pozitivă față de activitatea de învățare, a-l pregăti pentru o nouă modalitate de dobândire a unor experiențe și cunoștințe, a-l ajuta să atingă o stare de disponibilitate pentru activitatea de învățare.

Copilul de grădiniță dorește să devină școlar, să poarte ghiozdan, să o cunoască pe d-na învățătoare. De aceea, consider că este necesar ca preșcolarii să fie pregătiți, să știe în ce constă rolul de școlar, ce sarcini le revin în această calitate și ce satisfacții au când obțin rezultate pe măsura muncii depuse. Pentru a depăși pragul dificil al școlarizării am inițiat diferite activități comune, grădiniță - școală încă de la grupa mică.

În activitățile pe domenii experiențiale, întâlnirile de dimineață, dar și în jocurile desfășurate în diferite momente ale zilei, am făcut deseori referiri la școală, la școlari, la d-na învățătoare, am invitat școlarii în vizită la grădiniță cu ocazia unor evenimente deosebite, am organizat vizite la școlile din apropierea grădiniței, am desfășurat activități în cadrul proiectelor educaționale, sau am participat la diferite ateliere de vară. Astfel, preșcolarii s-au familiarizat cu școala, au cunoscut mai multe d-ne învățătoare, s-au acomodat cu localul, cu băncile, au relaționat cu diferiți elevi, au luat contact cu rechizitele școlarului, ghiozdanul și abecedarul.

În cadrul proiectelor educaționale, am desfășurat activități comune în care atât preșcolarii, cât și școlarii și-au valorificat cunoștințele acumulate, deprinderile formate, potențialul creativ realizând diferite lucrări, care s-au remarcat prin originalitate, creativitate și imaginație.

Pentru a continua fără dificultate procesul de dobândire a cunoștințelor și de formare a priceperilor și deprinderilor început în grădiniță în grupa mică, respectiv la trei ani, am desfășurat activități demonstrative la care au participat atât învățătorii, cât și părinții copiilor, am organizat dezbateri, mese rotunde pe marginea curriculum-ului de educație timpurie, a scrisorilor metodice, am invitat colegii învățători la activitățile desfășurate în cadrul comisiei metodice și în cadrul schimburilor de experiență. De asemenea, am participat cu preșcolarii la diferite activități desfășurate la clasa pregătitoare, sau clasa I. Am organizat împreună diferite concursuri, expoziții cu lucrări, vizite pe la diferite obiective, jocuri distractive și de mișcare, am vizionat spectacole de teatru pentru copii, am colindat împreună de sărbători, ne-am jucat la locul de joacă sau în parcul copiilor. Ca urmare a acestor activități desfășurate cu regularitate, consecvență și profesionalism, pe parcursul celor trei ani de grădiniță, preșcolarii înscriși în 2019 la clasa pregătitoare s-au integrat cu ușurință în noul grup, au reacționat pozitiv la solicitările învățătorului, au acceptat școala ca pe ceva firesc și normal.

Educatorea este cea care sădește la copil încrederea, stima și respectul față de propria persoană. Pentru a sădi aceste calități trebuie să fim empatică, să-l tratăm pe copil cu respect, să înțelegem și să acceptăm diferențele dintre copii, să manifestăm flexibilitate, disponibilitate la nevoile copiilor, să încurajăm ideile și soluțiile originale, să recunoaștem calitățile și reușitele copiilor. De aceea, am urmărit permanent să le sădesc copiilor încrederea în forțele proprii, dragostea față de semeni, respectul față de cei din jur, să le las libertatea de a alege și de a fi aleși, de a-și asuma responsabilități și roluri.

Prin activitățile derulate, în parteneriat cu școala, copii au devenit mult mai receptivi, interesați și implicați, sociabili și comunicativi, deschiși și receptivi la nou.

Deci, pregătirea copilului pentru școală este o problemă complexă care vizează investigarea unei game extinse de disponibilități care asigură reușita startului școlar.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

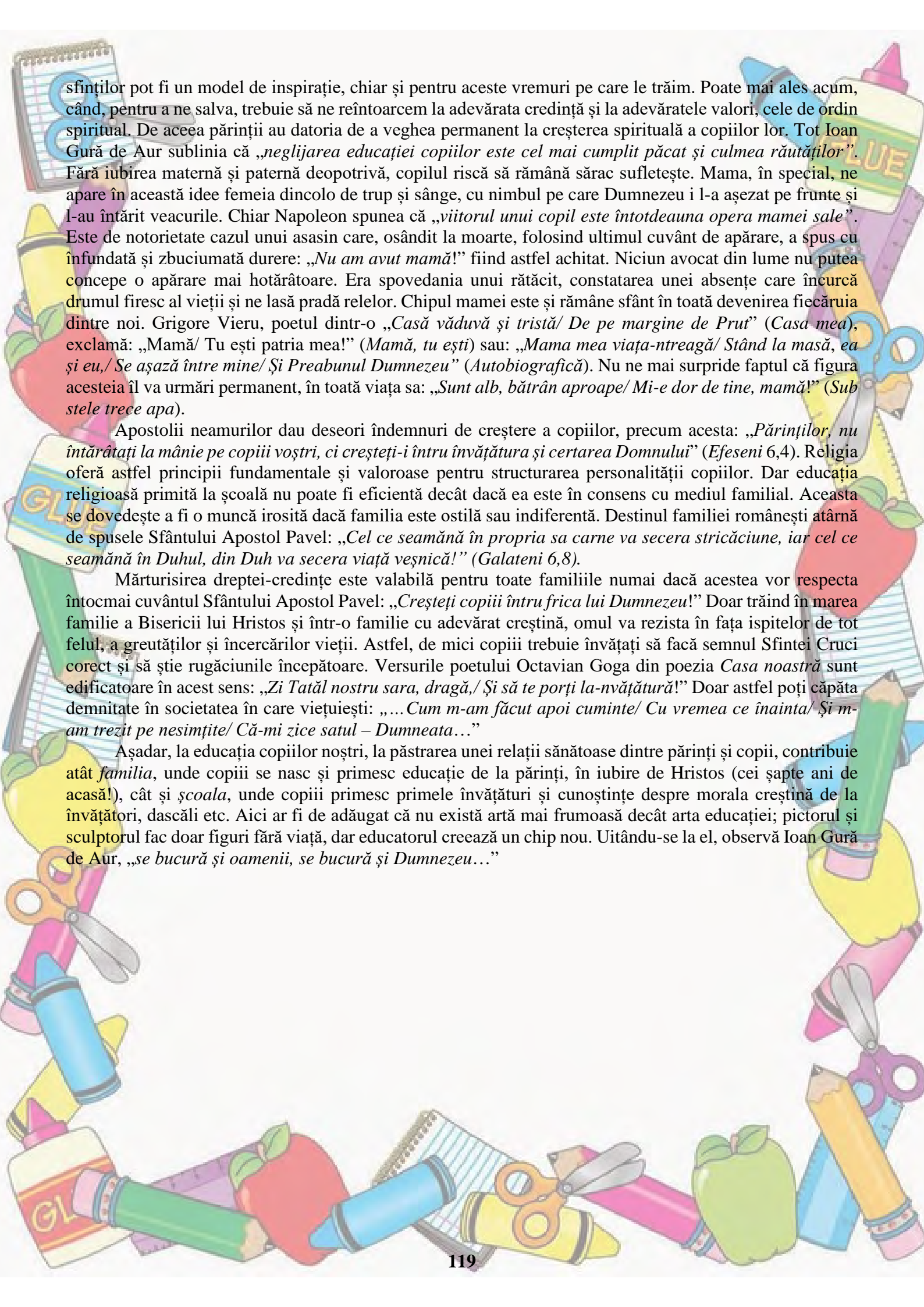
PROF. ARDELEANU-BLAGA NICUȚA

COLEGIUL DE INDUSTRIE ALIMENTARĂ „ELENA DOAMNA” GALAȚI

Pilonul central în jurul căruia gravitează și își menține identitatea și echilibrul specia umană este familia, un așezământ sacru fiindcă ea este sau ar trebui să fie împărăția tatălui, pacea mamei și raiul copilului. Nu întâmplător Sfântul Vasile cel Mare a considerat familia instituție divină, iar Maica Tereza, întrebată fiind ce să facem pentru a salva lumea, a spus: „*Mergeți acasă și iubiți-vă familia!*” În familia creștină armonia se naște prin respectarea poruncii divine: „*Copiii trebuie să-și cinstească părinții și să li se supună în toate*” (Ex.20,12 Ef.6,1-3), iar „*părinții trebuie să-și crească copiii întru învățătura și certarea Domnului, cu toată blândețea și răbdarea, sub niciun pretext care s-ar referi la ei, să nu le producă mânie și întristare*”. Totodată aici trebuie să primeze valorile spirituale și, dintre acestea, un loc special îl ocupă rugăciunea. Astfel, zicea Sfântul Vasile cel Mare, „*ne eliberăm de dorința nesăbuită de a strânge averi, de pofta după slava lumii acesteia, de plăcerile pe care ni le aduce desfătarea, de invidie și de orice gând rău asupra semenului nostru, pentru ca, fiind liniștiți sufletește și netulburați de nicio patimă, strălucirea lui Dumnezeu să fie curată și neîntunecată în noi, ca într-o oglindă*”. Din perspectiva existenței umane, familia este izvor și albie a vieții, conferind omului ajutor și siguranță încă de la primii pași prin viață fără de care nu îi poate face pe alții, iar din punct de vedere religios, aceasta reflectă misterul Sfintei Treimi, amintind de cuvântul Mântuitorului care a spus că „*Eu și Tatăl Una suntem*”. Astfel, bărbatul și femeia, prin sfânta taină a cununii, alcătuiesc o singură ființă, în lumina Sfintei Treimi, constituind Biserica cea mică (Biserica de acasă/ *ecclesia domestica*), în timp ce Biserica rămâne familia cea mare. În sânul familiei se promovează nu doar valorile lumii acesteia, ci, mai ales, valorile vieții veșnice. În acest sens, Sfântul Ioan Gură de Aur ne povățuiește: „*Folosiți-vă cu înțelepciune de viața de familie și veți fi primii în Împărăția cerurilor și vă veți bucura de toate bunurile!*”

Astăzi, mai mult ca oricând, trăim într-o lume obosită de multe neliniști, de frământări și trufie luciferică, așa cum a intuit-o și scriitorul rus Teodor Dostoievski: „*Vremurile noastre sunt vremea mediocrității, a lipsei de sentimente, a pasiunii pentru incultură, a lenei, a incapacității de a te apuca de treabă, a dorinței de a avea totul de-a gata*”, sau cum se reflectă în poezia mai puțin cunoscutului Artur Enășescu: „*Se sting credințele și timpul/ Își poartă valul înainte*” (*Credință*). E vremea ispitelor de tot felul, când cei tineri și nu numai cad pradă ușoară fărădelegilor. Când însă tinerețea „*își cere drepturile*”, e bine să ne fie pildă cuvintele Sfântului Apostol Pavel din *Epistola I Către Corinteni*: „*Toate ne sunt îngăduite, dar nu toate ne sunt de folos*”. În acest context și familia suferă o presiune nocivă din partea lumii și a forțelor demonice, care încearcă să o ducă pe aceasta spre încălcarea poruncilor dumnezeiești. Dar Dumnezeu, din iubirea Sa față de oameni, a întemeiat în Rai prima familie, binecuvântând-o și povățuind-o. Familia creștină este și prima școală a vieții. Mărturisirea dreptei-credințe de către copil în societate – mediul în care se formează, se desăvârșește, este izvorâtă și susținută în timp din viața de familie. Aceasta presupune o răspundere deosebită a părinților pentru copiii lor, pentru sufletele acestora, după cum ne învață și Sfântul Ioan Gură de Aur: „*Nu în a procura averi pentru copii trebuie să se străduiască părinții, ci a-i învăța pe aceștia cum să devină virtuoși și înțelepți*”. Se întâmplă, nu o dată, ca părinții să nu poată abate pe copii de pe o cale greșită (deși „*din pom bun, roadă bună iese!*”), dar cei care și-au făcut totuși datoria de părinți au măcar ușurarea de a fi împlinit-o. Părinții sunt slava copiilor lor, iar copiii ajung pentru părinții lor, după educația pe care au căpătat-o, răsplată sau pedeapsă, fiindcă, după vorbele cronicarului Miron Costin din lucrarea *Despre părinți și copii*, „*feciorii cei buni adaugă și cresc numele părinților lor și-l fac fără de moarte, iar feciorii cei răi ocărăsc și sting numele părinților buni*”.

Când spui familie, te gândești imediat la dragoste, fiindcă o familie adevărată este cea întemeiată din iubire unii față de ceilalți, dar mai ales din dragoste față de Dumnezeu. O astfel de familie a fost cea formată din părinții Ioachim și Ana și fiica lor, Sfânta Fecioară Maria. Acesta rămâne modelul familiei supreme în Ortodoxie. Este important pentru copii să vadă de la părinți și de la profesori că *Sfânta Scriptură* și viețile

sfinților pot fi un model de inspirație, chiar și pentru aceste vremuri pe care le trăim. Poate mai ales acum, când, pentru a ne salva, trebuie să ne reîntoarcem la adevărata credință și la adevăratele valori, cele de ordin spiritual. De aceea părinții au datoria de a veghea permanent la creșterea spirituală a copiilor lor. Tot Ioan Gură de Aur sublinia că „*neglijarea educației copiilor este cel mai cumplit păcat și culmea răutăților*”. Fără iubirea maternă și paternă deopotrivă, copilul riscă să rămână sărac sufletește. Mama, în special, ne apare în această idee femeia dincolo de trup și sânge, cu nimbul pe care Dumnezeu i l-a așezat pe frunte și i-l-au întărit veacurile. Chiar Napoleon spunea că „*viitorul unui copil este întotdeauna opera mamei sale*”. Este de notorietate cazul unui asasin care, osândit la moarte, folosind ultimul cuvânt de apărare, a spus cu înfundată și zbuciumată durere: „*Nu am avut mamă!*” fiind astfel achitat. Niciun avocat din lume nu putea concepe o apărare mai hotărâtoare. Era spovedania unui rățacit, constatarea unei absențe care încurcă drumul firesc al vieții și ne lasă pradă relelor. Chipul mamei este și rămâne sfânt în toată devenirea fiecăruia dintre noi. Grigore Vieru, poetul dintr-o „*Casă văduvă și tristă/ De pe margine de Prut*” (*Casa mea*), exclamă: „*Mamă/ Tu ești patria mea!*” (*Mamă, tu ești*) sau: „*Mama mea viața-ntreagă/ Stând la masă, ea și eu,/ Se așază între mine/ Și Preabunul Dumnezeu*” (*Autobiografică*). Nu ne mai surprinde faptul că figura acesteia îl va urmări permanent, în toată viața sa: „*Sunt alb, bătrân aproape/ Mi-e dor de tine, mamă!*” (*Sub stele trece apa*).

Apostolii neamurilor dau deseori îndemnuri de creștere a copiilor, precum acesta: „*Părinților, nu întărâtați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i întru învățătura și certarea Domnului*” (*Efeseni 6,4*). Religia oferă astfel principii fundamentale și valoroase pentru structurarea personalității copiilor. Dar educația religioasă primită la școală nu poate fi eficientă decât dacă ea este în consens cu mediul familial. Aceasta se dovedește a fi o muncă irosită dacă familia este ostilă sau indiferentă. Destinul familiei românești atârna de spusele Sfântului Apostol Pavel: „*Cel ce seamănă în propria sa carne va secera stricăciune, iar cel ce seamănă în Duhul, din Duh va secera viață veșnică!*” (*Galateni 6,8*).

Mărturisirea dreptei-credințe este valabilă pentru toate familiile numai dacă acestea vor respecta întocmai cuvântul Sfântului Apostol Pavel: „*Creșteți copiii întru frica lui Dumnezeu!*” Doar trăind în marea familie a Bisericii lui Hristos și într-o familie cu adevărat creștină, omul va rezista în fața ispitelor de tot felul, a greutăților și încercărilor vieții. Astfel, de mici copiii trebuie învățați să facă semnul Sfintei Cruci corect și să știe rugăciunile începătoare. Versurile poetului Octavian Goga din poezia *Casa noastră* sunt edificatoare în acest sens: „*Zi Tatăl nostru sara, dragă,/ Și să te porți la-nvățătură!*” Doar astfel poți căpăta demnitate în societatea în care viețuiești: „*... Cum m-am făcut apoi cuminte/ Cu vremea ce înainta/ Și m-am trezit pe nesimțite/ Că-mi zice satul – Dumneata...*”

Așadar, la educația copiilor noștri, la păstrarea unei relații sănătoase dintre părinți și copii, contribuie atât *familia*, unde copiii se nasc și primesc educație de la părinți, în iubire de Hristos (cei șapte ani de acasă!), cât și *școala*, unde copiii primesc primele învățături și cunoștințe despre morala creștină de la învățători, dascăli etc. Aici ar fi de adăugat că nu există artă mai frumoasă decât arta educației; pictorul și sculptorul fac doar figuri fără viață, dar educatorul creează un chip nou. Uitându-se la el, observă Ioan Gură de Aur, „*se bucură și oamenii, se bucură și Dumnezeu...*”

EDUCAȚIA DIN ȘCOALĂ ȘI FAMILIE

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR, ARDELEANU NICOLETA VIORICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ PLOPU, DĂRMĂNEȘTI, JUD. BACĂU

La un moment dat, fiecare și-a pus întrebarea ce înseamnă de fapt educația. Este o știință, un fapt sau doar o remarcă a unui comportament civilizată bazat pe însușirea unor acțiuni împrumutate de la cei în vârstă de către tineri? Ei bine, este foarte important să conștientizăm că educația stă la baza tuturor proceselor care ne conduc către statutul de om civilizată, de ființă ce aparține unei comunități, dezvoltându-ne totodată și latura spirituală.

Pe tot parcursul vieții, educația ne însoțește. Pentru ca un individ să aibă șansa de a primi o educație normală și corectă trebuie să crească într-o familie care să-i ofere modele demne de urmat, părinți care să se implice în activitatea de la școală, să-l susțină și să-l încurajeze pe copil.

Integrarea în societatea actuală, care este într-o continuă schimbare, este facilitată de educație. Nevoia de adaptare este atât de puternică încât ne împinge către toate mijloacele posibile prin care se poate produce educația, atât la nivel micro (familia, școala, biserica), cât și la nivel macro (societatea).

Personalitatea fiecărui individ este dezvoltată de către educație, iar odată cu aceasta și latura spirituală, dar și psihologică. Alături de familie, școala joacă un rol foarte important în procesul educației, dar și al dezvoltării personalității.

Nu am fi ceea ce suntem astăzi dacă mediul în care am trăit și ne-am dezvoltat de-a lungul vieții, din copilărie și până la maturitate, nu ar fi fost benefic, iar între componentele lui nu ar fi existat un echilibru care să ne definească personalitatea.

Există foarte mulți furnizori de educație: școala, biserica, societatea, mass-media, familia. Educația există în toate domeniile vieții de zi cu zi, chiar și printre oamenii cu care trăim și de la care avem ceva de învățat.

Rolul cel mai important în educația fiecărui individ, alături de școală îl are familia. Din această micro societate numită familie pornește tot: percepția asupra vieții, stilul de viață, credința, cât și moralitatea și conduita. Astfel, mediul în care copilul va crește se va răsfrânge în mod iminent asupra dezvoltării sale psihice.

Dacă ne gândim la câți oameni trăiesc în ziua de astăzi în orașe am putea să credem că toți au acces la același nivel de educație, însă acest lucru este fals. Nu toate informațiile pe care le receptăm din mediul exterior ne dezvoltă pozitiv gândirea și comportamentul. Suntem expuși zilnic la sute de informații care au un anumit impact asupra noastră, dar nu totul ne este util.

Din cele mai vechi timpuri, oamenii au fost însoțiți de educație, importanța acesteia sporind cu fiecare generație. Educația reprezintă fundamentul vieții oricărui om cu ajutorul căreia s-au putut dezvolta percepția despre lume, gândirea, stilul de viață, conservarea valorilor sociale, dar și spirituale.

Unul dintre rolurile cele mai importante ale educației este acela de a influența, transforma și dezvolta personalitatea indivizilor. Procesul acesta este influențat atât de factorii genetici, cât și de mediile educogene în care individul se află la un moment dat.

Etapele ce duc la dezvoltarea personalității umane reprezintă, din punctul meu de vedere, cele mai importante obiective din existența noastră, ca ființe inteligente, ce au transformat societatea actuală într-una educativă perfecționistă.

Primii educatori cu ajutorul cărora se realizează educația sunt părinții. Importanța acestei educații, ca și cea a școlii, se răsfrânge asupra tuturor laturilor personalității copilului, în funcție de particularitățile de vârstă, dar de cele individuale ale acestuia. Trebuințele și dorințele copilului cresc pe măsură ce copilul se dezvoltă.

De când copilul începe școala și până la finalizarea acesteia, trebuie menținută o relație strânsă cu părinții în ceea ce privește dezvoltarea lui către viața de adult. Nu numai copilul, cât și părinții trec prin diferite etape care îi supun la felurite încercări de ordin psihic, de aceea este benefică antrenarea părinților în munca educativă a școlii.

Școala are un rol major în formarea personalității oamenilor. Profesorul trebuie să cunoască bine condițiile vieții de familie unde trăiește copilul. Acest lucru se realizează prin vizitarea familiei, pentru cunoașterea condițiilor de viață, activitatea și odihna. Relația dintre părinți și copii, precum și climatul familial, în general, reprezintă motive de îngrijorare în ceea ce privește dezvoltarea fizică și psihică normală a copilului.

Școala nu îl poate învăța pe individ totul, iar educația nu se bazează numai pe școală, chiar dacă mulți o atribuie strict școlii. Acest lucru este o greșală, părinții având obligația de a se asigura că există condițiile necesare pentru o educație pozitivă atât la școală, prin implicarea lor în activitățile elevilor, cât și acasă, unde copilul se simte protejat și unde anumite rețineri, pe care le are acesta la școală, dispar.

Putem observa, așadar, că educația nu ține numai de însușirea unor norme sociale specifice traiului uman sau de un anumit tip de comportament, ci își are originea în mediile de dezvoltare ale individului și în percepțiile sale despre lume, deoarece acestea îl vor însoți de-a lungul existenței sale.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PREȘC. CRISTINA ARINTON

ȘCOALA GIMNAZIALĂ FILIPENI/G.P.N.MĂRĂȘTI

„Un copil este ca o sămanta de floare...Cât de frumos va crește, cât de frumos va rodi, depinde de grădinarul care o va îngriji, de ce pământ și de câtă lumină și apă are, de cât e de ferită de frig, de furtună și de soare prea tare. E atât de plăpândă... Cum ai putea s-o rupi ori să o calci în picioare, când e tot ce va mai rămâne în urma ta?” ” Irina Petrea ”

Familia și instituția de învățământ sunt factori cruciali în educația, îndrumarea și pregătirea adecvată a copiilor pentru viața adultă. Școala/grădinița trebuie să fie un loc în care copiii să vină cu plăcere.

Activitățile școlare nu trebuie să reprezinte o ruptură în viața copilului, mediul școlar nu ar trebui să fie unul rigid, ci unul relaxant, în care copilul se manifeste cu spontaneitate, să învețe jucându-se, să beneficieze de un climat cald, calm, protector și încurajator.

Pornind de la cele relatate mai sus înțelegem că, a fi eficient în procesul de predare-învățare-evaluare, înseamnă o bună colaborare între grădiniță și familie. Parteneriatul educațional este o formă de cooperare, colaborare și comunicare în sprijinul copilului. Acesta presupune o unitate de cerințe, decizii, opțiuni și acțiuni educative între factorii implicați în acest proces. Fiecare copil este unic, acest fapt fiind determinat de particularitățile individuale precum, de influențele socio-culturale ale comunității în care trăiește și se dezvoltă copilul.

Educația copilului este realizată de toți adulții care îl susțin în dezvoltare și cu care copilul intră în contact. În primele etape ale vieții, responsabilitatea educării copilului revine familiei.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului. Viața în familie este prima școală a emoțiilor.

Familia este cel dintâi cadru social de care are nevoie fiecare om ca să trăiască. Ea este mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane. În organizarea sa proprie, ea oferă garanții de moralitate, este prima școală care pregătește pe copil pentru viața socială, deprinzându-l să-și împlinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și ordinii.

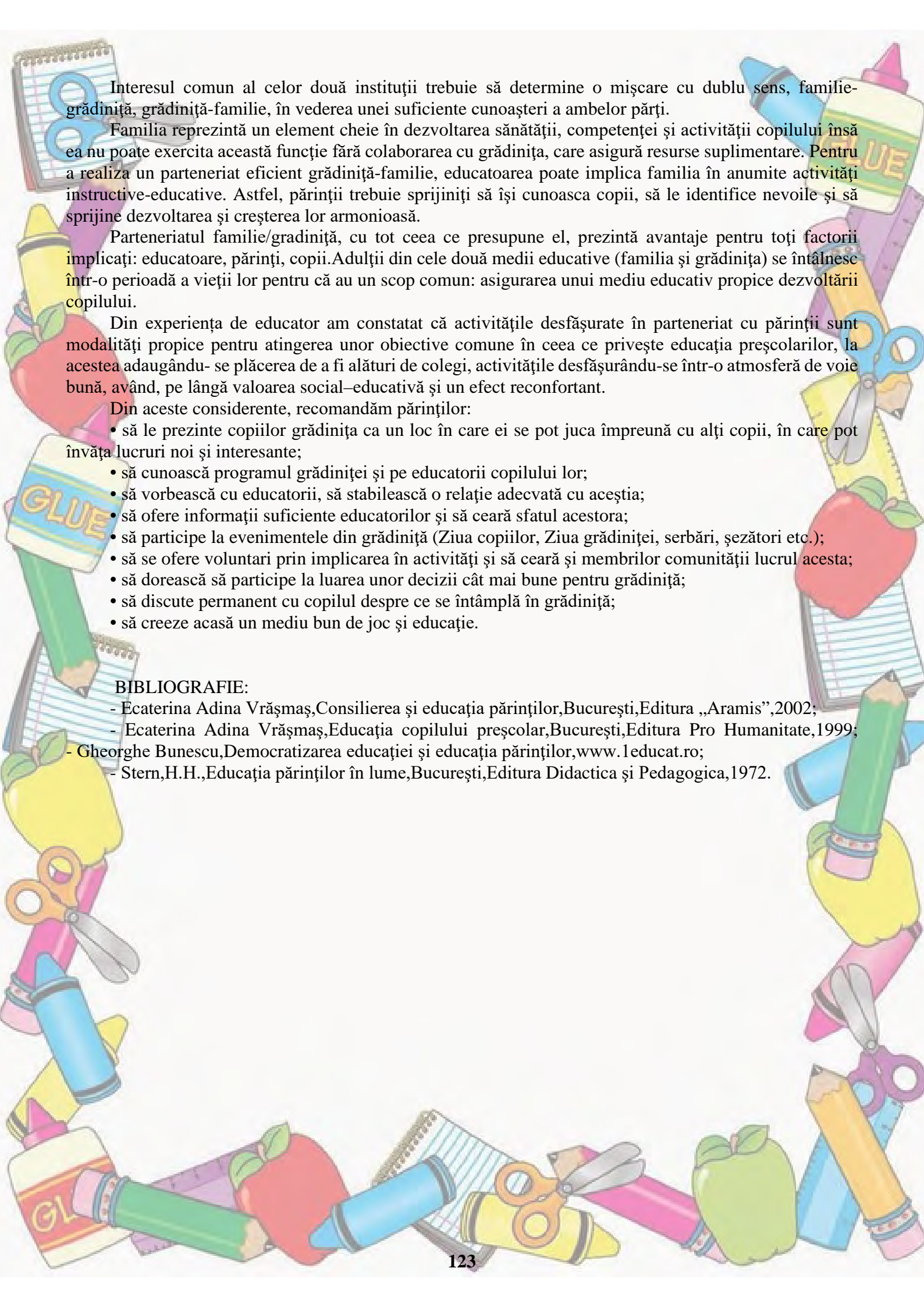
Familia este un oficiu înalt al respectului, al demnității, al libertății interioare. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată. Familia are și o însemnată funcție educativă. Ea este prima instituție de educație morală și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

În acest context familia și grădinița, ca agenți ai socializării, sunt considerate responsabili pentru creșterea și dezvoltarea copilului și totodată pregătirea lui pentru integrarea în școală și rolul lui în comunitate.

La vârsta preșcolară, un factor important este grădinița care desfasoară un amplu proces instructiv-educativ aplicând metode și procedee științifice.

Pentru reușita actului educațional, munca depusă de cadrele didactice în grădiniță trebuie continuată, susținută și întărită de familie. Funcția de părinte este o „meserie” și, ca orice meserie, ea trebuie învățată. Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația ce trebuie dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Unitatea de acțiune a celor doi factori (grădiniță/familie) în opera de formare a copilului este condiționată de unitatea de vederi, de un mod comun de lucru și o bună cunoaștere reciprocă.

Interesul comun al celor două instituții trebuie să determine o mișcare cu dublu sens, familie-grădiniță, grădiniță-familie, în vederea unei suficiente cunoașteri a ambelor părți.

Familia reprezintă un element cheie în dezvoltarea sănătății, competenței și activității copilului însă ea nu poate exercita această funcție fără colaborarea cu grădinița, care asigură resurse suplimentare. Pentru a realiza un parteneriat eficient grădiniță-familie, educatoarea poate implica familia în anumite activități instructive-educative. Astfel, părinții trebuie sprijiniți să își cunoască copii, să le identifice nevoile și să sprijine dezvoltarea și creșterea lor armonioasă.

Parteneriatul familie/grădiniță, cu tot ceea ce presupune el, prezintă avantaje pentru toți factorii implicați: educatoare, părinți, copii. Adulții din cele două medii educative (familia și grădinița) se întâlnesc într-o perioadă a vieții lor pentru că au un scop comun: asigurarea unui mediu educativ propice dezvoltării copilului.

Din experiența de educator am constatat că activitățile desfășurate în parteneriat cu părinții sunt modalități propice pentru atingerea unor obiective comune în ceea ce privește educația preșcolară, la acestea adăugându-se plăcerea de a fi alături de colegi, activitățile desfășurându-se într-o atmosferă de voie bună, având, pe lângă valoarea social-educativă și un efect reconfortant.

Din aceste considerente, recomandăm părinților:

- să le prezinte copiilor grădinița ca un loc în care ei se pot juca împreună cu alți copii, în care pot învăța lucruri noi și interesante;
- să cunoască programul grădiniței și pe educatorii copilului lor;
- să vorbească cu educatorii, să stabilească o relație adecvată cu aceștia;
- să ofere informații suficiente educatorilor și să ceară sfatul acestora;
- să participe la evenimentele din grădiniță (Ziua copiilor, Ziua grădiniței, serbări, șezători etc.);
- să se ofere voluntari prin implicarea în activități și să ceară și membrilor comunității lucrul acesta;
- să dorească să participe la luarea unor decizii cât mai bune pentru grădiniță;
- să discute permanent cu copilul despre ce se întâmplă în grădiniță;
- să creeze acasă un mediu bun de joc și educație.

BIBLIOGRAFIE:

- Ecaterina Adina Vrășmaș, Consilierea și educația părinților, București, Editura „Aramis”, 2002;
- Ecaterina Adina Vrășmaș, Educația copilului preșcolar, București, Editura Pro Humanitate, 1999;
- Gheorghe Bunescu, Democratizarea educației și educația părinților, www.leducat.ro;
- Stern, H.H., Educația părinților în lume, București, Editura Didactica și Pedagogica, 1972.

”CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!”
ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR
MARTIE 2022

PROF. ARITON GABRIELA,
COLEGIUL ”VASILE LOVINESCU” FĂLTICENI, JUD. SUCEAVA

*”Copiii sunt ca zmeiele. Vine ziua în care se înalță, iar tu trebuie să le înveți să zboare ținându-le cu acel fir firav care se depănă din mâinile tale. Pot cădea la pământ de mai multe ori, și trebuie să le repari și să le înalți din nou în bătaia vântului. Îți vor cere din ce în ce mai multă sfoară, iar pentru fiecare metru care se va depăna din mâinile tale, inima ți se va umple de bucurie și de tristețe. Pe măsură ce zmeul se va depărta, îți vei da seama că firul care te unește cu el se va rupe mai devreme sau mai târziu și îl vei vedea zburând liber, singur pe cerul vieții. Atunci vei înțelege că ți-ai făcut datoria de părinte și îți vei dori ca vântul să fie mereu prielnic.” (R.Battaglia, **O inimă curată**).*

Familia și școala sunt esențiale în creșterea și dezvoltarea armonioasă a copiilor. Dacă în familie copilul învață primii pași spre încredere, în școală, prin intermediul cadrelor didactice și cu ajutorul colegilor, crește și se dezvoltă, pregătindu-se pentru a face față tuturor provocărilor. Părinți, cadre didactice, familie extinsă, prieteni, comunitate, cu toții au un rol esențial în a construi copii frumoși într-o lume senină.

Bucuria de a construi împreună o lume mai bună se poate trăi doar dacă acordăm o atenție sporită solidarității, păcii, dialogului intercultural, respectării drepturilor omului, învățării de la egal la egal, stării de bine și relațiilor frumoase cu cei din jur. De la gesturile cele mai simple, firești, până la măsurile de importanță vitală pentru viitorul omenirii, toate presupun un **efort colectiv**, mobilizare și angajare. Pentru a construi o lume mai bună, avem nevoie de: empatie, toleranță, creativitate, pasiune în tot ceea ce facem, și, mai presus de orice, avem nevoie **să colaborăm**, întrucât, de cele mai frumoase reușite ne putem bucura cu adevărat doar **ÎMPREUNĂ!**

Numai așa ajungem să credem cu putere că *”lucrurile extraordinare se întâmplă atunci când încetăm să ne privim ca darurile lui Dumnezeu pentru ceilalți și începem să-i vedem pe ceilalți ca daruri ale lui Dumnezeu pentru noi.”*(James S. Vuocolo).

De aceea, implicarea familiei și a cadrelor didactice în activități derulate în mediul familial, în activități școlare și nonformale ar putea fi o încercare de a schimba în bine lumea în care trăim. Avem nevoie unii de ceilalți ;”*nu suntem insule izolate*” și, pentru a putea face lucruri frumoase, trebuie să sprijinim, să încurajăm, să relaționăm, să dăruim, să iertăm și să ținem seama de faptul că *”nimeni nu e un lanț întreg. Fiecare e o za. Dă la o parte o za, iar lanțul e rupt.”* (C. Swindoll).

Pentru a-i ajuta pe cei care au nevoie de noi, pentru a contribui la creșterea lor și la creșterea noastră în același timp, este frumos să ne gândim la noi, așa cum ne propune J. Maxwell, ca la un râu, nu ca la un rezervor (în lucrarea sa *”Cele 15 legi supreme ale dezvoltării personale*): *”Rezervoarele captează apa, dar numai cât să se umple. În schimb, un râu curge. Oricâtă apă ar primi, el o dă mai departe. Așa ar trebui să fim și noi, pe măsură ce ne dezvoltăm și învățăm. Asta presupune un concept al abundenței- credința că vom continua să primim.”*

Dacă am oferit din timpul nostru, din căldura noastră, din experiența și din resursele noastre în calitate de părinți și de profesori, înseamnă că am realizat lucruri cu sens, care fac din lumea aceasta **un loc mai bun**. Copiii sunt semnițe sădite cu încredere și cu grijă de către noi, părinții și profesorii. Au nevoie de sprijin, de îndrumare, de răbdare și de multă iubire pentru a crește și pentru a se pregăti pentru viață. De la grijă până la transformare este o cale lungă. Dar, cu răbdare și cu pași mici și siguri, vom avea șansa de a ne bucura de transformări miraculoase ale acestor omuleți care au poposit în viața noastră ca niște lecții frumoase.

În calitate de mamă și de profesor mărturisesc faptul că am trăit și trăiesc în fiecare zi asemenea miracole și mă bucur nespus de roadele muncii mele. Este ceva ce se aseamănă cu metaforele folosite de

A decorative border surrounds the text, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a blue notebook with a pair of blue scissors, a yellow crayon, a red apple, a white glue stick with 'GLUE' written on it, a green pencil, a blue notebook, a yellow apple, a pair of orange scissors, a blue crayon, a yellow crayon, a white glue stick with 'GL' on it, a green pencil, a red apple, a blue crayon, a yellow crayon, a pair of orange scissors, a pink crayon, a green apple, a blue crayon, and a yellow crayon. On the right side, from top to bottom, there is a blue crayon, a white glue stick with 'GLUE' written on it, a yellow crayon, a pair of blue scissors, a yellow crayon, a red apple, a blue notebook, a green pencil, a blue crayon, a yellow crayon, a pair of orange scissors, a pink crayon, a pair of purple scissors, a yellow crayon, a blue crayon, and a yellow crayon.

Simona Baciuc în lucrarea "Profesorul din tine", lucrare pe care am descoperit-o la începutul pandemiei și care mi-a fost și îmi este de un real folos, atât în munca la clasă, cât și în viața de familie:

"Vizualizează un pământ fertil, nelucrat, pe care-l numim *Tărâmul Atenției*. Începi să muncești din greu, destelenești pământul, sapi și tragi prima brazdă. Chiar dacă uneori simți că nu este ușor, ești recunoscător pentru că ai un pământ pe care îl poți lucra și care îți va aduce roade. Te pregătești de plantare și sădești cu grijă și încredere semințele. Pământul, soarele și ploaia le hrănesc și le ajută să crească. Uneori, vântul bate cu putere, iar plantelor tinere le este greu să rămână drepte. Dar tu nu renunți; continui să ai grijă de ele și te asiguri că vor crește. Între timp, *Tărâmul Atenției* devine *Tărâmul Transformării*, de unde culegi roadele muncii tale". (S. Baciuc, S. Shapiro, *Profesorul din tine. O călătorie conștientă spre starea de bine*).

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ ȘI EDUCAȚIA DIN FAMILIE”

PROF. ARMĂȘELU MIHAELA-MALVINA
GRĂDINIȚA NR. 256, BUCUREȘTI, SECTOR 2

Familia, în orice societate, a jucat și joacă rolul cel mai important în formarea, educarea și socializarea copilului. Aceasta reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale și, totodată, sunt împlinite etapele întregului său ciclu de creștere.

Astfel, părinții sunt primii educatori din viața copilului, iar educația primită de acesta până la vârsta de șapte ani este determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară.

În primul rând, principalul obiectiv al familiei este păstrarea sănătății, dezvoltarea fizică armonioasă a organismului, însă familia și căminul reprezintă pentru copil și „școala primilor ani” în care se pun bazele viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care îl vor defini ca om, ca persoană cu statut social.

Părinții sunt primii mentori reali în viața copilului, furnizându-i primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și din societate, primele sfaturi, norme și reguli de conduită.

Creșterea și educarea copilului s-a aflat și se află într-o permanentă schimbare, de la o cultură la alta și de la o perioadă la alta. Familia exercită o anume influență în viața copilului și ar trebui să conștientizeze că educația dată propriului copil este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de celelalte, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Cunoașcerea expresiei „cei șapte ani de-acasă” își are bazele în faptul că în primii ani de viață, copilul preia de la părinți gesturi, atitudini, limbaj, exemple de comportament pozitiv ca: sărghișia, cinstea, politețea, sociabilitatea, respectul. Toate acestea cer calm, înțelegere, răbdare, dragoste față de copil, iar pentru a-l determina pe copil să facă fapte bune nu este nevoie de teamă sau frică.

Familia reprezintă pentru copil, structura socio-afectivă de bază, este principala structură protectoare absolută necesară existenței lui, iar pentru a descoperi binele trebuie să existe un cod de conduită bazat pe egală respectare atât de copil cât și de părinți.

Orice experiență de viață, orice relație afectivă vor fi resimțite în funcție de bazele oferite de familie, dragostea de „bine și adevăr” are nevoie de acțiune, de

descoperire a virtuților de către copil. Activismul, dar și curiozitatea acută de a cerceta tot ce-l înconjoară trebuie stimulate, încurajate, înțelegând copilul ca pe o ființă autonomă, iar cultivarea dragostei față de frumos se realizează tot în familie, prin pregătirea bunului gust al copilului față de ținuta și locuința sa, precum comportarea în relația cu cei din jur.

„Cei șapte ani de-acasă” pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Primii ani din viață reprezintă perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Bibliografie:

- * Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
- * Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR ȘI PREȘCOLAR

ARNĂUTU MARILENA

-ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 POARTA ALBĂ CONSTANȚA

“Nu exista nici o arta mai înalta decât arta de a fi pedagog. Pictorul sau sculptorul fac numai o figura fara viata, iar un intept pedagog modeleaza un chip viu, de care se bucura si Dumnezeu si oamenii.”

Sf. Ioan Gura de Aur

Orice lucru trebuie facut cu stiinta. Astazi stiinta a patruns in toate sferile vietii umane, fara ea fiind imposibil progresul. Ne trebuie stiinta in modernizarea proceselor de productie, in protectia mediului inconjurator, in obtinerea unor productii agricole tot mai mari. Ne trebuie stiinta in gastronomie, in pregatirea mancarii si in confectionarea imbracamintei si exemplele pot continua fara a gasi o limita a nevoii de stiinta.

In mod premeditat am lasat la sfirsit un domeniu cu ,care ar fi trebuit sa incep. Acesta este educatia. Oare in cresterea dar mai ales in educarea, in formarea omului nu ne trebuie stiinta? Poate aici mai mult decat in orice alta activitate este nevoie de stiinta si arta. Progresul in oricare domeniu este favorizat si determinat de progresul in om.

La realizarea personalitatii umane participa intr-o benefica concurenta o multitudine de factori: familia, scoala, biserica, strada, literatura, filmul, mass-media...

Cati dintre acesti factori desfasoara o munca stiintifica? Sau daca actioneaza cu stiinta, cat de stiintifica este actiunea lor?

Lucrarea de față își propune să prezinte importanța rolurilor și funcțiilor școlii și familiei în educația copilului și rolul proiectelor educative în procesul de socializare a copilului.

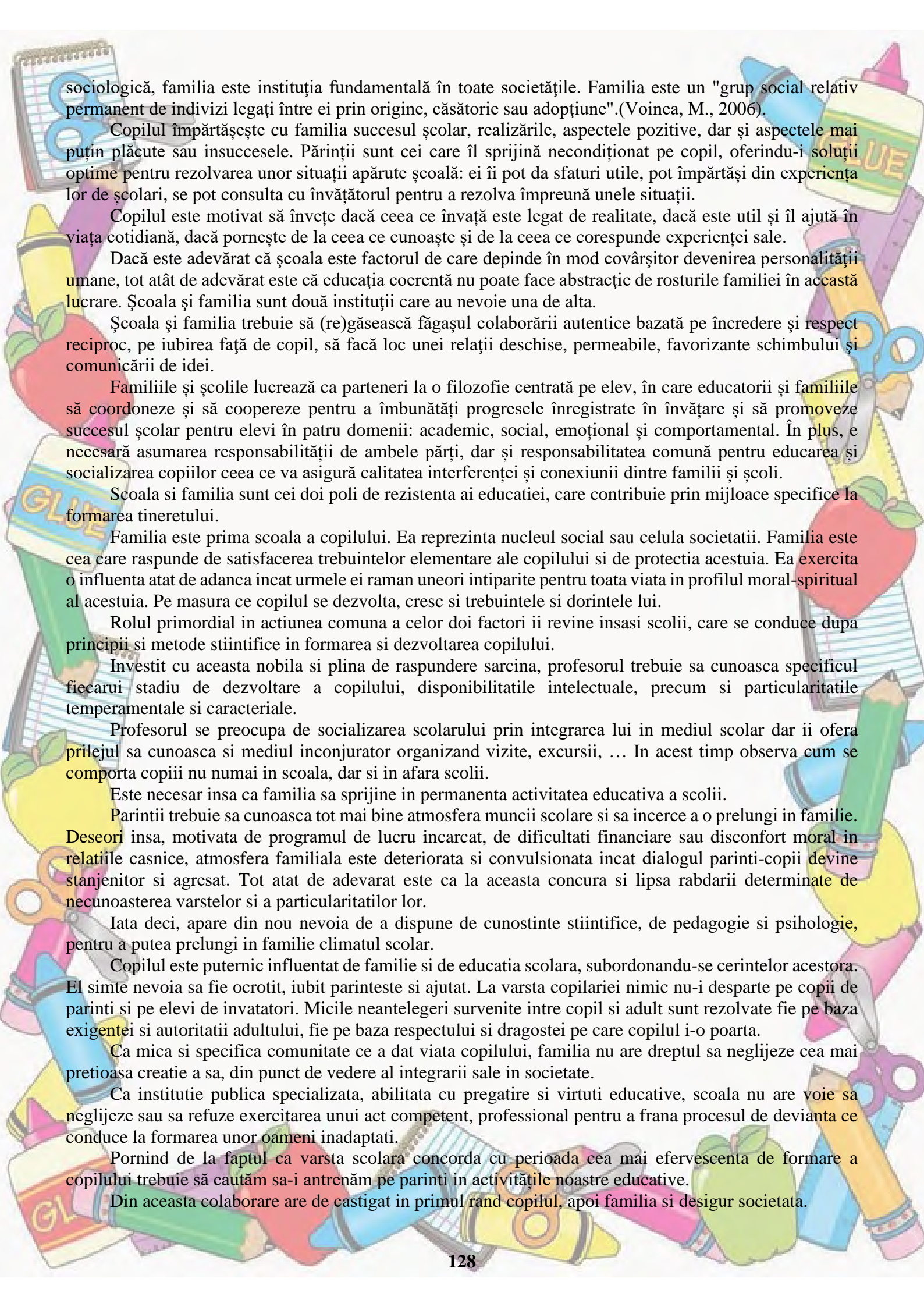
În acest scop, am pornit de la faptul că viața comunitară presupune angajare publică, simț al relațiilor, simțul responsabilității și capacitatea anticipării, școala își afirmă dispozițiile de a angaja parteneriate, deschiderea ei fiind necesară pentru adaptarea la o societate în schimbare continuă .

Familia este una din cele mai vechi forme de comunitate umană ce asigură menținerea continuității biologice, culturale a societății, satisfacerea nevoilor personale, asigurând sentimentul siguranței, menținerii și dezvoltării personalității(Mitrofan, I. 1991).

Familia, ca instituție fundamentală în toate societățile, este prima școală a copilului și contribuția pe care o are la educația acestuia poate favoriza sau îngreuna activitatea școlii. Părinții dau copilului primele informații despre lumea înconjurătoare, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar dezvoltării sale armonioase. De aceea, rolul familiei nu se poate rezuma la asigurarea condițiilor de viață pentru copil, la asigurarea supravegherii acestuia, ci trebuie văzută ca primul factor în educația și instrucția copilului și un continuator al cerințelor impuse de practica educațional-instituționalizată.

Pentru copii, familia reprezintă mediul socio-educativ în care se realizează socializarea primară. Conținutul socializării primare se structurează în jurul unei dimensiuni cognitive și a unei dimensiuni afective. „Învățarea eficientă se realizează într-o atmosferă plăcută, suportivă, în care copilul simte că poate decide, că are un anumit grad de libertate, în care are voie să greșească și în care este susținut să-și corecteze greșelile, nu criticat pentru ele sau comparat.” În raport cu activitatea școlară, copilul trebuie să îi considere pe părinți niște parteneri dispuși să ofere sprijin la nevoie, de aceea comunicarea în cadrul familiei este extrem de importantă

Rolul familiei nu se mai poate rezuma la asigurarea condițiilor de viață pentru copil, la asigurarea supravegherii acestuia, ci trebuie văzută ca primul factor în educația și instrucția copilului și un continuator al cerințelor impuse de practica educațională instituționalizată . Familia este prima școală a copilului și contribuția pe care o are la educația acestuia poate favoriza sau îngreuna activitatea școlii. Din perspectiva

sociologică, familia este instituția fundamentală în toate societățile. Familia este un "grup social relativ permanent de indivizi legați între ei prin origine, căsătorie sau adopțiune".(Voinea, M., 2006).

Copilul împărtășește cu familia succesul școlar, realizările, aspectele pozitive, dar și aspectele mai puțin plăcute sau insuccesele. Părinții sunt cei care îl sprijină necondiționat pe copil, oferindu-i soluții optime pentru rezolvarea unor situații apărute școală: ei îi pot da sfaturi utile, pot împărtăși din experiența lor de școlari, se pot consulta cu învățătorul pentru a rezolva împreună unele situații.

Copilul este motivat să învețe dacă ceea ce învață este legat de realitate, dacă este util și îl ajută în viața cotidiană, dacă pornește de la ceea ce cunoaște și de la ceea ce corespunde experienței sale.

Dacă este adevărat că școala este factorul de care depinde în mod covârșitor devenirea personalității umane, tot atât de adevărat este că educația coerentă nu poate face abstracție de rosturile familiei în această lucrare. Școala și familia sunt două instituții care au nevoie una de alta.

Școala și familia trebuie să (re)găsească făgașul colaborării autentice bazată pe încredere și respect reciproc, pe iubirea față de copil, să facă loc unei relații deschise, permeabile, favorizante schimbului și comunicării de idei.

Famiiliile și școlile lucrează ca parteneri la o filozofie centrată pe elev, în care educatorii și familiile să coordoneze și să coopereze pentru a îmbunătăți progresele înregistrate în învățare și să promoveze succesul școlar pentru elevi în patru domenii: academic, social, emoțional și comportamental. În plus, e necesară asumarea responsabilității de ambele părți, dar și responsabilitatea comună pentru educarea și socializarea copiilor ceea ce va asigura calitatea interferenței și conexiunii dintre familii și școli.

Scoala și familia sunt cei doi poli de rezistență ai educației, care contribuie prin mijloace specifice la formarea tineretului.

Familia este prima școală a copilului. Ea reprezintă nucleul social sau celula societății. Familia este cea care răspunde de satisfacerea trebuințelor elementare ale copilului și de protecția acestuia. Ea exercită o influență atât de adâncă încât urmele ei rămân uneori întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Pe măsură ce copilul se dezvoltă, cresc și trebuințele și dorințele lui.

Rolul primordial în acțiunea comună a celor doi factori îi revine însă școlii, care se conduce după principii și metode științifice în formarea și dezvoltarea copilului.

Investit cu această nobilă și plină de răspundere sarcină, profesorul trebuie să cunoască specificul fiecărui stadiu de dezvoltare a copilului, disponibilitățile intelectuale, precum și particularitățile temperamentale și caracteriale.

Profesorul se preocupă de socializarea școlarului prin integrarea lui în mediul școlar dar îi oferă prilejul să cunoască și mediul inconjurator organizând vizite, excursii, ... În acest timp observă cum se comportă copiii nu numai în școală, dar și în afara școlii.

Este necesar însă ca familia să sprijine în permanentă activitatea educativă a școlii.

Parinții trebuie să cunoască tot mai bine atmosfera muncii școlare și să încerce să o prelungească în familie. Deseori însă, motivată de programul de lucru încărcat, de dificultăți financiare sau disconfort moral în relațiile casnice, atmosfera familială este deteriorată și convulsivă încât dialogul părinți-copii devine stăjenitor și agresiv. Tot atât de adevărat este că la aceasta concurează și lipsa răbdării determinate de necunoașterea vârstelor și a particularităților lor.

Iată deci, apare din nou nevoia de a dispune de cunoștințe științifice, de pedagogie și psihologie, pentru a putea prelungească în familie climatul școlar.

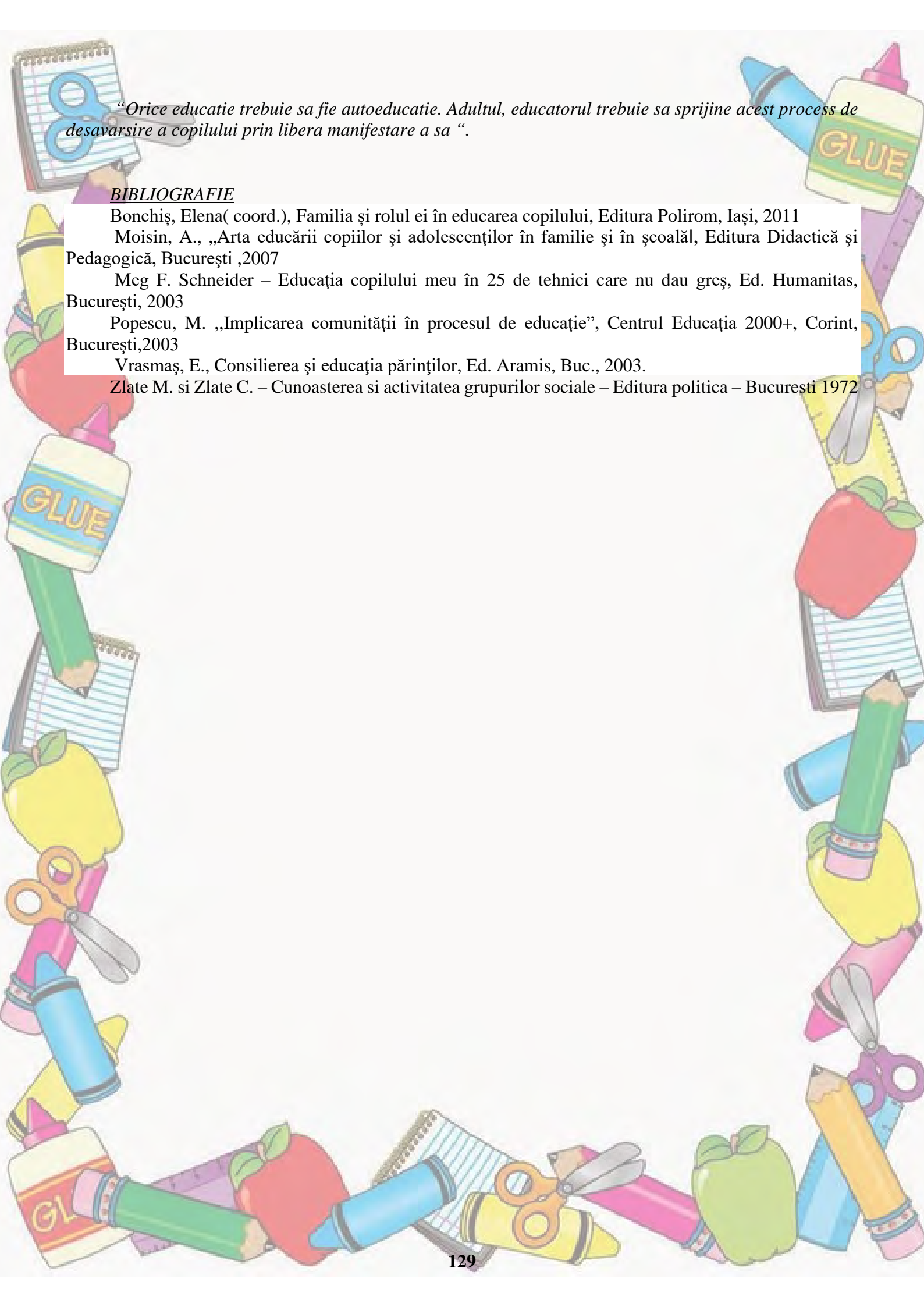
Copilul este puternic influențat de familie și de educația școlară, subordonându-se cerințelor acestora. El simte nevoia să fie ocrotit, iubit părintește și ajutat. La vârsta copilăriei nimic nu-i desparte de copii de părinți și de elevi de învățători. Micile neantelegeri survenite între copil și adult sunt rezolvate fie pe baza exigenței și autorității adultului, fie pe baza respectului și dragostei pe care copilul i-o poartă.

Ca mică și specifică comunitate ce a dat viața copilului, familia nu are dreptul să neglijeze cea mai prețioasă creație a sa, din punct de vedere al integrării sale în societate.

Ca instituție publică specializată, abilitată cu pregătire și virtuți educative, școala nu are voie să neglijeze sau să refuze exercitarea unui act competent, profesional pentru a frana procesul de devianță ce conduce la formarea unor oameni inadaptați.

Pornind de la faptul că vârsta școlară concordează cu perioada cea mai efervescentă de formare a copilului trebuie să căutăm să-i antrenăm pe părinți în activitățile noastre educative.

Din această colaborare are de câștigat în primul rând copilul, apoi familia și desigur societatea.

“Orice educatie trebuie sa fie autoeducatie. Adultul, educatorul trebuie sa sprijine acest process de desavarsire a copilului prin libera manifestare a sa “.

BIBLIOGRAFIE

- Bonchiș, Elena(coord.), Familia și rolul ei în educarea copilului, Editura Polirom, Iași, 2011
- Moisin, A., „Arta educării copiilor și adolescenților în familie și în școală”, Editura Didactică și Pedagogică, București ,2007
- Meg F. Schneider – Educația copilului meu în 25 de tehnici care nu dau greș, Ed. Humanitas, București, 2003
- Popescu, M. „Implicarea comunității în procesul de educație”, Centrul Educația 2000+, Corint, București,2003
- Vrasmaș, E., Consilierea și educația părinților, Ed. Aramis, Buc., 2003.
- Zlate M. si Zlate C. – Cunoasterea si activitatea grupurilor sociale – Editura politica – Bucuresti 1972

ROLUL FAMILIEI IN EDUCATIA COPIILOR

PROF. INV. PRIMAR ARON VASILICA

LIC.TEHN.,ION CREANGA,,PIPIRIG/NEAMT

In educarea „**puiului de om**”, parintii, educatorii, scoala si societatea, in general, sunt mijloace importante de educatie si instructie.

Printre problemele importante ale invatamantului in aceasta etapa de schimbare si modernizare rapida se gaseste si cea vizand parteneriatul cu alti factori educationali, intre care familia ocupa un loc privilegiat. Familia, prima scoala a vietii este cea care ofera copiilor primele cunostinte, primele deprinderi dar si primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Ca prima veriga a sistemului educativ familia are responsabilitati clare si diverse.

Intrebarea care se pune este ,daca familia de astazi are timp pentru indeplinirea responsabilitatilor educative, daca este pregatita sa activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit ca nu toate familiile sunt dispuse sa-si indeplineasca consecvent responsabilitatile educative fata de copii, acuzand lipsa de timp, grijile vietii zilnice, minimalizand rolul de factor educativ. Alte familii, desi doresc sa asigure educatia corespunzatoare copiilor le lipsesc pregatirea psihopedagogica, experienta.

Factorii care influenteaza azi mediul educativ sunt:noua conceptie care se cristalizeaza asupra educatiei ca serviciul social si extinderea mass-media(T.V). Parintii trebuie sa-si intareasca fundamentarea relatiilor pe baza dragostei lor fata de proprii copii si pe dorinta lor ca acestia sa aiba performante si succes in viata. Aceasta nu se poate realiza daca parintii nu cunosc personalitatea propriului copil. Educatia copilului este factorul principal care dezvolta personalitatea lui. In educatia copiilor trebuie sa existe intre parinti intelegere si acord in diferite probleme si de aici decurg normal si celelalte.

In activitatea de educatie in familie un rol important il are,„**climatul**” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi si caracterul lor pot forma „**climatul pozitiv**”(favorabil) sau „**climatul negativ**”(nefavorabil) educatiei, adica formarea copilului ca cetatean, ca om.

Raporturile dintre parinti si copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formarii lor, lucru de care ar trebui sa fie constienti toti parintii. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale parintilor influenteaza atitudinile, comportamentul si modul de a fi al copiilor.

Voi enumera cateva din posibile atitudini si comportamente ale parintilor si implicatiile lor in formarea profilului moral al copilului.

*„**Familia severa**”-in anumite limite imprima ordine, disciplina, seriozitate, asigura unitate si echilibrul familiei. Severitatea este necesara in raporturile educationale din familie, dar cu masura. Ce s-ar intampla in cazul in care parintii aplica copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul creste timorat cu gandul pedepsei, ascunde greselile facute, simte nevoia sa minta, se indeparteaza afectiv si efectiv de parinti si isi cauta intelegerea si afectivitatea in alta parte. Asa se nasc,„*gastile* “ si „*bandele*” de minori. Mai grava este situatia cand parintii sunt impartiti in „*tabere*”:unul sever si unul indulgent. Astfel se formeaza viitorul demagog, viitorul ipocrit, trasaturi de personalitate pe care nu si le doreste nici un parinte pentru copilul sau.

*„**Familia permisiva**” sta la polul opus al familiei severe, are un climat de „*puf*”.Asemenea copil va fi neajutorat, un egoist, un meschin, caci in familie ii este permis orice, el are numai drepturi, in timp ce parintii, doar datorii. Un asemenea copil se adapteaza si se incadreaza cu mari dificultati in colectivele de scoala sau mai tarziu la locul de munca.

*„**Familia rigida**” prejudiciaza maturizarea copiilor, generand lipsa de incredere in sine, teama de nereusita si sanctiune. Invatatorul trebuie sa intervina, dupa ce cunoaste situatia reala, prin vizite la domiciliu, discutii cu parintii (in particular, nu in sedinte) sugerandu-le cu discrete, tact si calm in ce mod si sub ce forma se poate atenua si echilibra severitatea. Invatatorul trebuie sa fie postura sfatuitorului si nu a judecatorului.

*„*Familia libertina*” creeaza o atmosfera lejera, prezentand riscul de a intarzia sau impiedica maturizarea sociala a copiilor datorita preocuparii excesive a unui parinte sau a ambilor pentru ei insisi. Invatatorul trebuie sa intervina pentru a dezvolta siguranta de sine in sensul obtinerii unor rezultate bune la invatatura, capacitatea de decizie, spiritul de independenta. Punerea ferma in garda a parintilor in legatura cu pericolul evolutiei nefavorabile a copiilor este posibila si necesara.

Parintii trebuie sa inteleaga bine relatie dintre fapta si masura ei educationala. In climatul educational sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea si blandetea, afectivitatea si sobrietatea, larghetea si strictetea) toate inasa cu masura si la timp, orice exces fiind pagubitor in sfera formarii umane.

Un proverb spune : „*O vorba buna rostita la timp, invioreaza sufletul copilului, precum si ploaia buna, cazuta la timp potrivit, invioreaza campul*”

BIBLIOGRAFIE: Colectia revistelor, Tribuna Invatamantului, anii 2004-2005

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROFESOR – ARSENE FLORENTINA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ ANTON PANN, VOLUNTARI, ILFOV

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ! „DIN SUFLET, PENTRU MAMA!”

Atunci când vorbim despre educația copiilor trebuie să avem în vedere toți factorii implicați în acest proces. Iar dacă ne referim la factorii umani, avem de-a face întâi de toate cu subiectul acestui proces, care este chiar copilul. Urmează apoi ceilalți factori care sunt reprezentați de către părinți și membrii familiei, iar mai apoi de către reprezentanții instituțiilor de învățământ unde acești copii merg pentru a dobândi cunoașterea.

Educația unui copil începe de la vârste foarte fragede, lucru care este absolut normal. Până la împlinirea vârstei la care copiii merg la grădiniță ori la școală, rolul esențial în educația copilului revine familiei și în special părinților. Nu degeaba încă vorbim despre “cei șapte ani de acasă”. Din păcate, în ziua de azi tot mai mulți părinți tind să creadă că profesorul/învățătorul/educatorul este responsabil pentru educația copiilor lor. Tocmai de aceea, în ciuda multitudinii de cărți de specialitate din domeniul parentingului, din ce în ce mai mulți părinți pasează educația propriilor copii către persoane străine de familie. Și asta de la cele mai fragede vârste, când numeroși copii sunt lăsați în grija bonelor remunerate pentru a se îngriji de ei până la revenirea părinților de la serviciu. Ce să mai spunem de copiii care sunt lăsați în grija bunicilor, a rudelor, sau mai rău, a autorităților, pentru ca părinții să meargă să lucreze în alte țări? Oare rolul părintelui poate fi înlocuit cu cel al bonei ori al oricărei rude, oricât de binevoitoare ar fi aceasta? Nimic mai fals! Căci dincolo de simpla îngrijire de cele materiale, copilul are nevoie de căldura sufletească a părinților, de timpul petrecut împreună cu aceștia, timp de calitate care trebuie să vizeze implicarea copiilor în activități care să le dezvolte aptitudinile, cunoașterea, etc. Iar aici putem enumera o mulțime de activități pe care părintele le poate derula împreună cu copiii, de la joaca cu aceștia, până la lectură (al cărei rol este extrem de important), ori mersul la spectacole adecvate vârstei micuților.

Deja la vârsta școlarizării, copiii sunt adesea lăsați din ce în ce mai mult în compania dispozitivelor electronice care din păcate au căpătat tot mai multă importanță în derularea procesului de învățământ, odată cu pandemia de Coronavirus. Din dorința de a face un bine și de a sprijini continuarea învățării în această perioadă, de fapt cred că s-a făcut și foarte mult rău copiilor care au fost nevoiți să petreacă tot mai mult timp în fața dispozitivelor electronice. Căci, de unde până atunci exista preocuparea pentru activități care să-i scoată pe elevi din lumea virtuală, iată că dintr-o dată ne-am pomenit cu totul aruncați în această lume a ecranelor chiar și în timpul desfășurării activităților școlare. Drept care, cred că doar printr-o revenire la normalitate întru totul vom putea să-i îndrumăm pe elevi și spre activități de grup care presupun deplasările în natură, către ieșiri la activități cultural-educative precum spectacolele, vizitele la muzee, la bibliotecile publice care sunt adevărate temple ale cunoașterii, însă către care, din păcate, elevii își îndreaptă pașii tot mai rar. Și aș dori să subliniez importanța lecturii la copii în vederea dezvoltării capacității lor de a se exprima, de a-și găsi modele ori repere în această lume dezorientată.

Ca o concluzie, aș vrea să subliniez importanța conlucrării dintre familie și cadrele didactice. Căci în lipsa unei strânse colaborări, niciuna dintre părți nu va putea face totul pentru binele copilului și o educație de calitate a acestuia. Așadar, doar printr-o unitate de idei îndreptate către copil cu scopul de a-i oferi o bună educație vom reuși să creștem generații de tineri și viitori adulți așa cum ni-i dorim!

EFICIENȚA RELAȚIEI ȘCOALĂ - FAMILIE-SOCIETATE ÎN DEZVOLTAREA COPILULUI

PROF. ARSENIE MARIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GRIGORE ANTIPA” BOTOȘANI

Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă.

Fără sprijinul activ al părinților, școala nu poate realiza obiectivele educaționale stabilite, oricât de competenți ar fi educatorii.

Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea actuală va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

În general, toată lumea apreciază efectele benefice ale unei participări foarte active a părinților la activitățile școlare.

Implicarea părinților în viața școlii este foarte importantă. Comunicarea eficientă este esențială pentru construirea de parteneriate reale, eficiente, școală – familie - societate. Acest parteneriat constituie fundamentul pentru toate celelalte forme de implicare a familiei în educație.

Implicarea părinților îmbunătățește performanțele școlare ale copiilor. Cu cât părintele este implicat mai mult, cu atât șansa de succes școlar a copilului este mai mare.

Implicarea părinților duce la un comportament al copiilor în clasă mai bun. Un părinte poate influența decisiv atitudinea copilului față de școală, comportamentul la clasă, stima de sine și motivația. Părinții ar trebui să rămână la fel de implicați în educația copiilor lor, de la nivel preșcolar până la liceu inclusiv.

Implicarea părinților aduce beneficii atât pentru copii, cât și pentru părinți. Aceștia vor avea o mai bună înțelegere a curriculum-ului și a activităților școlare și vor comunica mai bine cu copiii lor.

O cale pentru implicarea părinților în educarea copiilor lor este crearea Centrului pentru părinți, în sau în apropierea școlii. Aici, într-un cadru informal, părinții pot întâlni alți părinți, profesorii copiilor lor, dezvoltă planuri de activități și fac schimb de informații.

Centrele pentru părinți sunt în special binevenite în regiunile urbane. În orașe, dar și în localități mai mici, presiunile de zi cu zi, stresul cotidian, sentimentul izolării pot fi prevenite în familii, prin învățarea ajutorului acordat copiilor lor și participarea la activitățile școlii.

Pentru o mai eficientă susținere a școlii incluzive din partea familiilor, membrii acestora trebuie să satisfacă un minimum de cerințe:

- să fie participanți activi la toate activitățile școlii și să se implice în promovarea practicilor de integrare școlară a copiilor cu cerințe speciale la toate nivelurile vieții sociale;

- să fie modele de acțiune și comportament în acceptarea și susținerea integrării persoanelor cu cerințe speciale din comunitățile lor; să sprijine profesorii în alegerea unor strategii realiste cu privire la evoluția și formarea copiilor în școală și în afara ei;

- să fie parteneri sinceri de dialog și să accepte fără rezerve colaborarea cu echipa de specialiști care se ocupă de educarea și recuperarea copiilor lor, urmărind împreună progresul înregistrat de copil în diverse situații de viață;

- să colaboreze cu alți părinți în grupurile de suport ale părinților și să împărtășească și altora experiențele personale cu proprii copii la activitățile desfășurate în mijlocul familiei; să fie convinși de avantajele oferite de școala incluzivă copiilor cu cerințe speciale

Parteneriatul școală-familie - comunitate în zilele noastre primește noi valențe. Scopul fundamental al acestei colaborări este integrarea deplină a școlii în comunitate.

Dacă pentru un copac pe care îl sădești așezi un țaruș pentru a-l ține drept, îl altoiești pentru a da roade cât mai bune, să nu facă umbră pământului degeaba, cu un om trebuie să comunici, să-l educi cu toată afecțiunea, ca mai târziu să te reprezinte, să te mândrești cu el.

Atât învățătorul, cât și părintele, nu trebuie să uite că un copil nu este o mașină, un ceas, un televizor care dacă nu funcționează le lovești, repari, schimbi o piesă sau cumperi alt obiect. El are suflet, trebuie să se dezvolte din toate punctele de vedere, să răzbată în viață, până ajunge în toată firea, să se poată descurca singur, dar nu la întâmplare.

Familia de astăzi nu este gata să-și asume pe deplin responsabilitatea pentru dezvoltarea la copii a calităților și valorilor care au fost educate și formate în mod tradițional de generațiile anterioare.

Funcționarea eficientă a unui sistem educațional depinde mult de onorarea responsabilităților asumate de părțile implicate și de crearea unui parteneriat constructiv.

Succesul interacțiunii dintre școală și familie depinde doar de subiecții educației, care realizează în comun activități coordonate, prin unitate de idei și obiective. Interacțiunea familiei cu școala cuprinde tot mai multe elemente ale economiei de piață, ceea ce înseamnă că cerințele părinților privind calitatea serviciilor educaționale cresc, iar acestea urmează a fi adaptate la cerințele vieții reale.

IMPORTANȚA PARTENERIATULUI FAMILIE – GRĂDINIȚĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. AȘTEFĂNOIE CRISTINA

GPN CĂSUȚA POVEȘTILO/ GPN NR. 8

“Fiecare copil pe care îl educăm este un OM dăruit societății” (N. Iorga)

În prima perioadă a vieții, responsabilitatea educării copilului revine familiei și din această cauză părinții sunt primii educatori ai copilului. Copiii sunt apoi înscriși în grădiniță, fiind prima instituție care asigură condițiile necesare pentru dezvoltarea în concordanță cu nevoile individuale. Cadrele didactice din grădinițe și școli se ocupă de educarea și formarea copiilor printr-o metodologie și un curriculum specific vârstei acestora. Grădinița este un important mediu de socializare, aceasta îi ajută pe copii să interacționeze cu alți copii și cu adulții, le oferă acestora un mediu primitiv, adecvat învățării dar și un spațiu cu multe jucării. Grădinița oferă suport pentru dezvoltarea capacității de a intra în relație cu ceilalți copii și cu adulții, pentru valorificarea potențialului psihic și fizic al fiecărui copil. Totodată, grădinița favorizează descoperirea de către fiecare copil a propriei identități, sprijină copilul în interacțiunea cu mediul, și îl ajută să-și formeze o imagine de sine pozitivă. Educația copiilor, fiind cei mai tineri membri, revine întregii comunități. Ea este legătura creșterii și devenirii copiilor ca viitori adulți responsabili de menirea lor în folosul întregii comunități, motiv pentru care cel mai important parteneriat este cel dintre părinți și grădiniță. Activitățile desfășurate în parteneriat cu părinții sunt în favoarea atingerii unor obiective comune în ceea ce privește educația preșcolară, la acestea adăugându-se plăcerea de a fi alături de colegi, activitățile desfășurându-se într-o atmosferă de voie bună. După familie, grădinița este prima experiență de viață a copilului în societate. Ea îl așază într-un cadru nou prin dimensiunile și conținutul său. La grădiniță copilul este provocat să se exprime, să facă cunoștință cu activități și obiecte care-i stimulează gustul pentru investigație și acțiune, și îi propune angajarea în relațiile sociale de grup. Grădinița încearcă să realizeze activități specifice fiecărei vârste și să identifice mijloacele și activitățile necesare pentru o dezvoltare complexă.

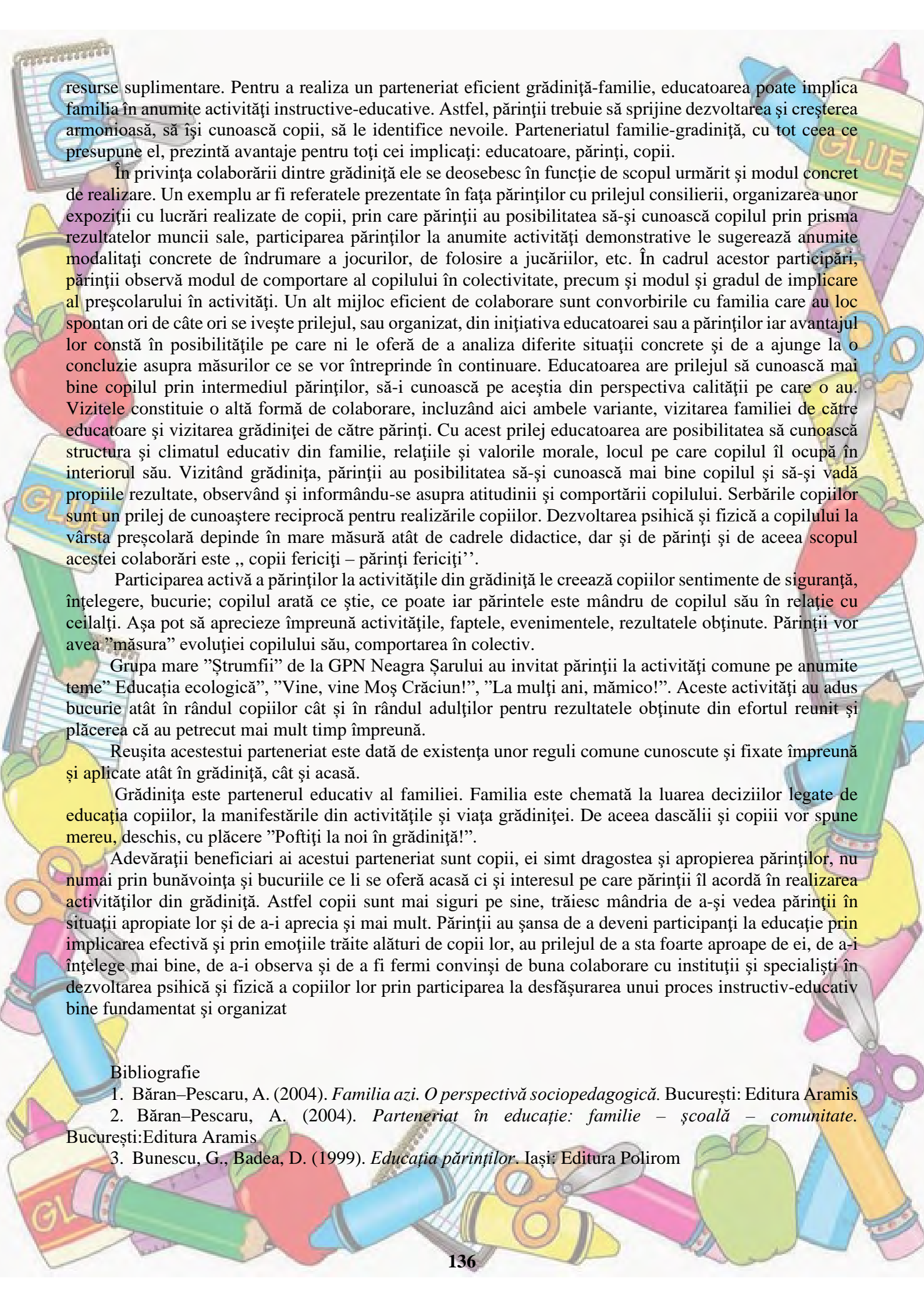
Ca agenți ai socializării, familia și grădinița, sunt considerate responsabile pentru creșterea și dezvoltarea copilului și totodată pregătirea lui pentru integrarea în școală și rolul lui în comunitate. Un factor important, la vârsta preșcolară, este grădinița care desfășoară un amplu proces instructiv-educativ aplicând metode și procedee științifice. Pentru reușita actului educațional, munca depusă de cadrele didactice în grădiniță trebuie continuată, susținută și întărită de familie.

Funcția de părinte este o „meserie” și, ca orice meserie, ea trebuie învățată. Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația ce trebuie dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Parteneriatul grădiniță-familie se referă la construirea unor relații pozitive între familie și grădiniță, la o unificare a sistemului de valori care poate avea un efect benefic asupra copiilor, atunci când aceștia văd educatoarea sfătuindu-se cu părinții.

Toți părinții au nevoie de informații de bază referitoare la copiii lor. Ei trebuie informați despre scopul de bază al programului educativ la care participă copiii lor și trebuie implicați în luarea deciziilor. Părinții trebuie să fie la curent cu progresele copilului lor, dar și cu percepția pe care o are grădinița despre calitățile și problemele copilului. Educatoarea va sugera acestora modul în care își pot ajuta copiii acasă, căci sunt părinți care oferă copiilor sprijin suplimentar în învățare.

Unitatea de acțiune a celor doi factori (grădiniță-familie) în opera de formare a copilului este condiționată de un mod comun de lucru și o bună cunoaștere reciprocă. Interesul comun trebuie să determine o mișcare cu dublu sens, familie-grădiniță, grădiniță-familie, în vederea unei suficiente cunoașteri a ambelor părți. Familia reprezintă un element cheie în dezvoltarea sănătății, competenței și activității copilului însă ea nu poate exercita această funcție fără colaborarea cu grădinița, care asigură

resurse suplimentare. Pentru a realiza un parteneriat eficient grădiniță-familie, educatoarea poate implica familia în anumite activități instructive-educative. Astfel, părinții trebuie să sprijine dezvoltarea și creșterea armonioasă, să își cunoască copiii, să le identifice nevoile. Parteneriatul familie-grădiniță, cu tot ceea ce presupune el, prezintă avantaje pentru toți cei implicați: educatoare, părinți, copii.

În privința colaborării dintre grădiniță ele se deosebesc în funcție de scopul urmărit și modul concret de realizare. Un exemplu ar fi referatele prezentate în fața părinților cu prilejul consilierii, organizarea unor expoziții cu lucrări realizate de copii, prin care părinții au posibilitatea să-și cunoască copilul prin prisma rezultatelor muncii sale, participarea părinților la anumite activități demonstrative le sugerează anumite modalități concrete de îndrumare a jocurilor, de folosire a jucăriilor, etc. În cadrul acestor participări, părinții observă modul de comportare al copilului în colectivitate, precum și modul și gradul de implicare al preșcolarului în activități. Un alt mijloc eficient de colaborare sunt convorbirile cu familia care au loc spontan ori de câte ori se ivește prilejul, sau organizat, din inițiativa educatoarei sau a părinților iar avantajul lor constă în posibilitățile pe care ni le oferă de a analiza diferite situații concrete și de a ajunge la o concluzie asupra măsurilor ce se vor întreprinde în continuare. Educatoarea are prilejul să cunoască mai bine copilul prin intermediul părinților, să-i cunoască pe aceștia din perspectiva calității pe care o au. Vizitele constituie o altă formă de colaborare, incluzând aici ambele variante, vizitarea familiei de către educatoare și vizitarea grădiniței de către părinți. Cu acest prilej educatoarea are posibilitatea să cunoască structura și climatul educativ din familie, relațiile și valorile morale, locul pe care copilul îl ocupă în interiorul său. Vizitând grădinița, părinții au posibilitatea să-și cunoască mai bine copilul și să-și vadă propriile rezultate, observând și informându-se asupra atitudinii și comportării copilului. Serbările copiilor sunt un prilej de cunoaștere reciprocă pentru realizările copiilor. Dezvoltarea psihică și fizică a copilului la vârsta preșcolară depinde în mare măsură atât de cadrele didactice, dar și de părinți și de aceea scopul acestei colaborări este „copii fericiți – părinți fericiți”.

Participarea activă a părinților la activitățile din grădiniță le creează copiilor sentimente de siguranță, înțelegere, bucurie; copilul arată ce știe, ce poate iar părintele este mândru de copilul său în relație cu ceilalți. Așa pot să aprecieze împreună activitățile, faptele, evenimentele, rezultatele obținute. Părinții vor avea „măsura” evoluției copilului său, comportarea în colectiv.

Grupa mare ”Ștrumfii” de la GPN Neagra Șarului au invitat părinții la activități comune pe anumite teme ”Educația ecologică”, ”Vine, vine Moș Crăciun!”, ”La mulți ani, mămico!”. Aceste activități au adus bucurie atât în rândul copiilor cât și în rândul adulților pentru rezultatele obținute din efortul reunit și plăcerea că au petrecut mai mult timp împreună.

Reușita acestestui parteneriat este dată de existența unor reguli comune cunoscute și fixate împreună și aplicate atât în grădiniță, cât și acasă.

Grădinița este partenerul educativ al familiei. Familia este chemată la luarea deciziilor legate de educația copiilor, la manifestările din activitățile și viața grădiniței. De aceea dascălii și copiii vor spune mereu, deschis, cu plăcere ”Poftiți la noi în grădiniță!”.

Adeverații beneficiari ai acestui parteneriat sunt copiii, ei simt dragostea și apropierea părinților, nu numai prin bunăvoința și bucuriile ce li se oferă acasă ci și interesul pe care părinții îl acordă în realizarea activităților din grădiniță. Astfel copiii sunt mai siguri pe sine, trăiesc mândria de a-și vedea părinții în situații apropiate lor și de a-i aprecia și mai mult. Părinții au șansa de a deveni participanți la educație prin implicarea efectivă și prin emoțiile trăite alături de copiii lor, au prilejul de a sta foarte aproape de ei, de a-i înțelege mai bine, de a-i observa și de a fi fermi convinși de buna colaborare cu instituții și specialiști în dezvoltarea psihică și fizică a copiilor lor prin participarea la desfășurarea unui proces instructiv-educativ bine fundamentat și organizat

Bibliografie

1. Băran-Pescaru, A. (2004). *Familia azi. O perspectivă sociopedagogică*. București: Editura Aramis
2. Băran-Pescaru, A. (2004). *Parteneriat în educație: familie – școală – comunitate*. București: Editura Aramis
3. Bunescu, G., Badea, D. (1999). *Educația părinților*. Iași: Editura Polirom

GRĂDINIȚĂ ȘI FAMILIA PARTENERI ÎN EDUCAȚIA PREȘCOLARULUI

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR ATĂNĂSOAIE ANA-MARIA
GPN „CĂSUȚA POVEȘTILOR” VATRA DORNEI**

Într-o lume aflată în permanentă schimbare, părinții și cadrele didactice trebuie să colaboreze pentru continuarea educației, pentru a ajuta copiii să se dezvolte din punct de vedere emoțional, social și cognitiv. În condițiile actuale o educație de calitate nu se realizează decât prin implicarea mediilor responsabile, grădiniță-familie, iar relația dintre acestea poartă denumirea de „parteneriat educațional”. În continuarea învățării acasă rolul adultului din familie este esențial. Copilul are nevoie de susținere și de aceea este important ca familia să se implice activ în educația lui.

Parteneriatul grădiniță-familie se referă la construirea unor relații pozitive între factorii implicați, la o unificare a sistemului de valori, ceea ce va avea un efect benefic asupra copiilor, astfel, educația copiilor poate fi continuată și completată prin implicarea activă a familiei.

Familia este mediul în care copilul se naște și își petrece primii ani din viață și are un rol covârșitor în dezvoltarea copilului: cunoștințe despre societate, deprinderi igienice, norme de conviețuire sunt primite de copil acasă. Mediul familial oferă primele ocazii de stabilire a relațiilor cu cei din jur, de comunicare și a exprimare a afectivității, de asemenea asigură copilului echilibrul personalității sale. Tot în familie se formează deprinderile de comportament: politețea, onestitatea răbdarea. Părinții sunt exemplu pentru copiii lor. De la ei copiii învață să diferențieze binele de rău, frumosul de urât. Familia îi îndrumă să fie sociabili, toleranți și prietenoși.

Pentru a stabili relații pozitive și de durată cu familia este necesară o *atitudine pozitivă* din partea cadrului didactic; *flexibilitate*, părinții se tratează cu respect și de la egal la egal, sugestiile lor pot fi discutate și valorificate, astfel, dacă sunt luați în serios se vor implica mai mult în activitățile propuse; o *observare atentă* a tensiunilor, ezitărilor dar și a dorinței de implicare; *ascultare activă*, manifestarea disponibilității pentru dialog, înțelegere, acceptare a unor puncte de vedere; *comentarii eficiente*, bine gândite și argumentate pentru a încuraja și a îndruma părinții în soluționarea diferitelor probleme; *exemplul personal* atunci când este cazul; *imparțialitate*, oferirea tuturor a șansei de a-și expune ideile, aprecierea diversității.

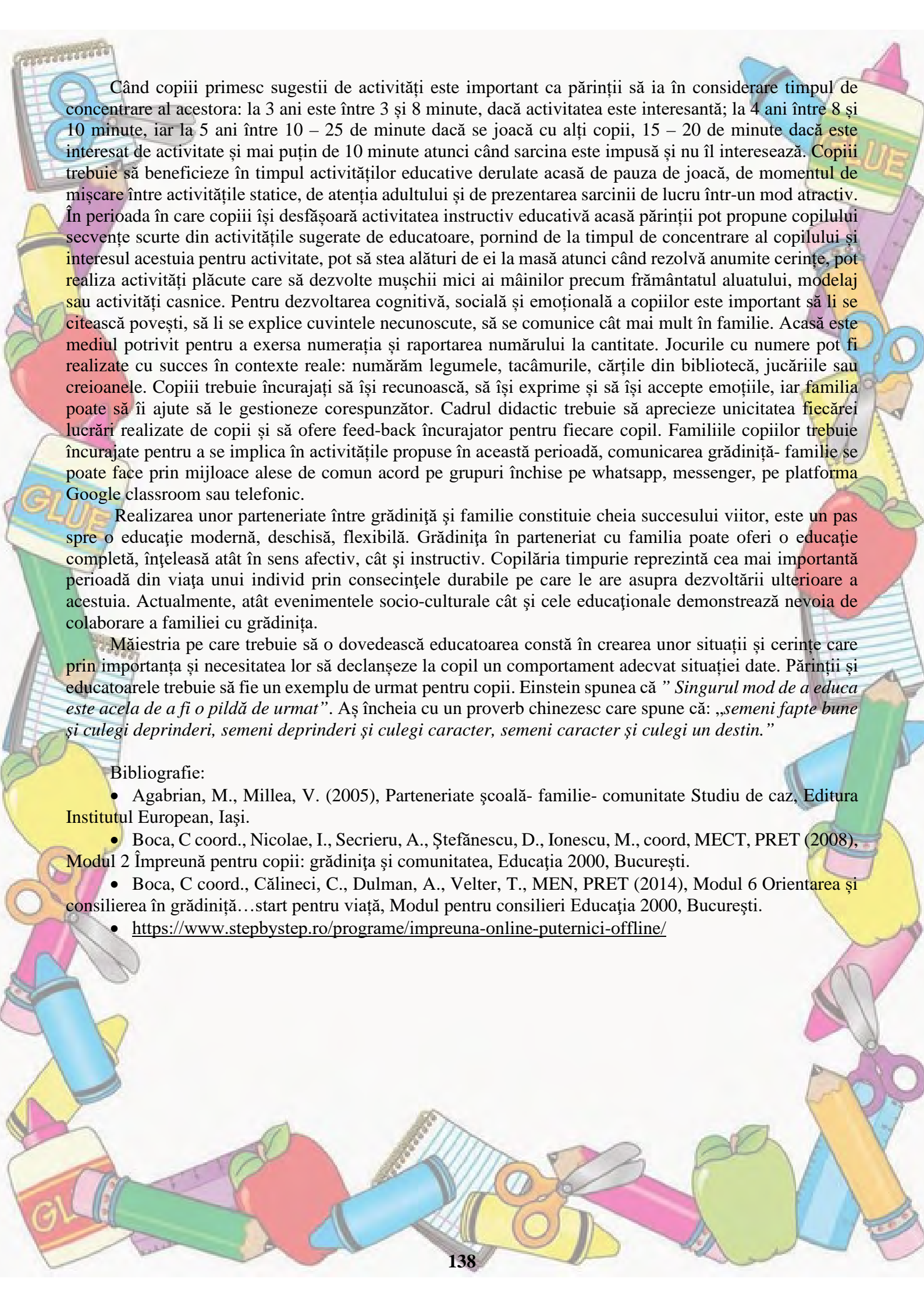
Grădinița și familia trebuie să aibă același scop: dezvoltarea armonioasă a personalității copilului. Familia trebuie să vadă în cadrele didactice un punct de sprijin un prieten, un colaborator.

Într-o societate aflată în dezvoltare, cooperarea dintre factorii educaționali – grădiniță și familie devine impetuos necesară pentru a favoriza educarea copiilor, pentru a-i familiariza, prin exemple și modele, cu adevărate valori ale spiritualității umane. Personalul specializat al grădiniței trebuie să încurajeze familia pentru ca aceasta să sprijine formarea personalității copilului.

Încrederea stă la baza relației părinte-grădiniță și se bazează pe cunoaștere și prețuire reciprocă, respect și dorința de comunicare. Educatoarea trebuie să fie prietenoasă, să încurajeze, să aprecieze contribuția familiei la educația copilului.

Activitățile propuse de cadrul didactic sunt eficiente dacă familia le cunoaște, le sprijină și le continuă. Grădinița este instituția care are rolul de a oferi sprijin educativ pentru părinți și copii, ea este terenul unor demersuri educative în care toți cei implicați au de învățat, iar fiecare beneficiar – copil, părinte, educator trebuie să se simtă valorizat.

În această perioadă se pot realiza jocuri și activități interactive utilizând diferite instrumente digitale și platforme potrivite pentru preșcolari precum: wordwall, learningapps, kahoot, liveworksheets, jigsawplanet, purposegames sau quizziz. Învățarea poate fi completată de lucrul cu cartea și cu alte materiale tipărite pe care educatoarea grupei le-a trimis copiilor, de jocul cu materiale concrete din spațiul casei, inclusiv desenul sau scrierea cu degetul sau bețișoare în tăvițe cu nisip, făina, griș, orez, linte, precum și realizarea de obiecte creative din material reciclate - role de la hârtie igienică, ambalaje din carton, sticle de plastic, activități casnice..

Când copiii primesc sugestii de activități este important ca părinții să ia în considerare timpul de concentrare al acestora: la 3 ani este între 3 și 8 minute, dacă activitatea este interesantă; la 4 ani între 8 și 10 minute, iar la 5 ani între 10 – 25 de minute dacă se joacă cu alți copii, 15 – 20 de minute dacă este interesat de activitate și mai puțin de 10 minute atunci când sarcina este impusă și nu îl interesează. Copiii trebuie să beneficieze în timpul activităților educative derulate acasă de pauza de joacă, de momentul de mișcare între activitățile statice, de atenția adultului și de prezentarea sarcinii de lucru într-un mod atractiv. În perioada în care copiii își desfășoară activitatea instructiv educativă acasă părinții pot propune copilului secvențe scurte din activitățile sugerate de educatoare, pornind de la timpul de concentrare al copilului și interesul acestuia pentru activitate, pot să stea alături de ei la masă atunci când rezolvă anumite cerințe, pot realiza activități plăcute care să dezvolte mușchii mici ai mâinilor precum frământatul aluatului, modelaj sau activități casnice. Pentru dezvoltarea cognitivă, socială și emoțională a copiilor este important să li se citească povești, să li se explice cuvintele necunoscute, să se comunice cât mai mult în familie. Acasă este mediul potrivit pentru a exersa numerația și raportarea numărului la cantitate. Jocurile cu numere pot fi realizate cu succes în contexte reale: numărăm legumele, tacâmurile, cărțile din bibliotecă, jucăriile sau creioanele. Copiii trebuie încurajați să își recunoască, să își exprime și să își accepte emoțiile, iar familia poate să îi ajute să le gestioneze corespunzător. Cadrul didactic trebuie să aprecieze unicitatea fiecărei lucrări realizate de copii și să ofere feed-back încurajator pentru fiecare copil. Familiile copiilor trebuie încurajate pentru a se implica în activitățile propuse în această perioadă, comunicarea grădiniță- familie se poate face prin mijloace alese de comun acord pe grupuri închise pe whatsapp, messenger, pe platforma Google classroom sau telefonic.

Realizarea unor parteneriate între grădiniță și familie constituie cheia succesului viitor, este un pas spre o educație modernă, deschisă, flexibilă. Grădinița în parteneriat cu familia poate oferi o educație completă, înțeleasă atât în sens afectiv, cât și instructiv. Copilăria timpurie reprezintă cea mai importantă perioadă din viața unui individ prin consecințele durabile pe care le are asupra dezvoltării ulterioare a acestuia. Actualmente, atât evenimentele socio-culturale cât și cele educaționale demonstrează nevoia de colaborare a familiei cu grădinița.

Măiestria pe care trebuie să o dovedească educatoarea constă în crearea unor situații și cerințe care prin importanța și necesitatea lor să declanșeze la copil un comportament adecvat situației date. Părinții și educatoarele trebuie să fie un exemplu de urmat pentru copii. Einstein spunea că ” *Singurul mod de a educa este acela de a fi o pildă de urmat* ”. Aș încheia cu un proverb chinezesc care spune că: „*semeni fapte bune și culegi deprinderi, semeni deprinderi și culegi caracter, semeni caracter și culegi un destin.*”

Bibliografie:

- Agabrian, M., Millea, V. (2005), Parteneriate școală- familie- comunitate Studiu de caz, Editura Institutul European, Iași.
- Boca, C coord., Nicolae, I., Secieru, A., Ștefănescu, D., Ionescu, M., coord, MECT, PRET (2008), Modul 2 Împreună pentru copii: grădinița și comunitatea, Educația 2000, București.
- Boca, C coord., Călineci, C., Dulman, A., Velter, T., MEN, PRET (2014), Modul 6 Orientarea și consilierea în grădiniță...start pentru viață, Modul pentru consilieri Educația 2000, București.
- <https://www.stepbystep.ro/programe/impreuna-online-puternici-offline/>

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. MELANIA- CARMEN AUGUSTIN

PALATUL COPIILOR BAIA MARE

Banii te fac să fii bogat, însă educația și cei 7 ani de acasă, te fac să fii OM ...

Într-o lume în care respectul față de celălalt este din ce în ce mai alterat, nu este o misiune ușoară pentru părinți să-și crească copilul în spiritul bunelor maniere. Cu toate acestea, părinții trebuie să știe că o bună educație în familie va cântări mai greu și va câștiga în fața școlii de cartier sau influenței anturajului de la școală.

Un copil cu bune maniere va deveni un adult politic, elegant și apreciat. Bunele maniere reprezintă o carte de vizită în toate situațiile. Care sunt cele mai importante și bune obiceiuri pe care ar trebui să le învețe copiii de mici? Iată-le !

- să asculte și să nu întrerupă adulții în timp ce vorbesc. (același lucru trebuie să-l facă și părinții)
- învățați-i unde se așază tacâmuri, șervețele, pahare și cum să le folosească
- bunele maniere la masă: să mănânce cu gura închisă, să-și așeze șervețelul pe picioare, să utilizeze corect tacâmurile
- să spui „te rog“ și „mulțumesc“ face parte din manierele de bază
- să salute la venire și plecare acasă sau la școală, oriunde merg
- să se îmbrace corect și adecvat în diverse situații
- să respecte diferențele de religie, rasă, sex, persoane cu nevoi speciale; băieții să învețe de mici cum să se poarte cu fetele
- să dea locul persoanelor în vârstă sau femeilor însărcinate în autobuz
- să vorbească încet în public.

Comportamentul copilului este oglinda comportamentului părinților. Dacă ,copilul tău înțelege baza bunelor maniere, îl va ajuta să și le însușească. Manierele elegante reflectă o personalitate iubitoare și respectabilă.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fiți voi, părinții, un bun model pentru el. Începe să îl înveți lucrurile simple încă de la vârsta fragedă: să salute, să spună: "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

”Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul **trăiește** faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute constient decat de copii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconstientul care le emite

apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (și numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne).

Părinții își educă copiii (pe lângă exemplul personal) prin următoarele categorii de propoziții / fraze:

- ❖ **principii,**
- ❖ **ordine,**
- ❖ **atribuiri,**
- ❖ **porunci** (injoncțiuni),
- ❖ **contraporunci** (contrainjoncțiuni),
- ❖ **programe și permisiuni.**

Unele din aceste tipuri de fraze pot conține mesaje **ambivalente** (frazele exprimate la momente diferite în contexte diferite și cu înțeles opus) sau **disjuncte** (două enunțuri în aceeași frază care se exclud reciproc). Acest gen de mesaje sunt considerate a fi responsabile pentru schizofrenizarea copilului.

Se consideră că la nivel non verbal, mesajele parentale sunt date până la vârsta de 3 ani. Din motive didactice și terapeutice, aceste mesaje au fost ordonate pe categorii și redactate textual deși majoritatea sunt percepute ca senzații. Terapeuții sunt intens preocupați de mesajele distructive, care pot induce copilului patologia psihică de mai târziu.

Sunt părinți care se întreabă de ce copilul ascultă la grădiniță și acasă nu poate fi controlat. Sunt multe motive, însă, din proprie experiență am observat că mulți părinți nu creează contact vizual cu copilul atunci când vor să impună reguli, astfel încât acestea nu ajung în câmpul auditiv pentru a fi îndreptat spre atenția și nivelul perceptiv al creierului. Exemplele de acest fel sunt numeroase și toate pun în evidență importanța educației pe care copilul trebuie să o primească acasă, în familie, educație care se reflectă în felul în care copilul se comportă și își adaptează comportamentul la mediul educațional școlar sau la cerințele societății.

Familia oferă premisele dezvoltării psiho-comportamentale, iar școala oferă situații complementare pentru formarea și dezvoltarea acestora.

Părinți !

Bucurați-vă de copii! Arătați-le dragostea la fiecare pas. Bucurați-vă împreună cu ei de aventura școlii! Într-o bună zi veți realiza că au crescut și că ați trăit alături de ei cei mai frumoși ani, anii copilăriei, dându-le și cei **șapte ani de acasă !**

Cei „șapte ani de acasă“ nu sunt doar o vorbă românească, ci un adevăr psihologic...

BIBLIOGRAFIE:

- Anghel Elisabeta Elena, Anghel Cristian Ioan, Pană Mihaela Andreea, Serban Elena Maria, „Dincolo de teorie- practica logopedică prin jocuri, povești și poezii”, ed. Sfântul Ierarh Nicolae
- Breben S, Gongea E. Si alt., 2002, „Metode interactive de grup pentru învățământul preșcolar”, ED. Arves, Craiova;
- Dragu A., Cristea S., 2002, „Psihologie și pedagogie școlară”, Ed. Ovidius University Press, Constanta;
- Ionescu M., coordonator Radu I., 2001, „ Didactica modernă”, Ed. Dacia ClujNapoca;
- Ispas V., Gugu N., 2006, „Sănătatea Pământului, sănătatea noastră”, Revista „Didactica Nova”

TIMPUL PETRECUT CU COPILUL - UN DAR PREȚIOS

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ARON COTRUȘ”, ARAD

AVRAM ADELA

PĂDURARU VIOLETA

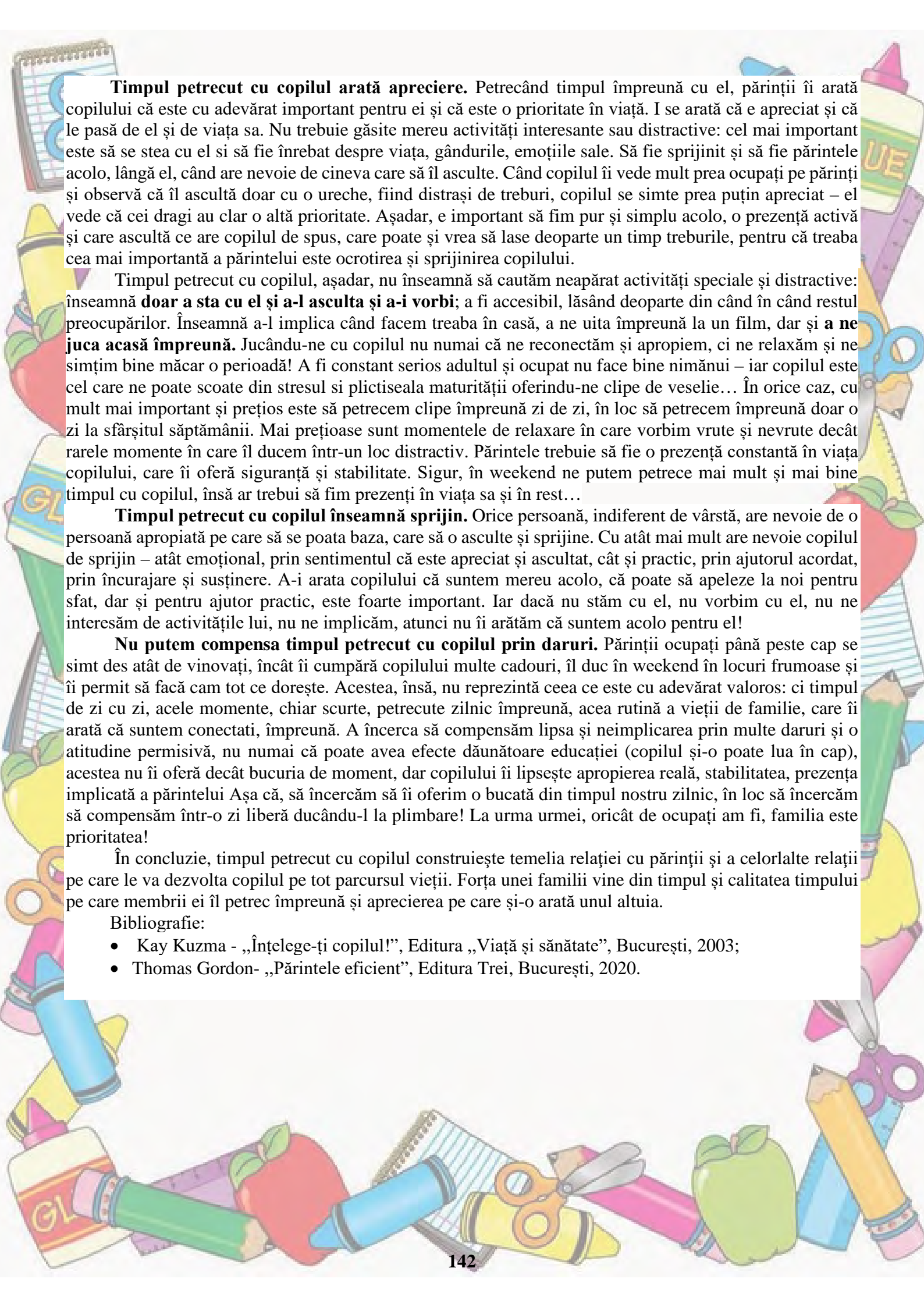
Familia este grupul intim, afectiv, ce oferă membrilor săi relații profunde de apropiere și sprijin. Sau așa ar trebui să fie... Din păcate, în lumea agitată de astăzi, în multe familii, membrii săi, deși atât de apropiați fizic, sunt atât de departe emoțional unul de altul; fiecare își are colțul său și se preocupă de ale sale. Se adună cu toții seara în casă, însă nu se simt conectați unul la altul. Unitatea familială atât de prețioasă este greu de creat, deoarece fiecare se lasă acaparat de propria viață și uită să fie cu adevărat împreună, să își petreacă timpul împreună, nu doar unul lângă altul!

„Cei șapte ani de acasă” sunt opera părinților și a mediului familial în care cresc copiii. Copilul învață în familie limbajul culturii în care trăiește, deprinde normele, atitudinile, valorile și comportamentele necesare pentru a se integra în societate. Dezvoltarea echilibrată a copilului depinde de implicarea ambilor părinți în toate aspectele ce țin de viața copilului. De la ce mănâncă zi de zi copilul, cu ce se îmbracă, la ce tip de informații este expus, prin ce stări emoționale trece, în ce activități este implicat, la ce grădiniță merge. Rolul mamei și al tatălui sunt diferite în dezvoltarea copilului și în modelarea personalității sale. Mama are rolul de a-l proteja pe copil, în timp ce tatăl are rolul de a-l pregăti pe acesta pentru confruntarea de mai târziu cu lumea, cu viața. Ambii părinți sunt un model pentru copil și această diferență aduce beneficii însemnate pentru copil, oferindu-i experiențe variate. Pentru a-și exersa abilitățile, de la cele din sfera psihică (ce țin de reglarea emoțiilor sau de rezolvarea de probleme, de cultivarea răbdării, a negocierii, de stimularea creativității), până la cele ce țin de motricitate, copilul are nevoie de **timp** petrecut în tandem cu o altă persoană semnificativă pentru el: părinte, bunic, frate, prieten, educator. Iar acest timp petrecut împreună cu copilul este necesar să fie de calitate sau „special“, așa cum se mai numește în literatura de parenting. Copiii de la naștere până la maturitate au nevoie de timp și atenție din partea părinților lor. Unii părinți devin nerăbdători să crească copii de succes, dar uită să petreacă timp personal cu ei. Lucrul acesta nu înseamnă timpul petrecut în grabă de la școală până la activitatea extracurriculară sau after-school. Un timp interactiv petrecut cu copilul este atunci când un părinte este angajat pe deplin într-o activitate cu acesta. Timpul petrecut în familie aduce anumite beneficii precum:

- Copiii se simt iubiți și importanți.
- Copiii au oportunitatea de a-i ajuta pe părinți în a-și modela comportamentul.
- Părintele poate observa care sunt punctele slabe și cele forte ale copilului pentru a-l ghida mai bine.
- Copiii au șansa de a-și exprima gândurile și sentimentele prin joc.
- Relația dintre copii și părinți se dezvoltă formând o legătură puternică.

Timpul petrecut în familie este important deoarece se focusează pe reducerea incidenței de a apărea probleme emoționale sau comportamentale ale copiilor, astfel se dezvoltă comunicarea, o atitudine pozitivă, iar copiii se simt ancorați, stabili emoțional și înțeleg care este rolul fiecărui membru dezvoltând totodată, cu ușurință, relații sociale. Numeroase studii au arătat faptul că cei mai predispuși în a dezvolta probleme emoționale și de comportament sunt copiii care au avut parte de o formă de parenting inadecvată, astfel, demonstrându-se că primul pas, vital, pentru a avea un parenting de succes este petrecerea activă și de calitate a timpului în familie.

Transmiterea perspectivelor și valorilor în viață. Pentru a fi o influență pozitivă în viața copilului, pentru a-i transmite valori și atitudini, părinții trebuie să fie o prezență activă în viața sa de zi cu zi. Așadar, trebuie să petreacă timp cu copilul: un părinte ocupat, pe care copilul îl vede doar câteva minute înainte de ora culcării, nu este o prezență activă și nu poate influența prin propriul exemplu formarea copilului. Activitățile împreună ca parte a rutinei familiale asigură că părintele rămâne în viața copilului, că el nu se îndepărtează emoțional de părinți, de familia sa, în special când își creează un grup de prieteni și are din ce în ce mai multe activități proprii.

Timpul petrecut cu copilul arată apreciere. Petrecând timpul împreună cu el, părinții îi arată copilului că este cu adevărat important pentru ei și că este o prioritate în viață. I se arată că e apreciat și că le pasă de el și de viața sa. Nu trebuie găsite mereu activități interesante sau distractive: cel mai important este să se stea cu el și să fie înrebat despre viața, gândurile, emoțiile sale. Să fie sprijinit și să fie părintele acolo, lângă el, când are nevoie de cineva care să îl asculte. Când copilul îi vede mult prea ocupați pe părinți și observă că îl ascultă doar cu o ureche, fiind distrași de treburi, copilul se simte prea puțin apreciat – el vede că cei dragi au clar o altă prioritate. Așadar, e important să fim pur și simplu acolo, o prezență activă și care ascultă ce are copilul de spus, care poate și vrea să lase deoparte un timp treburile, pentru că treaba cea mai importantă a părintelui este ocrotirea și sprijinirea copilului.

Timpul petrecut cu copilul, așadar, nu înseamnă să căutăm neapărat activități speciale și distractive: înseamnă **doar a sta cu el și a-l asculta și a-i vorbi**; a fi accesibil, lăsând deoparte din când în când restul preocupărilor. Înseamnă a-l implica când facem treaba în casă, a ne uita împreună la un film, dar și **a ne juca acasă împreună**. Jucându-ne cu copilul nu numai că ne reconectăm și apropiem, ci ne relaxăm și ne simțim bine măcar o perioadă! A fi constant serios adultul și ocupat nu face bine nimănui – iar copilul este cel care ne poate scoate din stresul și plictiseala maturității oferindu-ne clipe de veselie... În orice caz, cu mult mai important și prețios este să petrecem clipe împreună zi de zi, în loc să petrecem împreună doar o zi la sfârșitul săptămânii. Mai prețioase sunt momentele de relaxare în care vorbim vrute și nevrute decât rarele momente în care îl ducem într-un loc distractiv. Părintele trebuie să fie o prezență constantă în viața copilului, care îi oferă siguranță și stabilitate. Sigur, în weekend ne putem petrece mai mult și mai bine timpul cu copilul, însă ar trebui să fim prezenți în viața sa și în rest...

Timpul petrecut cu copilul înseamnă sprijin. Orice persoană, indiferent de vârstă, are nevoie de o persoană apropiată pe care să se poată baza, care să o asculte și sprijine. Cu atât mai mult are nevoie copilul de sprijin – atât emoțional, prin sentimentul că este apreciat și ascultat, cât și practic, prin ajutorul acordat, prin încurajare și susținere. A-i arata copilului că suntem mereu acolo, că poate să apeleze la noi pentru sfat, dar și pentru ajutor practic, este foarte important. Iar dacă nu stăm cu el, nu vorbim cu el, nu ne interesăm de activitățile lui, nu ne implicăm, atunci nu îi arătăm că suntem acolo pentru el!

Nu putem compensa timpul petrecut cu copilul prin daruri. Părinții ocupați până peste cap se simt des atât de vinovați, încât îi cumpără copilului multe cadouri, îl duc în weekend în locuri frumoase și îi permit să facă cam tot ce dorește. Acestea, însă, nu reprezintă ceea ce este cu adevărat valoros: ci timpul de zi cu zi, acele momente, chiar scurte, petrecute zilnic împreună, acea rutină a vieții de familie, care îi arată că suntem conectați, împreună. A încerca să compensăm lipsa și neimplicarea prin multe daruri și o atitudine permisivă, nu numai că poate avea efecte dăunătoare educației (copilul și-o poate lua în cap), acestea nu îi oferă decât bucuria de moment, dar copilului îi lipsește apropierea reală, stabilitatea, prezența implicată a părintelui. Așa că, să încercăm să îi oferim o bucată din timpul nostru zilnic, în loc să încercăm să compensăm într-o zi liberă ducându-l la plimbare! La urma urmei, oricât de ocupați am fi, familia este prioritatea!

În concluzie, timpul petrecut cu copilul construiește temelia relației cu părinții și a celorlalte relații pe care le va dezvolta copilul pe tot parcursul vieții. Forța unei familii vine din timpul și calitatea timpului pe care membrii ei îl petrec împreună și aprecierea pe care și-o arată unul altuia.

Bibliografie:

- Kay Kuzma - „Înțelege-ți copilul!”, Editura „Viață și sănătate”, București, 2003;
- Thomas Gordon - „Părintele eficient”, Editura Trei, București, 2020.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: ALINA ANDREEA AVRAM
GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 3 FILIAȘI – ȘCOALA GIMNAZIALĂ FILIAȘI

De ce este importantă educația în familie? Fiindcă familia reprezintă primul mediu social în care copilul se dezvoltă fizic și psihic, învață și devine independent în anumite acțiuni, este mediul în care copilul este pregătit în principiu pentru întreaga viață.

Pentru ca aceste lucruri să se desfășoare cu succes, este necesar ca familia copilului să fie preocupată nu numai de dezvoltarea fizică sănătoasă a acestuia, ci și de educația psiho-socială și cea intelectuală, punând astfel bazele pentru formarea caracterului.

Astfel, copilul se va dezvolta formându-și un caracter frumos, în special dacă acesta are parte și de puterea exemplului pozitiv chiar în familia în care crește. Fiindcă la vârstele timpurii, rolul exemplului din familie este foarte important pentru percepția copilului.

La fel de importantă este și dezvoltarea încrederii în sine a copilului, acest lucru pornind încă din sânul familiei. Spre exemplu, atunci când copilul este încurajat și laudat în tot ceea ce realizează, în activități cotidiene sau creative, acesta va căpăta încredere în forțele proprii, va înțelege că el însuși este capabil să producă, să ajute, să realizeze lucruri mărețe pentru el și pentru cei dragi.

În opinia mea, copilul îndrumat în a fi creativ și a îndrăzni să se exprime va face față mult mai ușor tuturor viitoarelor provocări din mediul preșcolar și mai apoi din mediul școlar.

Condițiile din mediul familial au un rol foarte important în exprimarea potențialului creator. Familia individului creator constituie implicit mediul cel mai apropiat și securizat, atitudinea acesteia având un rol important în încurajarea și susținerea performanțelor creatoare. Tonusul creator este bine menținut în general de atmosfera destinsă și nestresantă a familiei, având în vedere susținerea, încurajarea abilităților copilului din perspectiva recunoașterii noutății și originalității produsului,

Îndemnul Teresei Amabile adresat educatorilor este: "Dați-le copiilor foarte multă libertate, respectați-i ca indivizi, nu exagerați cu aprecierea afectivă și puneți mai degrabă accent pe valorile morale decât pe regulile specifice. Încercați să creați în clasă un mediu în care autoritatea nu este absolută, în care activitatea, jocul și fantezia sunt prețuite în mod deosebit, în care dumneavoastră și copiii încercați mereu abordări noi și interesante."

Prin urmare, putem spune că pentru a realiza o educație corectă și constructivă, într-un mod asemănător ar trebui procedat și în familie. Așadar, familia va trebui să îi ofere copilului respectul cuvenit pentru susținerea încrederii în sine, libertate suficientă pentru a-și putea deschide aripile și a străluci independent, apreciere afectivă cu măsură în așa fel încât dezvoltarea sa psihică să nu depindă de aceasta, dar mai ales o educație morală corectă susținută prin exemple demne de urmat, chiar în mediul familial.

Jocul, activitățile recreative și distractive în familie trebuie să se mențină în topul preferințelor copiilor – rolul părinților în principiu trebuie să fie acela de a mijloci aceste activități, de a oferi o educație corectă folosindu-se de activitățile preferate de copii la vârstele timpurii, realizând astfel cu succes pregătirea copilului pentru mediul social exterior familiei, pentru întreaga viață.

Astfel, educația din familie va reprezenta pentru totdeauna o bază solidă și în același timp, un scut protector pentru imprezibilul vieti sociale la maturitate.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

ȘCOALA GIMNAZIALĂ “NICOLAE HORGA POPOVICI ,, SELEUȘ,
GRĂDINIȚA PN SELEUȘ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: AVRAM ANCUȚA DANIELA

“O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul.”

În educarea *puiului de om*, părinții, educatorii, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Printre problemele importante ale învățământului în această etapă de schimbare și modernizare rapidă se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia ocupă un loc privilegiat. **Familia**, prima școală a vieții, este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi, dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Ca primă verigă a sistemului educativ, familia are responsabilități clare și diverse. Întrebarea care se pune este, dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile vieții zilnice, minimalizând rolul de factor educativ. Altor familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare copiilor, le lipsesc pregătirea psihopedagogică, experiența.

Factorii care influențează azi mediul educativ sunt noua concepție care se cristalizează asupra educației ca serviciu social și extinderea mass-media. Părinții trebuie să-și întărească fundamentarea relațiilor pe baza dragostei lor față de propriii copii și pe dorința lor ca aceștia să aibă performanțe și succes în viață. Aceasta nu se poate realiza dacă părinții nu cunosc personalitatea propriului copil. Educația copilului este factorul principal care dezvoltă personalitatea lui. În educația copiilor, trebuie să existe între părinți înțelegere și acord în diferite probleme și de aici decurg normal și celelalte.

În activitatea de educație în familie, un rol important îl are *climatul* care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma **climatul pozitiv** (*favorabil*) sau **climatul negativ** (*nefavorabil*) educației, adică formarea copilului ca cetățean, ca om.

Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților, influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Voi enumera câteva din posibile **atitudini** și **comportamente** ale părinților și implicațiile lor în formarea profilului moral al copilului:

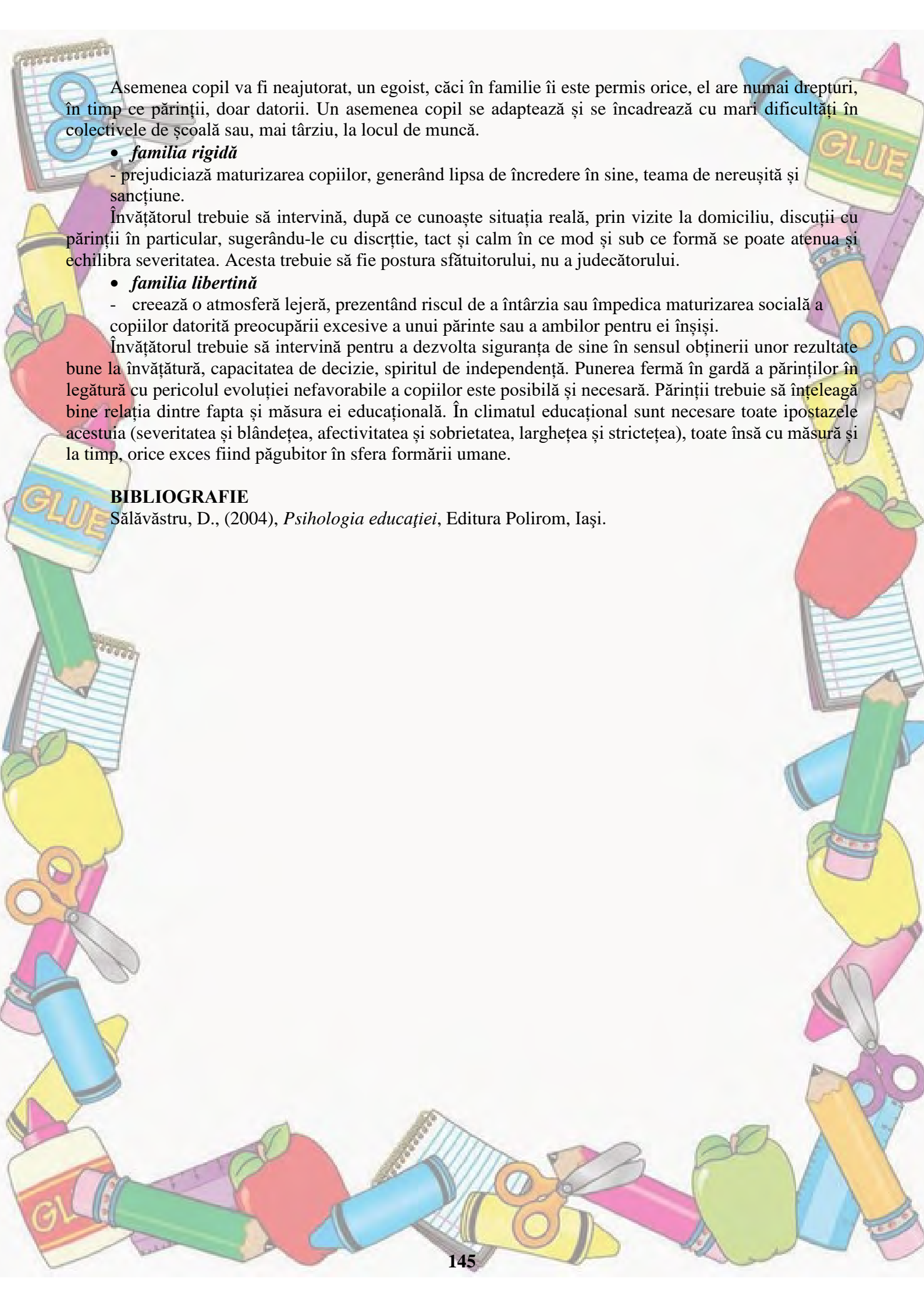
- **familia severă**

- în anumite limite imprimă ordine, disciplină, seriozitate, asigură unitate și echilibru familiei; severitatea este necesară în raporturile educaționale din familie, dar cu măsură.

Ce s-ar întâmpla în cazul în care părinții aplică copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul crește timorat cu gândul pedepsei, ascunde greșelile făcute, simte nevoia să mintă, se îndepărtează afectiv și efectiv de părinți și își caută înțelegerea și afectivitatea în altă parte. Așa se nasc *găștile* și *bandele* de minori. Mai gravă este situația când părinții sunt împărțiți în *tabere*: unul sever și unul indulgent. Astfel se formează viitorul demagog, viitorul ipocrit, trăsături de personalitate pe care nu și le dorește niciun părinte pentru copilul său.

- **familia permisivă**

- stă la polul opus al familiei severe, are un *climat de puf*.

Asemenea copil va fi neajutorat, un egoist, căci în familie îi este permis orice, el are numai drepturi, în timp ce părinții, doar datorii. Un asemenea copil se adaptează și se încadrează cu mari dificultăți în colectivele de școală sau, mai târziu, la locul de muncă.

- **familia rigidă**

- prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsa de încredere în sine, teama de nereușită și sancțiune.

Învățătorul trebuie să intervină, după ce cunoaște situația reală, prin vizite la domiciliu, discuții cu părinții în particular, sugerându-le cu discreție, tact și calm în ce mod și sub ce formă se poate atenua și echilibra severitatea. Acesta trebuie să fie postura sfătuitorului, nu a judecătorului.

- **familia libertină**

- creează o atmosferă lejeră, prezentând riscul de a întârzia sau împedica maturizarea socială a copiilor datorită preocupării excesive a unui părinte sau a ambilor pentru ei înșiși.

Învățătorul trebuie să intervină pentru a dezvolta siguranța de sine în sensul obținerii unor rezultate bune la învățătură, capacitatea de decizie, spiritul de independență. Punerea fermă în gardă a părinților în legătură cu pericolul evoluției nefavorabile a copiilor este posibilă și necesară. Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre fapta și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea, larghețea și strictețea), toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

BIBLIOGRAFIE

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE ACASA

AVRAM ELENA –ANDREEA,
SC. GIM. NR. 1, BUMBESTI-JIU, GORJ

Astazi, educația primită în școală, acasă și pe stradă reușește să le dezvolte copiilor doar inteligență cognitivă, nu și inteligență emoțională, care este esențială în armonioasa și sănătoasa dezvoltare a copiilor. Atât școala, cât și familia și societatea fac 3 greșeli majore, care dezechilibrează buna dezvoltare a copilului: neglijarea dezvoltării inteligenței emoționale încă din primii ani de școală, punerea accentului aproape în exclusivitate pe științele reale și neglijarea materiilor care au menirea de a le stimula creativitatea și emoțiile și, nu în ultimul rând, denaturarea conceptului de “cei 7 ani de acasă”.

Încă din timpul grădiniței și al școlii primare, copiii sunt ghidați de sistemul de învățământ exclusiv către partea informațională și tehnică a lucrurilor. Această metodă dezvoltă, într-adevăr, funcțiile psihice sau intelectuale și cele motorii sau instinctive, însă dacă aceste funcții nu sunt bine coordonate de emoții, există riscul major ca acești indicatori de performanță să acționeze în cel mai bun caz, deficitar, iar în cel mai rău caz, haotic, respectiv distructiv. În sistemul românesc nu este inclus, cum de altfel, este util viitorului adult, dezvoltarea funcțiilor emoționale, respectiv: observarea, înțelegerea, toleranța, responsabilitatea proprie a stărilor sentimentale (iritarea, anxietatea, timiditatea, curajul, empatia, altruismul etc.)

De altfel, în sistemul educațional autohton, balanța cognitiv vs. emoțional este înclinată net în favoarea inteligenței cognitive, dovadă fiind afluxul de materii care promovează științele reale și neglijarea materiilor care încurajează dezvoltarea creativității și a spiritului artistic în rândul copiilor. Muzica, desenul, chiar și educația civică, dirigenția, religia etc. ar trebui să devină materii la fel de importante ca matematica, informatica, chimia sau fizica. Focusând întreaga lor educație către științe exacte riscăm să-i dezvoltăm dizarmonios pe copii, să nu știe să-și gestioneze emoțiile și, până la urmă, să nu știe să opereze în societatea reală, noțiunile din matematică, chimie sau alte materii asemănătoare. Totul se transformă într-un cerc vicios din care unui copil îi va fi foarte greu să iasă. Dincolo de bagajul de cunoștințe pe care vrem să le însușească, țelul unei societăți sănătoase este să formeze copii fericiți, care să se bucure de viață, de cele învățate, de familie, de prieteni. Formula corectă este îmbinarea armonioasă dintre inteligența cognitivă și cea emoțională

Copiii învață prin imitare. Îi observă pe adulții din jurul nostru și le imită gesturile, atitudinile, comportamentele. Când ei vor vedea adulți nefericiți, vor deduce faptul că acesta este modul corect de a trăi, iar fericirea nu este un obiectiv în viață. Din nefericire, noi, adulții, îi învățăm să spună, prin imitare, dar fără să simtă sau să dorească, să spună “Mulțumesc” sau “Bună ziua”. Conceptul de “Cei 7 ani de acasă” nu mai are același înțeles ca pe vremuri, deoarece în cei 7 ani de acasă, părinții îi educă în spiritul competiției cu orice preț, cu idei de genul “dacă pierzi, ești un ratat” sau “Băiatul vecinei a luat note mai mari ca tine”. Respectul față de oamenii din jur nu mai reprezintă o valoare atât de importantă pentru copiii noștri, deoarece noi, adulții, am încetat să le mai spunem asta. Astfel, toate sugestiile pe care cei mari le dau celor mici, nu fac decât să stopeze și să înlăture posibilitatea copilului să se implice emoțional într-un anumit aspect. Astfel, crescând, adultul va avea rețineri să-și facă așa repede prieteni, să râdă, să se bucure ca un copil, să treacă peste probleme, să se bucure de orice moment, așa cum o făcea când era mic.

Soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

EDUCATOARE AVRAM MARIANA
GRĂDINIȚA CU PN LACU LUI BABAN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ GURA CALIȚEI
JUDEȚUL VRANCEA

“Perioada copilăriei este unică și fiecare clipă pierdută ne trimite uneori mai departe de ei scăpând din vedere esențialul, și anume responsabilitatea de a fi părinte”

Mediul familial ocupă un loc central în multitudinea factorilor determinanți ai evoluției individului. Copilul nu este un adult în miniatură, ci el este o persoană într-un moment al dezvoltării sale, deosebit de receptiv la influențele pozitive sau negative. Trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și contextul trăit în mod direct, nemijlocit, de către copil în mediul său familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității, în formarea copilului. Primul model oferit copilului este familia sa, iar calitatea și tipul relațiilor copil-părinți vor marca profund evoluția viitoare a copilului (G. Mauco).

Contextul actual, declanșat de pandemia COVID-19, măsurile întreprinse de societate în vederea depășirii unor situații limită create de starea în care trăim, impun adoptarea unor noi modalități de comunicare și colaborare. Indiferent de tipurile de servicii pentru educație timpurie (creșe, grădinițe, centre de zi etc.) care răspund nevoilor familiei și copilului, este foarte importantă pentru dezvoltarea copilului relația partenerială dintre educatori, ca profesioniști care își derulează activitatea în acel serviciu și părinții copilului. Statutul familiei ca prim educator al copilului reprezintă un factor important în stabilirea parteneriatului între serviciile de educație timpurie și familie. Familia reprezintă primul context formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește și de aceea este foarte important respectu l pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia în contextele în care copilul nu se află alături de părinții săi.

În perioada copilăriei timpurii, eforturile depuse de părinți și educatori trebuie să se bazeze pe un schimb bogat de informații, de experiențe și pe colaborare în asigurarea celor mai bune condiții de creștere și dezvoltare a copiilor, respectând regulile nou impuse care țin de distanțarea fizică, de igiena personală, de dezinfectarea spațiilor și a suprafețelor cu care intră în contact copiii. E de dorit ca părinții să regăsească un sprijin în serviciul de educație timpurie, să se simtă responsabili și responsabilizați pentru a colabora cu educatorii și a asigura condițiile necesare pentru a traversa, cu cât mai puține riscuri, perioada de pandemie și post pandemie.

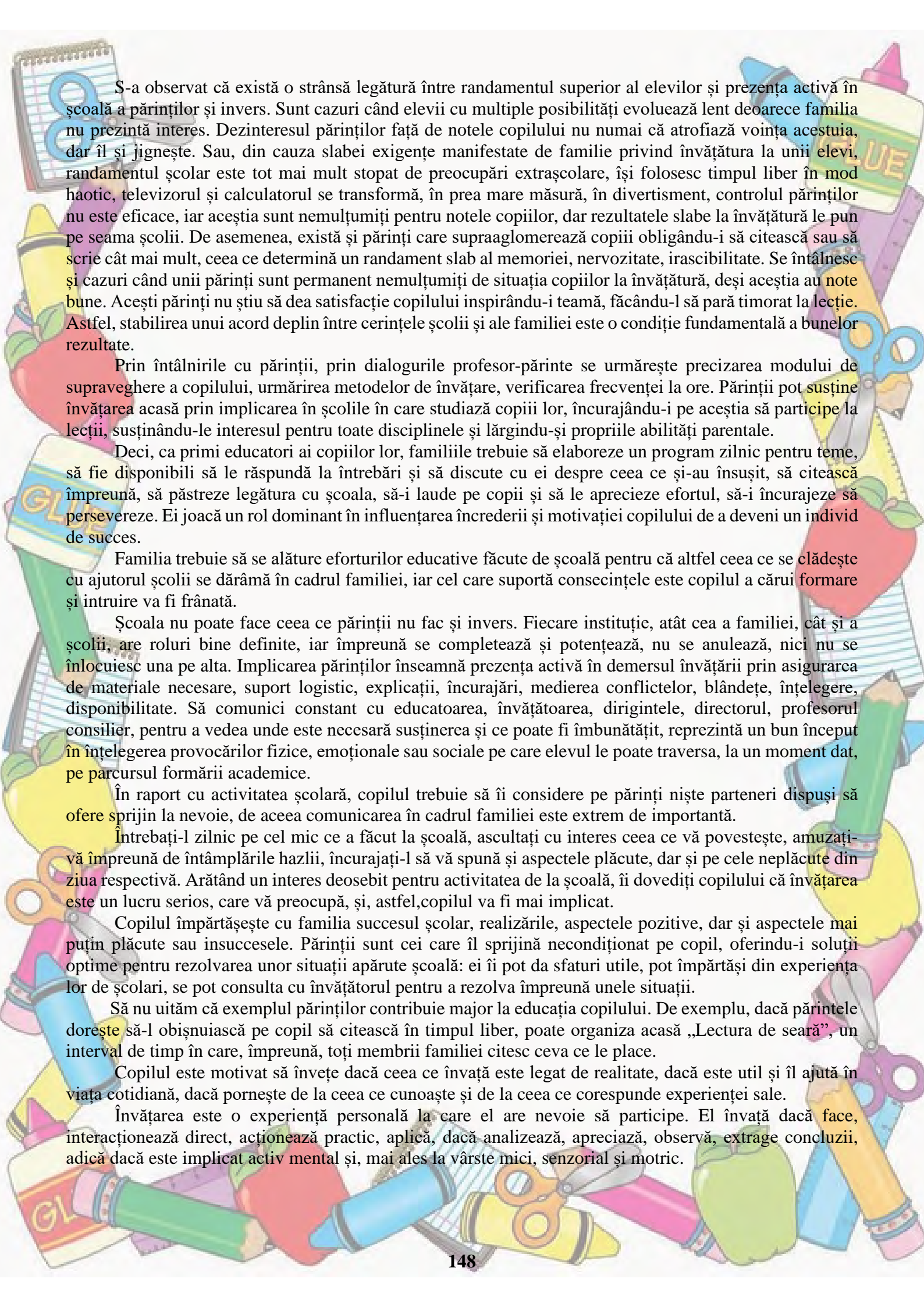
În mod firesc, pentru fiecare părinte copilul său este un „bulgăre de aur”. El îl vede frumos, bun, deștept, pentru că l-a urmarit cum a crescut, cunoaște detalii referitoare la perioadele copilăriei mici și știe cate momente dificile a trecut împreuna cu acesta.

Grădinița este prima treaptă a sistemului de învățământ, de aceea susțin ideea de a implica părinții în programul educativ înca de la început, căci doar așa își vor forma deprinderi de parteneriat cu grădinița și implicit cu educatoarea.

Cooperarea dintre părinți și educatori este esențială atât pentru a asigura un mediu securizant copiilor, familiilor și personalului din unitățile de învățământ, cât și pentru a oferi sprijin educațional prin intervenții coerente și consecvente din partea celor doi factori fundamentali de educație a copilului.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

Cauzele unor eșecuri școlare sunt multiple, dar școala are sarcina de a le depista și de a interveni, uneori, când este cazul, în situațiile delicate. Un sfat la timp, o îndrumare competentă, vizita la domiciliu sunt mijloace care pot da rezultate favorabile în creșterea randamentului școlar.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jignește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățatura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățătură le pun pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățătură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

Deci, ca primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

Familia trebuie să se alătore eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

În raport cu activitatea școlară, copilul trebuie să îi considere pe părinți niște parteneri dispuși să ofere sprijin la nevoie, de aceea comunicarea în cadrul familiei este extrem de importantă.

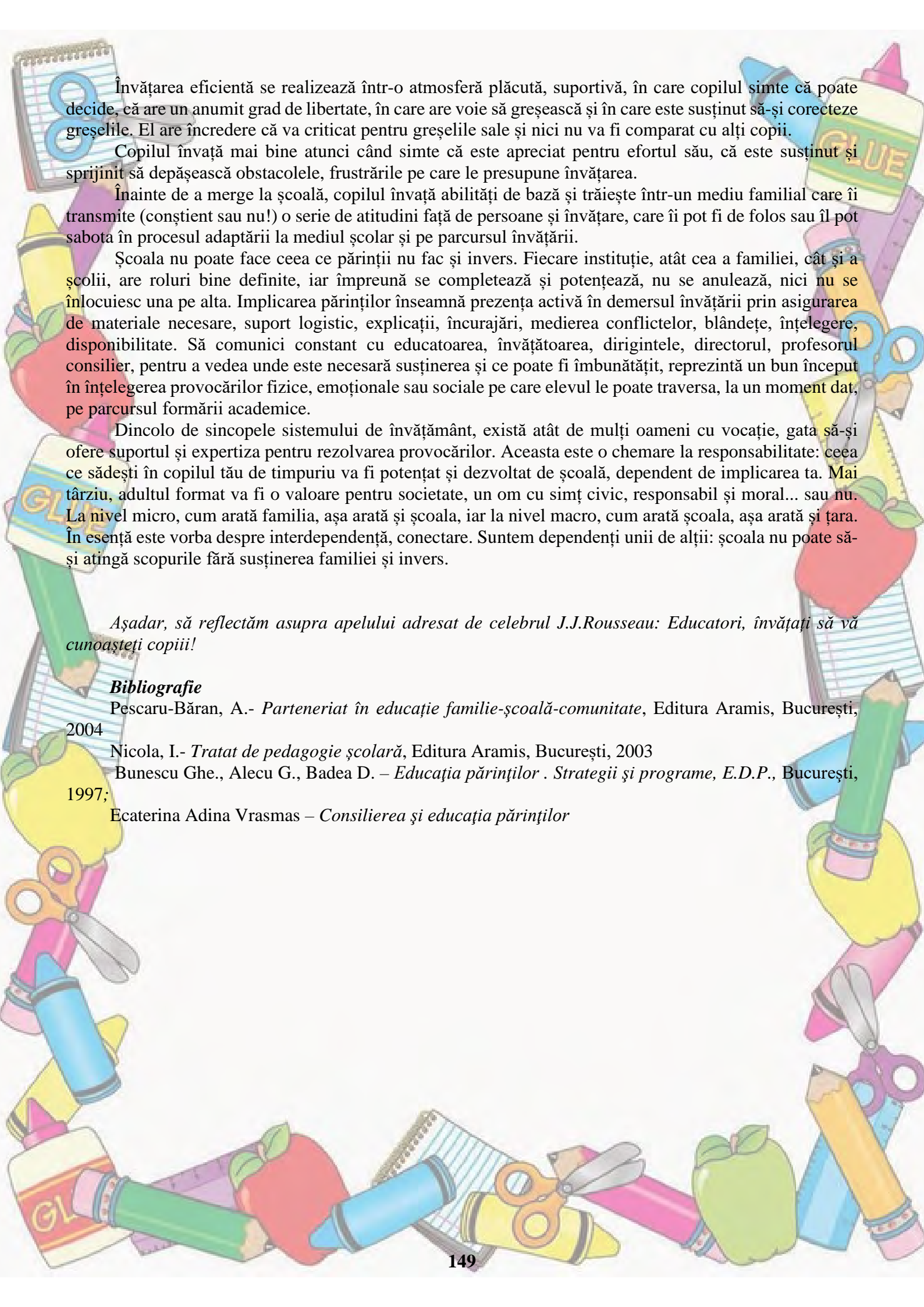
Întrebați-l zilnic pe cel mic ce a făcut la școală, ascultați cu interes ceea ce vă povestește, amuzați-vă împreună de întâmplările hazlii, încurajați-l să vă spună și aspectele plăcute, dar și pe cele neplăcute din ziua respectivă. Arătând un interes deosebit pentru activitatea de la școală, îi dovedeți copilului că învățarea este un lucru serios, care vă preocupă, și, astfel, copilul va fi mai implicat.

Copilul împărtășește cu familia succesul școlar, realizările, aspectele pozitive, dar și aspectele mai puțin plăcute sau insuccesele. Părinții sunt cei care îl sprijină necondiționat pe copil, oferindu-i soluții optime pentru rezolvarea unor situații apărute școală: ei îi pot da sfaturi utile, pot împărtăși din experiența lor de școlari, se pot consulta cu învățătorul pentru a rezolva împreună unele situații.

Să nu uităm că exemplul părinților contribuie major la educația copilului. De exemplu, dacă părintele dorește să-l obișnuiască pe copil să citească în timpul liber, poate organiza acasă „Lectura de seară”, un interval de timp în care, împreună, toți membrii familiei citesc ceva ce le place.

Copilul este motivat să învețe dacă ceea ce învață este legat de realitate, dacă este util și îl ajută în viața cotidiană, dacă pornește de la ceea ce cunoaște și de la ceea ce corespunde experienței sale.

Învățarea este o experiență personală la care el are nevoie să participe. El învață dacă face, interacționează direct, acționează practic, aplică, dacă analizează, apreciază, observă, extrage concluzii, adică dacă este implicat activ mental și, mai ales la vârste mici, senzorial și motric.

Învățarea eficientă se realizează într-o atmosferă plăcută, suportivă, în care copilul simte că poate decide, că are un anumit grad de libertate, în care are voie să greșească și în care este susținut să-și corecteze greșelile. El are încredere că va critica pentru greșelile sale și nici nu va fi comparat cu alți copii.

Copilul învață mai bine atunci când simte că este apreciat pentru efortul său, că este susținut și sprijinit să depășească obstacolele, frustrările pe care le presupune învățarea.

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite (conștient sau nu!) o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Dincolo de sincopel sistemului de învățământ, există atât de mulți oameni cu vocație, gata să-și ofere suportul și expertiza pentru rezolvarea provocărilor. Aceasta este o chemare la responsabilitate: ceea ce sădești în copilul tău de timpuriu va fi potențat și dezvoltat de școală, dependent de implicarea ta. Mai târziu, adultul format va fi o valoare pentru societate, un om cu simț civic, responsabil și moral... sau nu. La nivel micro, cum arată familia, așa arată și școala, iar la nivel macro, cum arată școala, așa arată și țara. În esență este vorba despre interdependență, conectare. Suntem dependenți unii de alții: școala nu poate să-și atingă scopurile fără susținerea familiei și invers.

Așadar, să reflectăm asupra apelului adresat de celebrul J.J.Rousseau: Educatori, învățați să vă cunoașteți copiii!

Bibliografie

- Pescaru-Băran, A.- *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004
- Nicola, I.- *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003
- Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – *Educația părinților . Strategii și programe, E.D.P.*, București, 1997;
- Ecaterina Adina Vrasmas – *Consilierea și educația părinților*

ROLUL EDUCAȚIEI ÎN MODELAREA PERSONALITĂȚII UMANE

PROF. ING. AVRAM MIHAELA,

LICEUL TEHNOLOGIC „ELENA CARAGIANI,, TECUCI, JUD. GALAȚI

„Educația, de cele mai multe ori, e numai pojghița sub care se desfășoară în liniște, pe încetul, firea cea adevărată” (Nicolae Iorga)

Educația este un proces organizat de socializare și umanizare, de asimilare a factorilor socio-culturali din mediul ambient. Prin intermediul educației, copilul asimilează și interiorizează - transferându-le în comportamente - modele, norme valori, atitudini, cunoștințe etc. ce asigură trecerea de la realitatea pur biologică, la cea socială.

Personalitatea copilului este rezultatul acțiunilor date de factorii ereditari, de mediu și educație.

În primii ani de viață, copilul este dependent de părinți dar aceștia nu trebuie să fie preocupați doar de dezvoltarea fizică a acestuia ci trebuie să aibă în vedere și educația psiho-socială. Maturizarea psihică a copilului depinde mult de familie. Primele impresii despre lume și despre viață, despre societate, copilul le preia din familie.

Procesul educării morale este de lungă durată și începe din familie.

Astfel, în relația părinte –copil se urmărește în mod permanent promovarea „binelui,, exemplificat prin afirmații de tipul: „ ai făcut bine tema?,, „ai răspuns bine azi la școală?,, „ai luat notă bună la test?,,. Acest lucru îl mobilizează pe copil în a atinge anumite standarde impuse de părinți, standarde care conduc la acceptare și la adaptarea unui comportament care să corespundă cu anumite cerințe. Părinții care sunt indiferenți privind rezultatele școlare ale copiilor îi determină pe aceștia să devină dezinteresați față de școală și față de educație în general, negăsind nicio motivare în a continua cursurile. De aici și un procent semnificativ din abandonul școlar.

Copilul trebuie îndrumat să își construiască drumul, să fie motivat să urmeze o anumită direcție astfel încât să devină un membru bun al viitoarei familii și al societății.

Din păcate, o parte dintre părinți nu au un plan de educație bine stabilit și nu înțeleg rolul celor „sapte ani de acasă,, în formarea personalității copilului. Acest obicei se va transmite de la o generație la alta, crescând astfel analfabetismul și abandonul școlar. În fiecare familie trebuie să existe reguli și principii care să stea la baza unei educații sănătoase construind copilului anumite obiective și aspirații.

Pe de altă parte, școala trebuie să vină cu un set de cunoștințe și achiziții care să îi dezvolte personalitatea și să îi ofere modele care să îl ajute să își formeze propriul set de valori.

Profesorii ar trebui să împărtășească experiențe de învățare proprii, din care să rezulte o anumită atitudine față de cunoaștere și un stil de lucru intelectual, să creeze un climat stimulatoriu pentru elevi, satisfacția de a-și folosi întregul potențial cognitiv și metacognitiv în procesul didactic.

Parteneriatele școală-familie produc o diversitate de rezultate în toate planurile. Când aceste prime două instituții (familia și școala) formează o echipă, școala devine o adevărată forță în societate, prin promovarea unei dezvoltări integrale și continue a copiilor.

Educația nu se termină odată cu finalizarea studiilor, ea trebuie să continue pe tot parcursul vieții. Scopul final al educației este îmbunătățirea calității vieții și adaptarea permanentă a individului la cerințele societății.

Printre finalitățile educației se află formarea unui comportament civilizată și a unor calități morale precum: cinstea, corectitudinea, sinceritatea, respectul față de părinți, față de colegi și față de muncă, în scopul dezvoltării libere, armonioase și a formării profilului moral al personalității elevului.

BIBLIOGRAFIE

1. Șchiopu, Ursula, „Psihologia copilului”, E. D. P., București, 1967
2. Constantin Cucos, “ Educația – Experiențe, reflecții, soluții”, Polirom, 2013
3. Ioan Cerghit, “ Metode de învățământ”, Polirom, 2006.

FAMILIA, FACTOR AL SUCCESULUI ȘI INSUCESULUI ȘCOLAR

PROF. AXINIA MARIA,

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAIL SADOVEANU”, FĂLTICENI

Un factor determinant asupra succesului și insuccesului școlar este cel familial. Cercetarea cauzelor insuccesului școlar s-a orientat mai mult către mediul de proveniență al copilului (familie, mediul comunitar restrâns), pe considerentul ca un mediu defavorizat nu poate să asigure referințele minime necesare pentru a valorifica eficient oferta școlară existentă. Această abordare este cunoscută sub numele de teoria handicapului sociocultural, care susține că inegalitățile socioculturale reprezintă cauza majoră a diferențierii traiectoriilor școlare. Școala nu face decât să reproducă inegalitățile sociale. În ciuda multor critici venite din partea celor ce susțin ideea egalității șanselor, orice investigație asupra eșecului școlar va găsi o relație între frecvența acestuia și mediul socioeconomic al copilului aflat în dificultate.

În momentul când se evaluează impactul familial asupra rezultatelor școlare ale copilului, se iau în considerare o serie de factori: situația economică a familiei și statutul socioprofesional al părinților, nivelul cultural, stilul educațional și tipul de coeziune familială. Situația economică precară și instabilă, nivelul scăzut al veniturilor familiei afectează traiectoria școlară a elevului în mai multe feluri. În primul rând, sărăcia face ca multe familii să nu poată suporta cheltuielile de școlarizare ale copilului (rechizite, îmbrăcăminte, transport), și atunci există riscul întreruperii școlarității. Se știe că în ultimii ani există o rată ridicată a abandonului școlar, cauzate de situația economică a familiei. Cel mai grav este faptul că abandonul se produce, în multe cazuri, înainte de finalizarea învățământului obligatoriu. În toate țările se înregistrează abandon școlar, numai că, în țările dezvoltate economic, abandonul este mai ridicat la nivelul învățământului postobligatoriu (liceu, învățământ superior), în timp ce în țările sărace rata abandonului este mai mare la nivelul învățământului școlar obligatoriu.

În al doilea rând, sunt situații în care familiile fac mari eforturi financiare și sacrificii pentru a-și trimite copiii la școală, dar lipsurile pe care trebuie să le suporte se transformă în conflicte intrafamiliale, în relații tensionate, în acumularea de către elev a unor frustrări legate de sărăcia familiei sale, toate acestea influențând negativ prestația lui școlară. În al treilea rând, copiii care trăiesc în familii sărace au șanse mai mici de a-și însuși o educație școlară completă, cheltuielile pe care le presupune școlaritatea, face ca multe familii să se orienteze spre filiere școlare de scurtă durată și spre profesii solicitate imediat pe piața forței de muncă.

Sunt autori care susțin că reușita la învățătură depinde cu mult mai mult de factorii culturali sau de nivelul de pregătire al părinților decât de condițiile materiale. Este invocată influența deosebirilor în ceea ce privește nivelul de aspirație al părinților și atitudinea lor față de educație, dar mai ales bagajul cultural, exprimat în limbajul utilizat în familie, în practicile culturale ale acestuia și în sistemul de valori.

Atitudinile și performanțele școlare ale elevilor sunt influențate și de stilurile educative familiale. Stilul educativ al familiei desemnează natura și caracteristicile raporturilor familiale în cadrul cărora se realizează procesul educativ. În literatura sociologică sunt identificate mai multe modele de acțiune parentală, care se organizează în jurul următoarelor axe: restricție-toleranță, angajament-detașare, dependență-autonomie, respingere-acceptare.

Copilul trebuie să simtă că părinții se ocupă de el, că îl înțeleg și îl ajută. El are însă nevoie de un cadru de disciplină și de exigentă, pentru a nu crede că libertatea lui este fără margini.

Familia influențează decisiv personalitatea copilului, dezvoltă spiritul de cooperare și de comunicare, transmite obiceiuri, atitudini și valori și orientează copilul din punct de vedere moral. Tot familia este cea care modelează personalitatea acestuia și face trecerea de la un comportament normativ (în care copilului îi sunt impuse din exterior anumite reguli) la un comportament normal (ce se bazează pe autoreglare și autonomie morală).

Datorită faptului că socializarea familială se realizează într-un cadru de afectivitate care permite transmiterea și însușirea valorilor și normelor sociale, în personalitatea și comportamentul copiilor sunt regăsite securitatea, îngrijirea, sprijinul material și moral asigurate de familie.

Noțiunea modernă de familie provine din latinescul *familia* (*ae*) care, inițial, a desemnat proprietatea cuiva, pământul, casa, banii, sclavii etc. și mai apoi, relațiile de rudenie sau afiliere.

Concepută ca „element fundamental și natural al societății”, în literatura juridică familia este privită ca o realitate biologică, prin uniunea ce se realizează între bărbat și femeie și prin funcția procreației, ca o realitate socială, prin comunitatea de viață ce se crează între soți, între părinți și copii, precum și între alte rude. În doctrină i s-a atribuit noțiunii de familie un înțeles restrâns, în sensul că familia este formată din soți și copiii lor minori, și un înțeles larg, familia cuprinzând pe lângă soți și copiii lor minori și alte persoane.

Astfel că, I. Imbrescu, în lucrarea “Tratat de dreptul familiei” face următoarea distincție între:

Familia nucleară formată din părinți și copiii lor necăsătoriți. Familia nucleară este structura preferată în prezent în cea mai mare parte a statelor. Se crede că familia nucleară a apărut recent, în ultimii 100 de ani și chiar mai puțin. În cadrul ei, poziția centrală aparține legăturii conjugale, indicată și de noțiunea de căsătorie/căsnicie sau cuplu conjugal. Familia nucleară reprezintă “nucleul” tuturor celorlalte forme de structuri familiale.

Familia extinsă sau lărgită, compusă cuprinde pe lângă nucleul familial și alte rude și generații, astfel încât alături de cuplul conjugal și copiii lui mai pot figura părinții soțului/soției, frații și surorile soțului și/sau soției (cu soții, soțiile și copiii lor), precum și un unchi sau mătuși de-ai cuplului. De regulă, într-o familie extinsă trăiesc și gospodăresc împreună trei generații: părinții, copiii acestora și părinții părinților.

Pentru a stabili specificul acțiunilor educative familiale aplicate la vârsta elevului este necesar să analizăm această perioadă de dezvoltare a copilului și să facem o trecere în revistă a particularităților ei prin prisma teoriilor ce redau maturizarea personalității umane.

Acțiunile educative familiale, raporturile elevilor cu părinți, ca parte integrantă a intercomunicării și relaționării dintre elevi și adulți, merită o atenție deosebită și o examinare minuțioasă la nivel interdisciplinar.

În ceea ce privește influența factorilor familiari - exteriori actului didactic propriu-zis - și mediul familial își pune amprenta asupra succesului și, mai ales, a insuccesului școlar, fiind definatorii în dezvoltarea ulterioară a copilului.

În concluzie, cei doi factori educativi, familia și școala, trebuie să aibă același scop de formare a personalității umane.

BIBLIOGRAFIE

1. Antonesei L., Fundamentele culturale ale educației. Iași: Polirom, 1966
2. Bâran-Pescaru A., Familia azi. O perspectivă sociopedagogică. București: Aramis, 2004
3. Bodrug-Lungu V., Rolul familiei în educația copiilor. În: Didactica Pro, 2001
ale dezvoltării învățământului în Republica Moldova. Chișinău: Prometeu, 1997

IMPLICAREA PĂRINȚILOR ÎN ORIENTAREA PROFESIONALĂ A ADOLESCENȚILOR

CONSILIER, PROF. BABAN-POPESCU GILIOLA
CJRAE SUCEAVA

Experții ICDI (International Child Development Initiatives) Olanda au creat termenul de „nevoi emergente” –Newly Emerging Needs sau NEN– pentru a descrie un ansamblu de provocări, problem și oportunități relevante în dezvoltarea pe ansamblu a copiiiilor. Totuși, multor din aceste probleme nu li se oferă o atenție adecvată de către cercetători și politicieni, iar modalitățile de a le analiza, și în mod sigur, de a le adresa, sunt insuficiente sau lipsesc. Ele sunt „noi” în sensul că nu au existat nicăieri în lume sau nu au existat înainte într-o anumită societate. Nu sunt discutate în manualele de educație sau în cele legate de psihologia copilului, iar părinții sau cei care îi îngrijesc pe copii nu au abilitățile necesare pentru a le recunoaște, și mai mult decât atât, de a le soluționa corespunzător.

Societatea ca ansamblu pare a fi neputincioasă în identificarea acestor nevoi și provocări și în formularea unor răspunsuri coerente. Sistemele de monitorizare nu posedă filtrele necesare care ar putea identifica aceste tendințe deoarece ele tind să fie reduse la problemele care fac parte din discursul comun asupra copiilor, și anume școală, mortalitate, nutriție sau contactul cu poliția. Ar fi incorect să afirmăm faptul că nu există răspunsuri pentru aceste provocări, dar, în cel mai bun caz, acestea sunt reacții la evenimente individuale fără a se pune accent pe procesele care le-au determinat sau pe acțiunile următoare.

Indecizia în alegerea domeniului academic corespunzător propriei structuri de personalitate este identificată ca nevoie emergentă, manifestată în dificultatea în a-și stabili prioritățile în orientarea academică și profesională, managementul timpului defectuos, gestionarea proastă a emoțiilor generate de cantitatea mare de informații acumulate în școală.

În sprijinul adolescenților vin de cele mai multe ori părinții care, uneori, nu abordează nici ei corect această situație creată și care la rândul lor au nevoie de un suport afectiv-cognitiv specializat.

Diferențe de personalitate între părinte și adolescent

PĂRINTELE	ADOLESCENTUL
<ul style="list-style-type: none">• E prudent și cu experiență;• Ține cont de trecut, compară trecutul cu prezentul;• E realist, uneori sceptic;• E conservator în maniere, morală, moravuri;• Acceptă mai ușor situația prezentă;• Vrea să rămână tânăr, se teme că îmbătrânește;• E rigid în ceea ce privește comportarea în funcție de vârstă.	<ul style="list-style-type: none">• E îndrăzneț, aventuros, își asumă riscuri;• Trăiește în prezent, nu dă importanță trecutului;• E idealist și optimist;• E liberal, sfidează ideile tradiționale și le experimentează pe cele noi;• E critic cu prezentul și dorește schimbări și reforme;• Vrea să fie adult, dar nu-i place ideea de a îmbătrâni;• E mai libertin decât adulții în ceea ce privește comportările apropiate vârstei.

Ce așteptări au tinerii de la părinți:

- Înțelegere, atenție, încredere;
- Interes față de ei și ajutor la nevoie;
- Îndrumare;
- Acceptare așa cum sunt, cu greșeli cu tot;
- Tratament de la egal la egal.

Ce repropoază tinerii părinților:

- Sunt tratați mereu ca niște copii;
- Li se spune tot timpul ce să facă și sunt controlați la tot pasul;
- Sunt mereu nemulțumiți de ei;
- Vor să-și realizeze visele neîmplinite prin ei.

Familia ar trebui să reprezinte sprijinul cel mai puternic în viață și izvorul principal de plăcere și satisfacție. Alegerea carierei este unul dintre cei mai importanți pași din viață, de aceea trebuie să i se acorde atenție deosebită.

Planificarea carierei cuprinde alegerea unei ocupații, obținerea unei slujbe, avansarea în profesie și eventual schimbarea ei.

Cariera se deosebește de meserie. Meseria este o ocupație pe care o faci pentru plată. Ți se spune ce și cum să o faci. O execuți aproape mecanic, fără a-ți solicita prea mult gândirea. Progresezi puțin și te poți plictisi ușor.

Cariera îți permite să avansezi în profesie. Ți se dă o sarcină pe care decizi cum să o realizezi mai bine. Cariera necesită gândire, creativitate, cultură, capacitatea de a colabora cu alții, de a comunica și de a găsi soluții la problemele ivite.

Adolescenții au nevoie de sfatul, de suportul părinților în această privință, deși își revendică dreptul la independență în luarea deciziilor.

Sugestii pentru părinți:

- Recomandați-le să ia în considerare ce anume îi va satisface mai mult în profesie (bani cât mai mulți, timp pentru familie, poziție socială, libertate/ autonomie, siguranță, ajutorarea altora);
- Încurajați-i spre a-și cunoaște, dezvolta sau manifesta talentele și preferințele;
- Ajutați-i să conștientizeze și să își inventarieze calitățile necesare pentru a reuși angajarea în muncă;
- Susțineți-i pentru a se putea documenta cu privire la profesiile existente pe piața muncii și la tendințele viitoare;
- Ajutați-i să aleagă 8-10 dintre cele mai bune ocupații, care se potrivesc cel mai bine cu interesele și aptitudinile lor;
- Susțineți-i pentru a putea afla cât mai multe despre profesiile respective (descriere, perspective de viitor, condiții de angajare, compensare);
- Recomandați-le să analizeze comparativ interesele și talentele de care dispun cu ocupațiile de pe piața muncii;
- Îndrumați-i spre a-și face un plan scris despre cum se vor pregăti pentru viitoarea carieră, menționând și posibile modificări ale acestuia;
- Încurajați-i și susțineți-i pentru a-și putea continua și finaliza studiile (cei cu diplomă găsesc mult mai ușor o slujbă și sunt mai bine plătiți decât ceilalți);
- Recomandați-le și ajutați-i să-și caute o primă slujbă (aceasta poate fi fără plată sau cu un salariu minim pentru a căpăta experiență);
- Explicați-le că trebuie să fie pregătiți pentru schimbările care pot interveni pe parcurs în cariera sau în viața lor;
- Explicați-le că trebuie să-și adapteze stilul de viață în funcție de venit, nu după dorințe.

Bibliografie:

- Chirilă, M. (2009). *Viitorul începe azi*. Editura Taida.
- Cucoș, C. (2008). *Educația – Iubire, edificare, desăvârșire*, Editura Polirom, Iași.
- Enea, V. (2019). *Intervenții psihologice în școală. Manualul consilierului școlar*. Editura Polirom: Iași.
- Fartușnic, C. (coord.), Jigău, M. (coord), Costache, L. (2014), *Participarea la educație în învățământul secundar superior : o provocare pentru politicile curente în România / UNICEF România, Buzău : Alpha MDN.*
- Jeder, D., Bujorean, E. (2011). *Fundamentele pedagogiei. Teoria și metodologia curriculumului*, Editura PIM : Iași.
- Văideanu, G. (1981). *Educația la frontieră dintre milenii*. Editura Didactică și Pedagogică: București

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR: BĂBĂU ELENA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NICOLAE IORGA, PLOIEȘTI

Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită de cele mai multe ori pentru a descrie comportamentul unei persoane într-o anumită împrejurare, dar cu toții știm că educația primită în familie, în primii ani de viață, își va pune amprenta pe dezvoltarea copilului sub toate formele: cognitiv, emoțional, volitiv. Așadar, aceasta definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente deprins acum în „culmea achizițiilor”, așa cum este denumită perioada primilor ani. Copilul are o mare capacitate de reținere a informațiilor, de memorare și este pregătit să și le însușească. Depinde de părinți cum transmit toate acestea.

Toți părinții își doresc ce e mai bun pentru copiii lor: să fie deștepți, fericiți, să reușească în viață. Dar găesc întotdeauna modalitățile care să ducă la reușită? Meseria de părinte este, în același timp, cea mai dificilă și cea mai ușoară din lume. Este greu să alegi calea potrivită, să ai răbdare, să rezisti ritmului antrenant al dezvoltării. În același timp, ce poate fi mai frumos decât două mâini care te îmbrățișează sau care caută îmbrățișarea? Responsabilitatea care atârână pe umerii părintelui este una imensă. El este modelul pe care copilul îl va urma, îl va imita. De felul în care el reușește să se achite de sarcină depinde viitorul copilului.

În zilele acestea, în care ritmul vieții este din ce în ce mai alert, tentațiile tot mai variate și grija zilei de mâine tot mai acută, oare câți părinți reușesc să fie părinții potriviți? Există tendința ca părintele să ofere totul copilului său, să-și investească toate resursele pentru a-i fi bine acestuia. Uneori, pentru a compensa unele lipsuri materiale sau afective din copilăria proprie, poate face excel de zel, poate oferi prea mult. E folositor un astfel de comportament? Experiența ne spune că nu. Această atitudine poate face ca lucrurile să scape de sub control. Copilul va deveni răsfățat, ceea ce constituie o adevărată problemă și pentru el, dar și pentru cei din jur. Niciun copil nu este răsfățat din prea multă dragoste, ci din lipsa unor reguli. Așa se creează precedentul unui comportament nelalocul lui. Copilul va dori să primească din ce în ce mai mult, va recurge la șantajul emoțional atunci când nu i se vor mai satisface dorințele. Ca adult, va avea un comportament imatur, nu își va asuma responsabilități. Prin urmare, familia are cea mai mare responsabilitate în educarea copilului. Aceste demers presupune experiență, valori, competențe, totul petrecându-se într-un climat bazat pe încredere, pe încurajare, pe cooperare. Timpul de calitate petrecut împreună, crearea unor rutine își pun amprenta pe dezvoltarea personalității copilului. Prin imitație și practică, de multe ori prin joc, el va învăța ce trebuie să facă și cum să facă. În familie își va însuși primele deprinderi de viață sănătoasă, de conduită, pe care le va exersa în preajma adulților și, mai ales, a copiilor.

În societatea actuală, respectul față de cei din jur este din ce în ce mai deteriorat. În aceste condiții nu este deloc ușor pentru părinți să își crească copiii în spiritul bunelor maniere. Dar o educație corespunzătoare îi va ajuta să se adapteze și să facă față sarcinilor școlare mult mai ușor, îi va feri de influența nocivă a anturajului în care se vor afla la un moment dat. Un copil educat, cu bune maniere va fi un adult politicos, apreciat, care se va adapta cu ușurință societății. Copiii sunt incluși în diferite forme educaționale de la vârste mici, nu prea mai există cei șapte ani de acasă, însă ideea expresiei rămâne că majoritatea normelor de conduită se învață în familie, iar școala le va confirma și le va consolida.

Astăzi cei șapte ani de acasă simbolizează un anumit standard, minim dar cumva obligatoriu, în care trebuie să se încadreze copiii. Dar și părinții s-au mai schimbat între timp, unii au renunțat la standard. Cert este că educația trebuie să existe, copilul trebuie învățat că sunt reguli de respectat sau interdicții. Pentru o bună educație a copilului trebuie să existe o permanentă colaborare între familie și școală.

Bibliografie:

1. Sălăvăstru Dorina, (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași
2. Thomas Gordon, (2019), Părintele eficient, Editura Trei, București

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR BACEA MARIA

SCL. GIM. RONA DE SUS, GPN JIDICEA

Motto:

„Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume!” - Child's Appeal

Crearea unor parteneriate cu familia este un proces care necesită coalizarea energiilor și unirea efortului tuturor partenerilor și care trebuie considerat un element legitim al procesului educativ, element care influențează dezvoltarea și activitatea de învățare a elevilor.

Schimbările potențialului educativ al familiei s-au produs continuu, în funcție de schimbările economice, culturale, politice și sociale. Aceste schimbări se constată, în special, la copiii care încep un ciclu de educație instituționalizată.

Multă vreme s-a considerat că școala joacă rolul central și că forme diferite de acțiuni organizate ar putea înlocui familia, care de multe ori nu are aspirațiile sau resursele culturale pentru ceea ce propune societatea. În rezolvarea multiplelor probleme de dezvoltare și învățare, școala dezvoltă o serie de structuri de sprijin în favoarea copilului și a familiei. În același timp este nevoie de activități de susținere în afara clasei și de activități de sprijin atât a copilului aflat în situații dificile sau de risc, cât și a familiei și a cadrelor didactice.

Ideea ce trebuie subliniată o dată în plus este aceea a rolului covârșitor pe care îl are familia în a-i cultiva copilului forțele adaptative printr-un program elaborat împreună cu medicul. Structurile de sprijin ale școlii merg pe linia cabinetelor de asistență psihopedagogică, de consiliere, de rezolvare a unor probleme specifice (cabinete de logopedie și orientare profesională) și a centrelor de resurse pentru familie sau pentru profesori. La nivelul acestor structuri se dezvoltă programe specifice de sprijin individualizat și de grup pentru copii, părinți și profesori.

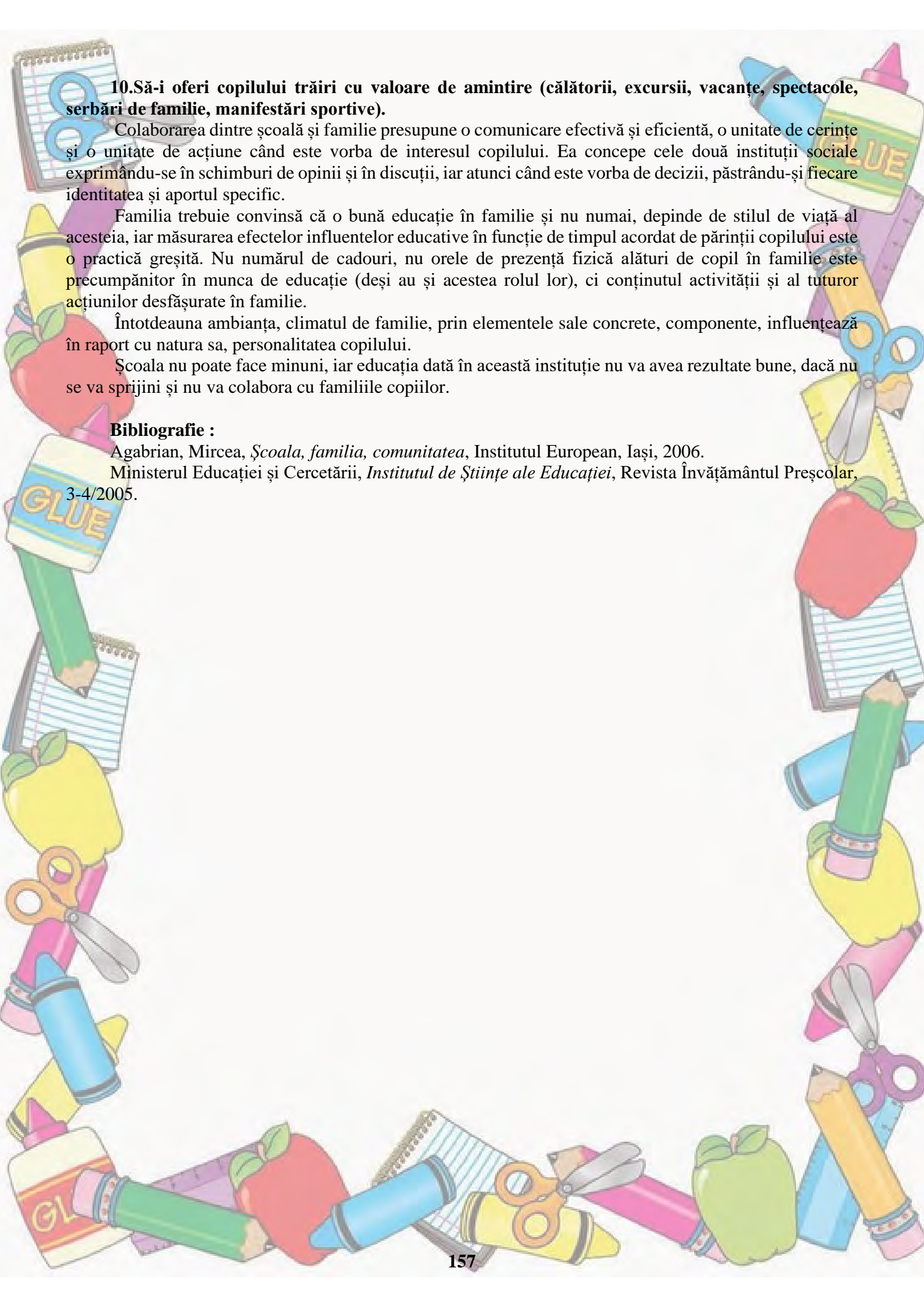
Funcția de părinte este o „meserie” și ca oricare meserie, ea trebuie învățată. Noțiune de părinte nu poate exista separat de cea de *copil-urmaș*, după cum noțiunea de *educator* nu poate exista separat de cea de *educat*.

Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația ce trebuie dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

În scopul formării personalității copilului și găsirii celor mai bune metode de educație, s-au organizat consfătuiri, întâlniri cu specialiști: medici, psihologi, pedagogi, asistenți sociali, profesori, părinți, învățători, educatori.

În urma dezbaterilor s-au stabilit zece reguli pe care trebuie să le aibă în vedere, deopotrivă, părinții și profesorii în vederea educării copiilor. Iată cele zece reguli:

1. Să-ți iubești copilul.
2. Să-ți protejezi copilul.
3. Să fii bun exemplu pentru copilul tău.
4. Să te joci cu copilul tău.
5. Să lucrezi cu copilul tău.
6. Să lași copilul să dobândească singur experiențe de viață, chiar dacă suferă.
7. Să-i arăți copilului posibilitățile și limitele libertății umane.
8. Să-l înveți să fie ascultător.
9. Să aștepti de la copil numai aprecierile pe care le poate da, conform gradului de maturitate și propriei experiențe.

10.Să-i oferi copilului trăiri cu valoare de amintire (călătorii, excursii, vacanțe, spectacole, serbări de familie, manifestări sportive).

Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului. Ea concepe cele două instituții sociale exprimându-se în schimburi de opinii și în discuții, iar atunci când este vorba de decizii, păstrându-și fiecare identitatea și aportul specific.

Familia trebuie convinsă că o bună educație în familie și nu numai, depinde de stilul de viață al acesteia, iar măsurarea efectelor influențelor educative în funcție de timpul acordat de părinții copilului este o practică greșită. Nu numărul de cadouri, nu orele de prezență fizică alături de copil în familie este precumpănitor în munca de educație (deși au și acestea rolul lor), ci conținutul activității și al tuturor acțiunilor desfășurate în familie.

Întotdeauna ambianța, climatul de familie, prin elementele sale concrete, componente, influențează în raport cu natura sa, personalitatea copilului.

Școala nu poate face minuni, iar educația dată în această instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu se va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor.

Bibliografie :

Agabrian, Mircea, *Școala, familia, comunitatea*, Institutul European, Iași, 2006.

Ministerul Educației și Cercetării, *Institutul de Științe ale Educației*, Revista *Învățământul Preșcolar*, 3-4/2005.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR BĂCIȘOR MARIA CRISTINA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ PETRE N. POPESCU VÎNĂTORI, JUD. MUREȘ

Expresia „cei șapte ani de acasă” se aude mereu, uneori cu caracter pozitiv, alteori cu caracter negativ, depinde de împrejurare.

Cei „șapte ani de acasă” reprezintă eticheta cu care copilul pleacă în lume, „zestrea” care îl însoțește toată viața. Familia este mediul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Grădinița, școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

În prezent trăim într-o perioadă marcată de schimbări rapide, suntem puși în fața provocărilor de a ne adapta unei lumi care nu mai este la fel de sigură și predictibilă cum era în trecut. În această situație, este necesar să acordăm o mai mare atenție dezvoltării comportamentului emoțional și a celui social al copiilor. Studiile indică faptul că acei copii care au dezvoltate abilitățile sociale se vor adapta mai bine la mediul școlar, vor avea rezultate mai bune. Copiii cu abilități sociale slab dezvoltate (copiii care se comportă agresiv, fizic sau verbal, copiii care au dificultăți de a se integra într-un grup) prezintă o probabilitate crescută de a dezvolta probleme de comportament. Lucrurile nu se desfășoară la fel în cazul tuturor copiilor. Dacă un copil este caracterizat printr-un temperament energic, soluția nu este să îl „liniștim”, ci să-i oferim activități stimulative de epuizare „sănătoasă” a surplusului de energie. Poate ar trebui să ne întrebăm în ce măsură adulții prezenți în viața copilului oferă un model clar de autostăpânire. În multe cazuri, adultul are obligația de a se schimba întâi pe sine pentru a oferi copilului un model adecvat.

Totuși, dacă este prea neastâmpărat, prezentând un temperament coleric, nu înseamnă că poate fi lăsat să se manifeste în consecință. El trebuie învățat să respecte reguli de conduită morală. Pe de altă parte, o disciplină „excesivă” este în mod sigur dăunătoare copilului, antrenând efecte nedorite, precum stoparea inițiativei, a creativității și pierderea încrederii în sine.

Copiii trebuie să învețe că toate comportamentele noastre au consecințe asupra celorlalți și de aceea pe unele dintre ele le modificăm. Regulile au rolul de a preveni apariția unor probleme de comportament. Focalizarea pe ceea ce face bine copilul este mult mai eficientă în dobândirea comportamentelor sociale adecvate și în estomparea comportamentelor problematice, decât utilizarea pedepselor. În grădinița de copii, formarea grupei de preșcolari reprezintă actul fondator al socializării ulterioare a preșcolarului. Fiecare grupă reprezintă un context social complex, iar o bună adaptare la cerințele grădiniței presupune înțelegerea rolului educatoarei, a așteptărilor din partea acesteia, înțelegerea relației cu ceilalți copii și adaptarea la o serie de reguli. Studiile de psihologie educațională arată că instrucțiunile educatoarei și modalitățile de predare, utilizarea unor strategii de modificare comportamentală adecvată modelează tipul și frecvența interacțiunilor dintre copii.

Pentru o bună educație a copilului este necesară colaborarea familiei cu grădinița și școala. Apreciem că buna cunoaștere a ceea ce copilul trebuie să primească și primește concret din partea familiei, conjugată cu munca metodică din grădiniță, în condițiile unei bune colaborări permanente dintre familie și grădiniță, a unei îndrumări suficiente a familiei, reprezintă pârghii de bază în formarea personalității preșcolarului.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor. Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a fi, familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În

familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici). Munca făcută cu măsură („Să așezăm masa”; „Să măturăm, să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele, legumele”; „Să adunăm jucăriile”; „Să împăturim hăinuțele” „Să gătim împreună”), însoțită de rugăciune, este de mare folos. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică copiilor și îi ajută în viitor.

De reținut că: faptele de astăzi ale copiilor reprezintă o prefigurare certă a celor de mâine; deprinderile și convingerile "creionate" acum constituie baza modului de acțiune în viitor; atitudinile și comportamentele adulților cu care vin în contact (îndeosebi ale părinților) vor fi primele modele copiate cu fidelitate de către copii.

BIBLIOGRAFIE :

- „Cei șapte ani de acasă”-Codul bunelor maniere pentru copii, autor:M.Gîgă, Editura Coresi, București, 1999;
- Revista învățământul preșcolar, nr.3-4/2008, MECT, București
- Revista învățământul preșcolar, nr.3-4/2011, MECT, București

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

BACIU LARISA-MIHAELA

Părinții ocupă un rol deosebit de important în educația copiilor, ei având un impact direct și de durată în dezvoltarea armonioasă a copilului. Fiecare cuvânt sau mișcare are un efect asupra copilului.

În sânul familiei, copilul are parte de primele lecții de viață, iar implicarea părinților devine primordială, în copilărie punând-se bazele dezvoltării adultului de mâine. Relațiile dintre membrii familiei sunt, de asemenea, foarte importante, copilul având nevoie de armonie, de un mediu plăcut în care să crească. Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de viață și trăiește într-un mediu care îi transmite o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos pe parcursul vieții.

Educația nu se termină acasă, ci continuă la școală. De multe ori, părinții se retrag și consideră că este datoria cadrelor didactice de a continua educația, ceea ce este total eronat. Literatura de specialitate confirmă faptul că șansele de reușită ale unui copil de a evolua, de a avea rezultate bune la învățătură cresc pe măsură ce părinții sunt implicați în educația lor, colaborează cu profesorii, se implică în procesul instructiv-educativ, luând cele mai bune decizii pentru copil împreună. Sunt cazuri când elevi cu multiple posibilități nu au progres, fiindcă nu au susținerea părinților

Pentru că copiii se află în proces de formare, au nevoie de sprijin, de înțelegere, de comunicare din partea familiei și a școlii ca parteneri în educația lor.

Factorii care contribuie la dezvoltarea personalității copilului sunt școala și familia. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și cea a școlii, au roluri bine definite, iar împreună se completează.

STUDIUL DE CERCETARE
ROLUL FAMILIEI ÎN DEZVOLTAREA ȘI EDUCAȚIA ELEVILOR

PROF. PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR: BĂDĂLUȚĂ ANIȘOARA IULIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ELENA DOAMNA” TECUCI

1. Motivarea alegerii temei

„Meseria” de părinte este foarte grea. În condițiile unei atmosfere familiale echilibrate și prielnice dezvoltării copilului, familia este în primul rând cadrul existenței biofizice ale acestei dezvoltări. Părinții sunt cei care stabilesc un anumit program zilnic necesar dezvoltării fizice sănătoase ca alimentarea, activitățile, jocurile, plimbările, pregătirea de lecții, ora de culcare și multe altele. Un bun ghid pentru copil în primul rând sunt părinții și anume comportamentul lor în familie, între ei și față de semenii lor. Comportamentul părinților față de copil reprezintă o fază principală în dezvoltarea normală a stadiilor de viață a copilului. Un mod de comunicare liber exprimat fără agresiune, prioritate îi permite copilului să se simtă în primul rând liber în gândire și exprimare, în al doilea rând mai deschis spre o comunicare cu ei și spre o gândire matură mai timpurie.

Studiul pe care am ales să îl fac pe aceasta temă, a avut la bază ideea că familia ocupa un rol determinant în societate, iar datorită procesului de tranziție prin care țara noastră are efecte directe cât și indirecte asupra familiei, care cauzează transformări de structuri și funcțiilor acesteia.

Deși sunt persoane care nu conștientizează aceste modificări, existența lor este de necontestat. Dintre funcțiile familiei, cea mai afectată este cea educativă, părinții petrecând tot mai mult timp la serviciu din nevoia unor venituri suplimentare și ca urmare copii acestora, petrec cea mai mare parte a timpului lor departe de părinți.

2. Cuprinsul cercetării

Lucrarea de față cuprinde informații despre școlarii mici, aflați între vârstele de 6-10 ani, elevi ai ciclului primar, atât de gen masculin cât și de gen feminin, familiile și prietenii acestora și cadrele de specialitate din unitatea de învățământ pe care aceștia o frecventează, reprezentate de profesor și psiholog.

3. Obiectivele cercetării

Familia este partea integrantă a societății, de funcționarea ei depinzând atât societatea cât și copiii care sunt considerați a fi, viitorul de mâine. Iar pentru a evidenția profilul obiectivelor, cercetarea este una de tip calitativ, care are ca scop oferirea de explicații privind cauzele decalajului între valorile tradiționale și cele moderne, care produc distorsiuni în ceea ce privește socializarea copiilor.

Pornind de la cele relatate mai sus, mi-am propus următoarele obiective:

- * Identificarea cauzelor care determină grija familiilor pentru obținerea resurselor, acestea producând deplasarea priorităților de rol dinspre funcția de educație spre cea economică.

- * Consecințele acestor distorsiuni de rol asupra copiilor.

4. Elaborarea ipotezelor

În această lucrare, mi-am propus următoarele ipoteze:

1. Cu cât dorința de realizare profesională a unuia dintre părinți este mai mare, cu atât relația acestuia cu propriul copil este mai rece.

2. Dacă familia nu colaborează cu mediul școlar al copilului atunci cresc șansele ca acesta să obțină rezultate școlare slabe.

3. Cu cât lipsa de implicare în educația copilului, atât a familiei cât și a școlii este mai mare, cu atât șansele copilului să adopte un comportament deviant cresc.

5. Studiul de caz

Făcând referire la cele două niveluri ale cunoașterii, adică cea comună și cea științifică, ne dăm seama că în cazul cunoașterii comune, studiul de caz este lipsit de strictete și obiectiv, deoarece acesta încearcă să explice ce se întâmplă în activitatea practică a omului. Spre deosebire de cunoașterea științifică în care studiul de caz se bazează pe explicarea și interpretarea activităților specifice.

Sunt două tipuri de studii de caz, cele care urmaresc verificarea unor ipoteze de mai sus si cele care sunt folosite pentru dezvoltarea teoriei. În asistența socială există trei tipuri de studii de caz:

- studii centrate pe intervenții – asistenții sociali evaluează procesul terapeutic;
- studii centrate pe rezultate – este vorba de studii care evaluează rezultatele obținute de către persoana asistată;
- studii bazate pe estimare – reprezintă studii care ofera informații despre persoanele asistate și situațiile lor;

Studiul de caz are valoare de exemplaritate, adică aceasta ne ajută să înțelegem natura fenomenelor ce devin obiecte de cercetare. Atunci când facem o cercetare, putem să avem de-aface cu o cercetare complexă a unor unități sociale, cât și cu o cercetare care se ocupă doar de evidențierea unor aspecte specifice cazului selectat. Cea din urma o voi folosi în această parte de cercetare.

Prin intermediul studiului de caz, se pot obține date esențiale despre subiectul analizat, se identifică problemele acestuia și se stabilesc la final modalitățile de intervenție. Deoarece doar cu ajutorul studiului de caz nu se pot obtine informații exacte despre persoana studiată cercetatorul trebuie sa fie un bun observator. Acesta trebuie să folosească atât observația directă, care pe timpul unei vizite pe teren, ajută la strângerea adițională de informații cât și observația participativă care îl face pe acesta un participant activ la evenimentul studiat.

Studiul de caz urmarește câțiva pași în demersul său de cercetare de teren, de tip neexperimental, după cum urmează:

- * cadrul teoretic – acesta se realizeaza prin formularea unor ipoteze de la care porneste cercetarea.
- * selectia cazurilor - acestea trebuie sa fie reprezentative pentru tema abordata.
- * analiza cazurilor – cu ajutorul unui numar cat mai mare de metode si tehnici pentru a obtine un rezultat satisfactor.
- * extragerea datelor distinctive raportate la ideea de inceput.
- * elaborarea textului final.

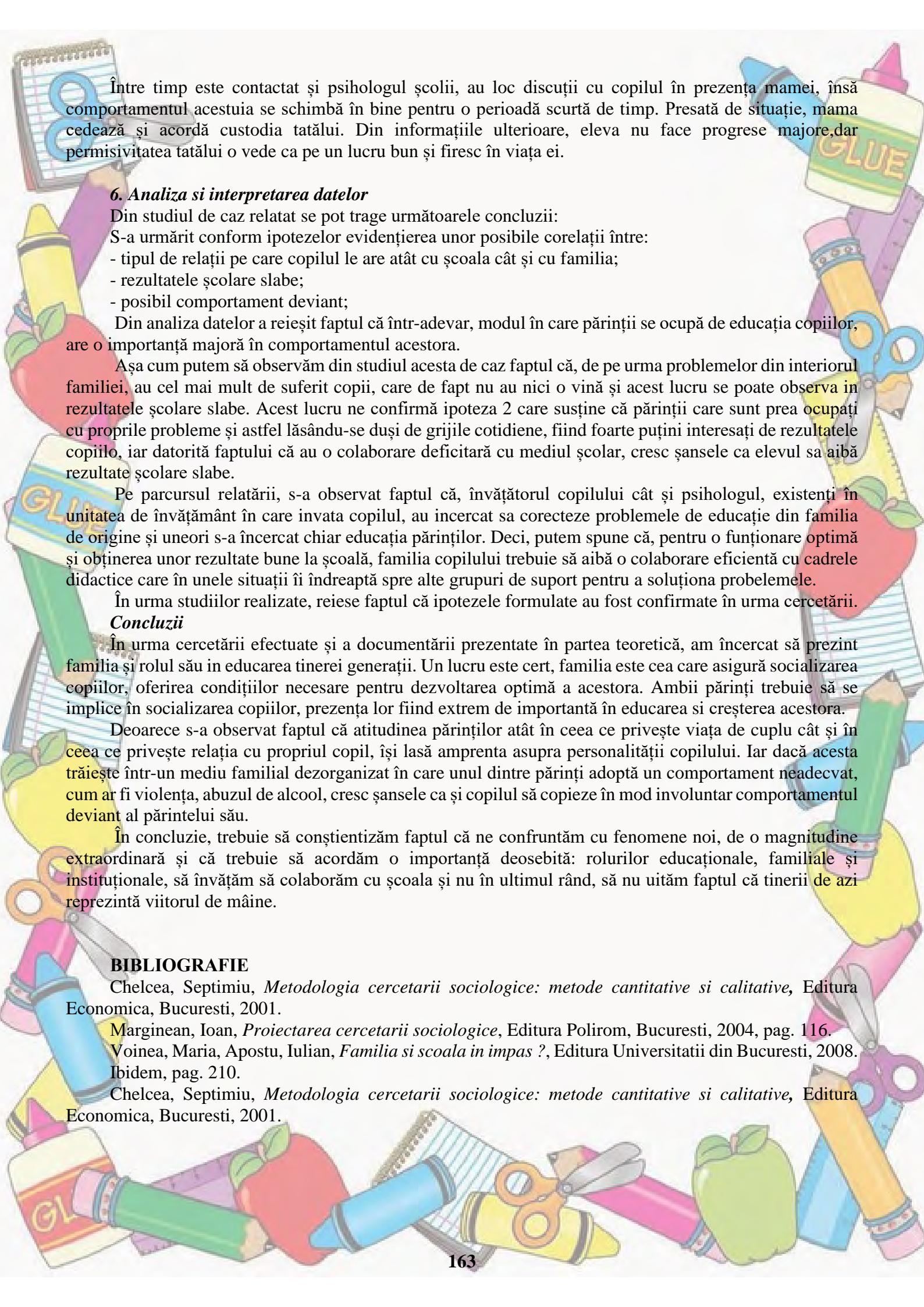
Cred că metoda studiului de caz, este potrivită acestei cercetări, deoarece prin intermediul ei, se pot afla aspecte prezente ale vieții individului, a efectelor și cauzelor problemelor, precum și modalități de intervenție.

Studiul de caz

Familia A., formata din sotul A.G., in varsta de 32 de ani, sotia acestuia in varsta de 31 de ani A. E., fiica în varsta de 8 ani A. D. și fratele acesteia A. A. locuiesc într-un apartament cu două camere în orasul Târgoviște. Acestia s-au cunoscut in urma cu 12 ani, la locul de muncă comun a celor doi.La scurt timp după ce s-au cunoscut s-au grăbit să-și oficializeze relația, fără a se cunoaște mai bine. Odată cu apariția primului copil, au apărut și certurile. Cel mai adesea, din cauza agresiunii verbale și fizice ale tatălui dar și concepțiilor diferite ale celor doi, legate de creșterea copilului, la care se adăugau și intervențiile bunicilor din partea tatălui cu care familia locuia.

După nașterea celui de-al doilea copil, tatăl rămâne fără loc de muncă, fapt pentru care își găsește alinarea în alcoolii ,iar mama este nevoită să-și mărească programul de lucru, ceea ce duce la mult mai puțin timp petrecut cu copiii. La scurt timp certurile din familie au loc zilnic, la ele participă și copiii iar agresiunile se întesc. Când fiica cea mare împlinește 7 ani, mama copiilor se hotărăște să pună capăt acestei căsnicii și pleacă cu copiii în orașul natal, din județul Galați la părinții săi.

Fetița este înscrisă la școala la care predau de către mamă, iar băiatul la o grădiniță. Mama își găseșteun loc de muncă, depune actele de divorț și încearcă să își crească copiii decent. Deoarece timpul petrecut cu cei mici este foarte puțin și de proastă calitate, comportamentul elevei la școală lasă foarte mult de dorit. Astfel are momente de interiorizare, refuză colaborarea cu colegii și uneori și cu cadrele didactice care predau la clasă, alteori are accse de furie nejustificată și distruge lucrurile colegilor dar și pe ale sale, temele lasă foarte mult de dorit, caietele sunt neîngrijite, pătate și rupte. Informată de comportamentul ei mama se scuză spunând că programul de lucru nu îi permite să se ocupe mai mult de ea și că tatăl o sună și face presiuni asupra ei pentru modificarea custodiei copiilor, deoarece nu reușește să plătească pensia alimentară a minorilor. Toate discuțiile sunt făcute acasă în prezența copiilor ceea ce este bulversant pentru ei. Pe de o parte mama încearcă cu puținul timp și puținii bani să se ocupe de copii așa cum poate mai bine, pe de altă parte tatăl pentru a scăpa de plata pensiei alimentare îi ademenește cu jucării, dulciuri și multă permisivitate să rămână la el.

Între timp este contactat și psihologul școlii, au loc discuții cu copilul în prezența mamei, însă comportamentul acestuia se schimbă în bine pentru o perioadă scurtă de timp. Presată de situație, mama cedează și acordă custodia tatălui. Din informațiile ulterioare, eleva nu face progrese majore, dar permisivitatea tatălui o vede ca pe un lucru bun și firesc în viața ei.

6. Analiza și interpretarea datelor

Din studiul de caz relatat se pot trage următoarele concluzii:

S-a urmărit conform ipotezelor evidențierea unor posibile corelații între:

- tipul de relații pe care copilul le are atât cu școala cât și cu familia;
- rezultatele școlare slabe;
- posibil comportament deviant;

Din analiza datelor a reieșit faptul că într-adevar, modul în care părinții se ocupă de educația copiilor, are o importanță majoră în comportamentul acestora.

Așa cum putem să observăm din studiul acesta de caz faptul că, de pe urma problemelor din interiorul familiei, au cel mai mult de suferit copiii, care de fapt nu au nici o vină și acest lucru se poate observa în rezultatele școlare slabe. Acest lucru ne confirmă ipoteza 2 care susține că părinții care sunt prea ocupați cu propriile probleme și astfel lăsându-se duși de grijile cotidiene, fiind foarte puțini interesați de rezultatele copiilor, iar datorită faptului că au o colaborare deficitară cu mediul școlar, cresc șansele ca elevul să aibă rezultate școlare slabe.

Pe parcursul relatării, s-a observat faptul că, învățătorul copilului cât și psihologul, existenți în unitatea de învățământ în care învăța copilul, au încercat să corecteze problemele de educație din familia de origine și uneori s-a încercat chiar educația părinților. Deci, putem spune că, pentru o funcționare optimă și obținerea unor rezultate bune la școală, familia copilului trebuie să aibă o colaborare eficientă cu cadrele didactice care în unele situații îi îndreaptă spre alte grupuri de suport pentru a soluționa problemele.

În urma studiilor realizate, reiese faptul că ipotezele formulate au fost confirmate în urma cercetării.

Concluzii

În urma cercetării efectuate și a documentării prezentate în partea teoretică, am încercat să prezint familia și rolul său în educarea tinerei generații. Un lucru este cert, familia este cea care asigură socializarea copiilor, oferirea condițiilor necesare pentru dezvoltarea optimă a acestora. Ambii părinți trebuie să se implice în socializarea copiilor, prezența lor fiind extrem de importantă în educarea și creșterea acestora.

Deoarece s-a observat faptul că atitudinea părinților atât în ceea ce privește viața de cuplu cât și în ceea ce privește relația cu propriul copil, își lasă amprenta asupra personalității copilului. Iar dacă acesta trăiește într-un mediu familial dezorganizat în care unul dintre părinți adoptă un comportament neadecvat, cum ar fi violența, abuzul de alcool, cresc șansele ca și copilul să copieze în mod involuntar comportamentul deviant al părintelui său.

În concluzie, trebuie să conștientizăm faptul că ne confruntăm cu fenomene noi, de o magnitudine extraordinară și că trebuie să acordăm o importanță deosebită: rolurilor educaționale, familiale și instituționale, să învățăm să colaborăm cu școala și nu în ultimul rând, să nu uităm faptul că tinerii de azi reprezintă viitorul de mâine.

BIBLIOGRAFIE

Chelcea, Septimiu, *Metodologia cercetării sociologice: metode cantitative și calitative*, Editura Economica, București, 2001.

Marginean, Ioan, *Proiectarea cercetării sociologice*, Editura Polirom, București, 2004, pag. 116.

Voinea, Maria, Apostu, Iulian, *Familia și școala în impas ?*, Editura Universității din București, 2008. Ibidem, pag. 210.

Chelcea, Septimiu, *Metodologia cercetării sociologice: metode cantitative și calitative*, Editura Economica, București, 2001.

IMPORTANTA EDUCATIEI IN FAMILIE SI IN SCOALA

PROF:BADEA ALINA CALIOPIA

SCOALA: LICEUL TEHNOLOGIC NR. 1 BORCEA

JUD: CALARASI

Dacă ar fi să definim cam ce reprezintă școala pentru un copil am putea afirma că este locul unde se pun bazele educației, și care contribuie la dezvoltarea personalității sale, într-un spirit bazat pe idealuri pozitive.

În afară de menirea pe care o are, de a-l învăța pe copil să citească, să scrie, să înțeleagă și să memoreze unele informații, poate cea mai importantă lecție pe care un copil o învață la școală este cum să se descurce în viață. Un cadru didactic bun este cel care știe cum să-i învețe pe elevi nu numai lecțiile, ci și disciplina și autocontrolul, dar este conștient în același timp că nimic nu poate fi făcut cu forța, împotriva voinței copilului. Dorința de a fi mai bun trebuie să vină în primul rând din partea elevului. Prin educația făcută în școală, copilul ar trebui să dobândească acel sentiment al responsabilității față de ceilalți.

Însă, în afară de implicarea celor doi – profesor și elev, mai este nevoie și de alta. Chiar și cei mai buni profesori nu pot rezolva singuri problemele elevilor lor, și de aceea este nevoie de colaborarea cu părinții prin întâlniri regulate.

Care ar trebui să fie totuși rolul școlii?

Mulți dintre noi, atunci când rostim cuvântul școală, avem în minte strict doar partea pedagogică, și cam atât. De fapt școala este, sau măcar ar trebui să fie, acel loc în care copilul/elevul are posibilitatea de a-și dezvolta trei tipuri importante de relații: relația cu cei de vârsta lui, relația cu autoritatea și relația cu lumea informației. În rândurile următoare vom încerca să explicăm ce presupune fiecare dintre acestea.

Relația cu lumea informației

În școală copilul află o mică parte din toată informațiile existente în lume. Grație școlii, prin contactul cu mulțimea de informații cu care este "bombardat", copilul are posibilitatea să descopere ce îl interesează cel mai mult și pentru ce are înclinație. Multe dintre informațiile dobândite acum sunt cele care îl motivează pe copil să aprofundeze lucrurile de care este interesat, chiar și după terminarea școlii.

În școală copilul are posibilitatea să își dezvolte mult mai bine unele procese psihice, precum memoria, gândirea, capacitatea de a analiza informațiile, abilitățile de calcul. Aici este locul unde învață cum să fie atent mai mult timp, pentru a reuși să învețe cât mai multe lucruri. De asemenea își dezvoltă vocabularul, capacitatea de a înțelege și de a se exprima atât verbal cât și scris. Pe măsură ce înaintează în vârstă copilul învață să înțeleagă informații tot mai complicate și mai abstracte. Un profesor bun este cel care nu se rezumă doar la lecțiile predate și atât, prin intermediul acestora el îi poate deschide apetitul copilului pentru un anumit domeniu, pe care acesta va dori. Tot în cadrul școlii copilul ar trebui să învețe cum să studieze, cum să filtreze informațiile, cum să recunoască anumite greșeli de logică și ce întrebări să pună ca să verifice dacă informațiile sunt sau nu corecte.

Relația cu cei de vârsta lui

După cum spuneam mai sus, școala este locul unde acesta își dezvoltă și relația cu cei de vârsta lui. Este poate locul unde copilul socializează cel mai mult, iar în urma contactului zilnic cu cei de vârsta lui, copilul începe să învețe ce înseamnă cu adevărat o prietenie și își dorește mult să aparțină unui grup. Școala este locul unde acesta învață cum să comunice cu alți copii, cum să-și gestioneze singur conflictele, să lucreze în echipă și să înțeleagă și să respecte regulile, pentru a se putea integra.

Relația cu autoritatea

În acest caz, autoritatea nu trebuie interpretată în funcție doar de unul dintre rolurile sale, cel de constrângere sau chiar abuz de putere. În școală autoritatea (reprezentată de cadrele didactice) are rolul de a-l

face pe copil să se simtă în siguranță, să înțeleagă ce sunt regulile și de ce trebuie ele respectate, să-l învețe cum să ceară ajutor atunci când apare o situație pe care nu o poate controla, dar chiar să și recunoască dacă se confruntă cu vreun caz de abuz de putere sau nu.

Realitatea este mai dură

În rândurile de mai sus am descris varianta ideală la ce ar fi, de fapt, rolul educației în școală. Din păcate, realitatea din școlile din România (nu toate, ce-i drept, dar o bună parte) sunt departe de cele descrise de noi. Din varii motive, pe care nu le mai enumerăm aici, elevii ajung să aibă conflicte cu profesorii, se încurajează vânatoarea de note și memorarea mecanică, fără să existe prea multe elemente practice, care să-i ajute și să-i educe pe aceștia.

Educația în școală presupune toate acele atribuții ideale despre care am spus, dar multe dintre ele nu sunt puse în practică în unitățile de învățământ românești. Nu am vrut să criticăm prin cele afirmate de noi, ci doar să înfățișăm realitatea, așa cum este ea, cu bune și... mai puțin bune. Un echilibru nu prea este posibil, pentru că, de exemplu, dacă se pune prea mare accent pe gândire și memorare, atunci creativitatea unora dintre elevi are de suferit, iar exemplele pot continua la nesfârșit. Așadar, nu putem vorbi de educația în școală ca fiind ceva perfect, este imposibil. Am ales să-ți vorbim despre acest lucru mai mult pentru a conștientiza tu, ca părinte, cât de important este să te implici în acest proces.

Ca să rezumăm, rolul educației în școală, în afară de cel strict pedagogic, este să-l învețe pe copil cum să se descurce printre cei asemenea lui, să-l ajute să aibă un program și să fie disciplinat, să-i formeze cultura generală și chiar să îl pregătească pentru o meserie. Acestea ar fi cerințele minime la rolul pe care ar trebui să-l aibă educația în școală. Dacă tu, ca părinte consideri că nu sunt îndeplinite, nu te opri la critică și nici nu te resemna. Atunci, ia tu inițiativa, implică-te și ocupă-te tu de cultura generală a copilului, ajută-l tu să socializeze, în activități extrașcolare, stimulează-i tu curiozitatea. Rolul școlii este să fie un ajutor în educație, dar tu ca părinte rămâi principalul responsabil.

În cadrul școlii, educația trebuie să aibă în vedere și activitățile practice, pentru că numai astfel copilul să ia contact cu realitatea pe care trebuie să o cunoască și s-o asume, cum este și cazul celei din familia sa, de la locurile de joacă etc. Grație școlii, adaptarea la procesul de instruire și educație se realizează cu ajutorul învățării, care reprezintă de fapt preluarea și asimilarea experienței sociale. Prin educația în școală copilul își dezvoltă unele capacități, aptitudini, trăsături psihice, forme comportamentale de integrare socială corespunzătoare stadiului de dezvoltare somato- psihică individuală în diferitele etape de evoluție de la copilărie la adolescență, fiecărei perioade corespunzându-i o treaptă superioară de organizare funcțională și comportamental-adaptativă. De fapt, educația în școală presupune că aici este locul unde copilul de azi capătă cunoștințe și se formează adultul de mâine, cu o personalitate distinctă

Organismul copilului, aflat în plină dezvoltare corporală, funcțională și psiho-intelectuală poate fi în permanență stimulat pozitiv de activitatea pe care o desfășoară. El este antrenat de mediul său de viață în multiplele și variate activități, în raport cu stadiul dezvoltării sale. De aceea are o mare importanță educația în școală și mai ales, cum este ea realizată. Interesul copiilor în perioada școlară, activitatea de instruire și educație au cel mai mare rol în modelarea personalității viitorului adult. Activitatea devine sistematică, în cadrul școlii și acasă, iar munca depusă este apreciată calitativ de profesori, familie și colegi. Modul în care este apreciată activitatea sa, rezultatele școlare obținute reprezintă pentru școlar expresia propriei valori, măsura în care se poate angaja responsabil la continuarea efortului, atât personal, cât și în cel colectiv al clasei. În acest fel, rezultă că educația în școală se face nu numai pentru a dobândi noi informații, dar și pentru a forma oameni cu personalitate distinctă.

În concluzie, școala nu poate singură să se ocupe de educația completă a copilului tău (din nenumărate motive). Dacă ești conștient de acest lucru și ai o atitudine realistă, poți să te mobilizezi și să completezi educația oferită de școală. Poți suplini acolo unde nu este destul, poți repara acolo unde este un exces, poți să-ți muți copilul, sau poți să faci atât de multe lucruri. Cu toate acestea, nu submina educația care se face în școală, dacă nu ai motive întemeiate să o faci. Și profesorii au nevoie de sprijin, care poate veni din partea ta, a elevilor sau chiar a celor care-i conduc. Ne complacem prea mult în această stare și preferăm să nu reacționăm, deși ne plângem peste tot că educația în școală nu mai este ce era odată. Prea puțini dintre cei interesați sunt dispuși să iasă din zona de siguranță. Or, dacă sunteți nemulțumiți de educația în școală, cum se face ea la ora actuală, trebuie să fiți conștienți că lucrurile nu vor evolua în acest domeniu până când nu veți arăta factorilor implicați că vă pasă și cereți mai mult profesionalism din partea lor.

IMPORTANTA EDUCATIEI IN FAMILIE, CONFORM UNOR PARINTI AI CLASEI A VA DE LA LICEUL TEHNOLOGIC NR 1 BORCEA

TACHE VERONICA, mama elevului Tache Nicolas: *Fara educatie nu putem sa ne integram in societate actuala, care este intr o continua schimbare .Nevoia de adaptare este atat de puternica incat ne impinge catre toate mijloacele prin care se poate produce educatia, atat la nivel micro(familie, scoala, biserica) cat si la nivel macro(scoala). Ca mediu social familia reprezinta locul in care copilul este educat la nivel psihic trebuie sa urmareasca pas cu pas evolutia fizica urmarindu-se concomitent educatia intelectuala. Cel mai important rol in evolutia psihica a copilului au exemplele pozitive din familie.*

MAMA Andrei Denisa: *in familie copii fac primii pasi cum ar fi: invata sa mearga, sa vorbeasca, sa manance ,sa fie cooperanti, sa fie responsabili. Iar aceste invataturi ii ajuta in mersul lor spre viitor.*

Mama Ilie Luisa: *eu cred ca educatia are o mare importanta in ceea ce priveste copii, ce vad, ce aud, noi ca parinti ne dam toata silinta sa ii educam cum se poate mai bine.*

NACHE ALINA, mama elevei Nache Maia: *pentru a reusi in viata trebuie sa fim educati de mici copii. Familia trebuie sa aiba o influenta asupra copilului si sa aiba o conduita corespunzatoare .*

GHEORGHE IONICA, mama elevei Gheorghe Anamaria: *importanta familiei in educatia copilului are o infuenta deosebita asupra lor, care dobandesc mult mai repede si mai usor cunostiinte despre obiceiuri comportamentale, stil de viata, societate si natura de la persoanele apropiate.*

FAMILIA – FUNDAMENTUL VIITORULUI ADULT

PROF.: BADEA ALINA – CECILIA

GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 26 TIMIȘOARA

Familia în care ne naștem și petrecem primii ani de viață reprezintă baza de la care se vor dezvolta și forma caracterul, personalitatea, conștiința și voința. Alături de familie și de educația primită în cadrul ei, un rol important în dezvoltarea copilului îl au școala și mediul în care trăiește copilul.

Pentru familie, educația oferită copilului ar trebui să primeze. Dacă copilul primește educația corectă la timpul potrivit și sub forma potrivită, beneficiile pe care le va avea ulterior ca adult sunt inestimabile.

Asigurând un climat familial pozitiv și sprijin emoțional copilului, părinții vor contribui la adaptarea copiilor la solicitările școlii și ale grupurilor din care face parte copilul. Specialiștii recomandă ca familia să valideze permanent experiențele copilului prin deschiderea față de copil și o comunicare asertivă cu acesta. Referitor la riscul de eșec școlar, acesta este semnificativ redus printr-o atitudine pozitivă a părinților față de școală și prin exprimarea unor așteptări clare de la această instituție, întărite în cadrul conversațiilor purtate cu copilul.

Implicarea activă în educația copilului influențează și viziunea pe care copilul și mai apoi tânărul o va avea asupra propriului viitor, acesta fiind deschis spre o educație continuă și avansată în cursul vieții. De asemenea, comportamentul copilului va fi influențat, acesta având în viața adultă ridicate abilități sociale și de conducere, și mai mari șanse de adaptare la schimbările cu care se va confrunta în viața de adult. Adaptarea copilului, rapidă și eficientă la societatea în care trăiește, este un obiectiv al educației, sub toate formele ei. Școala nu poate înlocui restul instituțiilor care au ca obiectiv formarea de indivizi conștienți, cu un comportament civilizat. Astfel, familia are un rol foarte important în ajutorul pe care trebuie să i-l dea școlii. Este, deci, primordial, să existe o legătură strânsă între familie și școală.

Colaborarea familiei cu școala trebuie să se concretizeze într-un program comun de activități, printre care ar fi: discuții, lectorate, ședințe, consultații, vizite, evenimente organizate în comun. Dacă părinții îl văd pe cadrul didactic al copilului lor ca pe un prieten, un om care îi poate ajuta, încrederea acestora față de școală va crește semnificativ.

Astfel, cei doi factori educativi, familia și școala, trebuie să aibă același scop, și anume formarea personalității umane integrale și armonioase.

Bibliografie:

- <https://www.portalinvatamant.ro/articole/sfatul-specialistului-85/rolul-educatiei-in-familie-703.html>;
- Ágnes Kacsó, *Rolul parental în situația școlară a copilului*;
- Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Ed. Aramis, București, 2002.

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. BADEA ELLA RALUCA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "LASCĂR CATARGIU" CRAIOVA, JUD. DOLJ

"A fi împreună este un început, a rămâne împreună este un progres, a lucra împreună este un succes." (Henry Ford)

Educația începe acasă, continuă la școală și influențează întreaga noastră viață. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Totodată, prin activitățile întreprinse, școala își aduce o contribuție importantă în formarea și perfecționarea trăsăturilor de personalitate ale copilului.

Așadar, factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic, în timp ce școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. S-a constatat că mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament : respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „ cei șapte ani de acasă ”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii, și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei care participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală. Colaborarea și cooperarea părinților cu școala sunt eficiente ambilor factori. Dacă ne referim la optimizarea comunicării între profesori și părinți, se iau în calcul:

calitatea celor doi poli ai colaborării (profesori și părinți);

- percepțiile fiecăruia;
- atitudinile care îi caracterizează;

- caracteristicile instituției școlare;
- caracteristicile familiei;
- modul de comunicare.

Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivații, dintre care enumerăm: părinții își cunosc copiii și doresc să îi descopere ca elevi, părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor.

Forme de colaborare a părinților cu școala:

- prezența la ședințe și lectorate;
- asistarea elevilor în efectuarea temelor;
- participarea la activități cultural-artistice și sportive;
- organizarea unor expoziții, serbări, excursii;
- organizarea unui colț verde în școală;
- atragerea unor fonduri pentru școală;
- susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

Comunicarea optimă dintre profesor și familia elevului are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală-familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează, dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Factori care favorizează comunicarea:

- transmiterea informațiilor de către învățător/ diriginte într-o formă accesibilă părinților;
- evitarea analizării critice sau blamării părintelui;
- mediul ambiant de discuție să fie plăcut;
- capacitatea învățătorului de a mobiliza părinții să comunice și să le asculte problemele;
- evitarea subiectelor care privesc elevii problemă, se fac discuții individuale cu aceștia;
- rezolvarea problemelor copiilor, implicarea în găsirea unor soluții;
- sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste, corectitudine) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Asadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă, din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli pentru copilul lor. Dar, de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai sursele greșelilor lor, deoarece acestea nu țin loc de competență.

De aceea, între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare. Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers.

Bibliografie:

1. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – *Educația părinților. Strategii și programe*, E.D.P., București, 1997;
2. Ecaterina Adina Vrasmas – *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, 2002;
3. Nica I., Țopa L. – *Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I*, E.D.P., București, 1974;
4. Stoian M. – *Abecedarul părinților*, E.D.P., București, 1972.

MODALITĂȚI DE COMUNICARE EFICIENTĂ ÎNTRE ȘCOALĂ ȘI FAMILIE

P.I.P. BĂDESCU JANINA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GH. BANEA” MĂCIN

Școala nu poate avea decât două scopuri. Primul e să dăm copilului cunoștințele generale de care, bineînțeles, va avea nevoie să se servească: aceasta este instrucția. Cealaltă e să pregătim copilul de azi pentru omul de mâine, și aceasta este educația. Gaston Berger

Despre educație se vorbește mult în zilele noastre și mulți factori sunt implicați în realizarea ei, dar între aceștia familia ocupă locul de bază. Rolul conducător în procesul de educație îl are fără îndoială școala, dar în calitatea sa de cel mai apropiat colaborator al școlii, familia, trebuie să o secondeze de aproape și sincer.

Dialogul cu familia este unul din elementele indispensabile ale reușitei școlare. Dintotdeauna școala a colaborat cu părinții în diverse forme, dar astăzi, din punct de vedere a cerințelor sociale, apare mai mult ca niciodată necesitatea întăririi legăturii dintre școală și familie.

Personalitatea profesorului este "izvorul și reglatorul" actului educativ, iar scopul formal al educației nu este decât acela al formării omului responsabil, a se conduce singur pe calea binelui, a adevărului, a dreptății și a frumosului.

Rolul profesorului nu se reduce doar la educația de la catedra sau în clasă, ci presupune o activitate de acest gen în fiecare relație cu elevii și familiile acestora, desfășurând o muncă de dezvoltare, de conducere și de îndrumare. O relație eficientă profesor-părinte presupune o ascultare activă, implicarea familiei în acțiunile extrașcolare ale copilului, cultivarea și practicarea toleranței față de un punct de vedere diferit.

Comunicarea pe care eu întretin cu familia elevilor mei se face prin:

- Activități de informare și consiliere a părinților
- Lectoratele cu părinții
- Adunări comune părinți-elevi
- Comunicarea prin telefon

Atât părinții cât și profesorii împărtășesc teoretic același obiectiv - și anume - binele copilului. Însă, se întâmplă adesea ca aceștia să se afle într-o situație de contradicție și de conflict. Meseria de părinte nu este una ușoară și fiecare părinte se concentrează asupra a ceea ce este mai bun pentru copilul său. Profesorii, pe de altă parte, iau decizii cu privire la ceea ce este mai bine pentru grup. Aceasta discrepanță între profesori și părinți creează frecvent un conflict de interese atunci când vine vorba de ceea ce este în interesul copilului.

O educație bună nu poate înlocui ceea ce părinții îi învață pe copii, dar nici invers; ambele sunt indispensabile în creșterea copilului. Dar, ca profesor și părinte de-a lungul vieții, am observat cum conflictul dintre părți poate face mai mult rău decât bine. Nu trebuie să fie așa. În calitate de educatori, trebuie să fim mai buni în ceea ce privește transparența evenimentelor din sălile de clasă și să construim relații cu familiile pe care le deservim. Iar ca părinți, trebuie să nu mai privim la profesori ca pe o activitate exclusiv independentă și să tratăm școala și educatorii ca parteneri în creșterea copilului.

De-a lungul timpului, am identificat câteva greșeli pe care le fac părinții în mod obișnuit atunci când interacționează cu profesorii copiilor lor, precum și modalitățile prin care cele două părți pot promova un parteneriat mai pozitiv.

Predarea este un loc de muncă dificil, totuși în România există o anumită lipsă de respect pentru profesie. Unii părinți cred că totul se rezumă la niște vacanțe lungi. Alți părinți își imaginează că meseria de educator nu presupune mai mult decât atribuirea temelor pentru acasă și a babysitting-ului cu plată.

Când primim sfatul medicului sau un diagnostic, majoritatea dintre noi nu ar presupune automat că medicul nu știe despre ce vorbește. Profesorii sunt experți în domeniul lor și au învățat și educat sute, dacă nu mii de copii în cariera lor. Nu cer părinților să accepte orbește tot ceea ce spune un profesor (sau un

medic) - în cele din urmă trebuie să vă susțineți copilul. Acestea fiind spuse, educatorii trebuie tratați ca profesioniști instruiți în domeniul lor.

Deși este important ca profesorul copilului să fie contactat dacă părintele este de părere că există un conflict sau o problemă, nu trebuie să presupună în mod automat că versiunea copilului este și cea adevărată. Chiar dacă am vrea să credem că toți copiii manifestă un caracter remarcabil, copiii mint adesea pentru a scăpa de neazuri. Acest lucru nu ar trebui să fie o surpriză, dar uneori copiii acționează diferit la școală decât acasă.

În toată perioada mea didactică, am avut nenumărate întâlniri cu părinți care au sărit imediat la concluzii bazate pe versiunea povestită de copiii lor. Ar fi de preferat să încerce să afle întâi versiunea povestită de un adult înainte de a face presupuneri. Educatorii sunt experți în rezolvarea conflictelor, aveți încredere în judecata lor și nu uitați că își doresc doar binele copiilor.

În concluzie, profesorul trebuie să stabilească o relație armonioasă de la început cu elevul pentru a nu-i afecta dezvoltarea psihică, afectivă și personală. Profesorul trebuie să creeze o relație care să-i permită elevului să prindă aripi în dezvoltarea lui.

Acest curs mi-a dat oportunitatea de a afla mai multe modalități de comunicare eficientă cu părinții elevilor, de a face cât mai plăcute întâlnirile cu aceștia, de a-i atrage în vederea construirii unei relații detensionate.

Bibliografie:

1. Baban, Consiliere educațională, Cluj-Napoca, 2001
2. Baran-Pescaru, A., Parteneriat în educație: familie-școală, Editura Aramis, București, 2004
3. Cucuș, Constantin, Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, Editura Polirom, Iași, 2009
4. Golu, Mihai, Bazele psihologiei generale, Editura Universitară, București, 2002
5. Jucu, R., Manolescu, M., Pedagogie, Editura Fundației Culturale „D. Bolintineanu”, 2001.

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. BĂDOI MARIA

LICEUL TEHNOLOGIC "ALEXE MARIN", SLATINA, JUDEȚUL OLT

Principalii factori care contribuie la educația copilului sunt școala și familia. Universul școlii și cel al familiei sunt două dimensiuni ale vieții copiilor care-și pun în mod decisiv amprenta asupra formării personalității acestora. Educația dată în școală se dovedește a fi ineficace dacă familia, factorul cu cea mai mare influență educațională în primii 15-16 ani de viață ai copilului, nu se implică în realizarea sarcinilor instructiv-educative. În ultimul timp școlii îi revin sarcini tot mai multe și mai complexe. Mulți părinți consideră că odată cu intrarea copilului în școală o parte din funcțiile lor încetează, că funcția educativă este rezervată numai școlii și de aceea se dezinteresează de evoluția copilului. Din păcate, această atitudine greșită prejudiciază chiar interesele copilului lor.

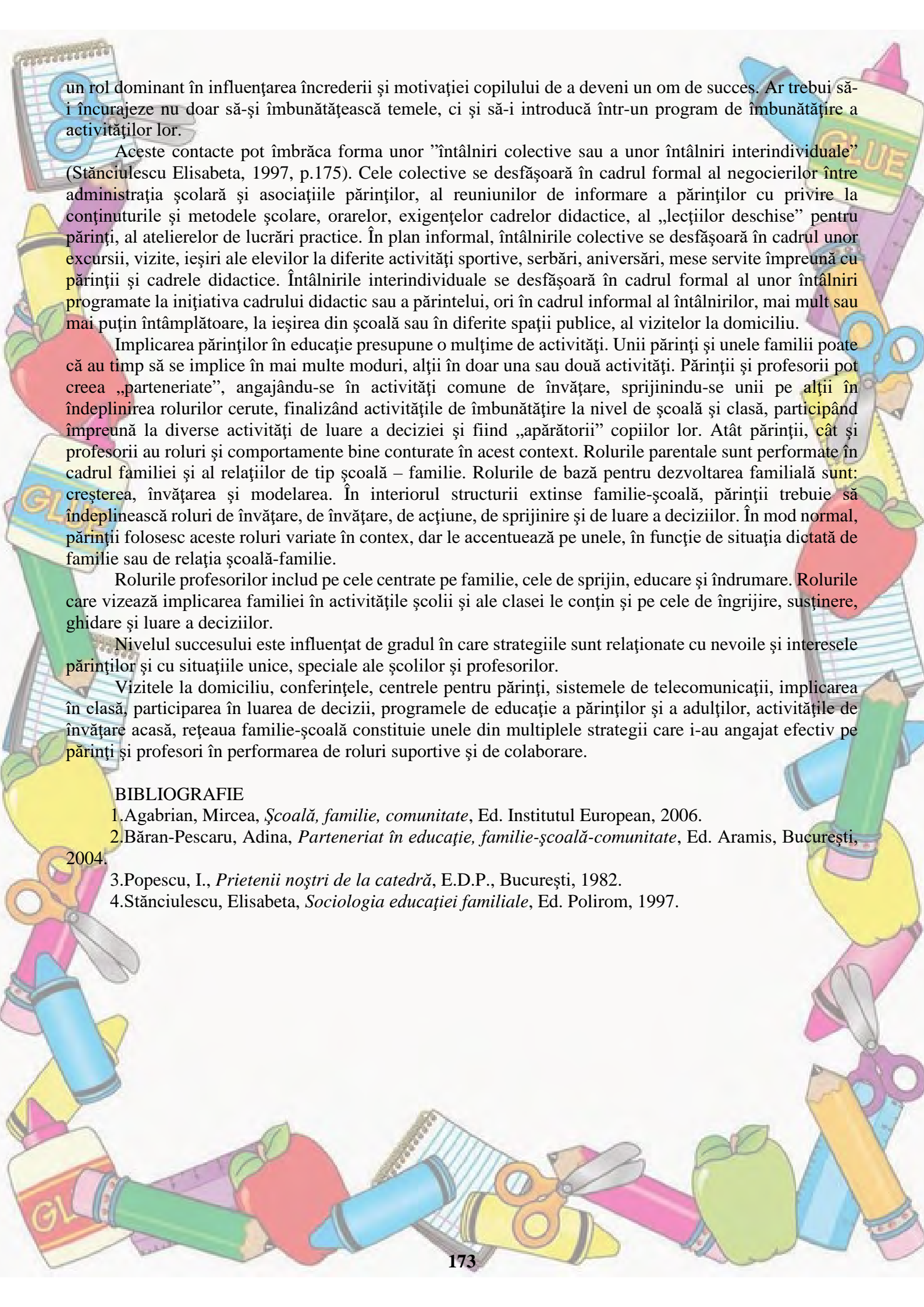
Pentru un copil, primul educator este familia, iar dintre toți membrii familiei, mama este cea mai implicată în procesul complex de educare a copilului mic: „ea îi transmite afecțiunea deplină, gingășia, tandrețea, însușiri pe care nu le posedă într-un grad atât de mare decât o mamă iubitoare, fericită de copilul din brațele sale” (Popescu I., 1982, p. 4). Ulterior, intervine aportul educativ al școlii. O educație completă, înțelesă atât în sens afectiv, cât și în sens instructiv, nu o pot oferi decât familia și școala împreună. Astfel, raportul corect dintre familie și școală, colaborarea dintre ele au un rol foarte important. Familiile trebuie să fie implicate în îmbunătățirea învățării acasă, precum și în școală. Familiile pot întări învățarea acasă, prin implicarea în școlile în care studiază copiii, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții și susținându-le interesul pentru discipline interesante.

Adina Băran Pescaru (2004, p.31), în lucrarea *Parteneriat în educație, familie-școală-comunitate*, subliniază modurile diferite în care au fost conceptualizate și operaționalizate legăturile familie-școală. Pentru unii, centrarea pe acest tip de cercetare a constat în descrierea programelor și a practicilor care să determine creșterea implicării părinților în activitățile legate de școală, făcându-se conexiuni între practică și rezultate. Alți autori se concentrează pe interacțiunile părinților cu educatorii, pentru a pune în evidență dimensiunile puterii și ale ideologiei.

Este foarte greu să educi un copil. Comparativ cu generațiile anterioare, familia de azi petrece foarte puțin timp împreună. Părinții și copiii se confruntă cu dorința de a echilibra cererile vieții de familie cu cele impuse de locul de muncă. Părinții se află într-o perioadă când petrec foarte puțin timp cu copiii lor și de aceea simt o nevoie imperioasă de a se implica în educație. Pe de cealaltă parte, școlile trebuie să răspundă nevoilor părinților și să le ofere acestora sprijinul necesar pentru a se putea implica în procesul de învățare a copilului.

Plecând de la persoanele care au lucrat cu părinții și cu profesorii, Mircea Agabrian (2006, p.56) sugerează în lucrarea *Școala, familia, comunitatea* o serie de activități pe care părinții ar trebui să le realizeze cu copiii lor:

- să elaboreze un program zilnic pentru teme, care să fie verificat în mod regulat; să existe un loc liniștit de studiu, fără televizor sau radio. Să se descurajeze convorbirile telefonice în timpul lucrului. Părinții să încurajeze eforturile copilului și să fie disponibili să le răspundă la întrebări, precum și să discute cu ei ceea ce și-au însușit.
- să citească împreună cu copilul. Părinții trebuie să-l ducă pe acesta la bibliotecă și să-l ajute să găsească cărți potrivite. Când părinții le citesc copiilor sau citesc împreună cu ei performanțele acestora se îmbunătățesc.
- să folosească televizorul cu moderație. Să stabilească un anumit program la televizor și chiar să-l ajute să aleagă programele, să le urmărească împreună și să le discute.
- să păstreze legătura cu școala. Să știe ce învață copilul, care-i sunt temele și cum le rezolvă. Să stabilească un program în care să meargă la școală și să discute cu profesorii.
- să-l laude pe copii și să-l aprecieze efortul. Să-l încurajeze să persevereze, să cultive o atmosferă caldă, dar în același timp să stabilească standarde referitoare la modul de rezolvare a temelor. Părinții joacă

un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un om de succes. Ar trebui să-i încurajeze nu doar să-și îmbunătățească temele, ci și să-i introducă într-un program de îmbunătățire a activităților lor.

Aceste contacte pot îmbrăca forma unor ”întâlniri colective sau a unor întâlniri interindividuale” (Stănciulescu Elisabeta, 1997, p.175). Cele colective se desfășoară în cadrul formal al negocierilor între administrația școlară și asociațiile părinților, al reuniunilor de informare a părinților cu privire la conținuturile și metodele școlare, orarelor, exigențelor cadrelor didactice, al „lecțiilor deschise” pentru părinți, al atelierelor de lucrări practice. În plan informal, întâlnirile colective se desfășoară în cadrul unor excursii, vizite, ieșiri ale elevilor la diferite activități sportive, serbări, aniversări, mese servite împreună cu părinții și cadrele didactice. Întâlnirile interindividuale se desfășoară în cadrul formal al unor întâlniri programate la inițiativa cadrului didactic sau a părintelui, ori în cadrul informal al întâlnirilor, mai mult sau mai puțin întâmplătoare, la ieșirea din școală sau în diferite spații publice, al vizitelor la domiciliu.

Implicarea părinților în educație presupune o mulțime de activități. Unii părinți și unele familii poate că au timp să se implice în mai multe moduri, alții în doar una sau două activități. Părinții și profesorii pot crea „parteneriate”, angajându-se în activități comune de învățare, sprijinindu-se unii pe alții în îndeplinirea rolurilor cerute, finalizând activitățile de îmbunătățire la nivel de școală și clasă, participând împreună la diverse activități de luare a deciziei și fiind „apărătorii” copiilor lor. Atât părinții, cât și profesorii au roluri și comportamente bine conturate în acest context. Rolurile parentale sunt performate în cadrul familiei și al relațiilor de tip școală – familie. Rolurile de bază pentru dezvoltarea familială sunt: creșterea, învățarea și modelarea. În interiorul structurii extinse familie-școală, părinții trebuie să îndeplinească roluri de învățare, de acțiune, de sprijinire și de luare a deciziilor. În mod normal, părinții folosesc aceste roluri variate în context, dar le accentuează pe unele, în funcție de situația dictată de familie sau de relația școală-familie.

Rolurile profesorilor includ pe cele centrate pe familie, cele de sprijin, educare și îndrumare. Rolurile care vizează implicarea familiei în activitățile școlii și ale clasei le conțin și pe cele de îngrijire, susținere, ghidare și luare a deciziilor.

Nivelul succesului este influențat de gradul în care strategiile sunt relaționate cu nevoile și interesele părinților și cu situațiile unice, speciale ale școlilor și profesorilor.

Vizitele la domiciliu, conferințele, centrele pentru părinți, sistemele de telecomunicații, implicarea în clasă, participarea în luarea de decizii, programele de educație a părinților și a adulților, activitățile de învățare acasă, rețeaua familie-școală constituie unele din multiplele strategii care i-au angajat efectiv pe părinți și profesori în performarea de roluri suportive și de colaborare.

BIBLIOGRAFIE

1. Agabrian, Mircea, *Școală, familie, comunitate*, Ed. Institutul European, 2006.
2. Băran-Pescaru, Adina, *Parteneriat în educație, familie-școală-comunitate*, Ed. Aramis, București, 2004.
3. Popescu, I., *Prietenii noștri de la catedră*, E.D.P., București, 1982.
4. Stănciulescu, Elisabeta, *Sociologia educației familiale*, Ed. Polirom, 1997.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. INV. PRESCOLAR BADOI MIHAELA

GPN NR. 2 FLORICA MORTENI

LOCALITATEA MORTENI

JUDETUL DAMBOVITA

Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ. Este nevoie a se dezvolta un nou concept care să întărească schimbarea în relațiile școală-familie. Acest concept este parteneriatul educațional.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. Acesta presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

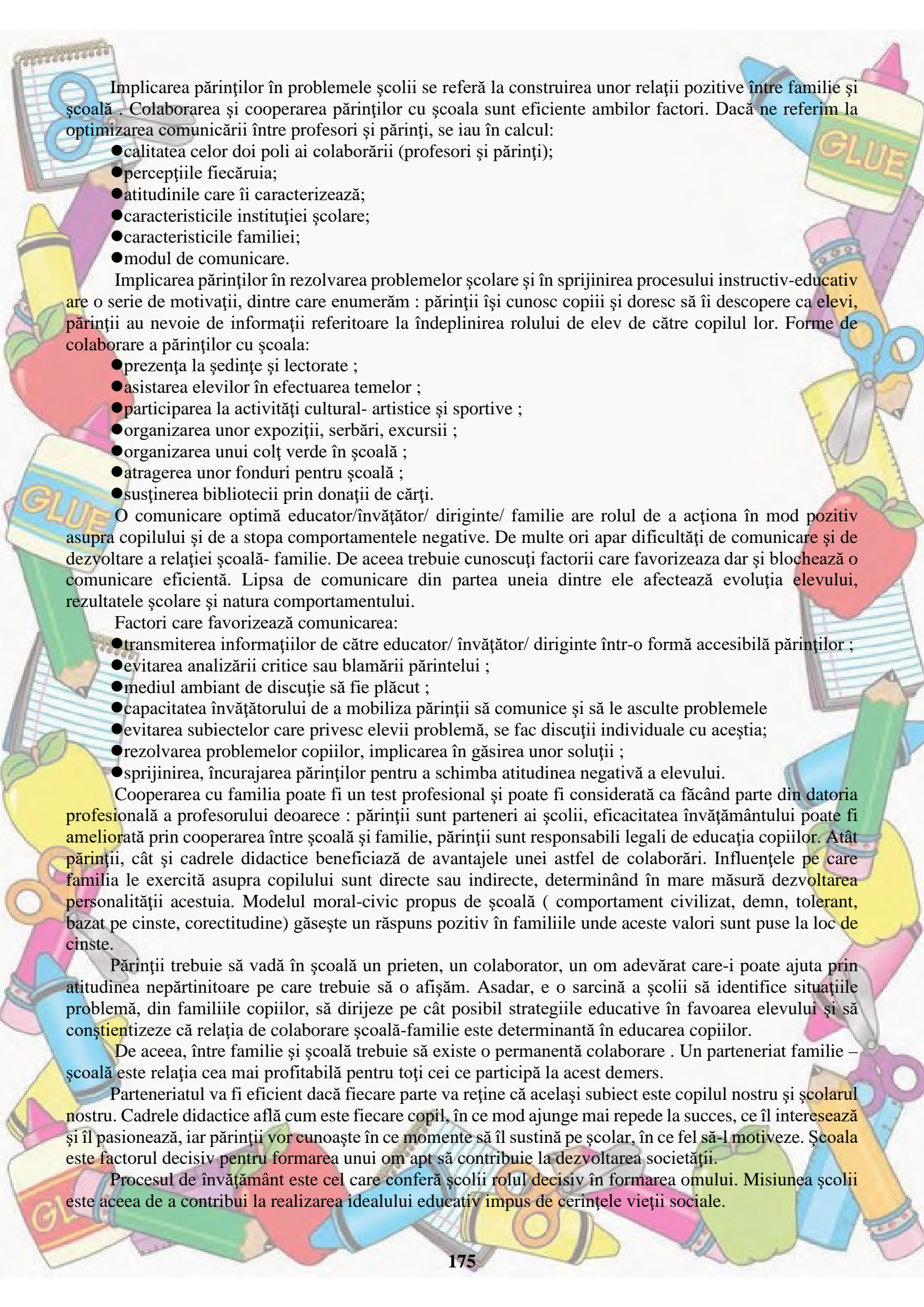
Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului.

Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament : respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efektivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală. Colaborarea și cooperarea părinților cu școala sunt eficiente ambilor factori. Dacă ne referim la optimizarea comunicării între profesori și părinți, se iau în calcul:

- calitatea celor doi poli ai colaborării (profesori și părinți);
- percepțiile fiecăruia;
- atitudinile care îi caracterizează;
- caracteristicile instituției școlare;
- caracteristicile familiei;
- modul de comunicare.

Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivații, dintre care enumerăm : părinții își cunosc copiii și doresc să îi descopere ca elevi, părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor. Forme de colaborare a părinților cu școala:

- prezența la ședințe și lectorate ;
- asistarea elevilor în efectuarea temelor ;
- participarea la activități cultural- artistice și sportive ;
- organizarea unor expoziții, serbări, excursii ;
- organizarea unui colț verde în școală ;
- atragerea unor fonduri pentru școală ;
- susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

O comunicare optimă educator/învățător/ diriginte/ familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Factori care favorizează comunicarea:

- transmiterea informațiilor de către educator/ învățător/ diriginte într-o formă accesibilă părinților ;
- evitarea analizării critice sau blamării părintelui ;
- mediul ambiant de discuție să fie plăcut ;
- capacitatea învățătorului de a mobiliza părinții să comunice și să le asculte problemele
- evitarea subiectelor care privesc elevii problemă, se fac discuții individuale cu aceștia;
- rezolvarea problemelor copiilor, implicarea în găsirea unor soluții ;
- sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

Cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece : părinții sunt parteneri ai școlii, eficacitatea învățământului poate fi ameliorată prin cooperarea între școală și familie, părinții sunt responsabili legali de educația copiilor. Atât părinții, cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste, corectitudine) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Asadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă, din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor.

De aceea, între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare . Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers.

Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și îl pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să îl susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze. Școala este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății.

Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale.

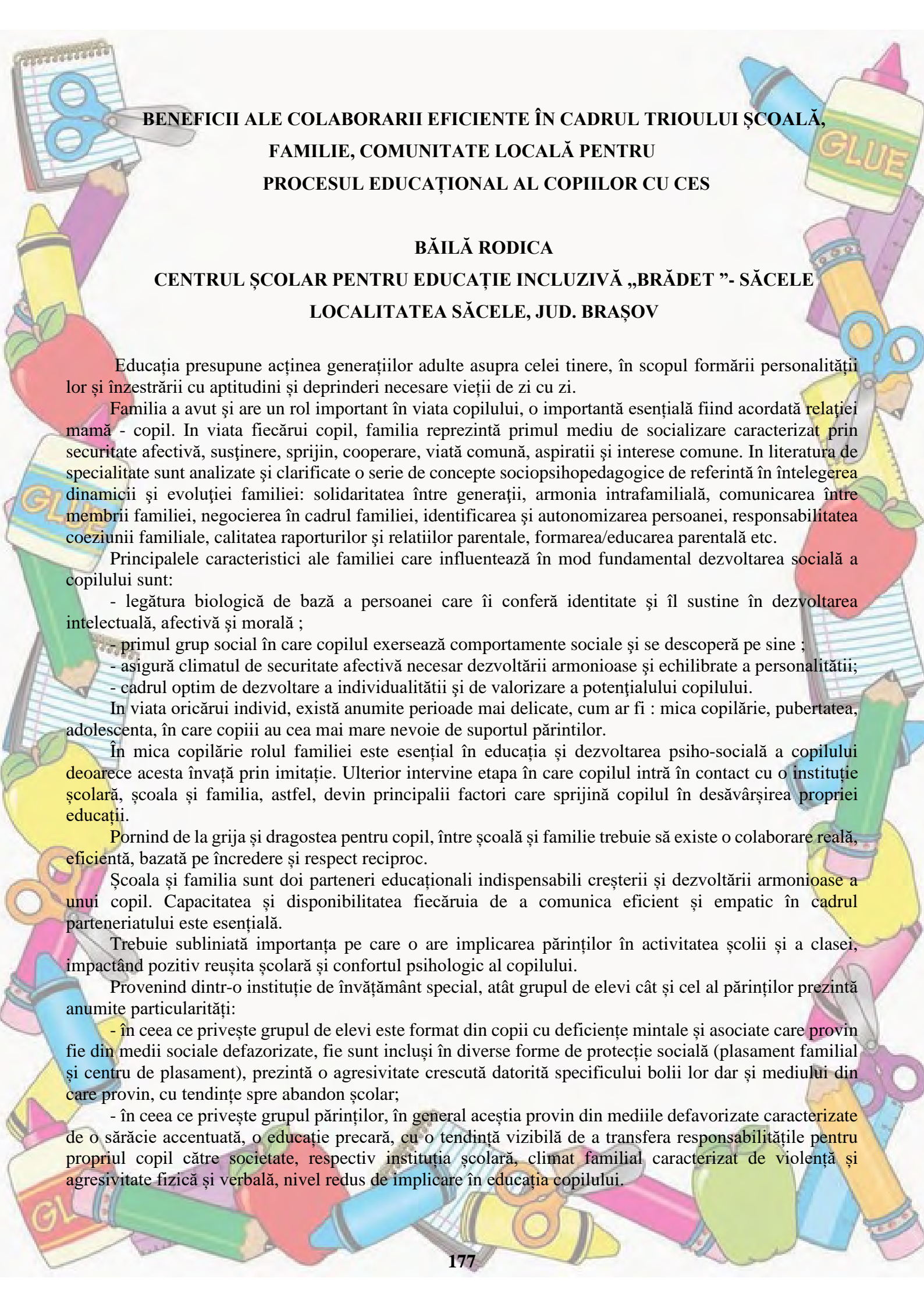
Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om . Ora de dirigenție este cea în care ne putem apleca asupra acestei laturi . În această oră se urmărește valorificarea abilităților de interrelaționare, de asumare a responsabilității, de descoperire a propriilor aspirații spre formarea școlară și profesională.

Se accentuează azi ideea de a sprijini părinții și nu de a-i substitui. Se identifică tot mai clar ideea unor intervenții asupra familiei și deci, în primul rând, asupra părinților pentru a-i ajuta, forma și susține în sarcinile lor educative .

*„Niciodată familia nu a fost mai solicitată și rolul său nu a fost niciodată atât de mare ca azi”
Boutin și Daring, 1994.*

BIBLIOGRAFIE

1. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – Educația părinților . Strategii și programe, E.D.P., București, 1997;
2. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002;
3. Nica I., Țopa L. – Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, E.D.P., București, 1974;
4. Stoian M. – Abecedarul părinților, E.D.P., București, 1972.

**BENEFICII ALE COLABORĂRII EFICIENTE ÎN CADRUL TRIULUI ȘCOALĂ,
FAMILIE, COMUNITATE LOCALĂ PENTRU
PROCESUL EDUCAȚIONAL AL COPILOR CU CES**

**BĂILĂ RODICA
CENTRUL ȘCOLAR PENTRU EDUCAȚIE INCLUZIVĂ „BRĂDET”- SĂCELE
LOCALITATEA SĂCELE, JUD. BRAȘOV**

Educația presupune acțiunea generațiilor adulte asupra celei tinere, în scopul formării personalității lor și înzestrării cu aptitudini și deprinderi necesare vieții de zi cu zi.

Familia a avut și are un rol important în viața copilului, o importantă esențială fiind acordată relației mamă - copil. În viața fiecărui copil, familia reprezintă primul mediu de socializare caracterizat prin securitate afectivă, susținere, sprijin, cooperare, viață comună, aspirații și interese comune. În literatura de specialitate sunt analizate și clarificate o serie de concepte sociopsihopedagogice de referință în înțelegerea dinamicii și evoluției familiei: solidaritatea între generații, armonia intrafamilială, comunicarea între membrii familiei, negocierea în cadrul familiei, identificarea și autonomizarea persoanei, responsabilitatea coeziunii familiale, calitatea raporturilor și relațiilor parentale, formarea/educarea parentală etc.

Principalele caracteristici ale familiei care influențează în mod fundamental dezvoltarea socială a copilului sunt:

- legătura biologică de bază a persoanei care îi conferă identitate și îl susține în dezvoltarea intelectuală, afectivă și morală ;
- primul grup social în care copilul exersează comportamente sociale și se descoperă pe sine ;
- asigură climatul de securitate afectivă necesar dezvoltării armonioase și echilibrate a personalității;
- cadrul optim de dezvoltare a individualității și de valorizare a potențialului copilului.

În viața oricărui individ, există anumite perioade mai delicate, cum ar fi : mica copilărie, pubertatea, adolescența, în care copiii au cea mai mare nevoie de suportul părinților.

În mica copilărie rolul familiei este esențial în educația și dezvoltarea psiho-socială a copilului deoarece acesta învață prin imitație. Ulterior intervine etapa în care copilul intră în contact cu o instituție școlară, școala și familia, astfel, devin principalii factori care sprijină copilul în desăvârșirea propriei educații.

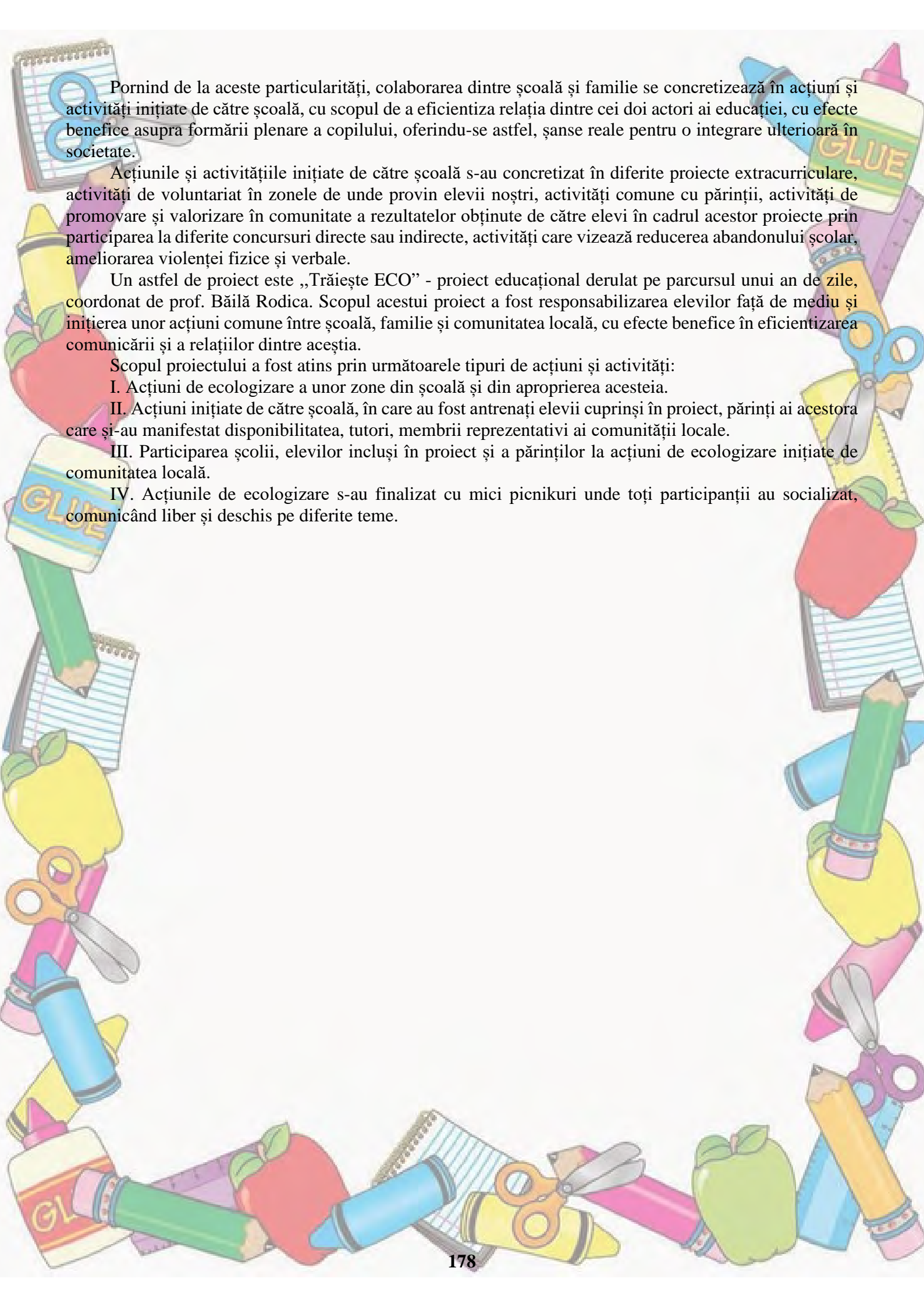
Pornind de la grija și dragostea pentru copil, între școală și familie trebuie să existe o colaborare reală, eficientă, bazată pe încredere și respect reciproc.

Școala și familia sunt doi parteneri educaționali indispensabili creșterii și dezvoltării armonioase a unui copil. Capacitatea și disponibilitatea fiecăruia de a comunica eficient și empatic în cadrul parteneriatului este esențială.

Trebuie subliniată importanța pe care o are implicarea părinților în activitatea școlii și a clasei, impactând pozitiv reușita școlară și confortul psihologic al copilului.

Provenind dintr-o instituție de învățământ special, atât grupul de elevi cât și cel al părinților prezintă anumite particularități:

- în ceea ce privește grupul de elevi este format din copii cu deficiențe mintale și asociate care provin fie din medii sociale defavorizate, fie sunt incluși în diverse forme de protecție socială (plasament familial și centru de plasament), prezintă o agresivitate crescută datorită specificului bolii lor dar și mediului din care provin, cu tendințe spre abandon școlar;
- în ceea ce privește grupul părinților, în general aceștia provin din mediile defavorizate caracterizate de o sărăcie accentuată, o educație precară, cu o tendință vizibilă de a transfera responsabilitățile pentru propriul copil către societate, respectiv instituția școlară, climat familial caracterizat de violență și agresivitate fizică și verbală, nivel redus de implicare în educația copilului.

A decorative border surrounds the text, featuring various school supplies and fruits. On the left side, there is a blue spiral notebook, a yellow pencil, a red apple, a green pencil, a blue notebook, a yellow apple, a pair of orange scissors, a blue pencil, a yellow pencil, a pink pencil, a blue pencil, a yellow pencil, a green pencil, a red apple, a blue pencil, a yellow pencil, a pair of orange scissors, a pink pencil, a green apple, a blue pencil, and a yellow pencil. On the right side, there is a blue pencil, a yellow pencil, a pair of blue scissors, a yellow pencil, a red apple, a blue notebook, a green pencil, a yellow pencil, a pair of orange scissors, a pink pencil, a blue pencil, a yellow pencil, a pair of purple scissors, a blue pencil, a yellow pencil, a green apple, a blue pencil, and a yellow pencil. At the top right, there is a blue pencil, a yellow pencil, a pair of blue scissors, a yellow pencil, a red apple, a blue notebook, a green pencil, a yellow pencil, a pair of orange scissors, a pink pencil, a blue pencil, a yellow pencil, a pair of purple scissors, a blue pencil, a yellow pencil, a green apple, a blue pencil, and a yellow pencil. At the bottom, there is a blue pencil, a yellow pencil, a pair of orange scissors, a pink pencil, a green apple, a blue pencil, and a yellow pencil.

Pornind de la aceste particularități, colaborarea dintre școală și familie se concretizează în acțiuni și activități inițiate de către școală, cu scopul de a eficientiza relația dintre cei doi actori ai educației, cu efecte benefice asupra formării plenare a copilului, oferindu-se astfel, șanse reale pentru o integrare ulterioară în societate.

Acțiunile și activitățile inițiate de către școală s-au concretizat în diferite proiecte extracurriculare, activități de voluntariat în zonele de unde provin elevii noștri, activități comune cu părinții, activități de promovare și valorizare în comunitate a rezultatelor obținute de către elevi în cadrul acestor proiecte prin participarea la diferite concursuri directe sau indirecte, activități care vizează reducerea abandonului școlar, ameliorarea violenței fizice și verbale.

Un astfel de proiect este „Trăiește ECO” - proiect educațional derulat pe parcursul unui an de zile, coordonat de prof. Băilă Rodica. Scopul acestui proiect a fost responsabilizarea elevilor față de mediu și inițierea unor acțiuni comune între școală, familie și comunitatea locală, cu efecte benefice în eficientizarea comunicării și a relațiilor dintre aceștia.

Scopul proiectului a fost atins prin următoarele tipuri de acțiuni și activități:

- I. Acțiuni de ecologizare a unor zone din școală și din apropierea acesteia.
- II. Acțiuni inițiate de către școală, în care au fost antrenați elevii cuprinși în proiect, părinți ai acestora care și-au manifestat disponibilitatea, tutori, membrii reprezentativi ai comunității locale.
- III. Participarea școlii, elevilor incluși în proiect și a părinților la acțiuni de ecologizare inițiate de comunitatea locală.
- IV. Acțiunile de ecologizare s-au finalizat cu mici picnicuri unde toți participanții au socializat, comunicând liber și deschis pe diferite teme.

“ROLUL PĂRINȚILOR SI AL GRĂDINIȚEI IN EDUCAȚIA COPIILOR”

PROF. INV. PRESC. BĂLAN CRISTINA,
GRĂDINITA CU PROGRAM NORMAL SI PRELUNGIT HAPPY HOURS,
COMUNA BERCENI, JUDET ILFOV

“Aud si uit, văd si tin minte, fac si inteleg” (Proverb chinezesc)

În zilele de astăzi, când ne aflăm într-o societate care este în permanentă schimbare, iar timpul este destul de limitat, începem să pierdem din vedere o problemă extrem de importantă și anume educația corespunzătoare a copiilor noștri, mai precis educația socio-emotională a acestora și pregătirea lor pentru viață. Astăzi părinții sunt axați în primul rând pe dezvoltarea lor profesională, și pe job-ul pe care-l au, și de aceea aceștia petrec majoritatea din timpul unei zile la serviciu sau online, iar în cadrul familiei doar câteva ore, ei fiind substituiți în fața copiilor de către bone, calculatoare, telefoane, tablete, etc. Deși anumiți părinți consideră că este de ajuns dacă le asigură copiilor o securitate financiară și tot confortul material de care au nevoie, ei uită de necesitățile afective ale acestora, și de dorințele copiilor de a petrece câteva clipe împreună cu părinții lor. Din această cauză copiii pot deveni izolați, anxioși, neprietenoși, timizi și își pot forma o imagine de sine distorsionată, ori dimpotrivă pot fi obraznici, exagerați pentru a capta atenția și a primi tot ce consideră că li se cuvine, și își pot forma o imagine de sine supraapreciată. Astfel în momentul în care trec pragul grădiniței, acești copii întâmpină o serie de dificultăți în ceea ce privește adaptarea, socializarea, și chiar în relaționarea cu ceilalți copii și în legarea de prietenii.

După cum bine se știe, familia reprezintă factorul primordial în educarea unui copil și educația începe în familie, de aceea legătura dintre grădiniță și mediul familial va trebui să se întrepătrundă. Societatea în care trăim este într-o permanentă schimbare și presupune ca atât părinții cât și educatoarele să aibă în vedere mijloacele pe care le folosesc pentru a putea colabora cât mai eficient cu copiii, ei fiind foarte vulnerabili la această vârstă și influențele negative existând pretutindeni.

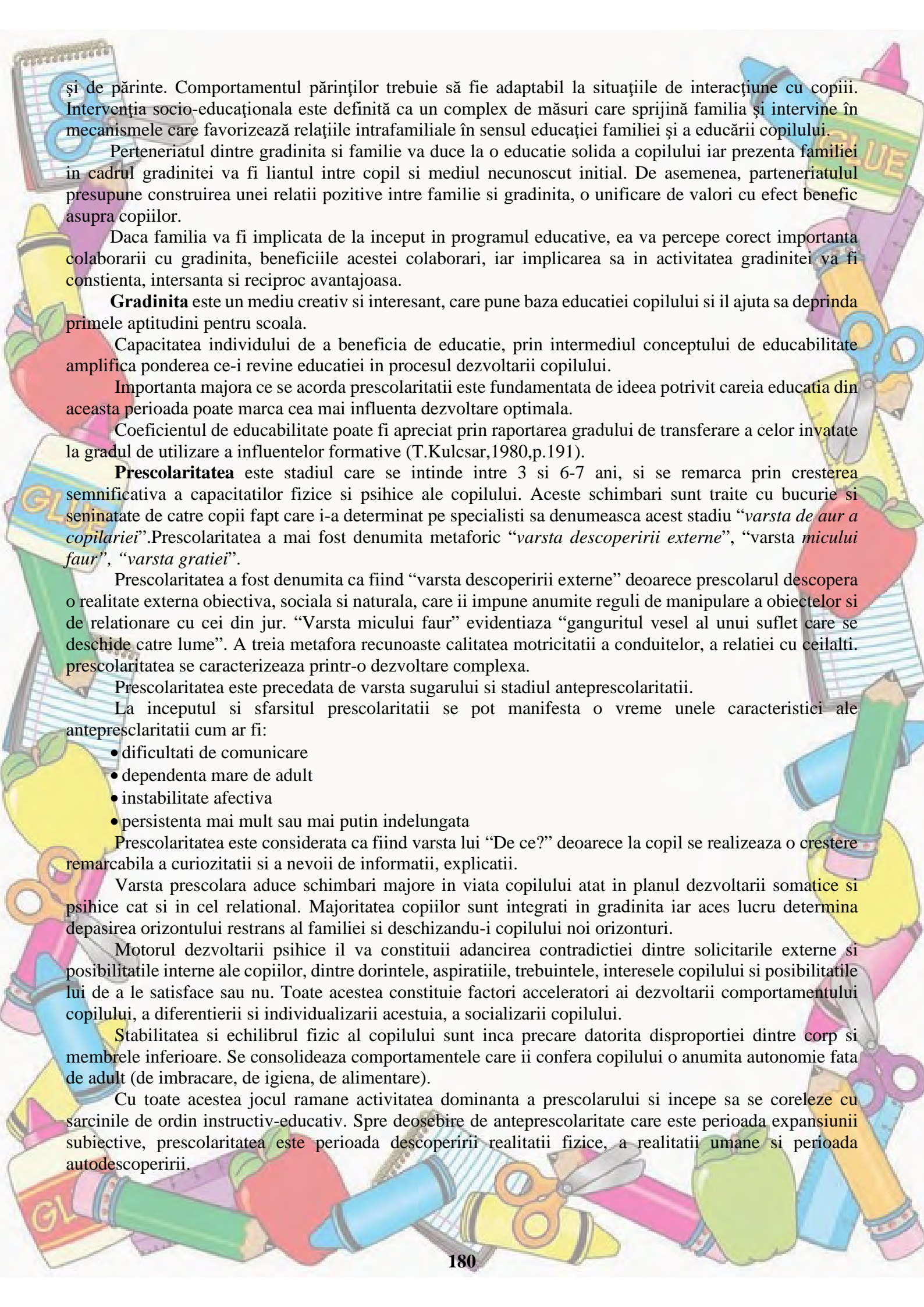
“Cei șapte ani de acasă” sunt considerați esențiali în formarea armonioasă a copiilor din punct de vedere fizic, psihic și socio-emotional.

Între **factorii educației**, familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume- omul de caracter”. Căitatul pune în evidență dimensiunea morală a educației în familie, dar într-un anumit fel și într-o anumită măsură, familia își aduce contribuția în toate sectoarele educației, aici copilul făcându-și ucenicia pentru viață.

Ponderele familiei ca factor educațional este cu atât mai mare cu cât copilul este mai mic, aceasta scăzând odată cu înaintarea copilului pe treptele superioare ale ontogenezei. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul, de cum devine conștient de realitate care îl înconjoară, „învață” formându-și inclusiv atitudini și comportamente pe baza de „modele”, prin *imitație*.

Educația în familie reprezintă ansamblul de influențe exercitate, în cadrul familiei, asupra copiilor în vederea formării lor pentru viață. Dimensiunile/obiectivele educației în familie sunt: dezvoltarea fizică, educarea intelectuală, spirituală, morală, religioasă, etică, estetică, civică, domestică- menajeră, sexuală.

Educația părinților se ocupă cu pregătirea psihopedagogică a părinților în vederea abilitării acestora pentru a organiza și desfășura în mod eficient activitatea de educare și de formare a copiilor. Educația părinților cuprinde două aspecte: informarea și formarea părinților pentru a organiza activitatea educativă cu copiii - respectarea unor reguli, norme "generale" care s-au conturat în urma cercetărilor și a practicilor educaționale și care asigură un climat educațional pozitiv (să dai copilului sentimentul de securitate, sentimentul că este dorit și iubit; să-l înveți pe copil cu independența și asumarea responsabilității; să eviți conflictele, să știi să le depășești; să respecti sentimentele, nevoile, datoriile copilului; să te interesezi de ceea ce face copilul, să tratezi dificultățile lui; să favorizeze creșterea, dezvoltarea, mai curând decât perfecțiunea); informarea și abilitarea părinților pentru a asigura învățarea în familie a "profesiunii" de soț

și de părinte. Comportamentul părinților trebuie să fie adaptabil la situațiile de interacțiune cu copiii. Intervenția socio-educatională este definită ca un complex de măsuri care sprijină familia și intervine în mecanismele care favorizează relațiile intrafamiliale în sensul educației familiei și a educării copilului.

Perteneriatul dintre gradinița și familie va duce la o educație solidă a copilului iar prezenta familiei în cadrul gradiniței va fi liantul între copil și mediul necunoscut inițial. De asemenea, parteneriatul presupune construirea unei relații pozitive între familie și gradinița, o unificare de valori cu efect benefic asupra copiilor.

Dacă familia va fi implicată de la început în programul educativ, ea va percepe corect importanța colaborării cu gradinița, beneficiile acestei colaborări, iar implicarea sa în activitatea gradiniței va fi constientă, interesantă și reciproc avantajoasă.

Gradinița este un mediu creativ și interesant, care pune baza educației copilului și îl ajută să deprindă primele aptitudini pentru școală.

Capacitatea individului de a beneficia de educație, prin intermediul conceptului de educabilitate amplifică ponderea ce-i revine educației în procesul dezvoltării copilului.

Importanța majoră ce se acordă prescolarității este fundamentată de ideea potrivit căreia educația din această perioadă poate marca cea mai influentă dezvoltare optimă.

Coeficientul de educabilitate poate fi apreciat prin raportarea gradului de transferare a celor învățate la gradul de utilizare a influențelor formative (T.Kulcsar, 1980, p.191).

Prescolaritatea este stadiul care se întinde între 3 și 6-7 ani, și se remarcă prin creșterea semnificativă a capacităților fizice și psihice ale copilului. Aceste schimbări sunt trăite cu bucurie și semănate de către copii fapt care i-a determinat pe specialiști să denumească acest stadiu "*varsta de aur a copilăriei*". Prescolaritatea a mai fost denumită metaforic "*varsta descoperirii externe*", "*varsta micului faur*", "*varsta grăției*".

Prescolaritatea a fost denumită ca fiind "*varsta descoperirii externe*" deoarece prescolarul descoperă o realitate externă obiectivă, socială și naturală, care îi impune anumite reguli de manipulare a obiectelor și de relaționare cu cei din jur. "*Varsta micului faur*" evidențiază "*ganguritul vesel al unui suflet care se deschide către lume*". A treia metaforă recunoaște calitatea motricității a conduitelor, a relației cu ceilalți. Prescolaritatea se caracterizează printr-o dezvoltare complexă.

Prescolaritatea este precedată de vârsta sugarului și stadiul anteprescolarității.

La începutul și sfârșitul prescolarității se pot manifesta o vreme unele caracteristici ale anteprescolarității cum ar fi:

- dificultăți de comunicare
- dependență mare de adult
- instabilitate afectivă
- persistență mai mult sau mai puțin îndelungată

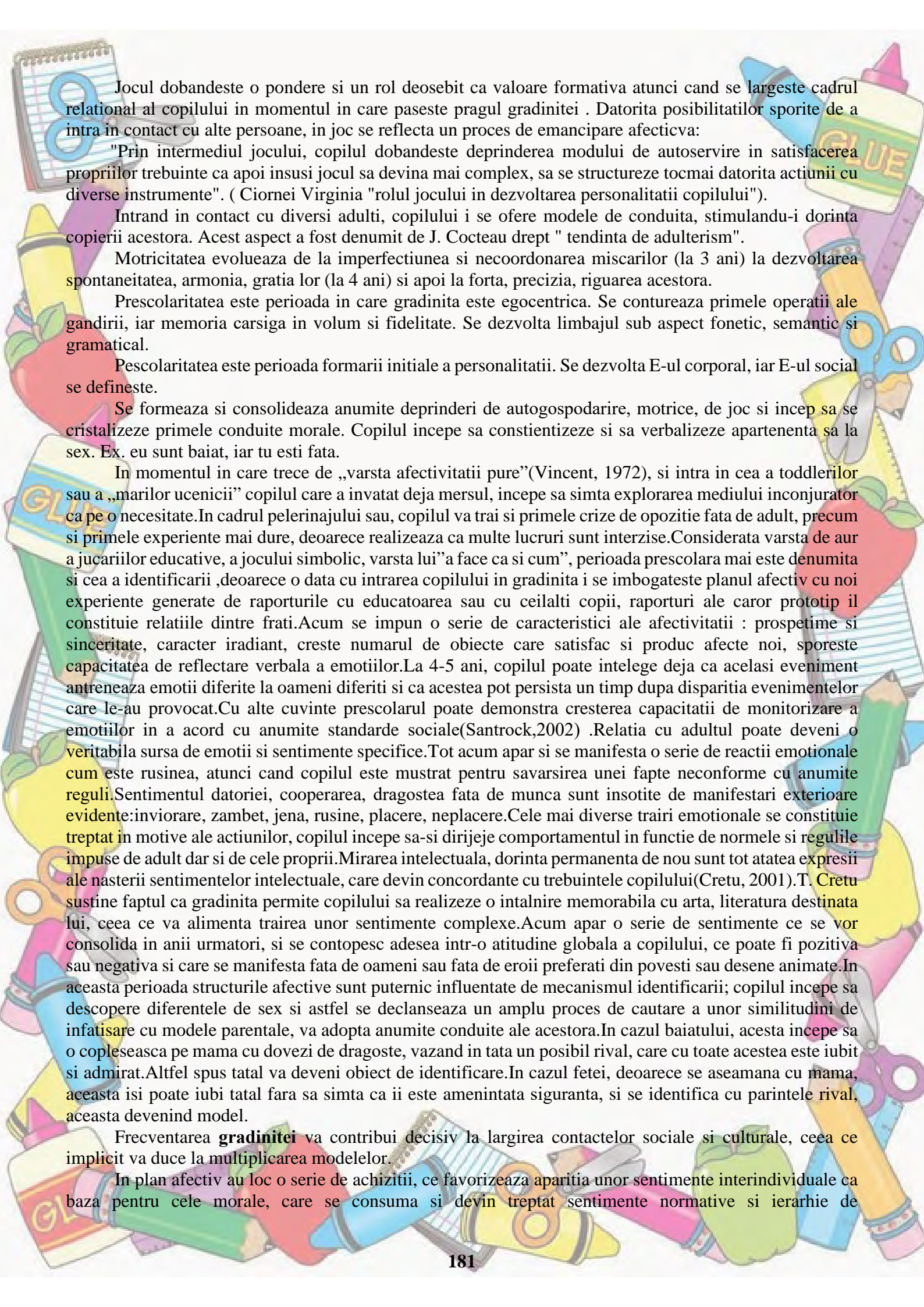
Prescolaritatea este considerată ca fiind vârsta lui "*De ce?*" deoarece la copil se realizează o creștere remarcabilă a curiozității și a nevoii de informații, explicații.

Vârsta prescolară aduce schimbări majore în viața copilului atât în planul dezvoltării somatice și psihice cât și în cel relațional. Majoritatea copiilor sunt integrați în gradinița iar acest lucru determină depășirea orizontului restrâns al familiei și deschizându-i copilului noi orizonturi.

Motorul dezvoltării psihice îl va constitui adâncirea contradicției dintre solicitările externe și posibilitățile interne ale copiilor, dintre dorințele, aspirațiile, trebuințele, interesele copilului și posibilitățile lui de a le satisface sau nu. Toate acestea constituie factori acceleratori ai dezvoltării comportamentului copilului, a diferențierii și individualizării acestuia, a socializării copilului.

Stabilitatea și echilibrul fizic al copilului sunt încă precare datorită disproporției dintre corp și membrele inferioare. Se consolidează comportamentele care îi conferă copilului o anumită autonomie față de adult (de îmbrăcare, de igienă, de alimentare).

Cu toate acestea jocul rămâne activitatea dominantă a prescolarului și începe să se coreleze cu sarcinile de ordin instructiv-educativ. Spre deosebire de anteprescolaritate care este perioada expansiunii subiective, prescolaritatea este perioada descoperirii realității fizice, a realității umane și perioada autodescoperirii.

Jocul dobandeste o pondere si un rol deosebit ca valoare formativa atunci cand se largeste cadrul relational al copilului in momentul in care paseste pragul gradinitei . Datorita posibilitatilor sporite de a intra in contact cu alte persoane, in joc se reflecta un proces de emancipare afectiva:

"Prin intermediul jocului, copilul dobandeste deprinderea modului de autoservire in satisfacerea propriilor trebuinte ca apoi insusi jocul sa devina mai complex, sa se structureze tocmai datorita actiunii cu diverse instrumente". (Ciornei Virginia "rolul jocului in dezvoltarea personalitatii copilului").

Intrand in contact cu diversi adulti, copilului i se ofere modele de conduita, stimulandu-i dorinta copierii acestora. Acest aspect a fost denumit de J. Cocteau drept " tendinta de adulterism".

Motricitatea evolueaza de la imperfectiunea si necoordonarea miscarilor (la 3 ani) la dezvoltarea spontaneitatea, armonia, gratia lor (la 4 ani) si apoi la forta, precizia, riguarrea acestora.

Prescolaritarea este perioada in care gradinita este egocentrica. Se contureaza primele operatii ale gandirii, iar memoria carsiga in volum si fidelitate. Se dezvoltatimbajul sub aspect fonetic, semantic si gramatical.

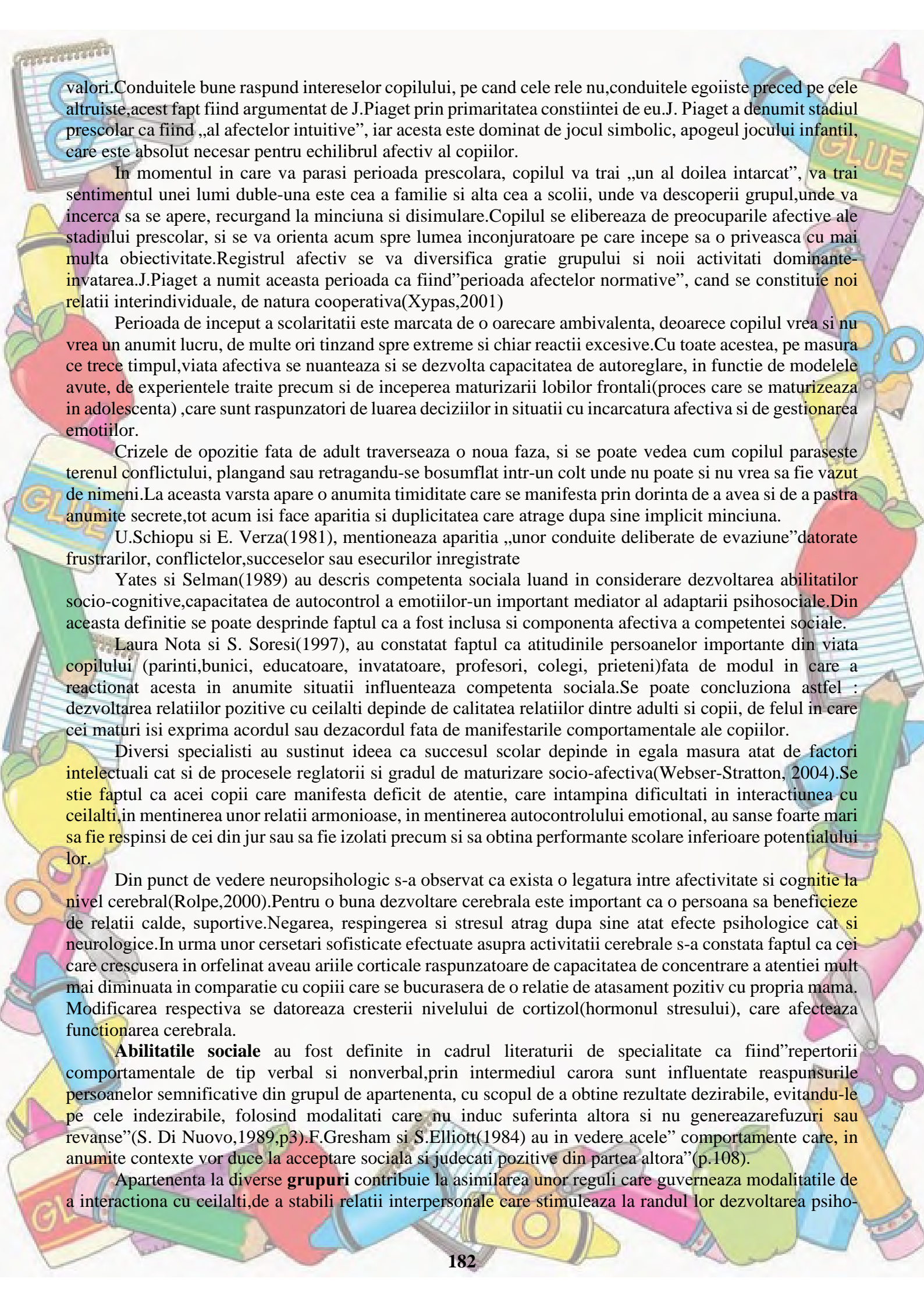
Pescolaritarea este perioada formarii initiale a personalitatii. Se dezvoltat E-ul corporal, iar E-ul social se defineste.

Se formeaza si consolideaza anumite deprinderi de autogospodarire, motrice, de joc si incep sa se cristalizeze primele conduite morale. Copilul incepe sa constientizeze si sa verbalizeze apartenenta sa la sex. Ex. eu sunt baiat, iar tu esti fata.

In momentul in care trece de „varsta afectivitatii pure”(Vincent, 1972), si intra in cea a toddlerilor sau a „marilor ucenicii” copilul care a invatat deja mersul, incepe sa simta explorarea mediului inconjurator ca pe o necesitate. In cadrul pelerinajului sau, copilul va trai si primele crize de opozitie fata de adult, precum si primele experiente mai dure, deoarece realizeaza ca multe lucruri sunt interzise. Considerata varsta de aur a jucariilor educative, a jocului simbolic, varsta lui”a face ca si cum”, perioada prescolara mai este denumita si cea a identificarii ,deoarece o data cu intrarea copilului in gradinita i se imbogateste planul afectiv cu noi experiente generate de raporturile cu educatoarea sau cu ceilalti copii, raporturi ale caror prototip il constituie relatiile dintre frati. Acum se impun o serie de caracteristici ale afectivitatii : prospetime si sinceritate, caracter iradiant, creste numarul de obiecte care satisfac si produc afecte noi, sporeste capacitatea de reflectare verbala a emotiilor. La 4-5 ani, copilul poate intelege deja ca acelasi eveniment antreneaza emotii diferite la oameni diferiti si ca acestea pot persista un timp dupa disparitia evenimentelor care le-au provocat. Cu alte cuvinte prescolarul poate demonstra cresterea capacitatii de monitorizare a emotiilor in a acord cu anumite standarde sociale(Santrock,2002) .Relatia cu adultul poate deveni o veritabila sursa de emotii si sentimente specifice. Tot acum apar si se manifesta o serie de reactii emotionale cum este rusinea, atunci cand copilul este mustrat pentru savarsirea unei fapte neconforme cu anumite reguli. Sentimentul datoriei, cooperarea, dragostea fata de munca sunt insotite de manifestari exterioare evidente:inviorare, zambet, jena, rusine, placere, neplacere. Cele mai diverse trairi emotionale se constituie treptat in motive ale actiunilor, copilul incepe sa-si dirijeje comportamentul in functie de normele si regulile impuse de adult dar si de cele proprii. Mirarea intelectuala, dorinta permanenta de nou sunt tot atatea expresii ale nasterii sentimentelor intelectuale, care devin concordante cu trebuintele copilului(Cretu, 2001). T. Cretu sustine faptul ca gradinita permite copilului sa realizeze o intalnire memorabila cu arta, literatura destinata lui, ceea ce va alimenta trairia unor sentimente complexe. Acum apar o serie de sentimente ce se vor consolida in anii urmatori, si se contopesc adesea intr-o atitudine globala a copilului, ce poate fi pozitiva sau negativa si care se manifesta fata de oameni sau fata de eroii preferati din povesti sau desene animate. In aceasta perioada structurile afective sunt puternic influentate de mecanismul identificarii; copilul incepe sa descopere diferentele de sex si astfel se declanseaza un amplu proces de cautare a unor similitudini de infatisare cu modele parentale, va adopta anumite conduite ale acestora. In cazul baiatului, acesta incepe sa o copleseasca pe mama cu dovezi de dragoste, vazand in tata un posibil rival, care cu toate acestea este iubit si admirat. Altfel spus tatal va deveni obiect de identificare. In cazul fetei, deoarece se aseamana cu mama, aceasta isi poate iubi tatal fara sa simta ca ii este amenintata siguranta, si se identifica cu parintele rival, aceasta devenind model.

Frecventarea **gradinitei** va contribui decisiv la largirea contactelor sociale si culturale, ceea ce implicit va duce la multiplicarea modelelor.

In plan afectiv au loc o serie de achizitii, ce favorizeaza aparitia unor sentimente interindividuale ca baza pentru cele morale, care se consuma si devin treptat sentimente normative si ierarhie de

valori. Conduitele bune raspund intereselor copilului, pe cand cele rele nu, conduitele egoiste preced pe cele altruiste, acest fapt fiind argumentat de J. Piaget prin primaritatea constiintei de eu. J. Piaget a denumit stadiul prescolar ca fiind „al afectelor intuitive”, iar acesta este dominat de jocul simbolic, apogeul jocului infantil, care este absolut necesar pentru echilibrul afectiv al copiilor.

In momentul in care va parasii perioada prescolara, copilul va trai „un al doilea intarcat”, va trai sentimentul unei lumi duble-una este cea a familie si alta cea a scolii, unde va descoperii grupul, unde va incerca sa se apere, recurgand la minciuna si disimulare. Copilul se elibereaza de preocuparile afective ale stadiului prescolar, si se va orienta acum spre lumea inconjuratoare pe care incepe sa o priveasca cu mai multa obiectivitate. Registrul afectiv se va diversifica gratie grupului si noii activitati dominante- invatarea. J. Piaget a numit aceasta perioada ca fiind „perioada afectelor normative”, cand se constituie noi relatii interindividuale, de natura cooperativa (Xypas, 2001)

Perioada de inceput a scolaritatii este marcata de o oarecare ambivalenta, deoarece copilul vrea si nu vrea un anumit lucru, de multe ori tinzand spre extreme si chiar reactii excesive. Cu toate acestea, pe masura ce trece timpul, viata afectiva se nuanteaza si se dezvolta capacitatea de autoreglare, in functie de modelele avute, de experientele traite precum si de inceperea maturizarii lobilor frontali (proces care se maturizeaza in adolescenta), care sunt raspunzatori de luarea deciziilor in situatii cu incarcatura afectiva si de gestionarea emotiilor.

Crizele de opozitie fata de adult traverseaza o noua faza, si se poate vedea cum copilul paraseste terenul conflictului, plangand sau retragandu-se bosumflat intr-un colt unde nu poate si nu vrea sa fie vazut de nimeni. La aceasta varsta apare o anumita timiditate care se manifesta prin dorinta de a avea si de a pastra anumite secrete, tot acum isi face aparitia si duplicitatea care atrage dupa sine implicit minciuna.

U. Schiopu si E. Verza (1981), mentioneaza aparitia „unor conduite deliberate de evaziune” datorate frustrarilor, conflictelor, succeselor sau esecurilor inregistrate

Yates si Selman (1989) au descris competenta sociala luand in considerare dezvoltarea abilitatilor socio-cognitive, capacitatea de autocontrol a emotiilor- un important mediator al adaptarii psihosociale. Din aceasta definitie se poate desprinde faptul ca a fost inclusa si componenta afectiva a competentei sociale.

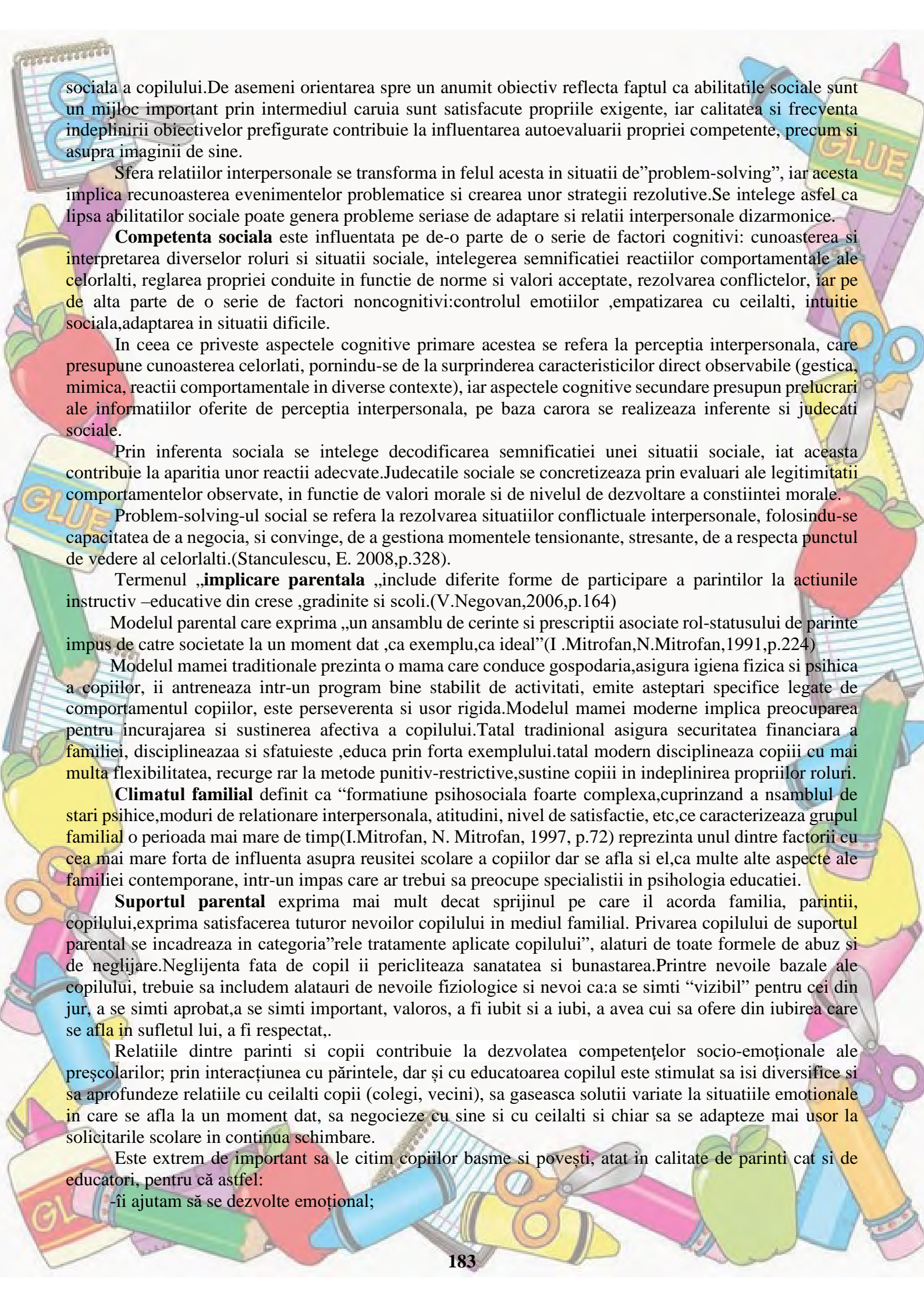
Laura Nota si S. Soresi (1997), au constatat faptul ca atitudinile persoanelor importante din viata copilului (parinti, bunici, educatoare, invatatoare, profesori, colegi, prieteni) fata de modul in care a reactionat acesta in anumite situatii influenteaza competenta sociala. Se poate concluziona astfel: dezvoltarea relatiilor pozitive cu ceilalti depinde de calitatea relatiilor dintre adulti si copii, de felul in care cei maturi isi exprima acordul sau dezacordul fata de manifestarile comportamentale ale copiilor.

Diversi specialisti au sustinut ideea ca succesul scolar depinde in egala masura atat de factori intelectuali cat si de procesele regulatorii si gradul de maturizare socio-afectiva (Webster-Stratton, 2004). Se stie faptul ca acei copii care manifesta deficit de atentie, care intampina dificultati in interactiunea cu ceilalti, in mentinerea unor relatii armonioase, in mentinerea autocontrolului emotional, au sanse foarte mari sa fie respinsi de cei din jur sau sa fie izolati precum si sa obtina performante scolare inferioare potentialului lor.

Din punct de vedere neuropsihologic s-a observat ca exista o legatura intre afectivitate si cognitie la nivel cerebral (Rolpe, 2000). Pentru o buna dezvoltare cerebrala este important ca o persoana sa beneficieze de relatii calde, suportive. Negarea, respingerea si stresul atrag dupa sine atat efecte psihologice cat si neurologice. In urma unor cercetari sofisticate efectuate asupra activitatii cerebrale s-a constatat faptul ca cei care crescusera in orfelinat aveau ariile corticale raspunzatoare de capacitatea de concentrare a atentiei mult mai diminuata in comparatie cu copiii care se bucurasera de o relatie de atasament pozitiv cu propria mama. Modificarea respectiva se datoreaza cresterii nivelului de cortizol (hormonul stresului), care afecteaza functionarea cerebrala.

Abilitatile sociale au fost definite in cadrul literaturii de specialitate ca fiind „repertoriul comportamentale de tip verbal si nonverbal, prin intermediul carora sunt influentate reapsunsurile persoanelor semnificative din grupul de apartenenta, cu scopul de a obtine rezultate dezirabile, evitandu-le pe cele indezirabile, folosind modalitati care nu induc suferinta altora si nu genereaza refuzuri sau revanse” (S. Di Nuovo, 1989, p.3). F. Gresham si S. Elliott (1984) au in vedere acele „comportamente care, in anumite contexte vor duce la acceptare sociala si judecati pozitive din partea altora” (p.108).

Apartenenta la diverse **grupuri** contribuie la asimilarea unor reguli care guverneaza modalitatile de a interactiona cu ceilalti, de a stabili relatii interpersonale care stimuleaza la randul lor dezvoltarea psiho-

sociale a copilului. De asemeni orientarea spre un anumit obiectiv reflecta faptul ca abilitatile sociale sunt un mijloc important prin intermediul caruia sunt satisfacute propriile exigente, iar calitatea si frecventa indeplinirii obiectivelor prefigurate contribuie la influentarea autoevaluarii proprii competente, precum si asupra imaginii de sine.

Sfera relatiilor interpersonale se transforma in felul acesta in situatii de "problem-solving", iar acesta implica recunoasterea evenimentelor problematice si crearea unor strategii rezolutive. Se intelege astfel ca lipsa abilitatilor sociale poate genera probleme serioase de adaptare si relatii interpersonale dizarmonice.

Competenta sociala este influentata pe de-o parte de o serie de factori cognitivi: cunoasterea si interpretarea diverselor roluri si situatii sociale, intelegerea semnificatiei reactiilor comportamentale ale celorlalti, reglarea propriei conduite in functie de norme si valori acceptate, rezolvarea conflictelor, iar pe de alta parte de o serie de factori noncognitivi: controlul emotiilor, empatizarea cu ceilalti, intuitie sociala, adaptarea in situatii dificile.

In ceea ce priveste aspectele cognitive primare acestea se refera la perceptia interpersonală, care presupune cunoasterea celorlalti, pornindu-se de la surprinderea caracteristicilor direct observabile (gestica, mimica, reactii comportamentale in diverse contexte), iar aspectele cognitive secundare presupun prelucrari ale informatiilor oferite de perceptia interpersonală, pe baza carora se realizeaza inferente si judecati sociale.

Prin inferenta sociala se intelege decodificarea semnificatiei unei situatii sociale, iar aceasta contribuie la aparitia unor reactii adecvate. Judecatile sociale se concretizeaza prin evaluari ale legitimitatii comportamentelor observate, in functie de valori morale si de nivelul de dezvoltare a constiintei morale.

Problem-solving-ul social se refera la rezolvarea situatiilor conflictuale interpersonale, folosindu-se capacitatea de a negocia, si convinge, de a gestiona momentele tensionante, stresante, de a respecta punctul de vedere al celorlalti. (Stanculescu, E. 2008, p.328).

Termenul „**implicare parentala**” include diferite forme de participare a parintilor la actiunile instructiv – educative din crese, gradinite si scoli. (V. Negovan, 2006, p.164)

Modelul parental care exprima „un ansamblu de cerinte si prescriptii asociate rol-statusului de parinte impus de catre societate la un moment dat, ca exemplu, ca ideal” (I. Mitrofan, N. Mitrofan, 1991, p.224)

Modelul mamei traditionale prezinta o mama care conduce gospodaria, asigura igiena fizica si psihica a copiilor, ii antreneaza intr-un program bine stabilit de activitati, emite asteptari specifice legate de comportamentul copiilor, este perseverenta si usor rigida. Modelul mamei moderne implica preocuparea pentru incurajarea si sustinerea afectiva a copilului. Total traditional asigura securitatea financiara a familiei, disciplineaza si sfatuieste, educa prin forta exemplului. Total modern disciplineaza copiii cu mai multa flexibilitatea, recurge rar la metode punitiv-restrictive, sustine copiii in indeplinirea propriilor roluri.

Climatul familial definit ca “formatiune psihosociala foarte complexa, cuprinzand a nsamblul de stari psihice, moduri de relationare interpersonală, atitudini, nivel de satisfactie, etc, ce caracterizeaza grupul familial o perioada mai mare de timp (I. Mitrofan, N. Mitrofan, 1997, p.72) reprezinta unul dintre factorii cu cea mai mare forta de influenta asupra reusitei scolare a copiilor dar se afla si el, ca multe alte aspecte ale familiei contemporane, intr-un impas care ar trebui sa preocupe specialistii in psihologia educatiei.

Suportul parental exprima mai mult decat sprijinul pe care il acorda familia, parintii, copilului, exprima satisfacerea tuturor nevoilor copilului in mediul familial. Privarea copilului de suportul parental se incadreaza in categoria “rele tratamente aplicate copilului”, alaturi de toate formele de abuz si de neglijare. Neglijenta fata de copil ii pericliteaza sanatatea si bunastarea. Printre nevoile bazale ale copilului, trebuie sa includem alaturi de nevoile fiziologice si nevoi ca: a se simti “vizibil” pentru cei din jur, a se simti aprobat, a se simti important, valoros, a fi iubit si a iubi, a avea cui sa ofere din iubirea care se afla in sufletul lui, a fi respectat,.

Relatiile dintre parinti si copii contribuie la dezvoltarea competențelor socio-emoționale ale preșcolarilor; prin interacțiunea cu părintele, dar și cu educatoarea copilul este stimulat sa isi diversifice si sa aprofundeze relatiile cu ceilalti copii (colegi, vecini), sa gaseasca solutii variate la situatiile emotionale in care se afla la un moment dat, sa negocieze cu sine si cu ceilalti si chiar sa se adapteze mai usor la solicitarile scolare in continua schimbare.

Este extrem de important sa le citim copiilor basme si povesti, atat in calitate de parinti cat si de educatori, pentru că astfel:

-îi ajutam să se dezvolte emoțional;

- le sporim increderea în forțele proprii;
- reușesc să fie mai conștienți de sine
- îți îmbunătățesc relația cu ei isisi;
- trag învățături fără să participe la o situație neplăcută;
- prin ele, piticii primesc permisiuni binefăcătoare si adaugă puzzle-ului propriu noi piese descoperite;
- se dezvoltă armonios din punct de vedere psiho-social;
- isi dezvoltă corespunzător procesele si activitățile psihice:gandire, limbaj, imaginație, afectivitate, atenție, voința, etc.

Grădinița trebuie să transforme părinții în parteneri și să contribuie la :

- educația armonioasă a copiilor, din punct de vedere fizic ,psihic ,social ,
- educația interculturală a acestora;
- prevenirea comportamentelor violente/antibullyng;
- reușita școlară a copilului;
- formarea copilului pentru școală;
- învățarea copilului să se comporte politicos;
- dezvoltarea personală a copilului;
- reușita școlară a copilului;

Educația interculturală presupune dezvoltarea cunoștințelor, abilităților și atitudinilor necesare pentru înțelegerea, acceptarea și integrarea diversității, precum și abilitatea de a comunica cu persoane din culturi diferite. Competența interculturală se referă la un set de abilități și caracteristici cognitive, afective și de comportament care sprijină interacțiunea adecvată într-o varietate de contexte culturale .

Educația interculturală corespunde celui de-al treilea stâlp al educației: deprinderea de a trăi împreună cu ceilalți.

In concluzie:

- colaborarea dintre familie și grădinița permite implicarea cât mai activă a acestora în procesul de formare a prescolarilor, din punct de vedere fizic, psihic și socio-emotional;
- participarea activă a familiei, alături de educatoare, în viața grădiniței precum și în activitățile extracurriculare, contribuie la largirea orizontului copiilor;
- părinții sunt responsabili legal de educația copiilor lor;
- cei șapte ani de acasă sunt importanți pentru formarea deprinderilor de bază ale copiilor,
- dezvoltarea cognitivă a copiilor este influențată de nivelul coeziunii familiale, în special acordul/dezacordul între părinți în legătură cu problemele legate de copil.
- reușita școlară a copilului este influențată atât de stilul parental, stilul educativ al familiei, cât și de raportul dintre stilul familiei și stilul grădiniței.

Lista referințelor bibliografice:

1. Cretu, Tina.(2003).Psihologia vartelor.Bucuresti: Editura Credis.
2. Cretu, Tina.(2004).Psihologia educatiei.Bucuresti:Editura Credis.
3. Claparede,E.(1975).Psihologia Copilului si Pedagogia Experimentală.Timisoara: Editura Intreprinderea Poligrafica Banat.
4. Farca,Speranta.(2009).Ce traieste copilul si ce simte mama lui.Bucuresti:Editura Trei.
5. Golu,P.(1974).Psihologie sociala.Bucuresti:Editura Didactica si Pedagogica.
6. Stanculescu, E.(2008).Psihologia Educatiei.Bucuresti:Editura Universitara.
7. Montessori,Maria(1977).Descoperirea copilului.Bucuresti:Editura Didactica si Pedagogica.
8. Mitrofan,Iolanda(1999).Psihoterapia experientiala.Bucuresti:Editura Infomedica.
9. Negovan,Valeria.(2006).Introducere in psihologia educatiei.Bucuresti:Editura Universitara.
10. Schipu, Ursula;Verza,E.(1995).Psihologia varstelor.Bucuresti:Editura Didactica si Pedagogica.
11. Zlate,C.;Zlate,M.(1982).Cunoasterea si activarea grupurilor sociale. Bucuresti:Editura Politica.

FAMILY INVOLVEMENT IN EDUCATION

PROF. BĂLAN LĂCRIMIOARA DANA
LICEUL TEHNOLOGIC "MIHAI NOVAC"
LOC. ORAVIȚA, JUD. CARAȘ-SEVERIN

A child's education begins at home. This is the place where the child becomes aware of different ways of living and expressing themselves and where they learn to understand themselves, interact with other people and receive and express affection, love and empathy. In the eyes of a child, parents act as models and influence the children's attitude and behaviour.

Many parents mistakenly believe that their children's education is entirely in the hands of teachers. The truth is, parents' involvement in children's education has a great value and without it a child's education is not complete.

When children go to school, family will actively support their development and learning. Family-school partnerships are a shared responsibility and reciprocal process whereby schools engage families in meaningful and culturally appropriate ways in order to help children develop their knowledge and shape their personality. In other words family is the first and most important influence on a child's character and the school's job is to reinforce the positive values being taught at home.

Parents must be a partner with school because a child's parents also act as his or her teachers. In the same time, while children are in school, teachers act as parents trying to protect them, guide them and teach them.

Without parents' support and cooperation, educators' efforts will be limited. The most effective education happens when families and schools work together with the purpose of providing a quality education to children and developing their characters.

When parents and teachers commit to work together to help children succeed we see success and growth. Children with engaged parents are more likely to earn higher grades, graduate from high school and go to university, develop self-confidence and motivation and have better social skills and classroom behaviour. Children with engaged families are less likely to struggle with low self-esteem, develop behavioral issues or need redirection from their teachers in the classroom.

In order to shape a child's personality and provide them good education, it is vital that parents and schools work together because each has a piece of the picture of a child's development, and each can be more effective when information is shared. Constant communication helps ensure that both schools and homes are responsive to students' unique needs and therefore support children's overall development.

Parents and teachers should interact as much as possible that is why it is of utmost important that parents go to parents-teachers meetings and meet face to face the educators that shape the character of their children. The parents-teachers interaction must be recognized as a critical part of parenting and parents must make the commitment to meet periodically with their children's teachers. The biggest winners of a good parents-teachers relationship are without a doubt the children. When we walk into a school and see parents and teachers working together, in all sorts of roles, it's a sure sign that the school challenges the very best in students and helps all, regardless of race, class or culture, realize their fullest potential.

In conclusion, we can say that when parents and schools work together and establish a partnership, the children will immediately benefit from that. They will have access education and will develop a series of values that will help them shape their character and behaviour in the near future.

Bibliography

Hornby, Gary, *Parental Involvement in Childhood Education*, Springer Science+Business Media, LLC, 2011

IMPORTANȚA PARTENERIATULUI: GRĂDINIȚĂ - FAMILIE ÎN EDUCAȚIA COPILULUI PREȘCOLAR

PROF. ÎNV. PREȘC.: BĂLĂNEANU MONICA
GRĂDINIȚA CU P.P. STEP BY STEP NR.12 ALBA IULIA

Grădinița împreună cu familia pot să faciliteze, prin conlucrarea lor stabilă, realizarea unui echilibru între schimbare și continuitate, între specific și global, între împlinirea individuală și exigențele de ordin social.

Familia este primul factor educativ în viața copilului, este prima care influențează dezvoltarea copilului și își pune amprenta pe întreaga sa personalitate. Deasemenea, primele valori sociale sunt transmise de familie - înainte de a beneficia de educația instituționalizată, copilul învață în familie, de aceea colaborarea între grădiniță și mediul familial trebuie să se bazeze pe o bună cunoaștere reciprocă. Familiile din societatea modernă se confruntă cu solicitări ridicate și unele, din dorința de a le oferi siguranța economică, petrec mai puțin timp cu copiii. În zonele urbane părinții nu au suficient timp să-și supravegheze copilul în familie, astfel că precolarii și școlarii mici își petrec cea mai mare parte din timpul dezvoltării lor intelectuale, morale și profesionale într-un cadru instituționalizat, și anume grădinița sau școala.

Preșcolariata reprezintă piatra de temelie a personalității în formarea copilului, iar prezența familiei în cadrul grădiniței va fi liantul între copil și mediul necunoscut inițial. Parteneriatul dintre grădiniță și familie, organizat corect duce la o educație solidă, evitând pericolul de eșec școlar mai târziu și va duce la o mai bună formare a celui care urmează a se pregăti pentru viața adultului de mai târziu.

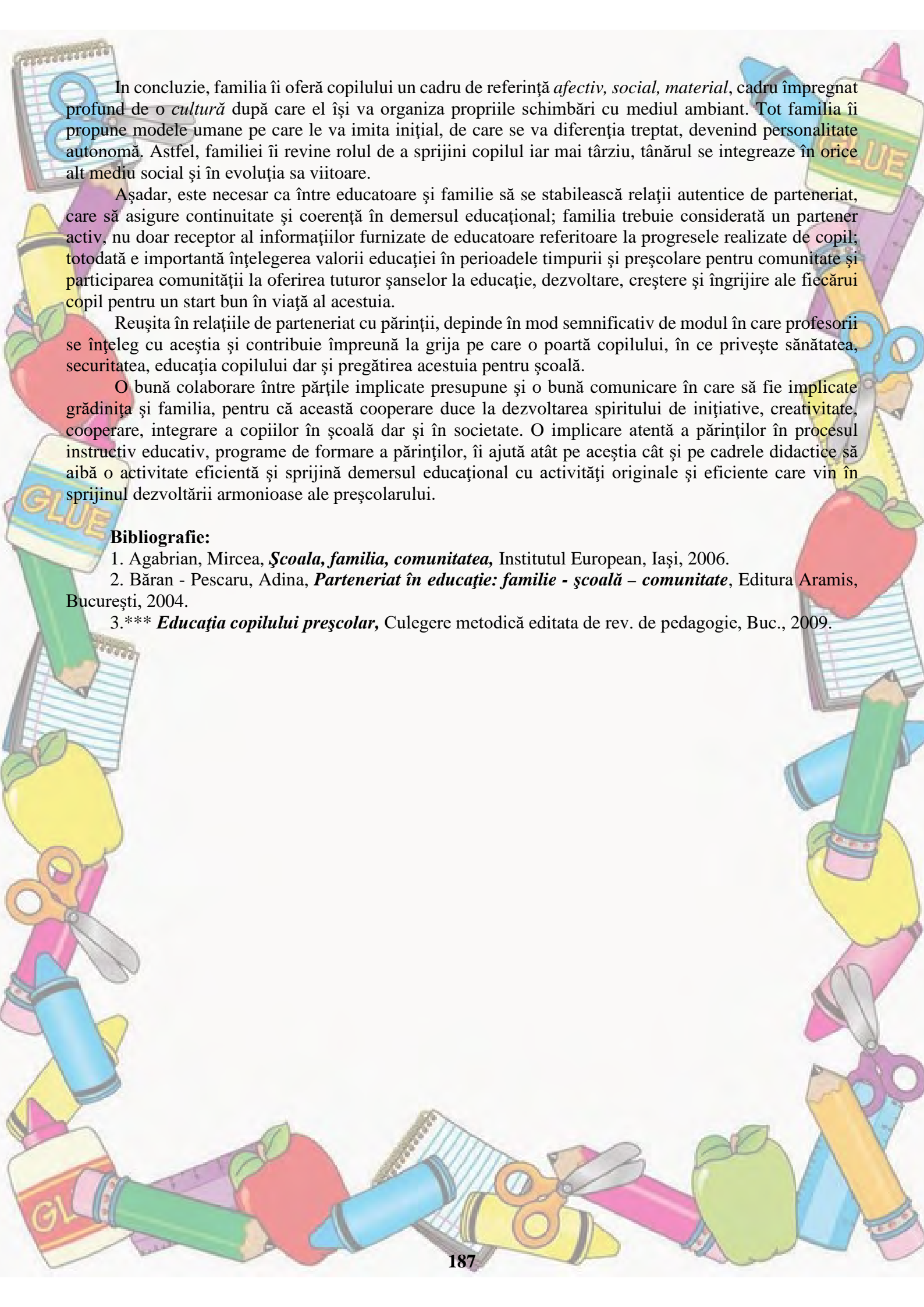
Prin încheierea parteneriatelor cu părinții, aceștia sunt încurajați să ia parte la planificarea și derularea programelor educative pentru copii, ceea ce implică o responsabilizare și o eficiență sporită. Astfel, părinții au posibilitatea să-și cunoască mai bine copiii, modul lor de manifestare în viața de grup, pot înțelege mai bine rolul lor educativ.

Familia constituie un cadru adecvat pentru formarea și dezvoltarea armonioasă, fizică și psihică, a copilului. Din acest punct de vedere, climatul familial, îndeosebi *afectivitatea*, reprezintă o ambianță adecvată pentru formarea unui comportament așteptat în viața copilului, pentru asigurarea satisfacerii nevoilor specifice copilăriei. Pe de altă parte, familia e interesată vital de asigurarea viitorului copilului, din perspectiva mai îndepărtată, cea a integrării sociale și chiar profesionale. Ea este „filtrul“, poarta deschisă a copilului spre viitor.

Familia și grădinița sunt cei doi factori principali care modelează personalitatea copilului și trebuie să conlucreze, nu să meargă în direcții opuse. Modul în care se dă sprijinul la învățatură are o mare influență în dezvoltarea capacităților psihice și morale ale copilului. Unii părinți se substituie acestuia în îndeplinirea îndatoririlor școlare, ceea ce îi creează o stare de pasivitate și o falsă concepție despre muncă. Alții au o atitudine rigidă, aspră, ceea ce îl inhibă, frânându-i copilului dezvoltarea gândirii.

Copilul va imita toate rolurile sociale pe care le joacă adultul, urmând în primul rând exemplul părinților lui. Personalitatea copilului se creează diferit, pe baza a ceea ce moștenește și a ceea ce experimentează chiar din primii ani de viață. În procesul de formare a personalității, grădinița continuă ceea ce a început familia, contribuind la conturarea personalității copilului oferindu-i modele demne de urmat, ajutându-l să înțeleagă, să diferențieze binele de rău, moralitatea de imoralitate.

Bucuriile și eșecurile primelor experiențe școlare sau a celor mai târzii, toate se raportează și se rezolvă în cadrul familiei. Locul în care copilul învață să fie iubit și să iubească, cu mult înainte ca el să fie în stare să facă această distincție, este deci, cadrul familial. În cadrul ei, copilul își însușește normele și valorile sociale și devine apt să relaționeze cu ceilalți membrii ai societății. Familia îi oferă și îi propune copilului modele umane pe care le va imita inițial, de care se va diferenția treptat, devenind personalitate autonomă. Rolul de inițiere socio-cultural exercitat de familie încă din fazele de început ale dezvoltării acestui nucleu de bază al societății, este unanim recunoscută și influența exercitată de mediul cultural național în viața omului.

În concluzie, familia îi oferă copilului un cadru de referință *afectiv, social, material*, cadru împregnat profund de o *cultură* după care el își va organiza propriile schimbări cu mediul ambiant. Tot familia îi propune modele umane pe care le va imita inițial, de care se va diferenția treptat, devenind personalitate autonomă. Astfel, familiei îi revine rolul de a sprijini copilul iar mai târziu, tânărul se integrează în orice alt mediu social și în evoluția sa viitoare.

Așadar, este necesar ca între educatoare și familie să se stabilească relații autentice de parteneriat, care să asigure continuitate și coerență în demersul educațional; familia trebuie considerată un partener activ, nu doar receptor al informațiilor furnizate de educatoare referitoare la progresele realizate de copil; totodată e importantă înțelegerea valorii educației în perioadele timpurii și preșcolare pentru comunitate și participarea comunității la oferirea tuturor șanselor la educație, dezvoltare, creștere și îngrijire ale fiecărui copil pentru un start bun în viața al acestuia.

Reușita în relațiile de parteneriat cu părinții, depinde în mod semnificativ de modul în care profesorii se înțeleg cu aceștia și contribuie împreună la grija pe care o poartă copilului, în ce privește sănătatea, securitatea, educația copilului dar și pregătirea acestuia pentru școală.

O bună colaborare între părțile implicate presupune și o bună comunicare în care să fie implicate grădinița și familia, pentru că această cooperare duce la dezvoltarea spiritului de inițiativă, creativitate, cooperare, integrare a copiilor în școală dar și în societate. O implicare atentă a părinților în procesul instructiv educativ, programe de formare a părinților, îi ajută atât pe aceștia cât și pe cadrele didactice să aibă o activitate eficientă și sprijină demersul educațional cu activități originale și eficiente care vin în sprijinul dezvoltării armonioase ale preșcolarului.

Bibliografie:

1. Agabrian, Mircea, *Școala, familia, comunitatea*, Institutul European, Iași, 2006.
2. Băran - Pescaru, Adina, *Parteneriat în educație: familie - școală - comunitate*, Editura Aramis, București, 2004.
- 3.*** *Educația copilului preșcolar*, Culegere metodică editată de rev. de pedagogie, Buc., 2009.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV PRIMAR BALINT ANDREEA – IULIANA
LICEUL TEORETIC „LASCĂR ROSETTI,, RĂDUCĂNENI

Educația aduce cu sine multe beneficii, atât pentru individ, cât și pentru societate – îmbunătățește perspectivele de carieră, stimulează economia și chiar poate extinde durata de viață. Mai mult, potrivit studiilor, educația poate face oamenii mai fericiți! De aceea, este absolut esențial ca educația, indiferent de natura sa, să fie aplicată încă din primele luni de viață ale copilului tău.

Educația este foarte importantă în cadrul societății. Este baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității. Educația școlară, care cuprinde metodele tradiționale – de bază și universitară, nu s-a schimbat prea mult de-a lungul timpului. Cu toate acestea, transformarea digitală a modificat semnificativ felul în care este văzut acest proces. Educația înseamnă, însă, mult mai mult decât instruire formală – aceasta poate începe încă de la naștere și se manifestă în toate mediile sociale în care este prezent individul.

Cel mai bun predictor al succesului elevilor este măsura în care familiile încurajează învățarea acasă și se implică în educația copilului lor.

Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curtoazie obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

Cercetările au arătat o scădere a procentului de părinți care să susțină comunicarea intimă dintre părinte-profesor. Părinții moderni preferă metode de comunicare la distanță, cum ar fi platformele online și sunt mai puțin susceptibili să participe la ședințe sau activități școlare. În timp ce tehnologia și instrumentele digitale pot ajuta familiile să rămână informate, elevii își pot pierde interesul pentru școală atunci când părinții nu își oferă sprijinul.

Pe de altă parte, profesorii observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici.

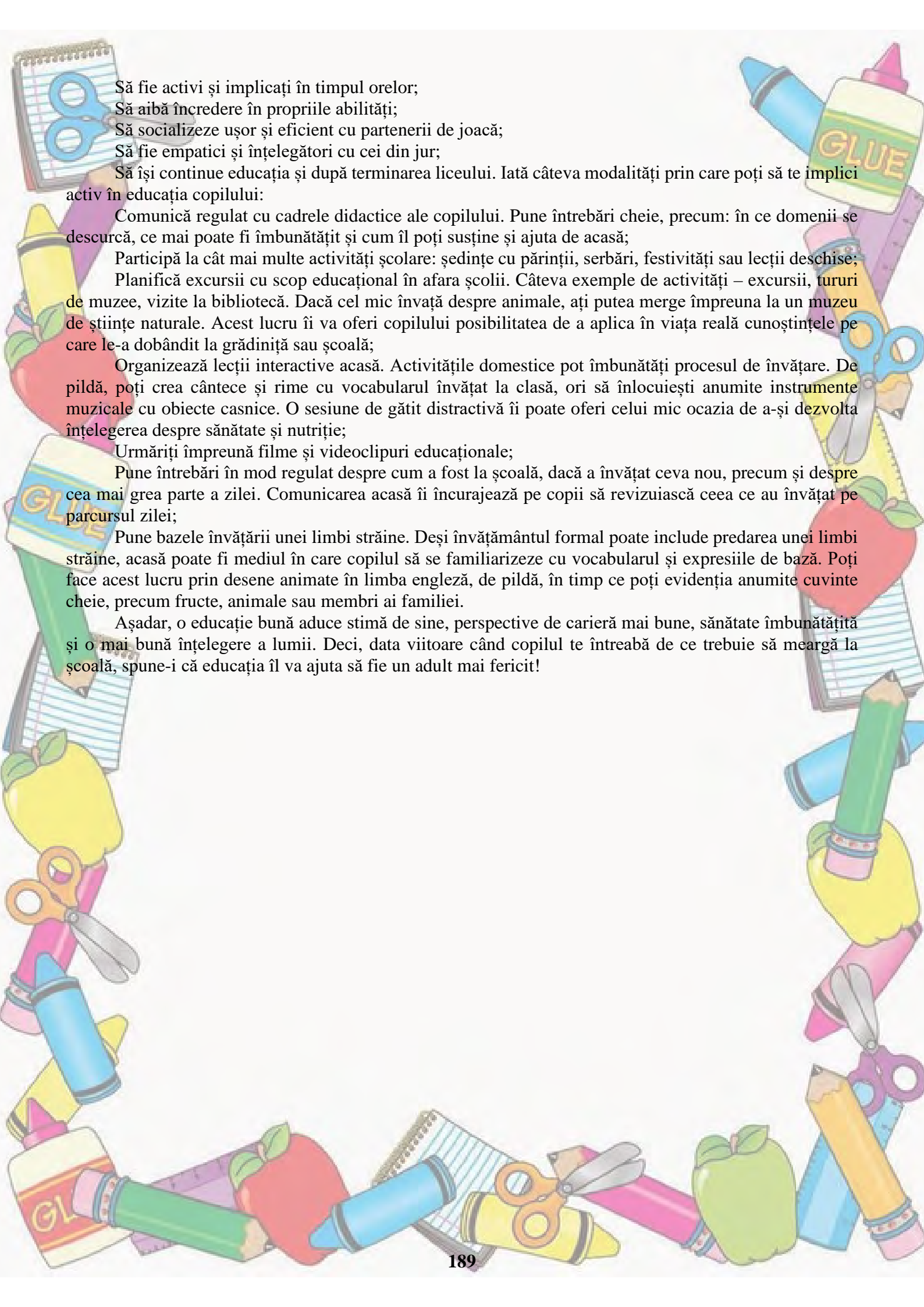
Cel mai bun predictor al succesului elevilor este măsura în care familiile încurajează învățarea acasă și se implică în educația copilului lor.

Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curtoazie obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

Cercetările au arătat o scădere a procentului de părinți care să susțină comunicarea intimă dintre părinte-profesor. Părinții moderni preferă metode de comunicare la distanță, cum ar fi platformele online și sunt mai puțin susceptibili să participe la ședințe sau activități școlare. În timp ce tehnologia și instrumentele digitale pot ajuta familiile să rămână informate, elevii își pot pierde interesul pentru școală atunci când părinții nu își oferă sprijinul.

Pe de altă parte, profesorii observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici.

Potrivit specialiștilor, implicarea părinților îi poate ajuta pe cei mici în mai multe moduri, precum:
Să obțină note mai mari la școală;
Să aibă un scor peste medie la testele naționale;

Să fie activi și implicați în timpul orelor;
Să aibă încredere în propriile abilități;
Să socializeze ușor și eficient cu partenerii de joacă;
Să fie empatici și înțelegători cu cei din jur;
Să își continue educația și după terminarea liceului. Iată câteva modalități prin care poți să te implici activ în educația copilului:

Comunică regulat cu cadrele didactice ale copilului. Pune întrebări cheie, precum: în ce domenii se descurcă, ce mai poate fi îmbunătățit și cum îl poți susține și ajuta de acasă;

Participă la cât mai multe activități școlare: ședințe cu părinții, serbări, festivități sau lecții deschise;
Planifică excursii cu scop educațional în afara școlii. Câteva exemple de activități – excursii, tururi de muzee, vizite la bibliotecă. Dacă cel mic învață despre animale, ați putea merge împreună la un muzeu de științe naturale. Acest lucru îi va oferi copilului posibilitatea de a aplica în viața reală cunoștințele pe care le-a dobândit la grădiniță sau școală;

Organizează lecții interactive acasă. Activitățile domestice pot îmbunătăți procesul de învățare. De pildă, poți crea cântece și rime cu vocabularul învățat la clasă, ori să înlocuiești anumite instrumente muzicale cu obiecte casnice. O sesiune de gătit distractivă îi poate oferi celui mic ocazia de a-și dezvolta înțelegerea despre sănătate și nutriție;

Urmăriți împreună filme și videoclipuri educaționale;

Pune întrebări în mod regulat despre cum a fost la școală, dacă a învățat ceva nou, precum și despre cea mai grea parte a zilei. Comunicarea acasă îi încurajează pe copii să revizuiască ceea ce au învățat pe parcursul zilei;

Pune bazele învățării unei limbi străine. Deși învățământul formal poate include predarea unei limbi străine, acasă poate fi mediul în care copilul să se familiarizeze cu vocabularul și expresiile de bază. Poți face acest lucru prin desene animate în limba engleză, de pildă, în timp ce poți evidenția anumite cuvinte cheie, precum fructe, animale sau membri ai familiei.

Așadar, o educație bună aduce stimă de sine, perspective de carieră mai bune, sănătate îmbunătățită și o mai bună înțelegere a lumii. Deci, data viitoare când copilul te întreabă de ce trebuie să meargă la școală, spune-i că educația îl va ajuta să fie un adult mai fericit!

**TIPUL PROIECTULUI : PROIECT DE PARTENERIAT EDUCAȚIONAL CU FAMILIA
SĂ NE CREȘTEM COPIII FRUMOS!**

**ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 RIENI
COM RIENI JUD. BIHOR**

PROF. BALINT LILIANA, EC. BĂLAN CORNELIA

Motto : "*Spune-mi si o sa uit. Arata-mi si poate n-o sa-mi amintesc. Implică-mă și o să înțeleg.*"
(*proverb american*)

COORDONATORII PROIECTULUI : Prof. Balint Liliana, ec.Bălan Cornelia

REZUMATUL PROIECTULUI: Prin activitățile proiectului, școala recunoaște și accentuează rolul părinților de primi educatori, încercând să-i determine să înțeleagă că aceasta face mai mult decât o simplă instituție socială, ea educă și instruește. Proiectul va consta în desfășurarea unor activități de informare și educare adresate părinților elevilor.

JUSTIFICAREA PROIECTULUI : Orice părinte se întreabă: "*Sunt un părinte bun pentru copilul meu?*" sau "*Ce înseamnă să fii un părinte bun?*". Din dorința de a încerca să găsească răspunsuri la asemenea întrebări s-a născut proiectul educațional

"Sa ne creștem copiii frumos!", proiect care li se adresează în egala măsură părinților, copiilor și învățătorilor.

Prin activitatea de parteneriat cu părinții ne asigurăm un sprijin în propria activitate. Învățându-i pe părinți să se implice în dezvoltarea copiilor lor, întărim interacțiunile și relațiile dintre părinți și copii. Prin cooperarea reală și comunicarea cu părinții, școala pune bazele unei unități de decizie și de acțiune între cei doi factori. De asemenea, activitățile cu părinții duc la rezolvarea situațiilor- problemă, a conflictelor posibile și a situațiilor de risc în dezvoltarea copilului.

SCOPUL PROIECTULUI: Cultivarea și dezvoltarea parteneriatului dintre familie și școală, implicarea părinților în viața școlii, astfel încât să devină parteneri activi și avizați în educația copiilor; informarea părinților cu privire la strategiile de cunoaștere a copilului; crearea de oportunități pentru valorificarea experienței.

RESURSE UMANE: părinții elevilor, coordonatorii proiectului, specialiștii participanți la ședințele de lucru

RESURSE MATERIALE: laptop, videoprojector, coli de hârtie, flipchart, aparat foto, chestionare, alte consumabile.

DURATA PROIECTULUI : septembrie 2021-iunie 2022

LOCUL DE DESFĂȘURARE : școala

CURRICULA PROGRAMULUI : se desfășoară în cursul a 5 ședințe

Ședința 1 : Prezentarea proiectului

Justificarea necesității implementării proiectului

- Funcțiile familiei
- Obiectivele educației
- Prezentarea proiectului părinților

Ședința 2 : Regimul zilnic al elevului

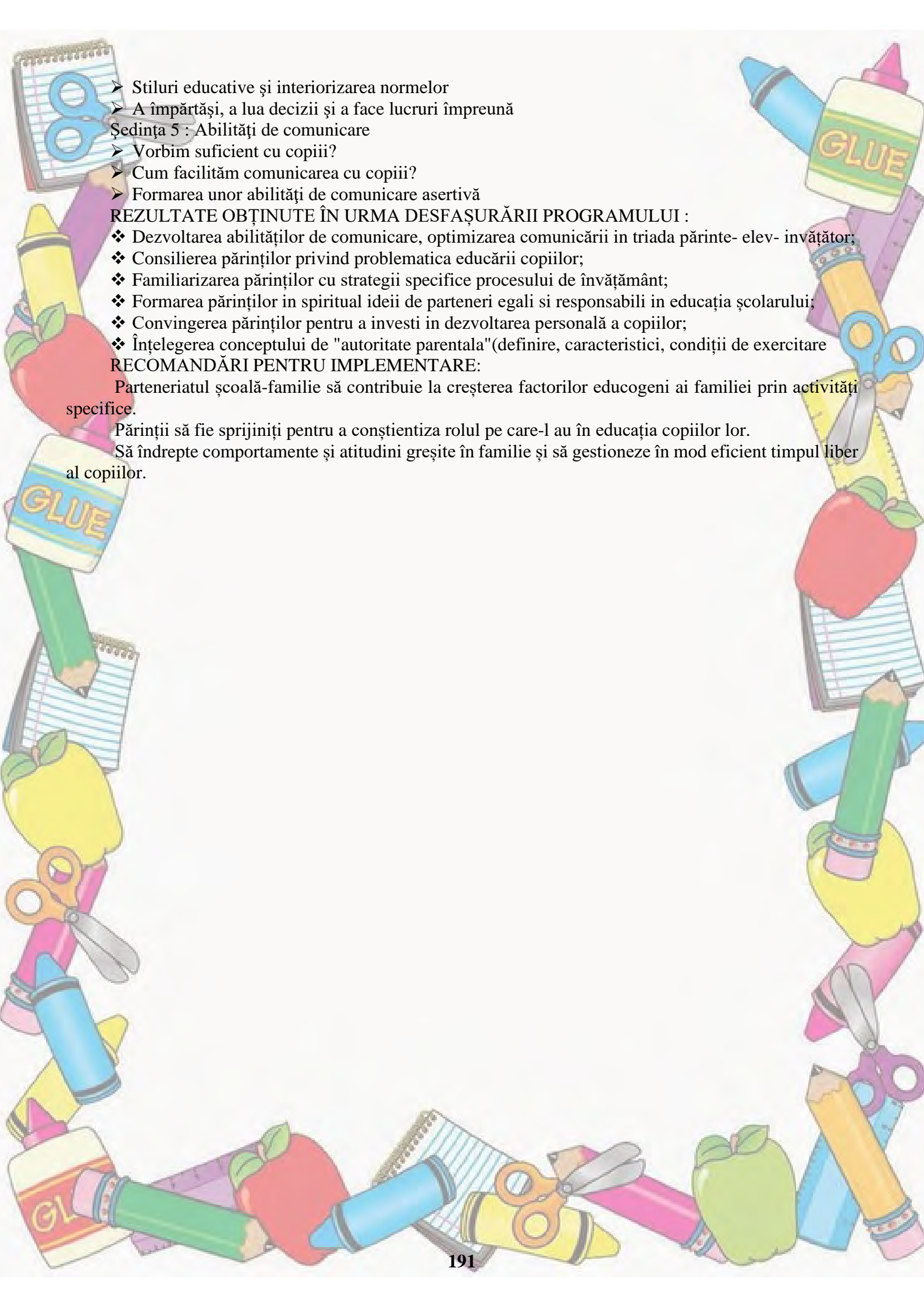
- Știu să-mi ajut copilul
- Sfaturi pentru părinți

Ședința 3. Tipuri de părinți ,tipuri de copii

- Stilurile parentale
- Metode de disciplinare pozitivă
- Autoritatea parentală

Ședința 4 : Reducerea conflictelor și îmbunătățirea relațiilor familiale

- Originea și importanța conflictului familial

-
- Stiluri educative și interiorizarea normelor
 - A împărtăși, a lua decizii și a face lucruri împreună
- Ședința 5 : Abilități de comunicare
- Vorbim suficient cu copiii?
 - Cum facilităm comunicarea cu copiii?
 - Formarea unor abilități de comunicare asertivă

REZULTATE OBȚINUTE ÎN URMA DESFAȘURĂRII PROGRAMULUI :

- ❖ Dezvoltarea abilităților de comunicare, optimizarea comunicării în triada părinte- elev- învățător;
- ❖ Consilierea părinților privind problematica educării copiilor;
- ❖ Familiarizarea părinților cu strategii specifice procesului de învățământ;
- ❖ Formarea părinților în spiritul ideii de parteneri egali și responsabili în educația școlarului;
- ❖ Convingerea părinților pentru a investi în dezvoltarea personală a copiilor;
- ❖ Înțelegerea conceptului de "autoritate parentală" (definire, caracteristici, condiții de exercitare)

RECOMANDĂRI PENTRU IMPLEMENTARE:

Parteneriatul școală-familie să contribuie la creșterea factorilor educogeni ai familiei prin activități specifice.

Părinții să fie sprijiniți pentru a conștientiza rolul pe care-l au în educația copiilor lor.

Să îndrepte comportamente și atitudini greșite în familie și să gestioneze în mod eficient timpul liber al copiilor.

IMPORTANȚA LECTURII ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

PROF. ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR –BALLAI TÜNDE MELINDA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 BORLA

BORLA, SĂLAJ

Lectura, în orice formă ar fi aceasta, după imagini sau citită, are o foarte mare importanță încă de la vârste fragede, deoarece dezvoltă copilului limbajul, memoria, creativitatea, imaginația, exprimarea corectă și expresivă, emoții, sentimente etice și estetice. De asemenea, lecturile cu mesaje pozitive îi ajută pe copii să înțeleagă mai ușor diferite aspecte ale lumii înconjurătoare, pe care ei încă abia o descoperă.

Un alt aspect pozitiv promovat de lectura în rândul copiilor este acela de cultivare a sentimentelor, convingerilor și comportamentelor (atitudinilor). Prin lectură, elevii își largesc orizontul imaginativ, trăiesc anumite stări prin transpunerea lor în personajele preferate, învățând cum să acționeze atunci când vor fi puși în situații similare. Interesul pentru lectură nu vine de la sine, ci trebuie stimulat încă de la vârste fragede.

Dragostea pentru carte trebuie să înceapă încă din fragedă copilărie, cu participarea părinților. În familie copilul face primul pas, spune primul cuvânt, cunoaște lumea înconjurătoare. Părinții sunt cei mai importanți oameni din viața copiilor. Prin conversațiile cu ei și cu ceilalți membri ai familiei, prin activitățile de joacă și cele familiale, copiii învață despre lume și locul lor în ea. Familiile sunt primii educatori ai copilului: ele vor continua să le influențeze învățarea și dezvoltarea în timpul anilor de școală și multă vreme după aceea și prin valorile pe care le transmite, pune bazele dezvoltării sale intelectuale. Cei șapte ani de acasă influențează și modelează personalitatea umană. S-a dovedit că anume copiii cărora li s-au citit din primii ani de viață, au rezultate mai bune în școală. Ascultarea poveștilor dezvoltă gândirea, imaginația și creativitatea.

Cititul activează și antrenează mintea, obligă mintea să facă deosebiri, ne îndeamnă să folosim imaginația și ne face mult mai creative, aduce lumină în mintea omul, e calea către realizări, modelează caracterul, ajută la observarea mediului înconjurător, cultivă sensibilitatea față de frumosul din natură și cel creat de om, ajută omul în aspirațiile sale spre autodepășire.

Aanei, Genilia. Irimia, Violeta-Cristina, Literatura pentru copii, Accepțiuni moderne, Editura Aramis, București, 2003

ROLUL FAMILIEI ȘI AL GRĂDINIȚEI ÎN DEZVOLTAREA COPIILOR

EDUC. PROF. BALOG ERICA
GRĂDINIȚA PP ZIMANDU NOU

În primele etape ale vieții, responsabilitatea educării copilului revine familiei. În această perioadă sunt dobândite principalele motivații și deprinderi ale viitorului adult. Părinții, atât mama cât și tatăl, au același rol în dezvoltarea și evoluția psihologică a copilului. Calitatea modelului lingvistic pe care îl oferă copilului membrii familiei, influențează dezvoltarea gândirii acestuia.

În primii ani se construiește primele modele ale relațiilor cu ceilalți. Familia este cea care asigură mediul de viață, îmbrăcăminte, hrana, îi formează primele deprinderi de igienă personală. Ca prim factor de educație, familia oferă copilului cunoștințe despre lumea înconjurătoare.

Timpul acordat este darul pe care părintele îl oferă prin prezența sa copilului. Părinții îi învață de timpuriu pe copii să înțeleagă ce este bine și ce este rău, ce este permis și ce este interzis. Pentru unele fapte și acțiuni, copiii sunt încurajați și laudați, iar pentru altele sunt atenționați de către părinți.

Următoarea etapă în dezvoltarea copilului preșcolar este grădinița. La grădiniță, copiii își însușesc noțiunile de bază în ceea ce privește limbajul, scrierea și numerele. Copilul preșcolar încă este la vârsta în care totul este un joc. Jocul determină creșterea încrederii în sine a copilului, dorința de a cunoaște lucruri noi.

Grădinița și familia sunt doi factori primordialii în educația copiilor când se fac primii pași în viață. Acum se pun bazele unei personalități care mai târziu va fi parte integrantă a unei societăți a cărei cerințe se diversifică în permanență

Dezvoltarea psiho-fizică a copilului la 3-5 ani depinde atât de educatoare cât și de părinți. Tocmai de aceea pentru a avea rezultate în desfășurarea actului de educație este foarte importantă colaborarea factorilor importanți din viața copilului și anume grădiniță-familie. Familia educă hărnicia, cinstea, sinceritatea iar grădinița completează educația primită de copii în familie astfel formând un tot unitar care lucrează împreună pentru un scop bine definit.

Sunt multe modalități de colaborare între familie și grădiniță : discuții zilnice, consilierea părinților, serbări, implicarea părinților în diferite proiecte. Participarea activă a părinților în activitățile din grădiniță creează copiilor sentimente de siguranță și fericire. Copilul poate demonstra ce știe și se poate mândri cu realizările lui iar părinții pot observa progresele acestora. Aceste activități aduc bucurie în rândul copiilor și al părinților prin rezultatele obținute din efortul reunit și plăcerea de a petrece timp împreună.

În general putem spune că atunci când relația grădiniță-familie este bună, va fi benefică pentru copii pe tot parcursul vieții.

Bibliografie:

- „Pro Educația” – revistă de specialitate a învățământului mehedințean, Ed. Stef.Drobeta Turnu-Severin, 2006.
- „Copilul, familia, grădinița” Dumitrana M., Ed. Compania, București, 2000.
- „Copilăria, fundament al personalității” Dima S., Ed.Imprimeria Coresi, 1997.

COPILUL ȘI COPILĂRIA

PROF. BALOG FELICIA/HAIDUC AURICA

GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 3 ȘIMLEU SILVANIEI JUD.SĂLAJ

„Copilul meu doarme și visează pe Barbă-Cot
Cum l-aș visa și eu să mai pot!” (Emil Isac – Versuri pentru copilul meu)

Ca să cunoști un copil, nu este necesar să citezi o anume experiență care conține nu știu ce rezultate statistice. Poți să urmărești factori fiziologici, poți să-i urmărești creșterea, transformările, poți să-i urmărești activitatea, modul de a acționa, jocul dar, cel mai bine, mai lămuritoare ar fi o cercetare în direcția „ființei”, în direcția principiului care este în centrul întregii structuri.

Copilul este, în primul rând, un individ care dă o semnificație cuvântului „eu”, adică o ființă care vrea, care proiectează în afară, care afirmă dreptul său de proprietate, care se pune în cauză. Chiar înaintea acestei perioade, care durează de la mijlocul celui de-al doilea an până la criza de la trei ani, timp în care se organizează sentimentul de eu, putem considera că există în copil o forță progresivă care schițează deja eul viitor. Copilul este o forță care progresa, o mișcare înainte, un elan, deosebit, însă, de elanul adultului. Copilul este, într-o anumită măsură, adultul caracterizat mult mai mult prin voință decât prin putere. Adultul joacă un rol capital în preocupările copilului, este idealul spre care tinde. Copilul, a spus Claparede, este un candidat la viața adultă. Prin forța lucrurilor, el se află îndepărtat de sarcinile reale, de lumea serioasă a adulților, și caută să se introducă acolo cât mai bine.

În perioada preșcolară, la vârsta grădiniței, fetița încearcă să-și ajute mama la gospodărie sau la bucătărie. Mai târziu, cunoscând dificultățile vieții cu munci plicticoase, copilul tinde să devină egalul celui pe care îl numește „mare”, el dorește să fie primit în această societate a copiilor pe care o organizează cei mari, dorește un loc în jocurile lor și repetă părerile fratelui mai mare. Totul se petrece ca și cum eul său n-ar fi nimic altceva decât un elan către cel mai vârstnic dintre frați, alături de care se joacă.

Dacă un copil îl ia pe adult ca model, aceasta se întâmplă numai pentru că nu are alt model la dispoziție. El știe să inventeze, sau cel puțin să practice, activități în care adultul nu are nici un rol. A alerga, a trage cu praștia, a urmări marginea unui trotuar, a aranja cuburi, a sări capra sau obstacole sunt tot atâtea activități în care copilul caută o reușită, tot atâtea încercări dragi în care adultul n-are nici un rol.

Cunoașterea evoluează însă rapid; copilul pune mereu întrebări, învață apoi să găsească răspunsul, discută cu alți copii, caută în cărți, utilizează televizorul și chiar calculatorul pentru a-și satisface dorința de cunoaștere.

Copilul este o persoană în formare. El trebuie luat în considerație. Are sentimente, dorințe, opțiuni, inclinații, opinii. Este o persoană în formare, unică, specială, care se îndreaptă pas cu pas spre vârsta adultă. Cunoștințele, comportamentele, emoțiile, valorile pe care le achiziționează și le structurează într-un mod numai al lui, sunt aceleași – deși, calitativ, altele – cu ale viitorului adult.

Copilăria este o mișcare spre înainte, o plecare spre orizonturi multiple, o plenitudine de proiecte, o îndrăzneală. Mai târziu acest elan se va supune, mai mult sau mai puțin strict, structurilor sociale, se va amesteca în colectivitate. Copilăria este însă, vârsta fericită, vârsta speranței și a visului. Copilul este ființa, singura ființă care trăiește în ea însăși. Fără îndoială, se poate spune că, din acest punct de vedere, sunt mulți copii printre adulți. Și acest lucru este adevărat. Trebuie să spunem chiar că omul nu valorează decât prin acest rest de copilărie pe care-l păstrează în sinea lui ca o prețioasă comoară. A fi om, într-adevăr om, înseamnă totdeauna a rămâne puțin copil. Copilul trăiește în el însuși, dar aceasta se întâmplă într-un mediu închis și bine păzit de barierele cu care adultul înconjoară frageda copilărie pentru a o apăra. Copilul nu cunoaște asprimea existenței, a realității concrete, nici a realității sociale. El nu cunoaște grija salariului zilnic, nu cunoaște valoarea timpului. Copilul trăiește în el însuși, într-o lume artificială pe care adultul i-a construit-o. Părăsirea copilăriei aduce întotdeauna regrete, căci asta înseamnă a părăsi țărnul pentru a te avânta în mare. A părăsi copilăria înseamnă a te înăspri,

înseamnă a suferi. Înseamnă a adera la lumea reală în care trebuie muncă adevărată, în care se face mâncare adevărată, în care sapa este greu de purtat și în care mașinile provoacă adesea accidente dezastruoase.

Copilăria este vârsta confruntării cu necunoscutul, vârsta mirării și a curiozității incluse în întrebările și numeroasele sale aventuri de cunoaștere concentrate în repetatul „de ce?” și „cum?”, în înariparea cunoașterii prin imaginație ce-l caracterizează și îi deschide porțile previzibilului și ale creației ca funcție a existenței.

Faptul că principalele trăsături ale personalității adultului sunt determinate nu numai de constituția genetică, ci de experiențele trăite de individ în primii săi ani de viață arată că „evenimentele copilăriei au o importanță capitală pentru dezvoltarea armonioasă ulterioară”. Dacă, în majoritatea lor, evenimentele copilăriei sunt fericite, pozitive, încurajatoare, atunci ele dau copilului încredere în viitor și în cei din jur; dimpotrivă, dacă sunt neplăcute, nefericite, inhibitive, atunci ele îl lasă să creadă că lumea este rea și neprimitoare sau că el, pur și simplu, este nedorit. În fond, un copil nu cere decât să i se respecte nevoile, care sunt relativ simple la vârsta copilăriei.

Copilul are nevoie de *afecțiune*, de toate acele mici dovezi de dragoste pe care i le putem aduce zilnic, are nevoie de atenția și înțelegerea adultului. Dragostea necondiționată reprezintă fundamentul pe care se edifică o personalitate cu încredere solidă în sine.

Copilul are nevoie de a i se oferi *înțelegere*, nevoie care presupune ca adultul să-i acorde atenție și timp suficiente. El dorește să fie luat în serios, dorește să fie util și să i se asigure securitate, să aibă siguranța că este mai important pentru părinții lui decât orice pe lume.

A treia nevoie fundamentală a copilului este nevoia de *respect*. Este nevoia copilului de a-l trata ca pe o persoană adevărată. Respectul se exprimă în cuvintele și atitudinile adultului în cele mai diferite situații de viață.

Copilăria este vârsta speranțelor și a visurilor, iar dacă nu sunt împiedicați, copiii vor învăța și le vor împlini. Trebuie să le cultivăm aceste speranțe cu înțelepciune. Nimeni nu le poate garanta viitorul, dar cel puțin, vor trăi fericiți acești ani minunați ai COPILĂRIEI.

Încă din perioada de început a vieții, copilul evoluează, crește, se dezvoltă și se maturizează sub influența unor condiții multiple, de natură biologică, psihologică și socială, mai ales. Factorii care determină aceste modificări acționează asupra copilului pe mai multe direcții. Prin *ereditate* copilul este înzestrat cu anumite disponibilități care nu pot fi apreciate însă drept „fatale” pentru dezvoltarea lui, dar nici *mediul*, pe de altă parte, nu poate crea disponibilități fără a exista ereditar anumite calități care să definească dezvoltarea personalității.

Educația este o latură importantă a mediului prin intermediul căreia se acționează în mod organizat asupra educatului, conștient și dirijat, pentru a valorifica cât mai bine potențialul de care dispune.

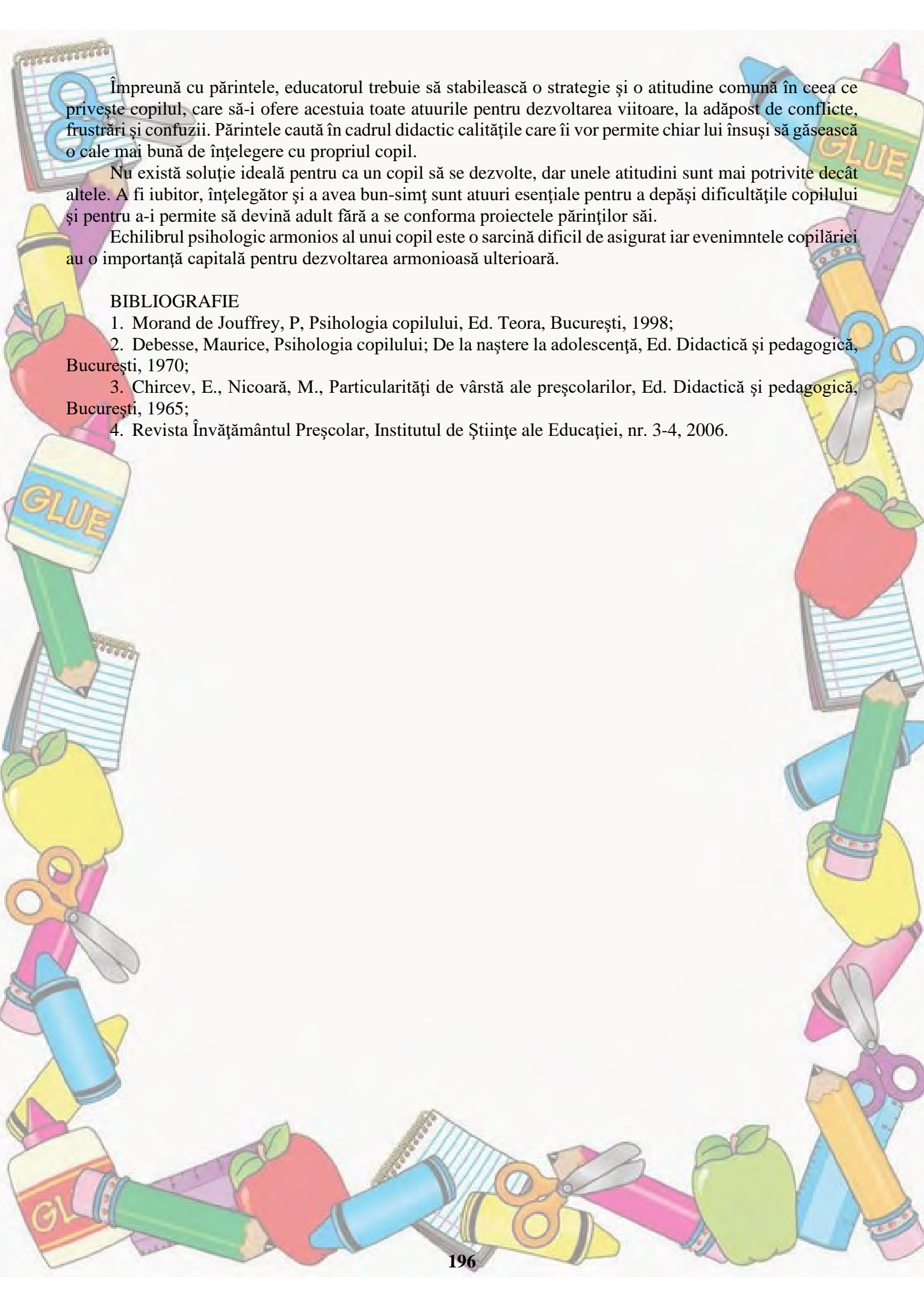
Orice act educativ pornește de la cunoașterea copilului – un proces complex și îndelungat, realizabil pe căi multiple. Fiecare copil are ceva ce-l determină pe educator să-l asemuiască cu ceilalți, dar și să-l diferențieze de ceilalți de vârsta lui. Chiar în aceeași familie, fiecare copil este diferit de frații și surorile sale, iar diferența începe de la naștere: fiecare are comportamente specifice în ceea ce privește hrana, somnul, are reacțiile sale proprii la ceilalți. Are deci un „stil de viață” al său.

Toți copiii trec prin aceleași stadii de dezvoltare, doar că o fac în chip specific. Pe măsură ce copilul se maturizează, se observă din ce în ce mai clar, cu „ochiul liber”, cum se dezvoltă și se structurează el ca individ unic: devine mai independent, are propriul său bagaj de cunoștințe, atitudini, valori și credințe.

Observarea comportamentului copilului este o sarcină foarte importantă. Toți copiii trebuie cunoscuți printr-o fișă, o schiță psihologică de lucru în care să se consemneze „amprentele” psihice și pașii ritmului de dezvoltare-educare al fiecărui copil .

Calm sau neliniștit, timid sau îndrăzneț, cu o privire iscoditoare sau caldă și ascultătoare, copilul ajunge într-o zi la grădiniță, după ce a parcurs deja câteva etape de formare. El știe că în anumite momente poate să se încreadă în adulți, așa cum în altele nu poate; că trebuie să fie conștient de el însuși ca fiind „EU”; că poate face anumite lucruri singur, dacă i se dă voie și că trebuie să fie interesat de propriile progrese, spre binele său.

Cunoașterea copilului în evoluția sa specific individuală și oferirea sprijinului educațional dar și uman, în fiecare etapă a dezvoltării sale este condiția de bază a unei schimbări de comportament în sens evolutiv, pentru a-i asigura succesul în etapa următoare. De aceea este necesară o evaluare inițială la debutul fiecărei grupe .

Împreună cu părintele, educatorul trebuie să stabilească o strategie și o atitudine comună în ceea ce privește copilul, care să-i ofere acestuia toate atuurile pentru dezvoltarea viitoare, la adăpost de conflicte, frustrări și confuzii. Părintele caută în cadrul didactic calitățile care îi vor permite chiar lui însuși să găsească o cale mai bună de înțelegere cu propriul copil.

Nu există soluție ideală pentru ca un copil să se dezvolte, dar unele atitudini sunt mai potrivite decât altele. A fi iubitor, înțelegător și a avea bun-simț sunt aturi esențiale pentru a depăși dificultățile copilului și pentru a-i permite să devină adult fără a se conforma proiectele părinților săi.

Echilibrul psihologic armonios al unui copil este o sarcină dificil de asigurat iar evenimentele copilăriei au o importanță capitală pentru dezvoltarea armonioasă ulterioară.

BIBLIOGRAFIE

1. Morand de Jouffrey, P, Psihologia copilului, Ed. Teora, București, 1998;
2. Debesse, Maurice, Psihologia copilului; De la naștere la adolescență, Ed. Didactică și pedagogică, București, 1970;
3. Chircev, E., Nicoară, M., Particularități de vârstă ale preșcolarilor, Ed. Didactică și pedagogică, București, 1965;
4. Revista Învățământul Preșcolar, Institutul de Științe ale Educației, nr. 3-4, 2006.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. BALOG KATALIN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „PETŐFI SÁNDOR”
TG. SECUIESC, JUD. COVASNA

„Eu numesc educație cei șapte ani de-acasă – vârsta până la care, în mintea și sufletul unui copil pătrund valorile și principiile de viață pe care, conștient sau inconștient, le va urma tot restul existenței sale” (Constantin Pavel)

Relația școală - familie este una complexă și, uneori, dificilă pentru succesul copilului, deci un parteneriat școală – familie este indispensabil.

Familia este grupul cel mai important din toate grupurile sociale deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Nu degeaba se spune că „cei șapte ani de acasă” sunt cei mai importanți în dezvoltarea copilului, aceștia îi formează personalitatea și modul de comportare pe care îl au copiii în viitor. Din familie copilul trebuie să învețe normele morale, etice, fiindcă familia este baza fundamentală a formării de sine. Părinții sunt cei care stabilesc programul zilnic necesar dezvoltării fizice sănătoase ca alimentarea, activitățile, jocurile, plimbările, pregătirea lecției, ora de culcare. Atunci când părinții oferă o bună creștere copiilor, cu siguranță le sporesc șansele de a deveni adulți de succes.

Este evident că la copiii ai căror părinți sunt mai implicați, se poate observa că au note mai mari, rezultate mai bune la teste. Cu cât implicarea părinților este mai mare, cu atât beneficiile pentru copii sunt mai mari. Copiii ai căror părinți sunt implicați în activitatea școlară dau dovada de abilități sociale superioare și de un comportament școlar adecvat. Ei au mai puține absențe, deranjează mai rar orele de curs, sunt mai conștiințioși în ceea ce privește efectuarea temelor.

Pentru succesul școlar al copilului, părintele trebuie să participe la toate evenimentele școlare, comunicarea cu învățătorul, profesorul sau dirigintele trebuie să fie corectă și regulată. Nimic nu-l ajută mai mult pe copil, ca un părinte dedicat rolului său. De aceea nu trebuie subestimat aportul pe care părinții îl au în formarea celor mici. Copiii au nevoie de atenție personală și este sarcina părinților să le-o acorde. Atunci când elevii se simt susținuți, atât acasă cât și în școală, au tendința de a dezvolta o atitudine pozitivă față de școală. Pentru ei succesul devine mai important, iar în timpul petrecut în școală ei se simt acceptați, incluși și respectați.

Pentru a defini ce reprezintă școala pentru un copil am putea afirma că este locul unde se pun bazele educației, și care contribuie la dezvoltarea personalității sale, într-un spirit bazat pe idealuri pozitive. Școala este instituția care organizează trăirea unei experiențe de învățare. Ea urmărește atingerea unor obiective cu ajutorul unor metode și mijloace științifice. Școala informează și formează elevii, ținând cont de anumite principii, având grijă să evalueze modul în care obiectivele au fost atinse. Prin urmare, școala nu este singurul loc în care copilul învață, ci doar unul dintre ele, mai specializat și competent în domeniul educației. O educație dobândită în mediul școlar a reprezentat întotdeauna o bază foarte bună peste care s-a clădit experiența de viață.

Școala este acel loc, în care fiecare elev are posibilitatea de a-și dezvolta trei tipuri importante de relații: relația cu cei de vârsta lui, relația cu autoritatea și relația cu lumea informației. Școala este locul unde copilul socializează cel mai mult, iar în urma contactului zilnic cu cei de vârsta lui, învață ce înseamnă prietenia, să comunice cu alți copii, să lucreze în echipă. Mulțumită contactului cu mulțimea de informații de la școală, copilul are posibilitatea să descopere ce îl interesează cel mai mult și pentru ce are înclinație. Tot în școală elevii învață cum să studieze, cum să filtreze informațiile.

Rolul școlii este să fie un ajutor în educație, prin care copilul să își dezvolte unele capacități, aptitudini, trăsături psihice, forme comportamentale de integrare socială. Grație școlii, adaptarea la procesul de instruire și educație se realizează cu ajutorul învățării, care reprezintă de fapt preluarea și asimilarea experienței sociale.

În concluzie, rolul educației în școală, în afară de cel strict pedagogic, este să-l învețe pe copil cum să se descurce printre cei asemenea lui, să-l ajute să aibă un program și să fie disciplinat, să-i formeze cultura generală și chiar să îl pregătească pentru o meserie. De fapt, educația în școală presupune că aici este locul unde copilul de azi capătă cunoștințe și se formează adultul de mâine.

COLABORAREA ȘCOALĂ-FAMILIE, CONDIȚIE DE BAZĂ ÎN REALIZAREA EFICIENTĂ A EDUCAȚIEI COPILULUI

SECRETAR BALOGH MONICA
C. N. „O. GOGA” MARGHITA

Este necesar să se asigure o colaborare funcțională în procesul instructiv-educativ din grădiniță și din școală, dar și unitatea și continuitatea influențelor educaționale prin colaborarea educatoare învățătoare.

Întrebări pe care și le pun atât părinții cât și educatorii sunt „De ce se manifestă chiar din primele zile de școală unele forme de inadaptare?”, „De ce unii elevi din clasa pregătitoare nu fac față cerințelor școlare?”. Răspunsurile la aceste întrebări trebuie căutate în mediile în care se asigură pregătirea copilului pentru școală.

Grădinița trebuie să constituie o etapă fundamentală în dezvoltarea copilului, nu doar prin conținutul științific al procesului instructiv-educativ, ci și prin libertatea de acțiune oferită preșcolarului care-i stimulează interesele de cunoaștere și contribuie la lărgirea câmpului de relații sociale.

Intrarea copilului în școală constituie un moment crucial în viața sa, date fiind „statutul” și „rolul” de elev, natura relațiilor cu adulții și cu colegii, noutatea condițiilor de activitate, și mai ales, specificul învățării-act complex care-l angajează într-o nouă sferă a vieții sale psihice, diferitele structuri anatomo-fiziologice, toate cunoștințele și deprinderile dobândite anterior.

În perspectiva unei bune colaborări între grădiniță și școală este necesară crearea în grădiniță a unor condiții favorizante pentru noi achiziții și progrese în sfera cognitivă, afectivă și psihomotrică a preșcolarilor deoarece vârsta preșcolară este considerată de specialiști ca fiind una dintre cele mai importante perioade psihogenetice, datorită progreselor remarcabile în toate planurile și în special, în sfera sentimentelor și a personalității copilului.

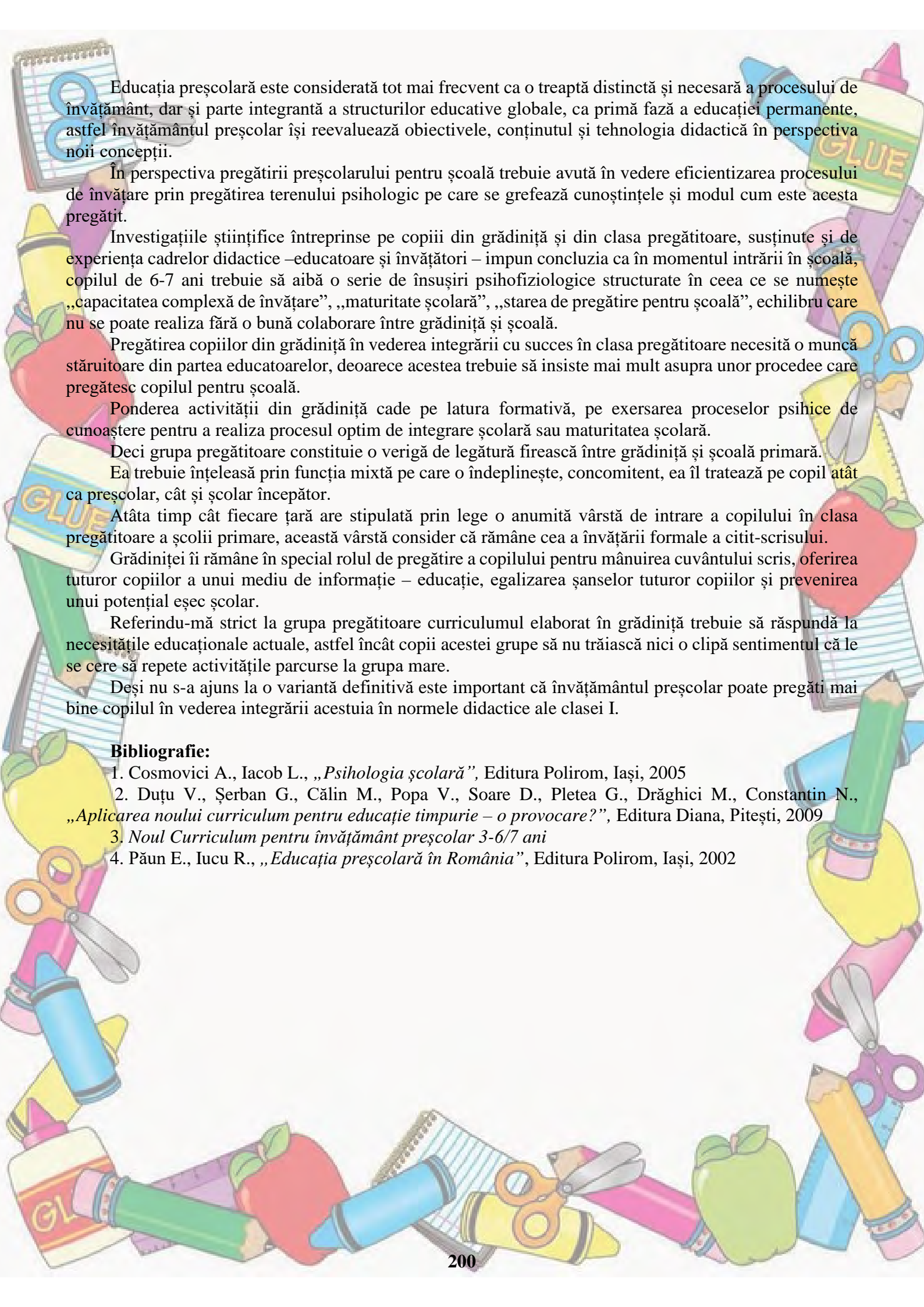
Evident că nici „inteligenta școlară”, de care depinde în mare măsură succesul la învățătură și care, în concepția lui J. Piaget desemnează echilibrul dinamic dintre asimilarea cerințelor școlare și acomodarea la acestea, nu poate fi structurată ca atare înainte de intrarea copilului în clasa pregătitoare.

Ca un scop final important al învățământului preșcolar, pregătirea copilului pentru startul școlar este unanim acceptată și promovată în toate sistemele de învățământ dezvoltate și se află într-un accelerat proces de modernizare. În ceea ce privește însă conținutul propriu-zis al pregătirii respective și modalitățile de realizare a acesteia, se constată mari deosebiri și se poartă vii discuții bazate pe argumente ce țin nu numai de vârsta la care începe școlarizarea, ci și de locul pe care îl ocupă învățământul preșcolar în structura de ansamblu a învățământului, de funcțiile dominante ale grădiniței, de legătura acesteia cu ciclul școlar elementar.

În condițiile societății contemporane și, mai ales în perspectivă, se manifestă tendința de creștere apreciabilă a rolului formativ al grădiniței, funcția pedagogică devenind net preponderentă în raport cu sarcinile de îngrijire, de asistență socială și medicală, de supraveghere, suplinind în parte sarcinile părinților angajați în activitatea profesională.

Grădinița are rolul de a sistematiza și de a integra cunoștințele, experiențele și influențele dobândite de copii în primii ani de viață, de a lărgi contactele cu lumea exterioară, de a dezvolta capacitatea și modalitățile de receptare și comunicare a informației, de a realiza o serie de obiective ale educației fizice, estetice, etice și afective, de a contribui la socializarea copiilor, la satisfacerea nevoii lor de relații sociale și de activitate.

În cadrul colaborării educator-învățător aceștia trebuie să fixeze obiectivele care vizează pregătirea preșcolarului pentru școală, în vederea dezvoltării vorbirii, cultivării inteligenței, a spiritului de observație, a independenței în gândire și acțiune, stimularea creativității, familiarizarea copiilor cu limbajul matematic, cu limbajul artei și cu limbajul muncii, constituirea premiselor proceselor cognitive, afective și voliționale, dezvoltarea perceptiv-motorie și accentuarea pregătirii pentru scris-citit, dezvoltarea deprinderilor de integrare în colectivitate, de adaptare la mediul social și înconjurător.

Educația preșcolară este considerată tot mai frecvent ca o treaptă distinctă și necesară a procesului de învățământ, dar și parte integrantă a structurilor educative globale, ca primă fază a educației permanente, astfel învățământul preșcolar își reevaluează obiectivele, conținutul și tehnologia didactică în perspectiva noii concepții.

În perspectiva pregătirii preșcolarului pentru școală trebuie avută în vedere eficientizarea procesului de învățare prin pregătirea terenului psihologic pe care se grefează cunoștințele și modul cum este acesta pregătit.

Investigațiile științifice întreprinse pe copiii din grădiniță și din clasa pregătitoare, susținute și de experiența cadrelor didactice – educatoare și învățători – impun concluzia ca în momentul intrării în școală, copilul de 6-7 ani trebuie să aibă o serie de însușiri psihofiziologice structurate în ceea ce se numește „capacitatea complexă de învățare”, „maturitate școlară”, „starea de pregătire pentru școală”, echilibru care nu se poate realiza fără o bună colaborare între grădiniță și școală.

Pregătirea copiilor din grădiniță în vederea integrării cu succes în clasa pregătitoare necesită o muncă stăruitoare din partea educatoarelor, deoarece acestea trebuie să insiste mai mult asupra unor procedee care pregătesc copilul pentru școală.

Ponderea activității din grădiniță cade pe latura formativă, pe exersarea proceselor psihice de cunoaștere pentru a realiza procesul optim de integrare școlară sau maturitatea școlară.

Deci grupa pregătitoare constituie o verigă de legătură firească între grădiniță și școală primară.

Ea trebuie înțeleasă prin funcția mixtă pe care o îndeplinește, concomitent, ea îl tratează pe copil atât ca preșcolar, cât și școlar începător.

Atâta timp cât fiecare țară are stipulată prin lege o anumită vârstă de intrare a copilului în clasa pregătitoare a școlii primare, această vârstă consideră că rămâne cea a învățării formale a citit-scrisului.

Grădiniței îi rămâne în special rolul de pregătire a copilului pentru mărirea cuvântului scris, oferirea tuturor copiilor a unui mediu de informație – educație, egalizarea șanselor tuturor copiilor și prevenirea unui potențial eșec școlar.

Referindu-mă strict la grupa pregătitoare curriculumul elaborat în grădiniță trebuie să răspundă la necesitățile educaționale actuale, astfel încât copii acestei grupe să nu trăiască nici o clipă sentimentul că le se cere să repete activitățile parcurse la grupa mare.

Deși nu s-a ajuns la o variantă definitivă este important că învățământul preșcolar poate pregăti mai bine copilul în vederea integrării acestuia în normele didactice ale clasei I.

Bibliografie:

1. Cosmovici A., Iacob L., „*Psihologia școlară*”, Editura Polirom, Iași, 2005
2. Duțu V., Șerban G., Călin M., Popa V., Soare D., Pletea G., Drăghici M., Constantin N., „*Aplicarea noului curriculum pentru educație timpurie – o provocare?*”, Editura Diana, Pitești, 2009
3. *Noul Curriculum pentru învățământ preșcolar 3-6/7 ani*
4. Păun E., Iucu R., „*Educația preșcolară în România*”, Editura Polirom, Iași, 2002

CEL 7 ANI DE ACASĂ, IMPORTANȚA FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

PROF. ÎNV. PREȘ. BĂLȘAN PARASCHIVA

GPP STEP BY STEP NR. 12, ALBA

Printre problemele importante ale învățământului în aceasta etapă de schimbare și modernizare rapidă se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia ocupa un loc privilegiat. Familia, prima școală a vieții este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Atmosfera afectivă din familie are o influență hotărâtoare asupra dezvoltării psihice în mica copilărie. În primii ani de viață copilul răspunde la tot ce se întâmplă în jur prin reacții emotive care vor determina direcționarea activității și aptitudinilor de mai târziu. Personalitatea copilului se formează în mica copilărie prin exemplul celor din jur.

În familie copilul învață limbajul și comportamentul social, își formează aspirații și idealuri, convingeri și aptitudini, sentimente, trăsături de voință și caracter. Întotdeauna ambianța, climatul din familie influențează, în raport cu natura sa, personalitatea copilului. Marele pedagog John Locke, convins de puterea exemplului în familie, afirma: "Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ce nu vreți să imite". Rolul părintelui în existența copilului este fundamental, dar numai în măsura în care el găsește forța și secretul de a lansa pe traiectoria vieții un individ rezistent, puternic, adaptabil, echilibrat, bun și, prin aceasta, predispus la o anume fericire. Părintele nu are dreptul și nu poate să se substituie copilului sau, pe care trebuie să-l perceapă de la bun început ca pe o ființă autonomă, rolul său fiind acela de a-i facilita, stimula și consolida manifestarea autonomiei și eficienței sale umane.

De reținut că: faptele de astăzi ale copiilor reprezintă o prefigurare certă a celor de mâine; deprinderile și convingerile "creionate" acum constituie baza modului de acțiune în viitor; atitudinile și comportamentele adulților cu care vin în contact (îndeosebi ale părinților) vor fi primele modele copiate cu fidelitate de către copii. Prin pregătirea și educarea copilului pentru viață, facem posibil ca orizontul specific de năzuințe să devină cotidian posibil. "Începeți dar prin a vă cunoaște copiii" (Jean Jacques Rousseau) se află și astăzi la temelia educației.

În activitatea de educație în familie un rol important îl are „**climatul**” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma „**climatul pozitiv**” (*favorabil*) sau „**climatul negativ**” (*nefavorabil*) educației, adică formarea copilului ca cetățean, ca om.

Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea, sobrietatea și strictețea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Bibliografie

- Dolean, Ioan; „Meseria de părinte”, Editura Aramis, București, 2002
- Linvigstone, Tessa „Copilul vremurilor noastre – Învățarea timpurie” Editura Didactica Publishing House, București, 2009
- Minulescu, Mihaela „Relația psihologică cu copilul tău” Editura Psyche, București, 2006

FAMILIA EDUCATĂ – TEMELIA TRĂINICĂ A COPILULUI

PROF. BALTAC SORINA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „TUDOR VLADIMIRESCU” PITEȘTI

“*Familia este rădăcina educației*”, așa cum cât de corect ai sădit un pom, și pe cât de adânc a fost sădit, adică este rezistent, așa rol îl are și familia în educarea tinerii generații.

Din perspectiva sociologică, familia este instituția fundamentală în toate societățile. Familia este un "grup social relativ permanent de indivizi legați între ei prin origine, căsătorie sau adopțiune".

În societatea românească, suntem familiarizați cu anumite versiuni ale familiei: familia nucleu și familia extinsă. Mai există și un al treilea tip de familie, familia poligamă.

Familia nucleu (nucleară) - "constă în doi adulți de sex opus care întrețin o relație sexuală aprobată de societate, împreună cu proprii lor copii sau adoptați". Aceasta poate fi de două feluri: *familia nucleară de orientare* este familia în care ne naștem și în care ocupăm statutul de copil; *familia nucleară de procreare* este familia pe care o cream prin căsătorie și obținem statutul de adult.

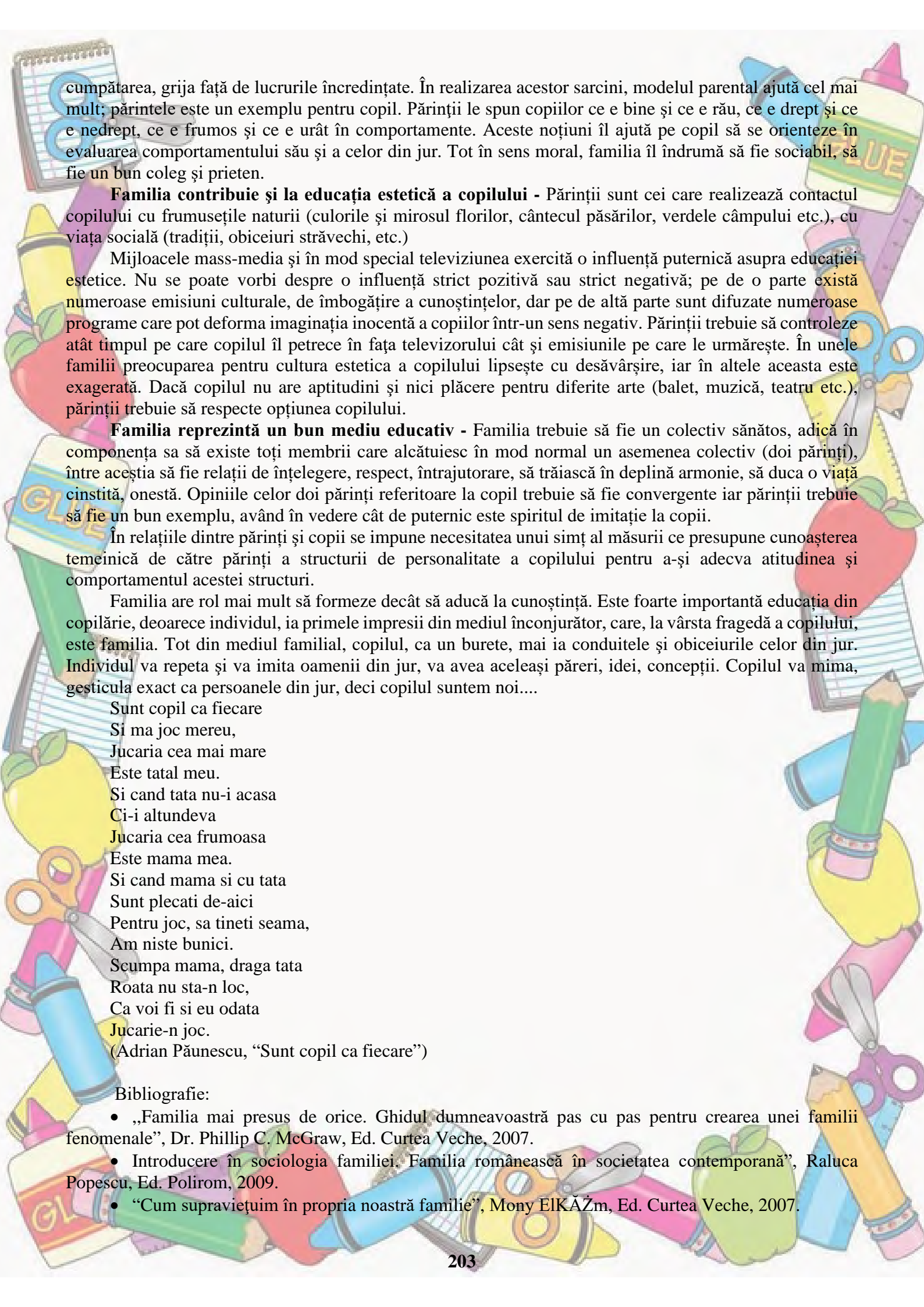
Familia extinsă - "constă din două sau mai multe familii nucleare unite prin legătura părinte-copil, care include legăturile între frați și surori".

Structura familiei. De obicei nucleul familiei îl formează părinții și copiii. Sunt însă și situații în care la acest nucleu se mai adaugă bunicii, iar în unele cazuri și rudele apropiate (unchi, mătuși) se implică sau sunt implicate în activitatea educativă. Cunoașterea de către educatorii de profesie (educatoare, învățători, profesori și diriginți) a structurii familiei elevilor are o mare importanță, căci fiecare structură creează un climat educativ specific. În familiile formate din părinți și copii, mama este cea care începe educația, în primul an de viață având rol predominant, nu numai în hrănirea copilului cum exagerat se accentuează, ci în realizarea și a celorlalte dimensiuni ale educației, între care căldura afectivă și formarea deprinderilor elementare ocupă primul loc. Prezența bunicii în familie ar trebui să exercite influențe benefice în educație. Și așa se și întâmplă în acele familii în care bunicii își înțeleg corect rolul de colaboratori ai părinților. Când însă bunicii fac exces de zel, considerându-se în continuare părinții tuturor și tratându-și în continuare copii ca pe niște copii, influența bunicii devine dăunătoare prin aceea că știrbesc autoritatea părinților. Și mai grave sunt acele situații în care rudele apropiate dau sfaturi, îndrumări și directive în educația din familie motivându-și acest amestec prin ajutorul material pe care l-au acordat părinților.

Sarcinile familiei în educația copilului. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral, estetic. Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le creează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice.

Dezvoltarea intelectuală - În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți în această direcție. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (ex: despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte pentru a le putea înțelege. Copiii pun cele mai multe întrebări în jurul vârstei de 3-6 ani, iar părinții îi ajută să-și însușească un număr mare de cunoștințe, răspunzând cât se poate de corect și exact. În perioada școlară mică, familia vine în sprijinul școlii, susținând "gustul de citit" al elevilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-și ajute copiii la învățătură; ajutorul trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze temele copiilor. Cu timpul, părinții se vor limita la controlarea temelor de casă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Educația morală a copiilor - În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea,

cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

Familia contribuie și la educația estetică a copilului - Părinții sunt cei care realizează contactul copilului cu frumusețile naturii (culorile și mirosul florilor, cântecul păsărilor, verdele câmpului etc.), cu viața socială (tradiții, obiceiuri străvechi, etc.)

Mijloacele mass-media și în mod special televiziunea exercită o influență puternică asupra educației estetice. Nu se poate vorbi despre o influență strict pozitivă sau strict negativă; pe de o parte există numeroase emisiuni culturale, de îmbogățire a cunoștințelor, dar pe de altă parte sunt difuzate numeroase programe care pot deforma imaginația inocentă a copiilor într-un sens negativ. Părinții trebuie să controleze atât timpul pe care copilul îl petrece în fața televizorului cât și emisiunile pe care le urmărește. În unele familii preocuparea pentru cultura estetică a copilului lipsește cu desăvârșire, iar în altele aceasta este exagerată. Dacă copilul nu are aptitudini și nici plăcere pentru diferite arte (balet, muzică, teatru etc.), părinții trebuie să respecte opțiunea copilului.

Familia reprezintă un bun mediu educativ - Familia trebuie să fie un colectiv sănătos, adică în componența sa să existe toți membrii care alcătuiesc în mod normal un asemenea colectiv (doi părinți), între aceștia să fie relații de înțelegere, respect, înțajutorare, să trăiască în deplină armonie, să ducă o viață cinstită, onestă. Opiniile celor doi părinți referitoare la copil trebuie să fie convergente iar părinții trebuie să fie un bun exemplu, având în vedere cât de puternic este spiritul de imitație la copii.

În relațiile dintre părinți și copii se impune necesitatea unui simț al măsurii ce presupune cunoașterea temeinică de către părinți a structurii de personalitate a copilului pentru a-și adecva atitudinea și comportamentul acestei structuri.

Familia are rol mai mult să formeze decât să aducă la cunoștință. Este foarte importantă educația din copilărie, deoarece individul, ia primele impresii din mediul înconjurător, care, la vârsta fragedă a copilului, este familia. Tot din mediul familial, copilul, ca un burete, mai ia conduitele și obiceiurile celor din jur. Individul va repeta și va imita oamenii din jur, va avea aceleași păreri, idei, concepții. Copilul va mima, gesticula exact ca persoanele din jur, deci copilul suntem noi....

Sunt copil ca fiecare
Si ma joc mereu,
Jucaria cea mai mare
Este tatal meu.
Si cand tata nu-i acasa
Ci-i altundeva
Jucaria cea frumoasa
Este mama mea.
Si cand mama si cu tata
Sunt plecati de-aici
Pentru joc, sa tineti seama,
Am niste bunici.
Scumpa mama, draga tata
Roata nu sta-n loc,
Ca voi fi si eu odata
Jucarie-n joc.

(Adrian Păunescu, "Sunt copil ca fiecare")

Bibliografie:

- „Familia mai presus de orice. Ghidul dumneavoastră pas cu pas pentru crearea unei familii fenomenale”, Dr. Phillip C. McGraw, Ed. Curtea Veche, 2007.
- Introducere în sociologia familiei. Familia românească în societatea contemporană”, Raluca Popescu, Ed. Polirom, 2009.
- “Cum supraviețuim în propria noastră familie”, Mony EIKAZM, Ed. Curtea Veche, 2007.

ROLUL FAMILIEI IN DEZVOLTAREA COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR BĂLTĂREȚU CONSTANȚA CARMEN

ȘCOALA GIMNAZIALĂ SĂULEȘTI, SĂULEȘTI, GORJ

Părinții sunt primii profesori ai copilului, ei începând educarea lui în mediul familial. Împreună cu părinții, grădinița și școala își au rolul lor bine stabilit, intervenind în dezvoltarea primară a copilului. Părinților le revine rolul esențial în creșterea copiilor, asigurându-le acestora nu numai existența materială, cât și un climat familial afectiv și moral. Sunt situații în care familia consideră că este suficient să se ocupe doar de satisfacerea nevoilor primare (hrană, îmbrăcăminte, locuință, cheltuieli zilnice etc.), ignorând importanța unei comunicări afective, nestimulând dezvoltarea sentimentului de apartenență. Dezvoltarea socială și emoțională a copilului mic este esențială pentru modul în care va crește și va evolua ca persoană. Dezvoltarea socio-emoțională a copiilor este o problemă foarte sensibilă, ea are un rol esențial în fiecare etapă a împlinirii sociale a copilului. În formarea acesteia părinții au un rol deosebit, de aceea, ei trebuie să cunoască elementele de bază în formarea socio-emoțională a unui copil, pentru a trata acest aspect în funcție de importanța cuvenită. Copiii care au satisfacția împlinirilor școlare vor reuși să rezolve cu succes orice conflict, în schimb eșecul va duce la o stare de inferioritate și deci la o stare de inerție, de dezinteres. Un rol deosebit îl are, însă, familia în domeniul educației morale. Sintagma românească a „celor 7 ani de-acasă” vizează tocmai educația morală, adică expresia exterioară a acesteia: comportamentul. Comportamentul elevat nu apare de la sine, ci numai în măsura în care părinții se preocupă de formarea lui. Comunicarea sinceră și deschisă, încrederea reciprocă între părinți și profesori, între părinți și copii, asigurarea înțelegerii și ajutorului de care copiii au nevoie pentru a depăși dificultățile, fără derogări de la muncă, cinste și obiectivitate, sunt în măsură să asigure progresul școlar al copilului și dezvoltarea personalității sale potrivit particularităților lui de vârstă și individuale. Părinții trebuie să fie conștienți, respectiv conștientizați, asupra scopului comun al familiei și al școlii în ceea ce privește formarea copilului și asupra faptului că școala continuă și completează educația copilului, dar nu este în măsură să preia sarcinile familiei. Neînțelegerea rolului familiei de către părinți, neconcordanțele dintre educația în familie și cea școlară, dezinteresul unor părinți, se pot corecta, cel puțin parțial, printr-o bună colaborare între școală și familie. O formă eficientă de întărire a colaborării dintre școală și familie o constituie parteneriatele. Expresia parteneriat cu familia nu înseamnă doar o altă denumire a unei relații mai vechi în care familia era informată periodic ori la cerere, asupra evoluției copilului în activitatea școlară. Este vorba de o schimbare de statut a familiei în raport cu școala. Familiei îi revin acum mai multe drepturi, dar și sarcini sporite. Schimbările în plan socio-economic exprimă necesitatea reală a colaborării între școală și familie atât în rezolvarea unor sarcini de susținere materială, precum și în cooperarea în alegerea programelor de instruire și educare (curriculum la decizia școlii), pentru cunoașterea personalității copiilor, pentru orientarea școlară și profesională. Parteneriatul educațional este o formă de comunicare, cooperare, colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. El presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali. Realizând un parteneriat cu familia, părinții vor fi automat implicați în activitatea școlară. Parteneriatul se va realiza după un scop precis, și anume acela de a întări implicarea părinților în activitatea de tip școlar. Familia este apreciată ca mediu primordial și afectiv necesar formării individuale. Părinții trebuie să se implice permanent în activitatea școlii, nu numai atunci când se ivesc probleme. Pentru aceasta părinții au nevoie de diferite tipuri de informații referitoare la copii lor: politicile educaționale ale școlii, informații despre copiii lor, modul în care pot contribui ei în educarea copiilor lor, problemele întâmpinate și modalități de depășire a acestora. În condițiile învățării on-line, părinții sunt principalul sprijin în susținerea educației copilului, fiind parteneri de nădejde. Educația este eficientă atunci când consideră copilul în centrul ei ca parte activă și motivată la propria devenire. Școala este factorul primordial și extrem de important, dar ea nu este totul, ea are nevoie de familie, de comunitate, de întreaga societate pentru a sprijini și îndruma omul în devenire. De aceea, rolul familiei nu trebuie diminuat, ea este leagănul social al copilului și sprijinul său pe aproape toată viața.

BIBLIOGRAFIE

*Băran-Pescaru, Parteneriat în educație: familie – școală – comunitate, Ed. Adina, Aramis Print, București, 2004

*Drăgan, Ion ,Familia- factor educativ, în Revista învățământului preșcolar, Nr. 1- 2 București, 1995

*Înescu, M., Educația în familie. Repere și practici actuale, Ed. Cartea Universitară, NEGREANU, E., București, 2006

* * * * www.copilul.ro

CEI SAPTE ANI DE ACASĂ, ECHILIBRUL SUFLETESC PENTRU DEZVOLTAREA COPILULUI.

PROFESOR BANCU LUCRETIA
ȘCOALA PROFESIONALĂ ADJUDENI, NEAMȚ

DEFINIREA PROBLEMELOR:

Liniștea și armonia din familie se răsfrânge puternic asupra dezvoltării personalității copilului. ”O inimă liniștită este viața trupului” (Biblia, Proverbele lui Solomon, 15, p.625.). Copilul care primește feedback-uri pozitive și suport emoțional va ajunge să atingă în viitor maximum potențialului său. În antiteză cu această descriere, un mediu familial ostil, încărcat cu cuvinte negative, reproșuri, certuri, va determina la nivelul copilului o dezadaptare emoțională, care va trasa traiectoria unei neadaptări la viața socială și chiar la producerea unor traume.

Studiul propus în urma derulării proiectului județean ”ȘCOALA PĂRINȚILOR”, are ca scop principal conștientizarea părinților de impactul stresului familial asupra dezvoltării fizice, emoționale și psihice a copilului și provocarea acestora de a dărui copiilor optimism, curaj, gânduri pozitive și o inimă liniștită. Această provocare este lansată prin parcurgerea a mai multor etape prin care părinții să fie îndrumați și motivați de a avea o influență pozitivă asupra propriilor copii.

DESCRIEREA PROBLEMELOR

”Pesimismul este cancerul sufletului.”(Augusto Cury, 2005, pag. 27) Această imagine reflectă foarte plastic situația unor familii în care părinții sunt ”vanzători de pesimism”, condamându-i astfel pe copii la o viață mediocră, lipsită de pasiune și stimă de sine scăzută. Un copil care nu reușește să-și exprime emoțiile și nici **NU ESTE ÎNCURAJAT** să o facă, nu va putea nici să le gestioneze. Funcțiile executive ale creierului, autocontrolul, flexibilitatea gândirii și memoria de lucru, vor avea de suferit, în esență, dezvoltarea cognitivă a copilului va fi deficitară.

Într-un mediu ostil și sănătatea fizică a copilului va avea de suferit, deoarece, ”o inimă liniștită este viața trupului, dar pizma (cearta,ostilitatea) usucă oasele (Biblia,14,p.652).

Pentru o dezvoltare fizică, psihică și, în special emoțională armonioasă, ființa umană are nevoie de liniște, relații bazate pe dragoste și înțelegere, de gânduri bune și vorbe prietenoase!

IDENTIFICAREA POSIBILILOR FACTORI DE FORMARE ȘI DEZVOLTARE A PROBLEMEI

- *Un climat familial nefavorabil educației copiilor, caracterizat de stres.*
- *Incapacitatea de sprijin pe un tutore de reziliență în cazul unei persoane aflate într-o situație de stres toxic.*
- *Părinți neglijenți, neinteresați de educația copiilor lor*
- *Condiții materiale precare,lipsa religiozității.*

IDENTIFICAREA FACTORILOR DE MENȚINERE:

- *Neconștientizarea de către părinți a influenței negative a stresului toxic asupra dezvoltării cognitive ale copiilor.*
- *Neidentificarea rolului exprimării și gestionării emoțiilor în dezvoltarea emoțională a copiilor.*
- *Lipsa comunicării asertive.*
- *Lipsa unor obiective concrete stabilite pentru menținerea armoniei familiare și combaterea stresului în familie.*

PLANUL DE INTERVENȚIE:

Obiectiv de lungă durată:

Conștientizarea părinților de impactul stresului familial asupra dezvoltării fizice, emoționale și psihice a copilului și provocarea acestora de a dărui copiilor optimism, curaj, gânduri pozitive și o inimă liniștită.

Obiective specifice:

- conștientizarea influenței puternic negative a stresului în dezvoltarea cognitivă a copilului;
- importanța oferirii unui suport emoțional și a unei vieți lipsite de stres;
- importanța comunicării în menținerea armoniei în familie–ASERTIVITATEA;
- identificarea unui plan strategic de menținere a armoniei familiare și de evitare a stresului.

Ședința nr.1

Cum influențează stresul toxic viața emoțională a copiilor ? - vizionarea unui film Toxic Stress:
<http://developingchild.harvard.edu> ; - rezumat pe baza documentarului (discuții):

Ședința nr.2:

Importanța oferirii unui suport emoțional și a unei vieți lipsite de stres copiilor.

În cadrul acestei ședințe se va viziona povestea ” Fetița cu chibriturile ” de H.C.Andersen
(<https://www.youtube.com/>).

□ Se va completa o grila prin care se urmărește identificarea trăirilor emoționale ale părinților din vizionării desenului animat.

□ După completarea grilei se vor identifica care sunt nevoile copilului pentru o bună dezvoltare fizică, emoțională și psihică.

Ședința nr.3: Comunicare eficientă – ASERTIVITATEA

Prezentarea unui ppt. pentru definirea conceptului și a beneficiilor practicării unui comportament asertiv.

Rezolvarea unor exerciții de identificare a unui comportament pasiv, asertiv și agresiv.

Aplicarea unui test de asertivitate pentru părinți.(aceste surse fiind preluate din sursa www.asertivitate.ro)

Discuții libere.

Ședința nr.4: Cum se poate menține armonia familială? Cum să devin un părinte inteligent?

Întâlnirea va avea loc pornind de la lectura de către părinți a cărții ” **Părinți străluciți, profesori fascinanți** ” de Augusto Cury.

Sfaturi practice pentru părinții care sprijină copiii, care le oferă un mediu familial armonios:

- Părintele trebuie să conștientizeze importanța implicării lui în educarea copiilor.
- Acordarea ajutorului la efectuarea temelor pentru acasă.
- Monitorizarea temelor de acasă
- Comunicarea eficientă și permanentă a părintelui cu cadrul didactic.
- Aportul părintelui la dezvoltarea stimei de sine a propriului copil.
- Diagnosticarea și orientarea copilului, în funcție de talentul acestuia.
- Încurajarea copiilor de a deveni ascultători.
- Reabilitarea elevului după un posibil eșec școlar (program de reabilitare).
- Utilizarea disciplinei în mod constructiv și consecvent.
- Încurajarea comportamentelor responsabile ale copiilor.

EVALUAREA INTERVENȚIEI Se va realiza prin rezolvarea unui exercițiu prin intermediul căruia se urmărește consolidarea ordonării informațiilor în ordinea în care au fost prezentate.

BIBLIOGRAFIE:

Augusto Cury (2005), *Părinți străluciți, profesori fascinanți*, Editura For You, București. *Bibliie*
(<https://www.youtube.com/>).

<http://developingchild.harvard.edu>

www.asertivitate.ro

IMPLICAREA FAMILIEI ÎN ACTIVITĂȚILE GRĂDINIȚEI

BANEA LAURETA SPERANȚA
GRĂDINIȚA CU PP NR. 4
MĂCIN, JUD. TULCEA

*„ Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze.,,
(Maria Montessori)*

În grădiniță, actul educațional are o eficiență sporită dacă este implicată familia precum și ceilalți factori educaționali, stabilindu-se un sistem unitar de cerințe. Părinții au posibilitatea să-și cunoască mai bine copiii, modul lor de manifestare în viața de grup, de colectiv, în viața socială. Implicarea părinților nu înseamnă numai sprijin material sau discuții despre problemele copilului fiecăruia, ci înseamnă implicare în problemele întregii grupe de preșcolari. În acest scop, constituirea unor relații pozitive între familie și grădiniță conduce la unificarea sistemului de valori și cerințe legate de copil.

Familia oferă copilului un mediu afectiv, social și cultural. Mediul familial, sub aspect afectiv, este o școală a sentimentelor deoarece copilul trăiește în familia sa o gamă variată de relații interindividuale, copiindu-le prin joc în propria conduită. Cu triplă funcție, reglatoare, socializatoare și individualizatoare, familia contribuie în mare măsură la definirea personalității și conturarea individualității fiecărui copil.

Grădinița este prima unitate de învățământ cu care copilul, dar și familia, intră în contact. Ea poate oferi părinților o imagine obiectivă a copilului, poate sprijini și orienta familia în educarea copiilor.

- Responsabilitatea dezvoltării copilului, în primele etape ale vieții sale, revine familiei și nu întotdeauna influențele sale sunt pozitive. Chiar și atunci când grădinița oferă programe bune și eficiente, experiențele negative acumulate de copil în familie nu pot fi contracarate. Mai mult, ceea ce asimilează copilul la grădiniță se poate pierde dacă familia nu întărește și nu valorifică suficient aceste achiziții.

- Relația dintre grădiniță și familie ar trebui să fie o prioritate pe lista parteneriatelor educaționale. Dacă familia va fi implicată de la început în programul educativ, ea va percepe corect importanța colaborării cu grădinița, beneficiile acestei colaborări, iar implicarea sa în activitatea grădiniței va fi conștientă, interesată și reciproc avantajoasă.

- Parteneriatul educativ grădiniță-familie trebuie inițiat de instituția preșcolară, ce are autoritatea socială și legală de a se ocupa de educarea copiilor, având în același timp și calitatea - dată de pregătirea psiho-pedagogică a personalului didactic - de a aprecia care sunt nevoile, posibilitățile copilului, raportate la cerințele societății.

Parteneriatul dintre grădiniță și familiile copiilor, desfășurat în termeni amiabili și de respect reciproc, oferă un mediu propice influențării pozitive a educației copilului. Relația partenerială, capabilă să le ofere ambelor părți implicate posibilitatea de a acționa, va avea efecte benefice asupra dezvoltării copilului.

În urma analizei SWOT – efectuată pe baza datelor despre copii, obținute prin fișa-chestionar, discuții cu părinții, observarea comportamentului acestora, evaluarea lor inițială am concluzionat că, grădinița și familia sunt doi factori primordialii în educația copiilor. În grădiniță se pun bazele unei personalități care mai târziu va fi parte integrantă a unei societăți a cărei cerințe se diversifică în permanență. Grădinița trebuie să găsească o punte de legătură cu familia, prezentând părinților noi căi spre educație în beneficiul copiilor.

În ultimii ani se vorbește foarte mult de educația incluzivă-sintagmă ce trebuie explicată foarte clar în primul rând părinților, celor care au copii cu nevoi speciale, dar mai mult celor ai căror copii nu au nevoi speciale certificate, însă au alte nevoi, poate specifice vârstei sau de altă natură.

Educația pentru toți este generatoarea perspectivei incluzive asupra educației. Pornind de la deschiderea oferită de sintagma „educație pentru toți”, prin acces și participare, pas cu pas, se ajunge la educația incluzivă care se definește ca o schimbare majoră ce presupune politici, practici și culturi

incluzive.

Educația incluzivă presupune existența sprijinului care să egalizeze șansele tuturor și să se adreseze fiecăruia. Atunci când vorbim de educație incluzivă, ne referim la programe de educație cât mai adecvate și adaptate, adică programe care să asigure accesul și participarea tuturor, valorizând diversitatea și acordând importanță fiecărui copil în parte.

Educația incluzivă înseamnă sprijin și educație pentru toți , grijă și atenție pentru fiecare.

Nivelul educațional preșcolar pune bazele formării psihosociale a copilului. Din micul individualist și timid, sau invers, introvertit, preșcolarul se formează după cerințele societății, grupului din care face parte, pregătindu-se pentru viața „adultă”. Noi ca educatoare avem un rol foarte important în a-l îndruma pe preșcolar în formarea propriei personalități într-un mediu social corespunzător și propice lui. Dar realizăm că nu suntem doar noi cele care au acest rol. Familia trebuie să îl sprijine în continuare chiar dacă petrece majoritatea timpului la grădiniță, departe de casă. Pentru o formare cât mai armonioasă și benefică propriului copil părintele trebuie să-și exercite dreptul de părinte și la grădiniță. Sunt multe familii care spun că sunt mult prea ocupate pentru asemenea lucruri, bucurându-se știind că, copilul lor este într-un mediu sigur, hrănit și îngrijit. Aici intervine educatoarea care trebuie să aducă la cunoștință părintelui că e mai mult de atât și că misiunea lui de a-l forma pe preșcolar nu s-a încheiat fiind preluată de grădiniță. Rolul grădiniței este de fapt de a-i ajuta pe părinți în formarea și educarea propriilor copii, *Rolul principal rămânând tot familiei.*

Toate aceste motivații conduc către necesitatea unui parteneriat real, activ, cu implicare susținută a familiei, iar programul educativ să fie cunoscut și înțeles de către părinți și realizat printr-o colaborare strânsă între instituția familială și cea preșcolară.

PĂRINTE ȘI PROFESOR, ÎMPREUNĂ PENTRU BINELE COPILULUI!

PROF. ÎNV. PRIMAR BANEA MARIA LAURA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „IOAN VLĂDUȚIU” LUDUȘ

„Este mai ușor să crești copii puternici și sănătoși decât să reperi oameni frânți.” (Frederick Douglass)

Multe persoane vor susține că nu se mai poate vorbi despre cei șapte ani de acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, însă eu consider că rămâne ideea de la baza acestei expresii: **normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.**

Omul este o ființă socială. Trăim într-o comunitate. Indiferent de rasă sau de locul unde ne aflăm, există reguli universale de comportament în societate, care implică o ținută morală și o prezență fizică, în armonie cu mediul din jur, cu obiceiurile și regulile generale de conviețuire, bazate pe respectul reciproc. Felul cum ne prezentăm, cum vorbim, cum reacționăm în toate împrejurările, ne dezvăluie mentalitatea, educația, cultura, caracterul nostru.

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, cu toții credem că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

În prezent trăim într-o perioadă marcată de schimbări rapide, suntem puși în fața provocărilor de a ne adapta unei lumi care nu mai este la fel de sigură și predictibilă cum era în trecut. În contextul actual, al pandemiei Covid, a restricțiilor sociale și sanitare, personal am remarcat o încărcătură emoțională negativă la copiii cu care lucrez. Aceștia sunt mai lipsiți de răbdare, mai puțin empatici, mai puțin politicoși. În această situație, este necesar să acordăm o mai mare atenție dezvoltării comportamentului emoțional și a celui social al copiilor. Studiile indică faptul că acei copii care au dezvoltat abilitățile sociale se vor adapta mai bine la mediul școlar, vor avea rezultate mai bune. Copiii cu abilități sociale slab dezvoltate (copiii care se comportă agresiv, fizic sau verbal, copiii care au dificultăți de a se integra într-un grup) prezintă o probabilitate crescută de a dezvolta probleme de comportament.

Cele mai importante noțiuni, pe care copiii trebuie să le deprindă în familie, în cei șapte ani de acasă, sunt: răbdarea, bunătatea, empatia, buna cuviință, altruismul, optimismul. Toate acestea vor fi consolidate și dezvoltate în cadrul procesului instructiv-educativ, pe parcursul anilor de școală. Dar faptul că în familie copiii au deprins deja aceste norme sociale, vor asigura dezvoltarea corectă și armonioasă a viitorului adolescent și adult al societății. Se construiește mai ușor pe niște baze bine clădite și corect asimilate.

Răbdarea: când îl învățăm pe copil să aștepte liniștit, să amâne satisfacerea unei plăceri, să își urmeze scopul cu perseverență, să nu bată din picior pentru că „toate” i se cuvin doar lui, am pus o piatră extraordinară la temelie caracterului său.

Bunătatea: se învață mai ales prin urmarea exemplului personal al părinților. Să nu râdă niciodată de nimeni, să se poarte frumos cu copiii, mai ales față de cei cu nevoi speciale, să poarte de grijă. **Să nu invidieze**, să nu se recurgă la comparații, să nu se încurajeze excesiv spiritul de competiție. Cel mic e bine să învețe că își este suficient sieși exact așa cum este, iar darurile și avantajele altora nu-i vor știrbi din calitățile lui.

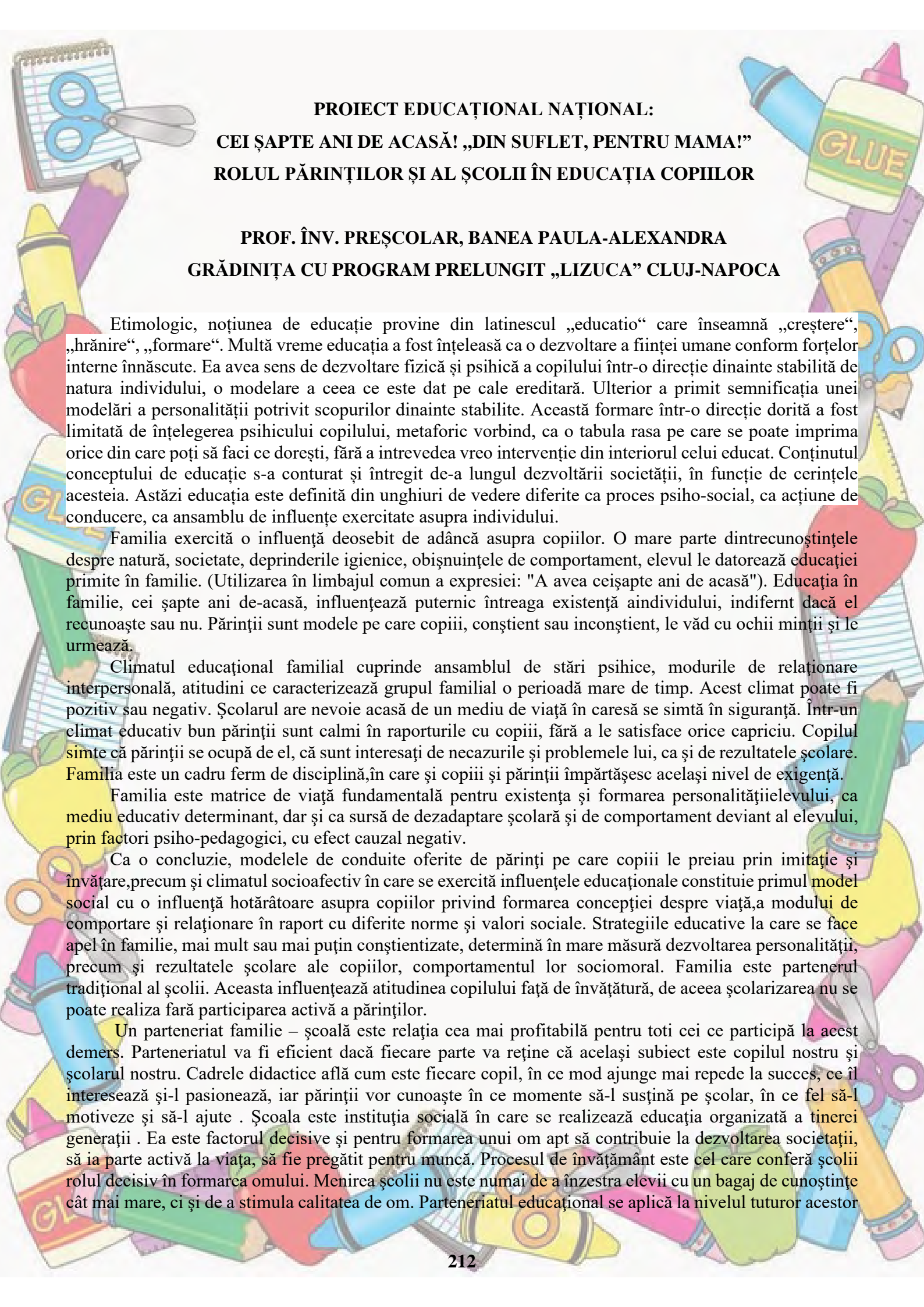
Bună cuviință: este una dintre lecțiile de la sine-înțelese pentru cei șapte ani de-acasă. Este una din lecțiile cel mai dificil de predat! E nevoie de multă consecvență pentru ca să „predai” copilului bune maniere, respect pentru oameni și bunurile lor și o purtare frumoasă în public. Din nou, pilda comportamentului părinților va vorbi mai mult decât o mie de cuvinte.

A decorative border surrounds the text, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a yellow crayon, a red apple, a glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a blue notebook, a yellow apple, orange scissors, a blue crayon, a yellow crayon, a glue stick labeled 'GL', a green pencil, a red apple, a blue crayon, a yellow notebook, orange scissors, a pink crayon, a green apple, a blue crayon, and a yellow crayon. On the right side, from top to bottom, there is a pink crayon, a blue notebook, a red apple, a yellow notebook, blue scissors, a green pencil, a blue crayon, a yellow crayon, a pink crayon, orange scissors, a purple crayon, a blue notebook, a yellow crayon, a green apple, a blue crayon, and a yellow crayon.

Atunci când cel mic este învățat să vadă și folosul celuilalt, să lucreze în echipă, să se bucure de binele celui de lângă el, într-un cuvânt, să fie altruist și empatic, are un dar neprețuit pentru toată viața! Va ști ce înseamnă prietenia și va putea să recunoască un prieten adevărat.

O gândire optimistă : iată încă o lecție care se prinde din „zbor”. Când în casă plutește optimismul, copilul va învăța să gândească pozitiv prin imitație. Reversul e valabil. Dacă părinții se lasă măcinați de gânduri rele, dacă sunt permanent îngrijorați și sumbri, la fel vor deveni și copiii, în timp.

Așa cum am dorit să scot în evidență chiar de la titlu, un efort comun: familie-școală, părinte-profesor, va avea un impact major și un efect benefic asupra copilului-școlar. Este dovedit faptul că în situațiile în care familia este implicată în educația timpurie a copilului și apoi în instruirea școlară și menținerea unei legături strânse cu școala prin dascălii ei, rezultatele copilului sunt mult mai bune pe toate planurile dezvoltării sale: comportamental, psiho-emoțional și cognitiv.

**PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL:
CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ! „DIN SUFLET, PENTRU MAMA!”
ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR**

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR, BANEA PAULA-ALEXANDRA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT „LIZUCA” CLUJ-NAPOCA**

Etimologic, noțiunea de educație provine din latinescul „educatio“ care înseamnă „creștere“, „hrănire“, „formare“. Multă vreme educația a fost înțeleasă ca o dezvoltare a ființei umane conform forțelor interne înnăscute. Ea avea sens de dezvoltare fizică și psihică a copilului într-o direcție dinainte stabilită de natura individului, o modelare a ceea ce este dat pe cale ereditară. Ulterior a primit semnificația unei modelări a personalității potrivit scopurilor dinainte stabilite. Această formare într-o direcție dorită a fost limitată de înțelegerea psihicului copilului, metaforic vorbind, ca o tabula rasa pe care se poate imprima orice din care poți să faci ce dorești, fără a întrevădea vreo intervenție din interiorul celui educat. Conținutul conceptului de educație s-a conturat și întregit de-a lungul dezvoltării societății, în funcție de cerințele acesteia. Astăzi educația este definită din unghiuri de vedere diferite ca proces psiho-social, ca acțiune de conducere, ca ansamblu de influențe exercitate asupra individului.

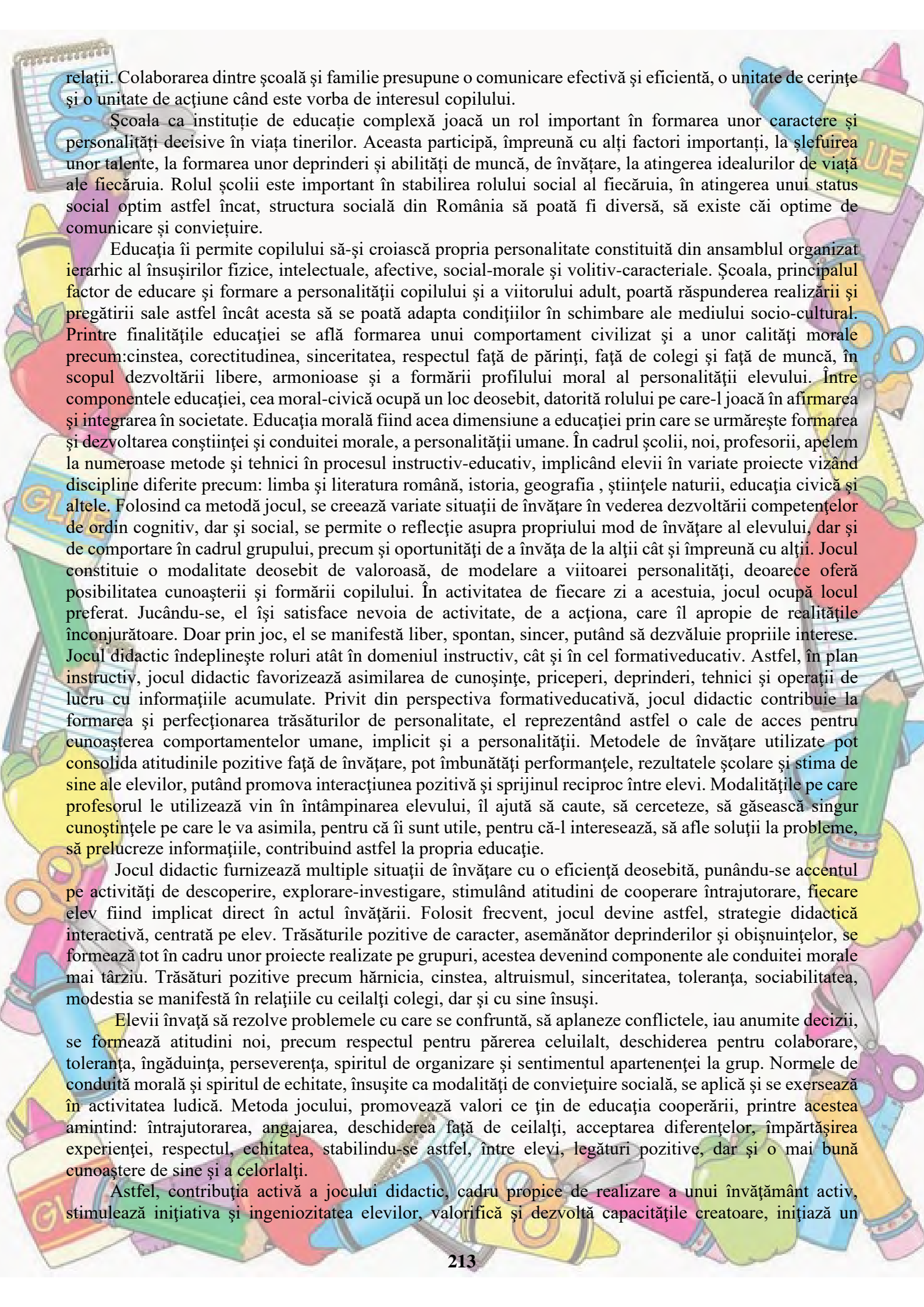
Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintrecunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. (Utilizarea în limbajul comun a expresiei: "A avea ceișapte ani de acasă"). Educația în familie, cei șapte ani de-acasă, influențează puternic întreaga existență a individului, indiferent dacă el recunoaște sau nu. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează.

Climatul educațional familial cuprinde ansamblul de stări psihice, modurile de relaționare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial o perioadă mare de timp. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ. Școlarul are nevoie acasă de un mediu de viață în care să se simtă în siguranță. Într-un climat educativ bun părinții sunt calmi în raporturile cu copiii, fără a le satisface orice capriciu. Copilul simte că părinții se ocupă de el, că sunt interesați de necazurile și problemele lui, ca și de rezultatele școlare. Familia este un cadru ferm de disciplină, în care și copiii și părinții împărtășesc același nivel de exigență.

Familia este matrice de viață fundamentală pentru existența și formarea personalității elevului, ca mediu educativ determinant, dar și ca sursă de dezadaptare școlară și de comportament deviant al elevului, prin factori psiho-pedagogici, cu efect cauzal negativ.

Ca o concluzie, modelele de conduite oferite de părinți pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral. Familia este partenerul tradițional al școlii. Aceasta influențează atitudinea copilului față de învățatură, de aceea școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor

relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

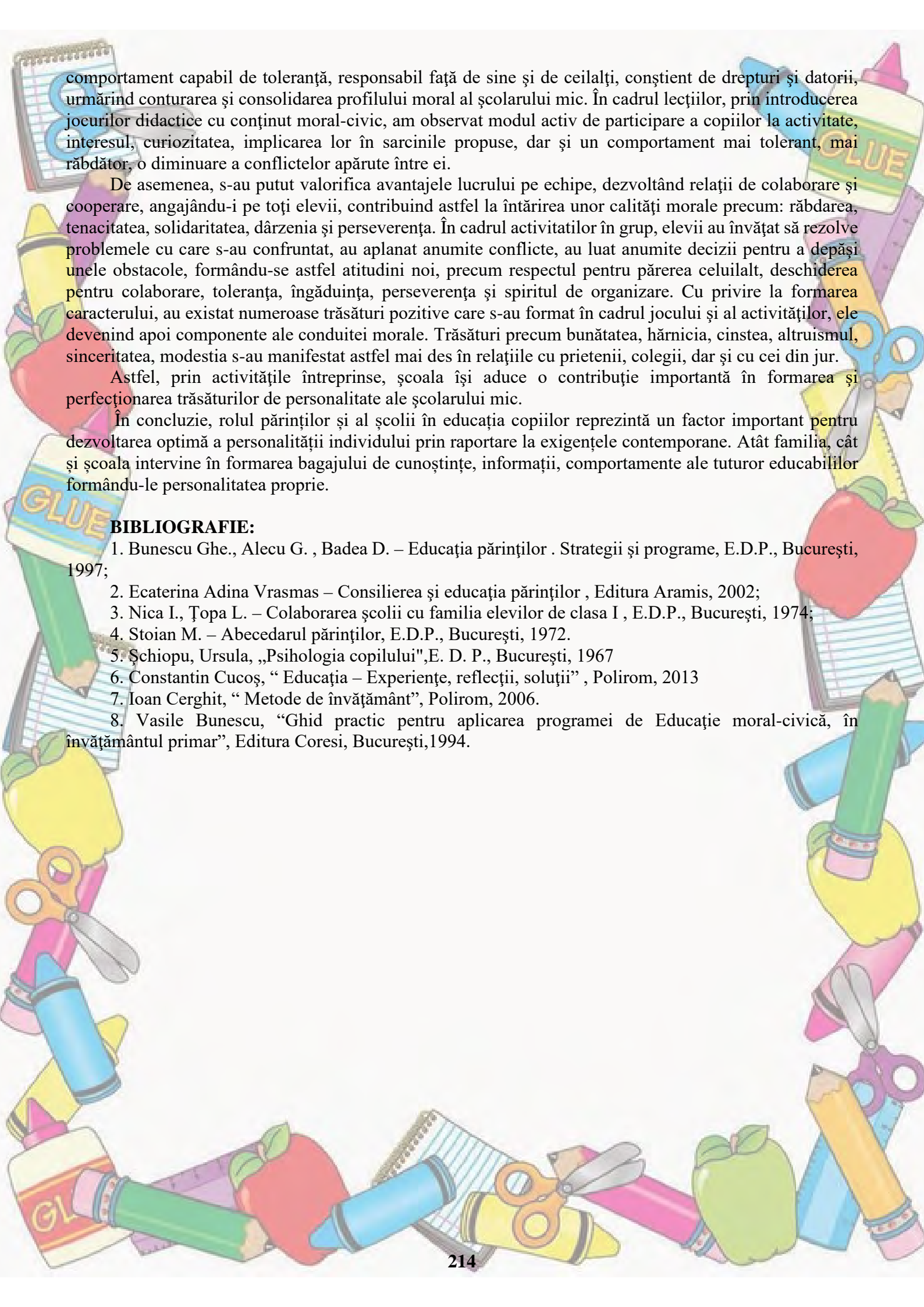
Școala ca instituție de educație complexă joacă un rol important în formarea unor caractere și personalități decisive în viața tinerilor. Aceasta participă, împreună cu alți factori importanți, la șlefuirea unor talente, la formarea unor deprinderi și abilități de muncă, de învățare, la atingerea idealurilor de viață ale fiecăruia. Rolul școlii este important în stabilirea rolului social al fiecăruia, în atingerea unui status social optim astfel încât, structura socială din România să poată fi diversă, să existe căi optime de comunicare și conviețuire.

Educația îi permite copilului să-și croiască propria personalitate constituită din ansamblul organizat ierarhic al însușirilor fizice, intelectuale, afective, social-morale și volitiv-caracteriale. Școala, principalul factor de educare și formare a personalității copilului și a viitorului adult, poartă răspunderea realizării și pregătirii sale astfel încât acesta să se poată adapta condițiilor în schimbare ale mediului socio-cultural. Printre finalitățile educației se află formarea unui comportament civilizată și a unor calități morale precum: cinstea, corectitudinea, sinceritatea, respectul față de părinți, față de colegi și față de muncă, în scopul dezvoltării libere, armonioase și a formării profilului moral al personalității elevului. Între componentele educației, cea moral-civică ocupă un loc deosebit, datorită rolului pe care-l joacă în afirmarea și integrarea în societate. Educația morală fiind cea dimensiune a educației prin care se urmărește formarea și dezvoltarea conștiinței și conduitei morale, a personalității umane. În cadrul școlii, noi, profesorii, apelem la numeroase metode și tehnici în procesul instructiv-educativ, implicând elevii în variate proiecte vizând discipline diferite precum: limba și literatura română, istoria, geografia, științele naturii, educația civică și altele. Folosind ca metodă jocul, se creează variate situații de învățare în vederea dezvoltării competențelor de ordin cognitiv, dar și social, se permite o reflecție asupra propriului mod de învățare al elevului, dar și de comportare în cadrul grupului, precum și oportunități de a învăța de la alții cât și împreună cu alții. Jocul constituie o modalitate deosebit de valoroasă, de modelare a viitoarei personalități, deoarece oferă posibilitatea cunoașterii și formării copilului. În activitatea de fiecare zi a acestuia, jocul ocupă locul preferat. Jucându-se, el își satisface nevoia de activitate, de acțiune, care îl apropie de realitățile înconjurătoare. Doar prin joc, el se manifestă liber, spontan, sincer, putând să dezvăluie propriile interese. Jocul didactic îndeplinește roluri atât în domeniul instructiv, cât și în cel formativ-educativ. Astfel, în plan instructiv, jocul didactic favorizează asimilarea de cunoștințe, priceperi, deprinderi, tehnici și operații de lucru cu informațiile acumulate. Privit din perspectiva formativ-educativă, jocul didactic contribuie la formarea și perfecționarea trăsăturilor de personalitate, el reprezentând astfel o cale de acces pentru cunoașterea comportamentelor umane, implicit și a personalității. Metodele de învățare utilizate pot consolida atitudinile pozitive față de învățare, pot îmbunătăți performanțele, rezultatele școlare și stima de sine ale elevilor, putând promova interacțiunea pozitivă și sprijinul reciproc între elevi. Modalitățile pe care profesorul le utilizează vin în întâmpinarea elevului, îl ajută să caute, să cerceteze, să găsească singur cunoștințele pe care le va asimila, pentru că îi sunt utile, pentru că-l interesează, să afle soluții la probleme, să prelucraze informațiile, contribuind astfel la propria educație.

Jocul didactic furnizează multiple situații de învățare cu o eficiență deosebită, punându-se accentul pe activități de descoperire, explorare-investigare, stimulând atitudini de cooperare întrajutorare, fiecare elev fiind implicat direct în actul învățării. Folosit frecvent, jocul devine astfel, strategie didactică interactivă, centrată pe elev. Trăsăturile pozitive de caracter, asemănător deprinderilor și obișnuințelor, se formează tot în cadru unor proiecte realizate pe grupuri, acestea devenind componente ale conduitei morale mai târziu. Trăsături pozitive precum hărnicia, cinstea, altruismul, sinceritatea, toleranța, sociabilitatea, modestia se manifestă în relațiile cu ceilalți colegi, dar și cu sine însuși.

Elevii învață să rezolve problemele cu care se confruntă, să aplaneze conflictele, iau anumite decizii, se formează atitudini noi, precum respectul pentru părerea celuilalt, deschiderea pentru colaborare, toleranța, îngăduința, perseverența, spiritul de organizare și sentimentul apartenenței la grup. Normele de conduită morală și spiritul de echitate, însușite ca modalități de conviețuire socială, se aplică și se exersează în activitatea ludică. Metoda jocului, promovează valori ce țin de educația cooperării, printre acestea amintind: întrajutorarea, angajarea, deschiderea față de ceilalți, acceptarea diferențelor, împărtășirea experienței, respectul, echitatea, stabilindu-se astfel, între elevi, legături pozitive, dar și o mai bună cunoaștere de sine și a celorlalți.

Astfel, contribuția activă a jocului didactic, cadru propice de realizare a unui învățământ activ, stimulează inițiativa și ingeniozitatea elevilor, valorifică și dezvoltă capacitățile creatoare, inițiază un

comportament capabil de toleranță, responsabil față de sine și de ceilalți, conștient de drepturi și datorii, urmărind conturarea și consolidarea profilului moral al școlarului mic. În cadrul lecțiilor, prin introducerea jocurilor didactice cu conținut moral-civic, am observat modul activ de participare a copiilor la activitate, interesul, curiozitatea, implicarea lor în sarcinile propuse, dar și un comportament mai tolerant, mai răbdător, o diminuare a conflictelor apărute între ei.

De asemenea, s-au putut valorifica avantajele lucrului pe echipe, dezvoltând relații de colaborare și cooperare, angajându-i pe toți elevii, contribuind astfel la întărirea unor calități morale precum: răbdarea, tenacitatea, solidaritatea, dârzenia și perseverența. În cadrul activităților în grup, elevii au învățat să rezolve problemele cu care s-au confruntat, au aplanat anumite conflicte, au luat anumite decizii pentru a depăși unele obstacole, formându-se astfel atitudini noi, precum respectul pentru părerea celuilalt, deschiderea pentru colaborare, toleranța, îngăduința, perseverența și spiritul de organizare. Cu privire la formarea caracterului, au existat numeroase trăsături pozitive care s-au format în cadrul jocului și al activităților, ele devenind apoi componente ale conduitei morale. Trăsături precum bunătatea, hărnicia, cinstea, altruismul, sinceritatea, modestia s-au manifestat astfel mai des în relațiile cu prietenii, colegii, dar și cu cei din jur.

Astfel, prin activitățile întreprinse, școala își aduce o contribuție importantă în formarea și perfecționarea trăsăturilor de personalitate ale școlarului mic.

În concluzie, rolul părinților și al școlii în educația copiilor reprezintă un factor important pentru dezvoltarea optimă a personalității individului prin raportare la exigențele contemporane. Atât familia, cât și școala intervine în formarea bagajului de cunoștințe, informații, comportamente ale tuturor educabililor formându-le personalitatea proprie.

BIBLIOGRAFIE:

1. Bunescu Ghe., Alecu G. , Badea D. – Educația părinților . Strategii și programe, E.D.P., București, 1997;
2. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților , Editura Aramis, 2002;
3. Nica I., Țopa L. – Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I , E.D.P., București, 1974;
4. Stoian M. – Abecedarul părinților, E.D.P., București, 1972.
5. Șchiopu, Ursula, „Psihologia copilului”,E. D. P., București, 1967
6. Constantin Cucoș, “ Educația – Experiențe, reflecții, soluții” , Polirom, 2013
7. Ioan Cerghit, “ Metode de învățământ”, Polirom, 2006.
8. Vasile Bunescu, “Ghid practic pentru aplicarea programei de Educație moral-civică, în învățământul primar”, Editura Coresi, București, 1994.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA GRĂDINIȚĂ (FAMILIA ȘI GRĂDINIȚA – ÎMPREUNĂ ȘI ALĂTURI DE COPII)

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR
BANU MARIOARA- G.P.N. ORIZONT, RÂMNICU SĂRAT/ BUZĂU

Evoluția vieții sociale de astăzi, modificarea statutului familiei, atribuțiile crescute ale femeii, în general, fac ca rolul grădiniței să fie dominant, nu numai în ceea ce privește educația copiilor ci și a părinților. Grădinița, fiind puntea de legătură cu familia, are și rolul de a asigura părinților asistență de specialitate, infomându-i asupra etapelor de evoluție a copiilor și venind în sprijinul celor ce întâmpină dificultăți în înțelegerea rolului de părinți și îndeplinirea cu succes a educării copiilor. Pentru reușita actului educațional derulat la grupă, munca educatoarei trebuie continuată de familie.

„Copilul ajunge pentru părinții săi, după educația care o capătă: răsplată sau pedeapsă.” Jean Jacques Rousseau

Educatoarea trebuie să-i convingă pe părinți să păstreze unitate cerințele adresate preșcolarilor cu cele formulate la grădiniță. Se întâlnesc multe cazuri în care părinții își trimit copiii la grădiniță pentru a primi educația pe care ei ar trebui să le-o dea acasă. În această situație apare evidentă necesitatea sprijinirii părinților pentru a se alătura scopurilor educative în favoarea formării personalității copiilor. Sprijinul acordat părinților cuprinde trei direcții de acțiune:

- sprijinul emoțional (dăm părinților ocazia de exprimare a emoțiilor fără critică sau condamnare);
- sprijinul informațional (dăm părinților ocazia de a înțelege propria situație și a educației copiilor lor);
- sprijinul instrumental (oferim mijloace, tehnici de rezolvare a problemelor care țin de educația copilului).

Dorințele, mult peste așteptări ale părinților privind nivelul de dezvoltare și achizițiile copilului, comparativ cu cei de vârsta lui, conduc la un dezacord între copil și familie, la o comunicare deficitară care contribuie la inhibarea copilului, la teama că nu se ridică la așteptările părinților.

Informarea și educarea părinților în ceea ce privește comportamentul copilului în afara casei este un element esențial pentru conturarea unei atitudini juste a lui, putând preveni multe conflicte care pot conduce uneori la situații ireversibile. Referindu-ne la influența pe care o are în general familia asupra personalității copilului îi vom ajuta să înțeleagă că ceea ce cred ei ca părinți, despre „viață” și „împlinirea în viață” va determina felul în care își vor educa copilul contribuind astfel la formarea concepției fundamentale a copilului despre el însuși. Scopul educației și informației preventive are în vedere realizarea unei bune relații între părinți și copiii, prevenirea unor greșeli de educație și a consecințelor manifestate în comportamentul copiilor, însușirea de către părinți a abilităților de bază prin care pot influența comportamentul copilului, evidențierea unor procedee eficiente de educație constând în atenție pozitivă din partea părinților, mai multe aprecieri pozitive, recompense, restricționarea pedepselor fizice.

Pornind de la faptul că reușita actului educațional și dezvoltarea multilaterală a copilului este condiționată de existența unei colaborări și susținerii reciproce grădiniță-familie, am derulat proiectul cu tema „Împreună și alături de ei!”. Am gândit și propus acest proiect și pentru faptul că o parte dintre copiii, cât și părinții se aflau „la început de drum” (grupa copiilor de 3 ani), deoarece grupa pe care o conduc funcționează după un program alternativ, și anume Alternativa Educațională Planul JENA, unde organizarea grupei de preșcolari se face pe verticală.

Prin inițierea acestui proiect de parteneriat, am urmărit consilierea părinților în vederea schimbării atitudinii față de educarea copilului și a îmbunătățirii relației părinte-copil. Obiectivele proiectului:

- utilizarea unor metode și tehnici adecvate de consiliere a părinților;
- asigurarea unui cadru adecvat în vederea implicării părinților în activitatea instructiv-educativă;
- îmbunătățirea relației părinte-copil în vederea înțelegerii și influențării comportamentului copilului prin însușirea unor abilități de bază;

- cunoașterea de către părinți a activităților specifice grădiniței și a importanței acestora în educarea copilului și creșterea stimei de sine;
- înregistrarea și monitorizarea calitativă a rezultatelor obținute în urma derulării activităților de consiliere în sistem on-line..

Părinții au fost foarte interesați și receptivi asupra mesajului transmis de acest proiect participând cu regularitate la activitățile propuse în format on-line, care s-au desfășurat lunar.

Tematica activităților a fost variată atât ca și conținut cât și ca formă de organizare,

Interpretările datelor culese la finalul proiectului prin aplicarea unui chestionar on-line și inițierea unor dezbateri individuale și colective cu părinții au confirmat reușita acestuia prin realizarea obiectivelor propuse. Prin participarea și implicarea în reușita proiectului părinții și-au însușit o informare și un sprijin educațional eficient în formarea propriului copil înțelegând, mai ales că situația pandemică a impus desfășurarea activităților față în față și on-line, astfel toți părinții preșcolariților s-au implicat în realizarea sarcinilor, alături de copiii lor.:

- că pot influența și controla comportamentul copilului, însușindu-și abilitățile de bază în acest sens;
- că trebuie să aibă răbdare, să nu forțeze copilul în îndeplinirea unor sarcini ci să-l facă să dorească, să participe la realizarea lor;
- să nu facă referiri, în fața copilului la nivelul de dezvoltare, deprinderile și abilitățile practice ale copiilor de aceeași vârstă sau de vârste mai mici deoarece vor accentua starea de neputință resimțită de copil sădindu-i neîncredere în sine, frustrare;
- să acorde cu consecvență atenție pozitivă, mai multe aprecieri pozitive și mai multe recompense;
- să nu cedeze impulsului de a-l lovi pe copil;
- să nu îl lase pe copil să înțeleagă că totul se poate „cumpăra” făcând un târg avantajos ci că totul se poate câștiga prin muncă și efort propriu;
- să-l încurajeze pe copil pentru a se juca cu parteneri de aceeași vârstă într-o relație în care și ei, părinții, să-i fie parteneri de joc empatizând cu copilul;
- îmbunătățirea relației mamă-copil prin acordarea de timp și mai multă înțelegere;
- să-i arate copilului că problemele lui îi preocupă sincer și că îl vor ajuta să se corecteze, încurajându-l să aibă încredere în părinți;
- să-l ajute pe copil să găsească soluția unei probleme, să-și planifice singur rezolvarea ei prin urmărirea unor pași concreți în direcția respectivă;
- să recunoască eforturile copilului chiar și atunci când nu reușește pe deplin;
- să încurajeze copilul, să mențină permanent o comunicare deschisă.

Deci, copilul trebuie să simtă că și familia este alături de el, că aici găsește înțelegere și ajutor în înlăturarea și soluționarea problemelor apărute în calea propriei dezvoltări.

Activitatea didactică desfășurată în condițiile pandemice actuale m-au condus către a găsi căi și mijloace inovative de comunicare cu copiii, și mai ales cu părinții acestora, astfel că la nivelul implicării părinților în activitatea copiilor s-au produs importante progrese, la nivel relațional, atitudinal, percepția părinților față de activitatea școlară câștigând teren important, care vor sprijini procesul didactic pe viitor.

BIBLIOGRAFIE:

- Băban, Adriana, Consiliere educațională, Imprimeria „Ardealul” Cluj, 2001.
Glava, Adina, colaboratorii, Educația timpurie, Editura Paralela 45, Pitești, 2009.

ROLUL PĂRINTILOR SI AL SCOLII IN EDUCAȚIA COPIILOR

PROF. ÎNV. PRESC. BARBĂSURĂ OANA

GRADINITA CU P.P “ALICE”

STRUCTURA A GRADINITEI P.P “MOTANUL INCALTAT”

Familia este locul în care se dezvoltă personalitatea unui copil, locul în care, prin educație, se pun bazele dezvoltării psiho-sociale ale acestuia. Implicarea familiei este o componentă principală pentru dezvoltarea armonioasă a copilului deoarece copiii sunt asemenea unui burete. Ei absorb și procesează rapid informațiile, iar părinții pot juca un rol activ în această fază, sprijinindu-i în toate nevoile necesare pentru ca aceștia să își dezvolte potențialul maxim încă de la început.

Rolul școlii este de a oferi educație tuturor copiilor. Copiii își petrec cea mai mare parte a timpului cu profesorii și colegii de clasă. Este locul în care se descoperă pe ei înșiși și își creează propria identitate pe baza experiențelor lor la școală și acasă. Prin urmare, școlile au o responsabilitate uriașă de a se asigura că aceste experiențe sunt pozitive, sigure și facilitează creșterea armonioasă a acestora. O școală nu este doar un loc în care copiii merg la cursuri, ci este prima felie de viață în afara casei. Fundamentul societății noastre stă în educație.

Părinții trebuie să sprijine învățarea care are loc în mediile școlare și acasă. Părinții care sunt în ton cu ceea ce se întâmplă în grădinița/scoala copilului lor pot stabili mai bine o legătură între ceea ce se învață la școală și ceea ce se întâmplă acasă. Un parteneriat care le permite părinților să comunice cu educatorii prin care să fie instiintati cu privire la progresul școlar, ar consolida legătura.

Implicarea părinților timpuriu extinde copilul pentru a reuși academic. Părinții care tin legătura cu profesorii copiilor lor pot extinde în continuare ceea ce copilul lor a învățat la școală. De exemplu, dacă cel mic este pasionat de muzică, părinții ar putea să-l ducă pe copil la canto etc. Având o relație cu cadrul didactic, părinții pot identifica mai ușor inclinațiile copilului, ulterior, putând să le dezvolte tipurile de inteligente spre care tinde acesta.

În concluzie, implicarea părinților sau a familiei în educația timpurie este extrem de importantă pentru dezvoltarea copilului deoarece aceștia se vor simți în siguranță. Implicarea familiei într-un cadru preșcolar poate oferi părinților șansa de a afla mai multe despre cum se dezvoltă copiii lor din punct de vedere academic. Părinții care își acordă cea mai mare parte a timpului copiilor lor vor dezvolta un stil de viață sănătos și fericit.

PĂRINȚII, EDUCATORII, ȘCOALA ȘI SOCIETATEA - MIJLOACE IMPORTANTE DE EDUCAȚIE ȘI INSTRUCȚIE

PROF. BARBU FELICIA

GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR.26 TIMIȘOARA

În educarea „puiului de om”, părinții, educatorii, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Printre problemele importante ale învățământului în această etapă de schimbare și modernizare rapidă se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia ocupă un loc privilegiat. Familia, prima școală a vieții este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial. Ca prima verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse. Întrebarea care se pune este, dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ. Realitatea ne-a dovedit că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile vieții zilnice, minimalizând rolul de factor educativ. Alte familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare copiilor le lipsesc pregătirea psihopedagogică, experiența.

Factorii care influențează azi mediul educativ sunt: noua concepție care se cristalizează asupra educației ca serviciul social și extinderea mass-media(TV). Părinții trebuie să-și întărească fundamentarea relațiilor pe baza dragostei lor față de propriii copii și pe dorința lor că aceștia să aibă performanțe și succes în viață. Aceasta nu se poate realiza dacă părinții nu cunosc personalitatea propriului copil. Educația copilului este factorul principal care dezvoltă personalitatea lui. În educația copiilor trebuie să existe între părinți o înțelegere și acord în diferite probleme și de aici decurg normal și celelalte.

În activitatea de educație în familie un rol important îl are „climatul” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma „climatul pozitiv”(favorabil) sau „climatul negativ”(nefavorabil) educației, adică formarea copilului ca cetățean, ca om.

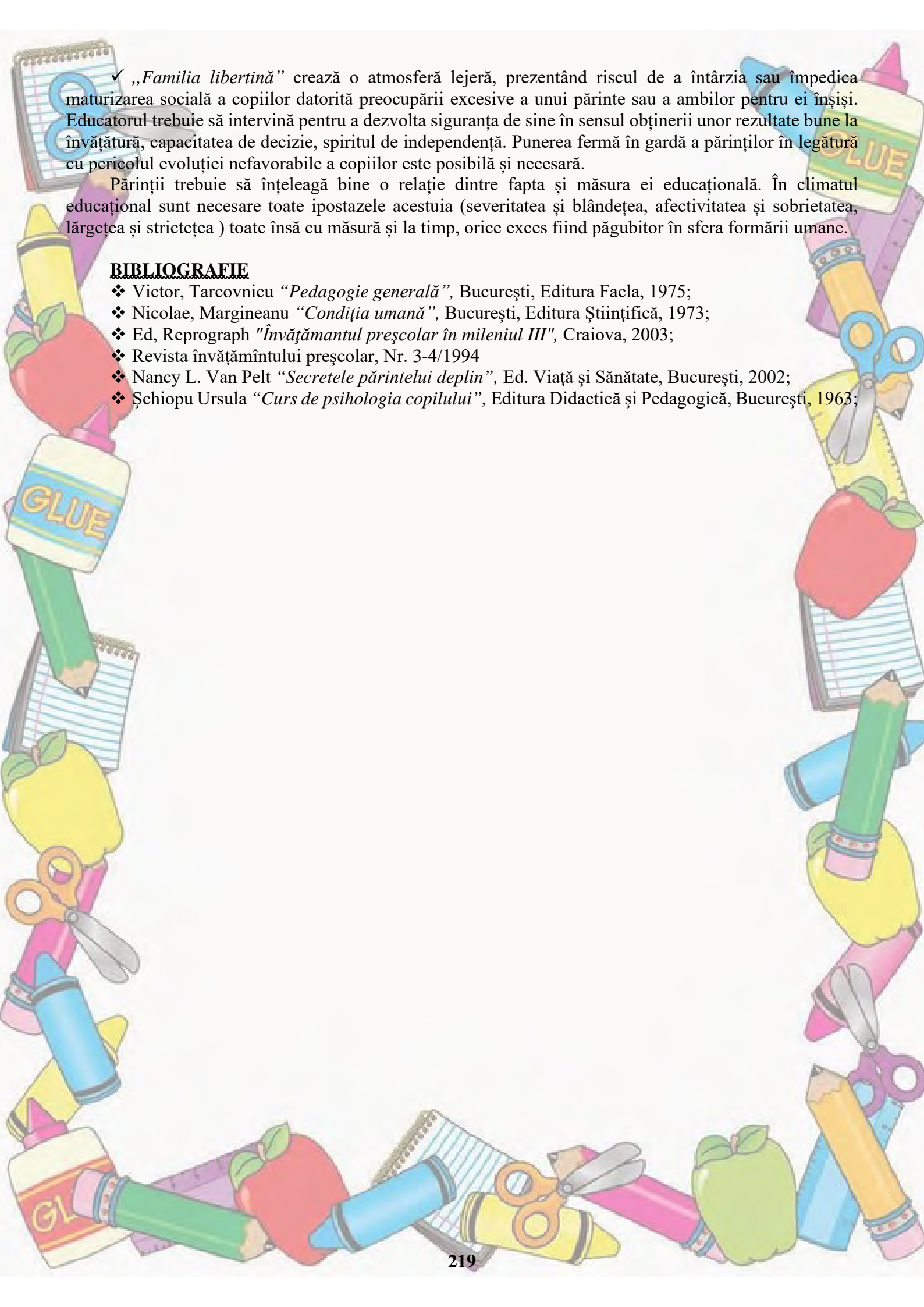
Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Voi enumera câteva din posibilele atitudini și comportamente ale părinților și implicațiile lor în formarea profilului moral al copilului:

✓ „Familia severă”-în anumite limite imprimă ordine, disciplină, seriozitate, asigură unitate și echilibrul familiei. Severitatea este necesară în raporturile educaționale din familie, dar cu măsură. Ce s-ar întâmpla în cazul în care părinții aplică copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul crește intimidat cu gândul pedepsei, ascunde greșelile făcute, simte nevoia să mintă, se îndepărtează afectiv și efectiv de părinți și își caută înțelegerea și afectivitatea în altă parte. Așa se nasc „găștile” și „bandele” de minori. Mai gravă este situația când părinții sunt împărțiți în „tabere”:unul sever și unul indulgent. Astfel se formează viitorul demagog, viitorul ipocrit, trăsături de personalitate pe care nu și le dorește nici un părinte pentru copilul său.

✓ „Familia permisivă” stă la polul opus al familiei severe, are un climat de „puf”. Asemenea copil va fi neajutorat, un egoist, un meschin, căci în familie îi este permis orice, el are numai drepturi, în timp ce părinții, doar datorii. Un asemenea copil se adaptează și se încadrează cu mari dificultăți în colectivele de școală sau mai târziu la locul de muncă.

✓ „Familia rigidă” prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsa de încredere în sine, teama de nereușită și sancțiune. Educatorul trebuie să intervină, după ce cunoaște situația reală, prin vizite la domiciliu, discuții cu părinții (în particular, nu în ședințe) sugerându-le cu discreție, tact și calm în ce mod și sub ce formă se poate atenua și echilibra severitatea. Educatorul trebuie să fie postura sfătuitorului și nu a judecătorului.

✓ „Familia libertină” crează o atmosferă lejeră, prezentând riscul de a întârzia sau împiedica maturizarea socială a copiilor datorită preocupării excesive a unui părinte sau a ambilor pentru ei înșiși. Educatorul trebuie să intervină pentru a dezvolta siguranța de sine în sensul obținerii unor rezultate bune la învățătură, capacitatea de decizie, spiritul de independență. Punerea fermă în gardă a părinților în legătură cu pericolul evoluției nefavorabile a copiilor este posibilă și necesară.

Părinții trebuie să înțeleagă bine o relație dintre fapta și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea, lărgițea și strictețea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

BIBLIOGRAFIE

- ❖ Victor, Tarcovnicu “Pedagogie generală”, București, Editura Facla, 1975;
- ❖ Nicolae, Margineanu “Condiția umană”, București, Editura Științifică, 1973;
- ❖ Ed, Reprograph “Învățământul preșcolar în mileniul III”, Craiova, 2003;
- ❖ Revista învățământului preșcolar, Nr. 3-4/1994
- ❖ Nancy L. Van Pelt “Secretele părintelui deplin”, Ed. Viață și Sănătate, București, 2002;
- ❖ Șchiopu Ursula “Curs de psihologia copilului”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1963;

“CEI 7 ANI DE ACASĂ”

**BARBU ROBERTA ALISA,
GRADINITA CU P.P. ELENA FARAGO, CRAIOVA**

Această expresie populară cu semnificații profunde este frecvent utilizată, majoritatea dintre cei care o utilizează neavând cunoștințe asupra adevăratului sens cu care este folosită. Se referă aceasta la 7 ani literali sau are un alt înțeles?

Semnificația acestei expresii este deosebit de importantă, întrucât ea poate reprezenta un adevărat ghid parental în ce privește creșterea și educarea copiilor. Cu siguranță, cu toții înțelegem că o persoană care “are cei 7 ani de acasă” a fost educată, încă de mică, într-un mediu în care i-au fost transmise norme morale înalte și reguli de politețe. Dar ce presupune acest lucru și cui îi revine această responsabilitate?

În câteva cuvinte, putem afirma că părinții sunt principalii responsabili în însuflarea valorilor morale în personalitatea copilului. Aceștia au un rol decisiv în ce privește formarea ca persoană a micului „adult”. Așadar, este esențial ca cei doi să fie bine informați cu privire la implicațiile acestui proces. Din păcate, tot mai mulți părinți se lasă copleșiți de grijile de zi cu zi și evită să acorde importanță acestei laturi a parenting-ului: educația propriilor lor copii.

Cum pot părinții să se perfecționeze în ce privește transmiterea unei educații de calitate pentru fiica/ fiul lor? Este deosebit de important ca aceștia să înceapă, cu pași mici, să le inspire copiilor, încă de la o vârstă fragedă, maniere și reguli de comportament. Fie că includ aceste acțiuni în rutinele zilnice, fie că aleg momente în care atmosfera le permite să comunice cu copiii lor, cert este că aceștia au nevoie să fie îndrumați în ce privește manierele, comportamentele sociale cât și recunoașterea propriilor greșeli și inițierea demersurilor de ameliorare a consecințelor. Părinții nu trebuie să uite să le insuflă copiilor și sentimente de acceptare și înțelegere față de diversitate, sentimente absolut necesare în societatea de astăzi.

De ce este atât de important ca ambii părinți să colaboreze spre cultivarea “celor 7 ani de acasă” în caracterul copilului? Primii 7 ani de viață reprezintă o perioadă decisivă în viața celor mici, deoarece în această perioadă ei sunt expuși și deschiși să achiziționeze cea mai mare cantitate de cunoștințe din întreg parcursul uman. Așadar este foarte indicat ca părinții, în cunoștință de cauză, să depună toate eforturile posibile pentru a profita de această capacitate uluitoare a copilului.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

PROFESOR BĂRBUȚĂ CAMELIA,

LICEUL DE ARTE „BĂLAȘA DOAMNA”- TÂRGOVIȘTE

“Cuvântul educație derivă din substantivul „educatio”, care înseamnă creștere, hrănire, cultivare. Educația are sarcina de a pregăti omul ca element activ al vieții sociale.”¹

“Platon definea educația ca fiind „arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelor care dispun de ele.”² Observăm de aici că această deosebit de importantă activitate nu poate fi dusă la bun sfârșit decât printr-o deplină colaborare între școală și familie. Trebuie să ținem cont că menirea cea mai înaltă a educației nu este doar aceea de a comunica informații, ci de a transforma caracterul. O asemenea educație oferă mai mult decât doar o disciplină a minții sau o pregătire fizică. Ea întărește caracterul și fortifică mintea.

Ideile legate de educație sunt prea înguste și superficiale. Se face simțită nevoia unei sfere mai largi, a unui țel mai înalt. Adevărata educație înseamnă mai mult decât urmarea unei anumite școli și învățarea unor lecții. Ea are de-a face cu modelarea întregii ființe și cu toată perioada vieții omului. Este dezvoltarea armonioasă a puterilor fizice, intelectuale și emoționale. Îl pregătește pe elev pentru dorința de a trăi în această lume ca un adevărat cetățean care aduce plus-valoare în tot ce face.

Lumea a avut din cele mai vechi timpuri mari învățători, oameni cu un intelect uriaș, cercetători neobosiți, ale căror descoperiri și idei au stimulat gândirea și au deschis înaintea ochilor câmpuri vaste ale cunoașterii, onorați ca fiind călăuze și binefăcători ai semenilor lor. Putem găsi învățători ai lumii în toate timpurile, chiar și în zilele noastre, oameni de la care se adapă o lume întregă. Să nu-i uităm însă pe cei care sunt cel mai aproape de elevi, pe părinții care sunt cei mai interesați în educarea copiilor lor, dar, din nefericire, din ce în ce mai ocupați, plecați de acasă, nepregătiți, indiferenți, neglijenți....

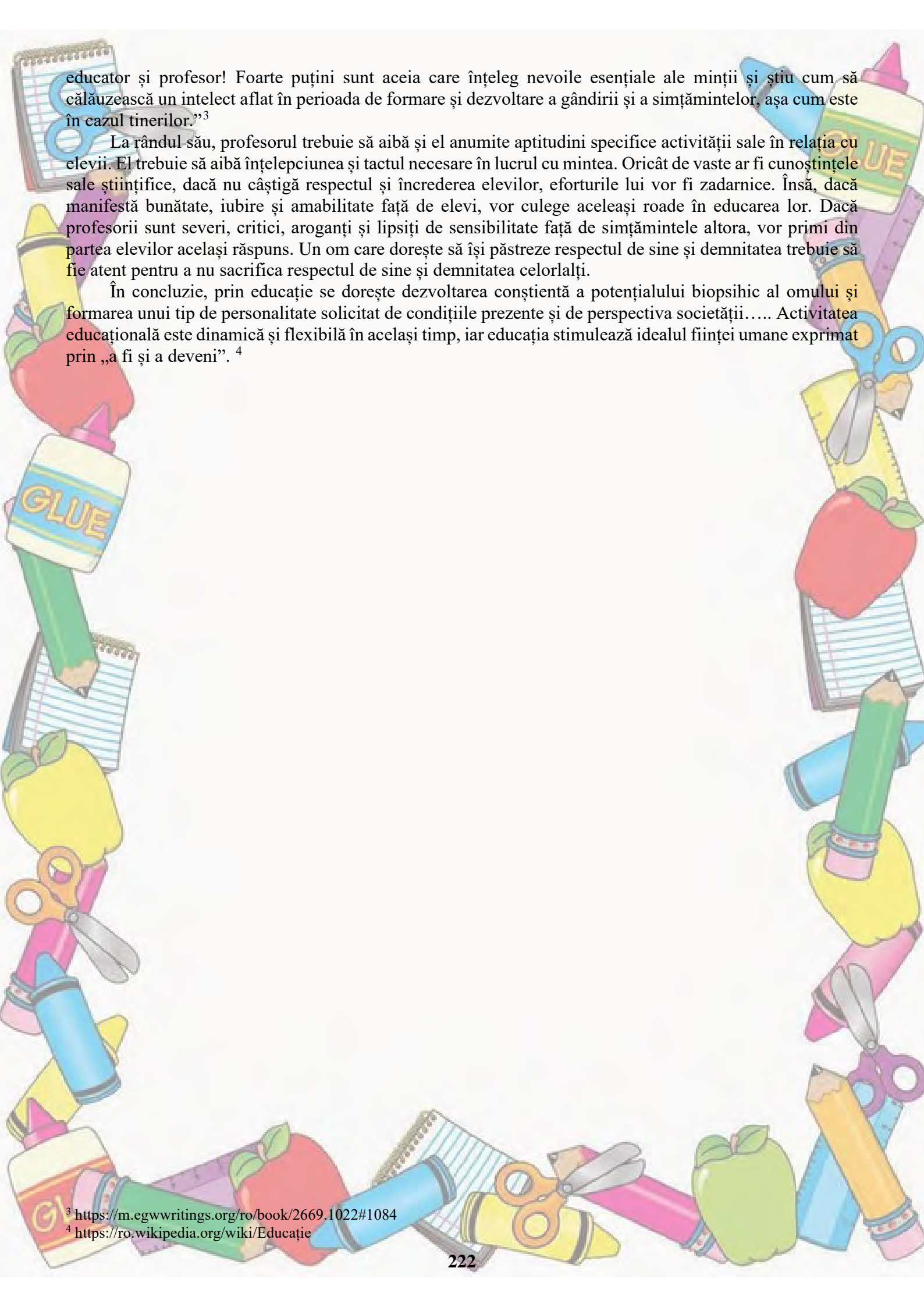
Înțelegem că părinții sunt într-o foarte mare măsură răspunzători pentru modelarea caracterelor copiilor lor. Privind la copiii lor, ei ar trebui să urmărească armonia și echilibrul. Motivul pentru care există atât de puține minți bine echilibrate în societate este că părinții au fost prea neglijenți în îndeplinirea datoriei de a încuraja dezvoltarea calităților copiilor lor și de a corecta defectele caracterelor lor. Ei uită faptul că au obligația cea mai înaltă de a veghea asupra înclinațiilor fiecărui copil, ceea ce presupune că este de datoria lor să își educe copiii în formarea unor obiceiuri bune și a unui mod de gândire sănătos. Deși în primii ani de viață nu se poate acorda o importanță prea mare educării intelectuale, lecțiile care trebuie predate copiilor în primii șapte ani de viață au o mai mare influență în formarea caracterului decât tot ce învață în anii următori.

În calitatea lor de educatori, părinții ar trebui să-i privească cu cea mai mare grijă pe copiii lor. Ei nu ar trebui să uite de anii propriei lor copilării, gândindu-se cât de mult doreau după simpatie și dragoste și cât de nedreptățiți se simțeau atunci când erau respinși și certați cu asprime. Ei au nevoie să încerce să se simtă din nou tineri și să se coboare la mintea copiilor lor, pentru a le înțelege sensibilitățile, nevoile și slăbiciunile. În educarea copiilor lor trebuie să fie fermi, dar în același timp plini de o iubire înțelegătoare. Părinții care doresc să-și educe copiii cu succes trebuie să se conducă mai întâi pe ei înșiși. Să nu uităm că un copil nu face ceea ce i se spune, ci ceea ce vede la părinții săi că fac. Dacă părinții doresc ca în familia lor să fie dezvoltate anumite deprinderi, atunci trebuie ca ei înșiși să le cultive. Astfel, dacă și-ar dori ca în casă să fie rostite numai cuvinte plăcute, atunci copiii trebuie să audă numai cuvinte plăcute ieșind de pe buzele lor. Părinții să nu uite că educația copiilor lor se face nu atât prin învățături, cât mai ales prin exemplul lor personal.

“În educarea tinerilor, cea mai mare atenție trebuie să fie acordată diversificării metodelor de instruire, prin care pot fi evidențiate capacitățile nobile și înalte ale minții. Părinții și profesorii sunt în mod categoric descalificați pentru lucrarea de educare a copiilor, dacă nu au învățat mai întâi lecțiile autocontrolului, răbdării, blândetii, amabilității și iubirii. Ce poziție importantă este aceea de părinte,

¹ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Educație>

² idem

educator și profesor! Foarte puțini sunt aceia care înțeleg nevoile esențiale ale minții și știu cum să călăuzească un intelect aflat în perioada de formare și dezvoltare a gândirii și a simțămintelor, așa cum este în cazul tinerilor.”³

La rândul său, profesorul trebuie să aibă și el anumite aptitudini specifice activității sale în relația cu elevii. El trebuie să aibă înțelepciunea și tactul necesare în lucrul cu mintea. Oricât de vaste ar fi cunoștințele sale științifice, dacă nu câștigă respectul și încrederea elevilor, eforturile lui vor fi zadarnice. Însă, dacă manifestă bunătate, iubire și amabilitate față de elevi, vor culege aceleași roade în educarea lor. Dacă profesorii sunt severi, critici, aroganți și lipsiți de sensibilitate față de simțămintele altora, vor primi din partea elevilor același răspuns. Un om care dorește să își păstreze respectul de sine și demnitatea trebuie să fie atent pentru a nu sacrifica respectul de sine și demnitatea celorlalți.

În concluzie, prin educație se dorește dezvoltarea conștientă a potențialului biopsihic al omului și formarea unui tip de personalitate solicitat de condițiile prezente și de perspectiva societății..... Activitatea educațională este dinamică și flexibilă în același timp, iar educația stimulează idealul ființei umane exprimat prin „a fi și a deveni”.⁴

³ <https://m.egwwritings.org/ro/book/2669.1022#1084>

⁴ <https://ro.wikipedia.org/wiki/Educație>

FAMILIA ȘI ȘCOALA FACTORI DETERMINANȚI ÎN FORMAREA COPILULUI PENTRU VIAȚĂ

BARCAN MARIA
LICEUL TEHNOLOGIC DIMITRIE LEONIDA
PIATRA NEAMȚ

Principalii factori care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia.

Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, transmiterea primelor cunoștințe, sentimente, virtuți.

Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic.

La alegerea școlii de către părinți contează tipul de școală, tradiția, dotarea materială a școlii, conținutul învățământului, dar nu în ultimul rând calitatea cadrelor didactice.

Copilul reprezintă elementul central în educație. Educația trebuie centrată pe elev, iar finalitatea ei să fie formarea capacității elevului de a se adapta la realitatea socială.

Școala alături de familie influențează prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului. Educarea elevului se situează în egală măsură, în familie și școală.

Meritul familiei îl reprezintă formarea temeliei individualității copilului, încă de la vârstă fragedă. Mediul familial oferă primele ocazii de stabilire a unor relații sociale, de comunicare afectivă și verbală. Climatul familial își pune amprenta pe personalitatea sa.

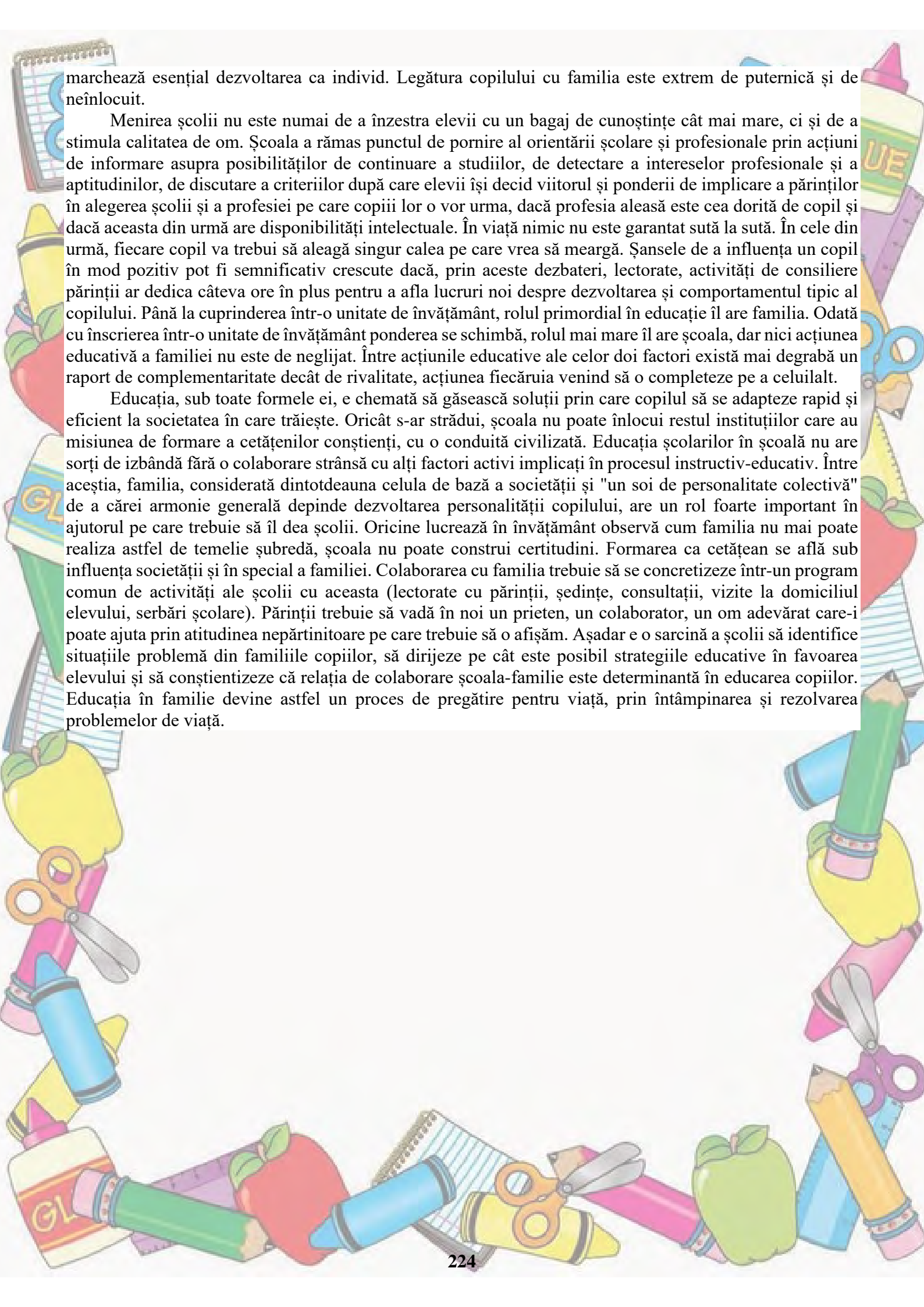
Odată cu intrarea copilului în școală, funcțiile educative ale familiei nu încetează, ci se amplifică, în sprijinirea rolului de elev. Profesorii trebuie să colaboreze cu familia, să facă în așa fel încât să-l facă un aliat și să se sprijine reciproc în munca de educație. Alături de școală, familia exercită cea mai mare influență asupra copilului, iar scopul acțiunilor lor trebuie să fie unitar.

Familia, prin condițiile oferite, prin înțelegerea corectă a manifestărilor copiilor, prin contribuția în largirea orizontului profesional al acestora și prin oferirea unor modele pozitive de conviețuire socială contribuie la pășirea corectă a tânărului în viață. Familia poate stimula elevul, îl poate mobiliza în acțiuni legate de un anumit domeniu de activitate față de care manifestă aderență și pentru care prezintă mai multă garanție, în valorificarea capacităților proprii. Părintele își poate da mai bine seama de toate acestea în colaborare cu școala.

Familia trebuie să se preocupe de asigurarea unui trai decent, să apere copilul de pericole, să le ofere condiții de odihnă și învățatură, să se îngrijească de starea lor de sănătate, să le formeze deprinderi de igienă, să le dezvolte gustul pentru lectură. Copiii își formează deprinderi de comportament civilizată tot în familie: respect, politețe, cinste, decență. Părinții reprezintă un exemplu pentru copil, tot ei trebuie să-l îndrume să fie sociabil, bun coleg și prieten. Familia realizează contactul cu frumusețile naturii și se preocupă de cultura estetică. Copilul are nevoie să fie ajutat, apărat, călăuzit, să se simtă important pentru cei din jur său.

O comunicare eficientă învățător – familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamente negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și dezvoltare a relației școală-familie. De aceea ar trebui cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă.

Fără sprijinul activ al părinților, școala nu poate realiza obiectivele educaționale stabilite, oricât de competenți ar fi educatorii. Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea actuală va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Aspirațiile, rezultatele și sprijinul social și familial constituie trei aspecte ale unei interacțiuni dinamice între copilul individual și cercul său imediat. Implicarea părinților joacă un rol semnificativ în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi

marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit.

Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Școala a rămas punctul de pornire al orientării școlare și profesionale prin acțiuni de informare asupra posibilităților de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale și a aptitudinilor, de discutare a criteriilor după care elevii își decid viitorul și ponderii de implicare a părinților în alegerea școlii și a profesiei pe care copiii lor o vor urma, dacă profesia aleasă este cea dorită de copil și dacă aceasta din urmă are disponibilități intelectuale. În viață nimic nu este garantat sută la sută. În cele din urmă, fiecare copil va trebui să aleagă singur calea pe care vrea să meargă. Șansele de a influența un copil în mod pozitiv pot fi semnificativ crescute dacă, prin aceste dezbateri, lectorate, activități de consiliere părinții ar dedica câteva ore în plus pentru a afla lucruri noi despre dezvoltarea și comportamentul tipic al copilului. Până la cuprinderea într-o unitate de învățământ, rolul primordial în educație îl are familia. Odată cu înscrierea într-o unitate de învățământ ponderea se schimbă, rolul mai mare îl are școala, dar nici acțiunea educativă a familiei nu este de neglijat. Între acțiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate decât de rivalitate, acțiunea fiecăruia venind să o completeze pe a celuilalt.

Educația, sub toate formele ei, e chemată să găsească soluții prin care copilul să se adapteze rapid și eficient la societatea în care trăiește. Oricât s-ar strădui, școala nu poate înlocui restul instituțiilor care au misiunea de formare a cetățenilor conștienți, cu o conduită civilizată. Educația școlară în școală nu are sorti de izbândă fără o colaborare strânsă cu alți factori activi implicați în procesul instructiv-educativ. Între aceștia, familia, considerată dintotdeauna celula de bază a societății și "un soi de personalitate colectivă" de a cărei armonie generală depinde dezvoltarea personalității copilului, are un rol foarte important în ajutorul pe care trebuie să îl dea școlii. Oricine lucrează în învățământ observă cum familia nu mai poate realiza astfel de temelie șubredă, școala nu poate construi certitudini. Formarea ca cetățean se află sub influența societății și în special a familiei. Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activități ale școlii cu aceasta (lectorate cu părinții, ședințe, consultații, vizite la domiciliul elevului, serbări școlare). Părinții trebuie să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Așadar e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor. Educația în familie devine astfel un proces de pregătire pentru viață, prin întâmpinarea și rezolvarea problemelor de viață.

EDUCAȚIA ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

ED. BÁRDI GYÖNGYI-ÁGNES

LIT., „HORVÁTH JÁNOS”-MARGHITA

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!” Danion Vasile

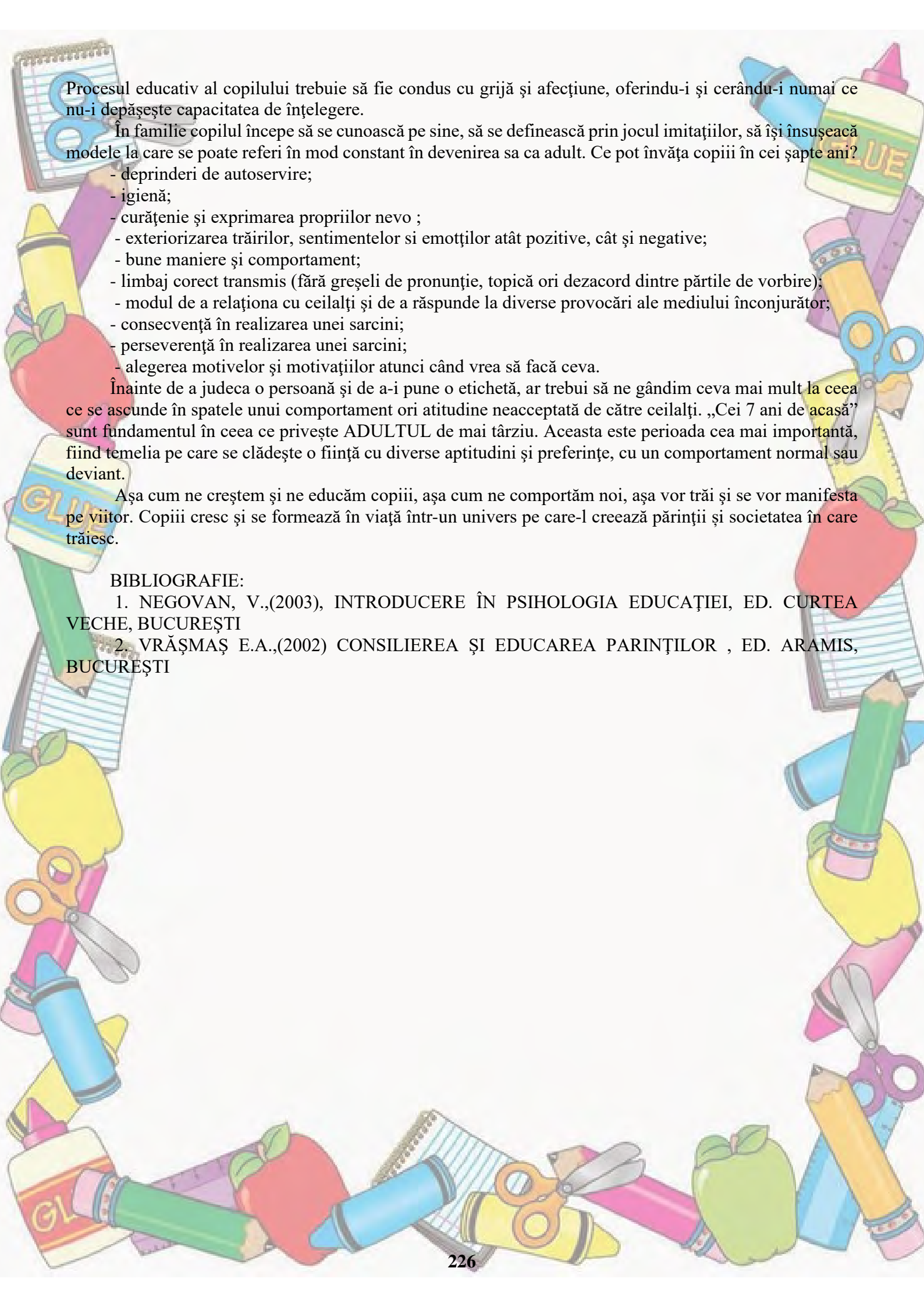
Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Politețea, buna-cuviință și bunele maniere sunt „lucruri” care se învață. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici, apoi la grădiniță și abia apoi la școală. Fiecare copil este bine să știe, că dacă este politicos și are conduită frumoasă cu cei din jur, ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși cu ei.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți. Atunci când spunem despre un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Toate aceste aspecte sunt induse de familia copilului și de oamenii din jurul lui, mai ales până la vârsta de 3 ani. Copiii vor prelua din familia lor comportamentul părinților, limbajul părinților și modul lor de a se exprima verbal cât și fizic. Este vital ca aceștia să crească într-un mediu prielnic și să aibă parte doar de exemple pozitive în jurul lor. De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne depășește atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special. Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

În cadrul familiei se desprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Familia trebuie să fie un colectiv sănătos, între aceștia să fie relații de înțelegere, respect, înțelegere, să trăiască în deplină armonie, să ducă o viață cinstită, onestă. Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Procesul educativ al copilului trebuie să fie condus cu grijă și afecțiune, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, să își însușească modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi ;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative;
- bune maniere și comportament;
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire);
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător;
- consecvență în realizarea unei sarcini;
- perseverență în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți. „Cei 7 ani de acasă” sunt fundamentul în ceea ce privește ADULTUL de mai târziu. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant.

Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții și societatea în care trăiesc.

BIBLIOGRAFIE:

1. NEGOVAN, V.,(2003), INTRODUCERE ÎN PSIHLOGIA EDUCAȚIEI, ED. CURTEA VECHĂ, BUCUREȘTI
2. VRĂȘMAȘ E.A.,(2002) CONSILIEREA ȘI EDUCAREA PARINȚILOR , ED. ARAMIS, BUCUREȘTI

ȘCOALA ȘI FAMILIA-PARTENERI ÎN EDUCAȚIE

PROF. ÎNV. PRIMAR, BARNA IRINA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ PIȘCOLT

Pornind de la idea că familia este primul microunivers al copiilor și înțelegerea ei este esențială pentru relațiile pe care le vor dezvolta în viitor în plan personal și profesional, scopul primordial al școlii este de a realiza parteneriate adevărate cu părinții copiilor.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru a asigura reușita școlară.

Fără sprijinul activ al părinților, școala nu poate realiza obiectivele educaționale stabilite, oricât de competenți ar fi dascălii. Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea actuală va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Aspirațiile, rezultatele și sprijinul social și familial constituie trei aspecte ale unei interacțiuni dinamice între copilul individual și cercul său imediat. Implicarea părinților joacă un rol semnificativ în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș.a.. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor.

Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură.

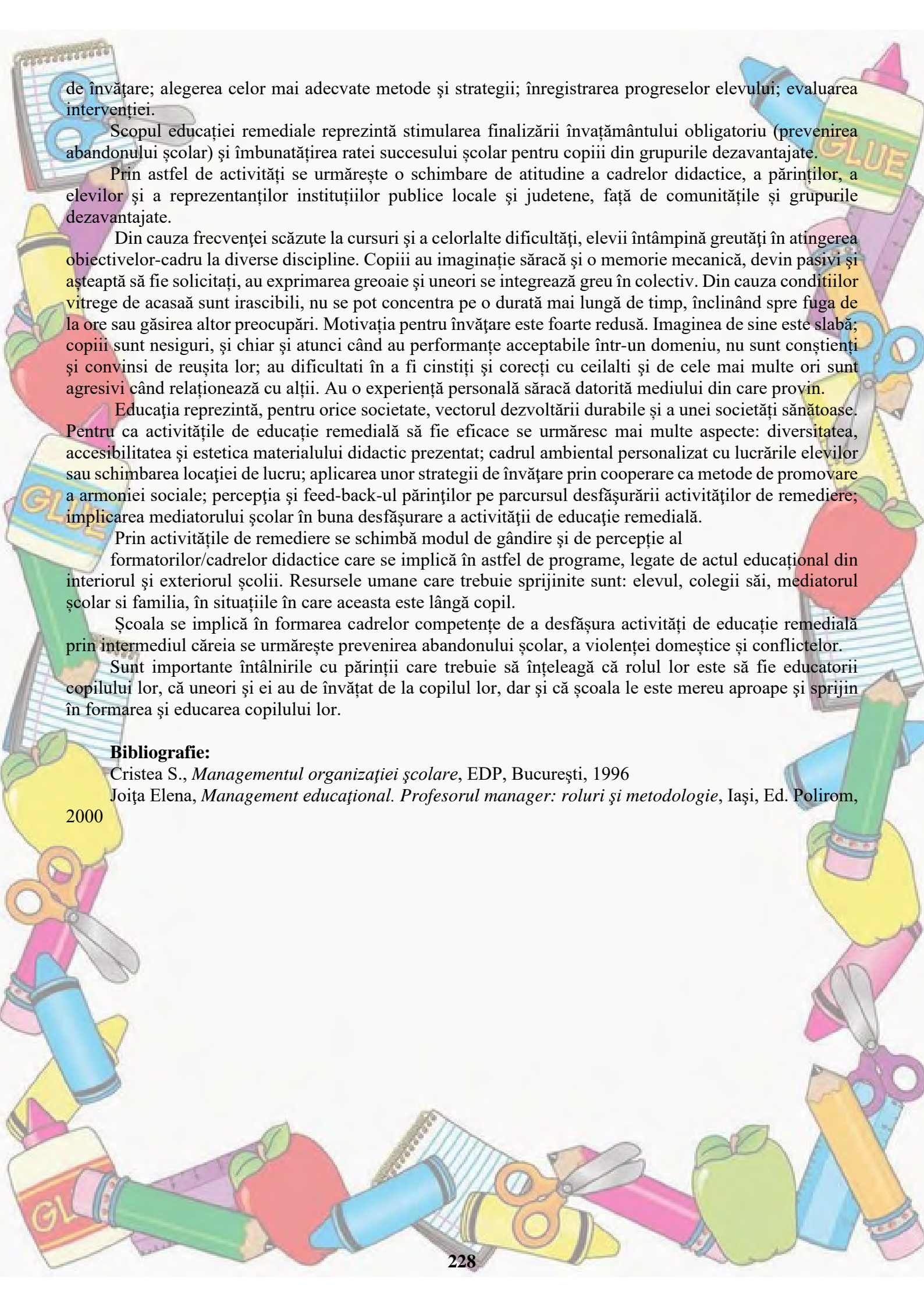
Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului.

Cu timpul, părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Organizarea unui program de remediere sau de dezvoltare, în funcție de nevoile elevului, are un impact semnificativ în viața școlară, având ca obiectiv schimbarea atitudinii față de fiecare copil care poate avea la un moment dat dificultăți de învățare sau nevoie de dezvoltare. Unii elevi pierd ritmul începând cu clasa a I, iar până în clasa a VIII-a diferențele se accentuează extraordinar de mult dintre cei care fac față și cei care nu fac față programelor școlare.

Este necesar ca elevii să fie sprijiniți în efectuarea asistată a temelor, în activități de recuperare școlară și ameliorare a dificultăților în învățare, precum și în activități de educație plastic sau jocuri distractive, cu scop educativ indirect.

Educația remedială este necesară să fie aplicată atât la nivel de grup, cât și la nivel individual. Intervenția individualizată presupune: identificarea punctelor slabe și a celor forte; stabilirea priorităților

de învățare; alegerea celor mai adecvate metode și strategii; înregistrarea progreselor elevului; evaluarea intervenției.

Scopul educației remediale reprezintă stimularea finalizării învățământului obligatoriu (prevenirea abandonului școlar) și îmbunătățirea ratei succesului școlar pentru copiii din grupurile dezavantajate.

Prin astfel de activități se urmărește o schimbare de atitudine a cadrelor didactice, a părinților, a elevilor și a reprezentanților instituțiilor publice locale și județene, față de comunitățile și grupurile dezavantajate.

Din cauza frecvenței scăzute la cursuri și a celorlalte dificultăți, elevii întâmpină greutăți în atingerea obiectivelor-cadru la diverse discipline. Copiii au imaginație săracă și o memorie mecanică, devin pasivi și așteaptă să fie solicitați, au exprimarea greoaie și uneori se integrează greu în colectiv. Din cauza condițiilor vitrege de acasă sunt irascibili, nu se pot concentra pe o durată mai lungă de timp, înclinând spre fuga de la ore sau găsirea altor preocupări. Motivația pentru învățare este foarte redusă. Imaginea de sine este slabă; copiii sunt nesiguri, și chiar și atunci când au performanțe acceptabile într-un domeniu, nu sunt conștienți și convinși de reușita lor; au dificultăți în a fi cinstiți și corecți cu ceilalți și de cele mai multe ori sunt agresivi când relaționează cu alții. Au o experiență personală săracă datorită mediului din care provin.

Educația reprezintă, pentru orice societate, vectorul dezvoltării durabile și a unei societăți sănătoase. Pentru ca activitățile de educație remedială să fie eficace se urmăresc mai multe aspecte: diversitatea, accesibilitatea și estetica materialului didactic prezentat; cadrul ambiental personalizat cu lucrările elevilor sau schimbarea locației de lucru; aplicarea unor strategii de învățare prin cooperare ca metode de promovare a armoniei sociale; percepția și feed-back-ul părinților pe parcursul desfășurării activităților de remediere; implicarea mediatorului școlar în buna desfășurare a activității de educație remedială.

Prin activitățile de remediere se schimbă modul de gândire și de percepție al formatorilor/cadrelor didactice care se implică în astfel de programe, legate de actul educațional din interiorul și exteriorul școlii. Resursele umane care trebuie sprijinite sunt: elevul, colegii săi, mediatorul școlar și familia, în situațiile în care aceasta este lângă copil.

Școala se implică în formarea cadrelor competente de a desfășura activități de educație remedială prin intermediul căreia se urmărește prevenirea abandonului școlar, a violenței domestice și conflictelor.

Sunt importante întâlnirile cu părinții care trebuie să înțeleagă că rolul lor este să fie educatorii copilului lor, că uneori și ei au de învățat de la copilul lor, dar și că școala le este mereu aproape și sprijin în formarea și educarea copilului lor.

Bibliografie:

Cristea S., *Managementul organizației școlare*, EDP, București, 1996

Joița Elena, *Management educațional. Profesorul manager: roluri și metodologie*, Iași, Ed. Polirom,

2000

COLABORAREA DINTRE FAMILIE ȘI ȘCOALĂ – SUCCESUL COPILULUI

PROF. BARNA SILVIU

LICEUL TEHNOLOGIC "ARHIMANDRIT CHIRIAC NICOLAU"

VÂNĂTORI-NEAMȚ, JUD. NEAMȚ

Colaborarea eficientă între școală și familie reprezintă o reușită a procesului educațional. Educația este o acțiune la care își dau concursul școala, familia, societatea, iar colaborarea este absolut necesară pentru succesul elevilor. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din toate punctele de vedere: fizic, intelectual, estetic, moral. Înainte de a intra în comunitate, copiii trebuie să plece de acasă cu un bagaj de cunoștințe și reguli.

Indiferent de rasă, religie sau de locul unde ne aflăm, există reguli de comportament în societate, care implică o ținută morală care trebuie să fie în armonie cu mediul din jur, cu obiceiurile și regulile generale de conviețuire, bazate pe respectul reciproc. Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de acesta până la vârsta școlarizării, fiind determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară. Un copil trebuie să aibă dezvoltate în principal prin educația primită acasă, un grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un oarecare nivel de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Copilul nu are nevoie numai de adăpost, hrană și haine, familia și căminul reprezintă pentru copil școala primilor ani în care se pun bazele viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care îl vor defini ca persoană socială. Părinții reprezintă primii mentori în viața copilului, oferindu-i primele informații și învățături despre natură și societate, primele sfaturi, norme și reguli de conduită.

Începând cu primii ani de viață, copilul preia de la părinți gesturi, limbajul, comportamentul. Părinții trebuie să devină conștienți de influența pe care o exercită în viața copilului, să cunoască că societatea viitoare va fi diferită de cea care a trecut, iar copilul trebuie să fie pregătit corespunzător. Cultivarea dragostei față de frumos se realizează tot în familie prin pregătirea bunului gust al copilului față de frumos, în comportament și în relaționarea cu cei din jur.

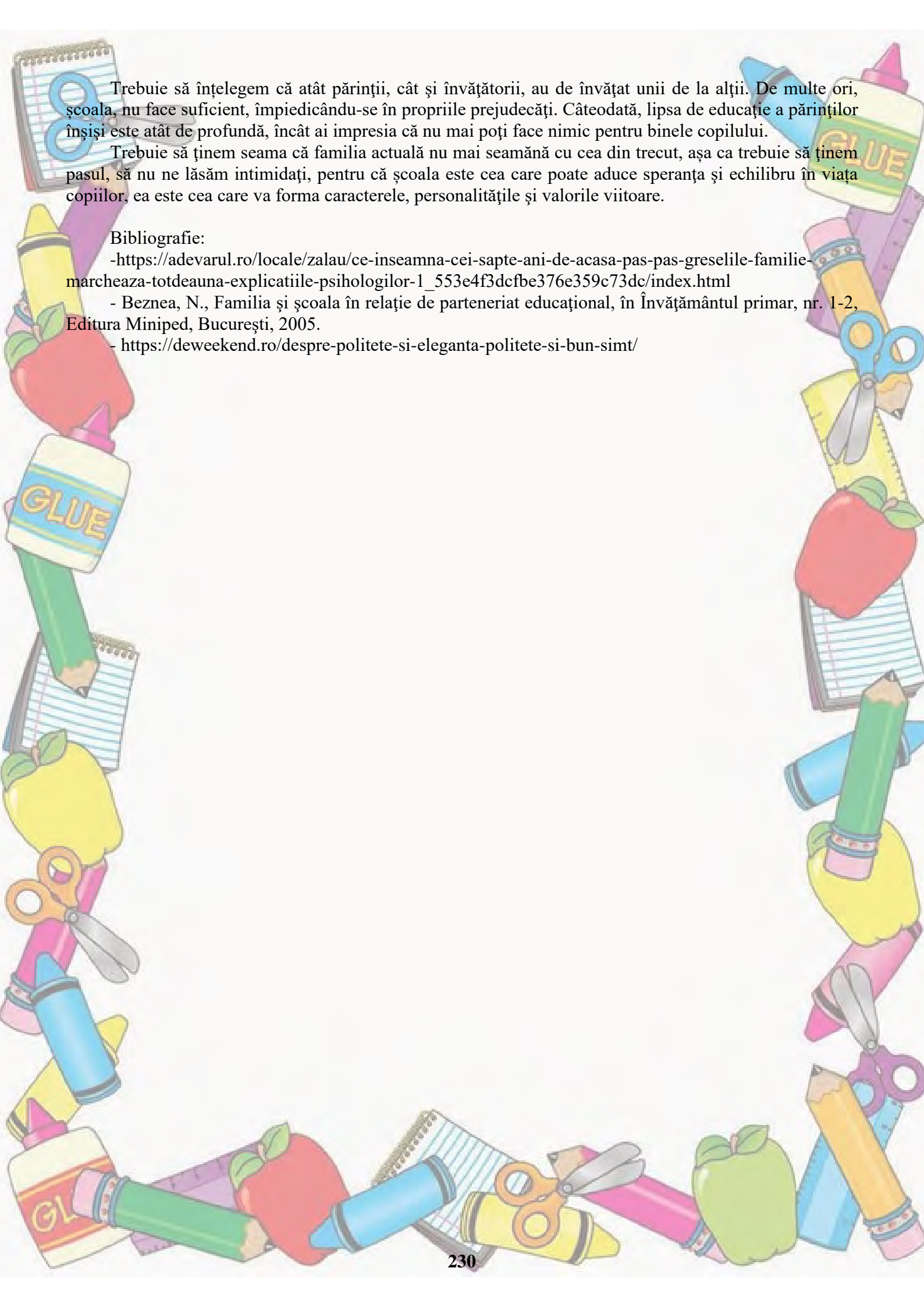
Grădinița, Școala sau alte instituții educaționale vin să continue activitatea familiei în ceea ce privește educația copilului. Școala nu trebuie să preia educația copilului, ci va trebui, împreună cu familia, să găsească cele mai bune metode pentru o dezvoltare sănătoasă și durabilă a copilului-elev.

Pentru o bună colaborare între școală și familie trebuie să ne stabilim câteva obiective:

- creșterea gradului de implicare a părinților în activitățile școlare și extrașcolare,
- înlăturarea factorilor perturbatori în cadrul comunicării școală – familie,
- cunoașterea de către părinți a posibilităților și nevoilor psiho-fizice ale copiilor,
- realizarea unei comunicări optime între părinți și învățător/diriginte,
- formarea unor deprinderi de a întreprinde activități comune elevi-părinți-învățători/diriginți,
- schimbarea mentalității neadecvate a unor părinți față de școală.

Aceste obiective pot fi ușor îndeplinite printr-o bună comunicare și colaborare. Activitățile desfășurate în parteneriat facilitează înlăturarea barierelor de comunicare dintre participanți, clarifică unele probleme ivite la nivelul grupului de elevi, îndeamnă la autocunoaștere, la autodepășire, la găsirea acelei soluții care să conducă la realizarea obiectivelor propuse.

În urma aplicării unor chestionare părinților, am inițiat o serie de activități la care să participe atât elevii, cât și părinții lor cu scopul de a atinge obiectivele propuse. Implicându-i pe părinți și stabilindu-le responsabilități în acțiunea comună de educare a propriilor copii, de participare la activitățile educative comune, am reușit să-i motivez, obținând în mare măsură rezultatul așteptat. Sunt copii care trăiesc adevărate drame. Sunt familii care trec prin situații dramatice. Să îi descoperim, să îi ajutăm. Să apelăm mai des la instituțiile statului abilitate în acest sens, să nu uităm că nepăsarea sau ignoranța noastră și a părinților pot distruge destinele copiilor. Uneori familia, din diverse motive, își face în jurul ei un zid care nu este ușor de trecut.

Trebuie să înțelegem că atât părinții, cât și învățătorii, au de învățat unii de la alții. De multe ori, școala, nu face suficient, împiedicându-se în propriile prejudecăți. Câteodată, lipsa de educație a părinților înșiși este atât de profundă, încât ai impresia că nu mai poți face nimic pentru binele copilului.

Trebuie să ținem seama că familia actuală nu mai seamănă cu cea din trecut, așa ca trebuie să ținem pasul, să nu ne lăsăm intimidați, pentru că școala este cea care poate aduce speranța și echilibru în viața copiilor, ea este cea care va forma caracterele, personalitățile și valorile viitoare.

Bibliografie:

- https://adevarul.ro/locale/zalau/ce-inseamna-cei-sapte-ani-de-acasa-pas-pas-greselile-familie-marcheaza-totdeauna-explicatiile-psihiologilor-1_553e4f3dcf376e359c73dc/index.html
- Beznea, N., Familia și școala în relație de parteneriat educațional, în *Învățământul primar*, nr. 1-2, Editura Miniped, București, 2005.
- <https://deweekend.ro/despre-politete-si-eleganta-politete-si-bun-simt/>

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR BARTHA LIDIA ENIKO

ȘCOALA GIMNAZIALĂ BOGATA

Educația se realizează atât prin intermediul procesului instructiv-educativ, cât și în cadrul activităților extrașcolare, un rol important fiind deținut de familie. Între factorii educației, familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, unde se formează „ceea ce este mai valoros pe lume – omul de caracter” – după cum urmează Loisel. Familia își aduce contribuția în toate sectoarele educației, aici copilul făcându-și „ucenicia” pentru viața, cea morală rămânând însă esențială prin substanța pe care i-o imprimă familia.

Cunoașterea normelor și regulilor moral-civice, definirea corectă a noțiunilor nu sunt suficiente pentru o acțiune cu caracter moral. Educația moral-civică trebuie să se desfășoare și dincolo de zidurile școlii. Educația civică urmărește formarea gândirii critice și dezvoltarea unei atitudini conștiente și responsabile față de sine și față de lumea din jur, prin folosirea unor strategii care să formeze deprinderi participative.

Procesul de devenire a personalității morale se realizează atât în mod direct, prin participarea afectivă a individului la viața grupului, prin asumarea de roluri, cât și indirect prin intermediul modelelor oferite de școală. Copiii fiind viitorul României, de felul în care ne creștem și educăm urmașii depinde lumea de mâine. Astfel poate fi o lume a progresului, a concordiei, sau o lume măcinată de conflicte, de ură și distrugeri.

Atmosfera afectivă din familie are o influență hotărâtoare asupra dezvoltării psihice în mica copilărie. În primii ani de viață copilul răspunde la tot ce se întâmplă în jur prin reacții emotive care vor determina direcționarea activității și atitudinilor de mai târziu. Năzuințele copilului se formează în mica copilărie prin exemplul celor din jur. În familie copilul învață limbajul și comportamentul social, își formează aspirații și idealuri, convingeri și aptitudini, sentimente, trăsături de voință și caracter. Întotdeauna ambianța, climatul din familie influențează, în raport cu natura sa, personalitatea copilului și integrarea în colectivul clasei. Încă de când copilul formulează primele propoziții simte nevoia să transmită părinților „evenimentele” din viața sa. Dacă părintele va fi mereu ocupat, neatent, obosit, neavând dispoziția sufletească nici timpul necesar să îl asculte pe copil, firul comunicării se rupe iar copilul se va simți neglijat, respins în așteptările sale, va căuta răspunsuri în altă parte sau nu va mai căuta deloc. Numai fiind aproape de sufletul copilului, pătrunzând în gând și luând parte la preocupările acestuia, părintele devine confidentul, sfătuitorul, punctul de rezistență și încredere al copilului sporind șansele unei iubiri reciproce și unui respect necondiționat.

Se spune că "profesia" de părinte este una din cele mai vechi profesii care se practică de către toți membrii comunității, însă puțini sunt cei care se străduiesc s-o învețe sistematic, să-și pună probleme și să încerce să le rezolve la nivelul perioadei actuale.

Pentru o bună educație a copilului este necesară conlucrarea familiei cu grădinița, iar apoi cu școala. Unitatea de acțiune a celor doi factori în opera de formare pentru viață a copilului este condiționată de unitatea de vederi, de un mod comun de lucru și de o bună cunoaștere reciprocă. Premisa de la care trebuie să pornească această colaborare este unitatea, comunicarea, continuitatea și competența în munca educativă. O cunoaștere suficientă a ambelor părți este dată de o apropiere cu dublu sens familie-școală, școală-familie, apropiere care să corespundă interesului celor două instituții. Stabilirea unui program comun de educație în școală și în familie, fixarea unor sarcini ale educației în familie care să susțină, să întărească și să întregască munca educativă din școală sunt condiții de asigurare a unei unități de vederi a școlii și a familiei, bazându-se pe încredere maximă.

Când școlile și familiile lucrează împreună ca parteneri, beneficiari sunt elevii. Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului ci și înarmarea părinților cu toate problemele pe care le comportă această acțiune. În ceea ce privește relația școală-familie se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, etc.

O bună colaborare între familie și școală se poate realiza prin parteneriate. Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natură relațiilor publice. Parteneriatele dintre școală și familie pot ajuta profesorii în munca lor; perfecționa abilitățile școlare ale elevilor; îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar; îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților; dezvolta abilitățile de lideri ale părinților; conecta familiile cu membrii școlii și ai comunității și pot crea un mediu mai sigur în școli.

În opinia mea, faptele de astăzi ale copiilor reprezintă o prefigurare certă a celor de mâine; deprinderile și convingerile „creionate” acum constituie baza modului de acțiune în viitor; atitudinile și comportamentele adulților cu care vin în contact vor fi primele modele copiate cu fidelitate de către copii.

COPIII TREBUIE SĂ CUNOASCĂ DE ACASĂ CÂTEVA TRADIȚII ȘI CREDIȚE ALE ROMÂNILOR DESPRE IARNĂ

PIP. MARIANA BECHERESCU

ȘCOALA GIMNAZIALA ALEXANDRU MACEDONSKI CRAIOVA

Verigă între trecut și prezent în viața acestui popor, tradițiile și obiceiurile legate de marile sărbători reprezintă „nestemate ale istoriei nescrise”, cu precădere în aceste vremuri de confuzie spirituală și dezorientare valorică. Putem preciza ca toate tradițiile românești legate de sărbători sunt asimilate credinței creștine, îmbracă un veșmânt creștin, aceasta din urmă nefiind ruptă de cultura și civilizația vremii. În contextul educației interculturale, respectarea valorilor tradițiilor interetnice are o importanță deosebită în relațiile interumane.

Elementul geografic a influențat, toate elementele legate de existența vieții și civilizației căci "*fiecare loc de pe pământ are o poveste a lui, dar trebuie să tragi bine cu urechea ca s-o auzi și trebuie un gram de iubire ca s-o înțelegi*" (Nicolae Iorga). Viața satului a păstrat și dezvoltat limba strămoșilor, obiceiurile, portul național, datinile și credințele, lirica, muzica, meșteșugurile și arta populară specifică. Copilul prin contact direct cu această lume, cunoaște bogăția tezaurului folcloric. Tradițiile constituie una dintre valorile inegalabile și incontestabile ale românilor. Varietatea foclorului nostru dezvăluie, în mod treptat, frumusețile artei populare, în al cărei conținut sunt înmănușiate sentimentele neamului.

„Toate culturile arhaice și orientale, precum și toate societățile urbane sau rurale sunt tradiționale, adică păstrătoarele unei tradiții, considerând această tradiție ca suma modelelor exemplare ale comportării și activității omenști.” (Mircea Eliade) Copiii trebuie să înțeleagă specificul poporului din care fac parte, aspirațiile lui, idealurile de ieri și de azi. Educându-i, prin diverse activități desfășurate în familie și în unitățile de învățământ, învățându-i să îndrăgească limba pe care o vorbesc și obiceiurile țării în care s-au născut, ne putem asigura că tradițiile vor avea continuitate în generațiile următoare.

Multe credințe sau superstiții s-au transformat în obiceiuri și apoi în tradiții de-a lungul vremurilor, cele mai multe legate de plante, vreme, anumite alimente într-o anumită perioadă a timpului, etc. Aceste tendințe au fost observate au fost observate de specialiști atât la poporul român cât și la minoritățile etnice care conlocuiesc pe teritoriul românesc. De asemenea cu toții, indiferent de etnie sau unirea familială, și-au împrumutat de la unii la alții anumite credințe, superstiții, obiceiuri și tradiții.

Credințe și superstițiile (și tradiții) despre vreme se referă la fenomenele meteorologice dintr-o perioadă mai scurtă de timp (ore sau până la câteva săptămâni). La stațiile meteorologice lucrează meteorologi și specialiști în prognoza meteo. Azi ei întocmesc prognoze pe baza informațiilor culese dintr-o mare varietate de surse folosind baloane meteorologice sau aeronave de cercetare, calculatoare sau sateliți ș.a.

În fiecare zi a anului însă stră-stră-bunicii noștri, fără a avea toate aceste instrumente de măsurare, puteau prevedea vremea. Totul se bazează pe o îndelungată experiență de-a lungul generațiilor și o fină observare a semnelor naturii.

Iată câteva elemente tradiționale culese despre vreme în preajba sărbătorilor de iarnă.

Tradițiile populare cu privire la starea vremii ne spun ca dacă în prima zi a lui decembrie va fi o zi călduroasă se prevede o iarnă la fel de călduroasă. Și dacă va fi la fel și în ziua următoare vremea se va menține așa mult timp. Dacă nu e călduroasă și în a treia zi va ninge, în anul care urmează (pe 3 iulie) va ploua. Tot în această zi se spune că dacă botgrosul cântă și coțofana se ascunde sub streșină va fi viscol. Pe 4 decembrie apele pot îngheța sau se pot dezgheța. Tot în această perioadă.

Sfânta Varvara (Barbara) este, în credința populară, cea care apară lumea de Antihrist. Această zi semnifică și începutul perioadei cunoscute ca “Zilele Bubatului” (4-5 decembrie): în aceste zile, pentru a feri copii de vărsat, nu e bine să țeseși sau să coși, iar copiii nu au voie să mănânce semințe. Mamele ung fața copiilor cu miere și apoi o spală cu apă sfințită. De Procop (5 decembrie) se fac drumuri prin zăpadă.

Dacă pe șase bate vânt din nord și ninge atunci pe 6 iunie va bate vânt din sud și va ploua. Pe 7 decembrie de Sfânta Ecaterina dacă e cer senin atunci iarna va fi friguroasă. 9 decembrie e o zi importantă.

Dacă până la această dată a căzut multă zăpadă se consideră că primăvara va fi timpurie. După tradiție 11 decembrie e bună pentru pescuit, iar dacă pe 12 ninge atunci ea va fi viscolită până pe 19. Pe 13 decembrie oamenii ascultă sunetul apelor: apele liniștite prevestesc o iarnă blândă, apele zgomotoase prevestesc furtuni și viscole. Dacă de Varvara (17 decembrie) noaptea cerul este înstelat, se așteaptă friguri, dacă este întunecat, va fi cald, iar a doua zi dacă fumul iese vertical în sus vor fi înghețuri, dacă el iese târâș pe suprafața pământului – se așteaptă vreme cețoasă și rece și dacă fumul fără vânt se trage la pământ – va fi zăpadă. 22 decembrie e cea mai scurtă zi a anului, iar dacă ea este luminoasă atunci ziua de 31 va fi clară și rece, dacă e posomorâtă și pe copaci e brumă atunci de 31 va fi o zi posomorâtă și călduroasă. Dacă în Ajun va ninge sau dacă de Crăciun va ploua timpul se va încălzi.

Și exemplele pot continua pentru fiecare zi a anului, pentru fiecare lună, pentru fiecare anotimp. Cât de adevărate sunt putem afla urmărind cu atenție vremea și semnele ei!

Dintre toate obiceiurile și tradițiile românești, cele din perioada de iarnă (24 decembrie - 7 ianuarie) se bucură de cea mai mare popularitate și bogăție de manifestări.

Primul (a), nou (ă) sau începutul sunt cuvinte sau principii care guvernează această perioadă.

În credința populară pe 20 decembrie se consideră că este ziua care încheie seria de sărbători ale anului curent, iar cu 21 decembrie începând o nouă serie de sărbători închinată anului următor, unui nou început.

Tot pe 21 decembrie fiecare fată trebuia să coase și să brodeze de-sine-stătător zestrea pentru nuntă. Anume în această zi se *începea* pregătirea zestreii.

De Crăciun, *primul* bărbat dintr-un capăt al comunității, considerat purtătorul ideii de început și de înnoire (fiind primul), pleacă la vecinul său sau la o rudă apropiată pentru a-și face reciproc urări: „naklo berš sas bravalo, kado berš po baxtalo” (dacă anul acesta ești bogat, la anul să fii și mai bogat).

Orice fel de mâncare preparat de Crăciun este considerat ofrandă lui Dumnezeu, de aceea *prima* porție se dă cuiva străin.

Înainte de ora 12, în noaptea de Anul Nou, bărbații din anumite comunități rromice merg să aducă apă de la fântână, fără să aibă voie să vorbească între ei nici pe drum, nici când iau apa. Această apă se numește „apă nouă” sau „apă neîncepută” sau „apă sfântă” și va fi folosită, pe parcursul anului, la diferite ritualuri de purificare, apotropaice și reparatorii.

Colindatul este una din practicile care se înglobează în obiceiurile caracteristice de iarnă. Colindele copiilor, obiceiurile practicate de acestea în timpul sărbătorilor de iarnă continuă să se manifeste, pe firul tradiției, evidențiind totodată prospețimea și frumusețea vârstei.

Colindatul pornește din noaptea de Moș Ajun și până după Noul An. Moș Ajun (fratele sărac al lui Moș Crăciun) este sărbătorit pe 24 decembrie. Colindatul în Ajun de Crăciun la români este realizat de copii, în general, care urează gazdelor sănătate și bogăție în curte (ogradă), iar la rromi se pornește cu un grup de bărbați și, de la fiecare casă colindată, se mai adaugă la grup unul dintre bărbații casei, de obicei cel mai tânăr. Pe parcursul zilei se țin sfaturi, se arvunesc fete, se discută judecăți viitoare.

În dimineața Anului Nou, copiii obișnuiesc să meargă cu Sorcova și cu Semănatul. Obiceiul Sorcovei este mai cunoscut în Muntenia, dar îl mai regăsim și în restul țării. El este practicat de copii de la 3-4 ani până la 12-13 ani. Adesea copiii merg câte doi, alteori merge doar unul singur, colindându-se doar membrilor familiei sau unui grup de vecini. Cei cărora le este adresată urarea sunt atinși ritmic cu sorcova pe tot timpul rostirii textului. Sorcova poate fi de mai multe feluri. În trecut sorcova era din flori naturale, astăzi, cea mai răspândită este cea confecționată dintr-un băț ornat cu flori artificiale din hârtii colorate, uneori având în vârf un clopoțel.

Tot în ziua de Anul Nou se face capră țigănească, ritual performant de tinerii rromi necăsătoriți: tinerii îmbracă un băț în capră, cu ajutorul unor pânze colorate, a unui cap cioplit din lemn și a altor podoabe și își prezintă rolul mergând din casă în casă, prin comunitate.

În anumite zone ale țării (în special în Oltenia) în ziua de Sf. Vasile încă se mai păstrează mersul la „moașă” pentru familiile tinere. Aici, copiii până în școală (de obicei până la 7 ani) sunt ridicați la grindă de către „moș” sau „moșică”. Obiceiul se păstrează, însă puține familii merg cei șapte ani, cele mai multe dintre familii merg pentru „*datul la grindă*” doar 3 ani. După ce copilul a fost botezat, trei ani la rând în dimineața Anului Nou se merge la moașă cu „plocon” (în special alimente) și copilul pentru a fi dat de grindă. Moșica pune bani într-un colac sau covrig împletit, apoi prinde copilul de subsuori și cu covrigul pe cap, pe care este pus și un pahar de vin de care ține mama, îl ridică în sus de trei ori zicând de fiecare dată „să-mi trăiască nepotul (nepoata), să aibă parte de aur și argint, de tot rodul pământului, de minte și de

noroc". Tot ritualul se petrece in vreme ce moașa și copilul sunt cu fața către răsărit. Apoi se întinde masă mare... și petrec cu toții.

O tradiție care se respectă an de an în oraș din Oltenia este obiceiul „încurcării” la „Sântoader” și a botezării cailor. Pe 6 ianuarie, în ziua de Bobotează, tinerii „gătiți în straie de sărbătoare” merg la biserică cu caii și preotul îi botează cu apă sfințită, iar apoi are loc o mică defilare a cailor , cel mai frumos fiind premiat. La câteva minute de mers se află câteva sate care au conservat un alt obicei pe care la oraș nu îl mai întâlnim: *păzitul fântanilor*, care este practicat în noaptea dintre Bobotează și Sfantul Ion.

Toate obiceiurile și tradițiile nu s-au păstrat intacte survenind de-a lungul timpului modificări: adăugiri la elementele tradiționale și omiterea altor elemente, această dinamică având mai multe cauze, însă ele înglobează spiritul locului respectiv.

"Poți să cutreieri lumea toată și să te minunezi de rezultatele civilizației, dar nimic nu-i mai fermecător decât colțul de pământ pe care te-ai născut." (Vasile Alecsandri)

“ROLUL PARINTILOR IN EDUCATIA COPIILOR”

PROF. DRD. BECHETEANU-GHEORGHE GABRIELA-CERASELA
AFILIAT LA “UNIVERSITATEA “OVIDIUS” CONSTANTA

“Copilaria este varsta metafizicii”- Blaga

Casatoria legitimeaza legatura dintre copii si parinti, dandu-I un sens , conturand-o,ridicand-o la rang de Taina. Coloana vertebrala a acesteia este generata de filiatie- “arta” de a avea urmasi.

Copilul este cel mai mare dar de la Dumnezeu, deci este “proiectul” Lui si ,nicidecum, rodul unei “decizii” a parintilor!

De mici, copilasii se raporteaza la parintii lor cu adoratie, mai ales cand e vorba de Mama! Asadar, exista ‘copilaria” parinteasca, cand parintii se coboara la nivelul pruncilor, jucandu-se cu acestia ,dar si lasandu-I sa ia decizii, responsabilizandu-I prematur, ceea ce nu e ok...parintii se deresponsabilizeaza, in “favoarea” copiilor! Oare se poate vorbi de o “lectie” de viata pe care le-o dau?

Lucian Blaga ne vorbeste de o “cultura copilareasca” care vizeaza trei aspecte: jocul, munca si povestea, iar Simion Mehedinti ne relateaza de Scoala muncii, unde evidentiaza deprinderea suferintei si experimentarii in copilarie.

E important ca fiecare parinte sa-si pastreze acea latura puerila, pentru a se raporta mai usor la prroprii copii si,totodata, maturitatea necesara . Binom-ul “copilaria” si “maturitatea” se intrepatrund reciproc si reprezinta cheia succesului, spre plasmarea armonioasa a viitorului adult.

Deloc de neglijat e si constientizarea dialogului matern si copil, chiar daca “tirania” “de ce-ului” e elocvent din frageda pruncie...

Ernest Bernea In “Treptele bucuriei”, ridica la cele mai inalte cote “bucuria care o gasim aici pe pamant”, in special ,cand apar copilasii, as zice!

El accentueaza sapte trepte ale bucuriei : bucuria de a fi in lume, bucuria de a cunoaste, bucuria de a crea, bucuria de a fi pur, bucuria de a fi impreuna, bucuria plenitudinii si bucuria daruirii!!!!

Cu siguranta, intr-o familie bine inchezata, cu valori crestine, toate aceste bucurii devin realitate, deci nu raman doar niste vorbe, ci se experimenteaza mereu si se resimt neincetat, doar acolo unde domneste Iubirea!!!

Sa nu fim simpli spectatori pe “scena” vietii si sa “investim” in copiii nostril, pentru ca mai tarziu sa culegem roadele bune ale educatiei!

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROFESOR: BEJ DANIELA ROMELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ IACOBINI, JUD. ARAD

Familia reprezintă primul loc în care copilul este educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională.

În primii ani de viață copilul este dependent de părinți. Aceștia nu trebuie să fie preocupați doar de latura fizică a îngrijirii lui, ci să aibă în vedere și educația psiho-socială, făcând legătura între aspectele fizice și cele psihice. Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului. Educația sa la nivel psihic, în special educația intelectuală, morală necesară formării caracterului, trebuie să urmărească evoluția fizică. Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive din familie, deoarece la această vârstă rolul exemplului este foarte important.

Familia dirijează maturizarea psihică a copilului. Astfel copilul primește din familie primele impresii despre lume și viață, despre fenomenele din natură și societate. Comunicând continuu cu membrii familiei, el își însușește limbajul, care cu timpul devine un puternic instrument al dezvoltării sale psihice. Fiind atenți la felul cum pronunță copiii cuvintele, părinții le corectează vorbirea, le îmbogățesc vocabularul, îi învață să se exprime corect și coerent. Acordând mare atenție întrebărilor copiilor se observă un semn sigur al dezvoltării lor intelectuale, al curiozității lor cu privire la lucrurile din jur, al manifestării setei lor de cunoaștere. Din familie copiii își formează primele reprezentări, dobândesc experiențe. Aici copiii înțeleg diferența dintre bine și rău, ce este permis și ce este interzis.

Deși începe încă din familie, procesul educației copilului este de lungă durată. El se continuă în cadrul școlii, apoi în societate. Deprinderile de comportare civilizată, atitudinile față de cei din jur, exprimă atmosfera morală în care copilul a fost crescut în familie, sfaturile pe care le-a primit de la părinți, exemplul personal pe care i l-au dat. Acestea sunt foarte importante în societate. În cadrul școlii el se folosește de toate aceste deprinderi și atitudini în relația cu colegii, cu profesorii.

În școală aceste comportamente se completează cu altfel de învățături necesare stabilirii unui loc în societate pe mai târziu, când copilul, elevul va deveni adult, va munci pentru a-și întreține familia, când el singur va trebui să își educe copiii la rândul său.

În școală el trebuie să acorde o atenție deosebită tuturor materiilor pe care le studiază, chiar dacă nu are înclinații deosebite decât pentru unele dintre ele, deoarece fiecare îi poate modifica în bine comportamentul, atitudinile și aptitudinile. Bineînțeles acum el studiază și comportamentul profesorilor, ei devenind alte modele în viața lui.

Profesorii au rolul de a dirija experiențele de învățare ale elevului. Școala urmărește atingerea unor obiective cu ajutorul unor metode și mijloace specifice, evaluând modul în care ele sunt atinse. Educația dobândită în mediul școlar a reprezentat întotdeauna o bază pe care s-a clădit experiența de bază, el învățând respectul față de autorități, să respecte anumite reguli, cooperarea cu cadrele didactice și cu colegii, etc.

Atitudinea părintelui față de școală este foarte importantă pentru dezvoltarea armonioasă a elevului, deoarece comunicarea eficientă între școală și părinte poate motiva un copil sau îl poate demoraliza.

În concluzie, școala nu poate singură să se ocupe de educația completă a copilului. Ea poate aduce cunoștințe, prietenii și o mai bună înțelegere a copilului și a locului său în lume, dar nu poate fi totul fără implicarea părinților.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

AUTORI:

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR BELCEA ALEXANDRA ALINA

GRĂDINIȚA PP NR. 42 CONSTANȚA

PROF. ÎNV. PRIMAR FILAT GALINA,

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 28 „DAN BARBILIAN” CONSTANȚA

Școala și familia sunt cei doi poli de rezistență ai educației, care contribuie prin mijloace specifice la formarea tineretului. La realizarea personalității umane participă într-o benefică concurență o multitudine de factori: familia, școala, biserica, strada, literatura, filmul, mass-media...

Familia este prima școală a copilului. Ea reprezintă nucleul social sau celula societății. Familia este cea care răspunde de satisfacerea trebuințelor elementare ale copilului și de protecția acestuia. Ea exercită o influență atât de adâncă încât urmele ei rămân uneori întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Pe măsură ce copilul se dezvoltă, cresc și trebuințele și dorințele lui.

Dacă procesul de învățământ începe cu perioada de preșcolaritate, educația începe din prima zi de viață a copilului. Un mare avantaj al zilelor noastre îl reprezintă concediul de creștere a copilului timp de doi ani, perioadă pe care mămicile o pot valorifica în cel mai plăcut și util mod împreună cu pruncii lor.

Rolul primordial în acțiunea comună a celor doi factori îi revine însă școlii, care se conduce după principii și metode științifice în formarea și dezvoltarea copilului.

În funcție de interesele, preocupările, aptitudinile și randamentul școlarului de vârstă mica sau mijlocie, familia poate stimula elevul, îl poate mobiliza în acțiuni legate de un anumit domeniu de activitate față de care manifestă aderență și pentru care prezintă mai multă garanție, în valorificarea capacităților proprii. Părintele își poate da mai bine seama de toate acestea în colaborare cu școala.

Educatorul nu poate acoperi toate carențele decât dacă acest proces este continuat responsabil și acasă. Exemplul din familie, pozitiv sau negativ, se oglindește într-o foarte mare măsură în comportamentul copilului. Cadrul didactic devine cicălit, demodat, învechit chiar dacă încearcă să explice necesitatea respectării unor norme de conduită.

Intrarea copiilor în perioada școlarității prin trecerea clasei pregătitoare de la grădiniță la școală prezintă o serie de avantaje, dar și unele dezavantaje, deoarece în aceeași clasă există copii cu diferențe de până la doi ani între aceștia, fapt care duce la probleme de adaptabilitate la nivelul colectivului. Investit cu această nobilă și plină de răspundere sarcină, învățătorul trebuie să cunoască specificul fiecărui stadiu de dezvoltare a copilului, disponibilitățile intelectuale ale fiecărui copil, precum și particularitățile sale temperamentale și caracteriale.

Asistăm la o explozie de studii, cursuri, pregătiri în domeniul „parenting-ului”. Nicio carte nu te va învăța cum să îți iubești copiii cu adevărat. Sentimentele se învață, se creează, se dezvoltă trăind și petrecând cât mai mult timp adevărat împreună. Părinții au avut de îndeplinit sarcini suplimentare în acești ultimi doi ani, perioadă mult mai complicată și mai complexă, mult mai solicitantă fiind școala on line. Familia și profesorii au fost surprinși de noile abordări, în egală măsură. Pe lângă provocările strict de natură pedagogică, menținerea unui echilibru la nivel psihologic și emoțional au reprezentat adevărate încercări.

Colaborarea dintre școală și familie înseamnă punere de acord, fiecare partener trebuie să vină în întâmpinarea dorințelor celuilalt. Pentru ca acest lucru să fie posibil, părinții trebuie să ia legătura cu școala nu doar atunci când sunt convocați la ședințele cu părinții sau atunci când copiii se confruntă cu anumite greutăți. Părinții trebuie să participe la toate evenimentele importante ale școlii care-i implică pe copiii lor (serbări, concursuri, spectacole, festivități, etc.), să sprijine școala, dacă nu material, cel puțin printr-un vot de încredere, să ușureze misiunea educativă a școlii prin continuarea educației acasă, să manifeste disponibilitate de a participa la cursuri cu caracter educativ realizate de școală pentru părinți, etc.

Atât mediul familial, cât și cel școlar, iar apoi cel profesional și social, îl obligă pe copil să se supună unui comportament continuu de adaptare și remodelare în funcție de cerințele și exigențele mediilor

A decorative border surrounds the page, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a blue notebook with a large blue number '8', a yellow crayon, a red apple, a white glue stick with 'GLUE' written on it, a green pencil, a blue notebook, a yellow apple, orange scissors, a blue crayon, a yellow crayon, a white glue stick with 'GL' on it, a green pencil, a red apple, a blue crayon, a blue notebook, orange scissors, a yellow crayon, a pink crayon, a green apple, a blue crayon, and a yellow crayon. On the right side, from top to bottom, there is a blue crayon, a white glue stick with 'GLUE' written on it, a yellow pencil, blue scissors, a yellow notebook, a red apple, a blue notebook, a green pencil, a blue crayon, a yellow crayon, a pink crayon, orange scissors, a purple crayon, a yellow pencil, a blue crayon, and a yellow crayon.

respective. Trecerea de la un stadiu de învățământ la altul, încheierea ciclului primar și începerea celui gimnazial presupun mai multe schimbări care, la unii copii, pot determina dificultăți în adaptarea la noul sistem.

Adaptarea de tip psihologic, presupune, așadar, asimilarea de noi cunoștințe și valori, dar și renunțări la atitudini sau valori personale, care se dovedesc nefuncționale (pentru că sunt considerate inacceptabile de către societate).

Astfel, familia, prin condițiile oferite, prin înțelegerea corectă a manifestărilor copiilor, prin contribuția în lărgirea orizontului profesional al acestora și prin oferirea unor modele pozitive de conviețuire socială contribuie la un start corect al copilului spre viitor.

„EDUCAȚIA ÎN FAMILIE” ÎNVĂȚARE ȘI IMITAȚIE!

PROF. EDUCATE FIZICĂ ȘI SPORT BELCIOI FLORENTINA
LICEUL TEHNOLOGIC „PAMFIL ȘEICARU”, CIOROGÂRLA, ILFOV

Copilul este oglinda părintelui! Familia are cea mai mare responsabilitate pentru educația copiilor, educația fiind un demers de dezvoltare ce include valorile: dragoste, respect, încredere, onoare, onestitate, corectitudine, credință, bunătate, empatie, ambiție, control, curaj, armonie, siguranță, creativitate, hotărâre, frumusețe, contribuție, împlinire, competiție, etc.

Educația copilului trebuie făcută cu grijă și afecțiune de către familie, viața alături de părinți, bunici, frați și activitățile ce se desfășoară împreună cu aceștia, consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, sănătatea, igiena, protecția lui și conviețuirea socială.

De cele mai multe ori copiii imită părinții care sunt exemplul pentru ei, iar o bună creștere implică aplicarea și cunoașterea regulilor; a aștepta la rând, a mulțumi, a nu face zgomot, etc.

Deasemenea este necesară dezvoltarea funcțiilor emoționale, respectiv: observarea, înțelegerea, toleranța, responsabilitatea proprie a trăsăturilor sentimentale.

Parinții trebuie să pătrundă în lumea copilăriei și să-i încurajeze să se joace, să cânte, să danseze, să deseneze, etc., deoarece un copil privat de acestea va avea carențe în structura personalității. Pe parcursul primilor cinci ani ai vieții prezenta fizică a unui părinte protector reprezintă cel mai adecvat mijloc de a atenua temerile copilului, când părintele este perceput ca fiind puternic și capabil să-i poarte de grijă, copilul dezvoltă un sentiment de securitate interioară și devine susceptibil la teama. Parinții îi pot ajuta pe copii să-și depășească teama, doar dacă le-au cunoscut.

Părinții care sunt excesiv de permissivi, care nu stabilesc anumite limite, nu le oferă copiilor ocazia de a deveni conștienți de consecințele acțiunilor lor, astfel că aceștia vor avea dificultăți în dobândirea abilităților și competențelor, în general.

A iubi un copil înseamnă a-l ajuta să devină un adult adaptat și stăpân pe sine. Copiii care se simt iubiți sunt mai pregătiți pentru a deveni independenți. Încrederea în sine a copilului se construiește prin abilitatea părintelui de a ghida, sprijini, asista copilul în diverse împrejurări.

Părinții competenți și informați încurajează acțiunile autonome ale copilului, conștienți fiind că experiența de a fi obținut un succes favorizează încrederea în sine a copilului. Cu fiecare succes copilul învață despre sine că are posibilitatea de a se confrunța cu dificultățile. În dobândirea acestor abilități este important ca părintele să fie întotdeauna prezent și dispus să intervină.

Principiul consecvenței parentale devine unul dintre cele mai importante în educație, deoarece copiii au o foarte bună capacitate de adaptare la cerințele părinților, cu condiția ca acestea să fie constante, previzibile, coerente și stabile.

O educație dobândită în mediul școlar reprezintă întotdeauna o bază foarte bună pe care se clădește experiența de viață. Cadrele didactice îl ajută pe copil să se identifice din punct de vedere profesional în societate, determinând capacitatea acestuia de învățare și acumulare a cunoștințelor necesare pentru viață.

Interacționarea copilului cu colegii de clasă îl va face să se integreze într-un mediu nou dezvoltând și dobândind anumite abilități practice. Prin intermediul școlii copilul află informații, descoperă ce îl interesează cel mai mult și pentru ce are înclinație. În școală copilul își dezvoltă mult mai bine unele procese psihice. Unii copii ajung să aibă modele printre cadrele didactice și își doresc să devină profesori.

Bibliografie:

Dorina salavastru „Psihologia educației”, ed.Polirom 2004

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ !

**PROF. ÎNV. PRIMAR BELEA FLORICA ILEANA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ DENTA, TIMIȘ**

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educația primită în cei 7 ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. În educarea copiilor, un rol foarte mare îl are stabilirea unor relații între membrii familiei. Ca mediu social, familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios respectându-i pe cei de vârsta lui și pe cei mai mari.

Copilul trebuie să cunoască și să aplice reguli de comportament, morale și bunele maniere pentru integrarea și reușita lui în societate. Copilul care cunoaște aceste reguli va putea să socializeze mai ușor, să lege prietenii și să relaționeze cu oamenii din jurul lui. Educația trebuie să se bazeze pe valorile morale, dar și relații afective și de încredere dintre părinți și copil. Părinții trebuie să fie implicați în viața copilului fără să exagereze, să-l încurajeze pe copil să aibă încredere în forțele proprii, astfel copilul își capătă independența.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială. Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit.

În privința factorilor implicați în adaptarea copilului la viața școlară, menționăm că aceștia trebuie să fie cunoscuți de educatoare și părinți, pentru a se evita dificultățile aferente „școlii școlarizării“. Părintele poate fi el însuși educator, beneficiind de programe educaționale care să îl ajute să descopere calitățile copilului. Este puțin probabilă proiectarea unui veritabil parteneriat între familie și școală, care să faciliteze o evoluție adecvată a fiecărui individ pe întregul traseu al dezvoltării și să promoveze progresul în învățare, în condițiile absenței acelor coordonate în care se înscrie astăzi acest demers. Acesta vizează studierea într-o manieră integrativă a celor doi factori fundamentali implicați în educația copilului, întrucât abordarea izolată sau ignorarea unuia dintre ei poate duce la erori interpretative majore. Mai mult, interdependența nevoilor „micului om“ impune necesitatea unui echipe care să le abordeze, echipă din care face parte familia și școala (dar nu numai), ca factori catalizatori și declanșatori de resurse. Se impune în acest context o reconsiderare a misiunii școlii, dar și o redefinire a rolului familiei.

O comunicare optimă învățător/ diriginte/ familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

BIBLIOGRAFIE:

- Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

COLABORAREA ȘCOALĂ-FAMILIE, PILONI DE REZISTENȚĂ ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR BELECA DANIELA CARMEN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 29 „MIHAI VITEAZUL”
LOC. CONSTANȚA, JUD. CONSTANȚA

Motto:

„Lumea mică a copilului e o părticică din UNIVERS.

Acea părticică din UNIVERS este FAMILIA.

De aici începe el ca OM.”

Copilul este „un mic univers” iar creșterea și devenirea lui ca adult reprezintă un drum lung și sinuos, plin de urcușuri și coborâșuri, al cărui aspect central îl reprezintă personalitatea în toate aspectele ei.

Încă de la naștere, orice ființă umană începe un amplu proces de învățare, pe care îl continuă până în momentul în care trece în neființă, proces ce reprezintă conceptul cheie în jurul căruia gravitează dezvoltarea și devenirea umană.

Celebrului aforism „a cunoaște înseamnă a putea”, civilizația actuală îi răspunde cu aspirația spre o personalitate armonios dezvoltată. Acest deziderat este posibil de îndeplinit doar prin eforturi susținute de învățare, prin preocupare și dăruire a omului spre evoluție și spre idealuri înalte.

Este evident faptul că până când copilul devine școlar, în studierea și cunoașterea personalității copilului, rolul dominant revine părinților, care la rândul lor, prezintă o extrem de mare variabilitate în ceea ce privește priceperile și disponibilitățile teoretico-informaționale și practic - aplicative. Relațiile dintre părinți și copii sunt cele mai importante pârghii ale dezvoltării viitorului adult. De la vârste fragede, modul în care părinții se comportă în fața copiilor, le vorbește, îi implică în diferite acțiuni corespunzătoare vârstei lor, îi apostrofează sau admonestează-ori îi stimulează (când e nevoie), constituie baza ea ce va fi determinat copilul să întreprindă când va crește.

Odată cu intrarea în școală, copilul trăiește în două lumi diferite: una a familiei, colorată încă de afectivitatea primei copilării, cealaltă, a școlii, încărcată de noi exigențe și de promisiunile viitorului, la fel de importante. Dacă aceste medii educaționale se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea școlară și, pe plan mai general, în viața socială.

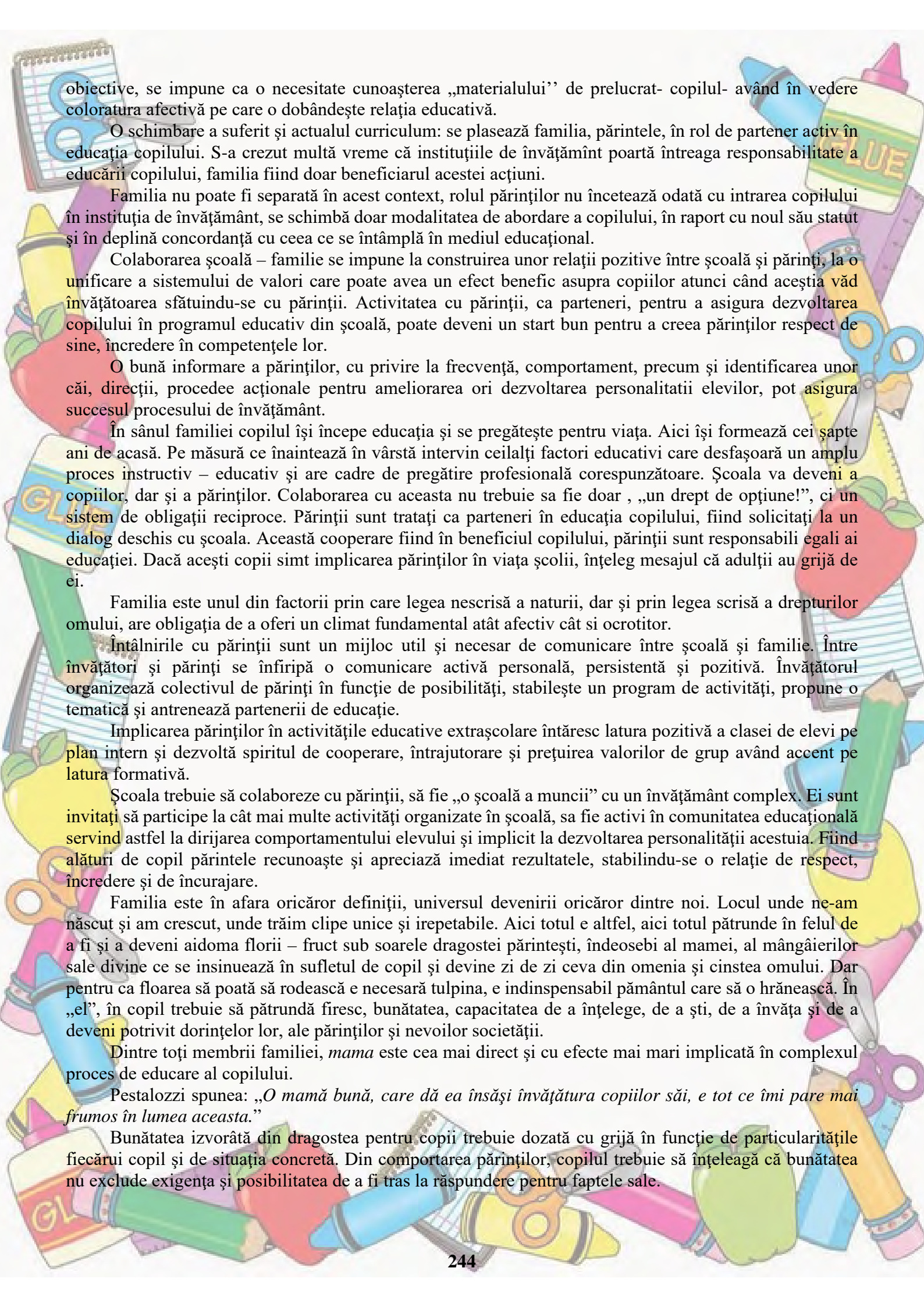
Cunoașterea de către cadrul didactic a copiilor încredințați spre educare, ca și a părinților acestora reprezintă fără îndoială, premisa reușitei activității instructiv-educative. Școala și familia reprezintă cei doi piloni de rezistență ai educației, iar între aceștia și mediul extrașcolar sau extrafamiliar pendulează copilul, obiect și subiect al educației.

Odată cu integrarea în colectivitatea școlară, începe și familiarizarea cu cerințele vieții sociale. El asimilează treptat reguli de conduită individuală și colectivă, în funcție de care își reglează atitudinile și relațiile cu alte persoane.

Pentru ca elevul să obțină performanțe calitative superioare, este necesară o punte de comunicare, o conexiune reală între cei doi factori: familie – școală.

Programul pentru școala primară consideră părinții ca parteneri în educația copilului. În „*Predând la copiii sub 6 ani*” James Hymes scrie „*Părinții sunt la fel de convinși ca și profesorul de valoarea, importanța și demnitatea individului. Individul este în acest caz copilul lor. Părinții știu ce este pregătirea și motivația, deși s-ar putea să nu înțeleagă sensul acestor cuvinte. Ei trăiesc cu copiii lor și trebuie să ia în considerare aceste idei. Părinții știu cum sunt copiii mici. Le cunosc activitatea. Le cunosc egocentrismul. Le cunosc timiditatea. Le cunosc gălăgia și imaginația, dezordinea și sociabilitatea. Părinții au trăit împreună cu copiii de la nașterea acestora.*”

Reforma în curs a sistemului nostru de învățământ prevede obiective specifice, indicând că învățământul completează educația primită în familie și urmarește cu precădere, dobândirea deprinderilor, comportamentelor de bază, care să le înlesnească adaptarea la viața școlară. Pentru realizarea acestor

obiective, se impune ca o necesitate cunoașterea „materialului” de prelucrat- copilul- având în vedere coloratura afectivă pe care o dobândește relația educativă.

O schimbare a suferit și actualul curriculum: se plasează familia, părintele, în rol de partener activ în educația copilului. S-a crezut multă vreme că instituțiile de învățământ poartă întreaga responsabilitate a educării copilului, familia fiind doar beneficiarul acestei acțiuni.

Familia nu poate fi separată în acest context, rolul părinților nu încetează odată cu intrarea copilului în instituția de învățământ, se schimbă doar modalitatea de abordare a copilului, în raport cu noul său statut și în deplină concordanță cu ceea ce se întâmplă în mediul educațional.

Colaborarea școală – familie se impune la construirea unor relații pozitive între școală și părinți, la o unificare a sistemului de valori care poate avea un efect benefic asupra copiilor atunci când aceștia văd învățatoarea sfătuindu-se cu părinții. Activitatea cu părinții, ca parteneri, pentru a asigura dezvoltarea copilului în programul educativ din școală, poate deveni un start bun pentru a crea părinților respect de sine, încredere în competențele lor.

O bună informare a părinților, cu privire la frecvență, comportament, precum și identificarea unor căi, direcții, procedee acționale pentru ameliorarea ori dezvoltarea personalitatii elevilor, pot asigura succesul procesului de învățământ.

În sânul familiei copilul își începe educația și se pregătește pentru viața. Aici își formează cei șapte ani de acasă. Pe măsură ce înaintează în vârstă intervin ceilalți factori educativi care desfașoară un amplu proces instructiv – educativ și are cadre de pregătire profesională corespunzătoare. Școala va deveni a copiilor, dar și a părinților. Colaborarea cu aceasta nu trebuie să fie doar „un drept de opțiune!”, ci un sistem de obligații reciproce. Părinții sunt tratați ca parteneri în educația copilului, fiind solicitați la un dialog deschis cu școala. Această cooperare fiind în beneficiul copilului, părinții sunt responsabili egali ai educației. Dacă acești copii simt implicarea părinților în viața școlii, înțeleg mesajul că adulții au grijă de ei.

Familia este unul din factorii prin care legea nescrisă a naturii, dar și prin legea scrisă a drepturilor omului, are obligația de a oferi un climat fundamental atât afectiv cât și ocrotitor.

Întâlnirile cu părinții sunt un mijloc util și necesar de comunicare între școală și familie. Între învățători și părinți se înfiripă o comunicare activă personală, persistentă și pozitivă. Învățătorul organizează colectivul de părinți în funcție de posibilități, stabilește un program de activități, propune o tematică și antrenează partenerii de educație.

Implicarea părinților în activitățile educative extrașcolare întăresc latura pozitivă a clasei de elevi pe plan intern și dezvoltă spiritul de cooperare, întrajutorare și prețuirea valorilor de grup având accent pe latura formativă.

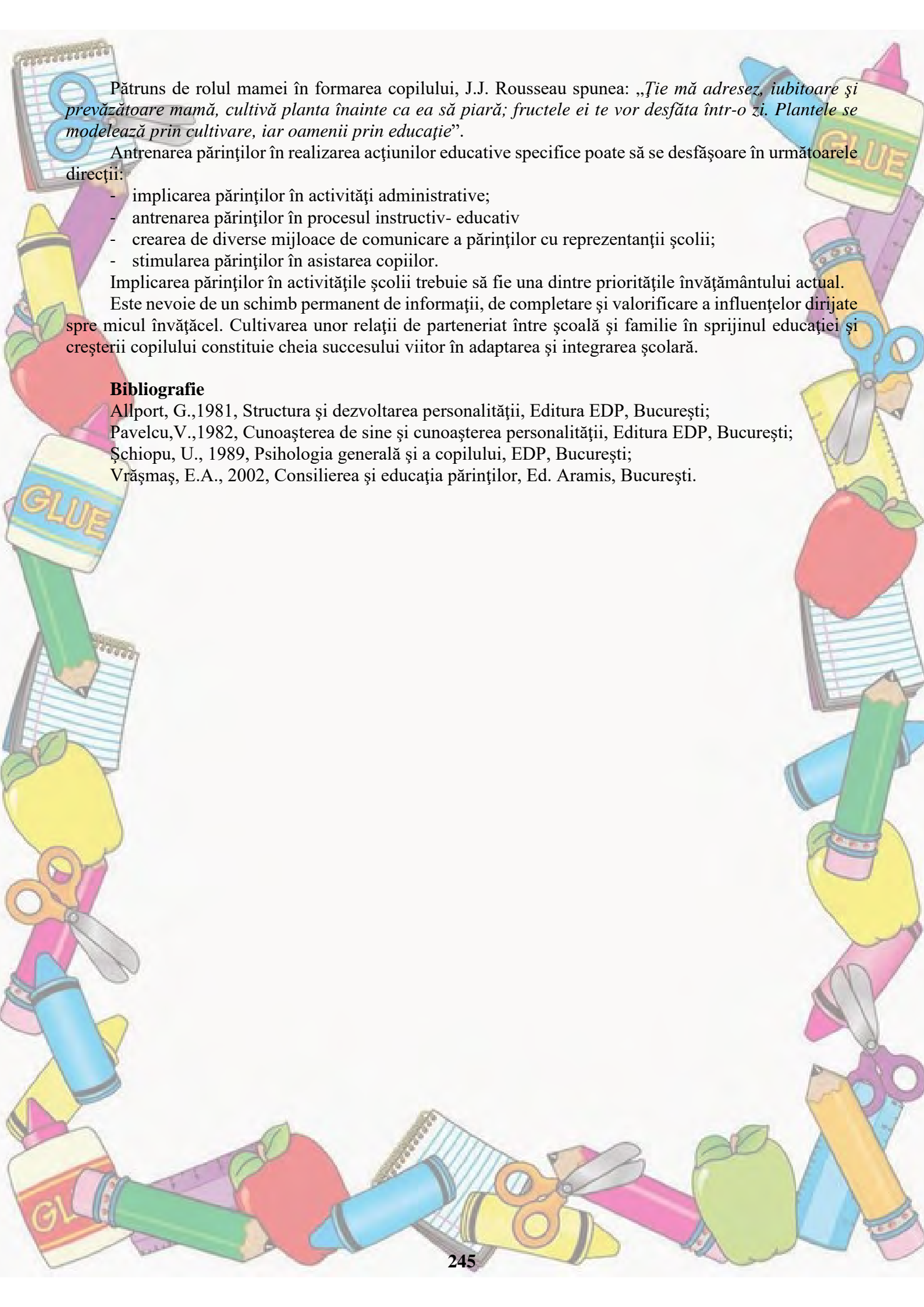
Școala trebuie să colaboreze cu părinții, să fie „o școală a muncii” cu un învățământ complex. Ei sunt invitați să participe la cât mai multe activități organizate în școală, să fie activi în comunitatea educațională servind astfel la dirijarea comportamentului elevului și implicit la dezvoltarea personalității acestuia. Fiind alături de copil părintele recunoaște și apreciază imediat rezultatele, stabilindu-se o relație de respect, încredere și de încurajare.

Familia este în afara oricăror definiții, universul devenirii oricăror dintre noi. Locul unde ne-am născut și am crescut, unde trăim clipe unice și irepetabile. Aici totul e altfel, aici totul pătrunde în felul de a fi și a deveni aidoma florii – fruct sub soarele dragostei părintești, îndeosebi al mamei, al mângâierilor sale divine ce se insinuează în sufletul de copil și devine zi de zi ceva din omenia și cinstea omului. Dar pentru ca floarea să poată să rodească e necesară tulpina, e indispensabil pământul care să o hrănească. În „el”, în copil trebuie să pătrundă firesc, bunătatea, capacitatea de a înțelege, de a ști, de a învăța și de a deveni potrivit dorințelor lor, ale părinților și nevoilor societății.

Dintre toți membrii familiei, *mama* este cea mai direct și cu efecte mai mari implicată în complexul proces de educare al copilului.

Pestalozzi spunea: „*O mamă bună, care dă ea însăși învățătura copiilor săi, e tot ce îmi pare mai frumos în lumea aceasta.*”

Bunătatea izvorâtă din dragostea pentru copii trebuie dozată cu grijă în funcție de particularitățile fiecărui copil și de situația concretă. Din comportarea părinților, copilul trebuie să înțeleagă că bunătatea nu exclude exigența și posibilitatea de a fi tras la răspundere pentru faptele sale.

Pătruns de rolul mamei în formarea copilului, J.J. Rousseau spunea: „Ție mă adresez, iubitoare și prevăzătoare mamă, cultivă planta înainte ca ea să piară; fructele ei te vor desfăta într-o zi. Plantele se modelează prin cultivare, iar oamenii prin educație”.

Antrenarea părinților în realizarea acțiunilor educative specifice poate să se desfășoare în următoarele direcții:

- implicarea părinților în activități administrative;
- antrenarea părinților în procesul instructiv- educativ
- crearea de diverse mijloace de comunicare a părinților cu reprezentanții școlii;
- stimularea părinților în asistarea copiilor.

Implicarea părinților în activitățile școlii trebuie să fie una dintre prioritățile învățământului actual.

Este nevoie de un schimb permanent de informații, de completare și valorificare a influențelor dirijate spre micul învățăcel. Cultivarea unor relații de parteneriat între școală și familie în sprijinul educației și creșterii copilului constituie cheia succesului viitor în adaptarea și integrarea școlară.

Bibliografie

- Allport, G.,1981, Structura și dezvoltarea personalității, Editura EDP, București;
Pavelcu, V.,1982, Cunoașterea de sine și cunoașterea personalității, Editura EDP, București;
Șchiopu, U., 1989, Psihologia generală și a copilului, EDP, București;
Vrășmaș, E.A., 2002, Consilierea și educația părinților, Ed. Aramis, București.

CE SPUN CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. RAMONA BELEȚ

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la IMITAȚIE și ÎNVĂȚARE, după modelul dat de părinți.

Educația pe care copilul o primește de la părinți, în primii 7 ani de viață, își pune amprenta pentru întreaga viață.

Familia poartă cea mai mare responsabilitate pentru cum își educă copiii, dar multe dintre lucruri îi scapă de sub control, deoarece acestea se învață din situațiile concrete de viață.

Cei „șapte ani de acasă” reprezintă eticheta cu care copilul pleacă în lume, „zestrea” care îl însoțește toată viața.

Familia este mediu în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Grădinița, școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului.

CEI 7 ANI DE ACASĂ “Copilăria este o stare fără vârstă, ea ține de infinit, este singurul proces în care trebuie să fim conștienți de importanța contribuției.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor. Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la dezvoltarea copilului prin:

- Comportament;
- limbajul pe care-l utilizează;
- felul de a fi.

Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului.

Această expresie, „CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ” o auzim foarte des în zilele noastre.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani. O parte din părinți nu dețin informația cerută de copil, iar cei mai mulți oferă răspunsuri formale sau nonformale. Este adevărat, importanța educației primite în familie este de sintagma cei șapte ani de acasă, pentru că ea este fundamentul educației. A avea cei șapte ani de acasă era apanajul unei educații ce provenea din familie și devenea condiția esențială pentru a pătrunde cu succes în școală și a reuși.

Mulți dintre părinții tineri ar putea să își pună această întrebare. Ce copil mai stă 7 ani, în vremurile de azi, numai cu părinții lui? Or, cei șapte ani de acasă înseamnă ca o familie să fie întreagă. Cei șapte ani de acasă sau creuzetul familiei.

De acasă copilul capătă încurajări să pună în evidență importanța educației sale.

Nu se poate vorbi de un copil în perioada preșcolară că nu are bune maniere.

Se spune de unii oameni că sunt lipsiti de “cei șapte ani de acasă.”

Ce-ar trebui să învețe copilul în cei șapte ani de-acasă?

Să construim împreună cei 7 ani. Ele sunt structurate pe importanța valorilor morale în familie:
„Primele valori morale și spirituale. Cât de importantă este familia în viața copilului.

Cei șapte ani de acasă nu reprezintă doar o sintagmă de sine stătătoare, ci reprezintă un fundament atât pentru dezvoltarea cognitivă cât și cea afectivă

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF RITA BELEȚ

”Politețea nu costă nimic și cumpără orice”, este un vechi proverb englezesc.

Pornind de la citatul anterior și pentru că nu suntem singuri pe acest pământ sunt necesare așadar o serie de reguli sau limite pentru a putea conviețui împreună cu ceilalți. Adeseori auzim despre buna sau proasta creștere a copiilor, fie că vorbim în mediul școlar sau pe stradă, în parcuri sau în magazine, societatea civilă are tendința de a eticheta un copil după felul în care acesta se comportă.

Felul în care ne comportăm, cum vorbim, cum reacționăm în diferite situații sau conjuncturi, ne „trădează” și astfel suntem asociați cu persoane educate sau mai puțin educate.

Pentru că am amintit de educație ca termen general, doresc să evidențiez faptul că, familia împreună cu societatea, mediul și școala, mass media sau alte sfere de influență, toți aceștia sunt actori în dezvoltarea fizică, psihică, comportamentală, emoțională a copilului.

Educabilitatea nu reprezintă altceva decât acei actori, aflați într-o relație de interdependență, care doar împreună reușesc să acționeze favorabil pentru buna creștere a unui copil.

Este de asemenea adevărat că familia joacă rolul cel mai important și că tot familia este prima care oferă copilului ocazia să se desfășoare și dezvolte în limitele normelor de bun simț.

Mediul familial are obligația să ofere în primul rând protecție, securitate și asigurarea unui confort psiho-emoțional pentru cel mic.

Așadar, indiferent dacă vrem să vorbim despre implicarea familiei în primii ani de viață sau ulterior implicarea școlii și a mediului exterior, responsabilitatea cade pe umerii tuturor actorilor educaționali, așa cum este numită familia, școala dar și mediul în literatura de specialitate.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

BELMEGA DANIELA-FLORENTINA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 VICOVU DE SUS, SUCEAVA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

PĂRINȚII – FACTOR DECISIV ÎN ȘCOLARIZAREA COPILOR CU DIZABILITĂȚI

PROF. VALERIA BENCHEA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 25 SIBIU

Ideea de integrare presupune preluarea, valorificarea într-o nouă manieră, benefică pentru toți educabilii și-n orice condiții, a tot ce era bun sau perfectibil în EDUCAȚIA OBIȘNUITĂ dar și în EDUCAȚIA SPECIALĂ.

Integrarea școlară depinde foarte mult de mai mulți factori care pot influența demersul în faza inițială sau pe parcurs. Acești factori pot acționa decisiv în favoarea sau defavoarea copilului integrat și dintre aceștia primul factor este chiar copilul în cauză.

Copilul cu cerințe educative speciale este cel mai important factor care influențează integrarea. Atitudinea lui față de acest sprijin care i se poate acorda este determinantă, pentru că este necesară întreaga lui colaborare. Se pot întâlni cazuri în care copilul a acceptat situația lui și s-a resemnat, iar orice intervenție care ar putea afecta obișnuințele sale să fie respinsă. Factorii temperamentalii sunt decisivi în atitudinea sa față de programul care ar trebui să intervină favorabil.

Familia copilului cu cerințe educative speciale este și ea unul din cei mai importanți factori, pentru că, de ea depinde atât luarea deciziilor la nivelul organismelor abilitate, cât și întreaga derulare a programului de intervenție.

Gradul de conștientizare a deficiențelor pe care le are copilul este foarte important, pentru că mulți părinți refuză să creadă că proprii lor copii ar avea probleme de acest gen.

Un aspect important al integrării poate fi afectat de gradul de colaborare a părinților pe parcursul intervenției, pentru că din echipa de caz fac parte și părinții, iar reușita programului depinde de continuitatea acestuia la nivelul tuturor mediilor în care se află copilul (mediul școlar, familial, relațional, extrașcolar). Părintele este un factor decisiv în stabilirea unei intervenții timpurii și în colaborarea pentru reușita acesteia.

Colectivul integrator sau clasa incluzivă este unul dintre factorii care poate influența cel mai mult la un moment dat, în sens pozitiv sau negativ integrarea unui copil cu CES. Gradul de acceptabilitate a situației noi, puterea simpatetică a copiilor, atitudinea de ajutorare și relaționare cu orice persoană sunt determinate în crearea unui climat favorabil în clasă, care să detensioneze anxietatea copiilor integrați. Este de asemenea foarte importantă etapa de formare a coeziunii grupului integrator, pentru că atitudinea pro- sau contra acceptării nevoilor speciale ale unui coleg pot fi dirijate la un moment dat de către liderii informali care apar în cadrul colectivului.

Părinții copiilor colectivului integrator sunt un alt element decisiv în cazul integrării școlare a unui copil cu deficiențe. Nu puține au fost cazurile în care părinții celorlalți copii au luat atitudine împotriva integrării, invocând motive diverse și inducând aceeași atitudine și propriilor copii, ceea ce a deteriorat climatul favorabil al integrării. Cele mai multe opoziții s-au întâmpinat în cazul copiilor cu tulburări grave de comportament și a celor cu anumite afecțiuni somatice (HIV).

Școala incluzivă, la nivelul deciziei, poate accepta sau nu integrarea unor copii, iar aceste decizii le poate lua numai din motive obiective. Pentru a oferi reale șanse de integrare, fiecare școală trebuie să dispună de anumite resurse materiale, umane și acțional-suportive, iar dacă se constată absența acestora, atunci școala respectivă poate lua decizia de a nu accepta integrarea unora dintre copiii cu deficiențe.

“CEI 7 ANI DE ACASĂ! / DIN SUFLET PENTRU MAMA”

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: BENDORFEAN IOANA BIANCA

COLEGIUL NAȚIONAL ”DECEBAL” – DEVA

JUD. HUNEDOARA

”Copilăria este o stare fără vârstă, ea ține de infinit, este singura felie ce topește întregul univers înconjurător. Copilăria este seismograful care anunță cutremurele intime de mai târziu, în funcție de ea, omul se comportă într-un anumit fel când e matur, și nu altfel.”

- Petre Sălcudeanu -

Nu suntem singuri pe pământ! Trăim într-o comunitate. Indiferent de rasă sau de locul unde ne aflăm, există reguli universale de comportament în societate, care implică o ținută morală și o prezență fizică, în armonie cu mediul din jur, cu obiceiurile și regulile generale de conviețuire, bazate pe respectul reciproc. Felul cum ne prezentăm, cum vorbim, cum reacționăm în toate împrejurările, ne dezvăluie mentalitatea, educația, cultura, caracterul nostru.

Expresia ”**cei șapte ani de-acasă**” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, cu toții credem că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

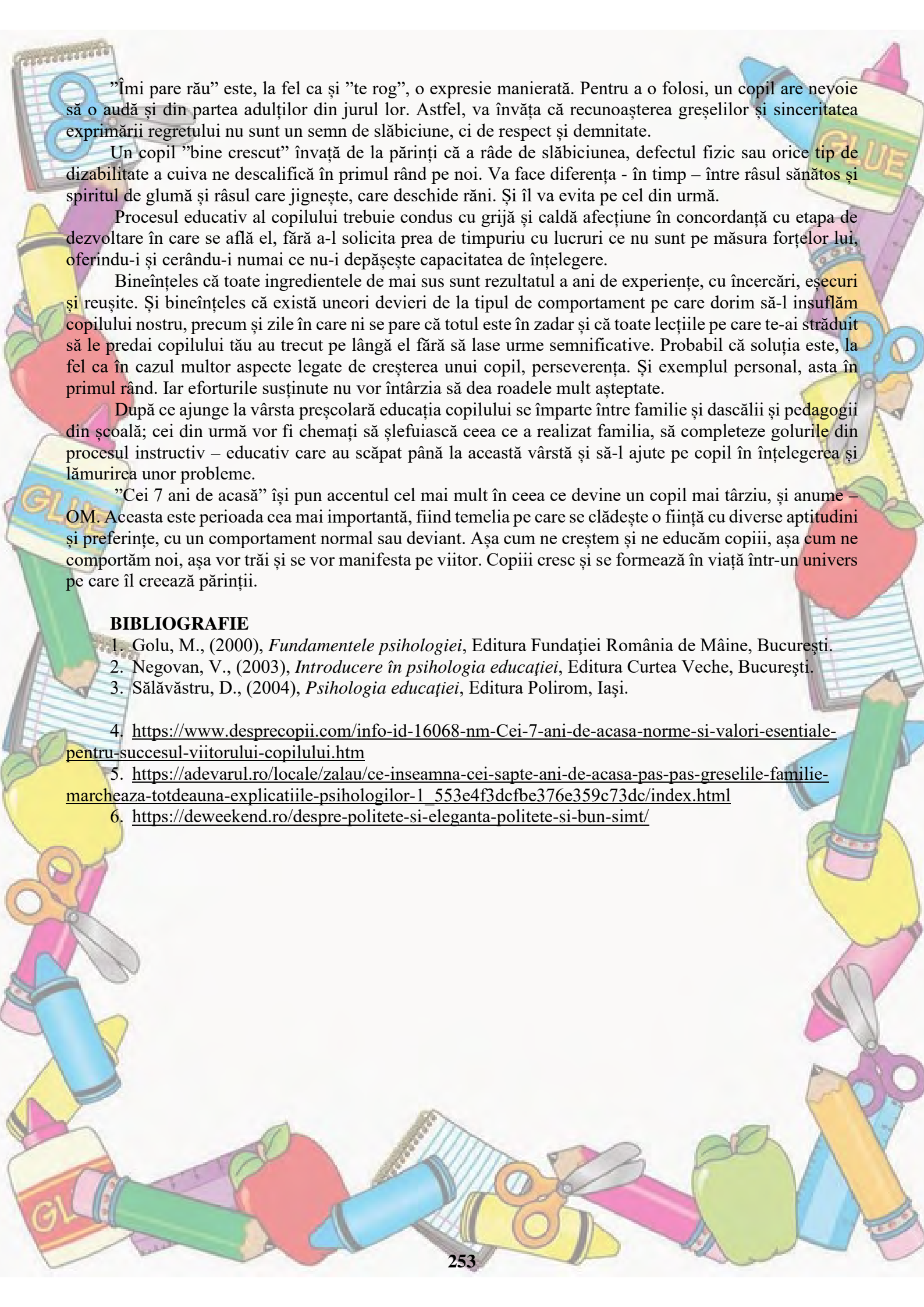
Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Ce trebuie să știe un copil ”de acasă” până la 6 – 7 ani? Un copil trebuie să aibă dezvoltate un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Salutul este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu ”bună ziua”. Un copil ”bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil ”bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce ”se face” și ceea ce ”nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem ”te rog”, ”mulțumesc” și ”cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

”Îmi pare rău” este, la fel ca și ”te rog”, o expresie manierată. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lor. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Un copil ”bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența - în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul este în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult așteptate.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv – educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

”Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu, și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care îl creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

1. Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
2. Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
3. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.
4. <https://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului.htm>
5. https://adevarul.ro/locale/zalau/ce-inseamna-cei-sapte-ani-de-acasa-pas-pas-greselile-familie-marcheaza-totdeauna-explicatiile-psihologilor-1_553e4f3dcf376e359c73dc/index.html
6. <https://deweekend.ro/despre-politete-si-eleganta-politete-si-bun-simt/>

ROLUL ȘCOLII ȘI AL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. INV. PRIMAR: BENGESCU DOINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ PADEȘ, JUD. GORJ

Fiecare studiu ce are ca obiectiv educația arată că familia și școala constituie mediile socio-culturale, care modelează ființa umană de-a lungul întregii vieți. Școala și familia rămân principalele surse de formare a personalității sociale și culturale, prima, prin pregătire temeinic organizată, după programe, cu cadre specializate și în perioade de timp bine definite, a doua, prin procesul real al vieții de zi cu zi, în care copilul, învață regulile primare de viață, deprinderea de a vorbi, de a se comporta față de cei din jur și de a-i aprecia.

Amprenta educativă a familiei, mai ales în prima parte a vieții copilului, este decisivă și consolidează eforturile educative ale școlii, numai atunci când conlucrează continuu și consistent, în acțiuni ce se completează, mobilizând în aceeași măsură elevii, ca subiecți activi ai procesului educativ. Studiile de specialitate pledează tot mai mult pentru strânsa legătură dintre școală și familie, și invers, părinții fiind recunoscuți ca adevărații „strategi” ai acțiunii educative ale cărei mize sunt complexe [Stănciulescu, 1997, p. 172].

Scopurile, țelurile părinților sunt multiple și cu destinații bine definite: în primul rând, cele de ordin instrumental, ei fiind preocupați de standardul viitor de viață al copiilor lor, de obținerea unui venit cât mai înalt; de ordin profesional, pentru realizarea unui statut social superior, care să le asigure putere, venituri, acces la resurse, capacitate de decizie; de ordin afectiv, în sensul deprinderii copiilor de a trăi pozitiv experiența de școlari; de ordin cultural, prin idealuri, modele culturale, de personalități, care le pot influența și ghida viața.

Elevul zilelor noastre, datorită posibilităților de informare fără precedent, devine tot mai mult o parte activă a procesului educativ familial, adeseori modelându-l din interior, oferindu-i noi direcții de evoluție, dar și a celui școlar, solicitând schimbări în conținutul programelor, în răspunsuri adresate factorilor educativi, care trebuie să fie pregătiți să conducă un dialog pertinent și valabil pentru ambele părți.

Copiii sau elevii constituie conexiunea dintre familie și școală, ca mediatori între părinți și profesori, aflați la intersecția dintre cele două influențe sau segmente ale adulților cu funcție educativă.

În acest fel, copiii, elevii devin ei înșiși contribuitori la autoformarea și construcția propriei personalități, contribuție care asigură, fără îndoială, o reușită mai mare procesului educativ.

Părinții sunt, desigur, primii responsabili de buna sau proasta educație a copilului, la vârsta când el, din punct de vedere fizic și psihic, are cea mai mare plasticitate, ceea ce face ca tot ei să fie primii atenționați de modul cum se comportă la școală. Acest comportament, cu rădăcini în viața de familie, se reflectă apoi în școală și în societate.

Antropologia culturală și sociologia culturii afirmă că familia constituie prima formă de comunitate umană în care învață copilul cele dintâi reguli de comportare în viață. Antrenarea lor la însușirea temeinică a cunoștințelor, prin procesul instructiv, și la modelarea trăsăturilor propriei personalități, din perspectivă umană, morală, civică, prin procesul educativ din familie și școală, dar și prin autoeducație în afara lor, constituie pârghia fundamentală prin care se poate îmbunătăți calitatea întregului proces de învățământ. În acest fel, școala și familia se pot transforma în structuri dinamice, coordonatoare ale unei mase mari de colaboratori: copiii, elevii, asupra cărora trebuie să vegheze pentru buna lor încadrare în sistemul obligațiilor, îndatoririlor și disciplinei școlare, pentru creșterea calității activității educative și a produsului uman final, viitorii cetățeni.

BIBLIOGRAFIE

1. MARIA COBIANU-BĂCANU, PETRUȘ ALEXANDRU, OZANA CUCU OANCEA, *Cultura, identitatea națională și educația în dezvoltarea durabilă a societății românești*, București, Editura Paralela 45, 2002.
2. MARIA COBIANU-BĂCANU, PETRUȘ ALEXANDRESCU, ELENA COBIANU, *Adolescenții, primăvara Europei*, București, Editura Aroun, 2004.

MĂRȚIȘORUL – SIMBOLUL PRIMĂVERII

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: BENEȚE MARIA – MIRABELA,
GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL NR. 10 DIN PLOIEȘTI, JUDEȚUL PRAHOVA

Mărțișorul este simbolul primăverii în familia tradițională românească și anunță renașterea naturii. „Albul” marchează culoarea zăpezii ce trebuie să plece o dată ce razele puternice ale soarelui acaparează tot cuprinsul. De asemenea, albul semnifică puritatea, pacea, liniștea ce o aduce în suflet anotimpul verde și înflora. „Roșul” este simbolul sângelui, al vieții, al renașterii, iar împletirea celor două culori, alb și roșu, marchează viața pură a naturii care își începe un nou ciclu.

Copiii, încă de la vârstă fragedă, învață să dăruiască un mărțișor, doamnelor din familie sau din vecini, doamnelor educatoare, marcând astfel venirea primăverii. În cadrul activităților instructiv-educative din grădiniță, Mărțișorului i se rezervă începutului de lună martie pentru ca cei mici să se bucure de confecționarea mărțișoarelor, de dăruirea lor, dar și de primirea lor. Indiferent de colțul de țară unde ne aflăm, schimbul de Mărțișoare reprezintă un moment unic de dragoste, de dărnicie, de iubire a aproapelui, de creștere a stimei de sine, de socializare.

Preșcolarii Grupei Mici „Isteții” de la Grădinița cu Program Normal numărul 10 din Ploiești, județul Prahova, le-au pregătit mămicilor câteva mărțișoare pe care le-au confecționat cu multă dragoste și pasiune. Primul dintre mărțișoare a avut în prim-plan ghiocelul, primul vestitor al primăverii, care lipit de cei mici pe un suport minunat mov, alături de firul de mărțișor, a reprezentat un motiv de mândrie și de mare bucurie pentru mămici. Preșcolarii l-au dăruit alături de un buchet de ghiocci, realizat chiar de ei.

Al doilea mărțișor, a avut la bază ideea mărțișorului tradițional, unde întâlneam potcoava, coșarul sau trifoiul cu patru foi, ce se spunea că aduceau noroc celor care îl purtau. Astfel, copilașii au confecționat un mărțișor dintr-o potcoavă, un trifoi cu patru foi și o gărgăriță, simpatica insectă ce de-abia așteaptă să iasă în căldură. Ultimul mărțișor, i l-am dedicat mamei, iar cei mici au confecționat un cerc al inimilor, unde au așezat, în centrul lui, poza mamei lor. A fost cadoul lor de suflet, iar mamele au fost foarte fericite la primirea cadourilor din partea micuților.

IMPORTANȚA PARTENERIATULUI ȘCOALĂ- FAMILIE ÎN PROCESUL INSTRUCTIV-EDUCATIV

PROF. ÎNV. PREȘC. BERCI TATIANA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR .9 / GRĂD. P.N. DEGETICA, REȘIȚA

Educația vârstelor mici este considerată temelia personalității individului, de aceea educația trebuie să răspundă, în primul rând, nevoilor individuale și să realizeze echilibrul între acestea și dezvoltarea socială.

Când copilul este mic influențele sunt organizate și structurate de adulții ce îl înconjoară: mai întâi părinții și ceilalți adulți din familie, apoi educatoarea și ceilalți copii cu care relaționează. Responsabilitatea dezvoltării copilului, în primele etape ale vieții sale, revine familiei și nu întotdeauna influențele sunt pozitive. Chiar și atunci când grădinița oferă programe bune și eficiente, experiențele negative acumulate de copil, uneori, în familie, nu pot fi contracarate. Mai mult, ceea ce asimilează copilul de la grădiniță se poate pierde dacă familia nu întărește și nu valorifică aceste achiziții. Prin urmare, pentru ca activitatea desfășurată în cadrul unui program de educație preșcolară să fie, realmente, pe termen lung, eficientă, este necesar ca specificul și obiectivele acesteia să fie prezentate familiei, pentru ca, ulterior, să se inițieze o colaborare strânsă între aceasta și grădiniță.

Relația dintre familie și grădiniță ar trebui să fie o prioritate pe lista parteneriatelor educaționale. Dacă familia va fi implicată de la început în programul educativ, ea va percepe corect importanța colaborării cu grădinița, beneficiile acestei colaborări, iar implicarea sa în activitatea grădiniței va fi conștientă, interesată și reciproc avantajoasă.

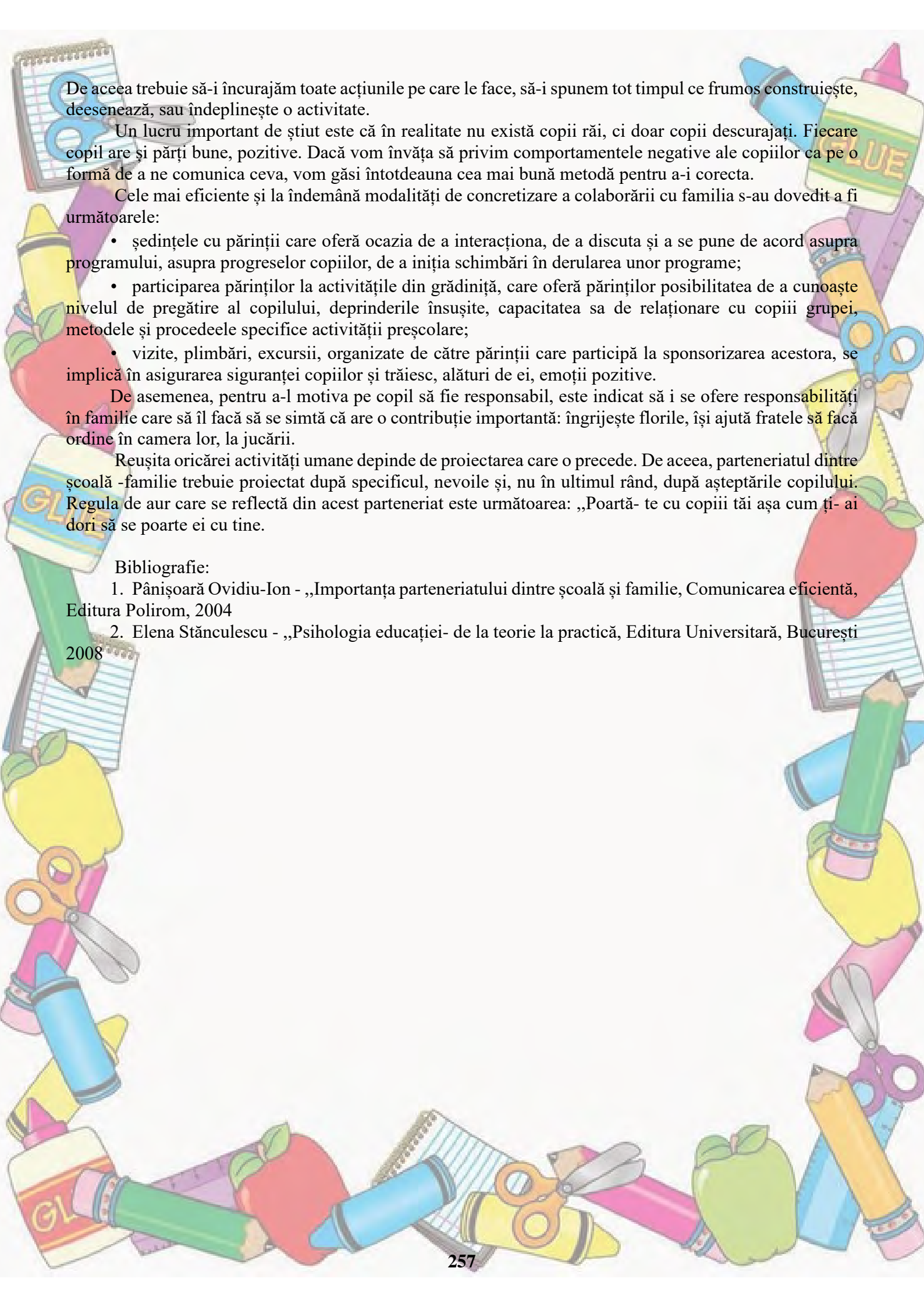
Parteneriatul educativ grădiniță – familie trebuie inițiat de instituția preșcolară, ce are autoritatea socială și legală de a se ocupa de educarea copiilor, având, în același timp, și calitatea dată de pregătirea psiho- pedagogică a personalului didactic- de a aprecia care sunt nevoile, posibilitățile copilului, raportate la cerințele societății. Colaborarea părinți-educatoare presupune construirea unei relații clădite pe unificarea unui sistem de valori și cerințe adresate copilului. Părinții vor fi implicați permanent în activitatea grădiniței, nu doar atunci când se ivesc probleme. Mulți părinți consideră că este foarte greu să fie fermi cu copiii lor. Nu pot stabili reguli. Ei amenință, dar pe urmă nu pot să mențină regula. Copiii au nevoie de limite, de reguli bine delimitate, nu de unele care se schimbă mereu.

Toți părinții își doresc să îl vadă pe copilul lor că evoluează, că ajunge o persoană responsabilă, de încredere și plină de compasiune față de ceilalți oameni. Dar a învăța un copil valorile morale nu este același lucru cum l-ai învăța să înoate, să cânte la pian, să joace fotbal. Cea mai bună metodă de a-l învăța pe copil valorile morale este aceea de a fi pentru el un model. O viață petrecută alături de un adult generos creează un alt adult generos. O copilărie în care bunurile materiale nu sunt foarte importante creează un copil care va înțelege că nu poate cumpăra tot ce vrea. Părinții care dau dovadă de foarte multă sensibilitate față de sentimentele și nevoile copiilor lor creează un copil căruia îi pasă de ceilalți.

A da dovadă de dragoste necondiționată reprezintă baza conceptului de părinte. Din fericire, această dragoste vine din interior foarte ușor pentru majoritatea părinților. Natura ne-a programat în așa fel, încât iubirea necondiționată pentru copiii noștri să vină din interiorul nostru. Ne arătăm iubirea prin afecțiune, ne arătăm dragostea și prin modul cum înțelegem nevoile copilului nostru legate de fiecare stadiu al vieții sale și prin modul în care le satisfacem aceste nevoi. Pentru un bebeluș, asta înseamnă securitate, pentru un copil mic înseamnă încurajare constantă, pentru un școlar înseamnă un profesor care îl inspiră pozitiv în legătură cu lecțiile de viață, iar pentru un adolescent înseamnă sfaturi bune și la timp. Dar cel mai important, este să-i arăți dragostea prin a fi o persoană de încredere, pe care se poate baza și să fii o prezență activă în viața copilului.

Acțiunile noastre trebuie să pună accent pe importanța sentimentelor și să ne ajute pe noi și pe copiii noștri, să ne ținem sub control emoțiile, în loc să acționăm impulsiv sau să ne lăsăm copleșiți de sentimente.

Pentru unii copii, viața este dură și nesigură, pentru alții este plină de tensiune. Copiii au nevoie de un mediu pozitiv care le oferă numeroase oportunități. Copilul trebuie să știe că este deosebit, unic și iubit.

De aceea trebuie să-i încurajăm toate acțiunile pe care le face, să-i spunem tot timpul ce frumos construiește, deesează, sau îndeplinește o activitate.

Un lucru important de știut este că în realitate nu există copii răi, ci doar copii descurajați. Fiecare copil are și părți bune, pozitive. Dacă vom învăța să privim comportamentele negative ale copiilor ca pe o formă de a ne comunica ceva, vom găsi întotdeauna cea mai bună metodă pentru a-i corecta.

Cele mai eficiente și la îndemână modalități de concretizare a colaborării cu familia s-au dovedit a fi următoarele:

- ședințele cu părinții care oferă ocazia de a interacționa, de a discuta și a se pune de acord asupra programului, asupra progreselor copiilor, de a iniția schimbări în derularea unor programe;
- participarea părinților la activitățile din grădiniță, care oferă părinților posibilitatea de a cunoaște nivelul de pregătire al copilului, deprinderile însușite, capacitatea sa de relaționare cu copiii grupei, metodele și procedeele specifice activității preșcolare;
- vizite, plimbări, excursii, organizate de către părinții care participă la sponsorizarea acestora, se implică în asigurarea siguranței copiilor și trăiesc, alături de ei, emoții pozitive.

De asemenea, pentru a-l motiva pe copil să fie responsabil, este indicat să i se ofere responsabilități în familie care să îl facă să se simtă că are o contribuție importantă: îngrijește florile, își ajută fratele să facă ordine în camera lor, la jucării.

Reușita oricărei activități umane depinde de proiectarea care o precede. De aceea, parteneriatul dintre școală - familie trebuie proiectat după specificul, nevoile și, nu în ultimul rând, după așteptările copilului. Regula de aur care se reflectă din acest parteneriat este următoarea: „Poartă- te cu copiii tăi așa cum ți- ai dori să se poarte ei cu tine.

Bibliografie:

1. Pânișoară Ovidiu-Ion - „Importanța parteneriatului dintre școală și familie, Comunicarea eficientă, Editura Polirom, 2004
2. Elena Stănculescu - „Psihologia educației- de la teorie la practică, Editura Universitară, București 2008

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR, BERCU JANA
GRĂDINIȚA P. N., „LICURICI” SCHIULEȘTI/PRAHOVA

Copilul este o ființă în evoluție și trebuie avut în vedere un lucru esențial și anume că familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului: de afecțiune, de protecție, dar și de educație. De aceea, părinții au obligația de a lua parte la viața copilului în grădiniță/școală și pentru aceasta, un profesor responsabil, trebuie să construiască și să consolideze relația cu părinții.

Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare.

Cauzele unor eșecuri școlare sunt multiple, dar școala are sarcina de a le depista și de a interveni, atunci când este cazul, în situații delicate. Un sfat la timp, o îndrumare competentă, vizita la domiciliu, sunt mijloace care pot da rezultate favorabile în creșterea randamentului școlar.

În educație un rol important îl are empatia, capacitatea de a te transpune în gândurile și sentimentele celuilalt. Atunci când există empatie între educator, copil și părinte, procesul educațional se desfășoară firesc, fără blocaje, iar rezultatele sunt superioare. Un educator bun va ști să însuflească copiii și părinților un mod de gândire pozitiv

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

Deci, ca primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

Factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și instruire va fi frânată.

Apare la copii stima de sine, stima de sine ce se construiește și se consolidează treptat, ca rezultat al influenței unor factori diverși cum ar fi gradul de acceptare, apreciere și iubire, atitudinea față de el a persoanelor cu importanță din viața lui, toate acestea conducând la încrederea în forțele proprii, independență.

Copilul de azi, școlarul de mâine, adultul din viitor, trebuie pregătit în familie, apoi în grădiniță și școală și de modul în care îl pregătim pentru viață, depind rezultatele de mai târziu, afirmarea lui deplină.

Bibliografie,

Pescaru-Băran, A.- *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004

Nicola, I.- *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003

Peneș Marcela - „Ghid de comportare civilizată” – Editura Ana, București, 2000

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

OLȚA BERE

GPP NR. 34 ORADEA

Familia, ca element educativ în cadrul formării și educației copiilor are un rol major, căci bazele în activitatea educativă se pun în primii șapte ani de viață. Asupra personalității copiilor acționează permanent exemplul părinților, de aceea ar trebui ca aceștia să fie mereu preocupați de aspecte ale comportamentului lor pentru sporirea efectului educativ dat. Comunicarea ce are loc între membri familiei și responsabilitatea zilnică a acțiunilor, modul de adresare, afectivitatea, relațiile dintre ei conduc la formarea copilului și exercită o influență puternică asupra educației lui. Părintele influențează dezvoltarea psihică în mod decisiv în primii ani de viață ai copilului, constituind primul lui contact cu lumea înconjurătoare, fiind un mod de viață și conduită pentru el. Familia este responsabilă în mare parte de educația copilului, rolul părintelui nu încetează odată cu intrarea copilului în instituția de învățământ. Pe lângă familie, unul dintre mediile care influențează în mod semnificativ dezvoltarea personalității copilului este comunitatea, reprezentând totalitatea elementelor cu care un copil interacționează. Filosoful german Immanuel Kant considera că educația ajută la valorificarea naturii umane în folosul societății: „este plăcut să ne gândim că natura omenească va fi mai bine dezvoltată prin educație și că se poate ajunge a i se da o formă care să-i convie cu deosebire. Aceasta ne descoperă perspectiva fericirii viitoare a neamului omenească”. Ioan Nicola considera că rolul educației poate fi privit din perspectivă antropocentrică, educația dezvoltă calitățile generale ale speciei umane, și din perspectivă sociocentrică, educația având rolul de a-l pregăti pe om pentru executarea diferitelor roluri sociale. Școala este o instituție care oferă serviciu social, fiind direct influențată de ceea ce se întâmplă în mediul social, transmite cunoștințe, norme, valori recunoscute și acceptate social, dezvoltă abilități. Aceasta are propriul sistem de organizare, o logică internă de dezvoltare, având propriile norme, valori, principii, standarde, reguli care trebuie respectate. Relația școlii cu familia presupune un efort complex care-i influențează pe toți cei implicați în actul învățării - copii, părinți și cadre didactice. Atât cadrele didactice, cât și părinții au câte ceva de învățat unii de la ceilalți, prin urmare este vorba despre o colaborare. Părinții sunt aceia care au de înfruntat mereu alte probleme care sunt noi pentru ei, pe măsură ce copilul se dezvoltă, având multe de învățat. Pe de altă parte, școala se ocupă an de an de grupuri de copii de aceeași vârstă și se acumulează astfel o experiență care poate fi transmisă părinților. Acest lucru este posibil doar printr-o colaborare în care beneficiarii vor fi în special copiii, dar și școala și familia, deci, factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

GRĂDINIȚA ȘI FAMILIA - PARTENERI ÎN EDUCAȚIE

PROF. INV. PRESCOLAR BEREA DOINA

SCOALA GIMNAZIALA CIPRIAN PORUMBESCU COMANESTI, JUDET BACAU

DECALOGUL PĂRINȚILOR

1. sa-ti iubesti copilul;
2. sa-ti protejezi copilul;
3. sa fii bun exemplu pentru copilul tau;
4. sa te joci cu copilul tau;
5. sa lucrezi cu copilul tau;
6. sa lasi copilul sa dobandeasca singur experiente de viata, chiar daca sufera;
7. sa-i arati copilului posibilitatile si limitele libertatii umane;
8. sa-l inveti sa fie ascultator;
9. sa astepti de la copil numai aprecierile pe care le poate da, conform gradului de maturitate si propriei experiente;
10. sa-i oferi copilului trairi cu valoare de amintire: calatorii, excursii, vacante, spectacole, serbari de familie, manifestari sportive.

Există reguli generale de educație, care trebuie respectate în toate cazurile, deoarece copilul reprezintă o individualitate ce trebuie educată în conformitate cu particularitățile sale psihice. Educația îi favorizează o adaptare mai ușoară la mediul social. Întregul proces educativ trebuie condus cu grijă, cu afecțiune pentru copil și în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-i depăși capacitatea de înțelegere.

Copilul își dezvoltă aptitudinile sale în raport cu mediul în care trăiește, așa încât primele noțiuni educative care le primește în familie, apoi în colectivitate preșcolară, sunt consolidate în școală printr-un amplu sistem educativ, obținând o educație desăvârșită.

Încă de la începutul secolului trecut, Kant - urmărind un proiect de emancipare a condiției umane - scria: "Părinții care au primit ei înșiși o educație sunt deja niște modele după care se îndreaptă copiii. Dar pentru a-i face pe aceștia mai buni, este necesar sa facem din pedagogie un studiu."

Pedagogia explică diferențele politice, economice, sociale, istorice din cadrul societății. Cadrul educativ este influențat de schimbările sociale, de discuțiile cu caracter social, care au loc în anumite perioade de timp.

Educația, transmisă din generația în generație a căpătat mai întâi statutul de înțelepciune și a creat reguli privind educarea copiilor, apoi în cadrul educației să apară legi, norme, tradiții. Acestea din urmă ajută la formarea generației tinere, în dependență de cerințele sociale.

În prezent, educația a devenit o teorie și o acțiune dirijată de specialiști, în concordanță cu necesitățile practice ale societății. De fiecare dată când părinții îi arată afecțiune, sau îi vorbesc, conexiunile cerebrale ale copilului se dezvoltă. În acest fel, copilul își va îmbogăți limbajul și capacitatea de gândire.

Comunicarea părinte - copil este esențială în demersul educațional și trebuie să fie bazată pe deschidere, încredere reciprocă și respect de sine și față de ceilalți.

Cercetătorii au elaborat un set de metode și reguli prin care părinții pot stimula dezvoltarea intelectuală a celor mici.

- Prima responsabilitate a părinților este aceea de a-i face pe copii să se simtă iubiți. Această iubire trebuie să fie necondiționată, exprimată prin vorbe, gesturi și fapte.

- Raspundeti clar si pe un ton destins la toate intrebarile pe care vi le pune și fiți atenți la tot ceea ce vă spune sau vă arată. Acest lucru îi confirmă copilului că observațiile și preocupările sale sunt importante pentru părinți. Copilul este interesat de tot ceea ce se întâmplă în jurul lui și este curios să afle cât mai multe

informații. Dacă nu sunteți dispuși să-i oferiți explicații sau o faceți pe un ton plictisit și iritat, el va rămâne cu impresia că întrebările lui deranjează și nu va mai îndrăzni să întrebe ceva.

- Dezvoltați-i pasiunea pentru cărți. La început, alegeți cărți cu imagini colorate și imitați, împreună, sunetele specifice animalelor din poze sau fenomenelor prezentate. În acest fel, copilul va scăpa de inhibiții. Cărțile sunt o sursă importantă de informații și îl vor ajuta să-și dezvolte o gândire sănătoasă și un limbaj bogat.

- Jucăți-vă cu copilul și alinați-l. Atunci când plânge, reacționați prompt și calm și nu uitați să-l strângeți în brațe și să-l alinați. În acest mod, el își va dezvolta sentimentul de siguranță emoțională. - Alegeți jucării care să-l stimuleze, cum ar fi cuburile colorate. Dacă un copil așază un cub mai mare peste unul mai mic, acestea vor cădea. Dacă le așază corect, va învăța că acesta este modul în care trebuie să construiască de acum înainte. În plus, implicați-l în jocuri care necesită folosirea mâinilor.

- Asigurați-i un mediu înconjurător sigur. Prin explorarea casei, copilul va deprinde cum să se orienteze în spațiu. Astfel, va fi capabil să-și construiască, mental, o "hartă" a mediului în care trăiește și să creeze o relație cu acesta.

- Un alt lucru important este să-i cântați. Mișcările corpului și ale degetelor îl vor ajuta să facă o legătură între sunet, ritm și dans. Lăsați-l să se joace cu apă, nisipul și chiar cu noroiul pentru a-l învăța principiile de bază ale fizicii și proprietățile diferitelor materiale din natură. - Adaptați-vă ritmul după temperamentul copilului. În acest fel, acesta își va manifesta trăirile în mod natural, fără nici o urmă de inhibiție. Faceți ca timpul de odihnă și orele de masă să fie percepute de copil ca lucruri pozitive. Arătați-vă încântat atunci când el învață să se hrănească singur, oricâtă mizerie ar face în jur.

Asigurarea unui cămin plin de dragoste și fericire este un model de viață. În dialogul cu copiii nu trebuie să lipsească niciodată sfaturile potrivite pentru a-i ajuta să crească în spiritul adevărului și iubirii, aprecierile verbale și recompensele.

Uneori, intuiția și dragostea, oricât de esențiale ar fi ele, nu sunt întotdeauna eficiente și suficiente pentru a călăuzi familia printre dificultăți, din ce în ce mai numeroase, dificultăți ce pot fi depășite prin respectarea unor principii generale de educație.

Familia - factor de socializare și educație morală

Familia, cel dintâi cadru social de care are nevoie fiecare om ca să trăiască este mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane. În organizarea sa proprie, ea oferă garanții de moralitate, este prima școală care pregătește pe copil pentru viața socială, deprinzându-l să-și împlinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și ordinii. Familia este un oficiu înalt al respectului, al demnității, al libertății interioare.

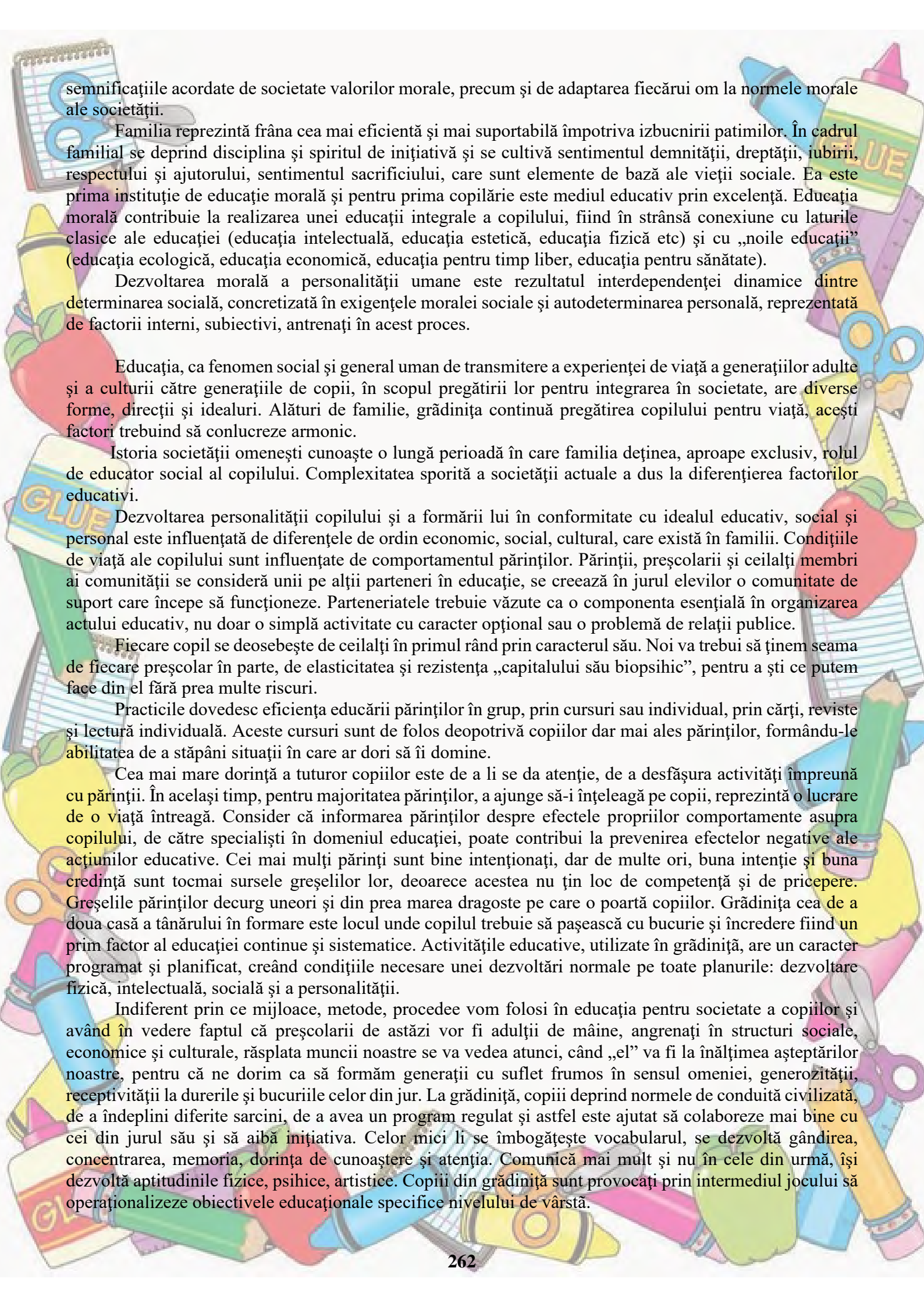
Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată. Individul, în cadrul familiei se dezvoltă multilateral, cuprinzând mai multe ramuri de activitate. O societate prosperă va favoriza îmbogățirea individului cu valori și concepții noi.

Pentru a da o educație copiilor, părinții trebuie să știe înainte de toate că ei, în calitate pe care o au, sunt foarte bine cunoscuți de copii, chiar dacă aceștia nu ajung să exprime acest lucru. Copilul nu învață numai atunci când îi vorbești, când îi dai o explicație, când îl sfătuiești sau îi poruncești. Copilul învață de la părinte orice și în orice împrejurare, și mai ales, din întregul mod de comportare al acestuia. El receptează tot ceea ce atinge simțurile și conștiința sa.

Ocupându-se de dezvoltarea judecăților morale a copiilor ca parte integrantă a procesului de dezvoltare cognitive în procesul educației parentale, J. Piaget distinge trei faze:

- 1) realistă, în cursul căreia regulile morale sunt văzute de copil ca externe lui și existând în sine, fiind absolute și neschimbătoare;
- 2) egocentristă, în cadrul căreia copilul accepta obligația de a se conforma regulilor, dar nu simte că a luat parte la crearea lor, motiv pentru care va încerca să le schimbe conform intereselor sale;
- 3) faza cooperării și a respectului mutual, în care are loc internalizarea moralității și acceptarea ei ca mod de reglementare a propriului comportament și a comportamentului altuia.

Concluziile sale care rezultă din concepția lui J. Piaget sunt: cunoașterea morală este baza acțiunii morale, așa încât nici un copil nu-și poate dezvolta o moralitate matură până nu a trecut printr-o "morală a constrângerii". Educația morală are în vedere formarea copilului în concordanță cu valorile, principiile, normele și regulile sociale care reglează relațiile dintre oameni. Ea este influențată de cei din jur, de

semnificațiile acordate de societate valorilor morale, precum și de adaptarea fiecărui om la normele morale ale societății.

Familia reprezintă frâna cea mai eficientă și mai suportabilă împotriva izbucnirii patimilor. În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Ea este prima instituție de educație morală și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Educația morală contribuie la realizarea unei educații integrale a copilului, fiind în strânsă conexiune cu laturile clasice ale educației (educația intelectuală, educația estetică, educația fizică etc) și cu „noile educații” (educația ecologică, educația economică, educația pentru timp liber, educația pentru sănătate).

Dezvoltarea morală a personalității umane este rezultatul interdependenței dinamice dintre determinarea socială, concretizată în exigențele moralei sociale și autodeterminarea personală, reprezentată de factorii interni, subiectivi, antrenați în acest proces.

Educația, ca fenomen social și general uman de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii către generațiile de copii, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate, are diverse forme, direcții și idealuri. Alături de familie, grădinița continuă pregătirea copilului pentru viață, acești factori trebuind să conlucreze armonic.

Istoria societății omenești cunoaște o lungă perioadă în care familia deținea, aproape exclusiv, rolul de educador social al copilului. Complexitatea sporită a societății actuale a dus la diferențierea factorilor educativi.

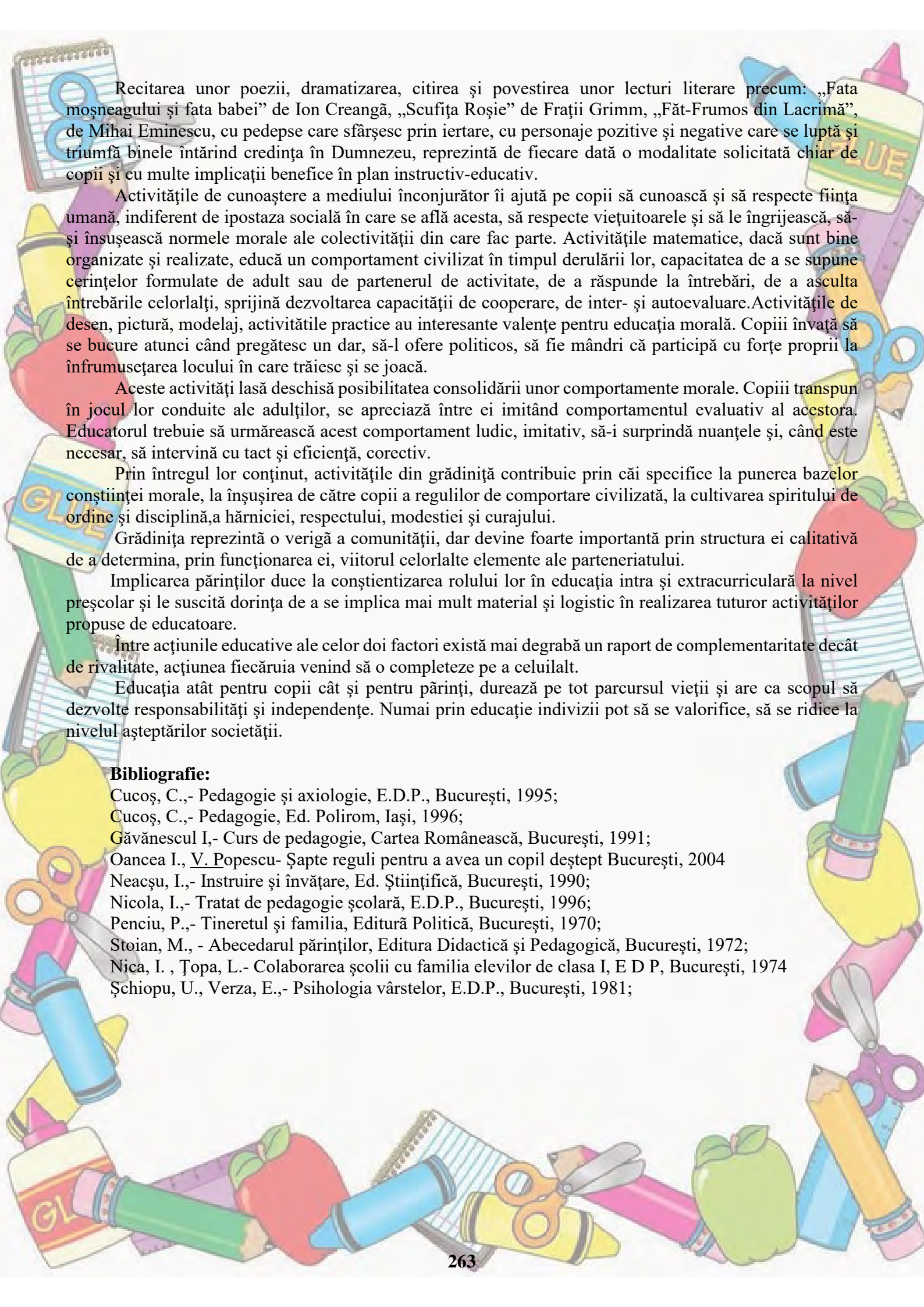
Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul educativ, social și personal este influențată de diferențele de ordin economic, social, cultural, care există în familii. Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Părinții, preșcolarii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componenta esențială în organizarea actului educativ, nu doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de relații publice.

Fiecare copil se deosebește de ceilalți în primul rând prin caracterul său. Noi va trebui să ținem seama de fiecare preșcolar în parte, de elasticitatea și rezistența „capitalului său biopsihic”, pentru a ști ce putem face din el fără prea multe riscuri.

Practicile dovedesc eficiența educării părinților în grup, prin cursuri sau individual, prin cărți, reviste și lectură individuală. Aceste cursuri sunt de folos deopotrivă copiilor dar mai ales părinților, formându-le abilitatea de a stăpâni situații în care ar dori să îi domine.

Cea mai mare dorință a tuturor copiilor este de a li se da atenție, de a desfășura activități împreună cu părinții. În același timp, pentru majoritatea părinților, a ajunge să-i înțeleagă pe copii, reprezintă o lucrare de o viață întreagă. Consider că informarea părinților despre efectele propriilor comportamente asupra copilului, de către specialiști în domeniul educației, poate contribui la prevenirea efectelor negative ale acțiunilor educative. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați, dar de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai sursele greșelilor lor, deoarece acestea nu țin loc de competență și de pricepere. Greșelile părinților decurg uneori și din prea marea dragoste pe care o poartă copiilor. Grădinița cea de a doua casă a tânărului în formare este locul unde copilul trebuie să pașească cu bucurie și încredere fiind un prim factor al educației continue și sistematice. Activitățile educative, utilizate în grădiniță, are un caracter programat și planificat, creând condițiile necesare unei dezvoltări normale pe toate planurile: dezvoltare fizică, intelectuală, socială și a personalității.

Indiferent prin ce mijloace, metode, procedee vom folosi în educația pentru societate a copiilor și având în vedere faptul că preșcolarii de astăzi vor fi adulții de mâine, angrenați în structuri sociale, economice și culturale, răsplata muncii noastre se va vedea atunci, când „el” va fi la înălțimea așteptărilor noastre, pentru că ne dorim ca să formăm generații cu suflet frumos în sensul omeniei, generozității, receptivității la durerile și bucuriile celor din jur. La grădiniță, copiii deprind normele de conduită civilizată, de a îndeplini diferite sarcini, de a avea un program regulat și astfel este ajutat să colaboreze mai bine cu cei din jurul său și să aibă inițiativa. Celor mici li se îmbogățește vocabularul, se dezvoltă gândirea, concentrarea, memoria, dorința de cunoaștere și atenția. Comunică mai mult și nu în cele din urmă, își dezvoltă aptitudinile fizice, psihice, artistice. Copiii din grădiniță sunt provocați prin intermediul jocului să operaționalizeze obiectivele educaționale specifice nivelului de vârstă.

Recitarea unor poezii, dramatizarea, citirea și povestirea unor lecturi literare precum: „Fata moșneagului și fata babei” de Ion Creangă, „Scufița Roșie” de Frații Grimm, „Făt-Frumos din Lacrimă”, de Mihai Eminescu, cu pedepse care sfârșesc prin iertare, cu personaje pozitive și negative care se luptă și triumfă binele întărind credința în Dumnezeu, reprezintă de fiecare dată o modalitate solicitată chiar de copii și cu multe implicații benefice în plan instructiv-educativ.

Activitățile de cunoaștere a mediului înconjurător îi ajută pe copii să cunoască și să respecte ființa umană, indiferent de ipostaza socială în care se află acesta, să respecte viețuitoarele și să le îngrijească, să-și însușească normele morale ale colectivității din care fac parte. Activitățile matematice, dacă sunt bine organizate și realizate, educă un comportament civilizată în timpul derulării lor, capacitatea de a se supune cerințelor formulate de adult sau de partenerul de activitate, de a răspunde la întrebări, de a asculta întrebările celorlalți, sprijină dezvoltarea capacității de cooperare, de inter- și autoevaluare. Activitățile de desen, pictură, modelaj, activitățile practice au interesante valențe pentru educația morală. Copiii învață să se bucure atunci când pregătesc un dar, să-l ofere politicos, să fie mândri că participă cu forțe proprii la înfrumusețarea locului în care trăiesc și se joacă.

Aceste activități lasă deschisă posibilitatea consolidării unor comportamente morale. Copiii transpun în jocul lor conduite ale adulților, se apreciază între ei imitând comportamentul evaluativ al acestora. Educatorul trebuie să urmărească acest comportament ludic, imitativ, să-i surprindă nuanțele și, când este necesar, să intervină cu tact și eficiență, corectiv.

Prin întregul lor conținut, activitățile din grădiniță contribuie prin căi specifice la punerea bazelor conștiinței morale, la însușirea de către copii a regulilor de comportare civilizată, la cultivarea spiritului de ordine și disciplină, a hărniciei, respectului, modestiei și curajului.

Grădinița reprezintă o verigă a comunității, dar devine foarte importantă prin structura ei calitativă de a determina, prin funcționarea ei, viitorul celorlalte elemente ale parteneriatului.

Implicarea părinților duce la conștientizarea rolului lor în educația intra și extracurriculară la nivel preșcolar și le suscită dorința de a se implica mai mult material și logistic în realizarea tuturor activităților propuse de educatoare.

Între acțiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate decât de rivalitate, acțiunea fiecăruia venind să o completeze pe a celuilalt.

Educația atât pentru copii cât și pentru părinți, durează pe tot parcursul vieții și are ca scop să dezvolte responsabilități și independențe. Numai prin educație indivizii pot să se valorifice, să se ridice la nivelul așteptărilor societății.

Bibliografie:

- Cucoș, C.,- Pedagogie și axiologie, E.D.P., București, 1995;
- Cucoș, C.,- Pedagogie, Ed. Polirom, Iași, 1996;
- Găvănescul I,- Curs de pedagogie, Cartea Românească, București, 1991;
- Oancea I., V. Popescu- Șapte reguli pentru a avea un copil deștept București, 2004
- Neacșu, I.,- Instruire și învățare, Ed. Științifică, București, 1990;
- Nicola, I.,- Tratat de pedagogie școlară, E.D.P., București, 1996;
- Penciu, P.,- Tineretul și familia, Editură Politică, București, 1970;
- Stoian, M., - Abecedarul părinților, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1972;
- Nica, I. , Țopa, L.- Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, E D P, București, 1974
- Șchiopu, U., Verza, E.,- Psihologia vârstelor, E.D.P., București, 1981;

FORME DE EVALUARE LA FIZICĂ ȘI INTEGRAREA LOR ÎN ACTIVITATEA DIDACTICĂ

PROFESOR BERENDEI DIANA GABRIELA

În orice tip de activitate didactică, inclusiv în procesul de evaluare a cunoștințelor de fizică ale elevilor, se pot distinge, în funcție de momentul și modul de aplicare, trei tipuri distincte de evaluări:

a) *Evaluarea inițială* constă în realizarea unor operații de măsurare și apreciere a cunoștințelor la începutul unei activități didactice. În practica școlară actuală astfel de evaluări se concretizează prin: concursuri și examene de admitere într-o formă superioară de învățământ, lucrări de control la început de an sau de semestru, teste de verificare administrate la începutul unei teme sau capitol nou de studiu. Evaluarea se poate realiza prin probe orale, scrise sau practice.

Profesorul de fizică trebuie să conceapă testele de evaluare inițială astfel încât ele să îi permită cunoașterea cât mai exactă a capacității de învățare a elevilor, a abilităților și intereselor acestora. Aceasta îl va ajuta pe profesor în alegerea strategiei optime și a programului de instruire.

b) *Evaluarea sumativă* presupune o evaluare realizată la finalul unei etape de instruire: capitol, semestru, an școlar. Acest tip de evaluare reflectă nivelul unor cunoștințe ale elevilor la momentul respectiv, fără să fie totuși capabilă să dea o imagine asupra valorii de ansamblu a subiecților. Din acest punct de vedere, evaluarea sumativă este utilă pentru realizarea funcțiilor de ierarhizare și, eventual, de reglare prin conexiune inversă ale evaluării. Ea este mai puțin utilă pentru subiectul evaluat, fiind însă de folos pentru profesor, în activitatea cu generațiile viitoare de elevi. În concluzie acest tip de evaluare nu are caracter ritmic, oferă o verificare parțială și nu are un caracter stimulat.

c) *Evaluarea continuă* sau formativă reprezintă modalitatea optimă de evaluare a cunoștințelor în învățământul modern. Principala caracteristică a acestui tip de evaluare este legată de ritmicitatea și caracterul de masă pe care îl asigură: toată clasa este verificată, probele sunt colective iar modalitățile de verificare pot fi dintre cele mai variate. Evaluarea continuă presupune verificarea rezultatelor pe tot parcursul procesului didactic, operând în general pe secvențe de învățare mici. O astfel de evaluare permite profesorului o intervenție promptă în remedierea lipsurilor constatate și în proiectarea activităților de instruire următoare.

În etapa actuală de reformare a procesului educațional, evaluarea a căpătat și ea valențe noi, presupunând o activitate intensă din partea profesorului. Un accent special se pune acum pe evaluarea continuă, dar aceasta se completează cu celelalte două tipuri de evaluări, inițială și sumativă. La fizică, evaluarea va urmări nu numai cunoștințele căpătate de elevi, ci și gradul în care acestea sunt operative, se reflectă în deprinderi practice, aplicative. O atenție specială trebuie acordată de către profesorul de fizică obiectivității cu care realizează evaluarea elevilor. Fizica, prin caracterul ei științific riguros, permite stabilirea unor criterii precise de evaluare, fapt care, utilizat corect de profesor, poate să conducă la o eficiență sporită a evaluării, la creșterea încrederii elevilor în acest proces.

Bibliografie

1. Constantinescu R., Stoenescu G., *Metodica predării fizicii*, Editura Sitech, Craiova, 1999
2. Cerghit I. (coord.), *Perfecționarea lecției în școala modernă*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1983
3. Anghel S., *Metodica predării fizicii*, Editura Arg-Tempus, Pitești, 1995
4. Ciascai L., *Didactica fizicii*, Editura Corint, București, 2001
5. Marciuc I., *Formarea continuă a cadrelor didactice*, Editura OMNISCOP, Craiova, 1998
6. Stanciu M., *Reforma conținuturilor învățământului. Cadru metodologic*, Editura Polirom, Iași, 1999
7. Joița E., *Ghid metodologic pentru elaborarea lucrării pentru gradul I*, Editura Polirom, Iași, 2000
8. Haralamb A., Haralamb D., Oniciuc A., Oniciuc D., *Ghid metodic pentru profesorii de fizică*, Editura Alfa, Neamț, 2002
9. Ministerul Educației și Cercetării, Consiliul Național pentru Curriculum, *Ghid metodologic pentru aplicarea programei de fizică – clasele VI – VIII*, Editura Aramis, București, 2001.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. BERSAN ANA-MARIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SPIRU HARET” BACĂU

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. ÎNV. PREȘC. BEZNOFSZKA OLGA

GRĂDINIȚA P.P. „RIKI-PRIKI”, REȘIȚA

JUD. CARAȘ-SEVERIN

1. Ce este familia și ce rol are ea în educație?

Familia este unul dintre factorii care se preocupă de educația copilului. Familia, prima școală a vieții, este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi dar și primele modele comportamentale. Din punct de vedere sociologic, familia este instituția fundamentală în societate. Ea oferă mediul în care copilul se naște, se dezvoltă și se formează pentru viață. Rezultatele unor cercetări recente au demonstrat că dezvoltarea copilului e influențată în proporție de 70% de către familie.

Înainte de introducerea învățământului universal și obligatoriu, părinții erau aceia cărora le revenea întreaga responsabilitate a creșterii copiilor, inclusiv a instruirii lor propriu-zise, care astăzi intră în câmpul de activitate al școlii. Părinții erau aceia care hotărau în ce măsură copiii trebuie sau nu să învețe carte; în caz afirmativ, țineau ei înșiși lecțiile, angajau un preceptor sau trimiteau copiii la școală. Aproape întotdeauna profesorul sau preceptorul era considerat un subordonat și nu un egal al părintelui. Odată cu înființarea școlilor, copilul petrecând zilnic multe ore departe de casă, una dintre cele mai importante funcții ale familiei, aceea de a transmite copilului cunoștințe și deprinderi, devine responsabilitatea societății și este încredințată specialiștilor.

2. Familia : cadru al dezvoltării psihice și intelectuale a copilului

Familia constituie un factor esențial în progresul formării conștiinței morale a omului și a conduitei sale. Când copilul vine pe lume, este primit de către niște oameni care gândesc, acționează, simt. Acești oameni trăiesc și își dezvăluie comportamentul în fața copilului. Familiile sunt „fabrici” care produc personalități umane.

Ceea ce îi permite copilului să se emancipeze și să-și dobândească personalitatea este sentimentul de siguranță oferit de către familie. Acesta depinde de următoarele condiții:

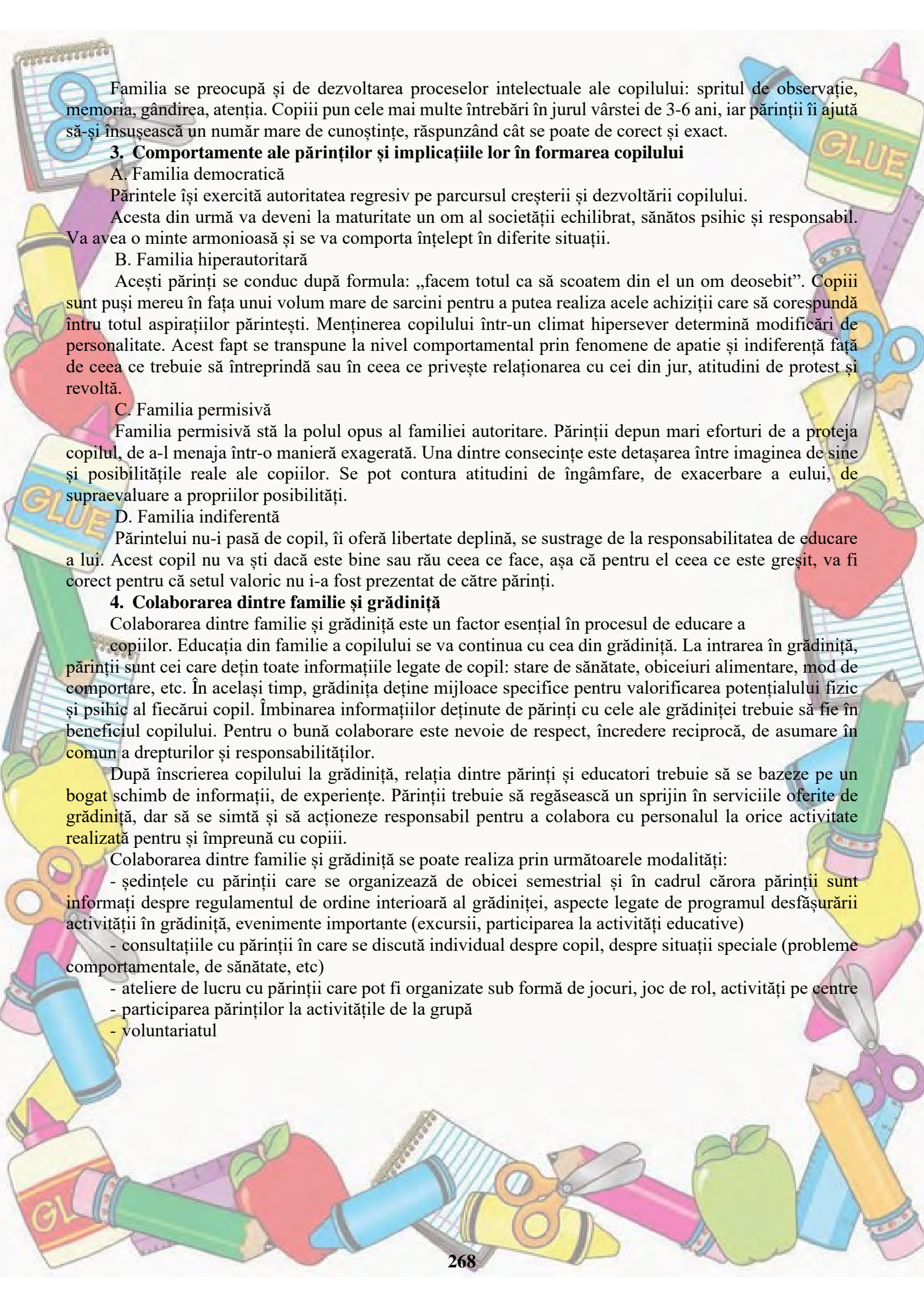
- Protecție împotriva loviturilor din afară
- Satisfacerea trebuințelor elementare
- Coerența și stabilitatea cadrului de dezvoltare
- Sentimentul de a fi acceptat de ai săi: - ca membru al familiei: să fie iubit, să dăruiască dragoste

- ca ființă umană : să aibă posibilitatea de acțiune În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament : respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, cumpătarea. Părintele este un exemplu pentru copil.

În formarea morală, un rol important îl are „climatul” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma climatul pozitiv (favorabil) sau climatul negativ (nefavorabil) educației. Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. În sfera noțiunii de cămin trebuie să intre neapărat attributele „dragoste” și „înțelegere”, singurele în stare să creeze acel climat de liniște și siguranță, absolut necesar dezvoltării normale a copilului, un climat anxios (acte de violență), starea tensionată și indiferența distrugând unitatea căminului.

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, fapt recunoscut în pedagogie încă de la Komenski, care, în prima carte de educație a copilului, considera că educația primită de acesta până la vârsta de 6 ani, în primul rând de la mama, este determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară. Așa cum arată și Ana Munteanu, având în vedere complementaritatea rolurilor jucate de cei doi părinți, este necesar ca încă din primele săptămâni de viață ale noului născut, ambii părinți să se implice în educația sa; alături de o mamă tandră și stimulativă, el are nevoie și de prezența tatălui. Pentru a stimula evoluția intelectuală a copilului, familia trebuie să-l antreneze într-o serie de experiențe care să-i precizeze acestuia capacitățile cognitive.

În cadrul familiei, copilul își însușește limbajul. Ca prim factor de educație, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale: despre plante, animale, obiecte casnice, etc.

Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copilului: spiritul de observație, memoria, gândirea, atenția. Copiii pun cele mai multe întrebări în jurul vârstei de 3-6 ani, iar părinții îi ajută să-și însușească un număr mare de cunoștințe, răspunzând cât se poate de corect și exact.

3. Comportamente ale părinților și implicațiile lor în formarea copilului

A. Familia democratică

Părintele își exercită autoritatea regresiv pe parcursul creșterii și dezvoltării copilului.

Acesta din urmă va deveni la maturitate un om al societății echilibrat, sănătos psihic și responsabil.

Va avea o minte armonioasă și se va comporta înțelept în diferite situații.

B. Familia hiperautoritară

Acești părinți se conduc după formula: „facem totul ca să scoatem din el un om deosebit”. Copiii sunt puși mereu în fața unui volum mare de sarcini pentru a putea realiza acele achiziții care să corespundă întru totul aspirațiilor părintești. Menținerea copilului într-un climat hipersever determină modificări de personalitate. Acest fapt se transpune la nivel comportamental prin fenomene de apatie și indiferență față de ceea ce trebuie să întreprindă sau în ceea ce privește relaționarea cu cei din jur, atitudini de protest și revoltă.

C. Familia permisivă

Familia permisivă stă la polul opus al familiei autoritare. Părinții depun mari eforturi de a proteja copilul, de a-l menaja într-o manieră exagerată. Una dintre consecințe este detașarea între imaginea de sine și posibilitățile reale ale copiilor. Se pot contura atitudini de îngâmfare, de exacerbare a eului, de supraevaluare a propriilor posibilități.

D. Familia indiferentă

Părintelui nu-i pasă de copil, îi oferă libertate deplină, se sustrage de la responsabilitatea de educare a lui. Acest copil nu va ști dacă este bine sau rău ceea ce face, așa că pentru el ceea ce este greșit, va fi corect pentru că setul valoric nu i-a fost prezentat de către părinți.

4. Colaborarea dintre familie și grădiniță

Colaborarea dintre familie și grădiniță este un factor esențial în procesul de educare a copiilor. Educația din familie a copilului se va continua cu cea din grădiniță. La intrarea în grădiniță, părinții sunt cei care dețin toate informațiile legate de copil: stare de sănătate, obiceiuri alimentare, mod de comportare, etc. În același timp, grădinița deține mijloace specifice pentru valorificarea potențialului fizic și psihic al fiecărui copil. Îmbinarea informațiilor deținute de părinți cu cele ale grădiniței trebuie să fie în beneficiul copilului. Pentru o bună colaborare este nevoie de respect, încredere reciprocă, de asumare în comun a drepturilor și responsabilităților.

După înscrierea copilului la grădiniță, relația dintre părinți și educatori trebuie să se bazeze pe un bogat schimb de informații, de experiențe. Părinții trebuie să regăsească un sprijin în serviciile oferite de grădiniță, dar să se simtă și să acționeze responsabil pentru a colabora cu personalul la orice activitate realizată pentru și împreună cu copiii.

Colaborarea dintre familie și grădiniță se poate realiza prin următoarele modalități:

- ședințele cu părinții care se organizează de obicei semestrial și în cadrul cărora părinții sunt informați despre regulamentul de ordine interioară al grădiniței, aspecte legate de programul desfășurării activității în grădiniță, evenimente importante (excursii, participarea la activități educative)
- consultațiile cu părinții în care se discută individual despre copil, despre situații speciale (probleme comportamentale, de sănătate, etc)
- ateliere de lucru cu părinții care pot fi organizate sub formă de jocuri, joc de rol, activități pe centre
- participarea părinților la activitățile de la grupă
- voluntariatul

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR EDUCATOR, BIBOL EMILIA ANCUȚA
CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ
SIGHETU MARMAȚIEI

Foarte expusă provocărilor moderne, dar și mare păstrătoare a valorilor identitare, este familia. Familia reprezintă, o formă de comunicare umană alcătuită din doi, sau mai mulți indivizi, uniți prin legături de căsătorie și paternitate, realizând, mai mult sau mai puțin latura biologică și cea psihosocială. Acest lucru presupune că există doi parteneri, cu sau fără copii, sau un partener cu unul sau mai mulți copii proprii. Este de subliniat funcția fundamentală a familiei de a forma personalitatea copiilor aparută în cadrul ei. În cadrul familiei, fiecare dintre noi dobândim caracteristicile care ne vor defini ca persoane. Aici învățăm și ne dezvoltăm identitatea.

Educația începe în familie, prima colectivitate umană, microgrupul în care începe socializarea individului și care trebuie să asigure modelul unui comportament adecvat. Copilul se va umaniza în funcțiile de relații socio-afective și de forme de cultură și muncă pe care i le prezintă mediul familial. Climatul afectiv al familiei condiționează calitatea dialogului emoțional și răspunsurile comportamentale ale copiilor.

În familie se găsește, dragostea, educația și disciplina. Rolul familiei este covârșitor. Părinții sunt primii educatori, ei le formează cele dintâi comportamente, începând cu noțiunile de igienă personală și colectivă, regimul de viață, de odihnă și de muncă. De la cea mai mică vârstă se monitorizează dezvoltarea proceselor psihice: atenția, memoria, gândirea, imaginația și deprinderile de comunicare.

Familia asigură copiilor sentimentul siguranței și îi ajută să depășească obstacolele inerente vieții, educându-i să devină persoane responsabile, adaptate timpului în care trăiesc. Realitatea socială îi determină pe părinți să petreacă mult timp la serviciu și în multe cazuri, să plece să muncească în străinătate. În aceste situații copilul rămâne mai puțin supravegheat iar răspunderea formării lui cade în sarcina bunicii și mai ales a dascălilor.

Cei „7 ani de acasă”, mai nou „6”, sunt hotărâtori pentru dezvoltarea ulterioară a existenței lui. Familia este factorul educativ care ține sub îndrumare individul uman pe cea mai lungă durată din viața lui. „Profesorii fac școlari buni, însă numai mamele cresc oameni buni”. Datorită condițiilor mediocre a vieții din România, mulți părinți aleg să-și caute o altă viață dincolo de hotare. Munca în străinătate este o problemă de actualitate cu care, țara noastră se confruntă în ultimii ani, datorită instabilității socio-economice. Fenomenul emigrării a dus la îmbunătățirea nivelului de trai al familiilor rămase acasă, aducând însă multă suferință în rândul copiilor.

Pentru copil cele mai importante ființe sunt părinții, aceștia reprezintă cea mai mare parte a universului lui, ei reprezintă adevărate modele de identificare, interacțiunea părinte-copil fiind indispensabilă unei dezvoltări normale tocmai datorită caracterului pluridimensional al acestei relații. Fiind primul mediu de socializare, familia oferă copilului posibilitatea asimilării unor reguli, norme, principii, care facilitează apoi adaptarea la o anumită cultură, la un anumit sistem de credințe și atitudini. Atunci când copilul beneficiază de interacțiuni pozitive cu părinții, va formula concluzia, prin extensie, că toți adulții îi pot oferi asemenea experiențe pozitive, la fel cum exemplele negative îi vor determina să transfere teama și neîncrederea asupra adulților în general, evitând pe cât posibil contactele cu aceștia, diminuându-și gradul de socializare. Rolul familiei nu poate fi preluat total de nici o altă instituție, în special sub aspectul afectiv, astfel încât, lipsa unuia dintre părinți poate duce la neglijare.

Cunoscută fiind eficacitatea puterii exemplului trebuie întotdeauna analizați factorii familiali, ceea ce copilul a primit nu atât din punct de vedere material cât mai ales din punct de vedere afectiv și etico-moral. Toate studiile relevă faptul că dobândirea competențelor sociale este strâns legată de abilitatea de a face față emoțiilor proprii și ale celorlalți. Copiii care-și gestionează bine emoțiile au succes în relațiile cu alții, sunt mai plăcuți, își pot stăpâni furia, sunt mai competenți, se exprimă preponderent pozitiv. Toate acestea sunt învățate însă în familie, părinții posedând, în viziunea copiilor dimensiuni și aptitudini

mitologice. Tendința de a se identifica cu părinții este spontană și naturală, bazându-se la început pe o relație afectivă primară. Intrarea în școală înseamnă noi modele, aceste noi identificări nu mai au însă același impact, aceeași rezonanță afectivă, dar nici nu le pot anula pe cele dintai. Familia este cel dintai cadru social de care fiecare om are nevoie pentru a viețui în el. Ea este, mai ales, mediul cel mai prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane. Dintre toate viețuitoarele, omul se naște cel mai plăpând și cel mai neputincios în a-și satisface nevoile vitale existenței. De aceea, el are neapărată nevoie de ajutorul neancetat al părinților săi, care, în aceasta lucrare nu pot fi înlocuiți cu nimeni.

Școala este pusă în situația de a răspunde provocărilor lumii moderne, prin promovarea unor categorii de valori în rândul tinerilor. Prin calitatea ei educațională, școala poate reprezenta unul dintre locurile de păstrare și transmitere a valorilor identitare. De aceea educația școlară reflectă stadiul la care a ajuns o societate, valorile care primează dar și un anumit raport între tradiție și noutate.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL GRĂDINIȚEI ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. PT. ÎNV. PREȘC. BIBOLAR MARIA-PAULA
GPN „PEȘTIȘORUL DE AUR,, ZLATNA, ALBA

Factorii primordiali care determină educația copiilor sunt: zestrea genetică, mediul și educația. Coexistând, acești factori determină formarea și evoluția personalității și ulterior, a caracterului copiilor.

Primii care au un rol covârșitor în educația copiilor sunt membrii familiei. Aceștia sunt cei cu care copiii au primele contacte, primele experiențe, primele senzații și trăiri. Familia este cea care trebuie să ofere copilului stabilitate, echilibru material și afectiv. Modul de organizare al familiei, interacțiunea dintre membrii acesteia, tipul de organizare a familiei, sunt factori care vor influența întreaga dezvoltare a viitorului adult. S-a constatat că numeroși delincvenți s-au născut și au trăit în familii dezorganizate, au fost abuzați și au suferit diferite traume.

În momentul în care copilul vine la grădiniță, în jurul vârstei de trei ani, el trebuie să aibă însușite de acasă, deprinderile de bază: de a se hrăni, de a se îmbrăca, să cunoască normele esențiale de comportament într-un nou mediu. Copilul care provine dintr-o familie unde i s-a dat o educație armonioasă, este vesel, echilibrat, deschis, plin de bunăvoință și dorință de a interacționa cu ceilalți.

La fel de bine se observă și comportamentul copilului care provine dintr-o familie unde el este: „regele..”, Acest copil este egoist, nu vrea să împartă jucăriile cu alții, se consideră cel mai important, consideră că totul i se cuvine.

Mai rară este categoria de copii care au fost ținuți izolați, care nu au interacționat cu alți copii. Acești copii nu simt nevoia să se joace cu alți copii, nu știu cum și doresc ca adultul, adică educatoarea, să fie doar educatoarea lui. Cu această categorie de copii, trebuie lucrat suplimentar, atât cu copilul, cât și cu membrii familiei.

În acest context, grădinița reprezintă un important mediu în care copiii socializează. Aceasta se realizează atât pe orizontală, între copii, cât și pe verticală, între educatoare și copii. Copiii între ei învață să comunice împreună, să descopere, să dăruiască, să vorbească frumos unul cu altul, dar mai ales, descoperă bucuria jocului.

În timpul jocului dintre copii, educatoarea intervine cu discreție, pentru a modela, pentru a corecta, a direcționa comportamentul și limbajul copiilor. Educând din umbră, ea formează și cristalizează un anumit specific al grupei.

La nivel vertical, de la educatoare spre copii, se urmărește a se forma deprinderi și priceperi de organizare în grup, de a respecta regulile grupului, de a vorbi pe rând, de a-și forma priceperi și deprinderi necesare unei integrări eficiente în colectivitate.

Dar am constatat de-a lungul timpului că rolul familiei și al grădiniței, nu mai este unul atât de fix și nici atât de ușor de delimitat. Aceasta, deoarece, mediul are o influență tot mai mare asupra copiilor. În zilele noastre, copiii au acces foarte ușor la o mulțime de mijloace de informare mass-media: mediul online, televiziune. Constat, cu fiecare generație nouă pe care o coordonez, că copiii au tot mai multe informații. Deci, din acest punct de vedere, educatoarea trebuie să învețe, să fie flexibilă, deschisă, capabilă să gestioneze și să direcționeze informațiile pe care copiii deja le au, înspre a-și atinge obiectivele educaționale.

Suntem într-o lume într-o continuă schimbare. Consider că, atât familia cât și grădinița, trebuie să dea dovadă de flexibilitate, de atenție în a selecta și explica conținuturile la care copiii au acces și de o direcționare cu un mare simț de răspundere, a educației copiilor.

DEZVOLTAREA CAPACITĂȚII DE COMUNICARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR: BÎGIU DELIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ LEȘU BISTRIȚA-NĂSĂUD

Comunicarea este modalitatea fundamentală de interacțiune psihosocială a persoanelor, interacțiune ce presupune realizarea unor schimburi informaționale, prin intermediul unor simboluri și semnificații social generalizate, în vederea conservării

stabilității sau, după caz, a obținerii unor modificări atitudinal -comportamentale la nivelul unui individ sau a unui grup. Din punct de vedere filozofic, comunicarea este un proces prin care una sau mai multe persoane transmit o judecată de valoare, o atitudine sau o stare emoțională. Conform teoriei generale a informației, comunicarea reprezintă un transfer de informații de la o sursă la alta (de la emițător la receptor), iar, din perspectivă psiholingvistică, este o transmitere de informație cu ajutorul semnelor.

Din punct de vedere psihologic, vorbirea este o activitate comunicativă ce se însușește treptat, se învață și se sistematizează prin numeroase exersări, experiențe ce deputează în copilărie și se extind pe parcursul vieții. În sens larg, prin comunicare, se înțelege contact și colaborare (există și pe cale animală, cu ajutorul sunetelor și a gesturilor) ; în sens strict, prin comunicare înțelegem schimbul de idei sau transmiterea de informații cu ajutorul mesajelor (este un proces specific uman). R. Ghiglione (1986) a introdus conceptul de „ om comunicant,, . Omul comunicant, apelând la limbă, se construiește pe sine într-un context intercomunicațional permanent, atitudinile lui verbale fiind legate de context, de micrositațiile sociale în care el trăiește. Copiii preșcolari manifestă o deosebită plăcere să-și însușească cuvinte noi sau și să se mândrească pentru că le știu. Ei sunt atenți la vorbirea celor mari și preiau de la aceștia unele modalități de exprimare, care tind să se stabilizeze în comunicarea lor verbală și care au fost numite de specialiști „clisee verbale,,. Este vorba despre faptul că preșcolarul se poate exprima pretențios, fără ca ceea ce spune să aibă un înțeles deplin pentru el. În ansamblu însă, conținutul de bază al semnificației cuvintelor este stăpânit de către preșcolarii mari, dar sensurile figurate nu sunt întotdeauna înțelese. Dacă înțeleg însă sensurile, atunci preșcolarii sunt foarte receptivi la epitete, le folosesc cu plăcere în comunicare și surprind ceea ce este caracteristic personajelor din poveștile ascultate. Când copiii nu cunosc cuvinte potrivite pentru diverse situații din mediu, ei le construiesc pornind de la cele însușite de la adulți.

La preșcolarul mic, predomină încă limbajul situativ, dar, în a doua parte a perioadei, preșcolare câștigă teren din ce în ce mai mult limbajul contextual. Acest lucru îi permite copilului ca, în comunicare, să se poată referi la o arie mai largă și complexă de evenimente trăite anterior sau la cele proiectate în viitor. În perioada preșcolară, crește viteza de comunicare a copilului, crește capacitatea de verbalizare atât ce face și vede el și se consolidează o anumită flexibilitate verbală, care face posibilă vorbirea alternativă, atunci când povestește sau se joacă. De o mare importanță pentru organizarea activității psihice și psihocomportamentale a preșcolarului mic este apariția limbajului interior. Pe baza acestei forme de limbaj, copilul preșcolar are posibilitatea, de a-și urmări mental acțiunile pe care le desfășoară, de a introduce ajustări și de a-și regla conduitele în funcție de scopurile propuse și de situațiile ivite.

În vederea formării capacității de comunicare la preșcolari, trebuie avut în vedere caracteristicile esențiale ale limbajului la vârsta preșcolară. Printre acestea se numără: sporirea expresivității realizate prin conținutul și structurarea propoziției, prin epitete, prin comparații; trecerea de la limbajul interior la cel exterior; dezvoltarea morfologiei și sintaxei. Dezvoltarea limbajului are loc concomitent cu apariția funcțiilor de comunicare, de fixare a experienței cognitive și de organizare a activității.

Obiectivul fundamental al dezvoltării limbajului în învățământul preșcolar îl reprezintă formarea la copii a deprinderilor de comunicare orală corectă, coerentă și expresivă din punct de vedere fonetic, lexical și gramatical.

Bibliografie:

Jean-Claude Abric- „Psihologia comunicării,,
Verza, E., Ferza, F. -,„Introducere în psihologia specială și asistență socială”, Editura Fundația
București, 2002;

Popescu Mihăiești, Alexandru -,„Eficiența unor procedee folosite în activitățile de dezvoltare a
limbajului în grădiniță,, editată în Revista de pedagogie, București, 1979.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR BÎICU ALINA

COLEGIUL NAȚIONAL "ONISIFOR GHIBU" ORADEA

Educația este concepută ca o investiție în om, compusă din mai multe elemente, organizate în sistem, aflate în strânse relații, și care fac ca o modificare produsă în unul dintre ele să se resimtă și în celelalte, astfel încât, fiecare element al acțiunii educative poate fi cauza și efectul altuia. Ea reprezintă o preocupare a întregii societăți prin valorificarea optimă a resurselor sale materiale și umane. La realizarea educației contribuie familia, mediul social, școala, biserica, instituțiile culturale, mass-media și structurile asociative. În constelația acestor factori de educare a tinerei generații, școlii îi revine locul central, ea fiind „principala instituție socială specializată în pregătirea oamenilor pentru muncă și viață”.

Primul factor care contribuie la formarea personalității umane în perspectivă multidirecțională este *familia*. Aceasta îl familiarizează cu valorile și normele grupului de referință. Copiii vor face sau vor crede ceea ce vor face sau vor spune părinții, imitând comportamentele acestora. (Cucos 2006). *Familia*, văzută ca un mediu educațional și socializator, este considerată ca o „unitate socială constituită din adulți și copii, între care există relații de filiație naturală sau socială”. (Stănculescu, 2002, 26). După cum preciza Murdock, familia este „un grup social caracterizat printr-o locuință comună, cooperare economică și reproducere”. (apud Băran-Pescaru, 2004, apud Panțuru, coord., 2008, 94)

După cum susținea Stan Panțuru (2008, 96) „mediul familial ocupă un loc aparte în ansamblul mediilor educative. Cronologic vorbind, el este primul mediu educațional pentru ființa umană, extinzându-se pe tot traseul vieții”. Totuși, rămâne problema pregătirii părinților în vederea educării copiilor într-un mod eficient. În zilele noastre se organizează activități pentru părinți, se înființează organizații care se ocupă de educarea acestora.

Cei șapte ani de acasă își pun amprenta pe evoluția comportamentală și psihică a fiecăruia. Colaborând cu copilul, implicându-l în activitățile zilnice, învățându-l normele de conviețuire socială, respectându-l ca om, acesta va fi un partener în educație atât în familie cât și în societate.

Emil Păun și Dan Potolea (2002, 237) susțin că „dezvoltarea copilului este dependentă de calitatea relațiilor dintre el și părinții lui”. Prima grijă a părintelui trebuie să o reprezinte identificarea nevoilor copilului. Cunoscându-și bine copilul, părinții vor ști ce să investească în dezvoltarea lui. Următoarea grijă a părintelui ar fi aceea de introducere a copilului în forme de instruire și educare specifice caracteristicilor lui. În final, părintele trebuie să își ajute copilul să se educe și singur. Ajungând să fie responsabil de propria formare, părintele și-a dus la bun sfârșit rolul său. „Părintele bun este încrezător în copilul său și competent în măsurile pedagogice pe care le ia în diferite situații”. (Păun, Potolea, 2002, 24)

Școala este principalul cadru și mediu educațional, infuzat permanent de noi cunoștințe, metode, mijloace, valori, orientat de finalități, susținut de o asistență psihopedagogică profesionistă și conceput ca o „activitate de educare a generației tinere”, ca un „sistem complex de influențe organizate și exercitate sistematic asupra copiilor și tinerilor”. (Radu, 1981, apud Panțuru, coord., 2008, 98)

Fiind o instituție în care educația este programată și planificată, conținuturile care se transmit „sunt selectate cu grijă după criteriile psihopedagogice și principii didactice clare”. Dincolo de conținuturile concrete care se transmit în activitatea didactică, importante sunt și relațiile dintre cadrul didactic și elevi. „Profesorul, fără a relativiza valoarea cunoștințelor, trebuie să procedeze în așa fel încât să respecte convingerile elevilor”. (Cucos, 2006, 49) Școala obișnuiește elevii să se supună autorității profesorului, ceea ce implică o familiarizare a lor cu normele și regulile. Elevul își însușește valorile elementare ale vieții morale prin experiențele oferite de școală. (Doltrens, 1970) În cadrul școlii se oferă copiilor o „situație socială de înalt nivel calitativ, astfel ca din relațiile umane să ia tot ce este mai avantajos pentru educația lor”. (Bartolomeis, 1981, apud Stefan, 2003, 52)

Profesorul trebuie să țină cont în orice moment de elevii săi, trebuie să-i ajute să găsească soluții la problemele lor și să-i orienteze pe drumul cel bun, stimulându-i să se autodepășească.

„Calitatea școlii și calitatea dezvoltării sociale sunt aspecte solidare, puternic corelate” pentru că școala mobilizează energiile umane ale unei societăți. Școala este considerată axul „esențial al dezvoltării sociale”. (Păun, 1999, 5) Pentru a se obține „rezultate educative superioare”, școala trebuie să acționeze într-o societate în care membrii ei contribuie la propria sa perfecționare. (Stanciu, 1995, 342) Școala trebuie să ofere individului cunoștințele și capacitățile care să-i permită integrarea cu succes în societate și continua adaptare la schimbările ce apar în cadrul acesteia.

Pentru a crește calitatea în educație, un rol deosebit îl are procesul instructiv-educativ, modul lui de organizare, atmosfera plăcută din școală, relațiile bune dintre școală și familie, așteptările cadrelor didactice și ale părinților privind performanța elevilor. O răspundere destul de mare pentru cadrele didactice o reprezintă gestionarea clasei de elevi și de aceea ele au sarcina de a stabili norme, reguli, ceea ce le este permis elevilor și ceea ce le este interzis, care sunt recompensele pe care le vor primi dacă au un comportament pozitiv și cum sunt sancționați dacă vor avea un comportament inadecvat. Nu doar folosirea unor mijloace didactice moderne, a unor metode moderne de predare duc la creșterea calității învățământului, ci și implicarea elevilor în crearea materialelor. Întotdeauna profesorii trebuie să îmbine tradiționalul cu modernul, pentru a obține un act educațional eficient, iar elevii să fie responsabili în educația proprie printr-o implicare activă. Dacă se selectează conținuturile învățării din sfera de interese ale elevilor, în concordanță cu programa școlară, atunci rezultatele procesului instructiv – educativ sunt de calitate. Elevii sunt mult mai atenți și mai receptivi la informațiile care vin din, despre și pentru aspirațiile generației lor.

O altă necesitate pentru creșterea calității învățământului o reprezintă parteneriatul școală-familie. În cadrul școlii se face decât o parte din educația copilului, cealaltă parte făcându-se în afara ei. Influența familiei are un mare impact asupra rezultatelor școlare ale elevilor și asupra motivației învățării și de aceea trebuie să colaboreze permanent cu școala, participând la diverse activități ale acesteia (ședințe, lectorate cu părinții, activități de consiliere a părinților, serbări școlare). Printre alte sarcini, ale școlii, se află și identificarea situațiilor – problemă din familiile copiilor și dirijarea pe cât este posibil a strategiilor educative în favoarea elevului. De aceea, colaborarea dintre școală și familie, presupune nu numai o informare cu privire la tot ceea ce face elevul la școală, în cadrul procesului instructiv-educativ, ci și informarea părinților cu toate problemele pe care le are elevul. Nu puține sunt actele de violență dintre elevi, personal didactic și persoanele din afara școlii, consumul de droguri, acte de delincvență juvenilă, situații cărora școala trebuie să le facă față. Astfel acțiunea educativă a familiei devine eficientă dacă aceasta participă cu regularitate la acțiunile școlii, există o legătură permanentă între cele două iar obiectivele urmărite de acestea se subordonează idealului educațional. S-a constatat că a crescut destul de mult numărul copiilor inadaptați social datorită carențele educative ale familiei și s-au luat măsuri privind necesitatea pregătirii copiilor pentru viață. Între relațiile școală-familie trebuie să existe o strânsă legătură pentru beneficiul copiilor, trebuie găsite modalități prin care să se comunice permanent cu familia, deoarece siguranța și securitatea elevilor, atât în școală, cât și în afara ei, este primordială. atât pentru elevi, cât și pentru cadrele didactice.

Bibliografie:

- Constantin Cucoș, Pedagogie, ediția a II-a revăzută și adăugită, Editura Polirom, 2002
- Noveanu Eugen, Dan Potolea, Științele educației, Dicționar enciclopedic, Editura Sigma, București, volumul I, II, 2007,2008
- Antonesei Liviu, Paideia. Fundamentele culturale ale educației, Polirom, 1996
- Cristea, Sorin, Calitatea în educație, 2015, Tribuna învățământului;
- Enătescu, A.M. și Enătescu, M., Calitate. Terminologie comentată, Ed. Tehnică, București, 2000, p. 296;
- Țițu, M., Oprean, C., Managementul calității, Pitești, Editura Universității din Pitești, 2007

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA GRADINIȚĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR: BINDER ALINA-NATALIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ IARA

Ce este educația? Se poate spune că reprezintă un ansamblu de acțiuni și de influențe pe baza cărora o persoană progresează pe toate planurile în drumul ei spre a deveni un cetățean responsabil și integrat social.

Platon era cel care definea educația ca fiind o "artă de a forma bune deprinderi sau de a forma aptitudinile native pentru virtute ale acelor care dispun de ele". Cea contemporană urmărește, însă, următoarele direcții:

- se pune un accent tot mai mare pe om;
- se dorește dezvoltarea calităților umane;
- se îndreaptă către pregătirea pentru viață;
- are în vedere întrebări asupra existenței etc.

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

Educarea copilului începe încă de la naștere. Acest lucru ajută la modelarea personalității omului. Așadar, familia exercită o influență adâncă asupra celor mici, care acumulează din acest mediu o mulțime de cunoștințe, atitudini, deprinderi, modele și obiceiuri de comportament.

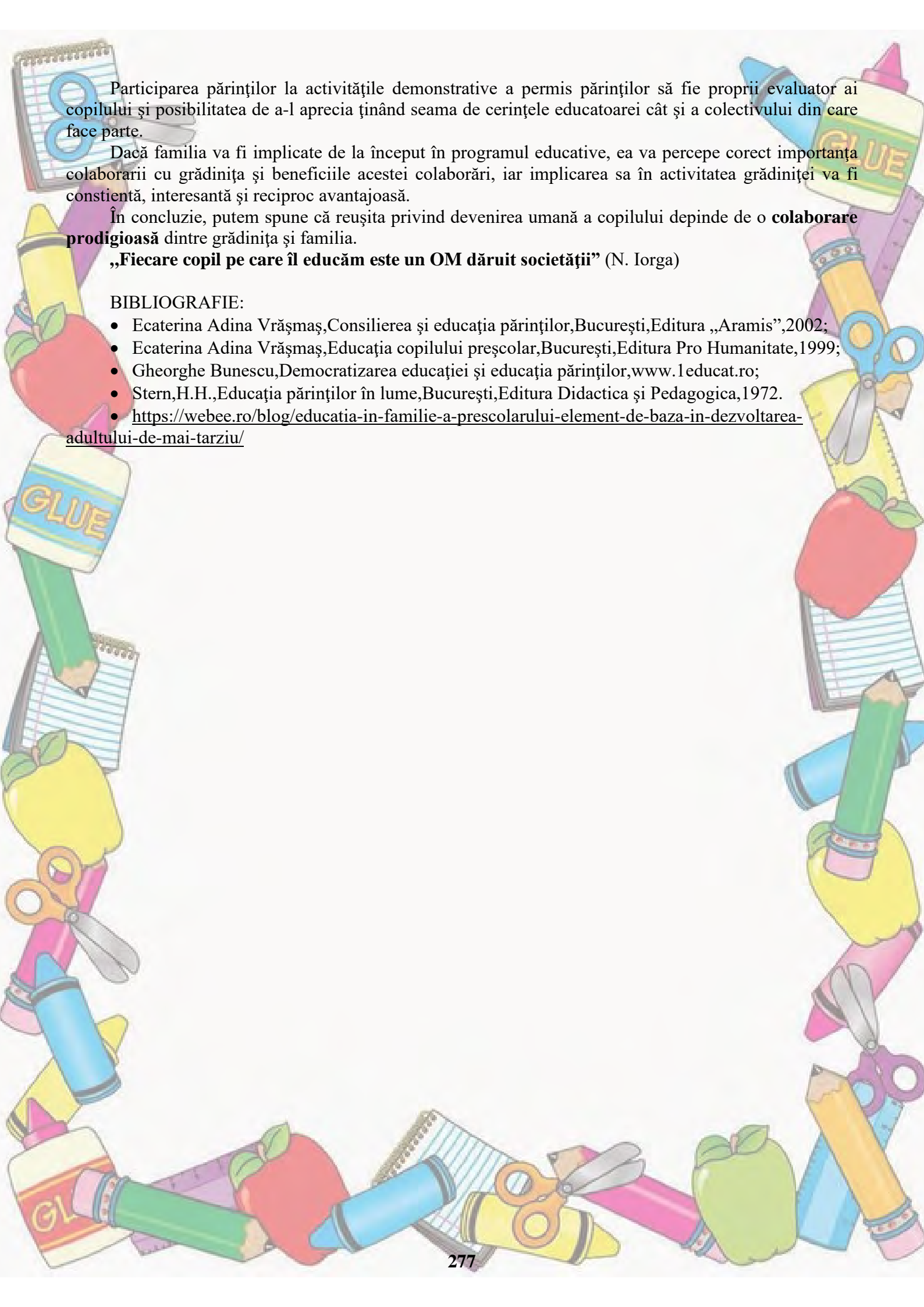
Grădinița este următoarea etapă în dezvoltarea copilului preșcolar și este un element esențial al procesului. Educația copilului de 3 ani poate continua în această instituție de învățământ, dar rămâne esențială existența armoniei dintre cele două medii, educațional și familial, cel din urmă continuând permanent să aibă o influență dominantă.

Dragostea, familia, școala sunt esențe indispensabile în viața fiecărui om. Ca primă verigă a sistemului educativ, familia are responsabilități clare și diverse. Este foarte importantă în educația din copilărie deoarece individul ia primele impresii din mediul înconjurător, din familie. Tot din mediul familial copilul absoarbe ca un burete conduitele și obiceiurile celor din jur. Individul va repeta și va imita persoanele semnificative din viața sa, va avea aceleași păreri, idei, concepții. Calitatea educației primare în familie depinde îndeosebi de nivelul de educație al părinților și al familiei ce vine în contact cu copilul, în special sub aspect moral și comportamental.

Funcția principală a familiei - educarea copiilor este deformată cu largi și dramatice consecințe, astăzi, motivele fiind dintre cele mai diferite: lipsa timpului, situația financiară grea, violența, lipsa de comunicare. Colacul de salvare este dragostea, care aduce cu sine comportare adecvată și respect. Familia este unicul loc unde omul se simte dorit, așteptat, iubit, drag și scump pentru fiecare membru al ei, unde persoana ar putea să se pronunțe sincer asupra tuturor problemelor, ar putea fi înțeleasă, susținută, încurajată, unde s-ar putea relaxa nu numai fizic ci și spiritual.

De la venirea în grădinița educatoarea întreprinde activități de cunoaștere a copiilor și familiilor acestora. Studiază dosarele personale, chestionarele aplicate la început de an, organizează colectivul de părinți alegând comitetul de părinți și repartizează fiecăruia atribuțiile. Stabilește un program de activități cu familia, proiectează întâlniri individuale și colective, consultații, activități extracurriculare.

Ține legătura permanent cu părinții prin orice mijloace, fie telefonic sau prin e-mail, prin corespondența sau prin avizierele și panourile de la clasa, accesul la portofoliul copilului s-a dovedit a fi eficient și multumitor pentru ambele părți.

Participarea părinților la activitățile demonstrative a permis părinților să fie proprii evaluatori ai copilului și posibilitatea de a-l aprecia ținând seama de cerințele educatoarei cât și a colectivului din care face parte.

Dacă familia va fi implicate de la început în programul educative, ea va percepe corect importanța colaborării cu grădinița și beneficiile acestei colaborări, iar implicarea sa în activitatea grădiniței va fi conștientă, interesantă și reciproc avantajoasă.

În concluzie, putem spune că reușita privind devenirea umană a copilului depinde de o **colaborare prodigioasă** dintre grădinița și familia.

„Fiecare copil pe care îl educăm este un OM dăruit societății” (N. Iorga)

BIBLIOGRAFIE:

- Ecaterina Adina Vrășmaș, Consilierea și educația părinților, București, Editura „Aramis”, 2002;
- Ecaterina Adina Vrășmaș, Educația copilului preșcolar, București, Editura Pro Humanitate, 1999;
- Gheorghe Bunescu, Democratizarea educației și educația părinților, www.1educat.ro;
- Stern, H.H., Educația părinților în lume, București, Editura Didactica și Pedagogica, 1972.
- <https://webee.ro/blog/educatia-in-familie-a-prescolarului-element-de-baza-in-dezvoltarea-adultului-de-mai-tarziu/>

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

BIRCEANU MARIA

Părinții au un impact direct și durabil asupra copiilor și joacă un rol-cheie în susținerea educației lor. Participarea activă a părinților în educație, duce la o implicare mai mare a copiilor în activitatea școlară, și obținerea de rezultate mai bune. Acest lucru se traduce, de asemenea, în beneficii economice și sociale pe termen lung.

Atunci când părinții oferă o bună creștere copiilor, cu siguranță le sporesc șansele de a deveni adulți de succes. Înainte de a se confrunta cu realitatea vieții în societate, copiii trec printr-o primă etapă care este viața în sânul familiei. Aici își vor începe educația și vor învăța primele valori care le vor modela personalitatea.

Implicarea părinților împreună cu școala în educația copiilor

Părintele este partenerul-cheie în educația copiilor, iar rolul lui nu este doar acela de a face temele și de a le corecta, ci și de a-i ghida și de a le crea un climat favorabil, astfel încât aceștia să se dezvolte armonios.

Cum să creai un astfel de climat? Ei bine, să știi că nu este indicat să adopți modelul rigid și autoritar. Cu toate acestea, în lipsa definirii unor repere rezultă două tipuri de personalități: fie tineri fără autocontrol, agresivi, nemulțumiți, fie tineri care sunt anxioși și temători. În consecință, este important să-i înveți pe copii elementele de bază ce țin de educație. Iată câteva dintre elemente esențiale care pot să stimuleze și să direcționeze cât mai devreme dezvoltarea copilului.

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

Cauzele unor eșecuri școlare sunt multiple, dar școala are sarcina de a le depista și de a interveni, uneori, când este cazul, în situațiile delicate. Un sfat la timp, o îndrumare competentă, vizita la domiciliu sunt mijloace care pot da rezultate favorabile în creșterea randamentului școlar.

FAMILIA ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR, BÎRGOZ VIOLETA NADIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ STREMT / G.P.N. STREMT

JUD. ALBA

“Nu nașterea ca atare te face tată, nu purtarea în pântece te face mamă, ci buna creștere pe care o dai copiilor.” (Sfântul Ioan Gură de Aur)

“În făurirea omului este important mai întâi nu a-l instrui, ceea ce este ceva zadarnic dacă ajunge doar o carte care merge; este nevoie să fie crescut, educat, pentru a-l aduce la înălțimea unde nu mai sunt lucruri, ci chipurile născute din nodul divin care leagă lucrurile. Căci nu este nimic de așteptat de la lucruri dacă ele nu răsună unele în altele, aceasta fiind singura muzică pentru inimă.”

(Antoine de Saint -Exupéry.Factorii educatiei)

Educația este o preocupare a întregii societăți prin valorificarea optimă a resurselor sale materiale și umane. La realizarea educatiei contribuie familia, mediul social, școala, biserica, instituțiile culturale, mass-media și structurile asociative.

Primul factor care contribuie mai mult la formarea decât la educația personalității umane este familia și mediul familiar. Cea mai deplină și sensibilă bucurie a vieții a unui părinte este întemeierea unei familii precum și creșterea, educația și dezvoltarea copiilor.

Familia reprezintă nucleul, temelia în definirea ființei umane. Este prima școală a vieții, având principalul rol în a-i asigura copilului mediul potrivit de viață, afecțiune, dragoste, ocrotire. Copilul ia ca și model, pentru început, părinții, aceștia având un rol esențial în dezvoltarea socială, etică, emoțională a acestuia. El este modelul, pe care copilul îl urmează. De modul cum își îndeplinește părintele rolul, depinde viitorul copilului-”Copiii vor face sau vor crede ceea ce vor face sau vor spune părinții, imitând comportamentele acestora.”(Cucos 2006)

Misiunea de părinte este foarte grea, însă mulți dintre noi nu conștientizăm acest lucru. Maniera în care un părinte își educă copilul este specifică, unică, originală și își pune amprenta asupra dezvoltării copilului și în special asupra dezvoltării psihice.

“Atunci când ne cumpărăm o mașină de spălat nouă, o primim cu instrucțiuni în paisprezece limbi. Când apare pe lume un copil, ce primim? NIMIC!”(Parent Talk-1999)

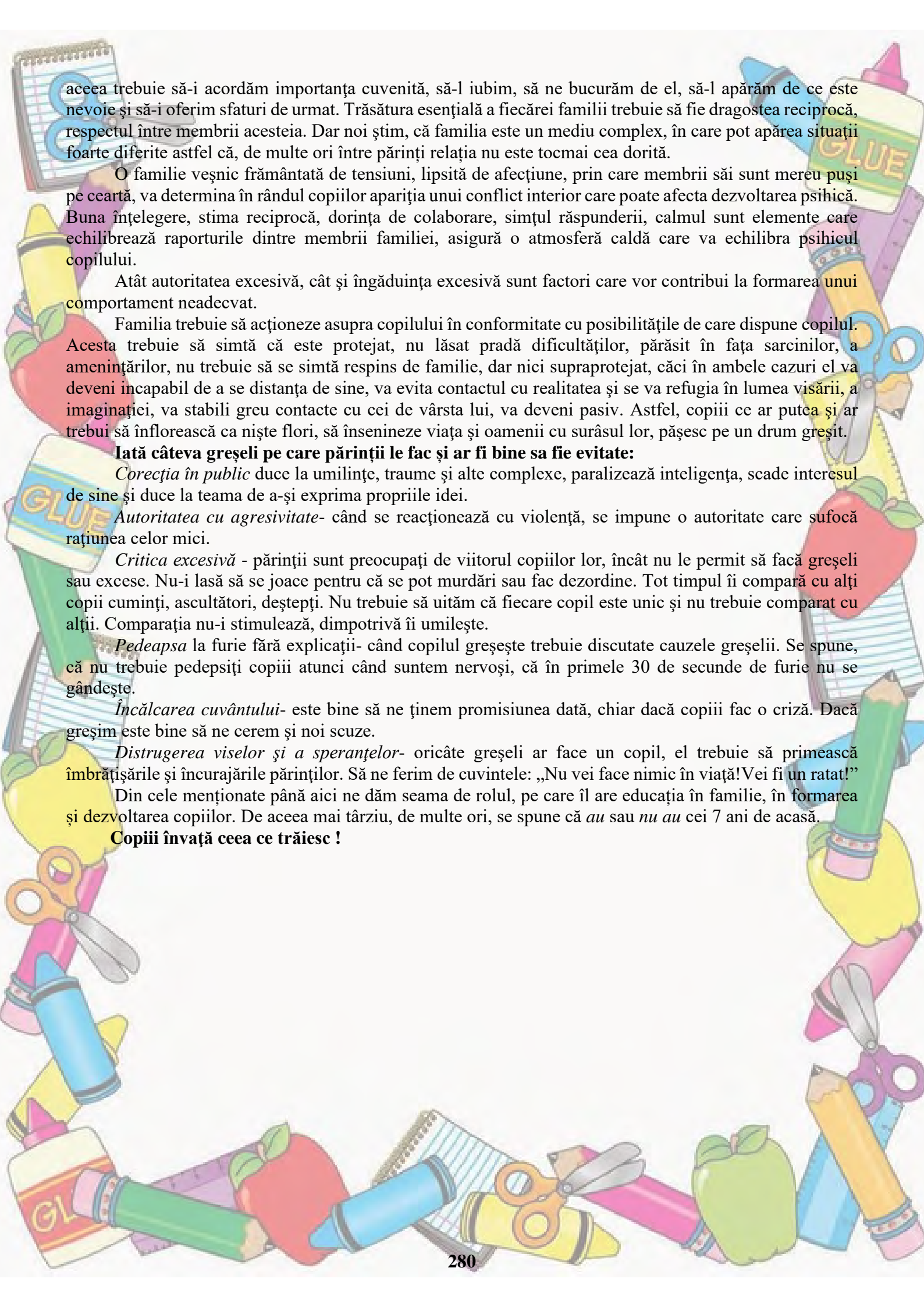
Meseria de părinte este în același timp cea mai dificilă și cea mai ușoară meserie din lume. Dificilă, pentru că este foarte greu și obositor să rezști ritmului antrenant impus de copil, de a avea răbdare să răspunzi întrebărilor fără număr. Este o meserie ușoară, pentru că este ușor să ordoni sarcini copilului, să-l pedepsești la cea mai mică greșală, iar după câțiva ani să exclami cu mândrie: “Vezi, acesta este copilul meu! Datorită mie a ajuns așa!”

“Cei șapte ani de acasă” își pun amprenta pe evoluția comportamentală și psihică a fiecăruia. Colaborând cu copilul, implicându-l în activitățile zilnice, învățându-l ce înseamnă să respecte și să fie respectat, acesta va fi un partener în educație, atât în familie cât și în societate.

Prima grijă a părintelui trebuie să o reprezinte identificarea nevoilor copilului. Cunoscându-și bine copilul, părinții vor ști ce să investească în dezvoltarea lui. Următoarea grijă a părintelui ar fi aceea de implicare a copilului în forme de instruire și educare specifice caracteristicilor lui. În final, părintele trebuie să își ajute copilul să se educe și singur. Dacă copilul ajunge să fie responsabil de propria formare, înseamnă că părintele și-a dus la bun sfârșit misiunea.

„Părintele bun este încrezător în copilul său și competent în măsurile pedagogice, pe care le ia în diferite situații”. (Păun, Potolea, 2002, 24)

În zilele noastre părinții sunt foarte preocupați de modul cum să facă, pentru a crește bugetul familiei alergând de la un job la altul, de aici așa zisa “goana după bani”, în ideea ca și copilul lor să nu ducă lipsă de nimic, însă nu conștientizează faptul că, această ființă are nevoie să petreacă cât mai mult timp alături de cei care i-au dat viață. Ei trebuie să înțeleagă, că acesta trece printr-o perioadă, care va contribui la formarea lui atât din punct de vedere fizic cât și mental, că el nu înseamnă “mâine”, el înseamnă “azi”. De

aceea trebuie să-i acordăm importanța cuvenită, să-l iubim, să ne bucurăm de el, să-l apărăm de ce este nevoie și să-i oferim sfaturi de urmat. Trăsătura esențială a fiecărei familii trebuie să fie dragostea reciprocă, respectul între membrii acesteia. Dar noi știm, că familia este un mediu complex, în care pot apărea situații foarte diferite astfel că, de multe ori între părinți relația nu este tocmai cea dorită.

O familie veșnic frământată de tensiuni, lipsită de afecțiune, prin care membrii săi sunt mereu puși pe ceartă, va determina în rândul copiilor apariția unui conflict interior care poate afecta dezvoltarea psihică. Buna înțelegere, stima reciprocă, dorința de colaborare, simțul răspunderii, calmul sunt elemente care echilibrează raporturile dintre membrii familiei, asigură o atmosferă caldă care va echilibra psihicul copilului.

Atât autoritatea excesivă, cât și îngăduința excesivă sunt factori care vor contribui la formarea unui comportament neadecvat.

Familia trebuie să acționeze asupra copilului în conformitate cu posibilitățile de care dispune copilul. Acesta trebuie să simtă că este protejat, nu lăsat pradă dificultăților, părăsit în fața sarcinilor, a amenințărilor, nu trebuie să se simtă respins de familie, dar nici supraprotejat, căci în ambele cazuri el va deveni incapabil de a se distanța de sine, va evita contactul cu realitatea și se va refugia în lumea visării, a imaginației, va stabili greu contacte cu cei de vârsta lui, va deveni pasiv. Astfel, copiii ce ar putea și ar trebui să înflorească ca niște flori, să însenineze viața și oamenii cu surâsul lor, pășesc pe un drum greșit.

Iată câteva greșeli pe care părinții le fac și ar fi bine să fie evitate:

Corecția în public duce la umilințe, traume și alte complexe, paralizează inteligența, scade interesul de sine și duce la teama de a-și exprima propriile idei.

Autoritatea cu agresivitate- când se reacționează cu violență, se impune o autoritate care sufocă rațiunea celor mici.

Critica excesivă - părinții sunt preocupați de viitorul copiilor lor, încât nu le permit să facă greșeli sau excese. Nu-i lasă să se joace pentru că se pot murdări sau fac dezordine. Tot timpul îi compară cu alți copii cuminți, ascultători, deștepți. Nu trebuie să uităm că fiecare copil este unic și nu trebuie comparat cu alții. Comparația nu-i stimulează, dimpotrivă îi umilește.

Pedeapsa la furie fără explicații- când copilul greșește trebuie discutate cauzele greșelii. Se spune, că nu trebuie pedepsiți copiii atunci când suntem nervoși, că în primele 30 de secunde de furie nu se gândește.

Încălcarea cuvântului- este bine să ne ținem promisiunea dată, chiar dacă copiii fac o criză. Dacă greșim este bine să ne cerem și noi scuze.

Distrugerea viselor și a speranțelor- oricâte greșeli ar face un copil, el trebuie să primească îmbrățișările și încurajările părinților. Să ne ferim de cuvintele: „Nu vei face nimic în viață! Vei fi un ratat!”

Din cele menționate până aici ne dăm seama de rolul, pe care îl are educația în familie, în formarea și dezvoltarea copiilor. De aceea mai târziu, de multe ori, se spune că *au* sau *nu au* cei 7 ani de acasă.

Copiii învață ceea ce trăiesc !

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLI ÎN EDUCAȚIA COPIILOR CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ -

**BIRO IZABELLA,
PROF. ÎNV. PRIMAR ȘI PREȘCOLAR,
LICEUL TEHNOLOGIC DOMOKOS KAZMER, SOVATA**

Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor. A.S. Makarenko

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

Literatura de specialitate pune repetat în evidență importanța și rolul primordial pe care îl deține familia în dezvoltarea copilului, părinții având un impact direct și de durată asupra copiilor. Aceștia joacă un rol-cheie în educația și formarea lor ca persoane pentru societate. Astfel, putem spune că formarea copilului începe chiar de la naștere, sau chiar înainte de acest moment, prin felul părintelui de a vorbi cu copilul, de a se comporta cu acesta, de a se raporta la el, dar și prin modul de comporta părinții între ei înșiși, sau cu alți membri ai familiei sau în societate.

Părinții sunt un bun exemplu pentru proprii copii, care are cel mai mare impact și cel mai lesne exemplu de urmat, mai ales în primii ani de viață. Familia este cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile de bază ale copilului, atât biologice cât și psihologice și sociale. Familia și mediul familial reprezintă veriga de legătură a copilului cu societatea și constituie matricea care îi imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale ale copilului.

Părinții au un rol extrem de important în dezvoltarea emoțională a copilului, ambii părinți au un rol deosebit, atât mama, cât și tatăl. Este adevărat căci în primii ani de viață, rolul mamei este mult mai necesar și mai complex, față de cel al tatălui, dar crescând, copilul va avea nevoie și de modelul tatălui, care îi va inspira copilului siguranța de care acesta va avea nevoie pentru a intra în societate.

După ce crește și copilul ajunge la grădiniță/ școală, rolul părinților nu se termină, ci continuă, și este în continuare la fel de important. Colaborarea între actorii implicați, elev-profesor-părinte, este foarte chiar necesară și influențează viața școlară a copilului.

Implicarea părinților în viața școlară, participarea activă a acestora în procesul instructiv-educational, colaborarea părintelui cu profesorul, duce la o implicare mai mare a copiilor în activitatea școlară, și la obținerea de rezultate mai bune. Literatura de specialitate arată că șansele de reușită ale unui copil de a se dezvolta și de a obține rezultate mai bune la învățătură cresc pe măsură ce părinții sunt implicați în educația acestuia.

Deci, ca primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

Cauzele unor eșecuri școlare sunt multiple, dar școala are sarcina de a le depista și de a interveni, uneori, când este cazul, în situațiile delicate. Un sfat la timp, o îndrumare competentă, vizita la domiciliu sunt mijloace care pot da rezultate favorabile în creșterea randamentului școlar. Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în

A decorative border surrounds the text, featuring various school supplies and fruit. On the left side, from top to bottom, there is a yellow crayon, a red apple, a glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a yellow apple, orange scissors, a blue crayon, a pink crayon, a glue stick labeled 'GL', a green pencil, a red apple, a blue crayon, a yellow pencil, orange scissors, a pink crayon, a green apple, a blue crayon, and a yellow pencil. On the right side, from top to bottom, there is a yellow pencil, blue scissors, a yellow ruler, a red apple, a green pencil, a yellow pencil, orange scissors, a pink crayon, purple scissors, a yellow pencil, orange scissors, a pink crayon, a green apple, a blue crayon, and a yellow pencil. At the top left, there is a blue spiral notebook. At the top right, there is a yellow pencil, a glue stick labeled 'UE', and a purple ruler.

școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

Astfel, observăm ca educația nu se termină acasă, și nici nu începe la școală, ci este o continuă conlucrare a celor două medii, însă să ținem cont că mediul familial are o și mai mare influență asupra dezvoltării personalității, atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului, având în vedere faptul că un copil preșcolar sau din clasele primare, își petrece mult mai mult timp acasă, în compania părinților și a familiei, decât la școală. Pe parcursul înaintării în vârstă își va mai face apariția în dezvoltarea copilului încă un factor, mediul social: grupul prietenii și societatea.

IMPORTANȚA PARTENERIATULUI ȘCOALA – FAMILIE. ROLUL FAMILIEI ÎN PRIMII ANI DE VIAȚA PENTRU DEZVOLTAREA COPILULUI

PROF. INV. PRIMAR BIRSAN MARIUS SEBASTIAN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAIL KOGĂLNICEANU”, BUZĂU

MOTTO: „Nu-i înveți pe copii nici ceea ce știi, nici ceea ce poți, ci ceea ce ești.”

De vreme ce societatea evoluează, și odată cu ea pretențiile acesteia, se simte tot mai mult nevoia unor tendințe și abordări în cadrul sistemului de învățământ actual. De aceea se impune a promova un învățământ orientat spre formarea de deprinderi, competente, concepte și atitudini utile, spre descoperirea și dezvoltarea unor personalități dinamice și flexibile, cu mari resurse de adaptare și un comportament puternic.

Rolul școlii devine din ce în ce mai important în societatea actuală. Realizarea unui parteneriat eficient profesor- elev- părinte este unul dintre dezideratele actuale ale procesului instructiv- educativ.

Nevoia de a forma o echipă între cadrele didactice și părinți este justificată de scopul comun al acestora – educarea ființei umane în devenire. Esențial este ca cei doi factori să-și dirijeze acțiunile spre realizarea acestui deziderat.

Conștientizând că fiecare copil are nevoie de atenție atât din partea dascălilor la clasă, cât și din partea părinților acasă, trebuie să ne străduim împreună și să reușim să punem în valoare ceea ce el are bun și să dezvoltăm lucrul respectiv, să-l îndrumăm pe un anumit traseu în viață.

Azi se cere tot mai mult înțelegerea parteneriatului educativ ca forma de unificare, sprijin și asistență a influențelor educative formale. Introducerea colaborării între părinți și educatorii specializați, comunicarea periodică și permanentă între aceștia ca și cooperarea în anumite momente sunt cerute chiar de eficiența învățării școlare.

Experiența dovedește că o atmosferă destinsă între agenții educaționali este facilitatoare învățării. De asemenea, existența unor reguli comune, cunoscute și fixate împreună ușurează mult efortul învățării. Există o rețea complexă de relații în cadrul unei școli. Aceste relații au un potențial considerabil de influențare a educației copiilor, atât în sens pozitiv cât și în sens negativ.

Parteneriatul între școală și familie și-a demonstrat eficiența pretutindeni unde a fost aplicat, dacă s-au respectat anumite condiții de realizare a acestuia:

- părinții să fie percepuți de către cadrele didactice ca persoane active și valoroase pentru educarea copiilor;
- părinții să se implice în mod concret în luarea de decizii referitoare la activitățile extrașcolare, la modificarea orarului, la stabilirea disciplinelor opționale;
- responsabilitatea pentru evoluția copilului să fie împărțită între școală și familie.

Implicarea părinților în problemele școlii nu înseamnă numai plata unui sprijin material sau atenționarea în legătura cu problemele copiilor lor, așa cum în mod greșit s-a fixat în conștiința publică, ea este mult mai mult. Se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală și la o unificare a sistemului de valori și cerințe relative la copil. Aceasta poate avea un efect benefic asupra elevilor atunci când aceștia văd profesorii colaborând și sfătuindu-se cu părinții și poate implica dezamorsarea unor probleme înainte ca acestea să devină necontrolabile.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș.a.. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri

încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia.

De asemenea în familie se pun bazele percepției pe care o are copilul și mai târziu viitorul tânăr asupra societății, asupra sistemului de învățământ, se pun bazele încrederii pe care elevul trebuie să o aibă în educație, în faptul că un om educat va fi mai bun atât pentru el cât și pentru societate. În urma cu doi ani am avut ocazia să particip la o vizită educațională în Finlanda, iar în urma întâlnirilor, discuțiilor, observațiilor și activităților desfășurate, dacă ar fi să concluzionez într-un cuvânt acela ar fi ÎNCREDERE, încrederea că dascălii sunt bine pregătiți și doritori să ofere o cât mai bună educație, că nu există școli ”bune” sau ”rele”, că întreaga societate are ca scop educația și că fiecare persoană din societate își îndeplinește rolul cu bună credință și profesionalism.

BIBLIOGRAFIE:

1. Băran- Pescaru, A., „Parteneriat în educație”, București, Editura Aramis Print, 2004.

2. Bezede R., Parteneriatul școală-familie: abordări creative în contextul școlii prietenoase copilului,

În: Didactica pro..., nr.1, 2009

3. Popescu, M., „Implicarea comunității în procesul de educație”, Centrul Educația 2000+, Corint, București, 2000.

**ȘCOALA ȘI FAMILIA CA PARTENERI EGALI
ÎN EDUCAȚIA ADOLESCENTULUI
PARTENERIAT CU PĂRINȚII**

INIȚIATOR: DIRIGINTE PROF. BISTRICEANU ALINA

DURATA PREZENTULUI PARTENERIAT: anul școlar 2021-2022

MOTIVAȚIE

- Necesitatea menținerii unității de cerințe în educația copilului;
- Necesitatea realizării unei legături reale între școală și familie ca parteneri egali în educația adolescentului.

SCOPUL:

- Dezvoltarea parteneriatului cu părinții;
- Implicarea și participarea reală a părinților în activitățile la clasă și cele extracurriculare.

OBIECTIVE:

1. Formarea părinților în spiritul ideii de parteneri egali în educația copiilor;
2. Convingerea părinților pentru a investi în dezvoltarea personală a copilului și a grupului în ansamblu;
3. Implicarea părinților în atragerea de resurse (financiare sau materiale) necesare unei mai bune desfășurări actului educațional;
4. Crearea unui mediu educațional pozitiv, favorabil, adecvat pentru o stimulare continuă a învățării spontane a copilului;
5. Achiziționarea de către părinți a unor informații și cunoștințe pe care să le folosească în educația propriilor copii.

GRUP ȚINTĂ: Părinții elevilor clasei a XI-a B IP 3

RESURSE UMANE: părinți, cadre didactice, elevii

RESURSE MATERIALE:

Materiale informative în domeniul educației;

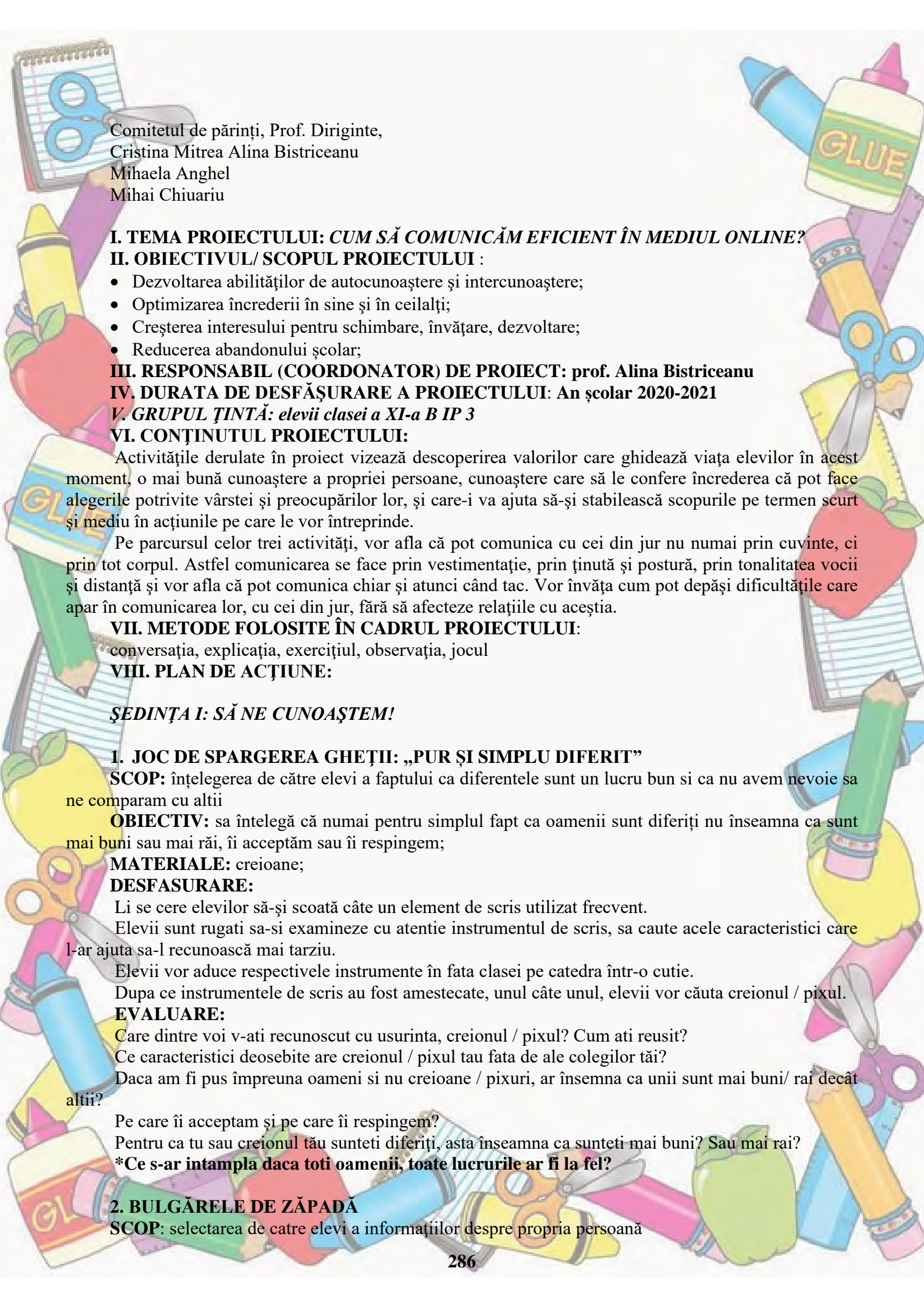
Reviste de specialitate și manuale;

Psihologia copilului;

Pedagogie școlară;

Calendarul acțiunilor

Nr. ctr.	Activități propuse	Obiective	Data
1.	“ Să ne cunoaștem copiii !”	Schimb de informații privind comportamentul copiilor în familie și la școală	Sept. 2021
2.	“Ce nu ne place la copilul nostru?”	Sugestii pentru eliminarea comportamentelor problematice la copii	Oct. 2021
3.	Aniversarea zilelor de naștere ale copiilor	Implicarea părinților în realizarea unor minicadouri pentru copiii lor	Dec. 2021
4.	Familia și copilul	Consilierea părinților cu privire la relațiile ce trebuie să existe între copii și membrii familiei	Feb. 2022
5.	Drepturile copilului	Informarea părinților asupra „Drepturilor copiilor” conform Convenției Națiunilor Unite	Martie 2022
6.	Cum reacționăm când ne supără copilul	Prezentarea unor cazuri concrete și a soluțiilor ce se impun	Mai 2022
7.	Evaluare program	Analiza activităților desfășurate și gradul de implicare al părinților în activitățile propuse Completarea unor chestionare despre educația copiilor	Iunie 2022

Comitetul de părinți, Prof. Diriginte,
Cristina Mitrea Alina Bistriceanu
Mihaela Anghel
Mihai Chiuariu

I. TEMA PROIECTULUI: CUM SĂ COMUNICĂM EFICIENT ÎN MEDIUL ONLINE?

II. OBIECTIVUL/ SCOPUL PROIECTULUI :

- Dezvoltarea abilităților de autocunoaștere și intercunoaștere;
- Optimizarea încrederii în sine și în ceilalți;
- Creșterea interesului pentru schimbare, învățare, dezvoltare;
- Reducerea abandonului școlar;

III. RESPONSABIL (COORDONATOR) DE PROIECT: prof. Alina Bistriceanu

IV. DURATA DE DESFĂȘURARE A PROIECTULUI: An școlar 2020-2021

V. GRUPUL ȚINTĂ: elevii clasei a XI-a B IP 3

VI. CONȚINUTUL PROIECTULUI:

Activitățile derulate în proiect vizează descoperirea valorilor care ghidează viața elevilor în acest moment, o mai bună cunoaștere a propriei persoane, cunoaștere care să le confere încrederea că pot face alegerile potrivite vârstei și preocupărilor lor, și care-i va ajuta să-și stabilească scopurile pe termen scurt și mediu în acțiunile pe care le vor întreprinde.

Pe parcursul celor trei activități, vor afla că pot comunica cu cei din jur nu numai prin cuvinte, ci prin tot corpul. Astfel comunicarea se face prin vestimentație, prin ținută și postură, prin tonalitatea vocii și distanță și vor afla că pot comunica chiar și atunci când tac. Vor învăța cum pot depăși dificultățile care apar în comunicarea lor, cu cei din jur, fără să afecteze relațiile cu aceștia.

VII. METODELE FOLOSITE ÎN CADRUL PROIECTULUI:

conversația, explicația, exercițiul, observația, jocul

VIII. PLAN DE ACȚIUNE:

ȘEDINȚA I: SĂ NE CUNOAȘTEM!

1. JOC DE SPARGEREA GHEȚII: „PUR ȘI SIMPLU DIFERIT”

SCOP: înțelegerea de către elevi a faptului ca diferențele sunt un lucru bun și ca nu avem nevoie să ne comparăm cu alții

OBIECTIV: să înțelegă că numai pentru simplul fapt că oamenii sunt diferiți nu înseamnă că sunt mai buni sau mai răi, îi acceptăm sau îi respingem;

MATERIALE: creioane;

DESFĂȘURARE:

Li se cere elevilor să-și scoată câte un element de scris utilizat frecvent.

Elevii sunt rugați să-și examineze cu atenție instrumentul de scris, să caute acele caracteristici care l-ar ajuta să-l recunoască mai târziu.

Elevii vor aduce respectivele instrumente în fața clasei pe catedra într-o cutie.

După ce instrumentele de scris au fost amestecate, unul câte unul, elevii vor căuta creionul / pixul.

EVALUARE:

Care dintre voi v-ați recunoscut cu ușurință, creionul / pixul? Cum ați reușit?

Ce caracteristici deosebite are creionul / pixul tău față de ale colegilor tăi?

Dacă am fi pus împreună oameni și nu creioane / pixuri, ar însemna că unii sunt mai buni/ răi decât alții?

Pe care îi acceptăm și pe care îi respingem?

Pentru că tu sau creionul tău sunteți diferiți, asta înseamnă că sunteți mai buni? Sau mai răi?

***Ce s-ar întâmpla dacă toți oamenii, toate lucrurile ar fi la fel?**

2. BULGĂRELE DE ZĂPADĂ

SCOP: selectarea de către elevi a informațiilor despre propria persoană

OBIECTIV: să exerseze deprinderi de autoexplorare și autocunoaștere

MATERIALE: creioane, fișe;

DEFASURARE:

Le cer elevilor să completeze pe o foaie albă, A4, timp de 10 min, următoarele lucruri despre ei: Ceva ce ține de aspectul fizic. Ceva ce ține de școală. Ceva ce ține de domeniul personal (atitudini, hobby-uri).

Modul de realizare a cerinței poate fi descriptiv sau sub formă de desen, schemă, etc.

După ce fișele au fost completate, se mototlesc și are loc etapa de bulgăreală. După un minut fiecare ia un bulgăre și încearcă să descopere despre care coleg este vorba. Când îl descoperă îi oferă foaia și se notează numele posesorului pe ea. În mijlocul foii. Se revine la locuri și fiecare elev îl prezintă pe cel pe care l-a descoperit spunând despre acesta ceea ce a reținut din ce era scris pe foaie lui.

EVALUARE:

Care dintre voi a recunoscut cu usurinta un coleg? Cum ati reusit?

Ce caracteristici deosebite v-au ajutat să-l descoperiți?

Ce lucruri noi ați aflat despre colegii voștri?

3. Joc: Mașina unui șef

Scop: conștientizarea rolului comunicării nonverbale

Versurile: Mașina unui șef are o gaură în cauciuc (se repetă de 3 ori)/ Și-o vom lipi cu gumă de mestecat, se cântă și se realizează mișcările aferente versurilor (gesturi pentru: mașină, șef, gaură în cauciuc, cauciuc, lipirea cu gumă de mestecat).

La fiecare repetare a strofei, câte un cuvânt nu se pronunță și este înlocuit cu mișcarea aferentă. Se repetă strofa până ce toate cuvintele sunt înlocuite cu mișcări.

ȘEDINȚA II: SĂ COMUNICĂM EFICIENT!

1. Joc energizant: „Nume - adjectiv”

Dau unui elev o mingiuță și-i cer să spună prenumele și o calitate pe care o are și care începe cu aceeași literă cu prenumele său. (ex: Adriana – agilă, Oana – ordine, Paul - punctualitate). Exercițiul se încheie când fiecare elev s-a prezentat.

2. Inimă zdrobită

Obiective:

* Identificarea modului în care comportamentul nostru afectează sentimentele celorlalți

Echipament:

* Câte o inimă de culoare roșie decupată dintr-o coală A4 pentru fiecare participant.

Desfășurare:

* Listez pe tablă 14 de comentarii jignitoare pe care elevii le-au auzit sau le-au folosit vreodată unii la adresa altora. De exemplu, “nu ai fost invitat”, “nu ai ce căuta cu noi”, etc. Acestea sunt listate fără a face referire la o persoană anume.

* Listez apoi 14 de afirmații pozitive, plăcute pe care ei le-au auzit sau le-au exprimat unii la adresa altora. Încurajați-i să se gândească la lucruri care-i ajută atunci când sunt speriați, singuri, furioși, excluși, nesiguri, etc.

* Apoi citesc lista cu cuvinte jignitoare. De fiecare dată când citesc o expresie dureroasă cer copiilor să facă un pliu pe inima pe care o au în față. (după ce citesc câteva expresii verific dacă toată lumea a făcut îndoiturile corect). Inimile arată oarecum diferit dar toate sunt cu cicatrice.

* Urmează să citesc lista cu expresii plăcute. Regulile sunt de data aceasta următoarele: după fiecare 2 lucruri plăcute, diferite, cer elevilor să desfacă o îndoitură a inimii.

Discuții:

* Împărtășesc cu clasa faptul că e nevoie de cel puțin 2 lucruri plăcute pentru a șterge o remarcă negativă.

* Chiar dacă dezdoim toate pliurile rămân urmele.

3. Exercițiu de încheiere

Cer elevilor să spună primul lucru pozitiv care le vine în minte despre ei

ȘEDINȚA III: ARBORELE TOLERANȚEI

1. Joc energizant: „Numărarea prin gesturi”

Elevii stau în cerc și numără din 3 în 3. Când termină, numărarea se reia înlocuind cifra 1 cu o bătaie din palme. În tura următoare, 2 este înlocuit cu un pocnit din degete și apoi și 3 cu o bătaie din picior.

2. Arborele toleranței

Obiective:

să analizeze diferențele dintre ei ca persoane,
sa identifice modalitati de valorificare a acestor diferente.

Materiale necesare

- o lista care sa cuprinda diverse caracteristici personale pentru prima etapa;
- hartie, creioane colorate, agrafe, banda adeziva pentru etapa a doua;

Timp de lucru

- prima etapa: minute 5
- a doua etapa: 20 minute
- a treia etapa: 20 minute
- discutii/analiza activitatii: 5 minute

Descrierea activității :

Activitatea constă în trei mini – activități care permit membrilor grupului să identifice punctele comune care-i apropie unii de alții, să analizeze diferențele dintre ei ca persoane și să identifice modalități de valorificare a acestor diferențe.

În prima parte se identifică calități/caracteristici personale care nu pot fi regăsite la nivelul întregului grup, iar etapele a II-a și a III-a sunt destinate exclusiv participanților, momente în care ei vor trebui să-și identifice singuri anumite caracteristici personale.

Prima etapa: Diferente

- trebuie sa ne asiguram ca in sala de lucru avem spatiu suficient pentru miscare;
- explicam grupului ca trebuie sa-si imagineze o linie care separa încăperea în două părți egale;
- spunem grupului ca vom citi, pe rând, diferite afirmatii și ei vor trebui sa aleaga o parte a încăperii conform pozitiei lor față de afirmația respectiva ;
- o parte a încăperii va reprezenta varianta afirmativă a caracteristicii prezentate, iar cealalta va reprezenta varianta negativa;
- dupa ce membrii grupului aleg o parte a încăperii se vor privi timp de un minut fara sa spuna nimic;
- solicitam tuturor sa stea la un capat al încăperii și apoi spunem urmatoarea afirmatie: "Sa treaca linia acei care.....au un ceas la mâna!";
- dupa ce participantii indeplinesc conditia enuntata, vom prezenta o alta caracteristica: "sa treaca linia cei care depasesc înaltimea de 1, 50!";
- la începutul etapei caracteristicile enuntate vor viza aspecte banale/obisnuite , ulterior putem aborda experiențe personale, calități, sentimente, dorințe.

Etapa a doua: Unicitate

- fiecare participant va realiza un arbore. Arborele va avea o denumire metaforică (metaforă care va evidentia una din caracteristicile lor personale) și pe crengile lui vor fi scrise lucruri pe care tu le știi despre tine în acest moment. (ex : lucruri pe care știi să le fac și îmi place să le fac : să citesc literatură să mă joc la calculator, să merg cu bicicleta, să joc fotbal)
- se împart materialele de lucru si se acorda timp de lucru 15 minute pentru a realiza arborele
- cand au finalizat sarcina de lucru îi rugam să își prinda desenele realizate pe spate, să se plimbe prin sala astfel încat toti să vadă ce au realizat;
- în aceasta etapa ei doar privesc realizările colegilor, fara să schimbe impresii;

Etapa a treia: Identificarea punctelor comune

- solicitam participanților să își gaseasca un partener si sa identifice împreuna două lucruri pe care le au în comun: unul trebuie sa fie ceva ce ei întotdeauna fac, simt sau gândesc; al doilea ceva ce ei uneori fac, simt sau gândesc. Negociază cele două lucruri pe care ei le au în comun iar liderul trece aceste lucruri pe un arbore comun, numit metaforic arborele toleranței.

Discutii/analiza a activității

- întrebam participantii dacă le-a plăcut activitatea și încercam să evidențiem ce au învățat;

- solicitam să împartaseasca experiențe proprii asemănătoare din care au învățat ceva;

Sugestii de întrebări care pot fi folosite pentru analiza :

- Ce ați simțit când ați trecut linia?
 - Cum v-ați simțit când ați constatat că sunteți unic/diferit față de alții din grup?
 - Cum v-ați simțit când ați constatat că de multe caracteristici aveți în comun cu ceilalți membri ai grupului?
 - În activitatea curentă au existat momente când ați dorit să fiți unici? Dar diferiți față de ceilalți?
- Etc.

Observatii: tipul și conținutul întrebărilor pot fi adaptate în funcție de caracteristicile selectate pentru prima etapă și în funcție de ceea ce s-a întâmplat în timpul desfășurării acestora.

3. Exercițiul de final : Fiecare elev se gândește, timp de 1 minut, la un lucru pe care dorește să-l facă în săptămâna ce urmează. Vor spune cu voce tare ce și-au propus.

IX. VALORIFICAREA PROIECTULUI:

Proiectul va fi pus la dispoziția profesorilor și diriginților, activitățile din proiect pretându-se a fi făcute la orele de educație civică sau la activitățile extrașcolare ce se vor derula în timpul săptămânii „Să știi mai multe, să fii mai bun!”

ACTIVITATE EDUCATIVĂ- Familia - partener educațional în educația copilului cu dizabilități

PROFESOR Alina Bistriceanu

Educația este o acțiune la care își dau concursul școala, familia, întreaga societate. Colaborarea între toți factorii educaționali, în primul rând între școală și familie este foarte importantă în educarea copiilor cu dizabilități. Școala nu-și poate realiza pe deplin sarcinile, dacă nu cunoaște condițiile familiale de muncă și viață în care trăiesc copiii și familiile lor. Mediul de familie poate să exercite o influență pozitivă sau negativă asupra copilului, care să persiste tot restul vieții. Factori cu o influență negativă asupra dezvoltării copilului pot fi: alimentația insuficientă sau dezechilibrată, îmbolnăvirile repetate, somnul insuficient, lipsa stimulării intelectuale, lipsa afecțiunii, a exprimării - factori care lasă amprenta asupra dezvoltării fizice, psihice, emoționale ale copiilor cu dizabilități.

Raporturile dintre părinți și copii sunt raporturi educative, cu repercusiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

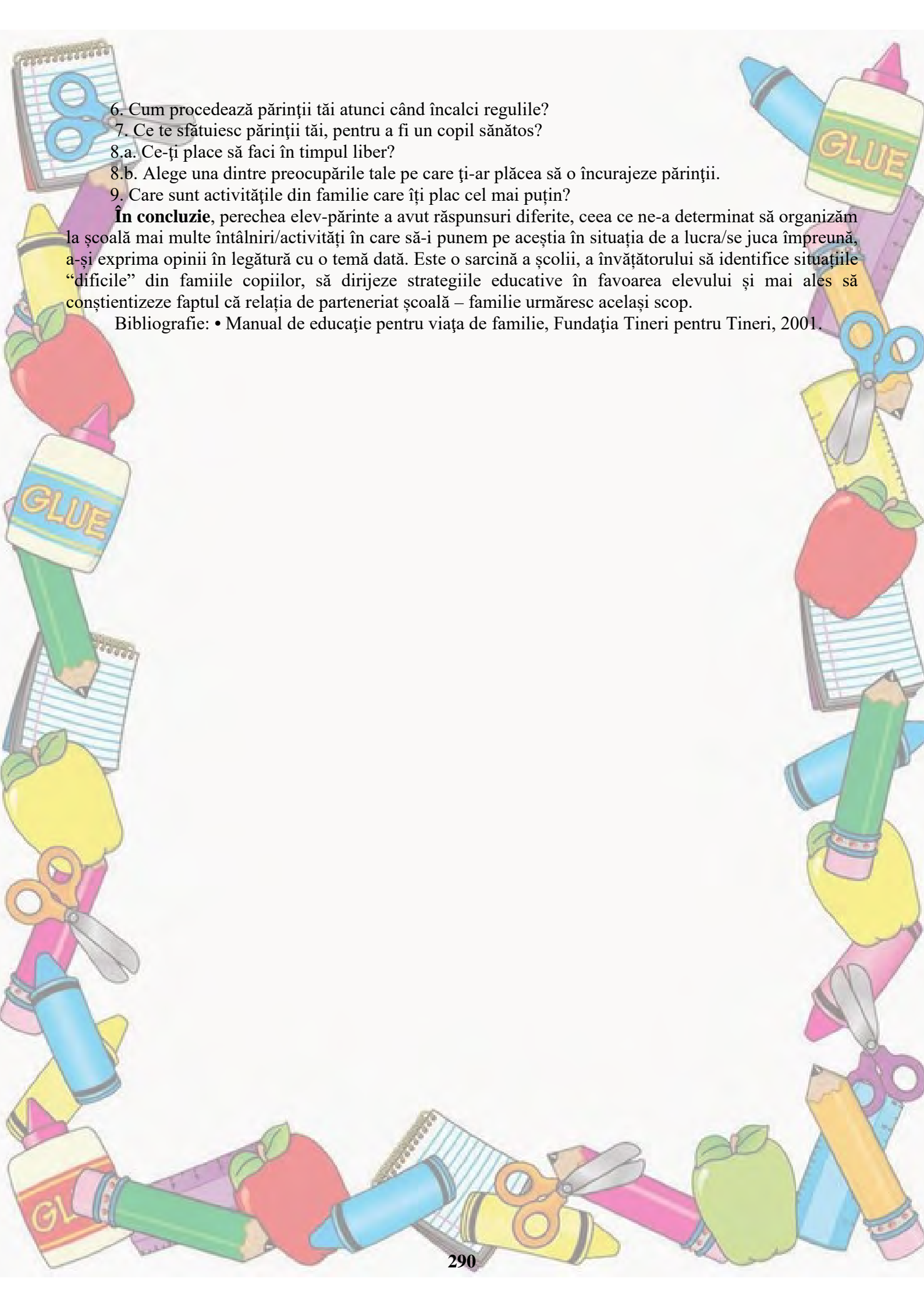
Am aplicat elevilor din clasa a XI-a B și părinților acestora un chestionar cu întrebări asemănătoare (părinți, elevi), prin intermediul cărora am vrut să verificăm modul în care comunică în familie, părinții alocă timp și atenție copiilor acasă, cunosc nevoile copiilor. Chestionar pentru părinți:

1. Spuneți cel puțin un lucru nou pe care l-ați descoperit la copilul dvs. în ultimul timp
2. Care este cel mai greu lucru în a fi copil?
3. Cât timp petreceți cu copilul dumneavoastră (când este acasă)?
4. Cu cine din familie dorește copilul dvs. să petreacă mai mult timp?
5. Care sunt cele mai frecvente cauze ale discuțiilor în contradictoriu cu copilul dvs.?
6. Cum procedați atunci când copilul dvs. încalcă regulile?
7. Enumerați câteva recomandări pe care le-ați făcut copilului dvs. în legătură cu un stil de viață sănătos:

- 8.a. Ce-i place copilului dvs. să facă în timpul liber?
- 8.b. Alegeți una dintre preocupările de mai sus pe care ați încuraja-o.
9. Care sunt activitățile din familie pe care ați dori să le facă mai bine copilul dvs.?

Chestionar pentru copii:

1. Cum dorești să fie părinții tăi?
2. Care este cel mai greu lucru în a fi copil?
3. Cât timp petreci cu părinții tăi, când ești acasă?
4. Cu cine din familie dorești să petreci mai mult timp?
5. Care sunt cele mai frecvente cauze ale certurilor cu părinții tăi?

-
6. Cum procedează părinții tăi atunci când încalci regulile?
 7. Ce te sfătuiesc părinții tăi, pentru a fi un copil sănătos?
 - 8.a. Ce-ți place să faci în timpul liber?
 - 8.b. Alege una dintre preocupările tale pe care ți-ar plăcea să o încurajeze părinții.
 9. Care sunt activitățile din familie care îți plac cel mai puțin?

În concluzie, perechea elev-părinte a avut răspunsuri diferite, ceea ce ne-a determinat să organizăm la școală mai multe întâlniri/activități în care să-i punem pe aceștia în situația de a lucra/se juca împreună, a-și exprima opinii în legătură cu o temă dată. Este o sarcină a școlii, a învățătorului să identifice situațiile “dificile” din familiile copiilor, să dirijeze strategiile educative în favoarea elevului și mai ales să conștientizeze faptul că relația de parteneriat școală – familie urmăresc același scop.

Bibliografie: • Manual de educație pentru viața de familie, Fundația Tineri pentru Tineri, 2001.

IMPORTANȚA LECTURII ÎN DEZVOLTAREA COMPETENȚELOR DE COMUNICARE LA ELEVI

PROF. INV. PRIMAR: BÎZDOACĂ DANIELA
LICEUL SANITAR „ANTIM IVIREANU”, RM.VALCEA

Elevul la orele de limba și literatura română nu citește pentru a ști să citească, ci pentru a descoperi informațiile necesare realizării unui proiect de comunicare de scriere și a se realiza spiritual.

„Cetim ca să trecem examene (deci lectura studiu), ca să omorîm timpul (deci lectura de loisir) sau cetim din profesiune (deci lectura informativă). Lectura ar putea fi un mijloc de alimentare spirituală continuă, nu numai un instrument de informație sau de contemplație.” (Mircea Eliade)

”Comunicarea în limba maternă este abilitatea de a exprima și de a interpreta concepte, gânduri, sentimente, fapte și opinii, atât în formă scrisă, cât și orală (ascultare, vorbire, citire și scriere) și de a interacționa lingvistic adecvat și creativ, în diverse contexte sociale și culturale: în educație și formare, la muncă, acasă și în timpul liber.

Această competență-cheie (comunicarea în limba maternă) se transpune într-un set de cunoștințe, deprinderi, atitudini specifice, sistematizate mai jos:

CUNOȘTINȚE

- vocabular;
- gramatică funcțională;
- funcții ale limbii (acte de vorbire);
- conștientizarea principalelor tipuri de interacțiune verbală;
- un registru larg de texte literare și non-literare;
- principalele caracteristici ale diferitelor stiluri și registre de limbă;
- variabilitatea limbii și a comunicării în diferite contexte.

DEPRINDERI

- comunicare orală și scrisă, într-o varietate de situații;
- monitorizarea și adaptarea propriei comunicări la cerințele diverselor situații;
- deprinderi de a distinge și de a folosi diferite tipuri de texte;
- deprinderi de a căuta, a colecta și a procesa informația;
- a folosi resurse;
- a formula și a exprima argumente orale și scrise în mod convingător, adecvat contextului.

ATITUDINI

- deschiderea spre dialogul constructiv,
- aprecierea calităților estetice și dorința de a le promova;
- interesul pentru interacțiunea cu alții;
- conștientizarea impactului limbajului asupra celorlalți;
- nevoia de a înțelege și de a folosi limbajul într-o manieră pozitivă, responsabilă din punct de vedere social.

Lectura reprezintă un proces de comunicare, ce urmărește o finalitate a unui text, prin deslușirea acestuia „toate sensurile de lectură includ semnificații de transmitere și comunicare” (Robin, 1974, p.213). Cuvântul lectură provine din latinescul „lectura”, care înseamnă citire, decodificarea semnelor scrise ce formează un text, precum și descifrarea mesajelor ce sunt comunicate. Într-un sens mai larg, expresia „a lectură” a căpătat și semnificația de „a interpreta” un text literar, prin care literatura însăși transmite un ansamblu de înțelesuri ce pot provoca dificultăți de interpretare, descifrare a sensurilor unor cuvinte, sintagme. De aceea, cadrul didactic are obligația de a conduce copilul către instruire și autoeducare, astfel

încât, copilul, pe baza cunoștințelor acumulate anterior, să poată înmagazina noțiuni și diferite forme de cunoaștere.

În ceea ce privește modul de receptare al textelor literare, acesta a fost abordat încă din Antichitate de către Aristotel, care afirmă în lucrarea sa „Poetica” că tragedia și comedia provoacă în persoana care le recepționează sentimentul de „catharsi”, care reprezintă purificare. (Aristotel, apud Aanei & Irimia, 2003, p.8).

Lectura reprezintă contactul cu operele, textele literare fiind, de fapt, un grup de semne, simboluri, realizate într-un anumit mod și care au drept scop producerea unui sens logic, ce poate fi diferențiat în funcție de cititor, prin cunoștințele pe care acesta le are deja acumulate. Una din caracteristicile care stau la baza lecturii este reciprocitatea, care se realizează între E (emițător) și R (receptor), profesor și elev, la rândul său, acesta din urmă putând deveni emițător pentru un alt elev. De altfel, lectura cuprinde toate funcțiile comunicării, respectiv : funcția emotivă prin evidențierea stării interne a emițătorului, funcția conativă ce se concentrează asupra strategiei lingvistice, funcția poetică fiind o funcție esențială ce scoate în evidență mesajul prelucrat, funcția metalingvistică prin înțelegerea sensurilor cuvintelor, pentru a ajuta receptorul să înțeleagă corect mesajul transmis, funcția referențială ce transmite informații despre lumea imaginară în care se petrece acțiunea și funcția fatică ce stabilește un raport între comunicare și interesul pentru încheierea mesajului. În orice tip de lectura nu sunt prezente toate aceste funcții, însă predomină una, cea aleasă de către scriitor.

În cadrul procesului de lectură, receptorul își însușește cunoștințe noi și totodată își îmbogățește limbajul și elementele psiho-motorii determinând emiterea de judecăți și raționamente către noi adevăruri. Odată însușite abilitățile de a citi și a scrie în mod clar și coerent, în clasa a III a, copilului i se dă oportunitatea de a interpreta operele literare, ceea ce duce la apariția unei legături strânse între autor și cititor.

Pentru a stimula capacitățile de învățare, trebuie să urmărim următorii pași:

- activarea laturii lingvistice, prin care se urmărește dezvoltarea vocabularului, limbajului, înțelegerea formelor și sensurilor cuvintelor, crearea de interrelații între cuvinte, sintagme, fraze
- formarea și educarea creativității de limbaj prin intermediul căreia cadrul didactic direcționează procesul de învățare cu scopul de a forma competențe lingvistice și stilistice.

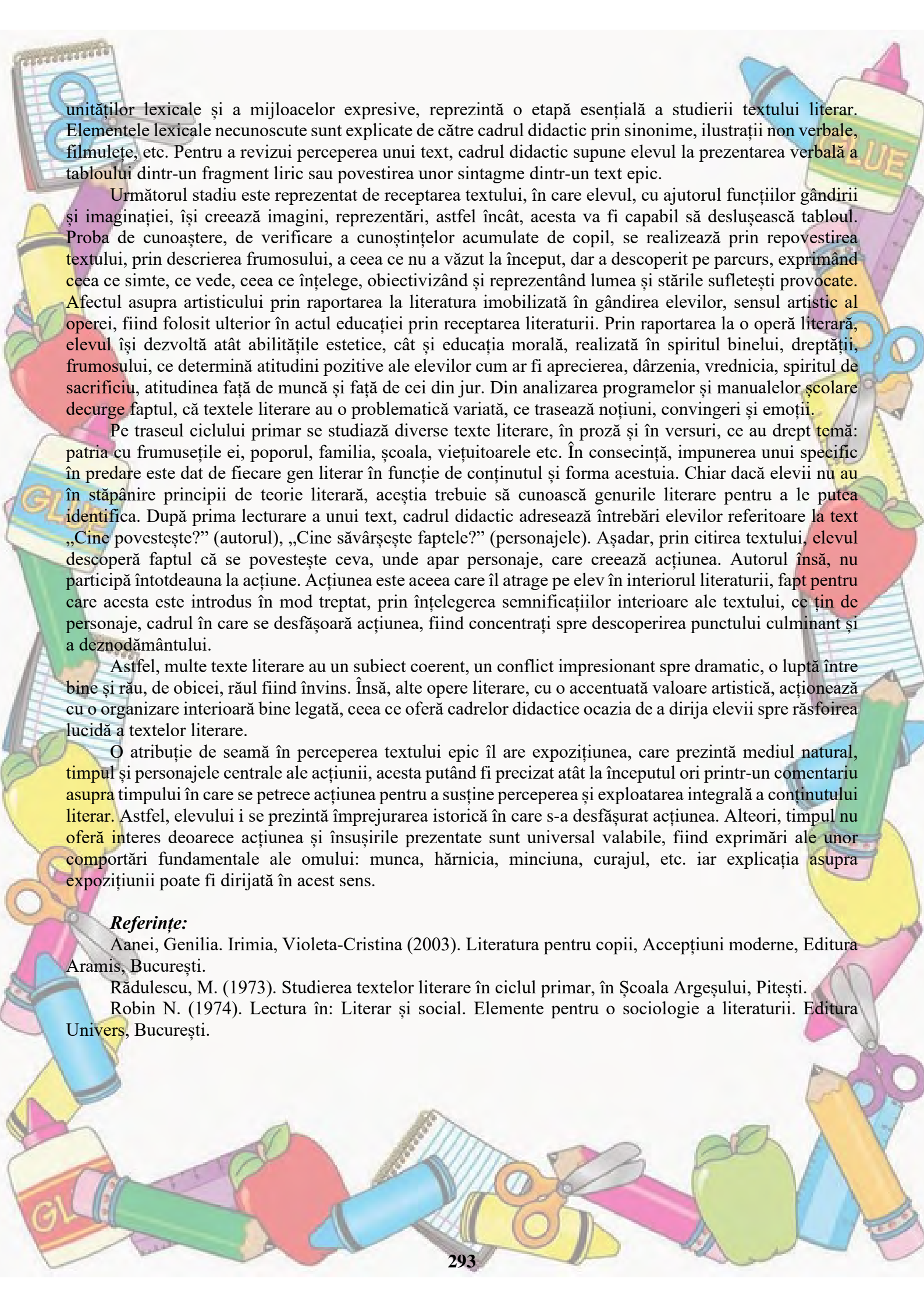
Literatura pentru copii este o disciplină ce trebuie studiată din interes, și nu din obligație, motivația fiind procesul de bază ce stimulează interesul elevilor.

Abordarea literaturii pentru copii în învățământul primar se realizează ușor deoarece învățarea se poate stimula prin întrebări simple: „*Vă place anotimpul iarna?*”, „*De ce?*”, „*Ce vă place cel mai mult să faceți în acest anotimp?*”, Prin aceste întrebări ajungem exact la subiectul ce dorim să îl dezbatem, astfel apropiindu-ne de atingerea obiectivelor propuse, în cazul nostru la poezia *Iarna pe uliță*, de George Coșbuc. În acest mod se poate proceda cu orice tip de lectură, fie că sunt deja cunoscute de elevi, fie că sunt teme noi, ce urmează să fie studiate cu aceștia. Pentru a crea un ambient cât mai plăcut și pentru a stimula interesul și curiozitatea elevilor, cadrul didactic trebuie să se folosească de diferite materiale, cum ar fi, planșe, desene, filmulețe, casete sau pur și simplu citirea unui fragment din textul ce urmează să fie studiat.

De asemenea, este foarte important ca fragmentul ales să fie unul cât mai captivant, să trezească interesul elevilor, astfel putem da ca sarcini elevilor: selectarea anumitor imagini vizuale, auditive, selectarea paragrafelor unde sunt prezentate personajele pozitive/ negative, etc, toate acestea fiind în conformitate cu particularitățile de vârstă ale elevilor. Literatura pentru copii se fundamentează mai mult pe genul epic și genul liric, care facilitează perceperea în învățământul primar, pe locul secund, fiind genul dramatic, redat prin teatru de păpuși, serbări școlare ș.a.

A alege cuvântul care exprimă cel mai intens noțiunea dorită într-un context literar dat, se realizează prin intermediul comunicării. Elementele de bază urmărite în procesul instructiv-educativ sunt dezvoltarea percepției și a gândirii logice raționale. Prin citirea unui text literar, elevul trebuie să conștientizeze procesul de receptare precum și argumentarea anumitor valori estetice.

Învățarea citirii reprezintă veriga de bază urmărită în domeniul literaturii. Ce înseamnă a citi un text? „Firește că în primul rând a traduce un sistem de semne (litere, semne de articulație și punctuație, organizarea grafică, sunete, organizarea în structuri lexicale din ce în ce mai complexe)” (Rădulescu, 1973, p.197). Prin urmare, citirea reprezintă primul stadiu de pătrundere în literatură, fără de care perceperea sensurilor textului nu ar fi posibilă. Înțelegerea textului, din toate punctele de vedere, prin perceperea

unităților lexicale și a mijloacelor expresive, reprezintă o etapă esențială a studierii textului literar. Elementele lexicale necunoscute sunt explicate de către cadrul didactic prin sinonime, ilustrații non verbale, filmulețe, etc. Pentru a revizui perceperea unui text, cadrul didactic supune elevul la prezentarea verbală a tabloului dintr-un fragment liric sau povestirea unor sintagme dintr-un text epic.

Următorul stadiu este reprezentat de receptarea textului, în care elevul, cu ajutorul funcțiilor gândirii și imaginației, își creează imagini, reprezentări, astfel încât, acesta va fi capabil să deslușească tabloul. Proba de cunoaștere, de verificare a cunoștințelor acumulate de copil, se realizează prin repovestirea textului, prin descrierea frumosului, a ceea ce nu a văzut la început, dar a descoperit pe parcurs, exprimând ceea ce simte, ce vede, ceea ce înțelege, obiectivizând și reprezentând lumea și stările sufletești provocate. Afectul asupra artisticului prin raportarea la literatura imobilizată în gândirea elevilor, sensul artistic al operei, fiind folosit ulterior în actul educației prin receptarea literaturii. Prin raportarea la o operă literară, elevul își dezvoltă atât abilitățile estetice, cât și educația morală, realizată în spiritul binelui, dreptății, frumosului, ce determină atitudini pozitive ale elevilor cum ar fi aprecierea, dârzenia, vrednicia, spiritul de sacrificiu, atitudinea față de muncă și față de cei din jur. Din analiza programelor și manualelor școlare decurge faptul, că textele literare au o problematică variată, ce trasează noțiuni, convingeri și emoții.

Pe traseul ciclului primar se studiază diverse texte literare, în proză și în versuri, ce au drept temă: patria cu frumusețile ei, poporul, familia, școala, viețuitoarele etc. În consecință, impunerea unui specific în predare este dat de fiecare gen literar în funcție de conținutul și forma acestuia. Chiar dacă elevii nu au în stăpânire principii de teorie literară, aceștia trebuie să cunoască genurile literare pentru a le putea identifica. După prima lectură a unui text, cadrul didactic adresează întrebări elevilor referitoare la text „Cine povestește?” (autorul), „Cine săvârșește faptele?” (personajele). Așadar, prin citirea textului, elevul descoperă faptul că se povestește ceva, unde apar personaje, care creează acțiunea. Autorul însă, nu participă întotdeauna la acțiune. Acțiunea este aceea care îl atrage pe elev în interiorul literaturii, fapt pentru care acesta este introdus în mod treptat, prin înțelegerea semnificațiilor interioare ale textului, ce țin de personaje, cadrul în care se desfășoară acțiunea, fiind concentrați spre descoperirea punctului culminant și a deznodământului.

Astfel, multe texte literare au un subiect coerent, un conflict impresionant spre dramatic, o luptă între bine și rău, de obicei, răul fiind învins. Însă, alte opere literare, cu o accentuată valoare artistică, acționează cu o organizare interioară bine legată, ceea ce oferă cadrelor didactice ocazia de a dirija elevii spre răsfoirea lucidă a textelor literare.

O atribuție de seamă în perceperea textului epic îl are expozițiunea, care prezintă mediul natural, timpul și personajele centrale ale acțiunii, acesta putând fi precizat atât la începutul ori printr-un comentariu asupra timpului în care se petrece acțiunea pentru a susține perceperea și exploatarea integrală a conținutului literar. Astfel, elevului i se prezintă împrejurarea istorică în care s-a desfășurat acțiunea. Alteori, timpul nu oferă interes deoarece acțiunea și însușirile prezentate sunt universal valabile, fiind exprimări ale unor comportări fundamentale ale omului: munca, hărnicia, minciuna, curajul, etc. iar explicația asupra expozițiunii poate fi dirijată în acest sens.

Referințe:

Aanei, Genilia. Irimia, Violeta-Cristina (2003). Literatura pentru copii, Accepțiuni moderne, Editura Aramis, București.

Rădulescu, M. (1973). Studiarea textelor literare în ciclul primar, în Școala Argeșului, Pitești.

Robin N. (1974). Lectura în: Literar și social. Elemente pentru o sociologie a literaturii. Editura Univers, București.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. BÎZGANU LAVINIA FLORI
ȘCOALA GIMNAZIALĂ GURA PADINII
LOCALITATEA GURA PADINII ,OLT

Părinții sunt un bun exemplu pentru proprii copii, care are cel mai mare impact și cel mai lesne exemplu de urmat, mai ales în primii ani de viață. Familia este cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile de bază ale copilului, atât biologice cât și psihologice și sociale. Familia și mediul familial reprezintă veriga de legătură a copilului cu societatea și constituie matricea care îi imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale ale copilului.

Părinții au un rol extrem de important în dezvoltarea emoțională a copilului, ambii părinți au un rol deosebit, atât mama, cât și tatăl. Este adevărat căci în primii ani de viață, rolul mamei este mult mai necesar și mai complex, față de cel al tatălui, dar crescând, copilul va avea nevoie și de modelul tatălui, care îi va inspira siguranța de care acesta va avea nevoie pentru a intra în societate. Însă, cum am amintit, foarte importantă este și relația dintre părinți, nu contează care dintre ei este cel mai important, sau care are rolul cel mai complex, ci contează foarte mult mediul ambiant, relația dintre părinți și relațiile dintre toți membrii familiei, modul de raportare al unora la ceilalți, armonia și relațiile dintre aceștia, modul în care își vorbesc, cum se ajută sau cum își împart sarcinile.

Primii ani de viață ai unui copil și implicarea părinților în acest stadiu de nevoie a satisfacerii trebuințelor este primordială. În primii ani de viață, copilul este dependent de părinți, în special de mamă, fiind o etapă de bază în dezvoltarea sa, deoarece în această perioadă se pun bazele dezvoltării viitorului adult.

În cadrul familiei, copilul are parte de primele lecții de viață, iar părinții sunt cei care îi oferă un prim model de învățare. Dar și după ce crește și copilul ajunge la grădiniță / școală, rolul părinților nu se termină, ci continuă, și este în continuare la fel de important. Colaborarea între actorii implicați, elev – profesor – părinte, este foarte chiar necesară și influențează viața școlară a copilului.

Implicarea părinților în viața școlară, participarea activă a acestora în procesul instructiv-educational, colaborarea părintelui cu profesorul, duce la o implicare mai mare a copiilor în activitatea școlară, și la obținerea de rezultate mai bune. Literatura de specialitate arată că șansele de reușită ale unui copil de a se dezvolta și de a obține rezultate mai bune la învățătură cresc pe măsură ce părinții sunt implicați în educația acestuia.

Familia și școala

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite (conștient sau nu!) o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Dincolo de sincopel sistemului de învățământ, există atât de mulți oameni cu vocație, gata să-și ofere suportul și expertiza pentru rezolvarea provocărilor. Aceasta este o chemare la responsabilitate: ceea ce sădești în copilul tău de timpuriu va fi potențat și dezvoltat de școală, dependent de implicarea ta. Mai târziu, adultul format va fi o valoare pentru societate, un om cu simț civic, responsabil și moral... sau nu. La nivel micro, cum arată familia, așa arată și școala, iar la nivel macro, cum arată școala, așa arată și țara.

În esență este vorba despre interdependență, conectare. Suntem dependenți unii de alții: școala nu poate să-și atingă scopurile fără susținerea familiei și invers.

Principiile educației în România

Am putea vorbi mult despre lacunele sistemului de învățământ și ceea ce este necesar de schimbat. Deja ne-am obișnuit ca, în fiecare an, sute de școli să-și deschidă porțile cu aceeași infrastructură deficitară, unele chiar fără autorizație de funcționare, ceea ce se traduce prin grupuri sanitare necorespunzătoare, clădiri neasigurate la incendiu, centrale nefuncționale, lipsa canalizării și lista poate continua.

România are un sistem de învățământ perimat. În cel puțin doisprezece ani, tinerii acumulează informații care într-o proporție copleșitoare nu le folosesc în viață. Să nu uităm că ies din școală fără a avea cunoștințe nici despre aspecte practice și esențiale precum introspecția, gestionarea conflictelor, cunoașterea de sine, dezvoltarea personală, educația financiară, consilierea vocațională, ca să nu mai vorbesc de retorică, filosofie, estetică sau artă.

M-am întrebat care sunt, în fond, principiile după care sistemul de învățământ din țara noastră se ghidează și, citindu-le, am realizat că puțini dintre noi le cunoaștem sau le-am parcurs măcar o dată, deși am stat ani mulți pe băncile școlii. Legea educației naționale din 2011, la articolul 3, descrie principiile care guvernează învățământul preuniversitar și superior, precum și învățarea pe tot parcursul vieții din România. Acestea sunt: Principiul echității - în baza căruia accesul la învățare se realizează fără discriminare; Principiul calității - în baza căruia activitățile de învățământ se raportează la standarde de referință și la bune practici naționale și internaționale; Principiul relevanței - în baza căruia educația răspunde nevoilor de dezvoltare personală și social-economice; Principiul eficienței - în baza căruia se urmărește obținerea de rezultate educaționale maxime, prin gestionarea resurselor existente; Principiul descentralizării - în baza căruia deciziile principale se iau de către actorii implicați direct în proces; Principiul răspunderii publice - în baza căruia unitățile și instituțiile de învățământ răspund public de performanțele lor; Principiul garantării identității culturale a tuturor cetățenilor români și dialogului intercultural; Principiul asumării, promovării și păstrării identității naționale și a valorilor culturale ale poporului român; Principiul recunoașterii și garantării drepturilor persoanelor aparținând minorităților naționale, dreptul la păstrarea, la dezvoltarea și la exprimarea identității lor etnice, culturale, lingvistice și religioase; Principiul asigurării egalității de șanse; Principiul autonomiei universitare; Principiul libertății academice; Principiul transparenței - concretizat în asigurarea vizibilității totale a deciziei și a rezultatelor, prin comunicarea periodică și adecvată a acestora; Principiul libertății de gândire și al independenței față de ideologii, dogme religioase și doctrine politice; Principiul incluziunii sociale; Principiul centrării educației pe beneficiarii acesteia; Principiul participării și responsabilității părinților; Principiul promovării educației pentru sănătate, inclusiv prin educația fizică și prin practicarea activităților sportive; Principiul organizării învățământului confesional potrivit cerințelor specifice fiecărui cult recunoscut; Principiul fundamentării deciziilor pe dialog și consultare; Principiul respectării dreptului la opinie al elevului/studentului ca beneficiar direct al sistemului de învățământ.

Cei șapte ani de acasă

Mai presus de formarea unor competențe de calcul matematic și analiză a unui text, principiile din spatele instituției în care învață copiii noștri ar trebui să fie cunoscute și folosite ca etalon în evaluarea performanțelor școlilor și cadrelor didactice, deoarece ele se axează și pe formarea unei conduite de viață, atât de necesară. Nicolae Steinhardt scrie: „Încep să-mi dau seama că numai caracterul importă. Convingerea politică, păreri filosofice, originea socială, credința religioasă nu sunt decât accidente: doar caracterul rămâne după filtrările produse de anii de pușcărie, ori de viață”. Astfel, observăm ca educația nu se termină acasă, și nici nu începe la școală, ci este o continuă conlucrare a celor două medii, însă să ținem cont că mediul familial are o și mai mare influență asupra dezvoltării personalității, atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului, având în vedere faptul că un copil preșcolar sau din clasele primare, își petrece mult mai mult timp acasă, în compania părinților și a familiei, decât la școală. Pe parcursul înaintării în vârstă își va mai face apariția în dezvoltarea copilului încă un factor, mediul social: grupul prietenii și societatea.

Așadar, fiecare actor implicat în dezvoltarea copilului (părinții, școala, societatea) au un rol important în dezvoltarea viitorului adult, însă să ținem cont de faptul că baza, fundația viitorul adult, este mult mai mult influențată de familie, aceasta având un rol cheie în evoluția sa.

„Părinții sunt modelele de bază pentru copii. Fiecare cuvânt, mișcare și acțiune au un efect.” – Bob Keeshan

Bibliografie

1. Colceag, F., Alexandru, F. (2018), *Copilul tău este un geniu*, Editura Tikaboo
2. Verza, E. Verza, F. E. (2017), *Psihologia copilului*, Editura Trei
3. *Citat despre familie*: <http://www.citatepedia.ro/index.php?id=67884>
4. . *Citat despre părinți*: <https://centruldeparenting.ro/31-de-citate-frumose-si-adevarate-despre-parinti-si-parenting/>

EDUCAȚIA ACASĂ – EDUCAȚIA ÎN GRĂDINIȚĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR BLAGOE ROZETA – ANA
ȘCOALA PROFESIONALĂ BERZOVIA – GRĂDINIȚA P.N.BERZOVIA
JUD. CARAȘ-SEVERIN

Dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familiali, școlari, comunitari. Factorii familiali sunt ca proximitate și importanță cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele, deprinderile, obișnuințele de comportament, copilul le datorează educației primite în familie. De ce este importantă familia în educația copiilor? Pentru că are o influență deosebită asupra copiilor, care dobândesc mult mai repede și mai ușor cunoștințe despre obiceiuri comportamentale, stil de viață, societate și natură de la persoanele apropiate, cu autoritate în viața lor, decât de la profesori sau necunoscuți. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, copilul le datorează educației primite în familie. (Utilizarea în limbajul comun a expresiei: "A avea cei șapte ani de acasă").

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral și estetic.

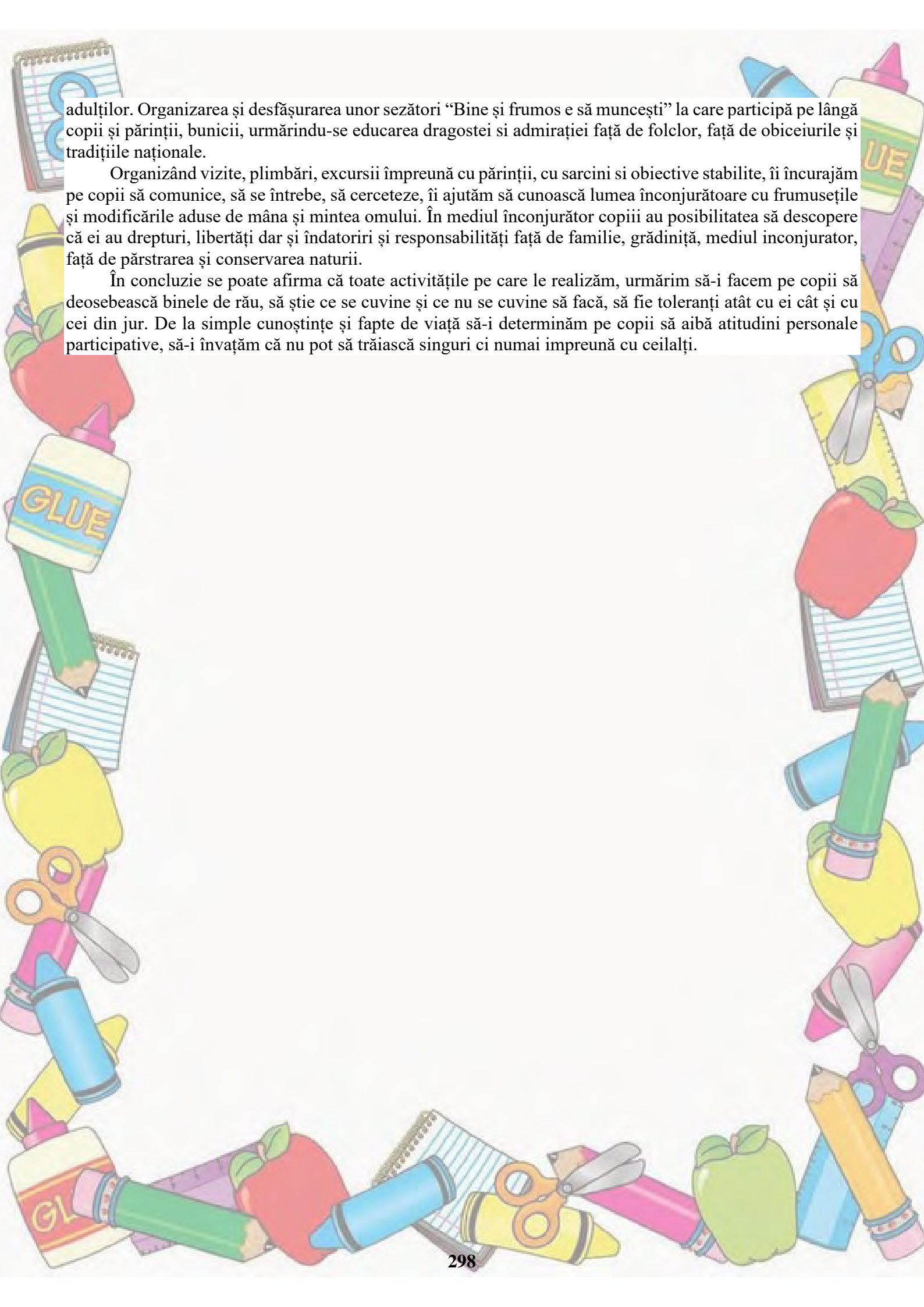
Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le crează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice. Familia îi formează copilului primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului. În perioada pubertății, schimbările fiziologice produse în organism pun probleme noi pentru dezvoltarea fizică a copilului; prin îndrumări perseverente și afectuoase, prin modificarea regimului de odihnă, prin crearea unor noi deprinderi igienice, familia le va putea rezolva la timpul potrivit.

Primul mediu social în care un copil se dezvoltă este familia. În prima perioadă a vieții, lumea unui copil se restrânge la casă și interacțiunea este cea cu membrii familiei. Odată cu vârsta, copilul se deschide social către un nou mediu, cel al școlii, care poate începe cu grădinița.

Grădinița este ideală pentru realizarea unor schimbări la nivel de interacțiune de grup. Aceasta îl ajută să comunice mai bine cu cei care îi sunt egali. Mulți copii nu știu să se poarte cu ceilalți copii atunci când ajung la grădiniță. Nu știu să comunice decât cu adulții, lângă care obțin multă afecțiune și tendința de a fi mereu în centrul atenției acestora. Odată ajuns la grădiniță, copilul învață surprizele relațiilor sociale, învață să asculte și să se facă ascultat de un alt copil. Această comunicare îi face altruști și deschiși către ceilalți într-un mod semnificativ îmbunătățit, față de un copil care este crescut fără a interacționa cu cei de vârsta lui și obișnuit să obțină lucrurile de care are nevoie de la adulții din preajmă.

Grădinița introduce copilul într-o colectivitate care începe prin a fi un grup neorganizat și are menirea de a contribui la dezvoltarea lui psihică și mai ales la dezvoltarea identității și a identificării cu modele sociale mai complexe și mai socializate. Deoarece în grădiniță există tutela educatoarei și a grupului de educatoare și un regim de viață și de instruire ce se adresează tuturor la fel, deci egal, sistemul de adaptare a copilului la viața de grădiniță trebuie să se modifice, fapt ce depinde mult și de tactul pedagogic al educatoarei. Perioada de adaptare, de trecere a copilului de la atmosfera de familie la cea din grădiniță și apoi din școală nu se petrece la fel pentru fiecare copil. Educatoarea este o mijlocitoare nu numai între copil și familie, ci și între copil și copil sau între copil și mediul înconjurător. În timp, în grupul de grădiniță se vor forma treptat interrelații sociale de vecinătate și de simpatie.

Un parteneriat grădiniță – familie este eficient atunci când există o implicare activă a părinților în activitatea grădiniței. Organizarea unor acțiuni în care să fie implicați părinții, de exemplu amenajarea spațiului de joacă din sala de grupă prin care părinții să-și aducă contribuția, copiii învață să respecte munca

adultilor. Organizarea și desfășurarea unor sezători “Bine și frumos e să muncești” la care participă pe lângă copii și părinții, bunicii, urmărindu-se educarea dragostei și admirației față de folclor, față de obiceiurile și tradițiile naționale.

Organizând vizite, plimbări, excursii împreună cu părinții, cu sarcini și obiective stabilite, îi încurajăm pe copii să comunice, să se întrebe, să cerceteze, îi ajutăm să cunoască lumea înconjurătoare cu frumusețile și modificările aduse de mâna și mintea omului. În mediul înconjurător copiii au posibilitatea să descopere că ei au drepturi, libertăți dar și îndatoriri și responsabilități față de familie, grădiniță, mediul înconjurător, față de păstrarea și conservarea naturii.

În concluzie se poate afirma că toate activitățile pe care le realizăm, urmărim să-i facem pe copii să deosebească binele de rău, să știe ce se cuvine și ce nu se cuvine să facă, să fie toleranți atât cu ei cât și cu cei din jur. De la simple cunoștințe și fapte de viață să-i determinăm pe copii să aibă atitudini personale participative, să-i învățăm că nu pot să trăiască singuri ci numai împreună cu ceilalți.

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR

BLĂNARU DORINA AUGUSTINA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ AL. I. CUZA

BRĂILA

Am ales acest titlu mai puțin obișnuit pentru că subiectul acestui proiect a fost pentru mine ca o conștientizare unde mă aflu pe o axă a timpului. Am amintiri din toate vârstele parcurse până acum și nu aș fi crezut că mi se oferă ocazia să mă exprim în legătură cu un aspect al vieții pe care îl prețuiesc foarte mult. De aceea nu am dorit să ratez această oportunitate.

Prima imagine creată în minte când am citit titlul „7 ani de acasă” a fost coperta unei cărți vechi cumpărată de părinții mei pe vremea când aveam doi ani.

Cred că ei au citit cartea asta. Mai târziu, cam pe vremea când eram elevă la Liceul Pedagogic, am citit-o și eu, dar nu am regăsit mare lucru din exemplele de bună practică în propriile mele amintiri.

Mai târziu am devenit învățătoare, mamă și iată-mă acum viitoare bunică. Se pot creiona anumite concluzii.

- Primii șapte ani de acasă reprezintă o amprentă pentru întreaga viață.
- Oricâte cărți ar citi un viitor sau proaspăt părinte, mai puternică va fi educația primită în primii lui ani de viață. El își va crește copilul așa cum a fost crescut.
- Meseria de părinte nu se învață într-o școală anume.

Începând cu anul 1984, lucrând în mod direct cu elevi și părinții lor am putut observa schimbările mai ales de mentalitate și cu toate acestea o anumită continuitate a unor principii în educația copiilor.

Primul element care a suferit modificări majore este timpul acordat copiilor. Acesta a fost mult diminuat și asta se observă în faptul că avem copii care socializează din ce în ce mai greu. Fiecare părinte își dorește un copil care să dovedească bună purtare în contexte sociale. Din păcate ei vor observa curând că atunci când se află în vizită sau la magazin, cel mic are un comportament nepotrivit: vorbește tare, aruncă obiectele dacă nu i se face pe plac, spune anumite cuvinte de nedorit. Dacă în urmă cu 10 ani părinții ar fi fost mai mult sau mai puțin stânjeniți de un astfel de comportament, în prezent observ o detașare îngrijorătoare privind acest aspect.

O graniță importantă a fost momentul anilor 2000 când tinerii părinți își doreau foarte mult să aibă copii care să nu sufere de unele neajunsuri trăite de ei. A fost ca o avalanșă prin care părinții și-au recompensat copiii, uneori chiar nemeritat, cu tot felul de telefoane, tablete sau alte tipuri de jocuri. Și unii și alții au văzut că e mult mai simplu așa. O lume nouă, atrăgătoare dar artificială se deschidea astfel.

În 2019 am preluat o nouă serie de elevi și încă din primele zile am observat numeroase curențe în ceea ce ar fi trebuit să însemne cei 7 ani de acasă. În aceste condiții, ca reprezentant al școlii am preluat multe din funcțiile de părinte intervenind pentru fiecare copil:

- Obișnuințele de îngrijire;
- Rutină alimentară;
- Amenajarea / ordonarea spațiului de lucru;
- Salutul;
- Folosirea cuvintelor de mulțumire;
- Răbdarea;
- Atenția;
- Susținerea unei conversații;
- Recunoașterea greșelilor;
- Toleranța;
- Empatia.

Firește, nu toți elevii mei au avut nevoie de aceste intervenții. Observ și familii pentru care o simplă plimbare este prilej de experimentare și de educație.

În întâlnirile mele cu părinții încerc să îi conving de faptul că implicarea lor reală este mult mai valoroasă la o vârstă mică și le asigură o bătrânețe liniștită simțind că au copii ce au devenit niște oameni de încredere. Succesul este asigurat doar de puterea și dorința de schimbare a părinților.

Închei cu un citat ce aparține lui Mihail Levine și care îmi place foarte mult pentru tot universul ce este cristalizat în câteva cuvinte:

„Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian în casă nu vă face pianist.”

EDUCĂM ÎMPREUNĂ (PARTENERIAT EDUCAȚIONAL ȘCOALĂ – FAMILIE)

PROF. RODICA BOACĂ, LICEUL ECONOMIC „A.I. CUZA” PIATRA NEAMȚ

Argument

Realitatea de zi cu zi a familiei este diferită azi de cea a generațiilor anterioare. Părinții și copiii își petrec mult mai puțin timp împreună și aproape toți adulții se confruntă cu permanentă dorință de a echilibra cererile vieții de familie, cu cele ale slujbei. Într-o vreme în care părinții se află sub presiuni fantastice, care-i fac mai puțini capabili să participe la viața copiilor lor, există o nevoie și mai mare de a se implica, mai ales în educație. Școlile trebuie să răspundă nevoilor părinților și să le ofere acestora sprijinul necesar pentru ca ei să se poată implica în procesul de învățare al copilului. În același timp, părinții trebuie să încetinească ritmul vieții cotidiene, acordând mai multă importanță deținerii de către urmașii lor a unei educații. E util ca ei să servească drept model pentru copiii lor.

Părinții sunt primii educatori ai copilului. De aceea este foarte important ca ei să-și cunoască responsabilitățile și să dezvolte practici educaționale adecvate. Aceasta înseamnă că suntem preocupați să realizăm o școală a părinților, dar și să creștem copiii în așa fel încât să fie ei într-o zi părinți cât mai buni.

Termenul de „parteneriat școală-familie” este folosit pentru a sublinia faptul că școlile, familiile și comunitățile împart responsabilitățile care vizează copiii, prin suprapunerea sferelor de influență. Ele pot fi separate, în cazul în care instituțiile respective își alocă foarte puțin în ceea ce privește resursele, scopurile sau responsabilitățile sau se pot suprapune creând un spațiu pentru activitățile de parteneriat.

Scopul

Sprijinirea socio-educativă/consilierea părinților în vederea îmbunătățirii relației părinte-copil și a celei școală-familie, precum și în vederea prevenirii situațiilor de criză educațională.

Perioada de desfășurare: 1 an

Grupul țintă: Părinții elevilor clasei IX-a de la Liceul Economic „A.I. Cuza” Piatra Neamț

Obiective urmărite:

Dezvoltarea deprinderilor educative ale părinților.

Identificarea și derularea unor forme de activități de sprijinire a parteneriatului educațional între școală și familie, familie-copil, profesor-elev, părinte-profesor.

Antrenarea resurselor instituționale profesionale și umane din comunitate în educația părinților.

Calendarul activităților

Activități informative - având drept scop transmiterea în forme variate și eficiente a unor informații legate de:

- Drepturile și responsabilitățile pe care le implică statutul de licean;
- Organizarea ecologică a timpului liber;
- Orientare vocațională;
- Relația școală-familie.

Activități formative - vizează realizarea unor activități de consiliere psihopedagogică care se referă la schimbarea ideilor, atitudinilor și formarea unor abilități și deprinderi în practicile parentale.

- Relațiile intra și extra-familiale;
- Tehnici de comunicare eficientă;
- Modalități de soluționare creativă a conflictelor;
- Adaptarea școlară a copiilor;
- Luarea deciziilor și acțiunea în momente cheie ale formării și dezvoltării copiilor;
- Dificultăți de învățare;
- Consilierea acordată familiilor uniparentale;
- Metode și tehnici de cunoaștere a copilului;

• Modalități de intervenție educative în cazul copiilor aflați în situații de risc. Activitatea: Tehnici de comunicare eficientă

• Joc de spargere a gheții.

Vă rog să vă gândiți la una dintre problemele care vă dau bătaie de cap în legătură cu copilul dumneavoastră. Acum povestiți vecinului de scaun, din dreapta sau din stânga, cum doriți, și încercați să vă sfătuiți reciproc în rezolvarea acestei probleme. Dacă doriți, o putem pune în discuție întregului grup de părinți.

Prezentarea temei : „Atunci când ne cumpărăm o mașină de spălat nouă, o primim cu instrucțiuni în paisprezece limbi diferite. Când apare pe lume un copil, ce primim? Nimic!” (Parent Talk-1997)

„Meseria” de părinte este, în același timp, cea mai dificilă și cea mai ușoară meserie din lume. Este deosebit de greu să rezisti tot timpul ritmului antrenant impus de copilul tău, să ai răbdare să răspunzi adecvat la întrebări „puerile”, să reușești să vezi lumea prin ochii lui. Pe de altă parte, este foarte ușor când vii acasă de la serviciu, să ordoni câteva sarcini copilului, să-l pedepsești la cea mai mică greșeală, iar, după câțiva ani să exclami cu mândrie: „Vezi, acela este copilul meu! Datorită mie a ajuns așa!”

Responsabilitatea care cade pe umerii părintelui este una imensă. El este modelul pe care copilul îl urmează, el îi oferă acestuia condiții de viață, securitate afectivă, educația de bază etc. Practic, de modul în care părintele își îndeplinește rolul depinde viitorul copilului.

Cea mai importantă parte a „meseriei” de părinte este dragostea. Deși iubirea este cea mai importantă, ea singură nu este suficientă, deoarece mai este nevoie de timpul și energia cheltuită de părinte că să-și ajute copilul. Dacă părinții nu înțeleg care sunt nevoile unice ale copiilor lor nu vor fi capabili să le ofere ceea ce aceștia au nevoie.

Cele cinci mesaje ale educației pozitive:

- E normal să fii altfel decât ceilalți.
- E normal să faci greșeli.
- E normal să-ți exprimi sentimentele negative.
- E normal să vrei mai mult.
- E normal să spui „nu”, dar nu uita că mama și tata sunt șefii (au ultimul cuvânt).

Având permisiunea de a fi diferiți de ceilalți, copiii devin capabili să descopere, să aprecieze și să-și dezvolte potențialul interior unic.

Având permisiunea de a greși, copiii devin capabili să se autocorecteze, să învețe din propriile greșeli și să obțină succese mai mari.

Având permisiunea de a-și exprima sentimentele negative, copiii învață să-și controleze emoțiile și să-și dezvolte conștiința de sine.

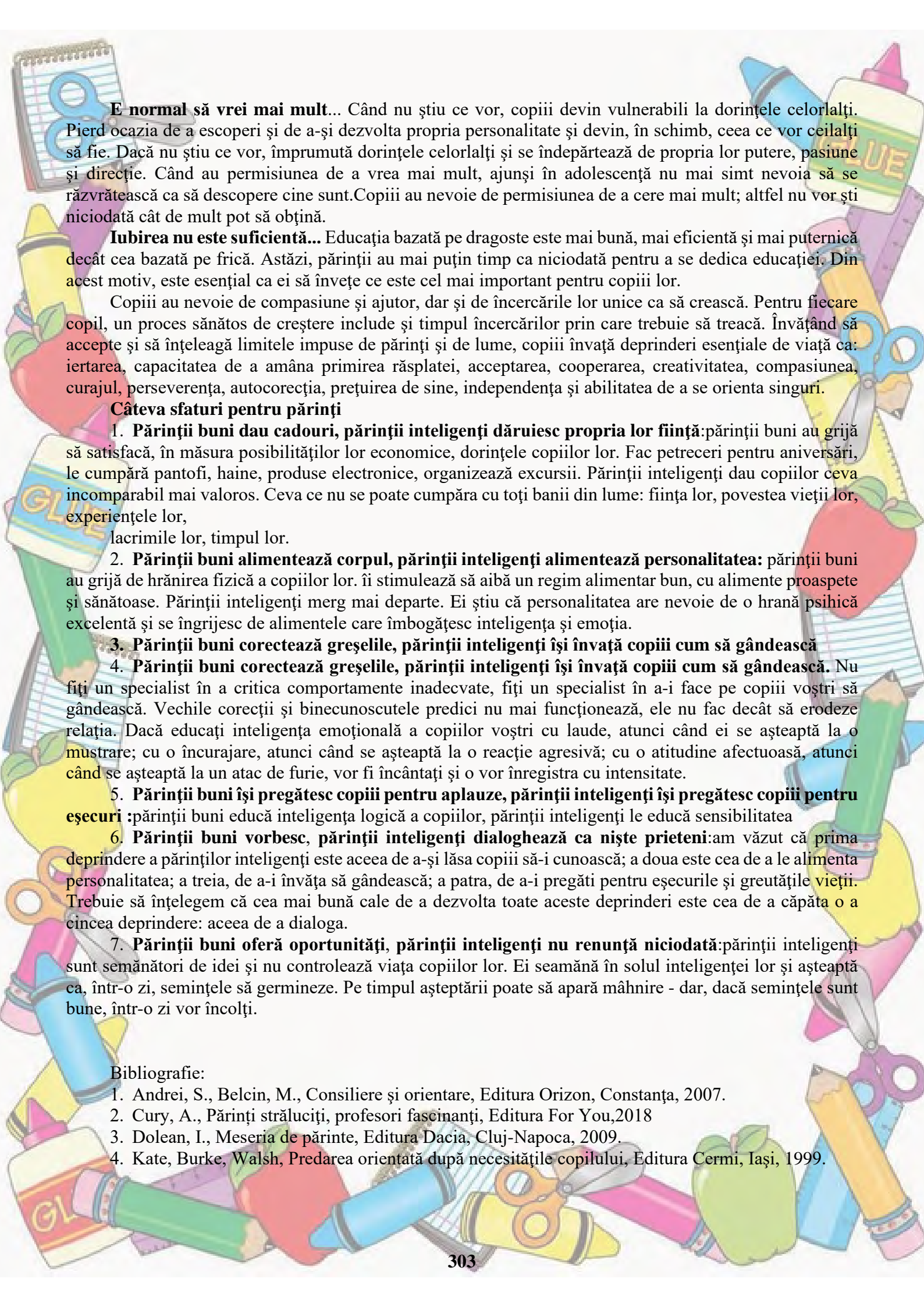
Având permisiunea de a vrea mai mult, copiii dobândesc sentimentul că știu ce merită și capacitatea de a amâna o recompensă. Ei sunt capabili să vrea mai mult dar, cu toate acestea, sunt fericiți cu ceea ce au.

Având permisiunea de a se opune, copiii devin capabili să-și exerseze voința și să-și construiască o personalitate reală și pozitivă. Aceasta trezește dorința naturală a copilului de a coopera și de a fi îndrumat de părinți. Învățând cum să conducă rezistența copiilor lor, părinții își păstrează controlul, acordându-le în același timp o libertate sporită.

De cele mai multe ori, părinții trebuie să renunțe la unele din metodele mai vechi de educație și să învețe unele noi:

- trebuie să învățați care sunt nevoile copiilor;
- trebuie să învățați să ascultați, astfel încât copii să vrea să stea de vorbă cu voi;
- trebuie să învățați ce și cum să întrebați, pentru ca ei să vrea să colaboreze;
- trebuie să învățați cum să le acordați o libertate mai mare, păstrând în același timp controlul.

E normal să fii altfel decât ceilalți... Fiecare copil este o combinație unică de elemente diferite, determinate de gen, felul trupului, temperament, personalitate, inteligență și mod de învățare. O bună regulă: pentru fiecare greșeală pe care o face un copil, găsiți trei lucruri bune sau corecte pe care le-a făcut. Chiar mai bine decât să vă corectați copilul în mod direct printr-un sfat, este să-l îndrumați spre un comportament corespunzător. Dându-le copiilor o îndrumare, vă concentrați asupra reușitei și nu asupra greșelii.

E normal să vrei mai mult... Când nu știu ce vor, copiii devin vulnerabili la dorințele celorlalți. Pierd ocazia de a descoperi și de a-și dezvolta propria personalitate și devin, în schimb, ceea ce vor ceilalți să fie. Dacă nu știu ce vor, împrumută dorințele celorlalți și se îndepărtează de propria lor putere, pasiune și direcție. Când au permisiunea de a vrea mai mult, ajunși în adolescență nu mai simt nevoia să se răzvrătească ca să descopere cine sunt. Copiii au nevoie de permisiunea de a cere mai mult; altfel nu vor ști niciodată cât de mult pot să obțină.

Iubirea nu este suficientă... Educația bazată pe dragoste este mai bună, mai eficientă și mai puternică decât cea bazată pe frică. Astăzi, părinții au mai puțin timp ca niciodată pentru a se dedica educației. Din acest motiv, este esențial ca ei să învețe ce este cel mai important pentru copiii lor.

Copiii au nevoie de compasiune și ajutor, dar și de încercările lor unice ca să crească. Pentru fiecare copil, un proces sănătos de creștere include și timpul încercărilor prin care trebuie să treacă. Învățând să accepte și să înțeleagă limitele impuse de părinți și de lume, copiii învață deprinderi esențiale de viață ca: iertarea, capacitatea de a amâna primirea răsplății, acceptarea, cooperarea, creativitatea, compasiunea, curajul, perseverența, autocorecția, prețuirea de sine, independența și abilitatea de a se orienta singuri.

Câteva sfaturi pentru părinți

1. Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă: părinții buni au grijă să satisfacă, în măsura posibilităților lor economice, dorințele copiilor lor. Fac petreceri pentru aniversări, le cumpără pantofi, haine, produse electronice, organizează excursii. Părinții inteligenți dau copiilor ceva incomparabil mai valoros. Ceva ce nu se poate cumpăra cu toți banii din lume: ființa lor, povestea vieții lor, experiențele lor,

lacrimile lor, timpul lor.

2. Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea: părinții buni au grijă de hrănirea fizică a copiilor lor. Îi stimulează să aibă un regim alimentar bun, cu alimente proaspete și sănătoase. Părinții inteligenți merg mai departe. Ei știu că personalitatea are nevoie de o hrană psihică excelentă și se îngrijesc de alimentele care îmbogățesc inteligența și emoția.

3. Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească

4. Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească. Nu fiți un specialist în a critica comportamente inadecvate, fiți un specialist în a-i face pe copiii voștri să gândească. Vechile corecții și binecunoscutele predici nu mai funcționează, ele nu fac decât să erodeze relația. Dacă educați inteligența emoțională a copiilor voștri cu laude, atunci când ei se așteaptă la o mustrare; cu o încurajare, atunci când se așteaptă la o reacție agresivă; cu o atitudine afectuoasă, atunci când se așteaptă la un atac de furie, vor fi încântați și o vor înregistra cu intensitate.

5. Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri : părinții buni educă inteligența logică a copiilor, părinții inteligenți le educă sensibilitatea

6. Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni: am văzut că prima deprindere a părinților inteligenți este aceea de a-și lăsa copiii să-i cunoască; a doua este cea de a le alimenta personalitatea; a treia, de a-i învăța să gândească; a patra, de a-i pregăti pentru eșecurile și greutățile vieții. Trebuie să înțelegem că cea mai bună cale de a dezvolta toate aceste deprinderi este cea de a căpăta o a cincea deprindere: aceea de a dialoga.

7. Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată: părinții inteligenți sunt semănători de idei și nu controlează viața copiilor lor. Ei seamănă în solul inteligenței lor și așteaptă ca, într-o zi, semințele să germineze. Pe timpul așteptării poate să apară mâhnire - dar, dacă semințele sunt bune, într-o zi vor încolți.

Bibliografie:

1. Andrei, S., Belcin, M., Consiliere și orientare, Editura Orizon, Constanța, 2007.
2. Cury, A., Părinți străluciți, profesori fascinanți, Editura For You, 2018
3. Dolean, I., Meseria de părinte, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2009.
4. Kate, Burke, Walsh, Predarea orientată după necesitățile copilului, Editura Cermei, Iași, 1999.

ROLUL FAMILIEI SI AL GRADINITEI IN EDUCAREA COPIILOR DE VARSTA PRESCOLARA

PROF. INV. PRESC. BOANCA MARIA

Reușita privind devenirea umană a copilului depinde de o colaborare prodigioasă dintre doi factori educaționali de bază: grădinița și familia. Nivelul educațional preșcolar pune bazele formării psiho-sociale a copilului. Din micul individualist și timid, sau invers, introvertit, preșcolarul se formează după cerințele societății, a grupului din care face parte, pregătindu-l pentru viața „adultă”. Noi, ca educatoare avem un rol foarte important în a-l îndruma pe preșcolar în formarea propriei personalități într-un mediu social corespunzător și propice lui. Dar realizăm că nu suntem doar noi cele care avem acest rol. Familia trebuie să îl sprijine în continuare chiar dacă petrece majoritatea timpului la grădiniță, departe de casă. Pentru o formare cât mai armonioasă și benefică propriului copil, părintele trebuie să-și exercite dreptul de părinte și la grădiniță. Sunt multe familii care spun că sunt mult prea ocupate pentru asemenea lucruri, bucurându-se știind că al lor copil este într-un mediu sigur, hrănit și îngrijit. Aici intervine educatoarea, care trebuie să aducă la cunoștință părintelui că e mai mult de atât și că misiunea lui de a-l forma pe preșcolar nu s-a încheiat fiind preluată de grădiniță. Rolul grădiniței este de fapt de a-i ajuta pe părinți în formarea și educarea propriilor copii, de a-i constientiza ca educația copilului este cea mai profitabilă investiție (în timp, atenție, înțelegere, dragoste) pe care o pot face părinții pentru ei. Educația pozitivă a copilului presupune a aduce în relația părinte-copil căldura, structura și limite, înțelepciunea de a transforma orice situație cotidiană, cât ar fi de negativă, de provocatoare, într-o lecție de empatie, respect, înțelegere a nevoii care a creat acea situație. „Cei șapte ani de acasă” sunt opera părinților și a mediului familial în care cresc copiii. Copilul învață în familie limbajul culturii în care trăiește, deprinde normele, atitudinile, valorile și comportamentele necesare pentru a se integra în societate. Ingredientele necesare pentru o implicare sănătoasă în dezvoltarea copiilor sunt: iubirea focalizată pe copil, necondiționată și manifestată în mod sănătos (inclusiv, manifestarea grijii și a interesului pentru tot ce i se întâmplă și ce trăiește copilul); setarea limitelor, discutarea și agrearea regulilor; comunicarea consistentă, exprimarea deschisă și asertivă, cu copilul și cu alți membri ai familiei; identificarea de gen pozitivă și coeziunea cu alți membri ai comunității în care crește copilul. Rolul grădiniței să fie pregnant nu numai în ceea ce privește educația copiilor ci și al părinților. Grădinița, fiind puntea de legătură cu familia, are și menirea de a asigura părinților asistență de specialitate, infomându-i asupra etapelor de evoluție a copiilor și venind în sprijinul celor ce întâmpină dificultăți în înțelegerea rolului de părinți și îndeplinirea cu succes a educării copiilor. Chiar pentru reușita actului educațional derulat la grupă, munca educatoarei trebuie continuată de familie.

Educatoarea trebuie să-i convingă pe părinți să păstreze unitare cerințele adresate preșcolarilor cu cele formulate la grădiniță. Întâlnim multe cazuri în care părinții își trimit copiii nedisciplinați la grădiniță pentru a primi educația pe care ei ar trebui să le-o dea acasă. În această situație apare evidentă necesitatea sprijinirii părinților pentru a se alinia scopurilor educative în favoarea formării personalității copiilor. Sprijinul acordat părinților vizează trei direcții de acțiune:

- sprijinul emoțional (a le da părinților ocazia de exprimare a emoțiilor fără critică sau condamnare);
- sprijinul informațional (a le da părinților ocazia de a înțelege propria situație și a educației copiilor lor);
- sprijinul instrumental (a le oferi mijloace, tehnici de rezolvare a problemelor care țin de educația copilului).

Dorințele exagerate ale părinților privind nivelul de dezvoltare și achizițiile copilului, comparativ cu cei de vârsta lui, conduc la un dezacord între copil și familie, la o comunicare deficitară care contribuie la inhibarea copilului, la teama că nu se ridică la așteptările părinților.

Informarea și educarea părinților în ceea ce privește comportamentul copilului în afara casei este un element esențial pentru conturarea unei atitudini juste a lui, putând preveni multe conflicte care pot conduce uneori la situații ireversibile. Referindu-ne la influența pe care o are în general familia asupra personalității

copilului îi vom ajuta să înțeleagă că ceea ce cred ei ca părinți, despre „viață” și „împlinirea în viață” va determina felul în care își vor educa copilul contribuind astfel la formarea concepției fundamentale a copilului despre el însuși. Scopul educației și informației preventive are în vedere realizarea unei bune relații între părinți și copiii, prevenirea unor greșeli de educație și a consecințelor manifestate în comportamentul copiilor, însușirea de către părinți a abilităților de bază prin care pot influența comportamentul copilului, evidențierea unor procedee eficiente de educație constând în atenție pozitivă din partea părinților, mai multe aprecieri pozitive, recompense, restricționarea pedepselor fizice.

Pornind de la faptul că reușita actului educațional și dezvoltarea multilaterală a copilului este condiționată de existența unei colaborări și susținerii reciproce grădiniță-familie, am derulat proiectul cu tema „Împreună și alături de ei!”. Am gândit și propus acest proiect și pentru faptul că atât copiii cât și părinții se aflau „la început de drum” (grupa copiilor de 3 ani). Prin inițierea acestui proiect de parteneriat, am urmărit consilierea părinților în vederea schimbării atitudinii față de educarea copilului și a îmbunătățirii relației părinte-copil. Obiectivele proiectului:

- utilizarea unor metode și tehnici adecvate de consiliere a părinților;
- asigurarea unui cadru adecvat în vederea implicării părinților în activitatea instructiv-educativă;
- îmbunătățirea relației părinte-copil în vederea înțelegerii și influențării comportamentului copilului prin însușirea unor abilități de bază;
- cunoașterea de către părinți a activităților specifice grădiniței și a importanței acestora în educarea copilului și creșterea stimei de sine;
- înregistrarea și monitorizarea calitativă a rezultatelor obținute în urma derulării activităților de consiliere.

Părinții au fost foarte interesați și receptivi asupra mesajului transmis de acest proiect participând cu regularitate la activitățile propuse care s-au desfășurat lunar.

Interpretările datelor culese la finalul proiectului prin aplicarea unui chestionar și inițierea unor dezbateri individuale și colective cu părinții au confirmat reușita acestuia prin realizarea obiectivelor propuse. Prin participarea și implicarea în reușita proiectului, părinții și-au însușit o informare și un sprijin educațional eficient în formarea propriului copil, înțelegând :

- că pot influența și controla comportamentul copilului, însușindu-și abilitățile de bază în acest sens;
- că trebuie să aibă răbdare, să nu forțeze copilul în îndeplinirea unor sarcini, ci să-l facă să dorească, să participe la realizarea lor;
- să nu facă referiri, în fața copilului la nivelul de dezvoltare, deprinderile și abilitățile practice ale copiilor de aceeași vârstă sau de vârste mai mici deoarece vor accentua starea de neputință resimțită de copil sădindu-i neîncredere în sine, frustrare;
- să acorde cu consecvență atenție pozitivă, mai multe aprecieri pozitive și mai multe recompense;
- să nu cedeze impulsului de a-l lovi pe copil;
- să nu îl lase pe copil să înțeleagă că totul se poate „cumpăra” făcând un târg avantajos ci că totul se poate câștiga prin muncă și efort propriu;
- să-l încurajeze pe copil pentru a se juca cu parteneri de aceeași vârstă într-o relație în care și ei, părinții, să-i fie parteneri de joc, empatizând cu copilul;
- îmbunătățirea relației mamă-copil prin acordarea de timp și mai multă înțelegere;
- să-i arate copilului că problemele lui îi preocupă sincer și că îl vor ajuta să se corecteze, încurajându-l să aibe încredere în părinți;
- să-l ajute pe copil să găsească soluția unei probleme, să-și planifice singur rezolvarea ei prin urmărirea unor pași concreți în direcția respectivă;
- să recunoască eforturile copilului chiar și atunci când nu reușește pe deplin;
- să încurajeze copilul, să mențină permanent o comunicare deschisă.

Deci, copilul trebuie să simtă că și familia este alături de el, că aici găsește înțelegere și ajutor în înlăturarea și soluționarea problemelor apărute în calea propriei dezvoltări.

BIBLIOGRAFIE:

- *** Curriculum pentru învățământul preșcolar, 2008.
- Băban, Adriana, Consiliere educațională, Imprimeria „Ardealul” Cluj, 2001.
- Glava, Adina, colaboratorii, Educația timpurie, Editura Paralela 45, Pitești, 2009.

ROLUL PĂRINȚILOR COPIILOR CU DIFICULTĂȚI DE ÎNVĂȚARE ÎN EDUCAȚIE

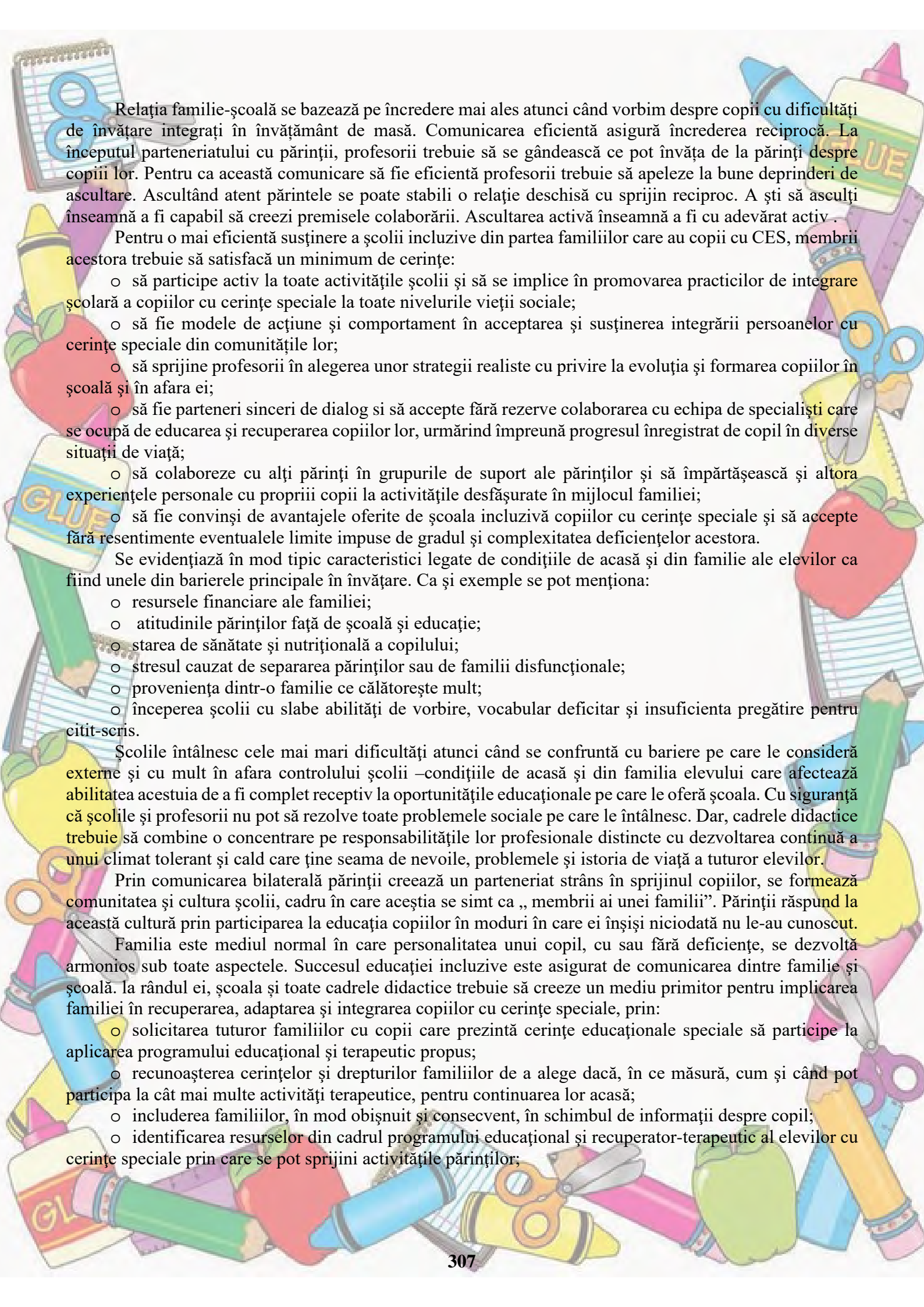
PROF. ÎNV. PRIMAR, BOAR CLAUDIA-NARCISA
LICEUL TEHNOLOGIC FELDRU

Familiei îi revine un rol covârșitor, în calitate de factor microsocioal de bază în influențarea adaptării școlare a copilului. Copilul face primii pași în acest proces cu sprijinul aproape exclusiv al familiei. În familie trebuie să existe un mediu propice dezvoltării și educației copilului, membrii familiei trebuie să confere echilibru, siguranță și afecțiune. Ambianța familială va avea o influență hotărâtoare asupra viitorului copilului, a percepției asupra lumii și societății pe care acesta o va manifesta. Adaptarea depinde foarte mult de autocontrolul membrilor familiei (în speță, al părinților) și de modul cum aceștia gestionează relația cu copilul. Părintele este principalul responsabil în creșterea, formarea și educarea copilului, el este „primul și nelipsitul dascăl din viața unui copil” (v. A. Faber, E. Mazlish, p.12).

Specialiștii țin însă să atragă atenția asupra tipului nou de familie cu care se confruntă societatea actuală, aflată într-o criză tot mai acută. Prioritare pentru familia actuală nu mai sunt educația și promovarea valorilor pozitive, ci bunăstarea materială, interesele personale egoiste. Tot mai des ne întâlnim de cazuri de familii cu părinți considerați normali, dar cu copii care prezintă tulburări de comportament, hiperactivitate și ADHD, autism, deficiențe mentale și locomotorii etc. Copiii diferiți se manifestă diferit în situații de criză privind dinamica familială (separarea părinților, divorțul, abandonarea familiei, decesul unuia sau ambilor părinți etc.) la care se adaugă și diferitele abuzuri (viol, incest etc.). Chiar dacă pe unii copii pare să îi afecteze mai puțin aceste fenomene, totuși s-ar putea ca acestea să lase sechele profunde în psihicul și sănătatea emoțională, iar consecințele vor fi vizibile mai devreme sau mai târziu. O familie destrămată, chiar dacă se reface, va afecta copilul, care va fi nevoit să se adapteze noului climat familial, afectându-i implicit viața de școlar. O consiliere psihopedagogică, psihologică și chiar psihiatrică (dacă este cazul) poate depista din timp eventualele probleme și le poate cel puțin ameliora, dacă nu le poate rezolva.

Un aspect negativ omniprezent în sistemul educațional românesc îl reprezintă „abandonarea” în școală a unor copii de către propriii lor părinți, fie prea ocupați să muncească (de multe ori în străinătate) ca să-și asigure lor și familiei un trai normal, fie prea avizi să-ți satisfacă propriile interese egoiste prin derularea de afaceri aducătoare de profit, fie pur și simplu dezinteresați de soarta copiilor, părinții care își „caută” în acte de violență, alcool și chiar droguri rezolvarea problemelor, ajungând să-și abandoneze domiciliul, să divorțeze etc. Există și destui părinți care „se spală pe mâini” responsabilizând doar școala pentru educația copiilor lor sau părinți care depun prea ușor armele, justificând că „nu am ce să-i mai fac copilului” care, din cauza dificultăților de învățare, capătă un comportament indezirabil sau deviant. Prin aceste atitudini și comportamente ei ajung să încurajeze inadaptarea școlarului, problemă favorizată și de lacunele legislative și procedurale din sistemul de învățământ actual.

În modelul tradițional, relațiile familiei cu școala sunt aproape inexistente sau au un caracter informal, ocazional. În condițiile integrării în structurile învățământului de masă a copiilor cu cerințe educative speciale, e necesar ca părinții să participe direct la viața școlii și chiar să influențeze anumite decizii care privesc procesul educațional. Absența sau indiferența părinților în ceea ce privește problemele educaționale ale copilului vine în opoziție cu ideea de integrare sau incluziune. În acest sens apar o serie de dificultăți cauzate de atitudinea de reținere sau neîncredere a părinților care rezultă din reprezentări/mentalități eronate cu privire la viața și evoluția școlară a unui copil cu cerințe educative speciale. Având în vedere perspectiva învățământului de tip incluziv, părinții au dreptul să-și exprime propria viziune asupra modului de funcționare a școlii și să participe concret la influențarea actului managerial din școală. De asemenea, familiile copiilor cu cerințe educative speciale au obligația să se implice în activitățile extrașcolare ale copiilor și să dea dovadă de răbdare și înțelegere față de schimbările mai lente sau mai rapide din viața copiilor lor.

Relația familie-școală se bazează pe încredere mai ales atunci când vorbim despre copii cu dificultăți de învățare integrați în învățământ de masă. Comunicarea eficientă asigură încrederea reciprocă. La începutul parteneriatului cu părinții, profesorii trebuie să se gândească ce pot învăța de la părinți despre copiii lor. Pentru ca această comunicare să fie eficientă profesorii trebuie să apeleze la bune deprinderi de ascultare. Ascultând atent părintele se poate stabili o relație deschisă cu sprijin reciproc. A ști să ascuți înseamnă a fi capabil să crezi premisele colaborării. Ascultarea activă înseamnă a fi cu adevărat activ.

Pentru o mai eficientă susținere a școlii incluzive din partea familiilor care au copii cu CES, membrii acestora trebuie să satisfacă un minimum de cerințe:

- să participe activ la toate activitățile școlii și să se implice în promovarea practicilor de integrare școlară a copiilor cu cerințe speciale la toate nivelurile vieții sociale;
- să fie modele de acțiune și comportament în acceptarea și susținerea integrării persoanelor cu cerințe speciale din comunitățile lor;
- să sprijine profesorii în alegerea unor strategii realiste cu privire la evoluția și formarea copiilor în școală și în afara ei;
- să fie parteneri sinceri de dialog și să accepte fără rezerve colaborarea cu echipa de specialiști care se ocupă de educarea și recuperarea copiilor lor, urmărind împreună progresul înregistrat de copil în diverse situații de viață;
- să colaboreze cu alți părinți în grupurile de suport ale părinților și să împărtășească și altora experiențele personale cu propriii copii la activitățile desfășurate în mijlocul familiei;
- să fie convinși de avantajele oferite de școala incluzivă copiilor cu cerințe speciale și să accepte fără resentimente eventualele limite impuse de gradul și complexitatea deficiențelor acestora.

Se evidențiază în mod tipic caracteristici legate de condițiile de acasă și din familie ale elevilor ca fiind unele din barierele principale în învățare. Ca și exemple se pot menționa:

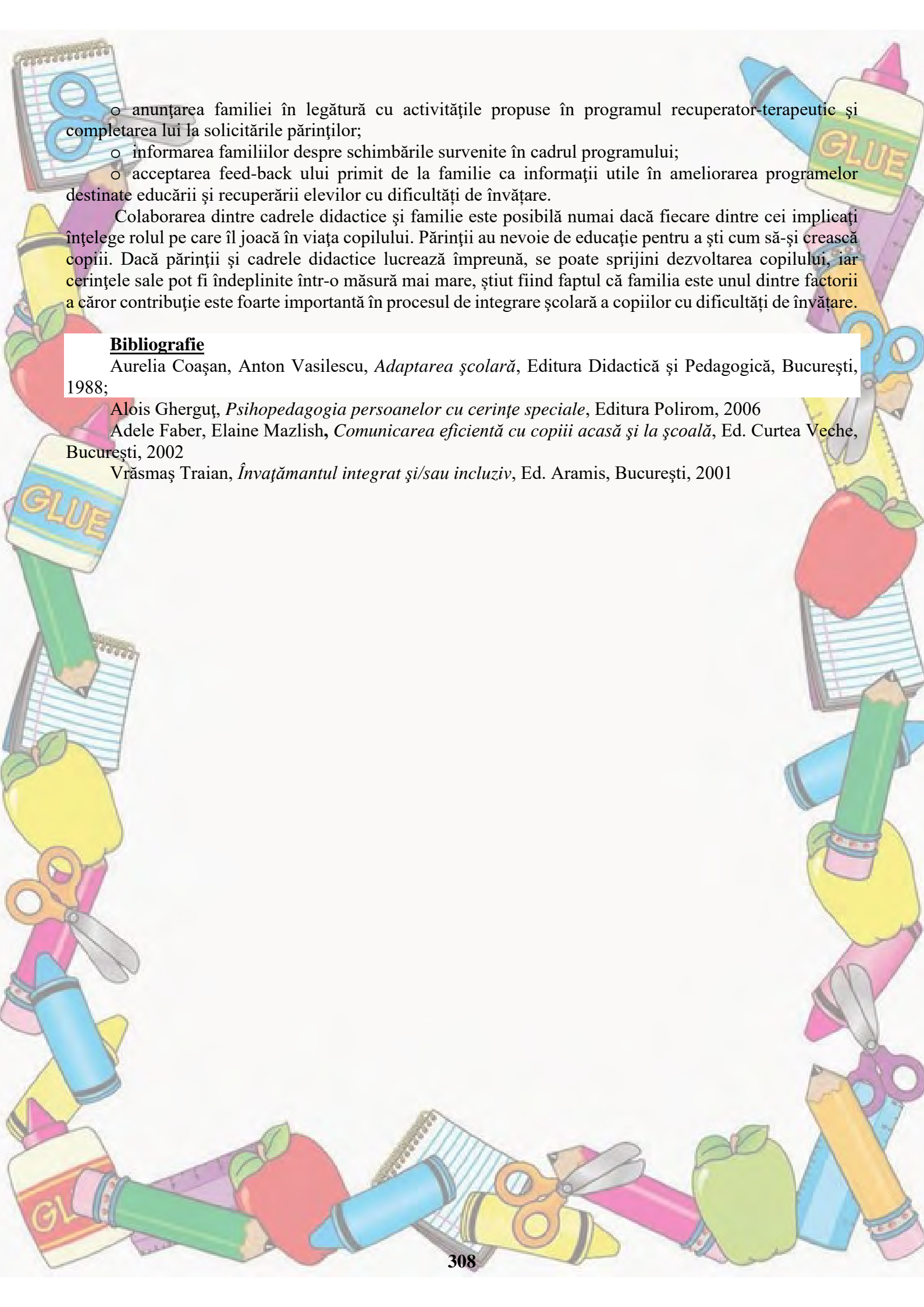
- resursele financiare ale familiei;
- atitudinile părinților față de școală și educație;
- starea de sănătate și nutrițională a copilului;
- stresul cauzat de separarea părinților sau de familii disfuncționale;
- proveniența dintr-o familie ce călătorește mult;
- începerea școlii cu slabe abilități de vorbire, vocabular deficitar și insuficienta pregătire pentru citit-scris.

Școlile întâlnesc cele mai mari dificultăți atunci când se confruntă cu bariere pe care le consideră externe și cu mult în afara controlului școlii –condițiile de acasă și din familia elevului care afectează abilitatea acestuia de a fi complet receptiv la oportunitățile educaționale pe care le oferă școala. Cu siguranță că școlile și profesorii nu pot să rezolve toate problemele sociale pe care le întâlnesc. Dar, cadrele didactice trebuie să combine o concentrare pe responsabilitățile lor profesionale distincte cu dezvoltarea continuă a unui climat tolerant și cald care ține seama de nevoile, problemele și istoria de viață a tuturor elevilor.

Prin comunicarea bilaterală părinții creează un parteneriat strâns în sprijinul copiilor, se formează comunitatea și cultura școlii, cadru în care aceștia se simt ca „membri ai unei familii”. Părinții răspund la această cultură prin participarea la educația copiilor în moduri în care ei înșiși niciodată nu le-au cunoscut.

Familia este mediul normal în care personalitatea unui copil, cu sau fără deficiențe, se dezvoltă armonios sub toate aspectele. Succesul educației incluzive este asigurat de comunicarea dintre familie și școală. la rândul ei, școala și toate cadrele didactice trebuie să creeze un mediu primitiv pentru implicarea familiei în recuperarea, adaptarea și integrarea copiilor cu cerințe speciale, prin:

- solicitarea tuturor familiilor cu copii care prezintă cerințe educaționale speciale să participe la aplicarea programului educațional și terapeutic propus;
- recunoașterea cerințelor și drepturilor familiilor de a alege dacă, în ce măsură, cum și când pot participa la cât mai multe activități terapeutice, pentru continuarea lor acasă;
- includerea familiilor, în mod obișnuit și consecvent, în schimbul de informații despre copil;
- identificarea resurselor din cadrul programului educațional și recuperator-terapeutic al elevilor cu cerințe speciale prin care se pot sprijini activitățile părinților;

-
- anunțarea familiei în legătură cu activitățile propuse în programul recuperator-terapeutic și completarea lui la solicitările părinților;
 - informarea familiilor despre schimbările survenite în cadrul programului;
 - acceptarea feed-back ului primit de la familie ca informații utile în ameliorarea programelor destinate educării și recuperării elevilor cu dificultăți de învățare.

Colaborarea dintre cadrele didactice și familie este posibilă numai dacă fiecare dintre cei implicați înțelege rolul pe care îl joacă în viața copilului. Părinții au nevoie de educație pentru a ști cum să-și crească copiii. Dacă părinții și cadrele didactice lucrează împreună, se poate sprijini dezvoltarea copilului, iar cerințele sale pot fi îndeplinite într-o măsură mai mare, știut fiind faptul că familia este unul dintre factorii a căror contribuție este foarte importantă în procesul de integrare școlară a copiilor cu dificultăți de învățare.

Bibliografie

Aurelia Coașan, Anton Vasilescu, *Adaptarea școlară*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1988;

Alois Gherguț, *Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale*, Editura Polirom, 2006

Adele Faber, Elaine Mazlish, *Comunicarea eficientă cu copiii acasă și la școală*, Ed. Curtea Veche, București, 2002

Vrăsmaș Traian, *Învațământul integrat și/sau incluziv*, Ed. Aramis, București, 2001

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. BOATCĂ CRISTINA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "SCARLAT LONGHIN" DOFTEANA, JUD. BACĂU

“Școala, pentru a da roade, are nevoie de sprijinul conștient și de colaborarea părinților. Educația dată în școală se dovedește a fi muncă irosită și ineficace, dacă familia e ostilă și indiferentă”

Educația este un fenomen social de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii către generațiile de copii și tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate. Educația în familie este o parte integrantă a educației. Factorul care exercită cea mai mare influență asupra copiilor, alături de școală, este familia.

Factorii instituționali ai educației sunt școala, familia, biserica, armata, ș.a. Totul educa: oamenii, lucrurile, fenomenele, dar în primul rând și în cea mai mare măsură - oamenii. Între aceștia primul loc îl ocupă părinții și educatorii.

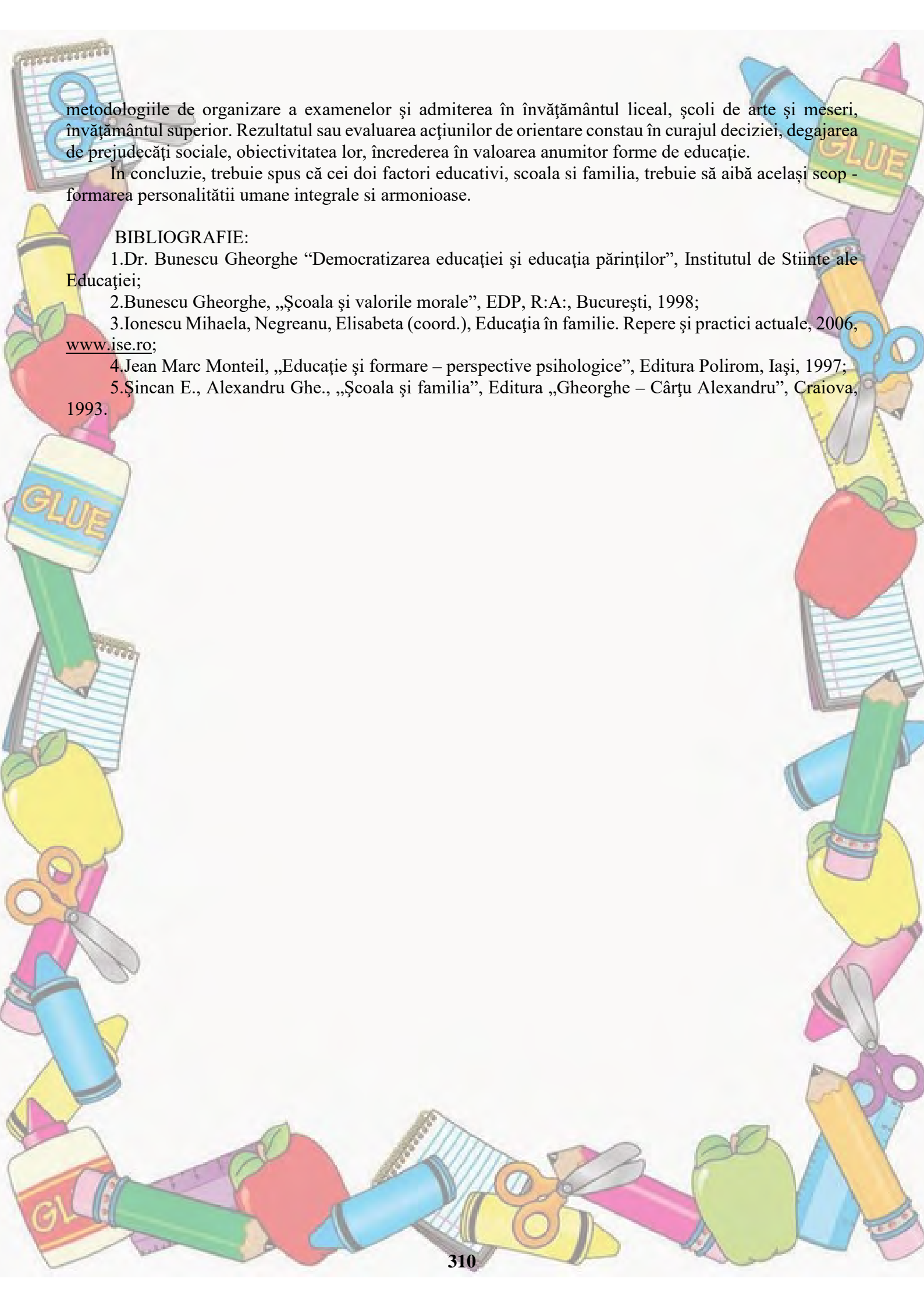
Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a le stimula calitatea de om.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obiceiurile de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic, ș.a. Ca primul factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii "a avea cei 7 ani de-acasă".

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Școala și familia rămân laboratoarele de formare a personalității sociale și culturale, prima, prin pregătire temeinic organizată, după programe, cu cadre specializate și în perioade de timp bine definite, a doua, prin procesul real al vieții de zi cu zi, în care copilul, învață regulile primare de viață, deprinderea de a vorbi, de a se comporta față de cei din jur și de a-i aprecia.

Școala și familia trebuie să sprijine copilul în luarea deciziilor privitoare la orientarea spre o treaptă superioară de învățământ și spre o carieră. Ele facilitează luarea unor decizii în concordanță cu cerințele personale și realitățile sociale. Familia reprezintă un exemplu pentru copil, ea influențează opțiunea pentru o anumită profesie. Școala trebuie să deruleze acțiuni comune elevi-părinți pentru conturarea dorinței profesionale. Dirigintele dezbate cu elevii avantajele și dezavantajele unei profesii, rețeaua școlară,

metodologiile de organizare a examenelor și admiterea în învățământul liceal, școli de arte și meseri, învățământul superior. Rezultatul sau evaluarea acțiunilor de orientare constau în curajul deciziei, degajarea de prejudecăți sociale, obiectivitatea lor, încrederea în valoarea anumitor forme de educație.

În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, școala și familia, trebuie să aibă același scop - formarea personalității umane integrale și armonioase.

BIBLIOGRAFIE:

1. Dr. Bunescu Gheorghe "Democratizarea educației și educația părinților", Institutul de Științe ale Educației;
2. Bunescu Gheorghe, „Școala și valorile morale”, EDP, R:A., București, 1998;
3. Ionescu Mihaela, Negreanu, Elisabeta (coord.), Educația în familie. Repere și practici actuale, 2006, www.ise.ro;
4. Jean Marc Monteil, „Educație și formare – perspective psihologice”, Editura Polirom, Iași, 1997;
5. Șincan E., Alexandru Ghe., „Școala și familia”, Editura „Gheorghe – Cârțu Alexandru”, Craiova, 1993.

FAMILIA ȘI ȘCOALA - PARTENERI ÎN EDUCAREA COPILULUI

PROF BOBOC FLORINELA

LICEUL TEHNOLOGIC "DUMITRU MANGERON" BACAU

Educația este un fenomen social de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii către generațiile de copii și tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate.

Factorii instituționali ai educației sunt școala, familia, biserica, armata, s.a. Totul educa: oamenii, lucrurile, fenomenele, dar în primul rând și în cea mai mare masura - oamenii. Între aceștia primul loc îl ocupă părinții și educatorii.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru munca. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a le stimula calitatea de om. Ora de dirigiență este cea în care ne putem apleca asupra acestei laturi. Tot în această oră, se urmărește valorificarea abilităților de interrelaționare, de asumare a responsabilităților, de cultivare a capacității de a lua o decizie corectă, de descoperire a propriilor interese și aspirații spre formarea școlară și profesională ulterioară. Școala a rămas punctul de pornire al orientării școlare și profesionale prin acțiuni de informare asupra posibilităților de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale și a aptitudinilor, de discutare a criteriilor după care elevii își decid viitorul și a ponderii de implicare a părinților în alegerea școlii și a profesiei pe care copiii lor o vor urma, dacă profesia aleasă este cea dorită de copil și dacă acesta din urmă are disponibilități intelectuale.

Ajungem astfel la un alt factor care contribuie la educarea copiilor și care este familia. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic, s.a. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor.

Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor însă trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii "a avea cei 7 ani de-acasă". Un elev fără "cei 7 ani de-acasă" va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școala 5-6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia.

Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal este influențată de diferențele de ordin economic, social, cultural care există între familii. Familia însă, în ciuda acestor diferențe, prezintă anumite însușiri comune. Condițiile de viață ale copilului sunt influențate

A decorative border surrounds the page, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a blue spiral notebook, a yellow crayon, a red apple, a white glue stick with 'GLUE' written on it, a green pencil, a blue spiral notebook, a yellow apple, a pair of orange scissors, a blue crayon, a yellow pencil, a white glue stick with 'GL' on it, a green pencil, a red apple, a blue crayon, a blue spiral notebook, a pair of orange scissors, a yellow pencil, a pink pencil, a green apple, a blue crayon, and a yellow pencil. On the right side, from top to bottom, there is a blue crayon, a white glue stick with 'UE' on it, a purple pencil, a pair of blue scissors, a yellow pencil, a red apple, a blue spiral notebook, a green pencil, a blue crayon, a yellow pencil, a pair of orange scissors, a pink pencil, a pair of purple scissors, a yellow pencil, a blue crayon, and a yellow pencil.

de comportamentul parinților. Familia trebuie sa aibă disciplina ei. Toate problemele vieții se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și de înțelegere.

Bibliografie :

1. <https://www.scribub.com/sociologie/FAMILIA-SI-SCOALA-PARTENERI-IN65829.php>
2. <https://www.scribub.com/sociologie/FAMILIA-SI-SCOALA-PARTENERI-IN65829.php>
3. <https://www.scribub.com/sociologie/FAMILIA-SI-SCOALA-PARTENERI-IN65829.php>

PĂRINȚII ȘI COPIII, ASEMĂNĂTORI ȘI TOTUȘI DIFERIȚI

PROF. ÎNV. PRIMAR BOBOC GEORGETA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ CHISCANI

COM. CHISCANI, JUD. BRĂILA

Începutul școlarității produce schimbări majore în viața copilului. El trăiește în două lumi diferite: familia cu căldura și afectivitatea ei și școala cu exigențele și promisiunile viitorului. Cele două medii trebuie să se completeze și să se susțină pentru a asigura, pe termen imediat, buna integrare a copilului în mediul școlar și, pe termen lung, integrarea lui în viața socială. Cunoașterea copiilor și a părinților de către învățătoare este premisa reușitei activității instructiv- educative,

În urma experienței de 35 de ani la catedră și a studiilor pedagogice, am observat comportamente diferite ale părinților față de propriii copii. După temperament și atitudine, părinții pot fi protectori sau exigenți, interactivi sau directivi.

Părinții protectori sunt afectuoși, le asigură copiilor securitate, sunt sensibili și atenți la nevoile lor, cedează ușor la rugăminți, fără a-i responsabiliza. Copiii unor asemenea părinți devin în totalitate dependenți, nu au inițiativă și nu își asumă nicio responsabilitate.

Părinții exigenți fixează standarde înalte, mențin controlul permanent, nu-și exteriorizează afecțiunea, sunt rigizi intoleranți și critici. Copiii lor pot deveni descurajați, neîncrezători, copleșiți de exigențele părinților. Când cresc, riscă să devină copiii rebeli care incalcă toate regulile și nu țin cont de ceilalți.

Părinții interactivi sunt calzi, înțelegători, comunicativi, prieteni cu copiii lor și le place să petreacă timp cu ei. Aici există riscul ca părinții să-și piardă din autoritate, iar copiii să-i manipuleze cu ușurință.

Părinții directivi sunt responsabili, plini de energie, autoritari, iau decizii chiar și în locul copiilor. Au tendințe de a manifesta furie, iar frica de a-și pierde controlul îi face dominatori, dictatori față de copii. Ei, copiii, nu au încredere în forțele proprii, nu au opinii și nici inițiativă. Imită modelul din familie, devenind, în timp, dominatori în cercul lor de prieteni.

Am descoperit în mediul școlar diferite tipuri de copii:

✓ **Copiii sensibili** sunt delicați și generoși, tăcuți, timizi și emotivi. Performanțele școlare scad în situații de stres. Îi putem ajuta pe acești copii apreciindu-i, încurajându-i, oferindu-le suport emoțional și implicându-i în diverse sarcini.

✓ **Copiii sociabili** sunt creativi, activi, jucăuși, încrezători în prieteni, uneori instabili emoțional. Dacă îi implicăm în proiecte și activități ludice diverse, îi apreciem după orice sarcină realizată, le oferim căldură și nu îi criticăm în public, îi ajutăm să se dezvolte.

✓ **Copiii hotărâți** sunt lideri cu vederi clare, dornici să-și impună punctul de vedere, sineri, cu riscul de a răni sentimentele celorlalți. Ei trebuie încurajați să accepte și să tolereze diferențele dintre oameni, să înțeleagă compasiunea și să-și înțeleagă și să accepte propriile limite.

✓ **Copiii conștiincioși** sunt buni organizatori, independenți, dornici de a fi apreciați, deși uneori manifestă egoism și rigiditate. Scopul lor e să atingă performanțele cerute. Pentru a-i ajuta trebuie să fie încurajați și în alte activități decât cele școlare, să descopere bucuriile unor prietenii și să aprecieze oamenii după calitățile lor, nu numai după performanțe.

Dacă un cadru didactic studiază, se pregătește pentru profesia pe care o va exercita, nicio instituție nu îi învață pe oameni cum să fie părinți. Ei deprind acest rol din modul în care au fost crescuți. Așadar, familia de origine este punctul de referință atunci când vine vorba de creșterea copiilor. Părinții sunt mai transparenți decât cred. Ei transmit valori, credințe, forme de exprimare emoțională, stiluri de comunicare și comenzi, printre altele.

Secolul XXI a adus cu el parentingul, știința ce ne ajută să înțelegem ce se întâmplă cu puilul de om și să filtrăm emoțiile și trăirile, care sunt, la rândul lor, intensificate și total diferite de tot ce am simțit, de-a lungul vieții. Cele mai bune stiluri de parenting sunt cele care favorizează creșterea, autonomia,

comunicarea, exprimarea emoțiilor și impunerea unor limite clare, dar rezonabile. **Părintele perfect are următoarele caracteristici: apreciativ, dăruitor cu măsură, solicitant, productiv, fixator de granițe și comunicator.**

”Este mai ușor să crești copii puternici decât să repara oameni disfuncționali.” **Frederick Douglass**

“NATURA NE ASEAMĂNĂ, EDUCAȚIA NE DEOSEBEȘTE” ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. BOBU RALUCA ANA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 SUCEAVA

Ce este educația?

Se poate spune că reprezintă un ansamblu de acțiuni și de influențe pe baza cărora o persoană progresează pe toate planurile în drumul ei spre a deveni un cetățean responsabil și integrat social.

Platon era cel care definea educația ca fiind o ”artă de a forma bune deprinderi sau de a forma aptitudinile native pentru virtute ale acelor care dispun de ele”. Cea contemporană urmărește, însă, următoarele direcții: se pune un accent tot mai mare pe om, se dorește dezvoltarea calităților umane, se îndreaptă către pregătirea pentru viață, are în vedere întrebări asupra existenței.

De ce este importantă educația?

Copilul va avea o viață fericită și stabilă, educația îl va ajuta să-și îndeplinească toate visele, o persoană educată își va îmbunătăți constant starea de sănătate, va trăi mai mult și mai bine, îi va oferi accesul la tehnologie, ajută la relaționarea socială.

Rolul familiei în educația copilului

În ceea ce privește educația familială în societatea contemporană, există păreri conform cărora nu mai există educație realizată în sânul familiei, situație datorată pe de o parte faptului că aceasta a fost deposedată de privilegiul de a educa în favoarea unor instanțe exterioare, iar pe de altă parte pentru că ea însăși “ demisionat ” din responsabilitățile sale. Dimpotrivă, alte voci susțin că importanța educației familiale, care începe înainte de naștere și în primii ani de viață ai copilului, este atât de semnificativă încât este definitorie pentru traiectoria viitoare. Așadar, educația familială este de neînlocuit.

De asemenea, nu toate familiile reușesc să îndeplinească aceste roluri dificile, ele aflându-se la originea “inegalității șanselor” copiilor, atât prin diferențele existente între mijloacele lor materiale, între competențele lor, dar și pentru că anumite familii pot să constituie acest cadru de securitate afectivă și de continuitate, în timp ce altele sunt înăbușite de conflicte interne ce afectează armonia între membrii familiei.

În familie se formează o rețea complexă de deprinderi și obișnuințe, de atitudini și comportamente pozitive sau negative. Părinții sunt, desigur, primii responsabili de educația copilului, la vârsta când el, din punct de vedere fizic și psihic, are cea mai mare plasticitate. Acest comportament, cu rădăcini în viața de familie, se reflectă apoi în școală și în societate.

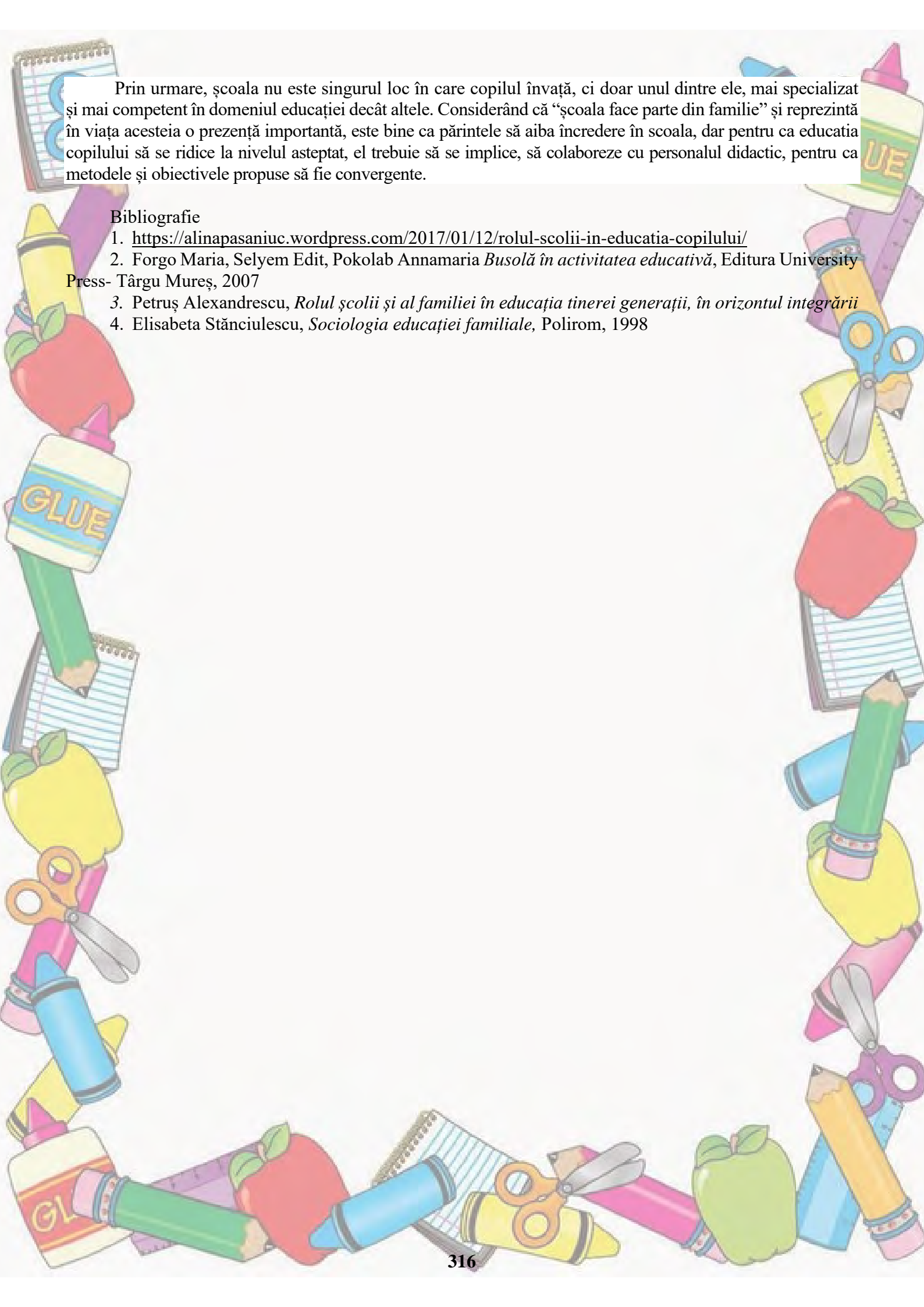
Părinții trebuie să fie parteneri de încredere în educarea celor mici și sunt obligați să creeze un mediu familial echilibrat, prielnic dezvoltării și educării copiilor. Educația corectă a copilului preșcolar reprezintă cheia succesului în viață, fiind utilă în cadrul procesului de maturizare.

Rolul școlii în educația copilului

Școala (la toate nivelurile sale) este instituția care organizează trăirea unor experiențe de învățare.

De-a lungul istoriei educația a constituit o latură esențială a activității dascălului. Secolul XXI însă, aducând schimbări în viața economică și socială, ridică cerințe noi și accentuează rolul tot mai mare al educației care se află într-o competiție din ce în ce mai accentuată cu influențele mass-mediei și ale grupurilor de referință. Obiectivul fundamental al activităților formative în cadrul învățământului este maturizarea socială a tinerilor ce ne sunt încredințați și integrarea lor în sistemul relațiilor interpersonale existente.

În timpul anilor de școală tânărul trebuie să dobândească experiențe care să-l ajute în integrarea lui în diferite colectivități, învețe să ia decizii corecte, să-l determine să rezolve probleme în mod creativ, obișnuiește cu munca sistemică, organizată și în colaborare cu alții, educă în spiritul respectului față de om și de natură, să-i dezvolte capacitatea de autocunoaștere, să-i cultive gândirea independentă și curajul necesar exprimării părerilor proprii. De asemenea, chiar dacă “școala vieții” are un rol însemnat în viața fiecărei persoane, aceasta s-a dovedit a fi de multe ori insuficientă. De aceea, o educație dobândită în mediul școlar a reprezentat întotdeauna o bază foarte bună peste care s-a clădit experiența de viață.

Prin urmare, școala nu este singurul loc în care copilul învață, ci doar unul dintre ele, mai specializat și mai competent în domeniul educației decât altele. Considerând că “școala face parte din familie” și reprezintă în viața acesteia o prezență importantă, este bine ca părintele să aiba încredere în școala, dar pentru ca educația copilului să se ridice la nivelul așteptat, el trebuie să se implice, să colaboreze cu personalul didactic, pentru ca metodele și obiectivele propuse să fie convergente.

Bibliografie

1. <https://alinapasaniuc.wordpress.com/2017/01/12/rolul-scolii-in-educatia-copilului/>
2. Forgo Maria, Selyem Edit, Pokolab Annamaria *Busolă în activitatea educativă*, Editura University Press- Târgu Mureș, 2007
3. Petruș Alexandrescu, *Rolul școlii și al familiei în educația tinerei generații, în orizontul integrării*
4. Elisabeta Stănciulescu, *Sociologia educației familiale*, Polirom, 1998

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR, BOBULIȘTEANU DANIELA TEODORA

Ca mediu social, familia reprezintă locul în care copilul are parte de îngrijire, protecție, dragoste și prima formă de educație. Copilul petrece în sânul familiei primii ani de viață, aceștia fiind anii în care se pun bazele dezvoltării fizice, dar și psihice. În acest sens părintele va fi preocupat să urmărească pas cu pas evoluția fizică, dar și dezvoltarea celorlalte laturi ale personalității sale. Accentul va fi pus pe toate laturile educației.

Maturizarea psihică a copilului depinde de familie. În familie copilul își formează primele reprezentări despre natură și mediul în care trăiește. Astfel, se pun bazele limbajului prin comunicarea cu membrii familiei, dar și norme de comportament. Părinților le revine sarcina de a-i învăța pe copii să deosebească faptele pozitive, de cele negative și de a încuraja anumite comportamente. Pentru alte comportamente, considerate nepotrivite, copilul va fi dojenit.

Educarea din punct de vedere moral începe în familie. În primii ani puterea exemplului este prima formă de educație. Copilul va fi imita comportamente și atitudini preluate de la părinți sau alți membri ai familiei. Pentru crearea unei baze puternice care să conducă la deprinderi de comportament corecte, relațiile părinților cu propriul copil trebuie să fie armonioase, bazate pe stimă și respect reciproc, pline de afecțiune și dragoste părintească.

Deprinderile de comportament corect, civilizate se vor forma în momentul în care copilul va reuși să și interiorizeze normele morale și să acționeze în consecință. Desigur, școala are rolul de a continua această educație prin intermediul sfaturilor, mesajelor transmise de textele literare, poveștile, basmele studiate. Relațiile cu ceilalți copii, dorința de a fi acceptat și de a se integra în grup îl va determina pe copil să adopte un comportament bazat pe respect, bunătate, acceptare față de cei din jur.

EDUCATIA IN FAMILIE

FACTOR AL DEZVOLTARII PERSONALITATII

PROF. BOCAI CLAUDIA MARILENA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ “NICOLAE TITULESCU”, CARACAL, OLT

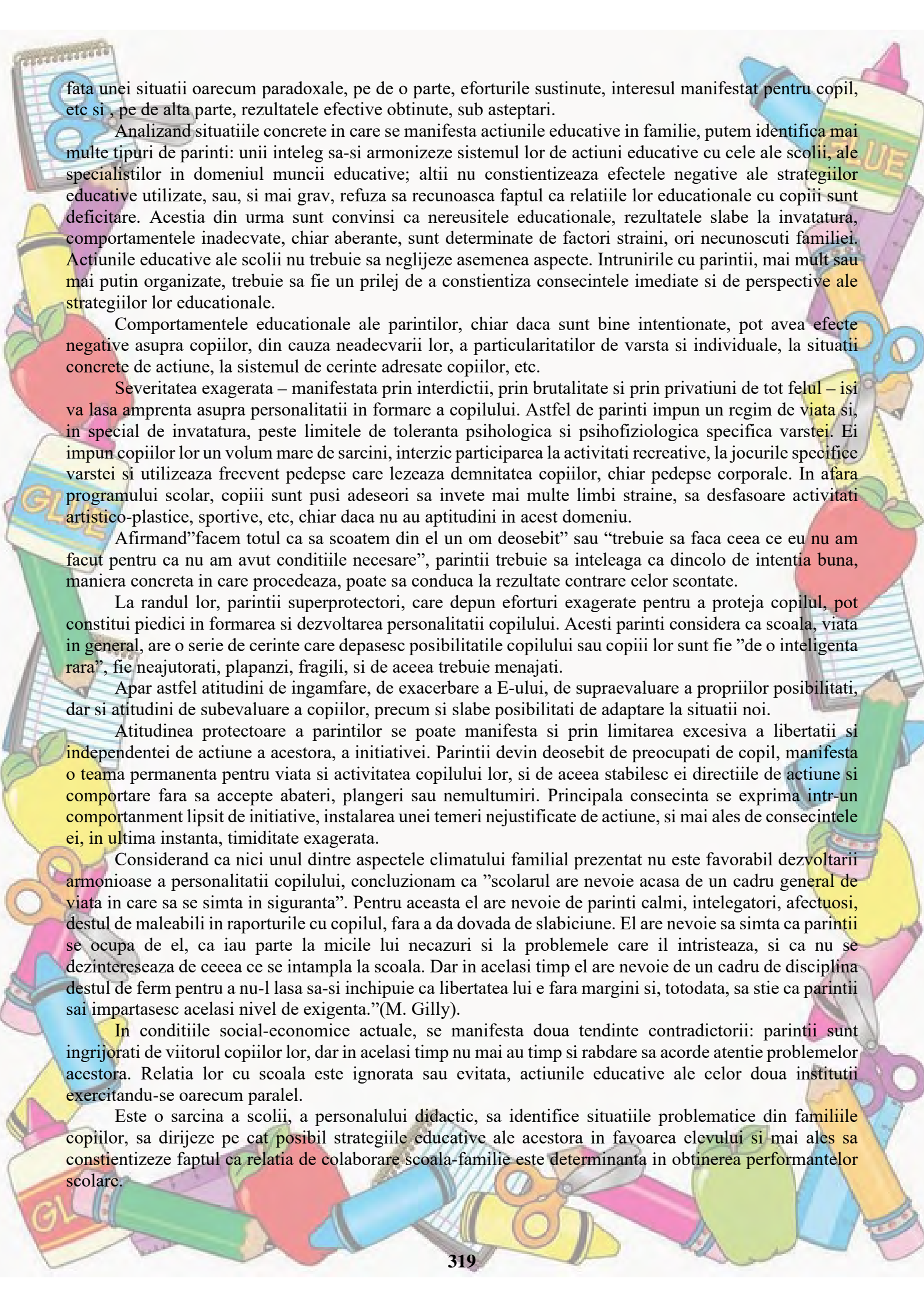
Lumea contemporana, nu numai prin ritmul rapid impus schimbarii, ci si prin complexitatii ei, prin noutatile pe care le realizeaza si le prognozeaza, pune in fata oamenilor de toate varstele, noi si noi probleme de ordin economic, cultural, stiintific, etc. Acestei societati trebuie sa-i faca fata copilul de astazi si familia sa. Educatia, sub toate formele ei, este chemata sa gaseasca solutii prin care omul sa se adapteze rapid si eficient la societatea viitorului. Cunoasterea particularitatilor dezvoltarii personalitatii, a factorilor care contribuie la desavarsirea acesteia, a problemelor pe care le ridica ea, contribuie in mare masura la gasirea unor solutii adecvate.

Considerand ca “familia constituie un soi de personalitate colectiva, a carei armonie generala influenteaza armonia fiecareia dintre parti” (A. Berger) vom incerca sa extragem cateva dintre caracteristicile relatiilor de filiatie care au importanta majora in definirea personalitatii copilului. Relatiile de filiatie, avand o determinare genetica, se desfasoara in trei niveluri: **primar**(parinti – copii), **secundar**(relatii intre frati) si **tertiar** (bunici -nepoti). Pe langa componenta genetica, prin care sunt preluate de la antecesori o serie de trasaturi si predispozitii psihice, si-a dovedit importanta cu totul exceptionala, interactiunea si comunicarea membrilor familiei pentru dezvoltarea generala a personalitatii copilului. Familia ofera copilului primele informatii despre lumea ce-l inconjoara, primele norme si reguli de conduita, dar si climatul socioafectiv necesar satisfacerii trebuintelor si dorintelor sale. “Pecetea pe care parintii o lasa asupra structurii si profilului spiritual-moral al personalitatii propriilor copii se mentine toata viata” (M. Golu). Acest tip de relatie este hotaratoare in devenirea personalitatii nu numai prin faptul ca ea este primordiala si se mentine pe toata durata vietii (cu intensitati diferite), dar si prin faptul ca familia mediaza si conditioneaza comunicarea si interactiunea cu celelalte componente sociale, in special cu scoala.

Influentele educative pe care familia le exercita asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin actiuni mai mult sau mai putin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduita oferite de catre membrii familiei, precum si prin climatul psihosocial existent in familie. Modelele de conduita oferite de parinti-pe care copiii le preiau prin imitatie si invatare-precum si climatul socioafectiv in care se exercita influentele educationale (“cei sapte ani de acasa”) constituie primul model social cu o influenta hotaratoare asupra copiilor privind formarea conceptiei lor despre viata, a modului de comportare si relationare in raport cu diferite norme si valori sociale. Este unanim recunoscut faptul ca strategiile educative la care se face apel in familie, mai mult sau mai putin constientizate, determina in mare masura dezvoltarea personalitatii, precum si rezultatele scolare a le copiilor, comportamentul lor sociomoral.

In urma cercetarilor, s-a ajuns la concluzia ca *stimulara intelectuală* in primii ani de viata, *climatul emotional stabil* din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), *incurajarea si suportul parental continuu*, sunt factori determinanti in dezvoltarea personalitatii copilului. Astfel, Fraser 1959 – a constatat, in urma unui studiu efectuat pe copii de 12 ani, ca exista o corelatie pozitiva puternica intre coeficientii de inteligenta (QI) inalti si nivelul incurajarii parentale, atmosfera familiala generala si numarul cartilor citite in familie.

Trebuie sa mentionam ca strategiile educationale utilizate de unii parinti, chiar daca sunt bine intentionate, chiar daca au avut efecte pozitive in anumite cazuri particulare, nu duc intodeauna la obtinerea unui optim educational, care sa favorizeze dezvoltarea personalitatii. Cazurile particulare, exemplificarile ocazionale, nu pot fi intotdeauna utile. Ceea ce intr-o familie a avut efecte deosebit de eficiente, in alta poate determina efecte contrarii. Identificarea aspectelor particulare ale mediului educational din familie dupa niste parametri unici, precum si cunoasterea consecintelor unui anumit comportament al parintilor, contribuie la explicarea unor comportamente negative ale elevilor. Necunoscand suficient urmarile educative, fiind convinsi ca ceea ce fac este spre binele copilului, unii parinti si chiar educatori, se afla in

fata unei situatii oarecum paradoxale, pe de o parte, eforturile sustinute, interesul manifestat pentru copil, etc si , pe de alta parte, rezultatele efective obtinute, sub asteptari.

Analizand situatiile concrete in care se manifesta actiunile educative in familie, putem identifica mai multe tipuri de parinti: unii inteleg sa-si armonizeze sistemul lor de actiuni educative cu cele ale scolii, ale specialistilor in domeniul muncii educative; altii nu constientizeaza efectele negative ale strategiilor educative utilizate, sau, si mai grav, refuza sa recunoasca faptul ca relatiile lor educationale cu copiii sunt deficitare. Acestia din urma sunt convinsi ca nereusitele educationale, rezultatele slabe la invatatura, comportamentele inadecvate, chiar aberante, sunt determinate de factori straini, ori necunoscuti familiei. Actiunile educative ale scolii nu trebuie sa neglijeze asemenea aspecte. Intrunirile cu parintii, mai mult sau mai putin organizate, trebuie sa fie un prilej de a constientiza consecintele imediate si de perspective ale strategiilor lor educationale.

Comportamentele educationale ale parintilor, chiar daca sunt bine intentionate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvarii lor, a particularitatilor de varsta si individuale, la situatii concrete de actiune, la sistemul de cerinte adresate copiilor, etc.

Severitatea exagerata – manifestata prin interdictii, prin brutalitate si prin privatiuni de tot felul – isi va lasa amprenta asupra personalitatii in formare a copilului. Astfel de parinti impun un regim de viata si, in special de invatatura, peste limitele de toleranta psihologica si psihofiziologica specifica varstei. Ei impun copiilor lor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activitati recreative, la jocurile specifice varstei si utilizeaza frecvent pedepse care lezeaza demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale. In afara programului scolar, copiii sunt pusi adeseori sa invete mai multe limbi straine, sa desfasoare activitati artistico-plastice, sportive, etc, chiar daca nu au aptitudini in acest domeniu.

Afirmand ”facem totul ca sa scoatem din el un om deosebit” sau ”trebuie sa faca ceea ce eu nu am facut pentru ca nu am avut conditiile necesare”, parintii trebuie sa inteleaga ca dincolo de intentia buna, maniera concreta in care procedeaza, poate sa conduca la rezultate contrare celor scontate.

La randul lor, parintii superprotectori, care depun eforturi exagerate pentru a proteja copilul, pot constitui piedici in formarea si dezvoltarea personalitatii copilului. Acesti parinti considera ca scoala, viata in general, are o serie de cerinte care depasesc posibilitatile copilului sau copiii lor sunt fie ”de o inteligenta rara”, fie neajutorati, plapanzi, fragili, si de aceea trebuie menajati.

Apar astfel atitudini de ingamfare, de exacerbare a E-ului, de supraevaluare a propriilor posibilitati, dar si atitudini de subevaluare a copiilor, precum si slabe posibilitati de adaptare la situatii noi.

Atitudinea protectoare a parintilor se poate manifesta si prin limitarea excesiva a libertatii si independentei de actiune a acestora, a initiativei. Parintii devin deosebit de preocupati de copil, manifesta o teama permanenta pentru viata si activitatea copilului lor, si de aceea stabilesc ei directiile de actiune si comportare fara sa accepte abateri, plangeri sau nemulumiri. Principala consecinta se exprima intr-un comportament lipsit de initiative, instalarea unei temeri nejustificate de actiune, si mai ales de consecintele ei, in ultima instanta, timiditate exagerata.

Considerand ca nici unul dintre aspectele climatului familial prezentat nu este favorabil dezvoltarii armonioase a personalitatii copilului, concluzionam ca ”scolarul are nevoie acasa de un cadru general de viata in care sa se simta in siguranta”. Pentru aceasta el are nevoie de parinti calmi, intelegatori, afectuosi, destul de maleabili in raporturile cu copilul, fara a da dovada de slabiciune. El are nevoie sa simta ca parintii se ocupa de el, ca iau parte la micile lui necazuri si la problemele care il intristeaza, si ca nu se dezintereseaza de ceea ce se intampla la scoala. Dar in acelasi timp el are nevoie de un cadru de disciplina destul de ferm pentru a nu-l lasa sa-si inchipuie ca libertatea lui e fara margini si, totodata, sa stie ca parintii sai impartasesc acelasi nivel de exigenta.”(M. Gilly).

In conditiile social-economice actuale, se manifesta doua tendinte contradictorii: parintii sunt ingrijorati de viitorul copiilor lor, dar in acelasi timp nu mai au timp si rabdare sa acorde atentie problemelor acestora. Relatia lor cu scoala este ignorata sau evitata, actiunile educative ale celor doua institutii exercitandu-se oarecum paralel.

Este o sarcina a scolii, a personalului didactic, sa identifice situatiile problematice din familiile copiilor, sa dirijeze pe cat posibil strategiile educative ale acestora in favoarea elevului si mai ales sa constientizeze faptul ca relatia de colaborare scoala-familie este determinanta in obtinerea performantelor scolare.

BIBLIOGRAFIE:

- G. BERGER, Omul modern si educatia sa - EDP Bucuresti 1973;
A. BIRKH, HAYWARD S., Diferentele individualizate – Ed. Tehnica Bucuresti 1999;
M.GILLY, Elev bun – elev slab, EDP Bucuresti 1973;
M.GOLU, Dinamica personalitatii, Ed. Geneze Bucuresti 1993.
R.VINCENT, Cunoasterea copilului EDP Bucuresti 1972.

ROLUL EDUCATIEI IN FAMILIE

PROF. BOCEANU FELICIA

SCOALA GIMNAZIALA GHEORGHE TATARESCU, TÂRGU-JIU

Educația în familie reprezintă baza unei dezvoltări sănătoase a copiilor. Rolul familiei este foarte important în ceea ce privește dezvoltarea. Școala are un rol important în educația copiilor, însă cel mai mult contează lecțiile primite în familie. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Familia are un rol decisiv în ceea ce privește educația copilului.

Ca mediu social, familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională. Ea este prima instituție de educație morală, este mediul educativ prin excelență. Școala și familia urmăresc același scop educativ, formarea copiilor. Părinții joacă cel mai important rol în formarea copiilor, creșterea și dezvoltarea lor ca personalități.

Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului; drepturile de care dispune pentru educația copilului; importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului; metodele de colaborare cu școala. În acest scop este necesar un dialog între profesori și părinți;

Părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu profesorii; școlile trebuie să asigure părinților asistența necesară. Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi.

Școala este un mediu social organizatoric în care universul copilului se extinde depășind constrângerea dependenței materne. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educație pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Relația școală-familie-comunitate este una în care fiecare factor interrelaționează cu ceilalți. Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului ci și înarmarea părinților cu toate problemele pe care le comportă această acțiune.

Familia reprezintă elementul cheie în socializarea copilului cu ceilalți copii din clasă fiind consultată cu privire la activitățile educative (extracurriculare) și cu privire la activitățile opționale pe care doresc să le desfășoare copiii.

Atunci când elevii, părinții, comunitatea devin și se consideră parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comunitate de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în clasele de elevi.

Factorii instituționali ai educației sunt școala, familia, biserica s.a.m.d., totul educă: oamenii, lucrurile, fenomenele, dar în primul rând și în cea mai mare măsură – oamenii. Între aceștia primul loc îl ocupă părinții și educatorii.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv care contribuie pentru formarea unui om apt să participe la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Menirea școlii este nu numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Primele noțiuni educative pe care copilul le primește sunt cele din familie. În familie se conturează caractere. Atât părinții cât și educatorii în timpul procesului de învățământ trebuie să intervină în numeroase situații pentru a corecta comportamentul copilului. Odată copilul ajuns la vârsta preșcolară familia împarte într-o bună măsură sarcina educării lui cu dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe

A decorative border surrounds the text, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a yellow crayon, a red apple, a glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a blue notebook, a yellow apple, orange scissors, a blue crayon, a yellow pencil, a pink crayon, a blue crayon, a red apple, a blue notebook, orange scissors, a yellow pencil, a pink crayon, a green apple, a blue crayon, and a yellow pencil. On the right side, from top to bottom, there is a blue crayon, a glue stick labeled 'GLUE', a yellow pencil, blue scissors, a yellow pencil, a red apple, a blue notebook, a green pencil, a yellow pencil, a pink crayon, orange scissors, a purple pencil, a yellow pencil, a pink crayon, a blue crayon, a yellow pencil, a pink crayon, a blue crayon, a yellow pencil, a pink crayon, a blue crayon, and a yellow pencil. At the top left, a blue notebook is partially visible.

copil, în înțelegerea și lămurirea unor probleme așa-zis „delicate”, cum sunt cele legate de sentimentul de dragoste, de viața sexuală, etc.

Îmbinarea eforturilor educative din familie și din școala este nu numai recomandabilă ci și obligatorie, pentru că de multe ori pe măsură ce copiii evoluează, părinții au de înfruntat alte și alte probleme care se ivesc la o altă categorie de vârstă și care se repetă la generațiile următoare.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR-BOCIAT PETRONELA

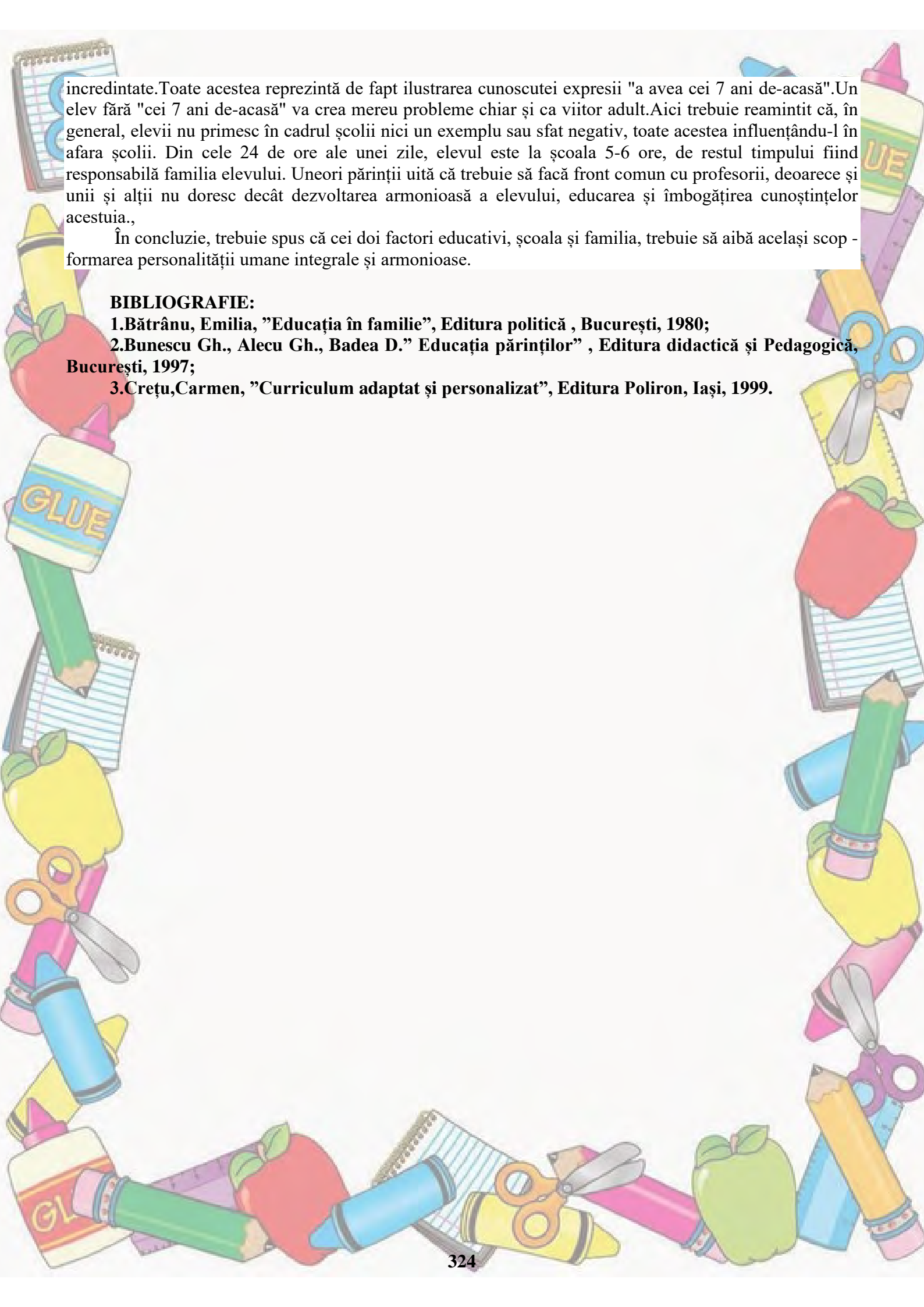
GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL NR. 2

Educația este un fenomen social de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii către generațiile de copii și tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate.

Factorii instituționali ai educației sunt școala, familia, biserica, armata, s.a. Totul educă oamenii dar în primul rând și în cea mai mare măsură-oamenii. Între aceștia primul loc îl ocupa părinții și educatorii.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a le stimula calitatea de om. Ora de dirigenție este cea în care ne putem apleca asupra acestei laturi. Tot în această oră, se urmărește valorificarea abilităților de interrelaționare, de asumare a responsabilităților, de cultivare a capacității de a lua o decizie corectă, de descoperire a propriilor interese și aspirații spre formarea școlară și profesională ulterioară. Școala a rămas punctul de pornire al orientării școlare și profesionale prin acțiuni de informare asupra posibilităților de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale și a aptitudinilor, de discutare a criteriilor după care elevii își decid viitorul și a ponderii de implicare a părinților în alegerea școlii și a profesiei pe care copiii lor o vor urma, dacă profesia aleasă este cea dorită de copil și dacă acesta din urmă are disponibilități intelectuale.

Ajungem astfel la un alt factor care contribuie la educarea copiilor și care este familia. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic, ș.a. În raport cu activitatea școlară, copilul trebuie să îi considere pe părinți niște parteneri dispuși să ofere sprijin la nevoie, de aceea comunicarea în cadrul familiei este extrem de importantă. Întrebați-l zilnic pe cel mic ce a făcut la școală, ascultați cu interes ceea ce vă povestește, amuzați-vă împreună de întâmplările hazlii, încurajați-l să vă spună și aspectele plăcute, dar și pe cele neplăcute din ziua respectivă. Arătând un interes deosebit pentru activitatea de la școală, îi dovedeți copilului că învățarea este un lucru serios, care vă preocupă, și, astfel, copilul va fi mai implicat. Copilul împărtășește cu familia succesul școlar, realizările, aspectele pozitive, dar și aspectele mai puțin plăcute sau insuccesele. Părinții sunt cei care îl sprijină necondiționat pe copil, oferindu-i soluții optime pentru rezolvarea unor situații apărute școală: ei îi pot da sfaturi utile, pot împărtăși din experiența lor de școlari, se pot consulta cu învățătorul pentru a rezolva împreună unele situații. Să nu uităm că exemplul părinților contribuie major la educația copilului. De exemplu, dacă părintele dorește să-l obișnuiască pe copil să citească în timpul liber, poate organiza acasă „Lectura de seară”, un interval de timp în care, împreună, toți membrii familiei citesc ceva ce le place. Copilul este motivat să învețe dacă ceea ce învață este legat de realitate, dacă este util și îl ajută în viața cotidiană, dacă pornește de la ceea ce cunoaște și de la ceea ce corespunde experienței sale. Învățarea este o experiență personală la care el are nevoie să participe. El învață dacă interacționează direct, acționează practic, aplică, dacă analizează, apreciază, observă, extrage concluzii, adică dacă este implicat activ mental și, mai ales la vârste mici, senzorial și motric. Învățarea eficientă se realizează într-o atmosferă plăcută, suportivă, în care copilul simte că poate decide, că are un anumit grad de libertate, în care are voie să greșească și în care este susținut să-și corecteze greșelile. El are încredere că va critica pentru greșelile sale și nici nu va fi comparat cu alți copii. Copilul învață mai bine atunci când simte că este apreciat pentru efortul său, că este susținut și sprijinit să depășească obstacolele, frustrările pe care le presupune învățarea. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile

incredintate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii "a avea cei 7 ani de-acasă". Un elev fără "cei 7 ani de-acasă" va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școala 5-6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia.,

În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, școala și familia, trebuie să aibă același scop - formarea personalității umane integrale și armonioase.

BIBLIOGRAFIE:

- 1. Bătrânu, Emilia, "Educația în familie", Editura politică, București, 1980;**
- 2. Bunescu Gh., Alecu Gh., Badea D. "Educația părinților", Editura didactică și Pedagogică, București, 1997;**
- 3. Crețu, Carmen, "Curriculum adaptat și personalizat", Editura Poliron, Iași, 1999.**

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ ÎN DEZVOLTAREA LIMBAJULUI

PROFESOR LOGOPED, ALEXANDRA BOCȘA

CENTRUL JUDEȚEAN DE RESURSE ȘI ASISTENȚĂ EDUCAȚIONALĂ ARAD

Familia a fost dintotdeauna „prima școală a copilăriei”. Educația primită în cadrul familiei va avea un impact permanent în dezvoltarea copilului. În familie, copiii își formează primele reprezentări și noțiuni despre mediul înconjurător, despre viață, relații umane. Tot în acest cadru își conturează opinii morale, estetice, intelectuale.

O caracteristică specială a „primei copilării” este tendința de a imita. Iar „modelele” pe care le au la îndemână și pe care le imita sunt membrii familiei. De aceea, membrii familiei trebuie să constituie modele de comportament, demne de imitat de cei mici. Familia reprezintă astfel, mediul educațional cu influență decisivă asupra formării personalității umane.

O importanță deosebită o are familia și în formarea și dezvoltarea limbajului. Copilul își însușește vorbirea de la adult. În primul an de viață copilul are un limbaj pasiv. Treptat, prin intermediul adulților, el trece la limbajul activ. Învățarea vorbirii durează de la naștere până în jurul vârstei de un an jumătate.

La marea majoritate a copiilor, vârsta de 4-5 ani este cea care marchează definitivarea procesului de perfecționare a pronunției, încheierea sistemului fonetic a limbii materne. La această vârstă copilul poate articula corect majoritatea sunetelor vorbirii, poate distinge și diferenția fonemele din cuvinte. Nu mai confundă sunetele asemănătoare, nu mai înlocuiește silabele din cuvinte, nu le mai inversează și nu le mai comprimă.

Spre finalul vârstei preșcolare, copilul are preocupări pentru corectitudinea și frumusețea vorbirii sale. Toate acestea sunt posibile atunci când mediul social în care trăiește copilul este unul favorabil. Părinții joacă un rol decisiv în formarea și dezvoltarea limbajului. Cu cât părinții stimulează vorbirea copilului încă din primele zile de viață, cu atât copilul va avea toate premisele unei dezvoltări normale a limbajului. Atunci când părinții nu vorbesc copilului sau nu folosesc o vorbire corectă, copilul poate prezenta tulburări de limbaj oral.

Ce pot face părinții pentru a stimula dezvoltarea limbajului?

- *Stimularea rațională a strigătelor*

Strigătele bebelușului antrenează în mod natural organele vorbirii. Din ansamblul de țipăte, scâncete, strigăte se conturează primele sunete.

- *Alimentarea gânguritului*

Părinții pot încuraja gânguritul prin mimica de bucurie și în special prin prezența mamei în câmpul vizual.

- *Baia de cuvinte*

Părinții trebuie să vorbească cât mai mult copilului, pentru a-i trezi interesul pentru vorbire, pentru a-i dezvolta atenția auditivă, pentru a-i oferi cât mai mult material verbal și a-i oferi ocazii de a vorbi.

- *Stimularea vizuală a copilului prin mimică facială*

Copilul observă mișcările labiale, linguale, precum și mimica adultului și prin imitație încearcă să le reproducă. Așa se explică de ce primele consoane pe care le pronunță copilul sunt sunetele labiale – p, b, m- adică acelea care sunt mai ușor de observat.

- *Folosirea de către părinți a unei vorbiri expresive, calme, clare, intonate și ritmate*

Părintele trebuie să ofere copilului un model corect de vorbire. Nu se admite imitarea vorbirii infantile, nici măcar cu titlu de amuzament.

- *Legarea cuvântului de obiectul pe care îl desemnează*

Se recomandă să i se dea copilului toate informațiile necesare în legătură cu obiectele care cad în câmpul perceptiv. Orice situație trăită de copil, orice act executat trebuie verbalizat.

Modele de vorbire corectă sporesc posibilitatea copilului de a recepționa și de a imita corect limbajul altora.

Cei șapte ani de acasă sunt perioada cea mai importantă din viața unui om, ea fiind temelia pentru toate celelalte achiziții. De aceea, părinții ar trebui să dea importanța cuvenită acestor ani.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

FAMILIA ȘI ȘCOALA, PARTENERI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. BOCSE CRISTINA

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului. Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ. Este nevoie a se dezvolta un nou concept care să întărească schimbarea în relațiile școală-familie. Acest concept este parteneriatul educațional.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. Acesta presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

Parteneriatul educațional se realizează între:

- instituțiile educației: familie, școală și comunitate;
- agenții educaționali: copil, părinți, profesori, specialiști în rezolvarea unor probleme educaționale ;
- membrii ai comunității cu influență asupra creșterii, educării și dezvoltării copilului (medici, factori de decizie, reprezentanți ai bisericii, ai poliției);
- influențele educative exercitate la anumite momente asupra copilului;
- programele de creștere, îngrijire și educare a copilului.

Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții. Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie

presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului. Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală. Colaborarea și cooperarea părinților cu școala sunt eficiente ambilor factori. Dacă ne referim la optimizarea comunicării între profesori și părinți, se iau în calcul:

- calitatea celor doi poli ai colaborării (profesori și părinți);
- percepțiile fiecăruia;
- atitudinile care îi caracterizează;
- caracteristicile instituției școlare;
- caracteristicile familiei;
- modul de comunicare.

Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivații, dintre care enumerăm : părinții își cunosc copiii și doresc să îi descopere ca elevi, părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor. Forme de colaborare a părinților cu școala:

- prezența la ședințe și lectorate;
- asistarea elevilor în efectuarea temelor;
- participarea la activități cultural- artistice și sportive;
- organizarea unor expoziții, serbări, excursii;
- organizarea unui colț verde în școală;
- atragerea unor fonduri pentru școală;
- susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

O comunicare optimă învățător/ diriginte/ familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Bibliografie:

1. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – Educația părinților. Strategii și programe, E.D.P., București, 1997;
2. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002;
3. Nica I., Țopa L. – Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, E.D.P., București, 1974;
4. Stoian M. – Abecedarul părinților, E.D.P., București, 1972.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIA MODERN

BODEA DORU-CĂTĂLIN

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „LUCIAN BLAGA” BAIA MARE

„Educația începe acasă. Nu poți da vina pe școală că nu ți-a învățat copilul ceea ce nu l-ai învățat tu.” Arthur G. Holder

Familia este primul mediu în care copilul se dezvoltă, de unde acesta împrumută obiceiuri și deprinderi de viață. Familia modernă alunecă pe o pantă înșelătoare, punând în sarcina școlii tot ce ține de educația elevului, neasumându-și o eventuală evoluție negativă a acestuia. La rândul ei, școală trebuie să consilieze în orice moment părintele, mai ales atunci când se ivește o situație conflictuală. Astfel, se creează o strânsă relație între cei doi factori, școală-familie, a căror colaborare nu poate avea decât efecte benefice în formarea și dezvoltarea personalității copilului.

Psihologii, psihiatrii și alți specialiști au păreri diferite în ceea ce privește principalul factor în educația copiilor și, respectiv, în prevenirea abandonului școlar și delincvenței juvenile. Majoritatea susțin că familia este cea care își pune amprenta, de cele mai multe ori definitiv, pe modul de formare a personalității tânărului om.

Alții afirmă că școala este cea care modelează copilul. Mulți părinți care au copii mai „năzdrăvani” îi amenință cu celebrele cuvinte: „Lasă că mergi tu la școală!” Oricât s-ar strădui cadrul didactic în ciclul primar și apoi în cel gimnazial să corecteze comportamentele deviate ale elevilor, nu ar avea rezultate semnificative dacă nu beneficiază de sprijinul familiei.

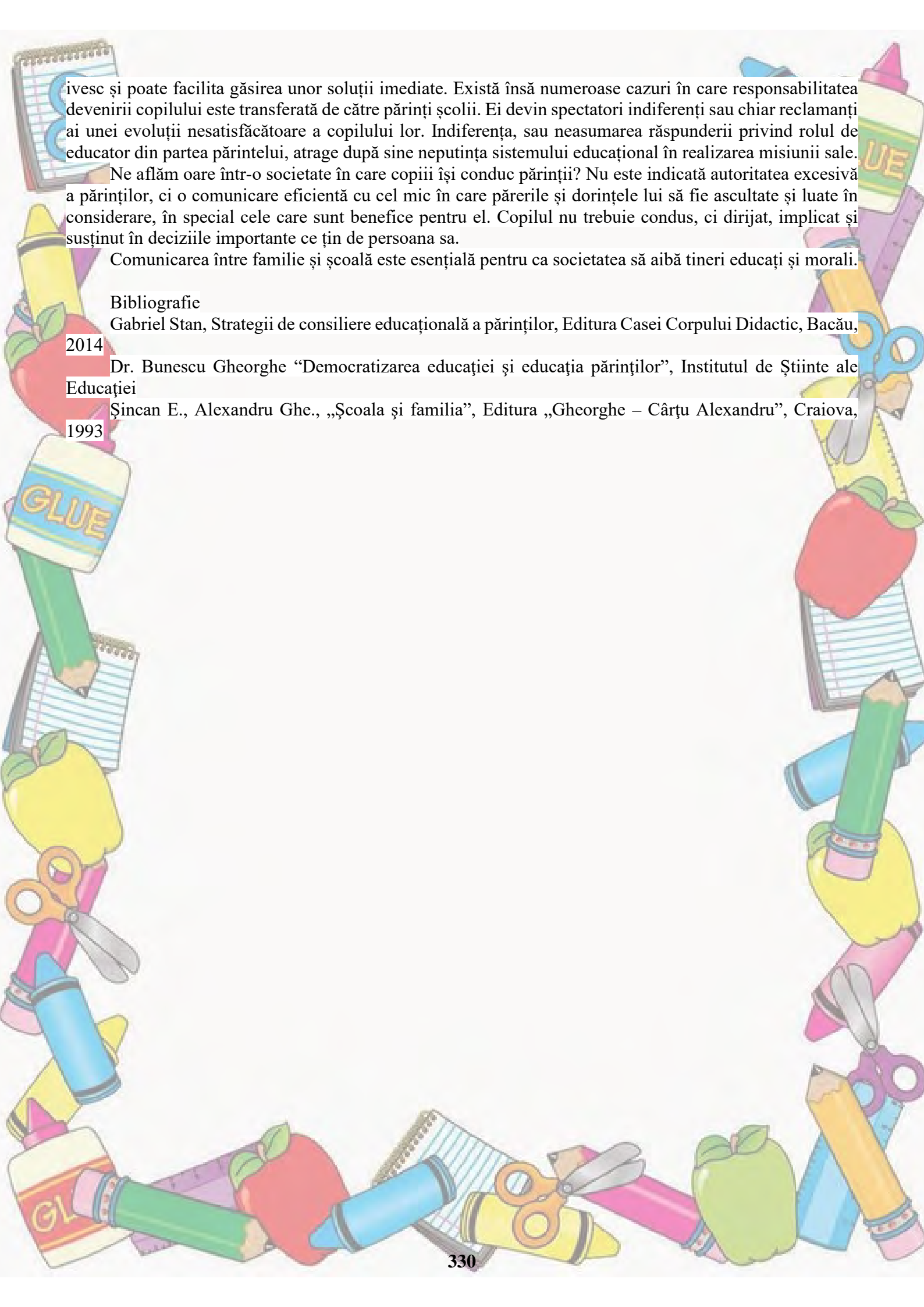
Dezvoltarea personalității unui individ este un fenomen complex în care acesta își însușește condiții, reguli ce guvernează relațiile interumane, având ca substrat un mediu social dinamic. Familia este prima structură ce lasă amprente adânci în formarea și educarea individului, părinții având rolul unor educatori. Acest mediu este primul care are sarcini educaționale asupra individului. Aici se formează primele deprinderi de viață ale copilului, se receptează primele informații. Tot aici se transmit primele norme, convingeri și comportamente și se dezvoltă spiritul de afirmare, dorința de participare la viața socială și alte componente majore ale personalității.

În clasele primare învățătoarea primește din partea copiilor o mare credibilitate, mai ales dacă aceasta a știut cum să le capteze atenția. Elevii o văd ca și prietena lor și, mergând acasă, spun că doamna învățătoare le-a cerut să facă ceva anume pentru a doua zi. Majoritatea se supără foarte tare și chiar plâng dacă nu reușesc să își rezolve temele sau dacă părinții nu au materialele necesare. Din acest motiv cadrul didactic trebuie să cunoască foarte bine situația financiară a fiecărei familii pentru a da teme diferențiate.

Pot exista diferențe mari între ceea ce spun părinții și ceea ce se întâmplă în realitate. Mulți din părinții de astăzi își lasă copiii să vizioneze la televizor desene, emisiuni și filme care îi fac mai violenți și care conțin expresii și cuvinte pe care cei mici le folosesc fără să le cunoască sensul și care, de cele mai multe ori, sunt vulgare.

Familia modernă se implică în alt mod în educația copilului decât familia tradițională, tocmai pentru că între cele două structuri sunt diferențe majore, iar acest fapt se reflectă în diferitele tipuri de educație primite de copii la un moment dat. Principala schimbare din zilele noastre se referă la deținătorul autorității în familie. Dacă în trecut discutăm despre o superioritate paternă, unde femeia se subordona în totalitate bărbatului, între timp lucrurile au devenit puțin încheșate, întrucât, nu numai că nu se mai poate vorbi despre autoritatea bărbatului, ci putem spune că există o egalizare între sexe, rolurile fiind împărțite în mod egal. O altă caracteristică a familiei moderne este aceea că sunt doriți copii puțini, dar cât mai bine îngrijiți și cu o educație aleasă, spre deosebire de generațiile anterioare când se mergea pe principiul a cât mai mulți copii care să ducă mai departe numele și tradiția familiei.

Este recomandată și chiar obligatorie colaborarea școală – familie, deoarece părinții sunt beneficiarii indirecti ai educației copilului. Ei sunt cei care se confruntă cu probleme comportamentale, situații inedite și manifestări conflictuale ale personalității în formare. Experiența școlii poate ajuta la problemele care se

ivesc și poate facilita găsirea unor soluții imediate. Există însă numeroase cazuri în care responsabilitatea devenirii copilului este transferată de către părinți școlii. Ei devin spectatori indiferenți sau chiar reclamanți ai unei evoluții nesatisfăcătoare a copilului lor. Indiferența, sau neasumarea răspunderii privind rolul de educator din partea părintelui, atrage după sine neputința sistemului educațional în realizarea misiunii sale.

Ne aflăm oare într-o societate în care copiii își conduc părinții? Nu este indicată autoritatea excesivă a părinților, ci o comunicare eficientă cu cel mic în care păreri și dorințele lui să fie ascultate și luate în considerare, în special cele care sunt benefice pentru el. Copilul nu trebuie condus, ci dirijat, implicat și susținut în deciziile importante ce țin de persoana sa.

Comunicarea între familie și școală este esențială pentru ca societatea să aibă tineri educați și morali.

Bibliografie

Gabriel Stan, Strategii de consiliere educațională a părinților, Editura Casei Corpului Didactic, Bacău,

2014

Dr. Bunescu Gheorghe “Democratizarea educației și educația părinților”, Institutul de Științe ale Educației

Șincan E., Alexandru Ghe., „Școala și familia”, Editura „Gheorghe – Cârțu Alexandru”, Craiova,

1993

PĂRINTE, PRIMII ȘAPTE ANI...

PROF. ÎNV. PRIMAR BODEA FLORINA

Părinții joacă un rol crucial atunci când vine vorba de creșterea unui copil. Unitatea familială este primul loc în care copilul își va începe educația și deci își va dobândi primele valori. Rolul părinților va fi așadar decisiv în a face din copil o persoană bună sau rea odată ce va crește. Educația unui copil constă în a-l învăța să-i respecte pe ceilalți. Pentru a face acest lucru, va trebui să-l înveți regulile simple ale politetei, cum ar fi să-i mulțumești când îi dai ceva sau chiar să vorbești cu voce tare când vorbește cu cineva. Pentru a-l învăța mai ușor aceste reguli, explică-i motivul, astfel încât să înțeleagă importanța lor. Să-ți înveți copilul să nu fie nepoliticos este, de asemenea, esențial pentru succesul educației sale. Pentru aceasta, va trebui să dai exemplu și să-i ceri socoteală dacă vorbește urât. Într-adevăr, copiii tind să imite ceea ce fac oamenii din jurul lor. A nu fi nepoliticos sau a nu te certa în fața copilului tău este cheia pentru a-i insufla regulile de etichetă. Un alt exercițiu interesant pentru a-ți educa copilul este să-l înveți să stea la coadă. Când faci cumpărături, sau cu frații și surorile lui de exemplu. Acest lucru va permite copilului să învețe nu numai să urmeze regulile și să respecte pe ceilalți, ci și să aibă răbdare.

Să-ți înveți copilul să se comporte bine și să-i respecte pe ceilalți este doar primul pas în educația lui. De asemenea, este important să te dezvolți pentru a fi independent. Meșteșugurile sunt o modalitate excelentă de a face acest lucru. Acest lucru îl va învăța pe copilul tău să fie mai creativ, dar și să fie mai plin de resurse. Făcându-ți copilul mai independent, îți va fi, de asemenea, mai ușor să-i insuflă valorile autodisciplinii atunci când va fi mai mare.

A dori să-ți protejezi și să-ți ajuți copilul cu orice preț este un reflex normal ca părinte. Cu toate acestea, interzicerea copilului să atingă obiecte sau să facă anumite acțiuni nu este un lucru bun. Dacă copilul tău se împiedică sau scăpa jucăria, nu veni întotdeauna să-l ajuți să se ridice sau să-i pui jucăria înapoi în mâini. Lasă-l să o facă singur. De asemenea, rețineți că un copil descoperă lumea din jurul lui. Prin urmare, va avea tendința să atingă obiecte și să se pună în pericol. Dacă acțiunea pe care o face este periculoasă, intervine. Dacă, în schimb, acțiunea nu prezintă niciun risc, lasă-l să se descurce. Interzicându-i de fiecare dată să facă cutare sau cutare acțiune, vei dezvolta în el sentimentul de frică să acționeze. Prin urmare, va avea mai puțină încredere în sine pe măsură ce crește. Încurajarea regulată a copilului atunci când realizează ceva și complimentarea lui este, de asemenea, esențială pentru a-și dezvolta încrederea în sine. De exemplu, când îți arată un desen pe care l-a făcut, complimentează-l, chiar dacă desenul său în creion nu te uimește la fel ca cel a lui Da Vinci.

Succesul academic al unui copil va depinde în principal de motivația lui. Pentru aceasta, părinții joacă un rol deosebit de important. Iată câteva sfaturi care nu numai că te vor ajuta să-ți motivezi copilul să meargă la școală, dar și să-i îmbunătățească performanța școlară.

Prima modalitate de a-ți motiva copilul să meargă la școală este să dai exemplu. Nu este vorba să mergi la curs cu el, ci să-i arăți entuziasmul tău pentru a merge la muncă, precum și satisfacția ta în profesia ta. Copiii tind să-și imite părinții. Dacă arăți că nu ești prea motivat de jobul tău, copiii tăi vor avea tendința să facă același lucru pentru școală. Cu toate acestea, nu exagera. De asemenea, va trebui să îi explici copilului tău că anumite activități, chiar restrictive, cum ar fi mersul la școală sau la serviciu, fac parte din viață și sunt deosebit de importante.

Interesându-te de școlarizarea copilului tău, îl vei încuraja să obțină o notă bună de teamă să nu te dezamăgească. Dacă copilul dumneavoastră are dificultăți la școală, nu ezitați să vă întâlniți cu profesorii. O altă modalitate de a-ți motiva copilul să-și îmbunătățească notele la școală este să nu te concentrezi doar pe aspectele negative. Spune-i că îi observi eforturile la anumite materii chiar dacă media i-a scăzut. Notele proaste nu ar trebui aduse în discuție ca o problemă, ci ca un domeniu de îmbunătățire. Nu ezita să-l întrebi dacă are nevoie de ajutorul tău pentru a învăța anumite materii. Însoțirea copilului la teme pentru a-și învăța lecțiile este, de asemenea, o modalitate eficientă de a-și îmbunătăți performanța școlară. Făcând acest lucru, vei dezvolta și o relație de încredere între tine și copilul tău. Într-adevăr, va ști că se poate adresa tie atunci când întâmpină dificultăți, fie în domeniul academic, fie în probleme sociale.

Fă-l să participe la activități extrașcolare. A pune copilul să facă o activitate extracurriculară la alegere este, de asemenea, o modalitate excelentă de a-l motiva și de a-și îmbunătăți performanța școlară. Practicarea unui sport, dansul sau învățarea să cânte la un instrument muzical va ajuta, de asemenea, să scadă stresul. Aceste tipuri diferite de activități permit copiilor să-și dezvolte și anumite abilități intelectuale. Muzica și dansul, de exemplu, ajută la dezvoltarea memoriei, concentrării și creativității. Sportul îi permite să-și lucreze și concentrarea, dar și capacitatea de a rezolva probleme. Activitățile extracurriculare vor fi și ele utile copilului dumneavoastră când va crește. Acesta va fi un real avantaj în viața sa de adolescență și de adult. De exemplu, va putea socializa mai bine alăturându-se la clubul de dans sau muzică de la școala sa.

Și nu în ultimul rând, caută să fii în strânsă legătură cu școala pentru a pune bazele educației copilului tău. Primește sfaturi, împărtășește sfaturi cu ceilalți părinți și mai ales bucură-te de privilegiul de a fi părinte!

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR, BODNAR ANA

ȘCOALA PROFESIONALĂ RUSCOVA, MARAMUREȘ

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă.

Fără sprijinul activ al părinților, școala nu poate realiza obiectivele educaționale stabilite.

Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația dată copilului pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Un parteneriat familie-școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers.

Cadrelle didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute.

Studiul rolului familiei are o mare importanță pentru înțelegerea particularităților educației care se face la această vârstă, a complexității și diversității problematicei cu care se confruntă familia, școala, și nu în ultimul rând, elevul.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din următoarele puncte de vedere:

- ❖ Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor .
- ❖ Dezvoltarea intelectuală este cea mai importantă, familia oferind copilului aproximativ 90% din cunoștințe de bază. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte pentru a le putea înțelege.
- ❖ Preocuparea familiei de educația morală a copiilor unde se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate.

În ordinea firească a lucrurilor, *educația începe din familie*. Parte componentă a educației informale, familia joacă un rol esențial în educația tinerei generații.

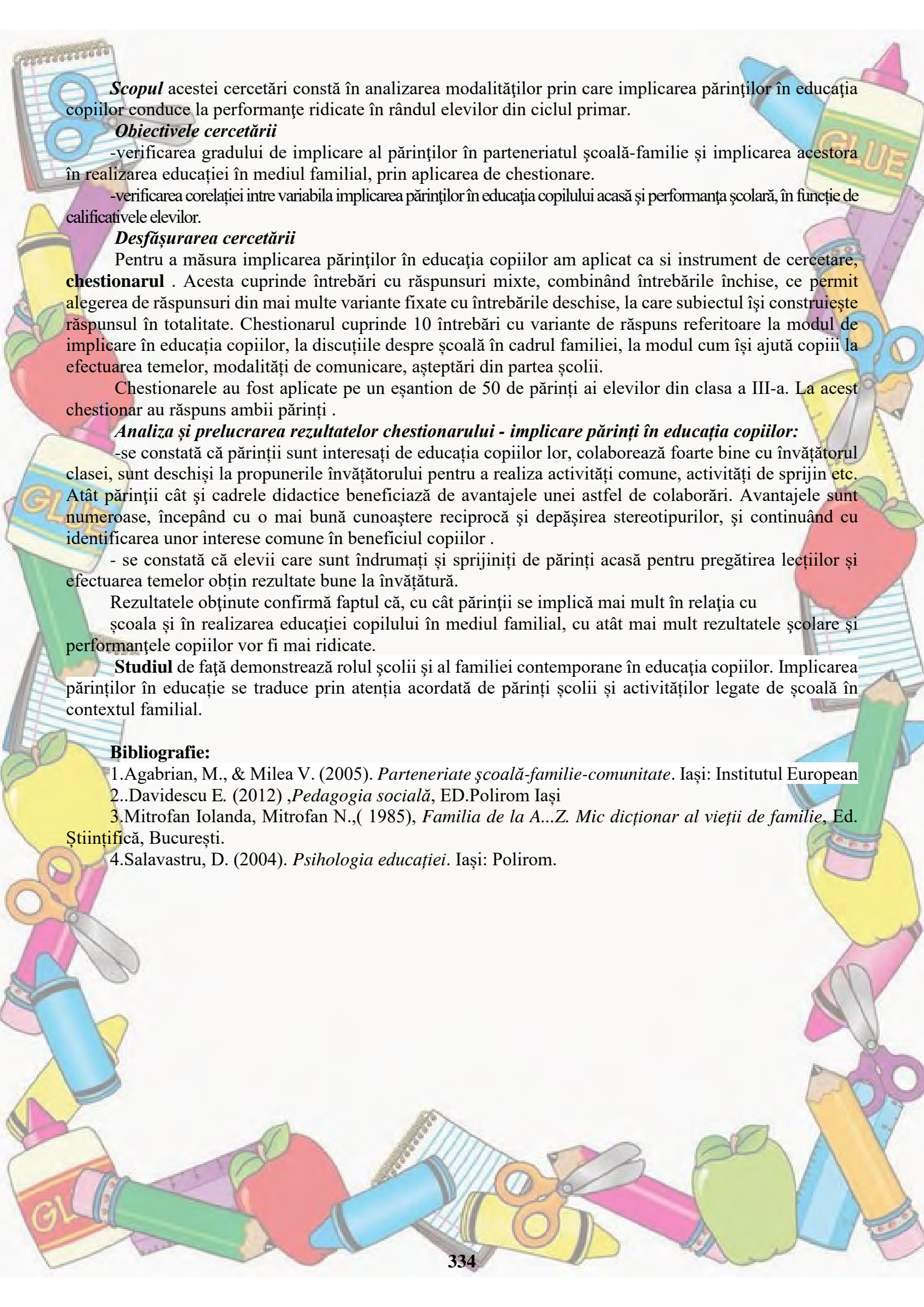
Mediul educațional școlar cuprinde totalitatea factorilor interni și externi care influențează activitatea educativă în sistemul de învățământ, fiind un mediu organizațional complex, care ridică prioritar exigențe de natură psihologică și socială atât pentru profesori, cât și pentru elevi.

În formarea sa ca personalitate, elevul asimilează modelele vieții sociale și culturale specifice mediului școlar în care învață, acestea devenindu-i mediul său propriu (Davidescu E2012, p. 44-54).

Profesorul, în exercitarea funcției sale, este parte integrantă a mediului educațional școlar. Trebuie să dea de gândit faptul că, prin poziția și rolul jucat, personalitatea profesorului și modul în care își proiectează propria identitate în activitatea profesională dau specificitate mediului educațional școlar. Oferind elevilor un mediu sigur care să satisfacă necesitățile specifice de învățare, profesorul încurajează copiii să coopereze să se implice în diferite activități și să-și asume riscuri în procesul de învățare. Deci, este important ca profesorul să asigure un mediu de învățare care promovează **starea de bine a fiecărui elev**.

Așadar, considerăm că datoria profesorului este de a crea un mediu școlar care să încurajeze cooperarea, respectul, toleranța libertatea în activitatea de învățare care ar forma elevilor deprinderi și competențe sociale.

În realizarea **studiului privind rolul părinților și al școlii în educația copiilor**, am pornit de la premisa că, dacă școala are susținerea familiei și există o bună comunicare între cele două, atunci elevul se îndreaptă în direcția dorită. Așadar, prin această cercetare se va demonstra contribuția pe care o aduce implicarea familiei în dezvoltarea și educarea copilului, în obținerea rezultatelor dorite și importanța parteneriatului școală-familie.

Scopul acestei cercetări constă în analizarea modalităților prin care implicarea părinților în educația copiilor conduce la performanțe ridicate în rândul elevilor din ciclul primar.

Obiectivele cercetării

- verificarea gradului de implicare al părinților în parteneriatul școală-familie și implicarea acestora în realizarea educației în mediul familial, prin aplicarea de chestionare.
- verificarea corelației între variabila implicarea părinților în educația copilului acasă și performanța școlară, în funcție de calificativele elevilor.

Desfășurarea cercetării

Pentru a măsura implicarea părinților în educația copiilor am aplicat ca și instrument de cercetare, **chestionarul**. Acesta cuprinde întrebări cu răspunsuri mixte, combinând întrebările închise, ce permit alegerea de răspunsuri din mai multe variante fixate cu întrebările deschise, la care subiectul își construiește răspunsul în totalitate. Chestionarul cuprinde 10 întrebări cu variante de răspuns referitoare la modul de implicare în educația copiilor, la discuțiile despre școală în cadrul familiei, la modul cum își ajută copiii la efectuarea temelor, modalități de comunicare, așteptări din partea școlii.

Chestionarele au fost aplicate pe un eșantion de 50 de părinți ai elevilor din clasa a III-a. La acest chestionar au răspuns ambii părinți.

Analiza și prelucrarea rezultatelor chestionarului - implicare părinți în educația copiilor:

-se constată că părinții sunt interesați de educația copiilor lor, colaborează foarte bine cu învățătorul clasei, sunt deschiși la propunerile învățătorului pentru a realiza activități comune, activități de sprijin etc. Atât părinții cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Avantajele sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor, și continuând cu identificarea unor interese comune în beneficiul copiilor.

- se constată că elevii care sunt îndrumați și sprijiniți de părinți acasă pentru pregătirea lecțiilor și efectuarea temelor obțin rezultate bune la învățătură.

Rezultatele obținute confirmă faptul că, cu cât părinții se implică mai mult în relația cu școala și în realizarea educației copilului în mediul familial, cu atât mai mult rezultatele școlare și performanțele copiilor vor fi mai ridicate.

Studiul de față demonstrează rolul școlii și al familiei contemporane în educația copiilor. Implicarea părinților în educație se traduce prin atenția acordată de părinți școlii și activităților legate de școală în contextul familial.

Bibliografie:

1. Agabrian, M., & Milea V. (2005). *Parteneriate școală-familie-comunitate*. Iași: Institutul European
2. Davidescu E. (2012) *Pedagogia socială*, ED.Polirom Iași
3. Mitrofan Iolanda, Mitrofan N., (1985), *Familia de la A...Z. Mic dicționar al vieții de familie*, Ed. Științifică, București.
4. Salavastru, D. (2004). *Psihologia educației*. Iași: Polirom.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

PROF. BODNEA DANIELA

LICEUL TEHNOLOGIC „MIHAI NOVAC” ORAVIȚA

În perioada copilăriei, principalul mediu de formare al copilului este familia. Mediul familial ocupă un loc central în evoluția copilului, de la imaturitate și până la maturitate. Ștefan Ludwig Roth spune că un copil se simte în largul său în momentul în care este el însuși. Și poate fi astfel doar atunci când se află în mediul lui familial, obișnuit cu condițiile sale de viață, cu membrii familiei, cu lucrurile sale (Ionescu, Bocoș, 2009). Acțiunile zilnice ale unui copil sunt realizate neîncetat sub influența formativă a părinților, care este foarte puternică, deoarece se sprijină pe afectivitatea naturală dintre aceștia. Un copil se atașează prima dată de părinții lui, de aceea absența lor sau lipsa de afectivitate, precum și indiferența lor, pot duce la tulburări grave de caracter.

Rolul educativ al părinților precum și raporturile care se stabilesc între părinte și copil reprezintă o preocupare continuă în domeniul psihologiei dezvoltării. Se pune din ce în ce mai mult accent pe dezvoltarea echilibrată și armonioasă a copiilor. Procesul educațional are ca finalitate dezvoltarea copilului spre a deveni un adult și un părinte responsabil. Un adult sănătos fizic și psihic se naște în contextul unui climat familial propice. Premisele dezvoltării copilului sunt iubirea, maturitatea emoțională, comunicarea empatică, responsabilitatea sau spiritualitatea înaltă (Bonchiș, 2011). Aspectul emoțional este cel care va determina natura și raporturile familiale în cadrul cărora se realizează procesul educativ. În prezent vorbim despre practici parentale care vizează nu doar conținuturi de transmis, ci mai ales procedee și modalități de transmitere a cunoștințelor, atitudinilor și valorilor. Astfel, este esențial să învățăm nu doar ce să transmitem, dar mai ales cum să o facem.

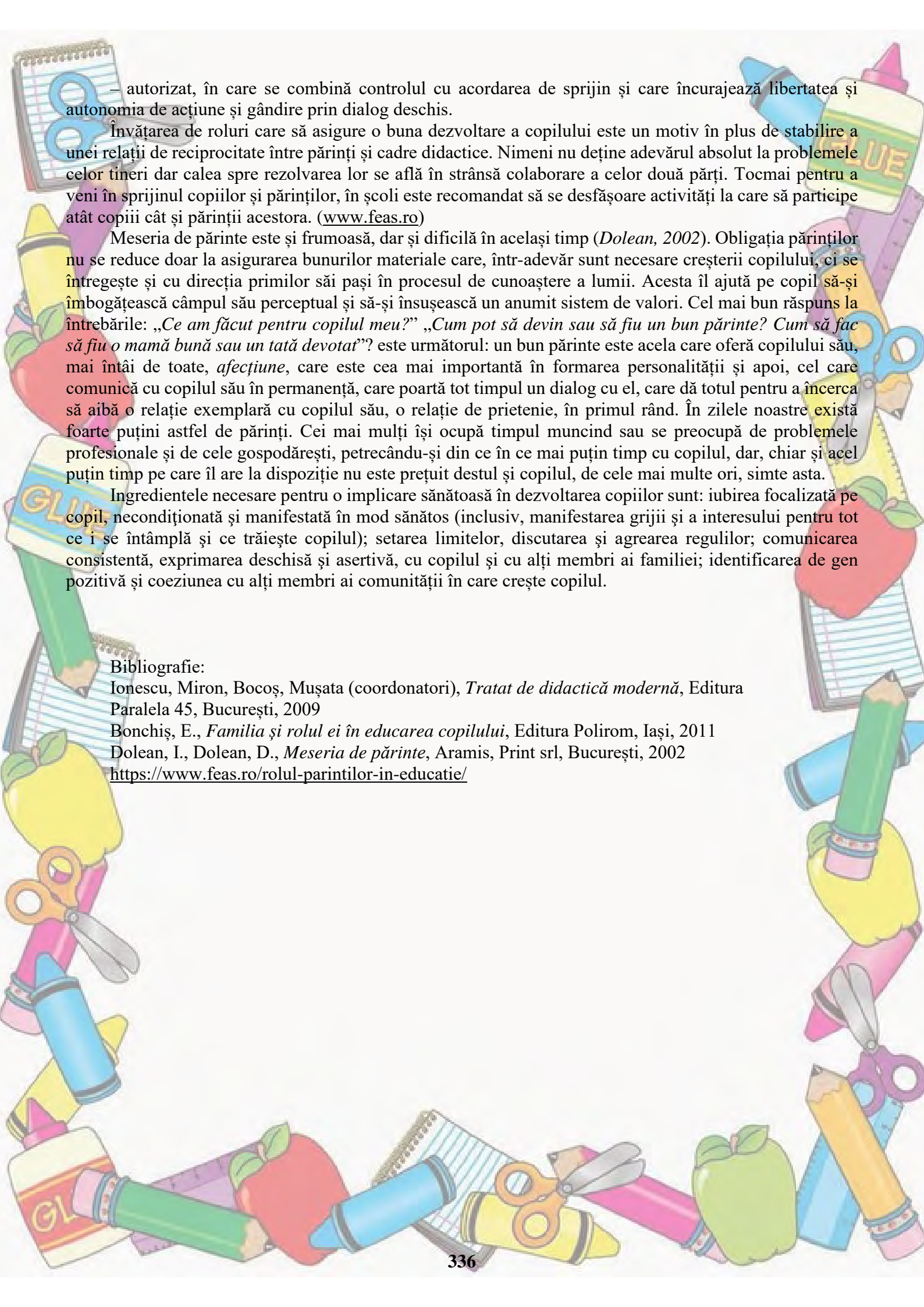
Procesul de învățare este așadar împărțit între părinți și educatori. Părintele are și rolul de a asigura un climat emoțional atât de necesar în procesul de învățare. Intervin adesea probleme care dezechilibrează procesul educațional. Christenson identifica două tipuri de probleme care pot apărea- cele legate de structură și cele de natură psihologică. Cele de structură se referă la timpul limitat pentru comunicare, lipsa unei rutine în comunicare, contactul limitat pentru a construi încrederea în relația familie- școală, comunicarea doar în momente de criză etc. Problemele de natură psihologică se referă la rezistența parțială de a construi și intensifica o relație sănătoasă. Înțelegerea greșită a diferențelor dintre perspectiva părintelui și cea a profesorului în ceea ce privește performanța copilului, lipsa de încredere- de-o parte și de alta- pentru a crește capacitatea de învățare a copilului, limitarea perspectivelor folosite sau empatizare cu cealaltă persoană. (Christenson, 2002, apud Bonchiș, 2011).

Noile orientări educative, adaptate nevoilor pieței, sunt un mister pentru mulți părinți iar consilierea și orientarea profesională pot oferi răspunsurile necesare copiilor și părinților deopotrivă. În sensul acesta comunicarea joacă un rol esențial ce poate hotărî parcursul viitor. Implicarea părinților în dezvoltarea copiilor pe termen lung trebuie făcută cu multă responsabilitate și în deplină conștiință de cauză a situației.

Succesul relației părinte-copil presupune un parteneriat real, o comunicare eficientă, și un mod adecvat de lucru în echipă. Este nevoie permanent de acțiune, de interacțiune, de adaptare, de schimbare și de disponibilitate către dialog între cele două părți. Efortul pe care îl depun părinții în acest sens este mai important decât prezența altor factori cum ar fi cei materiali. Lipsa dialogului părinte-copil este resimțită de către majoritatea cadrelor didactice, după momentul integrării copilului în colectivul școlar; cu greu se pot stabili relații bazate pe încredere și respect în activitatea școlară dacă acest gen de relație nu este cultivat în mediul familial așa cum se întâmplă în majoritatea cazurilor.

Există câteva modele ale relațiilor părinte-copil în care se reflectă gradul de angajare, sprijinul, timpul sau receptivitatea părinților în activitățile copiilor:

- permisiv, caracterizat de un control scăzut al activității copiilor și prin urmare de lipsa unor norme sau reguli de conduită;
- autoritar, ce impune reguli și norme rigide dar care nu oferă nici un fel de susținere;

– autorizat, în care se combină controlul cu acordarea de sprijin și care încurajează libertatea și autonomia de acțiune și gândire prin dialog deschis.

Învățarea de roluri care să asigure o buna dezvoltare a copilului este un motiv în plus de stabilire a unei relații de reciprocitate între părinți și cadre didactice. Nimeni nu deține adevărul absolut la problemele celor tineri dar calea spre rezolvarea lor se află în strânsă colaborare a celor două părți. Tocmai pentru a veni în sprijinul copiilor și părinților, în școli este recomandat să se desfășoare activități la care să participe atât copiii cât și părinții acestora. (www.feas.ro)

Meseria de părinte este și frumoasă, dar și dificilă în același timp (Dolean, 2002). Obligația părinților nu se reduce doar la asigurarea bunurilor materiale care, într-adevăr sunt necesare creșterii copilului, ci se întregeste și cu direcția primilor săi pași în procesul de cunoaștere a lumii. Acesta îl ajută pe copil să-și îmbogățească câmpul său perceptual și să-și însușească un anumit sistem de valori. Cel mai bun răspuns la întrebările: „Ce am făcut pentru copilul meu?” „Cum pot să devin sau să fiu un bun părinte? Cum să fac să fiu o mamă bună sau un tată devotat?” este următorul: un bun părinte este acela care oferă copilului său, mai întâi de toate, *afecțiune*, care este cea mai importantă în formarea personalității și apoi, cel care comunică cu copilul său în permanență, care poartă tot timpul un dialog cu el, care dă totul pentru a încerca să aibă o relație exemplară cu copilul său, o relație de prietenie, în primul rând. În zilele noastre există foarte puțini astfel de părinți. Cei mai mulți își ocupă timpul muncind sau se preocupă de problemele profesionale și de cele gospodărești, petrecându-și din ce în ce mai puțin timp cu copilul, dar, chiar și acel puțin timp pe care îl are la dispoziție nu este prețuit destul și copilul, de cele mai multe ori, simte asta.

Ingredientele necesare pentru o implicare sănătoasă în dezvoltarea copiilor sunt: iubirea focalizată pe copil, necondiționată și manifestată în mod sănătos (inclusiv, manifestarea griji și a interesului pentru tot ce i se întâmplă și ce trăiește copilul); setarea limitelor, discutarea și agrearea regulilor; comunicarea consistentă, exprimarea deschisă și asertivă, cu copilul și cu alți membri ai familiei; identificarea de gen pozitivă și coeziunea cu alți membri ai comunității în care crește copilul.

Bibliografie:

Ionescu, Miron, Bocoș, Mușata (coordonatori), *Tratat de didactică modernă*, Editura Paralela 45, București, 2009

Bonchiș, E., *Familia și rolul ei în educarea copilului*, Editura Polirom, Iași, 2011

Dolean, I., Dolean, D., *Meseria de părinte*, Aramis, Print srl, București, 2002

<https://www.feas.ro/rolul-parintilor-in-educatie/>

STUDIU DE SPECIALITATE

FORME DE COLABORARE ȘCOALĂ – FAMILIE

PROF. ÎNV. PRIMAR BOGASIERU COSMINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 4 LUGOJ, TIMIȘ

Școala și familia sunt cei doi poli de rezistență ai educației, care contribuie prin mijloace specifice la formarea tineretului.

Familia este prima școală a copilului. Ea este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân, uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral - spiritual al acestuia.

Familia ocupă un loc aparte în sistemul instituțional al educației. Acțiunea ei pe întreaga perioadă a dezvoltării include și toate laturile formării personalității. Ea reprezintă unul din mediile de socializare și educare din cele mai complete datorită posibilităților ce le are de a-l introduce pe copil în cele mai variabile situații și de a acționa asupra lui prin cele mai complexe și firești mijloace.

Formele de colaborare a cadrelor didactice cu părinții elevilor au izvorât din necesitatea stabilirii unor legături organizate, sistematice între cei doi factori și sistemul de educație. Dintre acestea amintim:

a) *Ședințele cu părinții*

Scopul ședințelor cu părinții este de a asigura legătura cadrelor didactice cu părinții elevilor, în diferite etape ale anului școlar și astfel se pot lua măsuri comune pentru bunul mers al procesului instructiv-educativ.

Spre deosebire de alte forme de colaborare cu familia (vizite, consultații), ședințele, prin prezența simultană în școală a unui număr mai mare de părinți, dau posibilitatea schimbului de experiență, a confruntării opiniilor și căutării unor soluții viabile pentru practica muncii educative a părinților. Ele se axează pe o tematică precisă, corespunzătoare problemelor educative ale clasei sau ale școlii.

Cu toate aceste argumente care demonstrează puternica valoare a ședințelor cu părinții, în practica școlii apar uneori aspecte deficitare în organizarea și desfășurarea lor, făcând să scadă astfel efectele bune care ar putea decurge pentru activitatea școlii și a familiei.

Tematica ședințelor cu părinții poate viza organizarea activității școlii cu familia în ceea ce privește analiza muncii instructiv-educative a clasei de elevi, a evoluției fiecărui copil în microclimatul social al grupului clasei și al școlii, precum și inițierea părinților în stimularea dezvoltării personalității copiilor lor.

Reușita primei adunări cu părinții influențează în mare măsură modul în care vor răspunde ulterior familiile elevilor la chemările școlii.

Prin contactul dintre familiile elevilor dintr-o clasă, se determină unificarea atitudinilor și a acțiunilor educative ale părinților, înfripirea unor relații de colaborare între aceștia și exercitarea unei mai corecte influențe educative benefice.

Este demn de menționat că ședințele, ca formă colectivă de activitate cu familia, au avut un rol însemnat nu numai pentru rezolvarea problemelor comune tuturor elevilor, ci și pentru cele specifice anumitor elevi. Faptul este explicabil prin contribuția ședințelor la ridicarea nivelului pedagogic al părinților, la îmbunătățirea condițiilor de activitate educativă în școală și în familie.

b) *Lectoratul pedagogic*

Este forma cea mai reușită de a dezbate în fața părinților probleme de educație a copilului în familie și școală. Activitatea se desfășoară după un grafic întocmit la începutul anului școlar, cu o tematică bine precizată. În funcție de problemele care se discută, la lectorate se pot invita specialiști în diferite domenii: un jurist, un medic, un polițist, un pompier, un preot, un inginer, un economist, un patron al unei firme etc. Pentru aprofundarea unei teme educative puse în discuție, se pot aplica celor prezenți chestionare pe care să le completeze acasă, reflectând în liniște asupra răspunsurilor solicitate, urmând ca în interval de o săptămână să fie trimise la școală, prin elevi. Prin evaluarea răspunsurilor date de părinți la unele

chestionare ne putem da seama cât de mult este implicată familia în sprijinirea școlii pentru educația copiilor. Carențele depistate pot fi corijate sau prevenite, iar aspectele pozitive pot fi popularizate.

La lectoratele pedagogice cu părinții pot participa alături de părinți și copiii lor.

c) Vizitele efectuate de cadrele didactice la părinții elevilor

Specificul acestei forme de colaborare între școală și familie îl constituie contactul nemijlocit al cadrelor didactice cu condițiile concrete de viață și educație ale copilului în familie. Se știe cât de mult diferă uneori imaginea pe care o avem despre un elev în școală, de cea formată cu prilejul surprinderii lui, chiar într-un singur moment, acasă, printre ai săi. Ar fi deci greșit să atribuim unui elev anumite trăsături, numai pe baza a ceea ce surprinde la el în școală, fără a-l vedea și acasă, în familie.

S-a observat că elevii manifestă un atașament sporit față de învățător, sunt mai apropiați și mai disciplinați după vizitarea familiei lor de către învățător. Ei se comportă ca și cum ar fi contractat noi obligații, în afara celor școlare, obligații ce decurg tocmai din faptul că se consideră mai legați de învățător.

De fiecare dată când se efectuează o vizită la domiciliul unui elev se notează în caiet data, ce probleme și cu cine s-au discutat. Constatările și măsurile stabilite de comun acord cu părinții pentru îndreptarea situației școlare sau a conduitei greșite se notează succint. Iată de ce, cu toată greutatea de a cuprinde în planul de vizite pe toți elevii clasei și chiar de a programa repetarea vizitelor când este nevoie, se impune acordarea unei atenții deosebite acestei legături cu părinții.

e) Consultațiile acordate părinților

Aceste consultații au multe puncte comune cu vizitele. Conținutul lor este, în linii mari, același - discutarea unor probleme ivite în legătură cu anumiți elevi, care necesită soluții imediate. Ele se programează o dată pe săptămână, iar convorbirile decurg, de obicei, numai între învățător și părinte. Sunt deopotrivă utile cadrelor didactice și părinților. Pentru primii, reprezintă o cale operativă, directă de lucru cu părinții, potrivită pentru rezolvarea problemelor speciale ale unor elevi, iar pentru părinți o posibilitate de contact organizat cu cadrele didactice, un sprijin competent, la îndemână, în intervalul dintre adunările lunare.

Alte forme de colaborare cu familia sunt scrisorile și însemnările pe carnetul de elev. Scrisorile sunt necesare ca mijloc operativ, comod, în condițiile când cadrele didactice nu au posibilitatea unor întâlniri directe cu părinții elevilor. În special pentru elevii din primele clase, însemnările învățătorului sunt un bun ghid, care servește familiei pentru cunoașterea exigențelor școlii, a aprecierilor asupra pregătirii elevului. Părinții vor fi atenționați să urmărească însemnările din caietele copiilor și să reacționeze ca atare prin mijloace și soluții în consens cu cele solicitate de școală.

Factorul decisiv în succesul școlar îl reprezintă raportarea corectă a realității în existența activității comune familie - școală. Sunt necesare sisteme complexe de dezvoltare a responsabilităților individuale și colective, în concordanță deplină cu preocupările, interesele, deprinderile și aptitudinile fiecărui copil.

Procesul de colaborare cu părinții asigură atingerea scopului educațional. Pornind de la necesitatea cunoașterii sociopsihopedagogică a copilului, școala impune colaborarea cu familia sub diferite aspecte. Urmărind aspectele comune, speciale și diferențiate pe care viața de elev o prezintă, părinții pot completa, sprijini și dezvolta personalitatea copilului cu o singură condiție - colaborarea cu școala.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cucuș, Constantin – Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 2002 ;
2. Nicola, Ioan – Tratat de pedagogie școlară, Ed. Aramis, București, 2003 ;
3. Șoitu, Laurențiu – Pedagogia comunicării, Institutul European, Iași, 2001.

PARENTS AND TEACHERS WORKING TOGETHER

PROF. ANA ALIS BOGHEAN,
COLEGIUL TEHNIC “ION CREANGĂ” TG. NEAMȚ

Parents and teachers share the responsibility to help children learn, improve and meet educational goals. The importance of parents and teachers working together and the benefits of this partnership are, undoubtedly, some of the factors which contribute to students becoming successful at school.

How can parents help? What can teachers do, besides teaching, in order to help students become responsible adults? What causes students' success or failure? - These are some of the questions I have been trying to answer since I started working as a teacher.

Parents are the first educators and role models of their children. They have the most significant impact on their children's education and perception of the world, on their learning and achieving success in further life; therefore, we cannot deny parents' potential to foster positive attitudes and behaviour towards school.

As research has shown, children who are constantly guided and supported by their families are more likely to be and remain connected to school activities and academic performance. As a teacher, I have had many opportunities to meet different types of students and different personalities, needs, aspirations, hopes, beliefs and students striving to build a better future for themselves. Unfortunately, I have also witnessed some other students' failure. That is why I have tried to understand the factors which cause success or lack of it. There are numerous studies that have reached the same conclusion: the more parents are interested in their children's academic performance and receiving high quality education, the more motivated students are to succeed. There have also been debates whether students do better at school as a result of their parents' income, social status or educational background. It is an undeniable fact that all of these are significant. However, they are not enough. My experience as a teacher has shown me that success must not be related only to these aspects, since children will always do better at school when their families create a home environment which encourages learning and improvement and make sure that children are given all the support they need to approach school tasks.

On the other hand, teachers guide and monitor their students' progress and continue the education every child has received at home. From this point of view, their duty does not include only sharing particular, specialized information but also providing their students with endless learning experience, in which every student is regarded as a unique individual, with different needs, interests, learning styles and abilities. The role of the teacher, not only of the one who teaches English, has been thoroughly and beautifully explained by Alan Maley in his poem, as follows:

“What do you do?

I am a teacher.

What do you teach?

People.

What do you teach them?

English.

You mean grammar, verbs, nouns, pronunciation, conjugation, articles and particles, negatives and interrogatives?

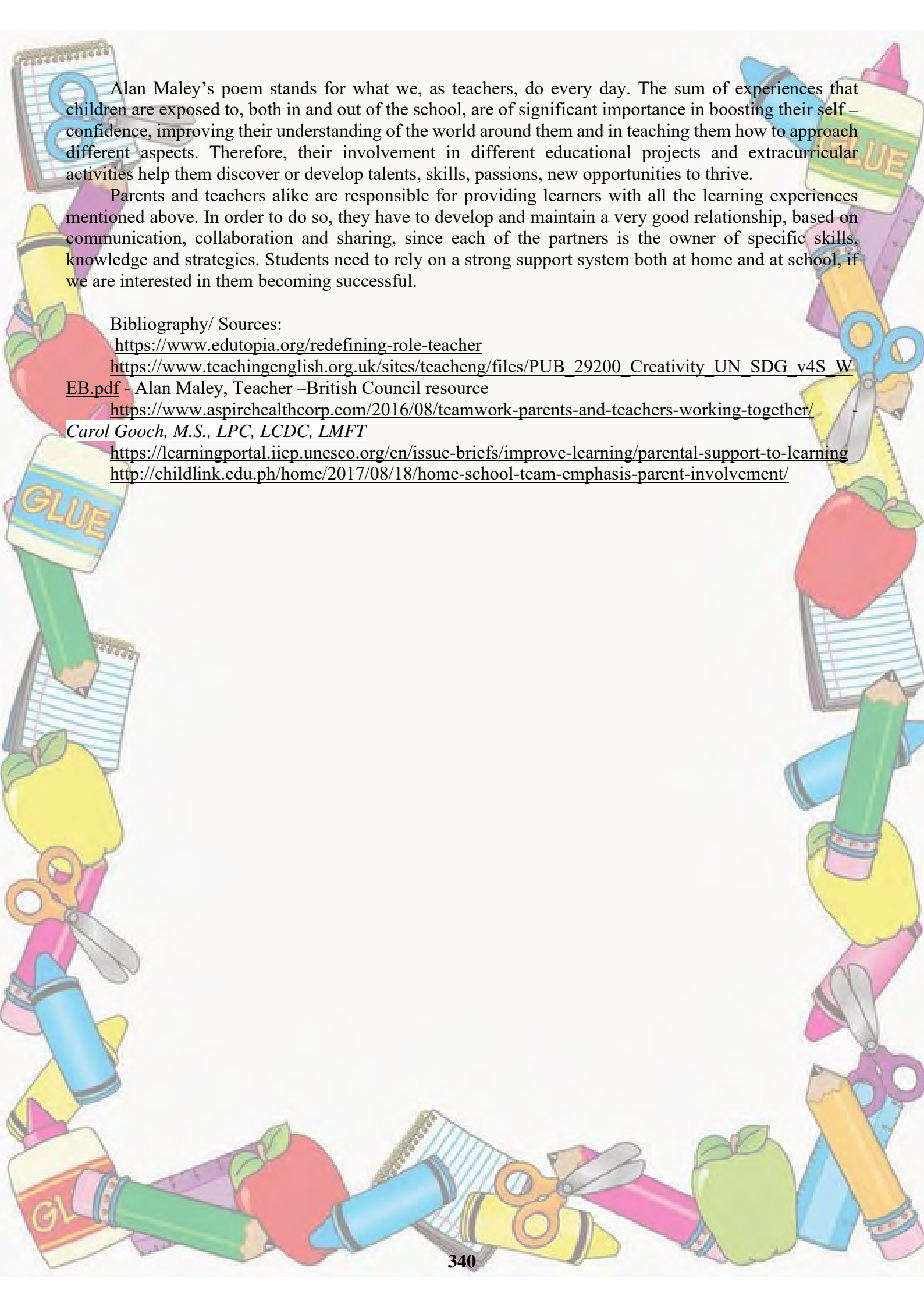
That too.....

What do you mean “that too”?

Well, I also try to teach them how to think and feel – show them inspiration, aspiration, cooperation, participation, consolation, innovation,

.... help them think about globalization, exploitation, confrontation, incarceration, discrimination, degradation, subjugation.....

...how inequality brings poverty, how intolerance brings violence, how need is denied by greed, how thinking and feeling can bring about healing...” (Alan Maley, “Teacher”)

Alan Maley's poem stands for what we, as teachers, do every day. The sum of experiences that children are exposed to, both in and out of the school, are of significant importance in boosting their self-confidence, improving their understanding of the world around them and in teaching them how to approach different aspects. Therefore, their involvement in different educational projects and extracurricular activities help them discover or develop talents, skills, passions, new opportunities to thrive.

Parents and teachers alike are responsible for providing learners with all the learning experiences mentioned above. In order to do so, they have to develop and maintain a very good relationship, based on communication, collaboration and sharing, since each of the partners is the owner of specific skills, knowledge and strategies. Students need to rely on a strong support system both at home and at school, if we are interested in them becoming successful.

Bibliography/ Sources:

<https://www.edutopia.org/redefining-role-teacher>

https://www.teachingenglish.org.uk/sites/teacheng/files/PUB_29200_Creativity_UN_SDG_v4S_WEB.pdf - Alan Maley, Teacher –British Council resource

<https://www.aspirehealthcorp.com/2016/08/teamwork-parents-and-teachers-working-together/>
Carol Gooch, M.S., LPC, LCDC, LMFT

<https://learningportal.iiep.unesco.org/en/issue-briefs/improve-learning/parental-support-to-learning>

<http://childlink.edu.ph/home/2017/08/18/home-school-team-emphasis-parent-involvement/>

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

PROF . BOGHEZ PAULA IRINA,
GRADINITA “ALICE” , BUCUREȘTI , SECTOR 2

“Trebuie sa te duci la scoala. Trebuie. Trebuie sa te duci la liceu. Trebuie sa-ti iei o diploma. Pentru ca educatia este singurul lucru pe care nimeni nu-l va putea lua inapoi de la tine. Iar asta merita aceasta investitie.” (Michelle Obama.)

Creșterea unui copil înseamna o mare responsabilitate pentru părinți în societatea de astăzi. Într-o perioadă în care pericolele la tot pasul parca pândesc sănătatea, educația și dezvoltarea psihică a prichindeilor, mămicile și tăticii au realizat că devine vitală supravegherea celor mici atât acasă, la grădiniță sau la locurile de joacă din parc.

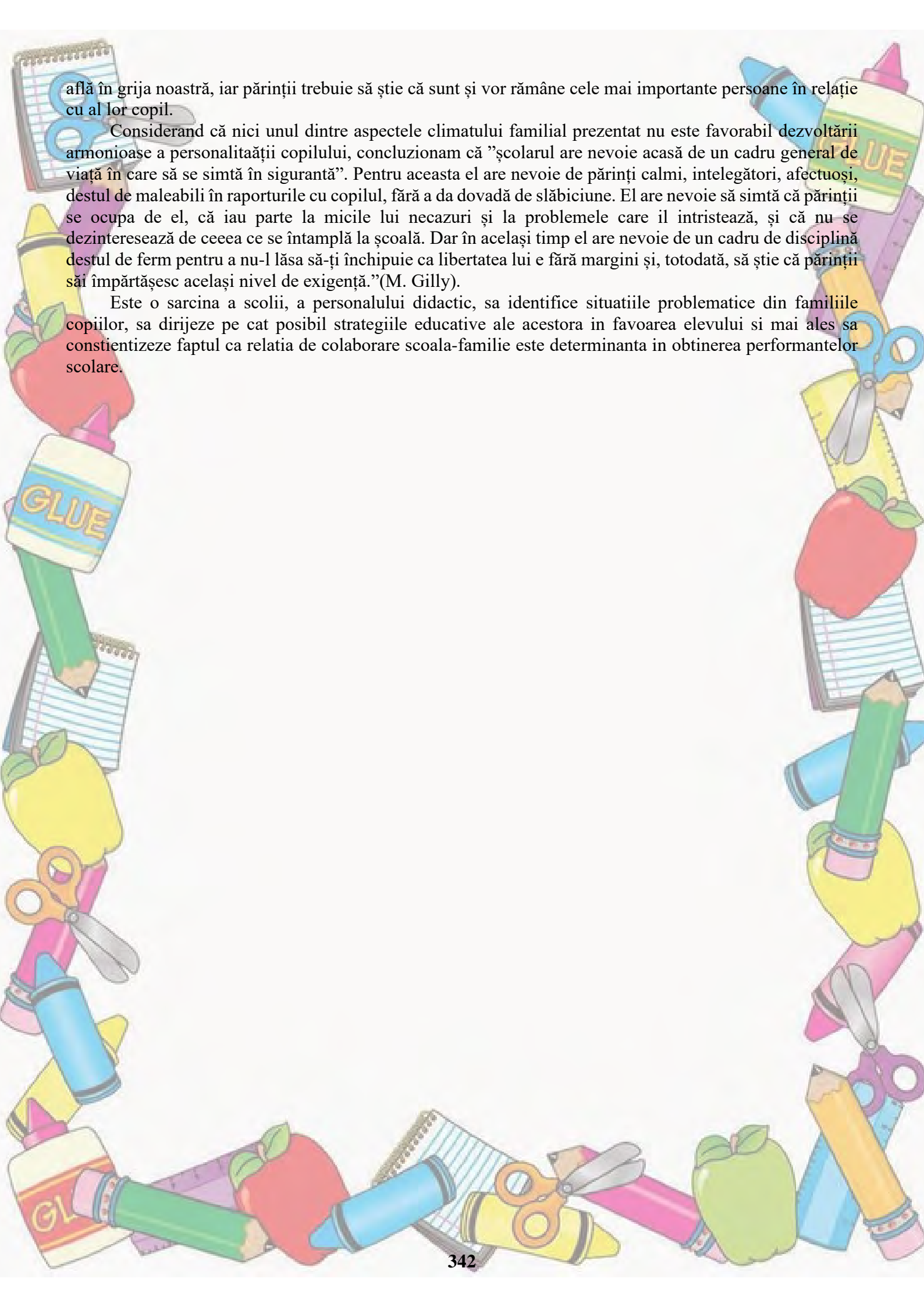
Influențele educative pe care familia le exercita asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de parinți pe care copiii le preiau prin imitație și învățare-precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale (“cei sapte ani de acasa”) constituie primul model social cu o influență hotaratoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin constientizate, determină în mare măsura dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare a le copiilor, comportamentul lor sociomoral.

Trebuie să menționăm că strategiile educaționale utilizate de unii părinți, chiar dacă sunt bine intenționate, chiar dacă au avut efecte pozitive în anumite cazuri particulare, nu duc întodeauna la obținerea unui optim educațional, care sa favorizeze dezvoltarea personalității. Cazurile particulare, exemplificarile ocazionale, nu pot fi întotdeauna utile. Ceea ce într-o familie a avut efecte deosebit de eficiente, în alta poate determina efecte contrării. Identificarea aspectelor particulare ale mediului educațional din familie dupa niște parametri unici, precum și cunoasterea consecintelor unui anumit comportament al părinților, contribuie la explicarea unor comportamente negative ale elevilor. Necunoscând suficient urmările educative, fiind convinși ca ceea ce fac este spre binele copilului, unii părinți si chiar educatori, se afla în fața unei situații oarecum paradoxale, pe de o parte, eforturile susținute, interesul manifestat pentru copil, etc și , pe de alta parte, rezultatele efective obținute, sub așteptări.

Copiii sunt unici, cu particularități diferite determinate de caracteristicile lor subiective-individuale și de apartenența lor la un spațiu și o identitate socio-culturală. Fiecare este purtătorul unor particularități, răspunsuri personale la solicitările mediului.

Părinții au nevoie să cunoască cine și cum îi poate sprijini în eforturile sale de îngrijire, creștere și educare a copilului. Indiferent de tipul de servicii care răspunde nevoilor familiei și copilului, este foarte important pentru dezvoltarea copilului relația partenerială dintre educatori, ca profesioniști care își derulează activitatea în acel serviciu, și părintele copilului.

Statutul familiei ca prim educator al copilului reprezintă un factor important în stabilirea parteneriatului între serviciile de educație timpurie și familie. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește și de aceea este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia în spațiul în care se află copilul separat de părinții săi. Eforturile depuse de părinți și educatori trebuie să se bazeze pe un schimb bogat de informații, pe experiențe și pe colaborare în asigurarea celor mai bune condiții de creștere și dezvoltare ale copiilor. Părinții trebuie sa regăsească un sprijin în serviciul de educație timpurie, să se simtă responsabili și responsabilizați pentru a colabora cu educatorii și a participa la orice activități realizate împreună cu și pentru copii. Părintele trebuie să se simtă respectat și recunoscut de educator în interacțiunea cu acesta pentru a putea permite transferul afectiv fără a se deresponsabiliza în raport cu îngrijirea, creșterea și educarea copilului. Această responsabilitate durează chiar și în momentele de separare, când copilul se

afli în grija noastră, iar părinții trebuie să știe că sunt și vor rămâne cele mai importante persoane în relație cu al lor copil.

Considerand că nici unul dintre aspectele climatului familial prezentat nu este favorabil dezvoltării armonioase a personalității copilului, concluzionam că ”școlarul are nevoie acasă de un cadru general de viață în care să se simtă în siguranță”. Pentru aceasta el are nevoie de părinți calmi, intelegători, afectuoși, destul de maleabili în raporturile cu copilul, fără a da dovadă de slăbiciune. El are nevoie să simtă că părinții se ocupa de el, că iau parte la micile lui neazuri și la problemele care il intristează, și că nu se dezinterează de ceea ce se întâmplă la școală. Dar în același timp el are nevoie de un cadru de disciplină destul de ferm pentru a nu-l lăsa să-ți închipuie ca libertatea lui e fără margini și, totodată, să știe că părinții săi împărtășesc același nivel de exigență.”(M. Gilly).

Este o sarcina a scolii, a personalului didactic, sa identifice situatiile problematice din familiile copiilor, sa dirijeze pe cat posibil strategiile educative ale acestora in favoarea elevului si mai ales sa constientizeze faptul ca relatia de colaborare scoala-familie este determinanta in obtinerea performantelor scolare.

FAMILIA, FACTOR IMPORTANT ȘI DE RĂSPUNDERE AL EDUCAȚIEI

PROF. ÎNV. PRIMAR BOGHIU LEONTINA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION CREANGĂ”, BACĂU

Motto: „Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor.”

Familia are un rol important în educația copiilor, în dezvoltarea lor ca indivizi, le oferă protecție, afecțiune, inițierea în viața socială devenind un model pentru imitare și identificare, exercitând contro lprin autoritatea sa. În familie ne naștem, ne conturăm și ne corectăm trăsăturile de personalitate, primim o multitudine de modele, fiind ajutați să ne integrăm cât mai ușor în societate. Implicarea familiei în viața copilului are o puternică influență atât în adaptarea școlară, cât și în reușita și obținerea de performanțe școlare. Când părinții se implică în educația copiilor lor, aceștia obțin rezultate bune, tratează școala cu mai multă seriozitate, demonstrează atitudini și comportamente pozitive și au șanse mai mari de reușită în viață.

În familie, individul învață primele lucruri elementare, necesare existenței sale, precum vorbirea, mersul, hrănirea, exprimarea sentimentelor, abilitatea de socializare și multe altele. Familia construiește temelia pentru edificiul personalității și cât de trainic va fi acest edificiu depinde numai și numai de calitatea acestei temelii.

Funcția educativă a familiei constă în pregătirea copilului pentru viață deoarece oferă cadrul cel mai potrivit pentru formarea principalelor deprinderi, pentru transmiterea principalelor cunoștințe și formarea primelor principii de viață.

Școala trebuie să cunoască valorile educative transmise de familiei, pentru a ști pe ce se bazează. Deși copilul merge la școală, rolul familiei nu se încheie, ci continuă, sarcinile școlii și cele ale familiei, atât în materie de educație, cât și în materie de instrucție, se împletesc și se sprijină reciproc.

Calmul, răbdarea, dorința de a-l ajuta efectiv pe copil și nu adoptarea celei mai comode soluții, actele de bunăvoință, de simpatie reprezintă atitudinile care trezesc încrederea copilului, îl reconfortează , îl fac să se simtă în siguranță, dar mai ales îl determină să răspundă încrederii pe care i-o acordă părintele.

O altă funcție importantă a familiei este socializarea copilului, deoarece familia constituie mediul cel mai propice pentru educarea acestuia, într-o perioadă în care este cel mai susceptibil de a fi influențat. Căldura și afecțiunea arătate de părinți și legăturile informale stabile cu aceștia reprezintă stimulente puternice pentru formarea deprinderilor și aptitudinilor copilului, pentru dobândirea capacităților sale de integrare socială adecvată.

Punerea bazelor personalității în cadrul familiei este determinată de necesitatea copilului de a se atașa afectiv de persoana adultă. Adultul de care este atașat emoțional, devine pentru el un model, pe care îl imită. Aceste roluri sunt structurate diferit de la individ la individ.

Dintr-un mediu bine protejat, unde s-a format până la naștere, copilul trece într-o lume pe care va trebui să învețe s-o cunoască pe măsură ce se va integra în ea. Climatul familial oferă copiilor condiția dezvoltării lor firești. La căldura dragostei părintești copiii înfloresc nu numai în planul vieții afective, dar și sub raportul dezvoltării fizice și intelectuale.

Lipsa de supraveghere, dezinteresul, indiferența față de ceea ce gândește copilul este o altă mare greșeală educativă, care duce adesea la pierderea lui de sub control, acesta devenind un copil-problemă din punct de vedere social. În cadrul unei familii echilibrate copilul are drepturi și obligații egale. Ei trebuie să aibă relații de reciprocitate și de egalitate cu frații și cu surorile sale, să se simtă egal în familie. Practic, familia joacă rolul unui laborator în care copilului i se oferă oportunitatea de a-și găsi locul și de a se obișnui cu situația în care se află.

Deși școala aduce un important aport informațional copilului și are un rol esențial în educația acestuia, pilonul principal în formarea lui rămâne familia. Ideal ar fi să existe o continuitate între școală și familie, astfel încât cele două să ofere copilului un mediu echilibrat în care să se dezvolte.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ - DIN SUFLET PENTRU MAMA

BOGYA KRISZTINA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 PERICEI

Cei „șapte ani de acasă” reprezintă eticheta cu care copilul pleacă în lume, „zestrea” care îl însoțește toată viața. Familia este mediu în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Mama este un înger păzitor al fiecăruia. Mama este ființa căreia îi suntem datori cu un respect profund. Mama este raza de soare care va lumina oricând copilul va avea nevoie. Sufletul mamei va fi mereu curat și cald. Mama a fost alături de noi la primii pași făcuți în viață, ne-a fost alături la bine și la rău, și nu în ultimul rând, ea ne-a călăuzit pașii spre un drum în viață. Mama pentru este un anotimp și un cântec dulce.

Mamă! Ce cuvânt înălțător! Primul nostru cuvânt! Ce sentiment de dragoste ne învăluie sufletul și un chip sfânt ne apare în fața ochilor atunci când îl rostim! O privire caldă și ocrotitoare ne urmărește fiecare pas al vieții, făcând-o astfel sigura pentru noi, să sorbim fără grijă din pântecul ei fermecat, cu sufletul împăcat și cu siguranță ca orice greșeala va fi imediat îndreptată.

Atunci când ne simțim nesiguri, când ne este frică și nu avem lângă noi ajutor de nădejde, când ne este foame, când ne este frig, când simțim nevoia ca cineva să ne îngrijească rănilor sufletești și trupești, când avem nevoie de ocrotire și de iubire, când suntem singuri, și ne este teamă, vrem ca lângă noi să se afle mama să ne ocrotească, și să ne ofere ceea ce nu mai ea poate în modul cel mai sincer și cel mai curat: dragostea. Orice frunza se află ocrotită în copacul ei, orice rază dorește să știe că soarele o are în grijă, cum orice copil își dorește mama alături.

Mama este ființa căreia îi suntem datori cu un respect profund, căreia îi mulțumim pentru faptul că ne-a adus pe lume și că alături de Dumnezeu a contribuit la existența noastră, dându-ne cel mai frumos cadou pe care îl putem primi, cu inima deschisă: viața. Tot ceea ce avem și tot ceea ce vom avea, viitorul, prezentul și trecutul îl datorăm mamei, celui mai bun prieten pe care îl avem alături în clipe grele.

Primul zâmbet, primul pas, primul cuvânt, o carte de povesti frumoase, copilăria cu toate tainele ei sunt strâns legate de aceeași persoană care descrie cu ajutorul cuvintelor pare ireală. Orice copil, orice fiu vede în mama lui o ființă măreață, fără de păcat, puternică precum o stâncă în marea învolburată și totuși, în același timp, o fire blândă, o zână ce a coborât din tărâmul basmelor pentru a fi alături de noi.

Ce copil orfan nu își dorește ca în luna martie, luna femeilor, fetelor, dar în special al mamelor, să aibă pe cine să iubească, să aibă cui să-i spună, „la mulți ani!”, să-i dea un măștișor făcut de mânuțele lui. Așa ca noi, în bucuria noastră, în luna martie trebuie să ne amintim și de acei copii care nu pot spune mama nimănui, și nu pot simți iubirea ce o poate oferi această ființă.

Ce-ar trebui să învețe copilul în cei șapte ani de-acasă?

Putem să-l învățăm să împartă jucăriile cu alții, să doneze, să fie tolerant.

Răbdarea: când îl învățăm pe copil să aștepte liniștit, să amâne satisfacerea unei plăceri, să își urmeze scopul cu perseverență.

Bunățatea: exemplul văzut în familie, în parte datorită firii lui sensibile, a fost să nu râdă niciodată de nimeni, să se poarte frumos cu copiii, mai ales față de cei cu nevoi speciale, să nu râdă, ci să poarte de grijă.

Să nu invidieze: cunoașteți adulți care reușesc să aibă o relație omenească cu cineva doar atunci când este mai prejos decât ei? Altfel, sunt roși de invidie. Noi, ca părinți, trebuie să fim cu luare aminte, să nu comparăm, să nu încurajăm excesiv spiritul de competiție. Cel mic e bine să învețe că își este suficient sieși exact așa cum este, iar darurile și avantajele altora nu-i vor știrbi din calitățile lui.

Bună cuviință: este una dintre lecțiile de la sine-înțelese pentru cei șapte ani de-acasă. Însă doar o mamă vă poate spune cât de dificil e ea de predat, cât de multă consecvență îi trebuie să îi predai copilului bune maniere, respect pentru oameni și bunurile lor și o purtare frumoasă în public. Din nou, pilda comportamentului părinților va vorbi mai mult decât o mie de cuvinte.

Să nu își urmărească doar propriul interes: de obicei ne învățăm copiii să facă orice ca să le fie bine, iar un astfel de sfat pare ciudat. Atunci când îl învățăm pe cel mic să vadă și folosul celuilalt, să lucreze în echipă, să se bucure de binele celui de lângă el, într-un cuvânt, să fie altruist și empatic, i-am dat un dar neprețuit pentru toată viața! L-am învățat să semene sămânță de prieten!

Autocontrolul: este una dintre cele mai prețioase lecții. Ce bine-ar fi dacă toți am reuși să ne-o însușim.

O gândire optimistă : iată încă o lecție care se prinde din „zbor”. Când în casă plutește optimismul, copilul va învăța să gândească pozitiv prin imitație. Reversul e valabil. Dacă ne lăsăm măcinați de gânduri rele, dacă suntem permanent îngrijorați și sumbri, la fel va deveni și puiul nostru în timp.

Lecțiile acestea le-am găsit scrise într-o carte veche, o scrisoare adresată Corintenilor, iar rândurile reprezintă o descriere a iubirii.

Lecția esențială a celor șapte ani de-acasă este să îi învățăm pe copii ce e dragostea, dar pentru asta e nevoie de o viață întreagă.

IBLIOGRAFIE :

„Cei șapte ani de acasă”-Codul bunelor maniere pentru copii, autor: M. Gîgă, Editura Coresi, București, 1999;

Revista învățământul preșcolar, nr.3-4/2008, MECT, București

Revista învățământul preșcolar, nr.3-4/2011, MECT, București

<https://totuldespremamme.ro/copilul-tau/educatie/lectiile-esentiale-ale-celor-sapte-ani-de-acasa>

<https://brainly.ro/tema/3644877>

<https://www.referatele.com/referate/romana/online51/Eseu---mama-referatele-com.php>

[https://timtim-timy.ro/sites/all/themes/timtimtimy/pdf/Simpozion_2016-](https://timtim-timy.ro/sites/all/themes/timtimtimy/pdf/Simpozion_2016-2017/diverse/Articole/56.pdf)

[2017/diverse/Articole/56.pdf](https://timtim-timy.ro/sites/all/themes/timtimtimy/pdf/Simpozion_2016-2017/diverse/Articole/56.pdf)

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ÎN ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR LILIANA- CORNELIA BOIȚIU

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 21 VICENȚIU BABEȘ TIMIȘOARA

Educația este un demers aplicabil doar la specia umană, este o acțiune conștientă, deliberată ce se realizează în perspectiva unui model de personalitate umană.

Educația organizată se realizează prin instituții specializate, cea mai importantă dintre ele fiind școala.

Cadrul social în care educația este la ea acasă, este și rămâne școala. Din această instituție își iau zborul spre viața adultă toți tinerii unei societăți. Școala este instituția creată în mod special pentru educarea copiilor, în acord cu o societate dinamică, mereu în schimbare, misiunea ei fiind aceea de a forma adulți cultivați, competenți, responsabili, creativi, adaptabili la schimbare și autonomi. Școala este locul unde se întâlnesc dimensiunile importante ale socio-umanului (economicul, axiologicul, socialul, politicul, personalitatea, rolurile individuale). Educația școlară, trebuie așadar să fie o prioritate a societăților civilizate.

Constituția României din 1991 și Legea Educației Naționale din 2011 arată că învățământul românesc este prioritate națională, învățământ care este întemeiat pe tradiții umaniste, pe valorile democrației și pe aspirațiile societății românești.

Școala facilitează dezvoltarea capacităților, aptitudinilor și a atitudinilor necesare pentru inserția tinerilor în societate. Ea urmărește formarea unui tip de personalitate solicitat de condițiile prezente și de perspectivă ale societății. Mediul școlar îl obligă pe elev să respecte reguli de conviețuire, transmise prin învățare sau educație, pentru a beneficia de integrare socială.

Școala, ca instituție specializată are un rol important în educarea copiilor. Responsabil de calitatea educației în școală este profesorul. Acesta are o mare misiune. El trebuie să îl învețe pe copil să învețe, să selecteze informațiile, să își dezvolte propriile stiluri de gândire, să se angajeze în practica reflecției și a acțiunii, să se conducă, să se orienteze, să comunice ușor, să se organizeze în raport cu sarcinile instruirii, să își stabilească responsabilități în grupul clasei. Mai mult, profesorul pregătește copilul de azi ca individ ce-și va desfășura activitatea socială mâine. El este nevoit să se adapteze permanent în relațiile cu elevii, să fie mai mult un îndrumător, un ghid, decât un conducător.

Educația în școală îl introduce pe copil în tainele muncii intelectuale organizate, îi oferă acestuia posibilitatea de a formaliza cunoștințele, plecând de la achiziții și practici ce rezultă din acțiune.

Instituția familială are și ea certe funcții educative, realizând actul educațional constant, dar nu prin acțiuni explicit educaționale. Familia este punctul de sprijin cel mai important al educației făcute în școală, o parte din influențele sale educative ținând seama de educația realizată în afara clasei. Acțiunile incluse în familie au o mare flexibilitate și vin în întâmpinarea intereselor copilului.

Familia este primul loc unde copilul este educat. Aici copilul este învățat să meargă, să vorbească, să socializeze cu membrii familiei, să își formeze deprinderi de comportare civilizată, atitudini față de alți copii. Primele impresii, informații despre lume și viață, despre fenomene din natură și din societate, copilul le are din familie. În mediul familial copilul își formează primele reprezentări și dobândește experiențe morale.

Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului. Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive din familie, deoarece la această vârstă rolul exemplului are cea mai mare influență asupra dezvoltării psiho-sociale a copilului.

În concluzie, atât școala, cât și familia au o contribuție majoră la formarea și dezvoltarea copilului.

Bibliografie:

P. Golu, M.Zlate, E.Verza, *Psihologia copilului*, ED.P.București, 1991.

CAUZELE ABANDONULUI ȘCOLAR

PROF. BOJIN NICOLETA-MARIA

LICEUL TEHNOLOGIC „DACIA” CARANSEBES

Reușitele și nereușitele școlare sunt laturi complementare, polare (pozitiv – negativ) ale unui și aceluiași fenomen – “rezultatul” activității. Abordarea procesului de învățământ prin prisma eficienței sale face necesară definirea acestor două concepte: succes/insucces școlar. Succesul și insuccesul școlar pot fi definite pe baza relației existente între nivelul dezvoltării psihofizice ale elevului și solicitările obiective ce i se adresează în procesul de învățământ. Astfel succesul școlar (reușita la învățătură) indică concordanța stabilită între solicitări și nivelul dezvoltării psihofizice a elevului, iar insuccesul (eșecul, nereușita, rămânerea în urmă la învățătură, abandonul școlar) este un indice al discordanței între cei doi poli. Este necesar un proces de ajustare reciprocă între cei doi factori în aprecierea insuccesului școlar: elevul să fie ajutat să cunoască în termeni cât mai clari ce înseamnă în fond a rămâne în urmă la învățătură, să i se prezinte, cu alte cuvinte, acele incompetente intelectuale și deprinderi greșite care nu asigură o înțelegere și o folosire adecvată (eficientă) a informațiilor; iar profesorul să facă efortul de a cunoaște lumea subiectivă a elevului, îndeosebi: sensul pe care acesta îl dă cunoașterii și reușitei școlare; nivelul de aspirații și de expectanțe în raport cu sine; interesul privind formarea sa profesională viitoare; criteriile pe care le folosește în aprecierea rezultatelor sale școlare, în absența acestui feed-back informațional, responsabilitatea producerii și amplificării eșecului școlar va fi mereu pasată de la profesor la elev, ca o minge de volei care, neputând să rămână suspendată deasupra plasei, va cădea, până la urmă, de o parte sau alta a terenului de joc. Abandonul școlar presupune părăsirea școlii obligatorii înaintea terminării ei, renunțarea la studiu deliberat sau forțată de anumite împrejurări.

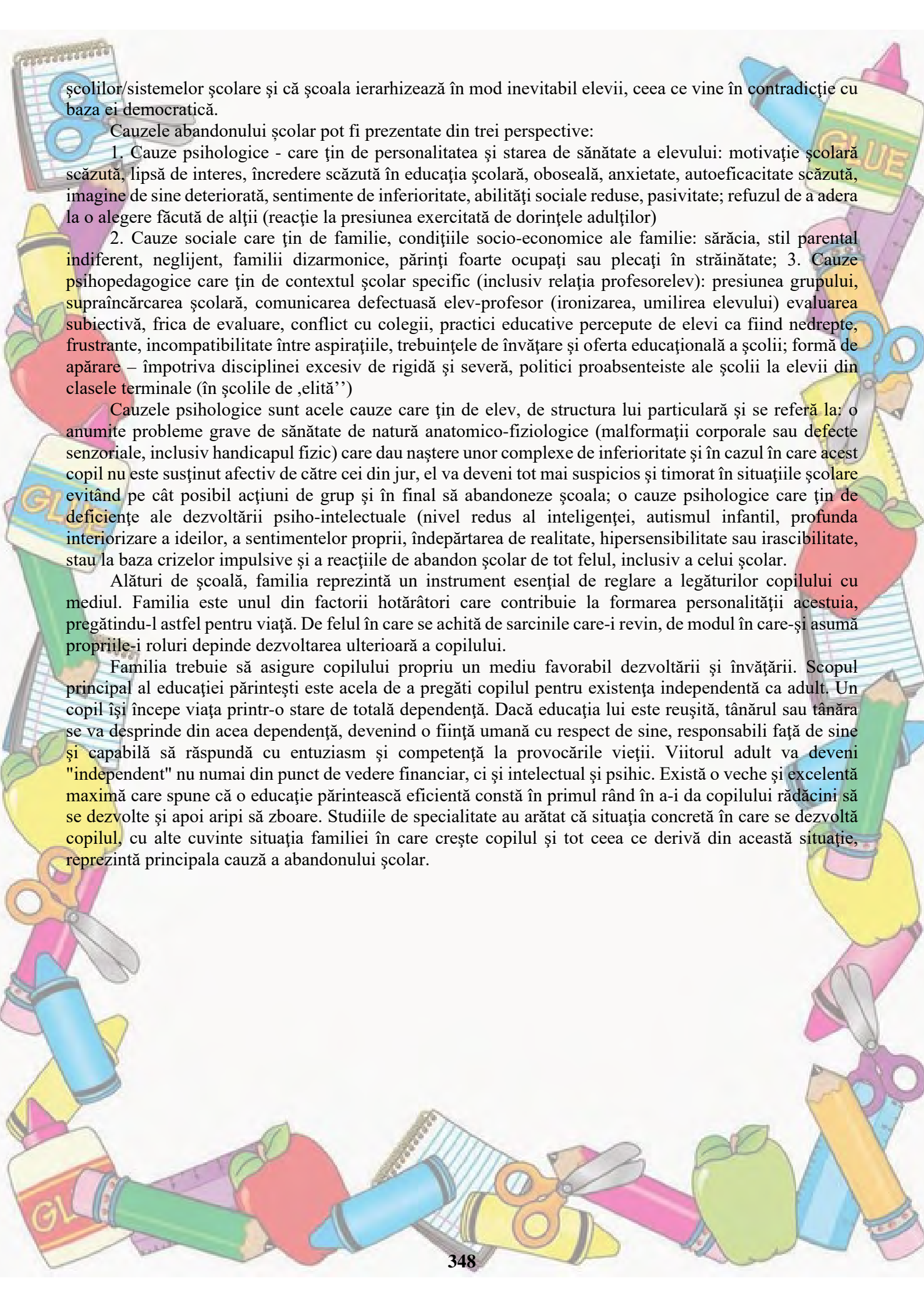
Din punct de vedere economic, abandonul școlar reprezintă un indicator al eficienței sistemului școlar; cu cât indicele este mai mic, cu atât sistemul școlar este mai eficient. Cercetările realizate în deceniile șapte și opt referitor la abandonul școlar pot fi grupate în trei mari categorii, corespunzătoare perspectivelor de abordare / interpretare: 1. abordarea psihosocială a urmărit să demonstreze că aceia care abandonează școala diferă de cei care își finalizează studiile în ceea ce privește unul sau mai multe atribute psihosociale sau trăsături de personalitate; numeroase studii de această factură au investigat rolul motivației, inteligenței, imaginii de sine și agresivității în decizia de-a abandona școala. 2. perspectiva interacționistă interpretează abandonul ca pe o consecință a interacțiunii dintre caracteristicile individuale ale elevilor și cele ale mediului educațional, în care se includ ceilalți actori sociali (profesori, colegi) și variabilele ale programelor educative.

Factorii care au un impact deosebit asupra menținerii elevilor în școală sunt cei legați de sănătate și obligațiile profesionale și familiale. Literatura de specialitate contemporană consemnează două perspective explicative ale abandonului școlar:

a) Concepția școlii dominante sau tradiționale plasează întreaga responsabilitate a abandonului școlar asupra elevilor și operează cu termenul de drop-out, care sugerează că decizia de a abandona școala, independentă și definitivă, îi aparține individului.

b) Cea de-a doua concepție îi vede pe cei care abandonează școala ca pe niște excluși, pornind de la premisa că un număr mare de elevi sunt „expulzați” din școală din cauza experiențelor traumatizante de eșec și frustrare trăite în mediul școlar. Termenul cu care operează această abordare este push-out, responsabilitatea pentru abandonul școlar fiind plasată la nivelul instituției școlare.

Teoria excluderii interpretează variabilele conexe statutului școlar, determinat de performanțele școlare ale elevilor, ca fiind simptomele și nu cauzele directe ale abandonului școlar; numeroase studii de specialitate au demonstrat că inegalitățile economice, politice, structura socială, precum și unele practici școlare cum ar fi exmatricularea sau eliminarea din școală pe perioade determinate de timp urmăresc descurajarea, stigmatizarea și excluderea elevilor. Atât concepția școlii tradiționale, cât și teoria excluderii recunosc faptul că o anumită rată a eșecului, factor cauzal în abandon, există în majoritatea

școlilor/sistemelor școlare și că școala ierarhizează în mod inevitabil elevii, ceea ce vine în contradicție cu baza ei democratică.

Cauzele abandonului școlar pot fi prezentate din trei perspective:

1. Cauze psihologice - care țin de personalitatea și starea de sănătate a elevului: motivație școlară scăzută, lipsă de interes, încredere scăzută în educația școlară, oboseală, anxietate, autoeficacitate scăzută, imagine de sine deteriorată, sentimente de inferioritate, abilități sociale reduse, pasivitate; refuzul de a adera la o alegere făcută de alții (reacție la presiunea exercitată de dorințele adulților)

2. Cauze sociale care țin de familie, condițiile socio-economice ale familie: sărăcia, stil parental indiferent, neglijent, familii dizarmonice, părinți foarte ocupați sau plecați în străinătate; 3. Cauze psihopedagogice care țin de contextul școlar specific (inclusiv relația profesorelev): presiunea grupului, supraîncărcarea școlară, comunicarea defectuasă elev-profesor (ironizarea, umilirea elevului) evaluarea subiectivă, frica de evaluare, conflict cu colegii, practici educative percepute de elevi ca fiind nedrepte, frustrante, incompatibilitate între aspirațiile, trebuințele de învățare și oferta educațională a școlii; formă de apărare – împotriva disciplinei excesiv de rigidă și severă, politici proabsenteiste ale școlii la elevii din clasele terminale (în școlile de „elită”)

Cauzele psihologice sunt acele cauze care țin de elev, de structura lui particulară și se referă la: o anumite probleme grave de sănătate de natură anatomico-fiziologice (malformații corporale sau defecte senzoriale, inclusiv handicapul fizic) care dau naștere unor complexe de inferioritate și în cazul în care acest copil nu este susținut afectiv de către cei din jur, el va deveni tot mai suspicios și timorat în situațiile școlare evitând pe cât posibil acțiuni de grup și în final să abandoneze școala; o cauze psihologice care țin de deficiențe ale dezvoltării psiho-intelectuale (nivel redus al inteligenței, autismul infantil, profunda interiorizare a ideilor, a sentimentelor proprii, îndepărtarea de realitate, hipersensibilitate sau irascibilitate, stau la baza crizelor impulsive și a reacțiile de abandon școlar de tot felul, inclusiv a celui școlar.

Alături de școală, familia reprezintă un instrument esențial de reglare a legăturilor copilului cu mediul. Familia este unul din factorii hotărâtori care contribuie la formarea personalității acestuia, pregătindu-l astfel pentru viață. De felul în care se achită de sarcinile care-i revin, de modul în care și asumă propriile-i roluri depinde dezvoltarea ulterioară a copilului.

Familia trebuie să asigure copilului propriu un mediu favorabil dezvoltării și învățării. Scopul principal al educației părintești este acela de a pregăti copilul pentru existența independentă ca adult. Un copil își începe viața printr-o stare de totală dependență. Dacă educația lui este reușită, tânărul sau tânăra se va desprinde din acea dependență, devenind o ființă umană cu respect de sine, responsabili față de sine și capabilă să răspundă cu entuziasm și competență la provocările vieții. Viitorul adult va deveni "independent" nu numai din punct de vedere financiar, ci și intelectual și psihic. Există o veche și excelentă maximă care spune că o educație părintească eficientă constă în primul rând în a-i da copilului rădăcini să se dezvolte și apoi aripi să zboare. Studiile de specialitate au arătat că situația concretă în care se dezvoltă copilul, cu alte cuvinte situația familiei în care crește copilul și tot ceea ce derivă din această situație, reprezintă principala cauză a abandonului școlar.

ROLUL PARINTILOR SI AL SCOLII IN EDUCATIA COPILOR

PROF. INV. PRESCOLAR:BOLOS NADIA-MARIA

SCOALA GIMNAZIALA NUSENI / GRADINITA MALIN

Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente
Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ. Este nevoie a se dezvolta un nou concept care să întărească schimbarea în relațiile școală-familie. Acest concept este parteneriatul educațional.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. Acesta presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

Parteneriatul educațional se realizează între:

- instituțiile educației: familie, școală și comunitate;
- agenții educaționali: copil, părinți, profesori, specialiști în rezolvarea unor probleme educaționale ;
- membrii ai comunității cu influență asupra creșterii, educării și dezvoltării copilului (medici, factori de decizie, reprezentanți ai bisericii, ai poliției);
- influențele educative exercitate la anumite momente asupra copilului;
- programele de creștere, îngrijire și educare a copilului.

Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea , părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament : respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „ cei șapte ani de acasă ”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație . Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toti cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute . Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații . Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul

decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare eficientă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală. Colaborarea și cooperarea părinților cu școala sunt eficiente ambilor factori. Dacă ne referim la optimizarea comunicării între profesori și părinți, se iau în calcul:

- calitatea celor doi poli ai colaborării (profesori și părinți);
- percepțiile fiecăruia;
- atitudinile care îi caracterizează;
- caracteristicile instituției școlare;
- caracteristicile familiei;
- modul de comunicare.

Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivații, dintre care enumerăm: părinții își cunosc copiii și doresc să îi descopere ca elevi, părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor. Forme de colaborare a părinților cu școala:

- prezența la ședințe și lectorate;
- asistarea elevilor în efectuarea temelor;
- participarea la activități culturale-artistice și sportive;
- organizarea unor expoziții, serbări, excursii;
- organizarea unui colț verde în școală;
- atragerea unor fonduri pentru școală;
- susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

O comunicare optimă învățător/ diriginte/ familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Factori care favorizează comunicarea:

- transmiterea informațiilor de către învățător/ diriginte într-o formă accesibilă părinților;
- evitarea analizării critice sau blamării părintelui;
- mediul ambiant de discuție să fie plăcut;
- capacitatea învățătorului de a mobiliza părinții să comunice și să le asculte problemele;
- evitarea subiectelor care privesc elevii problemă, se fac discuții individuale cu aceștia;
- rezolvarea problemelor copiilor, implicarea în găsirea unor soluții;
- sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

Există două teorii importante privind relația școală- familie: teoria profesionalismului și teoria schimbului. Teoria profesionalismului consideră ca un element esențial serviciul făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, având drept criterii competența, un cod de etică profesională. Teoria schimbului consideră acțiunea umană în funcție de un câștig personal, un salariu asigurat, o competiție restrânsă. Cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece: părinții sunt parteneri ai școlii, eficacitatea învățământului poate fi ameliorată prin cooperarea între școală și familie, părinții sunt responsabili legali de educația copiilor. Atât părinții, cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste, corectitudine) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Asadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă, din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să

conștienți zeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor. Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli pentru copilul lor. Dar, de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai sursele greșelilor lor deoarece acestea nu țin loc de competență.

Greșelile părinților decurg uneori și din prea mare dragoste pe care o poartă copiilor. De aceea, între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare. Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest de mers.

Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și îl pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să îl susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze. Școala este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății.

Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale.

Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Ora de dirigenție este cea în care ne putem apleca asupra acestei laturi. În această oră se urmărește valorificarea abilităților de interrelaționare, de asumare a responsabilității, de descoperire a propriilor aspirații spre formarea școlară și profesională.

Se accentuează azi ideea de a sprijini părinții și nu de a-i substitui. Se identifică tot mai clar ideea unor intervenții asupra familiei și deci, în primul rând, asupra părinților pentru a-i ajuta, forma și susține în sarcinile lor educative.

„Niciodată familia nu a fost mai solicitată și rolul său nu a fost niciodată atât de mare ca azi” – Boutin și Daring, 1994.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – Educația părinților. Strategii și programe, E.D.P., București, 1997;
2. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002;
3. Nica I., Țopa L. – Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, E.D.P., București, 1974;
4. Stoian M. – Abecedarul părinților, E.D.P., București, 1972.

STUDIU DE SPECIALITATE ȘCOLARUL MIC-ÎNTRE ȘCOALĂ ȘI FAMILIE

**PROF. ÎNV. PRIMAR BOMBICĂ ANA-MARIA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "IOAN MOGA", SAT DITEȘTI**

1. Argumentarea teoretică

Scoala și familia sunt cei doi poli principali care manifestă influență asupra școlarului mic. Acesta intră în mediul școlar purtând cu sine amprenta mediului din care face parte și care îi influențează în mod direct parcursul educațional.

Parteneriatul educațional, văzut ca formă de comunicare, cooperare și colaborare în beneficiul copilului, stabilit între familie și școală devine o necesitate pentru implementarea unui sistem performant de educație. Influențele pe care elevul le primește în familie îi dictează acestuia un anumit fel de a se comporta în societate și de a reacționa în situații inedite și diverse, iar școala are obligația de a stabili o strânsă legătură cu familia, tocmai pentru a putea cunoaște acești factori și pentru a putea preîntâmpina anumite comportamente inadecvate.

2. Obiective:

- Stabilirea măsurii în care părinții iau parte la rutina școlară zilnică a copilului (pregătirea ghiozdanului, pregătirea lecțiilor)
- Modul în care părinții au cunoștință de componenta socială pe care școala o implică
- Gradul de implicare al familiei în activitățile școlare și extrașcolare

3. Ipoteză

Incheierea unui parteneriat între școală și familiile copiilor duce la creșterea implicării și responsabilizării părinților în viața școlară a micuților și la mărirea performanțelor școlare.

4. Eșantionul

Pentru a putea verifica ipoteza, mi-am ales drept subiecți elevii clasei pregătitoare A și părinții acestora. Clasa este alcătuită din 21 de elevi, cu vârste omogene, de 6-7 ani, majoritatea copiilor provenind din familii închegate, un singur copil având tatăl decedat.

5. *Metodele* utilizate pentru obținerea informațiilor au fost chestionarul și experimentul. În cadrul unei întâlniri cu părinții, le-am distribuit acestora chestionarele vizând colectarea de informații privind implicarea lor în realitatea școlară a copilului. Întrebările au fost de tip grilă, doar ultima a presupus elaborarea unui răspuns din partea părintelui.

Pentru atingerea primului obiectiv, am conceput primele trei întrebări ale chestionarului. Astfel, 72% dintre părinți au afirmat că le-au stabilit copiilor un program zilnic organizat, care cuprinde perioade de învățare și momente de joacă și relaxare. 81% dintre ei le fac observație copiilor atunci când obțin rezultate școlare slabe, în timp ce restul de 19% le aplică acestora pedepse pentru a-i disciplina. În ceea ce privește implicarea în realizarea temelor, 60% îi asistă și le oferă ajutorul doar atunci când întâmpină dificultăți, 22% îi ajută constant, iar restul de 18% consideră că temele pentru acasă sunt sarcina exclusivă a copilului, nu a părintelui.

Pentru a stabili gradul în care părinții cunosc aspecte legate de viața socială a copiilor săi în cadrul mediului școlar, le-am conceput trei întrebări cu răspuns tip grilă. Prima întrebare a verificat dacă ei sunt la curent cu prietenii pe care fiul/fiica lor le-a legat. Astfel, 55% au declarat că îi cunosc toți prietenii, 34% cred că știu majoritatea amicilor, în timp ce 11% nu știu numele niciunui prieten de-al copilului lor. 75% sunt de părere că ar fi benefic ca prietenii legate în sala de clasă să continue și în viața zilnică, iar restul de 25% cred că sunt mai importanți prietenii cotidiani. La ultima întrebare, părinții au fost rugați să stabilească cât de prietenoși sunt copiii lor: 83% îi consideră foarte prietenoși, iar restul de 17% destul de prietenoși.

Ultimul obiectiv al studiului s-a concentrat pe analizarea gradului de implicare a părinților în activitățile școlare și extrașcolare ale copiilor lor. 87% dintre ei sunt de acord ca micuții să ia parte la

activități extrașcolare (excursii, vizite, proiecte), pe când 13% le consideră inutile. Totodată, 100% dintre părinți au fost de acord să colaboreze cu școala pentru interesul copilului lor. La ultima întrebare, părinții au avut de scris două aspecte pe care școala ar putea să le îmbunătățească pentru a-i atrage pe părinți de partea sa. Cele mai multe răspunsuri au făcut referire la baza materială, dar au existat și părinți care au considerat deficitar modul în care profesorii le comunică aspecte relevante legate de copilul lor.

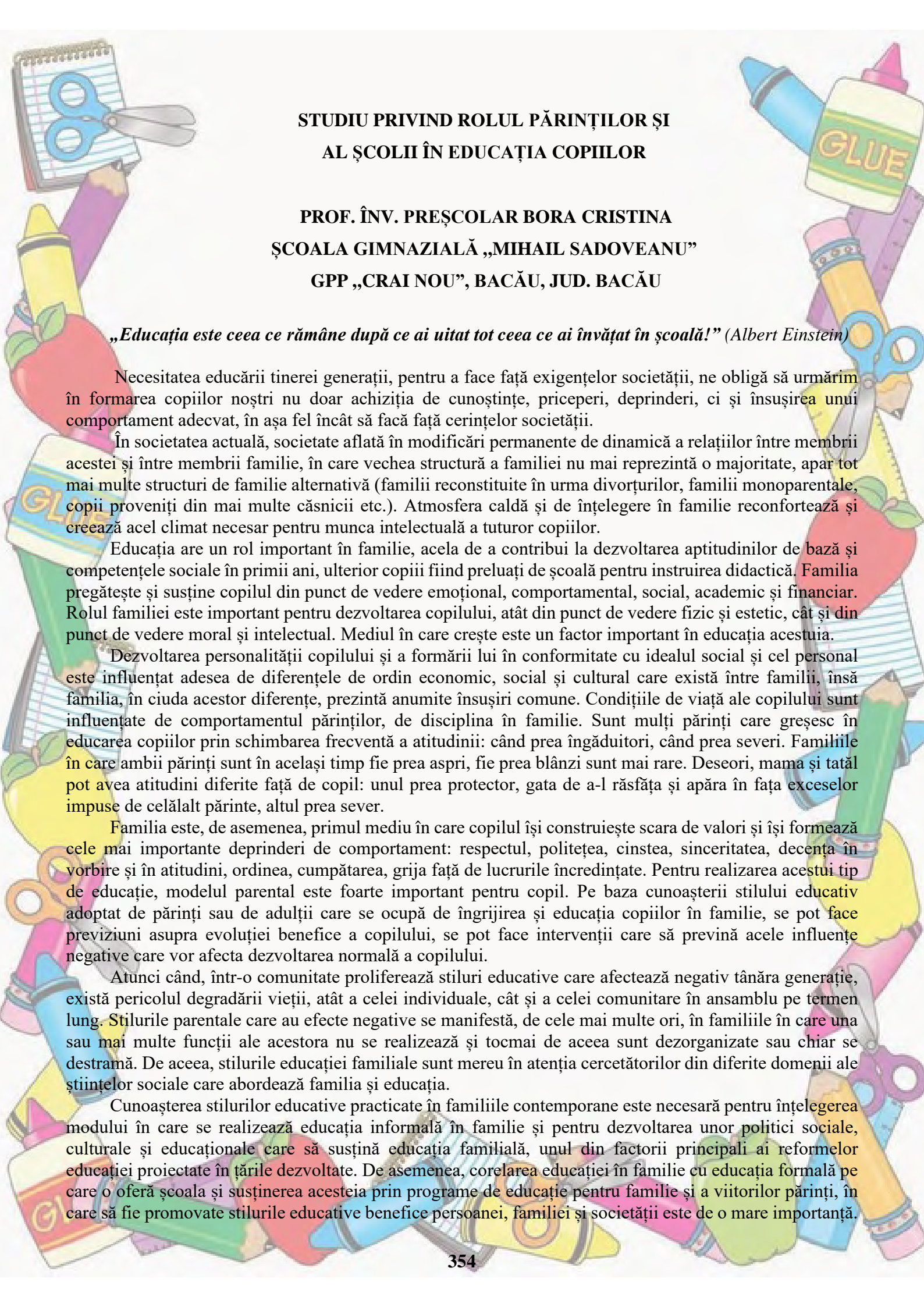
6. Concluzii

În urma colectării și interpretării datelor, pot afirma că familiile copiilor din clasa pregătitoare sunt conștiente de rolul important pe care îl au în stabilirea unui parcurs educațional favorabil pentru copiii lor. Majoritatea alocă timp pentru a-i asista la lecții pe cei mici cu scopul de a le crea acestora un debut școlar plin de succes. Studiul a relevat faptul că nu numai componenta cognitivă este importantă pentru părinți, dar și cea socio-afectivă. Majoritatea adulților chestionați se interesează și de preferințele și simpatiile care se creează în mediul școlar și încurajează continuarea acestora și în viața cotidiană.

Totodată, prezenta cercetare a scos la iveală faptul că părinți își doresc îmbunătățiri materiale ale instituției de învățământ frecventată de copilașii lor, dar că sunt dispuși să susțină, să sprijine și să implementeze proiecte, concursuri și alte activități extracurriculare necesare formării unei personalități armonioase la copiii lor. Parteneriatul familiei cu școala copilului prezintă multiple avantaje nu numai de ambele părți, dar mai ales pentru micul școlar.

Bibliografie:

1. Agabrian, M.; Milea, V. (2005), *Parteneriate școală-familie-comunitate*, Editura Institutul European, Iași
2. Vrășmaș, A.E. (2002), *Consilierea și educația părinților*, Editura S.C. Aramis Prinr S.R.L., București.

STUDIU PRIVIND ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR BORA CRISTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAIL SADOVEANU”
GPP „CRAI NOU”, BACĂU, JUD. BACĂU

„Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală!” (Albert Einstein)

Necesitatea educării tinerei generații, pentru a face față exigențelor societății, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noștri nu doar achiziția de cunoștințe, priceperi, deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat, în așa fel încât să facă față cerințelor societății.

În societatea actuală, societate aflată în modificări permanente de dinamică a relațiilor între membrii acesteia și între membrii familie, în care vechea structură a familiei nu mai reprezintă o majoritate, apar tot mai multe structuri de familie alternativă (familii reconstituite în urma divorțurilor, familii monoparentale, copii proveniți din mai multe căsnicii etc.). Atmosfera caldă și de înțelegere în familie reconfortează și creează acel climat necesar pentru munca intelectuală a tuturor copiilor.

Educația are un rol important în familie, acela de a contribui la dezvoltarea aptitudinilor de bază și competențele sociale în primii ani, ulterior copiii fiind preluați de școală pentru instruirea didactică. Familia pregătește și susține copilul din punct de vedere emoțional, comportamental, social, academic și financiar. Rolul familiei este important pentru dezvoltarea copilului, atât din punct de vedere fizic și estetic, cât și din punct de vedere moral și intelectual. Mediul în care crește este un factor important în educația acestuia.

Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal este influențat adesea de diferențele de ordin economic, social și cultural care există între familii, însă familia, în ciuda acestor diferențe, prezintă anumite însușiri comune. Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților, de disciplina în familie. Sunt mulți părinți care greșesc în educarea copiilor prin schimbarea frecventă a atitudinii: când prea îngăduitori, când prea severi. Familiile în care ambii părinți sunt în același timp fie prea aspri, fie prea blânzi sunt mai rare. Deseori, mama și tatăl pot avea atitudini diferite față de copil: unul prea protector, gata de a-l răsfăța și apăra în fața exceselor impuse de celălalt părinte, altul prea sever.

Familia este, de asemenea, primul mediu în care copilul își construiește scara de valori și își formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și în atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. Pentru realizarea acestui tip de educație, modelul parental este foarte important pentru copil. Pe baza cunoașterii stilului educativ adoptat de părinți sau de adulții care se ocupă de îngrijirea și educația copiilor în familie, se pot face previziuni asupra evoluției benefice a copilului, se pot face intervenții care să prevină acele influențe negative care vor afecta dezvoltarea normală a copilului.

Atunci când, într-o comunitate proliferază stiluri educative care afectează negativ tânăra generație, există pericolul degradării vieții, atât a celei individuale, cât și a celei comunitare în ansamblu pe termen lung. Stilurile parentale care au efecte negative se manifestă, de cele mai multe ori, în familiile în care una sau mai multe funcții ale acestora nu se realizează și tocmai de aceea sunt dezorganizate sau chiar se destramă. De aceea, stilurile educației familiale sunt mereu în atenția cercetătorilor din diferite domenii ale științelor sociale care abordează familia și educația.

Cunoașterea stilurilor educative practicate în familiile contemporane este necesară pentru înțelegerea modului în care se realizează educația informală în familie și pentru dezvoltarea unor politici sociale, culturale și educaționale care să susțină educația familială, unul din factorii principali ai reformelor educației proiectate în țările dezvoltate. De asemenea, corelarea educației în familie cu educația formală pe care o oferă școala și susținerea acesteia prin programe de educație pentru familie și a viitorilor părinți, în care să fie promovate stilurile educative benefice persoanei, familiei și societății este de o mare importanță.

De foarte multe ori, există tendința de a arunca pe umerii cadrului didactic, deci a școlii, imensa povară a educației, deoarece părinții susțin că educația se face la grădiniță/școală, în instituții abilitate și nu acasă, ceea ce este foarte greșit. Începerea frecventării primei verigi, dintr-un lanț imens, și anume a grădiniței este o tranziție semnificativă pentru cei mai mulți copii, deoarece se constituie startul pentru noi experiențe într-un mediu nou. Tocmai de aceea este de dorit ca, grădinița să fie sau să devină un mediu incluziv de învățare, iar părintele să vină în sprijinul cadrului didactic, să-l pregătească pentru intrarea în colectivitate. Un mediu incluziv favorabil va răspunde nevoilor individuale, va dezvolta respectul și imaginea de sine, va crește șansele de succes ale tuturor copiilor, va încuraja comunicarea deschisă și o socializare așteptată de cei doi parteneri educaționali: familia și școala.

Așadar, colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă privitor la tot ceea ce ține de orientarea copilului, ci înarmarea părinților cu toate problemele pe care le comportă această acțiune. Scopul creării acestor parteneriate este dorința comună de a ajuta copiii/elevii să obțină rezultate foarte bune în acumularea de cunoștințe, ca să poată reuși să pășească pe treptele superioare ale învățării și pentru pregătirea lor ca viitori adulți. Dacă cele două medii educaționale se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială.

Cercetările confirmă faptul că, indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri cu școala în educația copiilor lor, rezultatele determină performanța copiilor, o mai bună frecvență a școlii, reducerea ratei de abandon școlar și scăderea fenomenului delincvenței.

PROIECT DE PARTENERIAT EDUCAȚIONAL ȘCOALĂ-GRĂDINIȚĂ

PARTENERI –LICEUL TEORETIC TEIUS
INV. BORBELY ȘTEFANIA SIMONA
-GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL NR. 1 TEIUS
ED. LAZEA LAURETA MARIA

ARGUMENT:

Începând cu vârsta de patru ani se desfășoară procesul formării a noi și numeroase însușiri psihice, dintre care cele mai semnificative sunt cele legate de creșterea capacității simbolice a funcțiilor mentale imaginative și a celor de comunicare. Caracteristică este și creșterea gustului și a capacității de fabulație. Copilul folosește, acum, o vorbire mai bogată, are unele tendințe de a atrage atenția asupra lui fabulând, bravând. Aceasta este vârsta unei mari sensibilități față de influențele pozitive și negative ce se exercită asupra copilului, motiv pentru care această vârstă poate fi considerată ca o vârstă de cristalizare a viitoarei lui personalități.

Prin mobilizarea specială a activității psihice, dramatizarea devine o modalitate optimă și complexă de influențare formativă.

SCOPUL PROIECTULUI:

Dezvoltarea structurilor intelectual-creative, influențarea caracteristicilor comportamentale de bază, îmbogățirea reacțiilor afectiv-voliționale ale copilului.

OBIECTIVE :

- Să interacționeze cu membrii grupului conform cu normele impuse de specificul activității;
- Să-și îmbogățească reprezentările morale referitoare la trăsături pozitive și negative de caracter;
- să evalueze corectitudinea atitudinilor comportamentale ale personajelor și din viața reală, consecințele acestor comportamente;
- să creeze povești, să emită judecăți morale simple;
- să-și manifeste sensibilitatea și reacția emoțională față de evenimente cu semnificație pozitivă sau negativă prin dramatizări.

PERIOADA DE DERULARE: 15.09.2020-15.06.2021

RESURSE:

- Umane :preșcolari, școlari, cadre didactice, părinți
- Materiale: -hârtie colorată, adeziv, carioca, materiale textile etc.
- jucării, păpuși de mână, siluete reprezentând personaje din povești, accesorii pt. dramatizări

LOCUL DE DESFĂȘURARE :

Sala de clasa, respectiv sala de grupă (conform graficului activităților)

RESPONSABILITĂȚILE COORDONATORILOR:

- stabilirea tematicii, a formei de realizare, a orarului și a locului de desfășurare a activităților ;
- pregătirea materialelor și a mijloacelor didactice;
- organizarea și desfășurarea activităților conform graficului;
- evaluarea rezultatelor prin mijloace și manifestări specifice: expoziții, portofolii, spectacole, concursuri.

LICEUL TEORETIC TEIUS
Director: Prof. Rusu Octavian
Inv. Borbely Simona

GRADINITA CU PROGRAM NORMAL „PRIETENIA”, TEIUS
Ed. Lazea Laureta Maria

**LICEUL TEORETIC BIBLIOTECA ORASULUI
TEIUS TEIUS**

PROIECT DE PARTENERIAT EDUCAȚIONAL
Secretul cărții

PARTENERI: LICEUL TEORETIC TEIUS

- Inv. Borbely Stefania Simona
- Ed. Lazea Laureta Maria
- BIBLIOTECA ORASULUI TEIUS

ARGUMENT:

Respectul pentru carte și gustul pentru lectură par a-și fi diminuat importanța și semnificația pentru tânără generație. Din păcate, accesul informatizat la cunoaștere prin maniera facilă în care se realizează, îndepărtează copilul de actul complex al cunoașterii prin lectură.

Acest aspect, dar și convingerea că gustul pentru lectură poate fi educat începând chiar de la vârsta preșcolară, ne-au determinat să inițiem acest parteneriat.

SCOPUL PROIECTULUI:

Educarea disponibilităților de receptare a creației literare, stimularea interesului pentru creația literară specifică vârstei, formarea deprinderilor de exprimare corectă, expresivă.

OBIECTIVE:

- Să înțeleagă importanța mesajului scris;
- să manipuleze cu grijă cartea;
- să cunoască elemente importante, distinctive, ale unei cărți (coperti, foi, pagini, titlu, autor, text scris, imagine, numerotarea paginilor);
- să comunice impresii despre cărți lecturate-audiate;
- să cunoască reguli de respectat în împrumutarea, lecturarea, returnarea cărților împrumutate de la bibliotecă;
- să selecteze în cărți ilustrate, reviste, dicționare informații pe o temă dată;
- să organizeze informația (imagini, text decupate) sub forma unor albume.

PERIOADA DE DERULARE: OCT. 2020- IUNIE 2021

RESURSE:

- Umane: cadre didactice, profesor documentarist, școlari, părinți;
- Materiale: publicații existente în inventarul Bibliotecii Orănești, cărți, reviste pentru copii, pliante, carioca, markere, planșe ce ilustrează povești etc.

LOCUL DE DESFĂȘURARE: sediul bibliotecii, sala de clasa, Casa de Cultura

RESPONSABILITĂȚILE COORDONATORILOR:

- stabilirea tematicii, a formei de realizare, a orarului și a locului de desfășurare;
- pregatirea materialelor și mijloacelor didactice;

-
- organizarea și desfășurarea activităților conform graficului;
 - evaluarea rezultatelor prin mijloace și manifestări specifice: expoziții, portofolii, spectacole, concursuri, albume.

PROGRAMUL ACTIVITĂȚILOR:

- Implicarea școlărilor în acțiuni cu impact emoțional asupra preșcolărilor- *Ziua mamei, Ziua copilului, Moș Nicolae;*
- Activități demonstrative, în general cu caracter practic sau artistico-plastic (la grupa mică și mijlocie), a căror desfășurare impune colaborarea școlar-preșcolar;
- Implicarea preșcolărilor în derularea unor manifestări festive (*1 Decembrie, 24 Ianuarie*) ce se desfășoară în școală;
- Antrenarea școlărilor și a preșcolărilor în acțiuni de protejare a mediului;
- Activități demonstrative interactive de evaluare a nivelului cognitiv și psiho-motor al preșcolărilor grupei mari pregătitoare, cu participarea școlărilor în calitate de membri ai juriului;
- Marcarea *Zilei Europei* prin acțiuni în parteneriat, ceea ce implică constituirea unor echipe mixte și distribuirea sarcinilor corespunzător vârstei și colaborarea eficientă pentru rezolvarea acestora.

LICEUL TEORETIC TEIUS

Inv. Borbely Ștefania Simona

GRADINITA CU PROGRAM NORMAL „PRIETENIA”, TEIUS

Ed. Lazea Laureta Maria

BIBLIOTECA ORASULUI TEIUS

Bibliotecar: Ciorbea Luminița

ȘCOALA NOASTRĂ, CASA NOASTRĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR BORCA CODRUȚA NORINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ANDREI ȘAGUNA” DEVA

În contextul schimbărilor locațiilor școlilor, datorate reabilitării acestora, am fost puși în situația de a organiza spațiul de învățare în spații care au nevoie de schimbări pe măsura necesităților și dorințelor noastre.

Astfel, am pus în practică un proiect intitulat „Școala noastră, casa noastră”, proiect desfășurat pe parcursul anului școlar 2021-2022, în parteneriat cu alte școli din Deva, implicând cadre didactice, personal auxiliar și nedidactic, părinți și copii în scopul creării unui mediu școlar adecvat și atractiv. De asemenea, avem în vedere cultivarea spiritului organizatoric al copiilor, a colaborării și capacităților de muncă în echipă, a simțului și gustului estetic, având în ultimă instanță drept scop schimbarea „feței” propriei școli, indiferent dacă este vorba de o locație veche sau nouă.

Scopul proiectului este de a forma o atitudine corectă față școală, cea de a doua casă, de a-i iniția pe școlari în proiectarea unui comportament responsabil față de spațiul școlar prin participarea la crearea acestuia. Am urmărit la copii dezvoltarea capacităților de comunicare și interrelaționare între elevii școlilor partenere, însușirea unor norme de comportament civilizate, stabilirea relațiilor de prietenie între copiii implicați în proiect, formarea deprinderilor de lucru în echipă și de cooperare.

Iată prima parte, cea legată de toamnă, a calendarului activităților educative.

CALENDARUL ACTIVITĂȚILOR EDUCATIVE

NR. CRT.	DATA	DENUMIREA ACTIVITĂȚII	LOC DE DESFĂȘURARE	PARTENERI COLABORATORI
1.	Sept. 2021	„Cu mic, cu mare, la mutare!” -mutarea mobilierului și materialelor din clase la noua locație	Locațiile noi ale Școlii Gimnaziale „Andrei Șaguna” Deva	Părinți, elevi, profesori, personal auxiliar și nedidactic
2.	Sept. 2021	„În perspectiva începerii școlii” -amenajarea claselor, a cancelariei și a holurilor școlilor	Locația fiecărei școli	Părinți, profesori, personal auxiliar și nedidactic
3.	Oct.-noi. 2021	„E toamnă iar...” -amenajarea spațiului exterior cu ornamente de toamnă	Curțile școlilor	Elevi, profesori, părinți

Pe holurile școlii,

în curte

sau în sala profesorală...

PROFESOR DEVOTAT - ELEVI ÎMPLINIȚI - PĂRINȚI FERICIȚI

PROFESOR ÎNV. PREȘ. PETRONELA DANIELA BORDEANU

GRĂDINIȚA 256, SECTOR 2, BUCUREȘTI

Școala este pentru elevii săi, profesorii sunt pentru a educa, învăța și sprijini elevii în cadrul școlii. Fiecare elev este unic și diferit unul față de altul. Fiecare elev are o poveste personală unică și o cultură dobândită acasă.

Scopul unui profesor calificat este să se asigure că fiecare elev în parte va atinge obiectivele stabilite în programa școlară. De multe ori profesorii trebuie să îi susțină la fel de mult și pe părinți. Într-un caz ideal, părinții și profesorii împart obiectivele educaționale stabilite pentru elev și mijloacele de a lucra prin acestea. O comunicare constructivă între părinte și profesor este cheia în obținerea unei asemenea interacțiuni pozitive.

Nu este suficient ca un părinte să își trimită cu conștiinciozitate copilul la școală în fiecare zi pentru ca aceasta să aibă succes. Implicarea părinților în educația copilului, la școală și acasă, are un impact semnificativ asupra succesului copilului și a vieții sale, în general. Conform cercetărilor, copiii unor părinți implicați: absentează mai rar; se comportă mai bine; au performanțe școlare mai bune; vor un nivel mai înalt de educație.

Întâlniți-vă cu profesorul pentru a discuta despre cum și când este nevoie de ajutorul dumneavoastră, în funcție și de interesele pe care le aveți. Oferiți-vă voluntar. Părinții pot: să ajute în sala de curs, să desfășoare activități individuale cu copiii, să ajute copiii cu nevoi educaționale speciale, să ajute desfășurarea activităților în diferite laboratoare, să însoțească elevii în excursii, să antreneze echipele de sport ale școlii, să vorbească elevilor despre cariera lor sau despre experiențele profesionale, să ajute la scrierea unor articole despre școală.

Părinții sunt modele pentru copil. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

O abordare sistemică a problemelor cu care se confruntă astăzi educația în lume nu poate trece cu vederea o componentă care, prin influențele ei directe și indirecte, are efecte pe termen lung și cu rol hotărâtor asupra evoluției copiilor. Această componentă asupra căreia se apleacă din ce în ce mai mult factorii de decizie din domeniul educației din numeroase sisteme de învățământ este educația părinților sau educația parentală, care înseamnă: informare și formare a părinților pentru educarea copilului; studiu al dezvoltării acestuia; evaluare și autoevaluare privind creșterea, dezvoltarea și educarea copilului.

Părinții și profesorii poartă, în egală măsură, răspundere pentru contribuția și efortul în construirea unei relații de bună colaborare în beneficiul copilului. Avantajele activității în parteneriat includ deci responsabilitatea comună în luarea deciziilor.

Pregătirea pentru școală presupune, alături de obținerea de către copii a unei stări de disponibilitate pentru activități de învățare de tip școlar, și familiarizarea cu caracteristicile și implicațiile statutului și rolului de elev. Trecerea de la grădiniță la școală este un pas important, deoarece, la grădiniță, copiii sînt încurajați să se simtă liber, se respectă plăcerea pentru ceea ce fac, pe cînd la școală sînt obiective mai precise, se impune respectarea programului și a cerințelor didactice.

Bibliografie:

Iucu R. – Managementul și gestiunea clasei de elevi, Ed Polirom 2000

M. Cerchez, E. Mateescu – Elemente de management școlar, Iasi 1995

Hameleine D.- „Profesori și elevi”, București, 1978;

Okon W.- „Personalitatea profesorului, în Didactică generală”, București, 1974.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. INV. PRESC. BORTĂ RALUCA ELENA

G.P.P. „BOBOCEI DIN MICRO III”, BUZAU

De expresia ”cei 7 ani de acasă” a auzit toată lumea și, în ultima perioadă este folosită tot mai des, în special în sens negativ. Dar contează sau nu educația primită acasă de un copil? Toată lumea spune că da, însă părinții sunt efectiv speriați de această responsabilitate, pentru că nu știu cum să procedeze pentru a-l crește corect pe cel mic. Înainte să intrați în panică, liniștiți-vă, nu sunteți singurii în situația asta. Rețineți doar că fiecare copil este unic, așa că trebuie să încercați să vă implicați în educația lui în așa fel încât să existe un echilibru între regulile de bun-simț care trebuie respectate și personalitatea celui mic. Specialiștii sunt cu toții de acord că educația de acasă este un process care nu se încheie niciodată, dar care trebuie să țină cont de etapele de dezvoltare ale copilului. Aceștia mai sunt de părere ca părinții, iar nu cadrele didactice ar trebui să fie cei care-i explică acestuia ce îi este permis sau nu să facă, să impună niște reguli clare și realiste care trebuie respectate, și care sunt consecințele nerespectării regulilor. Și, dacă vă doriți să reușiți, este important ca ambii părinți să fie consecvenți în educarea celui mic. De asemenea, aveți grijă să nu cădeți și în cealaltă extremă și să fiți prea dur și să taxați exemplat și greșelile involuntare. Cuvântul după care trebuie să vă ghidați în educația celui mic este ”echilibru” și cu puțin efort, veți reuși. Lumea contemporana, nu numai prin ritmul rapid impus schimbării, ci și prin complexitatea ei, prin noutățile pe care le realizează și le prognozează, pune în fața oamenilor de toate vârstele, noi și noi probleme de ordin economic, cultural, științific, etc. Acestei societăți trebuie să-i facă fața copilul de astăzi și familia sa.

Educația, sub toate formele ei, este chemată să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului. Cunoașterea particularităților dezvoltării personalității, a factorilor care contribuie la desăvârșirea acesteia, a problemelor pe care le ridică ea, contribuie în mare măsură la găsirea unor soluții adecvate. Considerând că ”familia constituie un soi de personalitate colectivă, a cărei armonie generală influențează armonia fiecăreia dintre părți” (A. Berger) vom încerca să extragem câteva dintre caracteristicile relațiilor de filiație care au importanța majoră în definirea personalității copilului. Relațiile de filiație, având o determinare genetică, se desfășoară în trei niveluri: **primar**(părinți – copii), **secundar**(relații între frați) și **terțiar** (bunici -nepoti). Pe lângă componenta genetică, prin care sunt preluate de la antecesorii o serie de trăsături și predispoziții psihice, și-a dovedit importanța cu totul excepțională, interacțiunea și comunicarea membrilor familiei pentru dezvoltarea generală a personalității copilului. Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale. ”Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața” (M. Golu). Acest tip de relație este hotărătoare în devenirea personalității nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții (cu intensități diferite), dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți pe care copiii le preiau prin imitație și învățare-precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale (”cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărătoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin constientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral. În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că *stimularea intelectuală* în primii ani de viață, *climatul emoțional stabil* din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), *încurajarea și suportul parental continuu*, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului.

Trebuie sa mentionam ca strategiile educationale utilizate de unii parinti, chiar daca sunt bine intentionate, chiar daca au avut efecte pozitive in anumite cazuri particulare, nu duc intodeauna la obtinerea unui optim educational, care sa favorizeze dezvoltarea personalitatii. Cazurile particulare, exemplificarile ocazionale, nu pot fi intotdeauna utile. Ceea ce intr-o familie a avut efecte deosebit de eficiente, in alta poate determina efecte contrarii. Identificarea aspectelor particulare ale mediului educational din familie dupa niste parametri unici, precum si cunoasterea consecintelor unui anumit comportament al parintilor, contribuie la explicarea unor comportamente negative ale elevilor. Necunoscand suficient urmarile educative, fiind convinsi ca ceea ce fac este spre binele copilului, unii parinti si chiar educatori, se afla in fata unei situatii oarecum paradoxale, pe de o parte, eforturile sustinute, interesul manifestat pentru copil, etc si , pe de alta parte, rezultatele efective obtinute, sub asteptari. Analizand situatiile concrete in care se manifesta actiunile educative in familie, putem identifica mai multe tipuri de parinti: unii inteleg sa-si armonizeze sistemul lor de actiuni educative cu cele ale scolii, ale specialistilor in domeniul muncii educative; altii nu constientizeaza efectele negative ale strategiilor educative utilizate, sau, si mai grav, refuza sa recunoasca faptul ca relatiile lor educationale cu copiii sunt deficitare. Acestia din urma sunt convinsi ca nereusitele educationale, rezultatele slabe la invatatura, comportamentele inadecvate, chiar aberante, sunt determinate de factori straini, ori necunoscuti familiei. Actiunile educative ale scolii nu trebuie sa neglijeze asemenea aspecte. Intrunirile cu parintii, mai mult sau mai putin organizate, trebuie sa fie un prilej de a constientiza consecintele imediate si de perspective ale strategiilor lor educationale. Comportamentele educationale ale parintilor, chiar daca sunt bine intentionate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvarii lor, a particularitatilor de varsta si individuale, la situatii concrete de actiune, la sistemul de cerinte adresate copiilor, etc. Severitatea exagerata – manifestata prin interdictii, prin brutalitate si prin privatiuni de tot felul – isi va lasa amprenta asupra personalitatii in formare a copilului. Astfel de parinti impun un regim de viata si, in special de invatatura, peste limitele de toleranta psihologica si psihofiziologica specifica varstei. Ei impun copiilor lor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activitati recreative, la jocurile specifice varstei si utilizeaza frecvent pedepse care lezeaza demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale. In afara programului scolar, copiii sunt pusi adeseori sa invete mai multe limbi straine, sa desfasoare activitati artistico-plastice, sportive, etc, chiar daca nu au aptitudini in acest domeniu. Afirmand ”facem totul ca sa scoatem din el un om deosebit” sau “trebuie sa faca ceea ce eu nu am facut pentru ca nu am avut conditiile necesare”, parintii trebuie sa inteleaga ca dincolo de intentia buna, maniera concreta in care procedeaza, poate sa conduca la rezultate contrare celor scontate

Bibliografie :

- G. BERGER, Omul modern si educatia sa - EDP Bucuresti 1973;
- M.GILLY, Elev bun – elev slab, EDP Bucuresti 1973;
- R.VINCENT, Cunoasterea copilului EDP Bucuresti 1972.
- M.GOLU, Dinamica personalitatii, Ed. Geneze Bucuresti 1993.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. LIDIA BORTOȘ

G.P.P NR. 53, ORADEA

"Părinții pot să le ofere copiilor sfaturi bune și să le arate calea cea dreaptă, însă dezvoltarea corectă și devenirea unei persoane nu depinde decât de ea însăși" Anne Frank

Meseria de părinte este extrem de plăcută, dar una din cele mai dificile. De ce? Deoarece creșterea și educarea copilului sunt printre cele mai complexe procese pe care le avem de gestionat, iar psihicul și intelectul copiilor sunt cele mai sofisticate sisteme cu care ne întâlnim, iar rezultatele le întâlnim în timp. Ne punem întrebarea: „Putem vorbi de părinți perfecți?” Greu de zis, dar tindem spre aceasta prin faptele și acțiunile noastre. E greu de găsit un manual de utilizare care să se potrivească perfect relației pe care o stabilim cu propriul nostru copil. Fiecare om e o individualitate, fiecare copil este unic ... la fel se întâmplă și cu relația părinte-copil. Invățăm și ne perfecționăm permanent.

Copilul are nevoie de un climat familial echilibrat în care să se simtă în siguranță și de o comunicare eficientă cu părinții săi. Acest lucru este posibil dacă aceștia din urmă sunt atenți la nevoile copilului, se preocupă de educația lui, dacă dau dovadă de înțelegere, sunt afectuoși, calmi și participă la evenimentele importante din viața lui. Totodată, este necesar ca părinții să fie fermi, să stabilească limite și să nu lase copilul să facă tot ceea ce vrea, aspecte care pot fi îndeplinite printr-o comunicare adecvată părinte-copil. Astfel, este foarte important să fim deschiși, să fim conștienți de faptul că toți părinții au nevoie de sfaturi și sprijin, iar când acestea vin din partea unor specialiști (psihologi, consilieri școlari și chiar cadre didactice) trebuie să ascultăm cu atenție și să încercăm să aflăm cât mai multe informații.

Pentru dezvoltarea armonioasă a personalității copilului și pentru dezvoltarea unei relații adecvate și a unei comunicări eficiente între părinte și copil, pe lângă satisfacerea nevoilor de bază ale copilului, foarte importante sunt și nevoile emoționale ale acestuia și anume:

- respectul: chiar dacă este doar un copil, el are nevoie de respectul și de valorizarea celorlalți, ca orice alt individ. Respectarea copilului înseamnă oferirea de alternative, explicarea motivelor care impun un comportament sau altul, libertatea de exprimare și de a lua decizii și multe alte lucruri;

- sinceritatea: copiii au nevoie de a cunoaște oamenii și de a avea încredere în ei, cu atât mai mult în părinții lor. Minciunile sau adevărul spus pe jumătate nu fac altceva decât să-i facă să fie confuzi și să-și dezvolte un stil de comunicare bazat pe minciună și nesinceritate;

- acceptarea: copilul are nevoie să fie acceptat și valorizat de părinții săi indiferent de succesul sau insuccesul acțiunilor sale, lucru care se poate realiza atât prin încurajări verbale cât și prin încurajări nonverbale. Din acest punct de vedere, în general, părinții au mai mult tendința de a valoriza și recompensa succesul copilului și de a critica sau pedepsi eșecul acestuia. În timp, această atitudine a părinților duce la deteriorarea comunicării dintre cele două generații și nu-l fac pe copil decât să se ferească de ei și să-i mintă, pentru a nu fi criticat sau a i se aduce din nou reproșuri;

- dragostea: un copil are nevoie de dragostea părinților săi tot timpul adică atât în momentele fericite cât și în cele triste. Părintele își poate exprima dragostea față de copil atât verbal, cât și nonverbal – îmbrățișări, strângeri de mână, mângâieri etc. Alternarea comportamentelor de manifestare a dragostei cu cele de neglijare, de indiferență sau cu cele agresive, îl pot face pe copil să nu mai aibă încredere în părinții săi, să-i evite, să-i mintă sau, mai rău, să-i respingă;

- răbdarea: unui copil nu i se poate cere ceva ”aici și acum”, ci are nevoie de timp și de explicații pentru a se putea adapta unui comportament sau altul solicitat de adult. Cei mai mulți părinți se așteaptă și doresc ca, o dată ce au cerut un anumit lucru copilului lor, acesta să-l realizeze fără a lua în considerare faptul că, mai întâi, copilul are nevoie să înțeleagă de ce este necesar acel lucru;

- **timpul:** copilul are nevoie de compania și atenția părinților săi. Nu se poate construi o relație între părinte și copil atâta timp cât părintele nu are timp pentru copilul său, este la serviciu mai toată ziua sau are alte priorități atunci când este acasă;

- **corectitudinea:** este important ca, copiii să cunoască regulile iar, o dată ce acestea au fost stabilite (în colaborare cu copiii), aplicarea lor să fie corectă și constantă;

- **înțelegerea:** relațiile, în general, se bazează pe înțelegere astfel că, și copilul, are nevoie să fie ascultat și înțeles de părinții săi.

Un rol important în formarea și dezvoltarea personalității copilului îl are mediul educațional formal în care este integrat copilul. Acest mediu este controlat și organizat de o persoană competentă și anume **EDUCATOAREA**. Educatoarea este considerată a doua ființă importantă din viața copilului, fiind a doua “mamă” pentru acesta.

Dacă întrebăm copiii cum ar vrea să fie educatoarea lor, ei ne vor răspunde, desigur, “frumoasă și bună”. Chiar dacă nu seamănă cu “zâna bună”, ea îi poate fermeca printr-un zâmbet sau printr-o privire încărcată de dragoste, prin calități deosebite, prin voce blândă și copiii o vor considera drept cea mai frumoasă și cea mai bună educatoare din lume.

Comportamentul didactic, însușirile de personalitate, competențele dobândite prin formarea inițială și continuă, experiența, atitudinea și sentimentele față de propria activitate și față de copii, creativitatea, spontaneitatea, capacitatea de a se transpune în lumea fantastică a celor mici, dăruirea și pasiunea în muncă la care se adaugă și aptitudinile de lider sunt doar câteva din așteptările părinților față de educatoare. O bună educatoare trebuie să fie calmă, spontană, creativă, să se poată adapta la situații neprevăzute, să fie răbdătoare în comunicarea cu copiii și părinții acestora, cu membrii comunității și alți parteneri. Profesia de educator este una complexă și nobile, dificilă și plăcută, în care „a ști” nu înseamnă nimic dacă nu împărtășești această știință cu emoție și forță spirituală.

Cred cu tărie că meseria de educatoare nu seamănă cu nici o altă meserie. Ea nu se părăsește seara și se începe dimineața ... Ea există în noi ... Este o meserie în care mediocritatea nu este permisă, o meserie care epuizează și înviorează, îngrată și plină de farmec deopotrivă.

Bibliografie:

- Minulescu Mihaela, ” *Relația psihologică cu copilul tău*”, Editura Psyche, București, 2006
- Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți- copii*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 2000
- Dr. Puline Moran de Jouffrey, *Psihologia copilului*, Editura Teora, București, 2005
- Salade Dumitru, ”Educație și personalitate”, Ed. Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca, 2001

FAMILIA ȘI ȘCOALA, PARTENERI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. ISTORIE-GEOGRAFIE BORZ FLORICA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ SZALARDI JANOS SĂLARD, JUD. BIHOR

Școala și familia sunt factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații. Familia și școala urmăresc în acțiunile lor formarea copiilor spre a deveni oameni cu un grad ridicat de educație, cu un nivel de cultură și cu un comportament social adecvat vremurilor actuale.

Pentru realizarea acestui deziderat este necesară unitatea de acțiune, atât școala cât și părinții trebuie să depună un efort comun. Școala are obligația să colaboreze cu familia, să-și facă din ea un aliat, pentru ca acțiunea sa educativă să fie mai profundă și de durată. Colaborarea școlii cu familia este necesară și în vederea unei informări reciproce cu privire la dezvoltarea copilului, la comportamentul acestuia. În relațiile cu părinții, profesorul trebuie să dovedească mult tact. Să fie apropiat, să găsească argumente potrivite și temeinice, ca părinții să le accepte fiind convinși de utilitatea lor, dar să nu renunțe la convingerile sale dacă acestea sunt bine întemeiate. Cadrul didactic se va interesa de modul cum este respectat regimul de zi al copilului, cum este ajutat acesta la învățătură, dacă are create condiții bune de pregătire a temelor, cum se comportă copilul față de părinți, frați, bunici cum se comportă acestia față de el, ce influențe pozitive și negative se exercită asupra lui, cu ce se ocupa în timpul liber, ce prieteni are, cum se odihnește și cum se hrănește, care este starea sănătății lui, ce interese manifestă.

În general, toată lumea apreciază efectele benefice ale unei participări foarte active a părinților la activitățile școlare. Numeroase cercetări au pus în evidență aspectul determinant al calității interacțiunii dintre familie și școală asupra educației copiilor.

Această recunoaștere a importanței părinților în favorizarea succesului școlar al tinerilor a determinat autoritățile educative să susțină necesitatea întăririi legăturilor dintre părinți și școală. De altfel, în contextul actual, aceste legături par a fi mai necesare ca niciodată. Într-adevăr, misiunea socială a școlii depășește tot mai mult simpla atingere a obiectivelor pedagogice ale curriculum-ului școlar având în vedere și faptul că mulți părinți sunt prea preocupați de problemele familiale, profesionale sau sociale pentru a putea urmări evoluția copiilor lor sau coerența dintre educația pe care copilul o primește în familie și cea școlară.

Atât părinții cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Binefacerile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor, și continuând cu identificarea unor interese comune în beneficiul copiilor. În sfârșit, colaborarea este benefică și pentru școală, părinții aducând deseori resurse suplimentare ce pot susține rolul educativ al școlii dar oferă și un cadru pentru o continuă reevaluare.

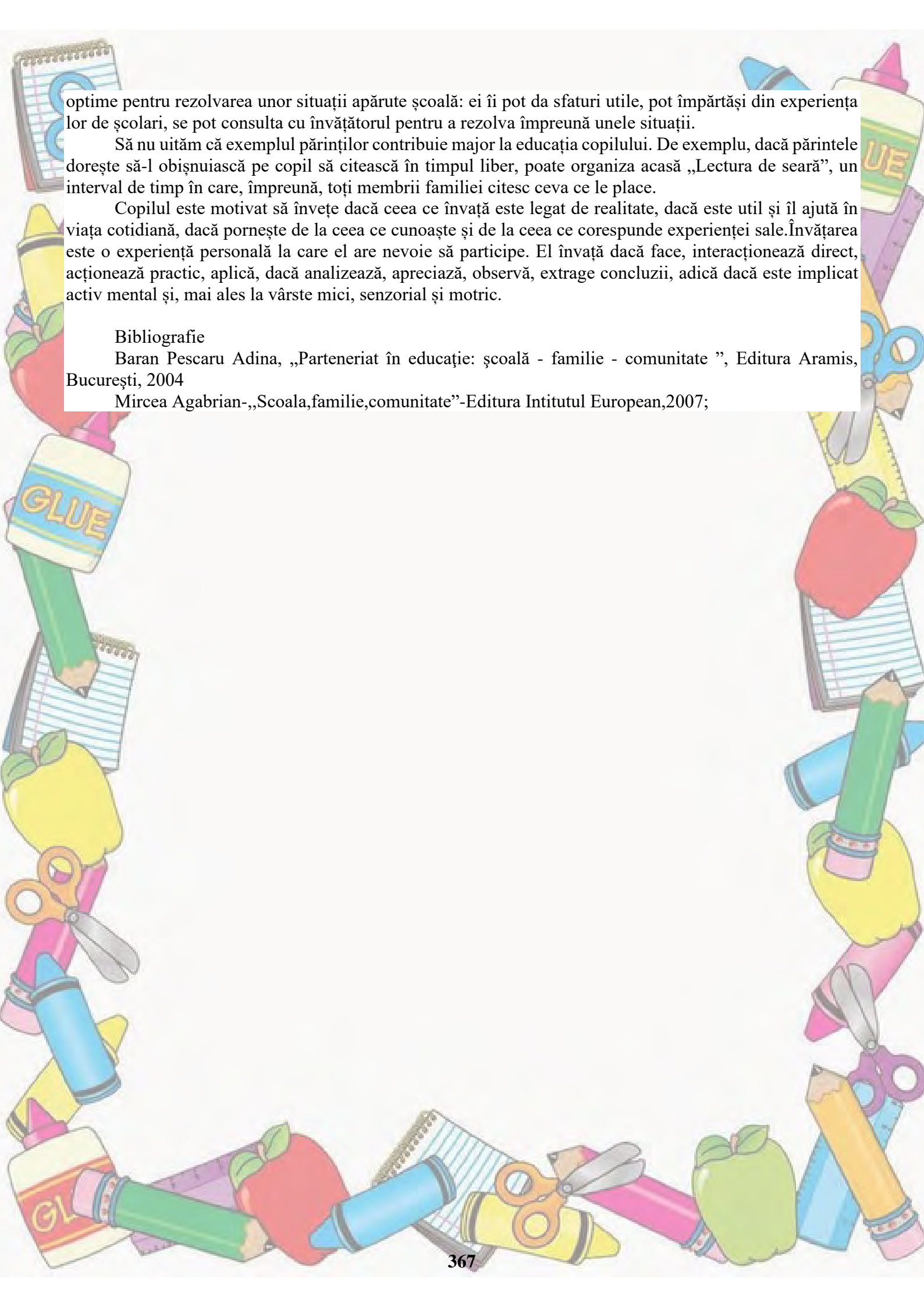
Spre a ajuta eficient pe copii, părinții trebuie să țină legătura cu școala, spre a se informa despre rezultatele muncii și despre comportarea lor la școală. Unele informații despre aceste situații le pot obține părinții prin consultarea carnetului cu note al elevului sau din relatările despre activitatea lui la școală și modul cum a fost ea apreciată de profesori, dar mult mai utile sunt informațiile pe care le primesc părinții de la cadrele didactice.

Accelerarea transformărilor sociale, democratice, modificarea statutului copilului, dispersia familiei, încercarea de a restitui prestigiul educației familiale, progresele sociologiei și psihologiei, precum și alte cauze au dus la înțelegerea faptului că orice sistem de educație ramâne neputincios dacă se izbește de indiferența sau de opoziția părinților.

„Învățarea eficientă se realizează într-o atmosferă plăcută, suportivă, în care copilul simte că poate decide, că are un anumit grad de libertate, în care are voie să greșască și în care este susținut să-și corecteze greșelile, nu criticat pentru ele sau comparat.”

În raport cu activitatea școlară, copilul trebuie să îi considere pe părinți niște parteneri dispuși să ofere sprijin la nevoie, de aceea comunicarea în cadrul familiei este extrem de importantă.

Copilul împărtășește cu familia succesul școlar, realizările, aspectele pozitive, dar și aspectele mai puțin plăcute sau insuccesele. Părinții sunt cei care îl sprijină necondiționat pe copil, oferindu-i soluții

optime pentru rezolvarea unor situații apărute școală: ei îi pot da sfaturi utile, pot împărtăși din experiența lor de școlari, se pot consulta cu învățătorul pentru a rezolva împreună unele situații.

Să nu uităm că exemplul părinților contribuie major la educația copilului. De exemplu, dacă părintele dorește să-l obișnuiască pe copil să citească în timpul liber, poate organiza acasă „Lectura de seară”, un interval de timp în care, împreună, toți membrii familiei citesc ceva ce le place.

Copilul este motivat să învețe dacă ceea ce învață este legat de realitate, dacă este util și îl ajută în viața cotidiană, dacă pornește de la ceea ce cunoaște și de la ceea ce corespunde experienței sale. Învățarea este o experiență personală la care el are nevoie să participe. El învață dacă face, interacționează direct, acționează practic, aplică, dacă analizează, apreciază, observă, extrage concluzii, adică dacă este implicat activ mental și, mai ales la vârste mici, senzorial și motric.

Bibliografie

Baran Pescaru Adina, „Parteneriat în educație: școală - familie - comunitate”, Editura Aramis, București, 2004

Mircea Agabrian-„Școala, familie, comunitate”-Editura Institutul European, 2007;

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR BOȘOGH FLOAREA SILVIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ CERTEJU DE SUS

Educația este foarte importantă în cadrul societății. Este baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității. Educația școlară, care cuprinde metodele tradiționale – de bază și universitară, nu s-a schimbat prea mult de-a lungul timpului. Cu toate acestea, transformarea digitală a modificat semnificativ felul în care este văzut acest proces. Educația înseamnă, însă, mult mai mult decât instruire formală – aceasta poate începe încă de la naștere și se manifestă în toate mediile sociale în care este prezent individul.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jignește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățatura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățatură le pun pe seama școlii.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândete, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Părinții joacă un rol cheie în colaborarea cu școala pentru beneficiul educației copilului.

În concluzie, comportamentele educaționale ale părinților, chiar dacă sunt bine intenționate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvării lor, a particularităților de vârstă și individuale, la situații concrete de acțiune, la sistemul de cerințe adresate copiilor, etc.

FAMILIA ȘI GRĂDINIȚA – PARTENERI ÎN EDUCAȚIE

PROF. BOTA DELIA MARIANA

G.P.P. STEP BY STEP NR. 12 ALBA IULIA

MOTTO: „Copilul nu datorează părinților viața, ci creșterea.”

Nicolae Iorga

Familia a fost, dintotdeauna, apreciată ca fiind o importantă instituție socială, pentru multiplele funcții pe care le îndeplinește. Rolul ei în formarea copilului pentru viață este hotărâtor. Educarea copilului nu se poate realiza fragmentat, distinct, în cadrul celor două medii, familia și grădinița, ci, se realizează ca un tot unitar, prin colaborarea dintre cei doi factori implicați, părinți și educatoare.

Parteneriatul educator – părinte presupune o relație de colaborare, adică munca în echipă pentru stabilirea unei strategii comune de educare a copilului. Cu cât cunoaștem familiile mai bine, cu atât va fi parteneriatul mai eficient.

Mulți părinți au câte un copil iar unii sunt răsfățați, necooperanți, încăpățânați, foarte agitați tocmai datorită faptului că nu au avut copii de vârsta lor să se joace, să comunice, să împartă lucrurile. Venind alături de copii, de educatoare, părintele învață cum să-1 crească în relație cu alți copii care provin din medii diferite, de etnie sau naționalități diferite, le observă comportamentul, jocul și astfel învață mai multe despre dezvoltarea lui.

Grădinița este prima unitate de învățământ cu care copilul dar și familia intră în contact. Ea poate oferi părinților o imagine obiectivă a copilului, poate sprijini și orienta familia în educarea copiilor. Educatoarele trebuie să lucreze cu familiile în scopul organizării activităților zilnice, asigurării educației și întâmpinării nevoilor sale.

Cursul pentru educarea părinților „Educați așa!”, pe care l-am propus părinților, s-a născut din ideea că educația părinților în ceea ce privește comunicarea cu copilul este un element esențial în viața de familie și că în societatea românească contemporană este deosebit de necesară o asemenea intervenție. Prin informarea și educarea părinților se pot preveni multe conflicte în viața de familie, care uneori, pot ajunge la situații ireversibile.

În cursul pentru părinți „Educați așa!”, sunt discutate diverse subiecte și sunt exersate diverse abilități care au, fiecare, un scop foarte concret. Astfel, cursul este împărțit pe cinci teme, după cum urmează:

1. Tema „Aprecierea și acordarea atenției” urmărește:

- să-i facă pe părinți să înțeleagă că dacă acordă atenție influențează comportamentul copilului;
- să-i facă pe părinți să înțeleagă că pot acorda atenție într-o manieră pozitivă sau negativă;
- părinții să învețe să acorde atenție pozitivă, în mod special, dacă vor să stimuleze comportamentul pozitiv al copilului.
- să-i convingă pe părinți că laudele îi pot stimula pe copii să se comporte într-un anumit fel;
- să îi stimuleze pe părinți să-și laude copilul pentru faptele bune pe care le face, fiindcă atmosfera din casă este mult mai plăcută și oferă copilului o imagine pozitivă față de sine însuși;
- părinții trebuie să îi explice copilului de ce l-au laudat, altfel copilul nu își dă seama pentru ce a fost laudat și este confuz.

2. Tema „Stabilirea limitelor” urmărește:

- ca părinții să înțeleagă că în orice situație există diverse modalități de a stabili limite pentru comportamentul copilului și că părinții sunt aceia care vor alege cea mai potrivită modalitate;
- părinții să înțeleagă că în orice caz există alte modalități decât pedepsele și abuzul fizic și că toate celelalte modalități sunt mai indicate decât pedeapsa fizică;
- părinții să înțeleagă diferența dintre „respingerea unui copil” și „respingerea unui comportament inadmisibil al unui copil”.

3. Tema „A spune NU și a interzice” urmărește:

- părinții învață să fixeze limite verbal;
- părinții învață cum să formuleze cât mai clar o interdicție.

4. Tema „Ignorarea și izolarea” urmărește:

- să înțeleagă care comportamente ale copiilor lor pot fi sau nu ignorate și ce efect are ignorarea;
- părinții învață cum să ignore comportamentul nedorit al copilului;
- părinții să înțeleagă care sunt „regulile de joc” pentru 5 minute, să nu discute cu el, să considere incidentul terminat odată cu terminarea pedepsei.

5. Tema „Pedepsirea” urmărește:

- ca părinții să înțeleagă că dacă ei confiscă ceva care copiilor le face plăcere, copiii consideră aceasta o pedeapsă;
- părinții să nu exagereze și să nu se gândească la pedepse nepotrivite care nu pot fi puse în aplicare.

Părinții au participat cu entuziasm la cele cinci întâlniri din cadrul cursului, ceea ce demonstrează că le-a făcut mare plăcere să învețe metode simple și la îndemâna oricui, de disciplinare a copilului. Întrebările pe care le-au adresat în timpul cursului au fost nenumărate și mai ales legate de anumite reacții și decizii pe care trebuie să le ia față de comportamentul copilului.

Astfel, putem spune că educația parentală este o forță de intervenție asupra acestora în favoarea educației copiilor lor. Educarea părinților este un set de măsuri educative și de sprijin care ajută părinții pe următoarele dimensiuni: înțelegerea propriilor lor nevoi (fizice, sociale, emoționale și psihologice); cunoașterea și acceptarea nevoilor copiilor; formează relații mai bune între părinți și copii.

BIBLIOGRAFIE:

1. Agabrian, M., Milea, V., *Parteneriate școală - familie - comunitate*, Editura Institutul European, Iași, 2000
2. Arion, H. *Managementul în instituțiile de învățământ preuniversitar*, Ed. Art, București, 2008
3. Augusto Cury, *Părinți străluciți, profesori fascinanți*, Editura For You, București, 2005
4. Bakker Ina, Janssen Hans, *Educați așa!, Procedee de îmbunătățire a comunicării între părinți*, București, 1998

ROLUL EDUCAȚIEI ÎN ȘCOALĂ ȘI FAMILIE

PROF ÎNV. PRIMAR BOTA-IOANA RODICA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR 1 NUCET

Rolul educației este de a forma ființa socială, de a-l socializa pe copil. În realitate, educația are un caracter pluridimensional și o definiție adecvată trebuie să ia în considerare în egală măsură ambele dimensiuni, astfel încât să poată orienta acțiunea educativă pentru a răspunde atât nevoilor individului, cât și celor ale societății pentru care îl formăm. Încercând o astfel de definiție, putem spune că educația este ansamblul de acțiuni și de influențe menite să permită ființei umane să-și dezvolte capacitățile fizice și intelectuale, dar și sentimentele și atitudinile morale și estetice, în scopul responsabilizării și integrării sociale optime ca cetățean. Din ce în ce mai multe probleme sociale intră în școală, ceea ce face ca școala să nu mai poată sta departe de comunitatea din care face parte. Pentru mulți ani, o echipă de cercetători condusă de J. Epstein a inițiat studii pentru a identifica premisele și modalitățile pe care trebuie să le aibă în vedere școlile pentru a dezvolta și implementa programe de parteneriat largi.

Din această muncă au rezultat șase tipuri fundamentale de implicare, fiecare putând fi operaționalizat prin sute de practici la nivelul școlilor: calitatea de părinte (parenting), comunicarea între casă și școală, voluntariatul, învățarea acasă, luarea deciziilor, colaborarea cu comunitatea. Comunitatea oferă o largă varietate de resurse importante de care școlile și familiile se pot folosi mai ușor pentru binele copiilor. De asemenea, participarea comunității la luarea de decizii poate îmbrăca următoarele forme: stabilirea priorităților, planificarea și executarea programelor, participarea la împărțirea beneficiilor din cadrul instituției, participarea la monitorizarea și evaluarea proiectelor.

Referitor la implicarea părinților în sfera educației formale, cercetările recente confirmă existența unor conexiuni pozitive între implicarea familiei și succesul școlar al elevilor, dar se cunoaște încă destul de puțin despre care practici, pentru cine și de ce se întâmplă asta. Altfel spus, parteneriatele școală-familie produc o diversitate de rezultate în toate planurile. Părinții care se implică în activitatea școlară experimentează ocazii variate de a contribui la educația copiilor și devin ei înșiși motivați să-și continue educația. Participarea lor în cadrul activităților educaționale din școală este un prilej pentru adulți de a-și împărtăși abilitățile și interesele, ceea ce contribuie la crearea unei relații pozitive cu propriii copii și cu școala, precum și la dezvoltarea conștiinței proprii valori și a încrederii în sine, iar pe de altă parte implicarea alături de ceilalți părinți din comunitate creează oportunități și rețele de implicare sporite, sedimentează relațiile sociale și poate crește sentimentul de control asupra mediului de viață. Școlile pot beneficia de suportul moral, informațional și economic al familiilor și comunității.

S-a demonstrat că în școlile unde există și se implică comunitatea, ea devine o bogată sursă de materie primă care poate fi folosită pentru a face procesul de predare-învățare mai legat de realitate și mai profund. De asemenea, comunitățile oferă mediul și contextul care poate întări valorile, cultura și învățarea în școală. Când aceste prime două instituții (familia și școala) formează o echipă, școala devine o adevărată forță în societate, prin promovarea unei dezvoltări integrale și continue a copiilor. Pentru a se ajunge la aceasta, școlile "trebuie să devină mai sensibile, responsabile, centrate pe copil și să se afle în strânsă legătură cu comunitatea și familia".

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. BOTEA CRISTINA-CJRAE, CĂLĂRAȘI

Motto: „Părinții sunt modelele de bază pentru copii. Fiecare cuvânt, mișcare și acțiune au un efect.” – Bob Keeshan

Literatura de specialitate pune repetat în evidență importanța și rolul primordial pe care îl deține familia în dezvoltarea copilului, părinții având un impact direct și de durată asupra copiilor. Aceștia joacă un rol-cheie în educația și formarea lor ca persoane pentru societate. Astfel, putem spune că formarea copilului începe chiar de la naștere, sau chiar înainte de acest moment, prin felul părintelui de a vorbi cu copilul, de a se comporta cu acesta, de a se raporta la el, dar și prin modul de comporta părinții între ei înșiși, sau cu alți membri ai familiei sau în societate. Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite (conștient sau nu!) o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării. Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta.

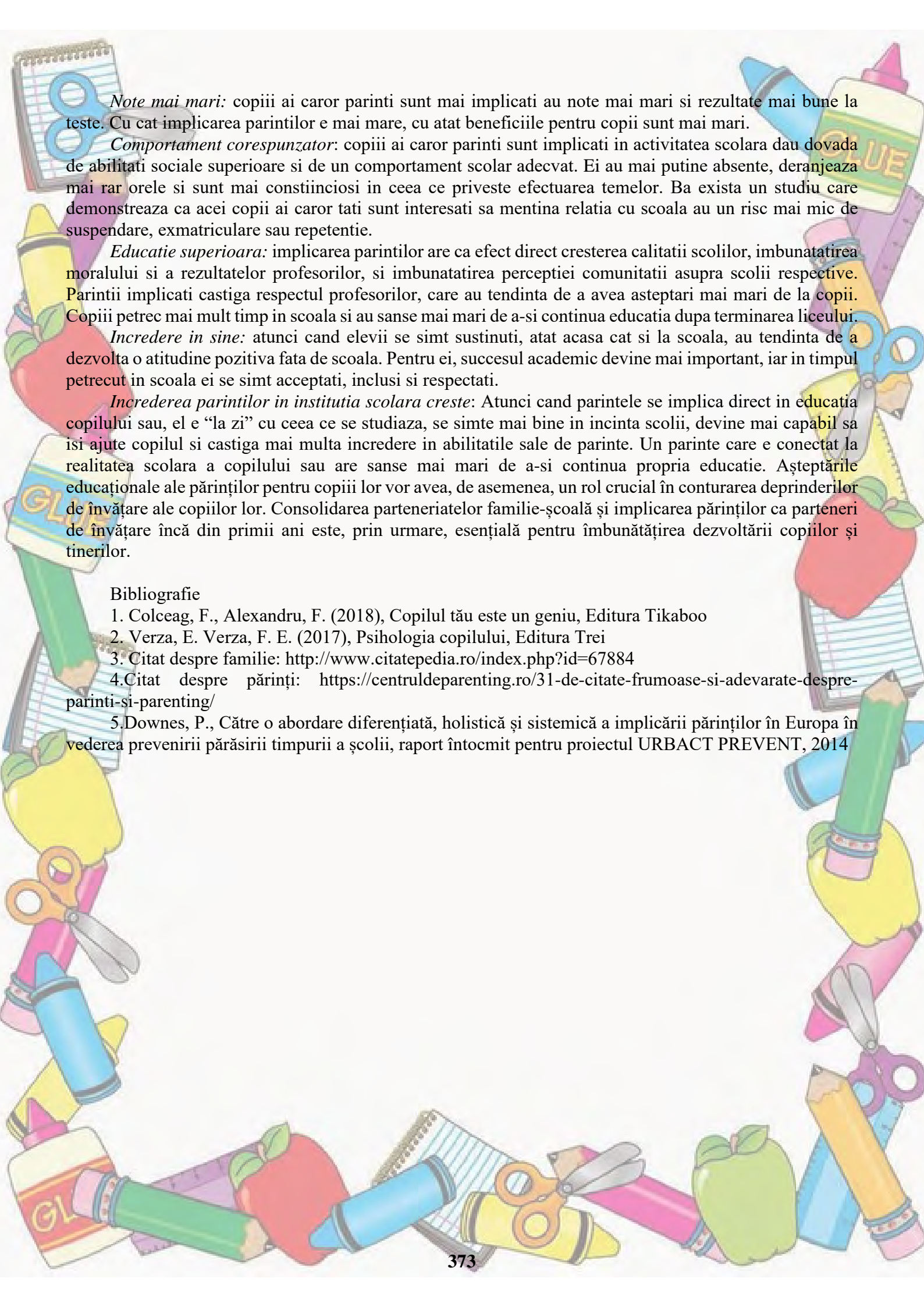
Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice. Părinții au un rol extrem de important în dezvoltarea emoțională a copilului, ambii părinți au un rol deosebit, atât mama, cât și tatăl. Este adevărat că în primii ani de viață, rolul mamei este mult mai necesar și mai complex, față de cel al tatălui, dar crescând, copilul va avea nevoie și de modelul tatălui, care îi va inspira copilului siguranța de care acesta va avea nevoie pentru a intra în societate. Primii ani de viață ai unui copil și implicarea părinților în acest stadiu de nevoie a satisfacerii trebuințelor este primordială.

În primii ani de viață, copilul este dependent de părinți, în special de mamă, fiind o etapă de bază în dezvoltarea sa, deoarece în această perioadă se pun bazele dezvoltării viitorului adult. În cadrul familiei, copilul are parte de primele lecții de viață, iar părinții sunt cei care îi oferă un prim model de învățare. Dar și după ce crește și copilul ajunge la grădiniță/ școală, rolul părinților nu se termină, ci continuă, și este în continuare la fel de important. Colaborarea între actorii implicați, elev-profesor-părinte, este foarte chiar necesară și influențează viața școlară a copilului.

Astfel, observăm ca educația nu se termină acasă, și nici nu începe la școală, ci este o continuă conlucrare a celor două medii, însă să ținem cont că mediul familial are o și mai mare influență asupra dezvoltării personalității, atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului, având în vedere faptul că un copil preșcolar sau din clasele primare, își petrece mult mai mult timp acasă, în compania părinților și a familiei, decât la școală. Pe parcursul înaintării în vârstă își va mai face apariția în dezvoltarea copilului încă un factor, mediul social: grupul prietenii și societatea. Așadar, fiecare actor implicat în dezvoltarea copilului (părinții, școala, societatea) au un rol important în dezvoltarea viitorului adult, însă să ținem cont de faptul că baza, fundația viitorul adult, este mult mai mult influențată de familie, aceasta având un rol cheie în evoluția sa.

Relatia scoala familie este una complexa si, uneori, dificila; se spune, inasa, ca pentru succesul academic al copilului, un parteneriat scoala familie este indispensabil. Consilierea parintilor fata de propriul copil ar trebui sa puna accent pe importanta educatiei academice, in timp ce parintii la randul lor ar trebui sa poata apela, la nevoie, la ajutorul specialistului psihopedagog scolar pntru a-si indruma copilul atunci cand apar dificultati si obstacole.

De aceea este important ca parintii sa se implice in educatia scolara a copiilor pentru :

Note mai mari: copiii ai caror parinti sunt mai implicati au note mai mari si rezultate mai bune la teste. Cu cat implicarea parintilor e mai mare, cu atat beneficiile pentru copii sunt mai mari.

Comportament corespunzator: copiii ai caror parinti sunt implicati in activitatea scolara dau dovada de abilitati sociale superioare si de un comportament scolar adecvat. Ei au mai putine absente, deranjeaza mai rar orele si sunt mai constiinciosi in ceea ce priveste efectuarea temelor. Ba exista un studiu care demonstreaza ca acei copii ai caror tati sunt interesati sa mentina relatia cu scoala au un risc mai mic de suspendare, exmatriculare sau repetentie.

Educatie superioara: implicarea parintilor are ca efect direct cresterea calitatii scolilor, imbunatatirea moralului si a rezultatelor profesorilor, si imbunatatirea perceptiei comunitatii asupra scolii respective. Parintii implicati castiga respectul profesorilor, care au tendinta de a avea asteptari mai mari de la copii. Copiii petrec mai mult timp in scoala si au sanse mai mari de a-si continua educatia dupa terminarea liceului.

Incredere in sine: atunci cand elevii se simt sustinuti, atat acasa cat si la scoala, au tendinta de a dezvolta o atitudine pozitiva fata de scoala. Pentru ei, succesul academic devine mai important, iar in timpul petrecut in scoala ei se simt acceptati, inclusi si respectati.

Increderea parintilor in institutia scolara creste: Atunci cand parintele se implica direct in educatia copilului sau, el e "la zi" cu ceea ce se studiaza, se simte mai bine in incinta scolii, devine mai capabil sa isi ajute copilul si castiga mai multa incredere in abilitatile sale de parinte. Un parinte care e conectat la realitatea scolara a copilului sau are sanse mai mari de a-si continua propria educatie. Așteptările educaționale ale părinților pentru copiii lor vor avea, de asemenea, un rol crucial în conturarea deprinderilor de învățare ale copiilor lor. Consolidarea parteneriatelor familie-școală și implicarea părinților ca parteneri de învățare încă din primii ani este, prin urmare, esențială pentru îmbunătățirea dezvoltării copiilor și tinerilor.

Bibliografie

1. Colceag, F., Alexandru, F. (2018), Copilul tău este un geniu, Editura Tikaboo
2. Verza, E. Verza, F. E. (2017), Psihologia copilului, Editura Trei
3. Citat despre familie: <http://www.citatepedia.ro/index.php?id=67884>
4. Citat despre părinți: <https://centruldeparenting.ro/31-de-citate-frumoase-si-adevarate-despre-parinti-si-parenting/>
5. Downes, P., Către o abordare diferențiată, holistică și sistemică a implicării părinților în Europa în vederea prevenirii părăsirii timpurii a școlii, raport întocmit pentru proiectul URBACT PREVENT, 2014

Liceul de Arte Plugor Sándor – Sfântu Gheorghe

Plugor Sándor Művészeti Líceum – Sepsiszentgyörgy

Tel.: 004-0267-312997 (secretariat)
Fax/Tel.: 004-0267-317428 (directorat)
004-0367-401019
Fax-Tel.: 004-0267-312489 (contabilitate)

Str. Kossuth Lajos nr. 15
520008 Sfântu Gheorghe
Cod fiscal: 4404796
e-mail: liceuldearta@gmail.com

PROIECT EDUCAȚIONAL "CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ – EDIȚIA 2022"

LICEUL DE ARTE PLUGOR SÁNDOR BOTOS GYÖNGYVÉR SFÂNTU GHEORGHE 2022

„DIN SUFLET PENTRU MAMĂ”

MOTTO: „ Mama este cel dintâi dascăl al nostru; de la dânsa începem a lua cele dintâi cunoștințe, în brațele ei începem a judeca binele din rău; în brațele ei petrecem toată pruncia și copilăria noastră; în faptele ei începem și noi a ne închipui cum trebuie a trăi în viața viitoare; într-un cuvânt, drumul pe care ni-l apucăm în această viață își are începutul în cele dintâi și fragede pasuri pe care mama ne îndreaptă și care, ghemul cuvântării și al judecății noastre, mama începe a ni-l desfășura”.

I. HELIADE RĂDULESCU

Activitate pentru ora de dirigenție: ”Surpriză pentru 8 Martie”

Grupa țintă: clasa a VI-a

Materiale folosite : hârtie colorată, foarfecă, cariocă, autocolant în formă de inimă, borcane decorative, tablă interactivă, laptop.

Luna Mărțișor este o lună în care fiecare femeie primește o floare și un mărțișor.

Ziua de 8 Martie este recunoscută pe întreg Mapamondul ca sărbătoarea internațională a femeii. Luna martie este prima lună a primăverii când toată natura renaște și razele soarelui începe să ne mângăie ușor. Pură coincidentă sau nu, în această lună se sărbătorește pe lângă mărțișor și ziua femeii, a mamelor. Femeia este cea mai importantă ființă din lume, mamă și iubită, elemente fără de care întregul univers nu ar exista.

Proiectul educațional ” *Din suflet pentru mamă* ” urmărește dezvoltarea sentimentului de dragoste în rândul celor mai mici dintre noi, a copiilor, față de ființa cea care le-a dat viață, cel mai drag element al orânduirii lumesti „MAMA”.

Scopul activității este valorificarea potențialului artistic și creativ al copiilor prin intermediul activităților artistico-plastice și practice și stimularea curiozității și interesului elevilor pentru manifestările ce exprimă ziua mamei.

De a lungul activității dezvoltăm obiective generale și specifice: Promovarea, cunoașterea și păstrarea semnificației mărțișorului și Zilei Internaționale a Femeii; Stimularea potențialului artistic și creativ al elevilor.

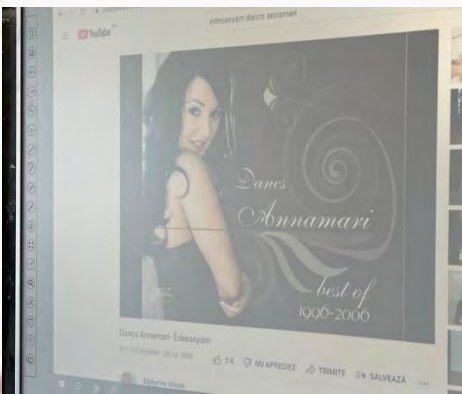
Beneficiarii proiectului sunt elevii și părinții. În timpul activității folosesc diferite strategii didactice, metode și procedee: conversația, explicația, munca independentă , munca în grup;

Activitatea se desfășoară în sală de clasă. În timpul activității elevii ascultă muzică într-un climat confortabil, un cântec foarte frumos despre mamă, „Dancs Annamari: Édesanyámnak.

Elevii decupează forme de inimă din hârtie colorată și îi scriu mesaje, desenează cu cariocă mamei lor pe aceste forme. Când au terminat pun inimile într-un borcan decorativ și lipesc autocolante pe ele.

După ce termin cursurile îi duc cadoul acasă mamei lor și îi surprind. A doua zi vin elevii la școală și le povestesc despre experiențele lor.

Proiectul în imagini:

EDUCAȚIA ÎN VIZIUNEA PĂRINȚILOR DIN ROMÂNIA

PROF. BOZIANU RAMONA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ SPECIALĂ „CONSTANTIN PĂUNESCU” IAȘI

Conform unui sondaj de opinie, realizat de către Centrul Step by Step în anul 2021 sub denumirea de „Percepția publică privind educația timpurie în România”, s-a ajuns la concluzia că părinții din România asociază rezultatele educației cu disciplina, conformismul și performanțele școlare în timp ce creativitatea și independența copilului sunt considerate a fi dorite mai puțin de 1 din 6 respondenți. Conform acestui studiu, 61% din respondenți au declarat că educația este importantă în dezvoltarea copilului comparativ cu alte 13 nevoi principale, altele decât cele de bază cum ar fi mâncarea, sănătatea și afecțiunea părinților. Prin urmare, rezultatul educației, în viziunea majorității părinților constă în respect, decență, disciplină și rezultate școlare bune care ne arată mai degrabă un soi de conformism social decât o independență creativă.

Așadar, putem afirma că tendința părinților din România este de a crește un copil obedient cu rezultate școlare bune și foarte bune iar libertatea acestora de a performa în domenii artistice, creative sau sportive este îngrădită. Este adevărat că, succesul unui adult în devenire are la bază achizițiile academice dar să nu uităm de latura emoțională, un factor cheie al omului echilibrat.

Până când nu va dispărea de pe buzele părinților prima întrebare din discursul neîncetat al criticilor : „Ce ai învățat astăzi? în schimbul „Cum te-ai simțit astăzi la școală?” vom retrăi experiențele noastre eșuate până la epuizare.

Mai cu seamă, în ultimii doi ani cu totul speciali și greu de gestionat emoțional, am observat consecințele la nivelul procesului de educație formală și non-formală. Știm cu toții că relațiile sănătoase umane constau în comunicare autentică, directă, față în față, însă izolarea din perioada pandemică a transformat școlarul într-un receptor de informații virtuale.

Achizițiile și performanțele școlare au fost puse sub semnul întrebării; o pseudo-școală a transformat elevul de altădată, antrenat în stilul caracteristic românesc de a concura mereu cu ceilalți, de a colecta cât mai multe premii cu prețul fericirii și libertății copilăriei, într-un școlar dezorientat, anxios, având o libertate îngrădită pe care nu știe să o gestioneze.

Pedagogii și psihologii au căutat soluții pentru a menține o relație natural umană între profesori și elevi. Tot în această perioadă pandemică am descoperit și latura creativă a profesorilor care în alte circumstanțe nu ar fi fost posibilă.

Prin urmare, ușor am ieșit din starea de conformism, ne-am însușit pe alocuri strategiile de predare ale colegilor din țările unde educația funcționează la un grad de excelență. În tot acest proces, părinții au fost coechipierii și suportul cadrelor didactice.

Scopul final este transformarea micuților în adulți armonioși și fericiți.

Bibliografie:

<http://www.rrbsi.ro/index.php/rrbsi/article/view/117>

<https://www.issa.nl/content/survey-public-perception-regarding-early-childhood-education-romania>

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR – BOZÎNTAN CARMEN CAMELIA

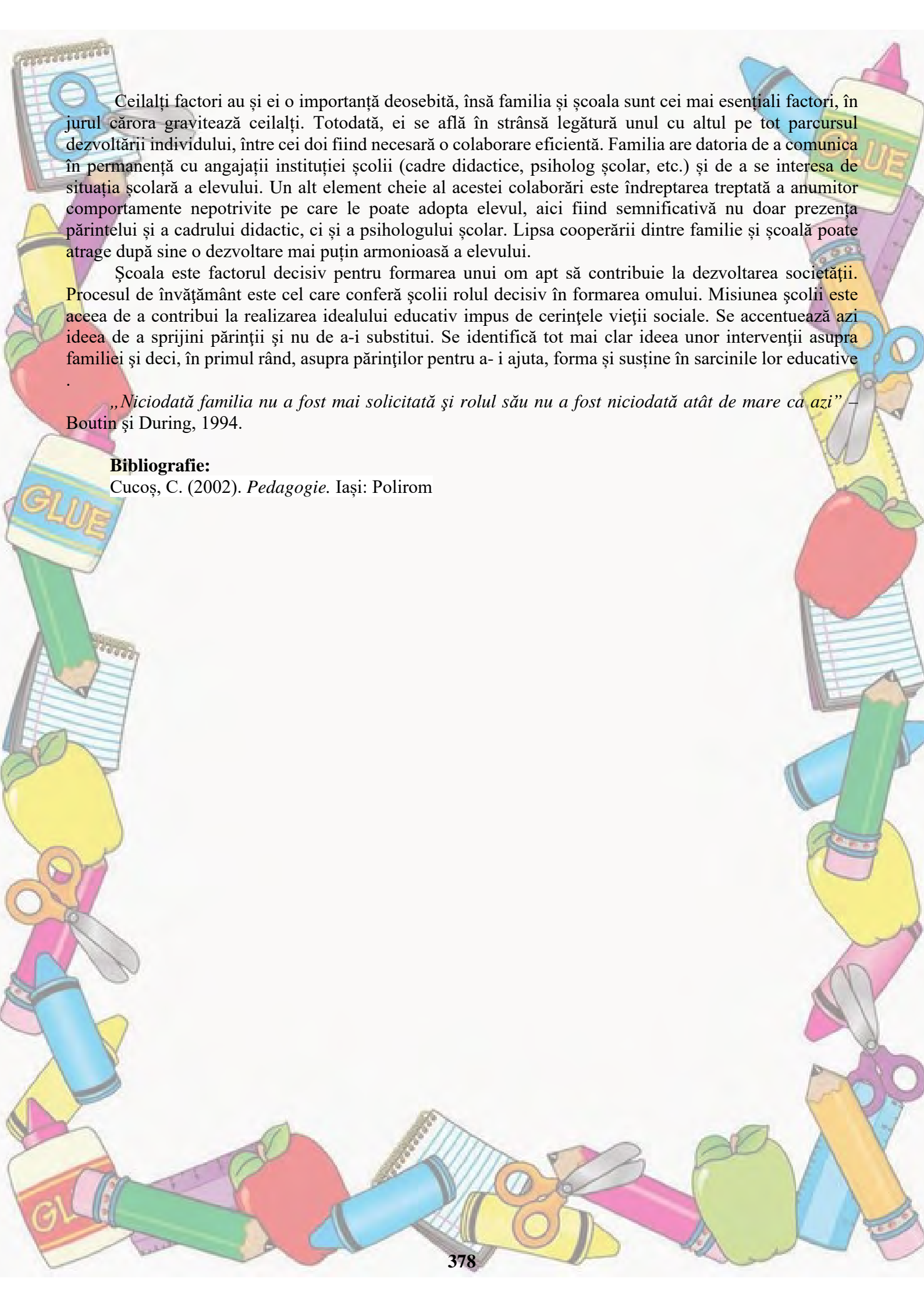
UNITATEA ȘCOLARĂ: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 11 ORADEA

Acțiunea educațională începe să se exercite încă din momentul venirii pe lume a individului, a cărui dezvoltare este puternic influențată de o serie de determinări specifice și nespecifice, dar și de factori din interiorul și exteriorul spațiului formării. Astfel, importanța educației în familie și la școală face parte din fundamentele socioculturale, întrucât educația este exercitată într-un anumit mediu ambiental și sociocultural. Ea este influențată în mare măsură de societate și de evoluția ei, de gradul ei de cultură și de experiențele sale culturale. Acest aspect este evidențiat cu precădere în școală, unde individul devine elev și își lărgeste sfera de interacțiune socială, având oportunitatea de a relaționa cu un număr mai mare de persoane față de cel din familie și de la grădiniță. Aflat sub îndrumarea cadrului didactic, elevul își lărgeste orizontul cultural, având contact cu o serie de informații relevante pentru mediul social în care trăiește și dezvoltându-și pe deasupra o cultură generală bogată, ce poate fi utilă indiferent de comunitățile cu care individul poate avea tangență în viitor. Ba mai mult, școala are ca principal scop formarea individului autonom, capabil să exercite o meserie utilă pentru societate, să se integreze în cadrul ei și să îi respecte normele. Mediul cultural are un impact direct asupra proceselor educaționale și stimulează dezvoltarea personalității umane.

În procesul de formare și educare a copiilor și tinerilor există o serie de factori ce au rol modelator. Acești factori sunt următorii: familia, școala, biserica, instituțiile culturale, mass-media și structurile asociative.

După cum a fost menționat anterior, familia este primul factor din listă, având unul dintre cele mai importante roluri în viața și formarea unui individ. Ea are datoria de a-i prezenta copilului valorile grupului de referință și primele conduite pe care acesta trebuie să le respecte în societate. Familia influențează în permanență dezvoltarea copilului, în mod semnificativ, direct și discret, până ce acesta ajunge la maturitate și autonomie; este cel mai natural și mai spontan mediu, care își pune amprenta asupra comportamentelor viitorilor tineri pe o perioadă lungă sau chiar nelimitată de timp. Un climat adecvat va favoriza evoluția individului din punct de vedere cognitiv, emoțional și comportamental. Familia este de asemenea cea care are puterea exemplului, care se axează mai mult pe partea practică decât pe cea teoretică, care are un rol de formare mai mare decât cel de informare. Ea este prima care îl introduce pe copil în societate prin latura expresivă și exemplificativă. Individul, în copilărie, este precum un burete care absoarbe tot ceea ce vede în jurul său, în special ceea ce vede la părinții săi, astfel încât el va ajunge să își însușească multe dintre credințele și comportamentele acestora. De aceea, familiile au nevoie, la rândul lor, să fie formate din membri care au dobândit la viața lor o educație serioasă și temeinică și care să poată asigura copiilor ceea ce au nevoie din punct de vedere spiritual și material.

Un alt factor important, al doilea din lista de mai sus, este reprezentat de școală, ce are misiunea de a continua și aprofunda procesul educației început de către familie. „La nivelul acestei instituții, educația și instrucția ajung într-un stadiu de maximă dezvoltare prin caracterul programat, planificat și metodic al activităților instructiv educative” (Cucoș, 2002, p. 49). Majoritatea formelor educației se realizează prin activități în comun, iar situațiile de învățare sunt construite în mod echilibrat, în conformitate cu factorii specifici acestei instituții, aceștia fiind grădinița, școala și universitatea. Conținuturile predate sunt alese în funcție de criteriile psiho-pedagogice ale elevilor, activitățile educative respectă anumite principii didactice, iar metodele de predare-învățare-evaluare sunt elaborate cu scopul de a fi cât mai eficiente. Persoanele care realizează procesele formative sunt cadre didactice competente și specializate, care dețin atât cunoștințe academice, cât și altele de ordin psihologic, metodic și pedagogic. De asemenea, toate aceste procese de educare se desfășoară într-un mediu sigur și dotat cu diferite echipamente și materiale didactice, astfel încât elevul își poate continua în siguranță parcursul educativ, îndrumat într-un mod eficient de către cadrul didactic.

Ceilalți factori au și ei o importanță deosebită, însă familia și școala sunt cei mai esențiali factori, în jurul cărora gravitează ceilalți. Totodată, ei se află în strânsă legătură unul cu altul pe tot parcursul dezvoltării individului, între cei doi fiind necesară o colaborare eficientă. Familia are datoria de a comunica în permanență cu angajații instituției școlii (cadre didactice, psiholog școlar, etc.) și de a se interesa de situația școlară a elevului. Un alt element cheie al acestei colaborări este îndreptarea treptată a anumitor comportamente nepotrivite pe care le poate adopta elevul, aici fiind semnificativă nu doar prezența părintelui și a cadrului didactic, ci și a psihologului școlar. Lipsa cooperării dintre familie și școală poate atrage după sine o dezvoltare mai puțin armonioasă a elevului.

Școala este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Se accentuează azi ideea de a sprijini părinții și nu de a-i substitui. Se identifică tot mai clar ideea unor intervenții asupra familiei și deci, în primul rând, asupra părinților pentru a- i ajuta, forma și susține în sarcinile lor educative

„Niciodată familia nu a fost mai solicitată și rolul său nu a fost niciodată atât de mare ca azi” – Boutin și During, 1994.

Bibliografie:

Cucoș, C. (2002). *Pedagogie*. Iași: Polirom

PĂRINȚII ȘI ȘCOALA, ÎMPREUNĂ PENTRU EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR BRAD CAMELIA ELENA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 8 SIBIU

Fenomenul educativ al copilului reprezintă, în timp, baza evoluției ca om, ca profesionist, în societate. Acei “șapte ani de acasă”, sunt fundamentul minimelor cunoștințe și norme de conduită ale unei persoane.

De-a lungul vieții există momente sau perioade în care fiecare dintre noi evoluează, obține anumite informații, șlefuieste tot ceea ce a acumulat și încet, încet devine om. Aceasta este viziunea multor filosofi care au abordat în scrierile lor problema existenței umane.

A fi om nu înseamnă a exista. A fi om înseamnă a te cunoaște. A fi om înseamnă atingerea aceluși nivel spiritual, înainte de toate în care reușești să fii mai presus decât toate celelalte creații și creaturi. Desigur, fiecare fenomen, cum e și evoluția umană are parte de anumite etape esențiale, de bază, fundamente, piloni de susținere a tot ceea ce ulterior se cheamă muncă și autodefinire.

Așadar, părinții, apoi dascălii, prin întregul sistem de învățământ, devin cei responsabili de progresul sănătos al oricărui copil.

Buna educație de acasă, prin RÂNDUIALĂ și exemplul personal al părinților, sădesc în orice copil începutul a ceea ce, generic, se numește educație. Importantă este abordarea și spiritul pedagogic al părintelui, care trebuie să își înțeleagă copilul, să îi priceapă personalitatea și calitățile sau, la fel de important, defectele. În momentul în care deții toate datele despre materialul de lucru, îl poți modela pas cu pas.

În viteza timpurilor noastre, părinții se apleacă tot mai puțin asupra nevoilor existențiale ale copilului, lăsându-l adesea cu un telefon sau cu o tabletă în mână, pentru a-l ține ocupat. Deși faptul că micuții au tangențe cu aceste aparaturi de mici, poate fi un fapt benefic, să nu uităm că oricând, creierul poate fi dezvoltat atunci când își caută singur informații, atunci când e mereu treaz și funcțional. Accesul la tehnicile de informare atât de evaluate, reduce progresul intelectual, întrucât între copil și orice informație, e distanță de un click. Astfel, riscul ca generațiile viitoare să nu mai gândească, devine major și imperativ periculos!

Urmând etapele evoluției firești, copilul trece de la educația primită acasă, la cea oferită de grădiniță, apoi la informațiile acumulate în școală, liceu, facultate ș.a.m.d. Simțul pedagogic al dascălului, din nou, reprezintă puntea spre evoluție sau o barieră spre izolarea individului de progres.

Inteligența formată trebuie să fie una practică, nu una închisă în niște parametri teoretici.

În fine, de la naștere, individul sau persoana, capătă informații care îl definesc, îl dezvoltă sau îi crează anumite handicapuri funcționale. În tot acest proces, părinții, dascălii și întregul mediu social, dețin atribuții fundamentale de reală schimbare.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR. BRAIC LARISA CORINA

ȘC. GIMN. SF. ANDREI, SĂRMAȘ, JUD. HARGHITA

„Un copil este ca o sămânță de floare...cât de frumos crește, cât de frumos va rodi depinde de grădinarul care o va îngriji, de ce pământ și de câtă lumină și apă are, de cât e de ferită de frig, de furtună și de soare prea tare. E atât de plăpândă... cum ai putea s-o rupi ori s-o calci în picioare când e tot ce va rămâne în urma ta?” (I. Petrea)

În primii ani de viață, familia și grădinița ocupă un loc primordial în educarea și dezvoltarea copilului. Familia este locul unde au loc primele experiențe de viață și primele contacte sociale, este locul unde se învață primele deprinderi (deprinderi alimentare, igienice, etc.)

Părinții sunt „primii dascăli” ai copilului, deoarece în familie copilul învață pentru prima dată comportamentele sociale și culturale, acumulează cunoștințe despre mediul înconjurător, acumulează norme, atitudini, valori și comportamente necesare integrării în societate.

O serie de cercetări au demonstrat că dezvoltarea copilului este influențată de către familie într-o proporție de 70%.

„Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața.”(M. Golu)

Stimularea intelectuală ce are loc în primii ani de viață, climatul emoțional stabil din familie, încurajarea și stimularea parentală, oferirea suportului ori de câte ori este nevoie constituie factorii determinanți în dezvoltarea armonioasă a personalității copilului.

După N. Mitrofan, familia îndeplinește o serie de funcții:

- *Funcția instituțional- formativă* ce se realizează prin influențări directe (familia oferă explicații, informații, răspunsuri la întrebările copilului), dar și prin influențări indirecte (învățarea vicariană- copilul preia rolul, comportamentul observat în familie);

- *Funcția psiho- motrică*- ce se realizează prin modelele de comportare, de conduită oferite de părinți sau de alți membrii ai familiei;

- *Funcția socio- integrativă*- stabilirea unui climat pozitiv, de încurajare și stimulare a copilului, de încredere și implicare a acestuia în anumite activități ce se desfășoară în cadrul familiei;

- *Funcția cultural- integrativă*- ce se realizează prin implicarea copilului în viața culturală a familiei.

„Cei șapte ani de acasă” sunt opera părinților și a mediului familial în care trăiesc copiii.

Dar, educația începută în familie este continuată la grădiniță. În educarea copilului în primii ani, familia și grădinița au un rol foarte important. Grădinița oferă un spațiu organizat de educare a copilului, realizând un proces instructiv- educativ amplu și bine planificat, urmărind anumite obiective și folosind anumite metode și procedee. După familie, grădinița constituie prima experiență de viață a copilului în societate.

Educatorea devine partenera copilului în procesul său de învățare și dezvoltare, în activitățile de explorare și joc și în acumularea de noi experiențe. Educatorea are rolul de a planifica, coordona și dirija întreg procesul instructiv- educativ și de a dezvolta copilul pe toate palierele: cognitiv, fizic, socio-emoțional și comportamental. Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și nici invers, de aceea este necesară o bună colaborare între acestea, deoarece școala nu poate să își atingă scopul fără susținerea și implicarea familiei. Implicarea familiei înseamnă comunicare permanentă cu cadrul didactic, prezență activă în procesul educativ, încurajare și disponibilitate, muncă în echipă pentru stabilirea unei strategii comune de educare a copilului.

„Copiii învață mai bine atunci când sunt într-un climat socio- afectiv sigur, când relaționează plăcut cu părinții, educatorii și ceilalți din jurul lui.” (John Bennet, Unesco, 2014)

“Fiecare copil pe care îl educăm este un OM dăruit societății” (N. Iorga)

BIBLIOGRAFIE:

Mitrofan, Iolanda, Nicolae Mitrofan, „*Familia de la A...la Z*”, Editura Științifică, București, 1991.

N. Mitrofan, *Functiile familiei si conduita de rol marital*, in *Psihologie si viata cotidiana*, Editura Academiei, Bucuresti, 1988.

M. Golu, *Dinamica personalității*, Editura Geneze, București, 1993.

G. Berger, *Omul modern și educația sa*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1973

PĂRINȚII, PRIMII DASCĂLI

PROF. ÎNV. PRIMAR BRĂILOIU RODICA-CORNELIA

COLEGIUL NAȚIONAL "SPIRU HARET"

TG-JIU, GORJ

Principalii factori care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Pentru o bună colaborare între acești doi factori este nevoie de multă comunicare din partea lor. Familia trebuie să înțeleagă că un copil nu este un televizor, o jucărie care poate fi reparată atunci când se strică. Copilul are un suflet care trebuie dezvoltat din toate punctele de vedere, astfel încât să fie capabil să răzbată în viață. Fiecare membru al familiei trebuie să devină sensibil la nevoile și sentimentele copiilor.

Părinții trebuie să petreacă mai mult timp cu copiii, să le acorde mai multă atenție, să-i laude cât mai des, să-i recompenseze, dar să le stabilească și limite, să-i pedepsească. Comunicarea dintre părinte și copil trebuie să fie bună și permanentă.

Între recompensă și pedeapsă trebuie să existe un echilibru. Părinții trebuie să vadă din ce cauză a greșit copilul, să-l facă să înțeleagă unde a greșit. Adulții nu trebuie să-și piardă controlul, să-și descarce frustrările zilnice asupra copilului. O astfel de descărcare nervoasă lasă urme adânci în personalitatea copilului.

Copilul are nevoie de un mediu părintesc cald, liniștit. Părinții trebuie să ducă un mod de viață corect, echilibrat, să dea dovadă de o atitudine civilizată față de ei înșiși și față de cei din jur. Severitatea exagerată, manifestată prin interdicții, prin brutalitate și prin privațiuni de tot felul, își va lăsa amprenta asupra personalității în formare a copilului. Ei impun copiilor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activități recreative, la jocurile specifice vârstei și utilizează pedepse care lezează demnitatea copiilor.

„Meseria” de părinte este grea. Adevărata căldură familială se întâlnește în familia în care părinții sunt în relații bune, cu dragoste și autoritate părintească. Atmosfera caldă și de integrare din familie creează climatul necesar pentru munca de educare a elevului. În schimb, lipsa de înțelegere, severitatea, exigența prea mare sau „dădăceala” sunt efecte dăunătoare asupra copilului, dându-i astfel o stare de nervozitate, de oboseală. Astfel dacă un copil trăiește în laudă, va învăța să aprecieze; Dacă trăiește în corectitudine, va fi drept; Dacă trăiește în siguranță, va avea încredere; Dacă trăiește în acceptare și prietenie, va învăța să descopere dragostea în lume.

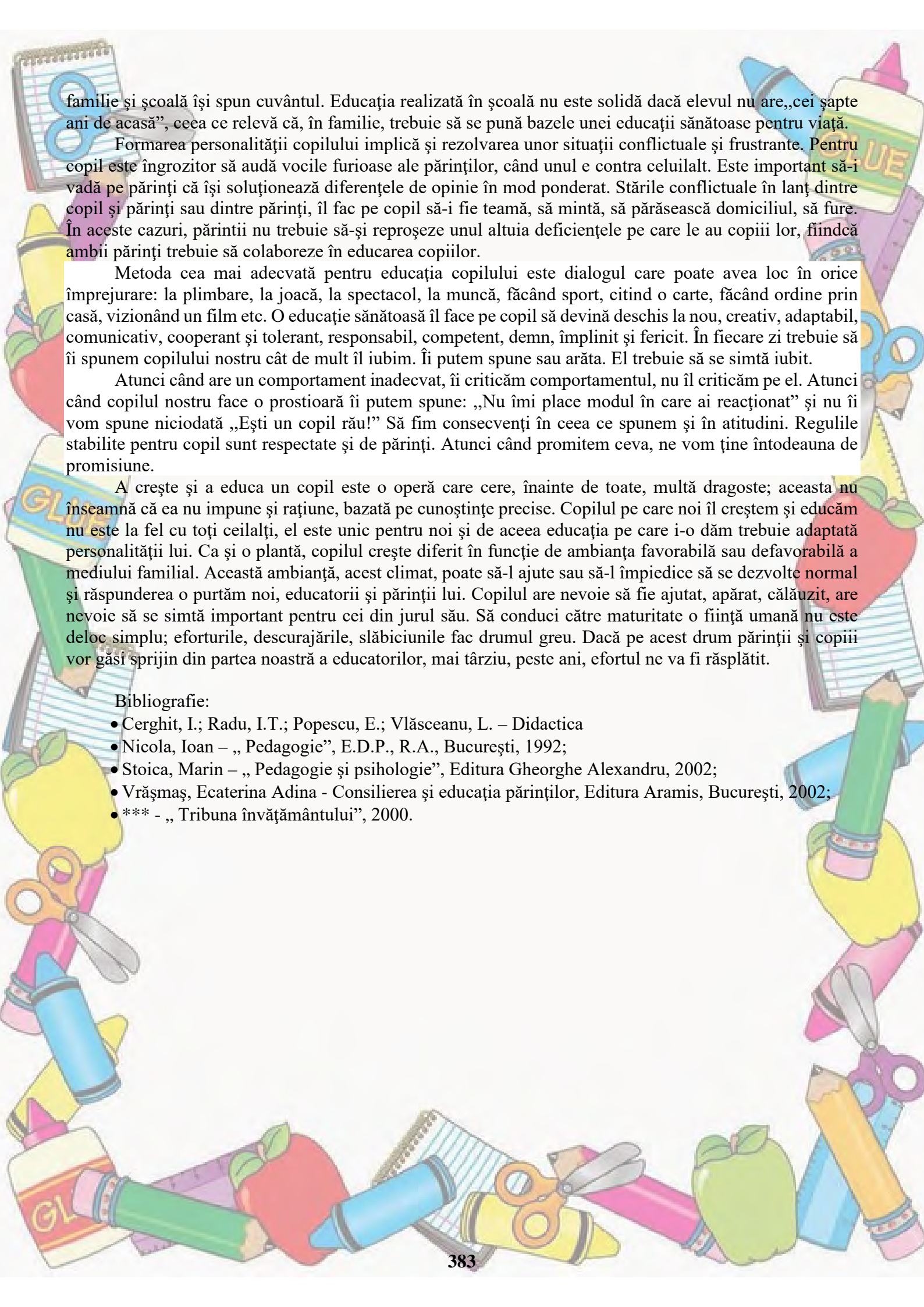
Copiii au mare nevoie de părinți, fără să-și dea seama de acest lucru. Personalitatea lor fragedă poate fi modelată discret, cu mult tact și mai ales cu argumentele cele mai raționale de care dispun. Este important să i se ofere copilului regulile de bază ale comportării însoțite de exemple concludente.

Părinții trebuie să fie buni ascultători și să găsească timpul necesar pentru a comunica cu copilul. Când copilul dorește să comunice ceva, părintele trebuie să întrerupă orice activitate, acordându-i atenția cuvenită, renunțând la atitudinea dominatoare. O slabă comunicare poate crea probleme emoționale, copilul pierzându-și încrederea în adulți și retrăgându-se într-o lume a sa.

După John Dewey, „educația este un proces al vieții și nu o pregătire pentru viață. Cred că școala trebuie să reprezinte viața actuală, viața tot atât de reală și de vitală pentru copil ca și aceea pe care el o duce în familia sa, cu vecinii săi, pe locurile lui de joacă.”

Învățătorul este și va rămâne „izvorul viu” al unei vieți deloc ușoare, având misiunea nobilă de a-i conduce pe copii spre „ținta reușitei”. Familia și școala reprezintă cei mai importanți factori educaționali, fiind adevărații piloni ai educației. Mediul familial îi oferă copilului modele de comportament, pe care le imită cu strictețe. În cadrul mediului școlar, instrucția și educația se împletesc în mod armonios, într-un mod gradat, își dirijează acțiunile spre un scop comun.

Cunoașterea copilului este o necesitate, părintele are obligația să cunoască temperamentul copilului pentru că educația trebuie individualizată în funcție de temperamentul și reactivitatea lui. În perioada copilăriei, temperamentul se află în forma lui nativă, dar treptat se modelează, pe măsură ce educația din

familie și școală își spun cuvântul. Educația realizată în școală nu este solidă dacă elevul nu are „cei șapte ani de acasă”, ceea ce relevă că, în familie, trebuie să se pună bazele unei educații sănătoase pentru viață.

Formarea personalității copilului implică și rezolvarea unor situații conflictuale și frustrante. Pentru copil este îngrozitor să audă vocile furioase ale părinților, când unul e contra celuilalt. Este important să-i vadă pe părinți că își soluționează diferențele de opinie în mod ponderat. Stările conflictuale în lanț dintre copil și părinți sau dintre părinți, îl fac pe copil să-i fie teamă, să mintă, să părăsească domiciliul, să fure. În aceste cazuri, părinții nu trebuie să-și reproșeze unul altuia deficiențele pe care le au copiii lor, fiindcă ambii părinți trebuie să colaboreze în educarea copiilor.

Metoda cea mai adecvată pentru educația copilului este dialogul care poate avea loc în orice împrejurare: la plimbare, la joacă, la spectacol, la muncă, făcând sport, citind o carte, făcând ordine prin casă, vizionând un film etc. O educație sănătoasă îl face pe copil să devină deschis la nou, creativ, adaptabil, comunicativ, cooperant și tolerant, responsabil, competent, demn, împlinit și fericit. În fiecare zi trebuie să îi spunem copilului nostru cât de mult îl iubim. Îi putem spune sau arăta. El trebuie să se simtă iubit.

Atunci când are un comportament inadecvat, îi criticăm comportamentul, nu îl criticăm pe el. Atunci când copilul nostru face o prostioară îi putem spune: „Nu îmi place modul în care ai reacționat” și nu îi vom spune niciodată „Ești un copil rău!” Să fim consecvenți în ceea ce spunem și în atitudini. Regulile stabilite pentru copil sunt respectate și de părinți. Atunci când promitem ceva, ne vom ține întodeauna de promisiune.

A crește și a educa un copil este o operă care cere, înainte de toate, multă dragoste; aceasta nu înseamnă că ea nu impune și rațiune, bazată pe cunoștințe precise. Copilul pe care noi îl creștem și educăm nu este la fel cu toți ceilalți, el este unic pentru noi și de aceea educația pe care i-o dăm trebuie adaptată personalității lui. Ca și o plantă, copilul crește diferit în funcție de ambianța favorabilă sau defavorabilă a mediului familial. Această ambianță, acest climat, poate să-l ajute sau să-l împiedice să se dezvolte normal și răspunderea o purtăm noi, educatorii și părinții lui. Copilul are nevoie să fie ajutat, apărat, călăuzit, are nevoie să se simtă important pentru cei din jurul său. Să conduci către maturitate o ființă umană nu este deloc simplu; eforturile, descurajările, slăbiciunile fac drumul greu. Dacă pe acest drum părinții și copiii vor găsi sprijin din partea noastră a educatorilor, mai târziu, peste ani, efortul ne va fi răsplătit.

Bibliografie:

- Cerghit, I.; Radu, I.T.; Popescu, E.; Vlăsceanu, L. – Didactica
- Nicola, Ioan – „Pedagogie”, E.D.P., R.A., București, 1992;
- Stoica, Marin – „Pedagogie și psihologie”, Editura Gheorghe Alexandru, 2002;
- Vrășmaș, Ecaterina Adina - Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002;
- *** - „Tribuna învățământului”, 2000.

ȘCOALĂ- FAMILIE- COMUNITATE

PARTENERIATELE ÎN VEDEREA FORMĂRII TINERILOR

AUTOR: BRÂNDĂ FLORINA

LICEUL TEHNOLOGIC SPECIAL NR 1 ORADEA

Funcția fundamentală a educației este aceea de a pregăti omul pentru integrarea socială. Educația nu vizează formarea unui om abstract, ci a omului necesar societății respective, potrivit cerințelor acesteia. Funcția axiologică reprezintă educația pentru și prin valori.

Elevul trebuie să înțeleagă că societatea în care trăiește se conduce după anumite reguli și norme, pe care și el trebuie să le cunoască, să le aplice și să le respecte printr-un comportament corespunzător specific vârstei, prin valori sociale și atitudini morale care să ducă la armonia comunității și la progresul acesteia. Această s-ar putea realiza prin readucerea emoției și a trăirii active a narațiunii în care este implicat elevul în spațiul școlar.

Rolul scolii este acela de formare a persoanelor capabile să utilizeze o bază de informații tot mai largă, să se adapteze flexibil la noile medii și condiții, să lucreze în mod efectiv în echipă, să aibă o atitudine empatică autentică față de alte grupuri și culturi și să rezoneze moral în mod responsabil la noile provocări și influențe distructive.

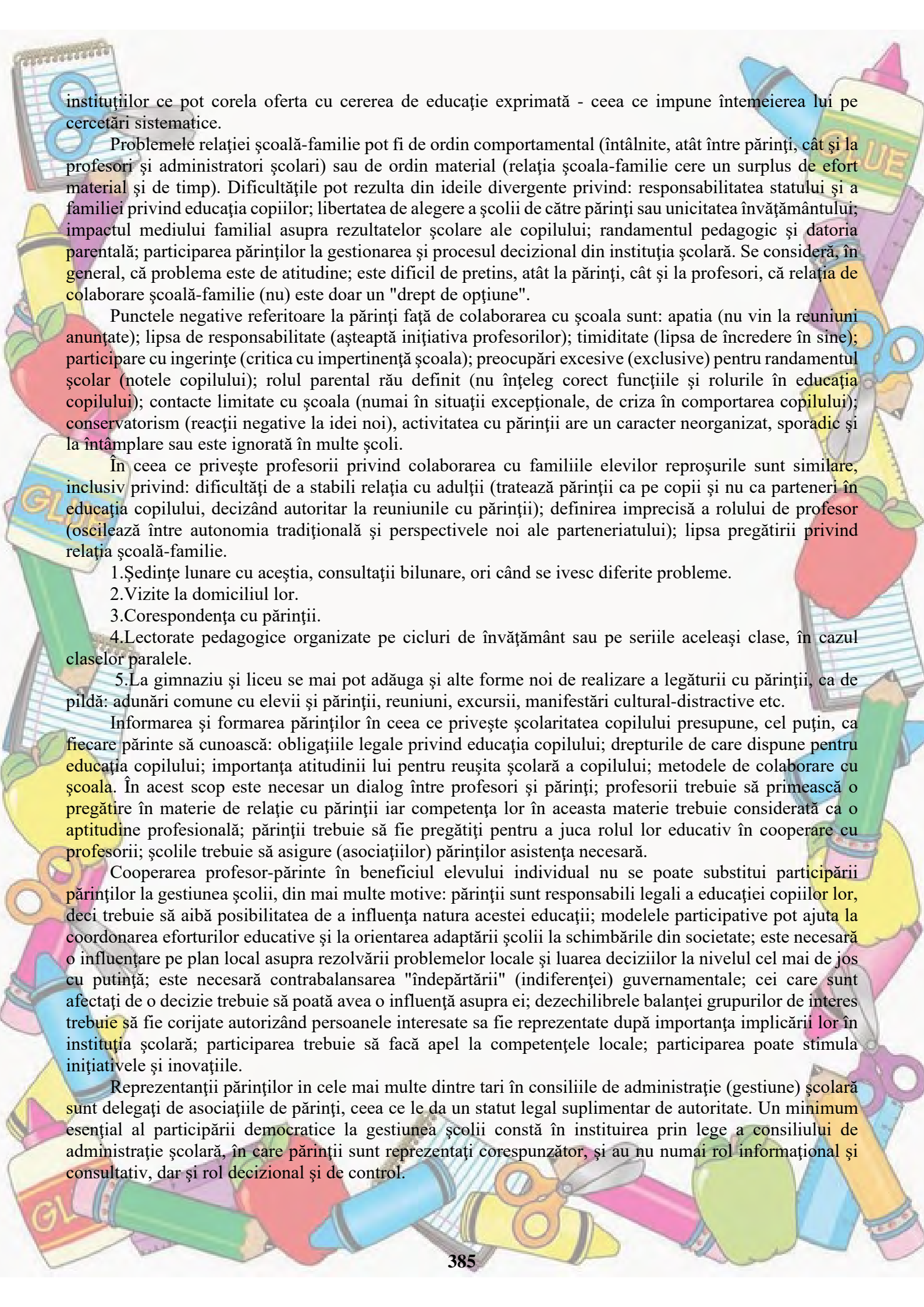
Oricât de bine ar fi pregătit un elev, nu se va integra în viața socială dacă nu practică un comportament civic (activ, liber, responsabil, deschis, tolerant, comunicativ, reflexiv, autoevaluativ), unele atitudini și valori morale (cinstea, corectitudinea, sinceritatea, respectul față de prieteni, părinți, oameni în general, față de școală, muncă).

Parteneriatele școală – familie - comunitate au la bază ideea că profesorii, elevii, părinții ceilalți membri ai comunității sunt parteneri în educație. Dacă în trecut aceste parteneriate erau activități cu caracter opțional și țineau mai mult de domeniul relațiilor publice, în prezent ele au un rol esențial în procesul de educație a elevilor, deoarece îi ajută să-și dezvolte competențe și abilități sociale încă din primii ani ai copilăriei, pregătindu-i să aibă succes la școală și mai târziu, în viață și în carieră.

În jurul elevilor se creează o comunitate de suport care începe să funcționeze în contextul în care părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Acestea nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice. În fiecare țară din Uniunea Europeană există structuri formale organizate de participare a părinților în sistemul educațional. Legislațiile și proiectele de reformă educațională ale anilor '90 au definit în majoritatea țărilor noi legi referitoare la participarea parentală în sistemele educaționale. Autonomia școlilor și participarea părinților la gestiunea lor se afla în centrul dezbaterilor și legislațiilor actuale.

În ceea ce privește relația școală-familie se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice etc. Se cunosc următoarele forme mai importante de organizare (instituționalizată) a educației părinților și a colaborării școală-familie: asociații ale părinților (și profesorilor) care au o largă libertate de inițiativă (au apărut pentru prima oară în Statele Unite ale Americii în secolul trecut); școli ale părinților (inițiate în Franța în perioada interbelică) și școli ale mamelor (inițiate în Germania); consilii de administrație școlară formate (exclusiv sau în majoritate) din părinți, cu rol informațional, consultativ și decizional (ființează în Belgia, Danemarca, Olanda și în alte țări occidentale); comitete de părinți pe clase și școli, fără rol decizional, care sprijină școala în rezolvarea unor probleme (în țările est-europene).

Se recomandă, în general, o restrângere a programului de educație a părinților pe problemele ce satisfac nevoile specifice (de regulă, exprimate de părinți), îmbinându-se aspectele îngrijirii fizice, medicale, cu aspectele psihosociale și psihopedagogice. Programul trebuie să țină seama de rețeaua

instituțiilor ce pot corela oferta cu cererea de educație exprimată - ceea ce impune întemeierea lui pe cercetări sistematice.

Problemele relației școală-familie pot fi de ordin comportamental (întâlnite, atât între părinți, cât și la profesori și administratori școlari) sau de ordin material (relația școală-familie cere un surplus de efort material și de timp). Dificultățile pot rezulta din ideile divergente privind: responsabilitatea statului și a familiei privind educația copiilor; libertatea de alegere a școlii de către părinți sau unicitatea învățământului; impactul mediului familial asupra rezultatelor școlare ale copilului; randamentul pedagogic și datoria parentală; participarea părinților la gestionarea și procesul decizional din instituția școlară. Se consideră, în general, că problema este de atitudine; este dificil de pretins, atât la părinți, cât și la profesori, că relația de colaborare școală-familie (nu) este doar un "drept de opțiune".

Punctele negative referitoare la părinți față de colaborarea cu școala sunt: apatia (nu vin la reuniuni anunțate); lipsa de responsabilitate (așteaptă inițiativa profesorilor); timiditate (lipsa de încredere în sine); participare cu ingerințe (critica cu impertinență școala); preocupări excesive (exclusive) pentru randamentul școlar (notele copilului); rolul parental rău definit (nu înțeleg corect funcțiile și rolurile în educația copilului); contacte limitate cu școala (numai în situații excepționale, de criza în comportarea copilului); conservatorism (reacții negative la idei noi), activitatea cu părinții are un caracter neorganizat, sporadic și la întâmplare sau este ignorată în multe școli.

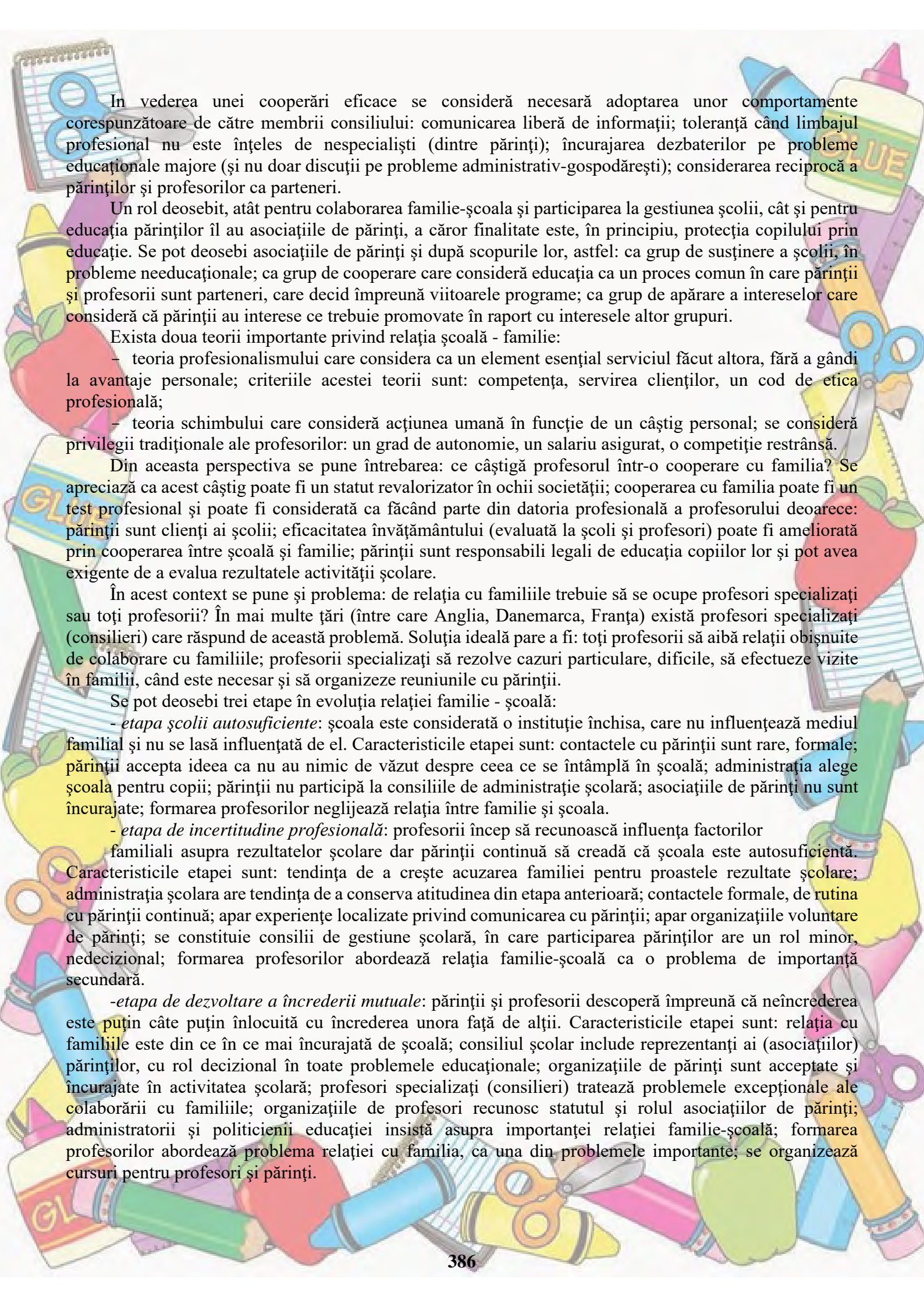
În ceea ce privește profesorii privind colaborarea cu familiile elevilor reproșurile sunt similare, inclusiv privind: dificultăți de a stabili relația cu adulții (tratează părinții ca pe copii și nu ca parteneri în educația copilului, decizând autoritar la reuniunile cu părinții); definirea imprecisă a rolului de profesor (oscilează între autonomia tradițională și perspectivele noi ale parteneriatului); lipsa pregătirii privind relația școală-familie.

1. Ședințe lunare cu aceștia, consultații bilunare, ori când se ivesc diferite probleme.
2. Vizite la domiciliul lor.
3. Corespondența cu părinții.
4. Lectorate pedagogice organizate pe cicluri de învățământ sau pe seriile aceleși clase, în cazul claselor paralele.
5. La gimnaziu și liceu se mai pot adăuga și alte forme noi de realizare a legăturii cu părinții, ca de pildă: adunări comune cu elevii și părinții, reuniuni, excursii, manifestări cultural-distractive etc.

Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului; drepturile de care dispune pentru educația copilului; importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului; metodele de colaborare cu școala. În acest scop este necesar un dialog între profesori și părinți; profesorii trebuie să primească o pregătire în materie de relație cu părinții iar competența lor în aceasta materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională; părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu profesorii; școlile trebuie să asigure (asociațiilor) părinților asistența necesară.

Cooperarea profesor-părinte în beneficiul elevului individual nu se poate substitui participării părinților la gestiunea școlii, din mai multe motive: părinții sunt responsabili legali a educației copiilor lor, deci trebuie să aibă posibilitatea de a influența natura acestei educații; modelele participative pot ajuta la coordonarea eforturilor educative și la orientarea adaptării școlii la schimbările din societate; este necesară o influențare pe plan local asupra rezolvării problemelor locale și luarea deciziilor la nivelul cel mai de jos cu putință; este necesară contrabalansarea "îndepărtării" (indiferenței) guvernamentale; cei care sunt afectați de o decizie trebuie să poată avea o influență asupra ei; dezechilibrele balanței grupurilor de interes trebuie să fie corijate autorizând persoanele interesate să fie reprezentate după importanța implicării lor în instituția școlară; participarea trebuie să facă apel la competențele locale; participarea poate stimula inițiativele și inovațiile.

Reprezentanții părinților în cele mai multe dintre tari în consiliile de administrație (gestiune) școlară sunt delegați de asociațiile de părinți, ceea ce le da un statut legal suplimentar de autoritate. Un minimum esențial al participării democratice la gestiunea școlii constă în instituirea prin lege a consiliului de administrație școlară, în care părinții sunt reprezentați corespunzător, și au nu numai rol informațional și consultativ, dar și rol decizional și de control.

În vederea unei cooperări eficiente se consideră necesară adoptarea unor comportamente corespunzătoare de către membrii consiliului: comunicarea liberă de informații; toleranță când limbajul profesional nu este înțeles de nespecialiști (dintre părinți); încurajarea dezbaterilor pe probleme educaționale majore (și nu doar discuții pe probleme administrativ-gospodărești); considerarea reciprocă a părinților și profesorilor ca parteneri.

Un rol deosebit, atât pentru colaborarea familie-școală și participarea la gestiunea școlii, cât și pentru educația părinților îl au asociațiile de părinți, a căror finalitate este, în principiu, protecția copilului prin educație. Se pot deosebi asociațiile de părinți și după scopurile lor, astfel: ca grup de susținere a școlii, în probleme needucaționale; ca grup de cooperare care consideră educația ca un proces comun în care părinții și profesorii sunt parteneri, care decid împreună viitoarele programe; ca grup de apărare a intereselor care consideră că părinții au interese ce trebuie promovate în raport cu interesele altor grupuri.

Există două teorii importante privind relația școală - familie:

- teoria profesionalismului care consideră ca un element esențial serviciul făcut altora, fără a gândi la avantaje personale; criteriile acestei teorii sunt: competența, servirea clienților, un cod de etică profesională;

- teoria schimbului care consideră acțiunea umană în funcție de un câștig personal; se consideră privilegiile tradiționale ale profesorilor: un grad de autonomie, un salariu asigurat, o competiție restrânsă.

Din această perspectivă se pune întrebarea: ce câștigă profesorul într-o cooperare cu familia? Se apreciază ca acest câștig poate fi un statut revalorizator în ochii societății; cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece: părinții sunt clienți ai școlii; eficacitatea învățământului (evaluată la școli și profesori) poate fi ameliorată prin cooperarea între școală și familie; părinții sunt responsabili legali de educația copiilor lor și pot avea exigente de a evalua rezultatele activității școlare.

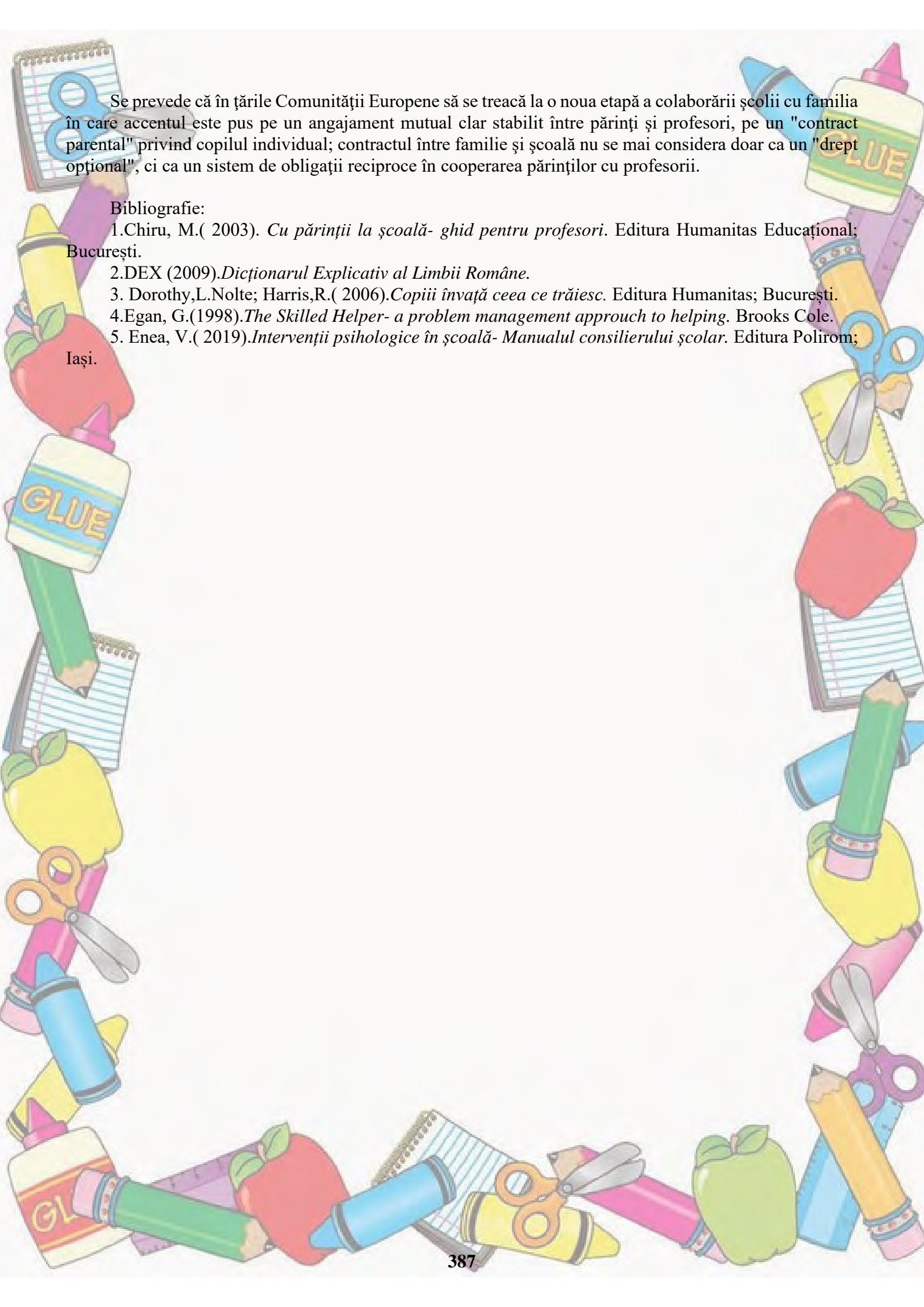
În acest context se pune și problema: de relația cu familiile trebuie să se ocupe profesori specializați sau toți profesorii? În mai multe țări (între care Anglia, Danemarca, Franța) există profesori specializați (consilieri) care răspund de această problemă. Soluția ideală pare a fi: toți profesorii să aibă relații obișnuite de colaborare cu familiile; profesorii specializați să rezolve cazuri particulare, dificile, să efectueze vizite în familii, când este necesar și să organizeze reuniunile cu părinții.

Se pot deosebi trei etape în evoluția relației familie - școală:

- *etapa școlii autosuficiente*: școala este considerată o instituție închisă, care nu influențează mediul familial și nu se lasă influențată de el. Caracteristicile etapei sunt: contactele cu părinții sunt rare, formale; părinții acceptă ideea ca nu au nimic de văzut despre ceea ce se întâmplă în școală; administrația alege școala pentru copii; părinții nu participă la consiliile de administrație școlară; asociațiile de părinți nu sunt încurajate; formarea profesorilor neglijează relația între familie și școală.

- *etapa de incertitudine profesională*: profesorii încep să recunoască influența factorilor familiali asupra rezultatelor școlare dar părinții continuă să creadă că școala este autosuficientă. Caracteristicile etapei sunt: tendința de a crește acuzarea familiei pentru proastele rezultate școlare; administrația școlară are tendința de a conserva atitudinea din etapa anterioară; contactele formale, de rutină cu părinții continuă; apar experiențe localizate privind comunicarea cu părinții; apar organizațiile voluntare de părinți; se constituie consilii de gestiune școlară, în care participarea părinților are un rol minor, nedecizional; formarea profesorilor abordează relația familie-școală ca o problemă de importanță secundară.

- *etapa de dezvoltare a încrederii mutuale*: părinții și profesorii descoperă împreună că neîncrederea este puțin câte puțin înlocuită cu încrederea unora față de alții. Caracteristicile etapei sunt: relația cu familiile este din ce în ce mai încurajată de școală; consiliul școlar include reprezentanți ai (asociațiilor) părinților, cu rol decizional în toate problemele educaționale; organizațiile de părinți sunt acceptate și încurajate în activitatea școlară; profesori specializați (consilieri) tratează problemele excepționale ale colaborării cu familiile; organizațiile de profesori recunosc statutul și rolul asociațiilor de părinți; administratorii și politicienii educației insistă asupra importanței relației familie-școală; formarea profesorilor abordează problema relației cu familia, ca una din problemele importante; se organizează cursuri pentru profesori și părinți.

Se prevede că în țările Comunității Europene să se treacă la o nouă etapă a colaborării școlii cu familia în care accentul este pus pe un angajament mutual clar stabilit între părinți și profesori, pe un "contract parental" privind copilul individual; contractul între familie și școală nu se mai considera doar ca un "drept opțional", ci ca un sistem de obligații reciproce în cooperarea părinților cu profesorii.

Bibliografie:

- 1.Chiru, M.(2003). *Cu părinții la școală- ghid pentru profesori*. Editura Humanitas Educațional; București.
- 2.DEX (2009).*Dicționarul Explicativ al Limbii Române*.
3. Dorothy,L.Nolte; Harris,R.(2006).*Copiii învață ceea ce trăiesc*. Editura Humanitas; București.
- 4.Egan, G.(1998).*The Skilled Helper- a problem management approach to helping*. Brooks Cole.
5. Enea, V.(2019).*Intervenții psihologice în școală- Manualul consilierului școlar*. Editura Polirom;

Iași.

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

AUTOR: BRÂNDUȘOIU CRISTINA

ȘCOALĂ: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 DOR MĂRUNT SAT

LOCALITATE: DOR MĂRUNT

JUDEȚ: CĂLĂRAȘI

Copilul își trăiește primele experiențe de viață în familie. În mediul social restrâns, alături de părinți, frați și rudele sale, copilul își apropie primele experiențe sociale. Căminul în care crește, căldura sau indiferența acestuia, îi vor modela puternic modul de viață, personalitatea și integrarea socială.

Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice.

Un Raport asupra relațiilor dintre școală și familie în țările Comunității Europene (Macbeth, Al., 1984), bazat pe cercetări comparative, documentare și empirice enumera patru motive pentru care școala și familia se străduiesc să stabilească legături între ele: părinții sunt juridic responsabili de educația copiilor lor (legislația reflectă astfel libertatea părinților de a-și crește copiii așa cum doresc; există diferențe între țări privind: măsura în care părinții pot alege între diferitele școli și cursuri pe care să le urmeze copiii lor; măsura în care părinții trebuie consultați de responsabilii școlari etc.); învățământul nu este decât o parte din educația copilului; o bună parte a educației se petrece în afara școlii; cercetările pun în evidență influența atitudinii parentale asupra rezultatelor școlare ale elevilor, în special asupra motivațiilor învățării, precum și faptul că unele comportamente ale părinților pot fi favorizate datorită dialogului cu școala; grupurile sociale implicate în instituția școlară (în special părinții și profesorii) au dreptul să influențeze gestiunea școlară. Obstacolele relației școală-familie pot fi de ordin comportamental (întâlnite, atât între părinți, cât și la profesori și administratori școlari) sau de ordin material (relația școală-familie cere un surplus de efort material și de timp). Dificultățile pot rezulta din ideile divergente privind: responsabilitatea statului și a familiei privind educația copiilor; libertatea de alegere a școlii de către părinți sau unicitatea învățământului; impactul mediului familial asupra rezultatelor școlare ale copilului; randamentul pedagogic și datoria parentală; participarea părinților la gestionarea și procesul decizional din instituția școlară. Se consideră, în general, că problema este de atitudine; este dificil de pretins, atât la părinți, cât și la profesori, că relația de colaborare școală-familie (nu) este doar un "drept de opțiune".

Fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului; drepturile de care dispune pentru educația copilului; importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului; metodele de colaborare cu școala. În acest scop este necesar un dialog între profesori și părinți; profesorii trebuie să primească o pregătire în materie de relație cu părinții iar competența lor în această materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională; părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu profesorii; școlile trebuie să asigure (asociațiilor) părinților asistența necesară. Cooperarea profesor-părinte în beneficiul elevului individual nu se poate substitui participării părinților la gestiunea școlii, din mai multe motive: părinții sunt responsabili legali ai educației copiilor lor, deci trebuie să aibă posibilitatea de a influența natura acestei educații; modelele participative pot ajuta la coordonarea eforturilor educative și la orientarea adaptării școlii la schimbările din societate; este necesară o influențare pe plan local asupra rezolvării problemelor locale și luarea deciziilor la nivelul cel mai de jos cu putință; este necesară contrabalansarea "îndepărtării" (indiferenței) guvernamentale; cei care sunt afectați de o decizie trebuie să poată avea o influență asupra ei; dezechilibrele balanței grupurilor de interes trebuie să fie corijate autorizând persoanele interesate să fie reprezentate după importanța implicării lor în instituția școlară; participarea trebuie să facă apel la competențele locale; participarea poate stimula inițiativele și inovațiile.

În numeroase țări reprezentanții părinților în consiliile de administrație (gestiune) școlară sunt delegați de asociațiile de părinți, ceea ce le dă un statut legal suplimentar de autoritate. Un minimum esențial al participării democratice la gestiunea școlii constă în instituirea prin lege a consiliului de administrație școlară, în care părinții sunt reprezentați corespunzător, și au nu numai rol informațional și consultativ, dar și rol decizional și de control. Un rol deosebit, atât pentru colaborarea familie-școala și participarea la gestiunea școlii, cât și pentru educația părinților îl au asociațiile de părinți, a căror finalitate este, în principiu, protecția copilului prin educație. Se pot deosebi asociațiile de părinți și după scopurile lor, astfel:

- ca grup de susținere a școlii, în probleme needucaționale;
- ca grup de cooperare care consideră educația ca un proces comun în care părinții și profesorii sunt parteneri, care decid împreună viitoarele programe;
- ca grup de apărare a intereselor care consideră că părinții au interese ce trebuie promovate în raport cu interesele altor grupuri.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. BRÂNDUȘONI IONELA-ALINA

GRĂDINIȚA P.P. NR. 4

LUGOJ, JUD. TIMIȘ

Educația este un fenomen social de transmitere a experienței de viață generațiilor adulte și a culturii către generațiile de copii și tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură. Cauzele unor eșecuri școlare sunt multiple, dar școala are sarcina de a le depista și de a interveni, uneori, când este cazul, în situațiile delicate. Un sfat la timp, o îndrumare competentă, vizita la domiciliu sunt mijloace care pot da rezultate favorabile în creșterea randamentului școlar.

Factorii instituționali ai educației sunt școala, familia, biserica, armata s.a. Dintre aceștia primul loc îl ocupă părinții și educatorii. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale.

Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a le stimula calitatea de om.

Ora de dirigenție este cea în care ne putem apleca asupra acestei laturi, în această oră se urmărește valorificarea abilităților de interrelaționare, de asumare a responsabilităților, de cultivare a capacității de a lua o decizie corectă, de descoperire a propriilor interese și aspirații spre formarea școlară și profesională ulterioară.

Școala a rămas punctul de pornire a orientării școlare și profesionale prin acțiuni de informare asupra posibilităților de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale și a aptitudinilor, de discutare a criteriilor după care elevii își decid viitorul și a ponderii de implicare a părinților în alegerea școlii și a profesiei pe care copiii lor o vor urma, dacă profesia aleasă este cea dorită de copil și dacă acesta din urmă are disponibilități intelectuale.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

Deci, ca primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

Un alt factor care contribuie la educarea copiilor este familia. Familia exercită o influență deosebit de adancă asupra copiilor. Cunoștințele despre natură, societate, deprinderi igienice, obișnuințe de comportament, elevul le datorează educației primite în familie.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic s.a. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia

nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jignește sau din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățatura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă în mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățătură le pun pe seama școlii.

De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățătură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Potrivit lui A. Berge, fiecare copil este, în mic, oglinda mediului său familial, astfel încât, „mediul familial acționează concomitent printr-un fel de osmoză și prin imaginile pe care le prezintă copilului pentru a-l ajuta să se încadreze în existență și să se dezvolte după modelul celor care-l înconjoară și cu care el este în mod firesc înclinat să se identifice. Într-un mediu dizarmonizat, este evident, mai dificil pentru individ să-și găsească unitatea interioară”.

Menținându-și aceeași idee, A. Berge amintește ca „familia constituie un soi de personalitate colectivă, a cărei armonie generală influențează armonia fiecăreia dintre părți”. Având în vedere că părintele este principalul manager al relației filiale, el trebuie să asigure evoluția acestor relații atât în conținut, cât și în formă, modificându-și expectațiile, cerințele și comportamentele în concordanță cu dezvoltarea fizică și psihică a copilului.

În 1988, Killen Kari stabilea următoarele funcții de bază ale părinților, strâns legate una de cealaltă :

- Abilitatea de a percepe copilul în mod realist.** Modul în care este perceput copilul are urmări asupra atitudinii și comportamentului față de el. Cu cât părinții sunt mai capabili să-l perceapă realist și diferențiat cu atât este mai mare șansa de a se apropia de el într-un mod adecvat nevoilor și potențialului său.

- Abilitatea de a accepta că este responsabilitatea adulților să satisfacă nevoile copilului și nu invers.** În primul rând, părinții, adulții sunt cei care trebuie să satisfacă nevoile emoționale, nevoile de liniște, îngrijire și apropiere ale copilului. Părinții se manifesta realist în legătură cu satisfacerea nevoilor copilului atunci când, prin comportamentul lor, îi transmit copilului, ca este normal ca ei să-i satisfacă nevoile de bază. Există însă situații în care propriile nevoi ale părinților sunt antrenate în relațiile părinți-copii, situații ce duc la cereri nerealiste și la o lipsă de recunoaștere și respect față de nevoile copilului.

- Atitudinea față de învățare a părinților influențează atitudinea copiilor față de această activitate.**

- Abilitatea așteptărilor realiste fata de colaborarea cu copilul.** Așteptările realiste privind colaborarea cu copilul joacă un rol decisiv în dezvoltarea copilului, deoarece aceste așteptări pot stimula, provoca și confirma.

- Abilitatea de a se angaja pozitiv în interacțiunea cu copilul.** Este deosebit de important pentru copil ca părinții să fie capabili să se angajeze pozitiv în relația cu el, în dezvoltarea, învățarea, jocul, tristețea și bucuriile lui. Referindu-ne la atitudinea față de învățare, menționăm influența directă a părinților asupra acestei activități.

- Abilitatea părinților de a avea o relație empatică cu copilul.** Capacitatea de empatizare este o componentă importantă a adoptării și executării rolurilor paternale, care permit armonizarea interrelațiilor familiale.

- Abilitatea de a da prioritate satisfacerii nevoilor de bază ale copilului, înaintea celor proprii.** Pentru ca un copil să se poată dezvolta fizic, emoțional, intelectual și social, trebuie să-i fie satisfăcute nevoile de hrană, îngrijire, stimulare, securitate și stabilitate, nevoia de a explora mediul înconjurător, nevoia de joacă și companie a altor copii într-un cadru sigur.

- Abilitatea de a-și înfrâna propria durere și agresivitate fără a o răsfrânge asupra copilului.** Această funcție depinde de căile prin care părinții au de a face cu frustrarea și agresivitatea, precum și de felul în care aceasta se răsfrânge asupra copilului. Este vorba, în același timp, de expresia verbală și fizică

a frustrării și a agresiunii și cuprinde atât frustrarea și agresiunea provocate de copil, cât și de alți factori din viața lor.

Cadrele didactice și părinții sunt persoane semnificative psihologic pentru elevi, fiind în dreptul de a evalua copilul, ca membru al familiei sau ca elev – postură socială cu anumite drepturi și responsabilități. Influența acestora se manifestă la nivel psihologic și psihosocial. Vom expune succint căile pe care sunt influențate rezultatele învățării de către aceste categorii sociale.

- **Așteptările**, fenomen binecunoscut în psihologia socială, afectează profund performanțele școlare ale copiilor: dacă cadrul didactic așteaptă rezultate pozitive de la un elev pe care el îl considera bun și cu potențial, acesta este încurajat să încerce, să își dea străduința, să se ridice la nivelul așteptărilor profesorului el îi va oferi mai mulț timp, detalii, întrebări, va fi binevoitor în comunicare, îl va susține moral, arătându-se mai deschis pentru colaborare.

- **Profesorii sunt modele de comportament pentru copil.** Nu rar se întâmplă ca un copil, în special la vârste mai mici, să imite figurile de autoritate – profesorii fiind printre primele. Copilul poate adopta mimici, gesturi, expresii și chiar modul general de a comunica al unui profesor, admirând aceasta persoană și dorindu-și să fie asemeni ei.

- **Relația profesor-copil influențează modul de integrare a acestuia în mediul școlar.** Un copil care se descurcă cu sarcinile școlare, îi place să învețe, să participe la activitățile școlare, care se simte integrat în mediul școlar este copilul care se bucură de o relație bună cu profesorii.

- **Profesorii pot naște interesul pentru învățare la copil** sau dimpotrivă, pot face educația să i se pară o obligație dificilă și plictisitoare. Totul depinde de felul în care profesorul interacționează cu elevii săi și de cum le prezintă informația.

- **Profesorii pot forma aspirațiile profesionale ale copilului.** Există profesori ce înțeleg copilul și care sunt iubiți și admirați de către acesta; acești profesori pot avea o influență majoră în alegerile și aspirațiile profesionale de viitor ale copilului, în domeniul de activitate preferată.

- **Profesorii sunt un sprijin pentru copil.** Influența profesorilor asupra copilului nu se limitează la educație și performanțe școlare.

- **Familia și atitudinea copilului față de învățatură.** Orice părinte își dorește să aibă un copil inteligent, sociabil, necomplexat, cu o bună imagine de sine.

Se accentuează azi ideea de a sprijini părinții și nu de a-i substitui. Se identifică tot mai clar ideea unor intervenții asupra familiei și deci, în primul rând, asupra părinților pentru a-i ajuta, forma și susține în sarcinile lor educative .

„Niciodată familia nu a fost mai solicitată și rolul său nu a fost niciodată atât de mare ca azi” – Boutin și During, 1994.

BIBLIOGRAFIE:

- Angela Cucer, Emilia Furdui, Mariana Batog, Aglaida Bolboceanu, Rolul părinților și al cadrelor didactice în învățarea copiilor pe tot parcursul vieții, Chișinău, Institutul de Științe ale Educației, 2019;
- Pescaru-Băran A.- Parteneriat în educație familie-școală-comunitate, Editura Aramis, București, 2004;
- Nicola I.- Tratat de pedagogie școlară, Editura Aramis, București, 2003.

PROIECT DE ACTIVITATE INTEGRATA

PROF. ÎNV. PREȘC.: BRATEAN ADRIANA

TEMA ANUALA: "Cine sunt/suntem?"

TEMA PROIECTULUI: "Eu și lumea mea"

SUBTEMA: "Familia mea"

DOMENII EXPERIENTIALE: Domeniul Știința și Domeniul Om și Societate

DENUMIREA ACTIVITĂȚILOR: Cunoașterea mediului și Activitate practică

FORMA DE REALIZARE: Activitate integrată

TEMA ACTIVITĂȚII: Familia mea

TIPUL ACTIVITĂȚII: Consolidare de cunoștințe

SCOPUL ACTIVITĂȚII:

✦ Consolidarea și sistematizarea cunoștințelor copiilor referitoare la familie, transpunând într-o lucrare individuală cunoștințele dobândite;

DIMENSIUNI ALE DEZVOLTĂRII:

- Interacțiuni cu adulții și cu copiii de vârste apropiate
- Comportamente prosoziale, de acceptare și de respectare a diversității
- Curiozitate, interes și inițiativă în învățare
- Mesaje orale în diverse situații de comunicare
- Caracteristici structurale și funcționale ale lumii înconjurătoare

COMPORȚAMENTE VIZATE:

- Inițiază/participă la interacțiuni pozitive cu copii de vârstă apropiată
- Exprimă recunoașterea și respectarea asemănărilor și a deosebirilor dintre oameni
- Inițiază activități de învățare și interacțiuni cu copiii sau cu adulții din mediul apropiat
- Demonstrează extinderea progresivă a vocabularului
- Demonstrează cunoașterea poziției omului în univers, ca parte a lumii vii și ca ființă socială

OBIECTIVE OPERATIONALE:

COGNITIV- INFORMATIONALE

- ✦ să privească cu atenție imaginea pregătită;
- ✦ să enumere membrii familiei din imaginea prezentată;
- ✦ să denumescă activitățile desfășurate de fiecare membru al familiei;
- ✦ să alcătuiască cât mai multe întrebări pe baza conținutului imaginii, folosind pronumele interogative: "CE?", "CINE?", "CÂND?", "UNDE?", "DE CE?";
- ✦ să descopere materialele pe masute;
- ✦ să lipească siluetele umane pe suport conform cerințelor;

PSIHO -MOTORII

- ✦ să manuiască materialul în mod organizat;

AFECTIV - EMOTIONALE

- ✦ să se organizeze pe grupuri și să colaboreze între ei;
- ✦ să manifeste spirit de echipă;

STRATEGII DIDACTICE:

METODE ȘI PROCEDEE: conversația, explicația, descrierea, dialogul, brainstorming, analiză, explozia stelară.

MIJLOACE DE ÎNVĂȚARE: 1 stea mare, 5 stele mici, tablou ce reprezintă familia, cinci săgeți, stelute mici, siluete umane de hartie (tata, mama, fetița, băiețel din hartie decupate și de diferite culori), lipici, coli albe;

DURATA: 40 minute

FORMA DE ORGANIZARE:pe grupe, frontal

LOCUL DE DESFASURARE: sala de grupa

MATERIAL BIBLIOGRAFIC:

-Breben S., Gancea E.,Ruiu G.,Fulga M.-Metode interactive de grup-Ghid metodic-Editura Arves,Craiova

-Curriculum pentru invatamant prescolar(3-6/7 ani) MECT,2019

-Preda V., Dumitrana M., Programa activitatilor instructive educative in gradinita de copii,Ed.V & I Integral, Bucuresti, 2000

DESFASURAREA ACTIVITATII

Evenimentul didactic	Continutul stiintific	Strategia didactica	Evaluare
MOMENT ORGANIZATORIC	Voi aseza mobilierul si voi pregati cele necesare pentru buna desfasurare a activitatii: ✚ aranjarea masutelor ; ✚ pregatirea materialelor didactice; ✚ aerisirea salii de grupa; ✚ intrarea copiilor ordonata in sala de grupa. Copiii vor fi repartizati in sala de grupa in cinci grupe, dupa culoarea bulinei pe care au ales-o(galben, verde, rosu, albastru, portocaliu). Cei care au aceeasi culoare de bulina se vor aseza la echipa la care gasesc bulina reprezentativa.	Explicatia	Observarea comportamentului; Corectarea tinutei
CAPTAREA ATENTIEI	Captarea atentiei se realizeaza printr-o ghicitoare: ”Sora, fratele, mamica Tata, bunicul, bunica Ce alcatuiesc cu totii? Hai ghiceste daca poti!” (Familia)	Surpriza	Interesul pentru continutul surprizei
REACTUALIZAREA CUNOSTINTELOR	DS-Cunoasterea mediului Voi purta o scurta discutie despre familie si pun o intrebare: “-Cum ar fi sa nu avem o familie?” Desigur ca vor aparea si multe intrebari.Voi concluziona: Familia reprezinta cea mai de pret comoara a noastra, este locul unde intodeauna ne vom simti in siguranta, iar parintii sunt cei care vor veghea la linistea copiilor lor.	Conversatia Brainstorming	Proba orala: Recunoasterea elementelor specifice familiei.

**ANUNTAREA
TEMEI SI
OBIECTIVELOR**

A

Voi anunta copiii ca vom desfasura o activitate interesanta folosind materialele pregatite :o plansa mare ce cuprinde imaginea unei familii, cinci stelute mici si una mare din care vom afla din cine este formata o familie si care sunt actiunile fiecarui membru al familiei .

Conversatia

**DIRIJAREA
INVATARI**

Se organizeaza colectivul de prescolari sub forma de semicerc,iar in mijlocul lor se aranjeaza stelutele.In mijloc este asezata o steluta mare,iar peste ea se aseaza o imagine mare ce reprezinta” Familia in bucatarie” Celelalte 5 stelute mici se aseaza in jurul stelutei mari,attentionand copiii ca pe fiecare steluta este scrisa cate o intrebare,cu culori diferite.Intrebarile folosite sunt:CE?, CINE?,UNDE, CAND?,DE CE?

Astfel, copiii vor retine ca intrebarea „CE?”este scrisa cu rosu, „CINE?” cu culoarea verde, „CAND”cu culoarea galbena, „UNDE?”cu culoarea albastra si „DE CE?” cu culoarea portocalie.

Pe rand, educatoarea le citeste intrebarea de pe steluta si le explica ca fiecare echipă trebuie sa gaseasca cat mai multe intrebari referitoare la imaginea prezentata,folosind intrebarea de pe steluta aleasa.

Explicatia

Proba orala.
Descrierea materialului pregatit si a sarcinilor de lucru.

Conversatia

**OBTINEREA
PERFORMANTEI**

Toti copiii privesc cu interes imaginea “Familia in bucatarie” si formuleaza, in grup, cat mai multe intrebari legate de imagine.

Pentru a obtine cat mai multe conexiuni intre intrebarile descoperite se stabileste ordinea adresarii intrebarelor (CE, CINE, UNDE, CAND, DE CE).

Pe rand, fiecare grup vine langa imagine si adreseaza intrebarele celorlalte grupe, acestia raspund si astfel se stimuleaza activitatea grupelor.

Observatia

Explicatia

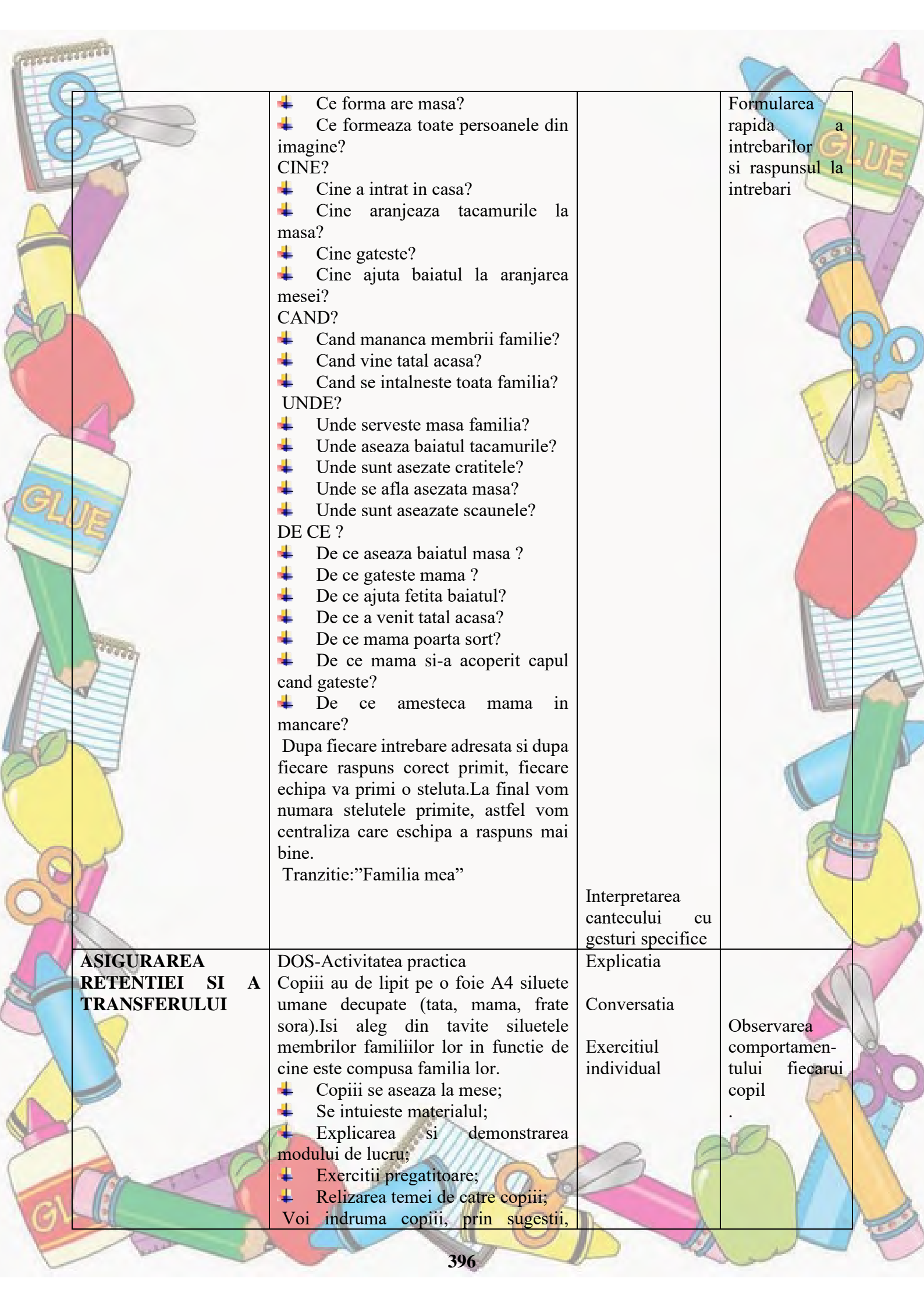
Proba orală
Realizarea sarcinilor de lucru;

Explozia stelara

CE ?

- ✚ Ce vedeti in aceasta imagine?
- ✚ Ce face mama ?
- ✚ Ce face tata?

Dialogul

	<p>pentru a finaliza lucrarea conform cerintelor si voi scrie numele copilului pe lucrare.</p>		
EVALUARE	<p>La final copiii vor explica din cine este compusa familia lor si daca au respectat cerintele date de educatoare. Lucrarile vor fi asezate intr-o mini expozitie.</p>	Conversația	<p>Aprecieri verbale. Recompense</p>
INCHIEIEREA ACTIVITATII	<p>Se fac aprecieri asupra modului de desfasurare a activitatii si li se ofera copiilor recompense . La final, copiii canta cantecul de tranzitie : « Randul iute sa-l formam » si parasesc sala de grupa.</p>	<p>Conversatia Interpretarea cantecului cu miscari specifice</p>	<p>Observarea comportamen- tului</p>

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PREȘC. BRĂȚIANU ANDREIA

G.P.N. MONARIU / BUDACU DE JOS / BN

Atunci când vine vorba despre educație în general și despre educația copilului în mod special, familia joacă un rol esențial. De aceea este foarte important ca implicarea să fie una constantă.

Mama este totul pentru copil, în prima parte a vieții sale. Dezvoltarea copilului cunoaște prima dată iubirea prin intermediul mamei sale. Copilul este dependent de părinți în primii săi ani de viață, dar relația cu mama este una cu totul specială. Cu mult înainte să vorbim despre importanța educației, mama oferă hrană, adăpost, încredere, protecție, acoperind toate nevoile de bază ale bebelușului. Pe măsură ce copilul crește, și rolurile mamei se diversifică, mama devine model – copilul se raportează la lume preluând exemplul propriei mame. Apoi, mama devine autoritate – este datoria ei să impună primele reguli și norme – este momentul discret în care începe educația copiilor.

Dar rolul părinților în educația copilului nu se sfârșește aici; mama se transformă în simbolul feminității, un exemplu pentru fiica sa și un prototip al partenerei ideale pentru fiul sau.

Dacă mama este afectivă, blândă și feminină, tatăl este sigur, puternic și autoritar. Tatăl este primul care “intervine” în relația dintre mama și copil, iar implicarea sa relativ limitată – cel puțin în familia clasică – îl face cu atât mai valoros.

Inclusiv în societatea actuală, se tinde spre modificarea statutului tatălui: el nu mai este “absent” în primul an de viață al copilului, ci devine un partener de nădejde al mamei, cu care împarte atribuțiile legate de copil. Dar pe măsură ce independența față de mama a copilului crește, tatăl devine un personaj tot mai activ în relația cu acesta. El impune reguli și o susține pe mama în stabilirea limitelor familiei, el inițiază copilul într-un sport, el însuflă curaj și oferă modelul perseverenței, fiind în general mai energic și mai încurajator decât mama care oferă confort și blândă.

Ca și mama, și tatăl are rolul său ca și bărbat: el e primul exemplu de masculinitate pentru fiul său, în timp ce pentru fiica sa e un model și un protector. Relația pe care o fiica o are cu tatăl sau tinde să îi definească relațiile de mai târziu cu bărbații; un tată absent o poate determina să caute veșnic figura paternă protectoare, în timp ce un tată dur sau violent o poate determina să privească abuzul ca o parte normală a unei relații sau ca pe o dovadă de iubire.

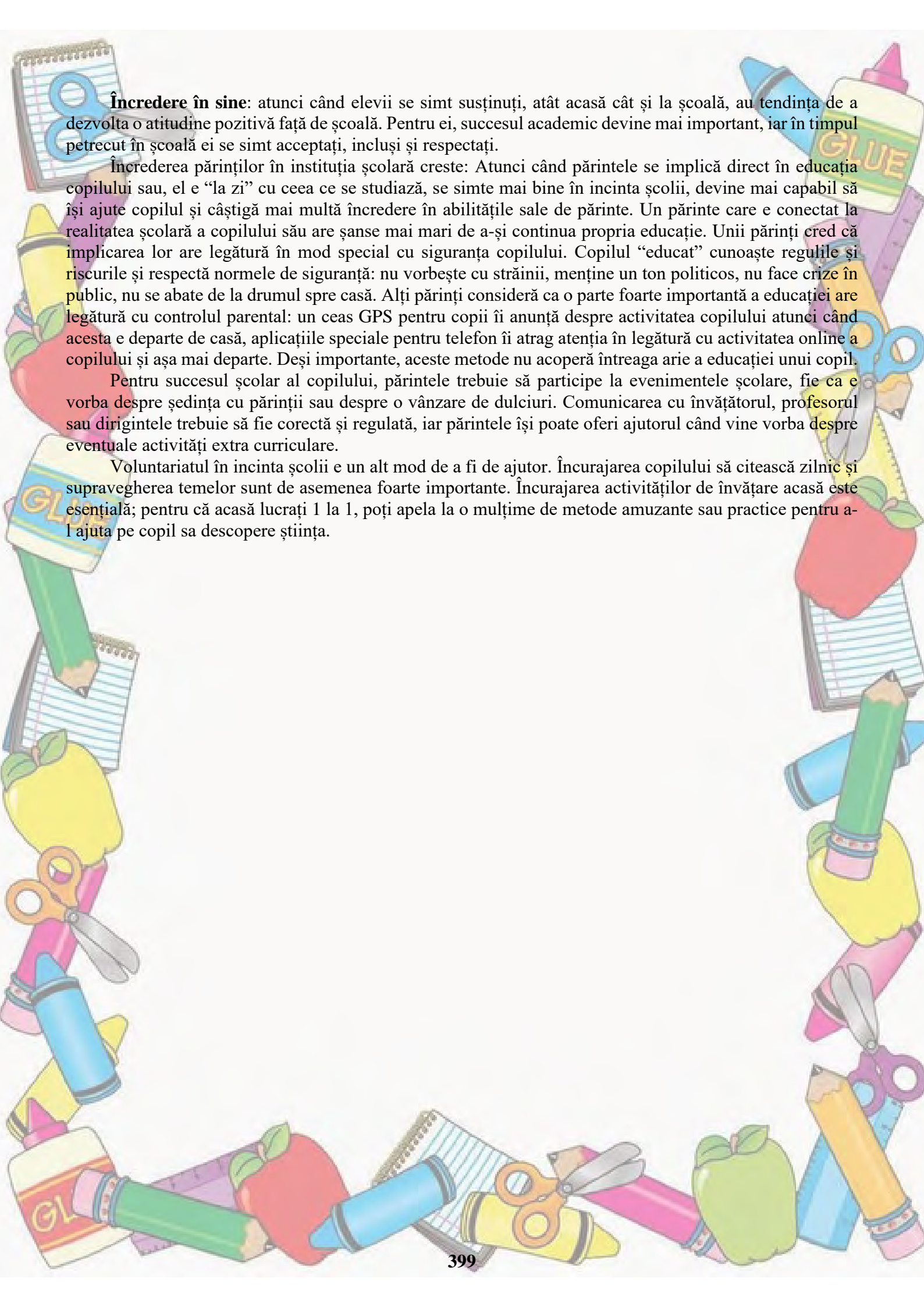
Relația școală - familie este una complexă și uneori, dificilă; se spune, însă, că pentru succesul academic al copilului, un parteneriat școală - familie este indispensabil. Consilierea părinților față de propriul copil ar trebui să pună accent pe importanța educației academice, în timp ce părinții la rândul lor ar trebui să poată apela, la nevoie, la ajutorul specialistului psihopedagog școlar pentru a-și îndruma copilul atunci când apar dificultăți și obstacole.

De ce e important ca părinții să se implice în educația școlară a copiilor?

Note mai mari: copiii ai căror părinți sunt mai implicați au note mai mari și rezultate mai bune la teste. Cu cât implicarea părinților e mai mare, cu atât beneficiile pentru copii sunt mai mari.

Comportament corespunzător: copiii ai căror părinți sunt implicați în activitatea școlară dau dovadă de abilități sociale superioare și de un comportament școlar adecvat. Ei au mai puține absente, deranjează mai rar orele și sunt mai conștiincioși în ceea ce privește efectuarea temelor. Există un studiu care demonstrează că acei copii ai căror tati sunt interesați să mențină relația cu școala au un risc mai mic de suspendare, exmatriculare sau repetenție.

Educație superioară: implicarea părinților are ca efect direct creșterea calității școlilor, îmbunătățirea moralului și a rezultatelor profesorilor și îmbunătățirea percepției comunității asupra școlii respective. Părinții implicați câștigă respectul profesorilor, care au tendința de a avea așteptări mai mari de la copii. Copiii petrec mai mult timp în școală și au șanse mai mari de a-și continua educația după terminarea liceului.

Încredere în sine: atunci când elevii se simt susținuți, atât acasă cât și la școală, au tendința de a dezvolta o atitudine pozitivă față de școală. Pentru ei, succesul academic devine mai important, iar în timpul petrecut în școală ei se simt acceptați, incluși și respectați.

Încrederea părinților în instituția școlară crește: Atunci când părintele se implică direct în educația copilului sau, el e “la zi” cu ceea ce se studiază, se simte mai bine în incinta școlii, devine mai capabil să își ajute copilul și câștigă mai multă încredere în abilitățile sale de părinte. Un părinte care e conectat la realitatea școlară a copilului său are șanse mai mari de a-și continua propria educație. Unii părinți cred că implicarea lor are legătură în mod special cu siguranța copilului. Copilul “educat” cunoaște regulile și riscurile și respectă normele de siguranță: nu vorbește cu străinii, menține un ton politic, nu face crize în public, nu se abate de la drumul spre casă. Alți părinți consideră ca o parte foarte importantă a educației are legătură cu controlul parental: un ceas GPS pentru copii îi anunță despre activitatea copilului atunci când acesta e departe de casă, aplicațiile speciale pentru telefon îi atrag atenția în legătură cu activitatea online a copilului și așa mai departe. Deși importante, aceste metode nu acoperă întreaga arie a educației unui copil.

Pentru succesul școlar al copilului, părintele trebuie să participe la evenimentele școlare, fie ca e vorba despre ședința cu părinții sau despre o vânzare de dulciuri. Comunicarea cu învățătorul, profesorul sau dirigintele trebuie să fie corectă și regulată, iar părintele își poate oferi ajutorul când vine vorba despre eventuale activități extra curriculare.

Voluntariatul în incinta școlii e un alt mod de a fi de ajutor. Încurajarea copilului să citească zilnic și supravegherea temelor sunt de asemenea foarte importante. Încurajarea activităților de învățare acasă este esențială; pentru că acasă lucați 1 la 1, poți apela la o mulțime de metode amuzante sau practice pentru a-l ajuta pe copil să descopere știința.

„DIN SUFLET, PENTRU MAMA!”
ROLUL MAMEI ÎN EDUCAȚIA DIN FAMILIE ȘI DE LA ȘCOALĂ

DE PROF. BRATOSIN CORINA – MARINELA
LICEUL TEHNOLOGIC „PANAIT ISTRATI” – BRĂILA

Figura mamei în educația unui om este primordială, indiferent de vârsta acestuia sau de forma de instruire instituționalizată în care se află (de la creșă la studiile preuniversitare). Mai mult, așa spune că figura mamei stă alături de conceptul de „educație permanentă”, amândouă fiind indispensabile pentru creionarea și desăvârșirea personalității umane. Mama, prin sfaturile și suportul moral pe care-l conferă, asigură acea bază emoțională esențială unei reușite de orice factură (personală, școlară și chiar, mai târziu, profesională). Gândul că cea care ți-a dat viață este afectiv lângă tine în momentele delicate (cum ar fi un examen de importanță majoră, gen Evaluarea Națională sau Bacalaureatul) constituie un spijin de neprețuit pe care nimeni altcineva nu-l poate acorda (prieten sau persoana iubită). Sunt, astfel, cele mai potrivite versurile poetului Victor Eftimiș din poezia *Mama*:

*Cât e de drag cuvântul sacru „mamă”!
Un gângurit când pruncul vrea s-o cheme
E lângă noi, în clipele supreme,
Din leagăn pân' la cea din urmă vamă.*

În aceste vremuri greu încercate de pandemie și de alte vitregiri ale istoriei, când învățământul online a alternat cu cel clasic, mama și-a însușit și alte responsabilități. A preluat și rolul învățătorului (vorbind din proprie experiență!), ea fiind cea care, de facto, și-a ajutat copilul să scrie pentru prima oară literele și să facă primele socoteli aritmetice, l-a îndrumat să execute anumite exerciții sportive (după indicațiile online ale profesorului de Educație fizică și sport) sau să schițeze la AVAP primele desene, primele colaje etc... Tot mama a ținut, la copiii mai mari, și locul dirigintelui sau a facilitat ca apelul online al acestuia să ajungă la elev!

Scriind aceste rânduri, gândul m-a dus la o poezie de Nicolaec Labiș (din păcate, un autor pe nedrept uitat astăzi), *Dacă toate acestea fi-vor învățate*, în care rolul mamei se confundă cu cel al cadrului didactic. De altfel, tot ce mama învață copilul în primii șapte ani de viață constituie fundamentul întregii sale educații și culturi ce se vor asimila mai târziu:

*Fii voștri, însă, trebuie să – nvețe
Din copilărie încă, de la voi,
Primele îndemnuri, primele povețe –
Dorul de lumină, scârba de noroi...(...)
Dacă toate acestea fi-vor învățate
Restul o să vină de la sine apoi
Și-au să se –mplinească visurile toate
Ce le-ați pus într-înșii, mame scumpe, VOI.*

De asemenea, mama poate reprezenta un exemplu demn de urmat într-o anumită meserie, dacă acel copil constată, de-a lungul timpului, că cea care i-a dat viață practică profesia respectivă cu multă dăruire și responsabilitate. În fond, după cum se spune din vechime, meseria se „fură”, nu numai de la mentori, de la locul de muncă, ci și din familie, dacă este cazul. Așadar, modelul matern sau patern este completat, în timp, și de sfaturile autorizate ale dirigintelui, ale altor cadre didactice (eventual, de specialitate) sau ale psihologului școlar, putând fi pista de decolare a unui tânăr către meseria dorită. Exemplul elocvent este cel al elevilor din liceul cu profil auto unde predau: fiind băieți sunt atrași, de mici, de mașini, în clasa a IX-a au deja, din familie (îndeosebi de la tată), noțiunile elementare despre industria auto, pe care și le completează pe parcursul ciclului liceal cu studiul mai multor discipline tehnice, o contribuție esențială având stagiul semestrial de practică, dar și studiul individual – vizionarea de documentare despre mașini sau lecturarea unor reviste auto (autoeducația).

Așadar, putem spune că prin implicarea mamei în procesul educațional din familie și de la școală și prin reconfigurarea rolului său în societatea contemporană se asigură și se perfecționează cele trei mari tipuri de educație: formală, informă și nonformală. De asemenea, domeniile educaționale (educația intelectuală, morală, estetică și artistică, fizică și sportivă, tehnologică sau profesională) implică indirect rolul mamei în conturarea și cizelarea personalității unui tânăr.

Încheierea scurtului omagiu adus mamei și rolului său în educația unui copil pentru a ajunge OM este dată tot de niște versuri ale poetului Victor Eftimiu, din *Cântecul mamei*:

*O, pentru toți care te cheamă,
Te plâng, te cer sau te visează,
Fii binecuvântată, mamă!
O, mamă, binecuvântează!*

COOPERARE ÎNTRE PARTENERII EDUCAȚIEI COPILUL- EROUL PRINCIPAL

PROF. INV PRIMAR BREZAN- ȘERBAN IONELA ALINA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „BASARAB I” – CURTEA DE ARGHEȘ, JUDEȚUL ARGHEȘ

Creșterea și educarea copiilor începe de la cele mai fragede vârste și cere sprijin nu numai din partea familiei și a școlii ci și din partea comunității. Astfel, un grup larg de factori, părinți, cadre didactice, instituții publice își adună forțele într-un singur scop și anume îmbunătățirea sistemului de educație. Fiecare dintre ei își are contribuția proprie. Familia, părinții trebuie să se implice în îmbunătățirea învățării copiilor acasă deoarece succesul elevilor poate fi atins mai bine dacă munca educatorilor și învățătorilor este continuată și susținută de părinți acasă.

Condițiile actuale, permanenta schimbare și ritmul alert pe care îl impune societatea, limitează timpul părinților pe care pot să-l petreacă cu copiii lor. Dacă la acest fapt se adaugă și lipsa de comunicare dintre familie și școală este evident că reușita elevilor este limitată.

Școala joacă un rol extrem de important în întărirea relației cu familia. În situația în care cadrele didactice și conducerea unităților de învățământ știu să atragă și să îndrume familia către procesul educației se va observa clar un progres al elevilor.

Părinții își trimit copiii la școală și au încredere că aici ei vor dobândi informațiile și instrumentele necesare reușitei în viață.

Pe de altă parte școala așteaptă ca elevii, odată întorși în sânul familiei, să primească sprijinul de care au nevoie pentru a continua procesul educativ început de cadrele didactice. Lanțul acesta nesfârșit al interferențelor dintre familie și școală este considerat nucleul dezvoltării, creșterii, educării și obținerii de informații pentru elevi.

Educația, ca acțiune socială organizată, se desfășoară într-un cadru construit pe baza unor valori perene și cu participarea tuturor factorilor educaționali: familia, școala, instituții culturale, mass-media, structuri asociative etc. La nivelul acestor factori se formează medii educaționale care exercită influențe specifice asupra noilor generații.

Familia și școala sunt cei mai importanți factori educaționali. Rezultatele la învățătură ale acestora depind de unitatea de aptitudini ale acestora. Cheia modului de a vedea, de a simți și de a înțelege raporturile elevului cu ceilalți trebuie căutată mai întâi în familie.

"Meseria" de părinte este una dintre cele mai dificile și solicitante pe care le poate exercita un om de-a lungul vieții. Dar câtă bucurie îți aduce această "profesie", câte satisfacții... , este ca și cum ai fi promovată în fiecare zi și reprezintă unul dintre cele mai frumoase cadouri ale vieții.

„Pentru noi, părinții sau adulții care trăim alături de un copil sau îl însoțim pe lungul vieții, provocarea constă în a-i permite să realizeze actul cel mai dureros pentru fiecare, acela de a crește și de a se diferenția de noi. Îl autorizăm astfel să ne părăsească, să se despartă de noi, să se îndepărteze, pentru a întâmpina riscurile și minunile vieții.” (Jacques Salome).

Modul cum interacionează părinții și cadrele didactice își pun amprenta pe formarea și instruirea copilului. Numeroase studii au demonstrat că o relație bună între cele două instituții ale educației este în avantajul dezvoltării copilului la toate vârstele, dar mai ales la școlarul mic. Trebuie să se formeze o echipă între cadrele didactice și părinți, ce are ca scop comun educarea ființei umane în devenire.

Relația școală – familie – societate este una în care fiecare factor interrelacionează cu ceilalți. Societatea este instanța superioară care imprimă un anumit format atât școlii cât și familiei, iar prin idealul educațional trasează liniile directorii pe care acestea trebuie să le urmeze. Pe de altă parte, familia și școala sunt cele care își aduc aportul continuu la modelarea societății. Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului, ci și înarmarea părinților cu toate problemele pe care le comportă această acțiune. Referitor la acțiunea educativă a familiei, ea este eficientă numai atunci când scopul său se înscrie pe aceeași linie cu a școlii, când între

cei doi factori există o concordanță în ceea ce privește obiectivele urmărite, subordonate idealului social și educațional.

Prin înlăturarea barierelor de comunicare între cadrele didactice și părinții elevilor, între părinți și copii se crează un mediu de încredere echilibrat, în care copilul trebuie să se manifeste neîngrădit.

Conștientizând că fiecare copil are nevoie de atenție atât din partea dascălilor la clasă, cât și din partea părinților acasă trebuie să ne străduim să punem în valoare ceea ce are fiecare copil mai bun, să dezvoltăm aptitudinile respective și să-l îndrumăm pe un anumit traseu în viață. Rolul școlii devine din ce în ce mai important în societatea actuală.

Pentru ca relația dintre școala și familie să fie cât mai apropiată și să-l ajute pe micul elev să se integreze în mediul școlar, am implicat direct părinții în activitățile desfășurate în afara orelor de curs.

Părinții au venit cu idei de realizare a unor activități extrașcolare. Am fost împreună în excursii, drumeții, am vizitat diferite obiective propuse de ei, am organizat concursuri, am ținut în prezența părinților serbări care au permis acestora să vadă manifestările elevilor, precum și rezultatul muncii lor. De aceea, părinții se simt utili și prezintă mai mult interes pentru școală.

Voi prezenta câteva din activitățile de învățare desfășurate în acest sens cu elevii clasei I pe care îi îndrum:

- prezentarea de imagini, planșe ce cuprind o familie completă ;
- completarea unui chestionar de către părinți privind colaborarea cu școala ;
- citirea unor lecturi educative;
- formulare de întrebări și răspunsuri;
- joc de rol: »Copil ca tine sunt și eu « , « Acceptă-l pe cel de lângă tine !» ;
- concurs de recitări : « Gândăcelul », de Elena Farago ;
- fișe de lucru: Alege varianta corectă!;
- expoziție de desene . “Eu și ceilalți...!” ;
- concurs de desene pe asfalt : »Familia mea »;
- lucrări colective :“Familia din clasă”- “Familia de acasă”,
« Copacul faptelor noastre »- de-a lungul unei săptămâni elevii au ca sarcină să lipească în copacul clasei pe frunze verzi faptele bune, iar pe frunze galbene faptele rele ;
- dialog cu un psiholog;
- dezbateri pe echipe: “Pro sau contra?”;
- portofolii pe grupe: “Așa da !-Așa nu ! ” ;
- discuții în cadrul orei de literatură pentru copii : « Împreună vom reuși ! » ;
- lectorate cu părinții în cadrul sedințelor la care participă și elevii clasei « Copiii de astăzi sunt părinții de mâine » ;
- serbări –dramatizare .

Pentru realizarea acestor activități am folosit material didactic bogat și diversificat: imagini, jetoane, planșe didactice, prezentări ppt, lecturi, fișe de lucru, cartone colorate, culori.

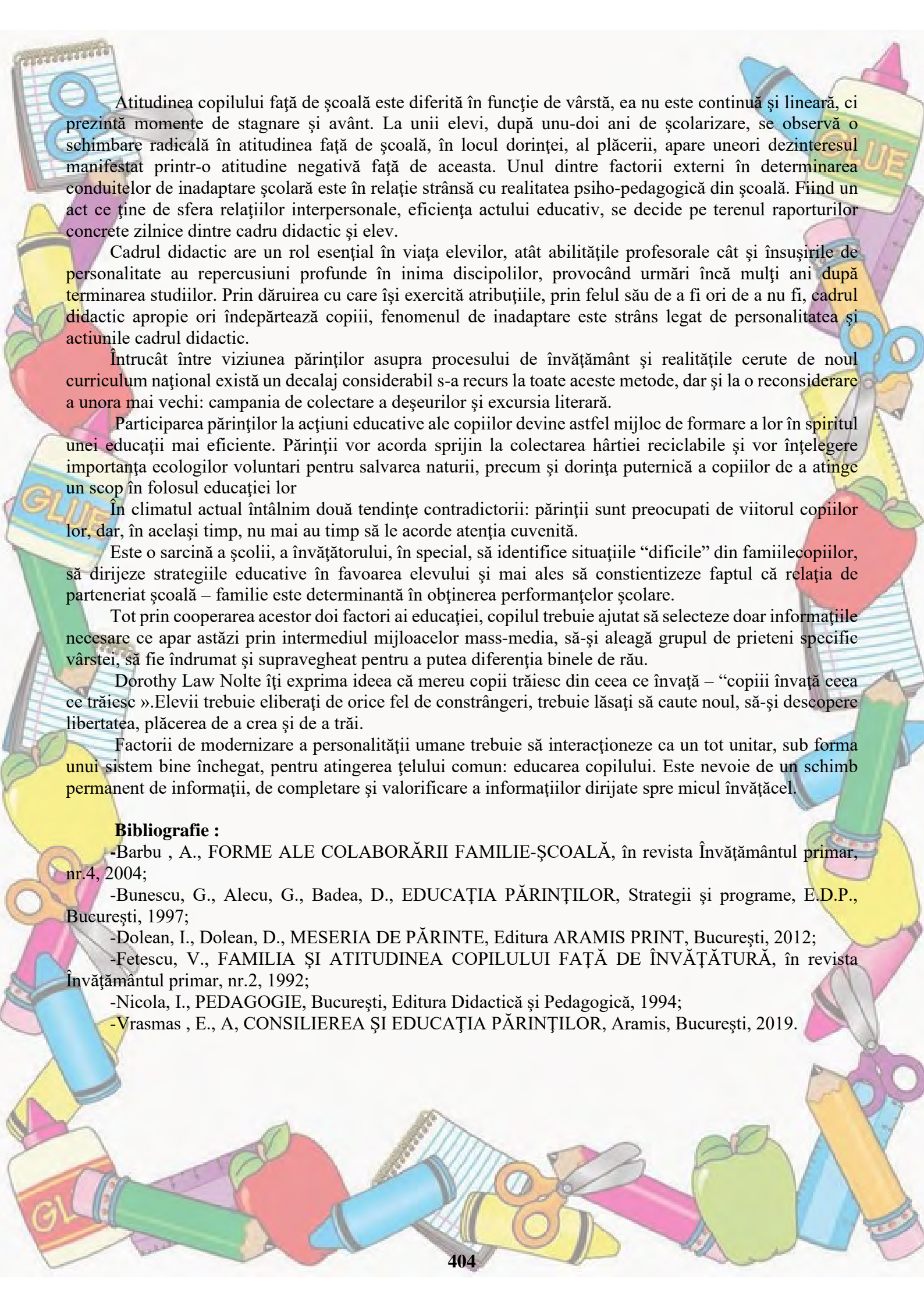
Ecaterina Adina Vrasmas sublinia faptul că în calitatea de „instituție inițială de formare și educație a copilului, familia se găsește de multe ori în contradicție cu școala și chiar cu comunitatea socială sau profesională.

Pentru a eficientiza cu adevărat învățământul nu se poate face abstracție de relația școală-familie, cu atât mai mult cu cât este deseori întâlnită în faza incipientă, a școlii autosuficiente.

Instrumentele clasice de colaborare a școlii cu familia – și mă refer aici la ședințele și lectoratele cu părinții, la vizitele la domiciliul elevilor sau la obligativitatea semnării carnetelor de note de către ambii parteneri în educație – sunt departe de a fi suficiente. De aceea am căutat identificarea unor metode alternative, menite să le completeze pe cele vechi.

Astfel, s-a trecut la etapa a doua cu scopul atingerii în cel mai scurt timp a idealului conlucrării familie-școală, etapa dezvoltării încrederii mutuale.

S-au identificat ca metode alternative de educare a părinților în spiritul implicării active în educația copiilor următoarele: testul docimologic; elaborarea și aplicarea « Fișei de comunicare cu familia » , participarea părinților la acțiuni educative ale copiilor.

Atitudinea copilului față de școală este diferită în funcție de vârstă, ea nu este continuă și lineară, ci prezintă momente de stagnare și avânt. La unii elevi, după unu-doi ani de școlarizare, se observă o schimbare radicală în atitudinea față de școală, în locul dorinței, al plăcerii, apare uneori dezinteresul manifestat printr-o atitudine negativă față de aceasta. Unul dintre factorii externi în determinarea conduitei de inadaptare școlară este în relație strânsă cu realitatea psiho-pedagogică din școală. Fiind un act ce ține de sfera relațiilor interpersonale, eficiența actului educativ, se decide pe terenul raporturilor concrete zilnice dintre cadru didactic și elev.

Cadrul didactic are un rol esențial în viața elevilor, atât abilitățile profesionale cât și însușirile de personalitate au repercusiuni profunde în inima discipolilor, provocând urmări încă mulți ani după terminarea studiilor. Prin dăruirea cu care își exercită atribuțiile, prin felul său de a fi ori de a nu fi, cadrul didactic apropie ori îndepărtează copiii, fenomenul de inadaptare este strâns legat de personalitatea și acțiunile cadrului didactic.

Întrucât între viziunea părinților asupra procesului de învățământ și realitățile cerute de noul curriculum național există un decalaj considerabil s-a recurs la toate aceste metode, dar și la o reconsiderare a unor mai vechi: campania de colectare a deșeurilor și excursia literară.

Participarea părinților la acțiuni educative ale copiilor devine astfel mijloc de formare a lor în spiritul unei educații mai eficiente. Părinții vor acorda sprijin la colectarea hârtiei reciclabile și vor înțelege importanța ecologilor voluntari pentru salvarea naturii, precum și dorința puternică a copiilor de a atinge un scop în folosul educației lor

În climatul actual întâlnim două tendințe contradictorii: părinții sunt preocupați de viitorul copiilor lor, dar, în același timp, nu mai au timp să le acorde atenția cuvenită.

Este o sarcină a școlii, a învățătorului, în special, să identifice situațiile “dificile” din familiile copiilor, să dirijeze strategiile educative în favoarea elevului și mai ales să constientizeze faptul că relația de parteneriat școală – familie este determinantă în obținerea performanțelor școlare.

Tot prin cooperarea acestor doi factori ai educației, copilul trebuie ajutat să selecteze doar informațiile necesare ce apar astăzi prin intermediul mijloacelor mass-media, să-și aleagă grupul de prieteni specifici vârstei, să fie îndrumat și supravegheat pentru a putea diferenția binele de rău.

Dorothy Law Nolte își exprimă ideea că mereu copii trăiesc din ceea ce învață – “copiii învață ceea ce trăiesc ». Elevii trebuie eliberați de orice fel de constrângeri, trebuie lăsați să caute noul, să-și descopere libertatea, plăcerea de a crea și de a trăi.

Factorii de modernizare a personalității umane trebuie să interacționeze ca un tot unitar, sub forma unui sistem bine încheiat, pentru atingerea țelului comun: educarea copilului. Este nevoie de un schimb permanent de informații, de completare și valorificare a informațiilor dirijate spre micul învățcel.

Bibliografie :

- Barbu , A., FORME ALE COLABORĂRII FAMILIE-ȘCOALĂ, în revista Învățământul primar, nr.4, 2004;
- Bunescu, G., Alecu, G., Badea, D., EDUCAȚIA PĂRINȚILOR, Strategii și programe, E.D.P., București, 1997;
- Dolean, I., Dolean, D., MESERIA DE PĂRINTE, Editura ARAMIS PRINT, București, 2012;
- Fetescu, V., FAMILIA ȘI ATITUDINEA COPILULUI FAȚĂ DE ÎNVĂȚĂTURĂ, în revista Învățământul primar, nr.2, 1992;
- Nicola, I., PEDAGOGIE, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1994;
- Vrasmas , E., A, CONSILIEREA ȘI EDUCAȚIA PĂRINȚILOR, Aramis, București, 2019.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ÎN ȘCOALĂ

LUCRARE PROPUȘĂ DE: BRICI DAIANA-IOANA

Familia și rolul ei în formarea educației

Menirea educației este aceea “ de a înălța pe culmi mai nobile de viață – omul”. (Gentil, G. The Reform of Education). Problema educației este abordată astăzi în strânsă legătură cu problematica lumii contemporane, lume caracterizată prin importante transformări, prin cerințe și aspirații specifice, prin schimbări în toate domeniile.

Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea acestui deziderat rezidă în strânsă legătură dintre familie și mediul educațional. Acest lucru impune ca părinții să fie parteneri egali în educația copilului. “Meseria” de părinte este grea.

În condițiile unei atmosfere familiale echilibrate și prielnice dezvoltării copilului de vârstă preșcolară, familia este în primul rând cadrul existenței biofizice, al acestei dezvoltări. Un anumit regim igienico – sanitar necesar dezvoltării fizice sănătoase și armonioase înseamnă asigurarea unui program al zilei care să respecte ore de somn, alimentare, activități, joc, plimbări.

Care este rolul familiei în formarea educației?

Familia îndeplinește importante funcțiuni în procesul general al integrării copilului în mediul social, fapt ce se reflectă asupra dezvoltării sale:

- creează o dependență absolută a copilului de membrii microgrupului familial : din punct de vedere fizic, psihic, material;
- datorită profunzimii relațiilor de tip afectiv, impactul emoțional pe care îl exercită este maxim;
- familia oferă primele modele comportamentale, creează primele obișnuințe și deprinderi (nu întotdeauna bine conștientizate și nici întotdeauna pozitive în conținut);
- familia creează o anumită matrice existențială, un stil comportamental care se imprimă asupra întregii evoluții a individului și care va genera, de asemenea, rezistență la schimbările ulterioare care se impun;
- influența educativă pe care o exercită familia este implicită, face parte integrantă din viață.

Educația copiilor se realizează atât prin intermediul procesului instructiv-educativ, cât și în cadrul activităților extrașcolare, un rol important fiind deținut de familie.

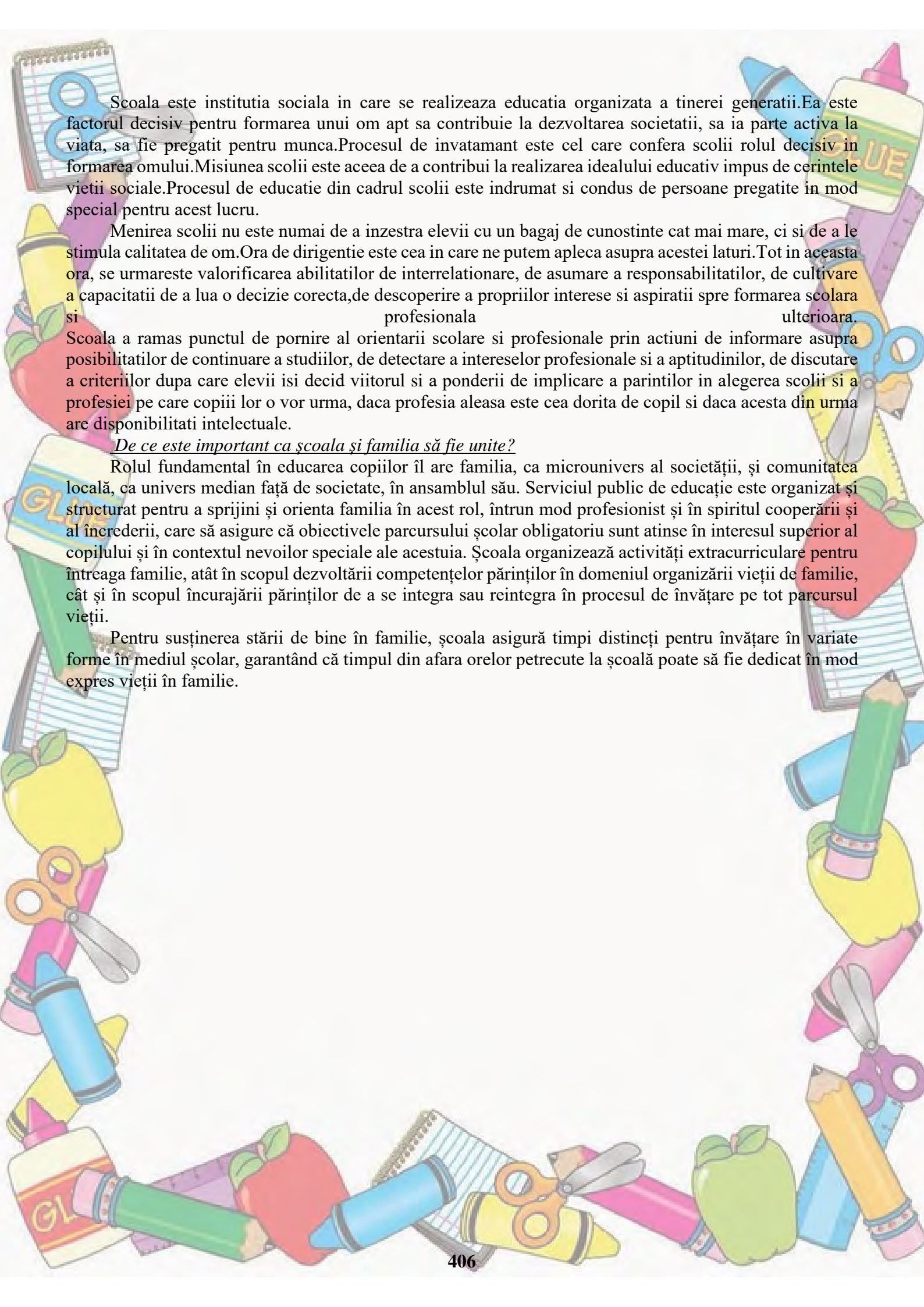
Între factorii educației, familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe în familie, unde se formează “ceea ce este mai valoros pe lume – omul de caracter” –după cum spunea Loisel. Familia își aduce contribuția în toate sectoarele educației, aici copilul făcându-și “ucenicia” pentru viață, cea morală rămânând însă esențială prin substanța pe care i-o imprimă familia.

Atmosfera afectivă din familie are o influență hotărâtoare asupra dezvoltării psihice în mica copilărie. În primii ani de viață copilul răspunde la tot ce se întâmplă în jur prin reacții emotive care vor determina direcționarea activității și aptitudinilor de mai târziu. Năzuințele copilului se formează în mica copilărie prin exemplul celor din jur.

În familie copilul învață limbajul și comportamentul social, își formează aspirații și idealuri, convingeri și aptitudini, sentimente, trăsături de voință și caracter. Întotdeauna ambianța, climatul din familie influențează, în raport cu natura sa, personalitatea copilului. Marele pedagog John Locke, convins de puterea exemplului în familie, afirma: “Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ce nu vreți să imite”.

De ce este importantă educația în școală ?

Educației timpurii este bazată pe relațiile sociale pe care cei mici le creează în prezența familiei, în școli și în comunitate. În aceste medii, copilul are ocazia de a-și face noi prieteni, de a-și exprima opiniile și de a înțelege importanța lucrului în echipă. Astfel, preșcolarii dezvoltă o înțelegere a rolurilor pe care le adoptă ca cetățeni ai unei societăți democratice și pot participa la activități care să-i ajute să înțeleagă și să-și exprime compasiunea și dorința de a-i ajuta pe ceilalți.

Scoala este institutia sociala in care se realizeaza educatia organizata a tinerei generatii.Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt sa contribuie la dezvoltarea societatii, sa ia parte activa la viata, sa fie pregatit pentru munca.Procesul de invatamant este cel care confera scolii rolul decisiv in formarea omului.Misiunea scolii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerintele vietii sociale.Procesul de educatie din cadrul scolii este indrumat si condus de persoane pregatite in mod special pentru acest lucru.

Menirea scolii nu este numai de a inzebra elevii cu un bagaj de cunostinte cat mai mare, ci si de a le stimula calitatea de om.Ora de dirigentie este cea in care ne putem apleca asupra acestei laturi.Tot in aceasta ora, se urmareste valorificarea abilitatilor de interrelationare, de asumare a responsabilitatilor, de cultivare a capacitatii de a lua o decizie corecta,de descoperire a propriilor interese si aspiratii spre formarea scolara si profesionala ulterioara.

Scoala a ramas punctul de pornire al orientarii scolare si profesionale prin actiuni de informare asupra posibilitatilor de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale si a aptitudinilor, de discutare a criteriilor dupa care elevii isi decid viitorul si a ponderii de implicare a parintilor in alegerea scolii si a profesiei pe care copiii lor o vor urma, daca profesia aleasa este cea dorita de copil si daca acesta din urma are disponibilitati intelectuale.

De ce este important ca școala și familia să fie unite?

Rolul fundamental în educarea copiilor îl are familia, ca microunivers al societății, și comunitatea locală, ca univers median față de societate, în ansamblul său. Serviciul public de educație este organizat și structurat pentru a sprijini și orienta familia în acest rol, întrun mod profesionist și în spiritul cooperării și al încrederii, care să asigure că obiectivele parcursului școlar obligatoriu sunt atinse în interesul superior al copilului și în contextul nevoilor speciale ale acestuia. Școala organizează activități extracurriculare pentru întreaga familie, atât în scopul dezvoltării competențelor părinților în domeniul organizării vieții de familie, cât și în scopul încurajării părinților de a se integra sau reintegra în procesul de învățare pe tot parcursul vieții.

Pentru susținerea stării de bine în familie, școala asigură timpi distincți pentru învățare în variate forme în mediul școlar, garantând că timpul din afara orelor petrecute la școală poate să fie dedicat în mod expres vieții în familie.

IMPORTANTA CELOR 7 ANI DE ACASA

PROF. INV. PRESCOLAR BRICIU DANIELA MONICA

G.P.N. GIRDE-BISTRA-ALBA

Meseria de părinte este cea mai grea meserie din lume dar în același timp cea mai frumoasă și aducătoare de bucurie și satisfacții.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la IMITAȚIE și ÎNVĂȚARE, după modelul dat de părinți. Educația pe care copilul o primește de la părinți, în primii 7 ani de viață, își pune amprenta pentru întreaga viață.

Împovărați de grijile cotidiene, părinții acordă, din păcate, din ce în ce mai puțin timp educației copiilor, comunicării cu ei, petrecerii unui timp de calitate în compania lor. Însă, unii părinți nu pierd prilejul de a le face câte „o lecție” de morală copiilor atunci când greșesc sau când primesc note mici la școală. Alți părinți, dimpotrivă, apelează la o protecție exagerată a copilului, ceea ce conduce la incapacitatea acestuia de a se adapta la cerințele societății.

Copilul, membru al unei familii mai mult sau mai puțin numeroase, trebuie să se adapteze noilor condiții și să acționeze în conformitate cu ceea ce este de dorit din punct de vedere social, atât pentru stabilitatea familiei sale cât și pentru păstrarea echilibrului în plan psihic și social

Familia poartă cea mai mare responsabilitate pentru cum își educă copiii, dar multe dintre lucruri îi scapă de sub control, deoarece acestea se învață din situațiile concrete de viață.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere.

Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește.

De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil care știe să salute, să rostească acele cuvinte pe care noi, dascălii, le numim „magice”, și-anume: „mulțumesc”, „te rog”, „iartă-mă”, etc., care se comportă politicos cu cei de vârsta lui, dar mai cu seamă cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în diferite medii ale societății. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

FAMILIA ȘI ȘCOALA FACTORI DECISIVI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR: BRICIU OLGUȚA

ȘC.GIMN. PROF. UNIV. DR. GHE. BELEIU/

ȘC. PRIMARĂ COȘTEȘTI, ALBA

Educația arată că familia și școala constituie mediile socio-culturale, care modelează ființa umană de-a lungul întregii vieții. Școala și familia rămân principalele surse de formare a personalității sociale și culturale, prima, prin pregătire temeinic organizată, după programe, cu cadre specializate și în perioade de timp bine definite, a doua, prin procesul real al vieții de zi cu zi, în care copilul, învață regulile primare de viață, deprinderea de a vorbi, de a se comporta față de cei din jur și de a-i aprecia .

În prima parte a vieții copilului, educația din familie este decisivă și consolidează eforturile educative ale școlii, numai atunci când conlucrează continuu și consistent, în acțiuni ce se completează, mobilizând în aceeași măsură elevii, ca subiecți activi ai procesului educativ. Studiile de specialitate pledează tot mai mult pentru strânsa legătură dintre școală și familie, și invers, părinții fiind recunoscuți ca adevărații „strategi” ai acțiunii educative ale cărei mize sunt complexe [Stănciulescu, 1997, p. 172].

Scopurile părinților sunt multiple și cu destinații bine definite: în primul rând, cele de ordin instrumental, ei fiind preocupați de standardul viitor de viață al copiilor lor, de obținerea unui venit cât mai înalt; de ordin profesional, pentru realizarea unui statut social superior, care să le asigure putere, venituri, acces la resurse, capacitate de decizie; de ordin afectiv, în sensul deprinderii copiilor de a trăi pozitiv experiența de școlari; de ordin cultural, prin idealuri, modele culturale, de personalități, care le pot influența și ghida viața .

Copiii sau elevii constituie conexiunea dintre familie și școală, ca mediatori între părinți și profesori, aflați la intersecția dintre cele două influențe sau segmente ale adulților cu funcție educativă. În acest fel, copiii, elevii devin ei înșiși contributory la autoformarea și construcția propriei personalități, contribuție care asigură, fără îndoială, o reușită mai mare procesului educativ.

Părinții sunt, desigur, primii responsabili de buna sau proasta educație a copilului, la vârsta când el, din punct de vedere fizic și psihic, are cea mai mare plasticitate, ceea ce face ca tot ei să fie primii atenționați de modul cum se comportă la școală. Acest comportament, cu rădăcini în viața de familie, se reflectă apoi în școală și în societate.

Antrenarea copiilor la însușirea temeinică a cunoștințelor, prin procesul instructiv, și la modelarea trăsăturilor propriei personalități, din perspectivă umană, morală, civică, prin procesul educativ din familie și școală, dar și prin autoeducație în afara lor, constituie pârghia fundamentală prin care se poate îmbunătăți calitatea întregului proces de învățământ.

Bibliografie:

1. www.didactic.ro;
2. Maria Cobianu-Băcanu, Petruș Alexandru, Ozana Cucu Oancea, Cultura, identitatea națională și educația în dezvoltarea durabilă a societății românești, București, Editura Paralela 45, 2002.

ROLUL ȘCOLII ȘI AL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR BRIGLEZAN LOREDANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „LUCIAN BLAGA” , JIBOU

Fiecare studiu ce are ca obiectiv educația arată că familia și școala constituie mediile socio-culturale, care modelează ființa umană de-a lungul întregii vieți. Școala și familia rămân principalele surse de formare a personalității sociale și culturale, prima, prin pregătire temeinic organizată, după programe, cu cadre specializate și în perioade de timp bine definite, a doua, prin procesul real al vieții de zi cu zi, în care copilul, învață regulile primare de viață, deprinderea de a vorbi, de a se comporta față de cei din jur și de a-i aprecia .

Amprenta educativă a familiei, mai ales în prima parte a vieții copilului, este decisivă și consolidează eforturile educative ale școlii, numai atunci când conlucrează continuu și consistent, în acțiuni ce se completează, mobilizând în aceeași măsură elevii, ca subiecți activi ai procesului educativ. Studiile de specialitate pledează tot mai mult pentru strânsa legătură dintre școală și familie, și invers, părinții fiind recunoscuți ca adevărații „strategi” ai acțiunii educative ale cărei mize sunt complexe [Stănciulescu, 1997, p. 172].

Scopurile, țelurile părinților sunt multiple și cu destinații bine definite: în primul rând, cele de ordin instrumental, ei fiind preocupați de standardul viitor de viață al copiilor lor, de obținerea unui venit cât mai înalt; de ordin profesional, pentru realizarea unui statut social superior, care să le asigure putere, venituri, acces la resurse, capacitate de decizie; de ordin afectiv, în sensul deprinderii copiilor de a trăi pozitiv experiența de școlari; de ordin cultural, prin idealuri, modele culturale, de personalități, care le pot influența și ghida viața .

Elevul zilelor noastre, datorită posibilităților de informare fără precedent, devine tot mai mult o parte activă a procesului educativ familial, adeseori modelându-l din interior, oferindu-i noi direcții de evoluție, dar și a celui școlar, solicitând schimbări în conținutul programelor, în răspunsuri adresate factorilor educativi, care trebuie să fie pregătiți să conducă un dialog pertinent și valabil pentru ambele părți.

Copiii sau elevii constituie conexiunea dintre familie și școală, ca mediatori între părinți și profesori, aflați la intersecția dintre cele două influențe sau segmente ale adulților cu funcție educativă.

În acest fel, copiii, elevii devin ei înșiși contribuitori la autoformarea și construcția propriei personalități, contribuție care asigură, fără îndoială, o reușită mai mare procesului educativ.

Părinții sunt, desigur, primii responsabili de buna sau proasta educație a copilului, la vârsta când el, din punct de vedere fizic și psihic, are cea mai mare plasticitate, ceea ce face ca tot ei să fie primii atenționați de modul cum se comportă la școală. Acest comportament, cu rădăcini în viața de familie, se reflectă apoi în școală și în societate.

Antropologia culturală și sociologia culturii afirmă că familia constituie prima formă de comunitate umană în care învață copilul cele dintâi reguli de comportare în viață.. Antrenarea lor la însușirea temeinică a cunoștințelor, prin procesul instructiv, și la modelarea trăsăturilor propriei personalități, din perspectivă umană, morală, civică, prin procesul educativ din familie și școală, dar și prin autoeducație în afara lor, constituie pârghia fundamentală prin care se poate îmbunătăți calitatea întregului proces de învățământ. În acest fel, școala și familia se pot transforma în structuri dinamice, coordonatoare ale unei mase mari de colaboratori: copiii, elevii, asupra cărora trebuie să vegheze pentru buna lor încadrare în sistemul obligațiilor, îndatoririlor și disciplinei școlare, pentru creșterea calității activității educative și a produsului uman final, , viitorii cetățeni.

BIBLIOGRAFIE

1. MARIA COBIANU-BĂCANU, PETRUȘ ALEXANDRU, OZANA CUCU OANCEA, *Cultura, identitatea națională și educația în dezvoltarea durabilă a societății românești*, București, Editura Paralela 45, 2002.
2. MARIA COBIANU-BĂCANU, PETRUȘ ALEXANDRESCU, ELENA COBIANU, *Adolescenții, primăvara Europei*, București, Editura Aroun, 2004.

ȘCOALA ȘI FAMILIA – PARTENERI ÎN EDUCAȚIE

PROF. ÎNV. PRIMAR ALINA BRÎNZĂ
ȘCOALA GIMNAZIALĂ FITIONEȘTI

La venirea în școală, copilul este învățat în primul rând cum să se descurce printre cei asemenea lui, este ajutat să aibă un program și să fie disciplinat, i se formează cultura generală și este orientat spre alegerea unei profesii. Rolul școlii este, așadar, de a fi un ajutor în educația elevului, completând și consolidând deprinderile formate în familie. Copilul își dezvoltă unele capacități, aptitudini, trăsături psihice, forme comportamentale de integrare socială corespunzătoare stadiului de dezvoltare somato-psihică individuală în diferitele etape de evoluție de la copilărie la adolescență, fiecărei perioade corespunzându-i o treaptă superioară de organizare funcțională și comportamental-adaptativă.

Dezvoltarea copilului, atât fizică cât și psihointelectuală, poate fi în permanență stimulată pozitiv de activitatea pe care o desfășoară. El este antrenat în mediul său de viață în activități variate în conformitate cu stadiul dezvoltării sale. Interesul copiilor în perioada școlară, activitatea de instruire și educație au cel mai mare rol în modelarea personalității viitorului adult. Activitatea devine sistematică, în cadrul școlii dar și acasă, iar munca depusă este apreciată calitativ de profesori, familie și colegi. Modul în care este apreciată activitatea sa, rezultatele școlare obținute reprezintă pentru elev expresia propriei valori, măsura în care se poate angaja responsabil la continuarea efortului, atât personal, cât și în cel colectiv al clasei. Prin urmare, educația în școală se face nu numai pentru a dobândi noi informații, dar și pentru a forma oameni cu personalitate distinctă.

Întrucât școala nu poate singură să se ocupe de educația completă a copilului, rolul părinților devine fundamental în mobilizarea acestuia pentru a se autodepăși, dar și pentru a completa educația oferită de școală. Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților reprezintă o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

Situația în care s-a aflat școala în ultimii doi ani a determinat utilizarea unor metode și mijloace de comunicare la distanță, cum ar fi platformele online. În timp ce tehnologia și instrumentele digitale au ajutat familiile să rămână informate, elevii și-au pierdut, din păcate, interesul pentru școală. S-au observat schimbări importante în rândul elevilor ai căror părinți, lucrând de acasă, s-au implicat mai mult în activitatea propriilor copii, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței acestora. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și deficiențelor elevilor și pot contribui la descoperirea unor soluții eficiente de rezolvare sau de ameliorare a acestora. Implicarea părinților îi poate ajuta pe cei mici să obțină note mai mari la școală, să obțină un scor peste medie la testele naționale, să fie activi și implicați în timpul orelor, să aibă încredere în propriile abilități, să socializeze ușor și eficient cu partenerii de joacă, să devină mai empatici și înțelegători cu cei din jur, să își continue educația și după terminarea școlii.

Părinții se pot implica efectiv și activ în educația copilului comunicând regulat cu cadrele didactice, observând în ce domenii se descurcă mai bine, ce mai poate fi îmbunătățit și cum îi pot susține și ajuta de acasă. Participarea la cât mi multe activități școlare, cum ar fi ședințele cu părinții, serbările, festivitățile sau lecțiile deschise organizate, le oferă posibilitate să afle cât mai multe informații referitoare la modul în care copilul lor s-a integrat în viața școlii, să identifice eventualele deficiențe înregistrate în adaptarea lor. Organizarea unor activități extracurriculare în parteneriat cu părinții contribuie într-o mare măsură la cunoașterea copilului, la îmbunătățirea comunicării, evenimentele desfășurate reprezentând oportunități de a asigura o cât mai bună coerență între valorile și practicile educaționale promovate de școală și familie.

Este bineștiut că educația nu se termină acasă, și nici nu începe la școală, ci este o continuă conlucrare a celor două medii educaționale. Părinții trebuie să conștientizeze, însă, că mediul familial are o mai mare influență asupra dezvoltării personalității, atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului, având în vedere faptul că un copil din clasele primare, își petrece mult mai mult timp acasă, în compania părinților și a familiei, decât la școală. Pe parcursul înaintării în vârstă își va mai face apariția în dezvoltarea copilului încă un factor, mediul social: grupul prietenii și societatea.

Bibliografie

- Elena Bonchis, *Familia și rolul ei în educarea copilului*, Editura Polirom, București, 2011.
- Ioan Neacșu, *Instruire și învățare*, Editura Didactică și Pedagogic, București, 1999.
- <https://jurnalspiritual.eu/familia-si-rolul-ei-in-viata-copiilor/>

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR ÎNV. PREȘCOLAR BRÎNZĂ CLAUDIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SASCUT
GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL, NR. 2 SASCUT-SAT

Familia este mediul în care copilul deprinde regulile principale de bună purtare, cel mai adesea prin imitație neavând un comportament conștient. Vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Prin intermediul grădiniței, școlii și altor medii educaționale sunt confirmate și consolidate normele deja deprinse din familie.

Pornind de la premiza că „cei șapte ani de acasă” face referire la acumulările pe plan moral, cognitiv și afectiv trebuie să aprofundăm problemele complexe ale educării copiilor în această perioadă, ținând cont de grija și preocupările pe care trebuie să le aibă atât părinții cât și educatorii cu scopul de a facilita și favoriza însușirea și consolidarea corectă, adecvată și sistematică a celor mai importante cunoștințe, priceperi, deprinderi, reguli, atitudini și comportamente. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bună purtare. Când vorbim de cei șapte ani de acasă, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și a comportamentului copilului până merge la școală. Este important ca părinții să respecte regulile de bune maniere în familie, să folosească formulele de politețe și cu siguranță copilul va imita. Comunicarea este baza unei relații solide între părinți și copii. Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Cei „șapte ani de acasă” reprezintă eticheta cu care copilul pleacă în lume, „zestrea” care îl însoțește toată viața. În grădinița de copii, formarea grupei de preșcolari reprezintă actul fondator al socializării ulterioare a preșcolarului. Fiecare grupă reprezintă un context social complex iar o bună adaptare la cerințele grădiniței presupune înțelegerea rolului educatoarei, a așteptărilor din partea acesteea, înțelegerea relației cu ceilalți copii și adaptarea la o serie de reguli. Pentru o bună educație a copilului este necesară colaborarea familiei cu grădinița.

Prin joc, spunea Vîgotschi „Copilul își depășește întotdeauna vârsta și comportamentele de bază”. Copilul își dorește să se joace pentru a învăța și a se dezvolta, își ia informații din mediul înconjurător și cu cât primește informații mai concrete cu atât achizițiile dobândite îi vor fi mai folositoare în viitor; atitudinile și comportamentele adulților cu care vin în contact (îndeosebi ale părinților) vor fi primele modele copiate cu fidelitate de către copii.

Conform unor studii, copiii care au dezvoltate abilitățile sociale se vor adapta mai bine la mediul școlar și vor avea rezultate mai bune. În cazul copiilor cu abilități sociale slab dezvoltate (în această categorie se încadrează copiii cu comportament agresiv fizic sau verbal, copiii cu dificultăți de integrare în grup) putem vorbi de o probabilitate crescută de a dezvolta probleme de comportament. Atunci când un copil prezintă un temperament energic, trebuie să-i oferim acestuia activități stimulative de epuizare „sănătoasă” a surplusului de energie.

Totuși, dacă este prea neastâmpărat, prezentând un temperament coleric, nu înseamnă că poate fi lăsat să se manifeste în consecință. El trebuie învățat să respecte reguli de conduită morală. Pe de altă parte, o disciplină „excesivă” dăunează cu siguranță copilului, înregistrând efecte nedorite, precum stoparea inițiativei, a creativității și pierderea încrederii în sine. Copiii trebuie să învețe că toate comportamentele noastre au consecințe asupra celorlalți și de aceea unele dintre acestea trebuie modificate. În cadrul interacțiunilor sociale (copii-adulți, copii-copii), copiii își dezvoltă anumite abilități de relaționare și învață noi comportamente. Regulile au rolul de a preveni apariția unor probleme de comportament. Focalizarea pe ceea ce face bine copilul este mult mai eficientă în dobândirea comportamentelor sociale adecvate și în estomparea comportamentelor problematice, decât utilizarea pedepselor.

În concluzie „Cei șapte ani de acasă” reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă în prima parte a copilăriei.

BIBLIOGRAFIE:

- Liliana Stan, „Educație timpurie.Probleme și soluții. Editura Polirom ,Iași.
- M.Gîgă , „Cei șapte ani de acasă”-Codul bunelor maniere pentru copii, Editura Coresi, București, 1999;

IMPORTANȚA GRĂDINIȚEI ȘI A FAMILIEI ÎN DEZVOLTAREA COPIILOR

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR: BRÎNZĂ GHEORGHÎȚA

LICEUL TEORETIC MURFATLAR

STRUCTURĂ GRĂDINIȚA P.N. NR. 1 MURFATLAR

Rolul familiei în educația copilului preșcolar

Ocupând un loc aparte în sistemul instituțional al educației, **familia**, este considerată prima școală a copilului. Ea este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului, de protecția acestuia și exercită o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân, uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Acțiunea ei pe întreaga perioadă a dezvoltării include și toate laturile formării personalității. Datorită posibilităților ce le are de a-l introduce pe copil în cele mai variabile situații și de a acționa asupra lui prin cele mai complexe și firești mijloace, familia reprezintă unul din mediile de socializare și educare din cele mai complete. Preșcolarul are nevoie acasă de un cadru general de viață în care să se simtă în siguranță. Pentru aceasta el are nevoie de părinți calmi, înțelegători, afectuoși, destul de maleabili în raporturile cu copilul fără a da dovadă de slăbiciune. El are nevoie să simtă că părinții se ocupă de el, că iau parte la micile lui necazuri și la problemele care îl interesează și că nu se dezinteresează de ceea ce se întâmplă la grădiniță.

Dar în același timp el are nevoie de un cadru de disciplină destul de ferm pentru a nu-l lăsa să-și închipuie că libertatea lui este fără margini. Ei, copiii care răsar asemenea florilor, cresc ocrotiți de dragostea părintească. Se înalță vegheați de căldura familiei unde învață primele taine ale lumii înconjurătoare. Află ce este bine și rău, cum să se poarte frumos. Educația îi favorizează o adaptare mai ușoară la mediul social ambiant și-i indică drumul către cele mai înalte îndatoriri ale omului către societate. Întregul proces educativ trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune pentru copil și în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor sale, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere. Primele noțiuni educative pe care copilul le primește sunt cele din familie.

Familia constituie una din verigile sociale cele mai vechi și mai stabile în care se conturează și se formează caracterele; se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „*celor 7 ani de acasă*”. Dacă toate aceste deprinderi nu s-au format în anii petrecuți în familie va fi greu mai apoi, în școală sau și mai târziu la vârsta de adult să se întreprindă ceva în acest sens, cu atât mai mult cu cât, dacă s-au format unele obiceiuri greșite sau trăsături negative de caracter, vor putea fi corectate cu mare greutate.

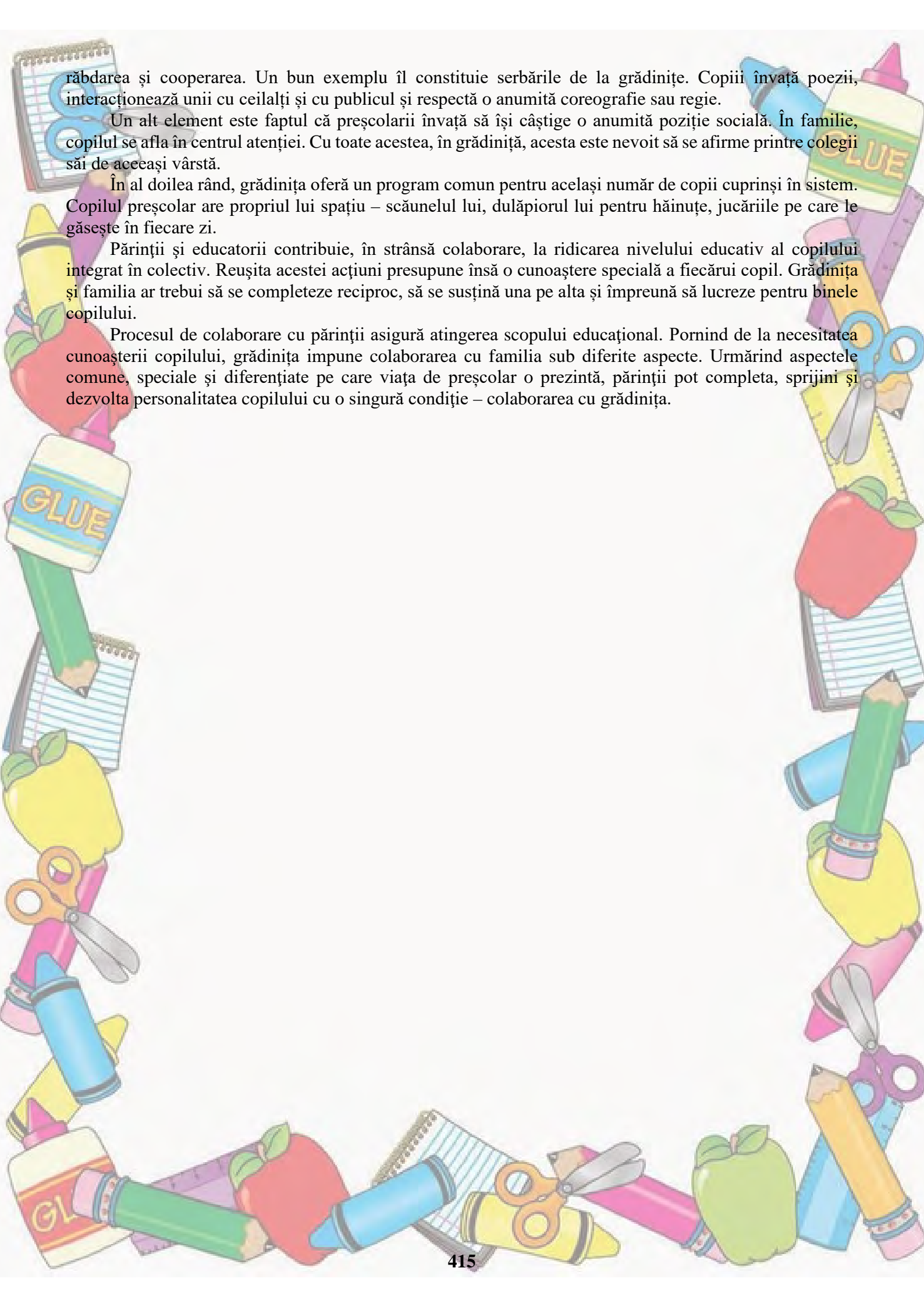
Rolul grădiniței în educația copilului preșcolar

La prima vedere, **grădinița** poate părea doar un loc de joacă, un spațiu unde părinții ocupați își pot lăsa copiii. Cu toate acestea, grădinița contribuie la dezvoltarea psihică a micuților și se concentrează pe diverse abilități necesare pentru viitor.

Vârsta preșcolară este un moment important pentru dezvoltarea copilului. Micuții devin conștienți de lumea înconjurătoare, manifestă curiozitate față de ceea ce observă sau nu cunosc și ajung să imite comportamentele celor din jur. Această perioadă reprezintă temelia întregii vieți de mai târziu.

De asemenea, grădinița este mediu perfect pentru a învăța conceptul de relaționare și pentru o primă integrare în sistemul de învățământ. Copilul preșcolar este la vârsta prin care totul se învață prin joc. Astfel, grădinița este instituția care îi învață pe micuți cum să respecte anumite reguli, un orar, o muncă structurată și egalitatea șanselor în ceea ce privește educația.

Specialiștii în educație recomandă ca cei mici să meargă la grădiniță, în loc să rămână acasă cu bona sau bunicii. Pe lângă un mediu care oferă un grad de socializare ridicat, preșcolarii învață și anumite deprinderi precum: implicarea în activități, puterea de concentrare la un anumit lucru, memoria, atenția,

răbdarea și cooperarea. Un bun exemplu îl constituie serbările de la grădinițe. Copiii învață poezii, interacționează unii cu ceilalți și cu publicul și respectă o anumită coreografie sau regie.

Un alt element este faptul că preșcolarii învață să își câștige o anumită poziție socială. În familie, copilul se afla în centrul atenției. Cu toate acestea, în grădiniță, acesta este nevoit să se afirme printre colegii săi de aceeași vârstă.

În al doilea rând, grădinița oferă un program comun pentru același număr de copii cuprinși în sistem. Copilul preșcolar are propriul lui spațiu – scăunelul lui, dulăpiorul lui pentru hăinuțe, jucăriile pe care le găsește în fiecare zi.

Părinții și educatorii contribuie, în strânsă colaborare, la ridicarea nivelului educativ al copilului integrat în colectiv. Reușita acestei acțiuni presupune însă o cunoaștere specială a fiecărui copil. Grădinița și familia ar trebui să se completeze reciproc, să se susțină una pe alta și împreună să lucreze pentru binele copilului.

Procesul de colaborare cu părinții asigură atingerea scopului educațional. Pornind de la necesitatea cunoașterii copilului, grădinița impune colaborarea cu familia sub diferite aspecte. Urmărind aspectele comune, speciale și diferențiate pe care viața de preșcolar o prezintă, părinții pot completa, sprijini și dezvolta personalitatea copilului cu o singură condiție – colaborarea cu grădinița.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. BRÎNZAN NICOLETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 DĂNEȘTI
JUDEȚUL GORJ

“Fiecare copil pe care îl educăm este un OM dăruit societății” (N. Iorga)

Familia, ca instituție fundamentală în toate societățile, este prima școală a copilului și contribuția pe care o are la educația acestuia poate favoriza sau îngreuna activitatea școlii. Părinții dau copilului primele informații despre lumea înconjurătoare, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar dezvoltării sale armonioase. De aceea, rolul familiei nu se poate rezuma la asigurarea condițiilor de viață pentru copil, la asigurarea supravegherii acestuia, ci trebuie văzută ca primul factor în educația și instrucția copilului și un continuator al cerințelor impuse de practica educațional-instituționalizată.

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

S-a ajuns la concluzia ca parintii sunt cu adevarat consacratii copilului lor ,mai multdecat ar putea fi un educator tocmai sentimentelor de afectiune care îi leaga de copii. Datorita interrelatiilor foarte intense dintre membrii unei familii privarea de afectiune este ca și lipsa alimentatiei pentru copil. Formarea si informarea sentimentala se elaboreaza dupa caracterulrelatiilor traite de copil si al interactiunilor la care el asista mai mult sau mai putin implicat. Prin familie copilul participa la o viata sociala intensa si variata inainte ca el sa fie constient de propriile sentimente.

Parteneriatul școală-familie se referă la construirea unor relații pozitive între familie și grădinița, la o unificare a sistemului de valori care va avea un efect benefic asupra copiilor.

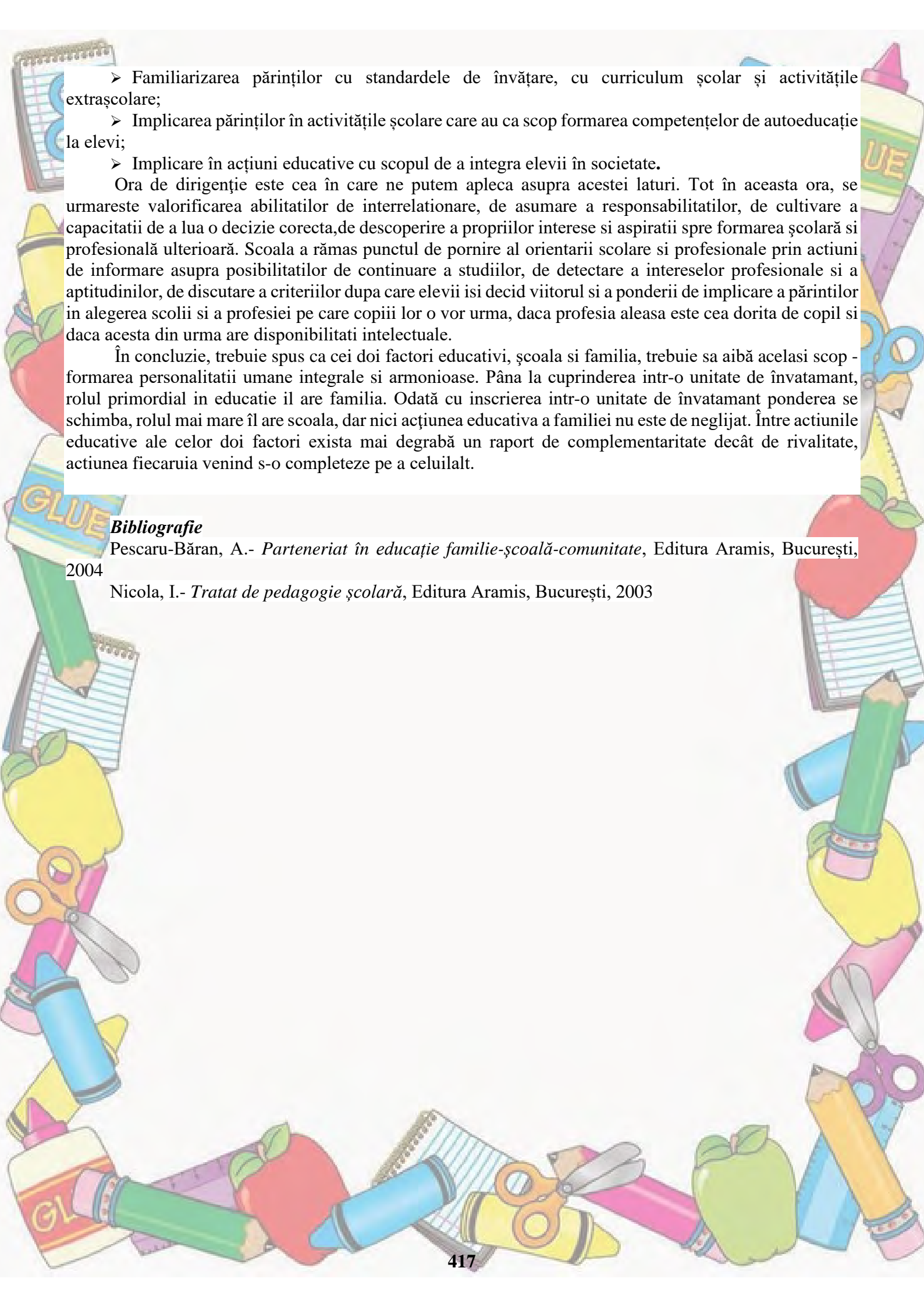
Ca parteneri în educație să fim convinși că nu educăm copiii doar atunci când vorbim cu el; doar atunci când le oferim tot ce își doresc; doar atunci când realizăm, împreună, activități atractive. Îl educăm în fiecare moment al vieții noastre. Felul cum ne îmbrăcăm, cum vorbim cu alți oameni și despre alți oameni, cum ne bucurăm și cum ne întristăm, cum ne purtăm cu prietenii și cu cei care nu ne sunt prieteni; toate acestea au pentru copil o mare însemnătate.

Modul în care școala relaționează cu familia are un rol importanta în dezvoltarea și maturizarea copilului, în formarea personalității acestuia și în conturarea concepției lui despre lume și despre sine. Relațiile bune dintre școală, familie și comunitate sunt de cele mai multe ori în avantajul copilului aflat la diferite vârste. Dacă familia îl îndrumă cu tact și înțelepciune pe copil, dacă îi stimulează creativitatea, responsabilitatea și libertatea, doar așa îi poate deciziile în ceea ce privește educația într-un mod benefic.

Factorii instituționali ai educatiei sunt scoala, familia, biserica, armata, s.a. Totul educa: oamenii, lucrurile, fenomenele, dar in primul rand si in cea mai mare masura-oamenii. Între acestia primul loc il ocupa parintii si educatorii.

Școala este instituția sociala in care se realizează educatia organizata a tinerei generatii. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt sa contribuie la dezvoltarea societății, sa ia parte activa la viata, sa fie pregatit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv in formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerintele vietii sociale. Procesul de educatie din cadrul școlii este indrumat si condus de persoane pregatite in mod special pentru acest lucru. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunostinte cat mai mare, ci si de a le stimula calitatea de om.

Îmbunătățirea relației dintre școală/familie și comunitate se poate realiza în mai multe moduri:

-
- Familiarizarea părinților cu standardele de învățare, cu curriculum școlar și activitățile extrașcolare;
 - Implicarea părinților în activitățile școlare care au ca scop formarea competențelor de autoeducație la elevi;
 - Implicare în acțiuni educative cu scopul de a integra elevii în societate.

Ora de dirigenție este cea în care ne putem apleca asupra acestei laturi. Tot în aceasta ora, se urmărește valorificarea abilităților de interrelaționare, de asumare a responsabilităților, de cultivare a capacității de a lua o decizie corectă, de descoperire a propriilor interese și aspirații spre formarea școlară și profesională ulterioară. Școala a rămas punctul de pornire al orientării școlare și profesionale prin acțiuni de informare asupra posibilităților de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale și a aptitudinilor, de discutare a criteriilor după care elevii își decid viitorul și a ponderii de implicare a părinților în alegerea școlii și a profesiei pe care copiii lor o vor urma, dacă profesia aleasă este cea dorită de copil și dacă acesta din urmă are disponibilități intelectuale.

În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, școala și familia, trebuie să aibă același scop - formarea personalității umane integrale și armonioase. Până la cuprinderea într-o unitate de învățământ, rolul primordial în educație îl are familia. Odată cu înscrierea într-o unitate de învățământ ponderea se schimbă, rolul mai mare îl are școala, dar nici acțiunea educativă a familiei nu este de neglijat. Între acțiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate decât de rivalitate, acțiunea fiecăruia venind să o completeze pe a celuilalt.

Bibliografie

Pescaru-Băran, A.- *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004

Nicola, I.- *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003

STUDIU DE CAZ PRIVIND UTILIZAREA ȘI EFICIENȚA METODELOR CLASICE ÎN RAPORT CU CELE INTERACTIVE

PROF. BRISCAN GABRIELA
COLEGIUL TEHNIC,, IOAN CIORDAȘ" BEIUȘ

Activitatea instructiv-educativă se desfășoară în baza unor finalități, este pusă în practică prin intermediul unui sistem de metode și procedee, apelează la o serie de mijloace tehnice de realizare, iar rezultatele sunt verificate și evaluate prin strategii specifice. Curriculum-ul școlar integrează toate aceste componente, dintre care o poziție centrală revine metodelor care fac posibilă atingerea finalităților educaționale.

Etimologic, termenul metodă provine din grecescul „methodos”, care înseamnă „drum spre”. Metodele de învățământ pot fi definite ca „modalități de acțiune cu ajutorul cărora, elevii, în mod independent sau sub îndrumarea profesorului, își însușesc cunoștințe, își formează priceperi și deprinderi, aptitudini, atitudini, concepția despre lume și viață” (M. Ionescu, V.Chiș, p.126).

Din punct de vedere executiv, operației îi corespunde un procedeu, acțiunii, o anumită metodă, iar activității, o metodologie. Procedeele pot fi considerate tehnici mai limitate de acțiune care reprezintă un mod concret de valorificare a metodei. Metoda se poate defini ca o acțiune comună a binomului profesor-elev, pentru informarea și formarea elevului, în timp ce metodologia didactică reprezintă ansamblul metodelor și procedeele folosite în învățământ.

Informațiile și cunoștințele transmise elevilor constituie premise pentru formarea competențelor superior dezvoltate, necesare inserării socio-profesionale în conformitate cu standardele europene. Deși învățarea nu este un fenomen exclusiv uman, la nivelul oamenilor ea suportă o modelare socio-culturală, devenind o trăsătură definitorie pentru ființele umane. Între elementele constitutive ale procesului instructiv-educativ se stabilește o relație de interdependență, în care, metodelor didactice le revine o importanță deosebită. În conformitate cu principiile didacticii moderne, se acreditează ideea transformării elevului în subiect al acțiunii instructiv-educative și implicării sale active în realizarea acestui proces. Elevii prezintă particularități psiho-individuale, astfel încât se impune utilizarea unei game cât mai ample de metode de predare care să le valorifice potențialul. Semnificația metodelor depinde, în cea mai mare măsură, de utilizator și de contextul în care este folosită. Metodele tradiționale, expositive ori frontale, lasă impresia că nu ar mai fi în conformitate cu noile principii ale participării active și conștiente a elevului. Acestea pot, însă, dobândi o valoare deosebită în condițiile unui auditoriu numeros, având un nivel cultural care să-i asigure accesul la mesajul informațional transmis, raportat la unitatea de timp. Învățarea are un caracter adaptativ la solicitările tot mai complexe ale mediului, dinamismul fără precedent al timpului istoric actual impunând învățarea de tip inovator. Cei patru piloni ai educației în secolul XXI sunt: a învăța să cunoști, a învăța să faci, a învăța să fii, a învăța să conviețuiești.

Despre activitatea clasei de elevi se vorbește mult timp în literatura pedagogică. Ea a fost înțeleasă în sensul reducerii monopolului pe care îl deține profesorul asupra demersului didactic, acesta fiind cel care ocupă cea mai mare parte din economia de timp a unei activități școlare, elevii adoptând o poziție pasivă. Crearea ocaziilor pentru ca elevii să interacționeze unii cu alții nu este întotdeauna suficientă pentru ca acest lucru să se și întâmple. Este necesar să fie îndeplinite câteva condiții facilitatoare care să nu-l excludă pe profesor, ci să-i modifice rolurile pe care le asumă.

Metodele de predare-asimilare pot fi clasificate în :

1. tradiționale: expunerea didactică, conversația didactică, demonstrația, lucrul cu manualul, exercițiul;
2. moderne: Frisco, 6-3-5, sinectica, palariile ganditoare, explozia stelara, harta conceptuala, Philips 6/6, algoritmizarea, modelarea, problematizarea, instruirea programată, studiul de caz, metode de simulare (jocurile, învățarea pe simulator), învățarea prin descoperire.

1. MODEL DE REALIZARE A ÎNVĂȚĂRII

A) MODEL DE REALIZARE A ÎNVĂȚĂRII ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL TRADIȚIONAL

- memorarea și reproducerea (cât mai fidelă) a cunoștințelor transmise de cadrul didactic
- competiția între elevi cu scop de ierarhizare;
- individual.

AVANTAJE:

- stimulează efortul și productivitatea individului;
- promovează norme și aspirații mai înalte;
- micșorează distanța dintre capacitate și realizări;
- pregătește elevii pentru viață, care este foarte competitivă;
- cultivă independența elevilor și responsabilitatea pentru ceea ce fac;
- se desfășoară sub forma realizării unor sarcini școlare de către fiecare elev, independent de colegii săi, cu sau fără ajutor din partea cadrului didactic;
- învățământul individualizat este adaptat particularităților fizice și psihice ale fiecărui elev;
- urmărește progresul elevului prin propria lui activitate.

LIMITE:

- generează conflicte și comportamente agresive;
- interacțiune slabă între colegi;
- lipsă de comunicare;
- lipsa încrederii în ceilalți;
- amplifică anxietatea elevilor, teama de eșec;
- egoism;
- independența scopurilor elevilor;
- slabă exploatare de către cadrul didactic a resurselor grupului;
- succesul sau eșecul unui elev nu îi afectează pe ceilalți membri ai clasei;
- nu creează motivație deosebită pentru învățare;
- nu ajută la formarea abilităților de comunicare.

B) MODEL DE REALIZARE A ÎNVĂȚĂRII ÎNTR-UN ÎNVĂȚĂMÂNT MODERN

- apel la experiența proprie;
- promovează învățarea prin colaborare;
- pune accentului pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alții.

AVANTAJE:

- stimulează interacțiunea dintre elevi;
- generează sentimente de acceptare și simpatie;
- încurajează comportamentele de facilitare a succesului celorlalți;
- creșterea stimei de sine;
- încredere în forțele proprii;
- diminuarea anxietății față de școală;
- intensificarea atitudinilor pozitive față de cadrele didactice

LIMITE:

- munca în grup, prin colaborare, nu pregătește elevii pentru viața, care este foarte competitivă;
- metodele activ-participative aplicate în activitatea pe grup sunt mari consumatoare de timp și necesită experiență din partea cadrului didactic;
- lipsește materialul didactic necesar;
- elevilor le trebuie timp ca să se familiarizeze cu acest nou tip de învățare; e nevoie de eforturi și încurajări repetate pentru a-i convinge că se așteaptă altceva de la ei.

2. ACTIVITATEA CADRULUI DIDACTIC

a) ACTIVITATEA CADRULUI DIDACTIC ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL TRADIȚIONAL

AVANTAJE:

ASIGURĂ ÎNSUȘIREA TEMEINICĂ ȘI SISTEMATICĂ A CUNOȘTINȚELOR PREDATE

LIMITE:

- predă, expune, ține prelegeri;
- explică și demonstrează;

- limitează foarte mult activitatea elevilor (expunerea nu trebuie să depășească cel mult 30% în cadrul unei ore);
- lasă puțin timp de inițiativă elevilor, manifestat de regulă prin întrebări generatoare de explicații;
- elevii se află într-un raport de dependență față de învățător.
- impune puncte de vedere proprii;
- se consideră singurul „expert” într-o problemă.
- deține adevărul (absolut);
- știe ce este adevărat sau fals, corect sau incorect, ceea ce trebuie să învețe elevul (ceea ce este „bun” pentru el).

b) ABILITĂȚILE CADRULUI DIDACTIC CARE PROMOVEAZĂ PREDAREA-ÎNVĂȚAREA PRIN COOPERARE ÎNTR-UN ÎNVĂȚĂMÂNTUL MODERN:

- organizează și dirijează învățarea, o orchestrează și o regizează;
- facilitează și moderează activitatea de învățare;
- ajută elevii să înțeleagă lucrurile și să și le explice;
- responsabilizează elevii în vederea funcționării optime a grupului;
- formează, la elevi, unele abilități sociale care favorizează interacțiunea și cooperarea în realizarea învățării;
- acceptă și stimulează exprimarea unor puncte de vedere diferite într-o problemă; este partener în învățare.

3. ACTIVITATEA ELEVULUI

Rolul elevului în învățământul tradițional:

- ascultă expunerea, prelegerea, explicația;
- încearcă să rețină și să reproducă ideile auzite;
- acceptă ideile altora, în special ale cadrului didactic;
- se manifestă individualist;
- acceptă informația dată;
- slabă participare, neimplicare, lipsă de inițiativă, conformism, supunere;
- dirijism în gândire și acțiune.

Rolul elevului în învățământul modern:

- exprimă puncte de vedere proprii referitoare la o problemă;
- realizează schimb de idei cu ceilalți;
- argumentează;
- (își) pune întrebări cu scopul de a înțelege lucrurile, de a realiza sensul unor idei;
- cooperează în rezolvarea sarcinilor și problemelor de lucru (de învățare);
- inițiativă, spirit întreprinzător, cutezanță, asumarea riscurilor, participare și implicare personală, gândire liberă, creativă, critică

4. EVALUAREA

Evaluarea trebuie să vizeze atât atingerea obiectivelor academice, cât și a celor referitoare la competențele sociale și de lucru în grup.

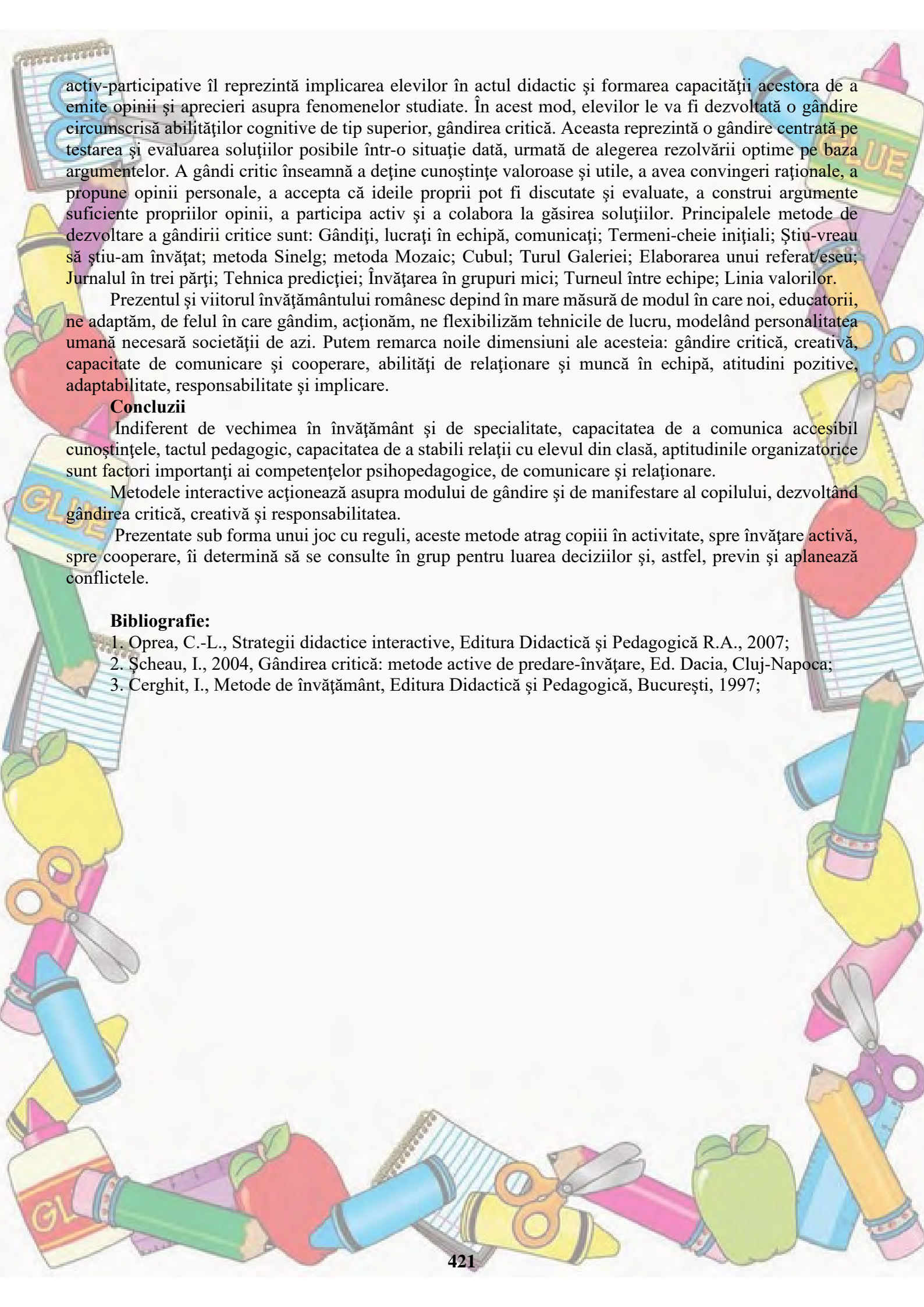
Modalități de evaluare într-un învățământ tradițional:

- măsurarea și aprecierea cunoștințelor (ce știe elevul);
- accent pe aspectul cantitativ (cât de multă informație deține elevul).

Modalități de evaluare într-un învățământ modern:

- măsurarea și aprecierea capacităților (ce știe și ce poate să facă elevul);
- accent pe elementele de ordin calitativ (sentimente, atitudini etc).

Metodele activ-participative pun accent pe învățarea prin cooperare, aflându-se în antiteză cu metodele tradiționale de învățare. Educația pentru participare și democrație face parte din gama noilor educații, care reprezintă cel mai pertinent și mai util răspuns al sistemelor educative la imperativele generate de problematica lumii contemporane. Prin participare, elevii își pot exprima opțiunile în domeniul educației, culturii, timpului liber, pot deveni coparticipanți la propria formare. Elevii nu sunt doar un receptor de informații, ci și un participant activ la educație. În procesul instructiv-educativ, încurajarea comportamentului participativ înseamnă pasul de la „a învăța” la a „învăța să fii și să devii”, adică pregătirea pentru a face față situațiilor, dobândind dorința de angajare și acțiune. Principalul avantaj al metodelor

activ-participative îl reprezintă implicarea elevilor în actul didactic și formarea capacității acestora de a emite opinii și aprecieri asupra fenomenelor studiate. În acest mod, elevilor le va fi dezvoltată o gândire circumscrisă abilităților cognitive de tip superior, gândirea critică. Aceasta reprezintă o gândire centrată pe testarea și evaluarea soluțiilor posibile într-o situație dată, urmată de alegerea rezolvării optime pe baza argumentelor. A gândi critic înseamnă a deține cunoștințe valoroase și utile, a avea convingeri raționale, a propune opinii personale, a accepta că ideile proprii pot fi discutate și evaluate, a construi argumente suficiente propriilor opinii, a participa activ și a colabora la găsirea soluțiilor. Principalele metode de dezvoltare a gândirii critice sunt: Gândiți, lucrați în echipă, comunicați; Termeni-cheie inițiali; Știu-vreau să știu-am învățat; metoda Sinelg; metoda Mozaic; Cubul; Turul Galeriei; Elaborarea unui referat/eseu; Jurnalul în trei părți; Tehnica predicției; Învățarea în grupuri mici; Turneul între echipe; Linia valorilor.

Prezentul și viitorul învățământului românesc depind în mare măsură de modul în care noi, educatorii, ne adaptăm, de felul în care gândim, acționăm, ne flexibilizăm tehnicile de lucru, modelând personalitatea umană necesară societății de azi. Putem remarca noile dimensiuni ale acesteia: gândire critică, creativă, capacitate de comunicare și cooperare, abilități de relaționare și muncă în echipă, atitudini pozitive, adaptabilitate, responsabilitate și implicare.

Concluzii

Indiferent de vechimea în învățământ și de specialitate, capacitatea de a comunica accesibil cunoștințele, tactul pedagogic, capacitatea de a stabili relații cu elevul din clasă, aptitudinile organizatorice sunt factori importanți ai competențelor psihopedagogice, de comunicare și relaționare.

Metodele interactive acționează asupra modului de gândire și de manifestare al copilului, dezvoltând gândirea critică, creativă și responsabilitatea.

Prezentate sub forma unui joc cu reguli, aceste metode atrag copiii în activitate, spre învățare activă, spre cooperare, îi determină să se consulte în grup pentru luarea deciziilor și, astfel, previn și aplanează conflictele.

Bibliografie:

1. Oprea, C.-L., Strategii didactice interactive, Editura Didactică și Pedagogică R.A., 2007;
2. Șcheau, I., 2004, Gândirea critică: metode active de predare-învățare, Ed. Dacia, Cluj-Napoca;
3. Cerghit, I., Metode de învățământ, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1997;

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

ÎNTOCMIT, PROF. BUCHI CRISTINA-NICOLETA
ȘCOALA PROFESIONALĂ SPECIALĂ "ION PILLAT", DOROHOI

În momentul de față despre educație se vorbește mult și la toate nivelurile, în procesul educațional fiind antrenați diferiți factori: familia, școala, comunitatea etc. Contribuția acestora este foarte valoroasă, însă ponderea cea mai mare a influențelor le revine părinților (sau persoanelor care îi înlocuiesc) și familiei în întregime. Ori, familia realizează o acțiune sinergetică asupra copilului. Influența ei are o putere considerabil mai mare decât suma influențelor fiecăruia dintre membrii acesteia.

Familia reprezintă primul context de viață, cu semnificație deosebită în edificarea personalității copilului, agentul de bază al socializării, al procesului de însușire temeinică și liber consimțită a normelor, valorilor și regulilor de conduită concordante cu modelul etico-normativ al societății, asigurându-i capacitatea de a exercita adecvat rolurile sociale, participarea conștientă la urmărirea și la realizarea finalităților fixate; orientarea corectă în câmpul moral; capacitatea de a discerne între conduitele acceptate și cele neacceptate, între mijloacele legitime și cele ilegitime, între scopurile dezirabile și cele indezirabile, capacitatea de a le îmbina în mod judicios în decizii și în acte corespunzătoare celor două tipuri de atitudini fundamentale rezultate din procesul de formare socială: **conformism și nonconformism**.

Statutul familiei, în contextul social actual, comportă semnale îngrijorătoare de degradare calitativă, de diminuare a rolului educativ ca urmare a instabilității crescânde a cuplului, a scăderii interesului părinților față de preocupările copiilor datorită, în mare parte, grijilor materiale (a se puncta aici mai ales plecarea părinților în străinătate pentru a asigura cele necesare familiei). Din punct de vedere sociologic, familia contemporană se caracterizează prin destrămare structurală, prin dezicere de funcțiile sale educative, prin degradare continuă a autorității, implicit a calității mediului educativ. Aceste procese contraproductive sub raport educativ se constituie în factori de risc de proveniență familială, grupați de D. Banciu, S. M. Rădulescu, M. Voicu (1997) în trei mari categorii:

1. Factori care reflectă ansamblul și principalele tendințe de evoluție a condițiilor economice și sociale generale

Situația economico-socială precară: venituri mici, părinți în șomaj, spațiu locativ restrâns sau inadecvat, stare de inadaptare/dezrădăcinare ca urmare a strămutării în altă localitate sau în altă zonă geografică a generat, în ultimele două decenii, o creștere bruscă a familiilor dezavantajate. Condițiile indecente de trai, lipsa de siguranță în ziua de mâine creează tensiuni între părinți, între părinți și copii, ceea ce lezează grav atmosfera afectivă din familie. Copiii din familiile dezorganizate sau din cele ce se confruntă cu probleme economico-sociale dificile sunt tentați să evadeze de acasă și să-și caute securitatea afectivă în grupul stradal, între semeni, prieteni de ocazie, în medii microsociale dubioase, inițiindu-se și angajându-se în aventuri ce pot lesne provoca acte antisociale (distrugerii de bunuri, furturi, bătăi, agresiuni, tâlhării).

2. Factori care țin de structura familiei.

Printre carențele de proveniență din structura familială, frecvent întâlnite în timpul pe care-l traversăm, se disting **disocieri** (deces, invaliditate/boală, detenție a unuia sau a ambilor părinți, divorț și, cu o frecvență sporită, plecarea unuia sau chiar a ambilor părinți la muncă peste hotare), **abandonarea copiilor** de către părinți, **adopțiile** și **refacerea ulterioară a familiei** etc. Aceste cazuri comportă riscuri grave în educația copiilor, care pot ajunge la comportamente dezadaptate.

3. Factori care privesc deficitul educativ al familiei

În cazul unor frecvente divergențe între cei doi părinți, soldate cu certuri și tratamente discriminatorii, preferențiale, copilul învață să speculeze, să profite, de pe urma ezitărilor și neînțelegerilor, cu repercusiuni în conduita sa.

Literatura de specialitate, după cum se poate observa identifică modalitățile prin care se poate realiza o educație de calitate din partea familiei, dar ținând cont de specificul școlii noastre putem să constatăm că multe din cerințele enunțate mai sus nu pot fi satisfăcute din partea părinților unor elevilor ai noștri. Acest

lucru face ca centrul de greutate al educației și formării elevilor noștri să cadă pe umerii dascălilor care-i îndrumă, care petrec o mare parte din timp împreună cu ei. Vrând nevrând problemele lor devin problemele noastre, reușitele lor sunt în parte reușitele noastre și bucuria succesului ne mobilizează în acțiunile noastre viitoare.

PĂRINTELE – MODELUL PRINCIPAL AL COPILULUI

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: ELIZA BUCUREȘTEANU
ȘC. GIMNAZIALĂ ”ȘTEFAN BĂRSĂNESCU” – GPN 13, IAȘI

Întotdeauna părinții au jucat un rol definitoriu în educația copiilor lor, însă există un număr tot mai mare de cercetări și lucrări de specialitate care confirmă rolul lor critic în a ajuta atât profesorii, cât și preșcolarii sau elevii să reușească din punct de vedere academic.

Rolul părintelui în educația copilului lor este mai complex ca niciodată. Apariția rețelelor sociale și a platformelor de învățare online au creat o experiență educațională foarte diferită pentru copiii de astăzi față de generațiile anterioare, iar acest aspect a pus o mare presiune atât pe copii, cât și pe părinți. Este important ca părinții să fie implicați în educația copilului lor, astfel încât să îi poată ajuta să navigheze în acest peisaj din ce în ce mai complex.

Părintele reprezintă cea mai influentă persoană din viața copilului și are o putere de neegalat de a direcționa și motiva. Părinții care încearcă să susțină succesul școlar al copilului lor ar trebui să se concentreze asupra copilului ca întreg și cu atenția fixată pe locul în care se află copilul în fiecare domeniu al dezvoltării lui. Părintele și copilul vor beneficia foarte mult dacă viziunea adultului pentru îndeplinirea rolului său în educația copilului este bine definit, astfel că vor profita împreună la maximum de experiențele educaționale formale și informale.

Care este rolul părintelui în educația copilului lor? El trebuie să se asigure, în primul rând, că nevoile de bază ale copilului sunt satisfăcute în fiecare zi și să-l ajute pe acesta să dezvolte abilitățile academice, sociale și emoționale necesare pentru a reuși. Părinții ar trebui să-și cultive capacitatea de a-și asuma responsabilitatea, de a lucra pentru atingerea obiectivelor și de a-și urmări interesele.

Părintele trebuie să știe și să nu uite un aspect vital: el reprezintă *cel mai important model* al copilului său. În creșterea sa, copilul va căuta direcție și ghidaj mai întâi la părintele său pentru a învăța abilitățile și trăsăturile care îi vor face să aibă succes în viață. În câteva domenii, acest lucru va fi mai important decât învățarea. Prin muncă asiduă, dăruire și modelare zilnică, părintele are ocazia de a-i însuși pasiunea pentru învățare și dorința de a depune munca necesară pentru a avea succes.

De-a lungul anilor, copiii îi vor auzi pe părinți spunându-le despre importanța învățării. Gradul în care aceștia vor lua aceste cuvinte în serios va fi determinat, în cea mare parte, de acțiunea pe care o văd la părinți. Un bun exemplu este cititul: părinții *trebuie* să facă din lectură o prioritate și să se asigure că cei mici văd că este o prioritate! Prin exemplul personal, aceștia vor prinde drag de citit și de farmecul cărților.

Un foarte bun sfat pe care orice familie îl primește de la mine, în calitate de educator, este să evite pe cât posibil dispozitivele electronice atât de prezente în orice casă. Acestea sunt atât de dăunătoare și destructive, mai ales că preșcolarii, cu precădere, sunt în plină dezvoltare neurologică și psihosocială. Acestea reprezintă acele lucruri pe care ar trebui ca orice părinte să le amâne cât mai mult posibil și apoi să minimizeze timpul cât este expus.

Părinții care sunt implicați în educația copilului lor au mai multe șanse să aibă copii care se dezvoltă social, academic și comportamental într-un mod sănătos. De asemenea, preșcolarii cu părinți implicați au parte de rate mai scăzute de abandon școlar, note mai mari, abilități sociale mai bune și o implicare mai mare în tot ceea ce au de oferit grădinițele și școlile.

Întotdeauna un părinte implicat în viața copilului va avea parte de o adaptare și o parcurgere a perioadei de preșcolaritate mult mai ușoară, cu experiențe educaționale interesante și captivante, pentru că în final, educația de bază cade în sarcina sa, iar contextul instituțional din grădiniță și mai apoi din școală să completeze și să sedimenteze cele învățate acasă. Mergi cu el în această călătorie, așa cum spune Josh Billings: *Ca să călăuzești pe copil pe care trebuie s-o urmeze, călătorește tu mai întâi pe ea.*

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

BUCUȚĂ FLORINELA-RAMONA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GRIGORE TABACARU” HEMEIUȘ, BACĂU

Trăim într-o perioadă în care apar schimbări peste schimbări: școala trece online, iar angajații sunt încurajați să lucreze de acasă. E o adaptare rapidă la un ritm incert pentru părinți, elevi și profesori, privind cu îngrijorare anul școlar. În contextul acesta, care sunt și cum se modifică rolurile familiei și ale școlii, în educația copiilor?

Cu răbdare, compasiune și susținere, timpul petrecut acasă cât și conceptul de școală online pot fi o oportunitatea de a întări relația familie-școală de care e atâtă nevoie pentru viitorul copiilor.

Modul în care se schimbă școala și educația în România este un subiect important pentru noi la **Logiscool**, așa că astăzi venim în sprijinul vostru cu câteva **resurse care vă pot ajuta să faceți tranziția mai ușoară la educația acasă**. Vom discuta despre cum arată parteneriatul familie-școală, cum pot fi copiii susținuți în dezvoltarea lor educațională, afectată de pandemie și **ce pot face părinții** pentru a gestiona cu bine perioada. Dacă în martie am navigat cum am putut prin apele tulburi ale carantinei și ale învățării acasă, fără să știm încotro, odată cu întoarcerea în online, epuizarea pare și mai greu de gestionat, în timp ce încă dibuim ce funcționează mai bine pentru noi.

Școlile nu sunt doar un loc pentru educație academică, ci și pentru învățarea abilităților sociale și emoționale, interacțiune și sprijin social. Închiderea școlilor nu numai că a perturbat procesul de educație a copiilor, ci și accesul la mese oferite în cadrul școlii, sprijin pentru bunăstare și referire la servicii medicale și sociale de bază. (din raportul UNICEF)

Pentru că aceștia se află în proces de formare și funcționează diferit, **au nevoie de sprijin, de comunicare și de susținere** din partea familiei și a școlii ca parteneri în educația lor. **Dar provocările sunt semnificative pentru toți: familii, profesori, comunități.**

Dacă nu se va face față acestei provocări, impactul asupra copiilor, tinerilor, familiilor, comunităților și societăților la un nivel mai larg se va resimți pe tot parcursul vieții, atât din punct de vedere social, cât și economic. (din raportul UNICEF)

Provocările profesorilor legate de educația online

Chiar dacă nu este prima situație în care educația trece în digital, **problemele cu care încă se confruntă cadrele didactice încă trebuie gestionate:**

- Lipsa metodologiilor în situații de urgență precum pandemia
- Lipsa infrastructurii pentru a facilita predarea online (tehnologii)
- Lipsa de experiență cu metodele de lucru online și cu pedagogia digitală
- Schimbarea mediului de predare și adaptarea la predarea experiențială
- Schimbarea programului de ore

Cu toate acestea, **ne bucurăm să vedem comunități de profesori și lideri, care se formează pentru a ajuta atât dascălii, cât și părinții și elevii**, creând un mediu prietenos pentru parteneriatul dintre aceștia. Pas cu pas, se construiesc noi programe și metodologii de educație, transformând criza într-o oportunitate de creștere și adaptare la nevoile elevilor, ale profesorilor și ale părinților.

Dacă mulți părinți sunt stresați și nu fac față pentru că fie nu au cu cine lăsa copii acasă în timpul jobului, fie lucrează de acasă și nu pot supraveghea copiii în același timp, profesorii încă se adaptează la **pedagogia digitală** și învață, la fel ca elevii, principiile învățării online.

Tocmai de aceea, este important ca rolurile familiei și ale școlii să se completeze în contextul actual (și în noua normalitate), fără a se afla în contradicție.

Profesorii află de la părinți ce nevoi are elevul, ce pasiuni și interese, dar și **ce stări și emoții** resimte acesta în această perioadă. **Părinții pot afla, în schimb, când și cum are nevoie copilul să fie ajutat și încurajat** pentru a reuși și a dezvolta **un comportament pozitiv**.

În parteneriatul acestora, este nevoie și de **membri ai comunității** care să asigure dezvoltarea personală și socială, cât și sănătatea fizică și emoțională, prin diferite căi: consiliere, îndrumare spirituală,

programe de dezvoltare, servicii de sănătate, parteneriate cu școala etc. - cu atât mai mult în perioada pandemiei.

Acest parteneriat educațional se menține cel mai bine, în contextul învățatului acasă, prin:

- Comunicarea periodică, onestă și eficientă a informațiilor despre copii (stări și dificultăți acasă, pasiuni, nevoi particulare)
- Cunoașterea de către părinți a cadrelor didactice și a comunității (colegi, alți părinți)
- Evitarea învinovățirii unei tabere sau a alteia
- Discuțiile individuale părinte-profesor pentru învățare personalizată a copilului
- Colaborarea pentru rezolvarea problemelor copilului
- Implicarea în activități organizate de școală și comunitate
- Asistarea copiilor în realizarea temelor și proiectelor online
- Solicitarea ajutorului când este nevoie
- Participarea părinților la deciziile luate împreună cu școala
- Implicarea în cunoașterea nevoilor copilului ca elev (părinți) și cunoașterea elevului în mediul său familial (profesori)
- Colaborarea pentru activități extracurriculare atractive pentru copii, cât stau acasă (atelier digitale, cursuri online în care să-și formeze pasiuni).

Dacă adesea au apărut conflicte în relația părinte-profesor (lipsa de comunicare, percepții diferite, monopol asupra deciziilor luate cu privire la educație), **criza poate fi o oportunitate pentru o transformare pozitivă** foarte interesantă.

Învățarea online sau hibrid poate fi chiar ceea ce au nevoie copiii, practic, pentru viitorul lor: de **autonomie și responsabilitate**, de **simțul colaborării** și de **încredere**, de **reziliență**.

11 moduri prin care părinții pot susține în continuare educația copiilor și o relație productivă cu programul școlii online. Trecerea în mediul digital e iminentă, așadar de ce să nu profităm pentru a asigura copiilor (și chiar și adulților) abilități de viitor precum reziliența, alfabetizarea digitală, responsabilitatea și autonomia? Și chiar simțul colaborării?

Echipe Logiscool propune câțiva pași și compromisuri sănătoase pentru părinți pentru a se implica în educația copilului acasă, fără a-și neglija starea de bine.

1. Oferă-ți răgaz pentru tranziție între work from home, treburi casnice, familie, încearcă să le iei pe rând și să nu-ți neglijezi stările. E firesc să simți o schimbare, însă e important să conștientizezi că normalitatea se creează în timp, așa cum ți-e mai bine.

Prioritizează **pauzele de destindere** (meditație, yoga, conversații cu prietenii, gătit), iar dacă simți că ai o stare proastă, te poți retrage 10 minute. Cei mici observă subtilitățile din comportamentul adulților, iar cum îți gestionezi stările poate fi un **model pozitiv** pentru ei și stările lor în pandemie.

2. Asigură-i un spațiu doar al lui, pentru învățarea online

Dacă e posibil, **organizați împreună un birou sau un colț de studiu doar al său**. Așa cum probabil ți-ai pregătit și tu un spațiu de lucru departe de distrageri, și elevii au nevoie de "banca" lor, **care să separe "acasă" de "școală"**.

Organizarea și separarea acestor aspecte e importantă pentru copil, dar și pentru un părinte, care poate să își păstreze astfel și propriul spațiu de muncă acasă, separat de ceilalți. În timp ce îi pui nevoile de învățare pe primul loc, îți oferi și ție spațiu.

3. Susține-i responsabilizarea în procesul de învățare

Când e acasă, e mult mai ușor să ajungi să-l ajuți cu temele ca să treci mai departe. Însă nu este cea mai bună soluție. Talentul pedagogic aparține de obicei dascălilor, așa că ce poți face pentru a ușura procesul de învățare - și a-ți salva energie - e **să îndrumi copilul să-și exploreze autonomia**.

Când întâmpină probleme, **încurajează-l să preia inițiativa și să le clarifice cu profesorii**, să pună întrebări și să caute resurse. Învățarea hibrid sau online poate ajuta elevii să-și dezvolte noi abilități digitale, să învețe independent și să colaboreze cu colegii când are nevoie să înțeleagă ceva.

Este ceea ce spuneam despre parteneriatul educațional: dezvoltă o colaborare cu școala bazată pe încredere, în timp ce stabilești **limite sănătoase în relația cu copilul și cu profesorii**.

4. Validează-i emoțiile

Copiii nu sunt antrenați să-și gestioneze frustrările și emoțiile, sunt copleșiți de ele. Izolarea de prieteni, de colegi și de activitățile preferate îi pot da peste cap, iar timpul non-stop cu părinții îi poate face confuzi, furioși, apatici și anxioși, agitați, dependenți de afecțiune.

Ce poți face, când și jobul, și familia îți cer atenția?

Pentru cei mici, este un proces de adaptare cum e și pentru tine. Oricum s-ar manifesta, alege pe cât posibil să nu îți cerți, ci **să-i arăți respect față de ce simte vizavi de educația acasă, să îi validezi trăirile și frustrările**, normale în acest context, și să comunici onest.

5. Cere ajutorul profesorilor

Bineînțeles, implicarea părinților în educația copiilor înseamnă și să știi când să ceri ajutor. Ca părinte, **e recomandat să ceri sprijinul profesorilor când nu faci față** (mai ales pentru materii mai dificile, precum științele și artele).

De asemenea, pentru că elevii își pierd atenția ușor online, au nevoie de provocări noi în timpul învățării: o activitate colaborativă, o întrebare personalizată, un exercițiu, 5-10 minute de mișcare fizică. Părinții pot agreea cu profesorii ce nevoie are fiecare și cum le pot face.

Nici părinții, nici cadrele didactice nu sunt perfect adaptați la predarea online, însă colaborând, procesul de adaptare devine mai ușor pentru toți.

6. Alegeți o rutină clară, a voastră

Educația copiilor acasă poate crea un program foarte haotic, de la orele de masă și de somn, la timpul de teme sau de joacă. Totul se petrece sub același acoperiș, iar stresul carantinei poate influența părinții să devină mai permisivi decât de obicei.

Însă **rutina ajută părinții să aibă control, iar copiii să aibă disciplină și repere**. În timpul școlii online, ar fi ideal ca ei să înceapă ziua la aceeași oră, dar și să discutați despre programul de peste zi (mese, pauze, lecții online, teme, joacă, odihnă).

Totodată, **îngăduiți-vă din când în când să faceți excepții**, mai ales când copiii au nevoie de o pauză sau o seară mai distractivă în familie.

7. Ajută-l să folosească tehnologia în mod benefic

Copiii sunt nativi digitali curioși de social media: urmăresc YouTuberi sau **sunt vloggeri**, socializează, învață să fie **creatori de jocuri Roblox**, lista e nesfârșită pentru distracție. Dar când vine vorba de concentrarea la lecții, lucrurile devin complicate.

Ce poți face pentru a le asigura un mediu sigur și a-i responsabiliza pas cu pas e să îi asști în procesul de adaptare, cu calm, dar și cu entuziasm. Mulți elevi nu sunt autonomi și nu pot filtra sursele de informare ca un adult. Trebuie și **să învețe cum se folosesc platformele și aplicațiile de învățare**, ceea ce nu e chiar o plăcere.

Asigură-te că știe să caute ce are nevoie (poți cere recomandări profesorilor), că ai implementat control parental unde e nevoie și **arată-i ce lucruri minunate poate învăța pe net despre ce îl pasionează**, folosind tehnologia în mod benefic.

Și, pentru că **învățarea prin joc este cea mai eficientă**, te ajutam să-i susții atenția și starea de bine acasă cu **atelierile digitale de programare Logiscool**. Sunt cursuri online de programare unde se distrează, creează și învață abilități de viitor, fără a se plictisi.

8. Uită ce credeai despre timpul petrecut în fața ecranului

Poate că simți chiar și tu asta, dar cu siguranță merită să o accepți pentru copil: **timpul petrecut pe dispozitive nu mai e o problemă, ci o cale de supraviețuire în pandemie**.

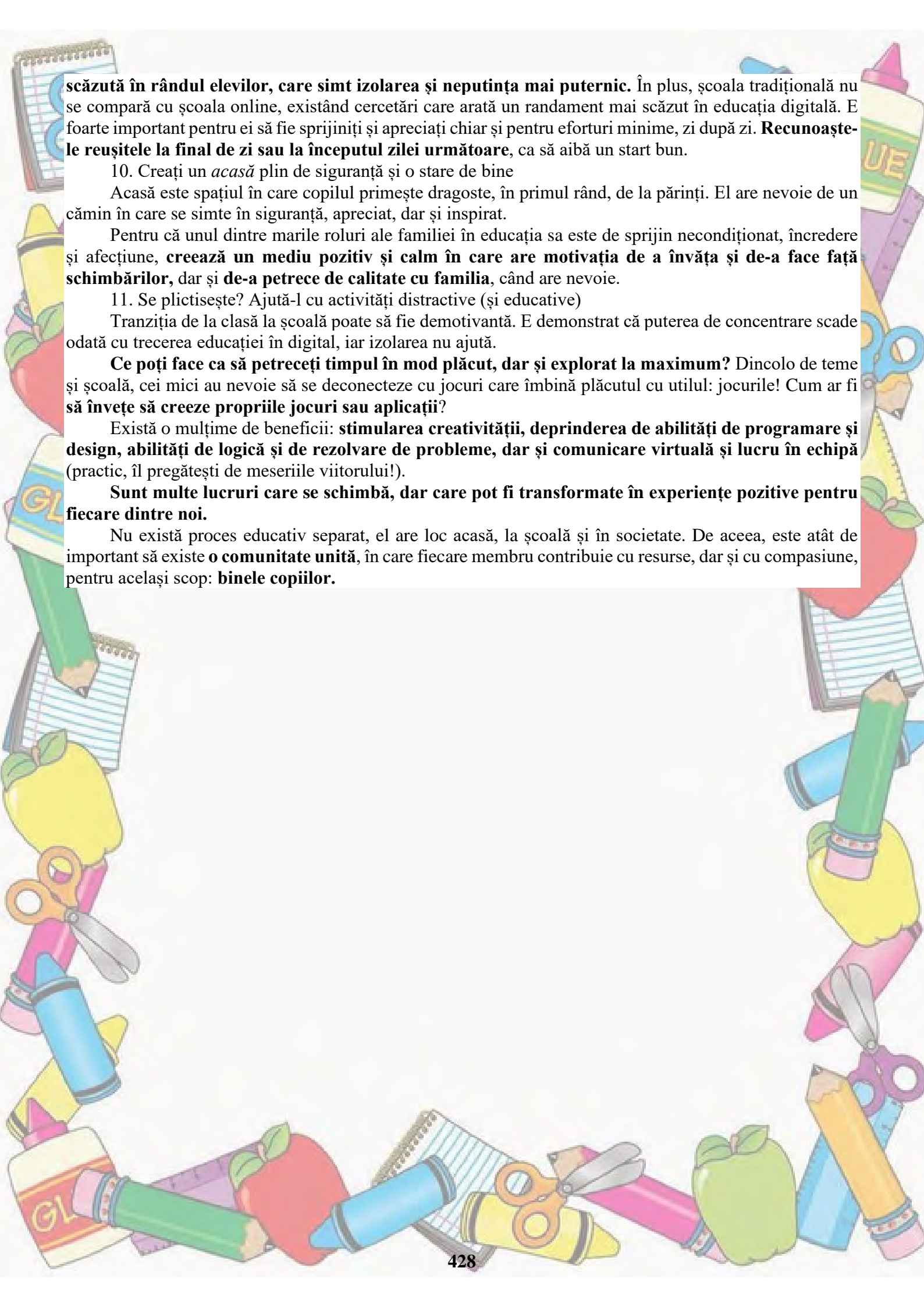
E firesc să ai anumite temeri cu privire la asta, mai ales că prea mult timp petrecut pe ecrane poate crea dependență, sedentarism și probleme emoționale, anxietate sau depresie.

Dacă limitarea timpului petrecut în fața ecranelor era o necesitate, acum merită să ne ajustăm preconcepțiile: nu doar școala a trecut online, ci atât de multe activități.

Organizația Mondială a Sănătății încurajează pe toată lumea să **profite de digital cât mai mult, dar pentru lucruri semnificative**: jocuri video pentru distracție și conectare cu ceilalți; conversații și întâlniri cu prietenii online, seri de filme care să relaxeze întreaga familie, cluburi de carte online etc.

Și copiii care stau acasă, și părinții care lucrează acasă au nevoie de **meaningful screentime**.

9. Încurajează-i reușitele mici și mari, în fiecare zi. Trecerea de la școala tradițională la online, problemele de organizare, restricțiile, lipsa de resurse au provocat multă oboseală, dar și **o performanță**

scăzută în rândul elevilor, care simt izolarea și neputința mai puternic. În plus, școala tradițională nu se compară cu școala online, existând cercetări care arată un randament mai scăzut în educația digitală. E foarte important pentru ei să fie sprijiniți și apreciați chiar și pentru eforturi minime, zi după zi. **Recunoaște-le reușitele la final de zi sau la începutul zilei următoare,** ca să aibă un start bun.

10. Creați un *acasă* plin de siguranță și o stare de bine

Acasă este spațiul în care copilul primește dragoste, în primul rând, de la părinți. El are nevoie de un cămin în care se simte în siguranță, apreciat, dar și inspirat.

Pentru că unul dintre marile roluri ale familiei în educația sa este de sprijin necondiționat, încredere și afecțiune, **crează un mediu pozitiv și calm în care are motivația de a învăța și de-a face față schimbărilor,** dar și **de-a petrece de calitate cu familia,** când are nevoie.

11. Se plictisește? Ajută-l cu activități distractive (și educative)

Tranziția de la clasă la școală poate să fie demotivantă. E demonstrat că puterea de concentrare scade odată cu trecerea educației în digital, iar izolarea nu ajută.

Ce poți face ca să petreceți timpul în mod plăcut, dar și explorat la maximum? Dincolo de teme și școală, cei mici au nevoie să se deconecteze cu jocuri care îmbină plăcutul cu utilul: jocurile! Cum ar fi **să învețe să creeze propriile jocuri sau aplicații?**

Există o mulțime de beneficii: **stimularea creativității, deprinderea de abilități de programare și design, abilități de logică și de rezolvare de probleme, dar și comunicare virtuală și lucru în echipă** (practic, îl pregătești de meseriile viitorului!).

Sunt multe lucruri care se schimbă, dar care pot fi transformate în experiențe pozitive pentru fiecare dintre noi.

Nu există proces educativ separat, el are loc acasă, la școală și în societate. De aceea, este atât de important să existe **o comunitate unită,** în care fiecare membru contribuie cu resurse, dar și cu compasiune, pentru același scop: **binele copiilor.**

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR BUD IOANA ALEXANDRA

Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea acestui deziderat rezidă în strânsă legătură dintre familie și mediul educațional.

În condițiile unei atmosfere familiale echilibrate și prielnice dezvoltării copilului de vârstă preșcolară, familia este în primul rând cadrul existenței biofizice, al acestei dezvoltări.

În răgazul de timp petrecut în mijlocul familiei obiectivul principal trebuie să fie al păstrării sănătății fizice, al creșterii normale și mai ales al călirii organismului prin mijloace ce trebuie bine cunoscute celor ce asigură securitatea fizică a copilului.

Un bun dobândit și mult apreciat, câștigat de către copil în primul rând în familie este comportamentul moral ca rezultat al unui sistem de cerințe precise, categorice dublat de un permanent respect pentru copilul care trebuie să se simtă iubit și ocrotit.

Cultivarea la preșcolar a dragostei de bine, de adevăr trebuie să se desfășoare adaptat vârstei, ca un sistem referențial. De asemenea, trebuie avute în vedere și unele circumstanțe particulare, printre care cele mai de seamă sunt împrejurările concrete ale fiecărei măsuri sau acțiuni cu caracter educativ, considerarea educației ca un proces neîntrerupt, continuitatea fiindu-i asigurată prin influențele pe care le exercită coabitarea, deprinderile, obiceiurile și întreaga comportare al tuturor membrilor grupului familial.

Apropierea copilului de bine constituie calea spre înțelegerea binelui cu participare și cu satisfacțiile ce decurg. Interdicția de a nu se juca pe stradă sau pe trotuar cu mingea trebuie să fie înlocuită cu măsuri concrete evidente, creându-se un alt loc, sau oferindu-i prilejul unor jocuri mai captivante cu participarea directă chiar a părinților.

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Unii merg chiar mai departe și susțin că acțiunea ei asupra persoanei e atât de mare, încât ea egalează acțiunea celorlalte grupuri sociale. Aceasta este cu deosebire cazul cercetărilor care vin dinspre psihanaliza, psihologia socială și sociologie susținând că familia este: adevăratul laborator de formare a persoanei.

În familie copilul învață limbajul și comportamentul social, își formează aspirații și idealuri, convingeri și aptitudini, sentimente, trăsături de voință și caracter. Întotdeauna ambianța, climatul din familie influențează, în raport cu natura sa, personalitatea copilului.

Consider că, pe lângă importanța implicării părinților, în educația propriilor copii și rolul școlii este foarte important în viața oricărui copil. Pentru întărirea atașamentului dintre școală și copil este nevoie ca părintele să înțeleagă cu adevărat semnificația și valorile acestui termen, precum și modul în care școala ajunge să influențeze dezvoltarea intelectuală a copilului.

În primul rând școala este instituția care organizează trăirea unei experiențe de învățare. Ea urmărește atingerea unor obiective cu ajutorul unor metode și mijloace științifice. Școala informează și formează elevii ținând cont de anumite principii, având grijă să evalueze modul în care obiectivele au fost atinse.

E bine ca părintele să aibă încredere în școală, dar pentru ca educația copilului să se ridice la nivelul așteptat, el trebuie să se implice, să colaboreze cu personalul didactic pentru ca metodele și obiectivele propuse să fie convergente.

În al doilea rând indiferent de situație, nu trebuie să negăm faptul că școala este o instituție educativă destul de importantă, cu reguli stricte ce trebuiesc a fi respectate în așa fel încât copilul să beneficieze de cea mai bună învățare. Solicitățile cadrelor didactice nu fac altceva decât să îl ajute pe copil să se identifice din punct de vedere profesional în societate, determinând capacitatea acestuia de învățare și acumulare a cunoștințelor necesare pentru viață.

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

PROF. ÎNV. PREȘC. BUDE ANA-MARIA, GPN CRAINIMĂT, B-N

Factorii primordiali care ajută copilul în formarea propriei educații sunt familia și școala. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente și atitudini. Astfel, rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic, etc. Școala, împreună cu familia, influențează prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

O școală eficientă, realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele societății pe care le folosește eficient. E nevoie de de a se dezvolta un nou concept care să conducă la o nouă schimbare în mai bine în relațiile școală-familie. Acest concept este parteneriatul educațional.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare care vin în sprijinul copilului în cadrul procesului educațional. Acesta are în vedere o serie de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

Parteneriatul educațional se realizează între:

- Instituțiile educației: familie, școală și comunitate;
- Agenți educaționali: copil, părinți, profesori, specialist în rezolvarea unor probleme educaționale;
- Membrii ai comunității asupra creșterii, educării și dezvoltării copilului (medici, factori de decizie, reprezentanți ai bisericii, ai poliției, ai comunităților locale);
- Programele de creștere, îngrijire și educare a copilului;

Părinții, copiii și comunitățile se influențează unii pe alții prin acțiunile lor.

Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina valorile lor. De altfel, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative care se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate.

Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul școlii, acțiunile care-i implică pe aceștia produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice, etc.), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor.

Astfel, copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

De asemenea tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudinea. Părinții trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se mai întâmplă ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație.

Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce și ședințe cu părinții.

Parteneriatul familie – școală este relația cea mai eficientă pentru toți cei care participă la acest demers. Acest parteneriat va avea eficiență dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod atinge mai repede succesul, ce îl interesează, ce îl pasionează, iar părinții vor ști în ce momente să-l susțină pe școlar, cum să-l motiveze să să-l ajute. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să acționeze în viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care oeră școlii rolul decesiv în formarea

omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală. Colaborarea și cooperarea părinților cu școala sunt eficiente ambelor părți.

O comunicare optimă educator/ învățător/ diriginte /familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative. Apar de multe ori dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală – familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează sau blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea unora dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișeze școala. Astfel, este sarcina școlii să identifice situațiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația școală-familie este determinant în educarea copiilor.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională.

Bibliografie:

1. Ecaterina Adina Vrasmaș – Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002;
2. Nica I., Țopa L. – Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, E.D.P., București, 1974;
3. Stoian M. – Abecedarul părinților, E.D.P., București, 1972;

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. BUDEANU CLAUDIA CARINA

GRĂDINIȚA P.P. MACEA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „PAVEL COVACI” MACEA, JUD. ARAD

1. Familia

Educația „trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea acestui deziderat rezidă în strânsa legătură dintre familie și mediul educațional”¹. Acest lucru impune ca părinții să fie parteneri egali în educația copilului, educația sub toate aspectele sale începând din familie. Implicarea ambilor părinți în toate aspectele ce țin de educația copilului, înseamnă de fapt implicarea zilnică în toate activitățile ce țin de viață în complexitatea ei: ce mănâncă zi de zi copilul cât de sănătos învață să mănânce, cu ce și cum se îmbracă, încercând armonizarea între util și estetic, la ce tip de informații este expus prin accesul extrem de facil la internet, prin ce stări emoționale trece, în ce activități este implicat, la ce grădiniță alegem să meargă. De această implicare echilibrată depinde dezvoltarea psiho-somatică a copilului, iar în acest sens acordarea unei atenții deosebite educației religioase începând cu vârsta preșcolară, este extrem de importantă. De aceea primele noțiuni asupra credinței religioase trebuie să vină din partea familiei, prin rugăciunea comună la masă, seara înainte de culcare, prin activități ce stimulează practicarea milei creștine, a grijii față de mediul înconjurător, privit ca și creație a lui Dumnezeu, știind că în familie copilul învață și își formează aspirații și idealuri, convingeri și aptitudini, sentimente, trăsături de voință și caracter. Întotdeauna ambianța, climatul din familie influențează, în raport cu natura sa, personalitatea copilului.²

Rolul mamei și al tatălui sunt diferite în dezvoltarea copilului și în modelarea personalității sale. Ambii părinți au rol determinant în educația copilului, astfel, mama fiind mai aproape de copil în primii ani de viață este protectoare prin excelență, în timp ce tatălui i se atribuie rolul de a pregăti copilul pentru confruntarea de mai târziu cu lumea, cu viața și greutățile ce vor fi depășite prin asumare și perseverență. Cum putem evalua cel mai corect performanțele școlare ale unui copil? Calculăm cât de prestigioasă este școala frecventată?

Viața demonstrează că există copii ce nu sunt înscriși la școli celebre și cu toate acestea au performanțe de excepție. În spatele succesului acestor elevi este măsura în care familiile încurajează învățarea acasă și se implică în educația copilului lor. Atunci când există implicare din partea părinților în viața școlară a copiilor lor, aceștia vor beneficia de sprijin și acces la cunoștințe optime, implicarea părinților devenind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

În acest sens părinții devin model pentru copil, model ce va dura și va influența întreaga viață a copilului. Modelul familie și în special a familiei creștine vine cu o istorie și experiență de două mii de ani, timp în care familia prin căldura ei, a oferit societății oameni de o deosebită valoare. Din păcate asistăm la o scădere a procentului de părinți care să susțină prin implicare directă procesul de învățare. Părinții moderni preferă metode de comunicare la distanță, cum ar fi platformele online și sunt mai puțin interesați, cel puțin în mediul rural unde activez, să participe la activități școlare comune împreună cu copiii lor. În timp ce instrumentele digitale pot ajuta familiile să rămână informate, copiii își pot pierde interesul pentru școală atunci când părinții nu își oferă sprijinul, pentru o educație corectă.

2. Școala

Educația primită acasă nu este completă, ea fiind întregită prin educația formală primită în școală. Școala este locul unde copilul își „dezvoltă și relația cu cei de vârsta lui. Este poate locul unde copilul socializează cel mai mult, iar în urma contactului zilnic cu cei de vârsta lui, copilul începe să învețe ce înseamnă cu adevărat o prietenie și își dorește mult să aparțină unui grup. Școala este locul unde acesta

¹. Familia și rolul ei în formarea educației <https://hopeandhelp.ro/familia-si-rolul-ei-formarea-educatiei>, 25 februarie, 2022.

². Familia și rolul ei în formarea educației <https://hopeandhelp.ro/familia-si-rolul-ei-formarea-educatiei>, 25 februarie, 2022.

*învață cum să comunice cu alți copii, cum să-și gestioneze singur conflictele, să lucreze în echipă și să înțeleagă și să respecte regulile, pentru a se putea integra.*³

Școala (la toate nivelurile sale) este instituția care organizează „trăirea unor experiențe de învățare”⁴. Ea urmărește atingerea unor obiective, cu ajutorul unor metode și mijloace științifice. Școala informează și formează elevii ținând cont de anumite principii, având grija să evalueze modul în care obiectivele au fost atinse. Unii părinți văd școala ca locul în care copilul este supus procesului de învățare, iar în urma acestui proces de studiu „va deveni mai deștept, mai învățat, mai luminat”⁵. Părinții de acest tip manifestă încredere deplină în instituția de învățământ, fără să se implice în mod deosebit în activitățile care se desfășoară în ea, considerând că educația copilului ține exclusiv de școală. Încă mai persistă în limbaj popular expresii de acest gen: *de aia te trimit la școală, să înveți sau, așa ai învățat la școală, să fii obraznic?*

Procesul de educație presupune o colaborare continuă între școală și familie, unde părinții nu trebuie să fie doar spectatori, ci implicați activ în devenirea propriului copil.

Bibliografie

1. Educația: despre importanța educației și rolul familiei în procesul de dezvoltare al copilului <https://englezacopii.ro/category/recomandarile-expertilor/>
2. Rolul familiei în creșterea și educația copilului https://mecc.gov.md/sites/default/files/rolul_familiei_dezvoltarea_copilului_5.pdf
3. Rolul educației în familie. <https://www.portalinvatamant.ro/articole/sfatul-specialistului-85/rolul-educatiei-in-familie-703.html>
4. Familia și rolul ei în formarea educației <https://hopeandhelp.ro/familia-si-rolul-ei-formarea-educatiei/>
5. Educația în școală. <https://roluleducatiei.ro/rolul-sistemului-educational/educatia-in-scoal.html>
6. Care este rolul școlii. <https://www.scribub.com/gradinita/copii/CARE-ESTE-ROLUL-SCOLII104312122.php>

³ Educația în școală. <https://roluleducatiei.ro/rolul-sistemului-educational/educatia-in-scoal.html>, 25 februarie 2022.

⁴ Care este rolul școlii. <https://www.scribub.com/gradinita/copii/CARE-ESTE-ROLUL-SCOLII104312122.php>, 25 februarie 2022.

⁵ Care este rolul școlii. <https://www.scribub.com/gradinita/copii/CARE-ESTE-ROLUL-SCOLII104312122.php>, 25 februarie 2022.

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN FORMAREA COPIILOR

ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȘONA ÎNVĂȚĂTOARE: BUDIU MIHAELA-CECILIA

Din perspectivă sociologică, familia este instituția fundamentală în toate societățile. Familia este, „un grup social, relativ permanent, de indivizi legați între ei prin origine, căsătorie sau adopțiune”.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din mai multe puncte de vedere: fizic, intelectual, moral și estetic.

Din primul punct de vedere, familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor, asigurând hrana și îmbrăcămintea copiilor, ferindu- i de pericole, lăsându- le timp pentru joacă, creându- le condiții cât mai bune de odihnă și îngrijindu- se de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării fizice a copiilor. Familia le formează copiilor primele deprinderi de igienă personală și socială și îi obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul soarele) pentru bunăstarea organismului. În perioada pubertății, schimbările fiziologice produse în organism pun probleme noi pentru dezvoltarea fizică a preadolescentului, însă, prin îndrumări perseverente și afectuoase, prin modificarea regimului de odihnă, prin crearea unor deprinderi igienice noi, toate acestea se rezolvă pozitiv.

Din punct de vedere intelectual, familia este primul loc unde începe educația. Aici, copiii încep să- și formeze vocabularul și modul de a se comporta cu cei din apropiere, mai întâi, învățând primele expresii și moduri de manifestare care le vor servi în educația ulterioară sau, dimpotrivă, acelea de care vor scăpa cu greu sau deloc. Copiii, fiind foarte receptivi la tot ceea ce văd și aud, familia trebuie să fie foarte atentă la cum se manifestă în prezența lor.

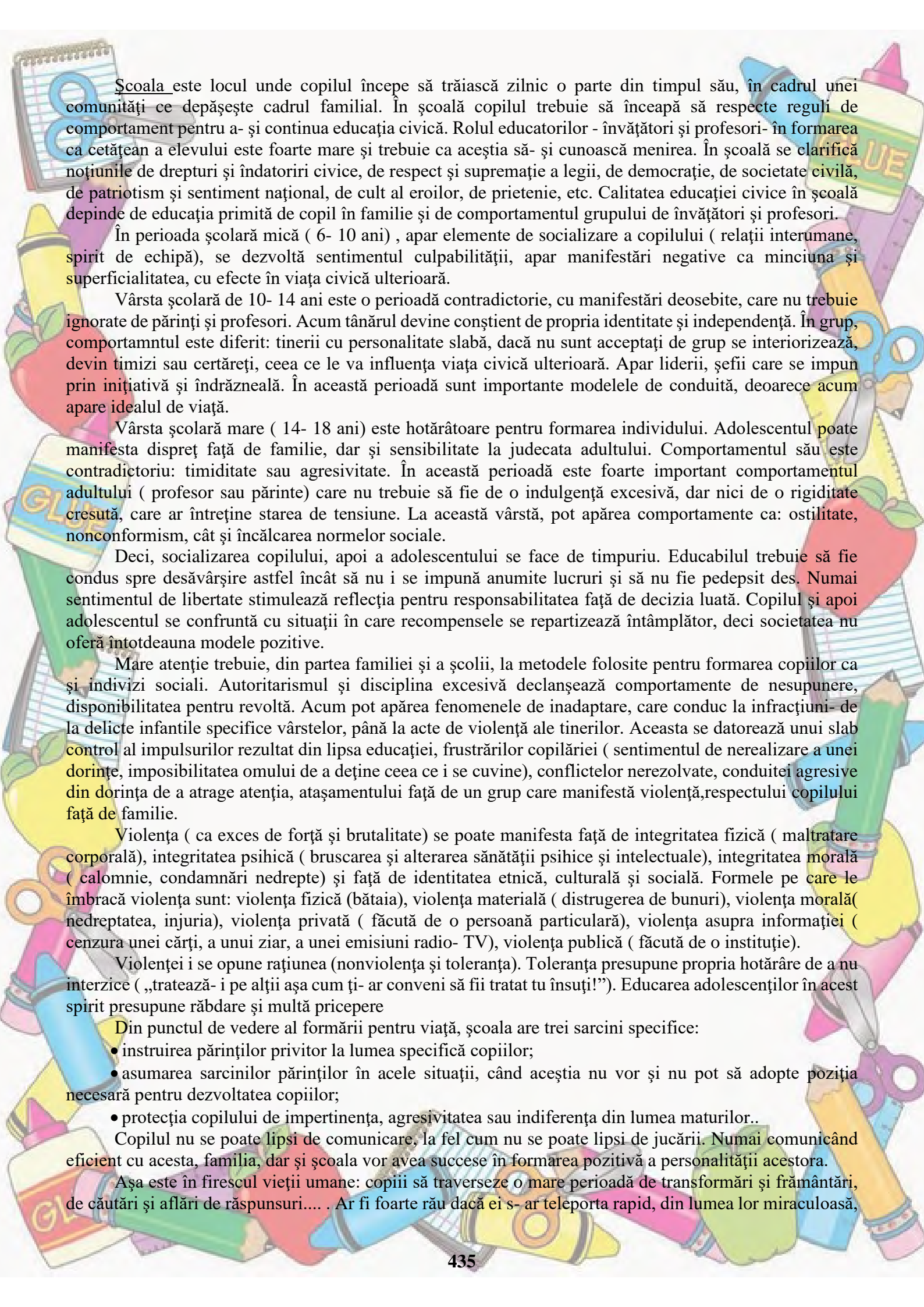
Calitatea educației- a „ celor șapte ani de acasă”- depinde îndeosebi de nivelul educației părinților, dar și a celorlalți membri ai familiei, care vin în contact cu copiii, în special sub aspectul moral-comportamental. Atunci când copilul aude că se înjură și el, devenit adolescent, va înjura; atunci când de mic va vedea că se fură și el va fura, în viitorii ani; în schimb, dacă cei din jur se poartă respectuos, tot așa va face și el.

Convingerile și mai ales educația religioasă a familiei sunt foarte importante. Un creștin își va educa copilul în spiritul păzirii poruncilor dumnezeiești („Sa nu furi!”, „Să nu ucizi!”, „Să nu mărturisești strâmb!”, „Să cinstești pe tatăl și pe mama ta!” etc.), un fapt în consens cu cerințele oricărei societăți.

Până la trei ani, copilul învață ceea ce este bine și ce este rău, dar aceasta o face în mare parte datorită imitației (reproduce comportamente ale adultului). De foarte multe ori, la această vârstă, pot apărea manifestări de încăpățănare și protest, adultul, prin tactul său putând influența conduita copilului. Mai târziu, în perioada preșcolară (3- 6 ani), evoluția ființei umane, prin multiplicarea relațiilor cu adulții, necesită modelarea personalității. La această vârstă, copilul este mai impulsiv, capabil de emoții și sentimente, deseori își manifestă dorința în contradicție cu posibilitățile sale și cu cerințele adulților. Nu trebuie uitat că acum copiii își pot însuși noțiunile de adevăr, dreptate, dragoste de neam, dragoste de aproape, încrederea în sine, etc.

Educația morală a copiilor are bazele tot în familie, în primii ani de viață Primele deprinderi de comportament- respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate- sunt noțiuni care îl vor ajuta pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot familia, în sens moral, îl îndrumă pe copil să fie sociabil, un bun coleg și prieten, să ajute la nevoie. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult, părintele fiind un exemplu pentru copil.

Din punct de vedere estetic, familia îi formează copilului primele reprezentări estetice, gustul pentru frumos, deprinderea de a disocia frumosul de urât, capacitatea de apreciere a unor lucrări simple, artistice, chiar dorința de a fi el însuși creatorul unor lucruri frumoase.

Școala este locul unde copilul începe să trăiască zilnic o parte din timpul său, în cadrul unei comunități ce depășește cadrul familial. În școală copilul trebuie să înceapă să respecte reguli de comportament pentru a-și continua educația civică. Rolul educatorilor - învățători și profesori - în formarea ca cetățean a elevului este foarte mare și trebuie ca aceștia să-și cunoască menirea. În școală se clarifică noțiunile de drepturi și îndatoriri civice, de respect și supremație a legii, de democrație, de societate civilă, de patriotism și sentiment național, de cult al eroilor, de prietenie, etc. Calitatea educației civice în școală depinde de educația primită de copil în familie și de comportamentul grupului de învățători și profesori.

În perioada școlară mică (6- 10 ani) , apar elemente de socializare a copilului (relații interumane, spirit de echipă), se dezvoltă sentimentul culpabilității, apar manifestări negative ca minciuna și superficialitatea, cu efecte în viața civică ulterioară.

Vârsta școlară de 10- 14 ani este o perioadă contradictorie, cu manifestări deosebite, care nu trebuie ignorate de părinți și profesori. Acum tânărul devine conștient de propria identitate și independență. În grup, comportamentul este diferit: tinerii cu personalitate slabă, dacă nu sunt acceptați de grup se interiorizează, devin timizi sau certăreți, ceea ce le va influența viața civică ulterioară. Apar liderii, șefii care se impun prin inițiativă și îndrăzneală. În această perioadă sunt importante modelele de conduită, deoarece acum apare idealul de viață.

Vârsta școlară mare (14- 18 ani) este hotărâtoare pentru formarea individului. Adolescentul poate manifesta dispreț față de familie, dar și sensibilitate la judecata adultului. Comportamentul său este contradictoriu: timiditate sau agresivitate. În această perioadă este foarte important comportamentul adultului (profesor sau părinte) care nu trebuie să fie de o indulgență excesivă, dar nici de o rigiditate crescută, care ar întreține starea de tensiune. La această vârstă, pot apărea comportamente ca: ostilitate, nonconformism, cât și încălcarea normelor sociale.

Deci, socializarea copilului, apoi a adolescentului se face de timpuriu. Educabilul trebuie să fie condus spre desăvârșire astfel încât să nu i se impună anumite lucruri și să nu fie pedepsit des. Numai sentimentul de libertate stimulează reflecția pentru responsabilitatea față de decizia luată. Copilul și apoi adolescentul se confruntă cu situații în care recompensele se repartizează întâmplător, deci societatea nu oferă întotdeauna modele pozitive.

Mare atenție trebuie, din partea familiei și a școlii, la metodele folosite pentru formarea copiilor ca și indivizi sociali. Autoritarismul și disciplina excesivă declanșează comportamente de nesupunere, disponibilitatea pentru revoltă. Acum pot apărea fenomenele de inadaptare, care conduc la infracțiuni- de la delikte infantile specifice vârstelor, până la acte de violență ale tinerilor. Aceasta se datorează unui slab control al impulsurilor rezultat din lipsa educației, frustrărilor copilăriei (sentimentul de nerealizare a unei dorințe, imposibilitatea omului de a deține ceea ce i se cuvine), conflictelor nerezolvate, conduitei agresive din dorința de a atrage atenția, atașamentului față de un grup care manifestă violență, respectului copilului față de familie.

Violența (ca exces de forță și brutalitate) se poate manifesta față de integritatea fizică (maltratare corporală), integritatea psihică (bruscarea și alterarea sănătății psihice și intelectuale), integritatea morală (calomnie, condamnări nedrepte) și față de identitatea etnică, culturală și socială. Formele pe care le îmbracă violența sunt: violența fizică (bătaia), violența materială (distrugerea de bunuri), violența morală (nedreptatea, injuria), violența privată (făcută de o persoană particulară), violența asupra informației (cenzura unei cărți, a unui ziar, a unei emisiuni radio- TV), violența publică (făcută de o instituție).

Violenței i se opune rațiunea (nonviolenta și toleranța). Toleranța presupune propria hotărâre de a nu interzice („tratează- i pe alții așa cum ți- ar conveni să fii tratat tu însuși!”). Educarea adolescenților în acest spirit presupune răbdare și multă pricepere

Din punctul de vedere al formării pentru viață, școala are trei sarcini specifice:

- instruirea părinților privitor la lumea specifică copiilor;
- asumarea sarcinilor părinților în acele situații, când aceștia nu vor și nu pot să adopte poziția necesară pentru dezvoltarea copiilor;
- protecția copilului de impertinența, agresivitatea sau indiferența din lumea maturilor..

Copilul nu se poate lipsi de comunicare, la fel cum nu se poate lipsi de jucării. Numai comunicând eficient cu acesta, familia, dar și școala vor avea succese în formarea pozitivă a personalității acestora.

Așa este în firescul vieții umane: copiii să traverseze o mare perioadă de transformări și frământări, de căutări și aflări de răspunsuri.... . Ar fi foarte rău dacă ei s- ar teleporta rapid, din lumea lor miraculoasă,

contradictorie, uneori plină de neajunsuri și suferințe, sclipitoare și tentantă, în lumea rece, calculată și prea preocupată de grijile zilei de mâine, ale maturilor, care însă dețin cheia de aur a ÎMPĂRĂȚIEI OAMENILOR FRUMOȘI LA TRUP, DAR ȘI LA SUFLET.

BIBLIOGRAFIE:

1. Elias, J. Maurice, Tobias, E. Steven , Friendlander, S. Brian, „Inteligența emoțională în educația copiilor”, Editura Curtea Veche, 2007;
2. Hedges, Patricia, „ Personalitate și temperament”, „ Editura Humanitas, 2006;
3. Parlicov, Eugenia, Mija, Violeta, „ Eu și familia mea”, Editura Gunivas, 2004

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ÎN ȘCOALĂ

PROF. BUGHIANU MIHAELA LOREDANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 169, BUCUREȘTI

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ și personalitatea elevului.

Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ. Este nevoie a se dezvolta un nou concept care să întărească schimbarea în relațiile școală-familie. Acest concept este parteneriatul educațional.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. Acesta presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

Parteneriatul educațional se realizează între:

- instituțiile educației : familie, școală și comunitate ;
- agenții educaționali : copil, părinți, profesori, specialiști în rezolvarea unor probleme educaționale;
- membrii ai comunității cu influență asupra creșterii, educării și dezvoltării copilului (medici, factori de decizie, reprezentanți ai bisericii, ai poliției) ;
- influențele educative exercitate la anumite momente asupra copilului ;
- programele de creștere, îngrijire și educare a copilului.

Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea , părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament : respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „ cei șapte ani de acasă ”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație . Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce , ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute . Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații . Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății,

să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare eficientă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală. Colaborarea și cooperarea părinților cu școala sunt eficiente ambilor factori. Dacă ne referim la optimizarea comunicării între profesori și părinți, se iau în calcul:

- calitatea celor doi poli ai colaborării (profesori și părinți);
- percepțiile fiecăruia;
- atitudinile care îi caracterizează;
- caracteristicile instituției școlare;
- caracteristicile familiei;
- modul de comunicare.

Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivații, dintre care enumerăm: părinții își cunosc copiii și doresc să îi descopere ca elevi, părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor. Forme de colaborare a părinților cu școala:

- prezența la ședințe și lectorate;
- asistarea elevilor în efectuarea temelor;
- participarea la activități cultural-artistice și sportive;
- organizarea unor expoziții, serbări, excursii;
- organizarea unui colț verde în școală;
- atragerea unor fonduri pentru școală;
- susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

O comunicare optimă învățător/ diriginte/ familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Factori care favorizează comunicarea:

- transmiterea informațiilor de către învățător/ diriginte într-o formă accesibilă părinților;
- evitarea analizării critice sau blamării părintelui;
- mediul ambiant de discuție să fie plăcut;
- capacitatea învățătorului de a mobiliza părinții să comunice și să le asculte problemele
- evitarea subiectelor care privesc elevii problemă, se fac discuții individuale cu aceștia;
- rezolvarea problemelor copiilor, implicarea în găsirea unor soluții;
- sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

Există două teorii importante privind relația școală- familie: teoria profesionalismului și teoria schimbului. Teoria profesionalismului consideră ca un element esențial serviciul făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, având drept criterii competența, un cod de etică profesională. Teoria schimbului consideră acțiunea umană în funcție de un câștig personal, un salariu asigurat, o competiție restrânsă. Cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece: părinții sunt parteneri ai școlii, eficacitatea învățământului poate fi ameliorată prin cooperarea între școală și familie, părinții sunt responsabili legali de educația copiilor. Atât părinții, cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste, corectitudine) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Asadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile

problemă, din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională . Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli pentru copilul lor . Dar , de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai sursele greșelilor lor deoarece acestea nu țin loc de competență.

Greșelile părinților decurg uneori și din prea mare dragoste pe care o poartă copiilor. De aceea, între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare . Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers.

Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și îl pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să îl susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze. Școala este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății.

Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale.

Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om . Ora de dirigenție este cea în care ne putem apleca asupra acestei laturi . În această oră se urmărește valorificarea abilităților de interrelaționare, de asumare a responsabilității, de descoperire a propriilor aspirații spre formarea școlară și profesională.

Se accentuează azi ideea de a sprijini părinții și nu de a-i substitui. Se identifică tot mai clar ideea unor intervenții asupra familiei și deci, în primul rând, asupra părinților pentru a-i ajuta, forma și susține în sarcinile lor educative .

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. Bunescu Ghe., Alecu G. , Badea D. – Educația părinților . Strategii și programe, E.D.P., București, 1997;
2. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților , Editura Aramis, 2002;
3. Nica I., Țopa L. – Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I , E.D.P. , București, 1974;
4. Stoian M. – Abecedarul părinților, E.D.P., București, 1972.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

BUGHIU CRISTINA ANCA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 NOJORID

De multă vreme familia solicită și primește sprijinul școlii în îndeplinirea rolului său educativ. În continuare vom vedea care sunt căile folosite, ce este de perfecționat și adăugat în acest proces instructiv-educativ care vizează dezvoltarea elevului.

În afară de menirea pe care o are, de a-l învăța pe copil să citească, să scrie, să înțeleagă și să memoreze unele informații, poate cea mai importantă lecție pe care un copil o învață la școală este cum să se descurce în viață. Un cadru didactic bun este cel care știe cum să-i învețe pe elevi nu numai lecțiile, ci și disciplina și autocontrolul, dar este conștient în același timp că nimic nu poate fi făcut cu forța, împotriva voinței copilului.

Toate contactele dintre școală și familie trebuie să fie educative; dacă este așa sau nu, acesta depinde nu numai de școală ci și de familie. Familia trebuie să fie conștientă că acțiunile făcute de școală sunt în interesul elevului. Numai menținerea unui strâns contact dintre școală și familie face posibilă influența pozitivă, numai astfel școala poate contribui la ridicarea familiei la nivelul solicitat din punct de vedere educativ. Prin educația făcută în școală, copilul ar trebui să dobândească acel sentiment al responsabilității față de ceilalți.

Educația se realizează cu rezultate mai sigure și mai temeinice în școală, sub îndrumarea cadrelor didactice. Școala este instituția creată de societate pentru formarea generațiilor viitoare. Prin baza materială, prin mediul educativ, dar mai ales prin influența cadrelor didactice, școala contribuie în mare măsură la dezvoltarea multilaterală a elevului, precum și pregătirea lui pentru viitor. În școală procesul instructiv-educativ se desfășoară în forma cea mai organizată, denumită proces educativ. Elevii se formează aici prin activitatea pe care o depun, prin influența pe care o au asupra lor cadrele didactice, dar nu în ultimul rând stilul de muncă al fiecăruia în parte. Tot în cadrul școlii copilul ar trebui să învețe cum să studieze, cum să filtreze informațiile, cum să recunoască anumite greșeli de logică și ce întrebări să pună ca să verifice dacă informațiile sunt sau nu corecte.

Este poate locul unde copilul socializează cel mai mult, iar în urma contactului zilnic cu cei de vârsta lui, copilul începe să învețe ce înseamnă cu adevărat o prietenie și își dorește mult să aparțină unui grup. Școala este locul unde acesta învață cum să comunice cu alți copii, cum să-și gestioneze singur conflictele, să lucreze în echipă și să înțeleagă și să respecte regulile, pentru a se putea integra.

Profesorul are în primul rând rolul de a organiza și conduce activitatea didactică. Succesul în procesul instructiv-educativ depinde în cea mai mare măsură de cadrele didactice, de competența și dragostea lor pentru această meserie. Nici planurile de lecție, nici programele școlare, nici manualele, nici o bază materială a școlii nu pot avea asupra elevului influența pe care o poate avea un cadru didactic. Profesorul creează condițiile necesare, organizează și conduce activitatea de predare, prin care datorită calităților sale dezvoltă neîncetat și transformă în calități acceptate de elev.

S-a crezut că odată cu introducerea mijloacelor moderne de învățare s-ar duce la diminuare rolului profesorului. În realitate folosirea acestor mijloace moderne "amplifică rolul profesorului ca ființă umană". Principala funcție a profesorului în școala modernă nu este "de a preda", de a transmite cunoștințe și informații, ci de a îndruma și organiza activitatea instructiv-educativă. Profesorul colaborează cu elevii, îi stimulează, creează un climat favorabil procesului instructiv, îi ajută să-și formeze opinii și personalități.

În cadrul școlii, educația trebuie să aibă în vedere și activități practice, pentru că numai astfel copilul să ia contact cu realitatea pe care trebuie să o cunoască și s-o asume, cum este și cazul celei din familia sa, de la locurile de joacă. Grație școlii, adaptarea la procesul de instruire și educație se realizează cu ajutorul învățării, care reprezintă de fapt preluarea și asimilarea experienței sociale. Prin educația în școală copilul își dezvoltă unele capacități, aptitudini, trăsături psihice, forme comportamentale de integrare socială corespunzătoare stadiului de dezvoltare somato-psihică individuală în diferite etape de evoluție de la copilărie la adolescență, fiecărei perioade corespunzându-i o treaptă superioară de organizare funcțională

și comportamental-adaptivă. De fapt educația în școală presupune că aici este locul unde copilul de azi capătă cunoștințe și se formează adultul de mâine, cu o personalitate distinctă. De aceea are o mare importanță educația în școală și mai ales, cum este realizată. Interesul copiilor în perioada școlară, activitatea de instruire și educație au cel mai mare rol în modelarea personalității viitorului adult. Activitatea devine sistematică, în cadrul școlii și acasă, iar munca depusă este apreciată calitativ de profesori, familie și colegi. Modul în care este apreciată activitatea sa, rezultatele școlare obținute reprezintă pentru școlar expresia proprie valori, măsura în care se poate angaja responsabil la continuarea efortului, atât personal, cât și în cel colectiv al clasei. În acest fel rezultă că educația în școală se face nu numai pentru a dobândi noi informații, dar și pentru a forma oameni cu personalitate distinctă.

În afara activității didactice desfășurate la clasă, profesorii desfășoară o diversitate de activități extrașcolare. Cadrele didactice organizează și conduc activități culturale și sportive atât în localitate cât și în alte localități.

În concluzie, școala nu poate singură să se ocupe de educația completă a copilului, nu trebuie subminată educația care se face în școală, dacă nu sunt motive întemeiate. Și profesorii au nevoie de sprijin, care poate veni de partea familiei, a elevilor sau chiar a celor de la conducere.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

BUGHIU FLORIN NICOLAE

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 MIHAI BRAVU

În prezenta lucrare vom dezvolta căile sau metodele educației pe care familia o are în procesul instructiv-educativ al elevului.

Ca acțiune formativă, integrată procesului de învățământ ca și celelalte activități ale școlii și prezența părinților este esențială în dezvoltarea elevilor pe parcursul tuturor etapelor școlare.

Civilizația modernă se străduiește să dea fiecărui individ maximum de libertate și demnitate. Curentul de liberalizare include și elevul, care încearcă să profite de raporturile cu părinții.

FAMILIA – principalul colaborator al școlii

Direct sau indirect, familia influențează adesea, mai mult decât școala, alegerea lor în materie de studii. Influența fiind atât de mare, ea trebuie să fie și pozitivă, condusă de aprecieri realiste asupra nevoilor sociale și a posibilităților elevilor.

Liberalismul sau exagerarea libertății maschează abdicarea părinților în fața sarcinilor și răspunderilor lor educative. Este mai comod să dea copiilor o libertate totală, să-i lase să facă ce vor, să se descurce ”așa cum îi taie capul”, decât să se ostenească să-i conducă, să-i ajute să urce treaptă cu treaptă drumul către maturitate. În numele libertății, unii părinți renunță la autoritate, devin egali propriilor lor copii, care, abandonați, își caută singuri drumul în viață. Ca părinți trebuie să fie conștienți de faptul că personalitatea elevului nu se formează în funcție de ceea ce îi oferim. Nu dojenelile îi vor determina comportamentul, ci atitudinea pe care o vor observa, frazele pe care le vor auzi în special în cadrul familiei.

Părinții contribuie efectiv la orientarea propriilor copii, dacă:

- se străduiesc să-i cunoască într-o lumină cât mai obiectivă, prin observare sistematică, convorbiri duse cu tact și o apreciere obiectivă a rezultatelor activității lor într-un domeniu.

- furnizează școlii date despre interesele, aptitudinile și aspirațiile elevului, manifestate în cadrul familiei.

- urmăresc aceleași obiective educative ca și școala, pentru orientarea elevului pe parcursul lui școlar, cultivându-i interesele și aptitudinile, dragostea față de muncă și o atitudine pozitivă față de cei din jur (Să nu uite importanța exemplului părinților și influența atitudinii lor față de cei din jur).

- se informează ei înșiși și-l informează și pe elev în legătură cu tot ceea ce îi trezește interes pe termen scurt sau lung elevului.

- adoptă o atitudine realistă față de posibilitățile elevului și nevoile sociale.

Vom prezenta pe scurt, caracteristicile fiecărei vârste și implicațiile în educație ale familiei.

În *prima etapă*- perioada de la naștere până la 3 ani- educația este realizată de o singură instituție- familia.

A doua etapă- copilăria cuprinsă între 3-6 ani, când copilul începe să gândească, dar gândirea lui este complet diferită de cea a unui adult, deoarece raționamentul copilului se bazează pe asociații.

A treia etapă- vârsta școlară în care copilul are cea mai mare receptivitate și suferă cea mai mare influență a adultului. Școala pentru copii înseamnă constrângeri; pentru unii părinți înseamnă absolvirea de răspunderile educative, pe care le trec în seama școlii. Greșită atitudine, deoarece școala eliberează familia pentru câteva ore de copii, dar nu și de răspunderile în această etapă. Este foarte important ca părinții să vegheze la grija igienei mintale a elevului. Părinții trebuie să știe să profite de această perioadă, punând la dispoziție materiale necesare instruirii educative, dar și creând condiții optime pentru studiu.

În activitatea educativă, școala și familia contribuie, la formarea elevului pe plan intelectual și caracterial. De aceea colaborarea trebuie să fie perfectă. Părinții nu trebuie să vadă în profesori niște rivali pe planul afectivității și autorității; sau profesorii să vadă în părinți niște inspecitori atunci când aceștia se interesează de activitatea școlară a elevului.

Ce trebuie să facă familia pentru a veni în sprijinul elevului?

În primul rând, un climat favorabil. Ambianța familială integrează toate aspectele vieții elevului în familie. *Somnul* este o necesitate vitală organismului în jurul vârstei de 7 ani, elevul are nevoie de 12 ore de somn, cifră care scade odată cu înaintarea în vârstă, ajungând la 16 ani în jur de 9 ore. *Un colțisor al său* în care să poată lucra în liniște. *Nevoia de mișcare*, de soare și lumină, nevoia îmbinării muncii cu recreerea.

Există un mijloc foarte ușor și foarte sigur prin care putem ajuta elevul la învățătură, înainte chiar de a merge la școală: să-l încurajăm, să-l facem să aibă încredere în propriile sale forțe, să-i dezvoltăm aptitudinile, exersându-i-le.

O altă cale este să-i dezvoltăm curiozitatea, setea de cunoaștere, dorința de a persevera.

A *patra etapă*- este perioada pubertății, deoarece este o perioadă de neliniște atât pentru copil cât și pentru părinte. Această perioadă se caracterizează printr-o puternică tendință de afirmare a personalității. Se trezește interesul pentru propriul corp, însoțit de pudoare. În această perioadă părintele trebuie să echilibreze influențele în favoarea dezvoltării personalității celui educat. Infuența educativă a părinților va îmbrăca în această etapă, forma prieteniei. Părintele trebuie să câștige încrederea copilului, să poarte discuții pe educație sexuală pentru ca aceștia să nu lectureze prost sau să discute cu copii precoce care ar putea să lase o amprentă asupra preadolescentului.

A *cincea etapă*- adolescența, este vârsta când individul este purtat pe aripile entuziasmului spre cele mai înalte culmi ale idealurilor.

Tot pe umerii familiei revine și reușita în plan profesional. Toți părinții au tendința să supraestimeze talentele și capacitățile copilului lor. Din orgoliu, ei vor să împingă mai departe decât au ajuns ei, fără să se întrebe dacă copilul își dorește sau poate să facă față exigențelor.

Prin acest articol am încercat să punctez sarcinile educative ce revin familiei în raport cu fiecare vârstă, am amintit cum că personalitatea fiecărui elev se trasează în familie, că familia este o mică lentilă care dezvăluie copilului aspectele cele mai semnificative ale vieții. Societatea este deținătoarea celui mai înalt ideal, care poate insufla tinerelor generații numai într-un cadru corespunzător constituit din valorile etice ale familiei. Familia este cea care pune prima pecetea pe profilul moral al individului.

IMPORTANȚA FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA ELEVILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR BULCEA MANUELA

Odată cu sărbătorirea zilei de 8 Martie am conștientizat, din nou, toți cât de importantă este mama pentru fiecare dintre noi. Fiecare sfat primit din partea ei și implicit al familiei are un aport în educația copilului încă din primii ani de viață.

În perioada copilăriei, principalul mediu de formare al copilului este familia. Mediul familial ocupă un loc central în evoluția copilului, de la imaturitate și până la maturitate. Ștefan Ludwig Roth spune că un copil se simte în largul său în momentul în care este el însuși. Și poate fi astfel, doar atunci când se află în mediul lui familial, obișnuit cu condițiile sale de viață, cu membrii familiei, cu lucrurile sale (Ionescu, Bocoș, 2009). În perioada antepreșcolară, copilul depinde foarte mult de părinții săi, astfel că tot ei sunt cei care conduc copilul spre ceea ce cred ei că e mai bine pentru el. Acțiunile de viață curente ale unui copil sunt realizate neîncetat de influența formativă a părinților. Această influență a părinților asupra copilului este foarte puternică, deoarece se sprijină pe afectivitatea naturală dintre aceștia. Un copil se atașează prima dată de părinții lui, de aceea absența lor sau lipsa de afectivitate, precum și indiferența lor, pot duce la tulburări grave de caracter.

Părinții, și în general familia, reprezentând „sâmburele” societății noastre, are sarcina de a asigura dezvoltarea morală și fizică a copilului. De părinți nu depinde doar maturizarea psihică a copilului, ci și felul în care îl educă pe copil, cum îi dirijează viața afectivă și cum va evolua copilul pe viitor. Educația copilului admite uneori influența ereditară.

Părinții sunt cei care pregătesc copilul pentru viață. În cadrul familiei se formează principalele deprinderi, primele principii de viață și cunoștințe asupra realității. În copilărie, cea mai importantă este relația dintre dezvoltarea limbajului și mediul familial, prin care copilului i se dezvoltă gândirea. Pe lângă ceea ce îi oferă școala, televizorul, cinematograful, biblioteca, strada, grupul de joacă, etc., se adaugă și ceea ce primește de la familie, de la părinți și anume, socializarea sau comunicarea care este un element foarte important. Socializarea acestuia prin familie, formarea lui pentru adaptarea la viața socială se realizează în corelație cu procesul formării personalității multilateral dezvoltate, nevoie impusă de trăsăturile societății socialiste în actuala fază de dezvoltare. Cea mai importantă problemă de educație care realizează formarea personalității copilului la vârsta copilăriei este cea a autorității.

Nu trebuie exclus faptul că părinții nu cunosc toate lucrurile cu privire la necesitățile copiilor și toți au nevoie de informații de bază referitoare la copiii lor. Părinții care au o situație financiară foarte bună, apreciază la copilul lor autonomia, creativitatea și marea sa imaginație, pe când părinții cu o situație financiară mai puțin bună, pun accent la copil pe ascultare, pe păstrarea ordinii și a curățeniei, respectul pentru cei din jur și respectarea regulilor de pretutindeni. Însă, indiferent de aspectele acestea, orice părinte trebuie să fie la curent cu progresele copiilor lor, dar și cu eventualele probleme pe care acesta le întâmpină pe drumul vieții. De exemplu, au nevoie să fie alături de ei când zâmbesc prima dată, când fac primul pas, când rostesc primul cuvânt, când merg la grădiniță pentru prima oară, la prima serbare sau când merg la școală pentru prima dată. De asemenea, trebuie să-i încurajeze atunci când iau prima notă mai slabă sau când se ceartă prima dată cu colegii.

Fundamentul iubirii așezat în primii ani de viață afectează capacitatea copilului de a învăța și determină în mare parte momentul în care va fi capabil să sesizeze și un alt tip de informații. Copilul trebuie să atingă, un nivel emotional necesar de maturitate. Dacă va primi în familie educația și grija care i se cuvin, copilul va prospera și va bucura lumea cu prezența sa.

Indiferent de organizarea etnică, religioasă ori politică, familia prezintă o unitate dinamică, capabilă de a transforma și de a adapta tuturor circumstanțelor, lucru care îi permite să evolueze. Din acest motiv, familia este considerată prima și cea mai importantă „nișă” pentru dezvoltarea și evoluția copilului, datorită coabitării permanente și dinamicii inter-relaționale a membrilor săi.

Copiii trebuie ocrotiți și sprijiniți să se dezvolte. Ei au dreptul de a crește, de a se dezvolta și de a avea o familie care să-i ocrotească. Au dreptul la educație cât mai bună, însă, cu toate acestea, uneori, în familie se

petrec drame care influențează viața copiilor. Părinții care nu se interesează de soarta și educația copiilor, lăsându-i pe mâini străine, le distrug viitorul .

Relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la demersul educațional este un parteneriat familie – școală. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute . Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații . Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om

Concluzionând, influența educativă a familiei depinde foarte mult de exemplele vii, adevărate. Aceasta se întâmplă poate datorită faptului că exemplul este cel mai potrivit mijloc de educație, mai ales în primii ani ai copilăriei. Această ipoteză a exemplului este confirmată și de scriitorul și psihologul american, Judith Rich Harris. El susține că scopul unui copil nu este să fie ca unul dintre părinți, ci să aibă succes. Eu cred că aici depinde de situație.

„EDUCAȚIA LA ȘCOALĂ ”

PROF. ÎNV. PRIMAR: BULIGA IONELA PARASCHIVA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ TODIREȘTI, COM. TODIREȘTI, JUD. SUCEAVA

Școala oferă elevilor condițiile necesare unei dezvoltări normale, permițând fiecăruia să-și urmeze drumul său personal de creștere și dezvoltare. Totodată, oferă suport pentru valorificarea potențialului psihic și fizic al fiecărui elev, pentru dezvoltarea capacității sale de a intra în relație cu ceilalți și cu adulți, sprijină elevul în interacțiunea cu mediul, favorizează descoperirea de către fiecare elev a propriei identități și îi formează o imagine de sine pozitivă.

Una din nevoile acute ale timpului prezent este educația pentru toți elevii. Când vorbim de educație pentru toți elevii ne referim la programe care să asigure accesul și participarea tuturor, valorizând diversitatea și acordând importanță fiecărui elev în parte.

Doresc să accentuez că în aplicarea educației pentru toți se valorizează nu doar posibilitățile și premisele de dezvoltare ale fiecărui elev, ci și potențialul și motivația de schimbare și dezvoltare profesională a fiecărei învățătoare.

Cadrele didactice susțin multe activități educative prin care îi învață pe elevi să învețe, însă de asemenea organizează activități culturale, sportive și religioase care vizează ajutorarea copiilor cu deficiențe în integrarea școlară și participarea lor la viața socială normală.

În planificarea oricărui demers, profesorul va ține cont de faptul că atât elevul obișnuit cât și elevul cu cerințe educative speciale au drepturi egale la educație. Din acest motiv este necesară identificarea, valorificarea și stimularea tuturor capacităților și disponibilităților cognitive, psihomotorii, afectiv-relaționale și social-adaptative existente la fiecare elev.

Extinderea activităților educative în cadrul cărora elevii să poată avea ocazii de manifestare, precum și crearea unui climat afectiv favorabil, diferențierea și adaptarea treptată a sarcinilor instructiv-educative, prevăzute pe programa școlară, la particularitățile specifice ale fiecărui elev contribuie la integrarea elevilor la cerințele școlii.

Dăruind dragoste elevilor, privindu-i cu duioșie și blândețe îi vom ajuta să se simtă ca într-o familie, unde fiecare membru este dator să contribuie la menținerea echilibrului de liniste și bunăstare.

BIBLIOGRAFIE

Ecaterina Vrasmas, *Introducere în educația cerințelor speciale*, Editura Credis, București, 2004
Traian Vrasmas, *Școala și educația pentru toți*, Editura Miniped, București, 2004

FAMILIA ȘI ȘCOALA - PARTENERI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

MONICA TEODORA BUMB

LICEUL SPECIAL PENTRU DEFICIENȚI DE VEDERE CLUJ-NAPOCA

Principalii factori care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia.

Școala, la toate nivelurile sale, este instituția care organizează trăirea unor experiențe de învățare. Ea urmărește atingerea unor obiective, cu ajutorul unor metode și mijloace științifice. Școala informează și formează elevii ținând cont de anumite principii, având grijă să evalueze modul în care obiectivele au fost atinse.

Prin urmare, școala nu este singurul "laborator" în care copilul învață, ci doar unul dintre ele, mai specializat și mai competent în domeniul educației decât altele. E bine ca părintele să aibă încredere în școală, dar pentru ca educația copilului să se ridice la nivelul așteptat, el trebuie să se implice, să colaboreze cu personalul didactic, pentru ca metodele și obiectivele propuse să fie convergente (*Ce poate crede copilul atunci când la școală i se spune să facă ceva, iar în familie i se cere să facă invers? Pe cine să asculte?*). (Ioan Dolean și Dacian Dorin Dolean, 2002)

Activitatea de acasă este o continuare a activității pedagogice de la școală și invers – activitatea de la școală este o continuare a activității de acasă. Acesta este motivul principal pentru care cei doi factori au datoria de a cunoaște obligațiile celuilalt, de a se sprijini reciproc.

Școala și părinții sunt doi parteneri educaționali indispensabili creșterii și dezvoltării armonioase a copilului. Capacitatea și disponibilitatea fiecăruia de a comunica eficient și empatic în cadrul parteneriatului sunt foarte importante. Totodată, contează foarte mult și viziunea părților vizavi de implicarea și activitatea partenerului. Se afirmă tot mai des că părinții nu au doar rol biologic și obligația de a-i hrăni sau îmbrăca pe copii, ci și datoria morală de a contribui activ la educația lor, că această sarcină nu aparține în exclusivitate școlii. Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce îl înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul social și afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. Acest tip de relație este hotărâtoare și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea cu celelalte componente sociale, în special cu școala. Cercetătorii în domeniu susțin că școala și familia sunt cei doi poli de rezistență ai educației care contribuie prin mijloace specifice la formarea copilului. Familia este prima școală a copilului. Ea este cea care răspunde de trebuințele elementare și de protecția copilului, exercitând o influență atât de profundă, încât urmele ei rămân, uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Familia ocupă un loc aparte în sistemul instituțional al educației. Acțiunea ei pe întreaga perioadă a dezvoltării include și toate laturile formării personalității. Ea reprezintă unul dintre mediile de socializare și educare cele mai complete, datorită posibilității de a-l introduce pe copil în cele mai variabile situații și de a acționa asupra lui prin cele mai complexe și firești mijloace.

Copiii care sunt sprijiniți de părinți, care au în familie atitudini pro-școală adecvate, obțin performanțe școlare ridicate și au un grad de aspirație crescut față de nivelul de școlarizare pe care doresc să-l atingă. Atitudinea familiei față de școală se transferă și copiilor și se manifestă în gradul de interes față de activitățile școlii, față de teme, față de rezultatele evaluării, față de aprecierile cadrelor didactice etc. Lipsa de colaborare duce spre un eșec și, din nefericire, cel învins este copilul, cel căruia dorim să-i oferim tot ce este mai bun. Este o sarcină a școlii, a personalului didactic, să identifice situațiile problematice, să dirijeze strategiile educative ale familiei în favoarea elevului și, mai ales, să conștientizeze faptul că parteneriatul școală-familie este determinant în obținerea performanțelor școlare și asigurarea unei vieți de calitate copilului.

Dacă părinții sunt realmente interesați de progresul copilului și manifestă disponibilități de colaborare cu personalul școlii, atunci informațiile pe care le pot oferi profesorului despre copil pot reprezenta baza pentru luarea celor mai adecvate decizii.

La rândul său, profesorul poate ajuta părinții să devină mai sistematici și mai eficienți în acțiunile lor educative realizate în mediul familial. Rezultă de aici că orice demers educativ eficient cere o coordonare a acțiunilor între profesori și părinți, nu numai la nivelul obiectivelor de realizat, ci și în privința metodelor,

tehnicilor, formelor de activitate și a feedback-ului. Având în vedere faptul că părinții pot fi deosebit de utili în predarea modului de însușire a unor deprinderi (de exemplu, schemele de citire în doi au demonstrat că implicarea părinților este un stimulent foarte puternic pentru copiii care învață să citească) și că ei sunt cel mai direct interesați în progresul copilului, ei trebuie considerați parteneri ai profesorilor; profesorii și părinții trebuie să învețe unii de la alții, să discute și să aleagă împreună alternativele cele mai potrivite pentru copil.

Parteneriatul cu părinții reprezintă o strategie care și-a demonstrat eficiența acolo unde a fost aplicată; el se poate realiza atunci când:

- părinții sunt priviți de personalul școlii ca participanți activi la educarea copiilor, ei aducând o contribuție reală și valoroasă în acest demers;
- părinții iau parte realmente la luarea deciziilor referitoare la activitățile din afara școlii, la modificarea orarului, la alte aspecte ale vieții școlare;
- responsabilitatea evoluției copilului se împarte între școală și părinți.

Bibliografie:

Ioan Dolean, Dacian Dorin Dolean – *Meseria de părinte*, Ed.Aramis, București, 2002

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: BUNA LIVIA- ELEONORA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „IOSIF VULCAN”- HOLOD

Educația este ansamblul de acțiuni și activități care integrează ființa umană ca pe un factor activ, se desfășoară sistematic, unitar, organizat, având un conținut cu necesitate definit de societate, uzând de procedee, metode, mijloace adecvate, și fiind condus de factori competenți special calificați (Psihologia copilului, 2005, p. 23).

În științele educației, sintagma „educația pentru toți”, introdusă la Conferința miniștrilor educației de la Jomtien (Thailanda, 1990), reprezintă în același timp un concept și un obiectiv. Referitor la concept, trebuie spus că acesta reflectă înțelegerea pe plan internațional a problematicii educației de bază, soluțiile posibile și alternative de realizare. Ca obiectiv, educația pentru toți desemnează țelul unei educații cu adresabilitate maximă, care surprinde necesitatea adaptării strategiilor și metodelor în așa fel încât niciun individ să nu rămână în afara acțiunii educaționale. Se conturează tot mai mult ideea că fiecare individ reprezintă un izvor de experiențe în învățare atât pentru propria sa formare, cât și pentru ceilalți, ceea ce subliniază ideea că învățarea este un proces complex ce implică interrelații și experiențe comune ale educatului și educatorului. (Revista Învățământului preșcolar, 3-4/2005, p. 52).

Pentru copil, familia concentrează primul său univers afectiv și social. Trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și natura situațională trăită în mod direct, nemijlocit, de copil, în mediul familial. În general, cei doi părinți, deși implicați egal în procesul de educație, dețin roluri diferite. Mama are o „funcție interioară”, pe când tatăl are o „funcție exterioară”; prima referind-se la atmosfera intrafamiliară și la asigurarea securității afective, iar cea de-a doua, la comunicarea socio-familială și respectarea normelor. Ambii asigură sentimentul de confort și securitate. Ambii sunt răspunzători de situația copilului în cadrul familiei, de optimizarea vieții de familie, îmbinând sau încercând să îmbine cele două aspecte: atitudinea afectuoasă a mamei cu autoritatea sau exigența rațională a tatălui. În sens contrar, o viață de familie în care există mari diferențe de opinii în ce privește creșterea și educarea copilului, în care nu există unitate de cerințe și consecvență în atitudini, o viață de familie frământată de tensiuni, lipsă de afecțiune, cu conflicte ce pot genera acte de opoziție sau chiar de violență, va duce inevitabil la reacții de inadaptare, frustrări, la stări de dezechilibru afectiv al copilului (Revista învățământului preșcolar, 4/2007p.34)

Întâlnim multe cazuri în care – cu o condamnată neglijență – părinții își trimit copiii nedisciplinați la grădiniță pentru a primi educația pe care ei ar fi trebuit să le-o dea acasă. Obstacolele relației școală – familie pot fi de ordin comportamental (întâlnire, atât printre părinți, cât și printre cadrele didactice) sau de ordin material (relația școală- familie cere un plus de efort material și de timp). În această situație apare evidentă necesitatea sprijinirii părinților pentru a se alinia scopurilor educative în favoarea formării personalității copiilor. (Revista Învățământului Preșcolar, 3/ 2007, p.68).

Relația educativă părinte copil este direct influențată este direct influențată de pretențiile manifestate față de copii: acestea nu trebuie să îi plaseze pe copii într-un rol cu prea multe constrângeri și foarte puține situații de a se desfășura liber, activ, opțional, cu inițiativă proprie. Atribuțiile influențează pozitiv personalitatea umană, numai atunci când ele oferă individului posibilități reale de afirmare, când angajează originalitatea și individualitatea acestuia (Revista Învățământului preșcolar, 4/ 2007, p. 35).

Evoluția rapidă a vieții sociale de astăzi, modificarea statutului familiei, atribuțiile crescute ale femeii fac ca rolul grădiniței să fie pregnant nu numai în ceea ce privește educația copiilor ci și a părinților. Grădinița, fiind puntea de legătură, are și menirea de a asigura părinților asistență de specialitate, informându-i asupra etapelor de evoluție a copiilor și venind în sprijinul celor ce întâmpină dificultăți în înțelegerea rolului de părinți și în îndeplinirea cu succes a educării copiilor. Chiar pentru reușita actului educațional derulat la grupă, munca educatoarei trebuie continuată de familie educatoarea trebuie să-i convingă pe părinți să păstreze unitare cerințele adresate preșcolărilor cu cele formulate în grădiniță (Revista învățământului preșcolar, 4/2007p. 40).

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură. S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jignește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățatura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățatură le pun pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățatură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate(<https://edict.ro/rolul-familiei-si-al-scolii-in-educatia-copiilor/>).

Deci, factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Bibliografie:

- Crețu, T., 2005, *Psihologia copilului*, Program universitar de formare a profesorilor pentru învățământul primar adresat cadrelor didactice din învățământul rural
„*Revista învățământului preșcolar*”, Nr. 3-4/ 2005
„*Revista învățământului preșcolar*”, Nr. 3/ 2007
„*Revista învățământului preșcolar*”, Nr. 4/ 2007
<https://edict.ro/rolul-familiei-si-al-scolii-in-educatia-copiilor/>

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPIILOR CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

**PROF. ÎNVĂȚĂMÂNT PRESCOLAR/ EDUCATOARE, BUNĂIAȘU CRISTIANA
GRĂDINIȚA P.N.N. ANINOASA, COM. ANINOASA, JUD.GORJ**

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

Factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Literatura de specialitate pune repetat în evidență importanța și rolul primordial pe care îl deține familia în dezvoltarea copilului, părinții având un impact direct și de durată asupra copiilor. Aceștia joacă un rol-cheie în educația și formarea lor ca persoane pentru societate. Astfel, putem spune că formarea copilului începe chiar de la naștere, sau chiar înainte de acest moment, prin felul părintelui de a vorbi cu copilul, de a se comporta cu acesta, de a se raporta la el, dar și prin modul de comporta părinții între ei înșiși, sau cu alți membri ai familiei sau în societate.

Știm și am auzit de foarte multe ori că familia este nucleul societății – poate uneori ni s-a părut mult, deoarece considerăm că alți mulți factori influențează traiectoria unei persoane, însă analizând mai bine, ne dăm seama că această sintagmă este adevărată, familia chiar este nucleul societății.

Familia este cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile de bază ale copilului, atât biologice cât și psihologice și sociale. Familia și mediul familial reprezintă veriga de legătură a copilului cu societatea și constituie matricea care îi imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale ale copilului. Primii ani de viață ai unui copil și implicarea părinților în acest stadiu de nevoie a satisfacerii trebuințelor este primordială. În primii ani de viață, copilul este dependent de părinți, în special de mamă, fiind o etapă de bază în dezvoltarea sa, deoarece în această perioadă se pun bazele dezvoltării viitorului adult.

Astfel, observăm ca educația nu se termină acasă, și nici nu începe la școală, ci este o continuă conlucrare a celor două medii, însă să ținem cont că mediul familial are o și mai mare influență asupra dezvoltării personalității, atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului, având în vedere faptul că un copil preșcolar sau din clasele primare, își petrece mult mai mult timp acasă, în compania părinților și a familiei, decât la școală. Pe parcursul înaintării în vârstă își va mai face apariția în dezvoltarea copilului încă un factor, mediul social: grupul prietenii și societatea.

Așadar, fiecare actor implicat în dezvoltarea copilului (părinții, școala, societatea) au un rol important în dezvoltarea viitorului adult, însă să ținem cont de faptul că baza, fundația viitorului adult, este mult mai mult influențată de familie, aceasta având un rol cheie în evoluția sa.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate.

Să comunicăm constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea

provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

BIBLIOGRAFIE:

1. Colceag, F., Alexandru, F. (2018), *Copilul tău este un geniu*, Editura Tikaboo
2. Verza, E. Verza, F. E. (2017), *Psihologia copilului*, Editura Trei

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ „VIOLENȚA NAȘTE VIOLENȚĂ”

BUNEA CONSTANTIN DOREL

LICEUL TEHNOLOGIC “ALEXANDRU IOAN CUZA”

SLOBOZIA-IALOMIȚA

Violența există peste tot în lume: pe strada în școală, în mass-media, în inimile noastre este din ce în ce mai mediatizată; atrage și îndepărtează deopotrivă.

Pornind de la etimologia cuvântului constatăm că verbul "violare" înseamnă "a profana", "a transgresa" adică a depăși limitele impuse de lege.

În dicționare, cuvântul violență trimite la ceea ce se efectuează cu o "forță intensă", brutală și adesea distructivă, la abuzul de forță pentru a constrânge pe cineva la ceva.

Violența este dezorganizarea brutală sau continuă a unui sistem personal, colectiv sau social și care se traduce printr-o pierdere a integrității, ce poate fi fizică, materială sau psihică. Această dezorganizare poate să opereze prin agresiune, prin utilizarea forței, conștient sau inconștient, însă poate exista și violență doar din punctul de vedere al victimei, fără ca agresorul să aibă intenția de a face rău. Este dificil să se realizeze discriminări între cele două concepte: agresivitate și violență.

Factori de risc care favorizează și generează circumstanțele incidentelor violente

- Cum arată violența ?
- Unde este limita între agresiune și violență ?

Cauze directe și distincte care să determine actele de violență nu par a exista ci mai degrabă putem vorbi despre o împletire de cauze care sunt multilateral accentuate de factori de natură personală, și socială.

Relații în familie nefavorabile cum ar fi abuzarea, relații emoționale instabile, certuri, conflicte, sărăcie, privațiunea (pierdere, reținerea a ceva mult dorit, lipsa afecțiunii materne), divorț boală, alcoolism, sunt trăiri ale copilului care în esență pot cauza o predispoziție fie la teamă fie la violență. Experiențele nefericite mai sus menționate adesea sunt duse cu sine la școală locul unde tot la fel de adesea se ajunge la acte de violență.

Pe fondul conjuncturii economice și sociale actuale multe familii cad în crize existențiale care nu de rare ori se răsfrâng asupra copilului începând de la neglijare și până la pedepsirea a acestuia fără să fie vinovat. Influența părinților asupra gusturilor copiilor începe inclusiv prin modul în care este abordată problematica timpului liber.

Apare factorul de risc care poate influența comportamentul adolescentului ?

Grupul de presiune care este violent și nu de rare ori pasibil de pedeapsă

Ajunge adolescentul într-un grup delictiv, într-o societate care se abate de la normele morale? Se vrea afilierea la un grup, la vreo gașcă care nu pune preț pe plicticoasa școală, și totodată nu o interesează solicitările firești ale societății? Să fie disponibilitatea la violență venită din grupul de „rockeri” care l-au bătut la sânge pe bătrânul care nu a trecut mai repede strada pe care aceștia își conduceau motoretele?

Un mediu violent, un statut social și economic redus cum ar fi sărăcia, șomajul, dependență de ajutor social este una dintre cauzele care compun cauza violenței.

Spre îngrijorarea părinților, al cadrelor didactice și al factorilor de prevenire al violenței și al delictivității juvenile în general, se înregistrează o audiență crescândă în cazurile de agresiune prin intermediul tehnologiei. Prin tehnologie pe de-o parte imaginea de sine poate fi dăunată iar pe de altă se va slăbi sprijinul rețelei sociale.

Cei mai mulți părinți subestimează durata și scopurile utilizării Internetului, ignorând pericolele cum ar fi reprezentarea violenței în Internet.

În prezent, totuși, problema agresiunii în școală a depășit spațiul unității de învățământ, generalizând manifestările violenței și în alte contexte care până nu demult păreau sigure.

Formele de agresiune asociate cu noile tehnologii, precum Internet-ul și telefoanele mobile, au ajuns

să fie ceva normal de aceea din nefericire este subestimat pericolul care poate costa atât starea de sănătate respectiv viitorul părților implicate direct în conflict, sau indirect implicate cât și uneori viața acestora.

Prin prezentarea unilaterală a agresiunii, nu și din perspectiva victimei, dar mai ales a violenței ca soluție normală de rezolvare al conflictelor, poate influența modul de gândire al copilului care nu discută scenele cu părinții săi.

Jocurile pe computer cu grad ridicat de violență, nu de rare ori prin prezentări de scene de un sadism greu de suportat chiar de către adulți, ajung să fie aplicate în soluționarea unor conflicte, sau pur și simplu de dragul impunerii în fața cuiva, sau al unui grup de „neinițiați“.

În orice atac agresiv vom regăsi apelul la forța pentru transformarea unui individ în instrument, în folosirea personală, precum și apelarea la violență pentru înlăturarea/devalorizarea semenului, perceput ca adversar

Efectele violenței fizice vizează atât sănătatea și integritatea corporală a victimei, cât și evoluția sa psihologică: în plan cognitiv, auto percepția negativă, iar în plan emoțional teama, depresie.

Violențele verbale, psihologice afectează în principal stima de sine: victimele se simt devalorizate, își pierd încrederea în posibilitățile proprii, devin anxioase. Violența verbală ar putea trece neobservată, putând părea în limitele normalului.

De multe ori se spune că și cuvintele dor. Uneori putem spune că nu dor la fel cum doare o palmă; dar semnele pe care le lasă cuvintele sunt de multe ori responsabile de cicatrici mult mai adânci decât cele fizice. Din nefericire, cuvintele grele au devenit acceptabile în contextul abuzului. Din acest motiv, agresivitatea verbală fiind o formă de abuz, trebuie tratată ca atare, cu aceeași seriozitate cu care tratăm orice alt abuz.

Consecințele asupra victimei: pierderea respectului de sine, sentiment de nesiguranță, rușine, sentimentul vinovăției, depresie, riscul transmiterii HIV, sinucidere. J. Hebert (1941), referindu-se la o tipologie a conduitelor de violență în școală, care combină mai multe criterii-planul agresiunii, verbal/fizic, gradul de deschidere, directă/indirectă și tipul de implicare a agresorului activă/pasivă a inclus următoarele aspecte:

- agresiuni active fizice directe: lovirea unui coleg;
- agresiuni active fizice indirecte: lovirea unui substituit al victimei;
- agresiuni active verbale directe: înjură, amenință;
- active verbale indirecte: calomnia;
- agresiuni pasive fizice directe: împiedicarea producerii unui comportament al victimei;
- fizice indirecte: refuzul de a realiza o sarcină, de a da curs unei rugăminți;
- agresiuni pasive verbale directe: refuzul de a vorbi;
- agresiuni pasive verbale indirecte: negativism.

Ratarea performanțelor în activitatea școlară

Eșecul în fața solicitărilor firești unor activități școlare, nereușita, repetenția, schimbările de școli vor constitui motivul reducerii șanselor la viața profesională și la cea socială.

Se poate întâmpla în unele cazuri să nu existe perspective și posibilități chiar dacă în activitatea școlară s-a înregistrat succes deoarece există sentimentul lipsei de sens, se caută autoizolarea fiindcă oricum nu este nimic de pierdut. Toate acestea alimentează dispoziția la acte de violență care este cu atât mai puternică cu cât părinții nu sunt în stare să perceapă din punct de vedere psihic nereușita copilului lor în randamentul școlar dimpotrivă trec la exercitări de presiuni și la măsuri de sancționare ceea ce duce la răsucirea și mai puternică a spiralei violenței. Nereușita în activitatea școlară aproape totdeauna este legată de conflictele, certurile și tensiunile din casa părintească (violența domestică). Etichetarea de către familie și de către profesori „randament slab“ precum „sortit eșecului“ în majoritatea cazurilor garantează apariția sentimentului de „**nu am nicio valoare**“.

Deși dovedite performanțe în activitatea școlară nu i se poate garanta tineretului bunele șanse de a practica respectiv de a învăța o meserie care să corespundă capacităților și intereselor acestuia. Adolescenții simt exact că poziția lor din timpul educației școlare decide asupra șanselor de viață de mai târziu. Tineretul nu dorește să evite sistemul social dimpotrivă își dorește obținerea succesului și al prestigiului de aceea suferă când constată că nu au atributul necesar recunoașterii și al aprecierii valorii lor. În anii adolescenței agresiunea și violența apar fiindcă se dorește prestigiul și un status în societate. În cazul elevilor orientați după performanțele școlare pentru a putea învinge presiunea psihică cauzată de decepție și de frustrație,

pentru impresionarea colegilor aceștia recurg la atitudini zgomotoase sau de-a dreptul agresive.

Tributul plătit violenței în școli

Prin autoizolare și singurătate apar inevitabilele tendințe de cădere în depresie și pasivitate. Apar traumatisme psihice, reacții psihosomatice (inapetență, dureri de burtă, coșmaruri, tulburări de somn) și alte reacții cum ar fi incapacitate de concentrare, recul în performanțele din cadrul studiului, lipsirea de la școală din cauza unor zile în care elevul se simte bolnav, evitarea legăturilor sociale, teamă și tentative de suicid respectiv suicid.

Adolescenții aflați sub presiunea hărțuirii morale pot să refuze să mai meargă la școală, le este teamă să meargă la ore neînsoțiți de către cei în care ei au încredere fiindcă sunt șantajați de colegi de școală, încep să se bâlbâie, nu își pot justifica, explicit, comportamentul în fața părinților sau al profesorilor

Deși există evidența creșterii gradului de violență în școli majoritatea profesorilor consideră că aici se pot simți în siguranță și nu cred că ei înșiși ar putea deveni într-o bună zi victime ale comportamentului violent al elevilor.

BIBLIOGRAFIE

www.benessere.ro/.../1409/Violenta-verbala.html

Violenta in scoli - <http://www.revista22.ro/violenta-in-scoli-2612.html>

<http://www.scribd.com/doc/11786259/Violenta-in-Scoala>

<http://www.bullying-in-school.info/ro/content/links-resources/news.html>

http://www.sbg.ac.at/erz/salzburger_beitraege/krumm1.html

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI DIN SÂNUL FAMILIEI

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: BUNEA ELENA

GRĂDINIȚA CU P.P NR2 (5), BRĂILA

Noi, românii, avem o sintagmă înțeleaptă, foarte bine împământită, transmisă din generație în generație: "Cei șapte ani de acasă!". Această frază, pornind de la ultimele studii de specialitate și cotidianul vieții familiale, tinde să se modifice pe baza instituționalizării copilului încă de la vârste foarte fragede (2-3 ani), când acesta deja frecventează creșa. Atunci putem spune că rolul familiei este și mai important, realizând că, în vremurile actuale, copilul petrece din ce în ce mai puțin timp în cadrul familiei dar nevoia și dorința de a petrece timp cu membrii familiei rămân la fel de accentuate. Primii ani de viață ai copilului reprezintă oglinda părinților, a mediului familial în care aceștia se dezvoltă. Copiii învață în cadrul familiei limbajul culturii familiei lui, deprinderi familiale, atitudini, valori și chiar din comportamentele membrilor familiei în care se dezvoltă.

Dezvoltarea echilibrată a copilului ține foarte mult de gradul de implicare a ambilor părinți, în toate aspectele ce țin de dezvoltarea totalitară a acestuia. Rolurile acestora sunt diferite, ce-i drept, dar la fel de importante în dezvoltarea armonioasă a puilului de om. Se știe că cea mai mare și importantă investiție pe care adulții o pot face, este investiția de timp, răbdare, înțelegere, atenție și dragoste, în propriul copil. Ambii părinți reprezintă primele modele ale micului copil, ceea ce îi responsabilizează pe cei dintâi să trateze cu maximă atenție și dragoste toate situațiile în care copilul este pus. Așadar, familia exercită o influență profundă asupra micilor pui, care înmagazinează din acest mediu o mulțime de cunoștințe, atitudini, deprinderi, modele și obișnuințe de comportament.

Platon era cel care definea educația ca fiind o "artă de a forma bune deprinderi sau de a forma aptitudinile native pentru virtute ale aceluia care dispun de ele". Educația contemporană urmărește, însă, direcții diferite: se pune un accent tot mai mare pe om; dezvoltarea calităților umane; pregătirea pentru viață; întrebări existențiale, etc.

Pentru a educa un copil în direcția bună, părinții vor fi nevoiți să-i îndrume cu multă înțelepciune și responsabilitate, să nu fie nici prea permisivi și să nu considere că datoria lor este să-i facă fericiți într-una. Uneori, trebuie să le fie refuzat accesul la anumite lucruri și să li se spună „Nu”. De asemenea, tot în seama educației parentale cade și crearea unui set de reguli și limite pe care cei mici trebuie să le aibă. Dacă nu vor fi aplicate, aceștia vor ajunge să creadă că întreaga lume se învârte în jurul lor. Părinții trebuie să fie parteneri de încredere în educarea celor mici și sunt obligați să creeze un mediu familial echilibrat, prielnic dezvoltării și educării copiilor.

Comportamentele educaționale ale părinților, chiar dacă sunt bine intenționate, pot avea efecte uneori negative asupra micilor copii, din cauza neadecvării lor, a particularităților de vârstă și individuale.

Lipsa interesului sau concepțiile învechite despre modul de educație al copiilor, lipsa sau excesul de autoritate, lipsa dragostei sau a manifestării corecte a afecțiunii față de copil, fenomenele de violență în familie, situațiile conflictuale, divorțurile din ce în ce mai frecvente și multe alte disfuncții familiale conduc la apariția unor probleme în dezvoltarea copilului și constituie una din cauzele incidenței cele mai crescute a îmbolnăvirilor și accidentelor în rândul copiilor. Din nefericire, în condițiile societății moderne, atât datorită presiunilor economice, evoluției tehnologiei cât și modelelor sociale care au fost create, din ce în ce mai mulți părinți „rămân corigenți” la capitolul dezvoltării armonioase a copiilor, transferând apoi, uneori în întregime, această responsabilitate sistemului educativ – grădiniței, școlii.

FAMILIA ȘI ROLUL EI ÎN EDUCAREA COPILULUI

PROF. BURCEA NICOLETA

GRĂDINIȚA CU P.P., „CĂSUȚA FERMECATĂ” GIURGIU

„Arta” de a fi părinte se deprinde cel mai greu. A fi părinte este una dintre cele mai grele „meserii”. Copii de astăzi vor fi adulții de mâine, generația care va avea menirea de a duce mai departe moștenirea culturală și spirituală. Evoluția societății depinde de felul în care creștem și educăm generațiile viitoare. Părinții trebuie să țină cont de caracteristicile și nevoile copilului în toate etapele sale de dezvoltare.

„Spectacolul vieții are actori principali-părinți și copii, dar și actori secundari-profesori, prieteni, comunitate, etc., care vor contribui la desăvârșirea viitorului adult. Copiii observă părinții, îi imită, de aceea, corectitudinea trebuie să fie un model de viață pentru copil.

Să fii un părinte bun înseamnă să ai capacitatea de a te concentra pe copil și să fii prezent mereu în viața lui, să-i oferi acceptare necondiționată, încurajare, afecțiune, să fii dispus să te schimbi, să-ți reconsideri prioritățile, să te formezi continuu pentru a-i deschide copilului calea spre starea de bine din punct de vedere psihic.

Sintagma „cei șapte ani de acasă”, a devenit un leitmotiv al argumentării comportamentului indezirabil manifestat de către copil, de neajunsurile și de problemele cu care copiii se confruntă sau le cauzează sunt răspunzători și părinții.

Efortul familiei este esențial în educarea copilului pentru adaptarea optimă la mediul social, în menținerea sănătății mentale și emoționale, în dezvoltarea și menținerea sănătății mentale și emoționale, în dezvoltarea și menținerea stării de bine. Starea de bine este influențată de gradul acceptării de sine, relații pozitive cu ceilalți, autonomie, control, sens și scop în viață. Experiențele copiilor în preajma părinților, contribuie la dezvoltarea unei magini de sine echilibrate. Stima de sine este influențată de interacțiunea cu parintele.

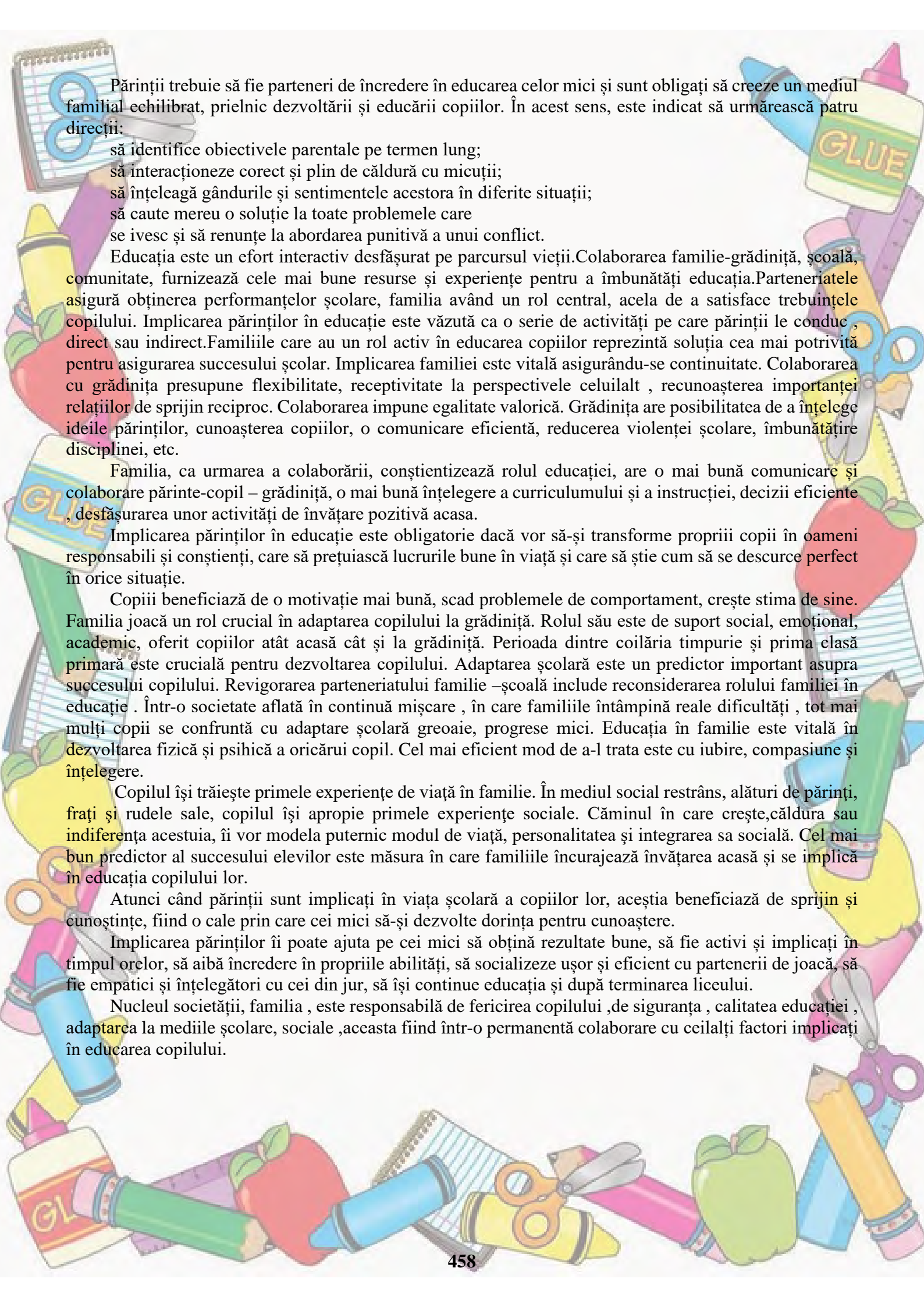
Toleranța, sociabilitatea, încrederea în oameni, nevoia de a primi și oferi afecțiune, atitudinea empatică, indică prezeța unei relații pozitive.

Familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională. Copilul, în primii ani de viață este dependent de părinți, iar acestia nu trebuie să fie preocupați doar de latura fizică a îngrijirii lui, ci să aibă în vedere educația psiho-socială, corelând posibilitățile fizice cu cele psihice. Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului, iar educația sa la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluția fizică, urmărindu-se concomitent educația intelectuală, morală în scopul formării caracterului. Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive din familie, deoarece la această vârstă, rolul exemplului este foarte important;

De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului. Primele impresii despre lume și viață, despre fenomene din natură și societate, copilul le primește din familie.

Astfel, prin comunicarea continuă cu membrii familiei, el își însușește limbajul, care cu timpul devine un puternic instrument al dezvoltării sale psihice. Părinții vor fi atenți la felul cum pronunță copiii cuvintele, le vor corecta vorbirea, le vor îmbogăți vocabularul, îi vor învăța să se exprime corect și coerent. Părinții trebuie să acorde o mare atenție întrebărilor copiilor, semn sigur al dezvoltării lor intelectuale, al manifestării active a setei de cunoaștere, al curiozității lor cu privire la originea lucrurilor din jur. În familie copiii își însușesc primele cunoștințe, își formează primele reprezentări și dobândesc experiențe morale. Părinții îi învață de timpuriu pe copii să înțeleagă ce este "bine" și ce este "rau", ce este "permis" și ce este "interzis". Pentru unele fapte și acțiuni, copiii sunt încurajați și laudați, iar pentru altele sunt dojeniți de către părinți.

Unii părinți încearcă să facă educație prin amenințări, pedepse fizice, țipete și jigniri, considerând că, dacă vor fi mai blânzi, atunci își vor pierde din autoritate. Provocările parentale sunt foarte numeroase și, uneori, îi surprind pe adulți cu garda jos. Relația sănătoasă părinte-copil și educația pozitivă pot deveni realitate cu răbdare, iubire și cu cât mai multe informații în ce privește interacțiunea cu micuțul.

Părinții trebuie să fie parteneri de încredere în educarea celor mici și sunt obligați să creeze un mediu familial echilibrat, prielnic dezvoltării și educării copiilor. În acest sens, este indicat să urmărească patru direcții:

- să identifice obiectivele parentale pe termen lung;
- să interacționeze corect și plin de căldură cu micuții;
- să înțeleagă gândurile și sentimentele acestora în diferite situații;
- să caute mereu o soluție la toate problemele care se ivesc și să renunțe la abordarea punitivă a unui conflict.

Educația este un efort interactiv desfășurat pe parcursul vieții. Colaborarea familie-grădiniță, școală, comunitate, furnizează cele mai bune resurse și experiențe pentru a îmbunătăți educația. Parteneriatele asigură obținerea performanțelor școlare, familia având un rol central, acela de a satisface trebuințele copilului. Implicarea părinților în educație este văzută ca o serie de activități pe care părinții le conduc, direct sau indirect. Familiile care au un rol activ în educarea copiilor reprezintă soluția cea mai potrivită pentru asigurarea succesului școlar. Implicarea familiei este vitală asigurându-se continuitate. Colaborarea cu grădinița presupune flexibilitate, receptivitate la perspectivele celuilalt, recunoașterea importanței relațiilor de sprijin reciproc. Colaborarea impune egalitate valorică. Grădinița are posibilitatea de a înțelege ideile părinților, cunoașterea copiilor, o comunicare eficientă, reducerea violenței școlare, îmbunătățirea disciplinei, etc.

Familia, ca urmare a colaborării, conștientizează rolul educației, are o mai bună comunicare și colaborare părinte-copil – grădiniță, o mai bună înțelegere a curriculumului și a instrucției, decizii eficiente, desfășurarea unor activități de învățare pozitivă acasă.

Implicarea părinților în educație este obligatorie dacă vor să-și transforme propriii copii în oameni responsabili și conștienți, care să prețuiască lucrurile bune în viață și care să știe cum să se descurce perfect în orice situație.

Copiii beneficiază de o motivație mai bună, scad problemele de comportament, crește stima de sine. Familia joacă un rol crucial în adaptarea copilului la grădiniță. Rolul său este de suport social, emoțional, academic, oferit copiilor atât acasă cât și la grădiniță. Perioada dintre copilăria timpurie și prima clasă primară este crucială pentru dezvoltarea copilului. Adaptarea școlară este un predictor important asupra succesului copilului. Revigorarea parteneriatului familie – școală include reconsiderarea rolului familiei în educație. Într-o societate aflată în continuă mișcare, în care familiile întâmpină reale dificultăți, tot mai mulți copii se confruntă cu adaptare școlară greoaie, progrese mici. Educația în familie este vitală în dezvoltarea fizică și psihică a oricărui copil. Cel mai eficient mod de a-l trata este cu iubire, compasiune și înțelegere.

Copilul își trăiește primele experiențe de viață în familie. În mediul social restrâns, alături de părinți, frați și rudele sale, copilul își apropie primele experiențe sociale. Căminul în care crește, căldura sau indiferența acestuia, îi vor modela puternic modul de viață, personalitatea și integrarea sa socială. Cel mai bun predictor al succesului elevilor este măsura în care familiile încurajează învățarea acasă și se implică în educația copilului lor.

Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere.

Implicarea părinților îi poate ajuta pe cei mici să obțină rezultate bune, să fie activi și implicați în timpul orelor, să aibă încredere în propriile abilități, să socializeze ușor și eficient cu partenerii de joacă, să fie empatici și înțelegători cu cei din jur, să își continue educația și după terminarea liceului.

Nucleul societății, familia, este responsabilă de fericirea copilului, de siguranța, calitatea educației, adaptarea la mediile școlare, sociale, aceasta fiind într-o permanentă colaborare cu ceilalți factori implicați în educarea copilului.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAREA COPILOR

PROFESOR BURDUHOS VICTORIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ SPECIALĂ CENTRU DE RESURSE ȘI DOCUMETARE PRIVIND EDUCAȚIA INCLUZIVĂ/INTEGRATĂ, CLUJ-NAPOCA

Familia este primul mediu educațional și socializator ce are influență decisivă asupra formării personalității umane. Potențialul educogen al familiei este condiționat de structura acesteia, de stilul de viață al membrilor, de climatul socio-afectiv existent, precum și de statutul socio-economic al adulților.

Climatul familiei are câteva caracteristici comune exprimate în: relația foarte strânsă între mediul familial și caracteristicile societății căreia îi aparține; asimilarea de către copil a cutumelor familiale; componenta atitudinală a părinților, exprimată prin stilul de viață al acestora și care exercită cea mai puternică influență asupra conduitei morale a copilului și asupra formării concepției despre lume și viață; cod valoric pe care familia îl respectă; circulația rapidă a informației în cadrul familiei; relațiile dintre părinți sau dintre părinți și copii care se repercutează asupra întregului climat socio-afectiv din familie.

Potențialul educativ al mediului familial se exprima în următoarele caracteristici:

- ✓ familia este primul mediu în care copilul își petrece, în primul rând, primii ani de viață;
- ✓ familia îi mijlocește primele experiențe sociale, iar acești primi ani de viață se caracterizează printr-o mare receptivitate, plasticitate, cu mari posibilități de formare a numeroase trăsături de personalitate;
- ✓ climat afectiv cu diferite valențe: dragoste, grijă, căldură, stimă, respect; familia este mediul psihopedagogic și moral, afectiv și protector, cel mai adecvat formării personalității umane; familia poate și este interesată de viitorul copilului și, deci, de calitatea educației.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

În primii șapte ani de viață copiii în familie învață: deprinderi de autoservire; ordine; igienă; curățenie și exprimarea propriilor nevoi; exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative; bunele maniere; limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topica ori dezacord dintre părțile de vorbire); modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc); consecvența în realizarea unei sarcini; concentrarea atenției; perseverența în realizarea unor sarcini; alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Până la vârsta de șapte ani, părinții ar fi bine să:

- ✓ Dezvolte o relație bazată pe încredere;
- ✓ Să fii tratat cu respect încercările copilului de a comunica cu el, ca să fii tratat cu respect când îi vei vorbi acum;
- ✓ Să fii încurajat independența, ca să ia decizii bune pentru el;
- ✓ Să-l fii învățat moduri bune de a lua decizii și știe să ceară ajutor atunci când nu poate singur;

✓ Arate respect față de emoțiile lui, pentru a le putea exprima deschis.
Pentru un psihic sănătos copilul are nevoie de curiozitate, deschidere; procesarea informației; claritate – distingerea dintre lumea internă și cea externă, dintre realitatea subiectivă și cea obiectivă; bune relații – contact cu sine și cu alții, reglare (funcții, emoții, stres, dezvoltare).

Bibliografie

1. Băran-Pescaru, A. (2004), *Familia azi. O perspectivă sociopedagogică*, Editura Aramis, București
2. Bunescu, Gh. (coord.), (1997), *Educația părinților*, Editura Didactică și Pedagogică, R.A., București
3. Claff, G., (2007), *Parteneriat școală - familie – comunitate*, Editura Didactică și Pedagogică, R.A., București

FOLOSIREA INFORMAȚIEI ȘI COMUNICAȚIILOR TEHNOLOGICE (TIC)

PROF. ÎNV. PRIMAR: BURDUJA ANDREEA-MĂDĂLINA

SCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 DOROHOI

În era ciberneticii, a informației și a exploziei informaționale, educația care formează omul este considerată o forță nemijlocită de producție, reînnoită permanent și care în mod constant trebuie să se reinventeze (Oprea, 2007).

Informațiile și comunicațiile tehnologice fac parte din viața de zi cu zi, acestea iau proporții și sunt în creștere în rândul populației. Educația nu mai presupune oferirea informațiilor în stare brută, statică, fixă, ci transmiterea cunoștințelor devine o realitate deschisă, fugitivă, interactivă.

Caracterul virtual al educației, trimite la împărțirea informației în diferite surse. Elevii au acces acum la surse de informare dincolo de sursele interne ale școlii, care duc la modificare relației dintre profesor-elev. Educatul este tot mai determinat să își găsească singur informațiile necesare, să devină ghidul propriei cunoașteri. Ajunge să găsească mai multe informații decât îi recomandă profesorul, devine curios, explorator și dornic să împartă descoperirea făcută cu ceilalți colegi. Accentul cade în acest caz pe învățare, nu pe predare (Cucoș, 2016).

Copiii încep deja școala cu un nivel de folosire al calculatorului ridicat, astfel ei ajung să cunoască alfabetul și cifrele prin intermediul tastelor. Școala trebuie să familiarizeze toți elevii, chiar și pe cei care nu au acces la calculator, cu aceste competențe, aducând școlarii la același nivel.

Dacă este folosită într-un mod adecvat, instruirea asistată de calculator, poate aduce numeroase avantaje atât învățătorului, cât și elevilor, deoarece susține instruirea focalizată, concentrată asupra învățării, menține o instruire eficientă și atractivă, susține colaborarea și comunicarea între colegi, profesori, elevi-profesori, oferă soluții practice, posibile și acceptabile, pentru problemele de instruire, facilitează o evaluare corectă și precisă a procesului de instruire (Adăscăliței, 2007).

La început, elevii ajung să utilizeze mediile de stocare internă și externă, utilizează diverse Cd-uri, stick-uri, folosesc interfețele grafice, programe de desen și grafică vectorială. Atunci când întâmpină probleme, ei urmăresc ghidul virtual, care le explică pas cu pas, cum să depășească obstacolul întâlnit.

Mai târziu, școlarii ajung să înțeleagă utilitatea tastaturii, importanța unei baze de date, folosirea mail-ului și browserelor Web. Vor fi capabili să caute, să găsească, să selecteze, să organizeze informațiile, utilizând diverse medii de stocare.

Folosirea informațiilor și comunicațiilor tehnologice ajunge să satisfacă calitatea proceselor de predare-învățare, fiind un proces creativ care oferă suport pentru menținerea și îmbunătățirea actului instructiv-educativ.

Bibliografie:

1. Adăscăliței, A. (2007), *Instruirea asistată de calculator*, Iași: Editura Polirom.
2. Cucuș, C. (2016), *Învățarea asistată de ordinator-Suport de curs*.
3. Oprea, A. C. (2007), *Comunicarea corectă și eficientă în ciclul primar*, Iași: Editura Pim.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

LICEUL TEHNOLOGIC „LAZĂR EDELEANU PLOIEȘTI

PROF. COORDONATOR ROZALIA BURDUȘEL

ELEV RISTEA MARIUS

Informarea și formarea părinților în ceea ce privește formarea copilului presupune, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască:

- obligațiile legale privind educația copilului;
- drepturile de care dispune pentru educația copilului;
- importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului;
- metodele de colaborare cu școala.

În acest scop este necesar un dialog între profesori și părinți; profesorii trebuie să primească o pregătire în materie de relație cu părinții iar competența lor în această materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională; părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu profesorii; școlile trebuie să asigure (asociațiilor) părinților asistența necesară. Reforma învățământului modern pune accentul pe caracterul prospectiv al educației și pe plasarea copilului în centrul tuturor schimbărilor, el devenind subiect al procesului educațional. Numai astfel de elevi în viitor vor deveni cetățeni care vor edifica temelia unei societăți cu adevărat democratice.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natură relațiilor publice.

Evoluțiile rapide din viața socială generează o cerere de continuare a proceselor de reînnoire a cunoștințelor, deprinderilor și valorilor pe durata vieții. Din perspectiva unei analize sistemice, educația părinților apare ca o dimensiune a educației permanente și Școala este un mediu social organizatoric în care universul copilului se extinde depășind constrângerea dependenței materne. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educație pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate.

Relația școală-familie-comunitate este una în care fiecare factor interrelaționează cu ceilalți. Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului ci și înarmarea părinților cu toate problemele pe care le comportă această acțiune.

Pentru consolidarea unui set de valori stabil și coerent care sprijină școala în formarea la copii a conduitei favorabile, a unui stil de viață sănătos mintal, emoțional, fizic și socio-moral am urmărit implicarea familiei și a comunității printr-un parteneriat. Familia reprezintă elementul cheie în socializarea copilului cu ceilalți copii din clasă fiind consultată cu privire la activitățile educative (extracurriculare) și cu privire la activitățile opționale pe care doresc să le desfășoare copiii (literatură pentru copii).

Motto:

„Prezența părinților poate transforma cultura școlii”

(S. L. Lightfoot)

În baza cercetărilor făcute în școlile din S.U.A. și în unele țări din Europa, a reieșit faptul că, atunci când școlile, familiile și comunitățile colaborează ca parteneri, beneficiarii acestei colaborări sunt elevii. Parteneriatul are un rol deosebit în funcționarea școlii, în îndeplinirea obiectivelor acesteia și se poate realiza astfel:

- Ajută profesorii în munca lor
- Perfecționează abilitățile școlare ale elevilor
- Îmbunătățesc programele de studiu și climatul școlar

- Îmbunătățesc abilitățile educaționale ale părinților elevilor
- Dezvoltă abilități de lideri ale părinților
- Facilitează legătura dintre familii, personalul școlii și al comunității
- Oferă servicii și suport familiilor
- Creează o atmosferă mai sigură în școală
- Ajută la managementul școlii

Scopul creării unor astfel de parteneriate este dorința comună de a ajuta elevii să obțină rezultate foarte bune în acumularea cunoștințelor la școală, ca să poată reuși să pășească pe treptele superioare ale învățării și pentru pregătirea lor de viitori adulți.

Atunci când elevii, părinții, comunitatea devin și se considera parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comunitate de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în clasele de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate opțională sau o problemă de natură relațiilor publice.

Trebuie avut în vedere că școlile de toate gradele sunt organizații responsabile pentru educația formală a copiilor și a adolescenților și au obligația să se achite de această responsabilitate, ca parte a sistemului social ce include și familiile și comunitățile.

Istoria societății cunoaște o lungă perioadă în care familia deținea, aproape exclusiv rolul de educator social al copilului. Complexitatea sporită a societății actuale a dus la diferențierea factorului educativ, la specializarea lor. S-ar putea crede că această specializare avea drept rezultat, automat, dezvoltarea armonioasă a copilului, indiferent de intersectarea acțiunilor și măsurilor luate.

Fiecare copil se deosebește de ceilalți, în primul rând prin caracterul său. După cum un tâmplar nu lucrează în același mod și bradul și stejarul, tot așa și noi trebuie să ținem cont de „lemnul” fiului sau fiicei noastre, elevului sau elevei noastre, adică de elasticitatea și rezistența „capitalului său biopsihic” pentru a ști ce putem face din el fără prea multe riscuri. În ziua de azi educația este un fenomen social de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii, către generațiile de copii și tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate. Factorii instituționali ai educației sunt școala, familia, biserica s.a.m.d., totul educă: oamenii, lucrurile, fenomenele, dar în primul rând și în cea mai mare măsură – oamenii. Între acestia primul loc îl ocupă părinții și educatorii. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv care contribuie pentru formarea unui om apt să participe la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Menirea școlii este nu numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Ajungem și la un alt factor care contribuie la educarea copilului, care este familia. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Primele noțiuni educative pe care copilul le primește sunt cele din familie. În familie se conturează caractere. Atât părinții cât și educatorii în timpul procesului de învățământ trebuie să intervină în numeroase situații pentru a corecta comportamentul copilului. Odată copilul ajuns la vârsta preșcolară familia împarte într-o bună măsură sarcina educării lui cu dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil, în înțelegerea și lămurirea unor probleme așa-zis „delicate”, cum sunt cele legate de sentimentul de dragoste, de viața sexuală, etc. Îmbinarea eforturilor educative din familie și din școală este nu numai recomandabilă ci și obligatorie, pentru că de multe ori pe măsură ce copiii evoluează, părinții au de înfruntat alte și alte probleme care se ivesc la o altă categorie de vârstă și care se repetă la generațiile următoare.

Dacă cele două medii educaționale – școala și familia – se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură bună integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială. Binefacerile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor și continuând cu identificarea intereselor comune în beneficiul copiilor. Cercetările confirmă că indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri cu școala în educația copiilor lor, rezultatele determină performanța elevilor, o mai bună frecvență a școlii, reducerea ratei de abandon școlar și scăderea fenomenului delicvenței.

Iată câteva principii ale colaborării familie școală:

- Copiii să se implice ca participanți activi în interacțiunile familie școală, centrată pe învățare;
- Să ofere tuturor părinților oportunități de a participa activ la experiențele educaționale ale copiilor lor, chiar dacă vin sau nu la școală,

-
- Colaborarea familie școala să fie folosită pentru rezolvarea problemelor dificile și, drept cadru de sărbătorire a realizărilor, a performanțelor deosebite,
 - Relația dintre cele două instituții atât de importante să constituie fundamentul restructurării educaționale și al reinnoirii comunității;
 - Eficiența profesională a cadrelor didactice, a administratorilor și a întregului personal al școlii să fie maximizată prin dezvoltarea unor abilitați concrete, esențiale, conexiuni cu părinții și comunitatea.

Scopurile aferente acestor principii ar fi:

- Să ajutăm școlile să privească parteneriatele cu familia ca pe o primă resursă și nu ca pe un ultim refugiu, în promovarea învățării și dezvoltării.
- Să stabilim colaborarea școală – familie la nivel național, ca pe un standard al politicilor și practicilor educaționale.

Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității devin și se consideră parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comuniune de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în clasele de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate opțională sau o problemă de natura relațiilor publice.

În relația școală-familie pot apărea dificultăți de ordin comportamental, întâlnite atât la părinți, cât și la profesori și la conducerea școlii, sau de ordin material; relația respectivă cere un surplus de efort din punct de vedere material și de timp. Aceste dificultăți pot apărea din părerile divergente privind responsabilitatea statului și a familiei cu referire la educația copiilor, libertatea de alegere a școlii, de către părinți, impactul familial asupra rezultatelor școlare ale copilului, randamentul pedagogic și datoria parentală, participarea la gestionarea și procesul decizional din școală.

În relația școală-familie, problema profesionalismului cadrului didactic reprezintă un element esențial în cadrul serviciului făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, cu alte cuvinte competența, servirea clienților, un cod de etică profesională.

Din această perspectivă, se pune întrebarea: ce câștigă profesorul într-o cooperare cu familia? Se apreciază ca acest câștig poate fi un statut revalorizator în ochii societății; cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerat ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece:

- Părinții sunt clienți ai școlii; eficacitatea învățământului evaluată la școală și profesori poate fi ameliorată prin cooperare între școală și familie;
- Părinții sunt responsabili legali de educația copiilor lor și pot evalua cu exigență rezultatele activității școlare.

În acest context, se pune întrebarea: de relațiile cu familiile trebuie să se ocupe profesori specializați sau tot profesori? Soluția cea mai potrivită ar fi ca toți profesorii să aibă relații obișnuite de colaborare cu familiile, ei sunt cei care cunosc sușurile sau căderile elevilor, iar consilierii specializați - pentru cazuri dificile.

Se prevede că în țările europene să se treacă la o nouă etapă a colaborării școlii cu familia, în care accentul să se pună pe un angajament mutual, clar stabilit între părinți și profesori, pe un „contract parental” privind copilul individual, contractul între familie și școală să nu se considere doar un „drept opțional” ci un sistem de obligații reciproce în cooperarea părinților cu profesorii.

Educația răspunde atât cererii sociale cât și nevoilor și aspirațiilor individuale. Presupune eliberare de energiilor lăuntrice, prin împlinirea armonioasă și creatoare, a insecurității, inferiorității și dependenței pe care le poate simți ființa umană într-o societate aflată într-o schimbare rapidă.

Suntem cu toții responsabili pentru educația tinerei generații. Cu cât se complică viața socială și provocările lumii moderne formulează întrebări și cer răspunsuri la care nu ne-am fi gândit acum douăzeci de ani, devine tot mai clar că este nevoie de un parteneriat educațional în favoarea și pentru asigurarea viitorului, pentru creșterea mai adecvată a copiilor.

În modelul tradițional, relațiile familiei cu școala sunt aproape inexistente sau au un caracter informal, ocazional. În condițiile școlii incluzive, părinții participă direct la viața școlii și pot influența anumite decizii care privesc procesul educațional. Absența sau indiferența părinților în ceea ce privește problemele educaționale ale copilului vine în opoziție cu ideea de integrare sau incluziune. În acest sens apar o serie de dificultăți cauzate de atitudinea de reținere sau neîncredere a părinților care rezultă din

reprezentări/mentalități eronate cu privire la viața și evoluția școlară a unui copil cu cerințe educative speciale.

Având în vedere perspectiva învățământului de tip incluziv, părinții au dreptul să-și exprime propria viziune asupra modului de funcționare a școlii și să participe concret la influențarea actului managerial din școală. De asemenea, familiile copiilor cu cerințe educative speciale au obligația să se implice în activitățile extrașcolare ale copiilor și să dea dovadă de răbdare și înțelegere față de schimbările mai lente sau mai rapide din viața copiilor lor.

Incluziunea reprezintă esența unui sistem educațional ce se caracterizează prin promovarea egalității în drepturi și responsabilității, flexibilitatea programelor școlare, implicarea activă a comunității în programele școlii, parteneriat cu familia. În reușita educației incluzive un rol important revine familiei. Relația familie-școală se bazează pe încredere. Comunicarea eficientă asigură încrederea reciprocă. La începutul parteneriatului cu părinții, profesorii trebuie să se gândească ce pot învăța de la părinți despre copiii lor. Pentru ca această comunicare să fie eficientă profesorii trebuie să apeleze la bune deprinderi de ascultare. Ascultând atent părintele se poate stabili o relație deschisă cu sprijin reciproc. A ști să ascuți înseamnă a fi capabil să creezi premisele colaborării. Ascultarea activă înseamnă a fi cu adevărat activ.

Pentru o mai eficientă susținere a școlii incluzive din partea familiilor, membrii acestora trebuie să satisfacă un minimum de cerințe:

- să participe activ la toate activitățile școlii și să de implice în promovarea practicilor de integrare școlară a copiilor cu cerințe speciale la toate nivelurile vieții sociale.

- să fie modele de acțiune și comportament în acceptarea și susținerea integrării persoanelor cu cerințe speciale din comunitățile lor.

- să sprijine profesorii în alegerea unor strategii realiste cu privire la evoluția și formarea copiilor în școală și în afara ei.

- să fie parteneri sinceri de dialog și să accepte fără rezerve colaborarea cu echipa de specialiști care se ocupă de educarea și recuperarea copiilor lor, urmărind împreună progresul înregistrat de copil în diverse situații de viață.

- să colaboreze cu alți părinți în grupurile de suport ale părinților și să împărtășească și altora experiențele personale cu propriii copii la activitățile desfășurate în mijlocul familiei.

- să fie convinși de avantajele oferite de școala incluzivă copiilor cu cerințe speciale și să accepte fără resentimente eventualele limite impuse de gradul și complexitatea deficiențelor acestora.

Se evidențiază în mod tipic caracteristici legate de condițiile de acasă și din familie ale elevilor ca fiind unele din barierele principale în învățare. Ca și exemple se pot menționa:

- resursele financiare ale familiei.

- atitudinile părinților față de școală și educație.

- starea de sănătate și nutrițională a copilului.

- stresul cauzat de separarea părinților sau de familii disfuncționale.

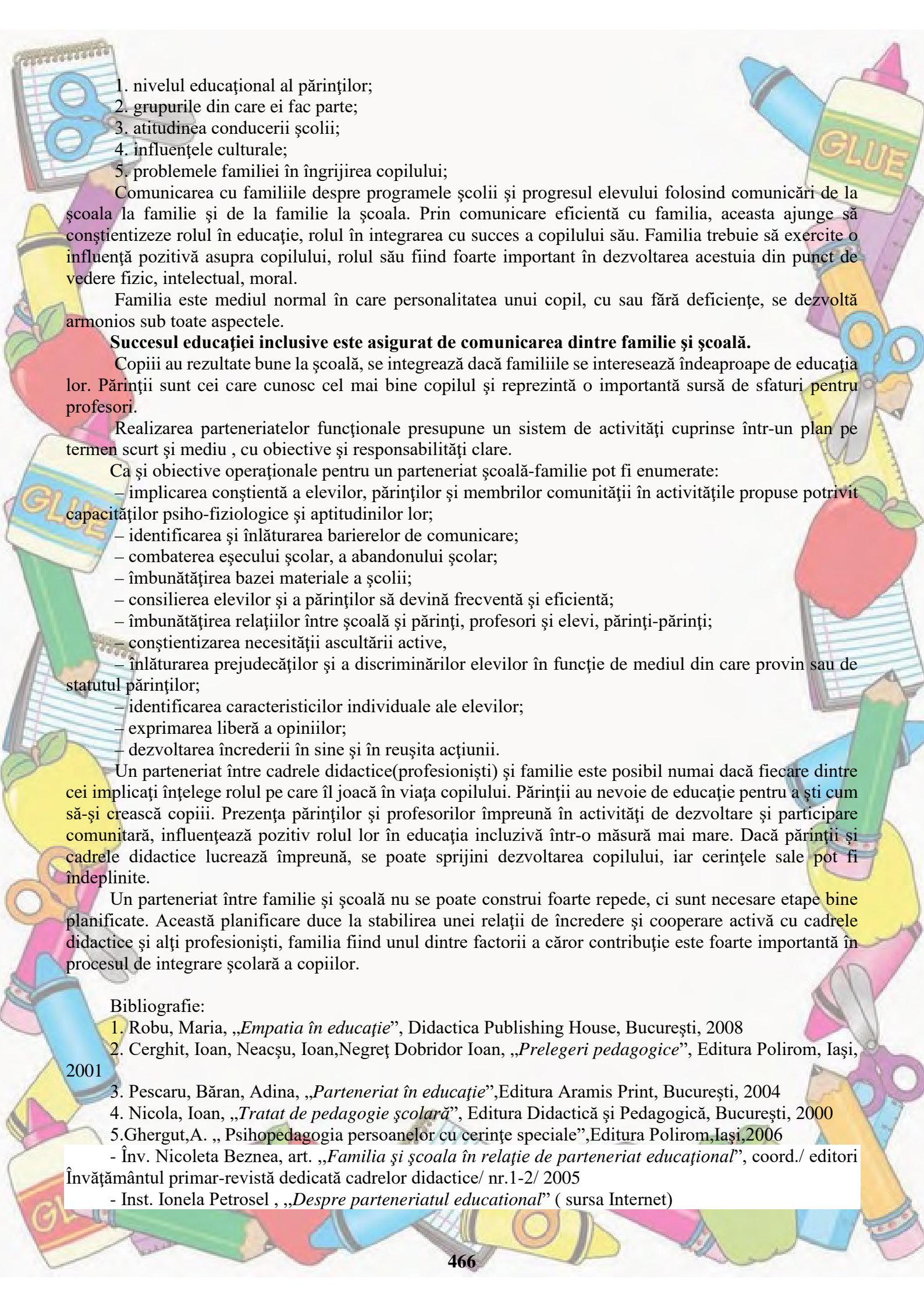
- proveniența dintr-o familie ce călătorește mult.

- începerea școlii cu slabe abilități de vorbire, vocabular deficitar și insuficienta pregătire pentru citit-scris.

Școlile tind să perceapă elevii care se confruntă cu aceste bariere ca fiind slab motivați, supuși presiunii negative a părinților și grupului, ca având o frecvență redusă la școală și manifestând probleme comportamentale și manifestând probleme comportamentale și de control. Din aceste răspunsuri este clar că școlile întâlnesc cele mai mari dificultăți atunci când se confruntă cu bariere pe care le consideră externe și cu mult în afara controlului școlii – condițiile de acasă și din familia elevului care afectează abilitatea acestuia de a fi complet receptiv la oportunitățile educaționale pe care le oferă școala. Este necesar să se realizeze aici un echilibru. Cu siguranță că școlile și profesorii nu pot să rezolve toate problemele sociale pe care le întâlnesc. Dar, cadrele didactice trebuie să combine o concentrare pe responsabilitățile lor profesionale distincte cu dezvoltarea continuă a unui climat tolerant și cald care ține seama de nevoile, problemele și istoria de viață a tuturor elevilor.

Prin comunicarea bilaterală părinții creează un parteneriat strâns în sprijinul copiilor, se formează comunitatea și cultura școlii, cadru în care aceștia se simt ca “membri ai unei familii”. Părinții răspund la această cultură prin participarea la educația copiilor în moduri în care ei înșiși niciodată nu le-au cunoscut.

Factorii care influențează părinții în implicarea lor în educația copiilor, includ:

-
1. nivelul educațional al părinților;
 2. grupurile din care ei fac parte;
 3. atitudinea conducerii școlii;
 4. influențele culturale;
 5. problemele familiei în îngrijirea copilului;

Comunicarea cu familiile despre programele școlii și progresul elevului folosind comunicări de la școala la familie și de la familie la școala. Prin comunicare eficientă cu familia, aceasta ajunge să conștientizeze rolul în educație, rolul în integrarea cu succes a copilului său. Familia trebuie să exercite o influență pozitivă asupra copilului, rolul său fiind foarte important în dezvoltarea acestuia din punct de vedere fizic, intelectual, moral.

Familia este mediul normal în care personalitatea unui copil, cu sau fără deficiențe, se dezvoltă armonios sub toate aspectele.

Succesul educației inclusive este asigurat de comunicarea dintre familie și școală.

Copiii au rezultate bune la școală, se integrează dacă familiile se interesează îndeaproape de educația lor. Părinții sunt cei care cunosc cel mai bine copilul și reprezintă o importantă sursă de sfaturi pentru profesori.

Realizarea parteneriatelor funcționale presupune un sistem de activități cuprinse într-un plan pe termen scurt și mediu, cu obiective și responsabilități clare.

Ca și obiective operaționale pentru un parteneriat școală-familie pot fi enumerate:

- implicarea conștientă a elevilor, părinților și membrilor comunității în activitățile propuse potrivit capacităților psiho-fiziologice și aptitudinilor lor;
- identificarea și înlăturarea barierelor de comunicare;
- combaterea eșecului școlar, a abandonului școlar;
- îmbunătățirea bazei materiale a școlii;
- consilierea elevilor și a părinților să devină frecventă și eficientă;
- îmbunătățirea relațiilor între școală și părinți, profesori și elevi, părinți-părinți;
- conștientizarea necesității ascultării active,
- înlăturarea prejudecăților și a discriminărilor elevilor în funcție de mediul din care provin sau de statutul părinților;
- identificarea caracteristicilor individuale ale elevilor;
- exprimarea liberă a opiniilor;
- dezvoltarea încrederii în sine și în reușita acțiunii.

Un parteneriat între cadrele didactice (profesioniști) și familie este posibil numai dacă fiecare dintre cei implicați înțelege rolul pe care îl joacă în viața copilului. Părinții au nevoie de educație pentru a ști cum să-și crească copiii. Prezența părinților și profesorilor împreună în activități de dezvoltare și participare comunitară, influențează pozitiv rolul lor în educația incluzivă într-o măsură mai mare. Dacă părinții și cadrele didactice lucrează împreună, se poate sprijini dezvoltarea copilului, iar cerințele sale pot fi îndeplinite.

Un parteneriat între familie și școală nu se poate construi foarte repede, ci sunt necesare etape bine planificate. Această planificare duce la stabilirea unei relații de încredere și cooperare activă cu cadrele didactice și alți profesioniști, familia fiind unul dintre factorii a căror contribuție este foarte importantă în procesul de integrare școlară a copiilor.

Bibliografie:

1. Robu, Maria, „Empatia în educație”, Didactica Publishing House, București, 2008
 2. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „Prelegeri pedagogice”, Editura Polirom, Iași, 2001
 3. Pescaru, Băran, Adina, „Parteneriat în educație”, Editura Aramis Print, București, 2004
 4. Nicola, Ioan, „Tratat de pedagogie școlară”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000
 5. Ghergut, A., „Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale”, Editura Polirom, Iași, 2006
- Înv. Nicoleta Beznea, art. „Familia și școala în relație de parteneriat educațional”, coord./ editori
Învățământul primar-revistă dedicată cadrelor didactice/ nr.1-2/ 2005
- Inst. Ionela Petrosel, „Despre parteneriatul educațional” (sursa Internet)

EDUCAȚIA COPILOR PRIN JOCURI DIVERSE

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT ȘCOLAR ȘI PREȘCOLAR BURICEANU ALINA MIRELA, GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT 14 MAI, SATU MARE

Ținând seama de sarcinile educării multilaterale a preșcolarilor, iar pe de altă parte de ponderea influenței formative a jocurilor asupra dezvoltării psihice generale a copilului, se impune să amintim 3 categorii de jocuri:

1. jocuri de creație;
2. jocuri didactice;
3. jocuri de mișcare.

1. În prima categorie se înscriu **jocurile de creație cu subiecte din viața cotidiană**, cu subiecte din povești și cele de construcție, care prin conținutul lor reflectă mediul de viață al copilului, acesta fiind receptiv la raportul și la relațiile dintre adulți, activitatea pe care aceștia o desfășoară. Deci prin intermediul acestor jocuri copilul reproduce rolurile socio – profesionale ale adulților. Dintre acestea amintim pe cele mai îndrăgite de copii: “De-a serbarea”, “De-a doctorul”, “De-a grădinița de copii”, “De-a familia”, “De-a școala”, etc.

Ca o variantă aparte a jocurilor de creație – jocurile cu subiecte din basme și povești – sunt acelea în care copilul interpretează rolurile personajelor cunoscute și îndrăgite din poveștile învățate (capra, iezii, Scufița, lupul), el reproduce creator imaginea artistică și acțiunea personajului, gândește, simte și acționează la fel cu acestea, pătrunde adânc în lumea sentimentelor și a trăirilor eroului din basm.

Rolul educativ al acestor jocuri constă în faptul că *influențează considerabil dezvoltarea intelectuală și morală a copilului*, și anume, reflectând în joc impresiile sale asupra vieții, copilul înțelege unele legături cauzale dintre fenomene, interdependența lor, iar prin relația ce se stabilește între el și lumea din jur, copilul pătrunde mai adânc semnificația socială a vieții din jur; acestuia i se activează atenția, memoria voluntară, gândirea independentă și imaginația creatoare, i se dezvoltă și i se îmbogățește limbajul.

Sarcina educatoarei în direcția dezvoltării morale a copilului nu este una ușoară. Ea trebuie “să-l învețe pe copil să depășească conflictul dintre dorința personală și regula jocului” (Gheorghe Tomșa (coordonator), *Psihipedagogie preșcolară și școlară*, București, 2005, pag. 155)

Gama trăirilor afective este determinată de rolul pe care copilul îl îndeplinește, acesta generând emoții și sentimente morale foarte puternice: prietenia, solitudinea și ajutorul reciproc, simțul de răspundere, armonizarea intereselor proprii cu interesele colectivului (grupe).

2. Jocul didactic – oferă copilului posibilitatea de a-și aplica cunoștințele, de a-și exersa priceperile și deprinderile ce s-au format în cadrul diferitelor activități, îmbinând armonios elementul instructiv, exercițiul, cu elementul distractiv, și contribuie la dezvoltarea intelectuală a copilului, prin formarea percepțiilor de culoare, formă, mărime, la dezvoltarea spiritului de observație, a imaginației creatoare, a gândirii (operațiile acesteia: analiza, sinteza, comparația și generalizarea) și a limbajului.

Valoarea educativă a acestor jocuri constă în realizarea sarcinilor educației morale, contribuind astfel la dezvoltarea stăpânirii de sine, a autocontrolului, a spiritului de independență, a disciplinei conștiente, a perseverenței, sociabilității precum și a mai multor calități de voință și trăsături incipiente de caracter.

3. Jocurile de mișcare, care au la bază diferite mișcări și reguli, satisfac în cel mai înalt grad nevoia de mișcare a preșcolarului, puterea lor de atracție constă în prezentarea regulilor într-o formă distractivă, ele constituie un mijloc important pentru dezvoltarea fizică, pentru perfecționarea activității psiho – motrice a copilului, și anume a analizatorilor motrici care intră în relații interfuncționale cu toți ceilalți analizatori, în special cu analizatorul somatic – verbo – motor. Este de menționat că “tendențele copilului de manifestare sportivă este bine și de dorit să fie încurajate, accentuate, dar ghidate rațional. Exercițiile fizice îi dau prilejul copilului să-și descarce surplusul de energie și contribuie la călirea și dezvoltarea armonioasă a corpului.” (MEC, *Revista învățământului preșcolar*, nr. 1-2, 2005, cap. “Educație fizică: De la jocurile de mișcare la sport”, educatoare Mărioara Popescu, pag. 137)

Cele 4 forme pe care le îmbracă **jocurile de mișcare**:

1. jocuri cu subiect;
2. jocuri cu text și cânt;
3. jocuri hazlii;
4. jocuri fără subiect.

Prin situația în care este pus copilul să rezolve diferite sarcini, dezvoltă acestuia operațiile gândirii, limbajului, flexibilitatea și distributivitatea atenției, imaginația, și sub aspect moral (calități morale pozitive), stăpânirea de sine, perseverența, curajul, hotărârea, inițiativa, sentimentul prieteniei, tenacitatea, spiritul de colectiv, disciplina.

De asemenea, sub aspect estetic, jocul de mișcare cu text și cânt își pune vertiginos amprenta pe personalitatea copilului preșcolar, contribuind la dezvoltarea și perfecționarea simțului muzical, ritmului, armoniei, suplețea și expresivitatea mișcărilor, iar mișcările precise coordonate și executate armonios generează copiilor sentimentul de plăcere și contribuie la înțelegerea frumosului.

Jocul, având o putere imensă în viața copiilor, a fost denumit “munca copiilor”, existând o strânsă interdependență între evenimentele de la începuturile învățării copilului și succesele și insuccesele din viitoarea sa activitate educațională, deținând un rol deosebit atât în formarea și dezvoltarea personalității copilului, cât și în ceea ce privește evidențierea timpurie a aptitudinilor și capacităților sale, mai ales în perioada premergătoare școlarizării. “(Cristian Stan, *Studii de pedagogie aplicată*, Ed. Presa Universitară Clujeană, Cluj Napoca, 2000, pag. 133)

Copiii prin naștere au tendința de a învăța și descoperi, de a ști și de a cerceta. În joc există libertatea spiritului, care permite copilului să caute și să descopere noi idei. Există o tendință de implicare personală, de control și dirijare. Jocul este un mod natural care determină copilul să lucreze în grup. O perioadă mai lungă de joc pregătește copilul pentru intrarea cu succes într-o lume din ce în ce mai complexă de cuvinte și simboluri.

Ca instructori și educatori trebuie să îmbogățim cunoștințele copiilor cu materiale pe care ei le pot folosi jucându-se, să folosim toate ocaziile spre a le dirija atenția către obiectele și evenimentele naturale petrecute în mediul lor, care pot stimula și satisface curiozitatea lor, timp în care se dezvoltă încrederea și entuziasmul.

Copilul învață pentru că-i place activitatea de cunoaștere, curiozitatea și gândirea care îl stimulează în joc sunt parte integrantă din plăcerea sa de a învăța, învățarea prin cunoașterea lumii proprii.

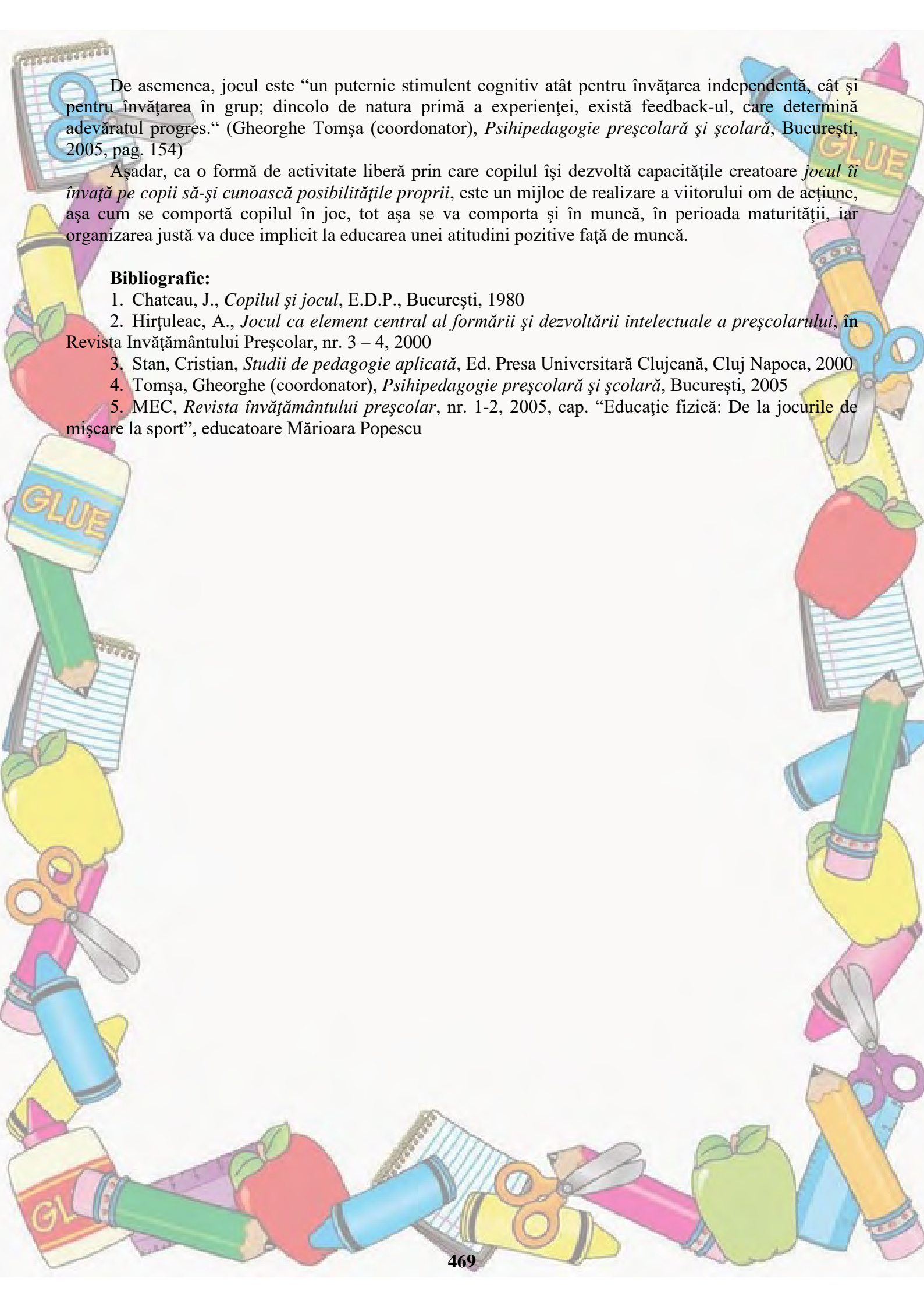
Fiecare nou concept trebuie să fie utilizat, prin joc copilul se aventurează în necunoscut. Încercând să vadă cât poate să construiască de înalt un turn din cuburi, câte obiecte poate să pună în scară înainte ca acestea să se dezechilibreze sau câte obiecte poate confecționa din plastilină el testează și materialul de joc, dar și pe sine.

Devenindu-i mai conștient și familiar mediul său înconjurător fizic și social, copilul începe să cunoască lumea prin noi modalități. Își folosește imaginația pentru a umple golurile dintr-un obiect, folosind obiecte simple, naturale ca: pietre, bețe, apa – și astfel copilul învață să facă diferențe bazate pe experiențele sale. Face comparații, observă noi proprietăți și învață să le explice simplu sieși sau altora. Analizează noile sale experiențe și se bucură, împărțându-le și altora și discutând rezultatele sale.

Prin joc și experimentare copilul se familiarizează cu o seamă de concepte elementare, ca noțiunile de greutate, măsură, sunet, obiecte vii, optică, văz. Jocul dă copilului simțul ideilor importante ce-i vor servi ca “mijloace” cu ajutorul cărora el va cuprinde mai târziu mai multe concepte complexe, când copilul va dobândi o gândire mai profundă.

Prin joc copilul are mai degrabă posibilitatea de a fi un inițiator în propria sa lume, determinând creșterea încrederii în sine, dorința de autodepășire, lăsând frâu liber fanteziei și imaginației. Prin joc copilul își cunoaște propriul corp și își poate coordona mișcările, i se dezvoltă acuitatea motrică, de pildă, în relația văz – mișcare, ochi – mână, mișcări care necesită un efort mai mare și mișcări fine.

Jocul cu alți copii – în grup – creează noțiunea de a da – a lua – esențială pentru o viață normală, este o modalitate de control a sentimentelor și pornirilor determinând dezvoltarea însușirilor necesare relațiilor interpersonale și de comunicare, îl ajută în învățarea de a accepta și de a trăi după anumite reguli și norme, de a lucra prin cooperare cu alții, îmbogățește bagajul de cultură și estetic, dezvoltă creativitatea, însușirile estetice: discernământul și sensibilitatea. Creativitatea este stimulată prin schimbul de idei, descoperindu-și posibilitățile de exprimare, competența copilului crește și propriile sale concepte se îmbogățesc.

De asemenea, jocul este “un puternic stimulent cognitiv atât pentru învățarea independentă, cât și pentru învățarea în grup; dincolo de natura primă a experienței, există feedback-ul, care determină adevăratul progres.” (Gheorghe Tomșa (coordonator), *Psihipedagogie preșcolară și școlară*, București, 2005, pag. 154)

Așadar, ca o formă de activitate liberă prin care copilul își dezvoltă capacitățile creatoare *jocul îi învață pe copii să-și cunoască posibilitățile proprii*, este un mijloc de realizare a viitorului om de acțiune, așa cum se comportă copilul în joc, tot așa se va comporta și în muncă, în perioada maturității, iar organizarea justă va duce implicit la educarea unei atitudini pozitive față de muncă.

Bibliografie:

1. Chateau, J., *Copilul și jocul*, E.D.P., București, 1980
2. Hirtuleac, A., *Jocul ca element central al formării și dezvoltării intelectuale a preșcolarului*, în *Revista Învățământului Preșcolar*, nr. 3 – 4, 2000
3. Stan, Cristian, *Studii de pedagogie aplicată*, Ed. Presa Universitară Clujeană, Cluj Napoca, 2000
4. Tomșa, Gheorghe (coordonator), *Psihipedagogie preșcolară și școlară*, București, 2005
5. MEC, *Revista învățământului preșcolar*, nr. 1-2, 2005, cap. “Educație fizică: De la jocurile de mișcare la sport”, educatoare Mărioara Popescu

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ- „DIN SUFLET PENTRU MAMA”

**PROF. ÎNVĂȚĂMÂNT PREPRIMAR/ EDUCATOARE, BURLEA SIMONA-CORINA
GRĂDINIȚA P.N.NR.2- STERPOAIA, COM. ANINOASA, JUD.GORJ**

Apariția copilului-darul cel mai de preț al unei familii-presupune o implicare acerbă în creșterea și educarea lui vizând întregul corolar al educației ce are la bază principii puternice ca: responsabilitatea, respectul, clară viziune, muncă în echipă și lupta pentru găsirea unui echilibru și adaptare în toate activitățile cotidiene. Educația pentru sănătate ocupă primul loc în viața omului, ea cuprinzând toate celelalte ramuri ale educației prin care se înțelege „*ansamblu de măsuri aplicate în mod sistematic în vederea formării omului, a dezvoltării însușirilor sale intelectuale, morale și fizice în conformitate cu un anumit scop*” („Mic dicționar enciclopedic”- Ed. enciclopedică română, Buc.1972, pag.319).

Tinerele mame încep prin a se informa din diverse materiale despre viitorul lor rol pe care îl vor avea ca mame primind un remarcabil îndrumător prin cărțile scriitoarei Irina Petrea „Și tu poți fi supernanny – cum să-ți crești bine copilul”(Editura Trei, 2007, București), care afirmă cu sinceritate că tot ce a scris „*Nu e o carte pentru minte, ci una pentru suflet(...)*că fiecare dintre noi este rezultatul propriei copilării..”făcându-ne să înțelegem că totul pleacă de la suflet, de la modul cum ne comportăm: limbaj, maniere, atitudini față de cei din jur, manifestarea sentimentelor ținând cont căci copiii sunt sensibili, fragili, mai vulnerabili și mai ușor de rănit decât noi, adulții. În cel de-al doilea volum „Cu copilul la școală”, scriitoarea afirmă convingător:

„*Părinții obișnuiesc să se întrebe de ce, oare, îmi face copilul meu probleme, în loc să se întrebe : de ce are copilul meu probleme? Copilul nu e un roboțel pe care îl repari dacă se strică, nici o ființă ce trebuie dresată și adusă la obediență=(supusă!)totală. E o persoană aflată în creștere, ce are nevoie de afecțiune, ocrotire și da, instruire pentru a se putea dezvolta normal, pentru a putea să-și valorifice cât mai bine potențialul de care dispune*”.

Sistemul nostru școlar se bazează pe două inteligențe: lingvistică și matematică, dar noua viziune despre cele opt inteligențe descoperite de americanul Howard Gardner (verbală/lingvistică, corporală/kinestezică, logică/matematică, muzicală/ ritmică, vizuală/spațială, naturalistă, interpersonală și intrapersonală) definesc o serie de criterii care au permis să fie considerată „inteligență” ceea ce denumim noi: calitate, aptitudine, abilitate sau talent.

Noua ordine mondială accede către globalizare, computerizare și mai ales, robotizare. Școlii îi revine rolul de a forma elevul de azi, ca omul de mâine, capabil de a se integra, cu ușurință, în orice sector al vieții sociale, obligându-ne să ne schimbăm perspectiva atât a propriilor capacități, cât și asupra celor ale copiilor, să încercăm să dezvoltăm în mod armonios, întregul potențial uman al copilului: dobândirea de cunoștințe, exersarea abilităților, a creativității, găsirea imediată a soluțiilor optime în rezolvarea unor probleme, adaptarea cu ușurință la provocările întâlnite. Dacă noile metode de învățământ abundă prin diversitatea lor oferindu-ne căi de realizare a obiectivelor urmărite, marea încercare a unui educator rămâne mereu puntea de legătură între suflete. Rar se mai afirmă dictonul „lipsa celor șapte ani de acasă”, pentru că acești ani, în afară de primii doi, se desfășoară pe ambele tărâmurii: familie-școală, necesitând o strânsă colaborare între cei doi factori care concură la educația copilului.

Trebuie pornit la luptă cu noi, impunându-ne răbdare, empatie și conștientizare că stă în puterea noastră de a promova binele, frumosul, de a împleni cuvântul cu fapta și a căuta să nu producem disconfort fizic sau sufletec celor din jur. Cu mare calm trebuie să-i arătăm copilului unde a greșit, să-i spunem urmările greșelii și să-i sădăm încrederea în el, deci, comunicare!

Comunicarea presupune acceptare, receptare și producerea de modificări la nivel comportamental și atitudinal. Cred că fiecare Grădiniță a inițiat reguli ale preșcolarilor asemănătoare sau având ca model „Copacul celor 7 obișnuințe” de Sean Covey care ne recomandă:

1. „Fii proactiv!- tu deții controlul.
2. Fă-ți un plan! – începe cu finalul în minte.
3. Dă prioritate priorităților! – întâi lucrează, apoi joacă-te.
4. Cum să fie bine pentru toți!– toți putem câștiga.
5. Ascultă, înainte să vorbești! – caută să înțelegi, apoi să fii înțeles.
6. Cooperează! – împreună e mai ușor.
7. Ai grijă de tine! – cel mai bine te simți când ești în echilibru.

Pentru a realiza o educație de calitate trebuie să lucrăm la sinele nostru și la al celor cu care conviețuim. Mulți părinți dau frâu ideii că micii copii „au personalitate ” lăsându-i să facă ce vor, cum vor, însă, sinele nostru este, de cele mai multe ori, orgoliul nostru în care stă pretenția noastră de a ne impune, de a nu fi admonestați, de a nu ceda. S-a dovedit că sinele uman a ridicat, însă a și dărâmat umanitatea, pentru că, atunci când sinele se umple de mândrie, distruge. Dacă sinele este plin de smerenie, devine creator, ridică lumea. Ne revine sarcina de a umbla la corzile sufletului copilului sădind sentimente de dragoste pentru familie, școală, oameni, vatră strămoșească, identitate românească păstrându-ne credința, datinile, folclorul, etnografia poporului român.

În acest scop, cu fiecare prilej oferit de sărbătorile naționale sau internaționale am pregătit un buchet de cântece și versuri, primit cu mult drag și responsabilitate de către micii grădinari și părinți, pe care l-am susținut în clasă, dar și în instituțiile comunității: Primărie, monumentul eroilor- biserică, alte grădinițe.

Prezint câteva versuri și cântece dedicate mamei, cu ocazia Zilei Internaționale a Femeii:

1. În calendar nu-i zi mai însemnată,

Mai proaspătă ca Martie 8 (opt)

Că-i ziua cea mai minunată

A mamelor de pe Pământul tot!

Cor: „ Astăzi este Ziua Mamei,

Zi frumoasă ca și ea;

Toate florile din lume

Ți le-aș da, măicuța mea!

Grijulie și duioasă

Nu mă lași să simt ce-i greu

Și zâmbind mereu voioasă

Ești tot timpu-n jurul meu.”

2. „Acum, că-ți ții în brațe fiul,

Un pui de Făt –Frumos ales

Și viața și iubirea – toate

Dau drumului alt înțeles.

Ești cea dintâi care-l alină,

Din tine, de la suflet rupt,

I-ai dat și țară și lumină

Cu laptele care l-a supt”.

(Apar ursitele – grupul murmură un cântec de leagăn).

3. „Dă-i vise cât mai îndrăznețe,

Te bucură că-l vezi zburdând,

Cu fiecare zi la aripi

Adaugă-i câte-un fulg de gând!

4. Învață-l să – ndrăgească munca,

Să fie bun, cinstit, curat,

În orice luptă să rămână

Român și om adevărat!

5. Învață-l să iubească țara

Să se aplece la statui,

Să-i fie dragă orice țară,

Dar scumpă numai țara lui !...”*(ursitele dispar).*

Cor : „Cine vă iubește ? /Cine vă-ngrijește ?”

6. "Mama m-a crescut în poală
De la leagăn, pân-la școală !
M-a-nvățat să gânguresc,
Să zic "mamă" să vorbesc,
M-a-nvățat apoi prin casă
Primii pași până la masă,
M-a-nvățat ca să nu mint,
M-a-nvățat să nu m-alint,
M-a-nvățat să nu știu frica,
Toate m-a-nvățat mămica !
Zile-ntregi și noști de-a rândul
Mi-a vegheat somnul și gândul !"

Cor : „Pe brațul ei mă legăna”

7. „Mama este prima vorbă
Ce-i rostită pe pământ,
Este cel mai dulce fagur,
Este cel mai scump cuvânt;
Vorba sa e-un cânt de versuri,
E-un izvor de mângâiere,
Dulcele-i sărut pe frunte
Curmă lacrimi de durere.
Te privește duios, zilnic,
Răbdătoare-ți dă povață
Și muștrând, ea te ajută
Vrând s-ajungi ceva în viață”.

8. „Acum, de ziua ta, măicuță dragă,
Eu te sărut și-ți mulțumesc din suflet
Și îți aduc în dar o floare dalbă:
Un ghiocel curat ca al meu cuget.

Cor : „Sunt mic, măicuță dragă!”

9. „ Pentru ziua ta, măicuță, am cules un ghiocel
Cât îl vezi de mic, cuprinde toată primăvara-n el,
Dar ca dragostea s-o simți cum în inimioară-mi crește,
Lângă ghiocel, te rog, un sărut acum primește !”

10. „Oriunde-aș fi, în viața întregă,
Nu voi uita tot ce-ai făcut,
Îți mulțumesc, măicuță dragă,
Și mâna dreaptă ți-o sărut!”

Cor : „-Am vrut să-ți culeg o floare”

11. „ Mamă dragă, ce-aș putea
Să-ți urez de ziua ta?

Fericire, sănătate,
Mult noroc și spor în toate,
Pace și zile senine,
Să mă poți crește pe mine!”

12. (*Toți*) : „Dumnezeu să-ți dăruiască,
Scumpă mamă, mângâiere ;
Mâna LUI să-ți șteargă ochii
De-orice lacrimi și durere,
Să-ți văd chipul totdeauna !
Luminat de bucurie !

Toți: Cea mai fericită mamă,
Doamne, mama mea să fie !”

A decorative border surrounds the text, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a blue notebook with scissors, a yellow crayon, a red apple, a glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a blue notebook, a yellow apple, a pair of orange scissors, a blue crayon, a yellow pencil, a glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a red apple, a blue crayon, a pair of orange scissors, a yellow pencil, a pink crayon, a green apple, a blue crayon, and a yellow pencil. On the right side, from top to bottom, there is a blue crayon, a glue stick labeled 'GLUE', a yellow pencil, a pair of blue scissors, a yellow pencil, a red apple, a blue notebook, a green pencil, a blue crayon, a yellow pencil, a pair of orange scissors, a pink crayon, a pair of purple scissors, a yellow pencil, a blue crayon, and a yellow pencil.

Cor : „E ziua ta, mămico,
Nu-ți dau comori și nici bani,
Dar îți urez din suflet
Un sincer „ LA MULȚI ANI ! „

Refren : E ziua ta, mămico,
În dar ți-am adus inima
Și crede-mă, mămico,
Un dar mai frumos nu se putea!”

Se cântă: „ La mulți ani cu sănătate,/Să vă dea Domnul tot ce doriți!... ”

Bibliografie:

- 1.Covey, Sean - „Cele 7 obișnuințe ale copiilor fericiți” – București: Act și Politon, 2016;
- 2.Gabroveanu, Lucreția – „Contribuții la învățământul românesc între tradiție și modernism” – Editura „Focus”, Petroșani, 2013.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR, BURLICĂ LUCIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2, VICOVU DE SUS

„Omul devine om numai prin educație. Dar educația, la rândul ei, trebuie să se silească să urmeze mersul simplu al naturii. Toata puterea educației se întemeiază pe potrivirea acțiunii și efectelor ei cu efectele esențiale ale naturii însăși. Procedeele educației și ale naturii nu sunt decât unul și același lucru.”

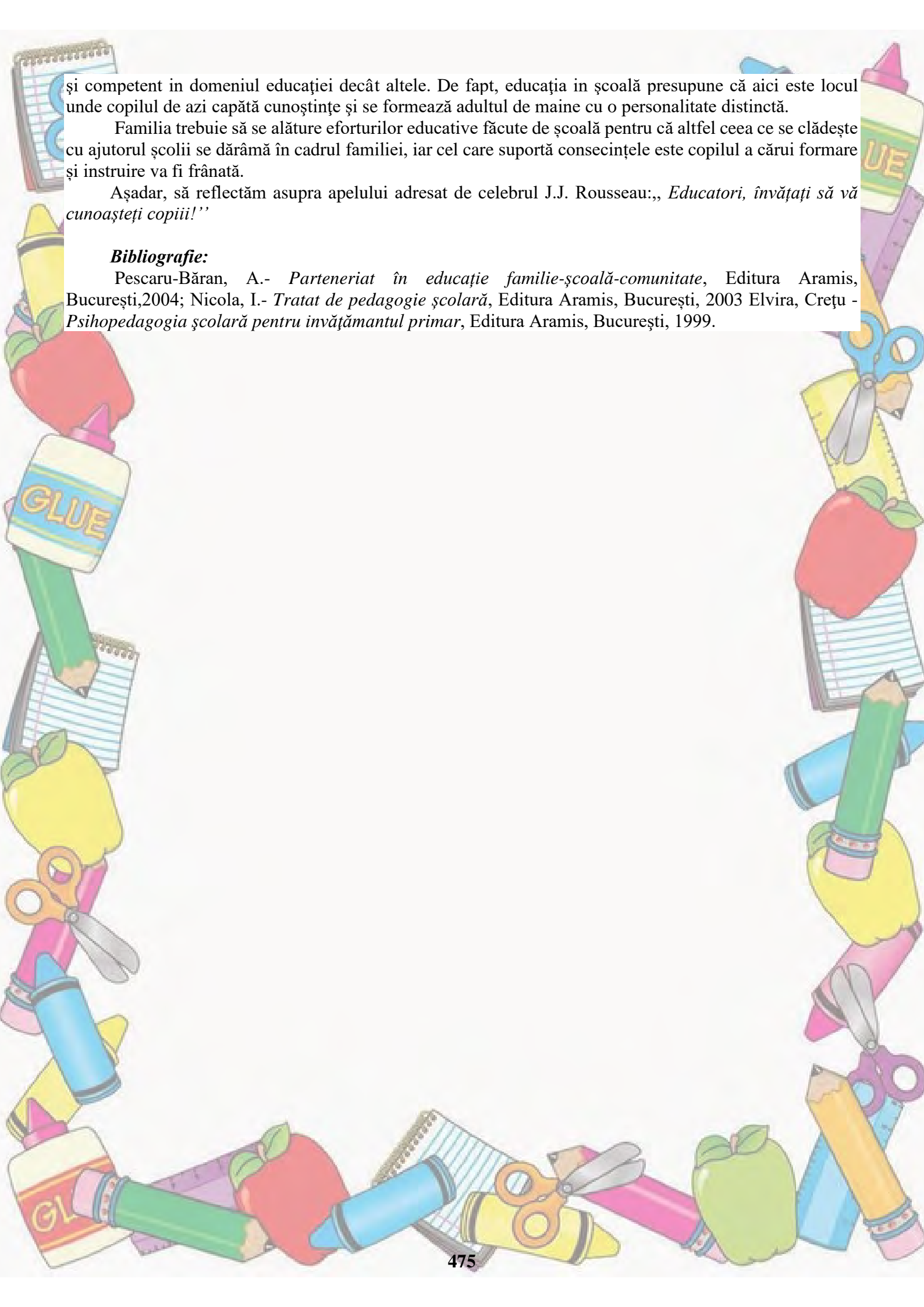
(Pestalozzi)

Problema educației este abordată astăzi în stransă legătură cu problematica lumii contemporane, lume caracterizată prin importante transformări, prin cerințe și aspirații specifice, prin schimbări în toate domeniile.

Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea acestui deziderat rezidă în stransă legătură dintre familie și mediul educațional. Acest lucru impune ca părinții să fie parteneri egali în educația copilului. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional. În centrul tuturor pendulează copilul, obiect și subiect al educației, proces complex care începe de la cea mai fragedă vârstă. Până la 6 ani (7 ani), toți membrii familiei sunt implicați în realizarea procesului de educare a copilului mic. Se vorbește adesea despre „cei șapte ani de-acasă”, etichetă fără conținut pentru unii, dar semnificativă pentru cine cunoaște mai bine influența covârșitoare a educației din familie pentru tot restul vieții, în bine sau în rău, după cum copilul a avut norocul sau neșansa de a crește într-un mediu prielnic sau într-unul nefavorabil. După 6 ani, educația copilului este preluată în mare măsură de școală. Dacă familia este nucleul societății, școala este societatea însăși redusă la o scară de proporții adecvată vârstei elevului. O bună colaborare între școală și familie este posibilă numai atunci când familia înțelege bine menirea școlii: aceea de a fi „principal izvor de cultură și factor de civilizație”, iar școala nu vede în familie o „debara” unde se aruncă toate rebuturile ei, ci un aliat, un colaborator sincer, permanent și direct interesat în întregul proces instructiv-educativ. Colaborarea școlii cu familiile elevilor se poate realiza la nivelul conducerii și al cadrelor didactice. Cea mai frecventă și mai indicată este păstrarea legăturii dintre școală și familie la nivelul învățătorilor, deoarece aceștia cunosc mai bine particularitățile individuale ale elevilor, condițiile lor de viață, prietenii, mediul familial și social în care trăiesc, capacitatea lor intelectuală, randamentul la învățătură, aptitudinile acestora. Învățătorii colaborează direct cu părinții elevilor, indirect cu bunicii sau rudele apropiate sau prin intermediul Comitetului de părinți.

Un bun dobândit și mult apreciat, câștigat de către copil în primul rând în familie este comportamentul moral ca rezultat al unui sistem de cerințe precise, categorice dublat de un permanent respect pentru copilul care trebuie să se simtă iubit și ocrotit. În accepțiunea cea mai largă a termenului, „copil bun” reprezintă în fapt suma trăsăturilor pozitive: sârguință, cinste, inițiativă creatoare, sociabilitate, politețe, dispoziție de colaborare etc., după cum părinte bun înseamnă: răbdare, calm, înțelegere, un fond afectiv numit în termeni obișnuiți, dragoste față de copil. De la școala contemporană societatea așteaptă astăzi totul: să transmită tinerilor o cunoaștere acumulată de-a lungul secolelor, să-i ajute să se adapteze la o realitate în continuă transformare și să-i pregătească pentru un viitor larg imprevizibil. Considerată un factor cheie în dezvoltarea societății - ea asigură forța de muncă calificată pentru toate sectoarele de activitate, ea favorizează progresul, stimulând curiozitatea intelectuală, capacitatea de adaptare, creativitatea și inovația - educația constituie unul dintre cele mai puternice instrumente de care dispunem pentru a modela viitorul, sau măcar pentru a ne orienta către un viitor dezirabil.

În primul rând școala este instituția care organizează trăirea unei experiențe de învățare. Ea urmărește atingerea unor obiective cu ajutorul unor metode și mijloace științifice. Școala informează și formează elevii ținând cont de anumite principii, având grijă să evalueze modul în care obiectivele au fost atinse. Prin urmare, școala nu este singurul laborator în care copilul învață, ci doar unul dintre ele, mai specializat

și competent în domeniul educației decât altele. De fapt, educația în școală presupune că aici este locul unde copilul de azi capătă cunoștințe și se formează adultul de maine cu o personalitate distinctă.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și instruire va fi frânată.

Așadar, să reflectăm asupra apelului adresat de celebrul J.J. Rousseau: „*Educatori, învățați să vă cunoașteți copiii!*”

Bibliografie:

Pescaru-Băran, A.- *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004; Nicola, I.- *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003 Elvira, Crețu - *Psihopedagogia școlară pentru învățământul primar*, Editura Aramis, București, 1999.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA PREȘCOLARILOR

PROF. ÎNV. PREȘC. BURNETE CORINA
GPP STEP BY STEP NR. 12, ALBA IULIA

"Cunoașterea copilului este cheia de boltă a pedagogiei; problema cunoașterii copilului este o adevărată revoluție coperniciană în pedagogie" (Ed. Claparede)

Educația și activitatea de studiere și cunoaștere a copilului constituie un proces unitar, educatorul cunoaște copilul educându-l și-l educă mai bine cunoscându-l. Necesitățile curente ale activității instructiv-educative impun cerința de a cunoaște cât mai bine personalitatea pe care o prelucrăm, pentru a găsi mijloacele și strategiile cele mai eficiente. Întreaga activitate instructiv-educativă se bazează pe cunoașterea personalității copilului, "individualizarea ca principiu educativ" spune V. Pavelescu "implică cunoașterea structurii personalității celui ce urmează să fie educat, întrucât, pentru a obține rezultatele dorite, trebuie să o folosim în raport cu fiecare copil în parte". Fiecare copil este unic. Indiferent care sunt premisele sale ereditare, mediul, educația își vor pune amprenta asupra structurii sale. Ceea ce contează este efectul cumulat al acțiunii acestor factori.

Astăzi, educația este un fenomen social de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii către generațiile de copii și de tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate. Cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece:

- eficacitatea învățământului poate fi ameliorată prin cooperarea între școală și familie;
- părinții sunt responsabilii legali de educația copiilor lor și pot avea exigențe de a evalua rezultatele activității școlare.
- familia este mediul în care copilul se naște, trăiește, se dezvoltă și se formează pentru viață. Este principalul instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Educația de calitate se realizează doar atunci când la procesul de formare a școlărilor, participă și părinții.

Familia este cea care trebuie să îndeplinească aproape toate nevoile de creștere și dezvoltare, atât fiziologice, cât și psihologice ale copilului, nevoi care condiționează fundamental calitatea achizițiilor psihocomportamentale ulterioare. În familie, copiii câștigă și dezvoltă aproape toate achizițiile importante, motiv pentru care evaluarea contribuției sau influenței familiei în dezvoltarea copilului față de alți factori, cei genetici și sociali, este dificil de realizat. Factor esențial în creșterea, dezvoltarea și educarea copilului, familia este cea dintâi școală în care copiii învață să se comporte în viață și în societate.

Școala este principalul partener educativ al familiei, iar noul Curriculum pentru învățământ primar pune accent deosebit pe parteneriatul cu părinții, subliniind implicarea familiei nu doar indirect, ci mai ales direct prin participarea în luarea deciziilor legate de educația copiilor, prezența lor la activitățile din sala de clasă și la viața școlii cu toate manifestările. Din ce în ce mai des se consideră că: participarea efectivă a unor părinți voluntari la activitatea educativă din școală este forma de parteneriat evoluată, care merită să fie cultivată. O strânsă colaborare între școală și familie cât și cu sprijin din partea comunității îl ajută pe copil, să primească o bună instruire, să fie educat în spiritul comunitar pentru a se dezvolta ca viitor cetățean al unei comunități.

O bună comunicare cu părinții și familiile copiilor înseamnă noi colaborări și noi parteneriate, noi experiențe de viață asimilate de copii, părinți, cadre didactice deopotrivă.

Bibliografie:

1. Joița, Elena, *Managementul educațional. Profesorul manager: roluri și metodologie*. Editura Polirom, Iași, 2000.
2. Mălin, Dumitru, *Activitățile educative școlare și extrașcolare, îndrumător metodic*, Editura Altip, Alba Iulia, 2002.
3. Trif, Letiția, *Pedagogia învățământului preșcolar și primar*, Editura Eurostampa, Timișoara, 2008.

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR :BURZ NICOLETA

GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 25, ORADEA

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

Literatura de specialitate pune repetat în evidență importanța și rolul primordial pe care îl deține familia în dezvoltarea copilului, părinții având un impact direct și de durată asupra copiilor. Aceștia joacă un rol-cheie în educația și formarea lor ca persoane pentru societate. Astfel, putem spune că formarea copilului începe chiar de la naștere, sau chiar înainte de acest moment, prin felul părintelui de a vorbi cu copilul, de a se comporta cu acesta, de a se raporta la el, dar și prin modul de comporta părinții între ei înșiși, sau cu alți membri ai familiei sau în societate.

Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor. – A.S. Makarenko

Știm și am auzit de foarte multe ori că familia este nucleul societății – poate uneori ni s-a părut mult, deoarece considerăm că alți mulți factori influențează traiectoria unei persoane, însă analizând mai bine, ne dăm seama că această sintagmă este adevărată, familia chiar este nucleul societății.

Părinții sunt un bun exemplu pentru proprii copii, care are cel mai mare impact și cel mai lesne exemplu de urmat, mai ales în primii ani de viață. Familia este cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile de bază ale copilului, atât biologice cât și psihologice și sociale. Familia și mediul familial reprezintă veriga de legătură a copilului cu societatea și constituie matricea care îi imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale ale copilului.

Părinții au un rol extrem de important în dezvoltarea emoțională a copilului, ambii părinți au un rol deosebit, atât mama, cât și tatăl. Este adevărat căci în primii ani de viață, rolul mamei este mult mai necesar și mai complex, față de cel al tatălui, dar crescând, copilul va avea nevoie și de modelul tatălui, care îi va inspira copilului siguranța de care acesta va avea nevoie pentru a intra în societate.

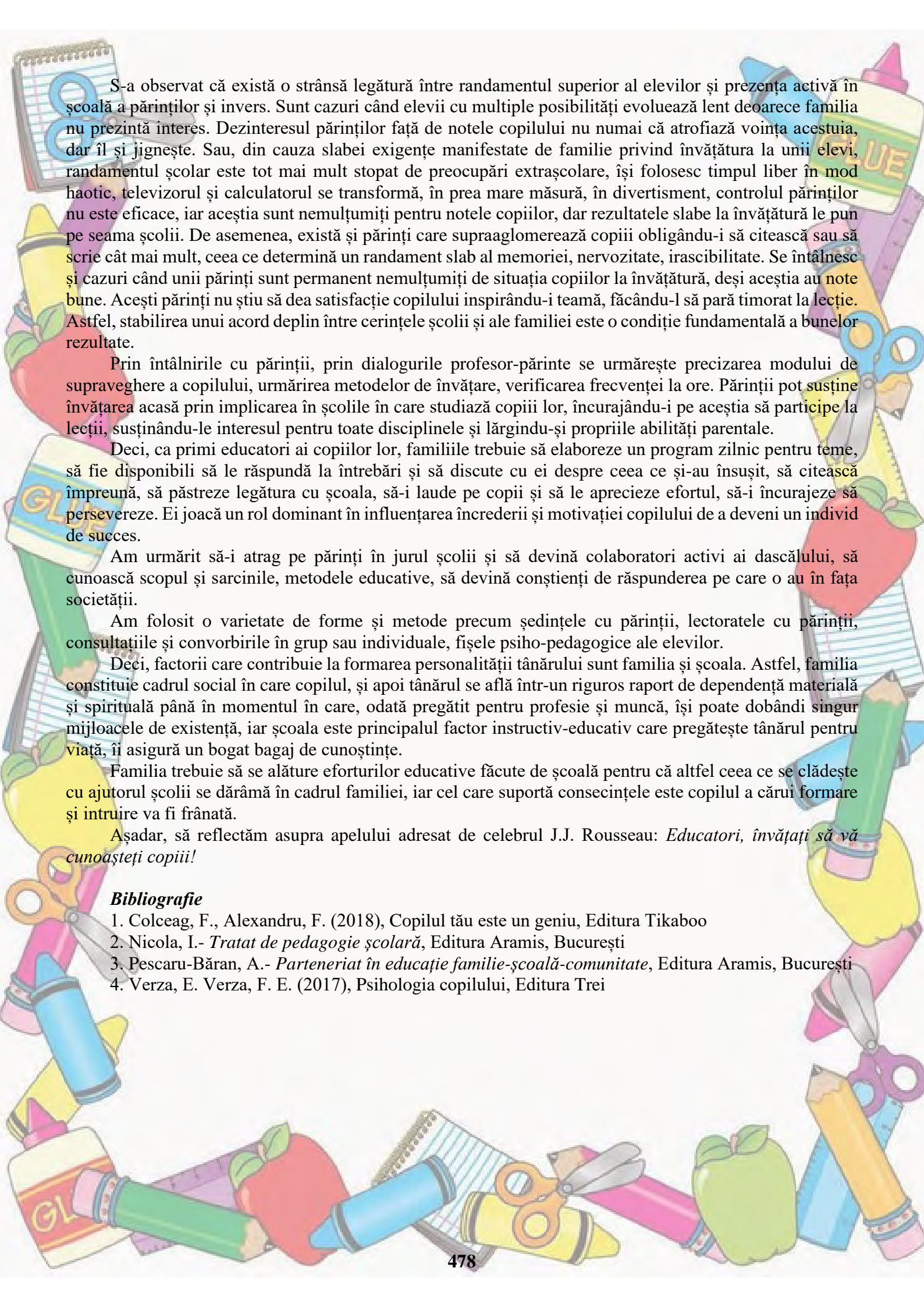
Astfel, observăm ca educația nu se termină acasă, și nici nu începe la școală, ci este o continuă conlucrare a celor două medii, însă să ținem cont că mediul familial are o și mai mare influență asupra dezvoltării personalității, atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului, având în vedere faptul că un copil preșcolar sau din clasele primare, își petrece mult mai mult timp acasă, în compania părinților și a familiei, decât la școală. Pe parcursul înaintării în vârstă își va mai face apariția în dezvoltarea copilului încă un factor, mediul social: grupul prietenii și societatea.

Așadar, fiecare actor implicat în dezvoltarea copilului (părinții, școala, societatea) au un rol important în dezvoltarea viitorului adult, însă să ținem cont de faptul că baza, fundația viitorul adult, este mult mai mult influențată de familie, aceasta având un rol cheie în evoluția sa.

„Părinții sunt modelele de bază pentru copii. Fiecare cuvânt, mișcare și acțiune au un efect.” – Bob Keeshan

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

Cauzele unor eșecuri școlare sunt multiple, dar școala are sarcina de a le depista și de a interveni, uneori, când este cazul, în situațiile delicate. Un sfat la timp, o îndrumare competentă, vizita la domiciliu sunt mijloace care pot da rezultate favorabile în creșterea randamentului școlar.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jighește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățatura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățătură le pun pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățătură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

Deci, ca primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

Am urmărit să-i atrag pe părinți în jurul școlii și să devină colaboratori activi ai dascălului, să cunoască scopul și sarcinile, metodele educative, să devină conștienți de răspunderea pe care o au în fața societății.

Am folosit o varietate de forme și metode precum ședințele cu părinții, lectoratele cu părinții, consultațiile și convorbirile în grup sau individuale, fișele psiho-pedagogice ale elevilor.

Deci, factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată.

Așadar, să reflectăm asupra apelului adresat de celebrul J.J. Rousseau: *Educatori, învățați să vă cunoașteți copiii!*

Bibliografie

1. Colceag, F., Alexandru, F. (2018), Copilul tău este un geniu, Editura Tikaboo
2. Nicola, I.- *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București
3. Pescaru-Băran, A.- *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București
4. Verza, E. Verza, F. E. (2017), Psihologia copilului, Editura Trei

ÎMPREUNĂ PENTRU FORMAREA PERSONALITĂȚII COPILULUI

PROF. BUȘ CRISTINA

GRĂDINIȚA NR. 271 BUCUREȘTI, SECTOR 5

Primul mediu social în care indivizii se comportă ca ființe umane este familia. Erick Fromm caracteriza familia ca fiind agenția psihologică a societății, mediul prin care societatea își exprimă structurile specifice copilului.

Procesul formării personalității copilului este influențat de calitatea relațiilor familiale, a stilului educațional al părinților, al climatului familial, de suportul și controlul parental. Întreaga personalitate a copilului este influențată decisiv de calitatea interacțiunilor pe care le are în copilărie cu părinții. Tot în familie copilul își coordonează și potrivește acțiunile cu cele ale bunicilor, de la competența profesională și achizițiile la nivelul culturii generale până la imaginea și stima de sine, încrederea în forțele proprii, capacitatea de a depăși greutățile vieții. De asemenea, deosebit de importante în creșterea copilului sunt și personalitatea părinților și relațiile dintre ei, iar carențele vieții de familie pot influența negativ întreaga dezvoltare psihică a copilului.

Familia trebuie să stabilească reguli și norme clare care să ofere copilului libertatea de a se dezvolta, libertatea alegerii. Părinții sunt primii care îi subliniază copilului importanța manifestării efortului de susținere și de abținere, atât la școală cât și în viață în general, succesul sau insuccesul școlar fiind direct influențat de disponibilitatea copilului la efort, de capacitatea acestuia de a elimina activități concurente care interferează cu studiul.

Preșcolăritatea este perioada formării inițiale a personalității, perioada apariției primelor relații și atitudini ce constituie un nivel superior de organizare a vieții psihice a copilului. Educația făcută de educatori și de părinți se răsfrânge asupra laturilor personalității copilului, în funcție de particularitățile de vârstă și individuale ale acestuia.

Grădinița este un important mediu de socializare, îi ajută pe copii să interacționeze cu alți copii, dar și cu adulții și le oferă acestora un mediu primitor, adecvat învățării. Totodată, grădinița oferă suport pentru valorificarea potențialului fizic și psihic al fiecărui copil, pentru dezvoltarea capacității de a intra în relație cu ceilalți copii și cu adulții. De asemenea, grădinița sprijină copilul în interacțiunea cu mediul, favorizează descoperirea de către fiecare copil a propriei identități și îi formează o imagine de sine pozitivă. Familia trebuie să îl sprijine în continuare chiar dacă petrece majoritatea timpului la grădiniță, departe de casă. Rolul grădiniței este de fapt de a-i ajuta pe părinți în formarea și educarea propriilor copii. Rolul principal rămânând tot familiei.

Activitatea cu părinții, ca parteneri, pentru a asigura dezvoltarea copilului în programul educativ din grădiniță se referă la construirea de relații pozitive între familie și grădiniță, la o unificare a sistemului de valori, astfel încât să se asigure o cerență a influențelor educative ale tuturor factorilor care acționează asupra copiilor.

Printr-un parteneriat activ grădiniță-familie și o colaborare responsabilă în ceea ce privește procesul de formare a personalității copilului putem să descoperim cheia unității de acțiune ce deschide porțile succesului educațional.

Bibliografie:

- Pânișoară, I.O., Manolescu, M.,(2019), Pedagogia învățământului primar și preșcolar. Iași, Editura Polirom
- Verza, E., Verza, F.E., (2017), Psihologia copilului, București, Editura Trei
- Vrășmaș E. A., (2002), Consilierea și educația părinților, București, Editura Aramis

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PREȘC.: BUȘE MIHAELA-COSTINA

G.P.P. NR. 3, SLATINA, OLT

Școala și familia urmăresc același *scop educativ formarea copiilor* spre a deveni oameni multilateral dezvoltați Pentru realizarea acestui scop unic este necesară unitatea de acțiune, concordanța dintre mijloacele specifice de influențare folosite de aceste două instituții sociale.

Școala este interesată să colaboreze cu familia, să-și facă din ea un aliat, pentru ca *acțiunea sa educativă să fie mai profundă și de durată*. Colaborarea școli cu familia este necesară și în vederea unei informări reciproce cu privire la *dezvoltarea copilului*, la comportarea lui.

În convorbirea cu părinții, profesorul (învățătorul) trebuie să dovedească mult tact. Să aibă atitudinea unui prieten, nu a unui șef care dă ordine. Să fie apropiat, să găsească argumente potrivite și temeinice, ca părinții să le accepte fiind convinși de utilitatea lor, dar să nu renunțe la convingerile sale dacă acestea sunt bine întemeiate. Cadrul didactic se va interesa de modul cum este respectat regimul de zi al copilului, cum este ajutat acesta la învățură, dacă are create condiții bune de pregătire a temelor, cum se comportă copilul față de părinți, frați, bunici cum se comportă aceștia față de el, ce influențe pozitive și negative se exercită asupra lui, cu ce se ocupă în timpul liber, ce prieteni are, cum se odihnește și cum se hrănește, care este starea sănătății lui, ce interese manifestă etc.

Profesorul (învățătorul) va informa pe părinți despre aspectele pozitive și negative din activitatea elevului la școală.. Este bine ca mai întâi să fie prezentate unele aspecte pozitive, unele succese obținute la învățură sau unele schimbări laudabile din comportarea lui. Se va arăta apoi la care obiecte de învățămînt întampină copilul greutăți, ce greșeli se observă în comportarea lui și vor fi analizate cauzele acestora. De asemenea, părinții vor fi *informați despre posibilitățile de dezvoltare pe care le are copilul, despre aptitudinile și interesele pe care le manifestă în munca școlară și în cea extrașcolară și eventual despre școlile sau profesiunile indicate și contraindicate*. În toate aceste cazuri, vor fi discutate cu familia și măsurile pe care trebuie să le ia școala și cele pe care trebuie să le ia familia spre a ajuta pe elev să se corecteze, să se dezvolte.

Spre a ajuta eficient pe copii, părinții trebuie să țină *legătura cu școala*, spre a se informa despre rezultatele muncii și despre comportarea lor la școală. Unele informații despre aceste situații le pot obține părinții prin consultarea carnetului cu note al elevului sau din relatările despre activitatea lui la școală și modul cum a fost ea apreciată de profesori. Dar mult mai utile sunt informațiile pe care le primesc părinții de la cadrele didactice.

Sentimentul de siguranță - singurul care permite copilului să se emancipeze și să-și dobândească personalitatea - depinde de următoarele condiții:

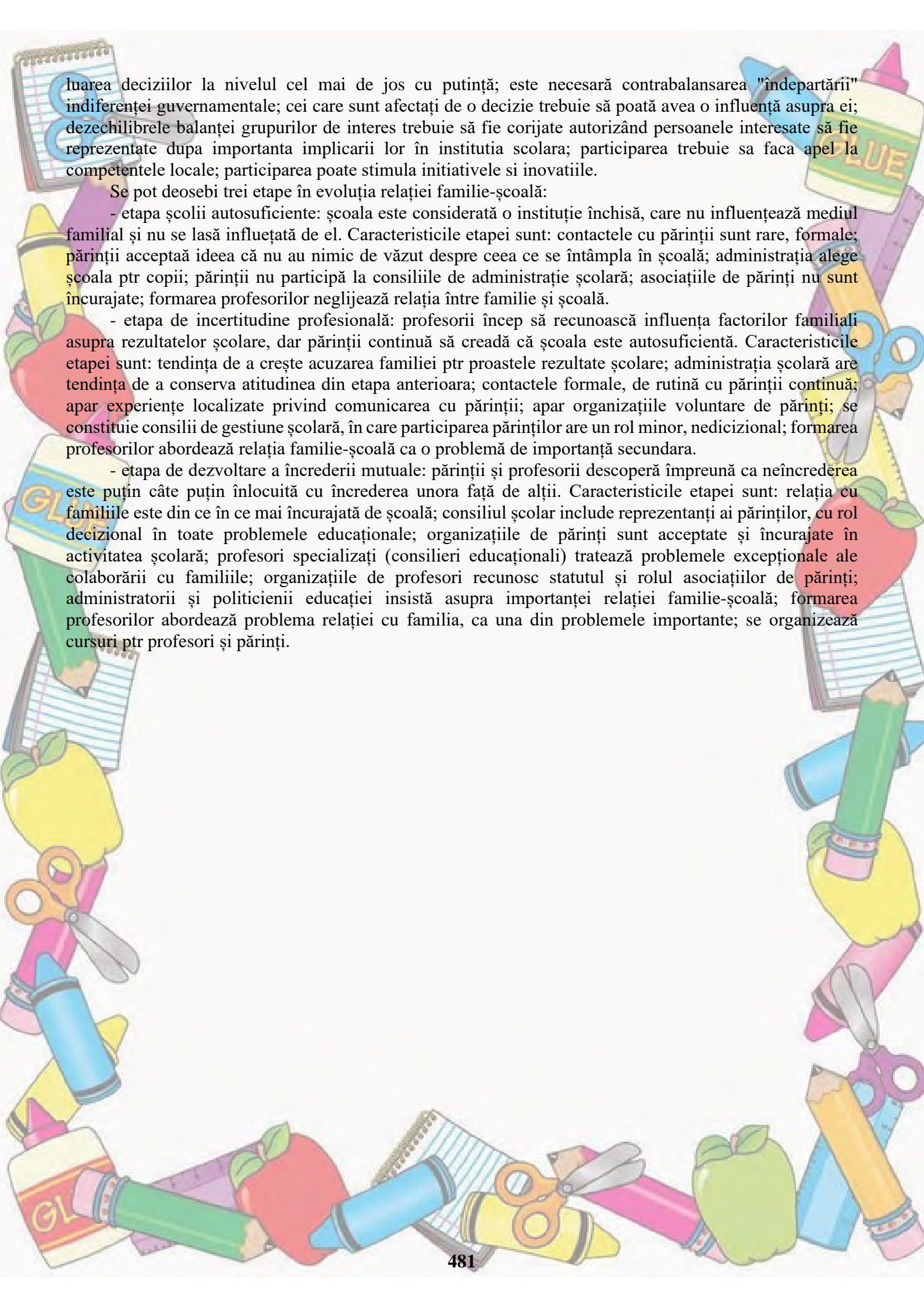
1. Protecția împotriva loviturilor din afară;
2. Satisfacerea trebuințelor elementare;
3. Coerența și stabilitatea cadrului de dezvoltare;
4. Sentimentul de a fi acceptat de ai săi:

- ca membru al familiei: să fie iubit; să dăruiască dragoste, să fie izvor de bucurie și de mulțumire ptr. Adulți; să fie condus și îndrumat;

- ca fiinta umana: sa i se accepte caracteristicile individuale; sa aiba posibilitatea de actiune si experienta personala; sa aiba asigurata o anumita arie de libertate.

În ceea ce privește relația școală-familie se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice etc

Cooperarea directă între profesor-părinte (școala-familie) *în beneficiul elevului individual* nu se poate substitui participării părinților la gestiunea școlii, din mai multe motive: părinții sunt responsabili legali ai educației copiilor lor, deci trebuie să aibă posibilitatea de a influența natura acestei educații; modelele participative pot ajuta la coordonarea eforturilor educative și la orientarea adaptării școlii la schimbările din societate; este necesară o influențare pe plan local asupra rezolvării problemelor locale și

luarea deciziilor la nivelul cel mai de jos cu putință; este necesară contrabalansarea "îndepărării" indiferenței guvernamentale; cei care sunt afectați de o decizie trebuie să poată avea o influență asupra ei; dezechilibrele balanței grupurilor de interes trebuie să fie corijate autorizând persoanele interesate să fie reprezentate după importanța implicării lor în instituția școlară; participarea trebuie să facă apel la competențele locale; participarea poate stimula inițiativele și inovațiile.

Se pot deosebi trei etape în evoluția relației familie-școală:

- etapa școlii autosuficiente: școala este considerată o instituție închisă, care nu influențează mediul familial și nu se lasă influențată de el. Caracteristicile etapei sunt: contactele cu părinții sunt rare, formale; părinții acceptă ideea că nu au nimic de văzut despre ceea ce se întâmplă în școală; administrația alege școala pentru copii; părinții nu participă la consiliile de administrație școlară; asociațiile de părinți nu sunt încurajate; formarea profesorilor neglijează relația între familie și școală.

- etapa de incertitudine profesională: profesorii încep să recunoască influența factorilor familiari asupra rezultatelor școlare, dar părinții continuă să creadă că școala este autosuficientă. Caracteristicile etapei sunt: tendința de a crește acuzarea familiei pentru proastele rezultate școlare; administrația școlară are tendința de a conserva atitudinea din etapa anterioară; contactele formale, de rutină cu părinții continuă; apar experiențe localizate privind comunicarea cu părinții; apar organizațiile voluntare de părinți; se constituie consilii de gestiune școlară, în care participarea părinților are un rol minor, nedecizional; formarea profesorilor abordează relația familie-școală ca o problemă de importanță secundară.

- etapa de dezvoltare a încrederii mutuale: părinții și profesorii descoperă împreună că neîncrederea este puțin câte puțin înlocuită cu încrederea unora față de alții. Caracteristicile etapei sunt: relația cu familiile este din ce în ce mai încurajată de școală; consiliul școlar include reprezentanți ai părinților, cu rol decizional în toate problemele educaționale; organizațiile de părinți sunt acceptate și încurajate în activitatea școlară; profesori specializați (consilieri educaționali) tratează problemele excepționale ale colaborării cu familiile; organizațiile de profesori recunosc statutul și rolul asociațiilor de părinți; administratorii și politicienii educației insistă asupra importanței relației familie-școală; formarea profesorilor abordează problema relației cu familia, ca una din problemele importante; se organizează cursuri pentru profesori și părinți.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL GRĂDINIȚEI ÎN EDUCAȚIA PREȘCOLARILOR

PROF. ÎNV. PREȘC. CĂBULEA ANA

GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 26, TIMIȘOARA

“Fiecare copil pe care îl educăm este un OM dăruit societății” (N. Iorga)

Evoluția rapidă a vieții sociale de astăzi, modificarea statutului familiei, atribuțiile crescute ale femeii fac ca rolul grădiniței să fie pregnant nu numai în ceea ce privește educația copiilor ci și a părinților. Grădinița, fiind puntea de legătură cu familia, are și menirea de a asigura părinților asistență de specialitate, informându-i asupra etapelor de evoluție a copiilor și venind în sprijinul celor ce întâmpină dificultăți în înțelegerea rolului de părinți și îndeplinirea cu succes a educării copiilor.

Chiar pentru reușita actului educațional derulat la grupă, munca educatoarei trebuie continuată de familie. Educatoarea trebuie să-i convingă pe părinți să păstreze unitate cerințele adresate preșcolarilor cu cele formulate la grădiniță.

Întâlnim multe cazuri în care părinții și trimit copiii nedisciplinați la grădiniță pentru a primi educația pe care ei ar trebui să le-o dea acasă. În această situație apare evidentă necesitatea sprijinirii părinților pentru a se alinia scopurilor educative în favoarea formării personalității copiilor.

Sprijinul acordat părinților vizează trei direcții de acțiune: sprijin emoțional, informațional și instrumental.

Dorințele exagerate ale părinților privind nivelul de dezvoltare și achizițiile copilului, comparativ cu cei de vârsta lui, conduc la un dezacord între copil și familie, la o comunicare deficitară care contribuie la inhibarea copilului, la teama că nu se ridică la așteptările părinților.

Informarea și educarea părinților în ceea ce privește comportamentul copilului în afara casei este un element esențial pentru conturarea unei atitudini juste a lui, putând preveni multe conflicte care pot conduce uneori la situații ireversibile.

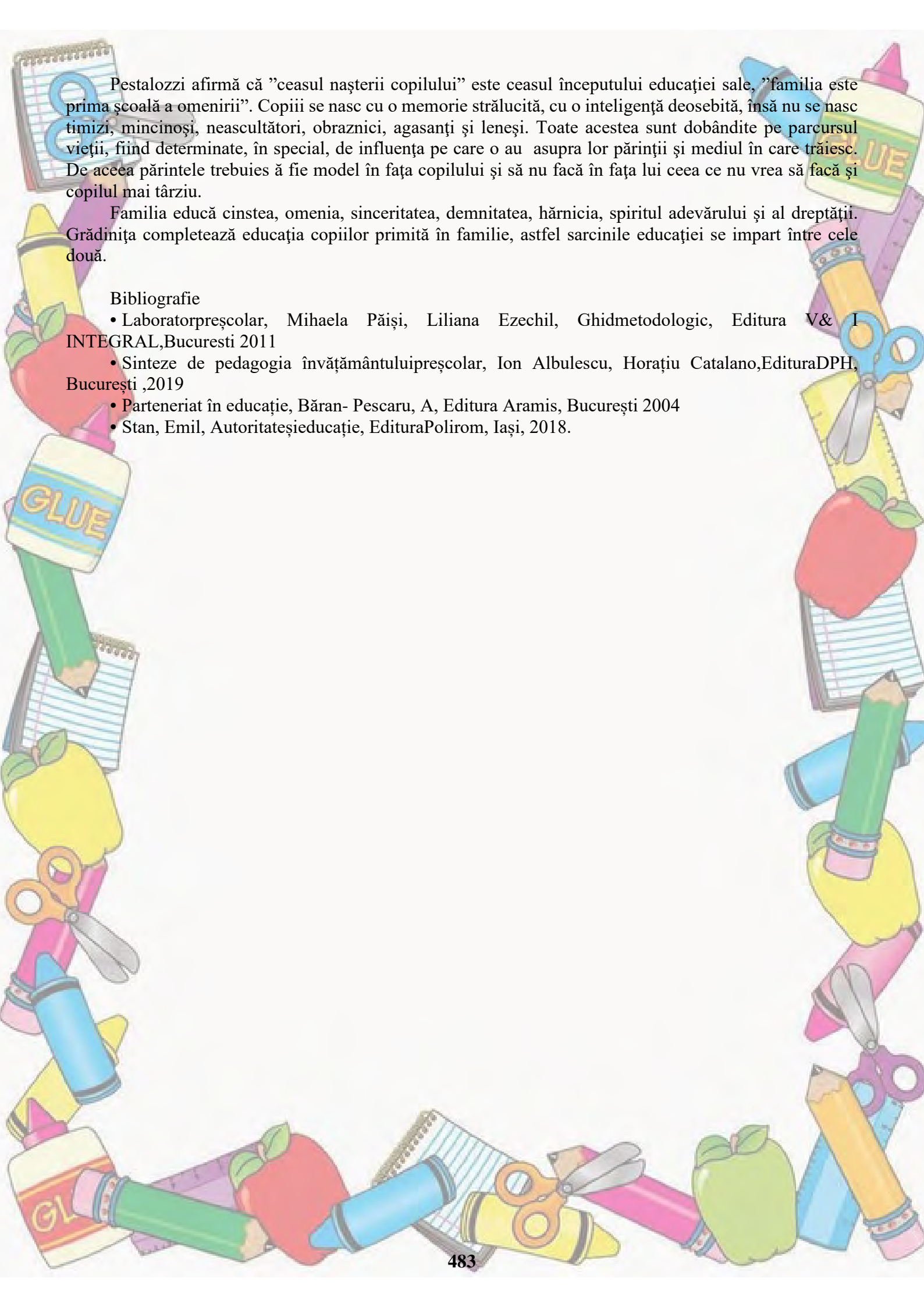
Referindu-ne la influența pe care o are în general familia asupra personalității copilului îi vom ajuta să înțeleagă că ceea ce cred ei ca părinți, despre „viață” și „împlinirea în viață” va determina felul în care își vor educa copilul contribuind astfel la formarea concepției fundamentale a copilului despre el însuși.

Scopul educației și informației preventive are în vedere realizarea unei bune relații între părinți și copii, prevenirea unor greșeli de educație și a consecințelor manifestate în comportamentul copiilor, însușirea de către părinți a abilităților de bază prin care pot influența comportamentul copilului, evidențierea unor procedee eficiente de educație constând în atenție pozitivă din partea părinților, mai multe aprecieri pozitive, recompense, restricționarea pedepselor fizice.

După familie, grădinița constituie prima experiență de viață a copilului în societate, aici copilul ia cunoștință cu activități și obiecte, descoperă o mulțime de lucruri din jurul lui: culorile, formele geometrice, desenul și muzica, lumea viețuitoarelor, învață să danseze, să se joace, să comunice. Comunicarea este foarte importantă la această vârstă, un rol important avându-l și părinții care trebuie să vorbească cu copilul permanent, să răsfoiască / să citească cu acesta o carte cu imagini frumoase, chiar și să se joace împreună. Copilul preșcolar începe să-și definească treptat începutul personalității sale. În cadrul grupei el trăiește prima experiență a vieții în colectivitate, a vieții sociale, alta decât familia.

De la intrarea în grădiniță copilul realizează o adaptare la un anumit ritm, este vorba de încadrarea și respectarea unui anumit program, în urma căruia dobândesc deprinderi sociale: să împartă jucăriile cu alți copii; să-și aștepte rândul; să aibă răbdare; să aibă compasiune / empatie pentru cei din jur. Investită cu această nobilă și plină de răspundere sarcină, educatoarea grupei cunoaște specificul fiecărui stadiu de dezvoltare a copilului, disponibilitățile intelectuale, precum și particularitățile lui temperamentale și caracteriale, de aceea va ști întotdeauna cum să-l modeleze pe preșcolar.

Dezvoltarea psihică și fizică a copilului la această vârstă depinde în mare măsură și de cadrele didactice, dar și de părinți și de aceea e nevoie stringentă de un parteneriat educațional în favoarea creșterii adecvate a copiilor. „Copiii descoperă totul în nimic; oamenii nu găsesc nimic în toate.” Giacomo Leopardi

Pestalozzi afirmă că ”ceasul nașterii copilului” este ceasul începutului educației sale, ”familia este prima școală a omenirii”. Copiii se nasc cu o memorie strălucită, cu o inteligență deosebită, însă nu se nasc timizi, mincinoși, neascultători, obraznici, agasanți și leneși. Toate acestea sunt dobândite pe parcursul vieții, fiind determinate, în special, de influența pe care o au asupra lor părinții și mediul în care trăiesc. De aceea părintele trebuie să fie model în fața copilului și să nu facă în fața lui ceea ce nu vrea să facă și copilul mai târziu.

Familia educă cinstea, omenia, sinceritatea, demnitatea, hărnicia, spiritul adevărului și al dreptății. Grădinița completează educația copiilor primită în familie, astfel sarcinile educației se impart între cele două.

Bibliografie

- Laboratorpreșcolar, Mihaela Păiși, Liliana Ezechil, Ghidmetodologic, Editura V& I INTEGRAL, Bucuresti 2011
- Sinteze de pedagogia învățământului preșcolar, Ion Albușescu, Horațiu Catalano, Editura DPH, București, 2019
- Parteneriat în educație, Băran- Pescaru, A, Editura Aramis, București 2004
- Stan, Emil, Autoritateșieducație, Editura Polirom, Iași, 2018.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPIILOR CU ADHD

PROF. PSIHOPEDAGOGIE SPECIALĂ BUTĂ ANCA
CENTRUL ȘCOLAR PENTRU EDUCAȚIE INCLUZIVĂ BRAȘOV

Simptomatologia ADHD și manifestările acesteia subliniază importanța utilizării unor intervenții terapeutice complexe și variate. În acest sens Dindelegan (2011) enumera următoarele obiective care trebuie urmărite în intervenția terapeutică asupra copiilor cu ADHD:

- reducerea frecvenței comportamentelor disruptive
- îmbunătățirea relației cu părinții, frații, profesorii și prietenii
- îmbunătățire performanțelor școlare (volum de muncă, eficiența, finalitatea și acuratețea)
- creșterea stimei de sine
- creșterea independenței și a autonomiei personale
- ameliorarea siguranței în activitățile desfășurate în comunitate (cum ar fi traversarea străzii, mersul pe bicicletă, utilizarea mijloacelor de transport etc.)

Având în vedere aceste obiective și complexitatea lor, intervenția în cazul unui copil cu ADHD înseamnă implicarea părinților, a altor membri ai familiei, a prietenilor copilului, a cadrelor didactice de la clasă în care învață, a colegilor de clasă, cu alte cuvinte a cât mai multor persoane care se află în mediul copilului.

Literatura de specialitate recomandă ca terapii posibil eficiente în ADHD următoarele: *terapia farmacologică* (McGoey, Eckert & DuPaul, 2002), *terapia cognitiv-comportamentală* (Bloomquist, August & Ostrander, 1991), *terapia comportamentală* (Phelen, 2003; Drugaș & Drugaș, 2010), *intervenția terapeutică asupra părinților și familiei* (Teeter, 1996) și *intervenția la nivelul clasei și a școlii* (Barkley, 2007).

Terapia centrată pe familie

Scopul terapiei centrate pe familie este dezvoltarea abilităților părinților de a-și educa proprii copii, concretizată într-o mai bună adaptare la mediul familial și social (Rogers et al, 2009).

Părinții caracterizați de inconsistență în relația cu copiii, care au o slabă capacitate și/sau dorință de monitorizare a propriilor copii sau care adoptă strategii disciplinare punitive vor crește copii cu slabe abilități și competențe sociale (Fabiano, 2007). Mai mult decât atât, rezultatele educației oferite vor avea valență negativă, incluzând aici chiar consumul de alcool și a substanțelor de rosc, delicvență sau eșec școlar (Power et al., 2012). Autorii subliniau că inconsistența părinților în ceea ce privește menținerea disciplinei poate duce la dezvoltarea unui stil de parenting deficitar și ineficient, care în timp face dificilă corectarea erorilor de abordare a comportamentelor negative. Cu atât mai mult, în cazul copiilor care prezintă diverse dizabilități sau tulburări, dezvoltarea abilităților parentale reprezintă un obiectiv extrem de important în intervențiile terapeutice.

Părinții copiilor cu ADHD sunt adesea îngrijorați de dificultățile întâmpinate de copiii lor în mediul școlar. Rogers et al. (2009) susținea că părinții copiilor cu ADHD au un nivel scăzut al autoeficacității în rezolvarea de probleme educaționale și comportamentale cu care se confruntă aceștia. După Power et al. (2012), părinții pot să își susțină copiii în obținerea performanței școlare prin cel puțin două modalități:

- dezvoltarea unei legături strânse cu copilul și antrenarea capacității de autocontrol a acestuia;
- implicarea directă a familiei în educația copilului. Implicarea familiei poate fi interpretată ca o formă de angajament în realizarea activităților educaționale, fie în mediul de acasă, fie în mediul școlar.

Training-ul comportamental al părinților este eficient în cazul familiilor cu copii cu ADHD (Fabiano, 2007). Autorul prezintă aceste programe de training pentru părinți ca fiind importante în învățarea metodelor eficiente de modificare a antecedentelor (de exemplu regulie anterior stabilite, comenzile verbale ale părinților etc.) și a consecințelor pentru anumite comportamente țintă. Odată ce părinții implementează strategii de disciplină în mediul de acasă, finalitatea dorită este diminuarea comportamentelor problematice și dezvoltarea comportamentelor adaptative.

Este important ca relația părinți- profesori să fie caracterizată de cooperare și respect reciproc, deoarece relația creează de fact contextual în care problemele educaționale ale elevilor cu ADHD vor fi soluționate.

Power et al. (2012) propunea un program prin care părinții să învețe să se implice în activitatea copiilor cu ADHD, intitulat *Family – School- Success- FSS* (Reușita famili- școală). Eficiența FSS era susținută de consultațiile oferite părinților cu privire la modelarea comportamentală a copiilor, dar și de intervențiile sistematice de acasă în care părinții aveau rolul de a se implica în activitatea educațională. În plus, programul a presupus și utilizarea unor fișe care descriau activitatea zilnică a copiilor, compilate atât de profesori, cât și de părinți.

Consultațiile realizate împreună de părinți și profesori aveau ca scop structurarea unui demers de rezolvarea problemelor și situațiilor de risc, plecând de la terapia comportamentală. Identificarea factorilor cauzali ai comportamentului copiilor cu ADHD în context școlar ajută atât părinții, cât și profesorii să își stabilească așteptări realiste cu privire la ce poate elevul, cât poate și în ce condiții se manifestă la cel mai înalt grad de funcționalitate. Astfel părinții pot cunoaște cu adevărat particularitățile copilului, pentru că de altfel adesea maximizează sau dimpotrivă, minimizează potențialul real al propriului copil.

Scopul principal al intervențiilor sistematice de acasă conduse de părinți este de a stabili perioada de timp optimă în care copilul poate să își îndeplinească sarcina de lucru. Rezultatele sunt promițătoare, deoarece fixează așteptările și scopuri realiste, performanța poate fi evaluată cu cele propuse, iar în același timp se poate stabili un sistem de recompense care să funcționeze.

Concluziile studiilor, care evaluează eficiența unor programe de training maim ult sai mai puțin similare cu cel descries, afirmă că ele sunt eficiente, dar că aderența participanților este scăzută (părinții sau cadrele didactice renunță destul de repede la implementarea intervenției) (Fabiano 2007).

Similar, Barkley (2002) afirma că familiile participante la programele de training comportamental nu reușesc să urmeze până la final aceste programe sau le întrerup premature.

Observând aceste probleme de aderență la programele de training, atenția cercetătorilor s-a îndreptat spre descoperirea unor modalități eficiente de a crește gradul de implicare a participanților (mai ales al părinților). Dintre obiectivele urmărite, Fabiano (2007) amintea dezvoltarea promptitudinii ca trăsătură a părinților sau identificarea problemelor personale cu care se confruntau participanții (de exemplu, depresia mamei).

Același autor trecea în revistă un număr mare de cercetări care investigau implicarea părinților în programe de training comportamental și concluziona ca 87% din studiile analizate nu includea informații despre rezultatele obținute de tații copiilor cu ADHD, ci se concentrău doar asupra rezultatelor obținute de mame. Fabiano sublinia că mamele copiilor cu ADHD sunt mai stresate, având o frecvență mai crescută a raporturilor negative în relația părinte-copil. Dificultăți apăreau însă și în relația tata- copil cu ADHD, tații având în plus dificultăți de relaționare și cu mama (soția).

Resurse/ repere bibliografice:

- Dindelegan, M.C. (2011) Tulburările psihice ale copilului în raport cu influențele familiale. În E. Bonchiș (coord) *Familia și rolul ei în educarea copilului* (pp. 207-250). Ed. Polorom
- Drugaș, I., Drugaș, M. (2014) *Educație și intervenți în ADHD* (pp.46-48), Ed. Primus
- Fabiano, G. A. (2007) *Jurnal of Family Psychology*, 21 (4) 683-693.
<http://dx.doi.org/10.1037/0893-3200.21.4.683>
- Power, T.J., Mautone, J. A., Soffer, S.L., Clarke, A. T., Marshall, S. A., Sharaman, J., Blum, N. J. et al. (2012). *Jurnal of Consulting and Clinical Psychology*, 80(4), 611-623
<http://dx.doi.org/10.1037/a0028188>
- Rogers, M. A., Wiener, J., Marton, I., & Tannok, R. (2009) *Jurnal of School Psychology*, 39, 361-385.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ÎN GRĂDINIȚĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR BUTAȘ DENISA CĂLINA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 1 SÂNTANDREI, JUDEȚ BIHOR

„Viața de familie este prima școală a emoțiilor. În acest creuzet intim învățăm să recunoaștem emoțiile proprii, cât și reacțiile celorlalți la emoțiile noastre, cum să gândim aceste emoții și cum să le alegem reacțiile; cum să citim și să ne exprimăm speranțele și temerile. Această școală emoțională nu înseamnă doar ceea ce le spun părinții copiilor lor sau ceea ce fac pentru ei; ea presupune, de asemenea, modelele oferite de părinți în ceea ce privește felul de a-și trata propriile emoții și pe cele care apar în relație soț-soție.”

(D. Goleman, Prefață la lucrarea *Inteligența emoțională în educația copiilor*, Elias, M., Tobias, S., Friedlander, B., 2002, p. 3)

Familia a avut și are un rol important în viața copilului, o importanță fundamentală fiind acordată relației mamă-copil. În viața fiecărui copil, *familia* reprezintă primul mediu de socializare caracterizat prin securitate afectivă, susținere, sprijin, cooperare, viață comună, aspirații și interese comune. În literatura de specialitate sunt analizate și clarificate o serie de concepte sociopsihopedagogice considerate de referință în înțelegerea dinamicii și evoluției familiei: solidaritatea între generații, armonia intrafamilială, comunicarea între membrii familiei, negocierea în cadrul familiei, calitatea raporturilor și relațiilor parentale, etc.

Grădinița este primul mediul social și educațional de tip organizat în care copilul pătrunde, exceptând cazurile când unii dintre aceștia merg la creșă, unde preșcolarul primește atenție, unde îi sunt satisfăcute nevoile fundamentale, primește sprijin și înțelegere, cu alte cuvinte, este momentul în care începe procesul de formare și dezvoltare a acestuia.

Intrarea în grădiniță determină o nouă extindere a câmpului interacțiunilor sociale. Cu toate că familia are în continuare o influență dominantă, copilul este confruntat cu un alt mediu, structurat total diferit, deoarece acesta descoperă alt raport al relațiilor cu adultul din grădiniță, diferit de cel stabilit cu adultul din familie.

Legătura dintre familie și grădiniță trebuie să fie una strânsă. Familia este cea care poate furniza educatoarelor informații despre copil încă din momentul nașterii acestuia, iar educatoarele pot oferi familiei informații despre comportamentul copilului în momentele în care acesta este la grădiniță, în absența mamei sau a tatălui. Comunicarea dintre cele două medii sociale – familie și grădiniță – trebuie să fie una favorabilă; beneficiarul principal fiind preșcolarul.

ROLURILE PROFESORULUI IN MANAGEMENTUL CLASEI DE ELEVI

**BUTCARU ANA-MARIA, ENGLISH TEACHER
LICEUL TEHNOLOGIC BÂLTENI, JUD. GORJ
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 PEȘTEANA-JIU**

Abstract: In this work there are presented some discipline problems encountered by the teacher during the didactic activity and it is also presented the way in which the learning process is influenced by the inappropriate behaviour of the students. In order to avoid these there were also presented the five roles of the teacher in class management (controller and facilitator, organiser, prompter, participant and tutor) and the use of three types of student groupings in organising a class (lockstep, pair work and group work). For those who want to follow a didactic career there are given some advice in order to obtain optimal results in working with students.

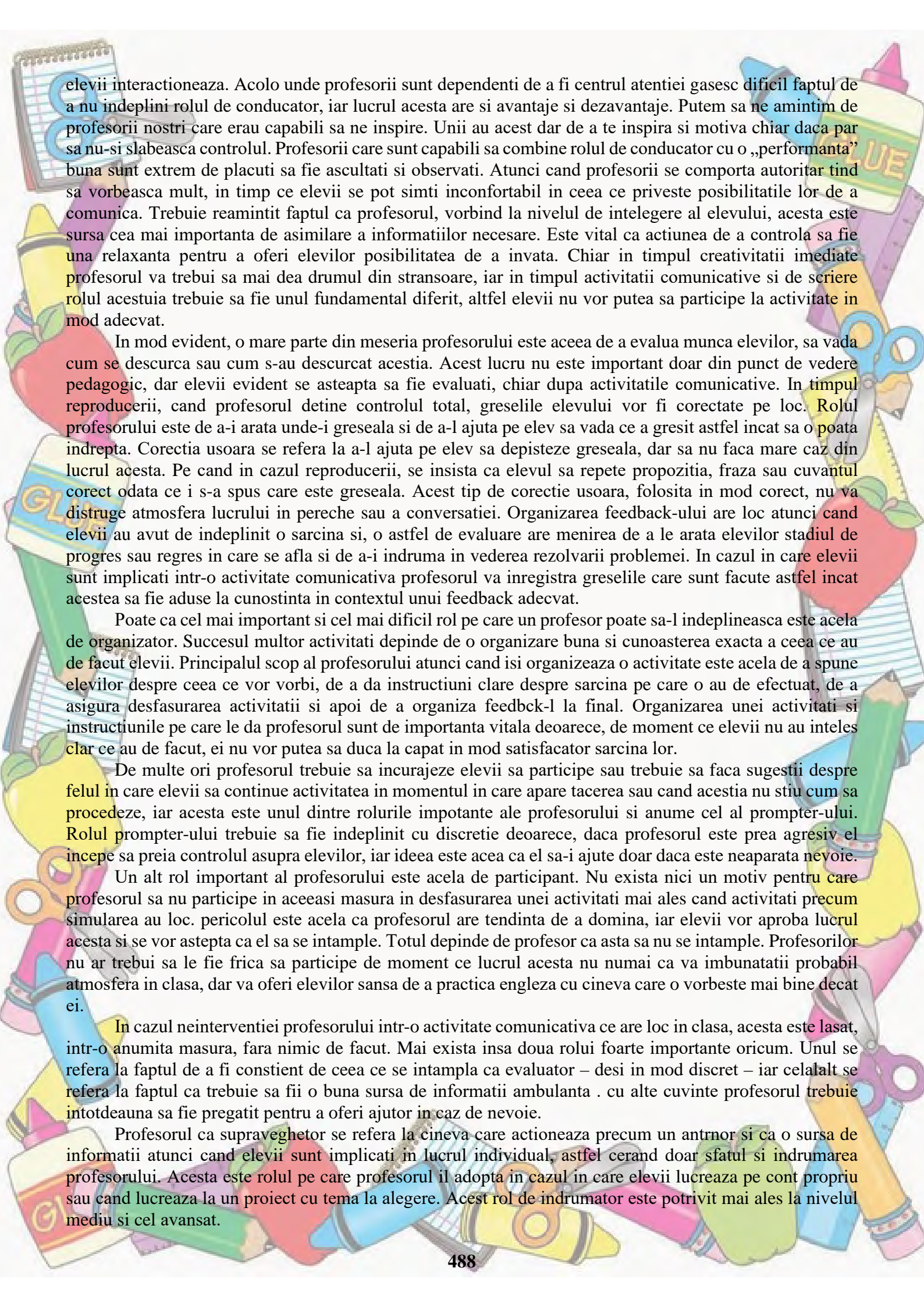
Mergand la o noua scoala unde intalnesti nu numai elevi noi, dar si personal nou este un lucru care te sperie. Tu vei dori sa faci o impresie buna in fata tuturor. Asta inseamna ca va trebui sa le demonstrezi atat copiilor cat si personalului ca sti ce faci, si anume, ca sti sa conduci o clasa de elevi. Astfel ca, problema consta in gasirea tehnicilor si abilitatilor de care ai nevoie pentru a tine clasa de elevi sub control.

Disciplina in clasa de elevi este o chestiune importanta atat pentru elevi cat si pentru profesori. Comportamentul neadecvat poate fi clasificat in doua categorii. Prima categorie cuprinde acel comportament care intrerupe procesul de invatare, iar cea de-a doua categorie cuprinde comportamentele care cauzeaza intreruperi in timpul lectiilor. Ambele categorii cauzeaza probleme profesorilor si elevilor, dar clasificandu-le poate ajuta profesorul sa afle motivul pentru care elevul se comporta astfel. Desfasurand un program de disciplina in cadrul clasei de elevi a dovedit faptul ca ajuta la obtinerea unui climat pozitiv pentru invatare. Atunci cand pui in aplicare un program de disciplina este recomandat sa incluzi urmatoarele trei componente: reducerea posibilitatii de aparitie a unui comportament neadecvat, sustinerea unui comportament adecvat pentru reducerea celui neadecvat. De asemenea am invatat ca regulile clasei, rutina clasei, aranjarea corecta a elevilor si lectiile bine planificate ajuta la reducerea comportamentului neadecvat. Exista o varietate de moduri si motive pentru care elevii se comporta astfel in clasa. Dintre felurile de comportament ale elevilor mentionam accesele de furie, tipatul, autoranirea, agresivitate catre ceilalti, distrugerea de bunuri si nerespectarea instructiunilor. Dintre cauzele care determina comportamentul neadecvat mentionam problemele familiale, nevoia de atentie si dezabilitati mentale. Acestea sunt lucrurile de care trebuie sa tin cont ca profesor si cu care ma voi intalni zilnic deoarece fiecare elev este diferit. Ca profesor trebuie sa tin jurnale, sa vorbesc cu parintii si consilierii. Trebuie sa fac tot ce imi sta in putinta pentru a ajuta copilul si a mentine controlul in clasa.

In cele ce urmeaza voi prezenta diferite aspecte ce tin de managementul clasei de elevi, incluzand rolurile profesorului, modul de organizare a elevilor in timpul lectiei si comportamentul neadecvat al acestora. Abilitatile de organizare a clasei sunt importante din moment ce asigura succesul profesorului si a activitatilor ce trebuie desfasurate. Cele mai eficiente activitati pot fi aproape de nici un folos daca profesorul nu le organizeaza in mod corect, iar comportamentul neadecvat poate distruge cele mai bune clase daca nu este tinut sub control. Profesorii care nu folosesc diferite tipuri de organizare a elevilor pot sa piarda oportunitati valoroase de a crea o atmosfera cooperanta in clasa si de a maximiza practica elevului.

Modul in care profesorul se comporta in diferitele tipuri de activitati se va schimba potrivit naturii activitatii. J. Harmer considera ca cea mai importanta distinctie trebuie sa fie facuta intre rolurile de conducator autoritar si acela permisiv ale profesorului, din moment ce aceste doua concepte reprezinta finalitati opuse ale unui climat de control sau libertate. Cel autoritar sta in fata clasei precum un dictator care controleaza totul; cel permisiv mentine stafeta jos pentru a face posibila descoperirea proprie a elevului.

Profesorii autoritari controleaza nu numai ceea ce fac elevii, dar si cand acestia vorbesc si cum vorbesc. Profesorul autoritar este strans legat de imaginea pe care acestia o formeaza despre ei. Unii din ei par sa fie conducatori din nastere, pe cand altii nu sunt prea vorbareti si se simt mai fericiti atunci cand

elevii interacționează. Acolo unde profesorii sunt dependenți de a fi centrul atenției găsesc dificil faptul de a nu îndeplini rolul de conducător, iar lucrul acesta are și avantaje și dezavantaje. Putem să ne amintim de profesorii noștri care erau capabili să ne inspire. Unii au acest dar de a te inspira și motiva chiar dacă par să nu-și slăbească controlul. Profesorii care sunt capabili să combine rolul de conducător cu o „performanță” bună sunt extrem de plăcuți să fie ascultați și observați. Atunci când profesorii se comportă autoritar tind să vorbească mult, în timp ce elevii se pot simți inconfortabil în ceea ce privește posibilitățile lor de a comunica. Trebuie reamintit faptul că profesorul, vorbind la nivelul de înțelegere al elevului, acesta este sursa cea mai importantă de asimilare a informațiilor necesare. Este vital ca acțiunea de a controla să fie una relaxantă pentru a oferi elevilor posibilitatea de a învăța. Chiar în timpul creativității imediate profesorul va trebui să meargă din strânsor, iar în timpul activității comunicative și de scriere rolul acestuia trebuie să fie unul fundamental diferit, altfel elevii nu vor putea să participe la activitate în mod adecvat.

În mod evident, o mare parte din meseria profesorului este aceea de a evalua munca elevilor, să vadă cum se descurcă sau cum s-au descurcat aceștia. Acest lucru nu este important doar din punct de vedere pedagogic, dar elevii evident se așteaptă să fie evaluați, chiar după activitățile comunicative. În timpul reproducerii, când profesorul deține controlul total, greșelile elevului vor fi corectate pe loc. Rolul profesorului este de a-i arăta unde-i greșeala și de a-l ajuta pe elev să vadă ce a greșit astfel încât să o poată îndrepta. Corecția ușoară se referă la a-l ajuta pe elev să depisteze greșeala, dar să nu facă mare caz din lucrul acesta. Pe când în cazul reproducerii, se insistă ca elevul să repete propoziția, fraza sau cuvântul corect odată ce i s-a spus care este greșeala. Acest tip de corecție ușoară, folosită în mod corect, nu va distruge atmosfera lucrului în pereche sau a conversației. Organizarea feedback-ului are loc atunci când elevii au avut de îndeplinit o sarcină și, o astfel de evaluare are menirea de a le arăta elevilor stadiul de progres sau regres în care se află și de a-i îndruma în vederea rezolvării problemei. În cazul în care elevii sunt implicați într-o activitate comunicativă profesorul va înregistra greșelile care sunt făcute astfel încât acestea să fie aduse la cunoștință în contextul unui feedback adecvat.

Poate că cel mai important și cel mai dificil rol pe care un profesor poate să-l îndeplinească este acela de organizator. Succesul multor activități depinde de o organizare bună și cunoașterea exactă a ceea ce au de făcut elevii. Principalul scop al profesorului atunci când își organizează o activitate este acela de a spune elevilor despre ceea ce vor vorbi, de a da instrucțiuni clare despre sarcina pe care o au de efectuat, de a asigura desfășurarea activității și apoi de a organiza feedback-ul la final. Organizarea unei activități și instrucțiunile pe care le da profesorul sunt de importanță vitală deoarece, de moment ce elevii nu au înțeles clar ce au de făcut, ei nu vor putea să ducă la capăt în mod satisfăcător sarcina lor.

De multe ori profesorul trebuie să încurajeze elevii să participe sau trebuie să facă sugestii despre felul în care elevii să continue activitatea în momentul în care apare tăcerea sau când aceștia nu știu cum să procedeze, iar acesta este unul dintre rolurile impotente ale profesorului și anume cel al prompter-ului. Rolul prompter-ului trebuie să fie îndeplinit cu discreție deoarece, dacă profesorul este prea agresiv el începe să preia controlul asupra elevilor, iar ideea este aceea că el să-i ajute doar dacă este neapărată nevoie.

Un alt rol important al profesorului este acela de participant. Nu există nici un motiv pentru care profesorul să nu participe în aceeași măsură în desfășurarea unei activități mai ales când activități precum simularea au loc. pericolul este acela că profesorul are tendința de a domina, iar elevii vor aproba lucrul acesta și se vor aștepta ca el să se întâmple. Totul depinde de profesor ca asta să nu se întâmple. Profesorilor nu ar trebui să le fie frică să participe de moment ce lucrul acesta nu numai că va îmbunătăți probabil atmosfera în clasă, dar va oferi elevilor șansa de a practica engleza cu cineva care o vorbește mai bine decât ei.

În cazul neinterventiei profesorului într-o activitate comunicativă ce are loc în clasă, acesta este lăsat, într-o anumită măsură, fără nimic de făcut. Mai există însă două roluri foarte importante oricum. Unul se referă la faptul de a fi conștient de ceea ce se întâmplă ca evaluator – deși în mod discret – iar celălalt se referă la faptul că trebuie să fii o bună sursă de informații ambulante. Cu alte cuvinte profesorul trebuie întotdeauna să fie pregătit pentru a oferi ajutor în caz de nevoie.

Profesorul ca supraveghetor se referă la cineva care acționează precum un antrenor și ca o sursă de informații atunci când elevii sunt implicați în lucrul individual, astfel cerând doar sfatul și îndrumarea profesorului. Acesta este rolul pe care profesorul îl adoptă în cazul în care elevii lucrează pe cont propriu sau când lucrează la un proiect cu tema la alegere. Acest rol de îndrumător este potrivit mai ales la nivelul mediu și cel avansat.

Ca profesor tu vei dori sa-ti dezvolti propriile abilitati in vederea atingerii unor rezultate mai bune in procesul de predare-invatare. Dar profesorii pot evolua atat pe cont propriu cat si cu ajutorul colegilor. Cea mai buna cale pentru a realiza acest lucru este prin investigarea a ceea ce se intampla, observand ce merge sau nu merge bine in clasa, aplicand noi tehnici si activitati si evaluand cunostintele elevilor. Profesorii care cauta sa-si imbunatateasca cunostintele despre ce inseamna invatarea si despre ce functioneaza bine vor gasi activitatea de predare a englezei una foarte compensatorie.

In organizarea unei clase de elevi profesorul foloseste diferite forme de grupare a acestora dintre care mentionam:

- **Lucrul individual (lockstep)** este forma de organizare in care toti elevii lucreaza cu profesorul si in care toti sunt implicati in aceeasi activitate, au acelasi ritm de lucru. Aceasta este metoda traditionala de predare si este foarte potrivita pentru stadiul reproductiei. Avantajele acesteia sunt: elevii sunt concentrati, profesorul este sigur ca toti aud ceea ce li se spune, iar profesorul constituie un model bun in ceea ce priveste pronuntia corecta a limbii engleze si de folosire a acesteia. Dezavantajele sunt ca studentii au putine sanse de a o exersa, iar procesul de invatare se desfasoara adesea cu o viteza gresita: profesorul este prea lent pt elevii buni si prea rapid pentru cei care nu sunt asa de buni. Acest tip de organizare nu este potrivit pentru activitatea de comunicare.

- **Lucrul in pereche** este forma de organizare in care elevii lucreaza in perechi in acelasi timp. Avantajele sunt: permite tuturor elevilor sa foloseasca limba in acelasi timp si ii incurajeaza sa coopereze. Dezavantajele sunt ca elevii pot reveni la limba materna, pot face greseli care raman necorectate si indisciplina. Rolurile profesorului in astfel de organizare sunt acelea de evaluator, prompter si sursa de informatii.

- **Lucrul pe grupe** este forma de organizare in care toti elevii lucreaza grupati in acelasi timp; numarul ideal de elevi este patru, dar poate sa varieze intre trei si sase membrii. In cazul unei dezbatere va trebui sa alegi un numar diferit de oarece ei trebuie sa scrie. Avantajele folosirii acestui tip de organizare sunt: oferirea posibilitatii de comunicare intre elevi in limba engleza, este mai dinamica decat munca pe perechi, mai multi elevi sunt implicati si este o posibilitate mai mare de discutie, de asemenea este mai relaxanta. Dezavantajele sunt: revenirea la limba materna incorectitudinea si indisciplina.

Probleme ce tin de disciplina

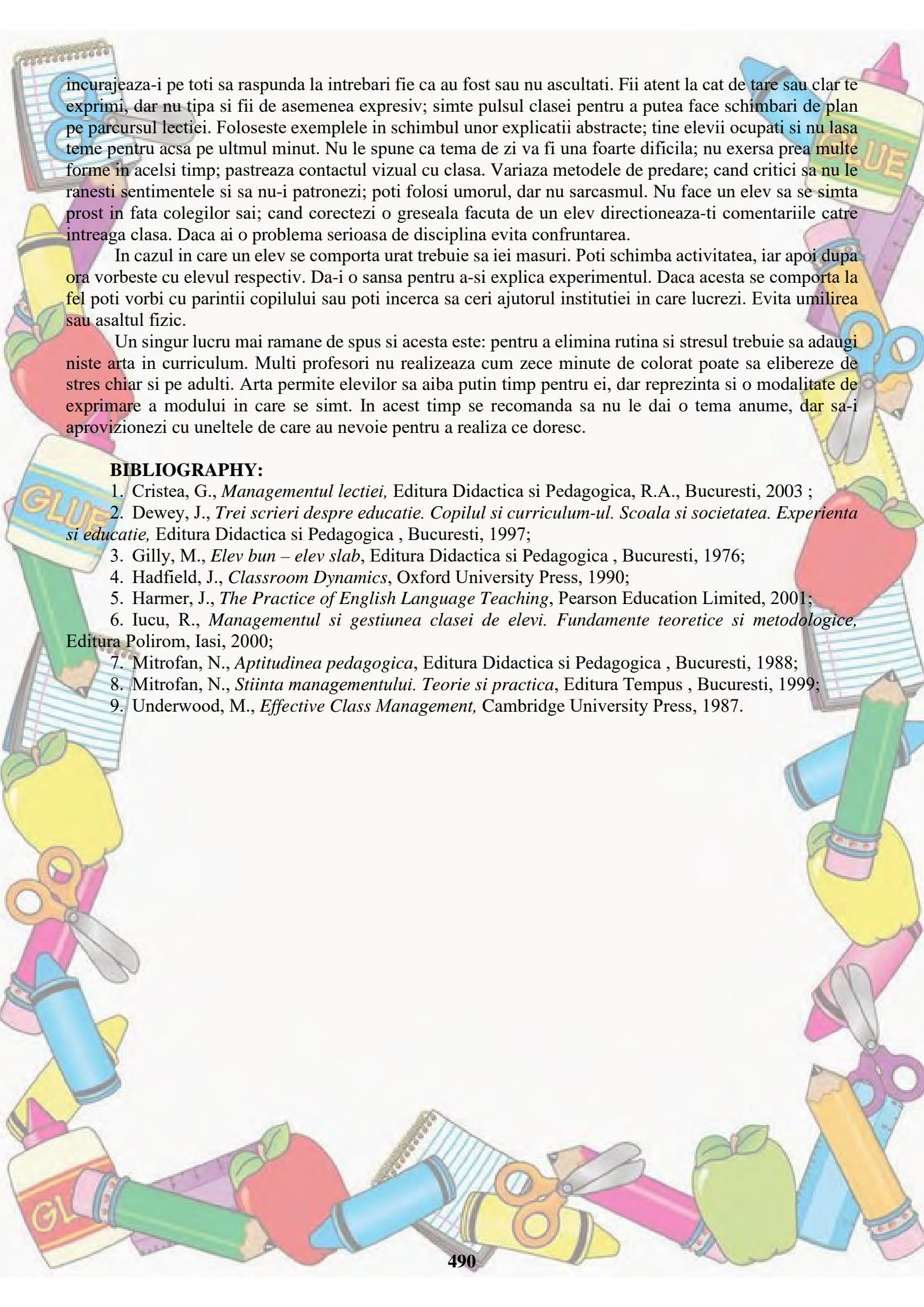
Trebuie sa fii constient de faptul ca in clasa o buna disciplina nu este sinonima cu tacerea absoluta deoarece foarte des elevii trebuie sa fie activ implicati in folosirea limbii.

Exista activitati in timpul carora trebuie sa fie liniste si exista activitati precum lucrul in echipa, lucrul pe grupe in care elevii trebuie sa vorbeasca, iar ceea ce trebuie sa faca profesorul in acest ultim caz este sa se asigure ca nivelul zgomotului nu este prea ridicat astfel incat sa deranjeze celelalte clase.

Exista doua principii: disciplina buna rezulta dintr-un mod de predare bun, iar buna disciplina incepe cu planuri de lectie foarte bine puse la punct. Profesorul poate sa simpatizeze, sa empatizeze elevii dar intotdeauna din pozitia sa de profesor. Depasind limita pentru a deveni din nou elev distruge imaginea sa de profesor si neutralizeaza potentialul sau. Primele cateva saptamani din anul scolar sunt in mod special importante in stabilirea atmosferei dorite in clasa. Profesorul trebuie sa elimine toate posibilele probleme de disciplina inainte ca acestea sa devina obisnuite. El se relaxa mai tarziu in timpul anului daca asa doreste, dar este cu mult mai dificil sa-ti resatabilesti autoritatea daca ai pierdut-o.

In timpul primelor doua lectii elevii cantaresc profesorul dupa care incearca sa testeze cat de departe pot merge si din cauza aceasta comportamentul profesorului in aceasta perioada este crucial. Trebuie sa stabilesti un cod de reguli si sa fii consecvent in aplicarea lor. Daca ceva se intampla, trebuie sa actionezi rapid si pentru a face lucrul acesta ai nevoie sa sti numele elevilor si sa depistezi potentialele dificultati mai inainte. Trebuie sa le dai impresia elevilor ca sti ceea ce se petrece. Observa comportamentul elevului dar adreseaza-te lui atunci cand faci altceva pentru a-i da impresia ca tu sti totul. Comporta-te de parca ai fi singura pe tot si trebuie sa ai in vedere si comportamentul tau non-verbal. Trebuie sa stai intr-un loc de unde sa fii vazut si auzit de toti si poti arata mai multa autoritate plimbandu-te printre randuri. Atunci cand explici sau dictezi trebuie sa stai nemiscat; daca vei continua sa te plimbi atentia elevilor va devia de la ceea ce spui sau faci.

Capteaza atentia tuturor inainte de a te apuca sa le explici ceva, iar planul si mijloacele didactice sa fie pregatite. Daca vei dori sa folosesti echipament audio-vizual asigura-te ca sti sa-l folosesti. Trebuie sa fii capabila sa supraveghezi toti elevii tot timpul. Vorbeste cu toti elevii care incep sa-si piarda interesul;

incurajeaza-i pe toti sa raspunda la intrebari fie ca au fost sau nu ascultati. Fii atent la cat de tare sau clar te exprimi, dar nu tipa si fii de asemenea expresiv; simte pulsul clasei pentru a putea face schimbări de plan pe parcursul lectiei. Foloseste exemplele in schimbul unor explicatii abstracte; tine elevii ocupati si nu lasa teme pentru acsa pe ultimul minut. Nu le spune ca tema de zi va fi una foarte dificila; nu exersa prea multe forme in același timp; pastreaza contactul vizual cu clasa. Variaza metodele de predare; cand critici sa nu le ranesti sentimentele si sa nu-i patronezi; poti folosi umorul, dar nu sarcasmul. Nu face un elev sa se simta prost in fata colegilor sai; cand corectezi o greseala facuta de un elev directioneaza-ti comentariile catre intreaga clasa. Daca ai o problema serioasa de disciplina evita confruntarea.

In cazul in care un elev se comporta urat trebuie sa iei masuri. Poti schimba activitatea, iar apoi dupa ora vorbeste cu elevul respectiv. Da-i o sansa pentru a-si explica experimentul. Daca acesta se comporta la fel poti vorbi cu parintii copilului sau poti incerca sa ceri ajutorul institutiei in care lucrezi. Evita umilirea sau asaltul fizic.

Un singur lucru mai ramane de spus si acesta este: pentru a elimina rutina si stresul trebuie sa adaugi niste arta in curriculum. Multi profesori nu realizeaza cum zece minute de colorat poate sa elibereze de stres chiar si pe adulti. Artă permite elevilor sa aiba putin timp pentru ei, dar reprezinta si o modalitate de exprimare a modului in care se simt. In acest timp se recomanda sa nu le dai o tema anume, dar sa-i aprovizionezi cu uneltele de care au nevoie pentru a realiza ce doresc.

BIBLIOGRAPHY:

1. Cristea, G., *Managementul lectiei*, Editura Didactica si Pedagogica, R.A., Bucuresti, 2003 ;
2. Dewey, J., *Trei scrieri despre educatie. Copilul si curriculum-ul. Scoala si societatea. Experienta si educatie*, Editura Didactica si Pedagogica , Bucuresti, 1997;
3. Gilly, M., *Elev bun – elev slab*, Editura Didactica si Pedagogica , Bucuresti, 1976;
4. Hadfield, J., *Classroom Dynamics*, Oxford University Press, 1990;
5. Harmer, J., *The Practice of English Language Teaching*, Pearson Education Limited, 2001;
6. Iucu, R., *Managementul si gestiunea clasei de elevi. Fundamente teoretice si metodologice*, Editura Polirom, Iasi, 2000;
7. Mitrofan, N., *Aptitudinea pedagogica*, Editura Didactica si Pedagogica , Bucuresti, 1988;
8. Mitrofan, N., *Stiinta managementului. Teorie si practica*, Editura Tempus , Bucuresti, 1999;
9. Underwood, M., *Effective Class Management*, Cambridge University Press, 1987.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. BUTNARIU VASILICA

LICEUL TEHNOLOGIC "ARHIMANDRIT CHIRIAC NICOLAU VÂNĂTORI" NEAMȚ

"Copilăria este o stare fără vârstă, ea ține de infinit, este singura felie ce topește intregul univers înconjurător." (Petre Sălcudeanu)

Atunci când vorbim de relația părinte-copil ne gândim la acea relație care începe să se construiască încă din primele zile de viață ale copilului și care se bazează pe următoarele aspecte: răbdare, dăruie, înțelegere, atenție, dragoste, comunicare.

„Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă, și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central în asigurarea condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei, și care stau la baza structurării personalității individului” (E. Vrăsmaș, 2008, p. 13).

Părinților le revine rolul esențial în creșterea copiilor, asigurându-le acestora nu numai existența materială, cât și un climat familial afectiv și moral. Sunt situații în care familia consideră că este suficient să se ocupe doar de satisfacerea nevoilor primare (hrană, îmbrăcăminte, locuință, cheltuieli zilnice etc.), ignorându-se importanța unei comunicări afective, nestimulându-se importanța sentimentului de apartenență. De asemenea, un rol important pe care îl dețin părinții este cel cu privire la disciplinarea copiilor. Rolul părintelui este să-l încurajeze pe copil să persevereze în acest proces de învățare a unor comportamente specifice vârstei și a asumării responsabilităților.(A. Baci et all, 2006).

Copiii au nevoie să fie ascultați de către părinți. Aceștia au nevoie de atenție, afecțiune, aprobare, ghidare și disciplină, cu toate acestea nu există o garanție că dacă petreci o anumită parte din timp cu copilul tău, vei avea o relație foarte bună cu acesta. Copiii au nevoie de atenție, dar trebuie să existe niște limite. Aceștia nu vor înțelege niciodată drepturile parentale, dacă cei mari nu le specifică limitele. Părinții se tem că nu oferă copiilor tot ceea ce au nevoie, pentru că aceștia par să dorească mai mult de fiecare dată. De aceea au nevoie de limite, iar nu ar trebui să se simtă vinovați atunci când stabilesc reguli rezonabile.

„Majoritatea părinților privesc întreaga problemă a disciplinei în creșterea copilului ca pe o întrebare de a fi stricți sau de a fi indulgenți, duri sau blânzi, autoritari sau permisivi...ei privesc relația cu copiii lor ca pe o luptă pentru putere, un concurs al voințelor , o luptă pentru a vedea cine câștigă- un război. Părinții din ziua de azi și copiii lor sunt la propriu în război, fiecare gândind în termenii cuiva care câștigă și cuiva care pierde” (Th. Gordon, 2008, p.132).

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, cu toții credem că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Părinții sunt primii profesori ai copilului, ei începând educarea lui în mediul familial. Aceștia reprezintă punctul de sprijin din viața copilului, cel mai important ajutor pe care îl poate primi un copil provinind din familie.

Părinții sunt primii cu care copilul interacționează din prima zi a vieții. Familia este modelul pe care copilul îl imită, modul de viață al familiei fiind principalul reper în viața acestuia.

BIBLIOGRAFIE

1. Baci, A., Cazan, C.M., Chendea, C., Cobzariu, C., Ioachim, M., Mihalcea, T., Oneț, C., (2006). *Educația părinților*. București: Editura MarcLink.
2. Gordon, Th. (2008). *Manualul părinților eficiente*. București: Editura TITRONIC.
3. Sălăvăstru, D. (2006). *Psihologia educației*. Iași: Editura Polirom.
4. Vrăsmaș, E. (2008). *Intervenția socioeducațională ca sprijin pentru părinți*. București: Editura Aramis Print.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR, BUTNARU MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 29, „MIHAI VITEAZUL”, CONSTANȚA
JUDEȚUL CONSTANȚA

Prin populara sintagmă “*Cei șapte ani de-acasă*”, majoritatea dintre noi, identificăm și etichetăm comportamentul unei persoane într-un context anume, ca fiind o conduită tributară “educației” primite în familie în primii ani de viață.

Faptul că expresia se referă la primii 6-7 ani de viață (astăzi, surprinzător, după unii specialiști europeni, numărul acestora putându-se extinde chiar și până la 30), anii “de-acasă” petrecuți în sânul familiei parentale conferă individului, în general, aceleași atribute specifice: un anumit grad de unicitate, autonomie, un anumit nivel de politețe (parte componentă a sistemului etic și moral dobândit gradual), limbaj adaptat, care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională, care să-i dea posibilitatea de a-și controla elastic fricile și experiențele trăite.

Fiecare etapă din viața copilului, sau adolescentului, afectează dezvoltarea și comportamentul, influențând funcțiile psihice, procesele mentale ca inteligența, memoria, percepția, dar și experiențele înțelegere și subiective precum sentimentele, speranțele și motivarea, manifestate la nivel conștient sau inconștient. Diferiți factori influențează această dezvoltare, o parte dintre aceștia ținând de modul cum subiectul reacționează prin “mimetism” la dinamica mediului intern familial, iar o altă parte de interacțiunea cu mediul extrafamilial, care prin “contaminare” îl influențează direct, sau indirect. Este consacrat faptul că, exemplul personal din familie marchează într-o manieră structurală profundă toate etapele vieții copilului, și, în perspectivă, ale vieții adultului, altfel spus “...*diploma celor șapte ani de-acasă exprimă calificativul părinților*” (Valeria Mahok-“*Florile gândului în clepsidra timpului*”).

Potrivit majorității opiniilor exprimate în psihologia pediatrică, primul pas în dezvoltarea normală a copilului este satisfacerea nevoilor firești imediate. De obicei copilul plânge, aceasta fiind principala sa formă de reacție, sau de comunicare la apariția unor necesități imediate. Abilitățile mamei (părintelui) de a identifica și satisface corespunzător acele nevoi sunt neprețuite și constituie fundamentul unei dezvoltări sănătoase a copilului.

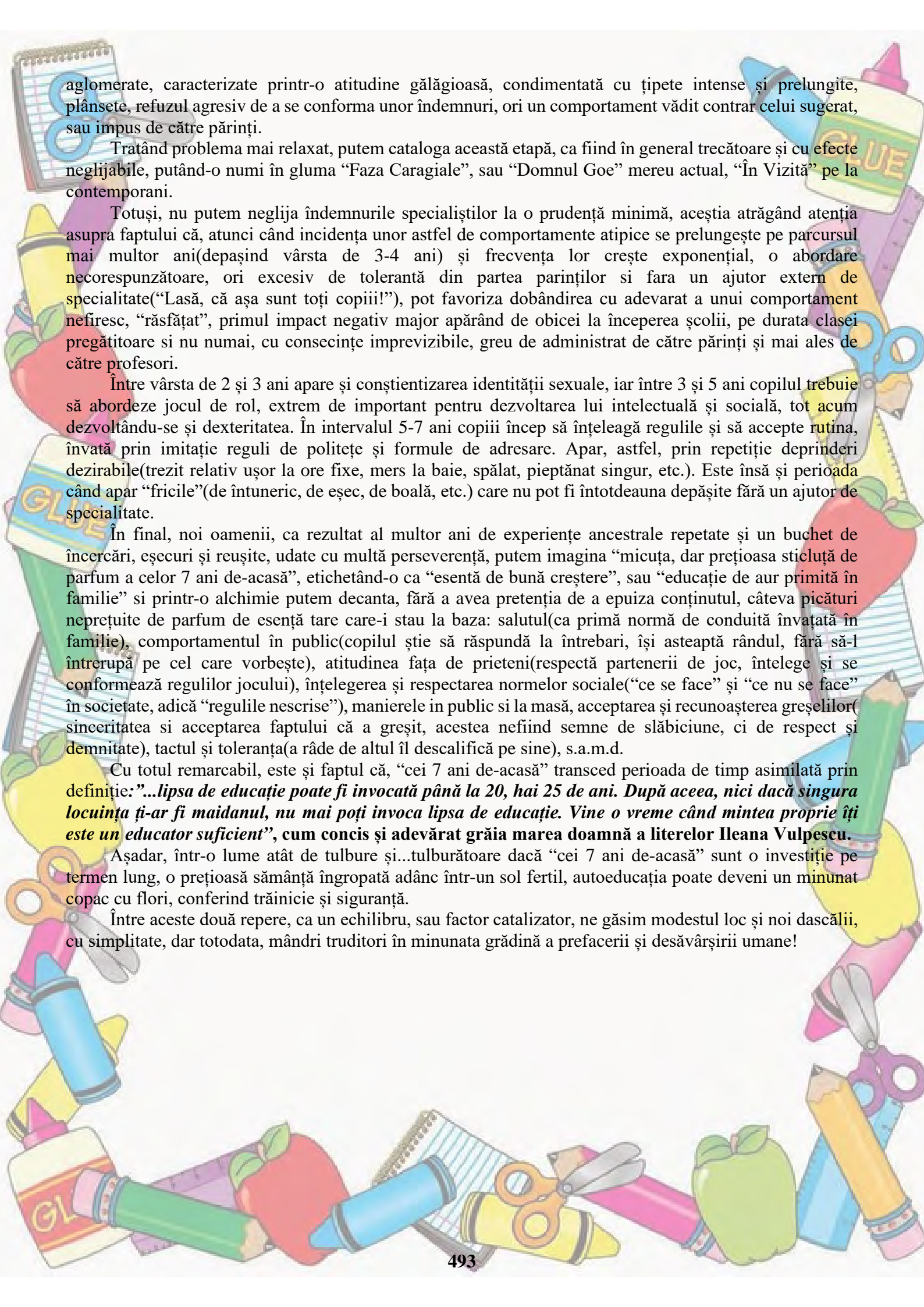
Specialiștii evidențiază faptul că dorința manifestată precoce, de a fi luat, sau ținut în brațe reprezintă o nevoie complexă, fundamentală a copilului și nu un moft, cum greșit uneori se interpretează, justificată în principal la nivel psiho-somatic, dar și prin nevoia ancestrală, instinctivă de protecție și o curiozitate, sau dorința naturală de explorare, specifică omului (neputându-se încă deplasa corespunzător, copilul își extinde aria statică, limitată, de explorare și prin motricitatea mamei).

În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, pe care părinții trebuie să o satisfacă configurând un mediu sigur pentru copil. Tot acum se dezvoltă limbajul, părinții trebuind să vorbească în permanență cu copilul, să-i citească, ori să-i spună povești, pentru că procesul de învățare se realizează și prin ascultarea sunetelor vocii și al imitației acestora.

Tentația, sau chiar obisnuința părinților de a mima uneori un comportament “copilăresc”, ludic în preajma celor mici, nu este nefirească, putând, din perspectiva dezvoltării limbajului, ajuta copiii să progreseze, dacă gesturile, sunetele, sau cuvintele se aleg, se adaptează și se folosesc într-un mod cât mai corect.

Este important, ca între vârsta de 1 și 3 ani, copilul să aibă în jurul lui diverși stimuli, în special jucării, reprezentări miniaturale, imagini și sunete. Deși părinții pot fi puși uneori în dificultate, copilul trebuie să fie încurajat să se joace, să experimenteze și să exploreze, dobândind astfel abilități esențiale, exersând totodată rezolvarea unor viitoare provocări și adaptarea cu succes la un mediu dinamic, nu întotdeauna întrutotul favorabil.

După vârsta de 1-2 ani, ca părinți, în urma nesatisfacerii imediate a unor dorințe “ad-hoc”, voluptorii, sau neesențiale, ne-am confruntat adeseori cu incidența unor așa numite “crize de personalitate” ale copiilor, care s-au manifestat atât acasă, dar, de cele mai multe ori, în mediul exterior, în magazine, parcuri, locuri

aglomerate, caracterizate printr-o atitudine gălăgioasă, condimentată cu țipete intense și prelungite, plânsete, refuzul agresiv de a se conforma unor îndemnuri, ori un comportament vădit contrar celui sugerat, sau impus de către părinți.

Tratând problema mai relaxat, putem cataloga această etapă, ca fiind în general trecătoare și cu efecte neglijabile, putând-o numi în gluma “Faza Caragiale”, sau “Domnul Goe” mereu actual, “În Vizită” pe la contemporani.

Totuși, nu putem neglija îndemnurile specialiștilor la o prudență minimă, aceștia atrăgând atenția asupra faptului că, atunci când incidența unor astfel de comportamente atipice se prelungește pe parcursul mai multor ani(depașind vârsta de 3-4 ani) și frecvența lor crește exponențial, o abordare necorespunzătoare, ori excesiv de tolerantă din partea părinților și fara un ajutor extern de specialitate(“Lasă, că așa sunt toți copiii!”), pot favoriza dobândirea cu adevărat a unui comportament nefiresc, “răsfățat”, primul impact negativ major apărând de obicei la începerea școlii, pe durata clasei pregătitoare și nu numai, cu consecințe imprevizibile, greu de administrat de către părinți și mai ales de către profesori.

Între vârsta de 2 și 3 ani apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială, tot acum dezvoltându-se și dexteritatea. În intervalul 5-7 ani copiii încep să înțeleagă regulile și să accepte rutina, învață prin imitație reguli de politețe și formule de adresare. Apar, astfel, prin repetiție deprinderi dezirabile(trezit relativ ușor la ore fixe, mers la baie, spălat, pieptănat singur, etc.). Este însă și perioada când apar “fricile”(de întuneric, de eșec, de boală, etc.) care nu pot fi întotdeauna depășite fără un ajutor de specialitate.

În final, noi oamenii, ca rezultat al multor ani de experiențe ancestrale repetate și un buchet de încercări, eșecuri și reușite, udate cu multă perseverență, putem imagina “micuța, dar prețioasa sticlucă de parfum a celor 7 ani de-acasă”, etichetând-o ca “esență de bună creștere”, sau “educație de aur primită în familie” și printr-o alchimie putem decanta, fără a avea pretenția de a epuiza conținutul, câteva picături neprețuite de parfum de esență tare care-i stau la baza: salutul(ca primă normă de conduită învățată în familie), comportamentul în public(copilul știe să răspundă la întrebări, își așteaptă rândul, fără să-l întrerupă pe cel care vorbește), atitudinea față de prieteni(respectă partenerii de joc, înțelege și se conformează regulilor jocului), înțelegerea și respectarea normelor sociale(“ce se face” și “ce nu se face” în societate, adică “regulile nescrise”), manierele în public și la masă, acceptarea și recunoașterea greșelilor(sinceritatea și acceptarea faptului că a greșit, acestea nefiind semne de slăbiciune, ci de respect și demnitate), tactul și toleranța(a râde de altul îl descalifică pe sine), s.a.m.d.

Cu totul remarcabil, este și faptul că, “cei 7 ani de-acasă” transcend perioada de timp asimilată prin definiție:”**...lipsa de educație poate fi invocată până la 20, hai 25 de ani. După aceea, nici dacă singura locuința ți-ar fi maidanul, nu mai poți invoca lipsa de educație. Vine o vreme când mintea proprie îți este un educator suficient**”, cum concis și adevărat grăia marea doamnă a literelor Ileana Vulpescu.

Așadar, într-o lume atât de tulbure și...tulburătoare dacă “cei 7 ani de-acasă” sunt o investiție pe termen lung, o prețioasă sămânță îngropată adânc într-un sol fertil, autoeducația poate deveni un minunat copac cu flori, conferind trăinicie și siguranță.

Între aceste două repere, ca un echilibru, sau factor catalizator, ne găsim modestul loc și noi dascălii, cu simplitate, dar totodata, mândri truditori în minunata grădină a prefacerii și desăvârșirii umane!

PARTENERIATUL FAMILIE – ȘCOALĂ. IMPORTANȚA ACESTUIA ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

**PROF. ÎNVĂȚĂM. PREȘC. BUZARNA-TIHENEA VIORICA
GRĂDINIȚA P.P. “LICURICI” OVIDIU, JUD. CONSTANȚA**

Copilăria este o perioadă crucială în formarea și dezvoltarea ființei umane, fiind marcată de achiziții psiho-comportamentale care influențează nivelul de adaptare și de integrare a copilului în următoarele faze ale evoluției sale. Plecând de la premisa conform căreia singurul tip de dragoste necondiționată este cea existentă între părinți și copiii lor, putem afirma faptul că familia, mediu iubitor și garant al siguranței și căldurii sufletești, asigură condițiile necesare supraviețuirii, creșterii și dezvoltării personalității copiilor. În acest sens, familia îndeplinește un rol cheie în asigurarea dreptului copilului la educație. Indiferent de vârstă, sex, religie, nivel socio-cultural sau particularitate de dezvoltare, toți copiii sunt caracterizați de aceleași nevoi însă satisfacerea acestora diferă în funcție de personalitatea fiecărui copil, dar și de alte elemente precum cultura, epoca istorică, statutul economic, tradițiile și obiceiurile locului⁶.

Jucând un rol esențial în asigurarea unui mediu adecvat de viață, afecțiune, dragoste și ocrotire, familia trebuie, în mod ideal, să reprezinte modelul de viață pe care copilul, încă de la naștere, începe să și-l însușească⁷. Așadar, în sânul familiei germinează mediul adecvat de viață, oferind afecțiune, dragoste și ocrotire, aceasta conferind modelul de viață pe care copiii, încă din prima zi, încep să îl imite⁸. Pe cale de consecință, părinții – modele esențiale pentru copiii lor – joacă un rol cheie în dezvoltarea armonioasă socială, etică și emoțională a acestora.

Pe parcursul misiunii sale, un părinte trebuie să învețe de la copii că universul acestora este extrem de vast, de bogat și de greu de înțeles nu doar pentru părinți, ci și pentru cei implicați în educarea lor; de asemenea, este necesar ca părinții să îi crească pentru ei înșiși, nu pentru a-și îndeplini propriile dorințe și vise prin intermediul copiilor, vise la care au aspirat și pe care nu le-au atins pe parcursul vieții lor⁹.

Colaborarea dintre instituția educațională și familie este esențială în formarea și dezvoltarea copilului. Cadrul didactic are rolul de a ghida și de a facilita procesul de învățare, în parteneriat cu familia, încurajându-i pe cei mici (și solicitând familiei să facă același lucru) în încercările de a înțelege cunoștințele, astfel încât să își formeze aptitudini cu privire la învățarea propriu-zisă. Cadrele didactice pot implica membrii familiei copilului în cadrul unui proces de predare-învățare activ și interactiv care să ofere oportunități de interacțiune prin activități precum studiu de caz, proiecte, jocuri de rol, excursii. Mai mult, acestea pot apela la o gamă variată de strategii pentru a încuraja participarea activă a preșcolarului la activitățile din sala de grupă, precum învățarea prin „a face”, discutarea problemelor din viața reală în sala de clasă și sprijinirea preșcolarului să descopere informația solicitată, pentru a rezolva aceste probleme.

Metodele și strategiile moderne, active de predare-învățare sunt de o vitală importanță și are un mare impact asupra copiilor. Noile resurse tehnologice contribuie, de asemenea, la conturarea unui mediu dominat de învățarea interactivă centrată pe copil. Metodele interactive pornesc de la premise conform căreia cu cât copilul consumă mai multă energie în încercarea de a controla, de a desfășura o activitate, cu atât mai mult înțelege și învață din această activitate.

Atât familia, cât și cadrul didactic nu pot anticipa toate situațiile specifice cu care se vor confrunta copiii în viață, însă îi pot ajuta să aplice și să își valorifice la maximum competențele dobândite. Pentru a-i ajuta să devină funcționali, familia și cadrele didactice trebuie să le creeze copiilor contexte relevante, reale, interesante și motivaționale, în scopul utilizării competențelor achiziționate și augmentării nivelului de independență în cadrul procesului de învățare. Având în vedere faptul că procesul de predare-învățare implică prezentarea realității și oportunitatea de a căpăta experiență în practicarea diversă a unui domeniu,

6 ***, “Familia, Universul copilăriei”, http://articole.famouswhy.ro/familia-universul_copilariei/

7 Idem

8 Idem

9 Idem

obiectivul principal este reprezentat de încurajarea preșcolarilor să își demonstreze și să aplice competențele de comunicare și înțelegere, în situații variate și cu anumite scopuri. Astfel,, familia și cadrele didactice trebuie să colaboreze pentru a dezvolta și recunoaște capacitatea copiilor de a aplica și transfera competențe pe căi potrivite situațiilor în care aceștia se află.

Nu în ultimul rând, trebuie să avem în vedere faptul că adaptarea preșcolarilor în comunitate este dependentă de interiorizarea bunelor maniere, a regulilor morale și valorilor societății respective, un copil sociabil dezvoltându-se într-un ritm mult mai accelerat și stabilind mai multe relații armonioase cu cei din jur și expunând un grad mult mai ridicat de inteligență emoțională.

BIBLIOGRAFIE

1. Barbacariu, C.-M., Dumitrescu, M., Barbacariu, M., Bărbulescu, N., „Consiliere parentală. 40 sugestii de teme posibile”, Editura Diana, Pitești
2. Cioflica Smaranda-Maria, Mignea-Guga Nadina, „Inițierea copiilor în spiritul valorilor democratice și ale drepturilor lor”, Proiect educațional, Grădinița cu Program Normal Brad, Județul Hunedoara;
3. Convenția cu privire la drepturile copilului, http://www.unicef.org/moldova/crc_ro.pdf;
4. „Despre dezvoltarea abilităților emoționale și sociale ale copiilor, fete și băieți cu vârsta până la 7 ani”, Ghid pentru cadrele didactice din Învățământul preșcolar, UNICEF, 2007
5. Dumitrana, M., „Copilul, familia și grădinița”, Editura Comania, București, 2000
6. Lege nr. 18 din 27 septembrie 1990 (*republicata*) pentru ratificarea Convenției cu privire la drepturile copilului*, http://anip.mai.gov.ro/ro/docs/legislatie/18_1990.pdf;
7. Legea 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, republicată 2014, http://www.dreptonline.ro/legislatie/legea_protectiei_copilului.php ;
8. Manolescu, Marian, „Curriculum pentru învățământul primar și preșcolar, teorie și practică”, Editura Credis, 2004;
9. Mateiaș, Alexandra (2003), „Copiii preșcolari, educatoarele și părinții”, Ghid de parteneriat și consiliere, Ed. Didactică și Pedagogică R.A., București;
10. Piaget, Jean, „Psihologie și pedagogie”, București: Editura Didactică și Pedagogică, 1972
11. „Revista Învățământului Preșcolar”, nr. 1-2/ 2008, Ministerul Educației și Cercetării – Institutul de Științe ale Educației;
12. „Revista Învățământului Preșcolar”, nr. 3-4/ 2008, Ministerul Educației și Cercetării – Institutul de Științe ale Educației;
13. State Titirișcă, Alexandra, “Educație fără frontiere. Relația grădiniță-școală-familie-societate”, <http://asociatia-profesorilor.ro/educatie-fara-frontiere-relatia-gradinita-scoala-familie-societate.html>.
14. Tomșa, G., (2005), „Psihopedagogie preșcolară și școlară”, București;
15. Vilcan Floarea , accentuarea caracterului aplicativ al activităților didactice din grădiniță, Qedu;
16. ***, “Familia, Universul copilăriei”, http://articole.famouswhy.ro/familia-universul_copilariei/;
17. ***, „Drepturile copilului”, http://ro.wikipedia.org/wiki/Drepturile_copilului;
18. ***, ***, „Dreptul la educație”, http://salvaticopiii.ro/upload/p00060008_Dreptul%20la%20educatie.pdf

ROLUL CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

EDUCATOARE: BUZÁS ILDIKÓ-KATALIN

LICEUL TEORETIC: HORVÁTH JÁNOS- G.P.P. NR. 4

LOC. MARGHITA-JUD. BIHOR

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la IMITAȚIE și ÎNVĂȚARE, după modelul dat de părinți. Educația pe care copilul o primește de la părinți, în primii 7 ani de viață, își pune amprenta pentru întreaga viață. Meseria de părinte este cea mai grea meserie din lume dar în același timp cea mai frumoasă și aducătoare de bucurie și satisfacții. Părinții acordă, din păcate, din ce în ce mai puțin timp educației copiilor, comunicării cu ei, petrecerii unui timp de calitate în compania lor. Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale și împlinite etapele întregului sau ciclu de creștere.

Copilul, membru al unei familii mai mult sau mai puțin numeroase, trebuie să se adapteze noilor condiții și să acționeze în conformitate cu ceea ce este de dorit din punct de vedere social, atât pentru stabilitatea familiei sale cât și pentru păstrarea echilibrului în plan psihic și social. Familia poartă cea mai mare responsabilitate pentru cum își educă copiii, dar multe dintre lucruri îi scapă de sub control, deoarece acestea se învață din situațiile concrete de viață.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia. Toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental. Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelie unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-una noastră. Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele de relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil care știe să salute, să rostesească acele cuvinte pe care noi, dascălii, le numim „magice”, și-anume: „mulțumesc”, „te rog”, „iartă-mă”, etc., care se comportă politicos cu cei de vârsta lui, dar mai cu seamă cu adulții. Printre principalele aspecte care alcătuiesc „tabloul”, unui copil „bine crescut” regăsim:

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui.

În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult, ca om pentru viitor. Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială .

”Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul **trăiește** faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient decât de copii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (și numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne).

ÎMPREUNĂ PENTRU VIITORUL COPILOR NOȘTRI

AUTOR: PROF. BUZATU CRISTINA

GRĂDINIȚA „101 DALMAȚIENI”; BUCUREȘTI; SECTOR 4;

Motto: „ Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor” A.S.Makerenko

Cei mai importanți factori educaționali, sunt familia și grădinița. Dragostea cu care părintele își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte și să capete încredere în forțele proprii dar și o siguranță și protecție.

Mediul familial îi oferă copilului modele de comportamente pe care el le imită în dezvoltarea sa. În acest sens, familia reprezintă principalul factor în educarea copilului. Viața în familie, valorile care sunt respectate și deci experiențele pe care copilul le realizează, depind de felul pe care părinții și-l asumă ca educatori. Apropiindu-se de sufletul copilului, părintele devine sfătuitoarea și confidentul copilului său.

La vârsta preșcolară copiii au mare nevoie de părinți pentru că această perioadă reprezintă temelia educației unde începe procesul de adaptare și integrare în viața socială.

În situația actuală când părinții au plecat în străinătate, când avem părinți de week-end care pun pe primul loc cariera și apoi familia, mulți părinți au renunțat la implicarea în educația copilului și caută să nu îi supere făcându-le toate poftetele, făcându-i fericiți. Acest mod de educație nu dă rezultate iar părinții devin suspicioși față de schimbările permanente din educație.

Grădinița reprezintă a doua casă a copilului unde el se simte în siguranță.

Colaborarea grădiniță-familie este primordială în procesul de educație a copilului deoarece aceștia cunosc cel mai bine copiii și pot oferi informații reciproce despre comportamentul copilului, nivelul de dezvoltare din punct de vedere socio-emoțional, intelectual, aptitudinal precum și dezvoltarea vocabularului. Contactul permanent dintre cadru didactic și părinte permite depistarea precoce a unor abateri sau a unor înclinații ale copilului spre un anumit domeniu spre a putea fi soluționate. Familia trebuie să țină contactul permanent cu cadrul didactic cu privire la evoluția copilului pentru a-i ajuta să se dezvolte și să-și formeze personalitatea.

Mutarea actului educațional în mediul online, a responsabilizat părinții și i-a implicat în desfășurarea actului educațional. Astfel fiecare părinte a putut să vadă care este modul de desfășurare al activităților instructiv-educative, care este ritmul de învățare și progresul copilului, cât de importantă este baza materială. Utilizarea platformelor educaționale i-a pus de multe ori în dificultate și pe părinți fapt pentru care cadrul didactic a fost permanent lângă aceștia îndrumându-i.

În activitățile de consiliere a părinților, lectorate, ateliere propuse părinților, s-a putut observa o mai mare apropiere între părinți. Aceștia s-au cunoscut mai bine, și-au împărtășit problemele și experiența personală, și-au oferit ajutorul. Totodată, s-a discutat despre problemele organizatorice ale grădiniței, despre proiectele tematice derulate pe parcursul unui an școlar dar și despre problemele copiilor de astăzi.

Comunicarea și deschiderea din partea ambelor părți, aduc beneficii pe termen lung în dezvoltarea personalității copilului. Pot fi stabilite strategii în ceea ce privește modul de a trata copilul, de a-i oferi toate atuurile pentru dezvoltarea viitoare, de a-l feri de frustrări, conflicte, confuzii. Copilul are nevoie de îmbrățișări, mângâieri, să se simtă aproape de adult, să se simtă dorit și înțeles.

Este important ca părinții să nu lase evoluția copilului la voia întâmplării sau doar în seama cadrelor didactice. Trebuie să cunoască activitățile zilnice ale copilului, să-l stimuleze, să vorbească cu el și să îl întrebe despre bucuriile și tristețile sale, să se joace cu el, să se plimbe cu el, să participe alături de el la activitățile de la grădiniță, să-i cunoască evoluția în cadrul grupei.

Copilul trebuie înțeles în funcție de vârsta lui cronologică și mentală și trebuie să-i fie respectate particularitățile individuale, deoarece este unic iar pentru reușita actului educațional, munca cadrului didactic trebuie continuată în familie.

Bibliografie:

Ecaterina Adina Vrășmaș, Consilierea și educația părinților, Editura „Aramis”, București, 2002;
Revista Învățământului Preșcolar, nr. 3/2007;
Revista Învățământului Preșcolar, nr. 4/2007;

ȘCOALA ȘI FAMILIA PARTENERI ÎN EDUCAȚIA ELEVILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR BUZATU VIORICA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ FILIAȘI

În educarea „puiului de om”, părinții, educatorii, școala și societatea în general sunt mijloacele cele mai importante. Printre problemele importante ale învățământului, în această etapă de schimbare și modernizare rapidă, se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia ocupă un loc privilegiat.

Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, transmiterea primelor cunoștințe, sentimente, virtuți. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de acasă”.

Copilul reprezintă elementul central în educație. Educația trebuie centrată pe elev, iar finalitatea ei să fie formarea capacității elevului de a se adapta la realitatea socială. Școala, alături de familie, influențează prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Educarea elevului se situează în egală măsură în familie și școală. Meritul familiei îl reprezintă formarea temeliei individualității copilului, încă de la vârstă fragedă. Mediul familial oferă primele ocazii de stabilire a unor relații sociale, de comunicare afectivă și verbală. Climatul familial își pune amprenta pe personalitatea sa. Odată cu intrarea copilului în școală, funcțiile educative ale familiei nu încetează, ci se amplifică, în sprijinirea rolului de elev. Profesorii trebuie să colaboreze cu familia, să facă în așa fel încât să-o facă un aliat și să se sprijine reciproc în munca de educație. Alături de școală, familia exercită cea mai mare influență asupra copilului, iar scopul acțiunilor lor trebuie să fie unitar. Familia, prin condițiile oferite, prin înțelegerea corectă a manifestărilor copiilor, prin contribuția în lărgirea orizontului profesional al acestora și prin oferirea unor modele pozitive de conviețuire socială contribuie la pășirea corectă a tânărului în viață. Familia poate stimula elevul, îl poate mobiliza în acțiuni legate de un anumit domeniu de activitate față de care manifestă aderență și pentru care prezintă mai multă garanție, în valorificarea capacităților proprii. Părintele își poate da mai bine seama de toate acestea în colaborare cu școala. Chiar dacă, în lecțiile desfășurate la nivelul clasei se realizează valoarea educativă, procesul educațional se va realiza pe deplin când se vor implica și părinții.

Învățătorul/dirigintele trebuie:

- Să cunoască bine elevul;
- Să asigure un climat de cooperare și competiție în colectivul de elevi;
- Să asigure o unitate de decizie, acțiune, control, reglare;
- Să precizeze clar sarcinile și responsabilitățile elevilor;
- Să comunice deschis și eficient cu elevii și părinții.

Familia trebuie să se preocupe de asigurarea unui trai decent, să apere copilul de pericole, să le ofere condiții de odihnă și învățătură, să se îngrijească de starea lor de sănătate, să le formeze deprinderi de igienă, să le dezvolte gustul lecturii. Copiii își formează deprinderi de comportament civilizate tot în familie: respect, politețe, cinste, decență. Părinții reprezintă un exemplu pentru copil, tot ei trebuie să-l îndrume să fie sociabil, bun coleg și prieten. Familia realizează contactul cu frumusețile naturii și se preocupă de cultura estetică. Copilul are nevoie să fie ajutat, apărat, călăuzit, să se simtă important pentru cei din jurul său. Într-o familie care îi asigură un echilibru, copilul se dezvoltă armonios, face eforturi de a învăța pentru a răsplăti pe părinți. Părinții trebuie să le organizeze timpul astfel încât să îmbine orele de pregătire a lecțiilor cu ore de odihnă și joacă. Trebuie să îmbine exigența cu indulgența, să-i ajute la realizarea temelor dacă le este solicitat ajutorul, dar să nu minimalizeze controlarea acestora. Familia trebuie să asigure copilului bani de buzunar dar să nu exagereze. Încurajarea copilului de a fi ponderat în cheltuirea banilor îl va determina să-i prețuiască și nu-l va expune în postura de „copil de bani gata”.

Forme de colaborare a învățătorului/dirigintelui cu familia:

- Ședințele cu părinții;
- Convorbiri individuale;
- Vizite la domiciliul elevului;
- Corespondența (rezultate la învățătură, invitații la ședințe, scrisori de felicitare sau mulțumire);
- Antrenarea părinților în activități școlare și extrașcolare;
- Consultații pedagogice;
- Informarea reciprocă;
- Ședințe comune cu elevi și părinți;
- Vizitarea școlii de către părinți.

Forme de colaborare a părinților cu școala

- Prezența la ședințe și lectorate;
- Asistarea elevilor în efectuarea temelor;
- Participarea la activități cultural-artistice și sportive;
- Oferte de sponsorizare;
- Organizarea unor serbări, excursii;
- Participarea la decorarea clasei,
- Stabilirea de contacte cu alte organizații în scopul unor schimburi de experiență;
- Atragerea unor fonduri pentru școală;

Când școala, familia și societatea încep să colaboreze, elevii primesc cu adevărat suportul necesar pentru a avea succes în școală și în viață. Studiile au arătat că dezvoltarea și implementarea unor astfel de parteneriate îmbunătățesc:

- Prezența la școală a elevilor;
- Performanța școlară a acestora;
- Relația familie-școală;
- Sprijinul din partea comunității de care școala are nevoie.

Bibliografie:

1. Vrășmaș Ecaterina Adina, 2002, Consilierea și educația părinților, Ed. Aramis, București
2. Băran-Pescaru A., 2004, Parteneriat în educație, Ed. Aramis, București
3. Thomas Gordon, 2011, Manualul părinților eficace, Ed. Tritonic
4. Cury A., 2003, Părinți străluciți-profesori fascinanți, Ed. Fou You, București

DESPRE IMPORTANTA EDUCATIEI IN FAMILIE SI LA SCOALA

BUZDUGAN OANA RAULA

SCOALA GIMNAZIALA IDECIU DE JOS –JUD. MURES

Care este cea mai precisă evaluare a realizărilor academice ale unui copil? Oare statutul socio-economic sau cât de prestigioasă este școala frecventată? Cel mai bun predictor al succesului elevilor este măsura în care familiile încurajează învățarea acasă și se implică în educația copilului lor.

De aceea între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate. Factorii determinanți în dezvoltarea personalității copilului sunt școala și familia. Acesta este motivul principal pentru care cei doi factori au datoria de a cunoaște. Copiii își văd părinții în acțiune și simt că au și ei o contribuție. Ea continuă cu educația adulților pentru formarea profesională. Personalitatea micului școlar este în formare, deoarece este rezultatul unei. Colaborarea dintre școala și familie

Formarea copilului pentru succes începe așadar din primii ani de viață. Necesitatea abordării parteneriatului dintre cele trei mari „instituiții”: școală, familie și comunitate. Scurtă prezentare a noțiunilor teoretice privind învățarea: factori determinanți. Importanța educației din familie vs. **FAMILIA ȘI ȘCOALA – FACTORI IMPORTANTI ÎN CONTURAREA**. Totalitatea factorii determinanți ai conflictelor și frustrărilor, atât din cadrul familiei.

Activitatea de învățare și școala reprezintă unul din factorii cu cel mai mare. Factorii ce limitează accesul copiilor la educația preșcolară. Pregătirea părinților și a familiei pentru intrarea copilului în grădiniță. Modul natural de viață presupune un contact prioritar cu factorii naturali. Luând parte la activitățile școlare ale copiilor lor pot de asemenea. Așadar implicarea părinților în viața copiilor este unanim recunoscut ca fiind. În România zilelor noastre este pregnantă nevoia părinților de a avea cunoștințe adecvate despre îngrijirea copilului și despre. La fel de importante pentru formarea personalității preșcolarului sunt și. Mediul familial ocupă un loc central în multitudinea factorilor determinanți ai evoluției.

După familie, grădinița constituie prima experiență de viață a copilului în societate. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la. Participând afectiv și efectiv la viața grădiniței, părinții nu vor mai vedea doar funcția socială a.

Factori determinanți în situații de abuz asupra copilului. Factori implicați în adaptarea copilului la mediul grădiniței. Ei au nevoie de sprijin pentru această etapă din viața copilului și o mare influență asupra unei.

Printre factorii determinanți ai dezvoltării copilului, familia are un rol important și. Asigurarea accesului și echității în educație și formare. Protecția și îngrijirea copiilor – relația de continuitate în familie. Se afectează astfel viața de familie, se determină „fuga” părinților în activitatea profesională. Biserica reprezintă factorii ce formează personalitatea umană la acest. Parteneriate educaționale în formarea personalității elevului. Atât școala, cât și părinții pot sprijini efortul copilului de a. Familiei și Copilului, Direcției Învățământ Tineret și Sport, Secției Sănătate. Alți factori determinanți ai suicidului la copilul sub 10 ani. Evoluția istorică a raporturilor școlii și familie În societatea contemporană, copilul este întâi.

Educația aduce cu sine multe beneficii, atât pentru individ, cât și pentru societate – îmbunătățește perspectivele de carieră, stimulează economia și chiar poate extinde durata de viață. Mai mult, potrivit studiilor, educația poate face oamenii mai fericiți! De aceea, este absolut esențial ca educația, indiferent de natura sa, să fie aplicată încă din primele luni de viață ale copilului tău.

Educația este foarte importantă în cadrul societății. Este baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității. Educația școlară, care cuprinde metodele tradiționale – de bază și universitară, nu s-a schimbat prea mult de-a lungul timpului. Cu toate acestea, transformarea digitală a modificat semnificativ felul în care este văzut acest proces. Educația înseamnă, însă, mult mai mult decât instruire formală – aceasta poate începe încă de la naștere și se manifestă în toate mediile sociale în care este prezent individul.

Învățarea formală este o formă de educare ce are loc, de obicei, în incinta unei instituții școlare. Se referă la cunoștințele academice de bază pe care un copil le învață într-un mod formal. Unele dintre exemplele de educație formală sunt învățarea la clasă, certificarea institutului sau educația planificată a diferitelor discipline cu o programă adecvată, dobândită prin participarea la o instituție.

Acesta este modul sistematic în care o persoană frecventează o școală sau universitate și primește instruire de la profesori care sunt echipați și autorizați să predea diferite materii. Țări din întreaga lume au adoptat diferite sisteme de educație formală, însă majoritatea dintre acestea urmează programul K-12, printre care și România. În acest sistem, un elev își începe educația la grădiniță la vârsta de cinci ani și continuă până la vârsta de 18 ani, când ar trebui să absolva liceul în urma unui examen complex. Educația formală cuprinde, de asemenea, și studii universitare și postuniversitare.

Educația informală se referă la modul în care persoanele învață în afara clasei. Un elev care face parte dintr-un sistem educațional formal poate avea parte și de o educație informală. De pildă, un copil de clasă primară poate susține educația formală frecventând școala, iar după să participe la programe after school, precum cursuri de limbi străine, tabere sau excursii, care îi ajută să-și descopere și alte abilități.

Acest tip de educație include, de asemenea, orice informație nouă pe care părintele o predă copilului, ca, de exemplu, atunci când mama îl învață pe copil să se spele pe mâini după ce folosește toaleta. Practic, toate informațiile acumulate în afara sălilor de clasă pot fi considerate a fi *educație informală*.

Un alt tip de învățare în afara instituțiilor tradiționale este educația non-formală. Aceasta reprezintă echilibrul dintre metoda formală și cea informală. Deși se bazează pe o formă de învățare structurată, nu este necesar să se ghideze după un curriculum aprobat sau să dețină o certificare oficială. Un exemplu în acest sens sunt lecțiile de înot pentru copii mici, programele sportive și seminariile.

Atunci când se joacă și explorează, copiii mici arată un interes natural pentru lumea din jur. Educatorii preșcolarilor pot valorifica aceste interese prin planificarea unei varietăți de experiențe bazate pe educația socială. Aceste strategii pot ajuta la cultivarea și extinderea abilităților în cazul copiilor mici – ei învață cum să identifice și să rezolve probleme, să negocieze la locul de joacă, să identifice diversitatea și inegalitatea și, nu în ultimul rând, cum să recunoască consecințele anumitor comportamente nepotrivite.

Fundația educației timpurii este bazată pe relațiile sociale pe care cei mici le creează în prezența familiei, în școli și în comunitate. În aceste medii, copilul are ocazia de a-și face noi prieteni, de a-și exprima opiniile și de a înțelege importanța lucrului în echipă. Astfel, preșcolarii dezvoltă o înțelegere a rolurilor pe care le adoptă ca cetățeni ai unei societăți democratice și pot participa la activități care să-i ajute să înțeleagă și să-și exprime compasiunea și dorința de a-i ajuta pe ceilalți.

Care este cea mai precisă evaluare a realizărilor academice ale unui copil? Oare statutul socio-economic sau cât de prestigioasă este școala frecventată? Cel mai bun predictor al succesului elevilor este măsura în care familiile încurajează învățarea acasă și se implică în educația copilului lor.

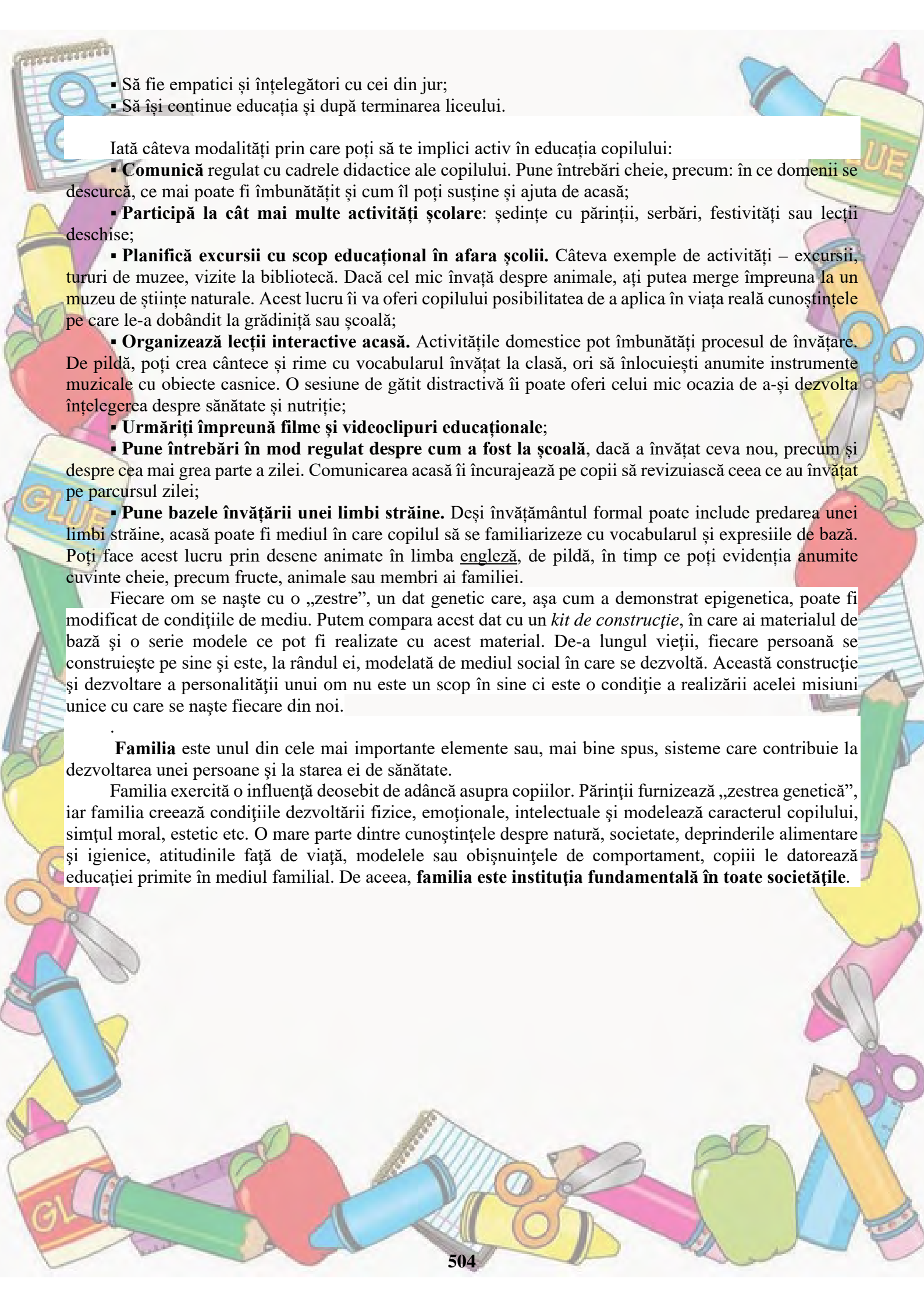
Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curtoazie obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

Cercetările au arătat o scădere a procentului de părinți care să susțină comunicarea intimă dintre părinte-profesor. Părinții moderni preferă metode de comunicare la distanță, cum ar fi platformele online și sunt mai puțin susceptibili să participe la ședințe sau activități școlare. În timp ce tehnologia și instrumentele digitale pot ajuta familiile să rămână informate, elevii își pot pierde interesul pentru școală atunci când părinții nu își oferă sprijinul.

Pe de altă parte, profesorii observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici.

Potrivit specialiștilor, implicarea părinților îi poate ajuta pe cei mici în mai multe moduri, precum:

- Să obțină note mai mari la școală;
- Să aibă un scor peste medie la testele naționale;
- Să fie activi și implicați în timpul orelor;
- Să aibă încredere în propriile abilități;
- Să socializeze ușor și eficient cu partenerii de joacă;

-
- Să fie empatici și înțelegători cu cei din jur;
 - Să își continue educația și după terminarea liceului.

Iată câteva modalități prin care poți să te implici activ în educația copilului:

- **Comunică** regulat cu cadrele didactice ale copilului. Pune întrebări cheie, precum: în ce domenii se descurcă, ce mai poate fi îmbunătățit și cum îl poți susține și ajuta de acasă;

- **Participă la cât mai multe activități școlare:** ședințe cu părinții, serbări, festivități sau lecții deschise;

- **Planifică excursii cu scop educațional în afara școlii.** Câteva exemple de activități – excursii, tururi de muzee, vizite la bibliotecă. Dacă cel mic învață despre animale, ați putea merge împreună la un muzeu de științe naturale. Acest lucru îi va oferi copilului posibilitatea de a aplica în viața reală cunoștințele pe care le-a dobândit la grădiniță sau școală;

- **Organizează lecții interactive acasă.** Activitățile domestice pot îmbunătăți procesul de învățare. De pildă, poți crea cântece și rime cu vocabularul învățat la clasă, ori să înlocuiești anumite instrumente muzicale cu obiecte casnice. O sesiune de gătit distractivă îi poate oferi celui mic ocazia de a-și dezvolta înțelegerea despre sănătate și nutriție;

- **Urmăriți împreună filme și videoclipuri educaționale;**

- **Pune întrebări în mod regulat despre cum a fost la școală,** dacă a învățat ceva nou, precum și despre cea mai grea parte a zilei. Comunicarea acasă îi încurajează pe copii să revizuiască ceea ce au învățat pe parcursul zilei;

- **Pune bazele învățării unei limbi străine.** Deși învățământul formal poate include predarea unei limbi străine, acasă poate fi mediul în care copilul să se familiarizeze cu vocabularul și expresiile de bază. Poți face acest lucru prin desene animate în limba engleză, de pildă, în timp ce poți evidenția anumite cuvinte cheie, precum fructe, animale sau membri ai familiei.

Fiecare om se naște cu o „zestre”, un dat genetic care, așa cum a demonstrat epigenetica, poate fi modificat de condițiile de mediu. Putem compara acest dat cu un *kit de construcție*, în care ai materialul de bază și o serie de modele ce pot fi realizate cu acest material. De-a lungul vieții, fiecare persoană se construiește pe sine și este, la rândul ei, modelată de mediul social în care se dezvoltă. Această construcție și dezvoltare a personalității unui om nu este un scop în sine ci este o condiție a realizării acelei misiuni unice cu care se naște fiecare din noi.

Familia este unul din cele mai importante elemente sau, mai bine spus, sisteme care contribuie la dezvoltarea unei persoane și la starea ei de sănătate.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Părinții furnizează „zestrea genetică”, iar familia creează condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale și modelează caracterul copilului, simțul moral, estetic etc. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile alimentare și igienice, atitudinile față de viață, modelele sau obișnuințele de comportament, copiii le datorează educației primite în mediul familial. De aceea, **familia este instituția fundamentală în toate societățile.**

ACASĂ SAU LA GRĂDINIȚĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. BUZLEA LIVIA

G.P.P. NR. 566 ORADEA

Copilăria este perioada marilor achiziții, a marilor descoperiri, a învățării prin descoperire și a conturării trăsăturilor de personalitate. Educația se va face acasă ori la grădiniță sau școală? Ne punem această întrebare deoarece studiile de specialitate relevă faptul că dezvoltarea copilului în perioada copilăriei mici este influențată de o serie de factori ce țin de ereditate, mediu și educație. În primii ani de viață mediul în care crește și se dezvoltă copilul este cel al familiei. Rolul părinților în educația copilului devine principalul factor în dezvoltarea acestuia. Cu toate acestea trebuie să ținem cont de componența familiei, de stilul parental, de starea economică a familiei și de interesul pe care îl manifestă în creșterea copilului. Vorbim nu numai de familii care includ ambii părinți ci vorbim de familii monoparentale, de familii largi, de familii în care părinții sunt plecați la muncă în străinătate și copilul este în grija bunicii, despre familii în care părinții sunt implicați în marea parte a timpului în activitățile profesionale, despre familii care au o situație financiară mai precară. Diferențele care apar în acest context pot fi hotărâtoare în dezvoltarea copilului. În familie încep primele achiziții ale copilului, acesta învață să exploreze, să meargă, să vorbească, să-și lărgescă vocabularul și orizontul de cunoaștere. Cu cât familia alocă mai mult timp acestei perioade cu atât mai mari sunt șansele ca stimularea copilului să includă activități diverse, cu materiale și jocuri diverse. Un copil care explorează își dezvoltă simțurile, își îmbogățește experiența, își dobândește independența în acțiuni, își dezvoltă gândirea critică. Implicarea în cât mai variate situații și activități îi oferă șansa de a-și judeca acțiunile, a descoperi cauza și efectul, a-și însuși reguli, a trage învățăminte, a se descoperi, a-și forma atitudini, a-și descoperi aptitudini. Este în grija părintelui să creeze condiții spre învățare precum și a susține copilul în a-și descoperi interesele și priceperile și a le cultiva. Un părinte implicat este un model pentru copilul său, prin vorbă și faptă, știut lucru este că în perioada imitației copilul va copia modelul adultului care are influența cea mai mare asupra sa. De aceea este important să acordăm atenția cuvenită în principal copilului, necesităților sale, să îi venim în sprijin atunci când întâmpină dificultăți, să îl apreciem atunci când are reușită. Mediul familial sănătos este acela care alocă timp, afecțiune și înțelepciune pentru dezvoltarea copilului, un copil care crește cu iubire și încurajare va deveni un adult echilibrat emoțional, îndrăzneț dar și rațional. Preluarea atribuțiilor în educație la grădiniță, o dată cu intrarea în colectivitate a copilului, îi revine educatorului și mai apoi învățătorului, însă acest lucru nu înseamnă că rolul familiei se sfârșește în acel punct. Această perioadă trebuie înțeleasă ca un punct comun în dezvoltarea copilului, în care familia și grădinița sau școala influențează în comun educația și dezvoltarea copilului. Responsabilitățile și influențele se împart între cei doi parteneri în educație și cu cât principiile și atitudinile celor două părți au mai multe puncte comune cu atât educația va decurge cu mai mult succes. Dacă regulile adoptate coincid va fi mai ușor unui copil să se acomodeze și adapteze mediului din grădiniță sau școală. Jocurile stimulativ variate combină activitatea de acasă, independența câștigată în familie în primii ani de viață îl vor ajuta pe copil să fie independent și la grupă sau clasă, iar principiile morale însușite acasă sau „cei șapte ani de acasă”, vor fi temeiul unei atitudini școlare pozitive. Atunci când există o strânsă legătură între familie și grădiniță, când există o bună colaborare între cei doi parteneri se creează condițiile optime pentru o dezvoltare armonioasă și sănătoasă a copilului, se creează condițiile optime pentru o bună reușită școlară a acestuia.

Bibliografie:

Bonchiș, E. (2002), „Învățarea școlară-teorii-modele-condiții-factori”, Ed. Universității Emanuel, Oradea

Vrasmas, E.A., (2002), „Consilierea șieducația părinților”, Ed. Aramis, București

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

PROF. CĂDĂ MONICA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ “COSTACHE NEGRI”, NEGRI

Educația este stâlpul societății. Este baza pe care se construiesc toate celelalte laturi ale umanității. Nicio societate nu se poate numi civilizată fără educație. Toate cele trei forme de educație sunt la fel de importante: formală, informală și socială. Pentru a deveni un adult responsabil și cu un rol important în societate, este vital să fi asimilat aspectele esențiale din fiecare tip de educație.

În primul rând, educația formală și o parte din celelalte două tipuri de educație se realizează în școală. Școala este instituția care organizează trăirea unei experiențe de învățare, unul din locurile în care copilul învață, mai specializat și mai competent în domeniul educației decât altele. Ea urmărește atingerea unor obiective cu ajutorul unor metode și mijloace științifice. De aceea, o educație dobândită în mediul școlar a reprezentat întotdeauna o bază foarte bună peste care s-a clădit experiența de viață.

Succesul muncii de educație depinde într-o măsură considerabilă și de felul cum se desfășoară viața de familie. Familia în societate are toate condițiile pentru a contribui la progres, pentru a-și îndeplini funcția ei educativă. Educația copiilor nu se face numai când vorbim cu ei, când îi sfătuim sau le cerem să facă un anumit lucru, ci tot timpul. Puterea exemplului este mai importantă decât ceea ce spunem. Felul cum ne îmbrăcăm, cum vorbim cu alți oameni și despre alți oameni, cum ne purtăm cu prietenii, cu dușmanii, dacă și ce citim, toate acestea au o mare însemnătate. În familie începe procesul educativ al copilului. Ei vor fi martorii reacțiilor noastre într-o varietate de situații și vor învăța cum să se comporte la rândul lor când se vor regăsi în aceleași contexte. Atât ca părinți, cât și ca educatori, trebuie mereu să ne controlăm faptele și vorbele, să nu uităm nicio clipă că ele sunt înregistrate și reproduse de copii. Copilul vede și simte și cea mai mică schimbare în ton, orice subtilitate a gândurilor noastre ajunge la el pe căi nevăzute pe care noi nu le observăm.

Într-o lume tot mai grăbită și ocupată, găsim din ce în ce mai puțin timp pentru copiii noștri. Ne simțim vinovați, dar ridicăm neputincioși din umeri când trebuie să întreprindem ceva concret. Singurul lucru pe care îl putem face este să folosim cât mai bine timpul care ne rămâne pentru ei și să le arătăm cât de mult îi iubim. Părerea că mamele greșesc alintându-și prea mult copiii este profund eronată. Iubirea este sursa cea mai importantă de putere, cel mai prețios ajutor pentru dezvoltarea unei personalități puternice. Sentimentul că sunt iubiți se transformă mai târziu la copii în încredere în propriile lor forțe. Mulți dintre oamenii care au contribuit la progresul culturii și civilizației au crescut în familii în care a existat un climat de înțelegere, de afecțiune, o viață morală sănătoasă.

În concluzie, copilul de astăzi va deveni un adult responsabil și corect integrat în societate și în câmpul muncii, dacă va putea beneficia de cât mai multe aspecte ale educației.

EDUCAȚIA SOCIALĂ – EDUCAȚIE DESPRE ȘI PENTRU SOCIETATE

PROF. CAIZER DANIELA

COLEGIUL NAȚIONAL „TITU MAIORESCU” AIUD

Educația copiilor este ”un al doilea soare pentru cei ce îl avem”.(Heraclit din Efes). Educația a ajuns să pună în centrul ei competența și dezvoltarea ei în rândul elevilor, ceea ce reprezintă un lucru foarte important. Triada școală-familie-comunitate converge în eforturile ei spre un punct comun: elevul și nevoile lui de educație. Microsocietate prin structura ei, familia este permanent preocupată de formarea copilului în acord cu ceea ce societatea cere, pentru ca integrarea acestuia să fie cât mai facilă și apropiată de ceea ce presupune personalitatea lui.

Actuala programă de Educație socială pentru gimnaziu propune o viziune nouă și concepte noi, se subordonează noii paradigme în educație și vizează: adecvarea la arhetipul socio-cultural național coroborat cu cel universal, descinderea transdisciplinară pentru atingerea finalităților educaționale, reflectate în profilul absolventului de gimnaziu. Totodată programa recomandă valorificarea tuturor experiențelor de învățare ale elevilor, integrând cele trei dimensiuni ale educației: formală, nonformală și informală, în manieră complementară.

Disciplina Educație socială ocupă un rol important în formarea și dezvoltarea copilului de la vârsta specifică școlii gimnaziale, până la cea liceală, asigurând o dezvoltare afectivă și cognitivă a fiecărui elev în parte. Și pentru că fiecare copil are dreptul la educație, colaborarea școală – familie trebuie să fie în permanență viabilă pentru a putea fi atinse finalitățile educaționale, adică dezvoltarea personală și cea profesională. Profilul de formare al absolventului reprezintă setul minim de competențe pe care elevii trebuie să le dobândească de la momentul finalizării educației timpurii și până la momentul tranziției către o formă de învățământ care să le asigure nivelul necesar pentru accesul în învățământul superior sau pentru piața muncii.

Acest profil e structurat pe opt domenii de competențe – cheie:

- Comunicare în limba maternă
- Comunicare în limbi străine
- Competențe matematice și competențe de bază în științe și tehnologii,
- Competență digitală
- A învăța să înveți
- Spirit de inițiativă și antreprenoriat
- Competențe sociale și civice
- Sensibilizare și exprimare culturală.

Noile programe școlare au urmărit să indice în mod coerent competențele urmărite și oferta educațională propusă de un anumit domeniu de studiu. Ideea subsecventă tuturor programelor de primar și gimnaziu este aceea că fiecare disciplină are o contribuție la structurarea profilului de formare centrat pe competențele-cheie și că toate aceste contribuții trebuie să fie convergente. Disciplina Educație socială vizează construirea profilului absolventului de gimnaziu , având ca obiectiv atingerea unui nivel intermediar de deținere a competențelor-cheie.

Formarea competenței-cheie de sensibilizare și exprimare culturală respectă particularitățile de vârstă ale elevului de gimnaziu, sprijinindu-l într-un proces complex de a înțelege rolul identității culturale și lingvistice pentru dezvoltarea personală armonioasă, adecvată contextului social. Activitățile specifice destinate să formeze această competență se regăsesc explicit formulate în profilul absolventului de gimnaziu. Acestea sunt:

- aprecierea unor elemente definitorii ale contextului cultural local și ale patrimoniului național și universal;
- realizarea unor lucrări creative folosind diverse medii, inclusiv digitale, în contexte școlare și extrașcolare;
- participarea la proiecte și evenimente culturale organizate în contexte formale și nonformale;

- argumentarea opiniilor, acceptarea diversității culturale și lingvistice.

Prin complexitatea structurală și de conținut, la nivel gimnazial, disciplina Educație socială contribuie la formarea și la dezvoltarea competențelor-cheie, fiind esențială în procesul de învățare pe toată durata vieții. Prin intermediul acestei discipline elevii se vor forma ca personalități puternice, axate pe un sistem de valori dezirabile social, cu reale posibilități de integrare pe piața muncii.

PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!”

„DIN SUFLET, PENTRU MAMA!” (ACTIVITATE APLICATIVĂ) „IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ!”(ARTICOL)

PROF. ÎNV. PREȘC: CĂLIN CRISTINA
GRĂDINIȚA NR.1, AVRIG, JUD.SIBIU

În timpul vieții sale omul poate crea orice, dar lucrul său este întotdeauna neînsuflețit. Există o singură variantă când omul este asemenea lui Dumnezeu, creator de viață, atunci când din viața lui ia ființă o nouă viață, o minunăție de copil, care este în mâinile noastre câțiva ani buni, până când va deveni adult. Din acest moment nu mai este timp să te gândești doar la tine, el este pe primul loc. Această meserie, de a fi părinte, este o meserie care nu se aseamnă cu nici o alta, care nu se părăsește o dată cu hainele de lucru, o meserie care te învață cel mai bine măsura generozității, a grijii pentru celălalt, a sacrificiului. Uneori este aspră, umilă, exigentă, alteori plăcută, plină de mândrie, bucurie, o meserie care te epuizează, dar te și înviează, o meserie în care dragostea este sterilă și plină de farmec. Meseria de părinte (educator) îți poate aduce aminte că poți zâmbi în fiecare zi, că poți afla bucuria în lucruri mărunte, că dragostea nu se câștigă cu bani, dar nici respectul cu biciul. Povețele pe care i le dăm copilului în primii ani de viață vor fi amprenta lor pe viitor. Consider că fiecare om este, în fapt, rezultatul propriei copilării, de unde și proverbul „Are / nu are cei șapte ani de acasă!”

A avea „cei șapte ani de acasă” înseamnă a învăța copiii să se comporte respectuos și cu bună cuviință tot timpul, în orice situație, cu toată lumea. Așadar, de-a lungul copilăriei lor, rolul nostru, al părinților, dar și al cadrelor didactice-educatoare, trebuie să fie precum al unui dascăl model: „când aud, uit/ când văd, îmi aduc aminte,/când fac, învăț” (proverb chinezesc). Copiii ne observă cu deosebită atenție și ne imită riguros, deci noi ar trebui să fim un exemplu pozitiv întotdeauna, dacă vrem ca și ei să se comporte, la rândul lor, corespunzător. Fără prea multă cicăleală, reproșuri repetate, deoarece acestea îi distrug încrederea în sine și alterează calitatea relației copil-părinte/educator. Exemplul personal, consecvent, este mai convingător decât toate cuvintele, însă și explicația este o metodă esențială în anumite cazuri. Cu răbdare, calm, blândete, fermitate și consecvență vom reuși să câștigăm respectul copiilor noștri, iar, la rândul lor, așa vor învăța să se comporte și ei. Putem spune că toate acestea sunt măsura iubirii, a înțelegerii și grijii pe care părintele/cadrul didactic o poartă copilului/elevului său. Fii drept și cinstit cu copilul/elevul tău, fără să-ți fie teamă să recunoști în fața lui când ai greșit, pentru că degeaba îți dăscălești copilul, dacă exemplul tău personal nu întărește teoria. Copilul învață să aibă „cei șapte ani de acasă” prin disciplinare, iar aceasta se bazează pe explicație, exemplu personal, observație, imitație, încercare și greșeală, repetiție, stimulare și încurajare, recompensă și sancțiune, experiență. Deci, disciplina nu e (numai) corectare, sancțiune, ci mai mult de atât. Fiecare copil e o investiție pentru viitor, o investiție pe care o face, în primă și ultimă instanță familia (pe lângă grădiniță, școală, societate). Asigurându-le îndrumare, sprijin, dragoste vor învăța să ofere și ei, la rândul lor toate acestea. Abia atunci putem fi mândri că am crescut un copil care are „cei șapte ani de acasă!”

„Diamantele strălucesc și în noroi, dar numai șlefuite devin bijuterii!” Copilul poate fi un mic diamant, însă depinde foarte mult dacă diamantul este șlefuit cum trebuie pentru a deveni o bijuterie. Așadar, atenție, dragi părinți și educatori, cum vă creșteți/educați odorurile. Educația dată în acest timp trebuie să servească ca o bază morală pentru tot restul vieții!

DINCOLO DETIMP

PROFESOR: CALOIAN GINA

SCOALA GIMNAZIALA "ION CREANGA" BUXZAU

...Am inceput sa strig catalogul ...Glasuri cristaline rasunau in clasa ... chipuri vesele se ridicau din banci...

---Dumitrescu Anabela ! ...

Tacere...Repet numele...Aud un zgomot usor si , din ultima banca, se ridica un cap cu par zburlit, cu fata palida si doi ochi ce adunasera in ei tot castaniul toamnei. Am tresarit fara sa vreau si m-am apropiat de fetita care ma privea curioasa si sperziata . Avea in infatisare ceva de salbaticie care ar vrea sa fie totusi imblanzita !

“Ce frumoasa e...” mi-am spus in gand. Apoi , cu voce tare :

---Numele ti se potriveste ! Esti Ana cea frumoasa! Cred ca asa te alinta si mama ta!

Brusc , ochii s-au umezit si un glas subtirel ca o adiere se vant a soptit:

---Mama nu mai e...

Am simtit ca mi se pune un nod in gat ...regretam ca am deschis o asemenea discutie , cand un baietel ,blond a strigat:

--La scoala nu e MAMA , la scoala e DOAMNA !

...Pentru Anabela am incercat sa fiu ca o mama , pentru ca era un copil crescut de o bunica materna , fara sa dispuna de mijloace materiale necesare unui trai decent.

Oferea inasa bunica multa dragoste cat sa compenseze grijile materiale . Si oferea bunica si modele de harnicie, de inventivitate si de buna-cuviinta pentru cei care aveau ochi sa vada si urechi sa auda ! In locul unei biblioteci moderne , bunica pusese o cutie de lemn , fixata in perete cu ,piroane” cum le zicea ea.

Anabela era cea mai buna eleva din clasa , in ciuda lipsurilor materiale . Zilnic, imi spunea:

--Am invatat lectia si bunica m-a ascultat, sa vada daca stiu .

...Am mers in vizita si am cunoscut-o pe BUNICA ...Atunci am descoperit OMUL simplu , bun si harnic care ar putea sa fie astazi exemplu pentru multi parinti ! Un autodidact care , din dragoste pentru nepoate -Anabela mai are o sora mai mica- a invatat cot la cot cu ele, ca sa le poata “asculta” cum se cuvine!!!

La sfarsitul fiecarui an scolar, BUNICA venea de la serbare cu doua coronite pe mana si cu ochii plini de lacrimi .Numai in acea zi o vedeau nepoatele plangand ! Restul lacrimilor “curgeau zilnic peste suflet” fara sa le vada nimeni ...doar Dumnezeu !...

BUNICA nu mai e...

Anabela e ...invatatoare , iar sora ei ...medic .

Doi copii care au crescut in lipsuri , dar care au invatat ca sa isi poata depasi conditia sociala ! Nu e nevoie decat de multa dragoste si de exemplul pozitiv din partea adultului .

“Restul o sa vina de la sine-apoi” cum bine spunea Nicolae Labis.

Aceste randuri reprezinta un fragment din jurnalul doamnei mele invatatoare ...

DOAMNA INVATATOARE nu mai e...

9 mai 2020

---Incepem lectia, copii I Va rog sa deschideti camerele si sa inchideti microfoanele !

---Buna dimineata , Anabela ! Ma bucur ca acum poti participa la cursurile online !

---Buna dimineata, doamna invatatoare ! **BUNICA** mi-a cumparat o tableta din pensia dumneaei....

...Mereu va exista o **BUNICA** ...si niste nepoti care vor urca pe treptele sapate in timp de ea si vor deveni **OAMENI** !...

ROLUL PARINTILOR SI AL SCOLII IN EDUCAREA COPIILOR

INV. CALOTA IULIANA MARIANA
LICEUL TEHNOLOGIC BALTENI, GORJ

Deci, factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată. Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale. Deci, ca primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Asadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă, din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor.

DIMINUAREA ROLULUI FAMILIEI ȘI CREȘTEREA ROLULUI ȘCOLII ÎN EDUCAȚIE - O PROVOCARE ACTUALĂ

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR CĂLUGĂR MELANIA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „IOAN VLĂDUȚIU” LUDUȘ, JUD. MUREȘ

Funcția centrală a educației este formarea și dezvoltarea personalității în vederea integrării sociale optime, permanente a indivizilor. Educatorii se deosebesc de cei educați prin faptul că sunt cunoscători și exponenți ai sistemului de valori și norme dintr-o colectivitate. Acest fapt este criteriul legitimității autorității educative, care o deosebește de autoritatea din domeniul economic, juridic etc.

Problema esențială a acțiunii educative constă în a face din individ, simultan, un membru al unui grup particular și al colectivității în ansamblul ei.

În societățile tradiționale, părinții și familia erau principalii arhitecți ai ființei sociale a copilului. Aceasta pentru că familia tradițională prin numărul mare de membri, forma o mică societate. Relațiile în familie erau de tip impersonal, supuse unei discipline adevărate și se bazau pe solidaritate mecanică (conform îndeplinirii unor roluri bine definite de către fiecare membru). Exista o autoritate incontestabilă, de obicei în persoana tatălui.

Pe măsura evoluției spre societatea modernă și contemporană, familia se restrânge până la grupul mic format din părinți și copii puțini. Solidaritatea mecanică este înlocuită de cea organică, bazându-se pe multă afecțiune. Relațiile se personalizează.

Familia ar trebui să realizeze actul educativ pe două dimensiuni: una particulară, suficientă unui grup anume și o dimensiune generală care să asigure interiorizarea normelor pentru viața în societate. Dar educația într-o familie restrânsă modelează indivizii insuficient din punct de vedere al spiritului de disciplină și al altor aspecte cerute de societate; ea nu prea dezvoltă nici altruismul, nici responsabilitatea. În familie, relațiile nu se mai bazează pe autoritate, pe norme, ci pe sentimente, pe împrejurări particulare, pe negocieri de roluri, astfel că familia cu greu asigură premisele ființei sociale. Datorită exacerbării sentimentelor, familia nu reușește să dezvolte autonomia copiilor și, rareori, metodele educative folosite de părinți sunt și constrângătoare.

Școala devine în prezent instituția care își propune să educe spiritul de disciplină, atașamentul la scopuri colective, autonomia persoanei. Motivul constă în faptul că în școală relațiile sunt impersonale, mai neutre, regulile sunt aplicate mai consecvent, autoritatea e mai puternică decât în familie.

Școala, această instituție care trebuie să lupte permanent pentru prestigiul ei în societate, exercită mai multe funcții. În viziunea lui Traian Rotariu¹⁰, ele se grupează în două categorii:

- funcții postulate, recunoscute, explicite;
- funcții nepostulate, implicite, de multe ori involuntare;

Funcțiile postulate ale școlii sunt următoarele:

1. Funcția de educare sau integrare socială a indivizilor în viața socială:

- aceasta se preia de la familie și se continuă în școală, fiind nucleul valoric în jurul căruia se produce socializarea;
- în esență, ea este un proces de interiorizare a normelor, valorilor și modelelor din social și are ca finalitate formarea unor atitudini, convingeri și comportamente morale superioare dezirabile;
- respectarea normelor este recompensată, iar devierea de la aceste norme este sancționată de către școală;
- ea se desfășoară pe toată durata școlii, fără întrerupere, la toate disciplinele, atât în manieră formală, cât și informală.

2. Funcția de asigurare a instrucției sau de transmitere a moștenirii culturale:

- are ca obiectiv explicit, concret, formarea unei culturi generale la tineri;

¹⁰ T. Rotariu, & P. Iliut, (coord.), Sociologie, Editura Mesagerul, Cluj Napoca, 1996, p.116-121

- cele două componente ale acesteia sunt: cultura clasică, umanistă, și cultura modernă, tehnico-științifică; raporturile dintre ele sunt variabile de la un tip de învățământ la altul, de la o școală la alta; nu există însă azi un învățământ „clasic pur” și nici unul „modern pur”;

- cele două componente ale culturii generale se formează în etape diferite de dezvoltare școlară și cu un anumit decalaj al timpului de formare al specialiștilor;

- sarcina sistemului de învățământ este de a evalua corect predispozițiile elevilor pentru un tip de cultură sau altul, a-i orienta și a-i îndruma spre o alegere bună, conformă cu posibilitățile lor, cu interesele lor personale și cu nevoile societății.

3. Funcția de pregătire profesională:

- se realizează atât prin mijlocirea culturii generale, cât și prin practicarea unor forme de învățământ profesional, de ucenici, de maiștri, școli medii și normale, licee de specialitate, facultăți de profil;

- planning-ul școlar și cel social au aici cele mai importante roluri, sarcina lor fiind aceea de a corela „piața școlară” cu nevoile pieței muncii.

Funcțiile nepostulate ale școlii sunt următoarele:

1. Funcția de alocare de statusuri și pregătirea pentru anumite roluri sociale:

- este vorba despre funcția de socializare anticipativă, secundară, exercitată de către școala care pregătește „în avans” noile generații pentru muncă și viață;

- diploma obținută în urma parcurgerii cursurilor școlare dă dreptul tânărului să ocupe o poziție socială, să se plaseze pe o anumită ierarhie socială. Sunt tot mai frecvente, din păcate, cazurile când un număr tot mai mare de tineri absolvenți sunt șomeri așteptând să se ivească o situație de angajare care să le satisfacă pretențiile îndreptățite;

- tot mai mulți tineri consideră că statutul și rolul profesional joacă un rol major în raport cu celelalte statute dobândite, acesta dând măsura reușitei sociale a individului.

2. Funcția de reproducere a structurii sociale:

- prin aceasta se asigură înlocuirea neconținută a generațiilor și deci substanța demografică a societății;

3. Funcția de asigurare a unei mobilități sociale:

- școala mediază relația dintre mediul de proveniență, sau de origine și destinația socială.

Din cele prezentate anterior, putem afirma că educația este mijlocul prin care societatea își reînnoiește neîncetat condițiile propriei sale existențe. Omul pe care trebuie să-l realizeze educația - spunea Emile Durkheim - nu este omul așa cum l-a creat natura, ci omul pe care-l vrea societatea, iar ea îl vrea așa cum îl cere structura sa interioară. Prin urmare, fiecărui tip de structură socială îi corespunde un tip de personalitate care face posibil consensul social, condiție indispensabilă existenței oricărei societăți.

Bibliografie:

1. Durkheim, Emile, *Educație și sociologie*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1980.
2. Georgescu, Maria Ana, *Educație și mobilitate socială*, Editura Tipomur, Tg. Mureș, 1998.
3. Rotariu, T., Iliut, P., (coord.), *Sociologie*, Editura Mesagerul, Cluj Napoca, 1996, p.116-121.

STUDIU PRIVIND UTILIZAREA METODELOR TRADIȚIONALE ȘI MODERNE

PROF. ÎNV. PREȘC. CERASELA CAMPANU

SCOALA GIMNAZIALĂ "ALEXANDRU PIRU,, MARGINENI

Etimologic, termenul metodă provine din grecescul „methodos”, care înseamnă „drum spre”. Metodele de învățământ pot fi definite ca „modalități de acțiune cu ajutorul cărora, elevii, în mod independent sau sub îndrumarea profesorului, își însușesc cunoștințe, își formează priceperi și deprinderi, aptitudini, atitudini, concepția despre lume și viață”. (M.Ionescu, V.Chiș, p.126).

Metodele de predare pot fi clasificate în :

1. Tradiționale: expunerea didactică, conversația didactică, demonstrația, lucrul cu manualul, exercițiul;

2. Moderne: algoritmizarea, modelarea, problematizarea, instruirea programată, studiul de caz, metode de simulare(jocurile, învățarea pe simulator), învățarea prin descoperire.

Metodele activ-participative pun accent pe învățarea prin cooperare, aflându-se în antiteză cu metodele tradiționale de învățare.

Principalele metode de dezvoltare a gândirii critice sunt: metoda Ciorchinelui; metoda Mozaic; metoda Cubul; metoda Turul Galeriei; metoda 6/3/5; metoda Lotus; metoda Palariile ganditoare; metoda Frisco; metoda Schimba perechea; metoda Explozia stelara; diagrama Venn; metoda Cauza-efect.

Pentru ca învățarea prin cooperare să se bucure de un real succes, se impune respectarea unor reguli. Literatura de specialitate relevă faptul că, pentru ca elevii să fie dispuși să lucreze în echipă, se impune respectarea a două condiții: asigurarea unui climat pozitiv în clasă; formularea unor explicații complete și corecte asupra sarcinii de lucru, astfel încât aceasta să fie înțeleasă de toată lumea.

Eficiența muncii în grup depinde de claritatea explicației pentru sarcinile de lucru. Profesorii trebuie să ofere explicații cât mai clare și să se asigure că ele au fost corect înțelese de către elevi.

Literatura de specialitate oferă o imagine fidelă asupra antitezei care se creează între metodele tradiționale și cele moderne utilizate în predare. Metodele tradiționale au următoarele caracteristici:

- pun accentul pe însușirea conținutului,
- sunt centrate pe activitatea de predare a profesorului, elevul fiind văzut ca un obiect al instruirii, asadar comunicarea este unidirecțională;
- sunt predominant comunicative,;
- sunt orientate, în principal, spre produsul final, evaluarea fiind de fapt o reproducere;
- au un caracter formal și stimulează competiția;
- stimulează motivația extrinsecă pentru învățare;
- relația profesor-elev este autocratică, disciplina școlară fiind impusă. Aceste metode generează pasivitatea în rândul elevilor.

La polul opus, metodele moderne se caracterizează prin următoarele note:

- acordă prioritate dezvoltării personalității elevilor, vizând latura formativă a educației;
- sunt centrate pe activitatea de învățare a elevului, acesta devenind subiect al procesului;
- sunt centrate pe acțiune, pe învățarea prin descoperire;
- sunt orientate spre proces;
- sunt flexibile, încurajează învățarea prin cooperare și capacitatea de autoevaluare la elevi,
- stimulează motivația intrinsecă;
- relația profesor-elev este democratică, bazată pe respect și colaborare, iar disciplina derivă din modul de organizare a lecției.

Prin metodele moderne se încurajează participarea elevilor, inițiativa și creativitatea. Din toate cele menționate rezultă faptul că profesorul trebuie să-și schimbe concepția și metodologia instruirii și educării, să coopereze cu elevii, să devină un model real de educație permanentă, să se implice în deciziile educaționale, să asigure un învățământ de calitate.

Bibliografie:

1. Dumitru, I., Dezvoltarea gândirii critice și învățarea eficientă, Editura de Vest, Timișoara, 2001
2. Guțu, V., Dezvoltarea și implementarea curriculumului în învățământul gimnazial: cadru conceptual, Grupul Editorial Litera, Chișinău, 1999
3. Ionescu, M., Radu I., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001
4. Marcu V. , Filimon L., Psihopedagogie pentru formarea profesorilor, Editura Universității din Oradea, 2003

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. GHEORGHE CAP

COLEGIUL TEHNIC "IOAN CIORDAȘ" BEIUȘ

„Părinții sunt modelele de bază pentru copii. Fiecare cuvânt, mișcare și acțiune au un efect.” – Bob Keeshan

Părinții au un impact direct și durabil asupra copiilor și joacă un rol-cheie în susținerea educației lor. Participarea activă a părinților în educație, duce la o implicare mai mare a copiilor în activitatea școlară, și obținerea de rezultate mai bune. Acest lucru se traduce, de asemenea, în beneficii economice și sociale pe termen lung.

Primul spațiu al învățării este spațiul familial. Atunci când părinții oferă o bună creștere copiilor, cu siguranță le sporesc șansele de a deveni adulți de succes. Înainte de a se confrunta cu realitatea vieții în societate, copiii trec printr-o primă etapă care este viața în sânul familiei. Aici își vor începe educația și vor învăța primele valori care le vor modela personalitatea.

Părintele este partenerul-cheie în educația copiilor, iar rolul lui nu este doar acela de a face temele și de a le corecta, ci și de a-i ghida și de a le crea un climat favorabil, astfel încât aceștia să se dezvolte armonios.

Cum se poate crea un astfel de climat? Nu este indicată adoptarea modelului rigid și autoritar. Însă, în lipsa definirii unor repere rezultă două tipuri de personalități: fie tineri fără autocontrol, agresivi, nemulțumiți, fie tineri care sunt anxioși și temători. În consecință, este important ca părinții să-i învețe pe copii elementele de bază ce țin de educație. Iată câteva dintre elemente esențiale care pot să stimuleze și să direcționeze cât mai devreme dezvoltarea copilului:

Transmiterea culturii

Cultura însumează setul de valori și ritualuri stabilite într-un mediu social care ne ajută la conturarea propriului caracter. Un copil trebuie să se conformeze mediului său pentru a avea acces la o primă conștientizare a lui însuși. În timpul adolescenței, în timp ce se confruntă cu o criză a creșterii și a identității, tânărul își formulează întrebări asupra valorilor primite. Ca adult, el redefinește valorile primite prin integrarea lor în propria personalitate. Mijloacele de a le transmite sunt numeroase: legende, povești, dansuri, feluri de mâncare tradiționale, discuții pe această temă, dar și comportamentul de zi cu zi al părinților.

Judecata morală

Abilitatea de a discerne binele de rău se formează în jurul vârstei de 6-7 ani, numită pe bună dreptate vârsta rațiunii. Codurile morale definite de cultură și religie, precum și legile în vigoare sunt primele elemente care trebuie integrate. Valorile morale nu pot fi transmise prin simpla vorbire, ci prin experimentare, iar prin evaluarea situațiilor și prin a avea niște discuții timpurii cu cei mici, această judecată poate fi rafinată. Identificarea valorilor morale face posibilă căutarea în fiecare ființă umană caracteristicile superioare care îi hrănesc sufletul.

Responsabilitatea

A deveni treptat responsabil pentru gândurile, acțiunile și consecințele acestora indică trecerea persoanei la maturitate. Această responsabilitate implică capacitatea de a colabora și de a se supune atunci când este necesar. De fapt, dificultățile școlare și sociale provin adesea din faptul că cei mici nu preiau responsabilități proporționale și potrivite vârstei lor.

Abilitățile sociale

Politețea, punctualitatea și grija pentru ceilalți trebuie deprinse de la o vârstă fragedă. Regula de aur este: iubește-ți aproapele ca pe tine însuși. De asemenea, este important să arătăm copiilor noștri cum să-și apere punctul de vedere și să-i ajutăm să facă acest lucru atunci când sunt victime ale nedreptății. Învățarea de a rezolva problema prin nonviolență face parte atât din educația familială, cât și școlară. De exemplu, copilul trebuie învățat să mulțumească când i se oferă ceva, să știe că este nepolitic să întrerupi o discuție.

Autocontrol și toleranță la frustrare

Deoarece copilul este inițial egocentric, el dorește ca toți cei din jurul lui să-i satisfacă în mod special și imediat nevoile, dorințele și capriciile. De aceea, ca părinți trebuie să acceptăm faptul că acesta trebuie să învețe progresiv să tolereze frustrarea și să-i oferim ocazia să găsească singur soluții și mecanisme prin care își poate controla frustrarea și emoțiile. Copiii care pot obține orice fel de cadouri pentru a se simți mai bine într-un anumit moment, ajung de obicei să fie nefericiți.

Dezvoltarea atenției și concentrării

Este important ca cel mic să învețe să fie atent, să se concentreze pe obiectul muncii sale. Copilul poate fi ajutat să-și dezvolte aceste abilități prin stabilirea unor reguli în legătură cu orele de joacă, de uitat pe tabletă/telefon și de învățat/citit. Totodată, a face temele, a pune hainele la loc sau făcutul patului sunt activități de rutină relevante pentru a dezvolta perseverența și răbdarea copiilor.

Curajul de a învăța să pierzi

Copiii trebuie să se obișnuiască de mici cu faptul că vor face greșeli și că drumul pe care vor merge nu va fi întotdeauna unul liniar. Aceștia trebuie însă să înțeleagă cu ajutorul părinților că e necesar să fie dispuși să-și asume riscuri și să accepte eșecul ca o parte firească a vieții. Să fie motivați să nu se lase descurajați și să depună mereu eforturi pentru a se autodepăși, fără să caute însă perfecțiunea. Trebuie să fie lăsați să și greșească, să învețe din propriile greșeli și să experimenteze.

În cadrul familiei, copilul are parte de primele lecții de viață, iar părinții sunt cei care îi oferă un prim model de învățare. Dar și după ce crește și copilul ajunge la grădiniță/ școală, rolul părinților nu se termină, ci continuă, și este în continuare la fel de important. Colaborarea între actorii implicați, elev-profesor-părinte, este chiar foarte necesară și influențează viața școlară a copilului. Implicarea părinților în viața școlară, participarea activă a acestora în procesul instructiv-educational, colaborarea părintelui cu profesorul, duce la o implicare mai mare a copiilor în activitatea școlară, și la obținerea de rezultate mai bune. Literatura de specialitate arată că șansele de reușită ale unui copil de a se dezvolta și de a obține rezultate mai bune la învățătură cresc pe măsură ce părinții sunt implicați în educația acestuia.

Așadar, fiecare actor implicat în dezvoltarea copilului (părinții, școala, societatea) are un rol important în dezvoltarea viitorului adult, însă să ținem cont de faptul că baza, fundația viitorului adult, este mult mai mult influențată de familie, aceasta având un rol cheie în evoluția sa.

PARTENERIATUL PĂRINȚI - ȘCOALĂ ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. SIMONA-ELENA CAP

COLEGIUL TEHNIC "IOAN CIORDAȘ" BEIUȘ

Șansele copilului de a crește, de a se dezvolta și de a obține rezultate mai bune cresc pe măsură ce părinții sunt mai implicați în educația copilului.

Părinții și familiile au cea mai mare influență asupra atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului. Un copil își petrece mai puțin de 20% din timp la școală și peste 80% din timp în compania părinților, a familiei și a altor membri ai comunității – de aceea este importantă colaborarea între părinți, școală și comunitate.

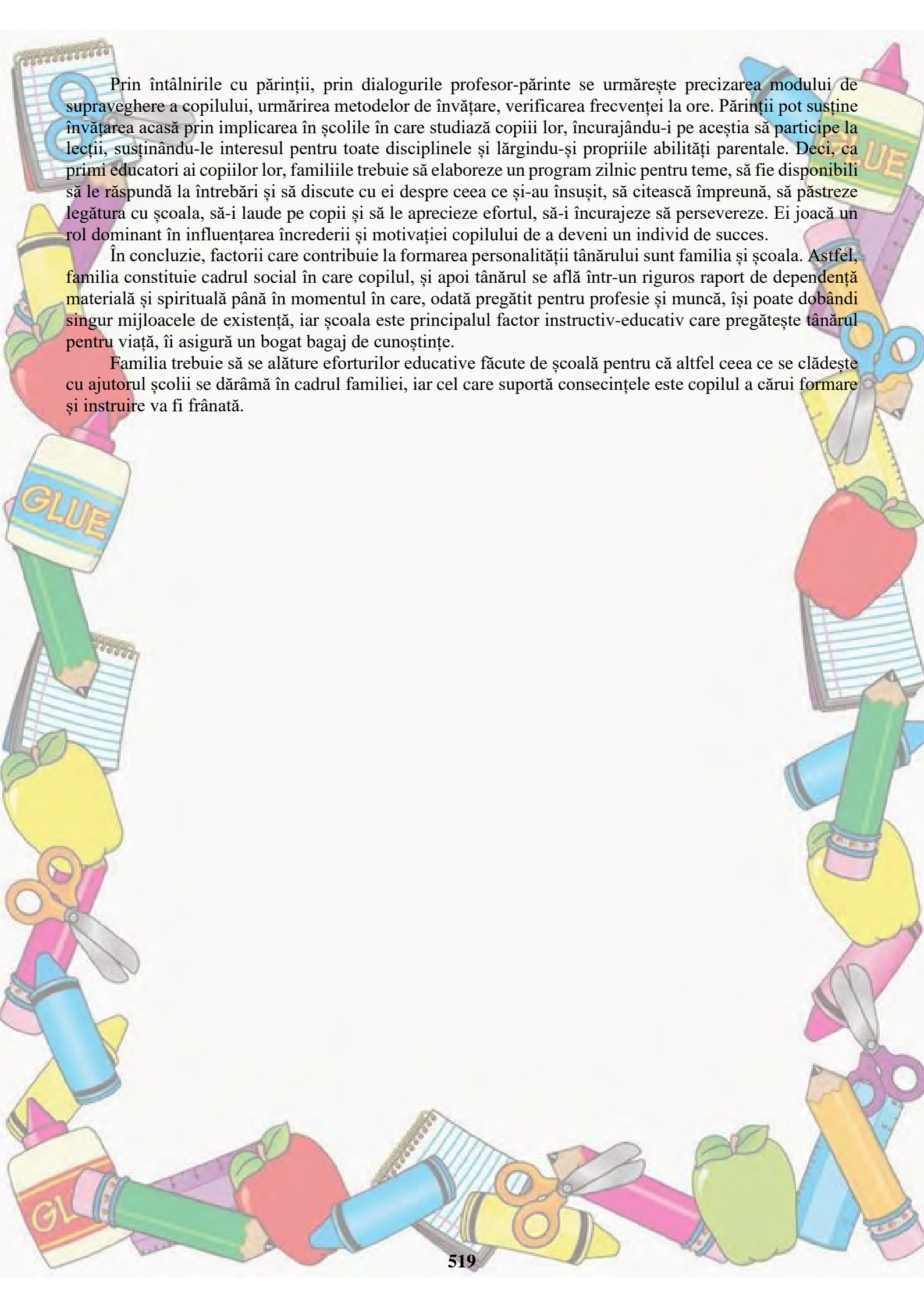
Familia joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului. Părinții joacă cel mai important rol în formarea copiilor, creșterea și dezvoltarea lor ca personalități. Familia reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile sale psihologice și sociale și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere și dezvoltare. Acest cadru al familiei este primul său intermediar în relațiile cu societatea. Și, de asemenea, constituie matricea care îi imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale.

În primii ani de viață copilul este dependent de membrii care formează familia, în special de părinți. Acest fapt reprezintă o etapă importantă în ciclul său de viață. Deoarece în această perioadă sunt dobândite principalele motivații și deprinderi ale viitorului adult. În familie copilul are parte de primele lecții de viață. Părinții sunt cei care îi oferă un prim model de învățare.

Mama reprezintă **prima autoritate** cu care se confruntă copilul deoarece, în relațiile cu ea, el cunoaște primele reguli, primele obligații, primele forme morale. Tot prin intermediul ei, care devine tipar și model pentru el, descoperă lumea din imediata lui apropiere prin observarea și imitația fiecărui gest, fiecărei acțiuni a mamei lui. Astfel că, atitudinea mamei față de lucruri, evenimente, oameni și chiar față de el însuși determină și atitudinea copilului față de aceleași lucruri, evenimente, oameni și chiar față de el. Atitudinea mamei este cea care condiționează atitudinea copilului. De atitudinea ei depinde încrederea sau neîncrederea sa, curajul sau teama, voiciunea sau moderația, optimismul sau pesimismul său.

Figura paternă contribuie într-un mod esențial la dezvoltarea sentimentului de protecție și de siguranță al copilului. Mama reprezintă simbolul afecțiunii, blândeții, feminității, iar tatăl este simbolul **autorității, al siguranței, al puterii**. Copiii obișnuiesc să se laude că mama lor este cea mai frumoasă iar tatăl lor cel mai puternic. Tatăl este prima persoană care "intervine" în relația mamă-copil. În prezent, rolul de întreținător al familiei este împărțit de ambii părinți. Acest lucru aduce o atenuare a prestigiului patern. Însă, chiar și așa, copilul este impresionat de prestanța și forța tatălui, întotdeauna comparându-și propria forță cu acesta. În timp ce tatăl reprezintă autoritatea supremă, autoritatea mamei se manifestă mai direct și mai continuu în viața copilului.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jignește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățătura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățatură le pun pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățatură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale. Deci, ca primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

În concluzie, factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și instruire va fi frânată.

SĂ CONSTRUIM ÎMPREUNĂ CEI 7 ANI...DE-ACASĂ!

**PROF. CĂPĂȚÎNĂ ADELA,
GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 22, DROBETA TURNU SEVERIN,
MEHEDINȚI**

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Chiar dacă unii consideră că în prezent societatea nu mai acordă suficientă atenție regulilor de bună purtare pe care trebuie să le transmită copiilor, unii analiști susțin că nimic nu s-a schimbat în societatea modernă. Oriunde în această lume, regulile par să fie aceleași, permițând individului să fie recunoscut de societatea în care trăiește, să fie apreciat prin cei „șapte ani de-acasă”, atunci când sunt numărați cum se cuvine!

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. În zilele noastre, părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea părintelui. Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere. Sunt cheia către succesul lui social. Abecedarul bunelor maniere trebuie aplicat încă de la vârsta la care copilul începe să vorbească, pentru că la această vârstă, copilul caută să le arate celorlalți copii cu care intră în contact, „regulile jocului” său, ale unui joc „învățat” în familie. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Aceștia pot să îl învețe pe copil, lucrurile simple încă de la vârsta fragedă: să salute, să spună "te rog!" și "mulțumesc!". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Copilul va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum îl învățăm pe copil, bunele maniere? A-l învăța bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp și vei avea multe ocazii să îl îndrumăm în direcția corectă.

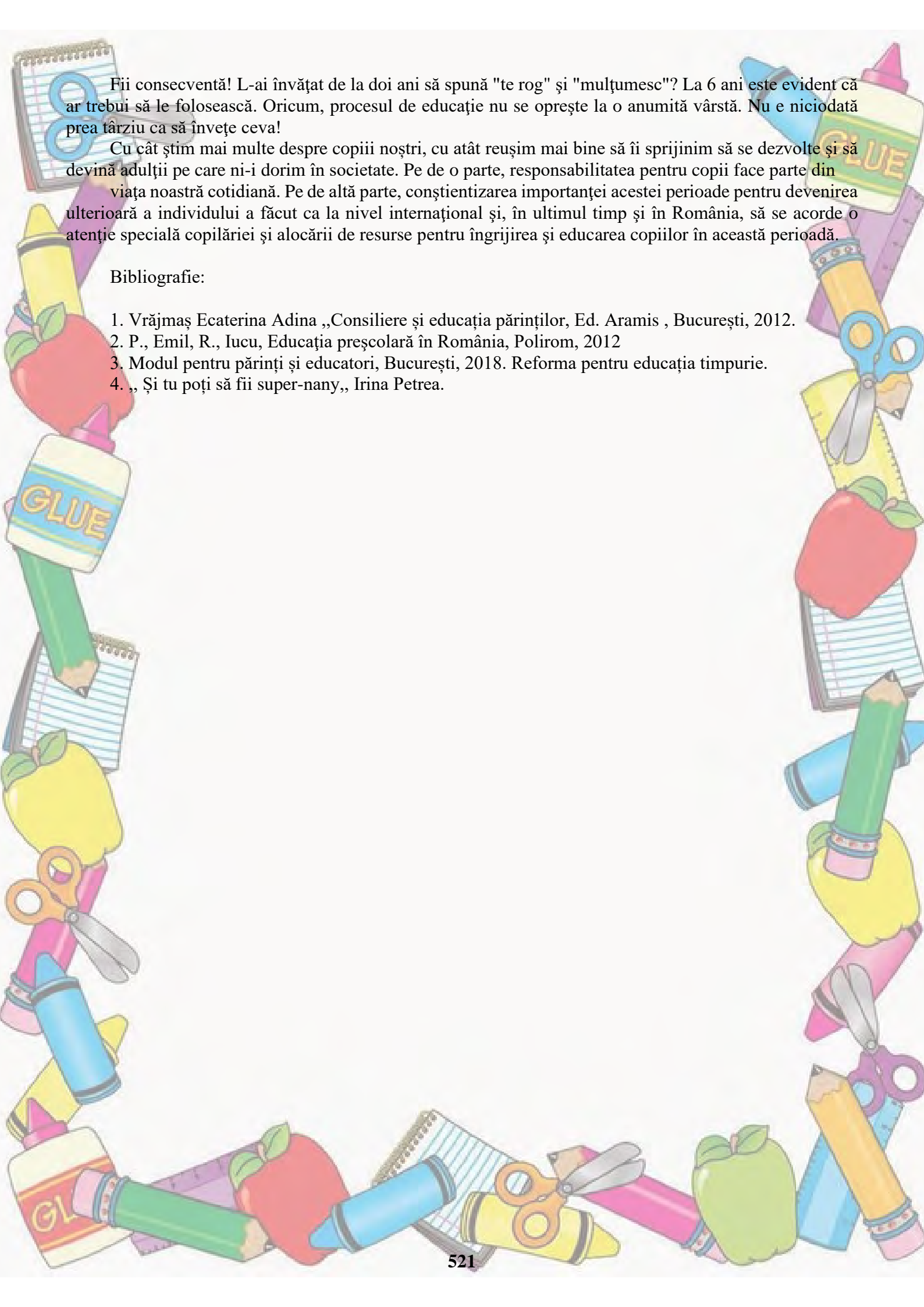
Părinții trebuie să țină minte aceste sfaturi:

Chiar dacă a greșit de câteva ori, nu te grăbi să tragi concluzia că este prost crescut sau că tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil să aibă nevoie doar de una două lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve. Explică-i clar și învață-l ce anume trebuie să facă sau nu. În loc să îi spui un scurt (și pentru el greu de înțeles): "Nu mai fi atât de grosolan!", spune-i: "Nu este politicos să râgâi la masă, dar, dacă o faci, se cuvine să îți ceri scuze!". Sau, dacă zbiară prin casă, nu-i spune: "Încetează cu țipetele în casă!", ci fii mai blândă, ca să înțeleagă în fond ce aștepti de la el: "Te rog, nu mai ridica vocea în casă!".

Dacă cel mic își exprimă sentimentele folosind expresii sau atitudini mai puțin politicoase, nu i-o reteza scurt, ci încearcă să reformulezi. De exemplu, când el zice: "Iahh, îmi vine să vărs când văd chestia asta verde!", tu corectează-l spunând: "Frumos ar fi fost să spui că nu îți place deloc spanacul!".

Fii înțeleghătoare și acceptă-i greșelile. Amintește-ți că nu este încă suficient de matur pentru a ști bine cum trebuie să se comporte în anumite situații. Și noi, adulții, greșim adeseori, darămite ei...

Educația se face doar acasă, cu discreție, în familie. Nu îi ține prelegeri și nu îl critica în public, nu îl umili și nu îl jigni față de străini, chiar dacă greșeala a fost destul de mare. A-i face lui o scenă de față cu alții dovedește că nici tu nu ai prea fost atentă la lecțiile de bune maniere.

Fii consecventă! L-ai învățat de la doi ani să spună "te rog" și "mulțumesc"? La 6 ani este evident că ar trebui să le folosească. Oricum, procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea târziu ca să învețe ceva!

Cu cât știm mai multe despre copiii noștri, cu atât reușim mai bine să îi sprijinim să se dezvolte și să devină adulții pe care ni-i dorim în societate. Pe de o parte, responsabilitatea pentru copii face parte din viața noastră cotidiană. Pe de altă parte, conștientizarea importanței acestei perioade pentru devenirea ulterioară a individului a făcut ca la nivel internațional și, în ultimul timp și în România, să se acorde o atenție specială copilăriei și alocării de resurse pentru îngrijirea și educarea copiilor în această perioadă.

Bibliografie:

1. Vărămaș Ecaterina Adina „Consiliere și educația părinților, Ed. Aramis , București, 2012.
2. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2012
3. Modul pentru părinți și educatori, București, 2018. Reforma pentru educația timpurie.
4. „Și tu poți să fii super-nany,, Irina Petrea.

PERICOLUL NEVĂZUT AL INTERNETULUI STUDIU DE SPECIALITATE

PROF. CĂPRUCIU MARINELA MIOARA,
COLEGIUL NAȚIONAL PEDAGOGIC “ȘTEFAN VELOVAN”

Internetul a apărut ca urmare a nevoii umane de comunicare. Având în principal rol comunicațional și informațional, Internetul este utilizat din ce în ce mai mult ca mijloc de interacțiune între indivizi.

În prezent, mai mult de două treimi din populația Europei folosește Internetul și aplicațiile acestuia. Tinerii sunt cei care reprezintă interfața acestei revoluții tehnologice, deoarece sunt cei mai receptivi la nou, la aplicațiile informatice și comunicaționale moderne, dar și pentru că resimt cel mai stringent nevoia de relaționare. Folosirea Internetului a coborât la vârste din ce în ce mai fragede. Astfel, la vârsta de 3-5 ani, copilul își poate aminti și aplica ce a învățat cu o zi în urmă. El nu poate separa încă fanteziile de realitate și trăiește într-o lume pre-operațională. Acești copii își pot menține atenția între 8-15 minute. Între 5-8 ani, copiii încep să-și stabilească propriile identități, joaca devine mai cooperativă și încep să-și dezvolte abilități motorii. Între 6-8 ani, lumea copilului trece de realitățile imediate, gen casă și școală. Copiii aflați în intervalul de 8-12 ani încep să gândească în termeni abstracti și devin mult mai interesați de interacțiunile cu ceilalți copii. În perioadele pubertății și adolescenței, cu toate că sunt mai maturi și mai experimentați decât copiii, adolescenții pot deveni la fel de ușor victime ale aspectelor negative ale Internetului.

Una dintre cele mai mari primejdii la adresa copiilor care obișnuiesc să acceseze Internetul în lipsa părinților constă în așa numita hărțuire online. Dacă hărțuirea la școală se limitează la momente în care copilul intră sau iese de la ore, iar hărțuitorul poate fi de regulă ușor identificat și pedepsit, hărțuirea în mediul virtual poate lua forme mult mai complexe.

Ca adulți responsabili, fie părinți, fie rude sau prieteni de familie, trebuie neapărat să reținem că vremurile s-au schimbat, iar hărțuitorii periculoși sunt pe deplin conștineți de posibilitățile Internetului în acest sens.

Un rol important în educarea elevilor, precum și a părinților, aparține instituției școlare. În acest sens sunt reprezentative întrunirile cadrelor didactice cu părinții. La aceste întruniri sunt prezentate diverse articole, referate și chestionare.

Cyberbullying este o formă de agresiune tot mai des întâlnită în mediul online, fie că e vorba despre hărțuirea prin intermediul rețelelor de socializare, insulte primite pe forumuri sau excluderea din grupuri.

Majoritatea celor care sunt afectați de cyber-bullying sunt copiii sau tinerii, dar nu sunt excluși nici oamenii din alte categorii de vârstă care interacționează cu alți membri din mediul online.

Efectele sunt destul de îngrijorătoare întrucât pe termen lung cyber-bullying poate duce la schimbări de comportament cum ar fi depresie, anxietate, stări de nervozitate etc.

Hărțuirea virtuală - victimizarea virtuală are loc în spațiul cibernetic și este o problema mondială printre copiii și adolescenți.

Prevenirea hărțuirii virtuale este o provocare pentru noi toți, deoarece poate avea loc oricând și oriunde.

Importanța rolului părinților este susținută de studii numeroase. Impactul pe care părinții îl au asupra dezvoltării copilului nu este nou, dar efectele interacțiunilor dintre părinte și copil, monitorizarea parentală și strategiile folosite de părinți pentru a limita folosirea internetului de către copiii lor sunt încă la început...

În zilele noastre, părinții și copiii caută pe internet informații, suport social, și pentru a comunica și interacționa cu prieteni, dar și cu alte persoane.

Părinții se preocupă de activitățile online ale copiilor lor, mai precis de conținuturile disponibile, contactele stabilite cu ceilalți și comportamentele adoptate când navighează pe Internet. Aceste preocupări ale părinților sunt legate de asemenea de experiența lor online.

Unele studii recente au arătat că stilurile de folosire a internetului de către părinți au un impact asupra folosirii internetului de către copii.

Experiență online.

Date recente au arătat că mai mult de 80% dintre părinți au acces și folosesc internetul zilnic.

Mai mult de 60% dintre părinți declara că vorbesc cu copiii lor despre mai multe subiecte legate de folosirea internetului, că hărțuirea virtuală, cum să interacționezi cu ceilalți pe internet, conținuturi (ne)potrivite, prietenii copiilor lor pe rețelele sociale, și descărcarea de conținuturi, fișiere, videouri, fotografii. Dar este o minoritate (aproape 20%) care nu vorbește despre nici un subiect referitor la folosirea internetului.

Majoritatea părinților declara că ei folosesc, cunosc și sunt încrezători cu privire la folosirea internetului și a rețelelor sociale. Dar când le compară pe amândouă, ei folosesc și știu mai puțin despre rețelele sociale.

Hărțuirea virtuală este o formă de comportament agresiv care are loc prin dispozitive electronice. Criteriile pentru agresiunea tradițională include intenția, repetiția și dezechilibrul puterii și criteriile de definiție ale hărțuirii virtuale adaugă criteriile adiționale pentru contextual de hărțuire virtuală, că anonimatul și publicitatea.

Dispozitive Electronice

Dispozitivele electronice și tehnologiile ca telefoanele mobile și/sau calculator și tablete cu acces la Internet pot fi folosite pentru a-i hărțui pe ceilalți.

Hărțuirea virtuală poate avea loc prin email, camere de chat, siteuri web, rețele sociale, fotografii, videouri, mesaje text, telefoane și mesaje instantanee.

Cele mai comune comportamente de hărțuire virtuală sunt primirea de mesaje de amenințare prin telefonul mobil, primirea de mesaje insultătoare prin telefon, și primirea de mesaje insultătoare prin email.

Anonimat și Publicitate

Într-un comportament de hărțuire virtuală, de obicei victima nu știe identitatea hărțuitorului. Comportamentul de hărțuire virtuală implică de obicei un public mare.

Hărțuirea virtuală care poate avea loc între copii și tineri este de asemenea:

Provocare, de exemplu, folosirea limbajului vulgar și ofensator față de victimă; Denigrare, adică dezvăluire de bârfe sau minciuni despre victima pentru a dauna imaginii și reputației; Personificare, de exemplu, a lua identitatea victimei în spațiul virtual sau a-ți folosi telefonul pentru a deteriora relația cu prietenii tăi; Violarea intimității, de exemplu împărtășirea online cu ceilalți de secrete, informații sau fotografii stânjenitoare ale victimei; Excludere, de exemplu, a exclude victima dintr-un grup online în mod deliberat și crud; Intimidare, sau trimiterea de mesaje insultătoare, răutăcioase care au ca scop să inducă teamă sau să intimideze victima.

Factori de risc și consecințe

Prevalența hărțuirii virtuale variază în multe țări, dar unii cercetători au ajuns la concluzia că pentru băieți și fete, de la copii la adolescent, se clasifică de la 10% la 35%, cu o medie de 23%. Unele date dezvăluie că victimizarea virtuală este mai mare la fete decât la băieți

Sunt mai mulți factori de risc și consecințe [link] asociate cu implicarea în comportamente de hărțuire virtuală.

Riscurile și consecințele individuale pentru copii și tineri care sunt victime virtuale: Deprimare, Anxietate socială, Stres, Manie, Frustrare, Dureri de cap, Probleme emoționale, Rezultat academic mai slab, Slabă stimă de sine, Joasă reputație socială, Absenteism școlar, Insecuritate la școală, Încercare de sinucidere

Semne de avertizare

Copiii și tinerii implicați în acte de hărțuire virtuală nu spun de obicei unui adult. Ei descriu că ei nu le-ar spune de hărțuire virtuală părinților deoarece părinții nu ar înțelege asta și deoarece părinții vor restricționa probabil folosirea internetului și a rețelelor sociale.

Deci, părinții trebuie să fie atenți și să fie conștienți de niște semne de avertizare a hărțuirii virtuale și de unele riscuri potențiale pe internet și rețelele sociale.

Unii dintre cei mai comuni indicatori sunt:

- supărat în timpul sau după folosirea internetului, rețelelor sociale sau a telefonului
- secretos față de activitățile lui/ei *schimbări în modul de folosire a telefonului mobil sau a computerului
- nervos când primește un mesaj sau e-mail instant
- schimbări în dispoziție și comportament *schimbări în obiceiurile de somn sau de mâncare

- anxios sau temător
- se plânge că nu se simte bine
- probleme somatice
- retragere din grupul social sau din activitățile sociale
- note în scădere
- evitarea școlii

Riscuri potențiale

Unele dintre riscurile potențiale pe internet sau rețelele sociale la care copilul tău este expus și care pot rezulta în hărțuire virtuală:

- Cineva i-a intrat în contul ei/lui de e-mail
- Cineva i-a trimis un e-mail sau mesaj text insultător
- Cineva a împărtășit cu ceilalți pe internet informații intime despre el/ea care au fost jenante
- Cineva a postat online minciuni despre el/ea
- Cineva l-a/ a ofensat/-o prin internet sau telefonul mobil
- Cineva l-a exclus/a exclus-o dintr-un grup sau joc online

Conform unor studii, dacă părinții sunt conștienți de semnele de avertizare și de riscurile potențiale de a fi victimele hărțurii virtuale, ei ar putea vorbi mai mult cu copiii lor despre aceste probleme și să supravegheze mai bine activitățile online ale copiilor lor.

De asemenea, riscul de implicare în hărțuirea virtuală descrește când părinții discută în mod regulat cu copiii lor despre folosirea internetului și a rețelelor sociale și supraveghează activitățile lor online.

Cum să eviți insultele sau alte tipuri de cyber-bullying?

În viață de zi cu zi întâlnim oameni cu mentalități și comportamente diferite. La fel este și în lumea virtuală. Astfel, trebuie să acceptăm și să ne asumăm că mediul online este un mediu foarte divers care reacționează rapid, impulsiv tocmai din cauza că nu ne aflăm în față celui cu care vorbim. Cel mai sănătos lucru este să evităm discuțiile contradictorii, polemicile atâta timp cât insultele iau locul argumentelor.

Avem reguli, conduite, sfaturi despre cum să ne comportăm în societate, dar nu avem o cultură a internetului. Indiferent de generația din care facem parte avem nevoie de o educație și să fim avertizați de consecințele expunerii online. Primul pas ar fi introducerea unei materii sau abordarea acestui subiect la diferite materii în școli. Copiii trebuie să învețe de ce nu e bine să își pună datele personale și să fie încurajați să fie deschiși și să apeleze la adulți pentru orice problema.

Rețelele de socializare încurajează raportarea persoanelor care nu au un comportament adecvat. Site-uri precum Facebook, Twitter, Youtube sau Instagram pun la dispoziția utilizatorilor metode pentru a identifica cazurile de cyber-bullying. Cele mai utilizate sunt Block, Ignore, Report (Facebook, Twitter etc), ștergerea comentariilor, click pe steguleț (flag) pentru a avertiza Youtube că un anumit video are un conținut nepotrivit. Pentru a avea o dovadă a comportamentului este necesar să facem o poză a comentariului astfel administratorii site-urilor vor identifica mai repede persoana în cauză.

Recomandări pentru părinți... Vorbește

Comunica activ și vorbește deschis cu copilul tău despre:

- riscurile și oportunitățile internetului și rețelelor sociale,
- experiențele lor online,
- siguranță pe internet și rețelele sociale, și
- folosirea adecvată a tehnologiilor.

Părinții ar trebui de asemenea să vorbească cu copiii lor despre conținuturi (ne)potrivite pe internet și site-uri web în care copiii pot sau nu pot avea încredere (nu toți de pe internet sunt sinceri), prietenii copiilor lor din rețelele sociale (dacă îi cunosc personal), să vorbească cu copiii lor despre cum să interacționeze cu ceilalți pe internet.

Cercetează

Învăță mai multe despre internet și rețele sociale, și cunoaște mai multe despre activitățile online ale copilului tău. Cunoaște diferitele riscuri online la care subteți expuși, împreună cu copilul dumneavoastră.

Cunoaște uneltele și strategiile pentru a combate riscurile online, că ce filtre și programe sunt disponibile pentru a-ți proteja copilul de riscurile de pe internet.

Stabilește reguli

Discuta cu copilul tău și explică-i câteva probleme și reguli pe internet, cum ar fi:

- de ce anumite site-uri web sunt bune/rele;
- folosește opțiuni de parole și de securitate;

- verifică permise când instalezi aplicații, jocuri sau programe;
- avantaje ale folosirii de filtre tehnice sau de unelte de control parental, și program antivirus;

Supraveghere

Stați prin apropiere când copiii folosesc internetul și puteți de asemenea să desfășurați împreună activități pe internet. Părinții pot de asemenea să monitorizeze interacțiunile online ale copiilor lor, și să supravegheze profilurile copiilor lor în rețelele lor sociale, și să folosească programe pentru a preveni mailul spam/junk.

Părinții ar trebui să știe dacă copiii lor folosesc strategii de siguranță, dacă copiii lor își cunosc prietenii virtuali personal și setările de confidențialitate (dacă informația lor este publică), dacă copiii dau informații despre adresa lor, numărul de telefon, numele școlii sau locuri pe care le-au vizitat. Susțineți-l! Spuneți-I copilului dumneavoastră că el/ea nu este singur/a și oferiți-I ajutorul când ceva l-a deranjat/a deranjat-o. Promovați un climat de încredere în care el/ea v-ar informa repede dacă el/ea are o problemă pe internet sau este în pericol. Puteți de asemenea să-i spuneți despre experiențe de hărțuire virtuală pe care le cunoașteți pentru a promova dezvăluirea. Caută ajutor și informează-i pe ceilalți (școală și autoritățile). Contactează un profesionist pentru a-ți ajuta copilul și pe ține să faceți față situației, chiar dacă copilul tău a fost o victimă a hărțuirii virtuale sau un hărțuitor virtual.

BIBLIOGRAFIE

- 1.Hinduja, S. & Patchin, J. W. (2008). Cyberbullying: An Exploratory Analysis of Factors Related to Offending and Victimization. *Deviant Behavior*, 29(2), 129–156.
- 2.Hinduja, S. & Patchin, J. W. (2009). *Bullying beyond the Schoolyard: Preventing and Responding to Cyberbullying*. Thousand Oaks, CA: Sage Publications.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR CARACONCEA CRISTINA ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIRCEA CEL BĂTRÂN” GIURGIU

Trecerea de la programul lejer al grădiniței, unde jocul este activitatea fundamentală a copiilor, la programul riguros întocmit al școlii, cere copilului o schimbare de comportament. El trebuie ajutat să se adapteze noului sistem de cerințe, cu alte cuvinte să depășească cu succes, „criza de la 6 ani”, semnalată de Gessel, „criză care survine după o perioadă lesnicioasă, de progrese gradate”; Berthe Minnet vorbește despre reacții legate de greutatea de adaptare: mânie, fugă, conduite neobișnuite, retragere în sine, inerție, izolare (uneori semne mai discrete: îmbujorarea sau paloarea feței, bâlbâiala trecătoare, sugerea degetului mare - traduc disperări momentane, repede învinse)". Se confirmă necesitatea ca părinții care au copii de vârstă școlară mică să se ocupe serios și detaliat de programul zilnic al acestora. Nu este suficientă o simplă jalonare a acestui program; se impune supravegherea îndeaproape a respectării lui, având în vedere că este vorba de vârsta la care ispita jocului este foarte mare.

Adaptarea copilului la noul sistem de viață poate și trebuie să fie ușurată de atitudinea familiei, de influențele ei educative. Copilul trebuie obișnuit treptat și în cu ideea că la școală doamna învățătoare își împarte dragostea între toți elevii, că în curte, la joacă, ceilalți copii sunt la fel de importanți ca și el. Se recomandă ca impunerile aduse copilului să fie însoțite de convenitele explicații, pentru a da impresia că a luat o hotărâre, cea mai bună de altfel, împreună cu părinții săi.

Este îngrijorător faptul că la această vârstă, având în vedere răspunsurile părinților, nu toți copiii se odihnesc zilnic între orele de curs și cele destinate pregătirii lecțiilor pentru a doua zi. Timp de 4 ore zilnic și apoi alte 2-3 ore după-masă, fiecare elev de clasa pregătitoare consumă o imensă cantitate de energie în efort intelectual; la aceasta se adaugă efortul fizic pe care copilul îl depune în joaca lui zilnică. Este vorba de o epuizare psihică și fizică. Prin urmare, somnul de după-amiază este cel puțin la fel de important și de necesar, pe cât este și jocul cu alți copii de la aceeași vârstă. Bineînțeles că între somn și joacă, copilul de 6-7 ani va alege la întotdeauna joaca. Aici se cere intervenirea cu explicații, dar, în același timp, și cu tonul hotărât din partea părinților. Efectul se va face simțit în eficiența rezolvării temelor, în pofta de mâncare susținută și într-o bună dispoziție generală. Este surprinzător faptul că deși majoritatea părinților cred în eficiența și necesitatea unui program bine organizat și impus, numai unii dintre aceștia declară că doresc să-și educe copiii în spiritul ordinii și al disciplinei impuse. Având în vedere faptul că la această vârstă școlarul mic nu va cere ajutorul, ci mai degrabă lasă totul deoparte, alegerea acestei variante de către părinți, poate fi interpretată ca neimplicare. Se cere schimbarea mentalității conform căreia procesul instructiv-educativ se reduce la activitatea desfășurată în școală. Munca învățătoarei în cele 4 ore petrecute la școală trebuie continuată cât mai serios și mai organizat acasă, de către familie în cele 2-3 ore de pregătire pentru a doua zi și, bineînțeles, nu numai. Le revine părinților sarcina de a controla modul în care copilul lor își rezolvă sarcinile pentru a doua zi și abia apoi - iar acest lucru poate fi folosit ca stimulent - să urmeze joaca afară, cu alți copii.

Copilul aflat la început de drum, trebuie sprijinit și dirijat permanent, dar nu exagerat. Trebuie evitate situațiile în care părinții dictează și rezolvă tema, iar copiii doar o scriu, sau situațiile în care copilul nu rezolvă nimic fără implicarea directă a părinților. În astfel de situații, există riscul, din partea școlarului mic, de a-și pierde pr încrederea în sine.

Considerăm că la această vârstă, copiii de trebuie îndrumați într-un mod categoric și susținut. Pe de altă parte, alegerea acestei variante de către un număr mare de părinți, intră în contradicție cu argumentele aduse până la acest punct pentru demonstrarea faptului că în instruirea și formarea școlarului mic este încă nevoie de hotărâre. Hotărârea despre care vorbim, nu trebuie însă înțeleasă ca duritate, lipsă de afecțiune, așa cum nici pedepsele, nu înseamnă automat violența corporală. Există nenumărate feluri de pedepse. De exemplu, deseori o laudă, însoțită de o anumită mimică sau de un anumit ton al vocii poate fi, pentru unii copii, o pedeapsă dintre cele mai aspre. Deci eficiența unei pedepse este dată nu atât de delicatețea sau

dimpotrivă, de duritatea acesteia, cât mai ales de măsura în care părinții reușesc să îi convingă pe copii că o greșală nu trebuie repetată.

Există părinți sunt de părere că este bine pentru copil să aibă prieteni mulți și diferiți. În legătură cu rolul bunicilor în viața copilului, unii părinți declară că apelează la ajutorul acestora temporar. În ceea ce privește distracția alături de copil, părinți mărturisesc că încearcă să petreacă cât mai mult timp liber cu el, dar nu-i drum, interzic acestuia să se distreze și cu alți copii. Școlarul mic depune foarte mult intelectual; de aceea, se impune somnul de după-amiază, dar la fel de obligatorie este și joacă. După ce și-a pregătit lecțiile pentru a doua zi, elevul de clasa întâi are nevoie de relaxare și destindere, de timp petrecut cu alți copii de vârsta lui. Cercetările de specialitate arată acestei că la această vârstă copilul învață mult mai ușor de la alți copii de vârsta lui, decât ar face-o de la o persoană adultă.

Copilul are nevoie de prieteni mulți și diferiți, deoarece jucându-se cu ei, va avea voie de înțelegere ce este spiritul de echipă, ce înseamnă cinstea într-un joc și, în cazul în care este ajutat de părinți, va reuși să depășească unele prejudecăți.

Este adevărat că din dorința de a-și vedea nepoții fericiți și sănătoși, jucându-se și râzând, bunicii îi răsfăță; dar este la fel de adevărat, arată E. Michaud, că pentru un copil de 6 ani, „vârsta persoanelor depinde de înălțime, nu de data nașterii”. De la persoane în vârstă, cum sunt bunicii, care deja au trecut prin multe și diverse experiențe de viață, copiii nu au decât de învățat, indiferent de mediul (urban sau rural) în care aceștia trăiesc. Iar dacă bunicii au și timpul necesar și răbdarea convenită pentru a răspunde nenumăratelor întrebări ale școlariilor mici, compania bunicilor este chiar recomandată. Există situații în care bunicii să trebuiască să supravegheze nepoții pentru o perioadă mai scurtă sau mai lungă de timp, sau situații în care familia să dorească să petreacă anumite zile împreună. Anormale ar fi situațiile în care părinții și-ar lăsa copiii pe parcursul întregii săptămâni, în îngrijirea bunicilor sau a altor persoane, neîndeplinindu-și propriile îndatoriri. A-ti cunoaște copilul implică a petrece cu el cât mai mult timp, a-i observa reacțiile în diferite situații ivite în viața de zi cu zi, a ști, printre celelalte, unde și cu cine îi place să se joace mai mult, cât de ușor reușește să se integreze în joc și, implicit, în minigrupul social, cât de mult simte nevoia să primească un sfat de la o persoană adultă.

Pe de altă parte, nu trebuie uitat faptul că sub impresia de joc i se pot transmite copilului de această vârstă informații care altfel ar fi fost greu sau poate chiar imposibil de asimilat de către școlarii mici. La vârsta copilăriei, când „lumea se învârtă în jurul lui”, (E. Michaud) timpul petrecut cu părinții, cu familia în general, este necesar și binevenit.

În ceea ce privește relația cu școala, este bine că sunt totuși mulți părinți care conștientizează importanța întâlnirilor cu părinții, în cadrul ședințelor cu părinții, deoarece acestea sunt cea mai directă modalitate de cunoaștere reciprocă (învățătoare-părinți, dar și părinți-părinți), de stabilire a unui contact permanent și susținut între învățător-părinți-copii. Părinții trebuie să cunoască îndeaproape, îndeosebi în clasa pregătitoare, situația școlară a copiilor lor și să acționeze în consecință. Munca învățătorului trebuie continuată de către părinți acasă, altfel în evoluția școlarul mic progresele vor fi greu de observat.

Este adevărat că există și alte modalități de colaborare între învățător și părinți, cum ar fi telefonul sau scurte discuții în particular. Dar nu este și nu trebuie să fie suficientă o simplă informare asupra celor discutate la ședință. Se cere implicarea directă a părinților, comunicarea permanentă între ei, între ei și învățător și, bineînțeles, între ei și copiii lor.

Trebuie să existe o diversificare a modalităților de relationare școală-familie, atât din punct de vedere al formei: întâlniri între grupuri de părinți, grupuri alcătuite în funcție de problemele pe care le generează anumite categorii de copii, excursii organizate împreună cu părinții; întâlniri ale părinților cu psihologul/consilierul școlii, cât și al conținutului: accentuarea rolului climatului familial în asigurarea succesului școlar al copilului; asistente ale părinților la clasă.

Bibliografie

*Revista Învățământul primar, 4/1996

*www.didactic.ro

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

**PROF. CARAGAȚĂ GHERGHINA,
LICEUL CU PROGRAM SPORTIV BRĂILA**

Principalii factori care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, transmiterea primelor cunoștințe, sentimente, virtuți.

Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic.

Școala alături de familie influențează prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului. Educarea elevului se situează în egală măsură, în familie și școală.

Meritul familiei îl reprezintă formarea temeliei individualității copilului, încă de la vârstă fragedă. Mediul familial oferă primele ocazii de stabilire a unor relații sociale, de comunicare afectivă și verbală. Climatul familial își pune amprenta pe personalitatea sa.

Odată cu intrarea copilului în școală, funcțiile educative ale familiei nu încetează, ci se amplifică, în sprijinirea rolului de elev. Profesorii trebuie să colaboreze cu familia, să facă în așa fel încât să-l facă un aliat și să se sprijine reciproc în munca de educație. Alături de școală, familia exercită cea mai mare influență asupra copilului, iar scopul acțiunilor lor trebuie să fie unitar.

Familia, prin condițiile oferite, prin înțelegerea corectă a manifestărilor copiilor, prin contribuția în lărgirea orizontului profesional al acestora și prin oferirea unor modele pozitive de conviețuire socială contribuie la pășirea corectă a tânărului în viață. Familia poate stimula elevul, îl poate mobiliza în acțiuni legate de un anumit domeniu de activitate față de care manifestă aderență și pentru care prezintă mai multă garanție, în valorificarea capacităților proprii. Părintele își poate da mai bine seama de toate acestea în colaborare cu școala.

Este foarte greu să educi un copil. Comparativ cu generațiile anterioare, familia de azi petrece foarte puțin timp împreună. Părinții și copiii se confruntă cu dorința de a echilibra cererile vieții de familie cu cele impuse de locul de muncă. Părinții se află într-o perioadă când petrec foarte puțin timp cu copiii lor și de aceea simt o nevoie imperioasă de a se implica în educație. Pe de cealaltă parte, școlile trebuie să răspundă nevoilor părinților și să le ofere acestora sprijinul necesar pentru a se putea implica în procesul de învățare a copilului.

Plecând de la persoanele care au lucrat cu părinții și cu profesorii, Mircea Agabrian (2006, p.56) sugerează în lucrarea Școala, familia, comunitatea o serie de activități pe care părinții ar trebui să le realizeze cu copiii lor:

- să elaboreze un program zilnic pentru teme, care să fie verificat regulat; să existe un loc liniștit de studiu, fără televizor sau radio. Să se descurajeze convorbirile telefonice în timpul lucrului. Părinții să încurajeze eforturile copilului și să fie disponibili să le răspundă la întrebări, precum și să discute cu ei ceea ce și-au însușit.
- să citească împreună cu copilul. Părinții trebuie să-l ducă pe acesta la bibliotecă și să-l ajute să găsească cărți potrivite. Când părinții le citesc copiilor sau citesc împreună cu ei performanțele acestora se îmbunătățesc.
- Să folosească televizorul cu moderație. Să stabilească un anumit program la televizor și chiar să-l ajute să aleagă programele, să le urmărească împreună și să le discute.
- Să păstreze legătura cu școala. Să știe ce învață copilul, care-i sunt temele și cum le rezolvă. Să stabilească un program în care să meargă la școală și să discute cu profesorii.
- Să-l laude pe copii și să le aprecieze efortul. Să-l încurajeze să persevereze, să cultive o atmosferă caldă, dar în același timp să stabilească standarde referitoare la modul de rezolvare a temelor. Părinții joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un om de succes. Ar trebui să-

i încurajeze nu doar să-și îmbunătățească temele, ci și să-i introducă într-un program de îmbunătățire a activităților lor.

În calitate de învățător, am urmărit să-i atrag pe părinți în jurul școlii și să devină colaboratori activi ai dascălului, să cunoască scopul și sarcinile, metodele educative, să devină conștienți de răspunderea pe care o au în fața societății. Pentru a realiza acest lucru am utilizat o varietate de forme și metode precum ședințele cu părinții, lectoratele cu părinții, consultațiile și convorbirile în grup sau individuale, fișele psihopedagogice ale elevilor.

În cadrul ședințelor cu părinții, m-am străduit să leg munca educativă a acestora de sarcinile activității instructiv-educative din școală. De asemenea, m-am ocupat de organizarea muncii în familie, de alcătuirea și respectarea regimului zilnic, de atragerea părinților în supravegherea timpului liber al elevilor. În acest sens, am dezbătut în cadrul unor ședințe cu părinții temele *Un regim de viață rational, Vă cunoașteți copilul?, Rolul mamei, Rolul tatălui, Meseria de a fi părinte, Frumusețea comportării, Ziua mea de lucru, Copilul față în față cu părinții.*

Întocmirea fișelor pedagogice a fost mereu în atenția mea. Am realizat caracterizări individuale și caracterizarea clasei privită în ansamblu, iar pe baza acestora am proiectat strategiile instructiv-educative pentru atingerea țelului pe care mi l-am propus- succesul școlar.

Părinții și profesorii pot crea „parteneriate”, angajându-se în activități comune de învățare, sprijinindu-se unii pe alții în îndeplinirea rolurilor cerute, finalizând activitățile de îmbunătățire la nivel de școală și clasă, participând împreună la diverse activități de luare a deciziei și fiind „apărătorii” copiilor lor. Atât părinții, cât și profesorii au roluri și comportamente bine conturate în acest context. Rolurile parentale sunt performate în cadrul familiei și al relațiilor de tip școală – familie.

În concluzie, factorii care contribuie la formarea personalității copilului sunt familia și școala. Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată.

Bibliografie

Agabrian, M.- Școala, familia, comunitatea, Editura Institutul European, 2007

Pescaru-Băran, A.- Parteneriat în educație familie-școală-comunitate, Editura Aramis, București, 2004

Nicola, I.- Tratat de pedagogie școlară, Editura Aramis, București, 2003

COMUNICAREA ȘCOLII CU FAMILIA

**PROF. ÎNV. PRIMAR CARATĂ FLORENTINA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ GRUMĂZEȘTI,
JUD. NEAMȚ**

Școala a avut și are un rol primordial în a colabora cu părinții copiilor pentru asigurarea educației acestora. Educația este o acțiune la care își dau concursul școala, familia, comunitatea locală, întreaga societate și colaborarea între ele este absolut necesară.

După cum se știe, colaborarea presupune pe lângă o unitate de vederi și o coordonare a acțiunilor în vederea realizării unității- factorul coordonator al colaborării fiind învățătorul .Acest lucru decurge din logica lucrurilor, școala având rolul de a coordona colaborarea tuturor factorilor educativi, deoarece dintre toți, doar ea este singurul calificat pentru asemenea acțiune.

Școala trebuie înțeleasă ca o instituție unde se comunică prin toate mijloacele, se învață și se realizează comunicarea, pentru orice nivel și orice context social sau tematic. Scopul comunicării în școală nu se rezumă la reușita școlară, ci urmărește reușita umană în toate condițiile și în toate momentele vieții.

Educatorul este un arbitru care promovează și corectează comunicarea în același timp, modelul de orator este impus de context, de temă, de auditoriu, de parteneri. Dascălul este acela care declanșează cu pricepere și abilitate anumite motivații de trecere de la starea de absență la cea de prezență în viața grupului, a societății. Comunicarea devine astfel eficientă, iar manifestarea elevului devine liberă și este favorizată de forța lui de a comunica, de încrederea că este capabil să dea limpezime și frumusețe unei idei, unei trăiri. Învățătorul trebuie să cunoască câteva cerințe care să-i faciliteze munca în parteneriatul cu părinții și să-i sporească eficiența.

În ciuda unor diferențe de ordin economic, sociocultural sau de altă natură, familia ca instituție socială, prezintă anumite însușiri comune. Una dintre acestea este năzuința părinților de a-și vedea copiii mari, bine instruiți și bine formați pentru viață.

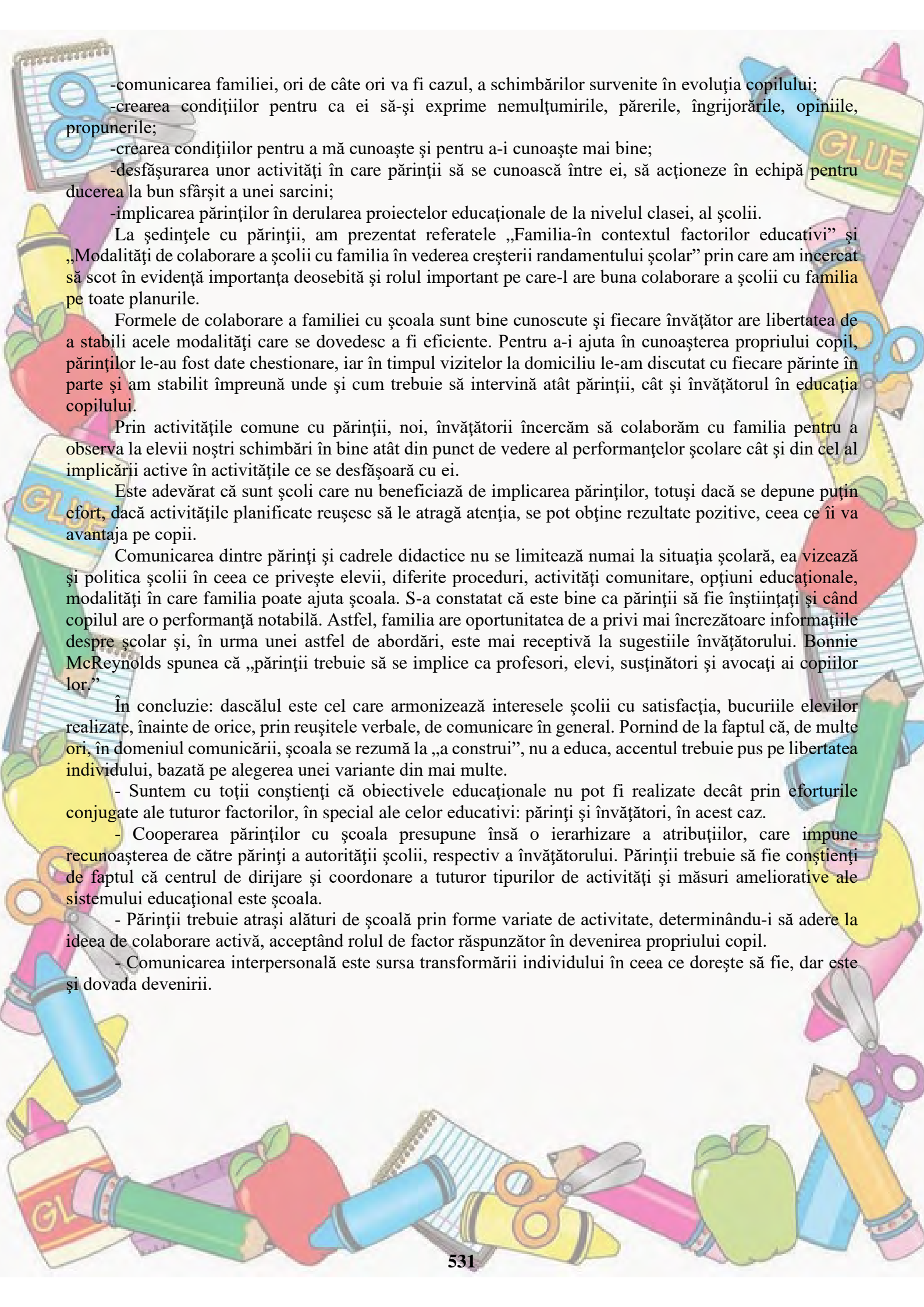
Deși în țara noastră educația părinților nu a fost integrată în sistemul național de educație, cum se întâmplă în multe țări, au existat totuși preocupări pentru înființarea unor posturi de consilieri educaționali, dezvoltarea unor proiecte naționale cum ar fi proiectul „Educația părinților”. Lucrul acesta a cerut școlii, prin dascălii ei, să impulsioneze interesul și bunăvoința de a învăța, de a se informa, pentru ca atitudinea lor să fie cu adevărat eficientă.În mod logic, obiectivele educaționale ale familiei sunt integrate obiectivelor sistemului educațional.

Unitatea de opinie dintre cele două instituții- școală și familie- nu poate fi realizată decât în colaborare, bazată pe o comunicare eficientă în care cei doi parteneri își cunosc responsabilitățile. Pentru o bună reușită educațională, familia trebuie să-și asume rolul de colaborator activ al școlii, să cunoască cerințele specifice școlii, să creeze condițiile necesare activității de învățare continuă, precum și controlul îndeplinirii programului zilnic. Rolul familiei nu se rezumă numai la atât, ci ea trebuie să consolideze deprinderile moral-civice, conduita civilizată, în relațiile cu cei din jur, să creeze condițiile necesare dezvoltării aptitudinilor copilului lor, etc. Din această perspectivă, rolul părinților față de copilul devenit elev, se schimbă, ei înșiși având nevoie de îndrumarea învățătorului. Activitatea de colaborare intră în sarcina fiecărui învățător, ca obligație profesională și morală, în același timp.

În domeniul comunicării cu părinții, punctul de plecare l-am considerat a fi cunoașterea prealabilă, deoarece componenta socio-culturală a părinților fiecărei generații de copii, poate fi foarte diversificată. În sens larg, tocmai schimbul de idei dintre învățător și părinți poate fi echivalat cu educația părinților, iar produsul educațional este avantajos, atât pentru școală, cât și pentru elevi și părinți.

Am realizat un proiect de parteneriat educațional cu părinții elevilor mei și pentru aceasta am avut în vedere mai multe jaloane printre care:

- în prima zi de școală am prezentat părinților specificul activității școlii, a obiectelor de studiu, orarul clasei, tipul de manuale, rechizite și alte materiale necesare copilului de-a lungul anului școlar;
- informarea curentă a progresului sau a eșecului școlar al elevilor;

-
- comunicarea familiei, ori de câte ori va fi cazul, a schimbărilor survenite în evoluția copilului;
 - crearea condițiilor pentru ca ei să-și exprime nemulțumirile, părerile, îngrijorările, opiniile, propunerile;
 - crearea condițiilor pentru a mă cunoaște și pentru a-i cunoaște mai bine;
 - desfășurarea unor activități în care părinții să se cunoască între ei, să acționeze în echipă pentru ducerea la bun sfârșit a unei sarcini;
 - implicarea părinților în derularea proiectelor educaționale de la nivelul clasei, al școlii.

La ședințele cu părinții, am prezentat referatele „Familia-în contextul factorilor educativi” și „Modalități de colaborare a școlii cu familia în vederea creșterii randamentului școlar” prin care am încercat să scot în evidență importanța deosebită și rolul important pe care-l are buna colaborare a școlii cu familia pe toate planurile.

Formele de colaborare a familiei cu școala sunt bine cunoscute și fiecare învățător are libertatea de a stabili acele modalități care se dovedesc a fi eficiente. Pentru a-i ajuta în cunoașterea propriului copil, părinților le-au fost date chestionare, iar în timpul vizitelor la domiciliu le-am discutat cu fiecare părinte în parte și am stabilit împreună unde și cum trebuie să intervină atât părinții, cât și învățătorul în educația copilului.

Prin activitățile comune cu părinții, noi, învățătorii încercăm să colaborăm cu familia pentru a observa la elevii noștri schimbări în bine atât din punct de vedere al performanțelor școlare cât și din cel al implicării active în activitățile ce se desfășoară cu ei.

Este adevărat că sunt școli care nu beneficiază de implicarea părinților, totuși dacă se depune puțin efort, dacă activitățile planificate reușesc să le atragă atenția, se pot obține rezultate pozitive, ceea ce îi va avantaja pe copii.

Comunicarea dintre părinți și cadrele didactice nu se limitează numai la situația școlară, ea vizează și politica școlii în ceea ce privește elevii, diferite proceduri, activități comunitare, opțiuni educaționale, modalități în care familia poate ajuta școala. S-a constatat că este bine ca părinții să fie înștiințați și când copilul are o performanță notabilă. Astfel, familia are oportunitatea de a privi mai încrezătoare informațiile despre școlar și, în urma unei astfel de abordări, este mai receptivă la sugestiile învățătorului. Bonnie McReynolds spunea că „părinții trebuie să se implice ca profesori, elevi, susținători și avocați ai copiilor lor.”

În concluzie: dascălul este cel care armonizează interesele școlii cu satisfacția, bucuriile elevilor realizate, înainte de orice, prin reușitele verbale, de comunicare în general. Pornind de la faptul că, de multe ori, în domeniul comunicării, școala se rezumă la „a construi”, nu a educa, accentul trebuie pus pe libertatea individului, bazată pe alegerea unei variante din mai multe.

- Suntem cu toții conștienți că obiectivele educaționale nu pot fi realizate decât prin eforturile conjugate ale tuturor factorilor, în special ale celor educativi: părinți și învățători, în acest caz.
- Cooperarea părinților cu școala presupune însă o ierarhizare a atribuțiilor, care impune recunoașterea de către părinți a autorității școlii, respectiv a învățătorului. Părinții trebuie să fie conștienți de faptul că centrul de dirijare și coordonare a tuturor tipurilor de activități și măsuri ameliorative ale sistemului educațional este școala.
- Părinții trebuie atrași alături de școală prin forme variate de activitate, determinându-i să adere la ideea de colaborare activă, acceptând rolul de factor răspunzător în devenirea propriului copil.
- Comunicarea interpersonală este sursa transformării individului în ceea ce dorește să fie, dar este și dovada devenirii.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

CĂRBUNARU SĂNDICA – PROFESOR PSIHOPEDAGOG LA C.S.E.I. BRĂILA

“Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților” Valeria Mahok

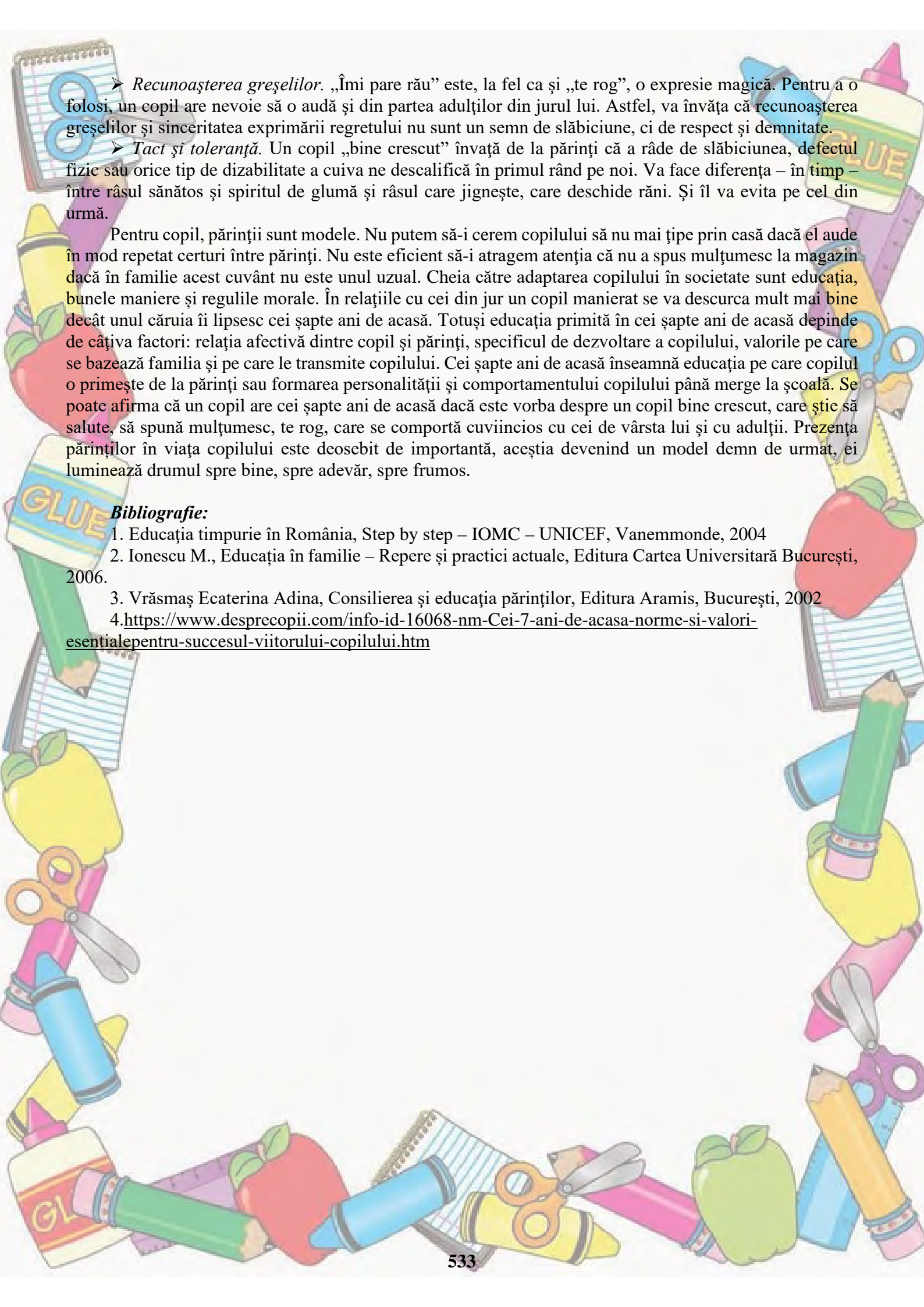
Pornind de la expresia lui Confucius “ Natura ne aseamănă, educația ne deosebește”, fiecare ființă umană, încă de la naștere, are nevoie de educație pentru a-și dezvolta propria calitate individuală și socială. Pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ, perioada optimă este reprezentată de copilărie. Familia joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere; este nucleul în care copilul se formează ca om, având un rol decisiv în ceea ce privește viitorul social al copilului. Felul în care părinții se raportează la copii, afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate. Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de acesta până la șapte ani, fiind determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară, fiind, în primul rând, cadrul existenței biofizice al dezvoltării copilului, principalul obiectiv al familiei trebuie să fie, păstrarea sănătății, creșterea normală și călirea organismului.

În familie, copiii învață normele de conduită, școala și alte medii educaționale nu pot decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Cel mai important rol îl joacă părinții în formarea copiilor, în creșterea și dezvoltarea personalității lor. Părinții au puternică influență asupra a ceea ce devenim, asupra modului în care ne vedem pe noi înșine, asupra a tot ce ne influențează pe noi. Părinții severi vor forma un tânăr fără personalitate, voință, inițiativă; părinții care-l vor răsfăța vor avea un tânăr care nu învață, nu muncește, dar pretinde mereu; părinții care denotă inconsecvență educativă, care oscilează între răsfăț și severitate, vor forma un tânăr dezorientat, încăpățânat, capricios și dificil în raporturile sociale.

Familia este baza fundamentală a formării de sine a copilul care trebuie să învețe normele morale, etice de la părinți. Educația trebuie să se manifeste mereu ca o acțiune unitară, coerentă. Programul zilnic necesar dezvoltării fizice sănătoase ca alimentarea, activitățile, jocurile, plimbările, pregătirea lecțiilor, ora de culcare și altele sunt stabilite de către părinți. Comportamentul părinților față de copil reprezintă o etapă principală în dezvoltarea normală a stadiilor de viață a copilului. Fiecare părinte și-ar dori ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” se regăsesc:

- *Salutul.* Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la faza în care cel mic nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.
- *Comportamentul în public.* Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.
- *Comportamentul cu prietenii.* Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă faptul că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.
- *Înțelegerea normelor sociale.* Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.
- *Manierele la masă.* O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/cele care servește masa.

➤ *Recunoașterea greșelilor.* „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

➤ *Tact și toleranță.* Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Pentru copil, părinții sunt modele. Nu putem să-i cerem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude în mod repetat certuri între părinți. Nu este eficient să-i atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie acest cuvânt nu este unul uzual. Cheia către adaptarea copilului în societate sunt educația, bunele maniere și regulile morale. În relațiile cu cei din jur un copil manierat se va descurca mult mai bine decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Totuși educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Cei șapte ani de acasă înseamnă educația pe care copilul o primește de la părinți sau formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Se poate afirma că un copil are cei șapte ani de acasă dacă este vorba despre un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Prezența părinților în viața copilului este deosebit de importantă, aceștia devenind un model demn de urmat, ei luminează drumul spre bine, spre adevăr, spre frumos.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Ionescu M., Educația în familie – Repere și practici actuale, Editura Cartea Universitară București, 2006.
3. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
4. <https://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentialepentru-succesul-viitorului-copilului.htm>

IMPORTANȚA PARTENERIATULUI GRĂDINIȚĂ -FAMILIE ÎN CONTEXT POST PANDEMIC

PROF. ÎNV.PREȘC. CĂRHAȚ CORNELIA
GPN CRAINIMĂT BISTRIȚA-NĂSĂUD

Contextul actual, declanșat de pandemia COVID-19, măsurile întreprinse de societate în vederea depășirii unor situații limită create de starea în care trăim, au impus adoptarea unor noi modalități de comunicare și colaborare. Profesorii, elevii, părinții au încercat să se adapteze la noua realitate, cea a distanțării sociale, în care procesul educațional trebuie să continue în mediul online. Împreună cu părinții am cautat și găsit soluții pentru toate problemele, fiindcă într-un timp foarte scurt a trebuit să ne adaptăm cu toții noii situații.

În contextul nou generat, care a adus modificări semnificative atât în organizarea spațiilor din grădiniță, a programului zilnic și a modalității de desfășurare efectivă a activităților, cunoașterea copiilor și a familiilor, cu particularitățile lor, a devenit și mai importantă. Printre cele mai relevante informații pe care grădinița trebuie să le dețină cu privire la fiecare copil și la familia acestuia putem enumera:

- **asteptările familiei** de la serviciile oferite de grădiniță sau de la instituția pentru educație timpurie, în perioada post pandemie;
- **informații privind particularitățile copilului** (vârstă, program de masă și somn, antecedente medicale, rutine, interese specifice);
- **dorintele pe care părintele le are** în raport cu îngrijirea, creșterea și educarea copilului său (menținerea unui anumit program; derularea unor activități specifice etc);
- **paternalul educațional funcțional** în familie (Cine se ocupă de copil? Cine va sta cu el acasă, în condițiile în care programul va fi organizat alternativ? Cine este *autoritatea*: mama sau tata? Cine îl îngrijește în mod curent și cine se joacă cu el? Cu ce anume se joacă și care este jucăria preferată? Cu ce tip de activități este obișnuit copilul? Ce nevoi speciale de susținere și îngrijire are?). Toate aceste informații pot fi obținute prin diverse modalități: formular de înscriere în grădiniță personalizat, un chestionar letric la intrarea copilului în grădiniță etc.
- **relațiile stabilite în cadrul familiei** (Există alți frați? Cum relaționează cu aceștia? Își manifestă un atașament mai puternic față de o anumită persoană? Cum reacționează în momentele de separare? Cum a reacționat pe perioada pandemiei?)
- **modelele culturale** care definesc mediul familial al copilului (valori importante pentru familie, tip de alimentație, sărbători respectate în cadrul familiei, tip de adresare, modalitățile adaptative pe care le-a folosit familia în perioada de pandemie etc.);

Comunicarea și colaborarea în această perioadă dificilă au fost două elemente cheie, dar am reușit să fim aproape unii de alții prin intermediul online.

Comunicarea cu părinții constituie prioritatea colectivului de cadre didactice al unităților de învățământ din perspectiva redeschiderii grădinițelor. Pentru a ne asigura că fiecare copil beneficiază de educație conform posibilităților și particularităților sale, părinții trebuie antrenați în acest demers.

Pentru a comunica eficient cu părinții, adaptându-ne la cerințele actuale, este nevoie să știm foarte clar ce, cât și cum comunicăm. În funcție de frecvența/perioada de timp la care se asigură transmiterea acestor informații, comunicarea poate fi:

- comunicarea informațiilor de ordin organizatoric cu privire la desfășurarea activității din grădiniță, activități extracurriculare, care se desfășoară ori de câte ori este nevoie;
- comunicarea zilnică: transmiterea informațiilor de bază în ceea ce privește starea de sănătate a copilului, masa, somnul, activitatea copilului, semnalarea unor schimbări în comportament;
- comunicarea săptămânală: transmiterea informațiilor despre planificarea activităților instructiv-educative pe parcursul unei săptămâni;
- comunicarea lunară: transmiterea informațiilor generale din cadrul ședințelor/ întâlnirilor cu

părinții;

- comunicarea semestrială: transmiterea informațiilor referitoare la evoluția și progresul copilului.

La nivelul grădiniței noastre, comunicarea unor hotărâri, decizii, mesaje de informare, reguli de distanțare, regulile și procedurile proprii grădiniței și ale unității de învățământ, programul zilnic, modul de realizare a rutinelor, pot fi transmise prin intermediul unor anunțuri tipărite și afișate la avizierul grădiniței. De asemenea, aceste mesaje pot fi transmise și prin intermediul platformelor WhatsApp, Zoom, Messenger, Facebook.

Părinții au dreptul și obligația de a participa la procesele de învățare ale copiilor lor, iar această mare provocare rezidă în realizarea angajamentului într-o manieră optimă și într-un parteneriat solid. În contextul reactualizării anumitor documente, acorduri, contracte, formatul electronic al acestora poate fi pus la dispoziția părinților prin intermediul grupurilor create pe diferite platforme.

Consilierea părinților, informările periodice privind adaptarea copilului și progresele acestuia pot fi realizate cu ușurință prin intermediul unor scrisori de corespondență sau întâlniri online. Indiferent de provocările acestei perioade consider că desfășurarea activităților în mediul online a fost un bun prilej de testare și depășire a propriilor limite, de reinventare și nu în ultimul rând de conectare la tot ceea ce înseamnă tehnică modernă.

BIBLIOGRAFIE:

Ecaterina Adina Vrășmaș, Consilierea și educația părinților, București, Editura „Aramis”, 2002;
Ecaterina Adina Vrășmaș, Educația copilului preșcolar, București, Editura Pro Humanitate, 1999;

Gould, Terry, (2012) *Transition in the Early Years – From Principle into Practice*, Featherstone
Starting Strong 2017, Transitions from Early Childhood Education and Care to Primary Education,
OECD <http://www.oecd.org/publications/starting-strong-v-9789264276253-en.htm>

Starting Strong 2017, Key OECD Indicators on Early Childhood Education and Care, OECD
<http://www.oecd.org/education/starting-strong-2017-9789264276116-en.htm>

Vrânceanu, M., *Ghid pentru cadrele didactice de la grupele de creșă*, Chișinău, 2017.

CEI MAI IMPORTANTI ȘAPTE

CARMEN FLORENTINA NIȚULETE
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 4 VULCAN

Chiar dacă expresia “cei șapte ani de acasă” pare de multe ori un stereotip sec, adevărul ascuns de aceste câteva cuvinte este profund.

În primii ani de viață, ființa umană își formează, în familie, majoritatea competențelor ce vor asigura formarea unei personalități echilibrate.

Lucruri ce par banale, precum : manifestarea afectivității față de bebeluș, respectarea rutinelor acestuia (pornind de la ora de somn, programul de masă, de plimbare, baia de seară), vor contribui la formarea unui viitor preșcolar , școlar, ce va reuși să se adapteze unui program zilnic fără să întâmpine dificultăți.

Atunci când copilul este puțin mai mare, acest program poate fi încălcat uneori (dacă există motive serioase ce vor fi prezentate și copilului) tocmai pentru a-i învăța pe cei mici că uneori lucrurile pot fi diferite și că noi trebuie să ne adaptăm schimbărilor ce apar în viața noastră.

Rutinele sunt benefice dar ele nu trebuie să aibă titlu de obligativitate, nu trebuie exagerat. În practica personală am observat că există copii care și-au format adevărate dependențe (de o jucărie, de o persoană), dependențe ce îi blochează și fac ca adaptarea într-un mediu nou să fie de durată și cu adevărat problematică pentru ei.

Cunoaștem cât de important este atașamentul în primii ani de viață. Bebelușul leagă o relație specială cu mama, în majoritatea cazurilor, sau cu persoana care îl îngrijește (pentru aceia care sunt mai puțin norocoși). Mama este datoare, chiar dacă uneori îi este greu, să aibă o atitudine calmă, iubitoare și dedicată.

Climatul familial, de la tonul vocii la echilibrul locului, contribuie în mod definitiv la formarea viitorului adult. Mama este cea care îngrijește bebelușul și este necesar să îi vorbească și să cunoască activitățile ce sunt recomandate a fi introduse în programul copilului în funcție de vârsta acestuia.

Ea împreună cu tatăl sau alți adulți membri ai familiei) deschid copilului calea spre cunoaștere plecând de la activități simple precum: a-i vorbi, a-i cânta, a-i citi până la activități de joc și învățare propriu-zisă (atunci când vârsta este potrivită).

Un copil căruia i se vorbește, i se citește, i se cântă, care este stimulat să fie curios și să experimenteze lucruri noi, va fi un adult care va avea încredere în forțele proprii, va comunica cu ușurință, va citi, deci va fi capabil să găsească soluții eventualelor probleme, să anticipeze altele, pe scurt să se dezvolte permanent și să se adapteze unor situații diverse.

Cea mai potrivită metodă de a-ți educa propriul copil este aceea de a investi timp. Nu vei reuși să ai rezultate solide decât prin implicare directă. Timpul de calitate, petrecut împreună cu copilul, este esențial. Nu este suficient să fii prezent fizic, este nevoie de implicare 100%, chiar dacă ritmul vieții actuale este unul alert.

Este necesar ca fiecare adult să conștientizeze că nu va putea cere propriului copil mai mult decât i-a oferit. La vârste mici, copiii învață prin imitație, prin urmare, comportamentul părinților se va reflecta, mai devreme sau mai târziu, în comportamentul copilului.

Este important să existe reguli și limite bine stabilite și explicate pe înțelesul copilului. Comunicarea este vitală.

În familie, în primii ani de viață, copilul învață:

- ♥ Respectul de sine și implicit față de ceilalți;
- ♥ Încrederea în sine și implicit încrederea în ceilalți și prietenia;
- ♥ Grijă față de sine și implicit respectul față de ceilalți și de mediu;
- ♥ Atenția față de sine și implicit empatia și generozitatea;
- ♥ Dragostea de sine și implicit entuziasmul și bucuria de a fi;
- ♥ Cinstea față de sine și implicit valori și principii corecte și oneste;

„Cei șapte ani de acasă ”cu siguranță sunt cei mai importanți în a așeza copilul pe drumul ce îi va asigura o călătorie fascinantă prin viață.

ROLUL EVALUĂRII ÎN ACTIVITATEA INSTRUCTIV EDUCATIVĂ

PROF. ÎNV. PREȘ. CARP RODICA ADRIANA

Evaluarea a fost și este permanentă în orice domeniu de activitate umană, având rolul de imprima un caracter eficient tuturor activităților de orice tip. Învățământul, reprezintă un domeniu important în care activitatea de evaluare se exprimă pe deplin și al cărui scop este profund justificat.

1.1. Noțiuni introductive privind evaluarea

Evaluarea reprezintă un proces didactic foarte amplu, care este bine structurat și integrat în activitatea instructiv-educativă. Evaluarea este componenta finală dintr-o serie de evenimente cuprinzând etape ce determină elemente deosebit de importante: stabilirea obiectivelor și a țințelor pedagogice, elaborarea și executarea programului de realizare a obiectivelor precum și determinarea rezultatelor aplicării programului.

În dicționarul limbii române „a evalua” reprezintă un mod de a enunța o judecată de valoare, care are la bază anumite criterii bine stabilite cu privire la un obiect și la importanța acestuia. Pentru a enunța o judecată de valoare se presupune că aceasta se raportează la anumite valori, astfel că evaluarea este automat raportată spre valori.

I.T. Radu precizează că evaluarea „este mai mult decât o operație sau o tehnică, fiind o acțiune completă, un ansamblu de operații mintale, intelectuale, atitudinale, afective despre care se presupune ca menționează: conținuturile și obiectivele ce trebuie evaluate; în ce scop și în ce perspective se evaluează; când se evaluează; cum se evaluează; în ce fel se prelucrează datele; pe baza căror criterii se apreciază”¹¹.

Evaluarea reprezintă punctul final într-o succesiune de evenimente, succesiune ce surprinde următorii pași: stabilirea scopurilor, prin prisma comportamentului dezirabil al elevilor, proiectarea și executarea programului de realizarea scopurilor propuse, măsurarea rezultatelor aplicării programului.

Dacă se face o analiză a noțiunii de evaluare la nivelul procesului de învățământ se poate vedea că aceasta combină perspectiva sociologică cu cea psihologică. Astfel că evaluarea are în vedere situațiile instituțiilor dar și a celor implicați în proiectarea și realizarea procesului de învățământ, care au rolul de a exprima calitatea sistemului sau doar a unei părți a sistemului educațional.

Evaluarea are trei momente principale:

- evaluarea premiselor;
- evaluarea proceselor;
- evaluarea rezultatelor.

Evaluarea premiselor are rolul de a ne arăta punctul de pornire și sensul unei reforme. Acest tip de evaluare inițial numit și diagnoză ne arată ce urmează și ce modificări ar trebui să i se aducă sistemului de învățământ.

În concluzie, diagnoza inițială ne arată care este starea de pregătire pentru activitatea ce trebuie efectuată și care ar fi căile mai eficiente pentru a acționa ținând cont de scopul urmărit. Diagnoza inițială este efectuată de educatoare la grupă, dar nu este efectuată cu ajutorul probelor standard și nici nu va face o diagnoză a tuturor grupelor de preșcolari ci doar a grupei de preșcolari pe care o îndrumă.

Astfel că, în urma unei evaluări, învățământul devine mai bogat la nivel educațional din evaluarea științifică, completând eficient formele de evaluare pe care le-a aplicat în mod rațional. Este foarte important pentru educatori să cunoască cu ce informații se vine în grupa mică și care este variația acestuia și unde se situează grupa cu care se va lucra în raport cu alte grupe din aceleași medii și cu cele din alte medii.

Evaluarea procesului este al doilea moment major al evaluării.

Întreg procesul de învățământ se desfășoară pe o durată de timp mai lungă, din acest motiv este necesar un control pe parcurs care este obligatoriu, deci nu se v-a aștepta până la sfârșitul procesului pentru

11. Radu I., *Evaluare în procesul didactic*, Editura Didactică și Pedagogică RA, București, 2000.

a se constata că procesul de educativ este greșit sau nepotrivit. Evaluarea procesului are ca scop corectarea din mers a ceea ce ne apare ca nepotrivit înainte de încheierea procesului, astfel că evaluările zilnice ale copiilor, fișele de lucru elaborate sunt valabile dacă măsoară ceea ce s-a predat și învățat.

Evaluarea rezultatelor - etapa finală - reprezintă o situație a întregii activități.

Astfel că, evaluarea finală trebuie să ne arate dacă obiectivul urmărit a fost atins și în ce măsură. Evaluarea finală este un element din structura evaluării inițiale, cu toate că măsurarea rezultatelor învățării prezintă o metodă diferită față de metodele de verificare.

Efectuarea măsurătorilor să fie făcută corect, trebuie să întrunească anumite calități: validitate, fidelitate, obiectivitate, aplicabilitate și exactitate.

Evaluarea rezultatelor reprezintă un act necesar și foarte important al procesului pedagogic, deci, acest proces devine un proces continuu, care realizează o reglare și o îmbunătățire permanentă în desfășurarea acestuia.

1.2. Efectele generate asupra performanțelor școlare de noul sistem de evaluare

În țara noastră, politicile educaționale dar și curriculumul național întocmit și apoi aplicat în decursul anilor, a arătat o creștere a schimbărilor și ajustărilor, fapt care a dus la o evoluție în domeniu precum și la stabilirea unor relații a politicilor educaționale ale României cu politicile de la nivel European.

Reperul pentru proiectarea și actualizarea Curriculumul Național 2019 precum și documentul de politici educaționale care menționează un set de enunțuri, ne arată ceea ce ar trebui copiii să știe și să fie capabili să facă. În acest document sunt definite așteptările privind creșterea și dezvoltarea normală și deplină a copiilor de la naștere și până la intrarea în școală.

Noul curriculum pentru educație timpurie vine cu o imagine nouă asupra educației pentru această latură de vârstă, care este cuprinsă în „Metodologia de aplicare a planului de învățământ pentru educație” precum și în ghiduri și îndrumătoarele metodice ce sunt aprobate de minister. Acest curriculum se adresează tuturor cadrelor didactice precum și specialiștilor în domeniul educației timpurii și reprezintă un mod de optimizare a experienței privind educația copiilor¹².

Cu ajutorul acestui document este stabilit cadrul pedagogic care sprijină dezvoltarea copiilor prin diferite practici educaționale, îndrumând și încurajând copii pentru a-și atinge întregul lor potențial, dar și îngăduind educatorilor să-și analizeze abordarea în funcție de necesitățile și de potențialul fiecărei grupe în parte de preșcolari. Deci, putem spune că educația și îngrijirea timpurie a copiilor ,trebuie socotite ca fiind baza sistemelor de educație și formare a acestora. O educație aplicată din timp în toate mediile implicate, are drept rezultat un echilibru între aspectele socio - emoționale, învățare și starea de bine.

În ultimi ani, studiile și cercetările au demonstrat că abordările pedagogice centrate pe copii pot fi foarte eficiente pentru o dezvoltare generală a copiilor. Această abordare a oferit un real sprijin pentru strategiile de învățare. Astfel, se poate promova mult mai ușor dezvoltarea cognitivă și non-cognitivă cu ajutorul învățării practice a jocurilor dar și a interacțiunilor sociale.

Impactul privind implementarea noului sistem de învățământ prin educația timpurie a oferit un spațiu social cultural și fizic primitiv, beneficiind de o serie de posibilități pentru a-și dezvolta potențialul. Studiile efectuate privind educația timpurie au arătat că un copil și un adult receptiv sunt condițiile esențiale pentru a sprijini dezvoltarea și învățarea acestora într-un mediu optim.

Orientarea reformei din învățământul nostru a abordat dintr-o nouă perspectivă problemele evaluării și totodată responsabilitatea omului de la catedră, printr-o analiză unitară, obiectivă, a performanțelor preșcolarilor, ce sunt prezentate nemijlocit în curriculumul școlar, ca apoi să fie materializate în planurile de învățământ.

BIBLOGRAFIE

1. Radu I., *Evaluare în procesul didactic*, Editura Didactică și Pedagogică RA, București, 2000.
2. *Repere metodologice pentru consolidarea achizițiilor din anul școlar 2019-2020, Educație timpurie – nivel preșcolar*, Editura Didactică și Pedagogică S.A., București, 2020.

¹². *Repere metodologice pentru consolidarea achizițiilor din anul școlar 2019-2020, Educație timpurie – nivel preșcolar*, Editura Didactică și Pedagogică S.A., București, 2020.

FAMILIA SI SCOALA- PARTENERI IN EDUCAREA COPILULUI

SCOALA GIMNAZIALA ,, IOSIF VULCAN ,, HOLOD

G.P.N. NR. 3 DUMBRAVA

PROFESOR INV. PRESCOLAR : CARTIS CORINA

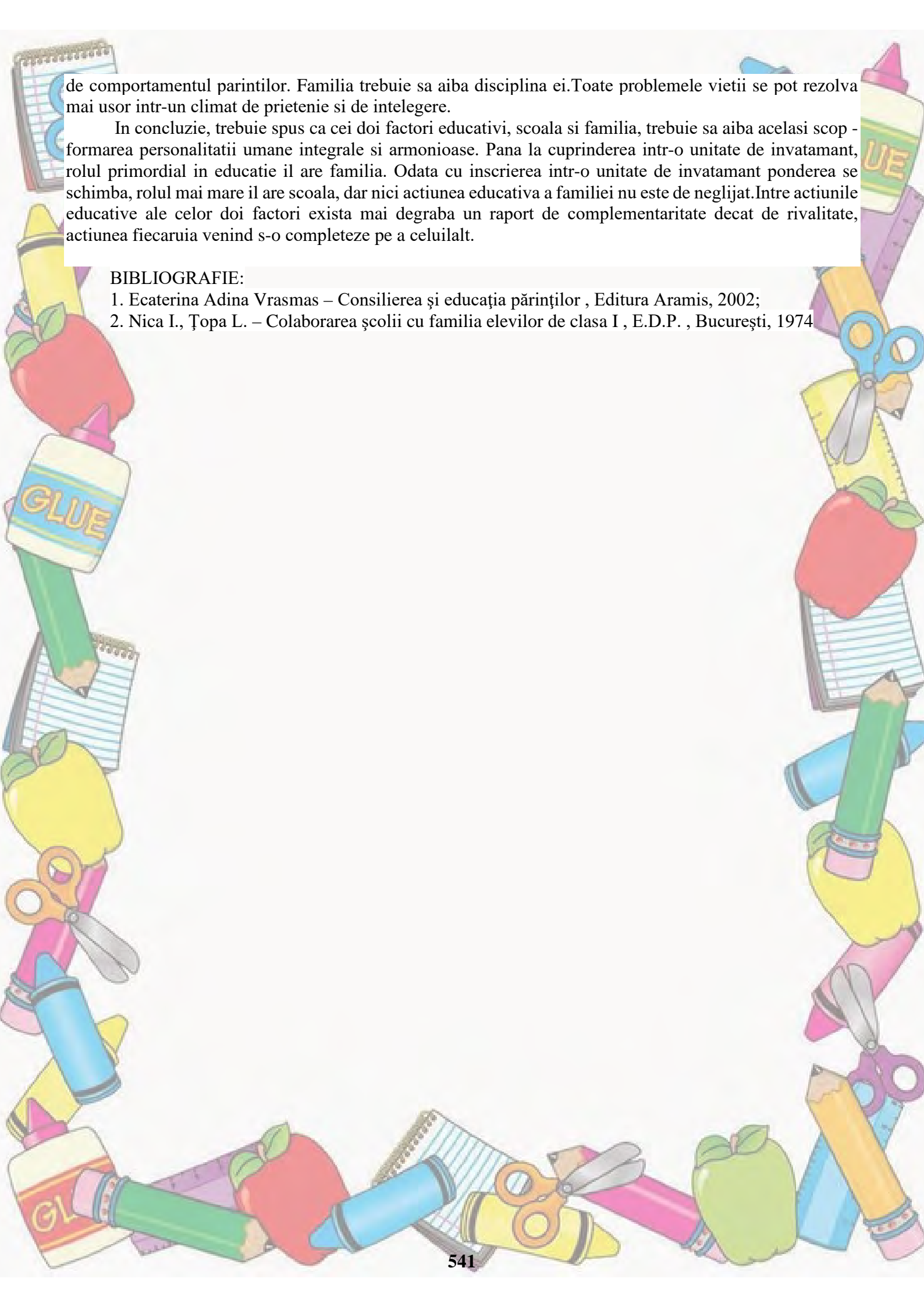
Educatia este un fenomen social de transmitere a experientei de viata a generatiilor adulte si a culturii catre generatiile de copii si tineri, in scopul pregatirii lor pentru integrarea in societate.

Factorii institutionali ai educatiei sunt scoala, familia, biserica, armata, s.a. Totul educa:oamenii, lucrurile, fenomenele, dar in primul rand si in cea mai mare masura-oamenii. Intre acestia primul loc il ocupa parintii si educatorii.

Scoala este institutia sociala in care se realizeaza educatia organizata a tinerei generatii. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt sa contribuie la dezvoltarea societatii, sa ia parte activa la viata, sa fie pregatit pentru munca. Procesul de invatamant este cel care confera scolii rolul decisiv in formarea omului. Misiunea scolii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerintele vietii sociale. Procesul de educatie din cadrul scolii este indrumat si condus de persoane pregatite in mod special pentru acest lucru. Menirea scolii nu este numai de a inzestra elevii cu un bagaj de cunostinte cat mai mare, ci si de a le stimula calitatea de om. Ora de dirigentie este cea in care ne putem apleca asupra acestei laturi. Tot in aceasta ora, se urmareste valorificarea abilitatilor de interrelationare, de asumare a responsabilitatilor, de cultivare a capacitatii de a lua o decizie corecta, de descoperire a propriilor interese si aspiratii spre formarea scolara si profesionala ulterioara. Scoala a ramas punctul de pornire al orientarii scolare si profesionale prin actiuni de informare asupra posibilitatilor de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale si a aptitudinilor, de discutare a criteriilor dupa care elevii isi decid viitorul si a ponderii de implicare a parintilor in alegerea scolii si a profesiei pe care copiii lor o vor urma, daca profesia aleasa este cea dorita de copil si daca acesta din urma are disponibilitati intelectuale.

Ajungem astfel la un alt factor care contribuie la educarea copiilor si care este familia. Familia exarcita o influenta deosebit de adanca asupra copiilor. O mare parte despre cunostintele despre natura, societate, deprinderile igienice, obisnuintele de comportament, elevul le datoreaza educatiei primite in familie. Rolul familiei este foarte important in dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic, s.a. Ca prim factor educativ, familia ofera copilului aproximativ 90% din cunostintele uzuale (despre plante, animale, ocupatiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui sa dezvolte spiritul de observatie, memoria si gandirea copiilor. Copilul obtine rezultatele scolare in functie de modul in care parintii se implica in procesul de invatare. Parintii trebuie sa asigure copilului cele necesare studiului, trebuie sa-si ajute copilul la invatatura. Acest ajutor insa trebuie limitat la o indrumare sau sprijin, nefiind indicat sa efectueze tema copilului. Cu timpul parintii se vor limita la controlarea temei de acasa si a carnetului de note. Deci, atitudinea parintilor trebuie sa fie una de mijloc: sa nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici sa ajunga sa nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia. Tot in familie se formeaza cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, decanta in vorbire si atitudini, ordinea, cumpatarea, grija fata de lucrurile incredintate. Toate acestea reprezinta de fapt ilustrarea cunoscutei expresii "a avea cei 7 ani de-acasa". Un elev fara "cei 7 ani de-acasa" va crea mereu probleme chiar si ca viitor adult. Aici trebuie reamintit ca, in general, elevii nu primesc in cadrul scolii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influentandu-l in afara scolii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la scoala 5-6 ore, de restul timpului fiind responsabila familia elevului. Uneori parintii uita ca trebuie sa faca front comun cu profesorii, deoarece si unii si altii nu doresc decat dezvoltarea armonioasa a elevului, educarea si imbogatirea cunostintelor acestuia.

Dezvoltarea personalitatii copilului si a formarii lui in conformitate cu idealul social si cel personal este influentata de diferentele de ordin economic, social, cultural care exista intre familii. Familia insa, in ciuda acestor diferente, prezinta anumite insusiri comune. Conditiiile de viata ale copilului sunt influentate

de comportamentul parintilor. Familia trebuie sa aiba disciplina ei.Toate problemele vietii se pot rezolva mai usor intr-un climat de prietenie si de intelegere.

In concluzie, trebuie spus ca cei doi factori educativi, scoala si familia, trebuie sa aiba acelasi scop - formarea personalitatii umane integrale si armonioase. Pana la cuprinderea intr-o unitate de invatamant, rolul primordial in educatie il are familia. Odata cu inscrierea intr-o unitate de invatamant ponderea se schimba, rolul mai mare il are scoala, dar nici actiunea educativa a familiei nu este de neglijat.Intre actiunile educative ale celor doi factori exista mai degraba un raport de complementaritate decat de rivalitate, actiunea fiecaruia venind s-o completeze pe a celuilalt.

BIBLIOGRAFIE:

1. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților , Editura Aramis, 2002;
2. Nica I., Țopa L. – Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I , E.D.P. , București, 1974

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. CĂȘUNEANU-PANAITIU AURA-VALENTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 25, GALAȚI

„Părinții sunt modelele de bază pentru copii. Fiecare cuvânt, mișcare și acțiune au un efect”.
Bob Keeshan

Cea mai sensibilă relație este cea dintre copil și adult, mai ales atunci când impactul educațional are ca scop cultivarea unor valori morale, etice, estetice. S-a demonstrat că educația nu se petrece doar între zidurile școlii, ci ea începe din primele minute de viață, fie că vorbim de mentalul colectiv, fie de complexe, de arhetipuri și simboluri pe care le înmagazinăm în mod conștient sau inconștient.

Expresia *cei șapte ani de-acasă* ne urmărește și trădează comportamentul nostru ca fiind oglinda gesturilor și deprinderilor familiei în care am crescut. Voit sau nu, ne manifestăm existența sub această etichetă, ceea ce poate constitui fie un avantaj, fie un dezavantaj, în funcție de situație, de conjunctură, de implicarea într-o activitate, de relaționarea cu semenii diferitelor grupuri. Ne întrebăm adesea *ce, când, cum, unde învață copilul?* Ei bine, în sânul familiei copilul își formează și educă primele deprinderi comportamentale, învață prin copierea comportamentelor celor din jur să fie respectuos, să fie sensibil, să empatizeze cu cei din jurul lui, să fie onest și responsabil, asumându-și ceea ce face și ceea ce spune. Secretul reușitei unui comportament sănătos este comunicarea eficientă, *comunicarea laterală*, ce constă în transmiterea mesajelor „*de la egal la egal*”, [Pânișoară Ion-Ovidiu, 2008, p.75] fără a lăsa copilului iluzia că i se poruncește să facă ceva, ci dimpotrivă, el trebuie să se simtă important, respectat, ascultat. Astfel, i se oferă șansa de a-și însuși un comportament afectuos față de membrii familiei de care leagă și dezvoltă relații de respect, de afecțiune, de încredere reciprocă.

Educația pe care copilul o primește în familie continuă la școală și pe tot parcursul vieții. În sânul familiei se încearcă acoperirea nevoilor de bază, iar copiii preiau de cele mai multe ori exemplele membrilor familiilor în care cresc. Impunerea regulilor și a normelor de conduită morală și comportamentală îi determină pe copii să perceapă amestecul de siguranță, putere, senzualitate ca pe un comportament autoritar. Implicarea familiei în educația copiilor are efecte benefice atât asupra comportamentului copilului față de mediul școlar, asupra rezultatelor școlare, cât și asupra calității educației pe care o primesc copiii, prin încrederea adresată școlii și profesorilor, prin menținerea unei legături permanente cu cei implicați în actul educațional. Colaborarea actorilor implicați în actul educațional - părinți, copii, profesori - influențează implicarea școlărilor în activități educative prin care își pot valorifica potențialul creativ, vor exercita gândirea critică, vor analiza și acționa în funcție de dezvoltarea personală și de profilul identitar al fiecăruia.

Așadar, educația nu se termină acasă și nu începe la școală, ci dimpotrivă, ea reprezintă conlucrarea celor două medii, terenul pe care se formează individul din punct de vedere comportamental, atitudinal. Părinții, școala, societatea contribuie la dezvoltarea viitorului adult, la formarea și integrarea lui în societate. Trăind într-un mediu sănătos, copilul se dezvoltă sănătos, cu o atitudine pozitivă față de învățare și de lectură, învață să fie respectuos cu cei din jur, cu colegii, cu profesorii și cu alte categorii sociale.

Bibliografie:

Ion –Ovidiu Pânișoară, *Comunicarea eficientă*, Ediția a III-a, revăzută și adăugită, ed. Polirom, 2008, p. 75.

IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILOR EDUCATIVE REALIZATE ÎN PARTENERIAT CU PĂRINȚII

PROFESOR ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR: CATA LAURA
G.P.P. NR. 54, ORADEA, STRUCTURA G.P.P. NR. 42

Educația este un proces împărțit între părinți și profesori, al cărui obiectiv este formarea integrală a copiilor.

În primele etape ale vieții, responsabilitatea educării copilului revine familiei. Părinții sunt primii educatori ai copilului. Copilul este mai apoi înscris în grădiniță, instituție care îi asigură condițiile necesare pentru dezvoltarea lui cognitivă și nu numai. În cadrul grădiniței, educatoarea se ocupă de educarea și formarea acestuia printr-o metodologie și un curriculum specific vârstei.

Familia și instituția de educație trebuie să împartă responsabilitățile în educarea copiilor. Ambii au un rol important în dezvoltarea armonioasă a copilului. Colaborarea familiei cu grădinița are un rol important în educația copilului care generează efecte pozitive asupra acestuia, a părinților, profesorilor, grădiniței și comunității. Activitățile desfășurate în parteneriat cu părinții sunt modalități propice pentru atingerea unor obiective comune în ceea ce privește educația preșcolară.

Pentru a duce la bun sfârșit finalitățile educaționale, este necesar să existe comunicare constantă și acțiuni ale părinților cu grădinița, doar așa se produce dezvoltarea intelectuală, emoțională și socială a copiilor, în cele mai bune condiții. Colaborarea familiei cu instituția educațională dezvoltă copiilor impresia că, deși se află în două spații diferite, ele sunt complementare. Participarea activă a părinților în viața școlară a copiilor se materializează printr-o stimă de sine mai ridicată a copiilor, un randament școlar mai bun, relații și atitudini pozitive ale copiilor despre educație, grădiniță și școală.

Sunt multe modalități de colaborare între familie și grădiniță: discuții zilnice, teme săptămânale de consiliere pentru părinți, ședințe și lectorate cu părinții, vizite la domiciliul copiilor, serbări, lecții-vizită, plimbări, cursuri "Educați așa!", antrenarea părinților în derularea proiectelor tematice, voluntariat din partea părinților în organizarea și desfășurarea unor acțiuni de voluntariat.

Participarea activă a părinților la activitățile din grădiniță le creează copiilor sentimente de siguranță, înțelegere, bucurie; copilul arată ce știe, ce poate iar părintele este mândru de copilul său în relație cu ceilalți. Așa pot să aprecieze împreună activitățile, faptele, evenimentele, rezultatele obținute. Părinții vor avea "măsura" evoluției copilului său, comportarea în colectiv. Reușita actului educațional o asigură unitatea de cerințe, existența unor reguli comune cunoscute și fixate împreună aplicate atât în grădiniță, cât și acasă. Grădinița este partenerul educativ al familiei. Familia este chemată la luarea deciziilor legate de educația copiilor, la manifestările din activitățile și viața grădiniței.

Parteneriatul dintre grădiniță și familie organizat corect, duce la o educație solidă, fără pericol de eșec școlar mai târziu. Preșcolăritatea reprezintă piatra de temelie a personalității în formare a copilului, iar prezența familiei în cadrul grădiniței va fi liantul între copil și mediul necunoscut inițial. Parteneriatul grădiniță – familie, acțiunile pe care aceștea le desfășoară, continuarea de către familie a activităților din grădiniță, duc la formarea copilului pentru viața de adult.

Familia și grădinița, ca agenți ai socializării, sunt considerate responsabili pentru creșterea și dezvoltarea copilului și totodată pregătirea lui pentru integrarea în școală și rolul lui în comunitate. La vârsta preșcolară, un factor important este grădinița care desfășoară un amplu proces instructiv-educativ aplicând metode și procedee științifice. Pentru reușita actului educațional, munca depusă de cadrele didactice în grădiniță trebuie continuată, susținută și întărită de familie.

În realizarea unui parteneriat eficient grădiniță – familie este indicat ca educatoarea să implice familia în anumite activități instructiv-educative. Părinții trebuie sprijiniți să-și cunoască copiii, să le identifice nevoile și să sprijine dezvoltarea și creșterea lor armonioasă. Formele de colaborare nemijlocită diferă în funcție de scopul urmărit și formele concrete de realizare. Conferințele și referatele prezentate cu anumite prilejuri pe teme de dezvoltare a personalității specifice vârstei, pe relații intra și inter familiale, au scopul

de a face cunoscute noțiuni de interes și exemple de bune practici. Organizarea unor expoziții cu lucrările copiilor fac posibilă o mai bună cunoaștere prin prisma rezultatelor muncii lor, participarea la activități demonstrative îi ajută să cunoască metodele și LUMEA COPILĂRIEI NR. 14 - 2016 19 procedeele folosite și le sugerează anumite modalități concrete de îndrumare a jocurilor, de folosire a jucăriilor precum și observarea modului de comportare al copilului în colectivitate. Adevărații beneficiari ai acestui parteneriat sunt copiii, ei simt dragostea și apropierea părinților, nu numai prin bunăvoința și bucuriile ce li se oferă acasă ci și interesul pe care părinții îl acordă în realizarea activităților din grădiniță. Astfel copii sunt mai siguri pe sine, trăiesc mândria de a-și vedea părinții în situații apropiate lor și de a-i aprecia și mai mult. Părinții au șansa de a deveni participanți la educație prin implicarea efectivă și prin emoțiile trăite alături de copiii lor, au prilejul de a sta foarte aproape de ei, de a-i înțelege mai bine, de a-i observa și de a fi fermi convinși de buna colaborare cu instituții și specialiști în dezvoltarea psihică și fizică a copiilor lor prin participarea la desfășurarea unui proces instructiv-educativ bine fundamentat și organizat.

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR : CĂTĂLIN ELENA DANIELA
GRĂDINIȚA CU P.N. NR. 10, PLOIEȘTI, PRAHOVA

" Iubirea este necesară, deoarece pentru fiecare dintre noi nu este suficient faptul de a exista. Un copil poate să traiască fericit numai atunci când știe că este iubit. Numai atunci devine complet el însăși. "
(Luigi Verdi)

*Copiii sunt ceva cu totul special
De n-ar fi ei ar fi numai tristețe . . .
Sunt zâmbete și lacrimi de cristal
Ce-nseninează lunga bătrânețe.*

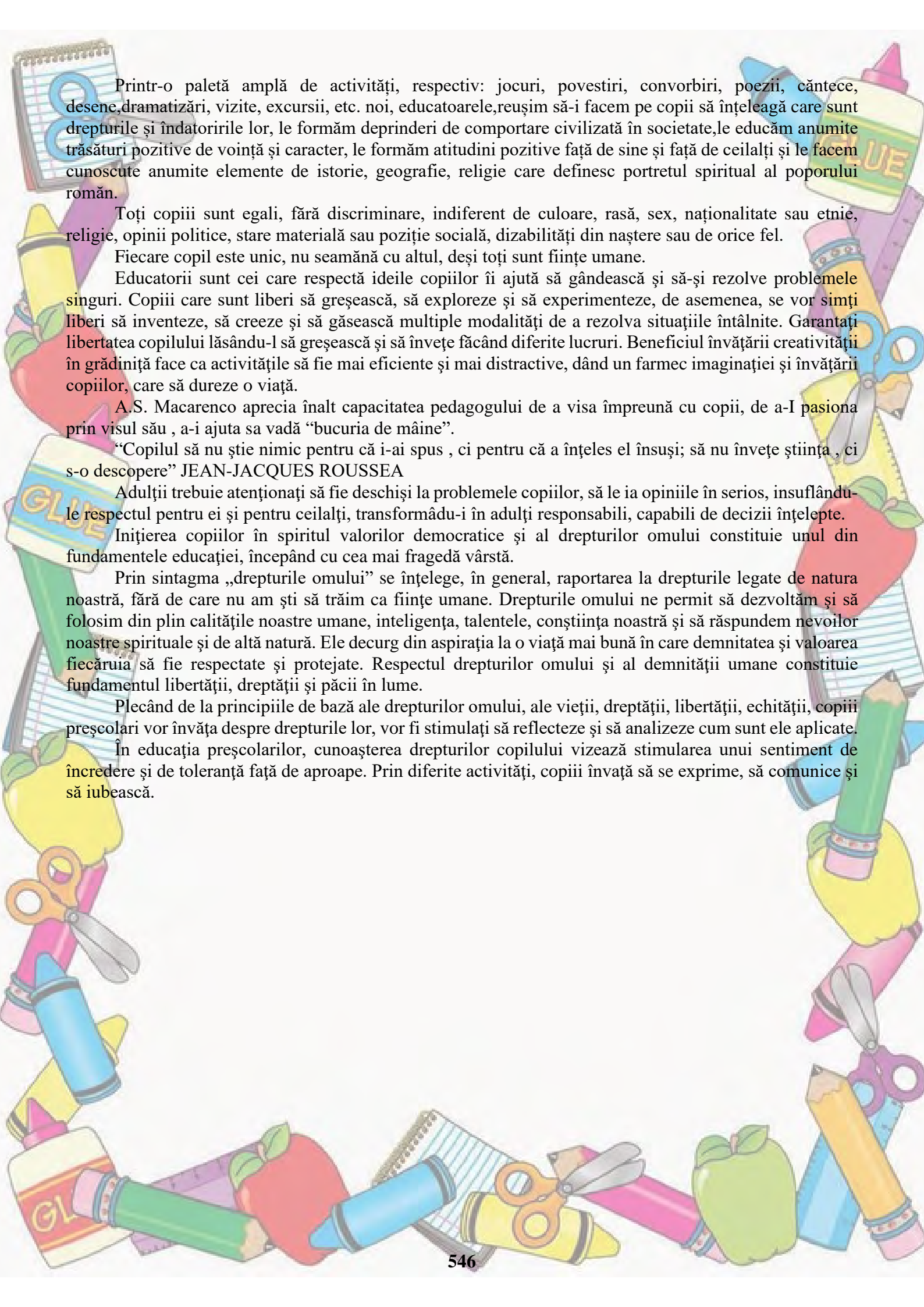

*Pe planeta noastră mare,
Drepturi am, ca fiecare,
La un neam și la un nume,
Unic sunt în astă lume.*

Copilul, o ființă plină de candoare care printr-un lucru atât de simplu ca zâmbetul poate să te înduioșeze și să te determine să îi zâmbești înapoi, este o floare rară într-un ținut arid. Un zâmbet care flutură pe buzele unui copil care doarme pare a fi conceput de o rază palidă de lună care a atins culmea unui nor plumburiu pe cale să se evapore, iar apoi zâmbetul a apărut a doua zi în reveria zorilor de zi în care roua domnea stăpânitoare aruncând scânteiri de cristal.

În cadrul școlii copiii trebuie învățați și încurajați să rămână la fel de sinceri, de deschiși, de dornici de a se lăsa ajutați și de a discuta despre problemele cu care se confruntă, indiferent de natura lor! Este important să cunoască faptul că au drepturi, că există o lege care îi protejează și că au responsabilitatea la rândul lor să acționeze/reacționeze în virtutea lor.

Copilăria își afirmă valoarea prin respectarea drepturilor și obligațiilor specifice vârstei. Copilul trebuie să fie liber să se joace, să primească o educație de calitate, să crească sănătos, să fie tratat fără prejudecăți.

Printr-o paletă amplă de activități, respectiv: jocuri, povestiri, convorbiri, poezii, cântece, desene, dramatizări, vizite, excursii, etc. noi, educatoarele, reușim să-i facem pe copii să înțeleagă care sunt drepturile și îndatoririle lor, le formăm deprinderi de comportare civilizată în societate, le educăm anumite trăsături pozitive de voință și caracter, le formăm atitudini pozitive față de sine și față de ceilalți și le facem cunoscute anumite elemente de istorie, geografie, religie care definesc portretul spiritual al poporului român.

Toți copiii sunt egali, fără discriminare, indiferent de culoare, rasă, sex, naționalitate sau etnie, religie, opinii politice, stare materială sau poziție socială, dizabilități din naștere sau de orice fel.

Fiecare copil este unic, nu seamănă cu altul, deși toți sunt ființe umane.

Educatorii sunt cei care respectă ideile copiilor îi ajută să gândească și să-și rezolve problemele singuri. Copiii care sunt liberi să greșescă, să exploreze și să experimenteze, de asemenea, se vor simți liberi să inventeze, să creeze și să găsească multiple modalități de a rezolva situațiile întâlnite. Garantați libertatea copilului lăsându-l să greșescă și să învețe făcând diferite lucruri. Beneficiul învățării creativității în grădiniță face ca activitățile să fie mai eficiente și mai distractive, dând un farmec imaginației și învățării copiilor, care să dureze o viață.

A.S. Macarenco aprecia înalt capacitatea pedagogului de a visa împreună cu copii, de a-I pasiona prin visul său, a-i ajuta să vadă "bucuria de mâine".

"Copilul să nu știe nimic pentru că i-ai spus, ci pentru că a înțeles el însuși; să nu învețe știința, ci s-o descopere" JEAN-JACQUES ROUSSEAU

Adulții trebuie atenționați să fie deschiși la problemele copiilor, să le ia opiniile în serios, insuflându-le respectul pentru ei și pentru ceilalți, transformându-i în adulți responsabili, capabili de decizii înțelepte.

Inițierea copiilor în spiritul valorilor democratice și al drepturilor omului constituie unul din fundamentele educației, începând cu cea mai fragedă vârstă.

Prin sintagma „drepturile omului” se înțelege, în general, raportarea la drepturile legate de natura noastră, fără de care nu am ști să trăim ca ființe umane. Drepturile omului ne permit să dezvoltăm și să folosim din plin calitățile noastre umane, inteligența, talentele, conștiința noastră și să răspundem nevoilor noastre spirituale și de altă natură. Ele decurg din aspirația la o viață mai bună în care demnitatea și valoarea fiecăruia să fie respectate și protejate. Respectul drepturilor omului și al demnității umane constituie fundamentul libertății, dreptății și păcii în lume.

Plecând de la principiile de bază ale drepturilor omului, ale vieții, dreptății, libertății, echității, copiii preșcolari vor învăța despre drepturile lor, vor fi stimulați să reflecteze și să analizeze cum sunt ele aplicate.

În educația preșcolară, cunoașterea drepturilor copilului vizează stimularea unui sentiment de încredere și de toleranță față de aproape. Prin diferite activități, copiii învață să se exprime, să comunice și să iubească.

RELAȚIA PĂRINTE-COPIL

PROF. ÎNV. PRIMAR, CATANĂ VIORICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ GRIGORE MOISIL ULMENI
LOC. ULMENI, JUDEȚUL CĂLĂRAȘI

Relația părinte-copil poate fi considerată cea mai importantă dintre relațiile care se pot forma, în general, între oameni.

Pe lângă faptul că relația părinte – copil este o legătură definitivă și indestructibilă, ea ar trebui să fie și cea mai strânsă și puternică legătură posibilă între oameni. Nimic pe lumea aceasta nu se compară cu o relație reușită și plină de înțelegere, respect și iubire, așa cum este relația dintre părinți și copiii lor. Dar pentru ca această relație să fie reușită, este nevoie de mult efort și răbdare depuse de copii, dar și de părinții lor. Este foarte important ca fiecare dintre ei să conștientizeze și, de asemenea, să înțeleagă poziția în care se află și, care sunt condițiile ce trebuie îndeplinite, și limitele, ce nu trebuie depășite. Ceea ce ar trebui să știe fiecare părinte este faptul că voința copilului trebuie modelată încă din primii ani ai vieții, nu zdrobită, distrusă sau înăbușită. Cum se poate realiza acest lucru? Cel mai important pas în orice procedeu este stabilirea în avans a unor limite rezonabile. Copilul trebuie să știe care este comportarea acceptabilă și care nu, înainte de a fi făcut răspunzător pentru aceasta. Stabilirea acestor condiții prealabile va elimina sentimentul copleșitor al nedreptății, resimțit de copil când este pedepsit pentru incidente sau greșeli pe care nu le înțelege. Dacă nu s-a stabilit nicio limită, nu trebuie să se ceară respectarea vreuneia. O dată ce copilul a înțeles ce i se cere, trebuie făcut responsabil pentru comportarea sa. Aceasta pare ușor de aplicat, dar, majoritatea copiilor înfrunta autoritatea părinților de a conduce, fiind conștienți de competiția voințelor dintre generații.

De obicei, când un copil se comportă într-un mod dăunător, atât pentru ceilalți cât și pentru el, scopul său ascuns este să verifice stabilitatea limitelor fixate. Comportamentul părintelui față de copil trebuie să fie corect și exemplar, pentru că, în acest mod, copilul va recunoaște autoritatea adultului. Copilul trebuie să vadă că și părinții pot primi sancțiuni, dacă greșesc. Părinții nu trebuie să uite că sunt un model pentru copiii lor. Părintele are foarte multe griji, responsabilități, diverse probleme, și de aceea, este bine ca într-o familie fiecare membru să facă efortul de a păstra un anumit echilibru, liniște, și, să arate înțelegere și respect față de ceilalți membri ai familiei sale, mai ales față de părinți. Părinții sunt cei care îi conduc pe copii pe drumul vieții, îi îndrumă întotdeauna spre a face cele mai bune alegeri în viață pentru ei, nu doar le creionează traseul, le și sunt alături, la bine și la greu . .

Relaționarea părinte – copil are loc doar prin stabilirea comunicării dintre aceștia și prin interacțiunile specifice fiecărei familii. Comunicarea dintre părinți și copil este o condiție foarte importantă a relaționării și a formării personalității. O bună comunicare nu înseamnă că doar copilul să-l asculte pe părinte fără a scoate un cuvânt, sau să se conformeze de fiecare dată doar ținând cont de ierarhia rolurilor, ci a experimenta exprimarea liberă pentru a se face înțeles, a se descărca atunci când este trist, a învăța din greșeli, a împărtăși emoții.

Părintele care știe să-i lase copilului o marjă de libertate, dar care îi arată și anumite norme și valori și-i fixează anumite repere în ceea ce privește comportamentul, își va atrage respectul copilului său. La vârste fragede, psihicul caută modele de urmat. Copiii ne copiază întru totul. Modelul oferit, în general, de părinte este copiat întocmai de copil, înainte ca acesta să înțeleagă semnificația sa educativă. Relațiile familiale se răsfrâng asupra personalității copilului și determină formarea sa comportamentală. În familie, se diferențiază trei grupe de greșeli educative ale părinților: grija excesivă, severitatea excesivă, indiferența. În familiile cu părinți hiperprotectori, copiii sunt neliniștiți, fricoși, dependenți, greu adaptabili.

O altă categorie de atitudini greșite din punct de vedere educativ aparține părinților inconsecvenți, oscilanți în comportament, care trec de la asprimea exagerată, de la duritate la exces de protecție, îngăduință și răsfăț. Școlarii proveniți din asemenea familii au deficiențe în comportare, tulburări de echilibru emoțional, afectiv și chiar manifestări neurotice, care le îngreunează adaptarea la colectivul clasei. Unii

părinți țin neapărat să-și vadă realizați, prin copii, propriile lor aspirații, dorind chiar să le impună o anumită profesie. În conflict cu posibilitățile lui de efort, școlarul este astfel supus unor suprasolicitări care pot avea repercusiuni de natură psihică sau care pot să nască sentimente de culpabilitate, opoziție, lipsă de inițiativă sau dorința de a fugi.

La fel de grav este și dezinteresul față de educația copiilor. Asemenea situații se evidențiază cu ușurință, în special în familiile cu părinți recăsătoriți. Pentru copil, în universul familiei tatăl reprezintă puterea, autoritatea și siguranța, iar mama un teritoriu de refugiu, de înțelegere și ajutor pe care el, copilul, le așteaptă. Un tată prea exigent și o mamă prea indulgentă sunt un cuplu care nu poate asigura o bună educație copilului. În asemenea situații, în subconștientul copilului se naște ideea unei opoziții tată-mamă. Toată lumea știe că a fi părinte nu este un lucru ușor, iar pentru a stabili o relație optimă părinte-copil este nevoie de mai multe lucruri decât de dragostea părintească. Părinții nu trebuie să uite că sunt un model pentru copiii lor, și ca atare, comportamentul părintelui față de copil trebuie să fie corect și exemplar.

Desigur, nu se poate oferi o „rețetă” comportamentală care să fie aplicată în mod nediferențiat de către fiecare părinte. În educația copiilor trebuie să existe între părinți înțelegere și acord în diferite probleme și de aici decurg normal și celelalte.

Imaginea secolului în care trăim depinde de modul în care ne formăm copiii, astfel, granița dintre bine și rău, adevărat și fals, educație și abandon școlar poate fi susținută numai printr-o bună educație a părintelui. Educatorul poate fi lumina deasupra drumului formării tinerei generații, prin consilierea permanentă a părinților.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR LARISA-IOANA CAȚI

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „FRIEDRICH SCHILLER”, TÂRGU MUREȘ

Kant spunea că „Omul nu poate deveni om decât prin educație”. Din multitudinea factorilor care pot influența cursul existenței umane, educația are rolul primordial.

Primul mediu educativ al copilului este familia, iar importanța acesteia în formarea și devenirea copilului este incontestabilă. *Familia oferă mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viață. Aceasta are rolul central în asigurarea condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei, condiții ce stau la baza structurării personalității individului.*

Cei șapte ani de acasă își lasă amprenta pentru toată viața omului, deschizându-i calea spre producerea sinelui prin interiorizarea valorilor familiale, valorilor naționale și a celor general umane. În esență familia constituie pilonul de bază al promovării valorilor umane și culturii societății. (Cuznețov, 2013)

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire, ordine, igienă;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative;
- bune maniere;
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire);
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător;
- consecvență în realizarea unei sarcini;
- concentrare a atenției.

Astfel, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi.

Mediul familial este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să consolideze normele deja deprinse din familie. (Nica, 2016)

Familia reprezintă principalul factor al parteneriatului școală-comunitate locală. Legătura dintre familie, școală și comunitate este esențială pentru participarea copiilor la o educație de calitate. În lumea contemporană, parteneriatul școală-comunitate reprezintă o condiție indispensabilă pentru asigurarea bunei administrări și funcționării școlii. (Cara, 2019)

Relația familie-școală are un rol foarte important în reușita procesului instructiv-educativ. Cadrele didactice trebuie să acorde o atenție deosebită comunicării cu copiii și cu familiile acestora. Este, de asemenea, necesară o aliniere a obiectivelor comune – ale profesorilor, elevilor, părinților – pentru a realiza un demers educațional optim. Atunci când profesorii îi văd pe părinții elevilor, dar și pe elevi, ca parteneri autentici, impactul lor la clasă este mai mare, relația cu elevii mai bună, iar rezultatele anticipate mai ușor de atins.

Bibliografie

Cara, A. (2019). *Implicarea părinților și comunităților în guvernarea educației: de la intenții la*. Chișinău: Institutul de Politici Publice.

Cuznețov, L. (2013). *Pedagogia familiei*. Chișinău: Primex-Com.

Nica, D. (2016). Retrieved from concursurilecomper.ro:

https://www.concursurilecomper.ro/download/revista_inv_preuniv/2016/August%202016/10-NicaDorina-Educatia_si_cei_7_ani_de_acasa.pdf

DEZVOLTAREA GÂNDIRII MATEMATICE CU SCOPUL DE A REZOLVA PROBLEME ÎN SITUAȚII COTIDIENE. ROLUL COMPETENȚELOR MATEMATICE

PROF. ÎNV. PRIMAR, CATRINESCU LILIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "ION CREANGĂ", IAȘI

Prin învățare dezvoltăm capacitățile intelectuale, aptitudinile, priceperile de muncă intelectuală. Întreaga muncă educativă are ca efect formarea unei atitudini conștiente față de învățatură. Aceasta implică înțelegerea celor învățate, formarea intereselor de cunoaștere, a aspirațiilor de continuă îmbogățire și aprofundare a cunoștințelor și de perfecționare a priceperilor și deprinderilor, de trăire afectivă a învățurii ca muncă creatoare.

A învăța pe elev să învețe, să se îndrume pe el însuși, să se instruiască prin muncă independentă este o cerință esențială ce se realizează prin lecțiile activ-participative, prin activitatea concretă a elevilor. Astfel îi conducem pe elevi să stabilească legături între informații noi și datele experienței personale, să interpreteze formule rezolvate, să caute soluții, în general să gândească, să ia parte activă la elaborarea și aplicarea cunoștințelor.

Contribuția matematicii la formarea și dezvoltarea competențelor-cheie europene este nuanțată și diversificată, incluzând atât contribuția directă la formarea și dezvoltarea unei competențe-cheie, cât și contribuția indirectă/ transversală la formarea și dezvoltarea altor competențe-cheie.

În privința formării competențelor, trebuie să precizăm cele **trei niveluri de accepție** a acestora:

- taxonomia și domeniile presupuse de competențele – cheie europene;
- structura interioară a competențelor ca finalități: cunoștințe, abilități, atitudini;
- curriculum școlar (care cuprinde competențe generale și competențe specifice).

Programa școlară pentru matematică a urmărit valorizarea cadrului european al competențelor-cheie la următoarele niveluri:

- formularea competențelor generale și selectarea seturilor de valori și atitudini;
- organizarea elementelor de conținut și corelarea acestora cu competențele specifice;
- elaborarea sugestiilor metodologice.

Din perspectiva competențelor, structura interioară a acestora evidențiază posibilitatea unui transfer din zona elementelor scrise (competențe, conținuturi), în zona activităților și a situațiilor de învățare. Din acest punct de vedere, didactica axată pe competențe are ca preocupare nouă imaginarea unor situații de învățare diverse (cu ajutorul unor suporturi corespunzătoare), care să faciliteze atingerea competențelor.

Vom prezenta în continuare, într-o structură sintetizată, una dintre principalele caracteristici ale competențelor – cheie, consemnate în curriculum școlar, pornind de la forma lor din lucrarea anterioară („Instruirea centrată pe competențe”, „Vasile Goldiș” University Press, 2012).

Domeniul de competență cheie „Matematică”

Caracteristici generale

Competența cheie matematică este abilitatea de a dezvolta și aplica gândirea matematică cu scopul de a rezolva probleme în situații cotidiene. Această competență se bazează pe importanța matematicii pentru societate și pentru individ, ca parte componentă a societății. Competența matematică implică, în diferite grade, abilitatea și dorința de a utiliza concepte, reprezentări, modele matematice de a formula idei sau teorii, păreri personale. Reprezentările matematice la care se face referire în documente, sunt de diverse tipuri: formule, modele, construcții, grafice, hărți ș.a.m.d.

Cunoștințele abordate sunt de mai multe tipuri. Unele dintre acestea se referă la utilitatea matematicii în cotidian și la limitările pe care această disciplină le impune prin natura sa. Alte cunoștințe se regăsesc integral în elementele de conținut ale programelor, fiind concepte sau proceduri utilizate în mod curent în viață precum: calculul aritmetic, calculul unor suprafețe sau volume, estimările și aproximările dar și cunoștințe despre utilizarea sau înțelegerea unor reprezentări matematice pe care le putem întâlni în viața cotidiană (informații exprimate grafic sau tabelar).

Deprinderile prevăd aplicarea cunoștințelor procedurale în situații concrete; ele reprezintă elementul central al acestei zone de competență și includ, pe lângă tehnici, procedee specifice matematicii (algoritmii

matematici) și capacitatea de a decide între mai multe raționamente posibile, pe cel adecvat unei situații date, de a construi lanțuri de astfel de raționamente privind către scopul final, sau deprinderi care se află aparent la graniță cu alte competențe așa cum este deprinderea de a argumenta în mod rațional utilizând limbajul matematicii sau selectarea resurselor.

Zona atitudinilor este mai slab conturată comparativ cu alte elemente ale domeniului de competență cheie matematică sau cu atitudinile descrise în cadrul altor competențe. Astfel, putem afirma că atitudini precum: interesul și curiozitatea pentru studiul matematicii în școală sau dincolo de școală, perseverența pentru rezolvarea unor situații problemă, dorința de a comunica rezultatele obținute, manifestarea dorinței de a explora experiențele de învățare în cotidian sau interes de a rezolva situații problemă întâlnite în cotidian prin matematică - iată o parte dintre aspecte care ar întregi imaginea competenței.

Este adevărat că atitudinile domeniului de competență cheie ar trebui văzute în strânsă legătură cu cele ale altor competențe, de exemplu, cu cele ale competența de bază din științe și din tehnologii, iar, în acest caz, unele dintre aceste aspecte ar putea fi preluate de acolo. În ceea ce privește dezvoltarea personală, încrederea în sine sau manifestarea dorinței de a colabora sau de a se autodepăși sunt alte aspecte care pot fi recuperate din alte zone de competențe (din domeniile a învăța să înveți sau domeniul de competențe sociale)

În cadrul obiectului Matematică și Explorarea mediului programa școlară actuală cuprinde: **competențele generale, competențele specifice și exemple de activități de învățare, conținuturile învățării.**

Competențele generale ale obiectului Matematică și Explorarea mediului:

1. Utilizarea numerelor în calcule elementare
2. Evidențierea caracteristicilor geometrice ale unor obiecte localizate în spațial înconjurător
3. Identificarea unor fenomene/relații/regularități/structuri din mediul apropiat
4. Generarea unor explicații simple prin folosirea unor elemente de logică
5. Rezolvarea de probleme pornind de la sortarea și reprezentarea unor date
6. Utilizarea unor etaloaneconvenționale pentru măsurări și estimări

În ultimii ani au avut loc schimbări în abordarea conținuturilor astfel: s-a făcut trecerea de la o aritmetică teoretică la o varietate de contexte problematice, ce au ca scop final o aritmetică care trece dincolo de cadrul strict al celor învățate, implicarea activă în situații practice, rezolvarea de probleme prin încercări. În privința elevului s-a făcut trecerea de la aplicarea de algoritmi la descoperirea de noi căi de rezolvare de probleme, iar în privința învățării s-a trecut de la memorizare la explorare și investigare. În predare învățătorul nu mai este un transmițător de informații, ci organizator al unor activități variate de învățare, în funcție de nivelul și ritmul de dezvoltare al fiecăruia.

Putem să-l punem pe elev într-o situație de învățare, să atingă nivelul de performanță al lui , dar se poate ca această performanță să nu fie superioară altui copil de aceeași vârstă și de aceeași capacități care a fost pus în aceeași situație.

Noțiunile matematice nu se transmit pur și simplu, ci ele se însușesc prin procese îndelungate de căutare și descoperire a lor de către elevi, ceea ce presupune efort propriu, iar o dată cu însușirea noțiunii respective se învață și anumite tehnici de investigare și rezolvare. Această activitate complexă presupune folosirea gândirii, a inteligenței. Enunțurile matematice se înțeleg, se integrează și se îmbogățesc pe măsură ce se operează cu ele.

Bibliografie:

1. Didactica formării competențelor

Coordonatori: Aurel Ardelean, Octavian Mândruț

Autori: Aurel Ardelean Universitatea de Vest „Vasile Goldiș”, Arad Luminița Catană, Dan Badea Institutul de Științe ale Educației Octavian Mândruț, Marilena Mândruț Centrul de Didactică și Educație Permanentă Roxana Mihail Centrul Național de Evaluare și Examinare Steluța Dan Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului Teodor Pătrăuță, Eugen Gagea Departamentul pentru Formarea Personalului Didactic Tudor Deaconu C.C.D. Caraș - Severin Arad 2012

2. Lecții în spiritul metodelor active cercetării experimentale- Popescu Pelaghia, E.D.P. București, 1980, pag. 88-89.

ROLUL FAMILIEI ÎN DEZVOLTAREA COPILULUI

PROF. INV. PRIMAR CATRINOIU MARIA-MONICA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 11 BUZĂU

Familia este matrice de viață fundamentală pentru existența și formarea personalității elevului, ca mediu educativ determinant, dar și ca sursă de dezadaptare școlară și de comportament deviant al elevului, prin factori psiho-pedagogici, cu efect cauzal negativ. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Aceasta se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin, determină, în mare măsură, dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral. Familia este partenerul tradițional al școlii deoarece influențează atitudinea copilului față de învățatură, motiv pentru care școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților.

Alături de școală și organizațiile de tineret, familia este unul din factorii care se preocupă de educația omului. De educația oamenilor se ocupă și alte persoane, instituții și organizații sociale, dar influențele educative exercitate de acestea sunt mai puțin organizate decât cele ale familiei, școlii și organizațiilor de tineret. Din perspectiva sociologică, familia este instituția fundamentală în toate societățile. Familia este un "grup social relativ permanent de indivizi legați între ei prin origine, căsătorie sau adopțiune". În societatea românească, suntem familiarizați cu anumite versiuni ale familiei: familia nucleu și familia extinsă.

Prin definiție, familia este nucleul elementar realizat prin căsătorie, care unește soții și pedescendenții acestora (copiii) prin raporturi strânse de ordin biologic, economic și spiritual. De-a lungul timpului viața în familie s-a schimbat, dar continuă să exercite o mare influență asupra vieții private a copiilor și tinerilor. Familiile asigură sentimentul siguranței și îi ajută să depășească obstacolele, inerente vieții, este punctul lor de sprijin, educându-i să devină persoane responsabile, adaptate timpului în care trăiesc. Educația în familie, cei șapte ani de acasă, influențează puternic întreaga existență a individului, indiferent dacă el recunoaște sau nu. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează. Familia înseamnă înțelegere, bucuria de a sta împreună, de a fi cu toții în diferite ocazii, de a pleca în vacanțe. Ea este cea care mediază comunicarea cu celelalte componente sociale, în special cu școala. Școala este un factor care ajută copilul în desăvârșirea propriei personalități.

Factorii determinanți în dezvoltarea personalității copilului sunt școala și familia. În cadrul familiei moderne se produc unele mutații, care constau în înlocuirea familiei formată din trei generații cu familia formată din două generații. De aici putem concluda că bunicii participă din ce în ce mai puțin la educația nepoților. Alte influențe sociale pot fi considerate migrația de la sat la oraș și urbanizarea satelor. Astfel, cresc posibilitățile de folosire a mijloacelor audio-vizuale, contactul cu tehnica, preocupările culturale și sportive, și rezultă o schimbare în mentalitatea familiei. Nivelul de trai scăzut obligă ambii părinți să își găsească cel puțin un loc de muncă pentru a putea asigura un trai decent copiilor. În asemenea condiții supravegherea copiilor este limitată, sau este încredințată altor persoane sau instituții sociale (ex: creșa, grădinița, etc).

Climatul educațional familial cuprinde ansamblul de stări psihice, modurile de relaționare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial o perioadă mare de timp. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ. Școlarul are nevoie acasă de un mediu de viață în care să se simtă în siguranță. Într-un climat educativ bun părinții sunt calmi în raporturile cu copiii, fără a le satisface orice capriciu. Copilul simte că părinții se ocupă de el, că sunt interesați de necazurile și problemele lui, ca și de rezultatele școlare. Familia este un cadru ferm de disciplină, în care și copiii și părinții împărtășesc același nivel de exigență. Climatul familial negativ este caracterizat prin lipsa de autoritate a mamei, rolul de părinte nu este îndeplinit cu calm și consecvență, părinții ajung deseori la divergențe în legătură cu disciplinarea copilului, copilului i se aplică pedepse corporale, este amenințat și admonestat. Cauzele nerealizării școlare (eșecul școlar sau insuccesul școlar) sau a subrealizării determinate de condițiile de mediu familial sunt: atitudinea de

neacceptare a dorințelor copilului de către părinți (include respingerea, supraprotecția acestuia și întreruperea sistematică a copilului în timpul jocului. Copilul respins este brutal, singuratic, necomunicativ, certăreț, etc.); așteptările exagerate și presiunile către învățare, fără a-i acorda încurajare și suport afectiv; atitudine severă față de copil (climat hiperautoritar), copilul devine apatic, indiferent, protestează, se revoltă.

Se conturează trei tipuri de copii:

- copilul-pitic- considerat ființă lipsită de valoare, care trebuie să fie mereu certată,
- copilul- marionetă -care trebuie să fie foarte cuminte, să corespundă exigențelor părinților și
- copilul- sălbatic, care are porniri neapărat urâte și, de aceea, trebuie „dresat”

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral și estetic.

1. Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le crează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice.

2. Dezvoltarea intelectuală este cea mai importantă. În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți în această direcție.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (ex: despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte pentru a le putea înțelege. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului cele necesare studiului: rechizite școlare, cărți de lectură, manuale școlare etc., cât și niște condiții bune de muncă: un birou, un computer și, nu în ultimul rând, liniște pentru a se putea concentra. Părinții trebuie să-și ajute copiii la învățătură; ajutorul trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze temele copiilor. Cu timpul, părinții se vor limita la controlarea temelor de casă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar

niși să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

3. Educația morală a copiilor. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

Implicarea educațională a familiei este definită ca un set de activități pe care părinții le îndeplinesc cu scopul de a susține, direct sau indirect procesul de instruire a copiilor. Cercetările arată că perioada dintre copilăria timpurie și prima clasă primară este crucială pentru dezvoltarea copilului. Comparativ cu părinții ai căror copii nu au frecventat grădinița, cei care au optat pentru urmarea programului instructiv-educativ în grădiniță au aspirații ocupaționale mai ridicate pentru proprii lor copii și o satisfacție în privința performanțelor școlare ale acestora. Implicarea familiei în procesul de pregătire din perioada preșcolară este considerată de o deosebită importanță, cu efecte pozitive asupra performanțelor școlare. Crearea practicilor educaționale care să încurajeze parteneriatul familie-grădiniță reprezintă o primă etapă.

În privința factorilor implicați în adaptarea copilului la viața școlară, menționăm că aceștia trebuie cunoscuți de învățător și părinți pentru a evita dificultățile aferente “școlii școlarizării”. Încrederea și acceptarea susțin tot ceea ce se petrece în cadrul parteneriatului părinte-educator sau familie-grădiniță-comunitate.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M. -*Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București, 2000.
Negovan, V.-*Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București, 2003.
Sălăvăstru, D.-*Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași, 2004.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

LICEUL TEOTETIC "AUREL VLAICU" BREAZA GRĂDINIȚA CU P.P. ȘI P.N. "CASTELUL FERMECAT" BREAZA- STRUCTURĂ PROF. ÎNV. PREȘCOLAR CAZAN ANDREEA MARIA

Principalii factori care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, transmiterea primelor cunoștințe, sentimente, virtuți.

Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Copilul reprezintă elementul central în educație. Educația trebuie centrată pe elev, iar finalitatea ei să fie formarea capacității elevului de a se adapta la realitatea socială. Școala alături de familie influențează prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Educarea elevului se situează în egală măsură, în familie și școală. Meritul familiei îl reprezintă formarea temeliei individualității copilului, încă de la vârstă fragedă. Mediul familial oferă primele ocazii de stabilire a unor relații sociale, de comunicare afectivă și verbală. Climatul familial își pune amprenta pe personalitatea sa. Odată cu intrarea copilului în școală, funcțiile educative ale familiei nu încetează, ci se amplifică, în sprijinirea rolului de elev. Profesorii trebuie să colaboreze cu familia, să facă în așa fel încât să-l facă un aliat și să se sprijine reciproc în munca de educație. Alături de școală, familia exercită cea mai mare influență asupra copilului, iar scopul acțiunilor lor trebuie să fie unitar. Familia, prin condițiile oferite, prin înțelegerea corectă a manifestărilor copiilor, prin contribuția în lărgirea orizontului profesional al acestora și prin oferirea unor modele pozitive de conviețuire socială contribuie la pășirea corectă a tânărului în viață. Familia poate stimula elevul, îl poate mobiliza în acțiuni legate de un anumit domeniu de activitate față de care manifestă aderență și pentru care prezintă mai multă garanție, în valorificarea capacităților proprii. Părintele își poate da mai bine seama de toate acestea în colaborare cu școala

Familia trebuie să se preocupe de asigurarea unui trai decent, să apere copilul de pericole, să le ofere condiții de odihnă și învățatură, să se îngrijească de starea lor de sănătate, să le formeze deprinderi de igienă, să le dezvolte gustul lecturii. Copiii își formează deprinderi de comportament civilizată tot în familie: respect, politete, cinste, decență. Părinții reprezintă un exemplu pentru copil, tot ei trebuie să-l îndrume să fie sociabil, bun coleg și prieten. Părinții trebuie să le organizeze timpul astfel încât să îmbine orele de pregătire a lecțiilor cu ore de odihnă și joacă. Trebuie să îmbine exigența cu indulgența, să-i ajute la realizarea temelor de casă dacă le este solicitat ajutorul, dar să nu minimalizeze controlarea acestora.

Comunicarea profesor-familie

O comunicare optimă profesor-familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamente negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și dezvoltare a relației școlă-familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează, dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Rolul școlii și familiei în orientarea școlară și profesională a copilului

Școala și familia trebuie să sprijine copilul în luarea deciziilor privitoare la orientarea spre o treaptă superioară de învățământ și spre o carieră. Ele facilitează luarea unor decizii în concordanță cu cerințele personale și realitățile sociale. Familia reprezintă un exemplu pentru copil, ea influențează opțiunea pentru o anumită profesie. Școala trebuie să deruleze acțiuni comune elevi-părinți pentru conturarea dorinței profesionale. Profesorul dezbate cu elevii avantajele și dezavantajele unei profesii, rețeaua școlară, metodologiile de organizare a examenelor și admiterea în învățământul liceal, școli de arte și meseri, învățământul superior. Rezultatul sau evaluarea acțiunilor de orientare consau în curajul deciziei, degajarea de prejudecăți sociale, obiectivitatea lor, încrederea în valoarea anumitor forme de educație. Perioada de asimilare sau de pregătire pentru viață se încheie prin decizia persoanei de a se integra în activitatea dorită.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR: CEAUȘESCU ANA-MARIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ DRĂGUȚEȘTI, GORJ

Se spune că la naștere copilul este "una tabula rasa", acea tablă ștersă pe care se scriu toate experiențele prin care acesta trece în viață și care contribuie la formarea personalității lui. Dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familiali, școlari, comunitari. Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ. Este nevoie a se dezvolta un nou concept care să întărească schimbarea în relațiile școală-familie. Acest concept este parteneriatul educațional.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. Acesta presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

Parteneriatul educațional se realizează între:

- instituțiile educației : familie, școală și comunitate ;
- agenții educaționali : copil, părinți, profesori, specialiști în rezolvarea unor probleme educaționale;
- membrii ai comunității cu influență asupra creșterii, educării și dezvoltării copilului (medici, factori de decizie, reprezentanți ai bisericii, ai poliției) ;
- influențele educative exercitate la anumite momente asupra copilului ;
- programele de creștere, îngrijire și educare a copilului.

Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament : respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l

motiveze și să-l ajute . Școala este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și de acțiune când este vorba de interesul copilului. Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală . Colaborarea și cooperarea părinților cu școala sunt eficiente ambilor factori.

Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivații, dintre care enumăr : părinții își cunosc copiii și doresc să îi descopere ca elevi, părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor. Forme de colaborare a părinților cu școala:

- prezența la ședințe și lectorate ;
- asistarea elevilor în efectuarea temelor ;
- participarea la activități cultural- artistice și sportive ;
- organizarea unor expoziții, serbări, excursii ;
- organizarea unui colț verde în școală ;
- atragerea unor fonduri pentru școală ;
- susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

O comunicare optimă învățător/ diriginte/ familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează, dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Asadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă, din familiile copiilor, să dirijeze pe

cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor.

Greșelile părinților decurg uneori și din prea mare dragoste pe care o poartă copiilor. De aceea, între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare .

BIBLIOGRAFIE

1. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – Educația părinților. Strategii și programe, E.D.P., București, 1997;
2. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților , Editura Aramis, 2002;
3. Nica I., Țopa L. – Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, E.D.P., București, 1974;
4. Stoian M. – Abecedarul părinților, E.D.P., București, 1972.

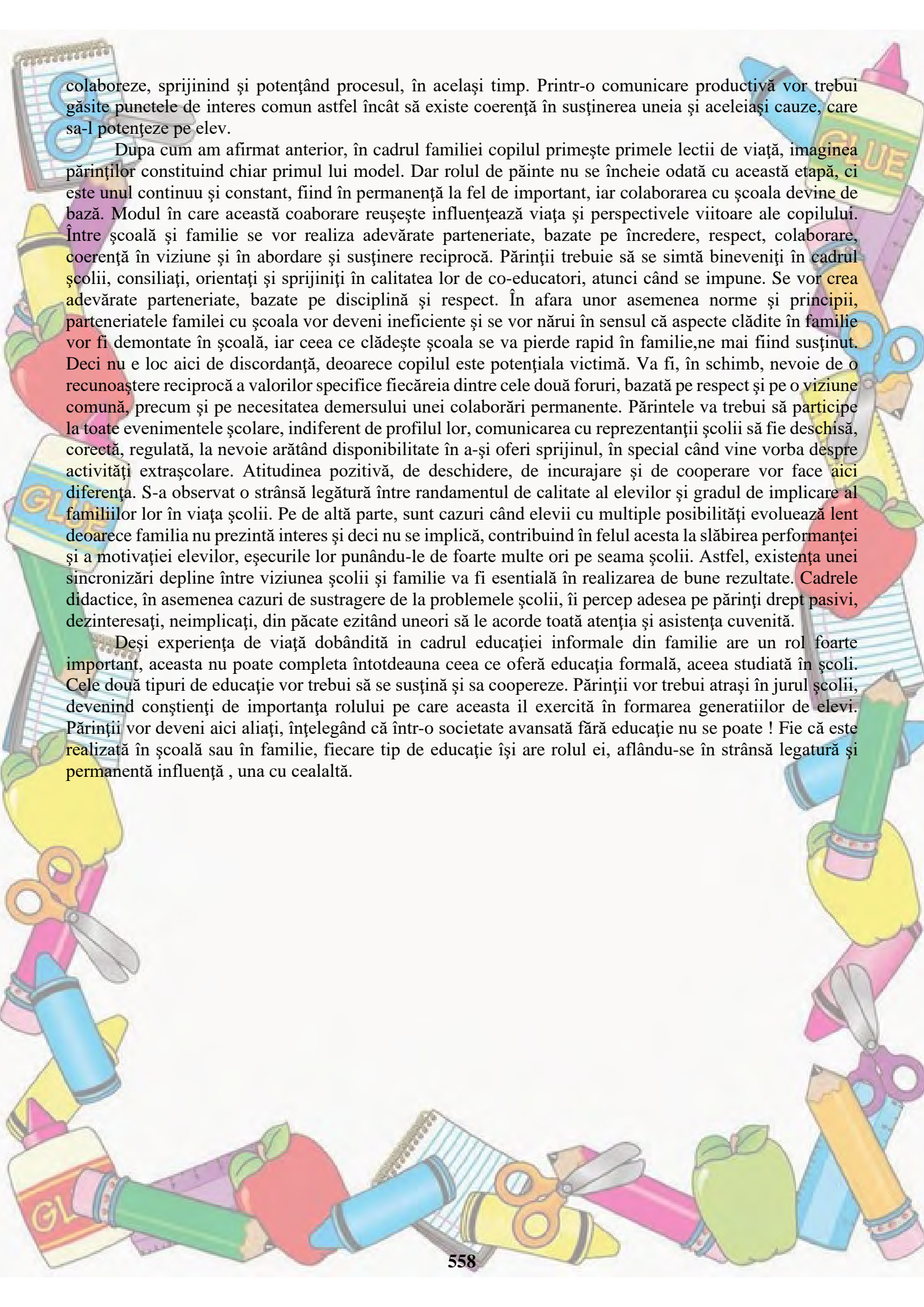
ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. CEAUȘESCU ELENA, LICEUL MĂTĂSARI

În momentul actual, ca societate, traversăm o perioadă extrem de bulversantă, care se manifestă cu schimbări peste schimbări, precum și cu o nevoie acută de deschidere, de flexibilitate, de transformare și de adaptare continuă la nou. Prin urmare, trăim cu toții vremuri delicate, în care educația devine o adevărată provocare. În contextul pandemic actual, sub impactul presiunii psiho-emoționale pe care o produce noua tendință a școlii, aceea de a trece în regim online, precum și în ipoteza tot mai vehiculată a implementării digitalizării, suntem cu toții expuși unor factori de stres suplimentar, atât în calitate de profesori, cât și în calitate de elevi, precum și de părinți, impunându-se o adaptare rapidă, din mers, la un ritm tot mai alert și într-o direcție vizibil mai riscantă și mai provocatoare, cu fiecare zi care se scurge. Într-un asemenea context problematic, în care părinții, elevii și profesorii privesc cu îngrijorare educația, este firesc să ne punem întrebarea care sunt și cum se modifică rolurile pe care le îndeplinesc în ziua de azi, pe de o parte familia, iar pe de altă parte școala, în educația copiilor. Înarmați cu multă răbdare și voință, cu toleranță și cu compasiune, considerăm că vom răzbi împreună, atâta timp cât vom colabora, consolidând la maximum posibil relația școală-familie, de care este atât de mare nevoie, în vederea creării unui viitor cât mai frumos și cât mai plin de speranță, al noii generații de copii.

Într-o astfel de lume, aflată într-o dinamică permanentă, atât școala, cât și familia se străduiesc să asigure cele mai bune condiții în vederea realizării unei educații superioare, ajutându-i astfel pe elevi să se dezvolte conform celor mai înalte standarde de calitate. Iar pentru ca acest aspect să se realizeze cu succes, se impune implicarea cât mai activă a familiei în educarea celor mici, acest demers realizându-se prin intermediul educației nonformale. Implicarea familiei este extrem de importantă deoarece familia reprezintă prima școală a copilului, încă din momentele precoce ale venirii pe lume a micuților viitori cetățeni. Între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură și o colaborare permanentă, care nu vor fi extrem de complicate; vor fi, în schimb, simple, directe și eficiente. Fără sprijinul familiei, școala nu va reuși în educație, așa cum nici familia nu va reuși fără sprijinul școlii, existând în consecință aici o interdependență evidentă. Educația nu începe la școală și nici acasă nu se termină, ci presupune o continuă colaborare între cele două medii în care individul tânăr activează. În ciuda faptului că educația formală, oferită prin intermediul școlii, este esențială, între acestea două mediul familial are o și mai mare influență asupra dezvoltării personalității, atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului, având în vedere că familia este mediul în care acesta își petrece cea mai îndelungată perioadă de timp din viață. Pe măsură ce copilul înaintază în vârstă, un factor important al educației devine și societatea, prin grupul de prieteni sau de cunoștințe. Asadar, fie că este vorba despre școală, despre familie sau chiar despre societate, toate acestea exercită câte un rol extrem de important, într-un final amprenta cea mai mare punând-o totuși, tot familia, asupra individului pentru că în familie se pune baza. Acolo se consolidează temelia, familia ocupând rolul cheie în evoluția ulterioară a copilului. Mediul psiho-afectiv al familiei, relația dintre părinți, între ei, relația dintre părinți și copii, relația cu ceilalți membri ai familiei sau cu societatea sunt definitorii în formarea caracterului și al educației copilului. Familia e astfel prima școală. Cei șapte ani de acasă sunt fundamentali. În primii ani personalitatea copilului are la bază imitația. Ceea ce vede în familie în perioada respectivă va pune bazele dezvoltării viitorului adult, familia fiind mediul în care copilul se simte cel mai sigur în a-și însuși primele lecții de viață, având tocmai părinții ca model. Familia este cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile de bază ale copilului, atât acelea biologice, cât și cele de natură psiho-emoțională și socială, și mediul în care acesta își pune inițial toată încrederea.

Să definim acum și rolul școlii: școala este instituția care formează elevii prin metode științifice, la toate nivelurile de învățământ. Prin intermediul metodelor didactice, școala vizează atingerea unor obiective clare. Școala formează elevii în mod oficial, în conformitate cu norme exacte și cu un parcurs metodic riguros, evaluând și interpretând în permanență felul în care obiectivele au fost atinse. Școala, prin intermediul unui personal calificat, specializat și competent pe anumite arii, oferă în cadru oficial o educație științifică de calitate. Se recomandă ca familia să aibă încredere în educația pe care o oferă școala și să

colaboreze, sprijinind și potențând procesul, în același timp. Printr-o comunicare productivă vor trebui găsite punctele de interes comun astfel încât să existe coerență în susținerea uneia și aceleiași cauze, care sa-l potențeze pe elev.

Dupa cum am afirmat anterior, în cadrul familiei copilul primește primele lectii de viață, imaginea părinților constituind chiar primul lui model. Dar rolul de păinte nu se încheie odată cu această etapă, ci este unul continuu și constant, fiind în permanență la fel de important, iar colaborarea cu școala devine de bază. Modul în care această coaborare reușește influențează viața și perspectivele viitoare ale copilului. Între școală și familie se vor realiza adevărate parteneriate, bazate pe încredere, respect, colaborare, coerență în viziune și în abordare și susținere reciprocă. Părinții trebuie să se simtă bineveniți în cadrul școlii, consiliați, orientați și sprijiniți în calitatea lor de co-educatori, atunci când se impune. Se vor crea adevărate parteneriate, bazate pe disciplină și respect. În afara unor asemenea norme și principii, parteneriatele familiei cu școala vor deveni ineficiente și se vor năruie în sensul că aspecte clădite în familie vor fi demontate în școală, iar ceea ce clădește școala se va pierde rapid în familie, ne mai fiind susținut. Deci nu e loc aici de discordanță, deoarece copilul este potențiala victimă. Va fi, în schimb, nevoie de o recunoaștere reciprocă a valorilor specifice fiecăreia dintre cele două foruri, bazată pe respect și pe o viziune comună, precum și pe necesitatea demersului unei colaborări permanente. Părintele va trebui să participe la toate evenimentele școlare, indiferent de profilul lor, comunicarea cu reprezentanții școlii să fie deschisă, corectă, regulată, la nevoie arătând disponibilitate în a-și oferi sprijinul, în special când vine vorba despre activități extrașcolare. Atitudinea pozitivă, de deschidere, de incurajare și de cooperare vor face aici diferența. S-a observat o strânsă legătură între randamentul de calitate al elevilor și gradul de implicare al familiilor lor în viața școlii. Pe de altă parte, sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes și deci nu se implică, contribuind în felul acesta la slăbirea performanței și a motivației elevilor, eșecurile lor punându-le de foarte multe ori pe seama școlii. Astfel, existența unei sincronizări depline între viziunea școlii și familie va fi esențială în realizarea de bune rezultate. Cadrele didactice, în asemenea cazuri de sustragere de la problemele școlii, îi percep adesea pe părinți drept pasivi, dezinteresați, neimplicați, din păcate ezitând uneori să le acorde toată atenția și asistența cuvenită.

Deși experiența de viață dobândită în cadrul educației informale din familie are un rol foarte important, aceasta nu poate completa întotdeauna ceea ce oferă educația formală, aceea studiată în școli. Cele două tipuri de educație vor trebui să se susțină și sa coopereze. Părinții vor trebui atrași în jurul școlii, devenind conștienți de importanța rolului pe care aceasta îl exercită în formarea generațiilor de elevi. Părinții vor deveni aici aliați, înțelegând că într-o societate avansată fără educație nu se poate ! Fie că este realizată în școală sau în familie, fiecare tip de educație își are rolul ei, aflându-se în strânsă legatură și permanentă influență , una cu cealaltă.

ROLUL ȘI IMPORTANȚA COLABORĂRII CU FAMILIA ÎN EDUCAREA COPIILOR

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR : CEPOIU IONELA
G.P.P. NR. 3 MĂNECIU

Implicarea părinților în programul educativ este foarte importantă pentru că se formează de la început deprinderi de parteneriat între grădiniță și familie.

Prin parteneriatul grădiniță-familie se construiesc relații pozitive între familiile copiilor și grădiniță (mai ales între educatoare și părinți), acestea aducând beneficii asupra copiilor atunci când aceștia văd educatoarea sfătuindu-se cu părinții.

Părinții trebuie implicați în activitățile din grădiniță prin diverse modalități cât mai eficiente:

-Serbări - Ziua mamei, ziua mărișorului, serbarea de Crăciun, etc; -Activități sportive, excursii, drumeții în comun cu preșcolarii și educatoarea; -Concursuri- cu participarea părinților; -Reamenajarea spațiului de joc prin confecționarea materialelor didactice -Jurnalul grupei -Părinții pot contribui cu fotografii din diverse activități ale copiilor.

Toate aceste activități sunt deosebit de importante în educarea copiilor. Părinții au nevoie de informații referitoare la progresele copiilor, despre percepția pe care o are grădinița despre calitățile și problemele copiilor. Toți părinții trebuie implicați în luarea deciziilor.

Educatoarea este cea care sugerează părinților modul în care pot ajuta copiii acasă, cum pot oferi ajutor suplimentar în învățare. Asociațiile de părinți au un rol deosebit atât pentru colaborarea familie – grădiniță, cât și pentru educarea părinților.

Grădinița trebuie să orienteze familia pentru ca aceasta să-și sporească rolul în formarea personalității copilului. Până la vârsta preșcolărității familia s-a îngrijit de condițiile de viață ale copilului, de nutriția sa, de sănătatea fizică și morală, atribuții pe care și le îndeplinește și în continuare. În familie s-a pus bazele comunicării prin limbaj, s-au creat atitudini față de realitatea înconjurătoare.

Există și un factor perturbator în relația grădiniță – familie, acela că unii părinți din cauza serviciului, a programului prea încărcat nu se implică în actul educației, copiii fiind lăsați în grija bunicilor sau a bonelor. Se impune, deci, realizarea unei comunicări eficiente cu exteriorul, realizarea de parteneriate autentice. Proiectele de parteneriat le folosește părinților pentru a cunoaște și respecta obligațiile legale privind creșterea și educarea copiilor, cadrelor didactice pentru perfecționarea muncii în echipă.

Proiectele de parteneriat cu părinții vizează dobândirea de către aceștia a unor abilități de cunoaștere a copiilor, în vederea eficientizării relației familie-grădiniță- comunitate.

Bibliografie:

Barbacariu Cristina-Maria, Consiliere parentală în grădiniță Pitești, ed. Diana;
Dumitrana M., Copilul, familia, grădinița, București ed. Compania 2000.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. CERCEGA ILEANA RODICA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „CONSTANTIN NEGREANU”,
DROBETA TURNU SEVERIN, MEHEDINȚI

„De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea. Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoaștem unicitatea, personalitatea, nevoile. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia. “Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental. Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații. Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental. Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă). În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos. Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră. Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu. Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare intervenție pentru copil (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau pe lângă copil (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate intervenții educative, ele devenind intervenții împreună cu copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea. “Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții

nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” („Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury) Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre șapte deprinderi ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți": Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă; Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea; Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească; Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri; Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni; Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare; Părinții inteligenți își stimulează copiii să-și învingă temerile și să aibă atitudini blânde; Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată; Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață. “Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare. Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață.

BIBLIOGRAFIE:

- Golu.M.(2010), Fundamentele psihologiei, Editura Fundația România de Măine, București.
Negovan.V.(2013), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru.D.(2014), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

**PROF. ÎNV. PREȘC./GRĂDINIȚA P.P NR. 3, TIMIȘOARA
CETINĂ ANGELA ADRIANA**

Din punctul meu de vedere, educația în familie și la școală este foarte importantă deoarece ajută la o dezvoltare sănătoasă și duce la un comportament adecvat în viitor. Dacă familia se implică în educația copilului, acestuia îi va fi mult mai ușor în a-și dezvolta personalitatea, deoarece de cele mai multe ori contează educația cu care copilul pornește de acasă.

Comportamentele de igienă, de societate, cât și alte deprinderi, întâlnite încă de la vârstele mici, cum ar fi: (să mănânce singuri, să se îmbrace/dezbrace, să țină limba în mână), sunt datorate educației primite tot în familie. Familia îl ajută pe copil să-și dezvolte latura intelectuală, ce are un rol important, deoarece copilul își însușește un limbaj adecvat, un volum și o precizie a vocabularului în exprimare, prin diversele discuții despre diferite fenomene, obiecte, animale, obiecte casnice.

Părinții, tot timpul fac efortul de a explica copilului pe înțelesul lui ceea ce îi este neclar, la fel cum și la grădiniță/școală, doamnele educatoare/profesorii depun un efort uriaș în a ajuta copilul să se dezvolte din toate punctele de vedere, aici putem aminti de partea intelectuală (prin diferite activități de limbaj), educația morală (unde atât părintele cât și educatorul/profesorul le formează copiilor deprinderile necesare de comportament: cum să respecte, să fie politicoși, sinceri, să fie ordonați, să aibă grijă de lucrurile ce le aparțin).

Pornind tot de la educația familială, educatorul/profesorul trage concluzii la stările psihice ale copilului pe care le exprimă în colectivitate, deoarece copilul poate să vadă în familie o atitudine pozitivă sau negativă. În cazul în care copilul trăiește într-un cadru familial pozitiv, se observă progresele și starea copilului și la școală. Dacă copilul are acasă un mediu de viață pozitiv, în care părinții îi oferă o siguranță, nu se ceartă, vorbesc frumos, sunt calmi, acesta la rândul lui este fericit.

Întâlnim tot mai des și cazuri în care copilul trăiește într-un cadru familial negativ, acesta fiind caracterizat prin lipsa de autoritate a părinților, unde de cele mai multe ori se ajunge la certuri în legătură cu disciplina școlarului, aplicându-se pedepse sau fiind amenințat în diferite moduri. Tot din cauza climatului negativ, copilul poate să ajungă la un insucces școlar, are atitudini negative față de educator/profesor, dar și față de colegii de grupă/clasă.

În concluzie putem observa că importanța educației în familie și la școală este o prioritate ce necesită mult timp și efort din ambele părți, deoarece problemele de comportament cât și cele de educație ale școlarilor, nu dispar de la prima intervenție, de aceea este foarte importantă colaborarea familie-grădiniță/școală, dar și orele de consiliere cu părinții, deoarece profesorul trebuie să știe cum se comportă copilul și acasă.

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCATIA COPILOR

PROF .INV. PRESC. CEUSESCU CLAUDIA ,
SCOALA GIMNAZIALA SAMARINESTI, JUD. GORJ

„Viitorul unui copil este totdeauna fapta mamei sale.” –Napoleon

Familia este și va rămâne prima școală a fiecărui copil. Cei șapte ani de acasă reprezintă bagajul cu care copilul pornește la drum în școală în care va învăța. Trăim într-o lume în care siguranța este relativă, totul este într-o continuă mișcare, într-o continuă schimbare, valorile sunt ignorate, principiile nu prea mai există . Fiecare familie alege să acționeze așa cum consideră că este mai bine pentru cei apropiați, însă alegerile făcute nu sunt întotdeauna cele corecte. Locul părintelui nu poate fi ținut în copilărie de bunici, prieteni, alte rude sau psihologi. Aparent, copilului nu-i lipsește nimic, dar părinții trebuie să înțeleagă că cei mici au nevoie de ei în preajma lor pentru a se dezvolta armonios din punct de vedere emoțional, moral și intelectual.

Omul își dorește să obțină multe într-un timp scurt și, dacă se poate , fără prea mult efort. Din nefericire, unii copii sunt nevoiți să stea departe de părinții lor sau să locuiască doar cu unul dintre părinți, celălalt alegând să plece în străinătate pentru a întreține familia, ca să nu mai vorbim despre copiii care cresc alături de bunici, frați mai mari sau alte rude.

În acest context social, familia ar trebui să fie punctul de pornire, prima școală a fiecărui copil, părinții având un rol fundamental în viața copilului care are nevoie de modele.

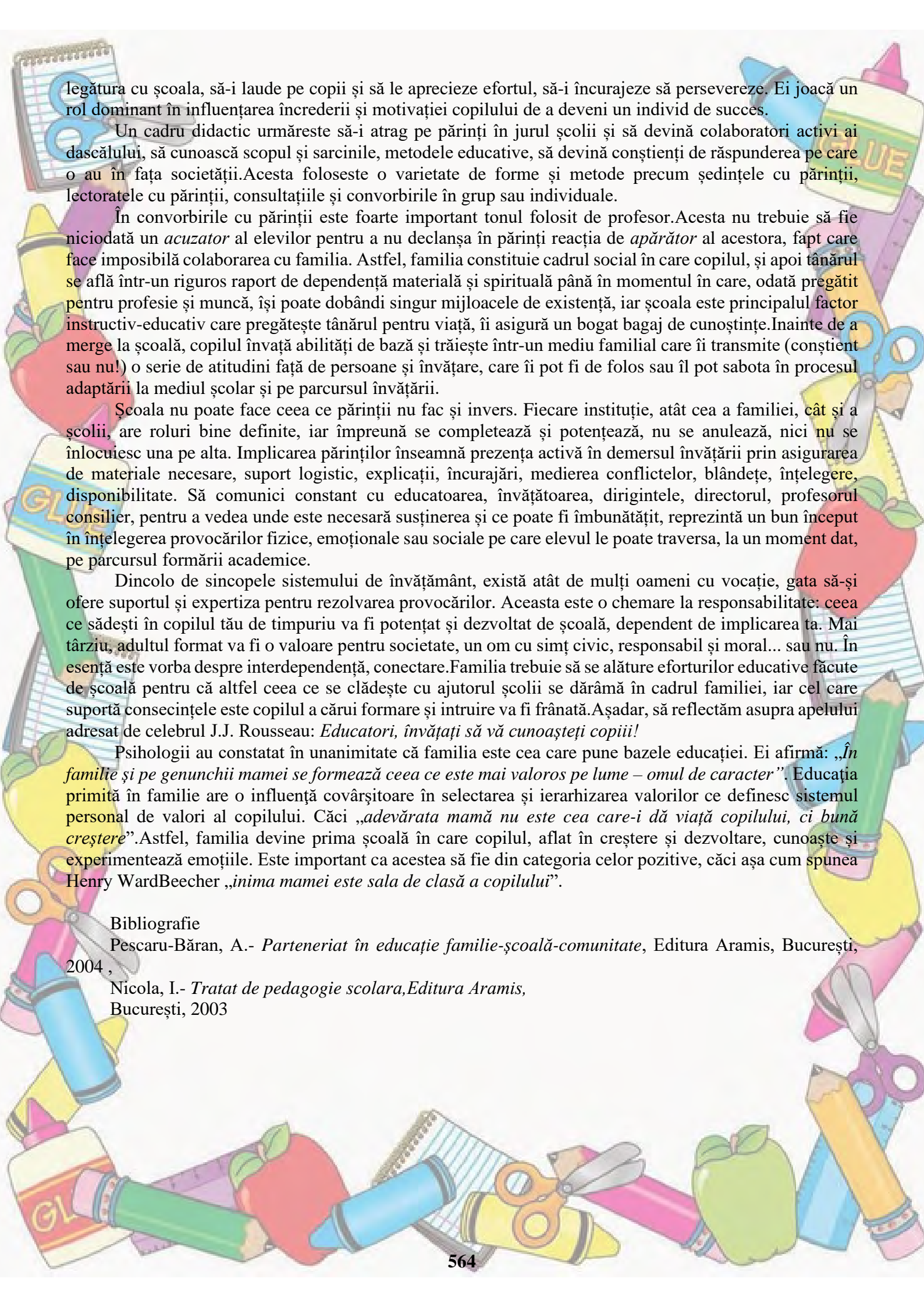
În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

Cauzele unor eșecuri școlare sunt multiple, dar școala are sarcina de a le depista și de a interveni, uneori, când este cazul, în situațiile delicate. Un sfat la timp, o îndrumare competentă, vizita la domiciliu sunt mijloace care pot da rezultate favorabile în creșterea randamentului școlar.

Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jignește sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățatura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățatură le pun pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățatură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale. Deci, ca primii educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze

legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

Un cadru didactic urmărește să-i atrag pe părinți în jurul școlii și să devină colaboratori activi ai dascălului, să cunoască scopul și sarcinile, metodele educative, să devină conștienți de răspunderea pe care o au în fața societății. Acesta folosește o varietate de forme și metode precum ședințele cu părinții, lectoratele cu părinții, consultațiile și convorbirile în grup sau individuale.

În convorbirile cu părinții este foarte important tonul folosit de profesor. Acesta nu trebuie să fie niciodată un *acuzator* al elevilor pentru a nu declanșa în părinți reacția de *apărător* al acestora, fapt care face imposibilă colaborarea cu familia. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe. Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite (conștient sau nu!) o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Dincolo de sincopel sistemului de învățământ, există atât de mulți oameni cu vocație, gata să-și ofere suportul și expertiza pentru rezolvarea provocărilor. Aceasta este o chemare la responsabilitate: ceea ce sădești în copilul tău de timpuriu va fi potențat și dezvoltat de școală, dependent de implicarea ta. Mai târziu, adultul format va fi o valoare pentru societate, un om cu simț civic, responsabil și moral... sau nu. În esență este vorba despre interdependență, conectare. Familia trebuie să se alătore eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată. Așadar, să reflectăm asupra apelului adresat de celebrul J.J. Rousseau: *Educatori, învățați să vă cunoașteți copiii!*

Psihologii au constatat în unanimitate că familia este cea care pune bazele educației. Ei afirmă: „*În familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume – omul de caracter*”. Educația primită în familie are o influență covârșitoare în selectarea și ierarhizarea valorilor ce definesc sistemul personal de valori al copilului. Căci „*adevărata mamă nu este cea care-i dă viață copilului, ci bună creștere*”. Astfel, familia devine prima școală în care copilul, aflat în creștere și dezvoltare, cunoaște și experimentează emoțiile. Este important ca acestea să fie din categoria celor pozitive, căci așa cum spunea Henry Ward Beecher „*inima mamei este sala de clasă a copilului*”.

Bibliografie

Pescaru-Băran, A.- *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004,

Nicola, I.- *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

CHELMU MARCELA

ȘCOALA "ANGELA GHEORGHIU" ADJUD, VRANCEA

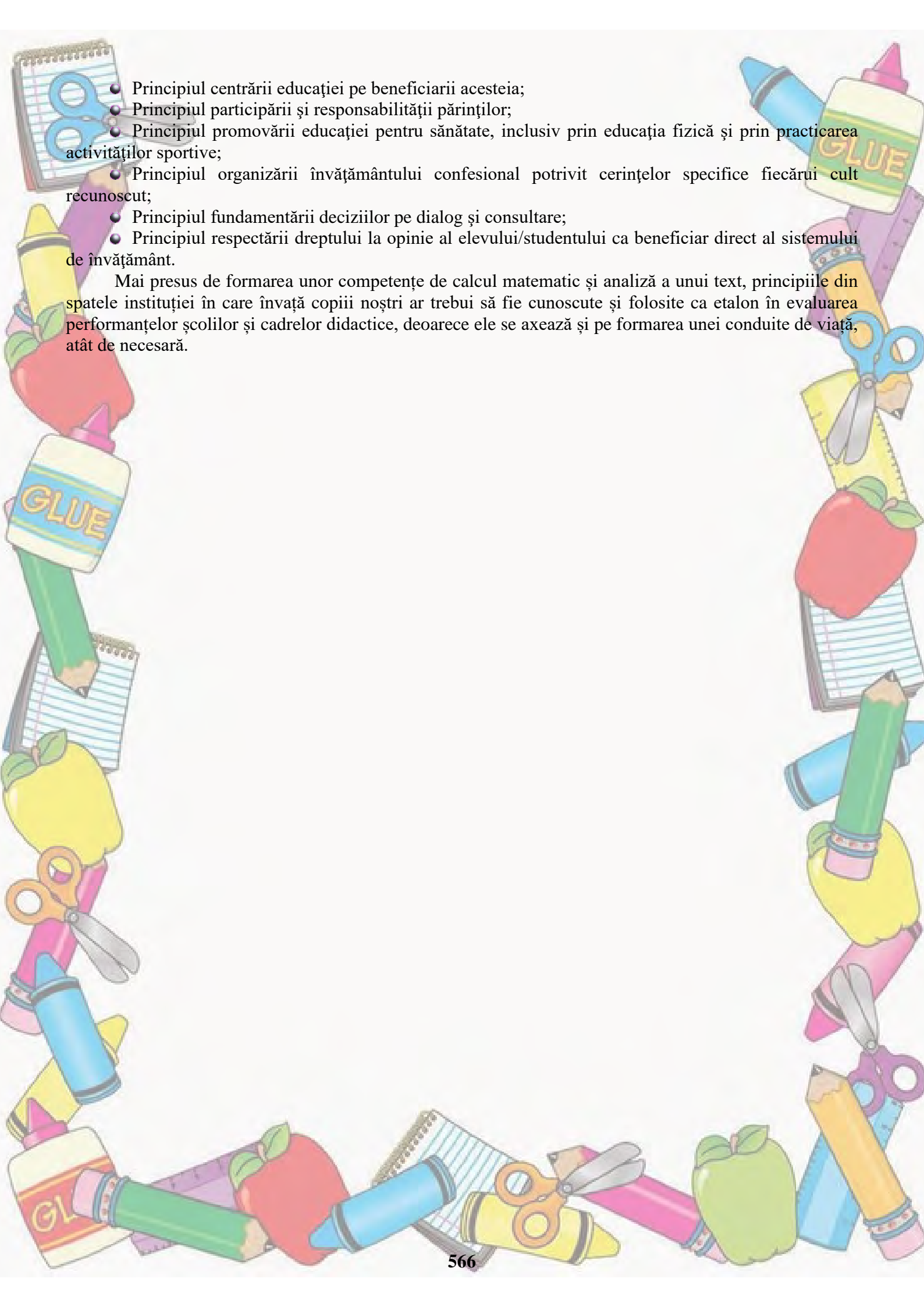
Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite o serie de atitudini față de persoane și de învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Dincolo de sincopetele sistemului de învățământ, există atât de mulți oameni cu vocație, gata să-și ofere suportul și expertiza pentru rezolvarea provocărilor. Aceasta este o chemare la responsabilitate: ceea ce sădești în copilul tău de timpuriu va fi potențat și dezvoltat de școală, dependent de implicarea ta. Mai târziu, adultul format va fi o valoare pentru societate, un om cu simț civic, responsabil și moral... sau nu. La nivel micro, cum arată familia, așa arată și școala, iar la nivel macro, cum arată școala, așa arată și țara. În esență este vorba despre interdependență, conectare. Suntem dependenți unii de alții: școala nu poate să-și atingă scopurile fără susținerea familiei și invers.

Sistemul de învățământ din țara noastră se ghidează pe Legea educației naționale din 2011 care descrie principiile care guvernează învățământul preuniversitar și superior, precum și învățarea pe tot parcursul vieții din România. Astfel principiile educației sunt:

- Principiul echității - în baza căruia accesul la învățare se realizează fără discriminare;
- Principiul calității - în baza căruia activitățile de învățământ se raportează la standarde de referință și la bune practici naționale și internaționale;
- Principiul relevanței - în baza căruia educația răspunde nevoilor de dezvoltare personală și social-economic;
- Principiul eficienței - în baza căruia se urmărește obținerea de rezultate educaționale maxime, prin gestionarea resurselor existente;
- Principiul descentralizării - în baza căruia deciziile principale se iau de către actorii implicați direct în proces;
- Principiul răspunderii publice - în baza căruia unitățile și instituțiile de învățământ răspund public de performanțele lor;
- Principiul garantării identității culturale a tuturor cetățenilor români și dialogului intercultural;
- Principiul asumării, promovării și păstrării identității naționale și a valorilor culturale ale poporului român;
- Principiul recunoașterii și garantării drepturilor persoanelor aparținând minorităților naționale, dreptul la păstrarea, la dezvoltarea și la exprimarea identității lor etnice, culturale, lingvistice și religioase;
- Principiul asigurării egalității de șanse;
- Principiul autonomiei universitare;
- Principiul libertății academice;
- Principiul transparenței - concretizat în asigurarea vizibilității totale a deciziei și a rezultatelor, prin comunicarea periodică și adecvată a acestora;
- Principiul libertății de gândire și al independenței față de ideologii, dogme religioase și doctrine politice;
- Principiul incluziunii sociale;

-
- A decorative border surrounds the text, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a notebook with blue scissors, a yellow crayon, a red apple, a glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a notebook, a yellow apple, orange scissors, a blue crayon, a yellow crayon, a glue stick labeled 'GL', a green pencil, a red apple, a blue crayon, a notebook, orange scissors, a pink crayon, a green apple, a blue crayon, and a yellow crayon. On the right side, from top to bottom, there is a blue crayon, a glue stick labeled 'GLUE', a yellow crayon, blue scissors, a yellow notebook, a red apple, a notebook, a green pencil, a blue crayon, a yellow crayon, orange scissors, a pink crayon, purple scissors, a yellow crayon, a blue crayon, and a yellow crayon.
- Principiul centrării educației pe beneficiarii acesteia;
 - Principiul participării și responsabilității părinților;
 - Principiul promovării educației pentru sănătate, inclusiv prin educația fizică și prin practicarea activităților sportive;
 - Principiul organizării învățământului confesional potrivit cerințelor specifice fiecărui cult recunoscut;
 - Principiul fundamentării deciziilor pe dialog și consultare;
 - Principiul respectării dreptului la opinie al elevului/studentului ca beneficiar direct al sistemului de învățământ.

Mai presus de formarea unor competențe de calcul matematic și analiză a unui text, principiile din spatele instituției în care învață copiii noștri ar trebui să fie cunoscute și folosite ca etalon în evaluarea performanțelor școlilor și cadrelor didactice, deoarece ele se axează și pe formarea unei conduite de viață, atât de necesară.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: CHEREJI STELA-MIHAELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 IP

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite (conștient sau nu!) o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate.

Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului, iar educația sa la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluția fizică, urmărindu-se concomitent educația intelectuală, morală în scopul formării caracterului. Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive din familie, deoarece la această vârstă, rolul exemplului este foarte important;

De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului. Primele impresii despre lume și viață, despre fenomene din natură și societate, copilul le primește din familie. Astfel, prin comunicarea continuă cu membrii familiei, el își însușește limbajul, care cu timpul devine un puternic instrument al dezvoltării sale psihice. Părinții vor fi atenți la felul cum pronunță copiii cuvintele, le vor corecta vorbirea, le vor îmbogăți vocabularul, îi vor învăța să se exprime corect și coerent, însușirea vorbirii de către copiii cu cei din jur. Părinții trebuie să acorde o mare atenție întrebărilor copiilor, semn sigur al dezvoltării lor intelectuale, al manifestării active a setei de cunoaștere, al curiozității lor cu privire la originea lucrurilor din jur. În familie copiii își însușesc primele cunoștințe, își formează primele reprezentări și dobândesc experiențe morale. Părinții îi învață de timpuriu pe copii să înțeleagă ce este "bine" și ce este "rău", ce este "permis" și ce este "interzis". Pentru unele fapte și acțiuni, copiii sunt încurajați și laudați, iar pentru altele sunt dojeniți de către părinți.

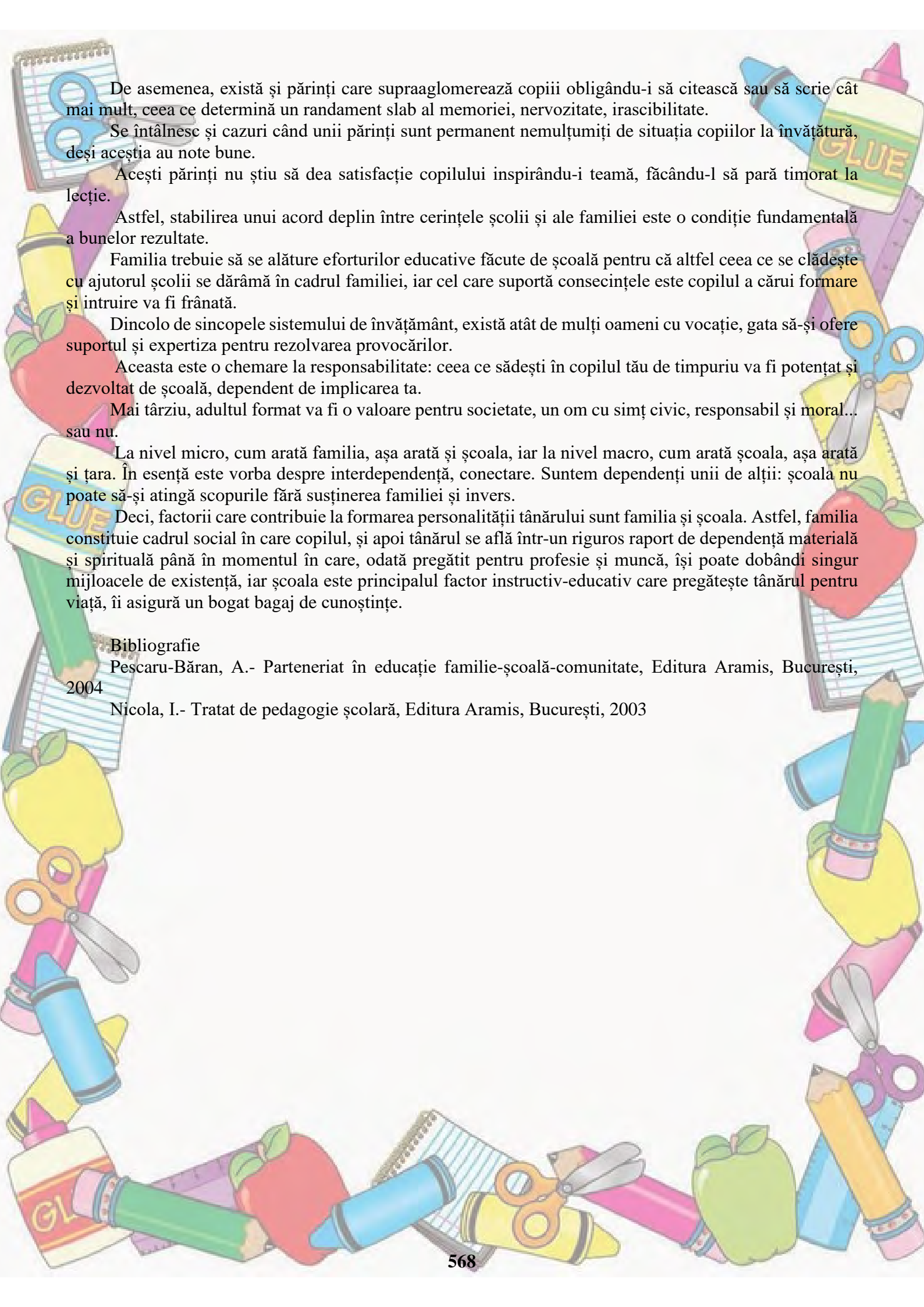
Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

Cauzele unor eșecuri școlare sunt multiple, dar școala are sarcina de a le depista și de a interveni, uneori, când este cazul, în situațiile delicate. Un sfat la timp, o îndrumare competentă, vizita la domiciliu sunt mijloace care pot da rezultate favorabile în creșterea randamentului școlar.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes.

Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jignește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățatura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățatură le pun pe seama școlii.

De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate.

Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățătură, deși aceștia au note bune.

Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție.

Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată.

Dincolo de sincopele sistemului de învățământ, există atât de mulți oameni cu vocație, gata să-și ofere suportul și expertiza pentru rezolvarea provocărilor.

Aceasta este o chemare la responsabilitate: ceea ce sădești în copilul tău de timpuriu va fi potențat și dezvoltat de școală, dependent de implicarea ta.

Mai târziu, adultul format va fi o valoare pentru societate, un om cu simț civic, responsabil și moral... sau nu.

La nivel micro, cum arată familia, așa arată și școala, iar la nivel macro, cum arată școala, așa arată și țara. În esență este vorba despre interdependență, conectare. Suntem dependenți unii de alții: școala nu poate să-și atingă scopurile fără susținerea familiei și invers.

Deci, factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Bibliografie

Pescaru-Băran, A.- Parteneriat în educație familie-școală-comunitate, Editura Aramis, București, 2004

Nicola, I.- Tratat de pedagogie școlară, Editura Aramis, București, 2003

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ ȘI PRIMI PAȘI ÎN VIAȚĂ

PROF. ÎNV. PREȘ. CHERESCU PROFIRA CARMEN

GRĂDINIȚA NR. 1 P.P. ORȘOVA

Potrivit studiilor psihologice, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialiștii, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

În grădinița de copii, formarea grupei de preșcolari reprezintă actul fondator al socializării ulterioare a preșcolarului. Fiecare grupă reprezintă un context social complex, iar o bună adaptare la cerințele grădiniței presupune înțelegerea rolului educatoarei, a așteptărilor din partea acesteia, înțelegerea relației cu ceilalți copii și adaptarea la o serie de reguli. Studiile de psihologie educațională arată că instrucțiunile educatoarei și modalitățile de predare, utilizarea unor strategii de modificare comportamentală adecvată modelează tipul și frecvența interacțiunilor dintre copii. Pentru o bună educație a copilului este necesară colaborarea familiei cu grădinița. Apreciem că buna cunoaștere a ceea ce copilul trebuie să primească și primește concret din partea familiei, conjugată cu o muncă metodică pe baze științifice, din grădiniță, în condițiile unei bune colaborări permanente dintre familie și grădiniță, a unei îndrumări suficiente a familiei, reprezintă pârgii de bază în formarea personalității preșcolarului. De reținut că: faptele de astăzi ale copiilor reprezintă o prefigurare certă a celor de mâine; deprinderile și convingerile "creionate" acum constituie baza modului de acțiune în viitor; atitudinile și comportamentele adulților cu care vin în contact (îndeosebi ale părinților) vor fi primele modele copiate cu fidelitate de către copii.

În prezent trăim într-o perioadă marcată de schimbări rapide, suntem puși în fața provocărilor de a ne adapta unei lumi care nu mai este la fel de sigură și predictibilă cum era în trecut. În această situație, este necesar să acordăm o mai mare atenție dezvoltării comportamentului emoțional și a celui social al copiilor. Studiile indică faptul că acei copii care au dezvoltate abilitățile sociale se vor adapta mai bine la mediul școlar, vor avea rezultate mai bune. Copiii cu abilități sociale slab dezvoltate (copiii care se comportă agresiv, fizic sau verbal, copiii care au dificultăți de a se integra într-un grup) prezintă o probabilitate crescută de a dezvolta probleme de comportament. Lucrurile nu se desfășoară la fel în cazul tuturor copiilor. Dacă un copil este caracterizat printr-un temperament energic, soluția nu este să îl „liniștim”, ci să-i oferim

A decorative border surrounds the page, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a yellow crayon, a red apple, a glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a blue notebook, a yellow apple, orange scissors, a blue crayon, a yellow pencil, a pink pencil, a blue crayon, a red apple, a blue notebook, orange scissors, a yellow pencil, a pink pencil, a green apple, a blue crayon, and a yellow pencil. On the right side, from top to bottom, there is a blue crayon, a glue stick labeled 'GLUE', a yellow pencil, blue scissors, a yellow pencil, a red apple, a blue notebook, a green pencil, a blue crayon, a yellow pencil, a pink pencil, orange scissors, a purple pencil, a yellow pencil, a pink pencil, a blue crayon, a green apple, a blue crayon, and a yellow pencil.

activități stimulative de epuizare „sănătoasă” a surplusului de energie. Poate ar trebui să ne întrebăm în ce măsură adulții prezenți în viața copilului oferă un model clar de autostăpânire. În multe cazuri, adultul are obligația de a se schimba întâi pe sine pentru a oferi copilului un model adecvat.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

UTILIZAREA INSTRUMENTELOR DIGITALE ÎN PREDAREA ONLINE

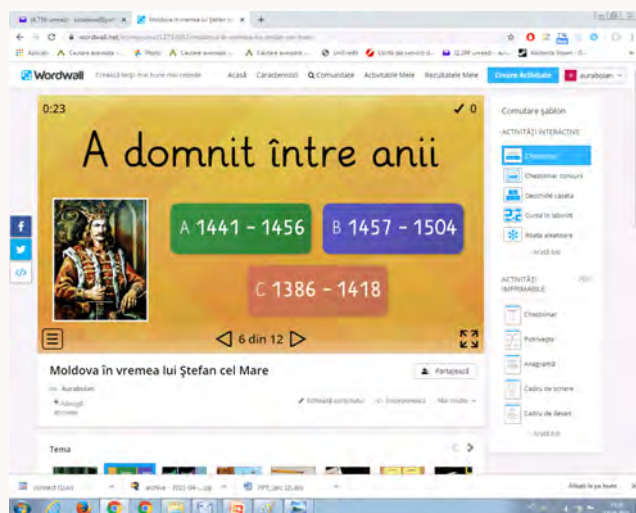
PROF. ÎNV. PRIMAR CHETLAN TAMARA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ ANASTASIE PANU-HUSI

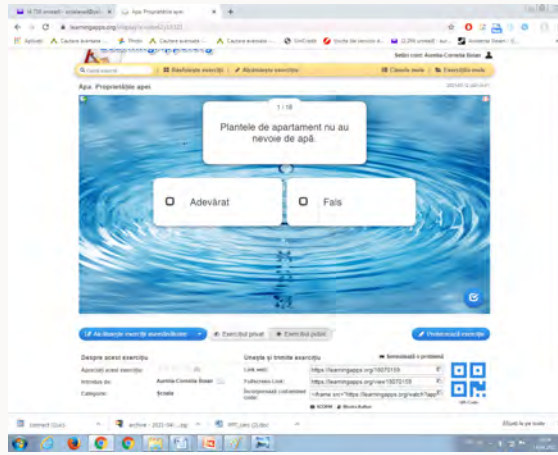
Perioada pe care o traversăm reprezintă pentru noi toți mai mult decât o provocare obișnuită, întregul nostru stil de viață este pus la îndoială pe o durată nedeterminată. Tot ceea ce înseamnă proces de predare-învățare-evaluare a redevenit în atenția noastră sub titulatura de proces educațional la distanță. Cu toții am fost nevoiți să ne mutăm activitatea în mediul on-line și am făcut cunoștință cu aplicații care facilitează învățarea la distanță.

Învățarea în mediul virtual este ca o „școală altfel”, o școală care se caracterizează prin diversitate și complexitate. **Resursele web** contribuie la schimbarea tipului de predare dintr-un model static într-unul dinamic, în care jocurile simple cu potrivire de cuvinte, puzzle-uri, quiz-uri și multe alte tipuri de aplicații pot susține într-un mod atractiv învățarea. În situația în care am fost nevoiți ca predarea să o facem prin intermediul mijloacelor digitale, am constatat că folosirea unor jocuri didactice interactive în cadrul orelor prin intermediul unor aplicații digitale duc la îmbunătățirea rezultatelor școlare ale elevilor. În „școala de acasă”, pentru crearea unor resurse interactive pentru elevi, am folosit următoarele **platforme** și **aplicații digitale**:

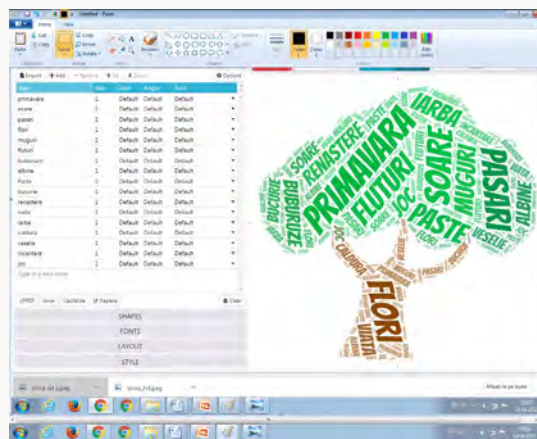
Platforma educațională **WordWall** este una din acele platforme care vin în ajutorul cadrului didactic pentru a face o lecție mai interactivă. Ni se propun mai multe forme de joc, chiar și realizând o activitate, elevul are opțiunea să-și schimbe aspectul jocului, condițiile rămânând aceleași; această platformă încadrează cu succes toate categoriile de vârstă, vine cu opțiuni diferite de a crea și a dezvolta creativitatea. Aplicația **Wordwall** este o aplicație utilă pentru crearea activităților, exercițiilor interactive și distractive pentru copii. Este interesantă prin faptul că elevii percep aceste exerciții ca drept jocuri, dar prin aceste jocuri le dezvoltăm competențe, le formăm aptitudini și deprinderi utile (<https://wordwall.net/ro/myactivities>).

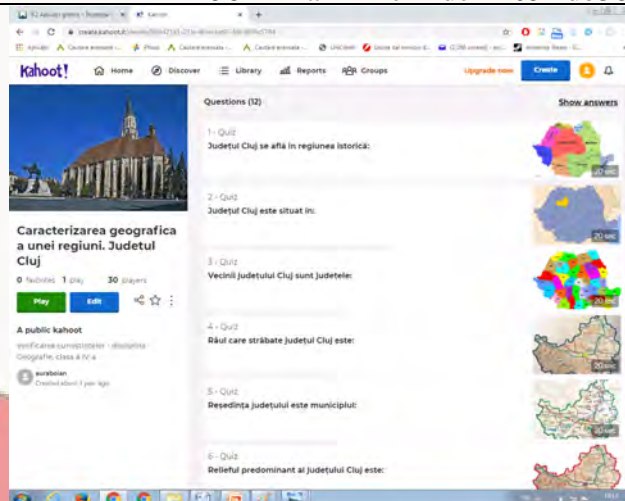
Aplicația **LearningApps** este o aplicație concepută pentru a sprijini procesele de predare. Este un instrument potrivit pentru a fi utilizat în cadrul lecțiilor online cât și offline și poate fi folosit la oricare etapă a lecției. De asemenea, platforma oferă posibilitatea de a crea conturi pentru clasele de elevi, în care elevii au posibilitatea de a realiza sarcinile și rezolva exercițiile digitale propuse de către cadrul didactic. Respectiv, cadrul didactic are posibilitatea de a vizualiza corectitudinea realizării sarcinii propuse, timpul realizării sarcinii și numărul elevilor care au realizat sarcina corect (<https://learningapps.org/display?v=pbx62y15321>).

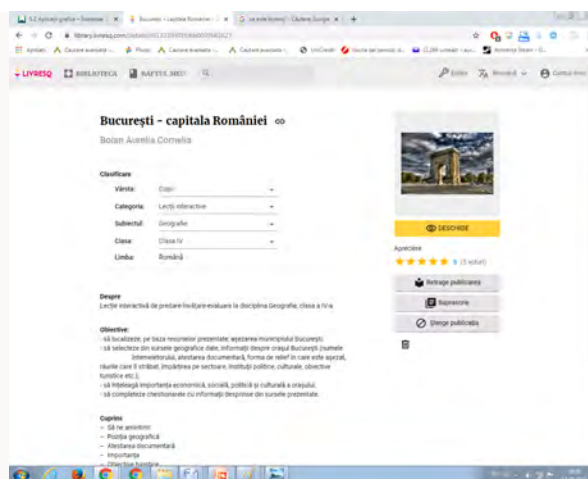
WordArt este o aplicație care realizează ușor un „*nor de cuvinte*” – un mod de reprezentare vizuală a unui text sau a unui șir de cuvinte, în care, de obicei, semnificația unui element-cuvânt este relevată de mărimea acestuia relativă la celelalte elemente. Poate fi un instrument pentru analiză de conținut sau pentru crearea unui suport pentru prezentare de conținut, în formă grafică – statică sau interactivă. Avantajul aplicației WordArt (față de Wordle, de exemplu) este că se pot realiza mai multe forme de nori de cuvinte (<https://wordart.com/edit/ppp1g2a54761>).

Kahoot! este o aplicație ușor de utilizat, îndrăgită de către elevi. Este accesată de către aceștia de pe dispozitivul mobil sau intrând pe site-ul kahoot.it, în acest caz putând fi folosit și calculatorul sau laptopul. Este foarte important faptul că elevii percep utilizarea acestei aplicații ca pe un joc, ei nu simt că sunt evaluați, sunt relaxați și dornici de a interacționa și mai mult cu tehnologia digitală în mediul școlar, în educație. Avantajul aplicației Kahoot! este că antrenează elevii în activități rapide de evaluare de cunoștințe: test, quiz, trivia (<https://create.kahoot.it/details/58b421a1-21fe-4fde-bc65-fdb3899c5784>).

LIVRESQ este un editor de resurse educaționale în format digital. Acesta facilitează **crearea de lecții interactive**, ce conțin texte, galerii de imagini, animații, audio, video, quiz-uri și alte elemente, fără a fi necesare cunoștințe de programare. Lecțiile realizate în LIVRESQ pot fi descărcate pentru a fi folosite offline sau pot fi partajate pe internet foarte ușor prin Biblioteca LIVRESQ, copiii putând avea acces la ele de pe orice tip de dispozitiv smart (telefon, tabletă, PC). Consider că platforma LIVRESQ este școala în care gândurile se pot proiecta pe ecrane, cromatic și imagistic și în care cadrul didactic este regizorul care jonglează cu creație, artă, inventivitate și comunicare prin idei, viziuni. Cu ajutorul editorului livresq am realizat lecții interactive interesante, îndrăgite și apreciate de copii, în care învățarea devine mult mai ușoară și mai plăcută, accentul în demersul didactic punându-se pe elev (<https://library.livresq.com/details/6013330401f06b0007661627>).

În concluzie, învățarea trebuie să continue dincolo de școală cu aceste **instrumente online** accesibile tuturor. Cu multă determinare, putem face progrese împreună și, mai mult decât oricând, putem încuraja elevii să învețe și să lucreze independent. Se spune că cel mai bun instrument este cel pe care oamenii îl vor folosi. În contextele online, implicarea este absolut esențială și aceste instrumente trebuie să creeze o interacțiune umană mai profundă și mai semnificativă. Produsele elevilor sunt cea mai bună dovadă a calității educaționale, iar creativitatea pe care tehnologia îți permite să o exprimi este ceva despre care profesori din diverse colțuri ale lumii vorbesc în mod constant într-un sens pozitiv.

SITOGRAFIE:

1. <https://edict.ro/instrumente-online-pentru-evaluarea-elevilor/>
2. <https://profs.info.uaic.ro/~mihaela/teach/courses/iac/curs03iac.pdf>
3. <https://www.educatieprivata.ro/strategii-de-predare-online/>

PROIECTUL "CEI 7 ANI DE ACASĂ"

CHICIUDEAN IONELA – DOINIȚA

Minunea
Aceasta
Merită
Aplaudată

Sintagma "Cei șapte ani de acasă" subliniază importanța rolului familiei în educația unui copil. Rolul de mamă și copil se contopesc, fiecare fiind în sine o minune și fiecare aducând un plus de valoare celuilalt.

Dezvoltarea copilului începe încă din stadiul intrauterin. În primele 8 săptămâni de viață, când, de multe ori mama nici nu știe că este însărcinată, se formează importante părți anatomice și funcționale ale viitorului copil. Odată născut, se pun bazele atașamentului dintre mamă și copil, un atașament care va avea un rol hotărâtor în personalitatea și caracterul copilului. El va deveni încrezător în sine sau anxios în funcție de atașamentul care se stabilește între cei doi actori ai relației mamă – copil. În primii ani de viață copilul își va însuși și dezvolta vocabularul și structurile gramaticale ale limbii native. Depinde, din nou de disponibilitatea, atât a lui, cât și a adultului să își formeze un vocabular vast și nuanțat. Poveștile citite de către părinți, îl vor face să îndrăgească lectura și îi vor da posibilitatea de a recepta mult mai ușor citit-scrisul la școală.

În cadrul familiei, copilul va cunoaște dragostea, înțelegerea, sprijinul care îi vor folosi ca modele mai târziu. Familia este cea care îi va conștientiza emoțiile pe care le are și cum poate să se manifeste adecvat. Familia este cea care ar trebui să îi formeze manifestări comportamentale corecte și adaptative în toate domeniile: alimentație, igienă, relaționare cu sine și cu ceilalți. Părinții sunt cei care îl încurajează să experimenteze, dar și cei care îl mângâie când ceva nu merge bine.

Cu alte cuvinte, perioada aceasta a copilăriei are o importanță covârșitoare. Bazele viitorului adult se pun acum. De multe ori asemăn această dezvoltare cu construirea unei case. Dacă bazele sunt șubrede, cu multe lipsuri, nu va putea ține piept vitregiilor naturii. Cu cât este mai trainică fundația, cu atât mai trainică va fi clădirea și va rezista în timp.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

CHIHAI DANIELA CORINA G.P.N. HĂRTOAPE

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții și cadrele didactice se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat uimitoare, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional. În cadrul familiei, copilul are parte de primele lecții de viață, iar părinții sunt cei care îi oferă un prim model de învățare. Dar, după ce crește, copilul ajunge la grădiniță sau școală, iar rolul părinților nu se termină, ci continuă, și este în continuare la fel de important. Colaborarea între actorii implicați, elev-profesor-părinte, este foarte chiar necesară și influențează viața școlară a copilului.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și instruire va fi frânată.

Factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Deci, ca primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii, să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

Astfel, observăm ca educația nu se termină acasă, și nici nu începe la școală, ci este o continuă conlucrare a celor două medii, însă să ținem cont că mediul familial are o și mai mare influență asupra dezvoltării personalității, atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului, având în vedere faptul că un copil preșcolar sau din clasele primare, își petrece mult mai mult timp acasă, în compania părinților și a familiei, decât la școală. Pe parcursul înaintării în vârstă își va mai face apariția în dezvoltarea copilului încă un factor, mediul social: grupul prietenii și societatea. Școala și familia rămân „laboratoarele” de formare a personalității sociale și culturale, prima, prin pregătire temeinic organizată, după programe, cu cadre specializate și în perioade de timp bine definite, a doua, prin procesul real al vieții de zi cu zi, în care copilul, învață regulile primare de viață, deprinderea de a vorbi, de a se comporta față de cei din jur și de a-i aprecia. Potențialul educativ de care dispun familiile, mai ales în prima parte a vieții copilului, este decisiv și consolidează eforturile educative ale școlii. Rolul școlii și al familiei iese în evidență când conlucrează continuu și consistent, în acțiuni conjugate, mobilizând în aceeași măsură elevii, ca subiecți activi ai procesului educative. Ideea de parteneriat reclamă o mai puternică interacțiune și implicare a familiei în activitățile școlare și ale școlii, în viața de familie a elevului. Se știe că, odată cu intrarea copilului în clasa întâi de școală, viața de familie dobândește caracteristici noi, se reorganizează după programul de școală al elevului. Părinții își organizează activitățile profesionale astfel încât să răspundă nevoilor copilului de a-l ajuta, supraveghea sau controla. În ceea ce privește activitatea școlară, copilul trebuie să îi considere pe părinți *niște parteneri dispuși să ofere sprijin la nevoie, de aceea comunicarea în cadrul familiei este extrem de importantă. Se știe că relațiile eficiente conduc spre succesul copiilor în școală în domeniul academic, social, comportamental și emoțional. Stabilirea înțeleșurilor acestei activități comune va face transferul de la o cultură eșuată la una a succesului.*

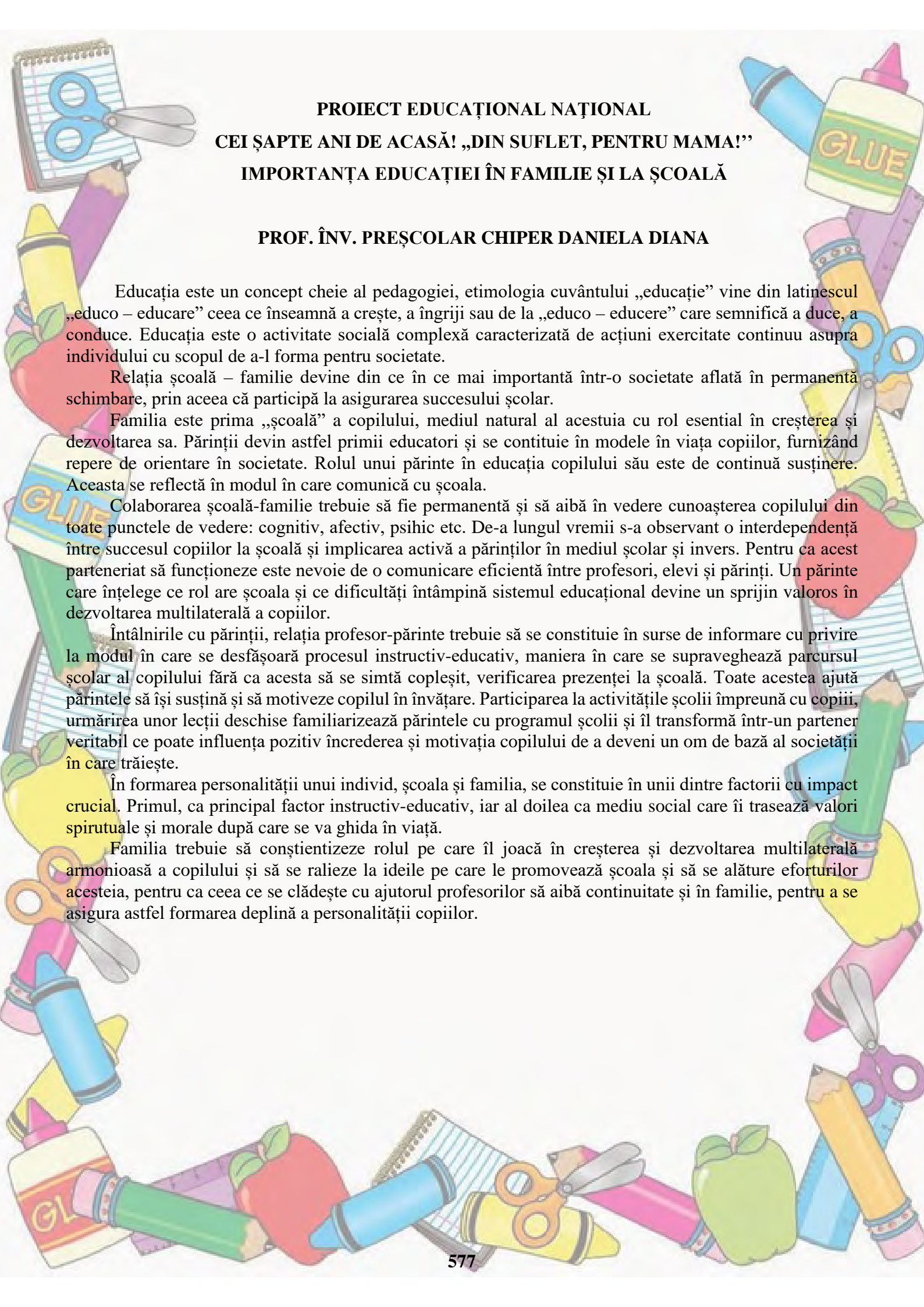
Așadar, fiecare actor implicat în dezvoltarea copilului (părinții, școala) are un rol important în dezvoltarea viitorului adult, însă trebuie să ținem cont de faptul că baza, fundația viitorul adult, este mult influențată de familie, aceasta având un rol cheie în evoluția sa dar e necesară asumarea responsabilității

A decorative border surrounds the page, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a yellow crayon, a red apple, a glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a blue notebook, a yellow apple, orange scissors, a blue crayon, a yellow glue stick, a green pencil, a red apple, a blue crayon, a yellow glue stick, orange scissors, a pink crayon, a green apple, a blue crayon, and a yellow glue stick. On the right side, from top to bottom, there is a pink crayon, a blue notebook, a yellow glue stick, a red apple, a green pencil, a yellow glue stick, orange scissors, a pink crayon, a blue crayon, a yellow glue stick, orange scissors, a pink crayon, a green apple, a blue crayon, and a yellow glue stick.

de ambele părți, dar și responsabilitatea comună pentru educarea și socializarea copiilor ceea ce va asigura calitatea intervenției și conexiunii dintre familie și școli.

Bibliografie

- 1.Colceag, F., Alexandru, F. (2018), *Copilul tău este un geniu*, Editura Tikaboo
- 2.Verza, E. Verza, F. E. (2017), *Psihologia copilului*, Editura Trei

PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL
CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ! „DIN SUFLET, PENTRU MAMA!”
IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR CHIPER DANIELA DIANA

Educația este un concept cheie al pedagogiei, etimologia cuvântului „educație” vine din latinescul „educō – educare” ceea ce înseamnă a crește, a îngriji sau de la „educō – educere” care semnifică a duce, a conduce. Educația este o activitate socială complexă caracterizată de acțiuni exercitate continuu asupra individului cu scopul de a-l forma pentru societate.

Relația școală – familie devine din ce în ce mai importantă într-o societate aflată în permanentă schimbare, prin aceea că participă la asigurarea succesului școlar.

Familia este prima „școală” a copilului, mediul natural al acestuia cu rol esențial în creșterea și dezvoltarea sa. Părinții devin astfel primii educatori și se constituie în modele în viața copiilor, furnizând repere de orientare în societate. Rolul unui părinte în educația copilului său este de continuă susținere. Aceasta se reflectă în modul în care comunică cu școala.

Colaborarea școală-familie trebuie să fie permanentă și să aibă în vedere cunoașterea copilului din toate punctele de vedere: cognitiv, afectiv, psihic etc. De-a lungul vremii s-a observat o interdependență între succesul copiilor la școală și implicarea activă a părinților în mediul școlar și invers. Pentru ca acest parteneriat să funcționeze este nevoie de o comunicare eficientă între profesori, elevi și părinți. Un părinte care înțelege ce rol are școala și ce dificultăți întâmpină sistemul educațional devine un sprijin valoros în dezvoltarea multilaterală a copiilor.

Întâlnirile cu părinții, relația profesor-părinte trebuie să se constituie în surse de informare cu privire la modul în care se desfășoară procesul instructiv-educativ, maniera în care se supraveghează parcursul școlar al copilului fără ca acesta să se simtă copleșit, verificarea prezenței la școală. Toate acestea ajută părintele să își susțină și să motiveze copilul în învățare. Participarea la activitățile școlii împreună cu copiii, urmărirea unor lecții deschise familiarizează părintele cu programul școlii și îl transformă într-un partener veritabil ce poate influența pozitiv încrederea și motivația copilului de a deveni un om de bază al societății în care trăiește.

În formarea personalității unui individ, școala și familia, se constituie în unii dintre factorii cu impact crucial. Primul, ca principal factor instructiv-educativ, iar al doilea ca mediu social care îi trasează valori spirituale și morale după care se va ghida în viață.

Familia trebuie să conștientizeze rolul pe care îl joacă în creșterea și dezvoltarea multilaterală armonioasă a copilului și să se alăture eforturilor școlii, pentru ca ceea ce se clădește cu ajutorul profesorilor să aibă continuitate și în familie, pentru a se asigura astfel formarea deplină a personalității copiilor.

DIN SUFLET PENTRU MAMA

CHIRICU RODICA-CRISTINA

Mama este un înger păzitor al fiecăruia. Mama este ființa careia îi suntem datori cu un respect profund. Mama pentru mine este o rază de soare care va lumina oricând voi avea nevoie. Sufletul mamei va fi mereu curat și cald. Mama a fost alături de noi la primii pași făcuți în viață, mi-a fost alături la bine și la rău și nu în ultimul rând ea mi-a calauzit pașii spre un drum în viața. Mama pentru mine este un anotimp și un cântec dulce.

Mama este întotdeauna lângă copilul ei. E îngerul păzitor al fiecăruia. O regăsim în adierea frunzelor pe lângă care trecem, în mirosul mâncărilor pe care ni le amintim din copilărie. Ea e în florile pe care alegem să le dăruim, ea e în toate zâmbetele noastre de zi cu zi. O găsim în mâna care ne atinge pe frunte când avem febră, în liniștea din zilele ploioase când ne simțim melancolici, ea e în culorile curcubeului și în căldura dimineților de Crăciun.

Mama poartă lumea pe umeri. Ea este începutul tuturor începuturilor, profesorul profesorilor și cartea cărților. Mama este sertarul în care ne depunem toate lacrimile și zâmbetele. Mama e izvor de răbdare și bunătate. Mama e creatorul tuturor poveștilor. E un anotimp, e un cântec dulce, glas plin de smirnă.

Chiar dacă nu mi-a putut oferi toate bogățiile și frumusețile lumii îi sunt pe deplin recunoscătoare pentru toate eforturile depuse în vederea împlinirii mele profesionale și personale.

Nu cred ca există mame bune sau mame mai puțin bune. Cred că există mame, și atât. Dar suntem critici foarte duri, puțin subiectivi, dar știm exact ce să urmărim pentru a stabili care este cea mai mamică dintre cele mai cele : noi copiii. Așa este, noi suntem singurii care putem să decidem dacă mama noastră este cea mai bravă, sau dacă ar mai avea de lucrat la unele aspecte.

Dacă până acum putea să mai jongleze cu responsabilitățile ce îi atârnau pe umeri, aici nu mai este cale de întoarcere. Mingea este numai în terenul ei.

Nimeni nu s-a născut învățat, nici măcar ea, și chiar dacă o mamă le știe pe toate, cel mic trebuie să învețe totul treptat, așa ca răbdarea este esențială în acest caz.

Vor apărea cu siguranță critici la adresa ei, mai ales din partea celorlalte mămici. Poate ca ea își lasă copilul să topăie desculț în iarbă și să își pună nisip în cap, lucruri ușor nepermise de către mamicile prea protectoare. Este recomandat să își păstreze relaxarea și optimismul din priviri.

Fie că trebuie să facă avioane din mâncare sau din hârtie, imaginația ei trebuie să lucreze non-stop pentru a intra în jocul celor mici și în lumea lor plină de magie.

Atunci când cel mic face o faptă bună, recunoaște acest lucru și spune-i și lui. Cu siguranță se va simți încurajat și mândru de ceea ce a realizat.

Trebuie să știe că atunci când micuțul are nevoie de libertatea de a se exprima, astfel el își va dezvolta personalitatea și va avea mereu inițiativa de a face lucruri frumoase.

Limita dintre prieten și părinte trebuie întotdeauna stabilită, la fel ca și cea dintre distracție și educație.

Mama oferă sprijin necondiționat, iubirea și grija pe care i le va purta toată viața.

Poate ca nu îi vor placea întotdeauna prietenii copilului său, dar pentru fericirea lui, îi va accepta.

BIBLIOGRAFIE

<https://altarulcredintei.md/ce-faptura-minunata-e-mama/>

<https://www.garbo.ro/articol/Familie/>

EDUCAȚIA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘC.: CHIRICUȚĂ TUDORA
GRĂDINIȚA CU P.N. NR. 1 BĂNEASA

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia. Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilăria timpurie reprezintă cea mai importantă perioadă din viața copilului, întrucât este marcată de momente cruciale pentru succesul său de mai târziu, la școală și în viață.

Intervenția adultului asupra copilului în această perioadă este fundamentală.

Educația timpurie vizează intervalul de timp cuprins între naștere - pentru că din momentul când se naște copilul începe să se dezvolte și să învețe, și până la 6/7 ani - vârsta intrării la școală. Educația timpurie se realizează în atât în mediul familial, cât și în cadrul serviciilor specializate, precum creșa sau grădinița.

Familia exercită o influență deosebit de adancă asupra copiilor, ea fiind cea care răspunde de satisfacerea trebuințelor elementare ale copilului și mai ales de protecția lui. Acțiunea educativă din familie trebuie și are întotdeauna un caracter intențional, urmărind o anumită finalitate-formarea personalității copilului pentru integrarea lui în societate.

Educația făcută de primii educatori – părinții, se răsfrânge asupra tuturor laturilor copilului în funcție de particularitățile de vârstă și individuale ale acestuia.

Cel mai important rol în evoluția moral-civică a copilului îl au exemplele bune care pleacă inevitabil din familie. Familia, nucleu de bază al societății noastre, are rolul de a asigura dezvoltarea fizică și morală a copilului. De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului, dezvoltarea lui, etc. De felul în care părinții vor educa copilul în sensul unei morale riguroase, dar suple și de felul în care vor ști să dirijeze viața afectivă a copilului, va depinde formarea personalității acestuia. De la familie copilul învață să iubească munca, țara și libertatea și să respecte legile țării.

Copiii trebuie educați în așa fel încât să realizeze că libertatea individuală nu se poate realiza decât în cadrul libertății colective, generale, că munca și respectul față de ceilalți constituie o obligație fundamentală a fiecărui cetățean. Pentru a-și educa bine copilul, părinții nu trebuie să considere niciodată ca acesta ar avea unele particularități psihice nemodificabile, iar dacă observă unele devieri de la normal ale copilului, nu trebuie să aștepte pasivi ca timpul și natura să le rezolve. Părinții trebuie să intervină activ, organizând, dirijând și orientând viața psihică a copilului în cazul oricărei abateri de la normal. Există la unii copii, din fericire foarte rar, crize morale care pot aduce părinții la disperare.

Formarea personalității

Părinții trebuie să vegheze copiii lor pentru a căpăta un ansamblu de trăsături morale și intelectuale necesare formării unei personalități superioare. Educarea lor trebuie să fie dirijată spre obținerea modificărilor de caracter favorabile unei comportări superioare individuale și sociale. De aceea părinții trebuie să lupte pentru ca orizontul moral și intelectual al copilului să fie în continuă lărgire. Copilul nu trebuie considerat ca o statuie de bronz, care are un loc fixat, din care nu mai poate fi schimbată. El trebuie să fie activ și adaptabil, iar părinții au datoria permanentă de a-l face să progreseze, să se perfecționeze și să-și mărească valoarea umană. Formarea personalității la copil este dependentă de inteligența lui, de gusturile și elanurile lui, de instructajul primit anterior.

Personalitatea copilului începe să se contureze după vârsta de doi ani. Este vârsta la care copilul începe să perceapă și să fie atent la ceea ce se petrece în jurul lui. După vârsta de trei ani, atenția și percepția sunt mai active decât în trecut. Copilul încearcă să facă mici treburi. Vorbirea devine mai completă. Copilul face ușor propoziții. Părinții trebuie să-l încurajeze și să-l îndemne să se supună unor obligațiuni individuale: să nu-și murdărească hainele, să mănânce singur și pe cât se poate mai ordonat, să așeze după utilizare, jucăriile la locul lor. Trebuie plimbat în jurul casei și făcut să observe curtea și animalele vecinilor. Trebuie să se familiarizeze cu oamenii care vin în casa.

La trei ani, jocul este principala preocupare a copilului. Prin jocuri, copilul se instruieste asupra modului de viață al adulților și vine în contact cu relațiile existente în lume.

La patru ani copilul frecventează grădinița de copii. Părinții trebuie să o ajute pe educatoare în dirijarea formării personalității, deci a trăsăturilor morale și intelectuale. Comunică, astfel dacă îi este sete sau foame, dacă îi este somn etc. Unele din reflexe sunt necondiționate, altele condiționate. Când se întoarce din plimbare recunoaște casele din vecinătate. La copilul mai mare apare nevoia de a comunica cu oamenii, de a vorbi mereu, manifestându-și astfel sfera educațională și cea intelectuală. Trebuie să se țină cont de emoțiile lui.

La acești copii emoțiile sunt instabile. Ei trec repede de la plânsul cu lacrimi la râs. Vioșia este un bun mijloc de a face un copil să progreseze. El trebuie să fie mulțumit când este lăudat, supărat când este muștrat. Treptat sentimentele trebuie să devină multilaterale.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral, estetic.

Familia se preocupă de dezvoltarea fizică. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le creează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice. Familia îi formează copilului primele deprinderi de igienă personală și socială, obișnuindu-l să utilizeze factorii naturali (apa, soarele) pentru bunăstarea organismului. În perioada pubertății, schimbările fiziologice produse în organism pun probleme noi pentru dezvoltarea fizică a copilului; prin îndrumări perseverente și afectuoase, prin modificarea regimului de odihnă, prin crearea unor noi deprinderi igienice, familia le va rezolva la timpul potrivit.

În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de către părinți în această direcție. Familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice, etc). Ea se preocupă de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor, dezvoltându-le spiritul de observație, memoria și vederea.

Părinții încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte pentru a le putea înțelege. În jurul vârstei de 3-6 ani, copiii pun cele mai multe întrebări, iar părinții îi ajută să-și însușească un număr mare de cunoștințe, răspunzând cât se poate de corect și exact.

Cel mai important este stimularea curiozității de a citi prin cumpărarea unor cărți care să pună bazele unei mici biblioteci. Datoria părinților este de a îndruma copilul să citească ceea ce corespunde vârstei sale.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini părintele este un exemplu pentru copil. Părinții îi spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten. Familia contribuie și la educația estetică a copilului, părinții fiind cei care

realizează contactul cu frumusețile naturii (culorile și mirosul florilor, cântecul păsărilor, verdele câmpului, etc), cu viața socială (tradiții, obiceiuri străvechi, etc).

Mijloacele mass-media exercită o influență puternică asupra educației estetice; pe de o parte există numeroase emisiuni culturale, de îmbogățire, dar pe de altă parte sunt difuzate numeroase programe care pot deforma imaginația inocentă a copiilor într-un sens negativ. În unele familii preocuparea pentru cultura estetică a copilului lipsește cu desăvârșire, iar în altele este exagerată. Dacă copilul nu are aptitudini și nici plăcere pentru diferite arte (balet, muzică, teatru, etc), părinții trebuie să respecte opțiunea copilului.

Familia trebuie să fie un colectiv sănătos, între aceștia trebuie să fie relații de înțelegere, respect, înțajutorare, să trăiască în deplină armonie, să ducă o viață cinstită, onestă.

Părinții trebuie să fie un bun exemplu, având în vedere cât de puternic este spiritul de imitație la copii. În comparație cu familia cu un singur copil, familia cu mai mulți copii reprezintă un mediu educativ mai bun. Copilul singur la părinți tinde să fie mofturos, egoist, capricios datorită părinților care doresc să-i facă toate poftele. În familiile cu mai mulți copii, afecțiunea părinților se îndreaptă către toți copiii.

Părinții trebuie să aibă o autoritate asupra copilului. Această autoritate nu trebuie obținută cu ajutorul pedepselor sau a violenței și nici printr-un exces de bunătate și satisfacerea oricărei dorințe. A educa un copil nu este un lucru atât de ușor. Unii părinți având concepții învechite, cred că ei știu cel mai bine să-și educe copilul, neacceptând sfaturi din exterior.

Relaționarea interumană a fost, este și va rămâne o problemă dificilă și complexă nu numai în școală, dar și în familie și societate deoarece oamenii, ca indivizi reprezintă unicate, sunt diferiți din toate punctele de vedere: fizic (aspect, sănătate), social (profesie, avere), psihic (temperament, aptitudini, interese).

Într-un climat de respect reciproc, comunicarea este firească și eficientă iar alegerea după competența și performanța nu mai este stimulată de o competență acerbă, ci de pasiune și de bucuria dezvoltării personalității.

A fi părinte este deci mai mult decât o simplă calitate față de care ne putem exalta. Ea presupune experiență, pricepere, răbdare, cu alte cuvinte toate însușirile care se cer pentru exercitarea unei adeverate profesii “ **profesia de părinte**”. Iar pentru realizarea unor performanțe existența unui climat familial favorabil și armonios și competența în educație reprezintă premise de bază.

În concluzie, “**cei șapte ani de-acasă**” pot ajuta copilul să-și interiorizeze regulile, informațiile și să-și demonstreze abilitățile, astfel încât pentru următorul pas – integrarea optimă în mediul școlar- succesul și performanța să fie asigurate. Condițiile din societatea actuală, posibilitatea de a crește copilul până la 2 ani acordată în egală măsură mamei sau tatălui, dar și cantitatea și calitatea studiilor privind psihologia copilului, accesul la aceste informații facilitează apropierea și înțelegerea mai profundă a copilului. Ele oferă acestuia ”serioase șanse de a trăi mai integral copilăria și de a deveni un adult mai puțin infantil, mai împlinit, mai sigur de sine, mai generos”, oferind în același timp părinților ”*aceleași șanse de a deveni mai autentic adulți datorită experienței unei paternități și maternități profund trăite*”. (P.Osterrieth)

BIBLIOGRAFIE:

- ✓ ”*Psihologia vârstelor*”, G.Sion, ed.Fundației România de Măine, București, 2003
- ✓ ”*Copilul și familia*”, P. Osterrieth, EDP, București, 1973
- ✓ Revista Invitamantului Prescolar, Nr. 1-2/2001, Bucuresti, 2001

IMPORTANȚA FAMILIEI ÎN EDUCAREA COPIILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR CHIRILĂ STELUȚA CLAUDIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ PETROS, JUDEȚUL HUNEDOARA

În socializarea copiilor contează nu numai caracteristicile, comportamentele, atitudinile părinților, ale fraților sau ale altor rude, ci și dacă interacțiunile dintre ei sunt în mod obișnuit relaxate, de înțelegere sau tensionate, încordate, dacă este accentuată sau diminuată distanța dintre părinți și copii, dintre fete și băieți, dacă atmosfera familială este tipic de cooperare sau de competiție, caracteristici în funcție de care își structurează propriile patternuri de relaționare și interacțiune.

Climatul într-o familie cu copii poate fi analizat pe direcția a două dimensiuni complementare: relații dintre părinți (respectiv adulți) pe de o parte și relațiile părinți-copii, pe de altă parte (la care se pot adăuga, în măsura în care aceștia există, și interacțiunile dintre frați). De aceste raporturi depinde calitatea, durata și natura îngrijirilor primite de fiecare copil și, drept urmare, evoluția sa ulterioară. Înainte de a vorbi despre fiecare dintre ele, am vrea să subliniem că într-o familie nu putem considera numai relația cuplului parental sau numai relația mamă-copil ori tată-copil, căci este vorba despre un adevărat mic grup, care unitatea sa proprie. Ca în toate grupurile autentice (în opoziție cu cele artificial organizate, de exemplu), acțiunea unui membru afectează pe toți ceilalți și toți îndeplinesc roluri de influențare reciprocă.

În general, familia este considerată colectivitatea socială cea mai potrivită pentru formarea omului, deoarece îi oferă exemple ale rolurilor sociale pe care le are de îndeplinit în funcție de vârstă, sex și pregătire, îi oferă imaginea interacțiunilor curente care îl ajută să se încadreze în existență și să se dezvolte după modelul celor care îl înconjoară și cu care el este în mod firesc înclinat să se identifice. Primele valori sociale sunt transmise de familie înainte ca copilul să beneficieze de educația instituționalizată și chiar și după socializare aceasta continuă procesul de formare sub toate aspectele lui. Ca mediu educogen, familia acționează asupra personalității copiilor în două moduri, pe care N.Galli le definea ca: funcțional și intențional. În timpul primilor ani ai copilăriei, asupra cărora se apleacă lucrarea de față, operează mai ales prima modalitate cu caracter predominant mecanic și care acționează asupra tuturor planurilor care înregistrează ca modele implicite diverse atitudini, conduite, mentalități, conflicte sau situații ce intervin în viața curentă a familiei. Fiind înregistrate oarecum automat, aceste modele sunt atrase spre fondul subliminar al conștiinței, dar constituie cauze determinante ale configurării personalității. Se poate spune că primele impresii din viața familiei în primii 5 ani de viață lasă amprente fundamentale și cele mai durabile în constituția psihică a copilului. Achizițiile culturale, sociale încep acasă și influența grupurilor sociale mult mai largi este limitată de tendințele văzute zilnic în familie. Copiii primesc primele lecții despre viața de grup în sânul familiei lor, unde rămân vreme îndelungată dependenți de părinți de care ei se atașează intens și alături de care se dezvoltă prin asimilare în interiorizare după modelele parentale.

Familia este locul primelor relații interpersonale; ea este locul primelor ucenicii atât în domeniul funcțiilor biologice, cât și în cel al modurilor de comunicare, în domeniul regulilor referitoare la raporturile dintre oameni și la moduri de acțiune și comportare admise, tolerate sau respinse. În familie copilul învață să utilizeze lumea obiectelor, cea a semnelor și mai ales limbajul; se familiarizează cu substratul material al societății sale și stabilește primul contact cu regulile, normele și valorile care o caracterizează.

Familia este prima unitate socială cu care copiii au contact continuu și primul context în care se dezvoltă patternurile de socializare. Ea este primul grup de referință al copilului, al cărui norme, valori și practici sunt adoptate de cel mic și sunt folosite în evaluarea propriului comportament. Este adevărat că familia nu mai este atât de „atocuprinzătoare” în societatea noastră așa cum era în trecut și că efectele sale pot fi modificate într-o mai mare sau mai mică măsură de alți agenți care intervin ulterior (creșă, grădiniță, școală) în viața copilului. Dar pentru mulți preșcolari, în special pentru cei mici, familia este încă din multe puncte de vedere o lume pe care nu o pot compara cu altceva și, ca urmare, este cel mai important agent de socializare.

Copilul are nevoie de dragoste și tandrețe dar, în aceeași măsură, are nevoie de îngrijiri pertinente, potrivite vârstei și particularităților sale, de fermitate și consecvență. Familia are rolul decisiv în educarea

și formarea copilului, în pregătirea sa pentru viață, iar părinții sunt datori să nu uite acest lucru; este de dorit, de asemenea, să nu ignore influența benefică din afară, orice ajutor sau corecție menite să suplinească sau să îndrepte eventuale erori.

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012 .

**„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ :
DEZVOLTAREA ABILITĂȚILOR DE COMUNICARE ÎN CADRUL GRUPULUI SOCIAL
-EXEMPLE DE BUNE PRACTICI-**

PROF.CHIRU ALIS

Motto: „ Educația este cultura caracterului. Cultura este educația minții” Mihai Eminescu

Reformele aplicate în cadrul învățământului românesc reprezintă modalități de adaptare la cerințele unei societăți în continuă transformare. Adaptabilitatea reflectă nu numai o problemă de structură organizațională, ci și răspunsuri date paradigmei educaționale. S-a schimbat locul și rolul elevului în cadrul actului educațional, în sensul promovării unei activizări a metodelor didactice și o adaptare a strategiei didactice la nevoile copilului.

Una dintre problemele cu care se confruntă cadrul didactic o reprezintă comunicarea, atât în cadrul relației cu elevii săi, cât și cu familia acestuia. O bună comunicare este condiția sine qua non pentru asigurarea calității educației de orice fel.

În cadrul școlii, am urmărit să folosesc conținuturile interdisciplinarității prin utilizarea educației nonformale în activitatea extrașcolară prin proiectul „Ziua părinților” derulat la clasa unde sunt diriginte. Am corelat activitățile derulate în proiect cu dezbaterile unor teme de dezvoltare personală în cadrul orelor de dirigenție, a lectoratelor și ședințelor cu părinții.

Obiectivele proiectului „Ziua părinților”:

O1.Dezvoltarea la părinți/copii a abilităților de a interacționa și empatiza.

O2.Promovarea unei schimbări în mentalitatea tradițională în raport cu situația copilului în familie /școală.

O.3.Dezvoltarea mentalității reziliente a copilului /părinților.

O.4.Implicarea familiei în problemele școlii.

O.5.Promovarea valorilor societății democratice.

Rezultate așteptate: comunicarea eficientă și promovarea mentalității reziliente a beneficiarilor educației.

Modalități de evaluare și diseminare: chestionare, pliante, afișe, diplome, lectii deschise în cadrul comisiilor metodice, site-ul școlii.

Workshop-urile organizate s-au bazat pe educația nonformală și s-au desfășurat în spațiul școlar, însă au fost folosite metode diverse de educație, precum: jocul de rol, studiul de caz, brainstormingul, descoperirea. Elementul de bază al acestora a fost interrelaționarea și dezvoltarea asertivității pe baza comportamentelor pozitive. Consider că disciplina pozitivă utilizată atât de cadrele didactice, cât și de părinți este esențială pentru dezvoltarea armonioasă a personalității. În cadrul orelor de dirigenție și a lectoratelor cu părinții am remarcat o problemă comună: comunicarea inefficientă. Dacă mediul școlar oferă variante educaționale, mediul familial contribuie la fixarea și dezvoltarea durabilă a tipurilor comportamentale. Importantă rămâne modalitatea prin care se transmite informația în sintagma emițător-receptor și feedback-ul obținut.

Dintre activitățile derulate menționez următoarele: „Familia- mobilul echilibrului”, „Autocunoaștere-cunoaștere-devenire”, „Să-ți vorbesc despre mine...”, „Valori și comportamente”, „Părerea mea, contează! ”, „Și eu am talent! ”, „Cum comunic eficient? ”, „Școala de ieri- școala de azi”, „ Metode eficiente de învățare”, „Modele de viață”, „Meseria-carierea și succesul”, „Cum ne alegem prietenii? ”, „Prietenii lecturii”, „Bunicul meu-eroul meu”, „MAMA-Scrisoare către tine”.

În cadrul acestor activități s-au format grupe de: elev-elev, elev-părinte, elev-profesor care au primit sarcini diferite și au trebuit să își expună ideile în fața grupurilor.

Dialogul a facilitat transmiterea cunoștințelor iar experiențele de viață ale participanților au oferit nu numai modele de bune practici, ci au asigurat promovarea gândirii reziliente. Faptul că cea mai mare parte a părinților aveau experiența traiului în străinătate a oferit posibilitatea cunoașterii unor moduri de viață din spații culturale diferite. Copiii au descoperit modul în care părinții reușesc să le ofere o viață normală în condițiile în care și ei trebuie să se adapteze provocărilor societății. Părinții au descoperit că nevoile copilului sunt diferențiate în funcție de vârstă, de mediul în care învață sau trăiesc. Toți au putut să își compare nevoile, așteptările și să înțeleagă de ce este importantă comunicarea activă, care sunt urmările ei pe termen lung și cum poate școala să faciliteze acest tip de educație bazată pe implicare activă în problemele comunității.

Scenariu didactic: Obiective: comunicarea eficientă și cunoașterea valorilor motivaționale. Elevii și părinții au răspuns cerințelor: „, Imi place să...DE CE?; Consider că idealul meu este...PENTRU CĂ; Violența nu este bună, DEOARECE; Imi doresc de la tine...PENTRU CĂ; Ești prieten cu mine, DEOARECE; Carnetul de note este o pedeapsă sau o recompensă?”

Grupele eterogene elevi-părinți au oferit o mai bună interrelaționare, deoarece s-au depășit mai ușor barierele de vârstă și de mentalitate, pe când grupele de elev-elev au avut o comunicare mai eficientă, determinată de același nivel de inteligență rațională utilizată. Ambele tipuri de grup au folosit inteligența emoțională și au empatizat conștient, comunicarea dovedindu-se creatoare. Fișele de lucru, afișele, interpretarea unui rol au asigurat aplicabilitatea reală a unor cunoștințe științifice și dezvoltarea abilităților personale, fie ale elevilor, fie ale părinților.

Am avut bucuria să descopăr o mare disponibilitate a tuturor participanților pentru implicare în activitățile proiectului. Evident, au existat multe bariere unele dintre ele datorându-se mentalității învechite, care privea școala doar ca spațiu al dobândirii de cunoștințe.

S-a înțeles că școala formează conștiințe iar acest demers nu se oprește în spațiul școlar, ci trebuie să fie continuat și în spațiul familial.

Ca profesor, am considerat că prin aceste activități mentalitatea rezilientă se bazează pe o bună autocunoaștere și pe o comunicare eficientă. În cadrul clasei am observat o îmbunătățire a comunicării între elevi, o diminuare a bullyingului verbal, o creștere a interesului elevilor pentru implicarea în activitățile școlare de orice tip. De asemenea, raporturile cu părinții s-au îmbunătățit vizibil, lucru confirmat nu numai de prezenta masivă a acestora la ședințe/lectorate sau participarea la proiectele școlare derulate, ci și la modul în care aceștia solicită consiliere individuală pentru rezolvarea eficientă a problemelor cu care se confruntă în educația propriului copil.

Eficiența acestui tip de demers educațional ar fi mai mare dacă în învățământul românesc s-ar merge pe o decongestionare reală a programei școlare mult prea încărcate. Programul „Școala Altfel” ar trebui extins ca timp pe parcursul ambelor semestre (cu finanțare de la bugetul ministerului), în cadrul programului ar fi necesară includerea unei zile pe săptămână în care copilul să poată participa la activități educative (în școală sau nu) prin care să își poată dezvolta abilitățile native. Sunt copiii talentați, care nu își pot dezvolta abilitățile din cauza lipsurilor materiale , a programei școlare încărcate, a lipsei timpului liber și, de ce nu, a unei mentalități depășite a adulților...

Bibliografie:

1. Alex Mucchielli, *Arta de a comunica eficient. Metode, Forme și Psihologia situațiilor de comunicare*, Ed.Polirom, Iași, 2015
2. V.Chiș, *Provocările pedagogiei contemporane*, Ed.Presa Universitară Clujeană, Cluj Napoca, 2006
3. C.L.Oprea, *Sisteme de instruire alternative și complementare.Structuri.Stiluri și strategii*, Ed.Aramis, București,2002.
4. Osho, *Increderea.O direcție nu o destinație*,Grup Media Litera, București, 2017
5. Dr.Scott P.Sells, *Adolescenți scăpați de sub control*,Ed.Humanitas, București, 2005

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. CHIRU MARIANA, GPP. AMICII – CALARASI

Alaturi de scoala si organizatiile de tineret, **familia** este unul din factorii care se preocupa de educatia omului. De educatia oamenilor se ocupa si alte persoane, institutii si organizatii sociale, dar influentele educative exercitate de acestea sunt mai putin organizate decat cele care privesc din familie, scoala si organizatiile de tineret. Familia exercita o influenta deosebit de adanca asupra copiilor.

O mare parte dintre cunostintele despre natura, societate, deprinderile igienice, obiceiurile de comportament elevul le datoreaza educatiei primite in familie. (Utilizarea in limbajul comun a expresiei: "A avea cei sapte ani de acasa").

Din perspectiva sociologica, **familia** este institutia fundamentala in toate societatile. Familia este un "grup social relativ permanent de indivizi legati intre ei prin origine, casatorie sau adoptiune". In societatea romaneasca, suntem familiarizati cu anumite versiuni ale familiei: familia nucleu si familia extinsa. Mai exista si un al treilea tip de familie, familia poligama.

Familia nucleu (nucleara) - "consta in doi adulti de sex opus care intretin o relatie sexuala aprobata de societate, impreuna cu proprii lor copii sau adoptati". Familia nucleu poate fi de doua feluri: de orientare si de procreare. Familia nucleara de orientare este familia in care ne nastem si in care ocupam statutul de copil. Familia nucleara de procreare este familia pe care o cream prin casatorie si obtinem statutul de adult.

Factori ce influenteaza educatia in cadrul familiei

In cadrul familiei moderne se produc unele mutatii, care consta in inlocuirea familiei formata din trei generatii cu familia formata din doua generatii. De aici putem concluda ca bunicii participa din ce in ce mai putin la educatia nepotilor. Alte influente sociale pot fi considerate migratia de la sat la oras si urbanizarea satelor.

Astfel cresc posibilitatile de folosire a mijloacelor audio-vizuale, contactul cu tehnica, preocuparile culturale si sportive, si rezulta o schimbare in mentalitatea familiei. Nivelul de trai scazut obliga ambii parinti sa isi gaseasca cel putin un loc de munca pentru a putea asigura un trai decent copiilor. In asemenea conditii supravegherea copiilor este limitata, sau este incredintata altor persoane sau institutii sociale (ex: cresa, gradinita, etc).

Un caz aparte il constituie familiile in care unul dintre parinti este somer. Implicit, celalalt parinte se ocupa mai mult de copii, dar problema majora a acestei familii este asigurarea celor necesare pentru un trai modest. Situatiile familiilor in care ambii parinti sunt fara loc de munca este critica, deoarece cu doua ajutoare de somaj de abia se poate asigura hrana, neputandu-se vorbi nici macar despre un trai modest.

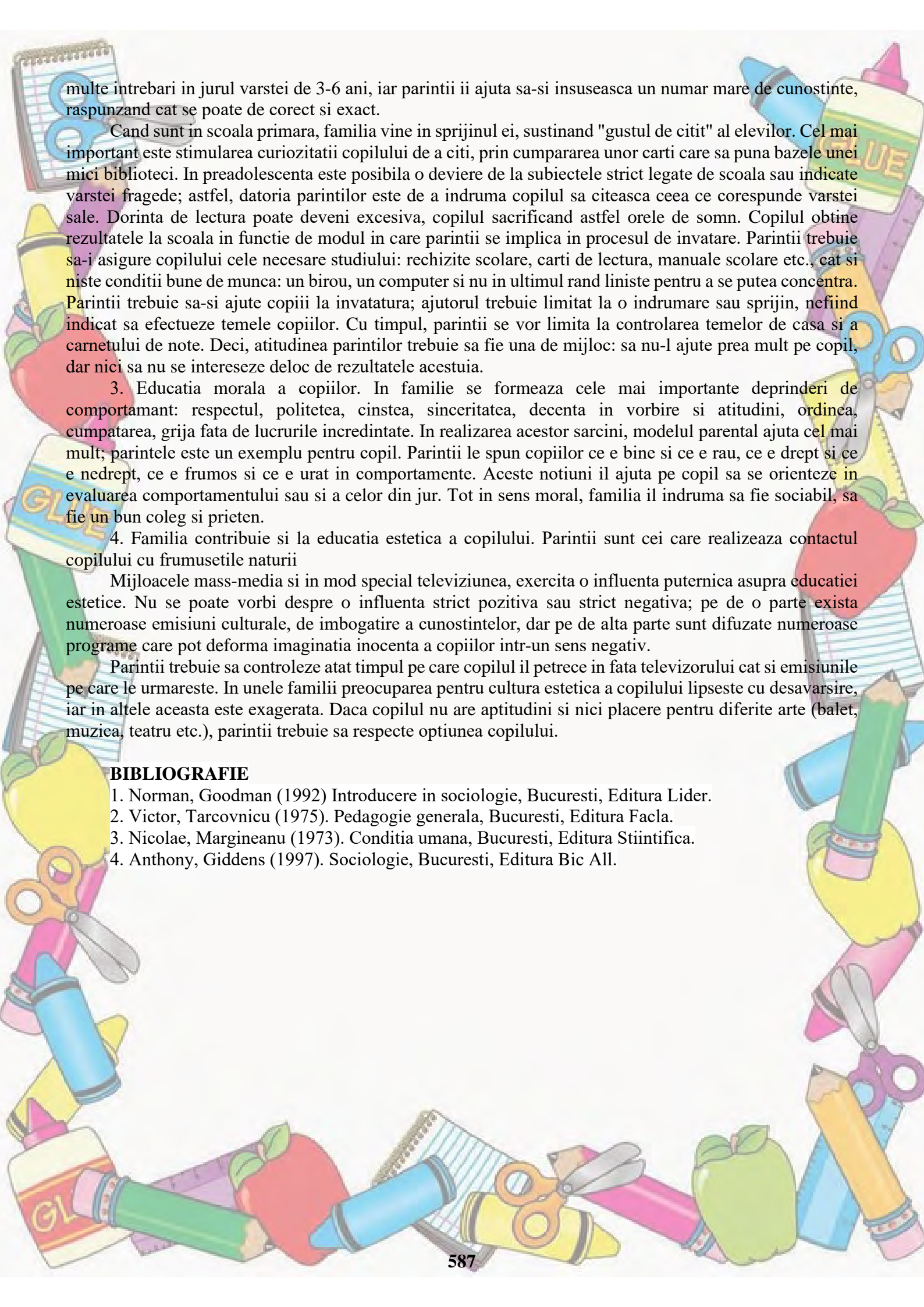
SARCINILE FAMILIEI IN EDUCATIA COPILOR

Rolul familiei este foarte important in dezvoltarea copilului, din urmatoarele puncte de vedere:

1. Fizic
2. Intelectual
3. Moral
4. Estetic

1. Familia se preocupa de dezvoltarea fizica a copiilor. Ea asigura hrana si imbracamintea copiilor, ii fereste de pericole, le lasa timp de joaca, le creaza conditii cat mai bune de odihna si se ingrijeste de sanatatea lor. Un regim rational de viata nu poate avea decat urmasi pozitivi asupra dezvoltarii sale fizice. Familia ii formeaza copilului primele deprinderi de igiena personala si sociala si il obisnuieste sa utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunastarea organismului.

2. Dezvoltarea intelectuala. In cadrul familiei copilul isi insuseste limbajul. Volumul, precizia vocabularului si corectitudinea exprimarii copilului depind de munca depusa de parinti in aceasta directie. Ca prim factor de educatie, familia ofera copilului aproximativ 90% din cunostintele uzuale (ex: despre plante, animale, ocupatiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupa si de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvolta spiritul de observatie, memoria si gandirea. Parintii incearca sa explice copiilor sensul unor fenomene si obiecte pentru a le putea intelege. Copiii pun cele mai

multe intrebari in jurul varstei de 3-6 ani, iar parintii ii ajuta sa-si insuseasca un numar mare de cunostinte, raspunzand cat se poate de corect si exact.

Cand sunt in scoala primara, familia vine in sprijinul ei, sustinand "gustul de citit" al elevilor. Cel mai important este stimularea curiozitatii copilului de a citi, prin cumpararea unor carti care sa puna bazele unei mici biblioteci. In preadolescenta este posibila o deviere de la subiectele strict legate de scoala sau indicate varstei fragede; astfel, datoria parintilor este de a indruma copilul sa citeasca ceea ce corespunde varstei sale. Dorinta de lectura poate deveni excesiva, copilul sacrificand astfel orele de somn. Copilul obtine rezultatele la scoala in functie de modul in care parintii se implica in procesul de invatare. Parintii trebuie sa-i asigure copilului cele necesare studiului: rechizite scolare, carti de lectura, manuale scolare etc., cat si niste conditii bune de munca: un birou, un computer si nu in ultimul rand liniste pentru a se putea concentra. Parintii trebuie sa-si ajute copiii la invatatura; ajutorul trebuie limitat la o indrumare sau sprijin, nefiind indicat sa efectueze temele copiilor. Cu timpul, parintii se vor limita la controlarea temelor de casa si a carnetului de note. Deci, atitudinea parintilor trebuie sa fie una de mijloc: sa nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici sa nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

3. Educatia morala a copiilor. In familie se formeaza cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, decenta in vorbire si atitudini, ordinea, cumpatarea, grija fata de lucrurile incredintate. In realizarea acestor sarcini, modelul parental ajuta cel mai mult; parintele este un exemplu pentru copil. Parintii le spun copiilor ce e bine si ce e rau, ce e drept si ce e nedrept, ce e frumos si ce e urat in comportamente. Aceste notiuni il ajuta pe copil sa se orienteze in evaluarea comportamentului sau si a celor din jur. Tot in sens moral, familia il indruma sa fie sociabil, sa fie un bun coleg si prieten.

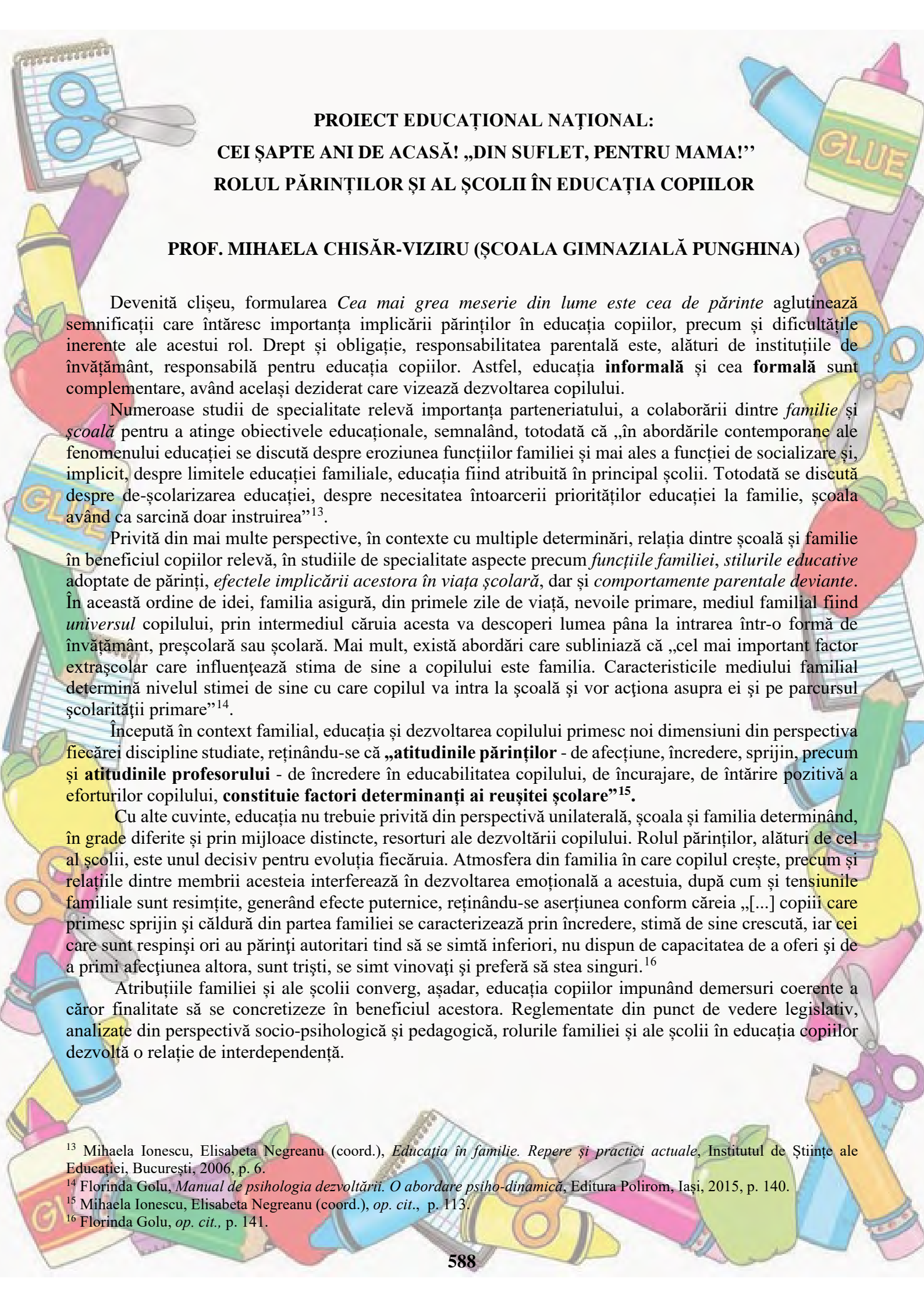
4. Familia contribuie si la educatia estetica a copilului. Parintii sunt cei care realizeaza contactul copilului cu frumusetile naturii

Mijloacele mass-media si in mod special televiziunea, exercita o influenta puternica asupra educatiei estetice. Nu se poate vorbi despre o influenta strict pozitiva sau strict negativa; pe de o parte exista numeroase emisiuni culturale, de imbogatire a cunostintelor, dar pe de alta parte sunt difuzate numeroase programe care pot deforma imaginatia inocenta a copiilor intr-un sens negativ.

Parintii trebuie sa controleze atat timpul pe care copilul il petrece in fata televizorului cat si emisiunile pe care le urmareste. In unele familii preocuparea pentru cultura estetica a copilului lipseste cu desavarsire, iar in altele aceasta este exagerata. Daca copilul nu are aptitudini si nici placere pentru diferite arte (balet, muzica, teatru etc.), parintii trebuie sa respecte optiunea copilului.

BIBLIOGRAFIE

1. Norman, Goodman (1992) Introducere in sociologie, Bucuresti, Editura Lider.
2. Victor, Tarcovnicu (1975). Pedagogie generala, Bucuresti, Editura Facla.
3. Nicolae, Margineanu (1973). Conditia umana, Bucuresti, Editura Stiintifica.
4. Anthony, Giddens (1997). Sociologie, Bucuresti, Editura Bic All.

**PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL:
CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ! „DIN SUFLET, PENTRU MAMA!”
ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR**

PROF. MIHAELA CHISĂR-VIZIRU (ȘCOALA GIMNAZIALĂ PUNGHINA)

Devenită clișeu, formularea *Cea mai grea meserie din lume este cea de părinte* aglutinează semnificații care întăresc importanța implicării părinților în educația copiilor, precum și dificultățile inerente ale acestui rol. Drept și obligație, responsabilitatea parentală este, alături de instituțiile de învățământ, responsabilă pentru educația copiilor. Astfel, educația **informală** și cea **formală** sunt complementare, având același deziderat care vizează dezvoltarea copilului.

Numeroase studii de specialitate relevă importanța parteneriatului, a colaborării dintre *familie și școală* pentru a atinge obiectivele educaționale, semnalând, totodată că „în abordările contemporane ale fenomenului educației se discută despre eroziunea funcțiilor familiei și mai ales a funcției de socializare și, implicit, despre limitele educației familiale, educația fiind atribuită în principal școlii. Totodată se discută despre de-școlarizarea educației, despre necesitatea întoarcerii priorităților educației la familie, școala având ca sarcină doar instruirea”¹³.

Privită din mai multe perspective, în contexte cu multiple determinări, relația dintre școală și familie în beneficiul copiilor relevă, în studiile de specialitate aspecte precum *funcțiile familiei, stilurile educative* adoptate de părinți, *efectele implicării acestora în viața școlară*, dar și *comportamente parentale deviante*. În această ordine de idei, familia asigură, din primele zile de viață, nevoile primare, mediul familial fiind *universul* copilului, prin intermediul căruia acesta va descoperi lumea până la intrarea într-o formă de învățământ, preșcolară sau școlară. Mai mult, există abordări care subliniază că „cel mai important factor extrașcolar care influențează stima de sine a copilului este familia. Caracteristicile mediului familial determină nivelul stimei de sine cu care copilul va intra la școală și vor acționa asupra ei și pe parcursul școlarității primare”¹⁴.

Începută în context familial, educația și dezvoltarea copilului primesc noi dimensiuni din perspectiva fiecărei discipline studiate, reținându-se că „**atitudinile părinților** - de afecțiune, încredere, sprijin, precum și **atitudinile profesorului** - de încredere în educabilitatea copilului, de încurajare, de întărire pozitivă a eforturilor copilului, **constituie factori determinanți ai reușitei școlare**”¹⁵.

Cu alte cuvinte, educația nu trebuie privită din perspectivă unilaterală, școala și familia determinând, în grade diferite și prin mijloace distincte, resorturi ale dezvoltării copilului. Rolul părinților, alături de cel al școlii, este unul decisiv pentru evoluția fiecăruia. Atmosfera din familia în care copilul crește, precum și relațiile dintre membrii acesteia interferează în dezvoltarea emoțională a acestuia, după cum și tensiunile familiale sunt resimțite, generând efecte puternice, reținându-se aserțiunea conform căreia „[...] copiii care primesc sprijin și căldură din partea familiei se caracterizează prin încredere, stimă de sine crescută, iar cei care sunt respinși ori au părinți autoritari tind să se simtă inferiori, nu dispun de capacitatea de a oferi și de a primi afecțiunea altora, sunt triști, se simt vinovați și preferă să stea singuri.”¹⁶

Atribuțiile familiei și ale școlii converg, așadar, educația copiilor impunând demersuri coerente a căror finalitate să se concretizeze în beneficiul acestora. Reglementate din punct de vedere legislativ, analizate din perspectivă socio-psihologică și pedagogică, rolurile familiei și ale școlii în educația copiilor dezvoltă o relație de interdependență.

¹³ Mihaela Ionescu, Elisabeta Negreanu (coord.), *Educația în familie. Repere și practici actuale*, Institutul de Științe ale Educației, București, 2006, p. 6.

¹⁴ Florinda Golu, *Manual de psihologia dezvoltării. O abordare psiho-dinamică*, Editura Polirom, Iași, 2015, p. 140.

¹⁵ Mihaela Ionescu, Elisabeta Negreanu (coord.), *op. cit.*, p. 113.

¹⁶ Florinda Golu, *op. cit.*, p. 141.

BIBLIOGRAFIE:

BOLBOCEANU, Aglaida, CUCER, Angela, BATOG, Mariana, *Rolul părinților și al cadrelor didactice în învățarea copiilor pe tot parcursul vieții. Ghid teoretico-metodologic*, Institutul de Științe ale Educației, Chișinău, 2019.

BUNESCU, Gh. (coord.), *Educația părinților. Strategii și Programe*, Editura Lumina, Chișinău, 1995.

DOLEAN, Ioan, DOLEAN, Dacian Dorin, *Meseria de părinte*, București, 2002.

GOLU, Florinda, *Manual de psihologia dezvoltării. O abordare psiho-dinamică*, Editura Polirom, Iași, 2015.

IONESCU, Mihaela, NEGREANU, Elisabeta (coord.), *Educația în familie. Repere și practici actuale*, Institutul de Științe ale Educației, București, 2006.

Jigău, M., *Factorii reușitei școlare*, Editura Grafoart, București, 1998.

SIEGEL, Daniel J., PAYNE BRYSON, Tina, trad. de Mihaela Ivănuș, *Creierul copilului tău*, Editura For You, București, 2018.

FAMILIA ȘI ROLUL EI ÎN FORMAREA UNEI PERSONALITĂȚI DE SUCCES

PROF. CHIȚU MARIANA.

LICEUL TEORETIC "GRIGORE ANTIPA" BOTOȘANI

Menirea educației este aceea „de a înălța pe culmi mai nobile de viață – omul”. (Gentil, G. Reforma Educației).

Problema educației este abordată astăzi în strânsă legătură cu problematica lumii contemporane, lume caracterizată prin importante transformări, prin cerințe și aspirații specifice, prin schimbări în toate domeniile.

Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea acestui deziderat rezidă în strânsă legătură dintre familie și mediu educațional. Acest lucru impune ca părinții să fie parteneri egali în educația copilului. “Meseria” de părinte este grea. În condițiile unei atmosfere familiale echilibrate și prielnice dezvoltării copilului de vârstă preșcolară, familia este în primul rând în cadrul existenței biofizice, al dezvoltării.

Familia și căminul, conviețuirea și cadrul conviețuirii laolaltă a părinților cu copiii lor, pune bazele tuturor trăsăturilor care-l vor defini ca om integru în epoca maturității sale.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărei influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ.

Legătura copilului cu familia este, din această cauză, extrem de puternică și – din multe puncte de vedere – de neînlocuit.

Familia îndeplinește importante funcțiuni în procesul general al integrării copilului în mediul social, fapt ce se reflectă asupra dezvoltării sale:

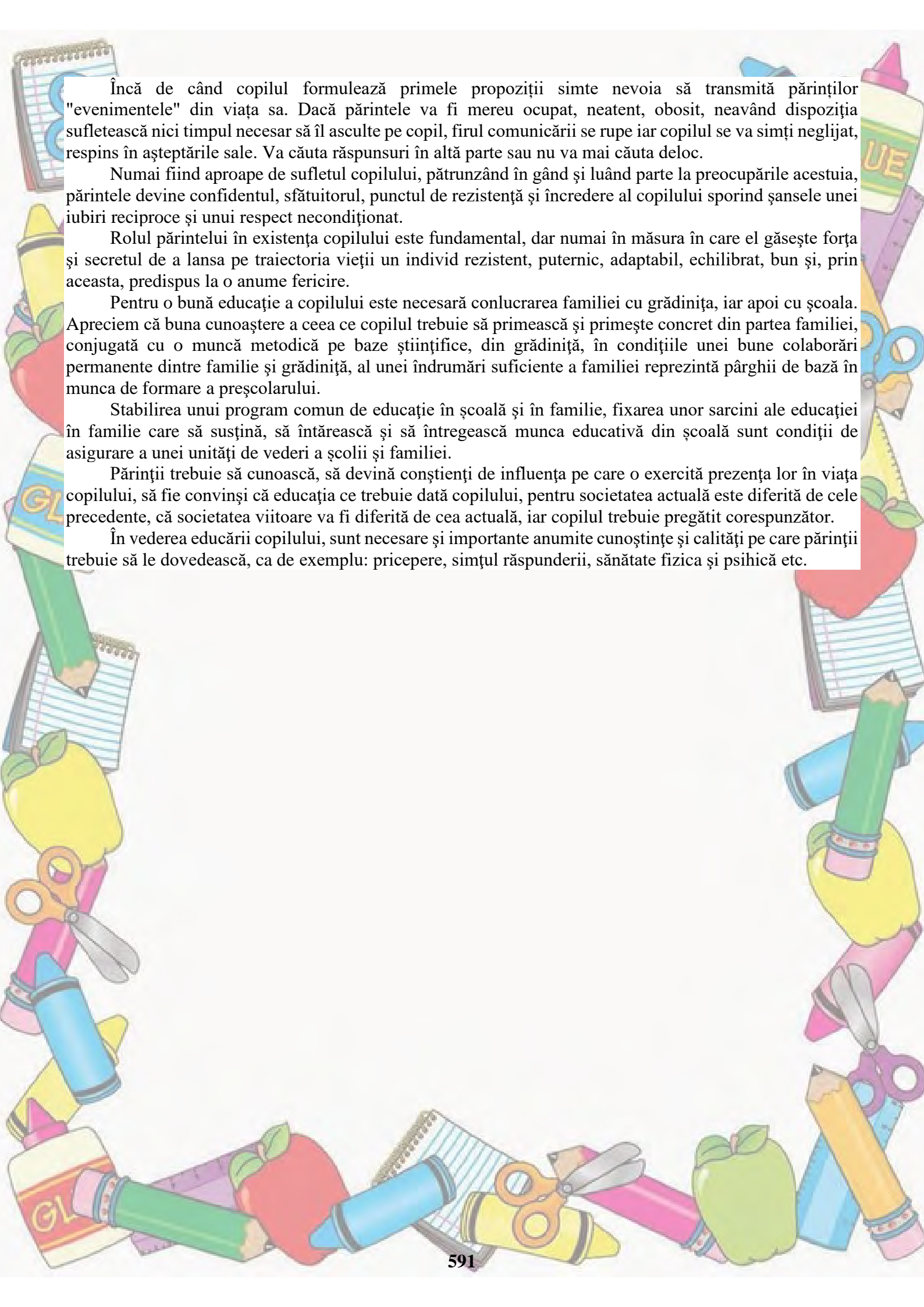
- ✓ creează o dependență absolută a copilului de membrii microgrupului familial din punct de vedere fizic, psihic, material;
- ✓ datorită profunzimii relațiilor de tip afectiv, impactul emoțional pe care îl exercită este maximă;
- ✓ familia oferă primele modele comportamentale, creează primele obișnuințe și deprinderi (nu întotdeauna bine conștientizate și nici întotdeauna pozitive în conținut);
- ✓ familia creează o anumită matrice existențială, un stil comportamental care se imprimă asupra întregii evoluții a individului și a îngrijirii va genera, de asemenea, rezistență la schimbările ulterioare care se impun;
- ✓ influența educativă pe care o exercită familia este implicită, face parte integrantă din viață.

Educația copiilor se realizează atât prin intermediul procesului instructiv-educativ, cât și în cadrul activităților extrașcolare, un rol important fiind deținut de familie. Între factorii educației, familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe în familie, unde se formează „ceea ce este mai valoros pe lume – omul de caracter” –după cum spunea Loisel.

Familia își aduce contribuția în toate sectoarele educației, aici copilul făcându-și "ucenicia" pentru viață, cea morală rămânând însă esențială prin substanța pe care o imprimă familia.

Atmosfera afectivă din familie are o influență hotărâtoare asupra dezvoltării psihice în mica copilărie. În familie copilul învață limbajul și comportamentul social, își formează aspirații și idealuri, convingeri și aptitudini, sentimente, trăsături de voință și caracter. Întotdeauna ambianța, climatul din familie influențează, în raport cu natura sa, personalitatea copilului.

Zestrea de echilibru relațional și adaptativ pe care copilul o moștenește din tiparul reprezentat de familie sa este cea mai sigură investiție pe terenul viitoare ale personalităților asigurându-i-i detenta realizării de sine și a succesului în general. Din contra, dacă este crescut între-un climat tensionat, conflictual, instabil, copilul se poate inhiba ba chiar se poate maturiza afectiv și conjunctiv. Urmarea este, fie o puternică motivație prosocială de evitare a tot ce se aseamănă cu cele trăite acasă, fie într-o motivație antisocială ca expresie a nevoii de pedeapsă a celor din jur, de răzbunare permanentă, de ură, rezultat al frustrărilor afective acumulate în primii ani de viață.

Încă de când copilul formulează primele propoziții simte nevoia să transmită părinților "evenimentele" din viața sa. Dacă părintele va fi mereu ocupat, neatent, obosit, neavând dispoziția sufletească nici timpul necesar să îl asculte pe copil, firul comunicării se rupe iar copilul se va simți neglijat, respins în așteptările sale. Va căuta răspunsuri în altă parte sau nu va mai căuta deloc.

Numai fiind aproape de sufletul copilului, pătrunzând în gând și luând parte la preocupările acestuia, părintele devine confidentul, sfătuitorul, punctul de rezistență și încredere al copilului sporind șansele unei iubiri reciproce și unui respect necondiționat.

Rolul părintelui în existența copilului este fundamental, dar numai în măsura în care el găsește forța și secretul de a lansa pe traiectoria vieții un individ rezistent, puternic, adaptabil, echilibrat, bun și, prin aceasta, predispus la o anume fericire.

Pentru o bună educație a copilului este necesară conlucrarea familiei cu grădinița, iar apoi cu școala. Apreciem că buna cunoaștere a ceea ce copilul trebuie să primească și primește concret din partea familiei, conjugată cu o muncă metodică pe baze științifice, din grădiniță, în condițiile unei bune colaborări permanente dintre familie și grădiniță, al unei îndrumări suficiente a familiei reprezintă pârgii de bază în munca de formare a preșcolarului.

Stabilirea unui program comun de educație în școală și în familie, fixarea unor sarcini ale educației în familie care să susțină, să întărească și să întregască munca educativă din școală sunt condiții de asigurare a unei unități de vederi a școlii și familiei.

Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convingși că educația ce trebuie dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

În vederea educării copilului, sunt necesare și importante anumite cunoștințe și calități pe care părinții trebuie să le dovedească, ca de exemplu: pricepere, simțul răspunderii, sănătate fizică și psihică etc.

ROLUL FAMILIEI ȘI AL GRĂDINIȚEI ÎN EDUCAȚIA COPILOR

CHIVU RALUCA ANDREEA
GRADINITA NR. 2 FUNDU OCNEI –OCNITA
JUDETUL DAMBOVITA

Primii ani din viața copilului sunt despre atașament, afecțiune, dragoste necondiționată, siguranță și explorare. Știm deja că fiecare copil este unic în felul său și că el este cel care ne ghidează întotdeauna în procesul lui de învățare.

Modelarea copilului cu valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Așa cum planetele se învârt în jurul Soarelui, tot așa gravitează în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de ferestre deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte norii ce pot tulbura privirea senină și creșterea spre împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este dor de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învață respectul dacă este respectat. Nu se împrietenește cu minciuna dacă nu este mințit. Iubește familia pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și solidaritatea dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învață că lacrimile nu sunt niște arme cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, permite să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Cei șapte ani se clădesc în familie, alături de cei dragi care ne sunt alături și la bine și la greu, ne da exemple de comportamente și ne învață primele taine ale vieții în formarea noastră ca oameni.

Educația începe în familie și se continuă în grădiniță. În momentul în care un copil merge la grădiniță și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc.

Copiii care încep grădinița la o vârstă timpurie devin mult mai sociabili și fac progrese mai mari la nivel personal. Ruperea legăturii cu părintele poate fi dificilă uneori, însă relațiile pozitive părinte-

A decorative border surrounds the text, featuring various school supplies and fruits. On the left side, there is a spiral notebook, a yellow crayon, a red apple, a glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, another spiral notebook, a yellow apple, a pair of orange scissors, a blue crayon, a yellow pencil, a pink crayon, a blue crayon, a green pencil, a red apple, a blue crayon, a yellow pencil, a pair of orange scissors, a pink crayon, a green apple, a blue crayon, a yellow pencil, a pair of purple scissors, and a blue crayon. On the right side, there is a glue stick labeled 'GLUE', a purple pencil, a pair of blue scissors, a yellow pencil, a red apple, a spiral notebook, a green pencil, a yellow pencil, a pair of orange scissors, a pink crayon, a pair of purple scissors, a yellow pencil, a pair of purple scissors, a blue crayon, a yellow pencil, a pair of purple scissors, and a blue crayon.

copil-școală sunt esențiale pentru a ne asigura că acești copii sunt gata să treacă la următoarea etapă, cea a unei vieți fericite și independente.

O mare parte din viața copilului se va desfășura la grădiniță, iar armonia dintre cele două medii, familial și cel educational, va depinde mult dezvoltarea viitoare a copilului.

Intrarea în grădiniță determină lărgirea interacțiunilor sociale. Cu toate acestea, familia are în continuare o influență dominantă, copilul se confruntă cu un mediu diferit în care descoperă alt raport al relațiilor cu adultul din grădiniță diferit de cel stabilit cu adultul din familie. Copilul își restructurează imaginea de sine, acceptă imaginile pozitive ale celorlalți copii.

Mediul grădiniței este ideal pentru realizarea unor schimbări la nivel de interacțiune de grup. Aceasta îl ajută să comunice, să își formeze o nouă viziune asupra celorlalți. Se va pune accent pe cooperare, copilul reușind să primească și să dăruiască în același timp. Grădinița pune bazele prieteniei solide, iar copilul reușește să împărtășească aceleași curiozități cu semenii săi.

Fiecare copil este unic și simte nevoia să i se asigure securitate fizică și psihologică. Grădinița este mediul în care se formează deprinderi, se achiziționează cunoștințe și se stabilesc atitudini care să funcționeze pe tot restul vieții.

ED. CICIOAN IONELA

GRĂDINIȚA CU PP JUNIOR- DEJ

Educația este cea mai importantă armă în combaterea și prevenirea problemelor de natură psihologică cu care se confruntă societatea și mai ales, copiii zilelor noastre. În acest sens trebuie să identificăm modalități prin care-i putem ajuta pe aceștia.

Interesul pentru educație a fost dintotdeauna o preocupare majoră a societăților. În perioada modernă, începând cu revoluția industrială, când accesul la școală s-a generalizat, învățământul a devenit o prioritate pentru toate clasele sociale, fie și doar din speranța, justificată, că individul să se poate ridica deasupra condiției date de familia, locul și circumstanțele în care s-a născut.

Rolul educației este de a forma ființa socială, de a-l socializa pe copil. În realitate, educația are un caracter pluridimensional și o definiție adecvată trebuie să ia în considerare în egală măsură ambele dimensiuni, astfel încât să poată orienta acțiunea educativă pentru a răspunde atât nevoilor individului, cât și celor ale societății pentru care îl formăm.

Încercând o astfel de definiție, putem spune ca educația este ansamblul de acțiuni și de influențe menite să permită ființei umane să-și dezvolte capacitățile fizice și intelectuale, dar și sentimentele și atitudinile morale și estetice, în scopul responsabilizării și integrării sociale optime ca cetățean.

Comunitatea oferă o largă varietate de resurse importante de care școlile și familiile se pot folosi mai ușor pentru binele copiilor. De asemenea, participarea comunității la luarea de decizii poate îmbrăca următoarele forme: stabilirea priorităților, planificarea și executarea programelor, participarea la împărțirea beneficiilor din cadrul instituției, participarea la monitorizarea și evaluarea proiectelor.

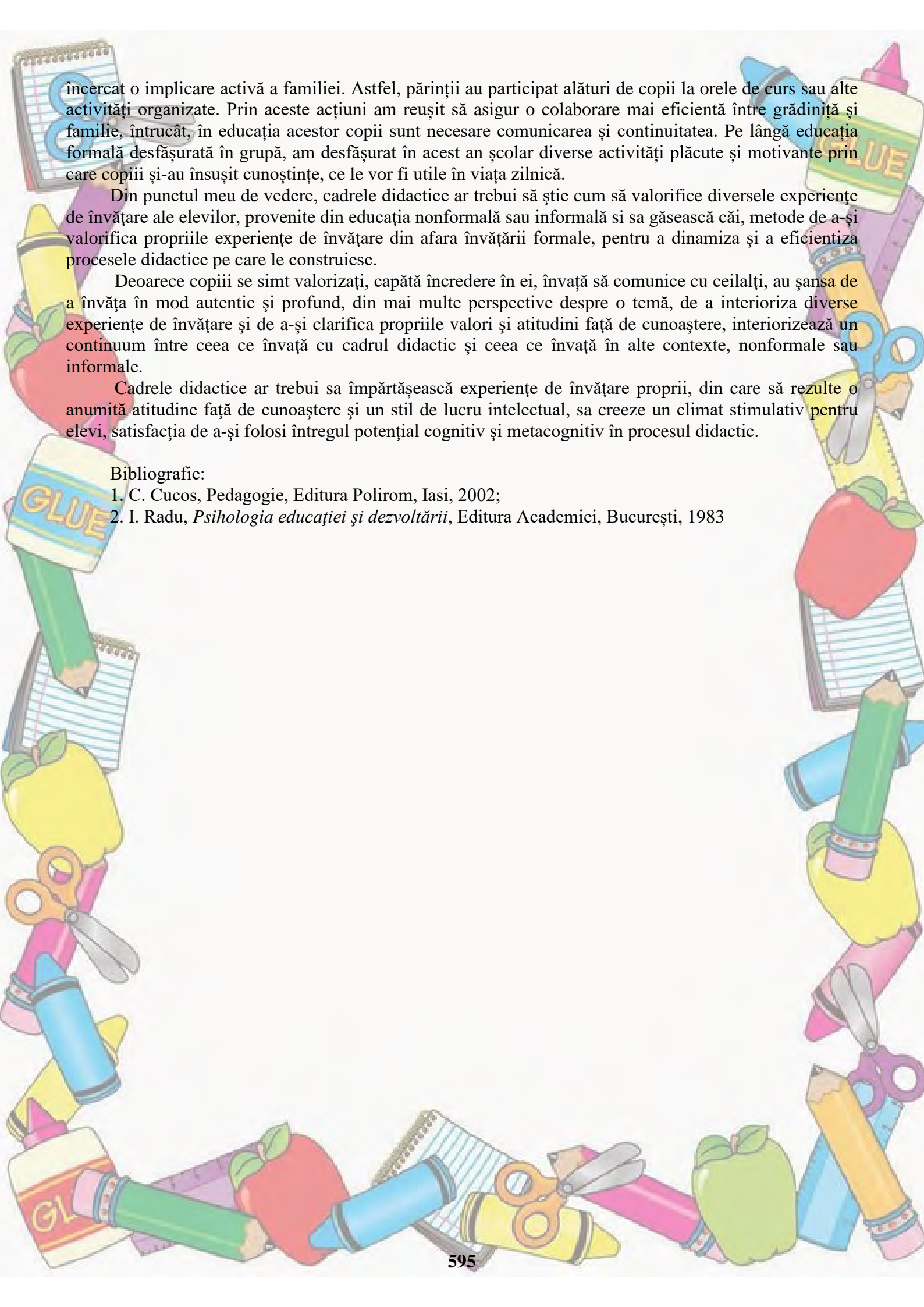
Referitor la implicarea părinților în sfera educației formale, cercetările recente confirmă existența unor conexiuni pozitive între implicarea familiei și succesul școlar al elevilor, dar se cunoaște încă destul de puțin despre care practici, pentru cine și de ce se întâmplă asta. Altfel spus, parteneriatele școală-familie produc o diversitate de rezultate în toate planurile. Părinții care se implică în activitatea școlară experimentează ocazii variate de a contribui la educația copiilor și devin ei înșiși motivați să-și continue educația.

Participarea lor în cadrul activităților educaționale din școală este un prilej pentru adulți de a-și împărtăși abilitățile și interesele, ceea ce contribuie la crearea unei relații pozitive cu proprii copii și cu școala, precum și la dezvoltarea conștiinței proprii valori și a încrederii în sine, iar pe de altă parte implicarea alături de ceilalți părinți din comunitate creează oportunități și rețele de implicare sporite, sedimentează relațiile sociale și poate crește sentimentul de control asupra mediului de viață.

Instituțiile educaționale pot beneficia de suportul moral, informațional și economic al familiilor și comunității. S-a demonstrat că în școlile unde există și se implică comunitatea, ea devine o bogată sursă de materie primă care poate fi folosită pentru a face procesul de predare-învățare mai legat de realitate și mai profund. De asemenea, comunitățile oferă mediul și contextul care poate întări valorile, cultura și învățarea în școală.

Când aceste prime două instituții (familia și școala) formează o echipă, școala devine o adevărată forță în societate, prin promovarea unei dezvoltări integrale și continue a copiilor. Pentru a se ajunge la aceasta, școlile “trebuie să devină mai sensibile, responsabile, centrate pe copil și să se afle în strânsă legătură cu comunitatea și familia”.

În calitate de cadru didactic, mă confrunt cu o mare diversitate care constă în faptul că sunt pusă în situația de a căuta mereu soluții la problemele ridicate de copiii care trec pragul grupei din instituția de învățământ. Declanșarea emoțiilor în rândul copiilor este cheia succesului pentru părintele sau educatorul implicat în procesul educației lor. Un mediu stresant sau amenințător reduce semnificativ capacitatea de concentrare a atenției din cauza reacțiilor fiziologice și emoționale declanșate de teamă. De aici, necesitatea stabilirii unui climat propice, plăcut și motivant pentru învățare, astfel încât copilul să aibă satisfacția că învață pentru propriul său interes. Pentru a obține rezultate mult mai eficiente, ca și cadru didactic, am

încercat o implicare activă a familiei. Astfel, părinții au participat alături de copii la orele de curs sau alte activități organizate. Prin aceste acțiuni am reușit să asigur o colaborare mai eficientă între grădiniță și familie, întrucât, în educația acestor copii sunt necesare comunicarea și continuitatea. Pe lângă educația formală desfășurată în grupă, am desfășurat în acest an școlar diverse activități plăcute și motivante prin care copiii și-au însușit cunoștințe, ce le vor fi utile în viața zilnică.

Din punctul meu de vedere, cadrele didactice ar trebui să știe cum să valorifice diversele experiențe de învățare ale elevilor, provenite din educația nonformală sau informală și să găsească căi, metode de a-și valorifica propriile experiențe de învățare din afara învățării formale, pentru a dinamiza și a eficientiza procesele didactice pe care le construiesc.

Deoarece copiii se simt valorizați, capătă încredere în ei, învață să comunice cu ceilalți, au șansa de a învăța în mod autentic și profund, din mai multe perspective despre o temă, de a interioriza diverse experiențe de învățare și de a-și clarifica propriile valori și atitudini față de cunoaștere, interiorizează un continuum între ceea ce învață cu cadrul didactic și ceea ce învață în alte contexte, nonformale sau informale.

Cadrele didactice ar trebui să împărtășească experiențe de învățare proprii, din care să rezulte o anumită atitudine față de cunoaștere și un stil de lucru intelectual, să creeze un climat stimulant pentru elevi, satisfacția de a-și folosi întregul potențial cognitiv și metacognitiv în procesul didactic.

Bibliografie:

1. C. Cucos, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iasi, 2002;
2. I. Radu, *Psihologia educației și dezvoltării*, Editura Academiei, București, 1983

FAMILIA ȘI ȘCOALA - PARTENERI ÎN EDUCAREA COPILULUI

PROF. EC. CIGHIR CLAUDIA-FLORINA
COLEGIUL TEHNIC „IOAN CIORDAȘ” BEIUȘ

„Școala, pentru a da roade, are nevoie de sprijinul conștient și de colaborarea părinților. Educația dată în școală se dovedește a fi muncă irosită și ineficace, dacă familia e ostilă și indiferentă”
H.H.STERN

Familia constituie primul mediu organizat în care este angajat copilul încă de la naștere și are cea mai îndelungată influență asupra sa. Aici el își trăiește primii ani, află informații esențiale, însușește valorile, începe să descopere lumea și pe sine, acumulează modele de comportament, care îi determină ulterior personalitatea.

Familia și școala sunt cei doi piloni de rezistență ai educației, iar între acestea și mediul extrașcolar sau extra familiar se află copilul, obiect și subiect al educației. De aceea între școală și familie trebuie să existe o strânsă colaborare, pentru ca fiecare din cei doi factori să cunoască obligațiile celuilalt și să se sprijine reciproc.

Metoda de lucru a școlii cu familia (dialogul, schimbul reciproc de informații, ședințele-dezbateri cu părinții, chestionarele, activitatea comună pentru managementul clasei, vizite la domiciliu) trebuie să aibă la bază unificarea întregului ansamblu de măsuri ce contribuie la educația copiilor în spiritul “drepturilor omului”, pentru afirmarea deplină a personalității fiecăruia, potrivit potențialului său nativ și mediul familial și social creat în etapa actuală.

Părinții îi pregătesc pe copii pentru școală, le formează deprinderi de comportare civilizată – cei șapte ani de-acasă –, le stabilesc un regim de viață adaptat cerințelor școlii, îi îndrumă și îi ajută pentru a depăși obstacolele. Profesorul va reuși să asigure micilor învățăcei condiții pentru un stat bun în viața școlară și în vederea viitoarei împliniri sociale dacă le va urmări îndeaproape evoluția și va apela în permanent la sprijinul familiei.

Împreună cu părinții încurajăm elevii să aibă încredere în forțele proprii, îi ajutăm să-și însușească cât mai corect și eficient tehnicile unei bune învățări, pentru a le folosi drept instrumente de muncă intelectuală în decursul viitorilor ani de școală. Implicarea părinților în problemele școlii are efecte pozitive atât asupra elevilor cât și a școlii deoarece implicarea părinților în educația copiilor duce la o mai bună cunoaștere a acestora, ceea ce reprezintă un real suport în activitatea pe care școala urmează să o realizeze.

De noi, adulții, depinde în mare măsură reușita copiilor în viață, sau dimpotrivă, în educația primită de la noi, ei vor fi sau nu o binecuvântare pentru lume. Dacă noi, educatorii, vom găsi căi de colaborare reală cu părinții și cu ceilalți factori educativi, vor avea de câștigat elevii. Vor avea cunoștințe bogate, vor ști să le aplice în practică, vor fi receptivi la nou și se vor adapta cu ușurință la situațiile create.

Experiența profesională precum și studiile de specialitate m-au ajutat să întretin o colaborare fructuoasă cu părinții elevilor. Am avut sprijinul lor ori de câte ori i-am solicitat, deoarece implicând strategii adecvate în relația cu familia am reușit să-i am mereu aproape, să-i fac să înțeleagă faptul că responsabilitatea de a-i educa pe elevi revine atât școlii, cât și părinților pentru că scopul urmărit este comun: educarea ființei umane în devenire și formarea tipului de personalitate solicitat de imperatiile lumii moderne.

Unii părinți consideră că este suficient să asigure copilului hrana, îmbrăcămintea, încălzimintea și supravegherea pregătirii temelor. Cei mai mulți cred că un copil își găsește ușor ocupație pentru timpul liber, dar de la monotonie la nechibzuință nu este decât un pas. Acestea duc la apatie, lene, boli psihice. Televizorul înlocuiește de cele mai multe ori deplasarea la un spectacol, internetul ia locul lecturării unei cărți, jocurile pe calculator iau locul jocului cu alți copii unde are posibilitatea să socializeze. Petrecerea timpului liber în fața calculatorului și televizorului duce la sedentarism și creează dependență. Organizarea rațională a timpului liber acționează benefic asupra organismului și dezvoltării armonioase a personalității copilului. Părinții trebuie să-și facă timp pentru a se juca cu copilul, să facă drumeții, excursii pentru a-l

apropia de beneficiile naturii, să pregătească împreună o prăjitură, să-l antreneze în aranjarea unei mese festive, în alegerea cadourilor pentru diferite evenimente.

Climatul familial de care beneficiază copilul își pune amprenta pe personalitatea sa. Unui climat familial sănătos îi este proprie o coeziune spirituală trainică, cu adânci implicații pozitive în natura relațiilor din cadrul acestui grup social restrâns. Tot așa precum climatul familial nesănătos este un mediu dăunător, dezechilibrant, cu implicații nefaste mai ales asupra vieții afective a copiilor.

Intervenția educativă a părintelui vizează respectarea particularităților nu numai de vârstă, ci și individuale, ce se cer cunoscute. Și nu numai cunoscute, ci ținut seama de ele, în procesul formării și dezvoltării personalității copilului și mai târziu a tânărului.

Din păcate, nu în toate familiile există același grad de preocupare în sprijinirea copiilor, în dezvoltarea lor, existând familii, care lasă totul în grija școlii, din convingerea, că școala este cea care răspunde de educație și nimeni altcineva. Și nu numai de educație, bineînțeles. Instrucția este, de asemenea, apanajul școlii și numai al școlii.

În mediul familial normal, învățarea elevului se face sub supravegherea, îndrumarea, stimularea, sprijinul și controlul părinților. Efectul preocupării părinților pe acest plan depinde, în mare grad, de modul, în care își cunosc copiii, și de nivelul angajării în formarea personalității acestora. În familie pot fi remarcate caracteristici individuale care ajută sau împiedică copilul în procesul învățării. Se evidențiază de timpuriu la unii copii anumite preocupări desprinse mai ales din activitățile lor libere. Părintele își dă seama de acestea și îl stimulează în cultivarea unor trăsături pozitive. Activitatea socială din familie poate constitui și ea un model de acțiune, care să se întipărească în mintea și în inima elevului și să-l ajute în stabilirea unor relații corespunzătoare cu cei din jur.

Odată cu intrarea copilului în școală, funcțiile educative ale familiei nu încetează, ci se amplifică, în sprijinirea rolului de elev. Elevul poate fi sprijinit de părinți în înțelegerea corectă a necesității angajării în procesul învățării, concomitent cu înmulțirea atribuțiilor din clasă în clasă. În felul acesta, familia sprijină și trecerea copilului de la un nivel la altul.

În funcție de interesele, preocupările, aptitudinile și randamentul școlarului, familia poate stimula elevul, îl poate mobiliza în acțiuni legate de un anumit domeniu de activitate față de care manifestă aderență și pentru care prezintă mai multă garanție, în valorificarea capacităților proprii. Părintele își poate da mai bine seama de toate acestea în colaborare cu școala.

Școala și familia trebuie să sprijine copilul în luarea deciziilor privitoare la orientarea spre o treaptă superioară de învățământ și spre o carieră. Ele facilitează luarea unor decizii în concordanță cu cerințele personale și realitățile sociale. Familia reprezintă un exemplu pentru copil, ea influențează opțiunea pentru o anumită profesie. Școala trebuie să deruleze acțiuni comune elevi-părinți pentru conturarea dorinței profesionale. Dirigintele dezbate cu elevii avantajele și dezavantajele unei profesii, rețeaua școlară, metodologiile de organizare a examenelor și admiterea în învățământul liceal, respectiv în învățământul superior.

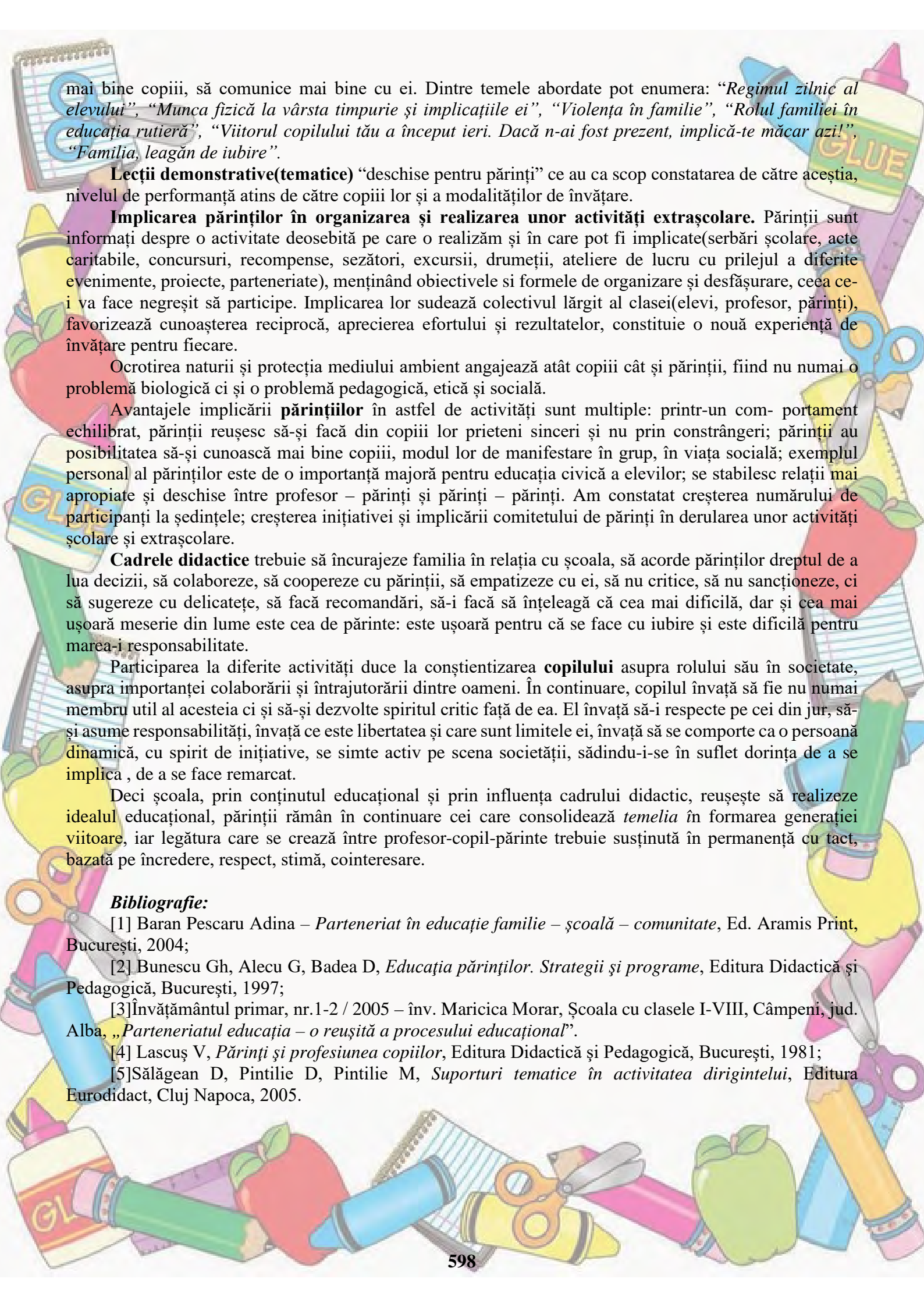
Rezultatul sau evaluarea acțiunilor de orientare constau în curajul deciziei, degajarea de prejudecăți sociale, obiectivitatea lor, încrederea în valoarea anumitor forme de educație. Perioada de asimilare sau de pregătire pentru viață se încheie prin decizia persoanei de a se integra în activitatea dorită.

„Consideră elevul o făclie pe care să o aprinzi astfel încât mai târziu să lumineze cu o lumină proprie”

PLUTARH

Familia de azi are tot mai puțin timp de a sta împreună, de a comunica. Chiar și atunci când sunt împreună, fac liniște pentru a nu-l deranja pe cel aflat în fața televizorului sau computerului. Astfel, copiii simt că sunt neglijați și cred că nu sunt iubiți pentru că nu simt acest lucru.

Consultații pe teme educative. Am stabilit temele care-i interesează pe părinți, am realizat regimul de muncă și de odihnă al elevilor, am sugerat metode și procedee eficiente pentru formarea conștiinței și conduitei morale, a atitudinii disciplinate, am organizat dezbateri pentru elucidarea unor probleme ce-i preocupă. După aplicarea a diferite chestionare cu sarcini de felul: *Describe puțin cum este familia ta, Rolul meu în familie, Cine sunt eu?, Atitudinea părinților față de mine când greșesc, Pe cine iubesc cel mai mult și de ce?*, am putut constata frecvența unor moduri de pedepsire a copiilor sau recompensele prea mari, fără a le cere nimic în schimb. Studiarea unor articole din presă privind încălcarea unor drepturi ale copiilor m-au determinat ca în cadrul ședințelor cu părinții să abordez teme care să-i ajute pe părinți să-și înțeleagă

mai bine copiii, să comunice mai bine cu ei. Dintre temele abordate pot enumera: “Regimul zilnic al elevului”, “Munca fizică la vârsta timpurie și implicațiile ei”, “Violența în familie”, “Rolul familiei în educația rutieră”, “Viitorul copilului tău a început ieri. Dacă n-ai fost prezent, implică-te măcar azi!”, “Familia, leagăn de iubire”.

Lecții demonstrative (tematice) “deschise pentru părinți” ce au ca scop constatarea de către aceștia, nivelul de performanță atins de către copiii lor și a modalităților de învățare.

Implicarea părinților în organizarea și realizarea unor activități extrașcolare. Părinții sunt informați despre o activitate deosebită pe care o realizăm și în care pot fi implicate (serbări școlare, acte caritabile, concursuri, recompense, sezători, excursii, drumeții, ateliere de lucru cu prilejul a diferite evenimente, proiecte, parteneriate), menținând obiectivele și formele de organizare și desfășurare, ceea ce-i va face negreșit să participe. Implicarea lor sudează colectivul lărgit al clasei (elevi, profesor, părinți), favorizează cunoașterea reciprocă, aprecierea efortului și rezultatelor, constituie o nouă experiență de învățare pentru fiecare.

Ocrotirea naturii și protecția mediului ambient angajează atât copiii cât și părinții, fiind nu numai o problemă biologică ci și o problemă pedagogică, etică și socială.

Avantajele implicării **părinților** în astfel de activități sunt multiple: printr-un comportament echilibrat, părinții reușesc să-și facă din copiii lor prieteni sinceri și nu prin constrângeri; părinții au posibilitatea să-și cunoască mai bine copiii, modul lor de manifestare în grup, în viața socială; exemplul personal al părinților este de o importanță majoră pentru educația civică a elevilor; se stabilesc relații mai apropiate și deschise între profesor – părinți și părinți – părinți. Am constatat creșterea numărului de participanți la ședințele; creșterea inițiativei și implicării comitetului de părinți în derularea unor activități școlare și extrașcolare.

Cadrele didactice trebuie să încurajeze familia în relația cu școala, să acorde părinților dreptul de a lua decizii, să colaboreze, să coopereze cu părinții, să empatizeze cu ei, să nu critice, să nu sancționeze, ci să sugereze cu delicatețe, să facă recomandări, să-i facă să înțeleagă că cea mai dificilă, dar și cea mai ușoară meserie din lume este cea de părinte: este ușoară pentru că se face cu iubire și este dificilă pentru marea-i responsabilitate.

Participarea la diferite activități duce la conștientizarea **copilului** asupra rolului său în societate, asupra importanței colaborării și întraajutorării dintre oameni. În continuare, copilul învață să fie nu numai membru util al acesteia ci și să-și dezvolte spiritul critic față de ea. El învață să-i respecte pe cei din jur, să-și asume responsabilități, învață ce este libertatea și care sunt limitele ei, învață să se comporte ca o persoană dinamică, cu spirit de inițiative, se simte activ pe scena societății, sădindu-i-se în suflet dorința de a se implica, de a se face remarcat.

Deci școala, prin conținutul educațional și prin influența cadrului didactic, reușește să realizeze idealul educațional, părinții rămân în continuare cei care consolidează *temelia* în formarea generației viitoare, iar legătura care se crează între profesor-copil-părinte trebuie susținută în permanență cu tact, bazată pe încredere, respect, stimă, cointeresare.

Bibliografie:

- [1] Baran Pescaru Adina – *Parteneriat în educație familie – școală – comunitate*, Ed. Aramis Print, București, 2004;
- [2] Bunescu Gh, Alecu G, Badea D, *Educația părinților. Strategii și programe*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1997;
- [3] *Învățământul primar, nr.1-2 / 2005 – înv. Maricica Morar, Școala cu clasele I-VIII, Câmpeni, jud. Alba, „Parteneriatul educația – o reușită a procesului educațional”.*
- [4] Lascuș V, *Părinți și profesiunea copiilor*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1981;
- [5] Sălăgean D, Pintilie D, Pintilie M, *Suporturi tematice în activitatea dirigintei*, Editura Eurodidact, Cluj Napoca, 2005.

FAMILIA ȘI ȘCOALA, PARTENERI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

**PROF. ÎNV. PRIMAR, CÎLCIOI DANA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ PADEȘ/GORJ**

Factorii determinanți în dezvoltarea personalității copilului sunt școala și familia.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Ea se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor, le dezvoltă spiritul de observație, memorie și gândire.

Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștient, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și apoi școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral. Familia este partenerul tradițional al școlii deoarece influențează atitudinea copilului față de învățatură, motiv pentru care școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților.

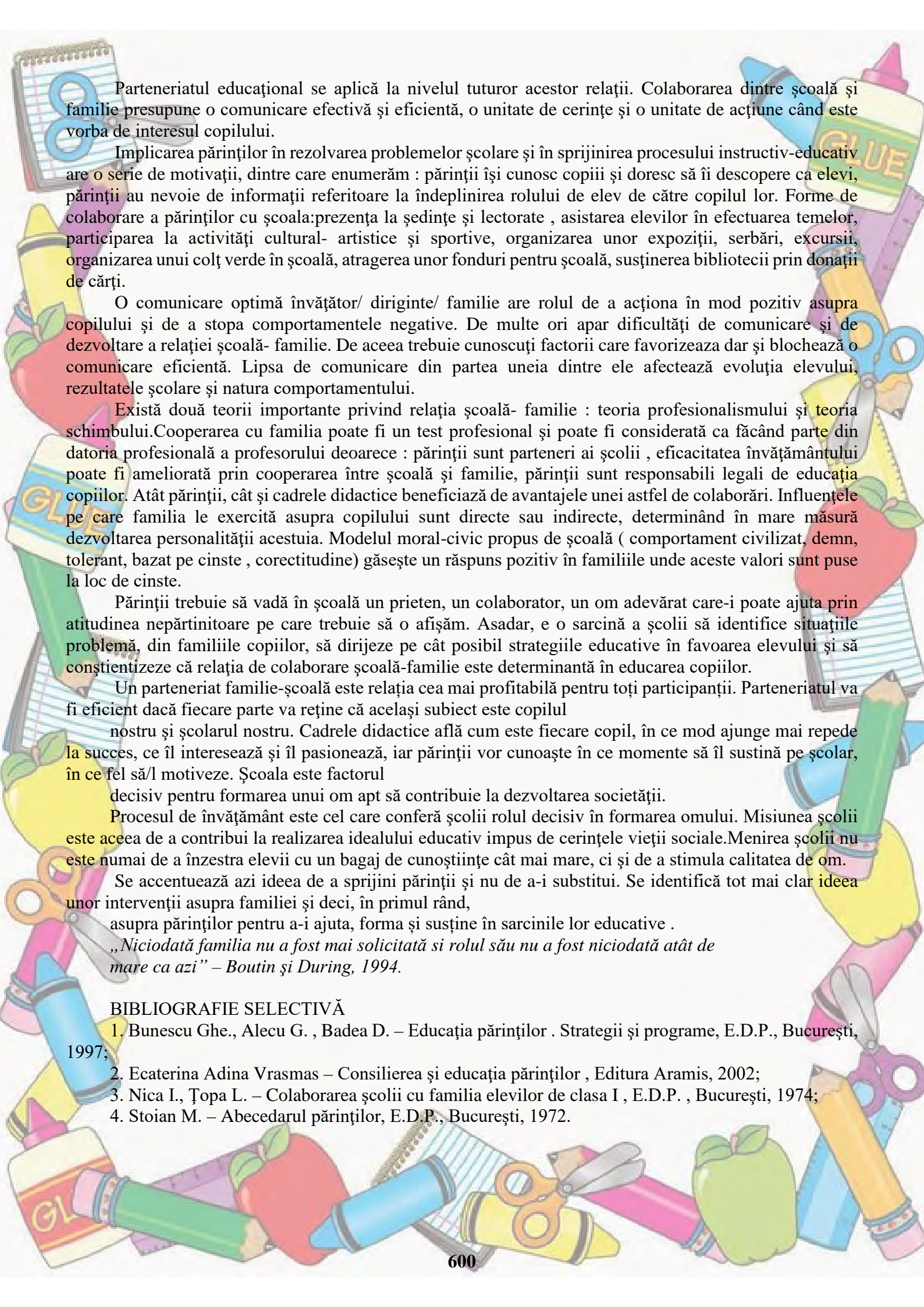
Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului. Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. Acesta presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament : respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivații, dintre care enumerăm : părinții își cunosc copiii și doresc să îi descopere ca elevi, părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor. Forme de colaborare a părinților cu școala: prezența la ședințe și lectorate , asistarea elevilor în efectuarea temelor, participarea la activități cultural- artistice și sportive, organizarea unor expoziții, serbări, excursii, organizarea unui colț verde în școală, atragerea unor fonduri pentru școală, susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

O comunicare optimă învățător/ diriginte/ familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Există două teorii importante privind relația școală- familie : teoria profesionalismului și teoria schimbului. Cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece : părinții sunt parteneri ai școlii , eficacitatea învățământului poate fi ameliorată prin cooperarea între școală și familie, părinții sunt responsabili legali de educația copiilor. Atât părinții, cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste , corectitudine) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Asadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă, din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor.

Un parteneriat familie-școală este relația cea mai profitabilă pentru toți participanții. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul

nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și îl pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să îl susțină pe școlar, în ce fel să/l motiveze. Școala este factorul

decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății.

Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Se accentuează azi ideea de a sprijini părinții și nu de a-i substitui. Se identifică tot mai clar ideea unor intervenții asupra familiei și deci, în primul rând, asupra părinților pentru a-i ajuta, forma și susține în sarcinile lor educative .

„Niciodată familia nu a fost mai solicitată și rolul său nu a fost niciodată atât de mare ca azi” – Boutin și Doring, 1994.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. Bunescu Ghe., Alecu G. , Badea D. – Educația părinților . Strategii și programe, E.D.P., București, 1997;
2. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților , Editura Aramis, 2002;
3. Nica I., Țopa L. – Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I , E.D.P. , București, 1974;
4. Stoian M. – Abecedarul părinților, E.D.P., București, 1972.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

BIBLIOTECAR, CÎMPEAN ONELA MARIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 DEJ, CLUJ

“Natura și educația se aseamănă în multe privințe; educația schimbă în adevăr omul, dar prin această schimbare îi dă o a doua natură.” Democrit

Școala servește la construirea încrederii, învățându-i pe copii importanța lucrului în echipă și a colaborării cu ceilalți.

Școala oferă un refugiu pentru răspândirea ideilor și accesul la subiecte și idei pe care nu le-am găsi în casele noastre sau cu prietenii noștri. În cadrul numeroaselor atribuții pe care le are școala, una foarte importantă este cea legată de modul în care colaborează cu părinții elevilor. Sunt situații în care o comunicare optimă școală-familie poate preveni, ameliora sau stopa comportamente negative ale elevului. Școala, pentru a fi eficientă, are nevoie de implicarea părinților. Cadrele didactice trebuie să colaboreze cu familia, să facă din ea un aliat care s-o sprijine în munca de educație. Copilul își petrece cea mai mare parte a timpului în familie și astfel școala este interesată ca educația părinților să fie în acord cu cele ale școlii.

În activitatea didactică pentru o relație optimă de colaborare a școlii cu părinții pot fi utilizate o multitudine de forme și metode de colaborare. Formele de colaborare ale școlii cu familia sunt: ședințe cu părinții; vizite la domiciliul elevilor; comitetele de părinți; convorbirile individuale; informările reciproce; adunările comune cu elevii și părinții; excursii; activități culturale. Părintele trebuie văzut ca un colaborator, ca un partener care se implică activ în aceste forme socio-educative și totodată îi revine rolul primordial în creșterea copiilor, asigurându-le acestora condițiile materiale, cât și un climat afectiv. Oricât de eficiente ar fi metodele și procedeele folosite de școală, fără concursul permanent al familiei educația copilului rămâne lacunară.

Responsabilitatea unei bune educații se situează, în egală măsură, în spațiul școlii și în cel al familiei. Lipsa de comunicare între cele două spații afectează evoluția copiilor. Atât rezultatele școlare, cât și natura comportamentului lor devin mai bune când familia colaborează direct cu profesorul de la clasă.

Tema relaționării cu părinții este de mare actualitate, iar școala are nevoie să știe despre - copil și despre așteptările familiei sale, doar prin:

- implicarea familiei în procesul de învățare
- comunicarea cu părinții, pentru a răspunde intereselor și nevoilor acestora
- luarea deciziilor împreună cu părinții
- modalitatea de a oferi sprijin pentru părinți pentru ca aceștia să ajute copilul la teme
- implicarea părinților în activitățile din clasă și din școală

Pentru a sprijini procesul de învățare al copilului este nevoie ca părintele să-i ofere oportunități de învățare atât acasă, prin acordarea sprijinului la teme și asigurarea unui spațiu optim. Implicarea familiei are efecte pozitive asupra atitudinii copiilor față de școală, indiferent de situația financiară a părinților sau de nivelul educațional al acestora. Copiii care știu că părinții lor sunt interesați de educația lor manifestă o responsabilitate crescută în învățare. Copilul învață mai bine atunci când simte că este apreciat pentru efortul său, că este susținut și sprijinit să depășească obstacolele, frustrările pe care le presupune învățarea. Pentru a încuraja implicarea părinților, școlile trebuie să comunice frecvent cu părinții și să le ceară părerile în deciziile care-i privesc pe copii lor (regulamentul școlii, disciplinele opționale etc.).

Un parteneriat între părinți și școală nu se rezumă doar la relația între părinți și profesori. Părinții trebuie să cunoască toate persoanele care sprijină educația copilului lor: profesorul diriginte (învățătorul), echipa de profesori ai clasei, directorii școlii, consiliul administrativ al școlii.

În raport cu activitatea școlară, copilul trebuie să îi considere pe părinți niște parteneri dispuși să ofere sprijin la nevoie, de aceea comunicarea în cadrul familiei este extrem de importantă. În formarea personalității copilului un rol esențial îl are implicarea parentală. Aceasta presupune participarea părinților

în procesul educațional care se desfășoară în școală prin intermediul mai multor activități, evenimente sau programe.

Familia și școala lucrează ca parteneri la o metodă centrată pe elev, în care educatorul și familia să coordoneze și să coopereze pentru a îmbunătăți progresele în învățare și să promoveze succesul școlar pentru elevi.

Părinții și familia au cel mai durabil efect asupra învățării și dezvoltării copiilor. În calitate de primii educatori ai copiilor lor, aceștia au un rol esențial în parcursul educațional al copiilor lor. Jocul sau lectura împreună cu copiii în primii lor ani de viață, ajutorul acordat la teme, participarea la întâlnirile dintre părinți și profesori și alte activități școlare vor avea efecte pozitive asupra motivației copilului de a învăța, asupra atenției, comportamentului și rezultatelor sale școlare.

O sarcină a școlii este să identifice situațiile problemă, din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor.

Pe lângă munca de la catedră, rolul profesorului presupune o activitate mult mai complexă, de îndrumare în relația dintre elevi și familia acestora. Cunoașterea elevilor este una din principalele îndatoriri ale cadrelor didactice.

Școala, ca instituție de educație, trebuie să facă tot ce-i stă în putință pentru valorizarea fiecărui elev în ce privește aptitudinile și trăsăturile lor de personalitate.

Urmărind viața de elev, părinții pot completa, susține și dezvolta personalitatea viitorului adult cu condiția să existe un parteneriat familie-școală. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că principalul subiect este copilul și școlarul nostru. Cadrele didactice vor afla cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și îl pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să îl susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze. Ideea de parteneriat ne spune că trebuie să existe o puternică interacțiune și implicare a familiei în activitățile școlare și ale școlii, în viața de familie a elevului.

Școala este instituția în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Creșterea calității procesului educativ nu este posibilă numai prin eforturile școlii și familiei, eforturi care pot fi ușor anulate, din cauza dezinteresului și lipsei de responsabilizare a elevilor.

Familia și școala constituie mediile socio-culturale, care modelează ființa umană de-a lungul întregii vieți.

Aristotel spune:

„Cei care educă copiii sunt demni de mai multă onoare decât cei care le dau viață; de aceea pe lângă viață, dăruieți copiilor și arta de a trăi bine, educându-i.”

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL GRĂDINIȚEI ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR, CIMPOCA IULIANA

G.P.N. TUTANA/ BĂICULEȘTI

Educația nu se termină acasă, și nici nu începe la grădiniță, ci este o continuă conlucrare a celor două medii. Mediul familial are o mai mare influență asupra dezvoltării personalității, atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului, având în vedere faptul că un copil preșcolar își petrece mult mai mult timp acasă, în compania părinților și a familiei, decât la grădiniță. Pe parcursul înaintării în vârstă, în dezvoltarea copilului apare încă un factor - mediul social: grupul, prietenii și societatea. Primii ani de viață ai unui copil și implicarea părinților în acest stadiu de nevoie a satisfacerii trebuințelor este primordială. În primii ani de viață, copilul este dependent de părinți, în special de mamă, fiind o etapă de bază în dezvoltarea sa, deoarece în această perioadă se pun bazele dezvoltării viitorului adult. Literatura de specialitate arată că șansele de reușită ale unui copil de a se dezvolta și de a obține rezultate mai bune la învățatură cresc pe măsură ce părinții sunt implicați în educația acestuia. Formarea copilului începe chiar de la naștere, sau chiar înainte de acest moment, prin felul părintelui de a vorbi cu copilul, de a se comporta cu acesta, de a se raporta la el, dar și prin modul de a se comporta părinții între ei înșiși, sau cu alți membri ai familiei sau în societate.

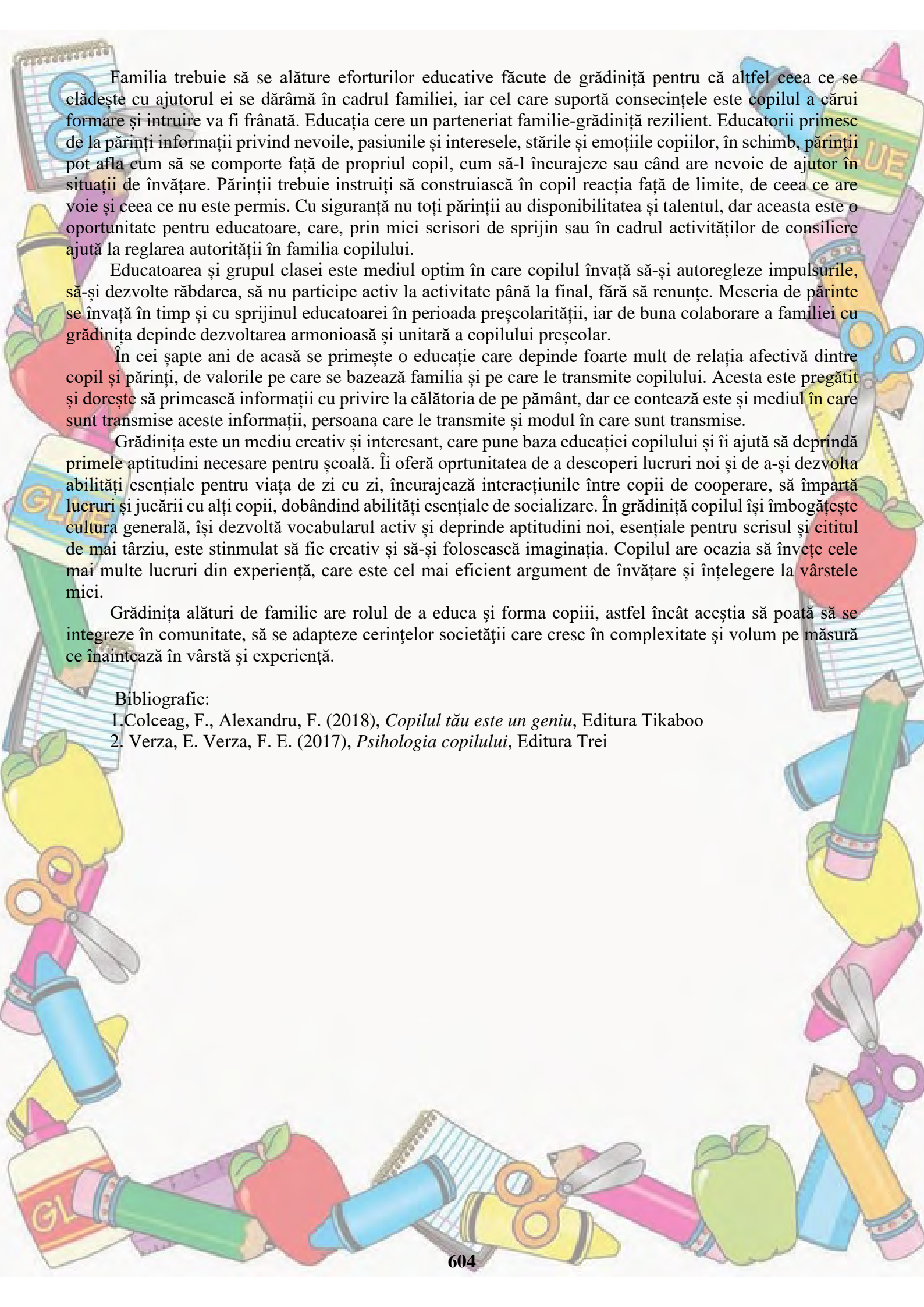
Grădinița este locul de învățare a abilităților sociale și emoționale, interacțiune și sprijin social. Copiii se află în proces de formare și funcționează diferit, au nevoie de sprijin, de comunicare și de susținere din partea familiei și a școlii ca parteneri în educația lor. Dar provocările sunt semnificative pentru toți: familii, profesori, comunități. Dacă nu se va face față acestei provocări, impactul asupra copiilor, tinerilor, familiilor, comunităților și societăților la un nivel mai larg se va resimți pe tot parcursul vieții, atât din punct de vedere social, cât și economic.

Talentul pedagogic aparține de obicei dascălilor, așa că ce poți face, ca părinte, pentru a ușura procesul de învățare este să îndrumi copilul să-și exploreze autonomia.

Bineînțeles, implicarea părinților în educația copiilor înseamnă și să știi când să ceri ajutor. Ca părinte, e recomandat să ceri sprijinul profesorilor când nu faci față. Rutina ajută părinții să aibă control, iar copiii să aibă disciplină și repere. Unul dintre marile roluri ale familiei în educația sa este de sprijin necondiționat, încredere și afecțiune, de creare a unui mediu pozitiv și calm în care are motivația de a învăța și de-a face față schimbărilor, dar și de-a petrece timp de calitate cu familia, când are nevoie. Nu există proces educativ separat, el are loc acasă, la școală și în societate. De aceea, este atât de important să existe o comunitate unită, în care fiecare membru contribuie cu resurse, dar și cu compasiune, pentru același scop: *binele copiilor*.

Un mediu familiar stimulant, care încurajează învățarea, precum și implicarea parentală în activitățile școlare, sunt cruciale pentru dezvoltarea emoțională, socială și cognitivă a copilului. Jocul sau lectura împreună cu copiii în primii lor ani de viață, discuția de acasă despre întâmplările de la grădiniță, participarea la întâlnirile dintre părinți și profesori și alte activități școlare vor avea efecte pozitive și de durată asupra motivației copilului de a învăța, asupra atenției, comportamentului și rezultatelor sale școlare viitoare. Așteptările educaționale ale părinților pentru copiii lor vor avea, de asemenea, un rol cheie în conturarea deprinderilor de învățare ale copiilor lor. Consolidarea parteneriatelor familie-școală și implicarea părinților ca parteneri de învățare încă din primii ani este esențială pentru îmbunătățirea dezvoltării copiilor.

O relație majoră grădiniță-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură. În convorbirile cu părinții este foarte important tonul folosit de profesor. Nu am fost niciodată un acuzator al copiilor pentru a nu declanșa în părinți reacția de apărător al acestora, fapt care face imposibilă colaborarea cu familia. Părinții trebuie să vadă că educatoarea întinde o mână prietenească pentru ca prin eforturi comune copilul lor să ajungă în rândul celor mai buni.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de grădiniță pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul ei se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată. Educația cere un parteneriat familie-grădiniță rezilient. Educatorii primesc de la părinți informații privind nevoile, pasiunile și interesele, stările și emoțiile copiilor, în schimb, părinții pot afla cum să se comporte față de propriul copil, cum să-l încurajeze sau când are nevoie de ajutor în situații de învățare. Părinții trebuie instruiți să construiască în copil reacția față de limite, de ceea ce are voie și ceea ce nu este permis. Cu siguranță nu toți părinții au disponibilitatea și talentul, dar aceasta este o oportunitate pentru educatoare, care, prin mici scrisori de sprijin sau în cadrul activităților de consiliere ajută la reglarea autorității în familia copilului.

Educatorea și grupul clasei este mediul optim în care copilul învață să-și autoregleze impulsurile, să-și dezvolte răbdarea, să nu participe activ la activitate până la final, fără să renunțe. Meseria de părinte se învață în timp și cu sprijinul educatoarei în perioada preșcolărității, iar de buna colaborare a familiei cu grădinița depinde dezvoltarea armonioasă și unitară a copilului preșcolar.

În cei șapte ani de acasă se primește o educație care depinde foarte mult de relația afectivă dintre copil și părinți, de valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Acesta este pregătit și dorește să primească informații cu privire la călătoria de pe pământ, dar ce contează este și mediul în care sunt transmise aceste informații, persoana care le transmite și modul în care sunt transmise.

Grădinița este un mediu creativ și interesant, care pune baza educației copilului și îi ajută să deprindă primele aptitudini necesare pentru școală. Îi oferă oportunitatea de a descoperi lucruri noi și de a-și dezvolta abilități esențiale pentru viața de zi cu zi, încurajează interacțiunile între copii de cooperare, să împartă lucruri și jucării cu alți copii, dobândind abilități esențiale de socializare. În grădiniță copilul își îmbogățește cultura generală, își dezvoltă vocabularul activ și deprinde aptitudini noi, esențiale pentru scrisul și cititul de mai târziu, este stimulat să fie creativ și să-și folosească imaginația. Copilul are ocazia să învețe cele mai multe lucruri din experiență, care este cel mai eficient argument de învățare și înțelegere la vârstele mici.

Grădinița alături de familie are rolul de a educa și forma copiii, astfel încât aceștia să poată să se integreze în comunitate, să se adapteze cerințelor societății care cresc în complexitate și volum pe măsură ce înaintază în vârstă și experiență.

Bibliografie:

1. Colceag, F., Alexandru, F. (2018), *Copilul tău este un geniu*, Editura Tikaboo
2. Verza, E. Verza, F. E. (2017), *Psihologia copilului*, Editura Trei

PĂRINȚII ȘI ȘCOALA

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR, CÎNDEA ANA-MARIA ȘCOALA GIMNAZIALĂ "ALEXANDRU ȘTEFULESCU", TG-JIU

“Cum ne putem ajuta copiii să fie mai buni?”

Școala trebuie să fie un loc în care copiii să vină cu plăcere. Activitățile școlare nu trebuie să reprezinte o ruptură în viața copilului, mediul școlar nu ar trebui să fie unul rigid, ci unul relaxant, în care copilul să se manifeste cu spontaneitate, să învețe jucându-se, să beneficieze de un climat cald, calm, protector și încurajator.

Însă, pe lângă toate aceste modalități prin care învățatoarea poate ajuta copiii să aibă o atitudine pozitivă în raport cu școala, e bine să știm că și noi, părinții, avem rolul nostru.

Astfel, specialiștii Intuitext în educație ne oferă câteva sfaturi utile prin care să ne încurajăm copiii să privească învățarea cu ochi buni.

„Învățarea eficientă se realizează într-o atmosferă plăcută, suportivă, în care copilul simte că poate decide, că are un anumit grad de libertate, în care are voie să greșească și în care este susținut să-și corecteze greșelile, nu criticat pentru ele sau comparat.”

În raport cu activitatea școlară, copilul trebuie să îi considere pe părinți niște parteneri dispuși să ofere sprijin la nevoie, de aceea comunicarea în cadrul familiei este extrem de importantă.

Întrebați-l zilnic pe cel mic ce a făcut la școală, ascultați cu interes ceea ce vă povestește, amuzați-vă împreună de întâmplările hazlii, încurajați-l să vă spună și aspectele plăcute, dar și pe cele neplăcute din ziua respectivă. Arătând un interes deosebit pentru activitatea de la școală, îi dovediți copilului că învățarea este un lucru serios, care vă preocupă, și, astfel, copilul va fi mai implicat.

Copilul împărtășește cu familia succesul școlar, realizările, aspectele pozitive, dar și aspectele mai puțin plăcute sau insuccesele. Părinții sunt cei care îl sprijină necondiționat pe copil, oferindu-i soluții optime pentru rezolvarea unor situații apărute școală: ei îi pot da sfaturi utile, pot împărtăși din experiența lor de școlari, se pot consulta cu învățătorul pentru a rezolva împreună unele situații.

Să nu uităm că exemplul părinților contribuie major la educația copilului. De exemplu, dacă părintele dorește să-l obișnuiască pe copil să citească în timpul liber, poate organiza acasă „Lectura de seară”, un interval de timp în care, împreună, toți membrii familiei citesc ceva ce le place.

Copilul este motivat să învețe dacă ceea ce învață este legat de realitate, dacă este util și îl ajută în viața cotidiană, dacă pornește de la ceea ce cunoaște și de la ceea ce corespunde experienței sale.

Învățarea este o experiență personală la care el are nevoie să participe. El învață dacă face, interacționează direct, acționează practic, aplică, dacă analizează, apreciază, observă, extrage concluzii, adică dacă este implicat activ mental și, mai ales la vârste mici, senzorial și motric.

Învățarea eficientă se realizează într-o atmosferă plăcută, suportivă, în care copilul simte că poate decide, că are un anumit grad de libertate, în care are voie să greșească și în care este susținut să-și corecteze greșelile. El are încredere că va fi criticat pentru greșelile sale și nici nu va fi comparat cu alți copii.

Copilul învață mai bine atunci când simte că este apreciat pentru efortul său, că este susținut și sprijinit să depășească obstacolele, frustrările pe care le presupune învățarea.

ȘCOALA ȘI FAMILIA ÎMPREUNĂ ÎN EDUCAȚIA COPILUL

PROF. ÎNV. PRIMAR CÎNDEA DOINA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 113

Motto :

Tot ceea ce n-avem la naștere și de care avem nevoie când suntem mari ne este dat prin educație. Această educație ne vine de la natură, de la oameni sau de la lucruri. Jean Jacques Rousseau

Educația reprezintă activitatea sistematică, organizată, conștientă, desfășurată de familie și școală. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului. Familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie.

Educația făcută de primii educatori – părinții – ca și cea a școlii, se răsfrâng asupra tuturor laturilor personalității copilului, în funcție de particularitățile de vârstă și individuale ale acestora. Activitatea pe care o desfășoară profesorul la clasă, implică un înalt grad de responsabilitate profesională. Complexitatea sarcinilor ce-i revin precum și conștiința responsabilității sale, ridică în fața profesorului problema asigurării relației dintre școală și familiile copiilor. Relația școală – familie nu se poate realiza fără o condiție fundamentală, cunoașterea familiei de către profesor, a potențialului și caracteristicilor ei.

Investigarea mediului familial al copilului cere pricepere și tact pedagogic din partea cadrului didactic. Pentru o relație optimă de colaborare a școlii cu părinții pot fi folosite mai multe forme de colaborare. Școala și familia trebuie să colaboreze real, bazându-se pe încredere și respect reciproc, pe grija față de elev, făcând loc unei relații deschise. Noile orientări în educație aduc schimbări, în sensul că familia trebuie implicată sub aspect educațional și cultural.

Atunci când școlile, familiile și comunitățile lucrează împreună ca parteneri, beneficiarii sunt elevii. Parteneriatele dintre școli, familii și comunități pot:

ajuta profesorii în munca lor;

- perfecționa abilitățile școlare ale elevilor;
- îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar;
- îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților;
- dezvolta abilitățile de lideri ale părinților;
- conecta familiile cu membrii școlii și ai comunității;
- stimula serviciul comunității în folosul școlilor;
- oferi servicii și suport familiilor;
- crea un mediu mai sigur în școli.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. În ceea ce privește relația școală-familie se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice etc.

Parteneriatul cu familia pune accent pe formarea unor competențe și deprinderi a copiilor pentru viața școlară și socială, iar părinților pentru asigurarea unei educații de calitate copiilor. În general, familia este interesată să mențină o colaborare strânsă cu școala. Prin parteneriatul școală – familie se urmărește realizarea unei comunicări eficiente între cei doi factori și punerea de comun acord a sistemelor de valori și a cerințelor de la copil. În urma acestui parteneriat cei mai câștigați sunt copiii. Parteneriatele ajută cadrele didactice în munca lor, perfecționează competențele școlare ale elevilor, îmbunătățesc climatul școlar, dezvoltă abilitățile educaționale ale părinților, creează un mediu de siguranță în școli. Atât familia, cât și școala au anumite cerințe unul față de celălalt. Cadrul didactic dorește din partea părinților :

- ✓ să susțină acțiunile școlii;
- ✓ părintele să conștientizeze că trebuie să fie un bun exemplu pentru copilul propriu;
- ✓ să le ofere copiilor un mediu sigur, prielnic pentru a învăța;
- ✓ să ofere copiilor cele mai bune condiții ca aceștia să se dezvolte;

✓ sa comunice deschis și des cu profesorul.

De asemenea, părinții au așteptări din partea cadrelor didactice:

- ✓ să fie deschiși la nevoile și interesele copiilor;
- ✓ să manifeste dăruire în educarea copiilor;
- ✓ să trateze toți elevii corect;
- ✓ să ofere indicații cu privire la modul în care părinții îi pot ajuta pe copii să învețe.

Un alt mod de colaborare școală–familie este *accesul părinților în Consiliul de Administrație* al școlii. Acest lucru le dă posibilitatea părinților de a lua parte la deciziile ce se iau în legătură cu școala.

Angajamentul între părinți și școală, în baza unui *Contract educațional individual*, privind educația copilului este o altă formă de colaborare. Cele două părți se angajează să asigure condiții optime de derulare a procesului instructiv- educativ prin implicarea și responsabilizarea părinților:

Școala – are responsabilitatea cea mai importantă în procesul instructiv – educativ.

Părintele – este persoana responsabilă pentru educarea și comportamentul copilului și pentru colaborarea cu școala.

Elevul – devine și el responsabil pentru propria educație .

Sedințele cu părinții oferă cadrelor didactice posibilitatea de cunoaștere a acestora, de a discuta probleme ce țin de educație, de a acționa ca o echipă.

Lectorele cu părinții sunt o formă de întâlnire cu părinții prin care aceștia sunt informați cu privire la importanța cunoașterii personalității copiilor.

Consultațiile individuale oferă prilejul abordării individualizate a problemelor cu care se confruntă copilul.

Educația copiilor este scopul comun al familiei și al școlii care poate fi realizată eficient printr-o relație de parteneriat, prin înțelegerea rolurilor, responsabilităților și a funcțiilor între părțile implicate. Posibilitățile de implicare a părinților în viața școlii trebuie să devină o preocupare constantă a instituției de învățământ.

Un real **PARTENERIAT** între **ȘCOALĂ** și **FAMILIE** nu este cel înscris pe o coală de hârtie semnat de părinte și director, este relația activă, de implicare și de o parte și de cealaltă, este bucuria și tristețea, este succesul și eșecul, este zbaterea și rezultatul din care beneficiarul este **COPILUL**.

COPILUL - o taină pe care întâi trebuie să ne dorim să o descifrăm și apoi să lucrăm neîntrerupt pentru asta, părinți și profesori. Trebuie să-l înțelegem, ca apoi să se înțeleagă pe sine și lumea în care trăiește.

Bibliografie:

- Agrabian, M. Milea, Parteneriate școală– familie – comunitate, Ed. Institutul European, Iasi, 2005
- Vrasmas, Ecaterina, Intervenția socio –educatională ca sprijin pentru părinți, Ed. Aramis, Bucuresti, 2008
- Cristea, S., Fundamentele pedagogiei, Ed. Polirom, Iasi, 2010

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR, CIOARĂ MARIANA

PROF. ÎNV. PRIMAR, CIOARĂ CRISTINA OANA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ GIURGENI, JUDEȚUL IALOMIȚA

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației din familie. Familia este cea care se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor și le dezvoltă spiritual de observație, memoria și gândirea.

Strategiile educative folosite în familie determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, dar și comportamentul sociomoral. Familia este partenerul tradițional al școlii deoarece influențează atitudinea copilului față de învățatură, motiv pentru care școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților.

Alături de școală, familia este unul din factorii care se preocupă de educația omului. De educația oamenilor se ocupă și alte persoane, instituții și organizații sociale, dar influențele educative exercitate de acestea sunt mai puțin organizate decât cele ale familiei și școlii. Familia asigură sentimentul siguranței și îl ajută pe copil să depășească obstacolele inerente vieții, este punctual de sprijin educându-l să devină o persoană responsabilă, adaptată timpului în care trăiesc.

Educația în familie, prin „cei șapte ani de—acasă”, influențează puternic întreaga existență a individului, indiferent dacă el recunoaște sau nu. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează. Familia înseamnă înțelegere, bucuria de a sta împreună, de a fi cu toții în diferite ocazii, de a pleca în vacanțe. Este cea care mediază comunicarea cu celelalte componente sociale, în special cu școala. Școala este un factor care ajută copilul în desăvârșirea propriei personalități.

Factorii determinant în dezvoltarea personalității copilului sunt școala și familia. În cadrul familiei moderne se produc unele mutații, care constau în înlocuirea familiei formată din trei generații cu familia formată din două generații, bunicii participând din ce în ce mai puțin la educația nepoților. Alte influențe sociale pot fi considerate migrația de la sat la oraș și urbanizarea satelor. Astfel cresc posibilitățile de folosire a mijloacelor audio-vizuale, contactul cu tehnica, preocupările culturale și sportive rezultând schimbare în mentalitatea familiei.

Climatul educațional familial cuprinde ansamblul de stări psihice, modurile de relaționare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial o perioadă de timp. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ. Școlarul are nevoie acasă de un mediu de viață în care să se simtă în siguranță. Într-un climat educativ bun părinții sunt calmi în raporturile cu copiii, fără a le satisface orice capriciu. Copilul simte că părinții se ocupă de el, că sunt interesați de necazurile, problemele lui și rezultatele școlare. Climatul negativ este caracterizat prin lipsa de autoritate a mamei, rolul de părinte nu este îndeplinit cu calm și consecvență, părinții ajungând deseori la divergențe în legătură cu disciplinarea copilului. Astfel, copilului I se aplică pedepse corporale, este amenințat.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din punct de vedere fizic, intelectual, moral și esthetic. În consecință, unul dintre scopurile principale ale parteneriatului este crearea unui mediu educațional care să activeze potențialul de învățare al elevilor și să încurajeze implicarea activă în învățare. Astfel, școala trebuie să asigure un climat în care atât elevii cât și părinții să se simtă confortabil și să fie protejați de tentația de a asocia școala cu sentimentul de eșec.

ROLUL PARTENERIATULUI PROFESORI, PĂRINȚI, ELEVI ÎN CREȘTEREA CALITĂȚII PROCESULUI EDUCATIV

ADRIANA CIOBOTAR, COLEGIUL TEHNIC "GHEORGHE ASACHI"

Orice studiu care are ca obiectiv educația arată că familia și școala constituie mediile socio-culturale, care modelează ființa umană de-a lungul întregii vieți. Școala și familia rămân laboratoarele de formare a personalității sociale și culturale, prima, prin pregătire temeinic organizată, după programe, cu cadre specializate și în perioade de timp bine definite, a doua, prin procesul real al vieții de zi cu zi, în care copilul, învață regulile primare de viață, deprinderea de a vorbi, de a se comporta față de cei din jur și de a-i aprecia.

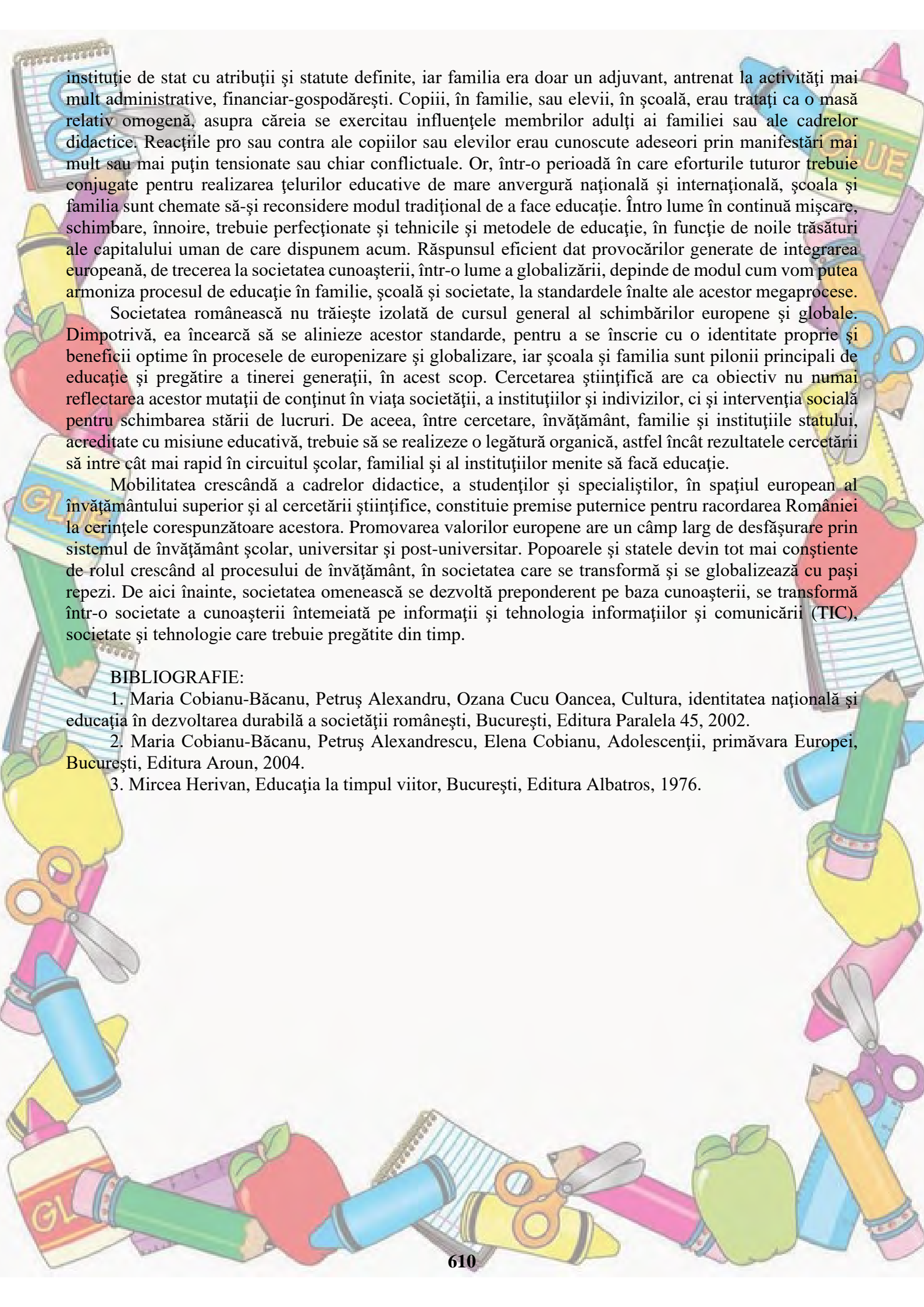
Potențialul educativ de care dispun familiile, mai ales în prima parte a vieții copilului, este decisiv și consolidează eforturile educative ale școlii, numai atunci când conlucrează continuu și consistent, în acțiuni conjugate, mobilizând în aceeași măsură elevii, ca subiecți activi ai procesului educativ. Studiile de specialitate pledează tot mai mult pentru conjuncția dintre școală și familie, și invers, părinții fiind recunoscuți ca adevărații „strategi” ai acțiunii educative ale cărei mize sunt complexe.

Țelurile părinților sunt multiple și cu destinații bine definite: în primul rând, cele de ordin instrumental, ei fiind preocupați de standardul viitor de viață al copiilor lor, de obținerea unui venit cât mai înalt; de ordin profesional, pentru realizarea unui statut social superior, care să le asigure putere, venituri, acces la resurse, capacitate de decizie; de ordin afectiv, în sensul deprinderii copiilor de a trăi pozitiv experiența de școlari; de ordin cultural, prin idealuri, modele culturale, de personalități, care le pot ghida viața. Ideea de parteneriat reclamă o mai puternică interacțiune și implicare a familiei în activitățile școlare și ale școlii, în viața de familie a elevului.

Se știe că, odată cu intrarea copilului în clasa întâi de școală, viața de familie dobândește caracteristici noi, se reorganizează după programul de școală al elevului. Părinții își organizează activitățile profesionale astfel încât să răspundă nevoilor copilului de a-l ajuta, supraveghea sau controla. Școala devine o componentă organică a vieții de zi cu zi a familiei, acolo unde părinții sunt conștienți că ea le oferă cunoștințe, cultură, pregătire profesională și un statut profesional, absolut necesar pentru ocuparea unui loc de muncă.

Din perspectiva instituirii unor relații biunivoce între școală și familie, se vorbește despre exercitarea unor influențe, inclusiv presiuni, din partea familiei, asupra școlii, care trebuie să răspundă adecvat așteptărilor ei, dat fiind că școala este plătită din banii contribuabililor, pentru a oferi servicii adecvate. La rândul ei, familia este percepută de școală ca un beneficiar al activității pedagogice prestate de ea și garant al consolidării procesului educativ, prin participarea sau cooperarea alături de cadrele didactice la reușita lui la cote calitative superioare.

Aceste trăsături vor fi reliefate în cercetarea noastră despre actorii procesului educativ, pe care o redăm în cele ce urmează. Concepția despre, elev ca masă inertă, asupra căreia școala și familia își pun amprenta ca pe o plastilină s-a dovedit eficientă. Elevul zilelor noastre, datorită posibilităților de informare fără precedent, devine tot mai mult o parte activă a procesului educativ familial, adeseori modelându-l din interior, oferindu-i noi direcții de evoluție, dar și a celui școlar, solicitând schimbări în conținutul programelor, în modul de tratare a problemelor lui distinctive. El reacționează prin întrebări, dar și prin răspunsuri adresate factorilor educativi, care trebuie să fie pregătiți să conducă un dialog pertinent și valabil pentru ambele părți. Copiii sau elevii constituie interfața dintre familie și școală, ca mediatori între părinți și profesori, aflați la intersecția dintre cele două influențe sau segmente ale adulților cu funcție educativă. În acest fel, copiii, elevii devin ei înșiși contribuitoari la autoformarea și construcția propriei personalități, contribuție care asigură, fără îndoială, o reușită mai mare procesului educativ. Adăugarea lor ca agenți activi sau ca parteneri capabili de evaluarea actelor și comportamentului personal, în familie, școală și societate constituie, credem noi, una din cele mai productive concluzii ale studiilor realizate până acum de colectivul de Cultură, educație și identitate națională, din Institutul de Sociologie al Academiei Române. Valorificând această idee și dezvoltând-o în mod adecvat, încercăm să-i punem în lumină valențele posibile în viitoarea practică școlară și familială. Avem în vedere faptul că cei trei factori au fost obiect de studiu în diferite cercetări, dar ei au fost analizați individual, adică școala a analizat procesul educativ din perspectiva ei ca

instituție de stat cu atribuții și statute definite, iar familia era doar un adjuvant, antrenat la activități mai mult administrative, financiar-gospodărești. Copiii, în familie, sau elevii, în școală, erau tratați ca o masă relativ omogenă, asupra căreia se exercitau influențele membrilor adulți ai familiei sau ale cadrelor didactice. Reacțiile pro sau contra ale copiilor sau elevilor erau cunoscute adeseori prin manifestări mai mult sau mai puțin tensionate sau chiar conflictuale. Or, într-o perioadă în care eforturile tuturor trebuie conjugate pentru realizarea țelurilor educative de mare anvergură națională și internațională, școala și familia sunt chemate să-și reconsidere modul tradițional de a face educație. Într-o lume în continuă mișcare, schimbare, înnoire, trebuie perfecționate și tehnicile și metodele de educație, în funcție de noile trăsături ale capitalului uman de care dispunem acum. Răspunsul eficient dat provocărilor generate de integrarea europeană, de trecerea la societatea cunoașterii, într-o lume a globalizării, depinde de modul cum vom putea armoniza procesul de educație în familie, școală și societate, la standardele înalte ale acestor megaprocese.

Societatea românească nu trăiește izolată de cursul general al schimbărilor europene și globale. Dimpotrivă, ea încearcă să se alinieze acestor standarde, pentru a se înscrie cu o identitate proprie și beneficii optime în procesele de europenizare și globalizare, iar școala și familia sunt pilonii principali de educație și pregătire a tinerei generații, în acest scop. Cercetarea științifică are ca obiectiv nu numai reflectarea acestor mutații de conținut în viața societății, a instituțiilor și indivizilor, ci și intervenția socială pentru schimbarea stării de lucruri. De aceea, între cercetare, învățământ, familie și instituțiile statului, acreditate cu misiune educativă, trebuie să se realizeze o legătură organică, astfel încât rezultatele cercetării să intre cât mai rapid în circuitul școlar, familial și al instituțiilor menite să facă educație.

Mobilitatea crescândă a cadrelor didactice, a studenților și specialiștilor, în spațiul european al învățământului superior și al cercetării științifice, constituie premise puternice pentru racordarea României la cerințele corespunzătoare acestora. Promovarea valorilor europene are un câmp larg de desfășurare prin sistemul de învățământ școlar, universitar și post-universitar. Popoarele și statele devin tot mai conștiente de rolul crescând al procesului de învățământ, în societatea care se transformă și se globalizează cu pași repezi. De aici înainte, societatea omenească se dezvoltă preponderent pe baza cunoașterii, se transformă într-o societate a cunoașterii întemeiată pe informații și tehnologia informațiilor și comunicării (TIC), societate și tehnologie care trebuie pregătite din timp.

BIBLIOGRAFIE:

1. Maria Cobianu-Băcanu, Petruș Alexandru, Ozana Cucu Oancea, Cultura, identitatea națională și educația în dezvoltarea durabilă a societății românești, București, Editura Paralela 45, 2002.
2. Maria Cobianu-Băcanu, Petruș Alexandrescu, Elena Cobianu, Adolescenții, primăvara Europei, București, Editura Aroun, 2004.
3. Mircea Herivan, Educația la timpul viitor, București, Editura Albatros, 1976.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. CIOCÎRLAN NICOLETA

GRĂDINIȚA COLEGIULUI N. „ANA ASLAN”, BRĂILA

Educația este foarte importantă în cadrul societății. Este baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității. Educația școlară, care cuprinde metodele tradiționale – de bază și universitară, nu s-a schimbat prea mult de-a lungul timpului. Cu toate acestea, transformarea digitală a modificat semnificativ felul în care este văzut acest proces. Educația înseamnă, însă, mult mai mult decât instruire formală – aceasta poate începe încă de la naștere și se manifestă în toate mediile sociale în care este prezent individul.

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite (conștient sau nu!) o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

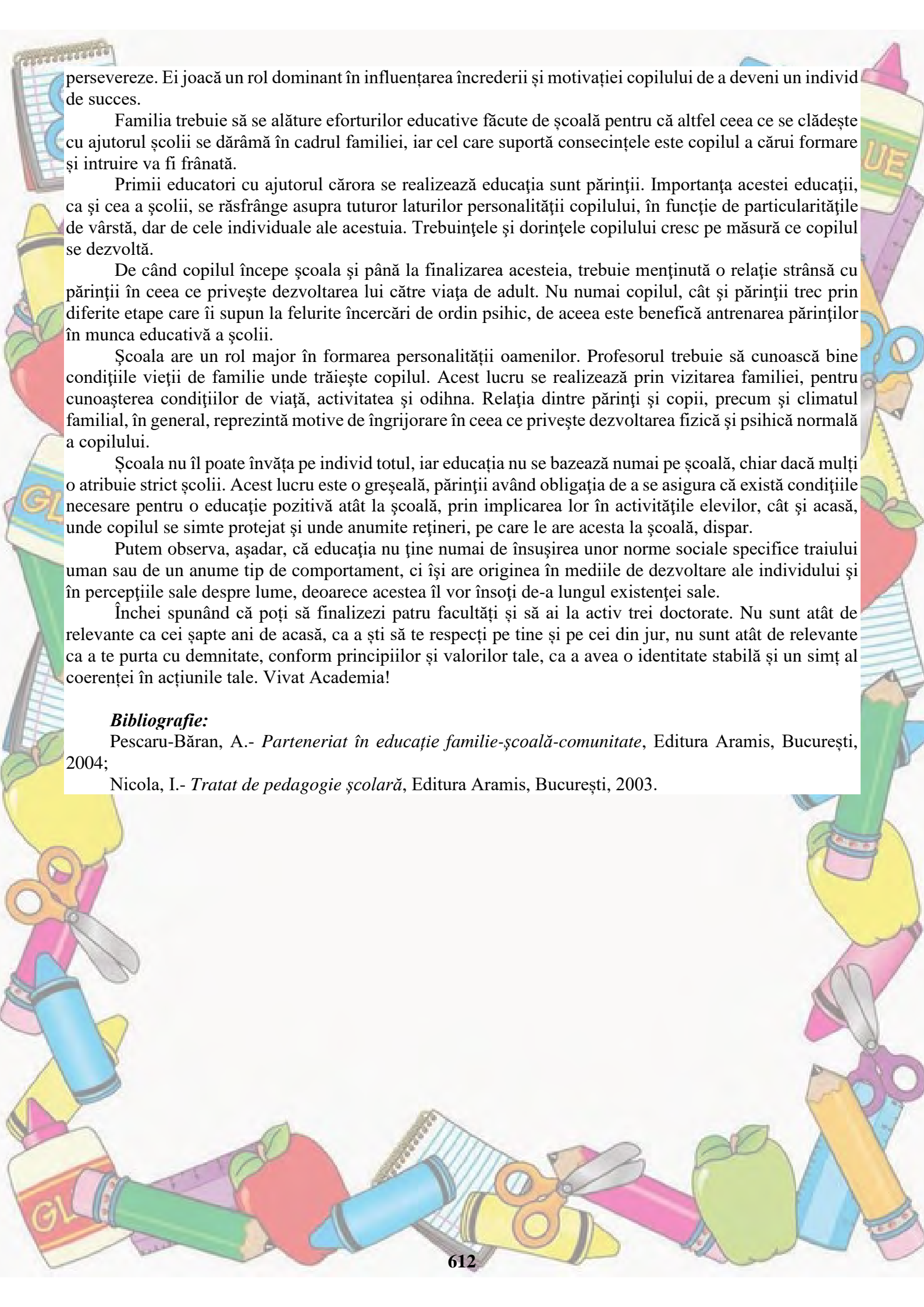
În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jignește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățatura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățatură le pun pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățatură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

Deci, ca primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să

persevereză. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată.

Primii educatori cu ajutorul cărora se realizează educația sunt părinții. Importanța acestei educații, ca și cea a școlii, se răsfrânge asupra tuturor laturilor personalității copilului, în funcție de particularitățile de vârstă, dar de cele individuale ale acestuia. Trebuințele și dorințele copilului cresc pe măsură ce copilul se dezvoltă.

De când copilul începe școala și până la finalizarea acesteia, trebuie menținută o relație strânsă cu părinții în ceea ce privește dezvoltarea lui către viața de adult. Nu numai copilul, cât și părinții trec prin diferite etape care îi supun la felurite încercări de ordin psihic, de aceea este benefică antrenarea părinților în munca educativă a școlii.

Școala are un rol major în formarea personalității oamenilor. Profesorul trebuie să cunoască bine condițiile vieții de familie unde trăiește copilul. Acest lucru se realizează prin vizitarea familiei, pentru cunoașterea condițiilor de viață, activitatea și odihna. Relația dintre părinți și copii, precum și climatul familial, în general, reprezintă motive de îngrijorare în ceea ce privește dezvoltarea fizică și psihică normală a copilului.

Școala nu îl poate învăța pe individ totul, iar educația nu se bazează numai pe școală, chiar dacă mulți o atribuie strict școlii. Acest lucru este o greșală, părinții având obligația de a se asigura că există condițiile necesare pentru o educație pozitivă atât la școală, prin implicarea lor în activitățile elevilor, cât și acasă, unde copilul se simte protejat și unde anumite rețineri, pe care le are acesta la școală, dispar.

Putem observa, așadar, că educația nu ține numai de însușirea unor norme sociale specifice traiului uman sau de un anumit tip de comportament, ci își are originea în mediile de dezvoltare ale individului și în percepțiile sale despre lume, deoarece acestea îl vor însoți de-a lungul existenței sale.

Închei spunând că poți să finalizezi patru facultăți și să ai la activ trei doctorate. Nu sunt atât de relevante ca cei șapte ani de acasă, ca a ști să te respecti pe tine și pe cei din jur, nu sunt atât de relevante ca a te purta cu demnitate, conform principiilor și valorilor tale, ca a avea o identitate stabilă și un simț al coerenței în acțiunile tale. Vivat Academia!

Bibliografie:

Pescaru-Băran, A.- *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004;

Nicola, I.- *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003.

NECESITATEA COLABORĂRII DINTRE GRĂDINIȚĂ ȘI FAMILIE

CIOCMATA EMILIA ELENA PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL DRAGHINEASCA-RASCAETI

Familia este factorul educativ prioritar, întrucât educația începe din familie, aceasta fiind modelul pe care copilul îl imită și-l urmează. În familie copilul își face pregătirea pentru viață. Contribuția familiei este cu atât mai mare cu cât copilul este mai mic și scade pe măsură ce etapele de creștere înaintează pe treptele superioare ontogenezei. Aceasta oferă mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viață, reprezentând primul instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social.

Părinții sunt primii educatori deoarece ei sunt primii cu care copilul interacționează constant încă din prima zi a vieții; familia este modelul pe care copilul îl imită. Totodată, modul de viață al familiei este principalul reper în viață al copilului. Comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea psihofizică a copilului, formarea personalității lui. Copiii își observă proprii părinți cum acționează în rolul de părinți. Primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului sunt dezvoltate în familie (deprinderi igienice, de alimentație sănătoasă), acestea constituind suportul dezvoltării ulterioare și își pun amprenta asupra întregii personalități..

De la părinți, cei mici vor învăța să aprecieze ce este bine și ce este rău, ce este drept și ce este nedrept, ce este frumos și ce este urât în comportamente. Ei sunt primele modele pentru modul în care să acționeze ulterior ca părinți.

La vârsta preșcolară un factor educativ important este grădinița, care desfășoară un amplu proces instructiv-educativ și are cadre cu pregătire profesională corespunzătoare, ce aplică metode și procedee pedagogice consacrate.

Educatorea grupei trebuie să cunoască specificul fiecărui stadiu de dezvoltare a copilului, disponibilitățile intelectuale precum și particularitățile lui comportamentale și caracteriale. Ea se preocupă de socializarea preșcolarului prin integrarea lui în mediul grădiniței, oferindu-i prilejul să cunoască mediul înconjurător, organizând vizite în împrejurimile grădiniței, în cartier, în oraș, la școală, la locul de muncă al părinților etc. Treptat, cu multă răbdare, educatoarea este cea care cultivă încrederea în propriile posibilități ale copiilor, integrând în jocuri și activități copiii timizi, efectuând munca suplimentară individualizată cu copiii cu deficiențe verbale, folosind jocul și jucăriile existente pentru a-i apropia de acestea.

Grădiniței îi revine rolul de partener în relațiile ei cu familia iar acest rol derivă din faptul că este un serviciu specializat, cu cadre pregătite pentru realizarea sarcinilor educației copiilor cu vârste cuprinse între 3-6/7 ani.

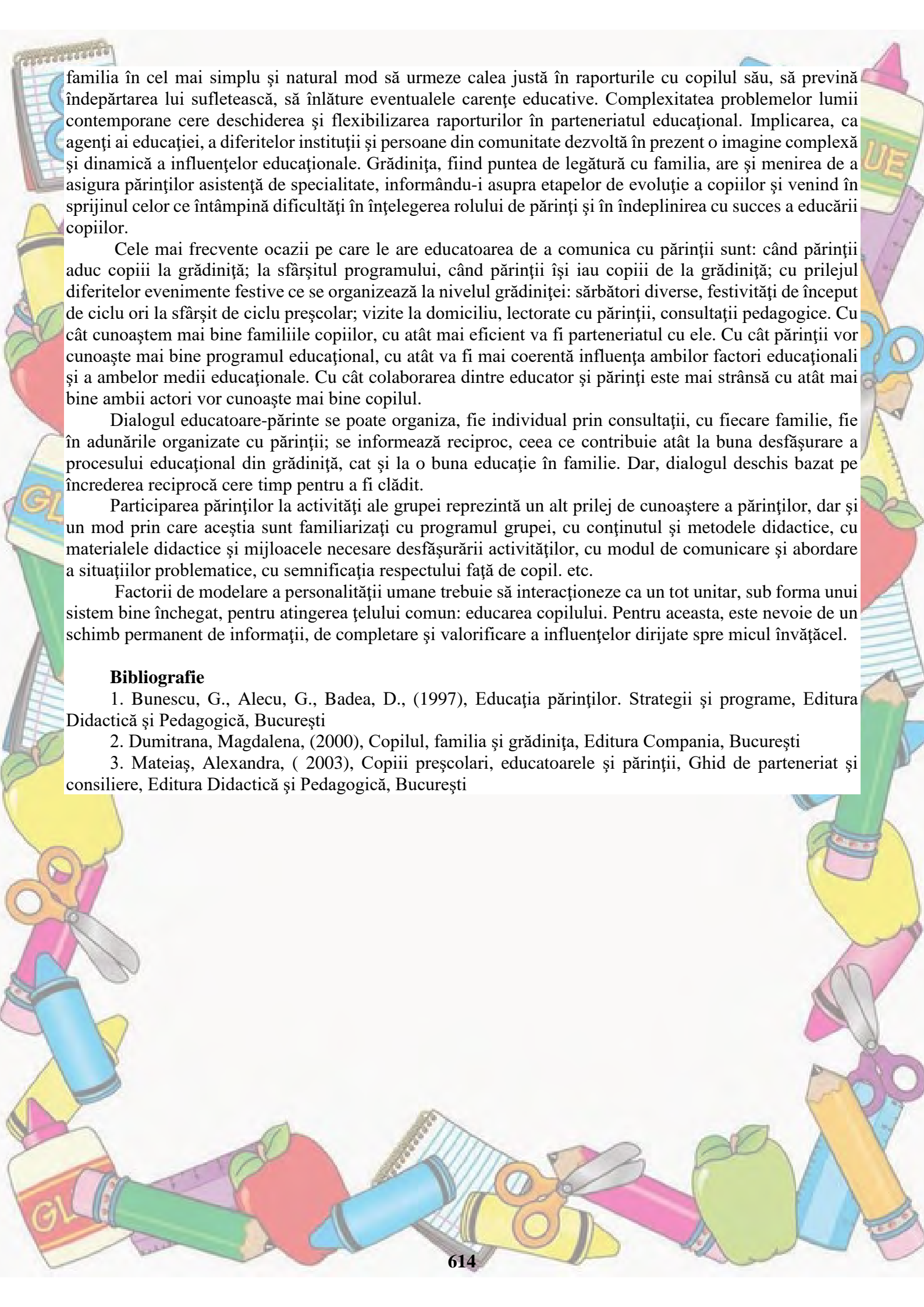
Există două dimensiuni principale ale implicării reciproce a instituției de învățământ și familiei în favoarea copilului: dimensiunea relației copil - părinte și dimensiunea relației grădiniță - familie.

Dimensiunea relației copil - părinte vizează controlul frecvenței, al rezultatelor școlare, îndeplinirea sarcinilor și susținerea spirituală și materială a activității didactice a copilului. Cealaltă dimensiune se referă la alegerea unității de învățământ, la contactele directe ale părinților cu cadrele didactice. Aceste contacte pot fi întâlniri colective dintre cadrele didactice și asociațiile părinților, reuniunile de informare a părinților cu privire la diferite conținuturi și metode școlare.

Relația grădiniță - familie nu se poate constitui fără asigurarea unei condiții de bază, fundamentală: cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și potențialului ei educativ. Educatorea trebuie să cunoască mai multe aspecte ale vieții de familie, deoarece aceasta o ajută în cunoașterea și înțelegerea copiilor cu vârste cuprinse între 3-6/7 ani.

Grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în aceasta instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu se va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor. Nu putem educa în mod just un copil fără a-l observa atent, fără a-l studia, fără a-i înțelege personalitatea.

Căldura raporturilor dintre părinți și educatoare, încrederea și respectul reciproc se stabilesc prin schimbul de informații - pentru care trebuie să găsim întotdeauna timpul necesar. Educatorea poate ajuta

familia în cel mai simplu și natural mod să urmeze calea justă în raporturile cu copilul său, să prevină îndepărtarea lui sufletească, să înlăture eventualele curențe educative. Complexitatea problemelor lumii contemporane cere deschiderea și flexibilizarea raporturilor în parteneriatul educațional. Implicarea, ca agenți ai educației, a diferitelor instituții și persoane din comunitate dezvoltă în prezent o imagine complexă și dinamică a influențelor educaționale. Grădinița, fiind puntea de legătură cu familia, are și menirea de a asigura părinților asistență de specialitate, informându-i asupra etapelor de evoluție a copiilor și venind în sprijinul celor ce întâmpină dificultăți în înțelegerea rolului de părinți și în îndeplinirea cu succes a educării copiilor.

Cele mai frecvente ocazii pe care le are educatoarea de a comunica cu părinții sunt: când părinții aduc copiii la grădiniță; la sfârșitul programului, când părinții își iau copiii de la grădiniță; cu prilejul diferitelor evenimente festive ce se organizează la nivelul grădiniței: sărbători diverse, festivități de început de ciclu ori la sfârșit de ciclu preșcolar; vizite la domiciliu, lectorate cu părinții, consultații pedagogice. Cu cât cunoaștem mai bine familiile copiilor, cu atât mai eficient va fi parteneriatul cu ele. Cu cât părinții vor cunoaște mai bine programul educațional, cu atât va fi mai coerentă influența ambilor factori educaționali și a ambelor medii educaționale. Cu cât colaborarea dintre educator și părinți este mai strânsă cu atât mai bine ambii actori vor cunoaște mai bine copilul.

Dialogul educatoare-părinte se poate organiza, fie individual prin consultații, cu fiecare familie, fie în adunările organizate cu părinții; se informează reciproc, ceea ce contribuie atât la buna desfășurare a procesului educațional din grădiniță, cât și la o bună educație în familie. Dar, dialogul deschis bazat pe încrederea reciprocă cere timp pentru a fi clădit.

Participarea părinților la activități ale grupei reprezintă un alt prilej de cunoaștere a părinților, dar și un mod prin care aceștia sunt familiarizați cu programul grupei, cu conținutul și metodele didactice, cu materialele didactice și mijloacele necesare desfășurării activităților, cu modul de comunicare și abordare a situațiilor problematice, cu semnificația respectului față de copil. etc.

Factorii de modelare a personalității umane trebuie să interacționeze ca un tot unitar, sub forma unui sistem bine încheiat, pentru atingerea țelului comun: educarea copilului. Pentru aceasta, este nevoie de un schimb permanent de informații, de completare și valorificare a influențelor dirijate spre micul învățăcel.

Bibliografie

1. Bunescu, G., Alecu, G., Badea, D., (1997), Educația părinților. Strategii și programe, Editura Didactică și Pedagogică, București
2. Dumitrana, Magdalena, (2000), Copilul, familia și grădinița, Editura Compania, București
3. Mateiaș, Alexandra, (2003), Copiii preșcolari, educatoarele și părinții, Ghid de parteneriat și consiliere, Editura Didactică și Pedagogică, București

LIMBAJUL FEMEILOR

PROF. CIOLAC MIRELA ZAMILIA

LICEUL TEORETIC "GRIGORE MOISIL" TIMIȘOARA

Caracterul social al limbii se vedește și în dependența ei de grupul social care o vorbește. Ea reflectă stratificarea din interiorul acestui grup, stratificare cu atât mai complicată și mai rigidă, cu cât mergem mai mult în trecut.

În societățile tribale diferențierile după sex, vârstă, grade de rudenie - de care se leagă și diviziunea muncii - au avut un rol important. Dar mai importante, pentru că sunt mai răspândite și mai persistente, sunt particularitățile lingvistice observate în graiul femeilor care au atras atenția multor cercetători. Analiza arată că problema prezintă mai multe aspecte. Există unele particularități care se datorează unor diferențe fiziologice. Femeile pronunță sunetele cu o energie articulatorie mai slabă, pe un ton mai înalt și mai melodios, au un debit mai rapid din cauza capacității pulmonare mai mici și a frecvenței mai mari a respirației. Asemenea particularități rămân la nivelul vorbirii.

Diferențele în pronunțarea femeii se datoresc nu atât naturii diferite a organelor lor articulatorii, cât felului cum sunt ele folosite. Această folosire este controlată de normele și convențiile sociale. Aceeași cauză - situația femeii în familie și în societate - explică particularitățile fonetice, lexicale și gramaticale consemnate adesea de dialectologi. În trecut pretutindeni și în prezent mai ales la țară și în societățile patriarhale femeile stau mai mult pe lângă casă, trăiesc într-un cerc limitat, care adesea nu depășește limitele satului, au un nivel cultural mai scăzut. Ele vorbesc limba așa cum au învățat-o din copilărie. Departe de viața publică și ferite de contacte externe, ele adesea refuză elementele străine. Totodată, lipsite de influența școlii și a normei literare, introduc inovații proprii. Așadar, cauzele sociale dau naștere unei mentalități manifestate prin aspecte contrarii: conservatorism spontan și inovație conștientă.

Sunt numeroase referirile la aspectul mai arhaic al vorbirii la femei, ele se întâlnesc chiar din antichitate. Astfel, Platon consemnează faptul că femeile păstrează o pronunțare mai veche. O observație similară găsim la Cicero, care explica fenomenul prin viața mai retrasă a femeilor. Se cunoaște la noi remarcă lui D. Cantemir din *Descriptio Moldaviae* despre palatalizare ca fenomen specific femeilor de la țară. După două secole, datele din ALR arătau că femeile și copiii sub 7 ani palatalizează mai mult decât bărbații, care călătoresc mai mult și cunosc limba literară.

Anchetele făcute în epoca noastră observă că, în unele cazuri, femeile - indiferent de vârstă - seamănă în modul de a vorbi cu bărbații în vârstă. Totodată, în alte cazuri, s-a notat că generațiile mai tinere de femei își însușesc în prezent norma literară.

Conservatorismul limbajului feminin e vizibil și în vocabular. Femeile învață mai greu neologismele tehnice, iar în vocabularul comun preferă termenii locali. Tendințele conservatoare iau forme mai evidente și mai accentuate în regiunile în care idiomul respectiv e amenințat să dispară sub influența altui idiom. Datorită bilingvismului bărbații pierd mai repede particularitățile locale, în timp ce femeile le mențin conștiente, se opun pătrunderii de elemente străine, considerate inferioare, și contribuie astfel la păstrarea graiurilor izolate și la încetinirea procesului de bilingvism.

Ca purtătoare ale unui limbaj mai arhaic, femeile sunt adesea alese ca informatoare în anchetele dialectale. S-a observat, însă, că deși dau spontan formele dialectale, sunt mai puțin sigure pe ele, spre deosebire de bărbați, care, cunoscând limba literară, au mai clară conștiința dialectului pe care-l folosesc.

Alături de cei care au analizat aspectul conservator al limbajului feminin, nu puțini sunt și autorii care au pus în lumină tendințele lui inovatoare. În lucrarea sa *Language, its Nature, Development and Origin* (Londra, 1923), O. Jaspersen citează un gramatic englez din secolul al XVI-lea care observă că pronunțarea femeilor e mai avansată decât a bărbaților. Pe la 1550 un gramatic nota inovații în pronunțarea parizienilor. Inovații fonetice la femei s-au mai semnalat și în japoneză, în limbile ameridiene. Unii cercetători văd în asemenea particularități numai capriciile unei mode, alții cred că femeile inovează mai mult decât bărbații și că influențează în acest fel limba.

În ceea ce privește lexicul, vocabularul femeilor conține adesea o terminologie mai bogată, legată de ocupații specifice. E probabil că lor li se datorează și crearea unor expresii figurate. S-a remarcat că femeile

foliosesc mai frecvent diminutivele, se exprimă cu repetiții și hiperbole. Folosesc mai rar termenii de ocară și de argou, recurg mai frecvent la eufemisme. În unele societăți în care ocupația principală este vânatul și pescuitul femeile nu au voie să pronunțe numele unor animale și le înlocuiesc cu alte cuvinte sau le modifică fonetismul. În multe regiuni din Africa femeile nu au voie să pronunțe numele soțului și al socrilor și folosesc în locul lor arhaisme, forme cu fonetism modificat sau expresii perifrastice.

Situația inferioară a femeilor în societate a dat naștere în unele părți, unor forme speciale de limbaj ale politeții, specific femeilor, ale cărui urme s-au păstrat până azi. În japoneză existau forme speciale la pronume, adjective și verbe care marcau gradul politeții, în funcție de sexul și rangul social al vorbitorului sau interlocutorului. În limba thai există variate forme pronominale, după sexul vorbitorului și al ascultătorului. S-a observat că formele cele mai dezvoltate ale unui limbaj specific feminin se întâlnesc la amerindieni. Ele au fost descrise pe larg de E. Sapir și alți cercetători. În unele cazuri diferențele sunt manifestate numai în lexic, în altele cuprind și gramatica. În koasati, limba muskogi vorbită în sud-vestul Louisianei există forme specifice de conjugare, folosite astăzi numai de femeile bătrâne și cele adulte. Copiii sunt învățați să vorbească potrivit sexului lor, dar fetele tinere vorbesc acum ca bărbații.

S-au citat particularități ale limbajului femeilor în diferite sfere ale limbii. Așadar, particularitățile de limbaj la femei au la bază cauze sociale. Diviziunea naturală după sex a avut drept consecință diviziunea de stare socială.

Reflexe ale situației sociale inferioare ale femeii în societate-particularitățile lingvistice ale femeilor se șterg treptat rămânând doar unele aspecte la nivelul vorbirii.

BIBLIOGRAFIE

1. Al. Graur-Wald, *Scurtă istorie a lingvisticii*, București, 1965;
2. Andre Martinet, *Elemente de lingvistică generală*, Editura Științifică, București, 1970;
3. I. Coteanu, *Elemente de dialectologie a limbii române*, București, 1961;
4. *Tratat de lingvistică generală*, Editura Academiei Republicii Socialiste România, București, 1971.

PROBLEME DE CONTINUITATE ÎNTRE GRĂDINIȚĂ ȘI ȘCOALĂ

PROF.ÎNV. PRIMAR CIOLAN LAURA ELENA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "THEODOR AMAN" CÂMPULUNG, ARGHEȘ

Grădinița, prin menirea ei, are atât un caracter specific, răspunzând particularităților de vârstă ale copiilor între 3-6 ani, cât și elemente structurale comune cu activitatea din alte instituții de învățământ. Legătura grădinița-școală are un dublu sens, scopul acestei legături fiind continuitatea dezvoltării copilului și continuitatea procesului muncii educative. Încă nu putem vorbi, la ora actuală, de o cuprindere în procent de 100% a populației între 3-6 ani în instituțiile preșcolare din cauza unor greutăți, și anume:

- insuficiența capacitate de cuprindere a grădinițelor de pe o anumită rază teritorială;
- rețineri nejustificate ale unor familii care, naîntelegând rolul grădiniței își educă singure copiii;
- motive de ordin medical (sănătate fizică și psihică insuficientă, instabilitate nervoasă ș.a.).

Se încearcă și la noi o serie de modificări în activitatea și structura grădinițelor, însă ideea centrală în jurul căreia gravităm rămân aceea a necesității pregătirii copilului, valorificând potențele receptive ale preșcolarului și asigurând legătura reală dintre grădiniță și școală. Realizarea acestei legături, acestei continuități presupune:

- asigurarea posibilităților reale de frecvență a grădiniței pentru toată populația între 3-6 ani;
- realizarea unei unități de vedere cu privire la conținutul activității și a metodelor de activitate din grădiniță și școală;
- cunoașterea reciprocă și temeinică a programei de învățământ pentru grădiniță și clasa pregătitoare primară;
- cunoașterea mediului familial al copilului, a particularităților dezvoltării acestuia și în funcție de acestea asigurarea unui învățământ individualizat încă din grădiniță;
- preocuparea specială pentru conținutul și formele de pregătire la copiii din grupa mare (5-6 ani).

În sprijinul atingerii acestor obiective sunt utile consfăturile comune ale învățătorilor care vor preda la clasa pregătitoare și educatoarele grupelor mari (în vederea familiarizării lor cu problemele comune și mari ale activității lor).

Discuții angajate pe circumscripții școlare (deci pe o rază teritorială restrânsă) ar da posibilitatea colaborării chiar între educatorul și învățătorul aceluiași copil, chestiune foarte importantă în procesul cunoașterii fiecărui preșcolar-școlar în parte, în vederea realizării concrete a unui învățământ pe măsura fiecăruia.

Contactul direct dintre preșcolarii mari și elevii claselor mici (Pregătitoare, I și a II-a) în unele activități posibil comune ar prilejui, de asemenea, o colaborare și o continuitate mai susținută de activități între școală-grădiniță.

PROFESOR ÎNV. PREȘCOLAR CIOLAN VIOLETA
LICEUL TEHNOLOGIC NR. 1, MĂRĂCINENI, ARGEȘ

Fiecare moment trăit de copilul mic este o ocazie de a se dezvolta. Acasă sau la grădiniță copilul este pus în situația de a explora, exersa, de a învăța ceva din fiecare acțiune a cărui actor principal este. Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare integrată. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului (dar care trebuie să respecte nevoile sale de dezvoltare integrată) se bazează pe parteneriat.

Copiii sunt unici, cu particularități diferite determinate de caracteristicile lor subiective-individuale și de apartenența lor la un spațiu și o identitate socio-culturală. Fiecare este purtătorul unor particularități, răspunsuri personale la solicitările mediului.

Înainte de toate, parteneriatul este o atitudine care s-ar putea descrie prin mai multe principii:

- Colaborare (acțiune comună în care fiecare are rolul său diferit);
- Cooperare (acțiune comună în care se petrec inter-relații și roluri comune);
- Acceptarea diferențelor și tolerarea opțiunilor diferite;
- Egalizarea șanselor de participare la o acțiune educativă comună;
- Interacțiuni acceptate de toți partenerii;
- Comunicare eficientă între participanți.

Părinții au nevoie să cunoască cine și cum îi poate sprijini în eforturile de îngrijire, creștere și educare a copilului. Indiferent de tipul de servicii care răspunde nevoilor familiei și copilului, este foarte important pentru dezvoltarea copilului relația partenerială dintre educatori, ca profesioniști care își derulează activitatea în acel serviciu, și părintele copilului.

Statutul familiei ca prim educator al copilului reprezintă un factor important în stabilirea parteneriatului între serviciile de educație timpurie și familie.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește și de aceea este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia în spațiul în care se află copilul separat de părinții săi.

Eforturile depuse de părinți și educatori trebuie să se bazeze pe un schimb bogat de informații, pe experiențe și pe colaborare în asigurarea celor mai bune condiții de creștere și dezvoltare ale copiilor. Părinții trebuie să regăsească un sprijin în serviciul de educație timpurie, să se simtă responsabili și responsabilizați pentru a colabora cu educatorii și a participa la orice activități realizate împreună cu și pentru copii.

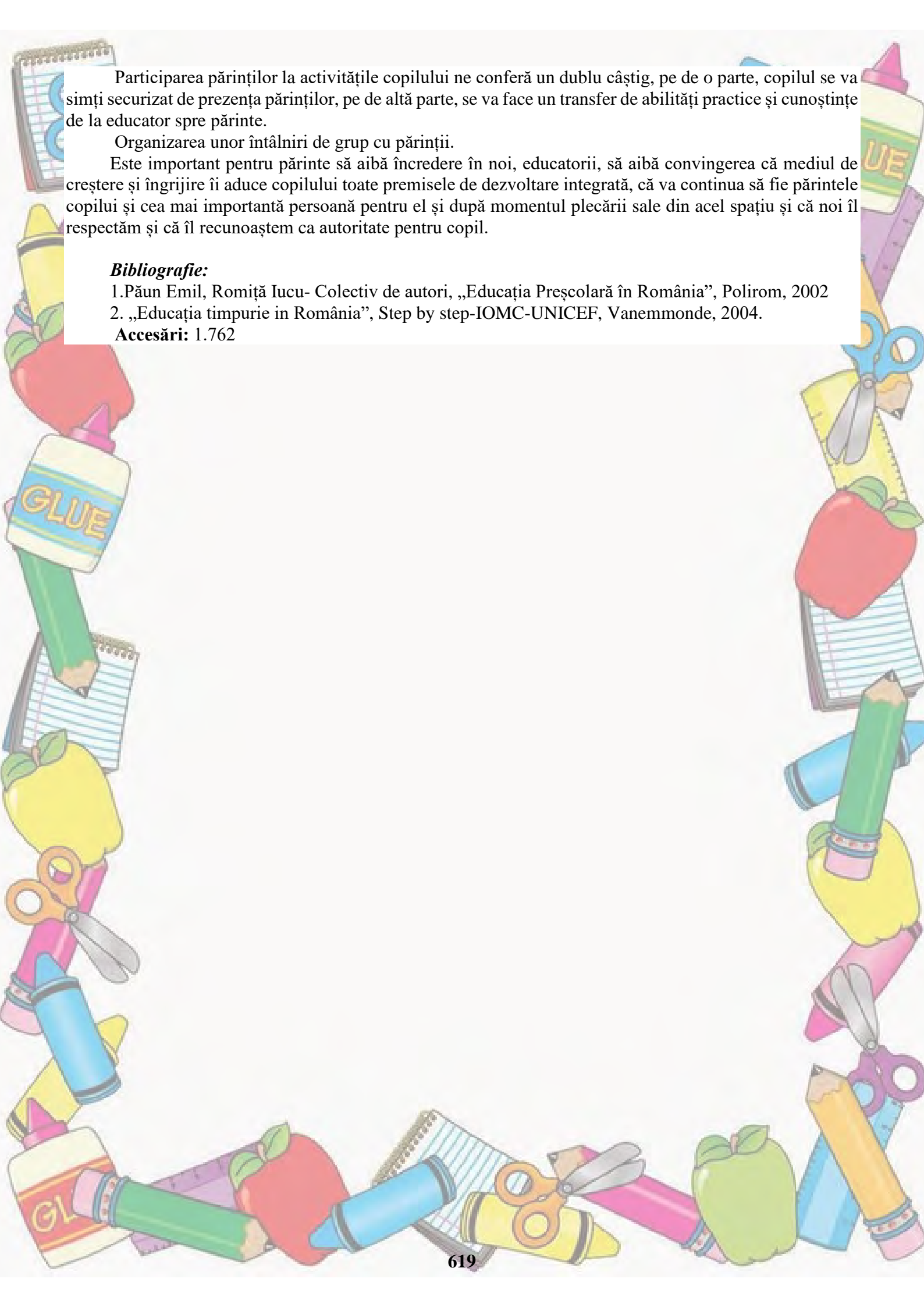
Părintele trebuie să se simtă respectat și recunoscut de educator în interacțiunea cu acesta pentru a putea permite transferul afectiv fără a se deresponsabiliza în raport cu îngrijirea, creșterea și educarea copilului. Această responsabilitate durează chiar și în momentele de separare, când copilul se află în grija noastră, iar părinții trebuie să știe că sunt și vor rămâne cele mai importante persoane în relație cu al lor copil.

Chiar de la prima vizită, părinții trebuie să se simtă confortabil în cadrul relației cu educatorii, ascultând părinții putem afla despre cultura și valorile familiei.

Dincolo de toate acestea, ascultând părintele îi conferim sentimentul de respect pentru el și istoria sa și va căpăta încredere în noi.

Deci, această primă întâlnire va fi foarte încărcată de afecte, emoții. Pentru a-i da timpul necesar să integreze toată informația, este bine să îi dăm, la plecare, materiale informative despre îngrijirea, creșterea și educarea copilului. Cu această ocazie, îi putem da un chestionar cu întrebări care vizează zonele noastre de interes în ceea ce privește familia și copilului. Acest chestionar poate fi completat acasă, împreună cu soțul sau soția, într-un spațiu care le este familiar.

Întâlnirile individuale periodice, în cadrul cărora vom analiza evoluția dezvoltării copilului, vom identifica domeniile de dezvoltare care necesită o diversificare a activităților, activitățile care sunt realizate cu ușurință acasă, modul în care copilul reacționează la diverse activități propuse.

Participarea părinților la activitățile copilului ne conferă un dublu câștig, pe de o parte, copilul se va simți securizat de prezența părinților, pe de altă parte, se va face un transfer de abilități practice și cunoștințe de la educator spre părinte.

Organizarea unor întâlniri de grup cu părinții.

Este important pentru părinte să aibă încredere în noi, educatorii, să aibă convingerea că mediul de creștere și îngrijire îi aduce copilului toate premisele de dezvoltare integrată, că va continua să fie părintele copilului și cea mai importantă persoană pentru el și după momentul plecării sale din acel spațiu și că noi îl respectăm și că îl recunoaștem ca autoritate pentru copil.

Bibliografie:

1. Păun Emil, Romița Iucu- Colectiv de autori, „Educația Preșcolară în România”, Polirom, 2002
2. „Educația timpurie în România”, Step by step-IOMC-UNICEF, Vanemmonde, 2004.

Accesări: 1.762

ȘCOALA DE ACASĂ ȘI ÎNVĂȚĂMÂNTUL ON-LINE

PROF. ÎNV. PREȘ. CIONCA OANA ADRIANA
GRĂDINIȚA NR. 1 P.P. ORȘOVA

Educația este foarte importantă deoarece deschide mintea și joacă un rol vital în societate. De cele mai multe ori, educația are loc frecvent sub îndrumarea educatorilor. Cu toate acestea, perioada prin care trecem reprezintă pentru noi toți mai mult decât o provocare obișnuită. Învățământul on-line deschide posibilitatea unei pregătiri structurate, coordonate și corect etapizate (vedem acum multitudinea de platforme și soft-uri educaționale on-line, care abundă media în această perioadă); reprezintă o formă de învățare la distanță, facilă, destinată celor care nu au posibilitatea de a accesa sistemul de învățământ clasic, tradițional, "față în față" sau adecvată unor contexte speciale, așa cum se întâmplă în perioada actuală de pandemie, când întregul sistem de învățământ, public și privat, indiferent de nivel sau ciclul curricular este închis. Acest mod de învățare este impus acum de perioada dramatică pe care o traversăm.

Școala on-line îți dă prilejul să explorezi noi moduri de învățare. Metodologia clasică (predare – învățare – verificare) poate fi înlocuită cu mijloace mai atractive. În acest răstimp am găsit o groază de videoclipuri cu activități predate diferit față de cum eram obișnuită. M-au ajutat să privesc subiectele predate la grădiniță dintr-o altă perspectivă.

Este evident că școala – chiar și re poziționată în zona digitală – trebuie să continue să reprezinte pentru copii o resursă de siguranță și de continuitate.

Voi prezenta câteva avantaje și limite ale școlii on-line.

• Avantaje:

- Distribuirea rapidă a materialelor didactice – Profesorii pot transmite foarte repede, oricând, oriunde și oricui informațiile pe care le doresc. Astfel nu mai este nevoie de sincronizarea persoanelor pentru a se întâlni fizic și nimeni nu va pierde nimic pentru că informațiile rămân on-line.

- Elevii intră în posesia materialelor printr-o simplă accesare – Orice persoană din grupul țintă are acces la toate informațiile, oriunde și oricând.

- Existența conținuturilor multimedia – Prin internet pot fi transmise și imagini, videoclipuri, fișiere și orice fel de material virtual care întotdeauna au eficientizat învățarea.

- Conținuturile pot fi șterse, corectate sau actualizate cu ușurință – orice document poate fi editat și reeditat, astfel corectarea nu mai produce dificultăți.

- Serviciu folosit de una sau mai multe persoane, crearea grupurilor – Informațiile pot fi îndreptate spre o persoană sau către mai multe în același timp în mod individual sau se pot crea grupuri în care utilizatorii pot să și comunice.

- Folosirea conținuturilor interactive, existența feed-back-ului – fiind existente grupurile, membrii pot face schimb de experiențe, păreri sau informații. De asemenea, ei pot primi feed-back în timp real, chiar rapid de la administratorul grupului sau de la colegi. Astfel există și interacțiune virtual și nu numai învățare individual.

• Limite:

- Dificultăți în utilizarea tehnologiei – Tehnologia avansează zi de zi și nu toate persoanele sunt la zi cu noutățile. De aceea de multe ori sunt întâmpinate probleme de utilizare a informațiilor sau de realizare a unor proiecte sau teme

- Lipsa comunicării reale / fizice – Când învățarea și comunicarea rămân axate în mediul virtual, atunci când oamenii se întâlnesc nu mai știu să comunice și încep să comunice tot prin tehnologie. Folosirea mediului virtual în exces ne robotizează!

În continuare voi prezenta activitățile propuse de mine grupei de copii pe care o conduc (Grupa Mijlocie), activități pe care le-am postat pe Grupul părinților, pe Facebook.

Menționez faptul că, am primit din partea copiilor și a părinților un feed-back pozitiv.

Cercetările realizate în ultimii ani în diferite țări la nivel global au arătat că utilizarea tehnologiilor informației și comunicațiilor în educație contribuie într-o foarte mare măsură la îmbunătățirea rezultatelor elevilor. Însă, cu toate acestea, multe cadre didactice, fie că preferă metodele clasice de predare, fie dintr-o

reticență și indiferență generală față de noile tehnologii, resping dinamicizarea orelor și stimularea elevului cu ajutorul calculatorului, internetului și tuturor celorlalte instrumente asociate.

Școala on-line ar putea deveni un sistem funcțional, care să rezolve problemele din sistemul românesc de educație.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.
Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

ROLUL FIGURII MATERNE ÎN EDUCAȚIA TIMPURIE A COPILULUI

PROF. CIOREA LIANA,

COLEGIUL NAȚIONAL AVRAM IANCU –CÂMPENI, JUD. ALBA

Relația mamă – copil, este una dintre misterele cele mai pline de sens și mai splendide ale Naturii. Prima trăire și experiență a nou-născutului este cea a corporalității prin intermediul senzațiilor și trebuințelor corporale: foamea, nevoia de somn și odihnă, de a fi atins și ținut, de a fi în siguranță, pentru a nu numi decât câteva trebuințe foarte concrete prin termeni foarte abstracți inaccesibili acelor momente ale dezvoltării cu treceri prin anumite sarcini specifice fiecărei etape. Practic aceste trăiri nu pot fi decât *a posteriori* judecate, evaluate, denumite, odată ce eul constituit încearcă să diferențieze ceva din lumea inițială unitară mamă – copil, respectiv psihismul copilului inclus total în cel matern.

Dacă aceste nevoi fundamentale de siguranță și supraviețuire nu sunt satisfăcute suficient, rezultatul este anxietatea, trăirea afectivă a vieții ca un loc nesigur. Ulterior, în viața adultă, fiecare are diferite “cârlige” de care se agață această trăire primară, în general cele mai puternice și persistente și rebele stări de anxietate își au rădăcina în aceste trăiri timpurii de nesiguranță existențială. Pentru unii adulți cârligul poate fi respingerea sau abandonul – respectiv, teama de ceva, pentru alții teama de o schimbare în mediu, teama de a fi dezrădăcinat din slujba din prezent sau din familia actuală, sau din căminul propriu, sau chiar din cartierul și împrejurimile cunoscute, deci teama de necunoscut. Dacă nu sunt luate în seamă aceste cerințe instinctuale, dacă insul nu știe cum să ia și să acționeze, bazându-se pe această înțelepciune instinctuală, atunci aceste instincte neglijate se vor manifesta indirect în comportament, primitiv sau pervers. De exemplu, mecanismele oarbe pe care le adoptăm, atunci când trăim inconștient anxietatea și nevoia instinctuală de siguranță, se exprimă printr-o gamă de comportamente definite în psihopatologie ca modele de comportament compulsiv. Când aceste compulsii comportamentale depășesc puterea de control a eului, când domină comportamentul uneori fără ca persoana să mai fie conștientă de acest proces, atunci putem vorbi de activarea anxietății primare. În acest stadiu am pierdut capacitatea de a ne “hrăni”, de a ne re-creea sentimentul de siguranță existențială atât de necesar pentru a te simți întreg, liber, “sănătos”. O gamă de astfel de compulsii sunt tulburările de tip alimentar, – anorexia, bulimia, alergiile la diferite mâncăruri. Un caracter al Mamei, este aspectul transformativ – schimbă tot ceea ce atinge și tot ceea ce este atins de ea se schimbă; promovează dezvoltarea, subliniază independența și stimulează transformarea în copilul ei și în universul pe care îl guvernează. Procesul și schimbarea sunt tema dominantă și subminează centrarea pe legătură și asemănare al caracterului complementar, cel elementar, al stabilității și conservatorismului acestuia; dispoziția ei este, în esență, o perpetuă devenire. Forma pozitivă a acestui caracter transformativ promovează creșterea prin ghidarea către autonomie personală sau prin provocări și stimulare. Este cea care inspiră, conducând spre schimbări pozitive de conștiință și spre binele fizic. În sens uman, întâlnim mama transformativă în mama care promovează o independență precoce a copilului ei, dar nu poate îngădui o legătură de dependență; mamele bețive, nebune sau abuzive care nu pot sau nu vor să răspundă nevoilor copilului lor și, mai puțin dur, în acele mame care au pierderi momentane ale îngrijirii fiind preocupate cu propria viață, altfel spus, sunt „temporar absente”. Astfel de experiențe îl împing pe copil spre sine însuși, îl forțează să-și dezvolte propriile resurse interioare sau curajul de a se mișca dincolo de experiențele maternale și să caute ajutor și hrană în altă parte. [14 (49-52)]

Mama supra-protectoare. Mama este cea care protejează, care oferă încredere și dragoste necondiționată, care nu uită să-i dea copilului ei sentimentul de bine. Dar uneori cand mama devine prea sufocantă cu grija continuă, această protecție se poate transforma în supra-protecție și cel mic nu mai are nici o șansă să-și încerce propriile forțe în explorarea și descoperirea pe cont propriu a lumii.

Mama perfecționistă. Mama își dorește ca puiul cel mic să fie bine educat și să reușească cât mai bine în viață. Problema este că vrea cu orice preț să obțină un copil perfect, un copil așa cum îl vrea ea să fie: și ascultător și curajos, cel mai bun la matematică, la lupte și la muzică, care să îi uimească pe toti prietenii ei cu precocitatea, care să știe de mic câteva limbi străine, care să învețe de mic poezii și să fie capabil să facă față unei discuții . În orice caz, el, cel mic va deveni repede de tot mândria familiei, un model de

A decorative border surrounds the page, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a spiral notebook, a yellow crayon, a red apple, a glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a yellow apple, orange scissors, a blue crayon, a yellow crayon, a pink crayon, a purple crayon, a green pencil, a red apple, a blue crayon, a yellow crayon, orange scissors, a pink crayon, a green apple, a blue crayon, a yellow crayon, and a purple crayon. On the right side, from top to bottom, there is a pink crayon labeled 'UE', a purple crayon, blue scissors, a yellow crayon, a red apple, a blue crayon, a green pencil, a yellow crayon, a pink crayon, orange scissors, a purple crayon, a yellow crayon, a blue crayon, a green apple, a blue crayon, a yellow crayon, and a purple crayon.

comportament disciplinar, ascultător și bine educat, plin de cunoștințe și deci de șanse să reușească oriunde în viață.

Mama prea pasivă, care nu impune limite. Mama oferă dragoste și înțelegere pruncului, dar îi și construiește o relație de siguranță cu lumea, oferindu-i mereu limite. De obicei, limitele țin de disciplinare: copilul află că evenimentele zilnice sunt previzibile.

Bibliografie

1. **Jung C. G.**, *Opere complete 14/1*, *Mysterium Coniunctionis*, trad. Dana Verescu Ed. Trei, 2005, București
2. **Jung C. G.**, *Opere complete 14/2*, *Mysterium Coniunctionis*, p (79), trad. Daniela Ștefănescu , Ed. Trei, 2006, București
3. **Jung C. G.**, *Opere complete 17*, *Dezvoltarea personalității*, trad. Viorica Nicșcov, Ed. Trei, 2006 , București

A FI MULȚUMITOR ȘI A FI RECUNOSCĂTOR – FRUCTE ÎN COPACUL VALORILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR CIORÎCĂ ADELINA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 REMUȘ, JUD. GIURGIU

Legătura pe care o mamă o stabilește cu copilul este cea mai frumoasă dintre toate relațiile noastre. Mama oferă copiilor ei ocazii potrivite pentru creșterea nivelului satisfacției, a recunoștinței și mulțumirii. Mulțumirea și recunoștința sunt un mod de a privi viața, o cale care duce la fericire iar acestea se învață acasă. Copii vor fi încurajați să pună deoparte lucrurile pe care nu le mai folosesc pentru a fi dăruite unei familii nevoiașe ori unei organizații locale umanitare. Mama va sprijini copii să-și sorteze hainele și jucăriile. Cu fiecare ocazie când copilul își dorește o jucărie nouă, mama îl va încuraja să ofere una din cele vechi.

Dacă mama obișnuiește să călătorească sau la întoarcerea acasă de la serviciu aduce întotdeauna ceva copilului, ar trebui să se dezobișnuiască să aducă daruri de fiecare dată când se întoarce acasă. În loc de aceasta, mama să-și îmbrățișeze și să-și aprecieze copiii pentru orice bine făcut în loc să li se ofere bani ori alte recompense materiale. O recompensă foarte bună pe care o poate oferi copilului este relația cu ea însăși și timpul mamei. Mama nu-și va păcăli copilul dându-i lucruri în loc să-i ofere timpul ei. În situația în care familia a fost până acum orientată spre lucruri, va dura puțin timp să se realizeze transferul către relații.

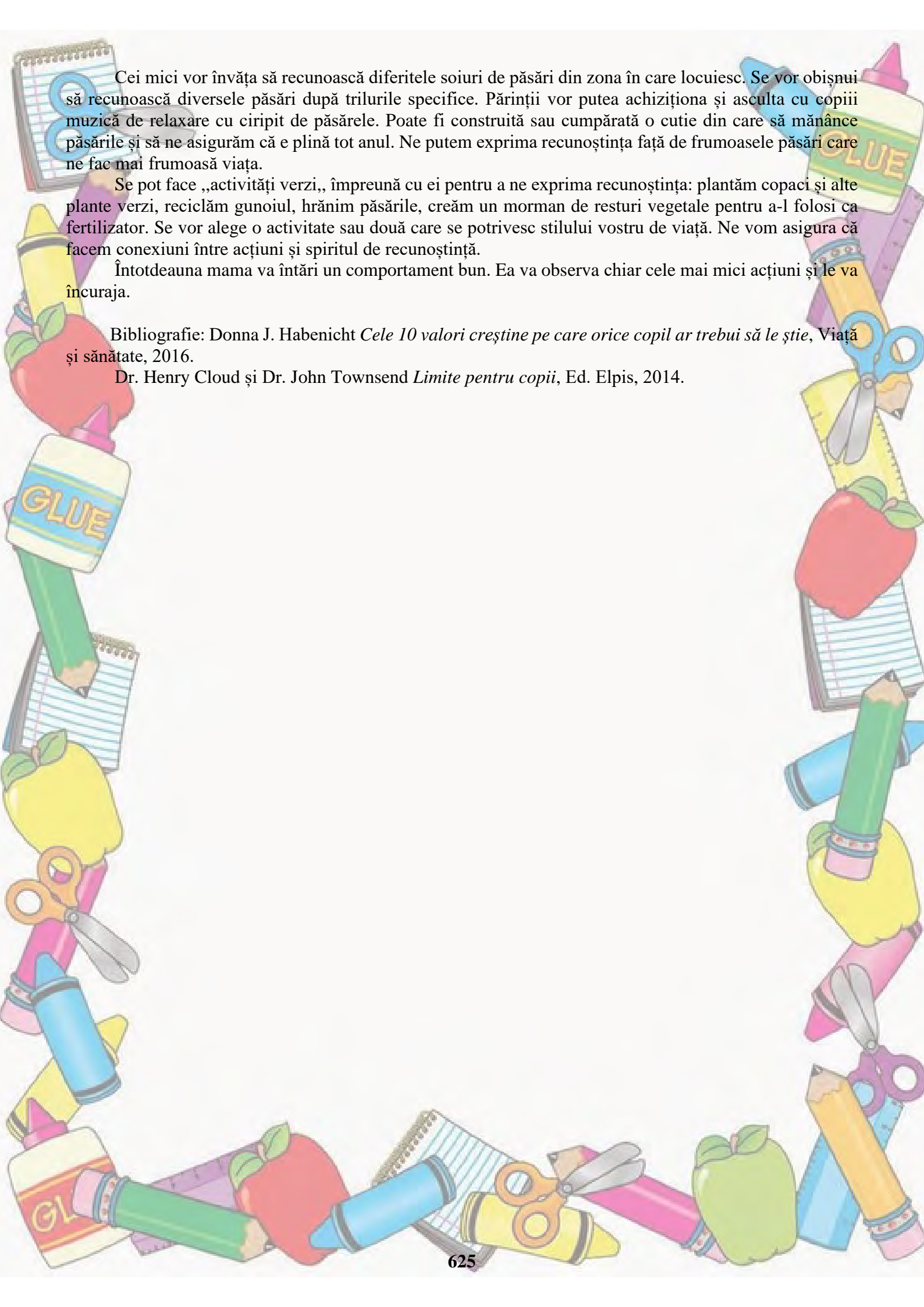
Mama își va ajuta copiii să fie politicoși, ei să primească daruri cu amabilitate, cu zâmbet și cu comentarii potrivite: „Mulțumesc! Ce drăguț!”, însoțit de o îmbrățișare, e tot ce e nevoie. Chiar dacă uneori pot fi dezamăgiți de un cadou primit, respectul față de sentimentele celorlalte persoane e mai important decât decepția lor. De asemenea, mama va face repetiții cu copilul despre cum va primi un cadou cu amabilitate. Mama îl va face conștient că cel care oferă cadoul a investit efort, timp și bunăvoință în acest dar. Timpul investit de părinte în a-l învăța pe copil să fie politicos și amabil va fi răsplătit de-a lungul timpului printr-o încredere în sine crescută și multe relații de prietenie. Copiii să fie încurajați să ofere cadouri, să aibă o atitudine generoasă. Ei să primească de la mamă responsabilitatea de a cumpăra daruri pentru aniversarea prietenilor lor din banii lor proprii și de a le împacheta (cu ajutorul mamei dacă va fi nevoie).

Să fie încurajată oferirea de cadouri personale care nu costă bani. Mama să ofere un model cu privire la acest tip de dăruire „Raluca, văd că ești foarte prestă cu proiectul de la școală. Te pot ajuta timp de 20 minute să cauți materiale pe internet, deși am foarte multe de făcut eu însămi pot rupe puțin timp.” Mama va pune în cuvinte eforturile pe care le face pentru copiii ei, în termeni de dăruire. Copiii vor fi încurajați să facă la fel.

Mama va încuraja la copil o atitudine de recunoștință și laudă la adresa lui Dumnezeu pentru binecuvântările Sale zilnice. Ea poate începe să țină un jurnal al binecuvântărilor în care va scrie zilnic despre cum observă răsăritul, florile de vară sau alte binecuvântări generale. Treptat, va începe să se concentreze asupra evenimentelor personale iar jurnalul cu binecuvântări va deveni o sursă reală de încurajare pe măsură ce analizăm cum o Putere rezolvă lucrurile din viața noastră, mici și mari. Dacă cei mici nu aud de la mama despre lucrurile bune care se întâmplă zi de zi, cine le va vorbi despre ele? În fiecare familie va deveni o rutină ca la masa de seară, fiecare membru al familiei să vorbească despre un lucru special pe care l-a făcut în acea zi.

Copilul va confecționa împreună cu mama albumul *Mulțumesc!*. Poate fi o versiune scrisă la computer ori un album obișnuit sau o combinație între cele două. Copiii mai mici pot face desene, cei mari ar putea scrie o compunere scurtă despre un lucru pentru care sunt recunoscători, ar putea realiza un clip pe calculator, o operă de artă originală. În fiecare săptămână o întâmplare specială din album va fi aleasă pentru a fi repovestită.

Copilul împreună cu mama vor merge pe câmp pentru a observa și identifica diferitele soiuri de flori. Copiilor le va plăcea să facă fotografii. De asemenea se pot crește flori la ghiveci chiar și într-un apartament, în mijlocul unui oraș mare. Se pot sădi câteva semințe de flori sălbatice. Ne putem exprima recunoștința față de florile care ne înseninează viețile și ne vom face zilele mai plăcute.

A decorative border surrounds the text, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a blue spiral notebook, a yellow crayon, a red apple, a white glue stick with 'GLUE' written on it, a green pencil, a blue spiral notebook, a yellow apple, a pair of orange scissors, a blue crayon, a yellow crayon, a pink crayon, a blue crayon, a white glue stick with 'GL' on it, a green pencil, a red apple, a blue crayon, a yellow crayon, a pair of orange scissors, a pink crayon, a green apple, a blue crayon, and a yellow crayon. On the right side, from top to bottom, there is a blue crayon, a white glue stick with 'GLUE' written on it, a yellow crayon, a pair of blue scissors, a yellow crayon, a red apple, a blue spiral notebook, a green pencil, a blue crayon, a yellow crayon, a pair of orange scissors, a pink crayon, a pair of purple scissors, a yellow crayon, a blue crayon, and a yellow crayon.

Cei mici vor învăța să recunoască diferitele soiuri de păsări din zona în care locuiesc. Se vor obișnui să recunoască diversele păsări după trilarile specifice. Părinții vor putea achiziționa și asculta cu copiii muzică de relaxare cu ciripit de păsărele. Poate fi construită sau cumpărată o cutie din care să mănânce păsările și să ne asigurăm că e plină tot anul. Ne putem exprima recunoștința față de frumoasele păsări care ne fac mai frumoasă viața.

Se pot face „activități verzi”, împreună cu ei pentru a ne exprima recunoștința: plantăm copaci și alte plante verzi, reciclăm gunoiul, hrănim păsările, creăm un morman de resturi vegetale pentru a-l folosi ca fertilizator. Se vor alege o activitate sau două care se potrivesc stilului vostru de viață. Ne vom asigura că facem conexiuni între acțiuni și spiritul de recunoștință.

Întotdeauna mama va întări un comportament bun. Ea va observa chiar cele mai mici acțiuni și le va încuraja.

Bibliografie: Donna J. Habenicht *Cele 10 valori creștine pe care orice copil ar trebui să le știe*, Viață și sănătate, 2016.

Dr. Henry Cloud și Dr. John Townsend *Limite pentru copii*, Ed. Elpis, 2014.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

P.Î.P. CIORTAN LIDIA –GEORGIANA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 30 "GHEORGHE ȚIȚEICA" CONSTANȚA

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

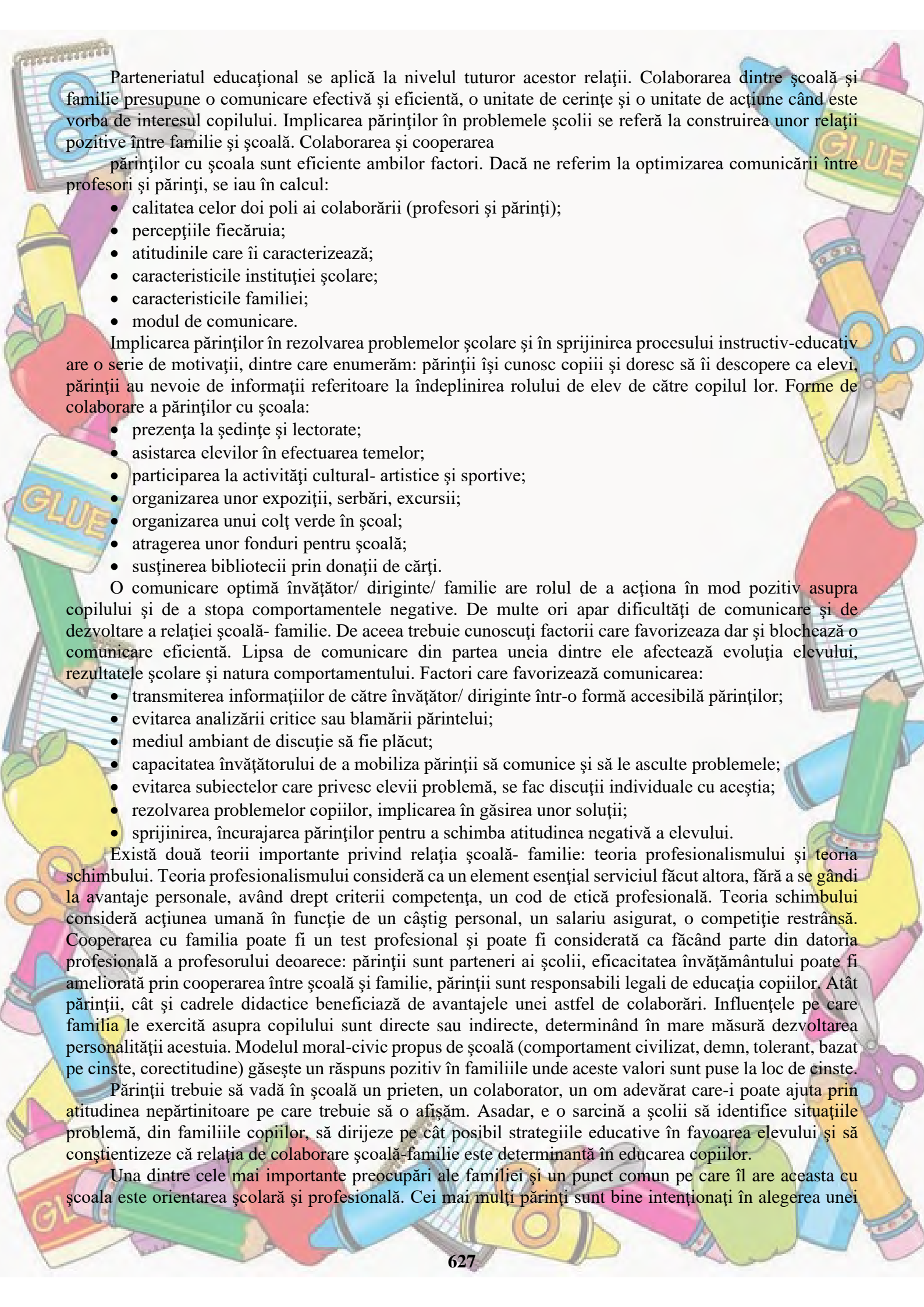
Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ. Este nevoie a se dezvolta un nou concept care să întărească schimbarea în relațiile școală-familie. Acest concept este parteneriatul educațional.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. Acesta presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali. Parteneriatul educațional se realizează între:

- instituțiile educației: familie, școală și comunitate;
- agenții educaționali: copil, părinți, profesori, specialiști în rezolvarea unor probleme educaționale;
- membrii ai comunității cu influență asupra creșterii, educării și dezvoltării copilului (medici, factori de decizie, reprezentanți ai bisericii, ai poliției);
- influențele educative exercitate la anumite momente asupra copilului;
- programele de creștere, îngrijire și educare a copilului.

Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică "cei șapte ani de acasă". Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului. Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală. Colaborarea și cooperarea

părinților cu școala sunt eficiente ambilor factori. Dacă ne referim la optimizarea comunicării între profesori și părinți, se iau în calcul:

- calitatea celor doi poli ai colaborării (profesori și părinți);
- percepțiile fiecăruia;
- atitudinile care îi caracterizează;
- caracteristicile instituției școlare;
- caracteristicile familiei;
- modul de comunicare.

Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivații, dintre care enumerăm: părinții își cunosc copiii și doresc să îi descopere ca elevi, părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor. Forme de colaborare a părinților cu școala:

- prezența la ședințe și lectorate;
- asistarea elevilor în efectuarea temelor;
- participarea la activități cultural-artistice și sportive;
- organizarea unor expoziții, serbări, excursii;
- organizarea unui colț verde în școală;
- atragerea unor fonduri pentru școală;
- susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

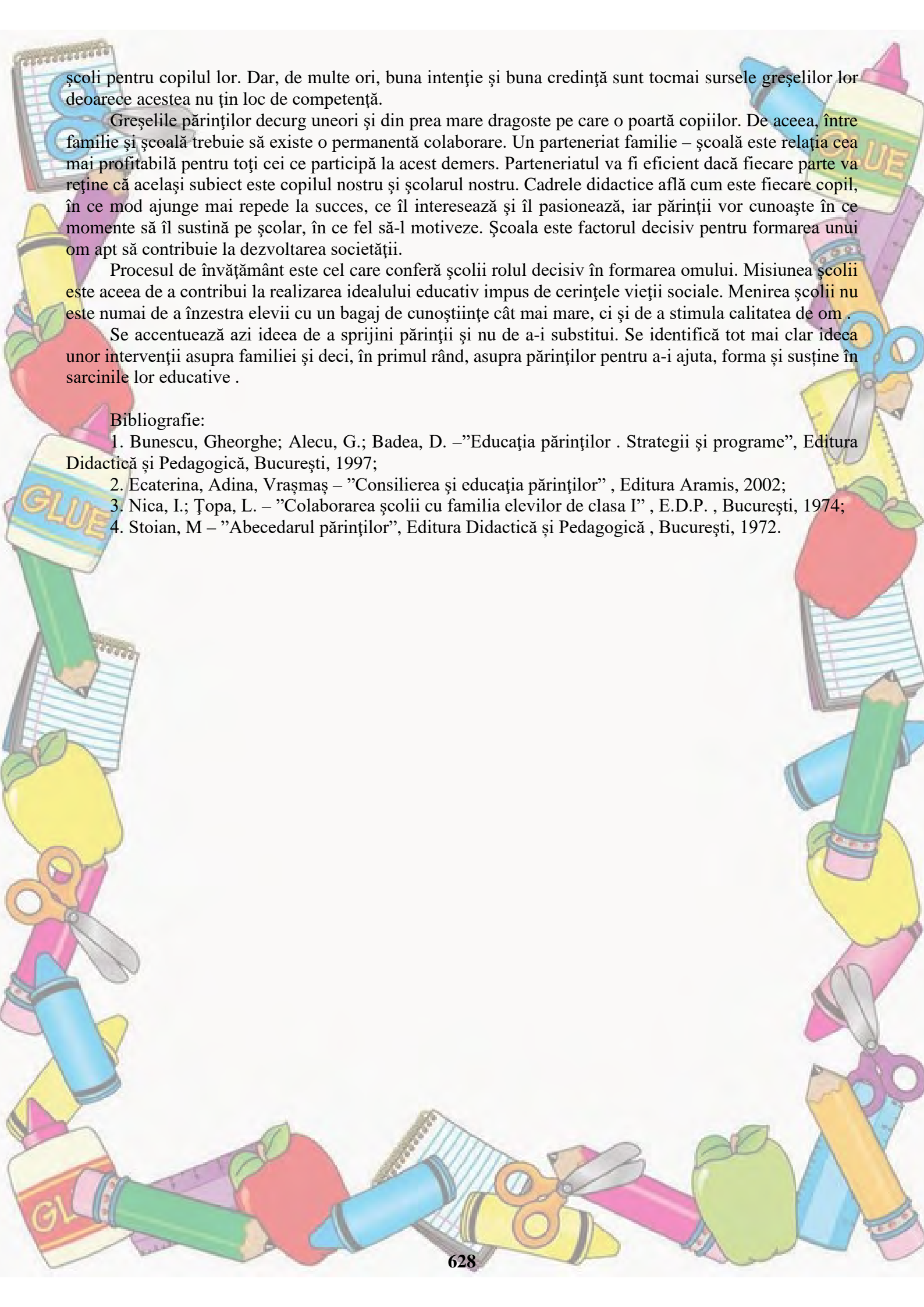
O comunicare optimă învățător/ diriginte/ familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului. Factori care favorizează comunicarea:

- transmiterea informațiilor de către învățător/ diriginte într-o formă accesibilă părinților;
- evitarea analizării critice sau blamării părintelui;
- mediul ambiant de discuție să fie plăcut;
- capacitatea învățătorului de a mobiliza părinții să comunice și să le asculte problemele;
- evitarea subiectelor care privesc elevii problemă, se fac discuții individuale cu aceștia;
- rezolvarea problemelor copiilor, implicarea în găsirea unor soluții;
- sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

Există două teorii importante privind relația școală- familie: teoria profesionalismului și teoria schimbului. Teoria profesionalismului consideră ca un element esențial serviciul făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, având drept criterii competența, un cod de etică profesională. Teoria schimbului consideră acțiunea umană în funcție de un câștig personal, un salariu asigurat, o competiție restrânsă. Cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece: părinții sunt parteneri ai școlii, eficacitatea învățământului poate fi ameliorată prin cooperarea între școală și familie, părinții sunt responsabili legali de educația copiilor. Atât părinții, cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste, corectitudine) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Asadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă, din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei

școli pentru copilul lor. Dar, de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai sursele greșelilor lor deoarece acestea nu țin loc de competență.

Greșelile părinților decurg uneori și din prea mare dragoste pe care o poartă copiilor. De aceea, între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare. Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și îl pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să îl susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze. Școala este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății.

Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Se accentuează azi ideea de a sprijini părinții și nu de a-i substitui. Se identifică tot mai clar ideea unor intervenții asupra familiei și deci, în primul rând, asupra părinților pentru a-i ajuta, forma și susține în sarcinile lor educative.

Bibliografie:

1. Bunescu, Gheorghe; Alecu, G.; Badea, D. – ”Educația părinților . Strategii și programe”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1997;
2. Ecaterina, Adina, Vrașmaș – ”Consilierea și educația părinților” , Editura Aramis, 2002;
3. Nica, I.; Țopa, L. – ”Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I” , E.D.P. , București, 1974;
4. Stoian, M – ”Abecedarul părinților”, Editura Didactică și Pedagogică , București, 1972.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

PROF. ÎNV. PREȘC. CIOTMONDA CECILIA-CARMEN

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la IMITAȚIE și ÎNVĂȚARE, după modelul dat de părinți. Educația pe care copilul o primește de la părinți, în primii 7 ani de viață, își pune amprenta pentru întreaga viață. Meseria de părinte este cea mai grea meserie din lume dar în același timp cea mai frumoasă și aducătoare de bucurie și satisfacții. Împovărați de grijile cotidiene, părinții acordă, din păcate, din ce în ce mai puțin timp educației copiilor, comunicării cu ei, petrecerii unui timp de calitate în compania lor. Însă, unii părinți nu pierd prilejul de a le face câte „o lecție” de morală copiilor atunci când greșesc sau când primesc note mici la școală. Alți părinți, dimpotrivă, apelează la o protecție exagerată a copilului, ceea ce conduce la incapacitatea acestuia de a se adapta la cerințele societății. Copilul, membru al unei familii mai mult sau mai puțin numeroase, trebuie să se adapteze noilor condiții și să acționeze în conformitate cu ceea ce este de dorit din punct de vedere social, atât pentru stabilitatea familiei sale cât și pentru păstrarea echilibrului în plan psihic și social.

Familia poartă cea mai mare responsabilitate pentru cum își educă copiii, dar multe dintre lucruri îi scapă de sub control, deoarece acestea se învață din situațiile concrete de viață. Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia. Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental. Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelie unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră. Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu. Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR CIRILESCU SANDA ELENA

Reușita privind devenirea umană a copilului depinde de o colaborare prodigioasă dintre doi factori educaționali de bază: grădinița și familia.

Într-o societate care evoluează sub imperiul schimbărilor permanente în toate domeniile, educația trebuie să răspundă în primul rând nevoilor individuale, asigurând în același timp șansele de integrare și dezvoltare socială personală.

Practica participării părinților la educația copilului preșcolar/elev în mediul familial și unitatea de învățământ, se dovedește a fi focalizată pe elemente de asigurare a securității personale, a stării de sănătate, pe satisfacerea trebuințelor primare, fiind mai puțin orientate spre implicarea în socializarea și educarea copilului preșcolar/elev. Astfel rolul școlii și al grădiniței este foarte important în viața fiecărui copil.

Pentru unii părinți o școală bună sau o grădiniță bună este instituția în care li se dă voie copiilor să își dezvolte personalitatea. Școala este o instituție educativă foarte importantă, cu reguli stricte care trebuie respectate în așa fel încât copilul să beneficieze de cea mai bună învățare. Prin școală copilul va interacționa cu colegii, cu profesorii, va dobândi aptitudini și deprinderi pe care le va folosi pe tot parcursul vieții. Astfel este bine ca părintele să colaboreze cu mediul educațional pentru buna dezvoltare a copilului său. Ca și obiective primordiale pot aminti:

- cunoșterea individuală a copiilor, urmărind manifestarea lor în familie și grădiniță;
 - folosirea unor metode eficiente pentru dezvoltarea psiho-afective;
 - inițierea unor acțiuni comune prin contactul direct al grupului de părinți cu persoane abilitate să desfășoare un proces educațional;
 - găsirea unor soluții în educație;
 - valorificarea unor experiențe personale;
- Astfel părinții, cadrele didactice, comunitatea locală trebuie să sprijine educația cu scopul de a-i ajuta pe copii.

LECTURA – CALEA SPRE CUNOAȘTERE

PROF. CIRIMPEI OLIMPIA DOINA
COLEGIUL NAȚIONAL PEDAGOGIC „CARMEN SYLVA”
TIMIȘOARA, TIMIȘ

Vorbind despre educație trebuie să înțelegem, în primul rând, scopul pe care ni l-am propus în calitate de educatori. Dacă acesta este acela de a-i face pe copii să se dezvolte armonios, să-și descopere abilitățile, pasiunile și starea de bine existențial, atunci vei fi aproape de ei, un adevărat mentor spiritual și cultural. Adică, un părinte! Cu cât dragostea, încurajarea, susținerea morală sunt mai mari, cu atât încrederea copilului crește.

Scriitorul român Ion Codru Drăgușianu a spus: “Învățătorul și profesorul sunt locțiitorii statului; au deci o responsabilitate în fața societății; ca locțiitori ai părinților au o responsabilitate și mai grea, în fața lui Dumnezeu”. Ca atare, munca dascălului nu se rezumă doar la a transmite informații și a dezvolta competențe, acesta cultivă suflete...Dascălul trebuie să transmită copilului valori morale, spirituale, culturale, să-l încurajeze să se descopere pe sine și pe ceilalți, să relaționeze, să respecte și să iubească. Clasa de gimnaziu B, care a început clasa a V-a în anul 2016, a Colegiului Național Pedagogic Carmen Sylva Timișoara, s-a remarcat nu doar prin rezultatele excelente la învățătură și purtare, precum și la olimpiadele și concursurile școlare, ci și prin dragoste față de lectură, dans, joc. Am descoperit împreună librăria timișoreană ”La două bufnițe”, un loc care a devenit, pentru clasa noastră, a două casă, un loc de învățare, de întâlnire cu scriitori, cu editori de carte și cu marea literatură!

Am primit cu mare bucurie invitația de a citi și, ulterior, de a scrie despre cărți și a le prezenta publicului. An de an am descoperit cărți minunate, am învățat responsabilitatea celui care vorbește în public și curajul de a avea o opinie! Aceste prezentări de carte au fost adevărate spectacole: ne-am costumat, în funcție de subiectul cărții, am dansat, am cântat, unele colege au interpretat piese la pian și la chitară, am colorat și am făcut daruri părinților și invitaților. Astfel, am aflat cine vrem să fim!

Ne-am bucurat când scriitoarea Veronica D. Niculescu a acceptat invitația noastră de a veni acasă la noi, adică la școală. S-a vorbit despre romanul dumneaei: *O vară cu Isidor* și am lucrat pe ateliere: grupa care a făcut afișe pentru lansarea romanului în Timișoara; grupa celor care au făcut ilustrații ale cărții și, interesant, o grupă a dorit să realizeze machete ale celor două personaje, care au ieșit minunate. Am lucrat toți cu mare bucurie. Am fost bucuroși că doamna Veronica D. Niculescu a fost impresionată atât de farmecul arhitectural al școlii, cât și de noi, de creațiile noastre și de dascălii noștri!

Am fost onorați când am fost invitați de către Fundația “Povestașii” să participăm la proiectul lor ”Cartea cu cei mai mulți autori”, doi ani la rând, rezultând două cărți, una fiind dedicată centenarului României mari, țara noastră dragă! Proiectul a fost deosebit de interesant, fiecare județ, reprezentat de către o școală, trebuia să continue o poveste, se primeau foi tipizate, iar, noi, elevii, scriam cu mâna pe acestea, dând foaia de la unul la altul. Atenția și responsabilitatea erau foarte mari, dar am reușit!

Ce provocări a adus învățarea on-line? În 15 martie 2020, un celebru târg de carte trebuia să aibă loc în Timișoara, iar noi, entuziaști, am acceptat invitația editurilor de a scrie și a vorbi despre cărți, de a fi voluntari în cadrul acestuia. Desigur, nu s-a desfășurat, iar, ulterior, ne-am întâlnit, însă doar virtual! Aplicațiile, platformele și gatgeturile au devenit spații de comunicare! Librăria ne așteaptă, de asemenea, la programe on-line, iar podcasturile sunt noua formă de întâlnire cu scriitori! Muzeu, bibliotecă, locuri din lume ne așteaptă în mediul virtual! Am pierdut ceva în aceasta pandemie? Da, foarte multe! Am câștigat ceva? Da, foarte multe! Am învățat să nu ne temem de comunicarea virtuală, am învins timpul, spațial, rigiditatea unor lucruri cu care eram familiari. Lecțiile sunt mai dinamice, mai interesante, mai diversificate! Universul, în complexitatea sa, este mai aproape de noi, la un clic distanță!

Anii de gimnaziu au reprezentat pentru clasa B, nu doar autocunoaștere ci și cunoașterea istoriei orașului nostru, înseamnă și respectul pentru cei care au construit o clădire atât de frumoasă, înseamnă respectare tradițiilor religioase ale poporului nostru, înseamnă ajutorarea aproapelui și cultivarea binelui! Traversând pandemia chiar în ultimul an de gimnaziu, ne-am exersat și format competente noi, ne-am adaptat învățării on-line și am reușit! Viitorul ne va dezvălui, treptat, noi provocări.

FAMILIA ȘI ȘCOALA ÎN EDUCAȚIA COPILOR

**PROF. CÎRLIGEANU MARGARETA,
CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ SUCEAVA**

Educația este un fenomen social de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii către generațiile de copii și tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate. Factorii instituționali ai educației sunt: școala, familia, biserica etc.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activ la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului.

Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru.

Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a le stimula calitatea de om. Ora de dirigenție este cea în care ne putem apleca asupra acestei laturi; este ora în care se urmărește valorificarea abilităților de interrelaționare, de asumare a responsabilităților, de cultivare a capacității de a lua o decizie corectă, de descoperire a propriilor interese și aspirații spre formarea școlară și profesională ulterioară.

Școala a rămas punctul de pornire al orientării școlare și profesionale prin acțiuni de informare asupra posibilităților de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale și a aptitudinilor, de discutare a criteriilor după care elevii își decid viitorul și a ponderii de implicare a părinților în alegerea școlii și a profesiei pe care copiii lor o vor urma, dacă profesia aleasă este cea dorită de copil și dacă acesta din urmă are disponibilități intelectuale.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic etc.

Familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Cu timpul, părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Așadar, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei 7 ani de-acasă”. Un elev fără „cei 7 ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5-6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului.

Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal este influențată de diferențele de ordin economic, social, cultural care există în unele familii.

Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare ce se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului; drepturile de care dispune pentru educația copilului; importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului; metodele de colaborare cu școala.

Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării

părinților este mai mult decât o curtoazie obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

Potrivit specialiștilor, implicarea părinților îi poate ajuta pe cei mici în mai multe moduri, precum: să obțină note mai mari la școală; să aibă un scor peste medie la testele naționale; să fie activi și implicați în timpul orelor; să aibă încredere în propriile abilități; să socializeze ușor și eficient cu partenerii de joacă; să fie empatici și înțelegători cu cei din jur; să își continue educația și după terminarea liceului.

Factorii care influențează părinții în implicarea lor în educația copiilor includ:

1. nivelul educațional al părinților;
2. grupurile din care ei fac parte;
3. atitudinea conducerii școlii;
4. influențele culturale;
5. problemele familiei în îngrijirea copilului;

Prin comunicare eficientă cu familia, aceasta ajunge să conștientizeze rolul în educație, rolul în integrarea cu succes a copilului său. Familia trebuie să exercite o influență pozitivă asupra copilului, rolul său fiind foarte important în dezvoltarea acestuia din punct de vedere fizic, intelectual, moral. Familia este mediul normal în care personalitatea unui copil, cu sau fără deficiențe, se dezvoltă armonios sub toate aspectele.

În concluzie, cei doi factori educativi, școala și familia, trebuie să aibă același scop - formarea personalității umane integrale și armonioase. Până la cuprinderea într-o unitate de învățământ, rolul primordial în educație îl are familia. Odată cu înscrierea într-o unitate de învățământ, ponderea se schimbă, rolul mai mare îl are școala, dar nici acțiunea educativă a familiei nu este de neglijat. Între acțiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate decât de rivalitate, acțiunea fiecăruia venind să o completeze pe a celuilalt.

Bibliografie:

1. Robu, Maria. *Empatia în educație*. București: Editura Didactica Publishing House, 2008;
2. Cerghit, Ioan; Neacșu, Ioan; Negreț, Dobridor Ioan. *Prelegeri pedagogice*. Iași: Editura Polirom, 2001;
3. Pescaru, Băran, Adina. *Parteneriat în educație*. București: Editura Aramis Print, 2004;
4. Nicola, Ioan. *Tratat de pedagogie școlară*. București: Editura Didactică și Pedagogică, 2000;
5. Gherguț, A. *Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale*. Iași: Editura Polirom, 2006;
6. <https://www.scritub.com/sociologie/familia-si-scoala-parteneri-in65829.php>.

ARTA DE A FI PĂRINTE

EDUCATOARE: CÎRNEALĂ NADIA ANCA

GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL NR. 1 MOLDOVENEȘTI, JUD. CLUJ

„Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților.” Valeria Mahok

Dintre factorii care contribuie la educarea copiilor, influența cea mai mare o are familia, părinții în special. Familia este cea care asigură atât existența materială, cât și climatul afectiv și moral necesar dezvoltării personalității copilului. Se poate spune că părintele este primul și nelipsitul dascăl din viața acestuia.

Cei „șapte ani de acasă”, sau cum numesc cercetătorii această etapă „socializarea primară”, marchează destinul fiecărui om. De aceea, responsabilitatea în această perioadă cade pe umerii părinților.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg de la sine, există factori care pot influența această dezvoltare pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Dacă în familie nu doar s-a vorbit despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a simțit cum e să fie iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei apropiați, să îi respecte pe cei mai în vârstă, să salute, să spună adevărul, să distingă și să aprecieze frumosul și binele, atunci copilul va crește încrezător, iubitor, drept, tolerant, politicos, responsabil și bun.

Pentru a crește copii buni este important să asigurăm acestora un cadru familial sănătos, unde să se simtă în siguranță, însă acest lucru nu e suficient. Copiii au nevoie de părinți înțelegători, afectuoși, care să își facă timp pentru ei. Iubirea pentru copil înseamnă timp.

Într-o lume grăbită și ocupată, majoritatea părinților își găsesc din ce în ce mai puțin timp pentru copii. Ei uită că singura investiție de valoare în viață, niciodată falimentară, pe care familia o poate face pentru copil, este investiția în mintea și sufletul acestuia.

Părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.

„Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă (”Părinți străluciți, profesori fascinanți”, Dr. Augusto Cury)

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea grupei/ a clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

La polul opus se situează dragoste zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragoste plină de slăbiciune care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel crede că totul i se cuvine, devine egoist, lipsit de respect, și, aceste trăsături, dacă nu se corectează, nu fac altceva decât să-l pună în conflict cu mediul social.

Părinții, involuntar și inconștient, transferă asupra copiilor o mare parte din problemele lor existențiale. Potrivit lui Alice Miller, fiecare copil se naște cu o nevoie profundă de siguranță, de protecție, de contact, de sinceritate, de căldură umană și tandrețe. Pentru a se putea dezvolta normal, el are nevoie să-i fie satisfăcute aceste necesități. De multe ori, părinții își „maltratează” fiii pentru că, la rândul lor, când erau mici, au fost profund răniți de propriii părinți. De aceea, părinții trebuie să-și investugheze totalmente „adevărurile” propriei copilării, să dea glas retroactiv, propriei dureri din copilărie.

Relațiile de afecțiune dintre familie și copil trebuie să se bazeze pe comunicare și respect.

Iată câteva îndemnuri pentru părinți:

-
- Învăță să-ți ascuți copilul!
 - Discută cât mai mult cu copilul tău!
 - Fii răbdător, fii maleabil!
 - Încearcă să nu te enervezi prea ușor!
 - Nu țipa și nu jigni copilul!
 - Exprimă-te clar și hotărât!
 - Respectă-ți cuvântul dat!
 - Fii model pentru copil și nu judecător!
 - Fă-ți timp pentru copil și fii gata să-i oferi ajutor!
 - Nu uita că meseria de părinte este una cu normă întreagă!

Prin folosirea unor ingrediente esențiale: IUBIRE, GRIJĂ, DISCIPLINĂ, IERTARE, COMUNICARE, RĂBDARE, părinții pot pregăti copii calmi, fericiți într-o lume zbuciumată.

Bibliografie:

- Peter Struck, *Învăță să mă crești! Sfaturi pentru o educație modernă* (2001), trad. Dr. Cosmin Zidurean, Editura Axel Springer, București.

COPILUL-COPIA FIDELĂ A PĂRINTELUI

PROF. CÎRNU LAURA CARMEN

LICEUL TEORETIC PAUL GEORGESCU ȚÂNDĂREI

*Copiii bine educați sporesc ființa neamului, după cum mugurii din fiecare primăvară, strângându-se în vârful ramurilor, sporesc coroana copacului, în toate direcțiile. **imion Mehedinți***

Societatea românească parcurge o etapă de schimbări profunde și spectaculoase în sistemul relațiilor sociale și economice, etapă de tranziție către o societate nouă, în care acționează legile unui nou tip de relații interumane.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe respect și iubire. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile. În zilele noastre, copilul simte nevoia de conexiune direct cu părintele, de atenție constructivă, de clădire a stimei de sine.

Până la vârsta școlarității, copilul dobândește valori specifice familiei din care provine. Copilul reprezintă copia fidelă a părinților. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia. Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental, încearcă să descopere noi resurse de informare în vederea educării democratice a copilului.

Doi factori educaționali sunt determinanți pentru creșterea și educația copilului: familia și școala. Familia trebuie să secundeze de aproape și sincer școala. Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Trebuie să existe o puternică colaborare între școală și familie, pentru a clădi o puternică structură a particularităților individuale ale copilului. În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Fiecare copil este unic în felul lui, este o minune irepetabilă care vine în cadru insitucionalizat al învățământului cu un bagaj de educație format în *cei 7 ani de acasă* și ar fi păcat ca, prin acțiunea noastră, să uniformizăm aceste individualități.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”.

Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică, dans, petrecând, uneori, timpul într-un spațiu lipsit de afecțiune. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii ani ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult, sunt refecția educației familiei. Acești primi ani sunt asociați bazei unei educații pentru că ei ar trebui să producă un model stabil de relație și de siguranță, iar această relație să fie mediată prin cuvinte. Am pierdut cu toții aceste cuvinte, lipsesc din obișnuința noastră în a cerceta ce ni se întâmplă și ce se întâmplă cu copilul. Părinții preferă pedeapsa, tăcerea, oprobiul, reproșul sau orice altceva, mai puțin cuvintele. Când le recomand părinților să le vorbească acestor copii și să îi invite și pe ei să vorbească despre ceea ce s-a întâmplat, aceștia sunt foarte surprinși. Dar efectul cuvintelor este neîntârziat și produce o reacție imediată a copilului. Pentru că dacă ne gândim la o semnificație a celor șapte ani de acasă, aceasta constă în a-l învăța pe copil să creeze legături.

Dacă vrei să crești un copil având cei șapte ani de acasă, îi poți oferi un model bun de urmat dacă și tu –părinte și educator- te porți civilizată și responsabil. Acordă-i șansa de a deveni un om responsabil de tot ceea ce face! Nu uita că puiul de om te vede ca pe cel mai bun părinte posibil! Și ar fi bine să nu-l dezamăgești! Lasă-l să-ți pătrundă adânc în suflet și să se oglindească în ochi cu sinceritate!

BIBLIOGRAFIE:

- Băran-Pescaru, A. –*Parteneriat în educație-familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004
- Roxana Geantă- *Cei șapte ani de acasă*, Editura Galaxia Copiilor, București, 2016
- Mircea Agabrian, Vlad Millea- *Parteneriate școală-familie-comunitate*, Editura Institutul European, 2005
- Lou Harvey Zahra – *Educația copiilor în familie*, Editura Univers Enciclopedic Gold

PARTENERIATUL ȘCOALĂ- FAMILIE

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: CÎRȘMARI ANIȘOARA LICEUL TEHNOLOGIC SPECIAL BIVOLĂRIE

Una dintre premisele creării parteneriatului școală-familie este să reușim să angajăm părinții și școala într-o relație autentică și pozitivă. În acest mod, părinții devin parteneri activi și nu doar spectatori la procesul educațional și la ce se întâmplă în școală.

Angajarea părinților este văzută ca implicare motivată și diferă foarte mult de simpla participare. Spre exemplu, atunci când părinții asistă la serbarea copiilor, vorbim despre participare, însă atunci când părinții contribuie cu mici idei la construirea decorului, costumelor, scenariului spectacolului sau creează modalități de premiere și se implică în organizarea evenimentului, atunci putem vorbi de angajare.

Angajarea presupune ca cel implicat să devină parte esențială a procesului, nu pentru că trebuie, ci pentru că îi pasă și dorește. În acest fel, „autoritatea este împărtășită, scopurile și eforturile sunt comune, iar beneficiile reciproce”(Pushor, Ruitenberg, Jeynes, 2005).

Parteneriatul nu se produce instantaneu, ci presupune o lungă călătorie la finalul căreia școala și familia câștigă. Cu alte cuvinte, se găsește rezolvarea fabulei lui Alexandru Donici, „Racul, broasca și o știucă”, în care partenerii, deși au cele mai bune intenții, trag sacul cu grâu în direcții opuse. În urma activităților comune desfășurate, școala și familia reușesc să pună în comun resursele pe care le dețin pentru a construi împreună viitorul educațional și profesional al copiilor.

Cadrele didactice trebuie să dezvolte relații pozitive cu părinții, inițiind și oferind modele de comunicare și interacțiune cu aceștia. Totodată, trebuie să ofere suport și încurajări celorlalți; să comunice clar și deschis, să asculte activ; să ofere feedback pozitiv; să lucreze în echipă; să dezvolte rețele de suport; să prevină situațiile de criză; să dea dovadă de comportament etic; să inspire respect, încredere și înțelegere; să încurajeze manifestarea independenței și inițiativei părinților.

Criteriile care stau la baza construirii unei relații de colaborare școală-părinți sunt:

➤ *Încrederea.* Construirea unui mediu securizant atât în planul relațiilor cu părinții cât și în cel al organizării spațiului. Încrederea reciprocă se construiește cu argumente fără a depăși limitele respectate și asumate reciproc.

➤ *Respectul pentru părinți.* Abilitățile, valorile, interesele părinților vor fi evidențiate în mod necondiționat, fără a încălca regulile de comunicare stabilite de comun acord.

➤ *Valorizarea părinților.* Cadrul pentru afirmarea pozitivă a părinților este construit prin înțelegerea, corectitudinea, empatia și neutralitatea consilierului școlar. Este important ca ajutorul să nu creeze dependența părintelui, ci să activeze elemente care să-l ajute pe părinte să poată rezolva în viitor, prin resurse proprii, situații dificile.

➤ *Abilitarea părinților.* Este necesar ca metodele și tehnicile de utilizate să fie centrate pe identificarea punctelor tari și a resurselor pentru depășirea situațiilor critice în relația părinte-copil-școală, cu efecte concrete în ceea ce privește autoresponsabilizarea și autodezvoltarea părinților.

➤ *Comunicarea eficientă.* Tipurile de limbaj verbal, nonverbal, paraverbal sunt adecvate nivelului de înțelegere al părinților. Se utilizează strategii interactive de comunicare, ascultare activă, feedback pozitiv.

➤ *Oferta și vizibilitatea serviciilor.* Serviciile oferite vor fi adaptate nevoilor părinților, pe baza consultărilor periodice (analiză de nevoi, interviu, focus grup, chestionar, întâlniri nonformale și informale). Oferta de servicii va fi diseminată astfel încât părinții să fie informați despre activitățile care vor fi derulate în grădiniță.

➤ *Informarea părinților.* Activitățile propuse vor avea în vedere, pe de o parte, actualitatea și corectitudinea informațiilor, iar pe de altă parte, modul în care activitățile sunt transmise (cuvinte simple, imagini concrete, vizibilitatea mesajelor, cromatică adecvată etc.)

➤ *Stabilirea limitelor profesionale.* Realizarea unui „contract de parteneriat” (un acord scris sau verbal) este important. Contractul va fi explicat părinților. Se precizează scopul, tehnicile, limitele,

beneficiile, durata și frecvența activităților, modul de gestionare a resurselor disponibile, rezultatele așteptate.

➤ *Confidențialitatea.* Toate informațiile oferite în cadrul activităților comune sunt confidențiale (spre exemplu, informațiile personale despre venituri, situația familială). Este necesar consimțământul părintelui, de exemplu pentru înregistrarea activităților sau postarea pe diferite site-uri a pozelor (cu părinții sau copiii) din timpul activităților derulate.

➤ *Egalitatea șanselor.* Indiferent de statut social, etnie, religie, gen, educație, convingeri politice, dizabilități, va fi creat un climat echitabil/nondiscriminativ în care părinții să simtă că sunt tratați cu obiectivitate și imparțialitate.

➤ *Responsabilitate profesională.* Facilitarea comunicării și relaționării părinților cu școală și valorizarea școlii/educației ca factor important pentru succesul în viață al copiilor. Deschiderea școlii către comunitatea de părinți și valorizarea părinților ca resursă în educație.

Părinții au abilități și talente, iar odată cu descoperirea și valorificarea lor, crește încrederea în ei înșiși și în abilitatea lor de a-și sprijini copiii în activitățile școlare.

Reușita parteneriatului nu se datorează în exclusivitate coordonatorilor sau numai participanților, ci este rezultatul muncii fiecărei părți, rezultatul muncii partenerilor care comunică permanent și învață unul de la celălalt.

Granițele dintre școală, familie și comunitate devin „permeabile”, se încurajează astfel influențe multidirecționale pentru crearea ambianței de sprijin și dezvoltare a copilului.

BIBLIOGRAFIE:

- Agabrian, M., Millea(2005), V., *Parteneriate școală- familie- comunitate*, Editura Institutul European, Iași;
- Băran- Pescaru, A. (2004) , *Parteneriat în educație*, Editura Aramis, București;
- Cucuș, C.(coord.), (2009), *Psihopedagogie- pentru examenele de definitivare și grade didactice*, Ed. a III-a, Editura Polirom, Iași;
- Cucuș, C., (2002), *Pedagogie, ed. a II-a*, Editura Polirom, Iași;
- Fisher, F, (trad. Rădulescu, M., Vasilache, A.), (2001), *Parteneriate durabile între autorități și comunitate- planificare participativă*, Editura Fundației Arhitect Desing, București;
- Mateiaș, A., (2003), *Copiii preșcolari, educatoarele și părinții- Ghid de parteneriat și consiliere*, Editura Didactică și Pedagogică R.A, București.;
- Mihăiescu, I., (2004), *Rolul familiei în dezvoltarea copilului*, Editura Cartea Universitară, București;
- Neculau, A., (coord.), (1996), *Psihologia socială. Aspecte contemporane*, Editura Polirom, Iași;
- Nicola, I., (2003) , *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București;
- Pamfil, E., Ogodesscu, D., (1996), *Persoană și devenire*, Editura Științifică și Enciclopedică, București;
- Stowell, S. J., Starcevich, M. M., (2002), *Parteneriatele de success*, Editura CDRMO, Iași;
- Vărășmaș, A. V., (2002), *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București;
- Zlate, C., Zlate, M., (1982), *Cunoașterea și activitatea grupurilor umane*, Editura Politic, București.

‘IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ’

PROFESOR ÎNV. PREȘCOLAR: CÎRSTEA IONELIA

PROFESOR ÎNV. PREȘCOLAR: PURCEL FLORINA

GRĂDINIȚA CU P.P.NR.21

LOC.: DROBETA TURNU SEVERIN

JUD.: MEHEDINȚI

Educația aduce cu sine multe beneficii, atât pentru individ, cât și pentru societate – îmbunătățește perspectivele de carieră, stimulează economia și chiar poate extinde durata de viață. Mai mult, potrivit studiilor, educația poate face oamenii mai fericiți! De aceea, este absolut esențial ca educația, indiferent de natura sa, să fie aplicată încă din primele luni de viață ale copilului tău.

Educația este foarte importantă în cadrul societății. Este baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității. Educația școlară, care cuprinde metodele tradiționale – de bază și universitară, nu s-a schimbat prea mult de-a lungul timpului. Cu toate acestea, transformarea digitală a modificat semnificativ felul în care este văzut acest proces. Educația înseamnă, însă, mult mai mult decât instruire formală – aceasta poate începe încă de la naștere și se manifestă în toate mediile sociale în care este prezent individul.

Educația aduce cu sine multe beneficii, atât pentru individ, cât și pentru societate – îmbunătățește perspectivele de carieră, stimulează economia și chiar poate extinde durata de viață. Mai mult, potrivit studiilor, educația poate face oamenii mai fericiți! De aceea, este absolut esențial ca educația, indiferent de natura sa, să fie aplicată încă din primele luni de viață ale copilului tău.

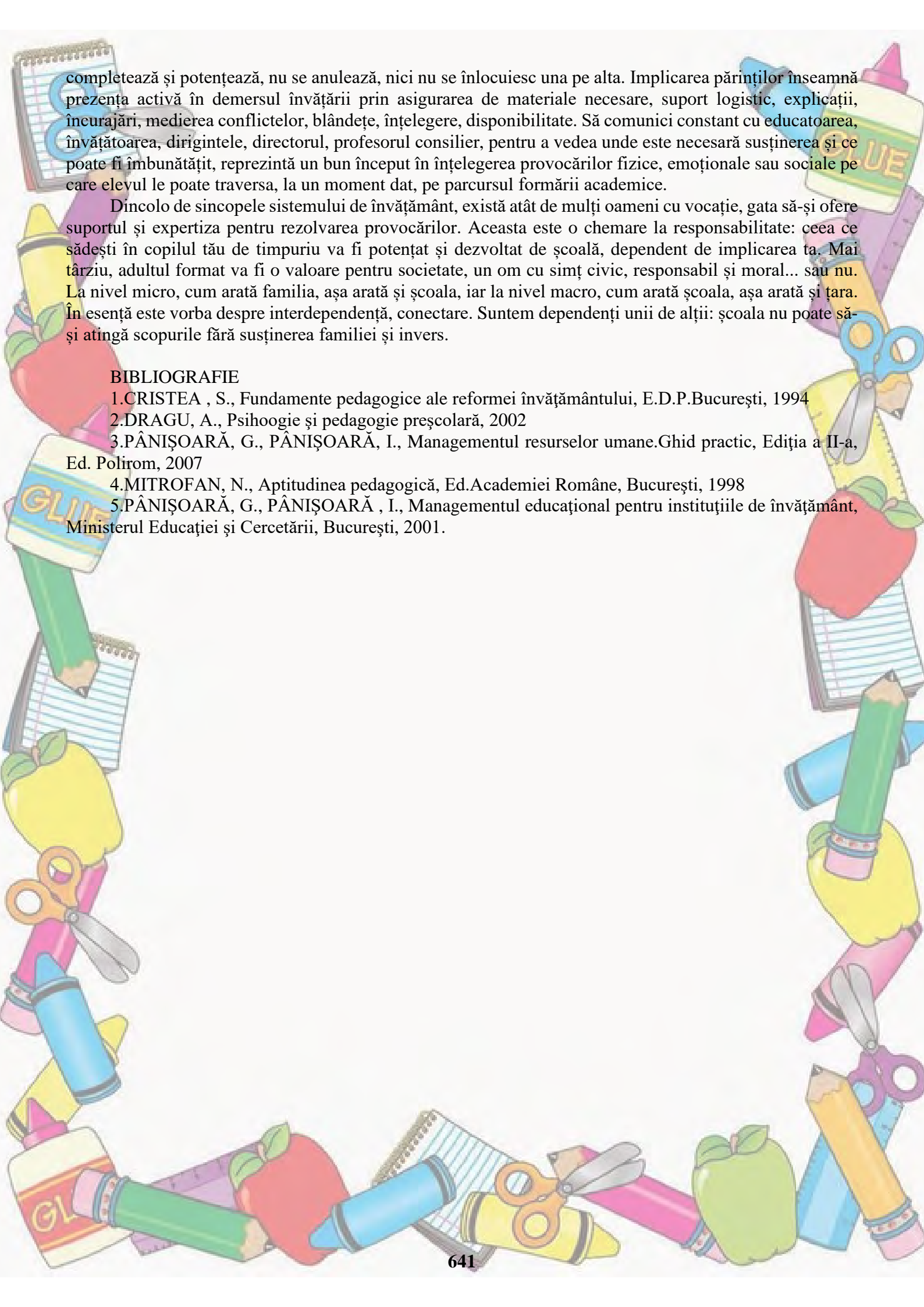
Atunci când se joacă și explorează, copiii mici arată un interes natural pentru lumea din jur. Educatorii preșcolariilor pot valorifica aceste interese prin planificarea unei varietăți de experiențe bazate pe educația socială. Aceste strategii pot ajuta la cultivarea și extinderea abilităților în cazul copiilor mici – ei învață cum să identifice și să rezolve probleme, să negocieze la locul de joacă, să identifice diversitatea și inegalitatea și, nu în ultimul rând, cum să recunoască consecințele anumitor comportamente nepotrivite.

Fundația educației timpurii este bazată pe relațiile sociale pe care cei mici le creează în prezența familiei, în școli și în comunitate. În aceste medii, copilul are ocazia de a-și face noi prieteni, de a-și exprima opiniile și de a înțelege importanța lucrului în echipă. Astfel, preșcolarii dezvoltă o înțelegere a rolurilor pe care le adoptă ca cetățeni ai unei societăți democratice și pot participa la activități care să-i ajute să înțeleagă și să-și exprime compasiunea și dorința de a-i ajuta pe ceilalți. Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curtoazie obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

Cercetările au arătat o scădere a procentului de părinți care să susțină comunicarea intimă dintre părinte-profesor. Părinții moderni preferă metode de comunicare la distanță, cum ar fi platformele online și sunt mai puțin susceptibili să participe la ședințe sau activități școlare. În timp ce tehnologia și instrumentele digitale pot ajuta familiile să rămână informate, elevii își pot pierde interesul pentru școală atunci când părinții nu își oferă sprijinul.

Pe de altă parte, profesorii observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici.

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite (conștient sau nu!) o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării. Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se

A decorative border surrounds the page, featuring various school supplies and fruits. On the left, there is a spiral notebook, a yellow crayon, a red apple, a green pencil, a blue pencil, a yellow pencil, a pair of orange scissors, a blue pencil, a yellow pencil, a pair of orange scissors, a green apple, a blue pencil, a yellow pencil, a pair of orange scissors, and a green apple. On the right, there is a glue stick, a pair of blue scissors, a yellow pencil, a red apple, a blue pencil, a yellow pencil, a pair of orange scissors, a green apple, a blue pencil, a yellow pencil, a pair of orange scissors, and a green apple. The items are arranged in a circular pattern around the text.

completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Dincolo de sincopel sistemului de învățământ, există atât de mulți oameni cu vocație, gata să-și ofere suportul și expertiza pentru rezolvarea provocărilor. Aceasta este o chemare la responsabilitate: ceea ce sădești în copilul tău de timpuriu va fi potențat și dezvoltat de școală, dependent de implicarea ta. Mai târziu, adultul format va fi o valoare pentru societate, un om cu simț civic, responsabil și moral... sau nu. La nivel micro, cum arată familia, așa arată și școala, iar la nivel macro, cum arată școala, așa arată și țara. În esență este vorba despre interdependență, conectare. Suntem dependenți unii de alții: școala nu poate să-și atingă scopurile fără susținerea familiei și invers.

BIBLIOGRAFIE

1. CRISTEA , S., Fundamente pedagogice ale reformei învățământului, E.D.P.București, 1994
2. DRAGU, A., Psihologie și pedagogie preșcolară, 2002
3. PÂNIȘOARĂ, G., PÂNIȘOARĂ, I., Managementul resurselor umane. Ghid practic, Ediția a II-a, Ed. Polirom, 2007
4. MITROFAN, N., Aptitudinea pedagogică, Ed. Academiei Române, București, 1998
5. PÂNIȘOARĂ, G., PÂNIȘOARĂ , I., Managementul educațional pentru instituțiile de învățământ, Ministerul Educației și Cercetării, București, 2001.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR CÎRSTOIU MARIANA

GRĂDINIȚA P.P. NR.4 LUGOJ

Pentru fiecare dintre noi familia a jucat și joacă un rol deosebit de important.

Creșterea, formarea și dezvoltarea copilului este dependent de factorii cu care acesta interacționează factori care pot avea influențe pozitive sau negative în viața copilului.

Prima formă de învățare a copilului este imitația, el are tendința de a reproduce ceea ce vede în jurul său. Încă de la naștere copilul își imită părinții, bunicii, frații, ceea ce vede la ei este modelul pe care îl va urma în viitor.

Așa cum știm, familia este unicul grup social caracterizat de determinările naturale și biologice, singurul în care legăturile de dragoste și consacrarea capătă o importanță primordială.

Familia este primul grup social din care face parte copilul, mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viață.

Familia este cuibul în care copilul se trezește și descoperă lumea, părinții având un rol deosebit de important în ghidarea copilului pentru viață.

Părinții sunt primii educatori ai copilului deoarece sunt primii cu care copilul interacționează constant încă din prima zi a vieții, în același timp familia este modelul pe care copilul îl imită, modul de viață al familiei este principalul reper în viața al copilului.

De asemenea comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea psihofizică a copilului.

Părinții sunt primele modele în viață pentru fiecare copil, copilul copiază ceea ce vede la părinții și încearcă să pună în practică.

Educația pe care copilul o primește în familie se continuă la școală, bazele educației formate în familie urmând a se continua la școală. Cadrele didactice sunt bine formate și au menirea de a asigura o educație de calitate copiilor, școala fiind un excelent formator al copilului în viață.

Mergând la școală copilul își formează un program, o rutină pe care o respectă și care contribuie favorabil la maturizarea lui și la formarea unor deprinderi corecte.

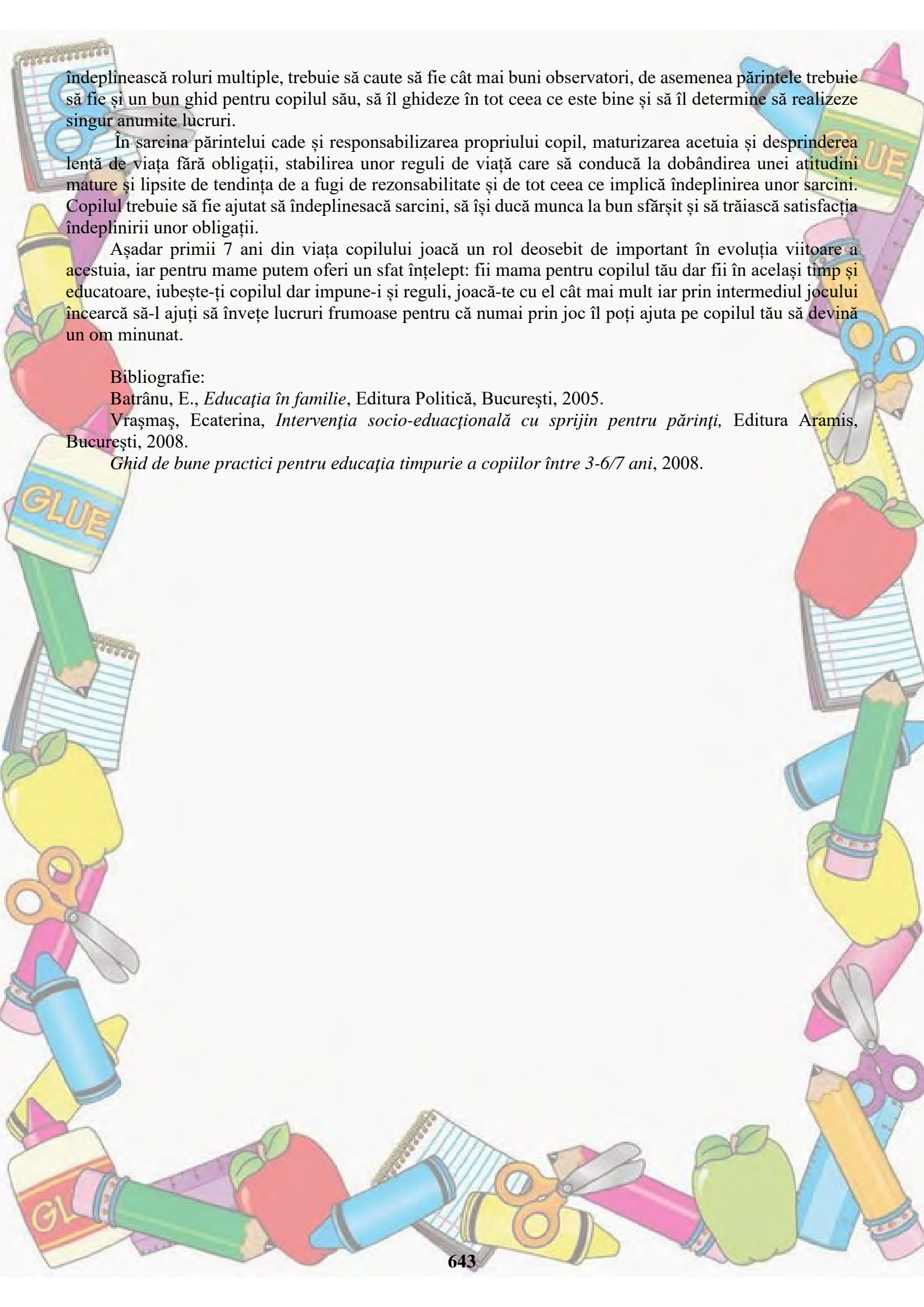
Primii ani din viața unui copil sunt fundamentali pentru evoluția viitoare a acestuia, acești ani contribuie la construirea bazelor personalității, comportamentului pe care copilul îl va avea atunci când va fi mare, un comportament care îl va urmări toată viață și care dacă este conform normelor societății, printr-o atentă șlefuire în viitor va conduce la modele de urmat în societate, de aceea se dorește ca educația pe care părinții o oferă copiilor să fie cât mai calitativă.

Copilul trebuie să fie inițiat în arta vieții, el trebuie să învețe singur anumite lucruri iar părinții trebuie să îi ofere ocazia de a învăța. Oferirea de către părinți copiilor a posibilității de a descoperii lumea este un avantaj și o șansă de formare sub influența celui mai bun îndrumător.

În perioada celor „7 ani de acasă” părinții trebuie să impună reguli fundamentale, trebuie să îl ajute pe copil să distingă între bine și rău, între un comportament corect și un comportament inadecvat. Copilul trebuie să învețe să se comporte în societate, să respecte norme de conduită și să înțeleagă că pe lângă drepturi are și obligații.

Părinții trebuie să observe cât mai atent comportamentul copilului în această perioadă, trebuie să îi ofere afecțiune și să îl sprijine în dezvoltare.

În acest interval de timp copilul suferă o serie de transformări și parcurge una dintre cele mai importante perioade din viață învățând să meargă, rostind primele cuvinte iar cu ajutorul celor din jur reușind să își formeze vocabularul, de asemenea tot în această perioadă copilul învață să mănânce iar cu puțin sprijin din partea părinților ajunge chiar să mănânce singur, frumos și îngrijit. Tot în această perioadă de viață copilul își formează anumite deprinderi și abilități de care se va servi putem spune în anii următori sau poate toată viața, Anumite comportamente umane își au rădăcina și în primii ani de viață întrucât copilul trece printr-o serie de experiențe diverse pozitive sau negative care îi influențează viața în viitor. La această vârstă copilul poate fi modelat de către adult pentru că este asemenea unui burete care absoarbe tot ceea ce observă în jurul său, comportamente, atitudini, moduri de reacție la anumite situații. Părinții trebuie să

îndeplinească roluri multiple, trebuie să caute să fie cât mai buni observatori, de asemenea părintele trebuie să fie și un bun ghid pentru copilul său, să îl ghideze în tot ceea ce este bine și să îl determine să realizeze singur anumite lucruri.

În sarcina părintelui cade și responsabilizarea propriului copil, maturizarea acestuia și desprinderea lentă de viața fără obligații, stabilirea unor reguli de viață care să conducă la dobândirea unei atitudini mature și lipsite de tendința de a fugi de rezonsabilitate și de tot ceea ce implică îndeplinirea unor sarcini. Copilul trebuie să fie ajutat să îndeplinească sarcini, să își ducă munca la bun sfârșit și să trăiască satisfacția îndeplinirii unor obligații.

Așadar primii 7 ani din viața copilului joacă un rol deosebit de important în evoluția viitoare a acestuia, iar pentru mame putem oferi un sfat înțelept: fii mama pentru copilul tău dar fii în același timp și educatoare, iubește-ți copilul dar impune-i și reguli, joacă-te cu el cât mai mult iar prin intermediul jocului încearcă să-l ajuți să învețe lucruri frumoase pentru că numai prin joc îl poți ajuta pe copilul tău să devină un om minunat.

Bibliografie:

Batrânu, E., *Educația în familie*, Editura Politică, București, 2005.

Vrașmaș, Ecaterina, *Intervenția socio-educțională cu sprijin pentru părinți*, Editura Aramis, București, 2008.

Ghid de bune practici pentru educația timpurie a copiilor între 3-6/7 ani, 2008.

IMPORTANȚA EDUCAȚIE ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR CÎTCÎRIGĂ ADRIANA LUCIANA

Educația nu este pregătirea pentru viață, educația este viața însăși. (John Dewey)

Educația aduce cu sine multe beneficii, atât pentru individ, cât și pentru societate – îmbunătățește perspectivele de carieră, stimulează economia și chiar poate extinde durata de viață. Mai mult, potrivit studiilor, educația poate face oamenii mai fericiți! De aceea, este absolut esențial ca educația, indiferent de natura sa, să fie aplicată încă din primele luni de viață ale copilului.

Educația este foarte importantă în cadrul societății. Este baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității. Educația școlară, care cuprinde metodele tradiționale – de bază și universitară, nu s-a schimbat prea mult de-a lungul timpului. Cu toate acestea, transformarea digitală a modificat semnificativ felul în care este văzut acest proces. Educația înseamnă, însă, mult mai mult decât instruire formală – aceasta poate începe încă de la naștere și se manifestă în toate mediile sociale în care este prezent individul.

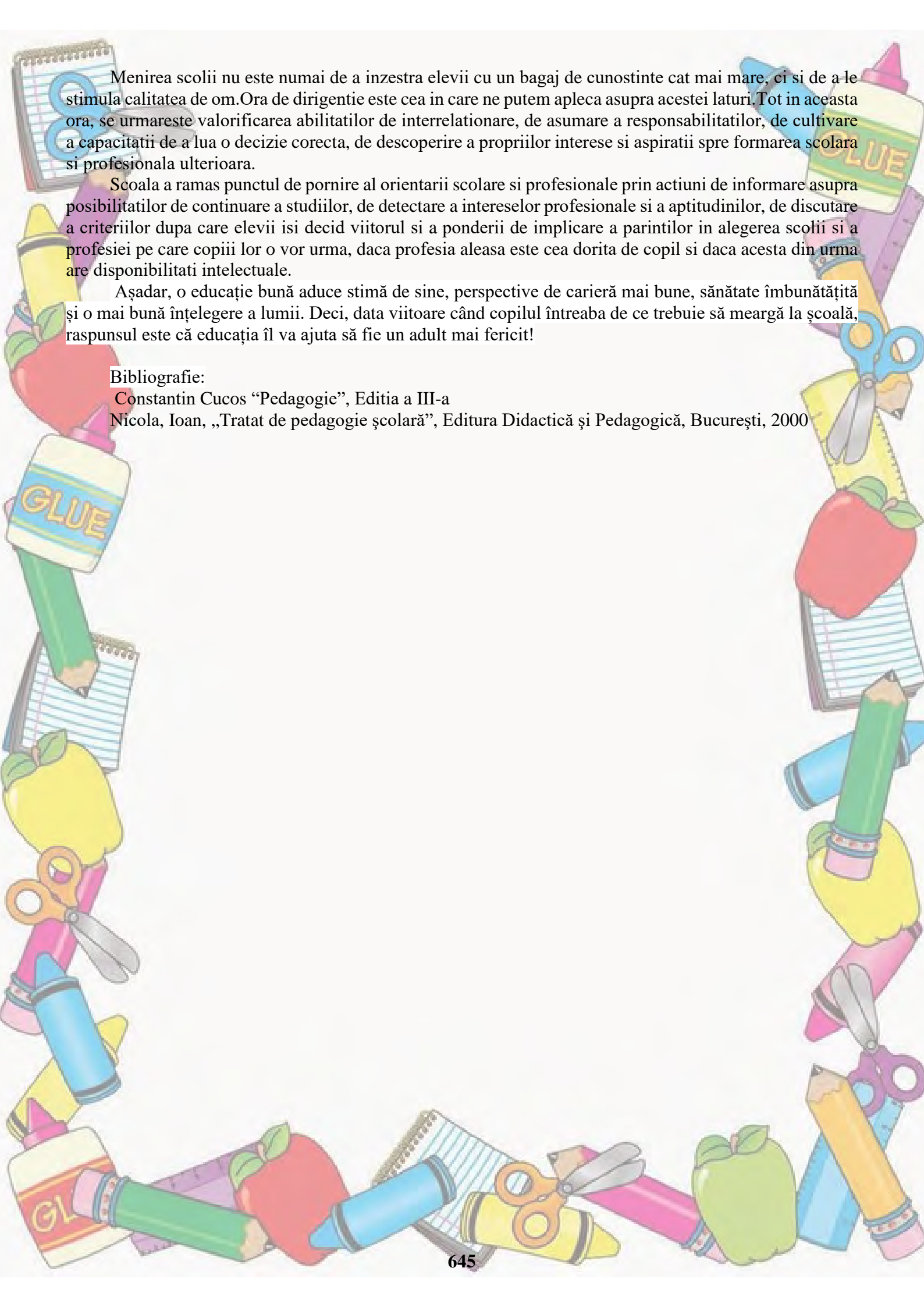
Ca mediu social, familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională. Copilul, în primii ani de viață este dependent de părinți, iar aceștia nu trebuie să fie preocupați doar de latura fizică a îngrijirii lui, ci să aibă în vedere educația psihosocială, coreland posibilitățile fizice cu cele psihice. Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului, iar educația sa la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluția fizică, urmărindu-se concomitent educația intelectuală, morală în scopul formării caracterului. Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive din familie, deoarece la această vârstă, rolul exemplului este foarte important.

Primele impresii despre lume și viață, despre fenomene din natură și societate, copilul le primește din familie. Astfel, prin comunicarea continuă cu membrii familiei, el își însușește limbajul, care cu timpul devine un puternic instrument al dezvoltării sale psihice. Părinții vor fi atenți la felul cum pronunță copiii cuvintele, le vor corecta vorbirea, le vor îmbogăți vocabularul, îi vor învăța să se exprime corect și coerent. Însușirea vorbirii de către copii cu cei din jur. Părinții trebuie să acorde o mare atenție întrebărilor copiilor, semn sigur al dezvoltării lor intelectuale, al manifestării active a setei de cunoaștere, al curiozității lor cu privire la originea lucrurilor din jur. În familie copiii își însușesc primele cunoștințe, își formează primele reprezentări și dobândesc experiențe morale. Părinții îi învăț de timpuriu pe copii să înțeleagă ce este "bine" și ce este "rau", ce este "permis" și ce este "interzis".

Procesul educării morale a copilului este de lungă durată, deși începe încă din familie. Deprinderile de comportare civilizată, atitudinile copilului față de alții exprimă de fapt atmosfera morală în care el a fost crescut în familie, sfaturile și îndemnul pe care le-a primit de la părinți, exemplul personal pe care i l-au dat prin atitudinile și faptele lor de conduită.

În educarea copiilor, un rol foarte mare îl are stabilirea unor relații juste între membrii familiei. Ceea ce trebuie să caracterizeze relațiile dintre părinți și copii este stima reciprocă dintre membrii familiei, dragostea părintească rațională față de copii, consecvența și unitatea cerințelor pe care le formulează părinții și ceilalți membri ai familiei față de copii, exemplul personal pe care îl dau cei mari prin atitudinile și faptele lor, încât devin pentru copii un exemplu de urmat. Desigur, părinții își iubesc copiii, le poartă grijă, muncesc pentru ei și participă la toate bucuriile și suferințele lor.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru.

Menirea scolii nu este numai de a inzestra elevii cu un bagaj de cunostinte cat mai mare, ci si de a le stimula calitatea de om. Ora de dirigentie este cea in care ne putem apleca asupra acestei laturi. Tot in aceasta ora, se urmareste valorificarea abilitatilor de interrelationare, de asumare a responsabilitatilor, de cultivare a capacitatii de a lua o decizie corecta, de descoperire a propriilor interese si aspiratii spre formarea scolara si profesionala ulterioara.

Scoala a ramas punctul de pornire al orientarii scolare si profesionale prin actiuni de informare asupra posibilitatilor de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale si a aptitudinilor, de discutare a criteriilor dupa care elevii isi decid viitorul si a ponderii de implicare a parintilor in alegerea scolii si a profesiei pe care copiii lor o vor urma, daca profesia aleasa este cea dorita de copil si daca acesta din urma are disponibilitati intelectuale.

Așadar, o educație bună aduce stimă de sine, perspective de carieră mai bune, sănătate îmbunătățită și o mai bună înțelegere a lumii. Deci, data viitoare când copilul întreaba de ce trebuie să meargă la școală, raspunsul este că educația îl va ajuta să fie un adult mai fericit!

Bibliografie:

Constantin Cucos “Pedagogie”, Editia a III-a

Nicola, Ioan, „Tratat de pedagogie școlară”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000

ROLUL PARINTILOR SI AL SCOLII IN EDUCATIA COPILOR

PROF. INV. PRESCOLAR CIUCA NICOLETA

SCOALA GIMNAZIALA NR. 1 DRAGOESTI, GPN. GEAMANA

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ. Este nevoie a se dezvolta un nou concept care să întărească schimbarea în relațiile școală-familie. Acest concept este parteneriatul educațional.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. Acesta presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândete, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Cei șapte ani de acasă. Mai presus de formarea unor competențe de calcul matematic și analiză a unui text, principiile din spatele instituției în care învață copiii noștri ar trebui să fie cunoscute și folosite ca etalon în evaluarea performanțelor școlilor și cadrelor didactice, deoarece ele se axează și pe formarea unei conduite de viață, atât de necesară. Nicolae Steinhardt scrie: „Încep să-mi dau seama că numai caracterul importă. Convingerea politică, păreri filosofice, originea socială, credința religioasă nu sunt decât accidente: doar caracterul rămâne după filtrările produse de anii de pușcărie, ori de viață”. Închei spunând că poți să finalizezi patru facultăți și să ai la activ trei doctorate. Nu sunt atât de relevante ca cei șapte ani de acasă, ca a ști să te respecti pe tine și pe cei din jur, nu sunt atât de relevante ca a te purta cu demnitate, conform principiilor și valorilor tale, ca a avea o identitate stabilă și un simț al coerenței în acțiunile tale.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament : respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Asadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă, din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli pentru copilul lor. Dar, de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai sursele greșelilor lor deoarece acestea nu țin loc de competență.

A decorative border surrounds the text, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a yellow crayon, a red apple, a white glue stick with 'GLUE' written on it, a green pencil, a blue notebook, a yellow apple, orange scissors, a blue crayon, a yellow pencil, a white glue stick with 'GL' on it, a green pencil, a red apple, a blue crayon, a blue notebook, orange scissors, a yellow pencil, a pink pencil, a green apple, a blue pencil, and a purple pencil. On the right side, from top to bottom, there is a blue pencil, a white glue stick with 'GLUE' written on it, a yellow pencil, blue scissors, a yellow pencil, a red apple, a blue notebook, a green pencil, a blue pencil, a yellow pencil, a pink pencil, orange scissors, a purple pencil, a blue pencil, a yellow pencil, a pink pencil, a green apple, a blue pencil, and a purple pencil.

Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om . Ora de dirigenție este cea în care ne putem apleca asupra acestei laturi . În această oră se urmărește valorificarea abilităților de interrelaționare, de asumare a responsabilității, de descoperire a propriilor aspirații spre formarea școlară și profesională.

Se accentuează azi ideea de a sprijini părinții și nu de a-i substitui. Se identifică tot mai clar ideea unor intervenții asupra familiei și deci, în primul rând, asupra părinților pentru a-i ajuta, forma și susține în sarcinile lor educative .

ȘCOALA ȘI FAMILIA - PARTENERI ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. CONSTANTIN CODRIN CIUCHI

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SPIRU HARET” BACĂU

*Motto: „Fiecare om, în același timp, seamănă cu toți, seamănă cu unii și nu seamănă cu nimeni.”
(Vasile Pavelcu)*

Speranța lumii sunt copiii. Fiecare cu individualitatea lui. Asemănători și totuși diferiți. Formarea lor cade în sarcina părinților și a școlii. Totdeauna în această ordine. Întâi părinții, pentru că sunt primii adulți pe care îi cunoaște un copil. Ei sunt modelul pe care ei îl urmează. Ceea ce văd la părinții lor îi determină pe copii asupra atitudinii față de cei din jurul lor. Prin relațiile pe care copilul le stabilește cu membrii familiei, copilul se integrează în relațiile sociale, se apropie de societate, își cunoaște valoarea și începe să-și formeze imaginea de sine.

Familia oferă:

- primul grup social în care sunt exersate comportamente sociale, în care copilul se identifică ca parte a unui grup și începe să se descopere pe sine;
- climatul de siguranță afectivă necesar dezvoltării componentelor personalității;
- primul mediu de creștere și dezvoltare intelectual, motivațional, afectiv, estetic, moral;
- primul model al unor comportamente sociale viitoare;
- cadrul de dezvoltare a individualității;
- posibilitatea de valorizare individuală datorită încărcăturii afective care îi apropie pe membrii ei;
- legătura între trecut și viitor.

Toate aceste elemente sunt extrem de importante pentru un copil. Mediul familial este mediul în care el ar trebui să se simtă, mai presus de orice, în siguranță. Și iubit. Și apreciat pentru ceea ce este el ca persoană. Din păcate, uneori, există derapaje și familia devine un loc nesigur pentru copii. Este rolul societății să intervină și să îndrepte această situație. Dacă se poate, fără să despartă copiii de părinți. Pentru că, indiferent cum văd adulții din exterior familia, pentru copii, părinții sunt un univers întreg.

Mai apoi vine școala. Cu un set de reguli, uneori noi și diferite față de cele din familie.

Și copilul, devenit elev, trebuie să se adapteze acestui nou set de reguli, adesea mai rigide decât cele din familie. Dacă părinții ne sprijină, atunci adaptarea la sistemul școlar și adoptarea aceluși sistem de valori impus și indus de școală este mult mai ușoară.

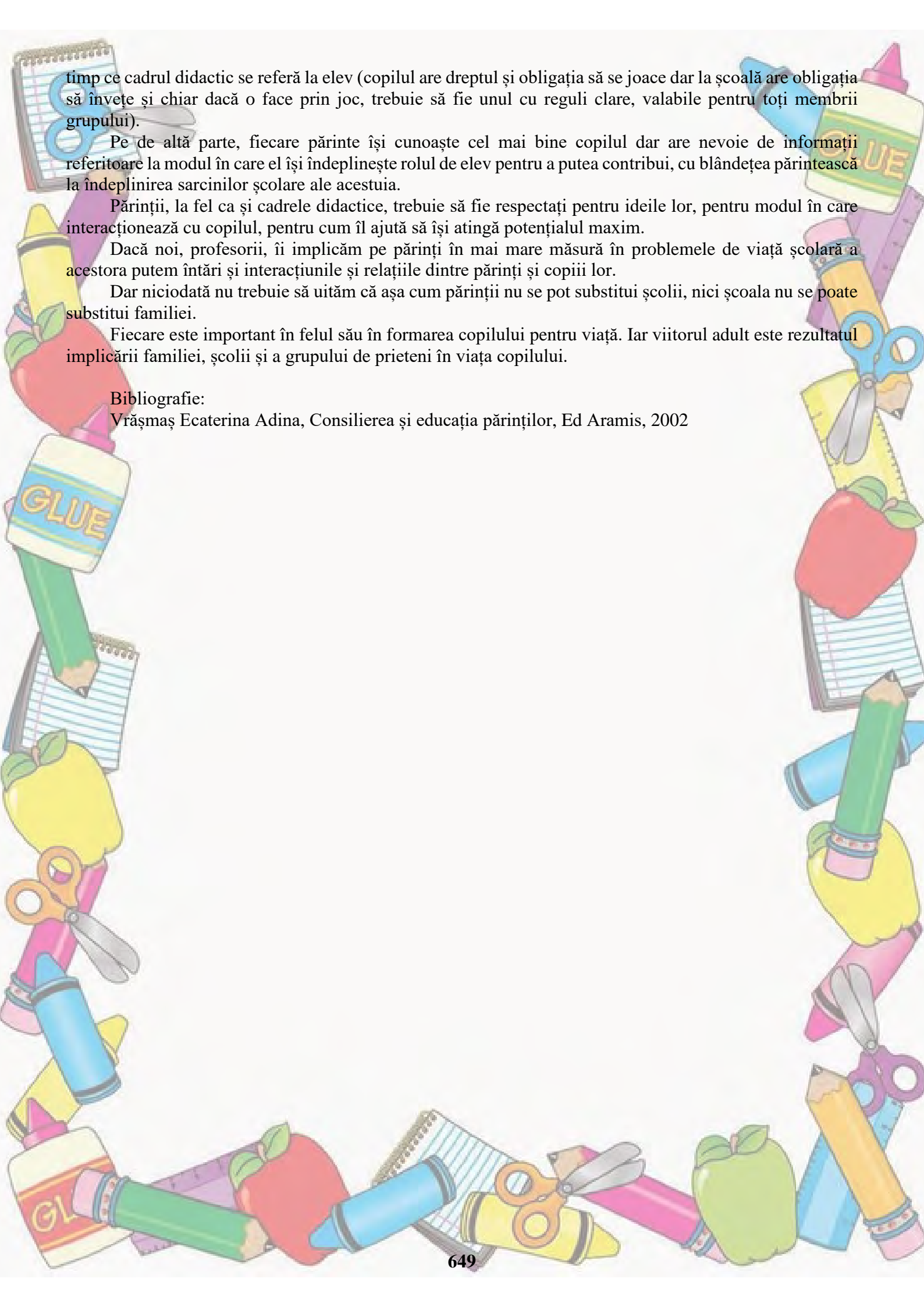
Școala devine de fapt un factor care accentuează deprinderile bune ale copilului, le atenuază pe cele mai puțin dezirabile, încearcă să intervină, în măsura în care familia este de acord, în formarea unei atitudini pozitive față de ceilalți și față de mediu.

Implicarea părinților în problematica școlii se referă de fapt la construirea unor relații pozitive care să ducă la unificarea sistemului de valori și cerințe relative la elev. Dacă elevii văd că profesorii colaborează cu familia, atunci influența asupra lor este una pozitivă și face ca anumite probleme să fie „dezamorsate” înainte să devină necontrolabile.

Colaborarea și cooperarea dintre părinți și școală sunt eficiente și benefice dacă avem o comunicare reală. Aceasta este influențată de mai mulți factori:

- disponibilitatea pentru colaborare a cadrelor didactice și a părinților
- percepțiile lor;
- atitudinile care îi caracterizează;
- caracteristicile instituției școlare și ale familiei;
- modul de comunicare.

Felul în care are loc colaborarea dintre cadrele didactice și părinți este determinat de motivațiile lor. De exemplu, părinții își cunosc copiii dar atitudinile lor ca elevi le sunt parțial necunoscute – este un lucru știut de către orice profesor că un copil, devenit elev, este supus influenței școlii ca instituție și grupului de școlari din care face parte; iar atunci când tu, profesor, „te plângi” de atitudinea elevului X, părintele aduce argumente de genul „copilul meu nu face așa ceva” și asta pentru că el, părintele, se raportează la copil în

timp ce cadrul didactic se referă la elev (copilul are dreptul și obligația să se joace dar la școală are obligația să învețe și chiar dacă o face prin joc, trebuie să fie unul cu reguli clare, valabile pentru toți membrii grupului).

Pe de altă parte, fiecare părinte își cunoaște cel mai bine copilul dar are nevoie de informații referitoare la modul în care el își îndeplinește rolul de elev pentru a putea contribui, cu blândețea părintească la îndeplinirea sarcinilor școlare ale acestuia.

Părinții, la fel ca și cadrele didactice, trebuie să fie respectați pentru ideile lor, pentru modul în care interacționează cu copilul, pentru cum îl ajută să își atingă potențialul maxim.

Dacă noi, profesorii, îi implicăm pe părinți în mai mare măsură în problemele de viață școlară a acestora putem întări și interacțiunile și relațiile dintre părinți și copiii lor.

Dar niciodată nu trebuie să uităm că așa cum părinții nu se pot substitui școlii, nici școala nu se poate substitui familiei.

Fiecare este important în felul său în formarea copilului pentru viață. Iar viitorul adult este rezultatul implicării familiei, școlii și a grupului de prieteni în viața copilului.

Bibliografie:

Vrășmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Ed Aramis, 2002

FAMILIA ȘI ȘCOALA – PACT PENTRU EDUCAȚIE

PROF. ÎNV. PRIMAR CIUCIU ANA MARIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2, BARCEA, JUD. GALAȚI

Educația este unul dintre cele mai importante lucruri care stau la baza unei societăți. Cu ajutorul educației este susținută cultura, dezvoltarea individuală și mai mult de atât, evoluția întregii umanități. Educația în cadrul școlii utilizează metode tradiționale și metode moderne de predare-învățare-evaluare și a evoluat de-a lungul timpului. Transformarea digitală a întregii lumi a dus la modificări semnificative în ceea ce privește modul în care este privit acest proces. Educația nu reprezintă doar instruirea formală, ci ea este începută de la naștere și se manifestă în toate mediile sociale în care este prezent individul. Fără educație nu am putea să ne integrăm în societate, iar nevoia de adaptare este atât de necesară încât ne face să ne îndreptăm atenția către toate modalitățile de a face educație, la nivelul familiei, școlii, bisericii și la nivelul societății.

Familia este prima școală a copilului, dar care fără o strânsă legătură cu școala nu poate desăvârși educația acestuia și nu îl poate pregăti pentru viață. Nici un adult de azi nu ar fi ceea ce este dacă nu ar fi trăit și nu s-ar fi dezvoltat într-un mediu care i-a definit personalitatea. Din familie pornesc o serie de convingeri despre viață, credința, moralitatea, conduita. În familie, copilul învață abilități de bază și atitudini față de persoane și învățare, care îl pot ajuta sau care îl pot limita în procesul lui de adaptare la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Școala nu poate înlocui părinții și nici invers, părinții nu pot înlocui școala. Fiecare are un rol bine definit, iar împreună se pot completa frumos. Primii educatori sunt părinții, care vor reuși să își pună amprenta asupra personalității copilului. Părinții se pot implica prin tot ceea ce înseamnă suport material pentru copil, prin explicații, disponibilitate și comunicare constantă cu școala.

Școala este responsabilă de instruirea persoanelor de către profesori pregătiți în acest sens. În lumea întreagă există diferite sisteme de educație formală, care urmează programul K-12, acesta presupunând începerea educației la grădiniță și finalizarea liceului cu examenul de bacalaureat, care poate fi urmat de studii universitare și postuniversitare.

În afara școlii, copilul învață din mediul său de viață. Atunci când un copil are părinții implicați în viața sa școlară, el beneficiază de suport și cunoștințe, de crearea unui mediu de învățare pozitiv. Esențială în acest proces este comunicarea profesor-părinte, iar societatea în care trăim fiind într-o transformare continuă, a dus la o transformare și a modului în care are loc această comunicare. Părinții moderni preferă mijloace de comunicare la distanță și nu își doresc să participe la activitățile școlare. Aceste informații pot ajuta părinții să fie informați, însă elevii își pot pierde interesul pentru școală atunci când părinții nu își oferă sprijinul.

Atunci când beneficiază de implicarea părinților, profesorii văd schimbări importante la nivelul clasei, respectiv creșterea motivației și performanței elevilor. Colaborarea cu părinții poate ajuta profesorul să identifice nevoile și obiectivele și modul în care părinții pot contribui la succesul copilului lor. Comunicarea cu familia dă posibilitatea profesorului de a asculta perspectiva și preocupările părinților și le dă posibilitatea profesorilor să le explice acestora mai multe despre educația copiilor. Implicarea părinților poate ajuta copiii să fie empatici și înțelegători, să aibă note mai mari la școală, să aibă încredere în forțele lor, să socializeze mai ușor. La polul opus se află părinții dezinteresați, care nu reușesc decât să slăbească voința acestuia, să scadă randamentul școlar.

Utilizarea tot mai frecventă a calculatorului și televizorului sunt cauze pentru un randament școlar scăzut, dar pe care nu toți părinții le observă la timp sau le acceptă, majoritatea punând pe seama școlii rezultatele scăzute la învățătură ale copiilor. Există și părinți care își obligă copiii să scrie și să citească mult peste capacitatea lor, fapt care duce la apariția nervozității, la scăderea capacității de memorare. Un părinte permanent nemulțumit de rezultatele copiilor deși rezultatele lor sunt bune, poate duce la o timorare a copilului, o teamă exagerată a acestuia la lecții.

Stabilirea unei relații de colaborare și a unui echilibru între cerințele familiei și cele ale școlii reprezintă o condiție fundamentală pentru reușita copiilor. Pe de o parte, școala se asigură de bunăstarea

A decorative border surrounds the page, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a yellow crayon, a red apple, a white glue stick with 'GLUE' written on it, a green pencil, a blue notebook, a yellow apple, orange scissors, a blue crayon, a yellow pencil, a white glue stick with 'GL' on it, a green pencil, a red apple, a blue crayon, a blue notebook, orange scissors, a yellow pencil, a pink pencil, a green apple, a blue crayon, and a yellow pencil. On the right side, from top to bottom, there is a blue glue stick with 'GLUE' written on it, a yellow pencil, blue scissors, a yellow pencil, a red apple, a blue notebook, a green pencil, a yellow pencil, a pink pencil, orange scissors, a purple pencil, a yellow pencil, a blue crayon, a yellow pencil, a pink pencil, a blue crayon, and a yellow pencil.

elevilor în cadrul ei și tratarea acestora diferențiată în funcție de nevoi, pe de altă parte familia trebuie să se asigure că există o rutină de pregătire a temelor, de citit împreună, de discuții despre ce au studiat. De asemenea, părinții sunt responsabili să păstreze legătura cu școala, să-i încurajeze pe elevi, să le aprecieze eforturile.

Familia trebuie să fie un partener în demersul educativ făcut de școală, altfel tot ceea ce se realizează la școală este distrus în cadrul familiei, iar cel care are cel mai mult de pierdut este copilul care se vede oprit din formare și învățare.

Bibliografie

Pescaru-Băran, A.- *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004

ROLUL ȘCOLII ȘI AL FAMILIEI ÎN ORIENTAREA PROFESIONALĂ A COPIILOR

PROF. CORINA-CRISTINA CIUCU

COLEGIUL NAȚIONAL „UNIREA” FOCȘANI

Părinții sunt responsabili din punct de vedere juridic pentru educația copiilor lor, școala asigurând doar o parte din instruirea și educația acestora. Atitudinea părinților asupra rezultatelor școlare influențează în mod semnificativ motivația pentru învățare a copiilor, atât părinții, cât și cadrele didactice putând să influențeze activitatea educativă coordonată de instituția școlară. Cu toate acestea, din ce în ce mai mulți părinți invocă “lipsa de timp” ca principal motiv pentru care nu se pot implica în mod activ și continuu în educația propriilor copii. Există și persoane care atribuie această sarcină exclusiv sistemului de învățământ, respectiv cadrelor didactice, fie pentru că se poziționează cu atitudinea clientului care solicită și plătește un serviciu, fie pentru că nu își dau suficientă valoare în acest proces. Indiferent de explicații, este esențial ca părinții să conștientizeze importanța implicării lor în procesul educațional și să învețe să identifice ceea ce este mai important pentru copiii lor. Beneficiind de sprijinul adulților (cadre didactice, părinți și nu doar atât) au o șansă în plus de a se dezvolta armonios și de a-și atinge potențialul.

Alegerea unei profesii sau a unei meserii reprezintă un moment de mare importanță în realizarea dezvoltării personalității. Este necesar ca elevul să treacă mai întâi printr-un proces de construcție a subiectivității sale care îi permite să ia decizii mature și responsabile. Este binecunoscut faptul că perioada selecției viitoarei profesii coincide cu sfârșitul adolescenței, o etapă importantă a vieții caracterizată prin schimbări emoționale, prin existența unor conflicte și trăiri dramatice, cu frământări interne pentru găsirea surselor de satisfacere a elanurilor, a aspirațiilor și cu tendința de a evita teama față de piedicile ce se pot ivi în realizarea proiectelor sale de viitor. Adolescentul este un nonconformist și un luptător activ pentru îndeplinirea dorințelor sale, un original în adaptarea soluțiilor urmărite, în modul de a privi și de a se adapta la lumea înconjurătoare. Așadar, aceasta este de cele mai multe ori o perioadă de timp dificilă care îi privește atât pe părinți, cât și pe profesori. De aceea, sunt necesare acțiuni coordonate între școală și familie în vederea traversării cu succes a acestei etape din viața elevului.

Școala trebuie să devină factorul principal în îndrumarea pentru selecția profesională și în sfaturile specializate pentru părinți, astfel încât aceștia să poată participa în mod convenabil la acest proces. Alegerea profesiei este condiționată de o serie de factori individuali și sociali, a căror interacțiune afectează proiecția vieții lor viitoare. Dintre factorii individuali, motivațiile adolescenților, aptitudinile și atitudinile lor pot fi evidențiate în special. Factorii sociali, la rândul lor, se referă în influența asupra deciziilor care trebuie luate de grupurile lor de apartenență, în cadrul cărora familia joacă un rol fundamental și modelele culturale stereotipate despre unele profesii și / sau meserii existente.

Există familii în care unul dintre părinți, sau amândoi, nu și-au putut urma visurile în ceea ce privește alegerea profesiei, din cauza circumstanțelor personale diferite. Aceștia încearcă să îndrume copilul spre acea opțiune ratată de ei, indiferent dacă copiii au înclinații sau abilități care pot duce la succes. Există situații în care, din generație în generație și succesiv, membrii unei familii au urmat aceeași profesie. Problema apare atunci când unii dintre membrii mai tineri refuză să continue tradiția familiei.

Pe de altă parte, există și unele familii în care copiii sunt considerați prea imaturi pentru a alege o profesie și își asumă sarcina de a-i orienta spre ceea ce consideră ei că le-ar fi de folos. Există, de asemenea, familii care stimulează de la o vârstă fragedă într-un mod organizat și coerent înclinațiile copiilor lor pe care le consideră că pot sta la baza dezvoltării profesionale viitoare, îndemnându-i pe copii să se exprime deschis în raport cu interesele lor și să-și îmbunătățească din ce în ce mai mult abilitățile.

Școala are menirea de a-i conștientiza pe părinți de importanța și rolul lor fundamental în orientarea profesională potrivită a copiilor, în raport cu nivelul lor de dezvoltare, pregătirea, dorințele și aspirațiile acestora.

Bibliografie

1. Băran-Pescaru, Adina, *Parteneriat în educație*, Editura Aramis, București, 2004.
2. Drăgan, I., Petroman, P., Mărgineanțu, D., *Educația noastră cea de toate zilele*, Editura Eurobit, Timișoara, 1992.
3. https://ise.md/uploads/files/1579552787_rolul_parintilor_si_al_cadrelor_didactice_in_invatarea_copiilor_pe_tot_parcurusul_vietii.pdf

GRĂDINIȚA ȘI FAMILIA – PARTENERI ÎN EDUCAȚIE

PROF.ÎNV.PREȘC. CIULEI FLORENTINA

GRĂDINIȚA CU PP NR. 32 , PLOIEȘTI

STRUCTURA GRĂDINIȚA CU PN „CĂSUȚA CU POVEȘTI”

Educația unei persoane începe încă de la naștere și se continuă pe tot parcursul vieții. Scopul acțiunii educative îl reprezintă formarea și dezvoltarea permanentă a personalității individului, în vederea integrării sociale optime. O condiție esențială în vederea creșterii eficienței demersurilor educaționale o constituie asigurarea unei unități de vedere și acțiune între toți factorii educativi. Sarcinile acestora ar trebui să se împletească și să se sprijine reciproc. **Familia** reprezintă primul mediu educativ și socializator din care face parte copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Influențele educative exercitate de familie se pot manifesta direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modelul de conduită oferit de membrii familiei sau prin climatul psiho-social existent în familie. Deasemeni, strategiile educative folosite în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, își pun amprenta dezvoltării copilului. Referitor la acest aspect, Paul Neveanu afirma că, „**pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața,**”

Grădinița reprezintă primul mediu instituționalizat de socializare. Aici influența educativă crește, până ce devine dominantă. În grădiniță, copiii sunt integrați într-un sistem formal de educație, care urmărește atingerea unor finalități ce decurg din curriculumul pentru educație timpurie, în conformitate cu particularitățile de vârstă și individuale.

Parteneriatul grădiniță-familie pornește de la premisa că, cei doi parteneri au un fundament comun de acțiune și un principiu al reciprocității și presupune realizarea unei alianțe pentru atingerea unui țel comun. Pentru ca parteneriatul să funcționeze este nevoie de comunicare între doi parteneri, respect și încredere reciprocă, consens în ceea ce privește scopurile acțiunii și a strategiilor folosite pentru atingerea lor, precum și asumarea în comun a drepturilor și responsabilităților.

Principalele modalități prin care se poate realiza parteneriatul dintre grădiniță și familie sunt următoarele:

❖ **Ședințele cu părinții** prin intermediul cărora părinții sunt informați despre regulamentul de ordine interioară, obiectivele urmărite în anul școlar în curs, evenimentele importante ale grupei sau ale grădiniței (excursii, vizite, drumeții, serbări, parteneriate), progresele copiilor sau dificultățile întâlnite în activitatea didactică;

❖ **Lectoratele** au ca scop consilierea părinților în ceea ce privește unele probleme legate de meseria de „părinte”, în vederea îmbunătățirii abilităților lor de creștere și educare a copiilor;

❖ **Consultațiile individuale** în care educatoarea discută concret cu membrii familiei despre dezvoltarea copilului, despre progrese, despre eventuale probleme de comportament etc.;

❖ **Vizitele la domiciliul copiilor** sunt un bun prilej de a cunoaște condițiile de viață și atmosfera din familia copilului, programul zilnic, relațiile dintre membrii familiei;

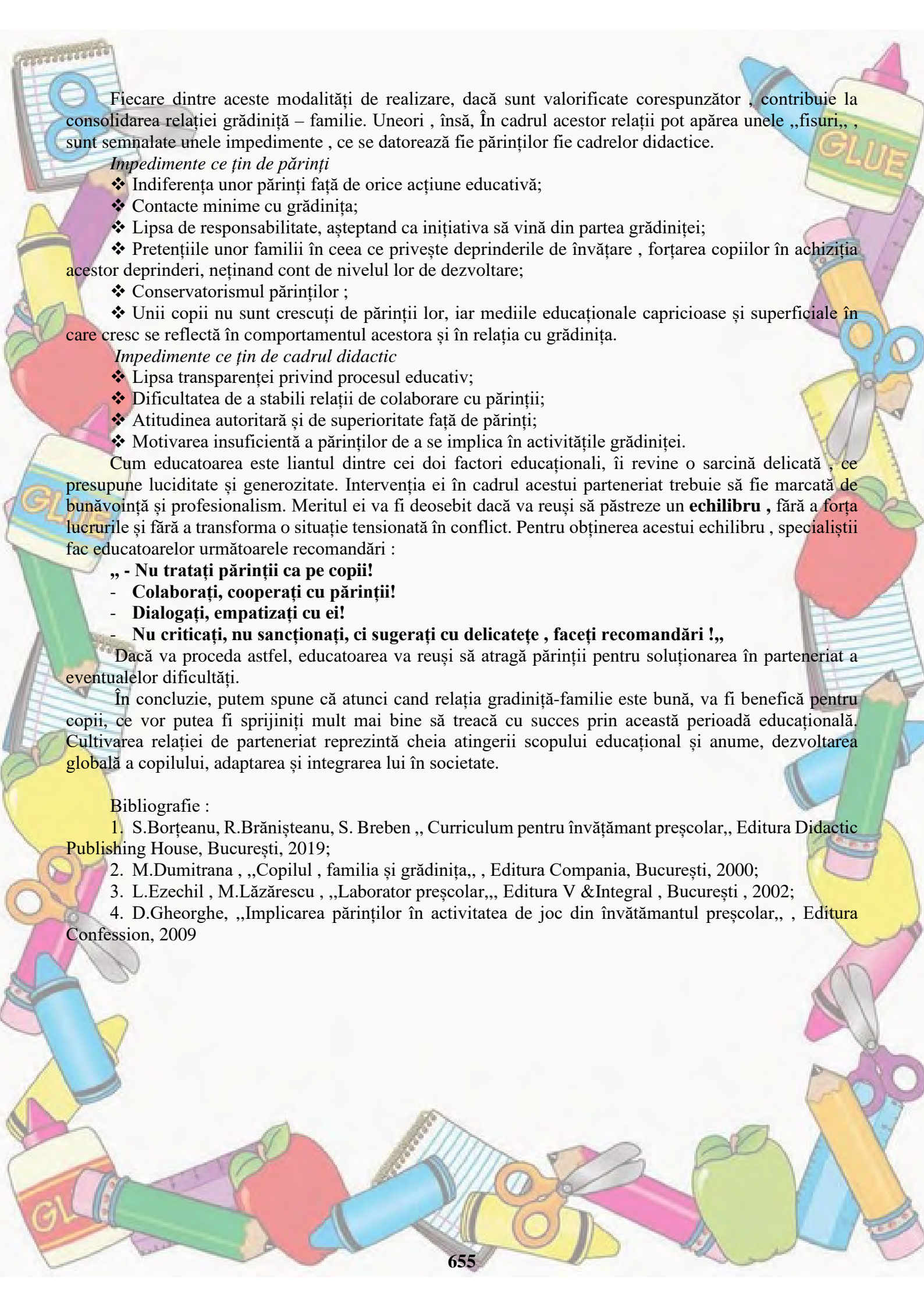
❖ **Participarea părinților la activitățile desfășurate în cadrul grădiniței** dau posibilitatea acestora de a se familiariza cu programul grupei, cu metodele didactice;

❖ **Serbările** permit părinților, pe de o parte să vadă manifestările, trăirile și comportamentul copiilor, se pot implica în realizarea decorului, a costumelor, iar cei cu înclinații artistice pot participa efectiv la programul propriu-zis;

❖ **Excursiile, drumețiile, vizitele** sunt un bun prilej de interacțiune părinți-educatoare-copii și de cunoaștere reciprocă, datorată în mare parte contextului non-formal de desfășurare;

❖ **Voluntariatul** se referă la faptul că, în funcție de cunoștințele și abilitățile pe care le dețin, părinții pot sprijini grădinița în asigurarea condițiilor optime de desfășurare a activităților educative;

❖ **Corespondența cu părinții** se face atât pe cale scrisă (scrisori de intenție, mesaje text, mail-uri etc.)

Fiecare dintre aceste modalități de realizare, dacă sunt valorificate corespunzător, contribuie la consolidarea relației grădiniță – familie. Uneori, însă, în cadrul acestor relații pot apărea unele „fisuri”, sunt semnalate unele impedimente, ce se datorează fie părinților fie cadrelor didactice.

Impedimente ce țin de părinți

- ❖ Indiferența unor părinți față de orice acțiune educativă;
- ❖ Contacte minime cu grădinița;
- ❖ Lipsa de responsabilitate, așteptând ca inițiativa să vină din partea grădiniței;
- ❖ Pretențiile unor familii în ceea ce privește deprinderile de învățare, forțarea copiilor în achiziția acestor deprinderi, neținând cont de nivelul lor de dezvoltare;
- ❖ Conservatorismul părinților;
- ❖ Unii copii nu sunt crescuți de părinții lor, iar mediile educaționale capricioase și superficiale în care cresc se reflectă în comportamentul acestora și în relația cu grădinița.

Impedimente ce țin de cadrul didactic

- ❖ Lipsa transparenței privind procesul educativ;
- ❖ Dificultatea de a stabili relații de colaborare cu părinții;
- ❖ Atitudinea autoritară și de superioritate față de părinți;
- ❖ Motivarea insuficientă a părinților de a se implica în activitățile grădiniței.

Cum educatoarea este liantul dintre cei doi factori educaționali, îi revine o sarcină delicată, ce presupune luciditate și generozitate. Intervenția ei în cadrul acestui parteneriat trebuie să fie marcată de bunăvoință și profesionalism. Meritul ei va fi deosebit dacă va reuși să păstreze un **echilibru**, fără a forța lucrurile și fără a transforma o situație tensionată în conflict. Pentru obținerea acestui echilibru, specialiștii fac educatoarelor următoarele recomandări:

„ - **Nu tratați părinții ca pe copii!**

- **Colaborați, cooperați cu părinții!**
- **Dialogați, empatizați cu ei!**

- **Nu criticați, nu sancționați, ci sugerați cu delicatețe, faceți recomandări !,**

Dacă va proceda astfel, educatoarea va reuși să atragă părinții pentru soluționarea în parteneriat a eventualelor dificultăți.

În concluzie, putem spune că atunci când relația grădiniță-familie este bună, va fi benefică pentru copii, ce vor putea fi sprijiniți mult mai bine să treacă cu succes prin această perioadă educațională. Cultivarea relației de parteneriat reprezintă cheia atingerii scopului educațional și anume, dezvoltarea globală a copilului, adaptarea și integrarea lui în societate.

Bibliografie :

1. S.Borțeanu, R.Brănișteanu, S. Breben „ Curriculum pentru învățământ preșcolar,, Editura Didactic Publishing House, București, 2019;
2. M.Dumitrana „ Copilul , familia și grădinița,, , Editura Compania, București, 2000;
3. L.Ezechil , M.Lăzărescu „,Laborator preșcolar,, , Editura V &Integral , București , 2002;
4. D.Gheorghe, „Implicarea părinților în activitatea de joc din învățământul preșcolar,, , Editura Confession, 2009

ROLUL PĂRINȚILOR SI AL ȘCOLII IN EDUCATIA COPILOR

SCOALA GIMNAZIALA NASTURELU

PROF . INV . PRIMAR CIULEI LORELA ELENA

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Să ne imaginăm două scenarii diametral opuse în același decor: la restaurant. În primul dintre ele, copilul stă la masă, lângă părinți, cu spatele drept și coatele pe lângă corp, mânuiește cu dexteritate și cunoaștere toate ustensilele de lângă farfurie, mulțumește politicos chelnerului pentru orice serviciu și contribuie în mod adecvat la conversație. În al doilea scenariu, copilul strigă pînă acoperă muzica ambientală a restaurantului, aleargă prin sală și printre picioarele mesenilor, varsă pe fața de masă supa și paharul cu vin al mamei, îi pune piedică chelnerului în momentul când acesta aduce cafelele.

Trebuie să recunoaștem că ambele scenarii par exagerate. Puțini copii se comportă ca și cum tocmai ar fi ieșit de pe porțile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puțini sunt, probabil, și cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui „Domnul Goe”. Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinților în dorința lor de a le oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept „cei șapte ani de-acasă”.

Ce sunt cei 7 ani de acasa?

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Pentru mine, **cei 7 ani de acasa** inseamna:

1. **Sa-si poata evalua obiectiv pozitia in raport cu o situatie.** (Trebuie sa stie ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea sa faca, etc.)

2. **Sa stie sa isi sustina parerile si sa-si apere interesele fara a deranja pe cei din jur.** (Sa foloseasca un limbaj politicos, sa nu se miorlaie, sa nu fie obraznica, dar sa exprime ceea ce simte, nu sa evite sa-si spuna parerea)

3. **Sa fie atent si implicat in ceea ce se intampla in jur, ca sa poata evita situatiile cu potential periculos si, ca revers al medaliei, sa poata oferi un ajutor la timp cuiva.** (Incepand de la salutul persoanelor cunoscute, continuand cu atentia acordata traficului, pietonilor, adica sa nu mearga pe strada cu castile in urechi, trimitand SMS-uri, izbindu-se de alti pietoni si ignorand culoarea rosie a semaforului, de exemplu... iar ca ajutor, nu stiu, sa adune fructele cuiva care si-a rupt sacosa, sa urce in pom dupa o pisica sperziata, chestii de-astea...)

4. **Sa stie sa piarda** (si automat, sa-si focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) **dar si sa castige cu eleganta** (fara a-l umili pe cel care a pierdut)

Lucrurile astea se invata mai mult prin copierea parintilor si a altor educatori, mai degraba decat din predici si povesti. Asa ca e de maxima importanta ca parintii sa fie un exemplu pentru cei mici.

Si e important, de asemenea ca independenta copiilor sa fie stimulata, pentru ca daca in mica copilarie e mereu altcineva care sa-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele doua extreme, ori va incerca totul, ca sa-si afirme independenta, ori va evita totul, dintr-un exces de prudenta. Pe cand, daca e obisnuit de mic sa infrunte niste situatii si sa faca niste alegeri (evident, pe masura lui, si controlate de adult) ii va fi mult mai usor sa ia hotararari in ceea ce-l priveste.

Tot la capitolul parinti, felul in care i se vorbeste si felul in care este ascultat, il va invata cum sa faca si el, la randul lui, asta, de o maniera pe cat posibil politicoasa.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**șapte ani de-acasă**”.

PROBLEMELE APĂRUTE ÎN RELAȚIA ȘCOALĂ - FAMILIE

ÎNTOCMIT, PROF. ÎNV. PRIMAR FLORENTINA CIUNT
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SIMION BĂRNUȚIU,, ZALĂU, JUD. SĂLAJ

Responsabilitatea pentru susținerea relațiilor în învățarea copiilor este așadar împărțită între părinți și educatori. Deși părinții și educatorii depun eforturi pentru stabilirea unor relații de colaborare, în practică se confruntă cu multe probleme în ceea ce privește dezvoltarea acestui tip de relație.

Christenson (2002) identifică două mari tipuri de probleme: probleme legate de structură și probleme de factură psihologică. În prima categorie includem:

- timp limitat pentru comunicare și dialog;
- comunicarea doar în momente de criză;
- contactul limitat pentru construirea încrederii în relația familie-școală;
- limitarea deprinderilor și cunoștințelor privitoare la modul de colaborare;
- lipsa unui sistem de comunicare de rutină;
- slaba înțelegere a constrângerilor pe care le întâmpină alte persoane.

Din categoria problemelor psihologice, menționăm următoarele:

- rezistență parțială la intensificarea cooperării familie-școală;
- lipsă de încredere în orientarea parteneriatului spre sporirea capacității de învățare a elevului/dezvoltarea influenței interacțiunilor;
- blamarea și etichetarea atitudinilor care pătrund în atmosfera familie-școală;
- adoptarea unor strategii de tipul învingător-învins, și de tipul învingător-învingător în cazul unui conflict;
- tendințele de personalizare a comportamentelor de furie a celorlalte persoane;
- înțelegerea greșită a diferențelor dintre perspectiva părintelui și cea a învățătorului în privința performanței elevului;
- diferențele culturale și diferențele de ordin psihologic conduc la puncte de vedere diferite, care se pot constitui în adevărate bariere în rezolvarea problemelor;
- limitarea perspectivelor folosite sau empatizarea cu cealaltă persoană;
- limitarea impresiilor copilului la un singur mediu;
- ipoteza că părinții și profesorii trebuie să aibă valori și așteptări identice;
- eșecul în a considera diferențele un punct forte;
- interacțiuni precedentă negativă și experiențe negative între familie și școală;
- eșecul de a recunoaște importanța menținerii relațiilor familie-școală de-a lungul timpului;

În plus, trăim într-o perioadă în care întâlnim tot mai des și în țara noastră copii crescuți de bune, și nu de părinți sau de bunici. Lipsa de timp a părinților creează un puternic sentiment de abandon, starea naturală de bine a copilului fiind înlocuită de una conflictuală, internă. În acest sens, viitoarele direcții de cercetare ar putea include și alte componente ale celor două dimensiuni în analiza eficienței și viabilității parteneriatelor.

La început de secol XXI, psihologii școlari pot avea un impact semnificativ asupra angajamentului elevilor de a învăța, asupra experiențelor de învățare și asupra rezultatelor educaționale ale acestora. Disciplina noastră poate fi de un real folos în ajutorarea grupurilor de elevi care nu se ridică la nivelul rezultatelor dorite în școală, prin crearea unor parteneriate constructive, de tipul familie-școală, în scopul îmbunătățirii performanțelor și atingerii obiectivelor dorite, atât pe termen scurt, cât și pe termen lung (rezultatele de la examenul de bacalaureat).

Indiferent de ciclul de învățământ (fie că este primar, gimnazial sau liceal), familiile și profesorii, ajutați de specialiști (psihologi), pot dezvolta relații de parteneriat la parametri care să răspundă variatelor tipuri de solicitări și standarde ale fiecărei comunități. Generând strategii pentru crearea unei

responsabilități împărțite, aceștia pot fi parteneri în educație și copromotori ai succesului academic și ai stării de bine a copilului.

Privind parteneriatul familie-școală cu deschidere și interes, într-o manieră dinamică și flexibilă, suntem în măsură să evităm o anumită rutinizare a relaționării și să depășim modalitățile tradiționale, clasice, de lucru cu părinții. În cadrul unor coordonate definite de respect mutual, permisivitate, acceptare necondiționată, căldură, empatie și absența oricărei exploatare, parteneriatul are șansa de a fi constructiv. Numai astfel vom reuși să găsim în psihologia educațională un loc adecvat parteneriatului, astfel încât perspectiva din care sunt privite locul și rolul copilului să permită o conexiune eficientă a școlii cu viața reală, elevul învățând în cele din urmă să fie bine ancorat în realitate și, în același timp, un model pentru alții.

PROF. CIUPITU-CĂLUȘARU PETRUȚA-IONELA

Johann Amos Comenius, în lucrarea sa „Didactica magna”, considera că la naștere, natura înzestrează copilul numai cu „semințele științei, ale moralității și religiozității”, ele devin un bun al fiecărui om numai prin **educație**.

De-a lungul timpului educația s-a realizat difuz, prin metode mai mult sau mai puțin studiate și cultivate, bazate pe instinct și simțiri. Odată cu trecerea timpului, din rațiuni pragmatice și pentru eficientizare, educația a suferit modificări majore, a devenit rațională, structurală și organizată.

Educația este orientată spre atingerea unui scop, ceea ce presupune stabilirea unor etape ce au rolul de a ajunge la anumite praguri.

Importanța educației a cântărit întotdeauna în favoarea formării unor cetățeni instruiți și evoluți, indiferent de specificul și caracteristicile societăților cărora aparțineau. O societate al cărei viitor se asigura prin lupte și războaie, impunea o educație războinică, instruia luptători și căuta tehnici și metode de stăpânire a abilităților specifice. O societate în care viitorul era asigurat prin negocieri și colaborări, impunea o educație prin care erau cultivate și dezvoltate abilitățile de diplomație. O societate ce trăia prin intermediul comerțului și schimbului de mărfuri, își educa tinerii astfel încât să facă față cerințelor. Indiferent de momentul istoric și specificul social, importanța educației s-a manifestat permanent. Diferă tehnicile și metodele de aplicare și scopurile luate drept țintă.

Educația se realizează la nivelul familiei, al mediului în care ne naștem și creștem, și în sistem instituționalizat, școli și instituții. Primul factor care formează o persoană este familia. Familia este mediul în care se exercită o influență imensă asupra individului, chiar și în mod indirect. Aici se pun bazele primelor conduite, familia fiind cea care formează, mai mult decât să informeze.

La nivelul școlii, educația se realizează prin metode sistematice și continue, ce au rolul de a forma, dezvolta, descoperi aptitudini, atitudini și conduite.

Educația se poate face și prin intermediul bisericii. Acest tip de educație nu este numai unul religios, ci și unul social, civic, moral și estetic. Influența educativă a bisericii poate da rezultate foarte bune, știm cu toții că religia este o disciplină care este studiată la școală. Instituțiile culturale, mass-media, asociațiile de copii și tineret, societățile caritabile, organizațiile nonguvernamentale, toate pot susține procesul de educare și instruire într-un mod benefic, venind în sprijinul școlii.

Toate aceste planuri prin care se realizează educație trebuie să se afle într-un raport de colaborare, astfel încât rezultatul să se amprenteze asupra societății într-un mod firesc, iar nivelul educației să fie unul ridicat.

O societate ai cărei membrii au carențe în educație, este o societate fără speranță spre un viitor bun, o societate în care nu se pot institui reguli ce au ca rol evoluția și dezvoltarea individuală și colectivă.

Educația trebuie să răspundă exigențelor cerute de evoluția națională și internațională și se realizează în perspectiva unui ideal de personalitate umană, în acord cu reperele culturale și istorice.

Importanța educației în cazul societății noastre este uriașă. O generație educată, instruită, căreia i s-au transmis valorile morale, culturale și istorice, poate duce mai departe moștenirea primită de la predecesori și poate da șansa viitorului spre mai bine. O societate educată poate face diferența între bine și rău, între influențele negative și cele pozitive.

Un individ educat va avea capacitatea de a răspunde nevoilor și situațiilor complexe. Va putea conștientiza situațiile noi, nevoile individuale și colective, va dobândi o mai mare sensibilitate în fața unei situații de blocaj, găsind soluții optime.

Un individ educat va susține eforturile care au în vedere educația, va sprijini lupta împotriva ignoranței, vulgarului și cultivării lipsei de valori.

CUM POT PĂRINȚII SĂ CREASCĂ UN COPIL BUN

PROFESOR PSIHOPEDAGOG IOANA CIUREA

LICEUL SPECIAL „MOLDOVA” TG. FRUMOS

O mare parte dintre părinți acordă o atenție mai mare notelor și activităților extracurriculare în care sunt implicați copiii, asigurându-se că aceștia învață, își fac temele și participă la antrenamentele de fotbal, la lecțiile de dans/teatru/instrumente. Există însă și situații, nu tocmai puține, când părinții uită că este necesar să depunem timp și efort pentru a cultiva o altă componentă a succesului și dezvoltării copilului – una care este la fel de importantă și poate chiar mai esențială – aceea de a fi o persoană bună.

Formarea de obiceiuri și comportamente care promovează trăsături de caracter pozitive, precum bunătatea, generozitatea și empatia față de cei mai puțin avantajați sau care au nevoie de ajutor vor conduce la formarea unor copiii buni ce vor ajunge adulți buni.

C.S. Lewis, scriitor și cadru universitar britanic, a spus: „Integritatea înseamnă să faci ceea ce trebuie, chiar și atunci când nimeni nu te urmărește.” Deși nu există o strategie garantată sau care să poată fi aplicată tuturor copiilor, căci știm că fiecare copil este unic, așa cum fiecare persoană este unică, iată câteva modalități prin care părinții pot contribui la formarea unor caractere frumoase și își pot ajuta copiii să devină persoane bune.

Cultivați empatia în sufletul copilului

Inteligența emoțională și empatia, sau abilitatea de a se pune în locul altcuiva și de a lua în considerare sentimentele și gândurile acestuia, este una din trăsăturile fundamentale ale oamenilor buni. Multe cercetări au demonstrat că a avea un coeficient emoțional ridicat – adică a fi capabil să-ți înțelegi propriile sentimente și sentimentele celorlalți – este o componentă importantă a succesului în viață.

Pentru a încuraja empatia la copiii, aceștia trebuie încurajați să vorbească despre sentimentele lor iar părinții trebuie să se asigure că ei știu că părinților le pasă de ele. Când apare un conflict cu un/o prieten/ă, cereți-le să-și imagineze cum s-ar putea simți prietenul/a lui/ei și să-i arate modalități de a-și gestiona emoțiile și de a lucra pozitiv spre o soluție.

Încurajați-i să se arate disponibili și să ofere suport altor copii

Deseori sunt prezentate actele de hărțuire și alte comportamente inadecvate, însă adevărul este că sunt mulți copii care realizează fapte bune, fără a ieși în evidență, în cursul obișnuit al vieții lor, fie că sunt alături de un prieten atunci când acesta este supărat, fie că participă la activități de sprijin pentru persoane aflate în dificultate.

Pe măsură ce sunt încurajate comportamentele pozitive, cum ar fi a face ceva pentru a-i face ziua mai bună unui prieten (chiar și ceva care ar putea părea puțin semnificativ precum mângâierea pe umăr oferită unui prieten când este trist), de asemenea trebuie să vorbim cu copiii și despre efectele negative pe care le au comportamentele precum bârfa sau hărțuirea atât la cei care sunt supuși actelor de hărțuire, cât și la cei care comit actele de hărțuire.

Încurajați-i să se implice în acte de voluntariat

Fie că, copilul ajută un vecin mai în vârstă la curățarea trotuarului sau ajută la împachetarea de conserve în cutii pentru face diferite donații, actul de voluntariat poate modela caracterul copilului. Când copiii îi ajută pe alții, învață să se gândească la nevoile celor mai puțin norocoși decât ei și se pot simți mândri de ei înșiși pentru că au făcut o diferență în viața altora.

Oferiți recompense cu moderație

Un lucru important de reținut atunci când îi încurajăm pe copii să-i ajute pe alții este să nu-i răsplătim pentru fiecare faptă bună. Actul de a face fapte bune pentru cei din jurul lor nu trebuie asociat cu primirea de recompense pentru ei și că din contră o recompensă frumoasă va fi chiar starea lor de împăcare, de bucurie pentru actul realizat.

Asta nu înseamnă că nu ar trebui ocazional să scoatem copilul la un tratament special sau să-i oferim un cadou pentru că i-a ajutat pe alții, sau pentru că învață foarte bine.

Copiii le place încurajarea și se bucură de aprobarea părinților. O recompensă ocazională este o modalitate excelentă de a le arăta cât de recunoscători sunt părinții pentru lucrurile bune pe care le fac.

Învățați-i bunele maniere

Obişnuiesc copiii să folosească elementele fundamentale ale bunelor maniere, cum ar fi să spună „Mulțumesc” și „Te rog”? „Domnul” sau „Doamna”? Când vin musafiri știi să-i primească în casă și sunt familiarizați cu elementele de bază ale bunelor maniere la masă? Știi cum să piardă frumos când joacă un joc cu prietenii? Cu siguranță părinții pot juca un rol important în șlefuirea unui comportament bine manierat al copilului.

Oferiți bunătate, respect copiilor

Cel mai eficient mod de a-i determina pe copii să comunice cu părinții și cu ceilalți într-un mod respectuos și să interacționeze cu ceilalți într-un mod frumos este să facem exact asta atunci când interacționăm cu copilul. Luați în considerare propriul mod de a vorbi, de a acționa și chiar de a gândi și încercați să alegeți un ton și o manieră prietenoasă și politicoasă cu copilul dvs., chiar și atunci când vorbiți cu el despre o greșeală sau un comportament greșit.

Disciplinați-vă copilul în mod constant

Părinții care se abțin de la a le stabili copiilor limite sau de a corecta ferm (dar cu dragoste) comportamentele proaste ar putea de fapt să provoace răni copilul cu intenții bune. Copiii care nu sunt sub nici o formă disciplinați devin, de cele mai multe ori, adulți egoiști și chiar nefericiți.

Unele dintre numeroasele motive pentru care trebuie să disciplinăm includ și aspecte precum: copiii cărora li se oferă reguli, limite și așteptări clare sunt responsabili, mai autosuficienți, au șanse mai mari să facă alegeri bune și au mai multe șanse să își facă prieteni și să fie fericiți. Atunci când se constată diferite probleme de comportament, cum ar fi minciuna, agresivitatea, vorbitul nepolitic este important să se intervină și să se gestioneze aceste situații cu fermitate dar și cu înțelegere, empatie, dragoste.

Învățați-i ce înseamnă recunoștința și cum o pot aplica față de semenii

A-ți învăța copilul cum să fie recunoscător și cum să-ți exprime această recunoștință este o componentă cheie a creșterii unui copil bun. Fie că este vorba pentru o masă pe care ați pregătit-o pentru cină sau pentru un cadou primit de la bunica și bunicul, învățați copiii să mulțumească.

Dați copiilor ocazii în care să aibă responsabilități

Atunci când copiii au o listă de treburi de făcut acasă, potrivite vârstei, cum ar fi să ajute la așezarea mesei sau să măture podeaua, ei dobândesc un sentiment de responsabilitate și de realizare. A face o treabă bună și a simți că își aduc contribuția la binele gospodăriei îi poate face pe copii să se simtă mândri de ei înșiși și îi poate ajuta să devină mai fericiți.

Comportați-vă așa cum vă doriți să se comporte copilul dvs.

Modul în care interacționăm/ne comportăm cu ceilalți trebuie să fie un model pentru copiii și acest comportament este important să îl avem în mod constant chiar și atunci când nu ne aflăm în preajma copiilor, sau sub ochii lor. Cu siguranță stilul de comportament adoptat de părinte va influența modul în care copiii săi se vor comporta. Dacă vreți să creșteți copiii buni, comportați-vă așa cum vreți să îi vedeți pe copiii voștri că se comportă.

BIBLIOGRAFIE:

Barnett, J., Barrable, A., (2019), „Cum să crești un copil fericit. Zece practici verificate”, trad. de Veronica Sidon, Editura Humanitas, București

Poenaru, M., (2011), „Cum să fii un bun părinte”, Editura ePublishers

<https://totuldesprename.ro/copilul-tau/psihologie-si-comportament/cum-sa-cresti-un-copil-bun>

<https://www.alethea.ro/cum-sa-cresti-un-copil-bun-6-ponturi-ale-psihologilor-de-la-harvard/>

ROLUL SI INFLUENTA FAMILIEI IN EDUCATIA PRESCOLARULUI

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR CIURLĂ ELENA RODICA

G. P. N. CIPRIAN PORUMBESCU, STRUCTURĂ A
ȘCOLII GIMNAZIALE CIRPIAN PORUMBESCU SUCEAVA

*Motto: Nu nașterea ca atare te face tată,
Nu purtarea în pânțece te face mamă,
Ci buna creștere pe care o dai copiilor. (Sf.Ioan Gură de aur)*

În educarea puiului de om, părinții, educatorii, școala și societatea, în general sunt mijloace importante în educație și instrucție. Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și precise. Familia este nucleul de bază în care copilul se formează ca om, având un rol decisiv în formarea viitorului social și spiritual al copilului pentru că știm că există evenimente care-și pun pecetea asupra mentalității individului respectiv al copilului.

Factorii care influențează azi mediul educativ sunt: noua concepție care se cristalizează asupra educației ca serviciu social și extinderea mass-media. Părinții trebuie să-și întărească fundamentarea relațiilor pe baza dragostei lor față de proprii copii și pe dorința lor ca aceștia să aibă performanțe și succes în viață. În relațiile dintre părinți și copii trebuie să primeze un climat afectiv pozitiv favorabil și nu unul negativ nefavorabil educației, adică să primeze formarea personalității preșcolarului ca om.

Felul în care părinții se raportează la copii afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate. Părinți severi vor forma un tânăr fără personalitate, voință, inițiativă; părinți care-l vor răsfăța vor avea un copil care nu învață, nu muncește, dar pretinde mereu; părinți care denotă inconsecvență educativă, care oscilează între răsfăț și severitate, vor forma un copil dezorientat, încăpățânat, capricios și dificil în raporturile sociale.

Educația copiilor presupune întâi de toate desăvârșirea propriei educații, a sentimentelor noastre, părinții trebuie să se străduiască să dea dovadă de moralitate ireproșabilă, de integritate și educație aleasă, fiind formatorii unei generații, ca astfel preșcolarii să-i aibă ca model.

Comportamentul plin de afecțiune al mamei este liantul care leagă formarea sentimentului comuniunii sociale, favorizând comunicarea, colaborarea, afecțiunea, altruismul. Baza acestui sentiment o constituie relațiile cu mama, afecțiunea reciprocă dintre mamă și copil.

Comportamentele copiilor se învață prin observarea unor modele în familie sau societate. Într-un studiu de specialitate s-au făcut cercetări asupra preșcolarului supus unui mediu agresiv prin vizionarea unui material violent, iată cum au reactionat aceștia: Într-o grădiniță o parte din preșcolari au asistat la un spectacol dat de un actor care tot timpul se comporta violent, agresând o păpușă mare din plastic. Observându-se copiii în zilele următoare s-a constatat că aceștia se comportau mult mai agresiv cu jucăriile și păpușile lor în comparație cu ceilalți care nu participaseră la spectacolul respectiv. După opt luni, 40% din copii se comportau agresiv rezultând astfel, influența mediului asupra copilului, acesta marcându-l pe perioadă îndelungată, însă el va suferi mai puțin dacă are sprijinul familiei, simțindu-se în siguranță și căpătând încrederea în părinți.

De aceea atitudinile și comportamentele părinților influențează formarea profilului moral al copilului. Responsabilitatea unui părinte este uriașă în ceea ce privește educația copilului-neadaptarea socială, delicvența, depresia, dependența și chiar sinuciderea au ca substrat lipsa educației familiale sănătoase.

Iată câteva ipostaze ale familiei în educarea preșcolarului:

1. Familia severă imprimă ordine, seriozitate, asigură unitate și echilibru familial. Severitatea este necesară dar cu măsură și multă blândețe, astfel încât copilul să nu se simtă timorât cu gândul la pedepse, pentru că preșcolarul va căuta afectivitate în altă parte.

2. Familia permisivă stă la polul opus al familiei severe, are un climat de puf, un astfel de copil va deveni neajutorat, un egoist pentru că în familie îi este permis orice, el are numai drepturi, în timp ce părinții doar datorii. Este un copil care se va adapta greu la școală și în viitor la locul de muncă.

3. Familia rigidă prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsă de încredere în sine, teama de nereușită și sancțiune.

4. Familia libertină creează o atmosferă lejeră, prezentând riscul de a întârzia sau împiedica maturizarea socială a copiilor datorită preocupării excesive a unui părinte sau a ambilor pentru ei înșiși.

De aceea, părinții trebuie să înțeleagă că în climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestea: severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea, larghețea și strictețea, toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

În concluzie rolul familiei și influențele acesteia în educația copiilor este primordială: Familia reprezintă matricea primordială a culturii omenești.[...] Aici se trezesc și încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal (sinele), aici începe copilul să iubească (pe cine și cum?), să creadă și să se sacrifice, aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare, aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă o mare personalitate sau invers. După cum spune un proverb: O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună căzută la timp potrivit, înviorează câmpul.

BIBLIOGRAFIE:

**Colecția revistelor Tribuna învățământului, anii 2004-2005;

**Psihologie generală, Andrei Cosmovici, Editura Polirom; Iași-1996.

MODALITĂȚI DE EVALUARE LA BIOLOGIE - CLASA A VI-A “VACCINURILE ȘI ANTIBIOTICELE - NE SUNT DE AJUTOR?”

PROF. CIURLIN CONSTANTINA,
ȘC. GIMN. „AL. MACEDONSKI” CRAIOVA

În ultimii doi ani, școala românească a trecut printr-o perioadă foarte grea, determinată de pandemia ce ne-a marcat existența fiecărui cadru didactic. Indiferent de specialitate, a trebuit să ne adaptăm la un mod de viață ce presupunea condiții deosebite de desfășurare a orelor, o grijă permanentă de a instrui elevii să se comporte în maniere de care nu mai avuseseră parte: păstrarea distanțelor, purtarea măștilor și schimbarea lor la anumite intervale de timp, absența contactului direct și nu în ultimul rând desfășurarea orelor on-line!

Ca profesor de biologie, a trebuit să mă informez într-un ritm mai accentuat pentru a putea răspunde la multitudinea de întrebări ce veneau din partea elevilor, a căror curiozitate nu are limite atunci când este vorba de ceva nou apărut în viața lor și pe care nu puteau să-l explice!

Sănătatea noastră, dar în primul rând a copiilor și elevilor, este bunul cel mai de preț, motiv pentru care fiecare cadru didactic a depus eforturi deosebite ca să explice elevilor pe parcursul acestei lungi perioade, că vaccinurile și antibioticele au un anumit rol în menținerea imunității organismului. La clasa a VI a, în strânsă legătură cu relațiile între funcțiile de nutriție, a trebuit să le explicăm elevilor “De ce ne îmbolnăvim?, Cum ne protejăm de boli? Când ne sunt de ajutor vaccinurile și antibioticele?”.

Acestea sunt doar o mică parte din întrebările cu care ne-am confruntat în special noi, profesorii de biologie, la nivelul tuturor claselor de gimnaziu și liceu!

Organizația Mondială a Sănătății (OMS) recomandă vaccinarea împotriva unor boli infecțioase cu efecte grave asupra sănătății umane, așa cum s-a întâmplat pe parcursul acestei pandemii, când au fost afectați milioane de oameni de pe toate continentele.

Este bine de știut că agenții patogeni pot fi transmiși de la o persoană la alta prin atingere sau prin aer, iar în alte cazuri prin intermediul animalelor cu care putem intra în contact direct (câini, pisici, țânțari, păsări, etc). În cazul mușcăturilor de câini, mai ales al celor fără stăpân, este recomandată prezentarea de urgență la medic pentru administrarea vaccinului antirabic.

Vaccinarea presupune administrarea sub formă injectabilă sau orală (pastile, pulbere) a unor preparate care conțin virusul sau bacteria, dar într-o formă neinfecțioasă, sau a unor proteine extrase din aceste virusuri sau bacterii. După vaccinare, nivelul de anticorpi din sânge crește, astfel încât organismul este pregătit, dobândind imunitatea și în acest caz boala nu se mai produce.

Imunitatea reprezintă capacitatea unui organism de a se apăra împotriva unor bacterii, virusuri și corpuri străine care ajung în interiorul lui. În corpul uman, globulele albe sau leucocitele eliberează în sânge proteine numite anticorpi care pot bloca multiplicarea virusurilor și bacteriilor, iar altele le pot identifica și distruge, deplasându-se la locul infecției prin procesul de diapedeză și le pot omorî prin procesul de fagocitoză

În tratamentul infecțiilor bacteriene se folosesc medicamente de tipul antibioticelor care trebuie să fie însoțite de probiotice ce ajută la refacerea florei microbiene.

Bibliografie

Irina P-P, Dorina P, Daniela Tomi - București; Biologie - Caietul elevului; Exerciții și lucrări practice de laborator - clasa aVI- a, Ed.Art Educațional, 2020

EDUCAȚIA COPILULUI ÎNTRE ȘCOALĂ ȘI FAMILIE

PROF. CIURTE CAMELIA ELENA

COLEGIUL TEHNIC „ANGHEL SALIGNY”, BAIIA MARE

*„Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”
(Mihail Levine).*

Școala este instituția socială creată în mod special pentru educarea tinerei generații.

Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Școlii îi revine sarcina de a sintetiza toate influențele ce apar pe baza conlucrării cu toți ceilalți factori educativi. Ea deține un rol hotărâtor în formarea omului, este vorba de felul cum se desfășoară procesul de educație în interiorul ei, acesta fiind îndrumat și condus de persoane competente, pregătite în mod special pentru acest lucru.

Școala, ca instituție de educație, formare și orientare, are rolul de a crea premise favorabile pentru elevi pentru a le facilita integrarea socială, spirituală și economică.

Alături de școală, familia ocupă un rol important în viața școlarului, școala și familia fiind parteneri implicați deopotrivă în formarea și educarea copiilor.

Școala și familia trebuie să colaboreze real, bazându-se pe încredere și respect reciproc, pe grija față de elev, făcând loc unei relații deschise.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la educarea copilului. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute .

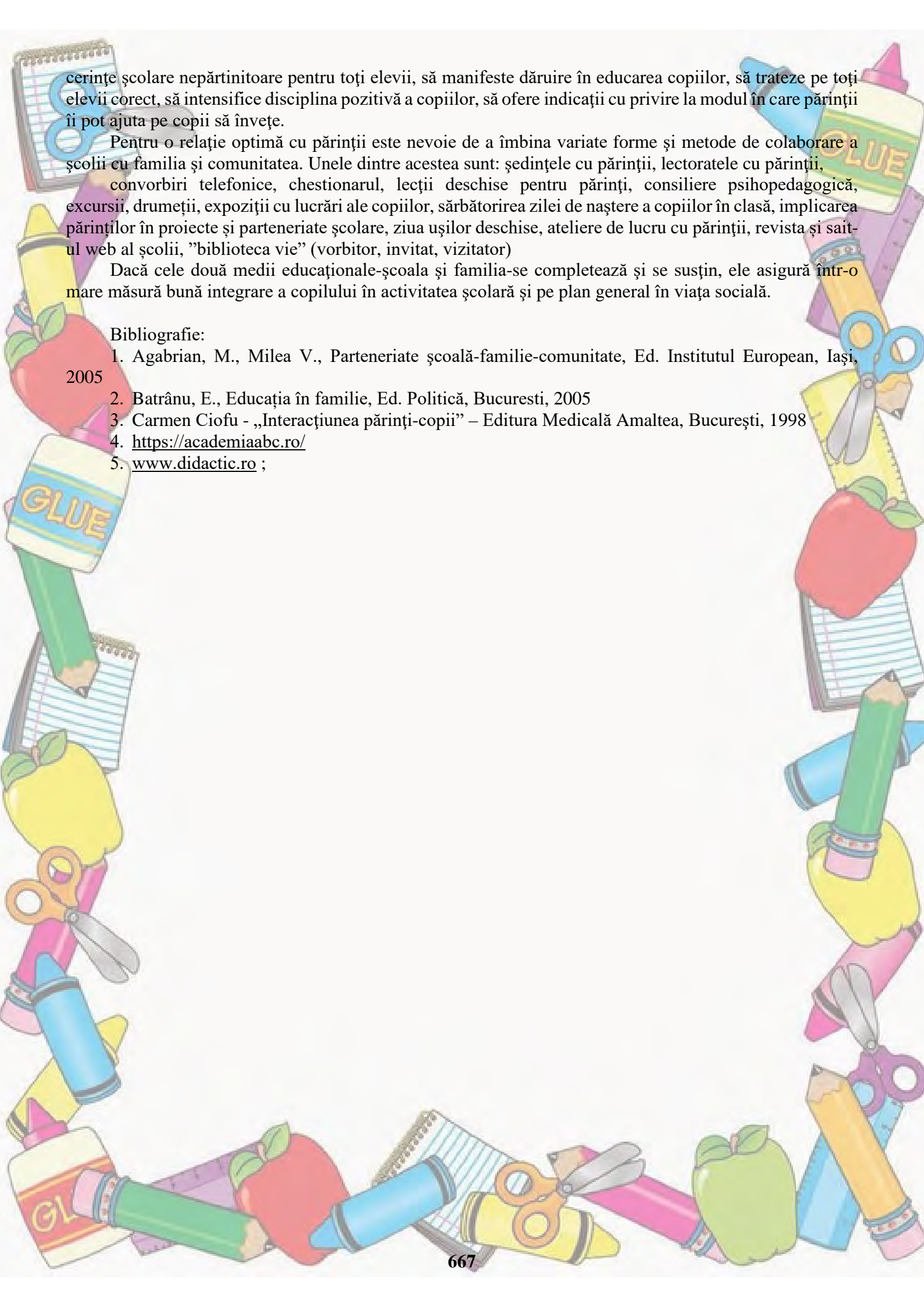
Părinților le revine totuși rolul primordial în creșterea copiilor, asigurându-le acestora condițiile materiale, cât și un climat afectiv și moral. Educația pe care copilul o primește de la părinți, în primii 7 ani de viață, își pune amprenta pentru întreaga viață. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „ celor 7 ani de acasă”. Împovărați de grijile cotidiene, părinții acordă, din păcate, din ce în ce mai puțin timp educației copiilor, comunicării cu ei, petrecerii unui timp de calitate în compania lor.

Implicarea familiei în parteneriatul școlii este condiționată de gradul de interes al familiei față de școală. Acesta este crescut dacă familiile au copii care frecventează școala. Cu cât școala reprezintă o valoare a familiei, cu atât gradul de implicare al familiei este mai mare. Se constată că acei copii care sunt sprijiniți de părinți, care au în familie atitudini proșcoală adecvate obțin performanțe școlare ridicate și au un grad de aspirație ridicat față de nivelul de școlarizare pe care doresc să-l atingă.

Parteneriatele dintre școală și familii ajută profesorii în munca lor, perfecționează abilitățile școlare ale elevilor, îmbunătățesc programele de studiu și climatul școlar, îmbunătățesc abilitățile educaționale ale părinților, dezvoltă abilitățile de lideri ale părinților, conectează familiile cu membrii școlii.

Ca parteneri, atât școala cât și familia au anumite cerințe una față de cealaltă. Prin urmare, profesorii doresc din partea părinților: să ofere copiilor lor condiții optime ca aceștia să se dezvolte, să le ofere un mediu sigur, liniștit și prielnic pentru a învăța, să sugereze copiilor importanța educației pentru viața de adult, să-i îndrume pe copii să realizeze un echilibru între activitățile școlare și cele casnice, să comunice des și deschis cu profesorii, să-i învețe pe copii auto-disciplina și respectul față de alții, să-i determine pe copii cum să reziste influențelor nefaste, să-și accepte responsabilitatea de părinte fiind un bun exemplu, să susțină acțiunile școlii.

De asemenea, părinții au și ei expectanțe privitoare la activitatea cadrelor didactice cum ar fi: să fie receptivi la nevoile, interesele și abilitățile copiilor, să comunice des și deschis cu părinții, să stabilească

cerințe școlare nepărtinitoare pentru toți elevii, să manifeste dăruire în educarea copiilor, să trateze pe toți elevii corect, să intensifice disciplina pozitivă a copiilor, să ofere indicații cu privire la modul în care părinții îi pot ajuta pe copii să învețe.

Pentru o relație optimă cu părinții este nevoie de a îmbina variate forme și metode de colaborare a școlii cu familia și comunitatea. Unele dintre acestea sunt: ședințele cu părinții, lectoratele cu părinții, convorbiri telefonice, chestionarul, lecții deschise pentru părinți, consiliere psihopedagogică, excursii, drumeții, expoziții cu lucrări ale copiilor, sărbătorirea zilei de naștere a copiilor în clasă, implicarea părinților în proiecte și parteneriate școlare, ziua ușilor deschise, ateliere de lucru cu părinții, revista și site-ul web al școlii, "biblioteca vie" (vorbitor, invitat, vizitator)

Dacă cele două medii educaționale-școala și familia-se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură bună integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială.

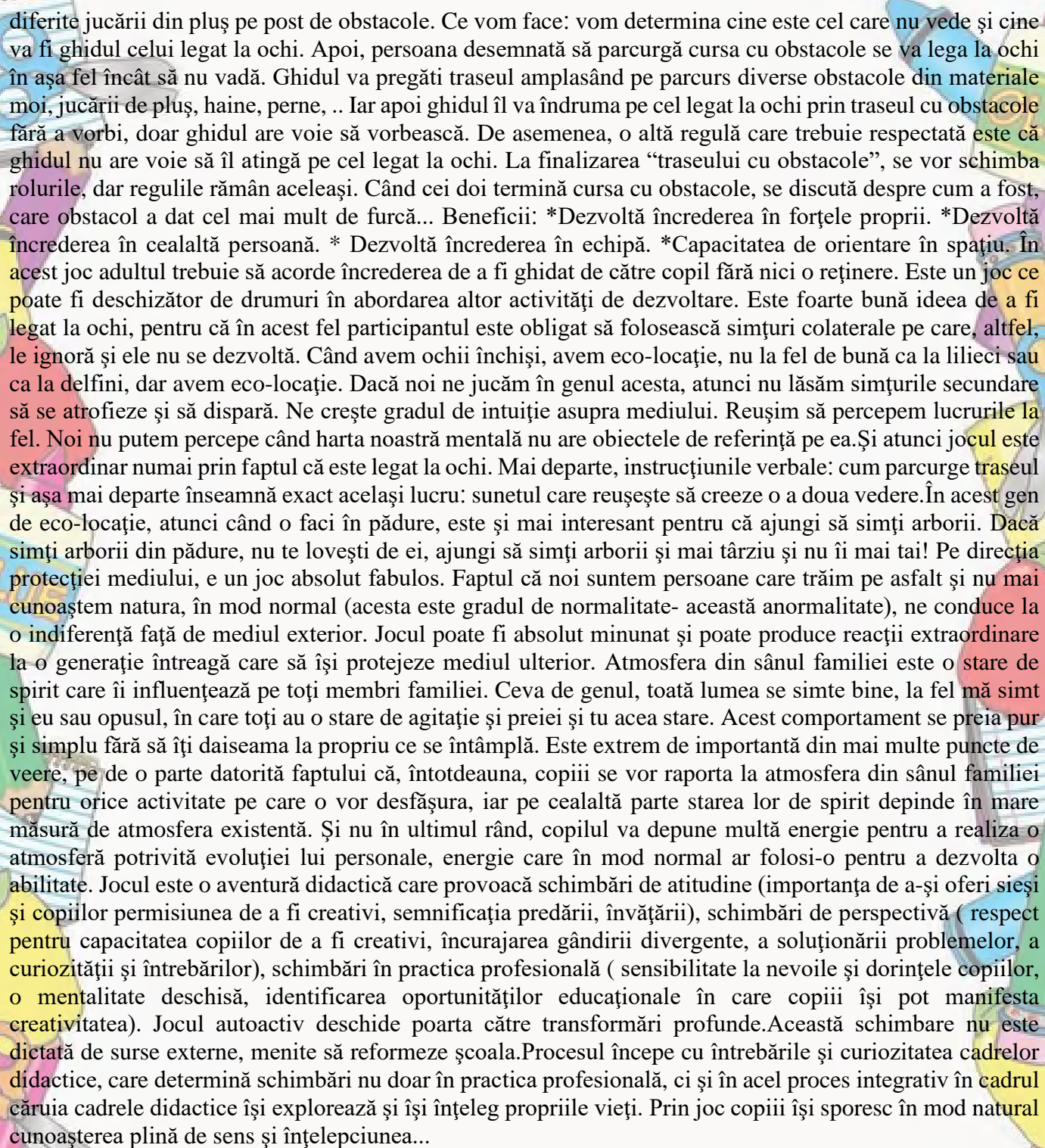
Bibliografie:

1. Agabrian, M., Milea V., Parteneriate școală-familie-comunitate, Ed. Institutul European, Iași, 2005
2. Batrânu, E., Educația în familie, Ed. Politică, București, 2005
3. Carmen Ciofu - „Interacțiunea părinți-copii” – Editura Medicală Amaltea, București, 1998
4. <https://academiaabc.ro/>
5. www.didactic.ro ;

FAMILIA ȘI ȘCOALA- JOCURI ȘI ACTIVITĂȚI

PROF. ÎNV. PRIMAR CLAS VERONICA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "ION CREANGĂ". BRĂILA / BRĂILA

De ce Familia și Școala? Am pornit de la o altă interogație: Care este cea mai importantă instituție de stat? Răspunsurile gândite pot fi diverse, de genul Președinția, Biserica sau Administrația financiară. Nici unul dintre aceste răspunsuri nu este viabil, răspunsul este mult mai simplu decât pare, cea mai importantă instituție în stat este FAMILIA. Într-un stat de drept, familia este cea mai întâlnită instituție. Și ca orice instituție, presupune un scop comun pentru mai multe persoane, ceea ce familia îndeplinește cu prisosință. În popor se vorbește adesea de cei șapte ani de acasă, dar, mai mult, ține de bunul simț al fiecăruia. Psihologii, de cealaltă parte, vorbesc de primii ani din viață ca fiind ani critici pentru formarea personalității copiilor, dar și din perspectiva unei vieți de calitate. Cele două perspective par diferite și, totuși, atât de asemănătoare, ceea ce se spune în popor are ca bază experiența părinților, pe când ceea ce spun psihologii au ca punct de plecare știința, fundamentată de argumente foarte clare. Dacă privim natura umană din perspectiva nevoilor frumos creionate în Piramida lui Maslow, lucrurile devin din ce în ce mai interesante începând cu treapta a treia, pentru că se referă la cea mai importantă instituție în stat- familia. Am aflat despre definiția familiei dată de popor, definiția acesteia, punctată de psihologi. Dar ce este FAMILIA pentru un COPIL? Acea particulă "co" din cuvântul copil ne dezvăluie și răspunsul- este comuniunea, prima comunitate, logosul, universul lui pentru o bună bucată de vreme. Este locul în care dezvoltă legăturile cu ceilalți oameni, e locul în care înțelege că este unic. În sânul familiei, de asemenea, se scrie scenariul vieții pe care o va avea. Familia înseamnă mult mai mult decât un acoperiș, haine de un anumit brand, jucării în trend... Semnificativă este atmosfera de sub acel acoperiș, construirea unor piloni cum ar fi încrederea în sine, stima de sine, calitatea energiei care duce la crearea de circuite interpersonale... Sunt posibile două scenarii cu repercursiuni asupra calității viitorului adult. Cele două scenarii aduc lumină în realizarea procesului de construire a unui copil puternic, care este mult mai facil decât repararea unui matur alterat. Într-un prim scenariu, din cauza situației "X", copilul va crește cu mari lacune din punct de vedere social, intelectual, emoțional... Va crește cu o programare care îi va spune că este normal să aibă o viață nepotrivită și își va trăi viața crezând că asta este normalitatea. Într-un alt fel de scenariu, copilul va trăi o viață în care va căuta tot timpul să evolueze, să se dezvolte, să își găsească rostul în viață și să ofere tot ce este mai bun atât lui, cât și celorlalți. Orice om are dreptul să fie extraordinar, dar pentru a atinge performanța, excelența, FAMILIA/ PĂRINȚII trebuie să ofere nevoile de bază. ȘCOALA doar ajută, nicidecum nu oferă spectrul tuturor posibilităților, calităților necesare. Lucrurile esențiale, necesare în viață, trebuie învățate în sânul familiei din mai multe perspective. Una dintre acestea este JOCUL. Prin joacă și hârjoneală își învață organismul cum să interacționeze cu ceilalți. În sânul FAMILIEI învață cum să piardă prin jocuri. Învață cum să empatizeze cu ceilalți, cu animalele sau cu natura... Există percepția că școala și doar școala este cea care oferă educație. Da, ea oferă educație, dar spectrul este limitat. Dacă punem în balanță, școala reprezintă un procent minor față de educația oferită acasă, în familie. În familie valorile se nasc și cresc o dată cu copilul. Ele nu duc nicăieri, nu sunt vehicule, dar ne îmbracă, ne dau culoare, țin o ținută morală a personalității, dau plusvaloare vieții viitorului adult. Astfel, simțul fidelității, dragostea, grija, voința, speranța, conștientizarea unor legături emoționale "se produc" în spațiul de joc, datorită sursei de energie creatoare pe care o are jocul liber ales. În cadrul jocului copiii devin adulți, iar adulții devin copii prin crearea unor circuite emoționale, metalingvistice, empirice... Experiențele din spațiul de joc devin magnetizante pentru dorința de a reveni, dorința de a explora mai departe la niveluri superioare de înțelegere și autoconștientizare... Un joc minunat bazat pe încredere reciprocă este "De-a baba oarba". Acest joc ajută foarte mult în situația în care comunicarea dintre părinte și copil nu este optimă. Prin intermediul acestui joc se dezvoltă multe lucruri benefice relației părinte- copil, încât schimbarea în relația cu cel mic se va observa instantaneu. Jocul oferă ocazia de a crește nivelul de încredere între copil și părinte. Iar prima mare problemă a părinților este de a avea o comunicare constructivă cu copilul. Practic, fără o comunicare eficientă, nu se poate construi nimic. Primul pas este comunicarea, ca apoi să putem construi, dezvolta și alte calități celor mici. Vârsta: peste șase ani. Metoda: jocul. Materiale necesare: un fular gros, o eșarfă și

diferite jucării din pluș pe post de obstacole. Ce vom face: vom determina cine este cel care nu vede și cine va fi ghidul celui legat la ochi. Apoi, persoana desemnată să parcurgă cursa cu obstacole se va lega la ochi în așa fel încât să nu vadă. Ghidul va pregăti traseul amplasând pe parcurs diverse obstacole din materiale moi, jucării de pluș, haine, perne, .. Iar apoi ghidul îl va îndruma pe cel legat la ochi prin traseul cu obstacole fără a vorbi, doar ghidul are voie să vorbească. De asemenea, o altă regulă care trebuie respectată este că ghidul nu are voie să îl atingă pe cel legat la ochi. La finalizarea “traseului cu obstacole”, se vor schimba rolurile, dar regulile rămân aceleași. Când cei doi termină cursa cu obstacole, se discută despre cum a fost, care obstacol a dat cel mai mult de furcă... Beneficii: *Dezvoltă încrederea în forțele proprii. *Dezvoltă încrederea în cealaltă persoană. * Dezvoltă încrederea în echipă. *Capacitatea de orientare în spațiu. În acest joc adultul trebuie să acorde încrederea de a fi ghidat de către copil fără nici o reținere. Este un joc ce poate fi deschizător de drumuri în abordarea altor activități de dezvoltare. Este foarte bună ideea de a fi legat la ochi, pentru că în acest fel participantul este obligat să folosească simțuri colaterale pe care, altfel, le ignoră și ele nu se dezvoltă. Când avem ochii închiși, avem eco-locăție, nu la fel de bună ca la lilieci sau ca la delfini, dar avem eco-locăție. Dacă noi ne jucăm în genul acesta, atunci nu lăsăm simțurile secundare să se atrofieze și să dispară. Ne crește gradul de intuiție asupra mediului. Reușim să percepem lucrurile la fel. Noi nu putem percepe când harta noastră mentală nu are obiectele de referință pe ea. Și atunci jocul este extraordinar numai prin faptul că este legat la ochi. Mai departe, instrucțiunile verbale: cum parcurge traseul și așa mai departe înseamnă exact același lucru: sunetul care reușește să creeze o a doua vedere. În acest gen de eco-locăție, atunci când o faci în pădure, este și mai interesant pentru că ajungi să simți arborii. Dacă simți arborii din pădure, nu te lovești de ei, ajungi să simți arborii și mai târziu și nu îi mai tai! Pe direcția protecției mediului, e un joc absolut fabulos. Faptul că noi suntem persoane care trăim pe asfalt și nu mai cunoaștem natura, în mod normal (acesta este gradul de normalitate- această anormalitate), ne conduce la o indiferență față de mediul exterior. Jocul poate fi absolut minunat și poate produce reacții extraordinare la o generație întreagă care să își protejeze mediul ulterior. Atmosfera din sânul familiei este o stare de spirit care îi influențează pe toți membrii familiei. Ceva de genul, toată lumea se simte bine, la fel mă simt și eu sau opusul, în care toți au o stare de agitație și preiei și tu acea stare. Acest comportament se preia pur și simplu fără să îți dăseama la propriu ce se întâmplă. Este extrem de importantă din mai multe puncte de vedere, pe de o parte datorită faptului că, întotdeauna, copiii se vor raporta la atmosfera din sânul familiei pentru orice activitate pe care o vor desfășura, iar pe cealaltă parte starea lor de spirit depinde în mare măsură de atmosfera existentă. Și nu în ultimul rând, copilul va depune multă energie pentru a realiza o atmosferă potrivită evoluției lui personale, energie care în mod normal ar folosi-o pentru a dezvolta o abilitate. Jocul este o aventură didactică care provoacă schimbări de atitudine (importanța de a-și oferi sieși și copiilor permisiunea de a fi creativi, semnificația predării, învățării), schimbări de perspectivă (respect pentru capacitatea copiilor de a fi creativi, încurajarea gândirii divergente, a soluționării problemelor, a curiozității și întrebărilor), schimbări în practica profesională (sensibilitate la nevoile și dorințele copiilor, o mentalitate deschisă, identificarea oportunităților educaționale în care copiii își pot manifesta creativitatea). Jocul autoactiv deschide poarta către transformări profunde. Această schimbare nu este dictată de surse externe, menite să reformeze școala. Procesul începe cu întrebările și curiozitatea cadrelor didactice, care determină schimbări nu doar în practica profesională, ci și în acel proces integrativ în cadrul căruia cadrele didactice își explorează și își înțeleg propriile vieți. Prin joc copiii își sporesc în mod natural cunoașterea plină de sens și înțelepciunea...

ROLUL FAMILIEI IN EDUCAREA COPILULUI

P.I.P. CLEMENT STELA;P.I.P.ANTON DOINITA-MIHAELA
SCOALA GIMNAZIALA NR. 1 DANGENI - BOTOSANI

“Sa nu-i educam pe copiii nostri pentru ziua de azi.Aceasta lume nu va mai exista cand ei vor fi mari si nimic nu ne permite sa stim cum va fi lumea lor.Atunci sa-i invatam sa se adapteze.” M.Montessori

La educarea si formarea copilului prescolar contribuie mai multi factori educationali: gradinita, familia, societatea.Este cunoscut faptul ca, in cadrul acestui”complex formativ”, rolul preponderent revine gradinitei, institutie specializata, cu cadre anume pentru realizarea obiectivelor educatiei prescolare.

Activitatea educatoarei implica un inalt grad de responsabilitate personala si civica, deoarece de modalitatile concrete de realizare a educatiei prescolare depinde, in mare masura, intreaga dezvoltare ulterioara a personalitatii copilului.

Pentru reusita actului educational, munca depusa de cadrele didactice din gradinita trebuie continuata, sustinuta si intarita de familie.In acest sens educatoarea trebuie sa asigure o permanenta colaborare intre gradinita si familie si sa-i convinga pe parinti de necesitatea unei relatii de comunicare permanenta intre gradinita si familie.

Initierea parintilor in probleme specifice educatiei si instructiei copiilor se face in diferite moduri: - prin metode si procedee alese cu mult tact de catre educatoare.Astfel, in discutiile libere cu parintii, prin vizite la domiciliul copiilor, prin lectorate cu parintii, prin activitatea de consiliere cu parintii, prin participarea directa a parintilor la unele activitati din gradinita realizam un invatamant modern si in acelasi timp facem cunoscuta activitatea noastra in randul parintilor, stabilim o relatie de colaborare fructuoasa cu acestia.

Prin colaborare cu gradinita, prin receptivitatea curenta fata de mijloacele comunicarii de masa(televiziune, internet, calculator)familia are sanse sa prefigureze schimbarile sociale in educatia copiilor inca de la varsta prescolara a acestora, incat adaptarile ulterioare ale lor sa fie mai flexibile.Parintii constituie pentru copii primele modele de viata si comportament.Copiii observa de mici comportamentul parintilor, care devin modele.Modelul are o functie orientativa in educatie, de aceea trebuie utilizat in ansamblul mijloacelor educative la varste fragede, deoarece pe masura ce creste, copilul isi cauta singur modele de viata si profesionale, parintii au grija ca acestea sa fie cele dorite.

Parintii au datoria sa-I verifice pe copii nu numai asupra modului in care isi indeplinesc obligatiile scolare, ci si asupra relatiilor extrascolare.Controlul efectuat sistematic de catre parinti asupra copiilor este un raspuns afirmativ si complet la indemnul unei vechi zicatori: ”Paza buna trece primejdia rea.”

Ei trebuie sa inteleaga bine relatia dintre fapta si masura ei educationala si ca, daca in natura sunt necesari si utili toti factorii meteorologici(caldura, frig, ploaie, zapada...), fiecare avandu-si rolul sau, tot asa si in climatul educational sunt necesare toate ipostazele acestuia(blandete, severitate, dragoste, sobrietate, larghete, strictete)toate insa cu masura si la timp, orice exces fiind pagubitor in sfera formarii umane.

In scopul formarii personalitatii copilului si gasirii celor mai bune metode de educatie, s-au organizat consfatuiri, dezbateri, intalniri cu specialisti, medici, psihologi, pedagogi, asistenti sociali, profesori, parinti.

In urma dezbaterilor s-au stabilit zece reguli pe care trebuie sa le aiba in atentie, deopotriva, parintii si educatoarele in vederea educarii copiilor.Acestea sunt:

- 1.Sa-ti iubesti copilul.
- 2.Sa-ti protejezi copilul.
- 3.Sa fii bun exemplu pentru copilul tau.
- 4.Sa te joci cu copilul tau.
- 5.Sa lucrezi cu copilul tau.
- 6.Sa-l lasi pe copil sa dobandeasca singur experiente de viata, chiar daca sufera.

7.Sa-i arati copilului posibilitatile si limitele libertatii umane.

8.Sa-l inveti sa fie ascultator.

9.Sa astepti de la copil numai aprecierile pe care le poate da conform gradului de maturitate si propriei experiente.

10.Sa-i oferi copilului trairi cu valoare de amintire(calatorii, excursii, vacante, spectacole, serbari de familie, manifestari sportive).

In vederea educarii copilului, sunt necesare si importante anumite cunostinte si calitati pe care parintii trebuie sa le dovedeasca, de exemplu:pricepere, simtul raspunderii, sanatate fizica si psihica.Efortul parintilor, in cresterea, dezvoltarea si educarea copiilor, nu este suficient fara o atmosfera de buna intelegere, dragoste si optimism.

Copilul''se hraneste''la fel ca si noi, adultii, din trairi frumoase care ne ridica deasupra cotidianului, trairi care ne ofera prilejul sa cunoastem viata altor oameni si lumea.

Asa cum ''bazinul se umple cu apa, focul se aprinde cu foc si sufletul omului se modeleaza datorita sufletului unui alt om''(R.Tagore), nimeni nu poate da decat ceea ce are!

Din cele prezentate mai sus, sper ca v-am convins cat de importanta este legatura dintre familie si gradinita in formarea personalitatii copilului.

EDUCAȚIA DE CALITATE – MISIUNEA ȘCOLII ȘI A FAMILIEI

PROF. CLINCIU SIMONA-VIOLETA,

ȘCOALA GIMNAZIALĂ GREBĂNU, JUD. BUZĂU

PROF. AMARFEI NADIA-MARIA,

ȘCOALA GIMNAZIALĂ GREBĂNU JUD. BUZĂU

„Fundatia oricărui stat o reprezintă educația celor tineri.” (Diogene din Sinop)
Diogene din Sinope (Cinicul) a fost un filosof grec din școala cinică, născut la Sinope. Încă din timpul vieții, Diogene devine, ca nici un alt filosof antic, personaj de legendă; potrivit tradiției, Alexandru cel Mare ar fi rostit: „Dacă nu eram Alexandru, aș fi vrut să fiu Diogene”.

Educația a fost dintotdeauna, și va rămâne, o punte către cunoaștere, progres, modernitate și tradiție, dar și un mod de a înțelege lumea, în toată splendoarea ei. Totodată, educația oferă șansa unei generații să cunoască realizările predecesorilor săi, să-și cunoască istoria, cultura, obiceiurile și, în același timp, să le ducă mai departe, către generațiile viitoare.

Educația copilului începe acasă, cu primele șoapte ale mamei, cu primul zâmbet al micului prunc, cu primii pași, cu prima privire de jur-împrejur, cu primele povețe și încurajări ale celor dragi. Mai târziu, educația se completează la școală, se perfecționează, zi de zi, în tumultul vieții și se desăvârșește ... poate niciodată, sau doar atunci când crezi că nu mai ai ce învăța.

Copilul este ca o carte deschisă; îți oferă sufletul pe tavă, când este mic, sperând ca tu, adultul, să-l poți călăuzi pe cărările vieții, să-i poți oferi din noianul de cunoștințe pe care le-ai acumulat, pe cele ce-i vor oferi o viață pe măsura așteptărilor lui. Școala este pentru copil, mediul în care relaționează cu alți copii, socializând, locul unde dobândește cunoștințe, informații specifice diverselor domenii educaționale, dar și poarta spre un viitor dorit, în concordanță cu visuri și speranțe, cu aspirații și abilități dobândite, talente moștenite sau dorințe lăuntrice.

Școala deschide minți, spunea un celebru înaintaș, dar clădește și fundamentul unui viitor durabil, sustenabil, viitor în care omul să-și urmeze visurile, să-și făurească o viață frumoasă, să poată să presteze o muncă, conform calificărilor obținute, dar și să conviețuiască cu natura și mediul înconjurător într-o armonie viabilă, folositoare tuturor.

Așadar, rămâne misiunea comună, a școlii și a familiei, pregătirea copiilor pentru viață, dar școala trebuie să fie locul care să le dezvolte toate cele patru inteligențe: mentală, emoțională, fizică și spirituală. Școala, în general, are misiunea de a asigura tuturor elevilor o educație de calitate centrată pe nevoile lui de formare astfel încât tânărul de mâine să se poată adapta cerințelor profesionale ale societății române sau europene. Școala trebuie să fie preocupată de formarea elevilor, descoperirea talentelor, cultivarea și dezvoltarea acestora pentru obținerea de performanțe.

Sistemul educațional românesc se află într-un permanent proces de schimbare și încercare de aliniere la noile tendințe europene, dar în același timp abordările metodologice tradiționale au asigurat continuitate și stabilitate. Epoca actuală a fost caracterizată ca o perioadă de schimbări rapide și spectaculoase, o perioadă în care oamenii sunt obligați să reflecteze la informații noi, să-și reevalueze cunoștințele și concepția despre lume.

Copiii, prin educație, își sporesc șansele de a avea o viață mai bună, mai comodă, mai civilizată, devin empatici și înțelegători încă de mici, dacă sunt îndrumați cu pasiune și dăruire de noi, dascălii lor. Un copil îți poate oferi o lecție de bunătate în fiecare zi, prin zâmbetul lui cald, printr-o îmbrățișare largă oferită din suflet, prin gesturi simple, prin generozitatea caracteristică vârstei sau prin compasiunea față de semenii lor, mai puțin avantajăți de soartă.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. ÎNV. PREȘC. CLINCIU ȘTEFANIA ADELINA

GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT ALBINUȚA NR. 1 ZĂRNEȘTI

„Educația nu este pregătirea pentru viață, educația este viața însăși.” (John Dewey)

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament : respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „ cei șapte ani de acasă ”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație . Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce , ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute . Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații . Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare eficientă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală . Colaborarea și cooperarea părinților cu școala sunt eficiente ambilor factori.

Deci, factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată.

Date fiind toate aceste informații, familia și școala trebuie să fie într-o stransă legătură continuă, pentru o educație mai eficientă a copilului.

EDUCATIA IN FAMILIE- CEI SAPTE ANI DE ACASA

PROF. INV. PRIMAR: CLISU MARIA

Primul factor care formeaza copilul intr-o perspectiva multidirectionala este familia. Aceasta are menirea de a-l introduce in valorile grupului de referinta, dar si de formare a primelor conduite sau de interiorizare a unor stari de spirit elementare. Practicile pe care parintii le includ in viata de zi cu zi precum: prepararea hranei, asezarea mesei, spalatul rufelor, curatenia in casa, dobandirea unor comportamente sociale, timpul petrecut cu el, asigura o dezvoltare normala a copilului. Carentele manifestate la acest nivel reverbereaza intr-un mod profund si de durata asupra comportamentului tanarului de mai tarziu.

Deasemeni, familia este responsabila de timpul pe care copilul, de la varste fragede, il petrece zilnic in fata televizorului si a calculatorului. In urma cercetarilor desfasurate in ultimii ani, nu mai ramane nici o indoiala: vizionarea excesiva a emisiunilor TV si jocurile pe calculator dauneaza dezvoltarii si functionarii creierului uman. Academia Americana de Pediatrie (Reisenberg, 1998), recomanda ca pana la doi ani copiii sa nu fie lasati sa se uite la televizor, iar dupa aceasta varsta, sa li se limiteze timpul vizionarii la cel mult doua ore pe zi. Unii autori opineaza ca macar pana la 5- 6 ani cand se incheie prima perioada esentiala in dezvoltarea creierului, copiii sa fie tinuti departe de televizor si calculator. Oare n-ar trebui sa asiguram si copiilor dreptul „fundamental”, la mai multa afectivitate, la mai mult timp petrecut impreuna cu ei, la o stimulare normala a mintii si trupului, la a fi paziti in fata ofensivei unor mijloace care le pot distruge mintea?

Bibliografie:

- Pedagogie, - Constantin Cucos, Editura Polirom, 2006
- Efectele micului ecran asupra mintii copilului, - Virgiliu Gheorghe, Nicoleta Criveanu, Andrei Dragulinescu, Editura Prodromus, 2007

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR: COARDĂ ADELINA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 BALCANI, JUD. BACĂU

Un vechi proverb englezesc spune: „*Politețea nu costă nimic și cumpără orice!*”

Nu suntem singuri pe pământ! Trăim într-o comunitate. Indiferent de rasă sau de locul unde ne aflăm, există reguli universale de comportament în societate, care implică o ținută morală și o prezență fizică, în armonie cu mediul din jur, cu obiceiurile și regulile generale de conviețuire, bazate pe respectul reciproc.

Felul cum ne prezentăm, cum vorbim, cum reacționăm în toate împrejurările, ne dezvăluie mentalitatea, educația, cultura, caracterul nostru.

Expresia „**cei șapte ani de-acasă**“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, cu toții credem că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Meseria de părinte este cea mai grea meserie din lume, dar în același timp cea mai frumoasă și aducătoare de bucurie și satisfacții.

Împovărați de grijile cotidiene, părinții acordă, din păcate, din ce în ce mai puțin timp educației copiilor, comunicării cu ei, petrecerii unui timp de calitate în compania lor. Însă, unii părinți nu pierd prilejul de a le face câte „o lecție” de morală copiilor atunci când greșesc sau când primesc note mici la școală. Alți părinți, dimpotrivă, apelează la o protecție exagerată a copilului, ceea ce conduce la incapacitatea acestuia de a se adapta la cerințele societății.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește.

De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil care știe să salute, să rostească acele cuvinte pe care noi, dascălii, le numim „magice”, și-anume: „mulțumesc”, „te rog”, „iartă-mă” etc., care se comportă politicos cu cei de vârsta lui, dar mai cu seamă cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în diferite medii ale societății. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Expresia „**Cei șapte ani de-acasă**” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Școala nu poate substitui valoarea celor șapte ani de acasă, doar o poate perpetua.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

ȘCOALA GIMNAZIALĂ GRUMĂZEȘTI
PROF. ÎNV. PRIMAR: COCA ECATERINA

Educația în familie este o parte integrantă a educației. Factorul care exercită cea mai mare influență asupra copiilor, alături de școală, este familia.

Încă de la începutul secolului trecut, Kant - urmărind un proiect de emancipare a condiției umane - scria: "Părinții care au primit ei înșiși o educație sunt deja niște modele după care se îndreaptă copiii. Dar pentru a-i face pe aceștia mai buni, este necesar să facem din pedagogie un studiu; altfel nu este nimic de sperat de la dânsa, iar educația este încredințată unor oameni cu pregătire rea" (Kant, Im. 1992, p.15)

Trăim într-o perioadă în care apar schimbări peste schimbări: școala trece online, iar angajații sunt încurajați să lucreze de acasă. E o adaptare rapidă la un ritm incert pentru părinți, elevi și profesori.

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

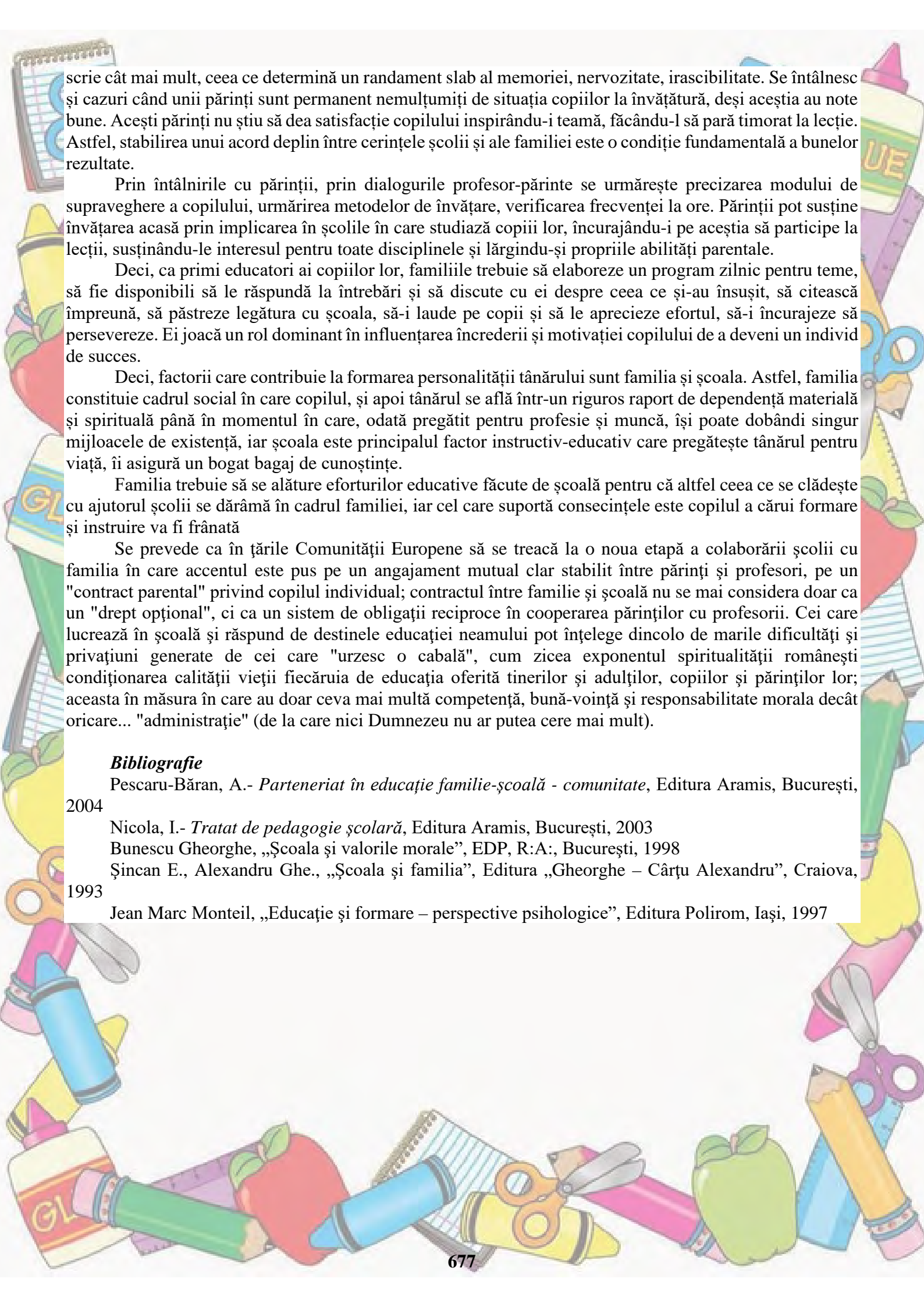
Pentru că aceștia se află în proces de formare și funcționează diferit, au nevoie de sprijin, de comunicare și de susținere din partea familiei și a școlii ca parteneri în educația lor. Dar provocările sunt semnificative pentru toți: familii, profesori, comunități.

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite (conștient sau nu!) o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Mai presus de formarea unor competențe de calcul matematic și analiză a unui text, principiile din spatele instituției în care învață copiii noștri ar trebui să fie cunoscute și folosite ca etalon în evaluarea performanțelor școlilor și cadrelor didactice, deoarece ele se axează și pe formarea unei conduite de viață, atât de necesară. Nicolae Steinhardt scrie: „Încep să-mi dau seama că numai caracterul importă. Convingerea politică, păreri filosofice, originea socială, credința religioasă nu sunt decât accidente: doar caracterul rămâne după filtrările produse de anii de pușcărie, ori de viață”.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jignește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățatura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficient, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățatură le pun pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să

scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățătură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

Deci, ca primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

Deci, factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și instruire va fi frânată

Se prevede ca în țările Comunității Europene să se treacă la o nouă etapă a colaborării școlii cu familia în care accentul este pus pe un angajament mutual clar stabilit între părinți și profesori, pe un "contract parental" privind copilul individual; contractul între familie și școală nu se mai considera doar ca un "drept opțional", ci ca un sistem de obligații reciproce în cooperarea părinților cu profesorii. Cei care lucrează în școală și răspund de destinele educației neamului pot înțelege dincolo de marile dificultăți și privațiuni generate de cei care "urzesc o cabală", cum zicea exponentul spiritualității românești condiționarea calității vieții fiecăruia de educația oferită tinerilor și adulților, copiilor și părinților lor; aceasta în măsura în care au doar ceva mai multă competență, bună-voință și responsabilitate morală decât oricare... "administrație" (de la care nici Dumnezeu nu ar putea cere mai mult).

Bibliografie

Pescaru-Băran, A.- *Parteneriat în educație familie-școală - comunitate*, Editura Aramis, București, 2004

Nicola, I.- *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003

Bunescu Gheorghe, „Școala și valorile morale”, EDP, R:A:, București, 1998

Șincan E., Alexandru Ghe., „Școala și familia”, Editura „Gheorghe – Cârțu Alexandru”, Craiova, 1993

Jean Marc Monteil, „Educație și formare – perspective psihologice”, Editura Polirom, Iași, 1997

CE ESTE ȘI CINE ESTE IMPLICAT ÎN BULLYING?
SECRETAR ȘEF COCIUBEI NICOLETA CORNELIA
LICEUL TEHNOLOGIC SPECIAL NR. 1 ORADEA

Întrebarea și implicit tema acestui referat este una foarte actuală deoarece fenomenul **bullying** a luat o amploare îngrijorătoare.

Bullying-ul este definit ca fiind „*un comportament ostil/de excludere și de luare în derândere a cuiva, de umilire*”. Cuvântul „bullying” nu are o traducere exactă în limba română, însă poate fi asociat cu termenii de intimidare, terorizare, brutalizare. Bullying-ul nu presupune existența unui conflict bazat pe o problemă reală, ci pe dorința unor persoane de a-și câștiga puterea și autoritatea, punându-i pe alții într-o lumină proastă.

Fenomenul bullying poate fi prezent în orice tip de comunitate, în grupuri sociale, unde persoanele interacționează unele cu altele: la școală, la locul de muncă, în familie, în cartiere, în biserică, în mass-media, chiar între țări etc. Se creează astfel o stare de conflict, care nu poate fi depășită decât dacă se conștientizează existența fenomenului.

Bullying-ul este o acțiune care produce injurii celorlalți efectuată în mod repetat, care se poate manifesta fizic, prin agresivitate fizică sau psihologic, prin producerea unor daune emoționale. Instrumentele acestui fenomen sunt cuvintele, acțiunile sau excluderea socială. Fenomenul de bullying poate fi inițiat de o persoană sau de un grup de persoane (*mobbing*), implicând un raport de putere inegal, deoarece victima, în cazul acestui fenomen nu dispune de resurse (fizice, psihologice, sociale) pentru a se apăra. Victima pozează într-o ipostază de regulă vulnerabilă, care prezintă anumite slăbiciuni pe care bully-ul le poate exploata. Victima manifestă imposibilitate de apărare și sentimente de neputință. Spectatorii (*bystanders*) sunt și ei persoane implicate în fenomenul de bullying, chiar dacă nu în mod direct, însă asistă la acțiune. Bullying-ul este considerat o formă de violență fizică și psihologică, o conduită intenționată care vizează producerea unor prejudicii (rănire, distrugere, daune) unor persoane (inclusiv propriei persoane), cu diferite cauze care determină noi forme de violență.

Cine este implicat în bullying? **AGRESORUL**, vrea să fie cel mai cool răbindu-i, intimidându-i sau jignindu-i pe cei din jurul său. Este temperamental, inflexibil, încrezător și nu îi place să accepte regulile. De cele mai multe ori nu are empatie și chiar se bucură că produce durere celorlalți. Dorește să domine și să-i controleze pe ceilalți, exagerează în situații obișnuite. Agresorul abuzează de putere pentru a-i răni pe ceilalți, deliberat și în mod repetat

VICTIMA (PERSOANA AGRESATĂ), este copleșită de teamă. Unii elevi sunt predispuși să fie abuzați din cauză că sunt „*diferiți*”. De cele mai multe ori, victimele agresorilor sunt elevii care au următoarele caracteristici: supraponderali sau subponderali, au abilități sociale scăzute, au puțini prieteni sau nu au prieteni, sunt săraci sau bogați, au religie sau rasă diferită, sunt scunzi sau prea înalți, au slabe abilități sportive, sunt inteligenți, talentați, au dizabilități fizice, sunt persoane noi din grup, au părinți divorțați sau sunt pur și simplu „*diferiți*” de ceilalți.

SPECTATORUL SAU MARTORUL este cel care vede fenomenul bullying, dar decide să nu intervină, de cele mai multe ori din frica de a deveni chiar el/ea o victimă. Unii spectatori instigă agresorul să abuzeze victima. Majoritatea spectatorilor acceptă în mod pasiv, privind și nefăcând nimic. De foarte multe ori, spectatorii pasivi formează audiența agresorului care dorește să obțină atenție și popularitate. Astfel, el este încurajat să continue comportamentul agresiv. Spectatorul însă poate avea un rol important în oprirea agresiunii. El trebuie să intervină sau să apeleze la ajutorul unui adult.

În concluzie este datoria tuturor să identifice, raporteze și să oprească bullying-ul (elevi, profesori, părinți și autorități). Bullying-ul poate fi oprit doar prin efortul colectiv. Atât victima cât și ‘bully-ul’ au nevoie de ajutor multidisciplinar: psihologic, școlar și familial. Victimele ar trebui să fie ajutate să proceseze traumele emoționale și să își recapete încrederea în sine. Acest lucru se poate face dacă se simt în siguranță, atât la școală cât și acasă. Bully-ul ar trebui să fie ajutat să înțeleagă de ce nu este acceptabil un astfel de comportament, dar și să aibă ocazia să discute despre propriile probleme.

Bibliografie:

www.dexonline.ro
www.wikipedia.ro

BULLYING-UL LA CLASA

Secretar șef Cociubei Nicoleta Cornelia
Liceul Tehnologic Special nr.1 Oradea

Realitatea tristă din prezent e că toate școlile se luptă cu acest fenomen care a luat o amploare îngrijorătoare. Trist este că multe dintre cazurile de bullying rămân ținute sub tăcere. **Bullying-ul** reprezintă comportamentul abuziv, realizat în mod repetat și cu intenție directă sau indirectă, care duce la prejudicierea fizică și/sau psihică a victimei/victimelor, prin umilire, rănire, persecuție, intimidare sau alte fapte. Când cei care agresează sunt colegii de clasă, efectele negative ale agresiunilor pot fi și mai dureroase deoarece victima se află în permanență în prezența agresorului.

Elevii implicați în acțiuni de tip bullying, ca victime, ca agresori sau ca martori, pot beneficia de programe de intervenție /consiliere, finanțate de la bugetul de stat, prin UAT pe raza căruia funcționează unitatea de învățământ, sau prin programe/proiecte cu finanțare externă, în conformitate cu precizările strategiilor naționale sectoriale din domeniul educației.

Părinții elevilor implicați în acțiuni de tip bullying, ca victime, ca agresori sau ca martori, vor beneficia de programe de intervenție /consiliere, finanțate prin programe/proiecte cu finanțare externă accesate de UAT, pe raza căruia funcționează unitatea de învățământ, în conformitate cu precizările strategiilor naționale sectoriale din domeniul educației. Părinții elevilor din clasele/ grupele din unitățile de învățământ în care au fost înregistrate acțiuni de tip bullying vor fi incluși, cu prioritate, în programe de informare și conștientizare în domeniul identificării și combaterii bullyingului, ca formă a violenței manifestate în mediul școlar, în conformitate cu precizările strategiilor naționale sectoriale din domeniul educației.

Prin urmare, ce trebuie **să facă** un copil care este agresat?

- Să ignore comportamentul de agresare (doar în faza inițială!).
- Să se distanțeze de situația și locul respectiv.
- Să reacționeze într-o manieră fermă (învățarea abilităților asertive).
- Să se asigure de protecție (solicitarea ajutorului).

Un copil care este agresat este important **să evite** următoarele acțiuni: să se înfurie/să plângă; să se comporte agresiv (să lovească, să înjure etc.), să aducă alți copii sau o gașcă cu ajutorul căreia să își facă dreptate, să răspundă cu tachinare.

Toți adulții, cadre didactice și părinți, care au legătură cu școala trebuie să fie vigilenți în a identifica acest fenomen și a interveni. O dată identificat fenomenul este necesar ca adulții să respecte cele 3 principii de intervenție:

1. să acționeze imediat
2. să-i ofere credit copilul agresat
3. să ia măsuri pentru a diminua puterea celui care agresează.

FAMILIA ȘI ȘCOALA - ACTORII EDUCAȚIEI

PROF. ÎNV. PREȘC: COCOȘILĂ RAMONA
GRĂDINIȚA P.P., LICURICI”-STRUCTURA ZIG-ZAG
ORAȘ OVIDIU, JUDEȚUL CONSTANȚA

Rolul educației în cadrul unei societăți este foarte importantă, constituie baza susținerii unei culturi. Educația se manifestă încă de la naștere și este prezentă în viața individului pe tot parcursul vieții sale.

Un alt tip de învățare este educația non formală, care reprezintă echilibrul dintre metoda formală și cea informală.

Educația timpurie este bazată pe relațiile sociale pe care copiii le creează în prezența familiei, în comunitatea din care aceștia fac parte.

Copilul are astfel posibilitatea de a-și exprima opiniile, de a înțelege lucrul în echipă, dezvoltă o înțelegere a rolurilor pe care și le asumă și poate participa activ la activități care să-i facă să înțeleagă anumite lucruri și să-și exprime compasiunea și dorința de a coopera cu ceilalți .

Implicarea părinților în viața școlară a copiilor lor, este o cale prin care cei mici își dezvoltă dorința pentru cunoaștere și este o modalitate de a crea un mediu de învățare pozitiv.

În condițiile actuale în care s-a trecut de la învățarea fizică la învățarea de tip on-line, părinții au preferat metode de comunicare la distanță prin intermediul platformelor on-line.

Tehnologia și instrumentele digitale ajută familia să rămână conectată cu profesorii sau ceilalți părinți și să obțină informații , dar reversul medaliei ar fi faptul că elevii își pot pierde interesul pentru școală atunci când părinții nu își oferă sprijinul.

Implicarea părinților poate duce la îmbunătățirea motivației și performanței copiilor.

Colaborarea optimă între cadre didactice-părinți-copii, poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și oferă posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica modul cum se desfășoară activitățile, materialele folosite la clasă.

Familia este locul în care copilul este bine îngrijit, în primii ani de viață este dependent de părinți, iar educația în familie pune bazele dezvoltării , se urmărește pas cu pas evoluția fizică și psihică a copiilor.

Părinții trebuie să acorde o mare atenție întrebărilor copiilor, al manifestărilor acestora în diferite situații și să-i învețe de timpuriu despre bine și rău.

Procesul educării morale este unul de durată, deprinderile de comportare civilizată și atitudinile față de alții, sfaturile și îndrumările primite de la părinți sunt baza unui start bun în viață.

Implicarea ambilor părinți în creșterea, educarea și dezvoltarea copiilor, asigură succesul dezvoltării acestora.

Părinții și cadrele didactice se străduiesc să îmbunătățească procesul educativ și între acești factori trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare și care fac parte din procesul educațional .

S-a observat că atunci când părinții manifestă un interes scăzut față de notele copilului, randamentul școlar este scăzut.

Părinții pot susține învățarea prin susținerea copiilor, interesul pentru toate activitățile desfășurate de aceștia , motivarea și înțelegerea copiilor îi transformă în oameni de succes .

Profesorul este cel care întinde o mână prietenească părinților pentru a colabora în interesul celor mici, această legătură strânsă între actorii implicați în actul educațional determină obținerea unui act educațional de calitate .

Familia constituie cadrul social în care copilul se dezvoltă până în momentul în care momentul în care își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață.

Alăturarea familiei la eforturile educative realizate de școală, este în interesul copiilor această relație de interdependență duce la o comunicare eficientă care asigură încrederea.

Școala nu poate face ceea ce face familia și invers, iar fiecare instituție atât familia cât și școala are roluri bine definite, împreună funcționează cel mai bine.

O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate și deprinderile de comportament civilizat se datorează educației primite în familie.

Climatul educațional familial cuprinde ansamblul de stări psihice, modurile de relaționare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial o perioadă mare de timp.

Acest climat poate fi pozitiv sau negativ, iar școlarul are nevoie de un mediu de viață în care să se simtă în siguranță,

În consecință, unul dintre scopurile principale ale parteneriatului este crearea unui mediu educațional care să activeze potențialul de învățare al elevilor și să încurajeze implicarea activă în învățare.

În acest sens, școala trebuie să asigure un climat în care atât elevii, cât și părinții să se simtă confortabil și pe cât posibil, să fie protejați de tentația de a asocia școala cu sentimentul de eșec.

Dacă interacțiunile dintre familie și școală sunt de calitate, cei care contribuie la stabilirea acestor relații se vor simți mai puternic conectați, mai optimiști, mai respectați și mai pregătiți în ceea ce privește ajutorul pe care îl pot oferi elevilor în procesul învățării. Școlile vor ca părinții să fie implicați, dar implicarea lor depinde de măsura în care sunt invitați, informați și implicați în tot ce se întâmplă.

BIBLIOGRAFIE:

PESCARU-BĂRAN A. - „Parteneriat în educație- familie-școală-comunitate” Editura Aramis , București , 2004

NICOLA I .-, „Tratat de pedagogie școlară ” Editura Aramis , București , 2003

www.academia.edu.ro

IMPORTANȚA SOCIALIZĂRII COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR CODILĂ MONICA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "MARIUS ȘANDRU" REȘIȚA

Procesul de socializare reprezintă un proces social prin care individul uman, membru activ al societății, parcurge succesive transformări; este un proces continuu de interacțiune, inegal ca intensitate, care dă unei ființe potențial sociale posibilitatea să-și dezvolte o identitate, un ansamblu de idei, o gamă de deprinderi etc. Esența acestui proces constă în aceea că societatea încearcă, prin agenții de socializare, să transforme individul astfel încât să corespundă normelor și valorilor ei.

Într-o abordare general acceptată, socializarea înseamnă asimilarea experienței sociale (cunoștințe, norme, idealuri, roluri), formarea capacităților acționale, a concepțiilor, a trăsăturilor de personalitate, a inteligenței sociale, dezvoltarea trebuințelor, motivelor și a aspirațiilor personale și colective. Prin socializare copilul este condus spre dobândirea regulilor vieții, a obișnuințelor, a modurilor de a gândi, a credințelor și a idealurilor conforme cu mediul social în care a crescut.

În perioada copilăriei socializarea are un puternic caracter matern, asociat într-o anumită măsură cu influența intensă a tatălui. Inițierea copilului în viața umană, învățarea de către acesta a principalelor mijloace în evoluția către un comportament autonom, învățarea limbii, însușirea valorilor se realizează în relația cu mama, ea fiind primul model de la care preia cunoștințe și își însușește deprinderi.

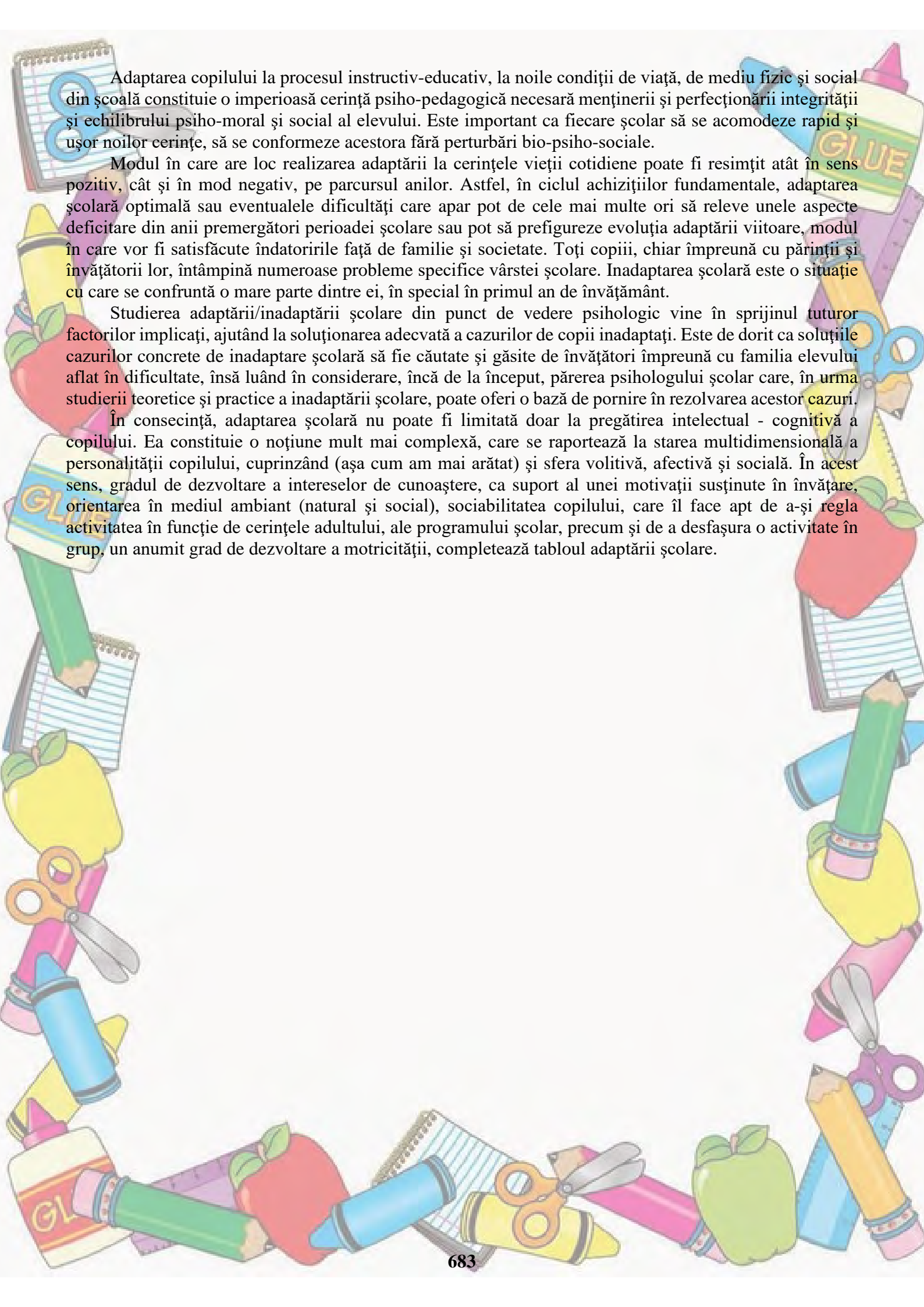
Comportamentele sociale elementare sunt achiziționate de către copil prin simpla observare și imitare a modelelor externe de conduită, imitația fiind la copilul mic unul dintre cele mai importante mijloace de acumulare a experienței sociale, de învățare a modurilor de comportare și adaptare la diferite acțiuni și împrejurări ale vieții. Însușirea comportamentelor sociale complexe (cum ar fi atitudinile, convingerile, mentalitățile, scopurile și motivele) este asigurată de alte forme de învățare socială, forme care se situează în continuarea imitației.

Identificarea este una din aceste forme, ca și proces de cunoaștere și învățare ce oferă o explicație a modului în care copilul învață un nou comportament, rolurile sociale și cum își dezvoltă controlul intern și conștiința. Identificarea reprezintă un proces fundamental în socializarea copilului, care încorporează reguli, stiluri de comportament pe care le transformă în mod de a fi corespunzător, încât să nu fie supus izolării sau chiar excluderii sociale.

Copilul trebuie așadar ajutat în sensul pregătirii pentru integrare socială, iar familia, ca prim grup cu care copilul are contact continuu, începe procesul modificării lui într-un individ ce va fi capabil să funcționeze și evolueze coerent și productiv în viitor. Socializarea dezvoltă la copil trăsăturile psihice constante prin care el își capătă o identitate în raport de ceilalți semeni, iar familia constituie matricea în care se realizează aceasta identitate. Trăsăturile psihice pe care le dezvoltă socializarea nu sunt înnascute, ci sunt dobândite încă din primii ani de viață, determinând un mod constant și bine definit.

Importanța frecventării grădiniței, ca treaptă a sistemului românesc de învățământ, care urmărește ca pe baza unui quantum restrâns de cunoștințe și abilități să-i pregătească pe copiii pentru activitatea școlară ulterioară. Astfel, procesul instructiv - educativ desfășurat în grădiniță determină adaptarea copilului la noul mediu școlar și la cerințele acestuia. A pregăti copilul pentru școală nu înseamnă a-l învăța prematur să scrie, să citească, să socotească! O astfel de pregătire o înțelegem ca un proces de dezvoltare a acelor capacități și însușiri care vor permite o adaptare ușoară a copiilor la cerințele clasei 0 și nu ca pe o instruire timpurie, coborând în mod mecanic o parte din sarcinile acestei clase în grădiniță. Această pregătire are la bază cerințele privitoare la continuitatea între diferitele trepte ale sistemului românesc de învățământ.

Vârsta școlară se constituie ca un stadiu nou, calitativ diferit de vârsta preșcolară, bazat pe achizițiile anterioare, pe experiența cognitivă și afectivă a copilului, care este valorificată și restructurată în funcție de noile dominante psiho-fizice și noile solicitări ale mediului. Cercetările efectuate și practica educațională evidențiază adesea dificultăți multiple ce însoțesc procesul adaptării copilului la exigențele mediului și activității școlare la intrarea în clasa 0.

Adaptarea copilului la procesul instructiv-educativ, la noile condiții de viață, de mediu fizic și social din școală constituie o imperioasă cerință psiho-pedagogică necesară menținerii și perfecționării integrității și echilibrului psiho-moral și social al elevului. Este important ca fiecare școlar să se acomodeze rapid și ușor noilor cerințe, să se conformeze acestora fără perturbări bio-psiho-sociale.

Modul în care are loc realizarea adaptării la cerințele vieții cotidiene poate fi resimțit atât în sens pozitiv, cât și în mod negativ, pe parcursul anilor. Astfel, în ciclul achizițiilor fundamentale, adaptarea școlară optimală sau eventualele dificultăți care apar pot de cele mai multe ori să releve unele aspecte deficitare din anii premergători perioadei școlare sau pot să prefigureze evoluția adaptării viitoare, modul în care vor fi satisfăcute îndatoririle față de familie și societate. Toți copiii, chiar împreună cu părinții și învățătorii lor, întâmpină numeroase probleme specifice vârstei școlare. Inadaptarea școlară este o situație cu care se confruntă o mare parte dintre ei, în special în primul an de învățământ.

Studierea adaptării/inadaptării școlare din punct de vedere psihologic vine în sprijinul tuturor factorilor implicați, ajutând la soluționarea adecvată a cazurilor de copii inadaptați. Este de dorit ca soluțiile cazurilor concrete de inadaptare școlară să fie căutate și găsite de învățătorii împreună cu familia elevului aflat în dificultate, însă luând în considerare, încă de la început, părerea psihologului școlar care, în urma studierii teoretice și practice a inadaptării școlare, poate oferi o bază de pornire în rezolvarea acestor cazuri.

În consecință, adaptarea școlară nu poate fi limitată doar la pregătirea intelectual - cognitivă a copilului. Ea constituie o noțiune mult mai complexă, care se raportează la starea multidimensională a personalității copilului, cuprinzând (așa cum am mai arătat) și sfera volitivă, afectivă și socială. În acest sens, gradul de dezvoltare a intereselor de cunoaștere, ca suport al unei motivații susținute în învățare, orientarea în mediul ambiant (natural și social), sociabilitatea copilului, care îl face apt de a-și regla activitatea în funcție de cerințele adultului, ale programului școlar, precum și de a desfășura o activitate în grup, un anumit grad de dezvoltare a motricității, completează tabloul adaptării școlare.

FAMILIA- CENTRUL UNIVERSULUI PENTRU COPII

PROF. ÎNV. PRIMAR - CODREAN ALEXANDRA PETRA

UNITATEA ȘCOLARĂ: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 11 ORADEA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Încă de la naștere, copilul este supus unui proces de socializare pe parcursul căruia dobândește un comportament necesar aderării lui la cultura și societatea din care face parte, dobândind reguli de conduită, sisteme de credință și atitudini.

Educația copilului este cea mai profitabilă investiție (în timp, înțelegere, dragoste) pe care o pot face părinții pentru ei. Educația pozitivă a copilului presupune a aduce în relația părinte-copil, căldura, structura și limite, înțelepciunea de a transforma orice situație cotidiană, cât ar fi de negativă, de provocatoare, într-o lecție de empatie, respect, înțelegere a nevoii care a creat aceea situație.

„Singura atitudine validă-susține T. Kuksar (1978)-în educația copilului este aceea de acceptare a lui, aceasta presupune înainte de toate, o dragoste rațională și spontană, fără slăbiciuni și răsfăț, o dozare optimă a frustrărilor adaptive în raport cu trebuința de autonomie a copilului.”(Bonchiș 2004).

Copilul are nevoie de imaginea unui părinte iubitor, dar ferm, autoritatea parentală creând o stare de siguranță. Copilul are nevoie de limite ferme, între care să se dezvolte ținând seama de ceilalți, de nevoile și dorințele lor. Socializarea copilului, dezvoltarea abilităților de a trăi în armonie cu ceilalți, bucurându-se de prezența lor, se leagă de această capacitate de a impune limite comportamentului copilului.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în corcondanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lor, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

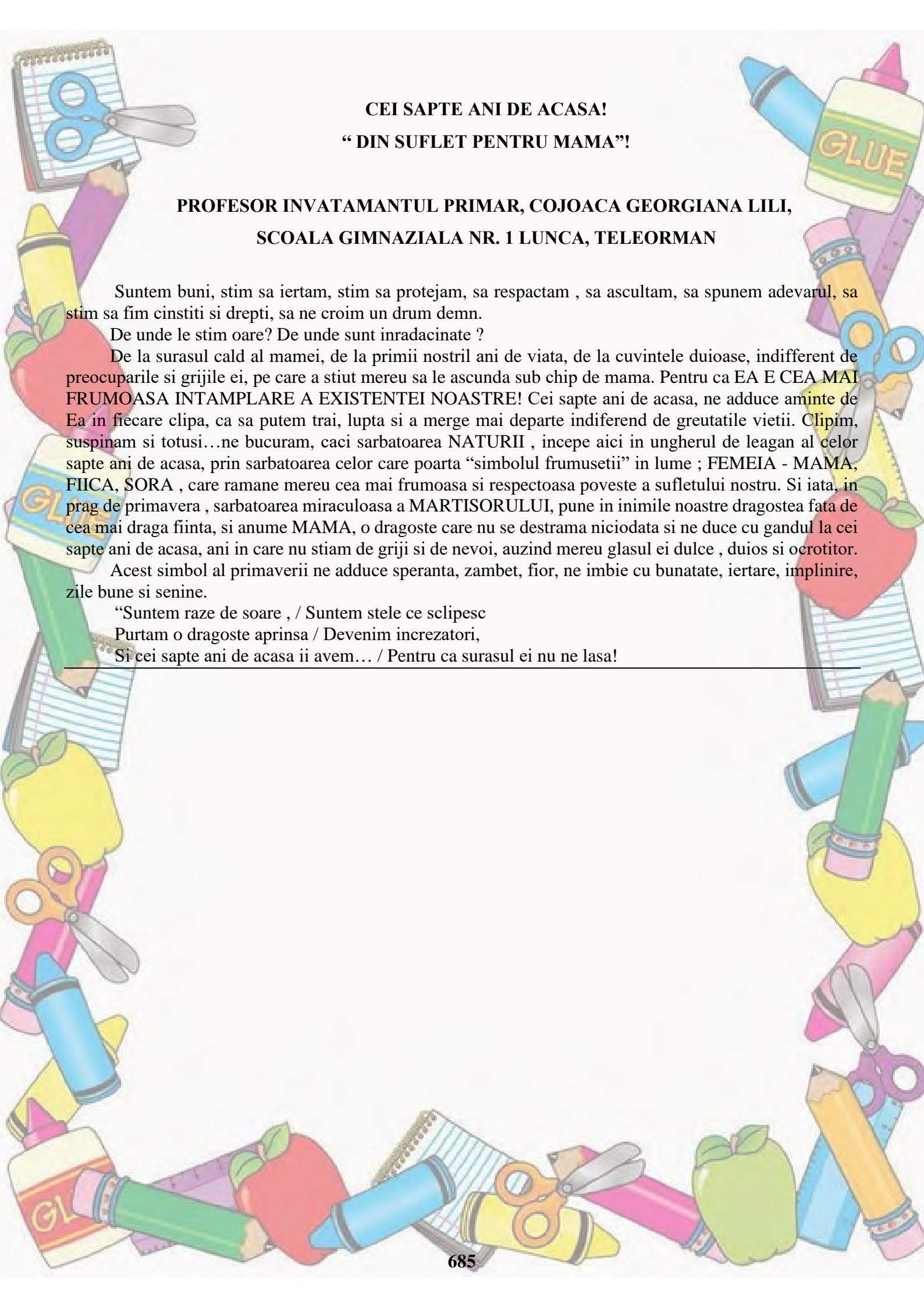
În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tămăruului, dorința sa de participare la viața socială, cultură și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă a copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii de la școală. Cei din urmă nu fac altceva decât să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Bibliografie:

Bonchiș, E.(2004). Familia și rolul ei în educarea copilului, Iași: Ed. Polirom.

**CEI SAPTE ANI DE ACASA!
“ DIN SUFLET PENTRU MAMA”!**

**PROFESOR INVATAMANTUL PRIMAR, COJOACA GEORGIANA LILI,
SCOALA GIMNAZIALA NR. 1 LUNCA, TELEORMAN**

Suntem buni, stim sa iertam, stim sa protejam, sa respectam , sa ascultam, sa spunem adevarul, sa stim sa fim cinstiti si drepti, sa ne croim un drum demn.

De unde le stim oare? De unde sunt inradacinate ?

De la surasul cald al mamei, de la primii nostril ani de viata, de la cuvintele duioase, indiferent de preocuparile si grijile ei, pe care a stiut mereu sa le ascunda sub chip de mama. Pentru ca EA E CEA MAI FRUMOASA INTAMPLARE A EXISTENTEI NOASTRE! Cei sapte ani de acasa, ne aduce aminte de Ea in fiecare clipa, ca sa putem trai, lupta si a merge mai departe indiferend de greutatile vietii. Clipim, suspinam si totusi...ne bucuram, caci sarbatoarea NATURII , incepe aici in ungherul de leagan al celor sapte ani de acasa, prin sarbatoarea celor care poarta “simbolul frumusetii” in lume ; FEMEIA - MAMA, FIICA, SORA , care ramane mereu cea mai frumoasa si respectoasa poveste a sufletului nostru. Si iata, in prag de primavara , sarbatoarea miraculoasa a MARTISORULUI, pune in inimile noastre dragostea fata de cea mai draga fiinta, si anume MAMA, o dragoste care nu se destrama niciodata si ne duce cu gandul la cei sapte ani de acasa, ani in care nu stiam de griji si de nevoi, auzind mereu glasul ei dulce , duios si ocrotitor.

Acest simbol al primaverii ne aduce speranta, zambet, fior, ne imbie cu bunatate, iertare, implinire, zile bune si senine.

“Suntem raze de soare , / Suntem stele ce sclipesc

Purtam o dragoste aprinsa / Devenim increzatori,

Si cei sapte ani de acasa ii avem... / Pentru ca surasul ei nu ne lasa!

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

ÎNV. COJOCARIU CORINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ZAMOSTEA

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relațională care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece

timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚI ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

CEI ȘAPTE ANI DE – ACASĂ

PROFESOR COJOCARIU IOANA-MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ZVORIȘTEA

MOTTO ” Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților . ” (Valeria Mahok)

Deseori, un gest considerat nepotrivit în comportamentul unei persoane, determină folosirea expresiei „îi lipsesc cei șapte ani de acasă“ Dar, ce se înțelege de fapt, prin această expresie „îi lipsesc cei șapte ani de acasă“? Care este rolul acestei perioade de formare, până la 7 ani, în viața noastră de mai târziu?

Cei 7 ani de acasă reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a existenței lor. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Așa cum procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului, ca un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața acestuia.

Primele elemente ale comportamentului civilizată și de bună creștere sunt oferite copiilor în familie prin purtarea părinților și mai apoi prin sfaturi și educație. Treptat, cei mici vor deprinde reguli de bună purtare și mai apoi bunele maniere atât de necesare conviețuirii în societate, puterea exemplului personal al părinților în însușirea unui comportament civilizată, fiind esențială în primii ani de viață ai copilului.

Cei 7 ani de-acasă sunt cheia către succesul social al copilului. Educația acestuia constă în ceea ce el trăiește în familie. Copilul trăiește faptele părinților , care-i vor servi de model, și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Că aceștia trebuie să învețe cum să se comporte cu ceilalți, este răspunderea părinților, de a-i obișnui de mici cu bunele maniere.

Pentru că primii șapte ani sunt esențiali în formarea caracterului său, copilul trebuie ajutat să deprindă obiceiuri sănătoase și maniere elegante. Micuțul învață care sunt principiile și valorile după care va trebui să se ghideze în viață, în situații dintre cele mai diverse , descoperă cum să aibă grijă de corpul și de lucrurile lui, ce este recomandat să mănânce, cum să își ajute părinții și cum să se bucure de încrederea și aprecierea oamenilor cu care interacționează.

Tot ceea ce se omite sau se greșește acum în educație este în dauna copilului. Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar se va face mult mai anevoios , într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el.

Bunele maniere sunt cartea noastră de vizită. Felul în care ne comportăm are o puternică influență asupra relațiilor cu familia, prietenii, colegii, și, în cele din urmă, de acest lucru depinde dacă avem sau nu succes în viață. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărăuia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fim noi, părinții, un bun model pentru ei, începând prin a-i învăța lucruri simple încă de la vârstă fragedă: să salute, să spună „te rog”, „poftim”, „mulțumesc”.

Dacă în trecut se punea mare preț pe politețe, acum părinții sunt sfătuiți să-și învețe copiii să-și asume responsabilități. Socializarea, asumarea responsabilităților și exprimarea emoțiilor sunt o parte dintre abilitățile pe care un copil trebuie să și le însușească în cei 7 ani de acasă, părinții fiind adevărate modele. Dacă micuții sunt crescuți de bone sau bunici, comportamentul acestora trebuie să coincidă cu al părinților, în caz contrar, copiii riscând să fie bulversați și să testeze diverse atitudini în funcție de conjunctură.

Dacă, cu 30-40 de ani în urmă se punea mare preț pe regulile de politețe, astăzi sunt valorizate vigilența și inițiativele. Educația primită în prezent de copii în cei 7 ani de acasă diferă de cea primită acum 30 de ani, și psihologii susțin că este o evoluție firească și o adaptare la contextul sociocultural. Astăzi, „valorile s-au schimbat; sunt valorizate vigilența și inițiativele. Acum e important să fii primul pentru că resursele sunt limitate“, explică psihologul Bogdana Bursuc.

De asemenea libera exprimare este un comportament mult încurajat în prezent. Copilul, are acces la o cantitate mai mare de informație, și gradul de socializare este la fel de mare . În primii 7 ani de viață, copilul ar trebui să-și însușească o serie de abilități sociale și emoționale. Abilitățile sociale presupun ca micuții să învețe să-și ajute semenii fără să aștepte recompensă, să-i asculte și să rezolve conflictele într-un mod pozitiv, fără să se răzbune. În plus, copiii trebuie să învețe să-și împartă experiențele și jucăriile cu alții.

La fel de importante sunt și abilitățile emoționale. Părinții trebuie să-i învețe pe copii cum să-și exprime emoții precum furia sau frica; să-și exprime furia prin cuvinte de genul «sunt furios» și apoi să motiveze. Furia nu trebuie exprimată prin acțiuni ; nu se va încuraja copiilor atitudinile nepotrivite , pentru că atunci când un copil vede că obține ceva prin faptul că este nepoliticos, că nu cedează locul cuiva sau că se bagă în față la rând, va considera acest comportament ca fiind util pentru nevoile lui.

De asemenea, părinții trebuie să fie atenți la nevoile de afecțiune ale copilului. Dacă au nevoie de atenție și nu o primesc atunci când sunt cumiți, vor începe să fie obraznici pentru a atrage atenția. Asumarea responsabilităților este bine să înceapă învățându-i pe copii să-și strângă singuri jucăriile sau dându-le sarcini simple precum, să ajute la așezarea mesei.

Copilul nu trebuie însă, ocrotit exagerat. El va fi lăsat sa zburde nestingherit , să se joace , să-și inventeze jocurile pentru a nu-i stânjeni posibilitățile de formare și împlinire a personalității și pentru a nu-i îngrădi experiența de viață. Activitatea lui v-a fi supravegheată dirijat fără însă a-l dădăci la tot pasul.

ROLUL FAMILIEI ÎN DEZVOLTAREA INTELECTUALĂ A COPILULUI

PROF. ÎNV. PREȘC. COJOCARU ANDREEA MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "GHEORGHE BIBESCU" CRAIOVA

Familia există din cele mai vechi timpuri, dar a cunoscut modificări de la o societate la alta. Copilul a devenit treptat centrul familiei sale. Rolul educativ al părinților este legat de apariția sentimentului familiei și a sentimentului copilăriei. Cele două sentimente s-au constituit treptat, unul pe baza celuilalt, implicând asumarea unei funcții afective atât în raporturile dintre soți, cât și în raportul dintre părinți și copii.

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, fapt recunoscut în pedagogie încă de la Komenschi, care, în prima carte de educație a copilului, considera că educația primită de acesta până la vârsta de șase ani, în primul rând de la mama, este determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară.

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale, deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Unii merg chiar mai departe și susțin că acțiunea ei asupra persoanei e atât de mare, încât ea egalează acțiunea celorlalte grupuri sociale. Familia este adevăratul laborator de formare a persoanei.

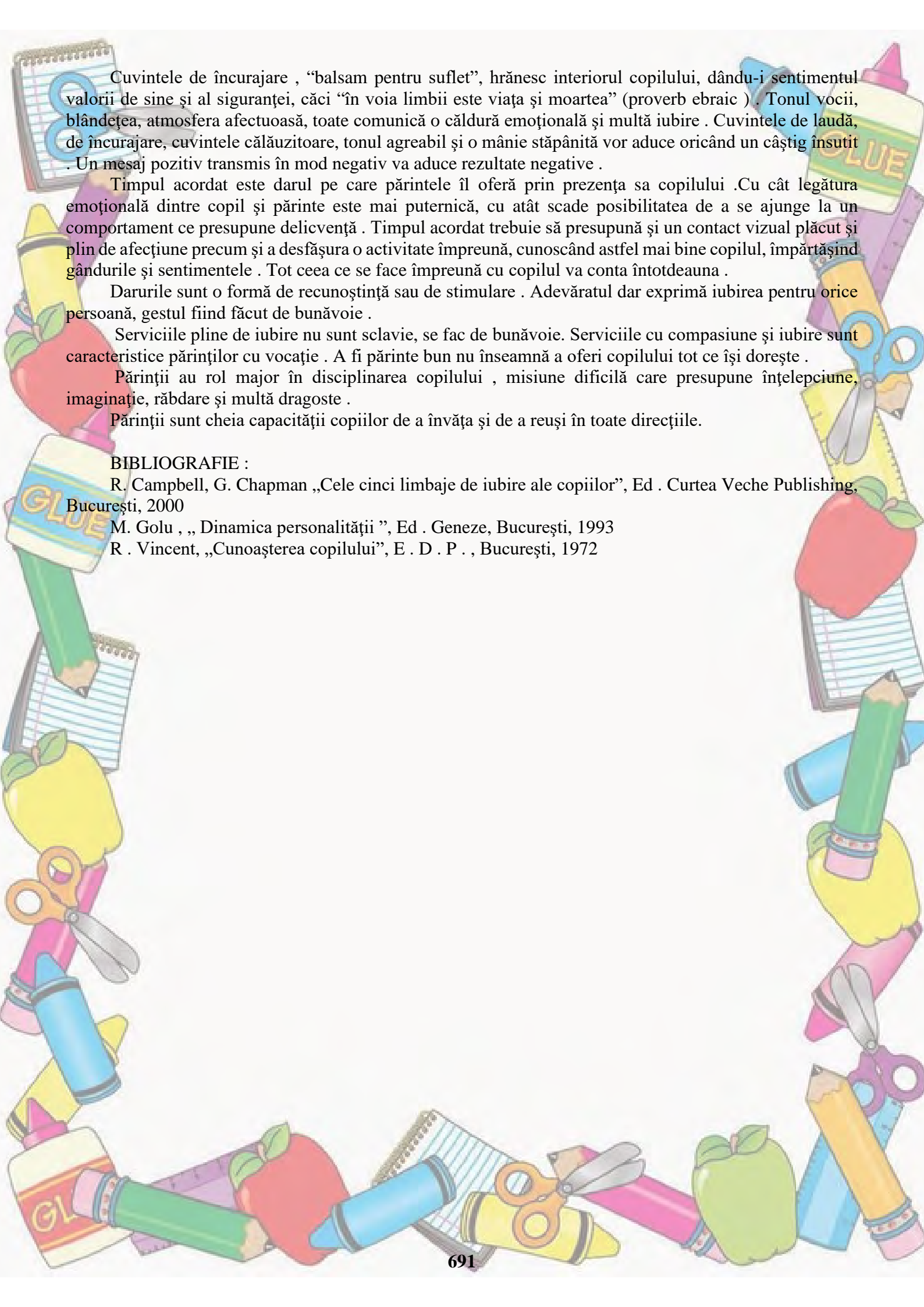
Începând din primii ani de viață, copilul preia de la cei din jur gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament. Prima relație a copilului cu lumea exterioară este cea cu familia. Aceasta îi oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv. Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții, dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți – precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral.

Fiecare copil are un limbaj principal de iubire, o modalitate în care el înțelege cel mai bine afecțiunea părintelui. Iubirea este fundamentul unei copilării lipsite de griji. Fiecare copil are propria modalitate de a oferi și de a primi iubire. Când copilul se simte iubit, este mai ușor de disciplinat și de format decât atunci când simte că rezervorul său emoțional este gol. Iubirea adevărată este totdeauna necondiționată. Iubirea necondiționată este iubirea totală, este o lumină călăuzitoare care strălucește în întuneric și ajută părinții să-și dea seama ce trebuie să facă pentru a-și crește copilul. Iubirea necondiționată înseamnă a iubi copilul indiferent de cum arată, de ce talent manifestă, de cum ar vrea să fie, de ceea ce face. Fundamentul iubirii așezat în primii ani de viață afectează capacitatea copilului de a învăța și determină în mare parte momentul în care va fi capabil să sesizeze și un alt tip de informații. Dacă iubirea va fi alimentată așa cum se cuvine, copilul va înflori și va binecuvânta lumea prin frumusețea sa; fără iubire va deveni o floare veștejită, însetată.

Există cinci modalități în care copiii exprimă și înțeleg iubirea: mângâierile fizice, cuvintele de încurajare, timpul acordat, darurile, serviciile.

Mângâierile fizice sunt cea mai puternică voce a iubirii. Copiii care sunt ținuți în brațe, sunt îmbrățișați, sărutați, se dezvoltă mai devreme din punct de vedere emoțional, decât cei care sunt lăsați multă vreme fără un contact fizic. Ținutul în brațe în timp ce i se citește o poveste devine amintire pentru tot restul vieții.

Cuvintele de încurajare , “balsam pentru suflet”, hrănesc interiorul copilului, dându-i sentimentul valorii de sine și al siguranței, căci “în voia limbii este viața și moartea” (proverb ebraic) . Tonul vocii, blândețea, atmosfera afectuoasă, toate comunică o căldură emoțională și multă iubire . Cuvintele de laudă, de încurajare, cuvintele călăuzitoare, tonul agreabil și o mânie stăpânită vor aduce oricând un câștig însutit . Un mesaj pozitiv transmis în mod negativ va aduce rezultate negative .

Timpul acordat este darul pe care părintele îl oferă prin prezența sa copilului .Cu cât legătura emoțională dintre copil și părinte este mai puternică, cu atât scade posibilitatea de a se ajunge la un comportament ce presupune delicvență . Timpul acordat trebuie să presupună și un contact vizual plăcut și plin de afecțiune precum și a desfășura o activitate împreună, cunoscând astfel mai bine copilul, împărtășind gândurile și sentimentele . Tot ceea ce se face împreună cu copilul va conta întotdeauna .

Darurile sunt o formă de recunoștință sau de stimulare . Adevăratul dar exprimă iubirea pentru orice persoană, gestul fiind făcut de bunăvoie .

Serviciile pline de iubire nu sunt sclavie, se fac de bunăvoie. Serviciile cu compasiune și iubire sunt caracteristice părinților cu vocație . A fi părinte bun nu înseamnă a oferi copilului tot ce își dorește .

Părinții au rol major în disciplinarea copilului , misiune dificilă care presupune înțelepciune, imaginație, răbdare și multă dragoste .

Părinții sunt cheia capacității copiilor de a învăța și de a reuși în toate direcțiile.

BIBLIOGRAFIE :

R. Campbell, G. Chapman „Cele cinci limbaje de iubire ale copiilor”, Ed . Curtea Veche Publishing, București, 2000

M. Golu , „ Dinamica personalității ”, Ed . Geneze, București, 1993

R . Vincent, „Cunoașterea copilului”, E . D . P . , București, 1972

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ SAU CREUZETUL FAMILIEI

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: COJOCARU ELENA

G.P.N. "LICURICI", OVIDIU, JUD. CONSTANȚA

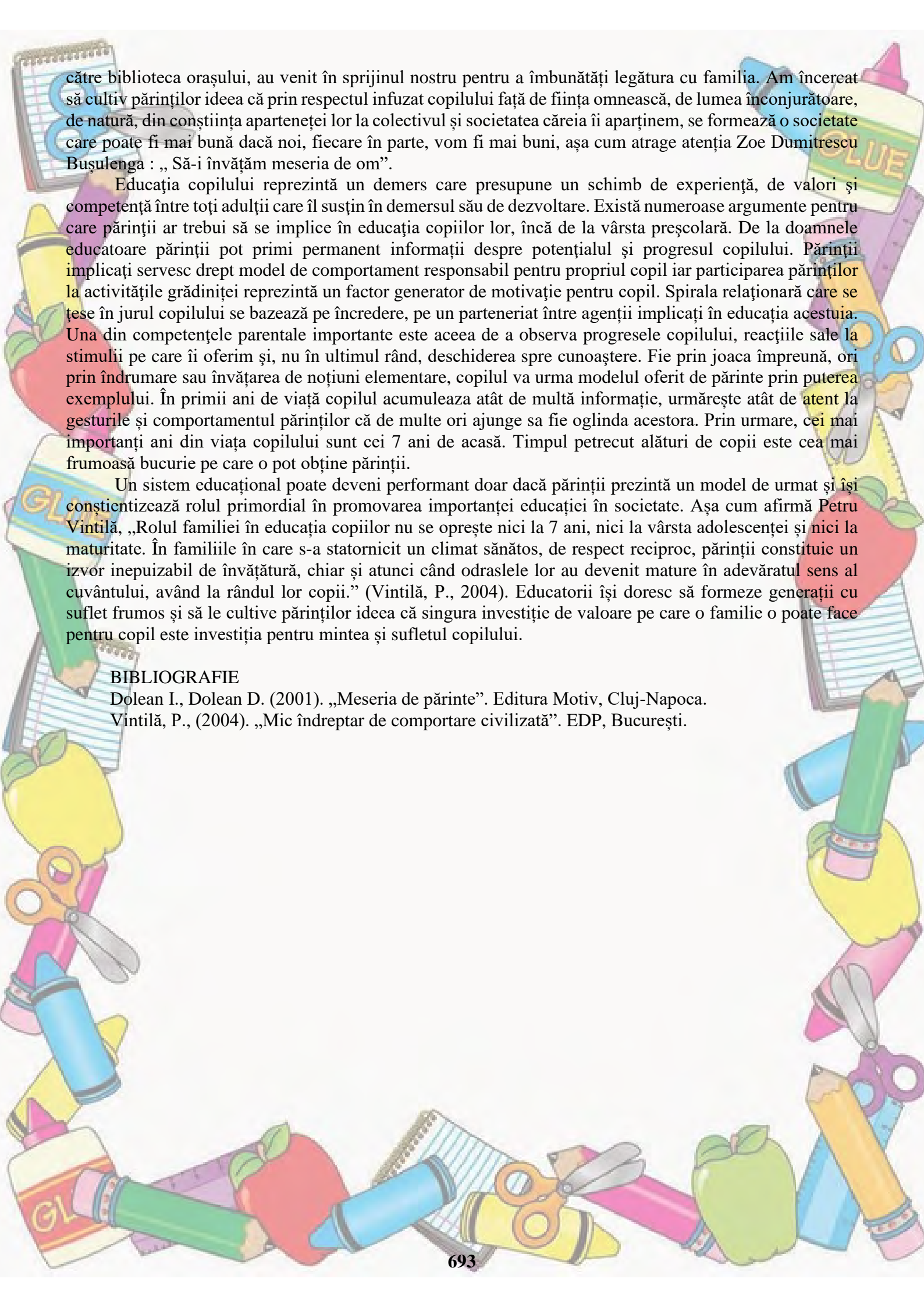
„Educația începe acasă. Nu poți da vina pe școală că nu ți-a învățat copilul ceea ce nu l-ai învățat tu.”
(Geoffrey Holder)

Un copil manierat va avea relații sociale adecvate și se va simți confortabil în prezența semenilor, spre deosebire de un copil căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Părinții au rolul de a-i învăța pe copii, în mod direct, prin însăși relațiile dintre ei și cu ceilalți, cum să își modeleze conduita. Copiii tind să ne calce pe urme mai mult decât să asculte ceea ce spunem. Prin puterea exemplului, părinții ar trebui să reprezinte modele de bună purtare pentru copiii lor. Una dintre coordonatele spiritualității românești și unitate de bază a structurii sociale, „cei șapte ani de acasă” reprezintă o expresie ce nu și-a modificat conținutul în condițiile modernizării învățământului românesc. Copilul trebuie să învețe bunele maniere încă de la vârste fragede. Primul pas este ca micuțul să învețe să salute, să spună „te rog” și „mulțumesc”. Însă buna creștere nu se oprește aici. Va trebui să știe ce este permis și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu copii sau adulți. Bunele maniere îi modelează copilului comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum îl învățăm pe copil bunele maniere?

Ioan și Dacian Dorin Dolean argumentează că meseria de părinte „este cea mai dificilă și cea mai ușoară meserie din lume”. Părinții au rolul de a-i învăța pe copii, în mod direct, prin însăși relațiile dintre ei și cu ceilalți, cum să își modeleze conduita. Poporul nostru are o adevărată tradiție în sensul acesta, evidențiindu-se că buna creștere a copiilor se asigură în raport cu un ansamblu de valori naționale, etice și culturale în care familia crede și pe care le afirmă în activitatea sa. Conform specialiștilor, formarea unui comportament corespunzător are ca fundație relația afectivă cu părinții. Dragostea pe care părinții o oferă copilului îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul care se simte iubit de părinți are sentimentul că este protejat și îngrijit, iar această siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Doar copilul care se bucură de aprecierea părinților percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia pe care și le însușește din plăcere, fără a se simți constrâns în vreo manieră.

Disciplina nu înseamnă cruzime sau abuz fizic, ci reguli și morală. Părinților nu trebuie să le fie frică să le spună „nu” copiilor. Însă este important ca orice refuz să fie însoțit de explicații prin care copilul să înțeleagă care sunt consecințele atunci când regulile nu sunt respectate. Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului întrucât copilul înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, 5 sau 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău dar asta nu înseamnă că părintele trebuie să ignore un comportament inadecvat. Este necesar să se fixeze limite, întrucât copilul trebuie să învețe din timp ce înseamnă așteptarea sau amânarea dorințelor. Există cazuri în care părinții pur și simplu ignoră comportamentul obraznic al copiilor. Aceștia consideră că procedează corect, întrucât, spun ei, copiii obraznici sunt copii inteligenți. Această concepție le creează copiilor ideea că pot scăpa cu orice, deoarece părinții lor nu se opun niciunui comportament inadecvat. Chiar dacă dorința de libertate a părinților poate fi nobilă, aceștia nu sunt un exemplu educativ pentru copiii lor. Inteligența trebuie să fie și emoțională.

Școala nu poate prelua sarcinile familiei. Responsabilitatea școlii este una, a familiei, alta, chiar dacă au amândouă sarcina de suflet, de conștiință, de a forma copilul. Nu poți lăsa la voia întâmplării copilul pe care l-ai dorit, care te va continua în viață. Educatorii luptă strâns în calitate lor de dascăli, dar și de oameni, pentru a realiza o orientare pozitivă a acțiunilor educative ale părinților. Activități deschise cu părinții, antrenarea altor factori educativi sunt câteva dintre modalitățile de a aduce familia alături de noi într-o unitate de cerințe educative. Sfaturi practice oferite de psihologi, prezentarea de carte dedicată părinților de

către biblioteca orașului, au venit în sprijinul nostru pentru a îmbunătăți legătura cu familia. Am încercat să cultivăm părinților ideea că prin respectul infuzat copilului față de ființa omnească, de lumea înconjurătoare, de natură, din conștiința apartenenței lor la colectivul și societatea căreia îi aparținem, se formează o societate care poate fi mai bună dacă noi, fiecare în parte, vom fi mai buni, așa cum atrage atenția Zoe Dumitrescu Bușulenga : „ Să-i învățăm meseria de om”.

Educația copilului reprezintă un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Există numeroase argumente pentru care părinții ar trebui să se implice în educația copiilor lor, încă de la vârsta preșcolară. De la doamnele educatoare părinții pot primi permanent informații despre potențialul și progresul copilului. Părinții implicați servesc drept model de comportament responsabil pentru propriul copil iar participarea părinților la activitățile grădiniței reprezintă un factor generator de motivație pentru copil. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe un parteneriat între agenții implicați în educația acestuia. Una din competențele parentale importante este aceea de a observa progresele copilului, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Fie prin joaca împreună, ori prin îndrumare sau învățarea de noțiuni elementare, copilul va urma modelul oferit de părinte prin puterea exemplului. În primii ani de viață copilul acumulează atât de multă informație, urmărește atât de atent la gesturile și comportamentul părinților că de multe ori ajunge să fie oglinda acestora. Prin urmare, cei mai importanți ani din viața copilului sunt cei 7 ani de acasă. Timpul petrecut alături de copii este cea mai frumoasă bucurie pe care o pot obține părinții.

Un sistem educațional poate deveni performant doar dacă părinții prezintă un model de urmat și își conștientizează rolul primordial în promovarea importanței educației în societate. Așa cum afirmă Petru Vintilă, „Rolul familiei în educația copiilor nu se oprește nici la 7 ani, nici la vârsta adolescenței și nici la maturitate. În familiile în care s-a stabilit un climat sănătos, de respect reciproc, părinții constituie un izvor inepuizabil de învățătură, chiar și atunci când odraslele lor au devenit mature în adevăratul sens al cuvântului, având la rândul lor copii.” (Vintilă, P., 2004). Educatorii își doresc să formeze generații cu suflet frumos și să le cultive părinților ideea că singura investiție de valoare pe care o familie o poate face pentru copil este investiția pentru mintea și sufletul copilului.

BIBLIOGRAFIE

- Dolean I., Dolean D. (2001). „Meseria de părinte”. Editura Motiv, Cluj-Napoca.
Vintilă, P., (2004). „Mic îndreptar de comportare civilizată”. EDP, București.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

PROF. ÎNV. PRIMAR COJOCARU FLOAREA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne

comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București;
Negovan V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București;
Sălăvăstru D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

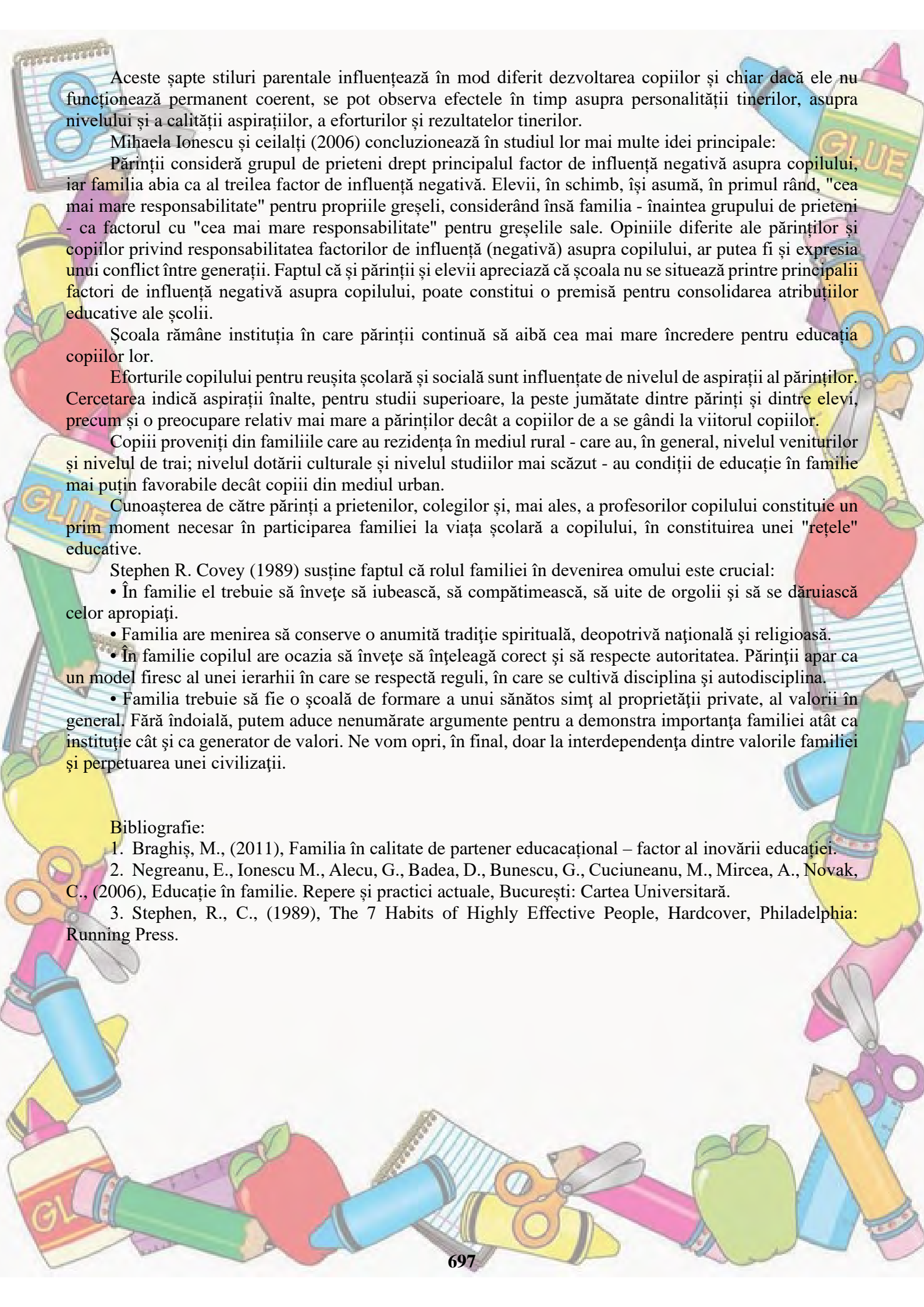
PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR: COJOCARU MĂDĂLINA

Braghiș (2011) susține faptul că înțelegerea copilului este condiția primară pentru orientarea și îndrumarea lui. Modelele de comportare ale părinților constituie cea mai puternică influență educativă asupra copiilor. În mediul familial se construiesc idealurile și aspirațiile, se dezvăluie aptitudinile, se cristalizează și se consolidează interesele, se exprimă opiniile, se tatonează luarea deciziilor. De aceea, cadrele didactice de la treapta de învățământ primară implică părinții în procesul educațional prin diverse modalități: asistări la lecții, selectarea și prezentarea informației suplimentare la modulul/capitolul studiat, confecționarea împreună cu părinții (familia) a obiectelor mai puțin cunoscute elevilor la o vârstă fragedă.

Menirea școlii este de a suplini indiferența și incompetența familiei, de a îndruma viitorul copiilor, de a corecta greșelile ei. Învățătorul, fiind un adevărat manager al instruirii, creează situații de învățare favorabile progresului învățării, el își demonstrează competențele prin stilul de predare, evaluare, comunicare, este cooperant, comunicativ, are o prezență agreabilă, cu farmec și simț al umorului. Educatorul îl ajută pe elev să se autocunoască, să-și autoevalueze capacitățile, să analizeze șansele, el contribuie la depistarea înclinațiilor și aptitudinilor, favorizează exprimarea lui.

În ceea ce privește clasificarea stilurilor educative în familie, se disting patru stiluri parentale care, în succesiunea lor de prezentare, sunt așezate totodată și într-o ierarhie a eficienței și influenței pozitive:

- stilul „autoritativ(e)” (de autoritate, de magistru), în care se manifestă exigențe înalte, control maxim dar și suport maxim, înțelegere și afectivitate, cooperare, fermitate și flexibilitate totodată; efectele asupra copilului sunt stimulative cu privire la manifestarea independenței pe baza asumării responsabilității, a unor standarde și aspirații înalte;
- stilul autoritar, care se manifestă față de copii printr-o intensitate crescută a pretențiilor, un nivel ridicat al cerințelor și controlului dar cu nivel scăzut al înțelegerii, al suportului afectiv, acest stil impune ascultarea, obediență, copiii sunt încărcăți de probleme, reproșuri, nu li se respectă independența și individualitatea;
- stilul permisiv, unii îl denumesc stilul indulgent sau *laissez-faire* (sau libertin) în care controlul este de nivel scăzut și suportul este maxim; față de rezolvarea unor probleme de viață importante sunt cereri minime și formale, nivelul de aspirații este redus, realizările sunt superficiale, copiii deprind o rezistență scăzută față de diferite tentații, chiar și față de cele mai periculoase pentru viața lor;
- stilul de neglijare sau de respingere față de copil, care se recunoaște prin ignorarea sau abandonarea copilului, prin lipsa de control, exigențe scăzute și lipsa de suport, nivel scăzut de grijă, afectivitate, ceea ce determină de cele mai multe ori nivelul foarte scăzut al aspirațiilor și realizărilor, dezorganizarea, lipsa rezistenței față de tentațiile periculoase, stilul acesta duce la izolarea copilului sau face posibilă cooperarea la acte antisociale. Pe lângă aceste stiluri, în articole mai recente, Baumrind și alți cercetători care sunt interesați de studierea influenței stilurilor educative din familie asupra dezvoltării personalității tinerilor, au luat în considerație încă trei variante ale stilurilor parentale:
 - stilul directiv non-autoritar, este acela al părinților care manifestă un control ridicat și un nivel mediu al suportului afectiv, ei tind spre a fi autoritari, dar nu realizează un control strict și sunt relativ mai apropiați de copii decât părinții autoritari;
 - stilul democratic, care manifestă un nivel mediu al controlului și un nivel ridicat al suportului afectiv, apropiat de cel al părinților permisivi, dar iau decizii în mod democratic și mai controlează, chiar dacă nu foarte strict realizarea deciziilor;
 - stilul părinților „suficient de buni”, cu nivel mijlociu de control, de exigențe și tot cu un nivel mediu pentru suport și afectivitate.

Aceste șapte stiluri parentale influențează în mod diferit dezvoltarea copiilor și chiar dacă ele nu funcționează permanent coerent, se pot observa efectele în timp asupra personalității tinerilor, asupra nivelului și a calității aspirațiilor, a eforturilor și rezultatelor tinerilor.

Mihaela Ionescu și ceilalți (2006) concluzionează în studiul lor mai multe idei principale:

Părinții consideră grupul de prieteni drept principalul factor de influență negativă asupra copilului, iar familia abia ca al treilea factor de influență negativă. Elevii, în schimb, își asumă, în primul rând, "cea mai mare responsabilitate" pentru propriile greșeli, considerând însă familia - înaintea grupului de prieteni - ca factorul cu "cea mai mare responsabilitate" pentru greșelile sale. Opiniile diferite ale părinților și copiilor privind responsabilitatea factorilor de influență (negativă) asupra copilului, ar putea fi și expresia unui conflict între generații. Faptul că și părinții și elevii apreciază că școala nu se situează printre principalii factori de influență negativă asupra copilului, poate constitui o premisă pentru consolidarea atribuțiilor educative ale școlii.

Școala rămâne instituția în care părinții continuă să aibă cea mai mare încredere pentru educația copiilor lor.

Eforturile copilului pentru reușita școlară și socială sunt influențate de nivelul de aspirații al părinților. Cercetarea indică aspirații înalte, pentru studii superioare, la peste jumătate dintre părinți și dintre elevi, precum și o preocupare relativ mai mare a părinților decât a copiilor de a se gândi la viitorul copiilor.

Copiii proveniți din familiile care au rezidența în mediul rural - care au, în general, nivelul veniturilor și nivelul de trai; nivelul dotării culturale și nivelul studiilor mai scăzut - au condiții de educație în familie mai puțin favorabile decât copiii din mediul urban.

Cunoașterea de către părinți a prietenilor, colegilor și, mai ales, a profesorilor copilului constituie un prim moment necesar în participarea familiei la viața școlară a copilului, în constituirea unei "rețele" educative.

Stephen R. Covey (1989) susține faptul că rolul familiei în devenirea omului este crucial:

- În familie el trebuie să învețe să iubească, să compătimească, să uite de orgolii și să se dăruiască celor apropiați.
- Familia are menirea să conserve o anumită tradiție spirituală, deopotrivă națională și religioasă.
- În familie copilul are ocazia să învețe să înțeleagă corect și să respecte autoritatea. Părinții apar ca un model firesc al unei ierarhii în care se respectă reguli, în care se cultivă disciplina și autodisciplina.
- Familia trebuie să fie o școală de formare a unui sănătos simț al proprietății private, al valorii în general. Fără îndoială, putem aduce nenumărate argumente pentru a demonstra importanța familiei atât ca instituție cât și ca generator de valori. Ne vom opri, în final, doar la interdependența dintre valorile familiei și perpetuarea unei civilizații.

Bibliografie:

1. Braghiș, M., (2011), Familia în calitate de partener educațional – factor al inovării educației.
2. Negreanu, E., Ionescu M., Alecu, G., Badea, D., Bunescu, G., Cuciuneanu, M., Mircea, A., Novak, C., (2006), Educație în familie. Repere și practici actuale, București: Cartea Universitară.
3. Stephen, R., C., (1989), The 7 Habits of Highly Effective People, Hardcover, Philadelphia: Running Press.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. INV. PRIMAR COMAN ALEXANDRA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ COZIENI, JUD. BUZĂU

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții și profesorii se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte și adapteze la schimbări. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia reprezintă pentru copil prima școală, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

Mediul în care copiii cresc poate sprijini sau devia parcursul educațional al copilului. Educația primită atât în școală cât și în familie desăvârșește ființa umană.

Implicarea părinților în educația copiilor are un rol decisiv în rezultatele școlare ale acestora, deoarece în familie copilul își formează cunoștințe uzuale care îl vor ajuta la dezvoltarea spiritului de observație, a memoriei și a imaginației. Familia este direct responsabilă de dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic. Cu toate acestea ajutorul venit din partea familiei trebuie limitat la îndrumare sau sprijin, asigurându-le elevilor în primul rând materialele necesare studiului.

Școala contribuie la dezvoltarea personalității copilului, ajutându-l pe acesta să se descurce în viață. În școală cadrele didactice trebuie să îi învețe pe elevi atât lecțiile, cât și disciplina și autocontrolul, totul bazându-se pe dorința elevului. În perioada școlarității elevul are posibilitatea de a-și dezvolta mult mai bine procesele psihice, capacitatea de a analiza informațiile, abilitățile de scris, citit și calcul. Pe măsură ce înaintază în vârstă, elevii pot înțelege informații complicate și abstracte.

Colaborarea dintre familie și școală este un factor decisiv în procesul educativ al școlarii. Această colaborare presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului ci și pregătirea părinților pentru toate problemele ce le comportă această acțiune. În ceea ce privește relația școală-familie se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice etc. O bună colaborare între familie și școală se poate realiza prin parteneriate. Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi.

Bibliografie

- Alb, G., Achim, V., Elevul – participant la propria formare, în *Învățământul primar*, nr. 2-4, Editura Miniped, București, 2004.
- Athanasiu, A., Elemente de psihologie medicală, Editura Medicală, București, 1999.
- Beznea, N., Familia și școala în relație de parteneriat educațional, în *Învățământul primar*, nr. 1-2, Editura Miniped, București, 2005.
- www.edu.ro
- www.didactic.ro

FAMILIA, UN FACTOR IMPORTANT ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. COMAN CLAUDIA-DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ GURA OCNITEI

Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor. Gruie Byanca

Familia este unul dintre elementele importante în societate și educație. Importanța familiei este de a ghida sau de a orienta copiii care fac parte din ea, pentru a obține sau ghida un parcurs de viață mai eficient și mai util.

Familia observă, ghidează și facilitează adaptarea copilului la toate condițiile de mediu.

Membrii familiei sunt primele persoane cu care un copil interacționează și, astfel, rolul familiei în socializarea copilului nu poate fi subminat. Din cauza acestor interacțiuni pot ajuta un copil să aibă o mai bună înțelegere a lui însuși și a oamenilor din jurul lui. Felul în care un copil este iubit, îngrijit și hrănit acasă îi oferă acestuia oportunitățile de a se dezvolta mai bine în viața lui.

Familia are un rol esențial în dezvoltarea copilului, ea ajutând la conturarea viitorului și a fericirii acestuia.

Elementele esențiale cu care o familie poate influența educarea și dezvoltarea unui copil sunt:

1. Valorile

Este foarte important ca o familie să cultive valori bune copilului său: dragoste, respect, toleranță, sinceritate, empatie, iertare, generozitate, autenticitate, co-municare etc.

2. Socializarea și dezvoltarea socială

Familia este primul grup social al copilului tău. Aceasta înseamnă că orice ar putea învăța copilul, el poate învăța observând membrii familiei. Se observă că familiile fericite sau familiile care se tratează reciproc cu dragoste și respect oferă o perspectivă pozitivă pentru copilul lor sau împărtășesc un exemplu pozitiv de interacțiune socială. Dacă membrii familiei petrec timp de calitate împreună, acest lucru poate ajuta la promovarea dezvoltării sociale sănătoase.

De asemenea, interacțiunile părinților cu copilul, îl ajută să învețe despre interacțiunea cu ceilalți. El poate învăța cum să se simtă confortabil, să-și facă prieteni sau să aibă încredere în oamenii. Relațiile sunt foarte importante pentru supraviețuirea umană, iar copilul poate învăța să creeze și să susțină relații din familia lui. Bazele bunelor abilități sociale sunt puse acasă, ceea ce poate ajuta copilul să aibă abilități sociale mai bune și să-l ajute să socializeze mai bine pe măsură ce crește.

3. Abilitățile de dezvoltare

Este foarte important ca un copil să învețe diverse abilități de dezvoltare, cum ar fi abilități motorii, abilități cognitive, abilități emoționale și abilități lingvistice pentru creșterea și dezvoltarea optimă. Acest lucru presupune implicarea copilului în diferite tipuri de activități fizice care l-ar putea ajuta să-și ajusteze abilitățile motorii.

În lipsa abilităților emoționale adecvate, copilul s-ar putea să nu se poată exprima mai bine emoțional, ceea ce poate duce la luarea unor alegeri distructive mai târziu în viață.

4. Securitatea

Un copil înțelege siguranța din partea familiei sale, deoarece numai familia se îngrijește de toate nevoile sale de bază, cum ar fi hrana, îmbrăcăminte și adăpostul. În afară de a avea grijă de aceste nevoi de supraviețuire de bază ale unui copil, o familie oferă copilului o siguranță emoțională pe care s-ar putea să nu o găsească în altă parte. Securitatea este de cea mai mare importanță pentru un copil, și-l poate ajuta pe acesta să crească mai bine din punct de vedere emoțional, fizic și cognitiv.

Creșterea unui copil este o mare responsabilitate și necesită un efort mare din partea părinților. Cu toate acestea, este o experiență extrem de plină de satisfacții să vedem copilul transformându-se într-o ființă umană responsabilă și grijulie. Nu numai că este important să inducem valori și obiceiuri bune copilului,

dar este, de asemenea, important să oferim un mediu propice și sigur pentru a ne asigura că propriul copil este capabil să respecte ceea ce l-am învățat.

În cele din urmă, familia va fi responsabilă pentru modelarea unui copil și pentru influențarea valorilor, abilităților, socializării și securității acestuia în timpul etapelor de dezvoltare .

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. INV. PRIMAR COMAN ILEANA MARIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „PETRE DULFU,,
BAIA MARE, JUD: MARAMUREȘ

„Iubirea este poate cel mai prețios dar pe care l-am primit, însă pentru a ne bucura cu adevărat de el trebuie, mai întâi, însă, să învățăm să luptăm necontenit împotriva egoismului care ne desparte adesea de aproapele nostru, de familia noastră și de Dumnezeu.” (Părintele Vasile Ioana)

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: social, psihologică, etc. cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul mărețului Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...într-un cuvânt „oameni,,. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăzelii și ale căutării.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat. Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Lubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros - nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

În formarea și dezvoltarea celor șapte ani de acasă sunt foarte importate anumite reguli. Zece dintre cele mai importante reguli ar fi:

- **Învățarea copilului să se poarte frumos** (prin puterea exemplului);
- **Stabilirea și impunerea unor reguli** (în comportament);
- **Comunicarea permanentă cu acesta;**
- **Familiarizarea copilului cu cărțile** (citindu-i zilnic câte ceva);
- **Liberatatea de a se bucura de copilărie;**
- **Învățarea acestuia să își exprime cu încredere ideile și sentimentele;**
- **Învățarea copilului să spună mereu adevărul, indiferent de consecințe;**
- **Disciplinarea copilului să fie pozitivă** (fără abuzuri verbale sau „palma la fund,,);
- **Petrecerea a cât mai mult timp împreună ;**
- **Iubirea necondiționată și arătată zilnic copilului .**

Respectând aceste reguli necesare în educația permanentă a copilului siguranța că acel copil va avea „cei șapte ani de acasă,, este garantată.

Bibliografie

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002 ;
2. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998;
3. Părintele Vasile Ioana, *Cartea familiei*, Editura Bookzone, 2021.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘC.: COMĂNESCU LOREDANA CĂTĂLINA
GRĂDINIȚA CU P.N. NR. 1 CRUCEANU

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, cu toții credem că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până ajunge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Meseria de părinte este cea mai grea meserie din lume dar în același timp cea mai frumoasă și aducătoare de bucurie și satisfacții.

Împovărați de grijile cotidiene, părinții acordă, din păcate, din ce în ce mai puțin timp educației copiilor, comunicării cu ei, petrecerii unui timp de calitate în compania lor. Însă, unii părinți nu pierd prilejul de a le face câte „o lecție” de morală copiilor atunci când greșesc sau când primesc note mici la școală. Alți părinți, dimpotrivă, apelează la o protecție exagerată a copilului, ceea ce conduce la incapacitatea acestuia de a se adapta la cerințele societății.

Familia poartă cea mai mare responsabilitate pentru cum își educă copiii, dar multe dintre lucruri îi scapă de sub control, deoarece acestea se învață din situațiile concrete de viață.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Politețea - oglinda familiei

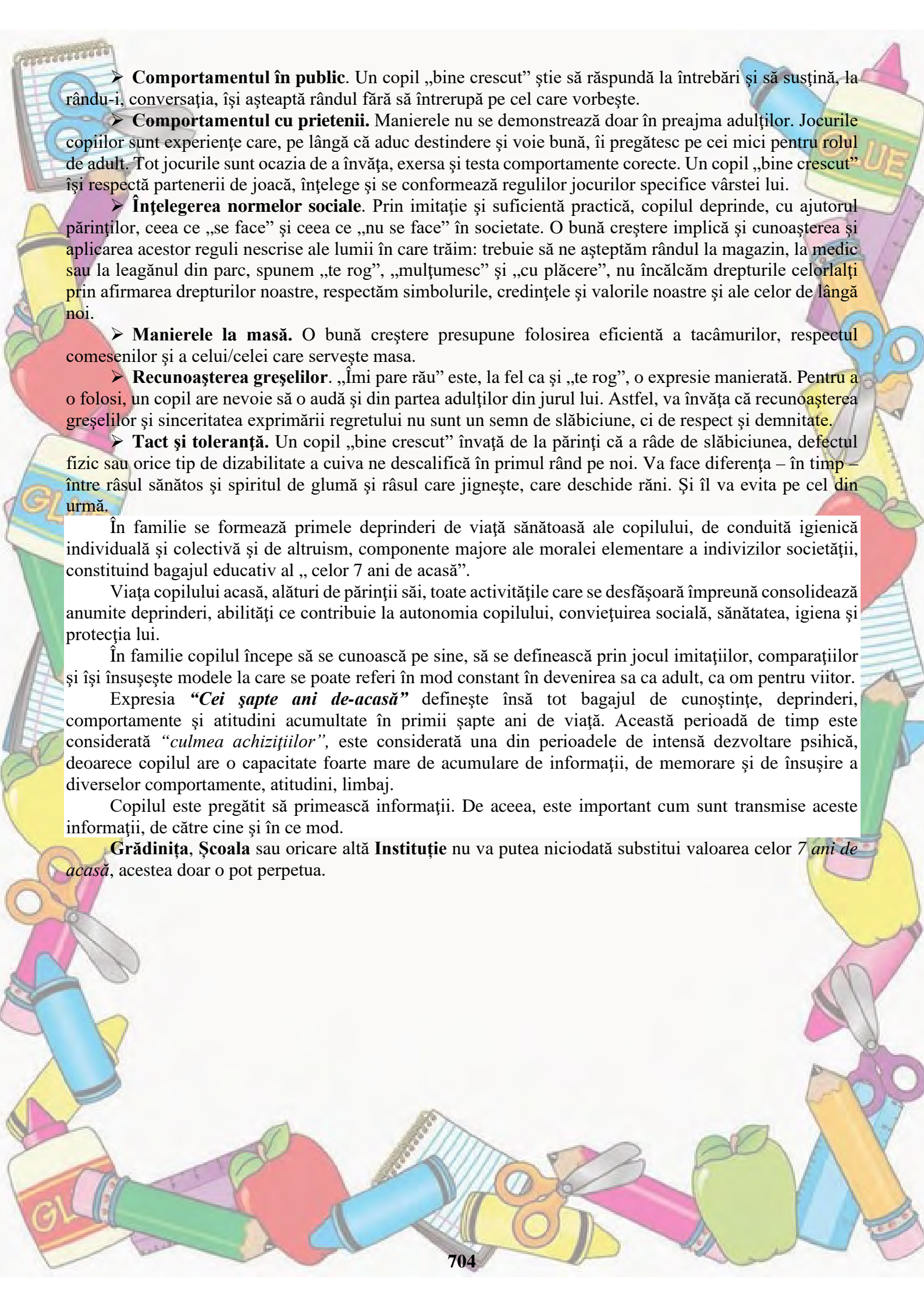
Ce trebuie să știe un copil „de acasă” până la 6 - 7 ani ?

Un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Educația primită în familie

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

➤ **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

➤ **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

➤ **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

➤ **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

➤ **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

➤ **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie manierată. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

➤ **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui.

În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult, ca om pentru viitor.

Expresia **“Cei șapte ani de-acasă”** definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată **“culmea achizițiilor”**, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Grădinița, Școala sau oricare altă **Instituție** nu va putea niciodată substitui valoarea celor **7 ani de acasă**, acestea doar o pot perpetua.

EDUCATIA TIMPURIE IN FAMILIE SAU "CEI SAPTE ANI DE ACASA"

PROF. INV. PRIMAR COMĂNESCU VIORICA SIMONA
ȘCOALA ION AGARBICEANU BUCIUM

Educația este un tip particular de acțiune umană, o intervenție sau direcționare, o categorie fundamentală a pedagogiei, care derivă din următoarele caracteristici: pune accent pe oameni, urmărește dezvoltarea unor calități umane și explorarea orizonturilor, este orientată predominant spre pregătirea pentru viață, are în vedere, cu precădere, întrebări asupra existenței, vizează cu precădere dezvoltarea unei stări sau a unei structuri atinse, finalitatea în educație îmbină viziunea pe termen scurt cu cea pe termen lung. Alături de școala, familia este unul din factorii care se preocupă de educația copilului, chiar dacă de educație se mai ocupă și alte persoane, instituții și organizații sociale, dar influențele educative exercitate de acestea sunt mai puțin organizate decât cele ale familiei și școlii.

Pentru buna dezvoltare a copilului, pentru formarea unei personalități armonioase, căldura căminului părintesc, afecțiunea părinților, înțelegerea familială sunt esențiale. În creșterea, educarea și formarea acestuia este nevoie de mult tact, de o îmbinare corectă a înțelegerii și afecțiunii cu autoritatea părintească, astfel încât să lucreze disciplinat, dar cu plăcere, respectându-și și iubindu-și părinții. Dacă sunt neascultători sau greșesc uneori, să-i "pedeșim cu vorba", să le explicăm calm și cu fermitate ce au greșit, vorbindu-le ca unor "prieteni" care ne înțeleg și pe care-i iubim. Să nu insultăm, să nu lovim copilul care a greșit, el se va speria, nu ne va mai respecta, iar cu timpul se va obișnui cu bătaia, se va îndepărta sufletește de noi.

Meseria" de părinte este grea. De aceea trebuie să fim buni părinți, plini de afecțiune, pentru ca grija și eforturile noastre să fie răsplătite prin dragostea și bunele rezultate ale copilului armonios dezvoltat psihic și afectiv. Adevărata căldură familială se întâlnește în familiile în care părinții sunt în bune relații, se preocupă suficient, cu dragoste, dar și cu autoritate părintească de copiii lor, pentru care sunt și trebuie să rămână modele vii, exemple demne de urmat.

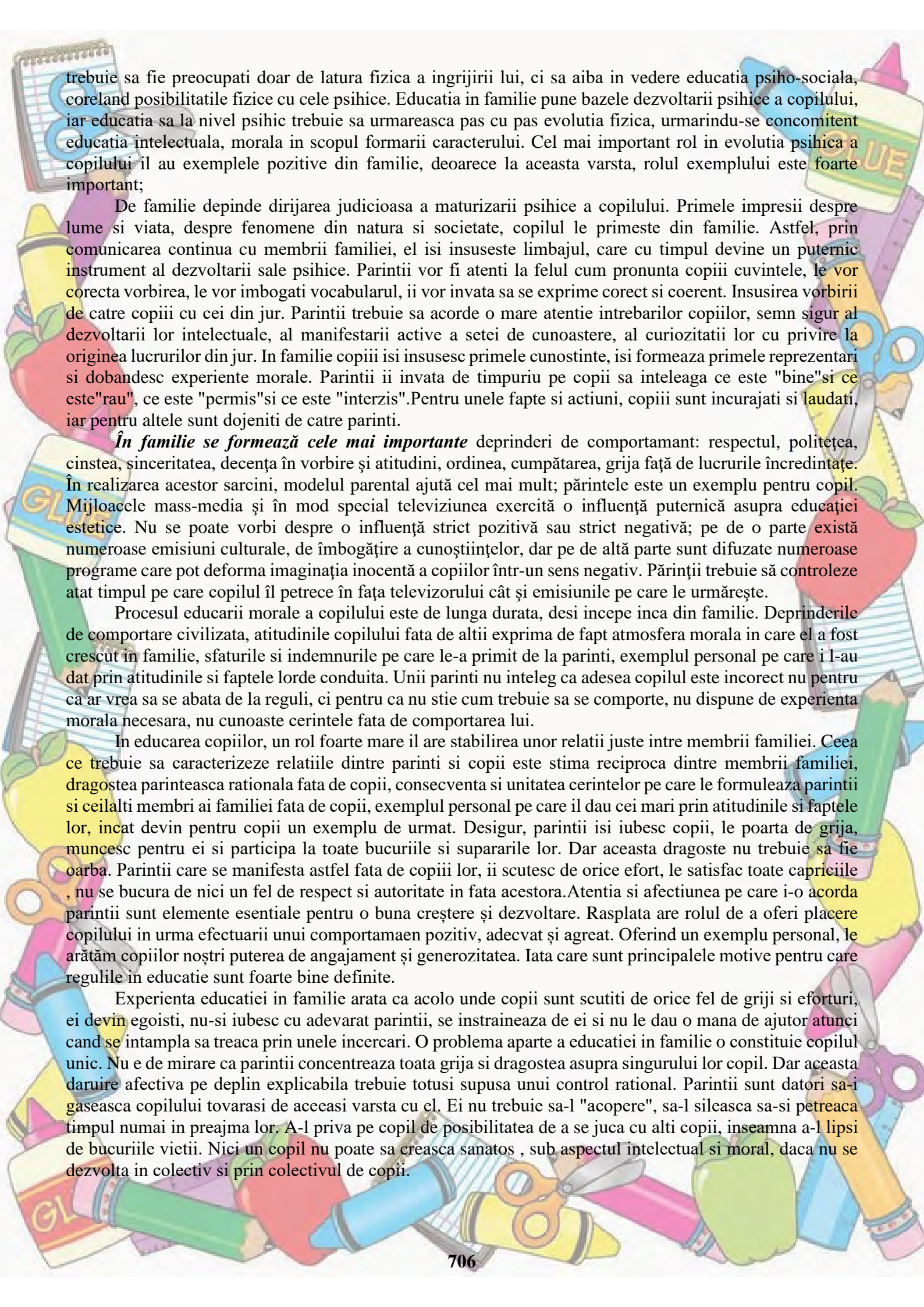
O mare importanță are și nivelul de instruire, bagajul de cunoștințe al părinților, pentru buna educare și pentru a putea ajuta în pregătirea lecțiilor acasă, deoarece multe dintre cunoștințele despre natura, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. (Utilizarea în limbajul comun a expresiei: "A avea cei șapte ani de acasă"). Din perspectiva sociologică, familia este instituția fundamentală în toate societățile. Ea este un "grup social relativ permanent de indivizi legați între ei prin origine, căsătorie sau adopțiune".

În cadrul familiei moderne se produc unele schimbări, ce constau în înlocuirea familiei formată din trei generații cu familia formată din două generații, ceea ce înseamnă că bunicii participă din ce în ce mai puțin la educația nepoților.

Migrația de la sat la oraș și urbanizarea pot fi considerate ca fiind alte influențe sociale. Astfel cresc posibilitățile de folosire a mijloacelor audio-vizuale, contactul cu tehnica, preocupările culturale și sportive, rezultând o schimbare în mentalitatea familiei.

Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor, ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le crează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice. Familia îi formează copilului primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului. În cadrul familiei copilul își însușește limbajul, volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării depinzând de munca depusă de părinți în această direcție. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (ex: despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice etc.), ocupându-se și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea.

Ca mediu social, familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională. Copilul, în primii ani de viață este dependent de părinți, iar aceștia nu

trebuie sa fie preocupati doar de latura fizica a ingrijirii lui, ci sa aiba in vedere educatia psiho-sociala, coreland posibilitatile fizice cu cele psihice. Educatia in familie pune bazele dezvoltarii psihice a copilului, iar educatia sa la nivel psihic trebuie sa urmareasca pas cu pas evolutia fizica, urmarindu-se concomitent educatia intelectuala, morala in scopul formarii caracterului. Cel mai important rol in evolutia psihica a copilului il au exemplele pozitive din familie, deoarece la aceasta varsta, rolul exemplului este foarte important;

De familie depinde dirijarea judicioasa a maturizarii psihice a copilului. Primele impresii despre lume si viata, despre fenomene din natura si societate, copilul le primeste din familie. Astfel, prin comunicarea continua cu membrii familiei, el isi insuseste limbajul, care cu timpul devine un puternic instrument al dezvoltarii sale psihice. Parintii vor fi atenti la felul cum pronunta copiii cuvintele, le vor corecta vorbirea, le vor imbogati vocabularul, ii vor invata sa se exprime corect si coerent. Inusirea vorbirii de catre copiii cu cei din jur. Parintii trebuie sa acorde o mare atentie intrebarilor copiilor, semn sigur al dezvoltarii lor intelectuale, al manifestarii active a setei de cunoastere, al curiozitatii lor cu privire la originea lucrurilor din jur. In familie copiii isi insusesc primele cunostinte, isi formeaza primele reprezentari si dobandesc experiente morale. Parintii ii invata de timpuriu pe copii sa inteleaga ce este "bine" si ce este "rau", ce este "permis" si ce este "interzis". Pentru unele fapte si actiuni, copiii sunt incurajati si laudati, iar pentru altele sunt dojeniti de catre parinti.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Mijloacele mass-media și în mod special televiziunea exercită o influență puternică asupra educației estetice. Nu se poate vorbi despre o influență strict pozitivă sau strict negativă; pe de o parte există numeroase emisiuni culturale, de îmbogățire a cunoștințelor, dar pe de altă parte sunt difuzate numeroase programe care pot deforma imaginația inocentă a copiilor într-un sens negativ. Părinții trebuie să controleze atât timpul pe care copilul îl petrece în fața televizorului cât și emisiunile pe care le urmărește.

Procesul educarii morale a copilului este de lunga durata, desi incepe inca din familie. Deprinderile de comportare civilizata, atitudinile copilului fata de altii exprima de fapt atmosfera morala in care el a fost crescut in familie, sfaturile si indemnurile pe care le-a primit de la parinti, exemplul personal pe care i l-au dat prin atitudinile si faptele lor de conduita. Unii parinti nu inteleg ca adesea copilul este incorect nu pentru ca ar vrea sa se abata de la reguli, ci pentru ca nu stie cum trebuie sa se comporte, nu dispune de experienta morala necesara, nu cunoaste cerintele fata de comportarea lui.

In educarea copiilor, un rol foarte mare il are stabilirea unor relatii juste intre membrii familiei. Ceea ce trebuie sa caracterizeze relatiile dintre parinti si copii este stima reciproca dintre membrii familiei, dragostea parinteasca rationala fata de copii, consecventa si unitatea cerintelor pe care le formuleaza parintii si ceilalti membri ai familiei fata de copii, exemplul personal pe care il dau cei mari prin atitudinile si faptele lor, incat devin pentru copii un exemplu de urmat. Desigur, parintii isi iubesc copii, le poarta de grija, muncesc pentru ei si participa la toate bucuriile si suferinta lor. Dar aceasta dragoste nu trebuie sa fie oarba. Parintii care se manifesta astfel fata de copiii lor, ii scutesc de orice efort, le satisfac toate capriciile, nu se bucura de nici un fel de respect si autoritate in fata acestora. Atentia si afectiunea pe care i-o acorda parintii sunt elemente esentiale pentru o buna crestere și dezvoltare. Raspata are rolul de a oferi placere copilului in urma efectuării unui comportament pozitiv, adecvat și agreeat. Oferind un exemplu personal, le arătăm copiilor noștri puterea de angajament și generozitatea. Iata care sunt principalele motive pentru care regulile în educatie sunt foarte bine definite.

Experienta educatiei in familie arata ca acolo unde copii sunt scutiti de orice fel de griji si eforturi, ei devin egoisti, nu-si iubesc cu adevarat parintii, se instraineaza de ei si nu le dau o mana de ajutor atunci cand se intampla sa treaca prin unele incercari. O problema aparte a educatiei in familie o constituie copilul unic. Nu e de mirare ca parintii concentreaza toata grija si dragostea asupra singurului lor copil. Dar aceasta daruire afectiva pe deplin explicabila trebuie totusi supusa unui control rational. Parintii sunt datori sa-i gaseasca copilului tovarasi de aceiasi varsta cu el. Ei nu trebuie sa-l "acopere", sa-l sileasca sa-si petreaca timpul numai in preajma lor. A-l priva pe copil de posibilitatea de a se juca cu alti copii, inseamna a-l lipsi de bucuriile vietii. Nici un copil nu poate sa creasca sanatos, sub aspectul intelectual si moral, daca nu se dezvolta in colectiv si prin colectivul de copii.

IMPORTANȚA PARTENERIATULUI FAMILIE – GRĂDINIȚĂ ÎN EDUCAREA COPILULUI PREȘCOLAR

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: COMȘA MARIANA
GRĂDINIȚA CU PP, NR. 29 BRAȘOV

“ COPILUL – o taină pe care întâi trebuie să ne dorim să o descifrăm și apoi să lucrăm neîntrerupt pentru asta, părinți și profesori. Trebuie să-l înțelegem, ca apoi să se înțeleagă pe sine și lumea în care trăiește.”

Educația aduce cu sine multe beneficii, atât pentru individ, cât și pentru societate – îmbunătățește perspectivele de carieră, stimulează economia și chiar poate extinde durata de viață. Mai mult, potrivit studiilor, educația poate face oamenii mai fericiți! De aceea, este absolut esențial ca educația, indiferent de natura sa, să fie aplicată încă din primele luni de viață ale copilului.

Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea acestui deziderat rezidă în strânsă legătură dintre familie și mediul educațional. Acest lucru impune ca părinții să fie parteneri egali în educația copilului

Parteneriatul educațional este o formă de cooperare, colaborare și comunicare în sprijinul copilului. Acesta presupune o unitate de cerințe, decizii, opțiuni și acțiuni educative între factorii implicați în acest proces. Educația copilului este realizată de toți adulții care îl susțin în dezvoltare și cu care copilul intră în contact.

În primele etape ale vieții, responsabilitatea educării copilului revine familiei.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Familia are și o însemnată funcție educativă. Ea este prima instituție de educație morală și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență.

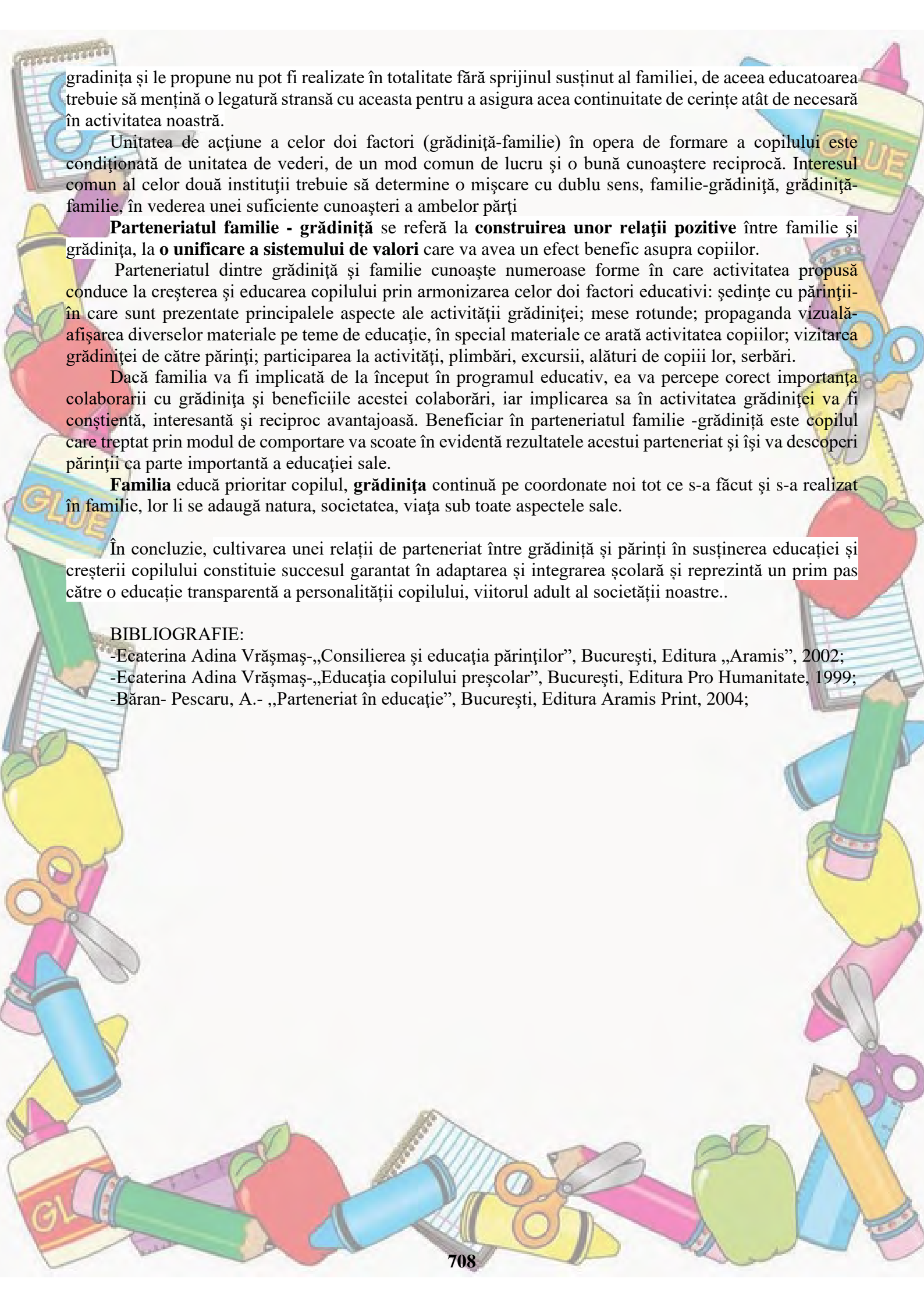
Atmosfera afectivă din familie are o influență hotărâtoare asupra dezvoltării psihice în mica copilărie. În primii ani de viață copilul răspunde la tot ce se întâmplă în jur prin reacții emotive care vor determina direcționarea activității și aptitudinilor de mai târziu. Năzuințele copilului se formează în mica copilărie prin exemplul celor din jur.

În familie copilul învață limbajul și comportamentul social, își formează aspirații și idealuri, convingeri și aptitudini, sentimente, trăsături de voință și caracter. Întotdeauna ambianța, climatul din familie influențează, în raport cu natura sa, personalitatea copilului. Marele pedagog John Locke, convins de puterea exemplului în familie, afirma: “Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ce nu vreți să imite”.

Zestrea de echilibru relațional și adaptativ pe care copilul o moștenește din tiparul reprezentat de familia sa este cea mai sigură investiție pe terenul viitoarei lui personalități asigurându-i detenta realizării de sine și a succesului în general. Din contră, dacă este crescut într-un climat tensionat, conflictual, instabil, copilul se poate inhiba ba chiar se poate maturiza afectiv și conjunctiv.

După familie, **grădinița** este o a doua casă a copilului și reprezintă pentru el un spațiu în care se simte ocrotit și în siguranță. Această instituție îl așază într-un cadru nou prin dimensiunile și conținutul său. Aici copilul ia cunoștință cu activități și obiecte care-i stimulează gustul pentru investigație și acțiune, îl provoacă să se exprime și îi propune, incipient, angajarea în relațiile sociale de grup. Copilul preșcolar începe să-și definească treptat începutul personalității sale, învățământul preșcolar reprezentând din acest punct de vedere piatra de temelie, premisa dezvoltării ulterioare, baza de la care se pornește în construirea personalității fiecărui viitor cetățean.

Pentru reușita actului educațional, munca depusă de cadrele didactice în grădiniță trebuie continuată, susținută și întărită de familie în mod obligatoriu, parintii sunt partenerii educatoarei deoarece ei își cunosc cel mai bine copiii și pot oferi cele mai multe informații despre acestia. Obiectivele educaționale pe care

grădinița și le propune nu pot fi realizate în totalitate fără sprijinul susținut al familiei, de aceea educatoarea trebuie să mențină o legătură stransă cu aceasta pentru a asigura acea continuitate de cerințe atât de necesară în activitatea noastră.

Unitatea de acțiune a celor doi factori (grădiniță-familie) în opera de formare a copilului este condiționată de unitatea de vederi, de un mod comun de lucru și o bună cunoaștere reciprocă. Interesul comun al celor două instituții trebuie să determine o mișcare cu dublu sens, familie-grădiniță, grădiniță-familie, în vederea unei suficiente cunoașteri a ambelor părți

Parteneriatul familie - grădiniță se referă la **construirea unor relații pozitive** între familie și grădiniță, la **o unificare a sistemului de valori** care va avea un efect benefic asupra copiilor.

Parteneriatul dintre grădiniță și familie cunoaște numeroase forme în care activitatea propusă conduce la creșterea și educarea copilului prin armonizarea celor doi factori educativi: ședințe cu părinții în care sunt prezentate principalele aspecte ale activității grădiniței; mese rotunde; propaganda vizuală - afișarea diverselor materiale pe teme de educație, în special materiale ce arată activitatea copiilor; vizitarea grădiniței de către părinți; participarea la activități, plimbări, excursii, alături de copiii lor, serbări.

Dacă familia va fi implicată de la început în programul educativ, ea va percepe corect importanța colaborării cu grădinița și beneficiile acestei colaborări, iar implicarea sa în activitatea grădiniței va fi conștientă, interesantă și reciproc avantajoasă. Beneficiar în parteneriatul familie - grădiniță este copilul care treptat prin modul de comportare va scoate în evidență rezultatele acestui parteneriat și își va descoperi părinții ca parte importantă a educației sale.

Familia educă prioritar copilul, **grădinița** continuă pe coordonate noi tot ce s-a făcut și s-a realizat în familie, lor li se adaugă natura, societatea, viața sub toate aspectele sale.

În concluzie, cultivarea unei relații de parteneriat între grădiniță și părinți în susținerea educației și creșterii copilului constituie succesul garantat în adaptarea și integrarea școlară și reprezintă un prim pas către o educație transparentă a personalității copilului, viitorul adult al societății noastre..

BIBLIOGRAFIE:

- Ecatarina Adina Vrașmaș-„Consilierea și educația părinților”, București, Editura „Aramis”, 2002;
- Ecatarina Adina Vrașmaș-„Educația copilului preșcolar”, București, Editura Pro Humanitate, 1999;
- Băran- Pescaru, A.- „Parteneriat în educație”, București, Editura Aramis Print, 2004;

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE SAU ÎN ȘCOALĂ?!

PROF. ALINA CONSTANTIN

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR 24 "ION JALEA" CONSTANȚA

Educația este foarte importantă în societate fiind baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității începând de la naștere și manifestându-se în toate mediile sociale în care este prezent individul.

Există foarte mulți furnizori de educație: școala, biserica, societatea, mass-media, familia. Educația există în toate domeniile vieții de zi cu zi, chiar și printre oamenii cu care trăim și de la care avem ceva de învățat.

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

Studiile arată că șansele copilului de a crește, de a se dezvolta și de a obține rezultate mai bune cresc pe măsură ce părinții sunt mai implicați în educația copilului.

„Ceea ce fac părinții cu copiii acasă de-a lungul procesului de educație este mai important decât orice alt factor...” Desforges 2003

Părinții și familiile au cea mai mare influență asupra atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului. Un copil își petrece mai puțin de 20% din timp la școală și peste 80% din timp în compania părinților, a familiei și a altor membri ai comunității – de aceea este importantă colaborarea între părinți, școală și comunitate.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură. Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

Iată câteva modalități prin care poți să te implici activ în educația copilului:

Comunică regulat cu cadrele didactice ale copilului. Pune întrebări cheie, precum: în ce domenii se descurcă, ce mai poate fi îmbunătățit și cum îl poți susține și ajuta de acasă;

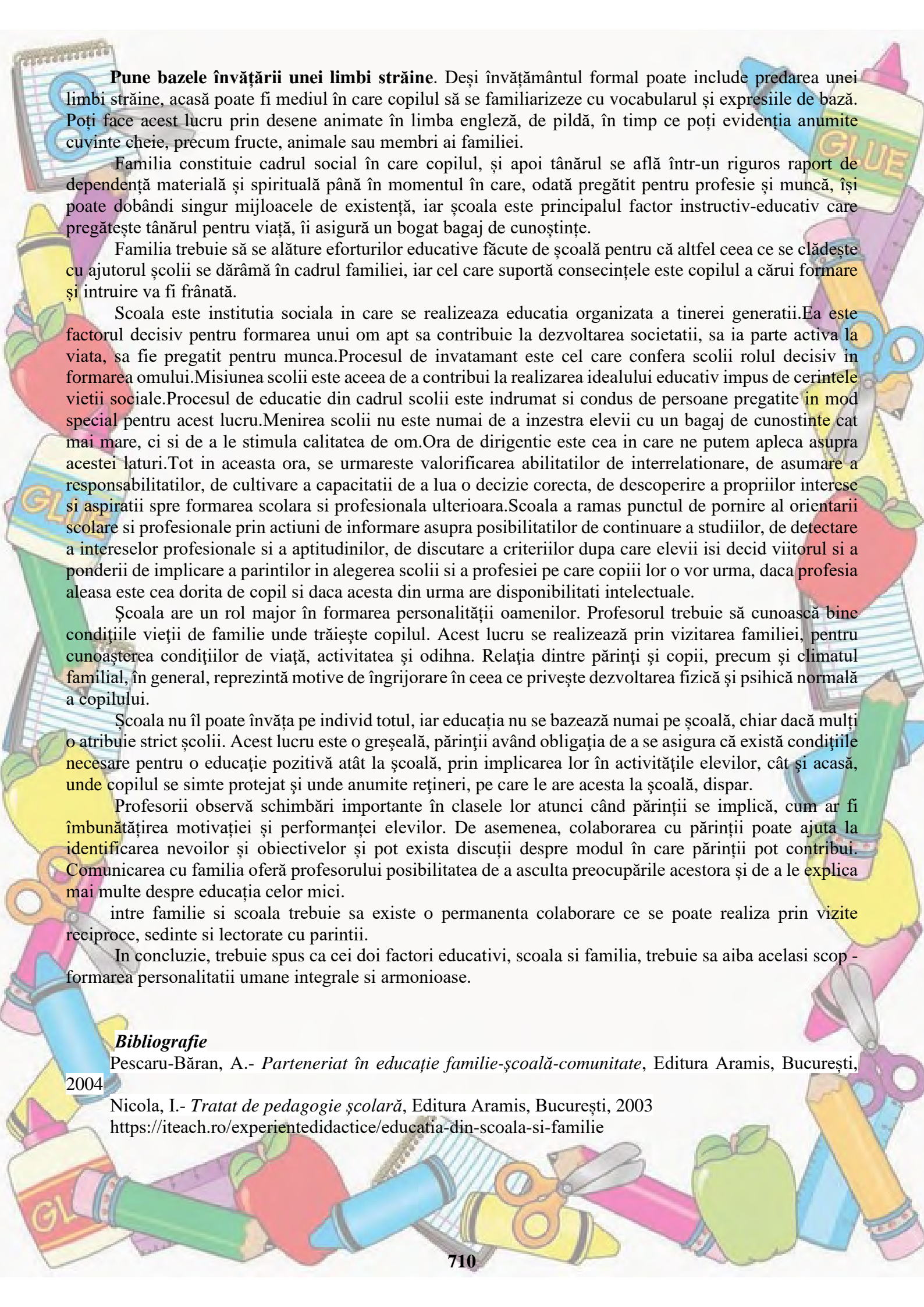
Participă la cât mai multe activități școlare: ședințe cu părinții, serbări, festivități sau lecții deschise;

Planifică excursii cu scop educațional în afara școlii. Câteva exemple de activități – excursii, tururi de muzee, vizite la bibliotecă. Dacă cel mic învață despre animale, ați putea merge împreună la un muzeu de științe naturale. Acest lucru îi va oferi copilului posibilitatea de a aplica în viața reală cunoștințele pe care le-a dobândit la grădiniță sau școală;

Organizează lecții interactive acasă. Activitățile domestice pot îmbunătăți procesul de învățare. De pildă, poți crea cântece și rime cu vocabularul învățat la clasă, ori să înlocuiești anumite instrumente muzicale cu obiecte casnice. O sesiune de gătit distractivă îi poate oferi celui mic ocazia de a-și dezvolta înțelegerea despre sănătate și nutriție;

Urmăriți împreună filme și videoclipuri educaționale;

Pune întrebări în mod regulat despre cum a fost la școală, dacă a învățat ceva nou, precum și despre cea mai grea parte a zilei. Comunicarea acasă îi încurajează pe copii să revizuiască ceea ce au învățat pe parcursul zilei;

Pune bazele învățării unei limbi străine. Deși învățământul formal poate include predarea unei limbi străine, acasă poate fi mediul în care copilul să se familiarizeze cu vocabularul și expresiile de bază. Poți face acest lucru prin desene animate în limba engleză, de pildă, în timp ce poți evidenția anumite cuvinte cheie, precum fructe, animale sau membri ai familiei.

Familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată.

Școala este institutia sociala in care se realizeaza educatia organizata a tinerei generatii.Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt sa contribuie la dezvoltarea societatii, sa ia parte activa la viata, sa fie pregatit pentru munca.Procesul de invatamant este cel care confera scolii rolul decisiv in formarea omului.Misiunea scolii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerintele vietii sociale.Procesul de educatie din cadrul scolii este indrumat si condus de persoane pregatite in mod special pentru acest lucru.Menirea scolii nu este numai de a inzebra elevii cu un bagaj de cunostinte cat mai mare, ci si de a le stimula calitatea de om.Ora de dirigentie este cea in care ne putem apleca asupra acestei laturi.Tot in aceasta ora, se urmareste valorificarea abilitatilor de interrelationare, de asumare a responsabilitatilor, de cultivare a capacitatii de a lua o decizie corecta, de descoperire a propriilor interese si aspiratii spre formarea scolara si profesionala ulterioara.Scoala a ramas punctul de pornire al orientarii scolare si profesionale prin actiuni de informare asupra posibilitatilor de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale si a aptitudinilor, de discutare a criteriilor dupa care elevii isi decid viitorul si a ponderii de implicare a parintilor in alegerea scolii si a profesiei pe care copiii lor o vor urma, daca profesia aleasa este cea dorita de copil si daca acesta din urma are disponibilitati intelectuale.

Școala are un rol major în formarea personalității oamenilor. Profesorul trebuie să cunoască bine condițiile vieții de familie unde trăiește copilul. Acest lucru se realizează prin vizitarea familiei, pentru cunoașterea condițiilor de viață, activitatea și odihna. Relația dintre părinți și copii, precum și climatul familial, în general, reprezintă motive de îngrijorare în ceea ce privește dezvoltarea fizică și psihică normală a copilului.

Școala nu îl poate învăța pe individ totul, iar educația nu se bazează numai pe școală, chiar dacă mulți o atribuie strict școlii. Acest lucru este o greșală, părinții având obligația de a se asigura că există condițiile necesare pentru o educație pozitivă atât la școală, prin implicarea lor în activitățile elevilor, cât și acasă, unde copilul se simte protejat și unde anumite rețineri, pe care le are acesta la școală, dispar.

Profesorii observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici.

Intre familie si scoala trebuie sa existe o permanenta colaborare ce se poate realiza prin vizite reciproce, sedinte si lectorate cu parintii.

In concluzie, trebuie spus ca cei doi factori educativi, scoala si familia, trebuie sa aiba acelasi scop - formarea personalitatii umane integrale si armonioase.

Bibliografie

Pescaru-Băran, A.- *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004

Nicola, I.- *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003

<https://iteach.ro/experientedidactice/educatia-din-scoala-si-familie>

FAMILIA ȘI ȘCOALA-PARTENERI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

ÎNV. CONSTANTIN ANGELICA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ DUMITRA

Statutul familiei ca prim educator al copilului reprezintă un factor important în stabilirea parteneriatului grădiniță-familie și apoi școală-familie. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, mediul socio-cultural în care copilul s-a născut și crește. Eforturile depuse de părinți și educatori trebuie să se bazeze pe un schimb de informații, de experiențe și de colaborare pentru asigurarea celor mai bune condiții de creștere și dezvoltare ale copilului.

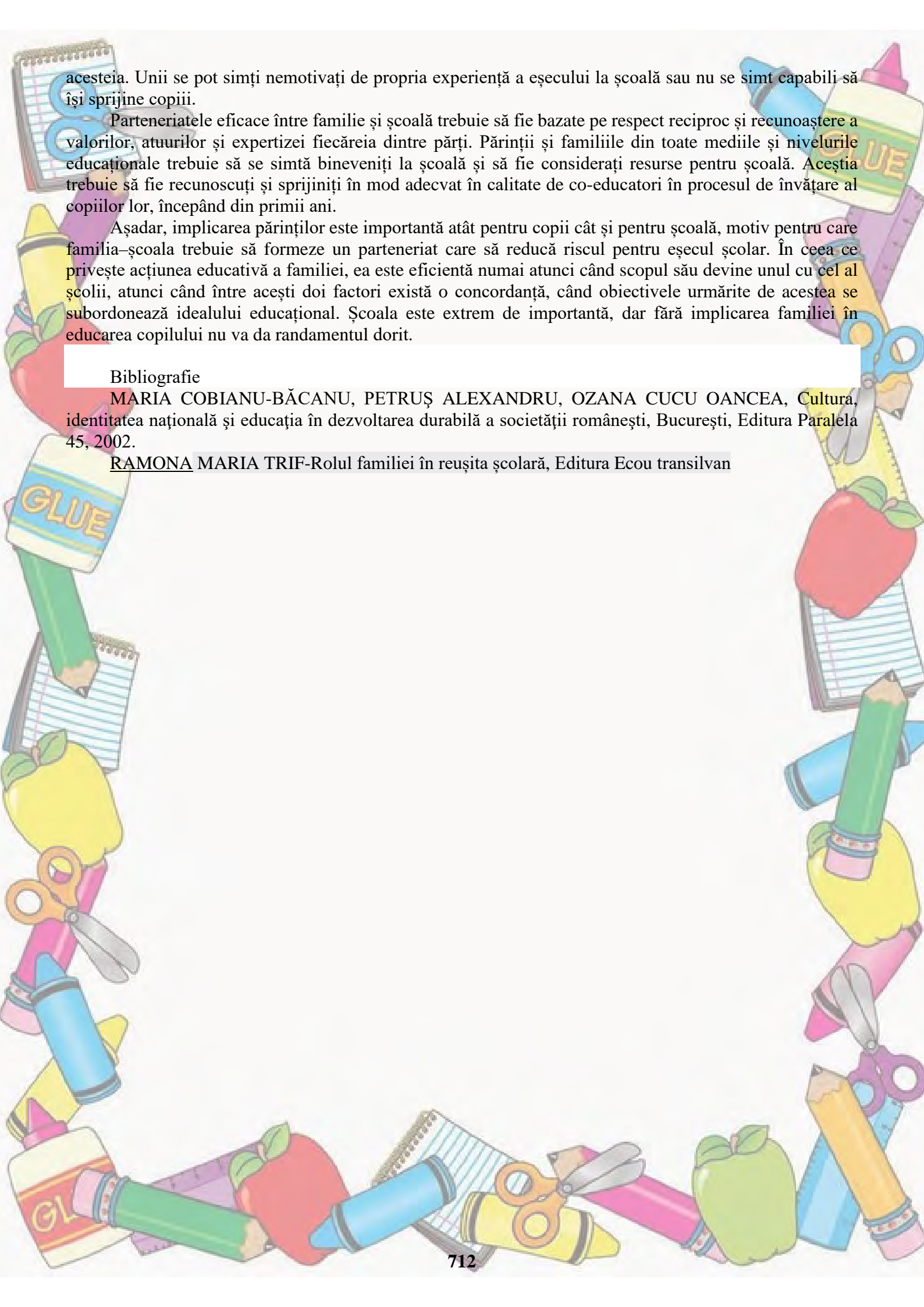
Părinții sunt primii responsabili de buna sau proasta educație a copilului, la vârsta când el, din punct de vedere fizic și psihic, are cea mai mare plasticitate, ceea ce face ca tot ei să fie primii atenționați de modul cum se comportă la școală. Acest comportament, cu rădăcini în viața de familie, se reflectă apoi în școală și în societate. Împovărați de grijile cotidiene, părinții acordă, din păcate, din ce în ce mai puțin timp educației copiilor, comunicării cu ei, petrecerii unui timp de calitate în compania lor. Însă, unii părinți nu pierd prilejul de a le face câte „o lecție” de morală copiilor atunci când greșesc sau când primesc note mici la școală. Alți părinți, dimpotrivă, apelează la o protecție exagerată a copilului, ceea ce conduce la incapacitatea acestuia de a se adapta la cerințele societății. În familie se formează o rețea complexă de deprinderi și obișnuințe, de atitudini și comportamente pozitive sau negative. Dacă acest angrenaj complex nu le este relevat părinților de către educatori, grădiniță sau de învățători, din primii ani de școală, educația familială poate avea grave curențe.

Ideea de parteneriat reclamă o mai puternică interacțiune și implicare a familiei în activitățile școlare și ale școlii, în viața de familie a elevului. Se știe că, odată cu intrarea copilului în clasa întâi de școală, viața de familie dobândește caracteristici noi, se reorganizează după programul de școală al elevului. Părinții își organizează activitățile profesionale astfel încât să răspundă nevoilor copilului de a-l ajuta, supraveghea sau controla. Școala devine o componentă organică a vieții de zi cu zi a familiei, acolo unde părinții sunt conștienți că ea le oferă cunoștințe, cultură, pregătire profesională și un statut profesional, absolut necesar pentru ocuparea unui loc de muncă.

Motivele pentru care părinții trebuie să se implice în educația școlară a copiilor sunt următoarele:

- Note mai mari: copiii ai caror părinți sunt mai implicați au note mai mari și rezultate mai bune la teste. Cu cât implicarea părinților e mai mare, cu atât beneficiile pentru copii sunt mai mari.
- Comportament corespunzător: copiii ai caror părinți sunt implicați în activitatea școlară dau dovadă de abilități sociale superioare și de un comportament școlar adecvat. Ei au mai puține absențe, deranjează mai rar orele și sunt mai conștiincioși în ceea ce privește efectuarea temelor. Ba exista un studiu care demonstrează că acei copii ai caror tați sunt interesați să mențină relația cu școala au un risc mai mic de suspendare, exmatriculare sau repetenție.
- Educație superioară: implicarea părinților are ca efect direct creșterea calității școlilor, îmbunătățirea moralului și a rezultatelor profesorilor, și îmbunătățirea percepției comunității asupra școlii respective. Părinții implicați câștigă respectul profesorilor, care au tendința de a avea așteptări mai mari de la copii. Copiii petrec mai mult timp în școală și au șanse mai mari de a-și continua educația după terminarea liceului.
- Incredere în sine: atunci când elevii se simt susținuți, atât acasă cât și la școală, au tendința de a dezvolta o atitudine pozitivă față de școală. Pentru ei, succesul academic devine mai important, iar în timpul petrecut în școală ei se simt acceptați, incluși și respectați.
- Increderea părinților în instituția școlară crește: Atunci când părintele se implică direct în educația copilului sau, el e „la zi” cu ceea ce se studiază, se simte mai bine în incinta școlii, devine mai capabil să își ajute copilul și câștigă mai multă încredere în abilitățile sale de părinte. Un părinte care e conectat la realitatea școlară a copilului său are șanse mai mari de a-și continua propria educație.

Relația dintre școli, părinți și familii poate fi o provocare. Mulți părinți din medii dezavantajate, care deși au așteptări ridicate și sunt preocupați de situația școlară a copiilor lor, este posibil să nu se implice deoarece se simt nefamiliarizați cu actualul sistem de învățământ și distanțați de cultura școlii și „limba”

acesteia. Unii se pot simți nemotivați de propria experiență a eșecului la școală sau nu se simt capabili să își sprijine copiii.

Parteneriatele eficace între familie și școală trebuie să fie bazate pe respect reciproc și recunoaștere a valorilor, atuurilor și expertizei fiecăreia dintre părți. Părinții și familiile din toate mediile și nivelurile educaționale trebuie să se simtă bineveniți la școală și să fie considerați resurse pentru școală. Aceștia trebuie să fie recunoscuți și sprijiniți în mod adecvat în calitate de co-educatori în procesul de învățare al copiilor lor, începând din primii ani.

Așadar, implicarea părinților este importantă atât pentru copii cât și pentru școală, motiv pentru care familia-școală trebuie să formeze un parteneriat care să reducă riscul pentru eșecul școlar. În ceea ce privește acțiunea educativă a familiei, ea este eficientă numai atunci când scopul său devine unul cu cel al școlii, atunci când între acești doi factori există o concordanță, când obiectivele urmărite de acestea se subordonează idealului educațional. Școala este extrem de importantă, dar fără implicarea familiei în educarea copilului nu va da randamentul dorit.

Bibliografie

MARIA COBIANU-BĂCANU, PETRUȘ ALEXANDRU, OZANA CUCU OANCEA, *Cultura, identitatea națională și educația în dezvoltarea durabilă a societății românești*, București, Editura Paralela 45, 2002.

RAMONA MARIA TRIF-Rolul familiei în reușita școlară, Editura Ecou transilvan

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ÎN ȘCOALĂ

PROF. CONSTANTIN COSTEL

LICEUL DIMITRIE NEGREANU BOTOȘANI

Omul poate deveni om numai prin educație. El nu e nimic decât ceea ce face educația din el. – Immanuel Kant

Importanța familiei este esențială în educația copiilor. Aici copii învață abilități de bază de care acesta nu se va desprinde pe parcursul vieții.

Oare instituția școlară poate suplini ceea ce învață copilul din familie?

La această întrebare trebuie să răspundem cei care ne dorim creșterea și educarea unui copil. Poate școala și educatoarele să pună baza primilor pași ai copilului? Poate educatoarea să ajute copilul să rostească primele cuvinte? Poate instituția școlară să ofere copiilor cei „șape ani de acasă”?

La aceste întrebări trebuie să răspundă toți factorii implicați din societate în creșterea viitorilor educabili, dar mai ales părinții care își doresc copii și se bucură de această „minune” pe care trebuie să o călăuzească pe tot parcursul vieții.

A fi părinte nu este ușor. Părinții sunt cei care pun bazele primilor pași ai copiilor, îi ajută pe copii să rostească primele cuvinte, cu părinții se pun la somn cu ei se trezesc dimineața.

Rolul de „familie” – nu va putea fi niciodată substituit de școală sau de alte instituții care lucrează cu familia. Nu poate un angajat care vine la servici să fie părinte, tată sau mamă la acel copil. Nu trebuie să confundăm consilierea cu responsabilitățile clare pe care un părinte le are de când se naște copilul și până copilul devine adult și nu numai.

Prin consiliere – se constată comportamente, factori, atitudini, cunoștințe, caractere ș.m.d dar cine le modelează zi de zi, oră de oră? – aceștia sunt părinții, cei care își doresc acel copil și care sunt alături de el și îl modelează de când spune primele cuvinte, realizează primii pași pe sol și primii pași în educație, primii pași spre învățământul superior, primii pași într-o căsnicie.

Dar nu trebuie ignorată educarea și formarea copilului în primii ani de școală și rolul important pe care îl au educatoarea, dirigintele și consilierul școlar. Cei trei trebuie să lucreze în strânsă colaborare și fără bariere dacă vrem să formăm copilul/elevul pentru un viitor sigur și profesionist. Între consilierul școlar și părinte, cât și între consilierul școlar și educatoare/diriginte trebuie să existe o relație de colaborare și sprijin pentru copil în folosul acestuia. Scopul și obiectivele entităților menționate anterior, nu este doar de a ne face meseria pe moment, fără a ne interesa oare ce se va întâmpla cu acel elev în viitor.

Mai târziu copilul format va deveni adult, care va fi o valoare pentru societate, un educat cu simț civic. În funcție de cum va arăta tânărul educat - așa vor primi răspunsul la efortul depus părinții, educatoarea, diriginții cât și profesorii care sau ocupat de el pe tot parcursul formării acestuia.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din următoarele puncte de vedere: a) fizic, b) intelectual, c) moral și d) estetic.

- Dezvoltarea fizică – prin sprijinirea copilului în diverse sporturi dar și prin mișcarea care o realizează acasă zi de zi;
- Dezvoltarea intelectuală – prin parcurgerea unui program zilnic de învățare;
- Dezvoltarea morală – însăși mediul familial este pilonul principal moral unde copilul se dezvoltă;
- Dezvoltarea estetică – cine urmărește cum crește copilul zi de zi mai bine decât un părinte? – nimeni.

Trebuie să ne asigurăm în permanență:

- de prezența la școală, punctualitate și respectarea unor obiceiuri pozitive;
- că și copilul să aibă interese variate ca de exemplu hobby-uri, activități extrașcolare și activități comunitare;

- a participat în activitățile școlare în cât mai multe feluri posibile – prin a vă oferi abilitățile, timpul și prin a vă împărtăși preocupările;
- a cerut informații pentru dumneavoastră sau pentru educația copilului pentru a vă permite să îl/o susțineți;
- că vom vorbi cu copilul despre viitorul, speranțele și visurile lui.

Cum poate comunitate locală să sprijine formatorii de educație?

- prin comunicare – este esențială în procesul de formare și educare;
- prin sprijinirea părinților în demersul lor de a educa copilul cât timp este acasă;
- prin învățarea împreună – acasă, la școală și în comunitate – prin diferite programe culturale, dar mai ales ținând cont de întrebările: ce învățăm? cum învățăm? pentru ce învățăm?
- prin luarea unor decizii cu privire la pregătirea viitorilor profesioniști;
- prin acțiuni de voluntariat, realizate la nivel local;
- prin colaborarea cu comunitatea locală – prin implicarea elevilor, părinților, educatorilor, profesorilor și a altor factori de decizie în procesul de educație și formare.

Rolul școlii în educația copilului – este unul decisiv, misiunea fiind cea de a realiza idealului stabilit la nivelul societății din care facem parte, de a îndeplini principiile stabilite la nivel național, de a forma deprinderi de învățare, atitudini și cunoștințe necesare pentru diferite domenii de instruire unde viitorul adult își va desfășura activitatea.

Tot instituția școlară trebuie să se ocupe împreună cu comunitatea să ghideze și să consilieze elevul în luarea unor decizii pentru viitorul acestuia.

Parteneriatul educațional între școală și familie este important din punct de vedere al comunicării, cooperării și colaborării în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional.

Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini copii sau influența negativ viețile lor, poate determina multe dintre valorile care se vor regăsi în caracter, comportament și atitudinile viitorilor adulți.

„Ceea ce fac părinții cu copiii acasă de-a lungul procesului de educație este mai important decât orice alt factor...” Desforges 2003

Bibliografie:

- Agabrian, Mircea, (2002), *Cercetarea calitativă a socialului – Teorie, metodă și practică*, Seria Didactică, Alba Iulia
- Balan, Mirela, *Parteneriatul familie-școală – o garanție a succesului școlar*, în Revista cadrelor didactice, Nr. 31, 2016, p. 51-57, <https://www.didactic.ro/revista-cadrelordidactice/>
- parteneriatul-familie-scoala-o-garantie-a-succesului-scolar
- Davitz, Joel, (1978), *Psihologia procesului educațional*, Editura Didactică și Pedagogică, București
- Iluț, P. (2005), *Sociopsihologia și antropologia familiei*, Editura Polirom, București
- Neacșu, Ioan, (1999), *Instruire și învățare*, Editura Didactică și Pedagogică, București
- Păun, Emil, (2001), *Școala, abordare sociopedagogică*, Editura Polirom, Iași
- Șchiopu, Ursula, Verza, Emil, (1997), *Psihologia vârștelor*, Editura Didactică și Pedagogică, București;
- **UCAȚIE ȘI NOI ORIZONTURI EDIȚIA 5, MARTIE 2021**
- ****Dicționar de pedagogie*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1979
- ***Lege Nr. 1/2011 din 5 ianuarie 2011, *Legea educației naționale*, Monitorul Oficial al României nr.18/10.01.2011

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ITINERANT: CONSTANTIN CRISTINA

**ȘCOALA GIMNAZIALĂ SPECIALĂ TÂRGOVIȘTE/LOCATIE: ȘCOALA GIMNAZIALĂ
PETREȘTI**

Denumirea omului ca ființă socială este posibilă ca urmare a procesului de socializare prin care individual uman odată cu primele contacte cu celelalte ființe umane identifică, cunoaște, învață diferite norme, obiceiuri, modele comportamentale. Pornind de la această idee putem spune că socializarea copilului începe în familie, familia fiind primul grup social în care își începe viața. Omul devine ființă umană în procesul creșterii și educației.

Copilul în primii ani de viață învață în cadrul familiei anumite roluri specifice familiei dar și a unora care în perioade ulterioare vor fi exteriorizate în societate. Un copil care provine dintr-o familie care manifestă tipuri de activitate, norme, principii contrar așteptărilor sociale care nu sunt acceptate de către comunitate, va învăța să-și rezolve problemele prin acțiuni deviante, începând prin limbajul utilizat. Acești copii nu pot învăța din modelele din societate, performanțele lor măsurându-se prin numărul și gravitatea actelor antisociale. Copilul care provine dintr-o familie cu norme și principii specifice societății, vor avea un comportament conformist, normativ, vor respecta modelele propuse de școală. Funcția educațională a familiei își pune amprenta asupra dezvoltării copilului în continuare. Mediul de dezvoltare al copilului, poate fi un mediu favorabil, conducând spre o dezvoltare favorabilă, sau poate fi un mediu nefavorabil, conducând spre o dezvoltare nefavorabilă.

Un copil care vine la școală și provine dintr-un mediu nefavorabil: agresivitate fizică, norme antisociale, limbaj agresiv, în școală va manifesta acest comportament antisocial. El nu învață în familie respectarea unor reguli, nu învață să fie tolerant, iar în școală îi va fi foarte greu să se supună regulilor sau să manifeste o atitudine de toleranță. El va fi într-o permanentă stare de confuzie, nefiind în stare să adopte comportamentul social promovat de școală, aceste norme fiind contradictorii cu cele din mediul lui familial.

Un alt factor important este relația afectivă ce se stabilește între copil și părinții săi. Lipsa de afectivitate duce la lipsa de umanism, de încredere în forțele proprii. Familia este cea cu care copilul interacționează din prima zi de viață și cel mai mult. Cei șapte ani de acasă ar trebui să învețe copilul bunele maniere, pe care grădinița și școala mai apoi să le dezvolte.

Mediul și educația sunt două concepte ce nu pot fi separate, un mediu favorabil fără educație nu conduce la o dezvoltare armonioasă, și nici o educație adecvată nu face minuni într-un mediu defavorabil. Prima responsabilitate a educației revine familiei și apoi a instituțiilor cu care copilul vine în contact.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

BIBLIOTECAR, CONSTANTIN ELENA

„Tot ceea ce n-avem de la naștere și de care avem nevoie când suntem mari, ne este dat prin educație. Această educație ne vine de la natură, de la oameni sau de la lucruri.”

Jean Jacques Rousseau

Prima școală a copilului este educația în familie. Aceasta este cea mai importantă etapă a pregătirii lui pentru viață; începe de la naștere, continuă pe tot parcursul copilăriei, până la tinerețe și vârsta adultă, conjugată fiind cu acțiunile școlii și ale altor factori educativi.

Părinții sunt un bun exemplu pentru proprii copii. Familia, prima școală a vieții este cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile de bază ale copilului, atât biologice cât și psihologice și sociale. Familia și mediul familial reprezintă veriga de legătură a copilului cu societatea și constituie matricea care îi imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale. Ea este cea care oferă primele cunoștințe, primele deprinderi, dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Familia trebuie să constituie primul și totodată principalul pion care se preocupă de asigurarea condițiilor necesare dezvoltării normale și armonioase a copilului (îngrijire, hrănire, dezvoltarea vorbirii, primele cunoștințe despre mediul înconjurător, primele noțiuni morale etc.), de calitatea acestora depinzând întreaga evoluție ulterioară a tânărului, deoarece educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și să devină un bun exemplu la școală, ci aceasta se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: psihologică, intelectual-cognitivă, socială, etc.

Toate familiile trebuie să aibă ca sarcini comune asigurarea unei dezvoltări fizice normale, a unei educații intelectuale, estetice, morale, potrivite cu vârsta copiilor lor, pregătirea și înzestrarea acestora cu priceperi și deprinderi corespunzătoare, de adaptare la situațiile pe care le crează viața.

Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă. Aceasta ajută la formarea imaginii și a stimei de sine a copilului. Primele modele de relaționare și comunicare pe care copilul le percepe și le imită sunt cele familiale. De aceea, părinții ar trebui să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îl interesează, despre ceea ce îl pasionează, să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut, sau pe care ar dori să le facă.

Activitățile pe care copiii le fac în familie, cu părinții, cu bunicii, trebuie să fie potrivite vârstei lor și să fie o continuitate a ceea ce aceștia învață la grădiniță sau la școală. Este important ca părinții să cunoască programul copiilor pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există o coerență și unitate între demersul educativ al școlii și cel al familiei.

Colaborarea între actorii implicați, elev-profesor-părinte este necesară și influențează viața școlară a copilului. Implicarea părinților în viața școlară, participarea activă a acestora în procesul instructiv-educational, colaborarea părintelui cu profesorul, duce la o implicare mai mare a copiilor în activitatea școlară și la obținerea de rezultate mai bune. Educația nu se termină acasă, și nici nu începe la școală, ci este o continuă conlucrare a celor două medii, însă să ținem cont că mediul familial are o și mai mare influență asupra dezvoltării personalității, atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului, având în vedere faptul că un copil preșcolar sau din clasele primare, își petrece mult mai mult timp acasă, în compania părinților și a familiei, decât la școală.

Familia și școala sunt cei mai importanți factorii implicați în educația copilului, fiecare având un rol fundamental; familia poate oferi o bază disciplinară („cei șapte ani de acasă”), poate asigura un climat sigur, propice dezvoltării fizice și emoționale a copiilor, poate crea o continuitate între cunoștințele acumulate la școală, poate modela copiii în spiritul toleranței și acceptării deferențelor și de cealaltă parte școala poate oferi un cadru stabil, nediscriminatoriu, nonabuziv de învățare, poate stabili continuitatea dintre cunoștințe și aplicarea lor, etc.

Pornind de la continuitatea cunoștințelor acumulate și corelarea acestora cu operele studiate sau lecturate în timpul liber la bibliotecă sau acasă, scriitorul Ion Creangă este „un reprezentant perfect al

sufletului românesc între popoare; ... al sufletului omului de munte între țărani moldoveni”, este un personaj remarcant al literaturii române care povestește cele mai intime detalii ale vieții lui de copil. Amintirile din copilărie reprezintă în acest sens partea cea mai personală a operei sale. Autorul surprinde, în paginile sale alese, cea mai frumoasă etapă a vieții, etapa copilăriei sale în care se clădesc adevăratele particularități ale vieții de adult.

În consecință, părinții au o influență foarte mare asupra copiilor, transmițându-le propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, învățămintele pe care le consideră necesare și care îi vor ajuta să fie oameni respectuoși și demni de respect la rândul lor, deoarece: *Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor. (A.S. Makarenko)*

Așadar, fiecare actor implicat în dezvoltarea copilului (părinții, școala, societatea) are un rol important în dezvoltarea viitorului adult, însă baza, fundația viitorului adult, este mult mai mult influențată de familie, aceasta având un rol cheie în evoluția sa.

BIBLIOGRAFIE:

1. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
2. Bărduță Vasile, Valențele formative ale educației, Editura Conphys, 2002
3. Colceag, F., Alexandru, F. (2018), *Copilul tău este un geniu*, Editura Tikaboo
4. Verza, E. Verza, F. E. (2017), *Psihologia copilului*, Editura Trei
5. *Citat despre familie*: <http://www.citatepedia.ro/index.php?id=67884>
6. *Citat despre părinți*: <https://centruldeparenting.ro/31-de-citate-frumoase-si-adevarate-despre-parinti-si-parenting/>

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. INV. PRIMAR CONSTANTIN FLORINA

SCOALA GIMNAZIALA BREZOELE

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR CONSTANTIN GEORGETA,
LICEUL TEORETIC CONSTANTIN ANGELESCU, IANCA, JUD. BRĂILA

Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor. – A.S. Makarenko

Pornind de la citatul de mai sus și căutând, descoperim că literatura de specialitate pune repetat în evidență importanța și rolul primordial pe care îl deține familia în dezvoltarea copilului. De asemenea, știm și am auzit de foarte multe ori că familia este nucleul societății – poate uneori ni s-a părut mult, deoarece considerăm că alți mulți factori influențează traiectoria unei persoane, însă analizând mai bine, ne dăm seama că această sintagmă este adevărată, familia chiar este nucleul societății. Astfel, părinții au un impact direct și de durată asupra copiilor. Aceștia joacă un rol-cheie în educația și formarea acestora ca persoane pentru societate. Astfel, putem spune că formarea copilului începe chiar de la naștere, sau chiar înainte de acest moment, prin felul părintelui de a vorbi cu copilul, de a se comporta cu acesta, de a se raporta la el, dar și prin modul de comporta părinții între ei înșiși, sau cu alți membrii ai familiei sau în societate.

„Părinții sunt modelele de bază pentru copii. Fiecare cuvânt, mișcare și acțiune au un efect.” – Bob Keeshan

Părinții sunt un bun exemplu pentru proprii copii, care are cel mai mare impact și cel mai lesne exemplu de urmat, mai ales în primii ani de viață. Familia este cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile de bază ale copilului, atât biologice cât și psihologice și sociale. Familia și mediul familial reprezintă veriga de legătură a copilului cu societatea și constituie matricea care îi imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale ale copilului.

Părinții au un rol extrem de important în dezvoltarea emoțională a copilului, ambii părinți au un rol deosebit, atât mama, cât și tatăl. Este adevărat căci în primii ani de viață, rolul mamei este mult mai necesar și mai complex, față de cel al tatălui, dar crescând, copilul va avea nevoie și de modelul tatălui, care îi va inspira copilului siguranța de care acesta va avea nevoie pentru a intra în societate.

Însă, cum am amintit, foarte importantă este și relația dintre părinți, nu contează care dintre ei este cel mai important, sau care are rolul cel mai complex, ci contează foarte mult mediul ambiant, relația dintre părinți și relațiile dintre toți membrii familiei, modul de raportare al unora la ceilalți, armonia și relațiile dintre aceștia, modul în care își vorbesc, cum se ajută sau cum își împart sarcinile.

Primii ani de viață ai unui copil și implicarea părinților în acest stadiu de nevoie a satisfacerii trebuințelor este primordială. În primii ani de viață, copilul este dependent de părinți, în special de mamă, fiind o etapă de bază în dezvoltarea sa, deoarece în această perioadă se pun bazele dezvoltării viitorului adult.

În cadrul familiei, copilul are parte de primele lecții de viață, iar părinții sunt cei care îi oferă un prim model de învățare. Deci, putem spune că familia este prima școală a copilului. Ea răspunde de trebuințele elementare ale copilului, de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Cu toate acestea, și după ce crește și copilul ajunge la grădiniță/ școală, rolul părinților nu se termină, ci continuă și este în continuare la fel de important, ba chiar se amplifică proporțional cu complexitatea sarcinilor instructiv-educative. Colaborarea între actorii implicați, elev-profesor-părinte, este chiar necesară și influențează viața școlară a copilului. Relația care se creează între părinți și școală este foarte importantă pentru formarea personalității elevului și presupune cunoașterea reciprocă și punerea de acord în orice demers pedagogic. Implicarea acestora în viața școlară, participarea activă a lor în procesul instructiv-educational, colaborarea părintelui cu profesorul, duce la o implicare mai mare a copiilor în activitatea școlară și la obținerea de rezultate mai bune. Literatura de specialitate arată că șansele de reușită ale unui

copil de a se dezvolta și de a obține rezultate mai bune la învățătură cresc pe măsură ce părinții sunt implicați în educația acestuia.

Formele de colaborare a familiei cu școala sunt diverse și fiecare școală sau profesor are libertatea de a stabili acele modalități care se dovedesc eficiente. Dintre acestea amintim: adunările pe școală cu părinții, ședințele pe clasă, convorbirile individuale și consultațiile în grup, excursiile și călătoriile, lectoratele pentru părinți, serbările, activitățile comune.

Printr-o serie de metode pedagogice, părinții trebuie atrași alături de școală, determinându-i să adere la ideea de colaborare activă, acceptând rolul de factor responsabil. Practica a demonstrat, așa cum spunea H.H. Stern „că și educatorii au ceva de învățat de la părinți”.

Aceste întâlniri cu părinții trebuie să se desfășoare pe o bază tematică solidă.

Ea poate să facă parte dintr-un ansamblu de probleme educative a căror conștientizare, dezbateri și rezolvare operațională reclamă continuitate, reluare și dezvoltare în perioadele de mai lungă durată. Munca școlii cu familia impune un sistem, o unitate de obiective, metode și măsuri care să conducă această colaborare specifică la un mod planificat de a lucra, astfel încât să nu se desfășoare pur și simplu incidental.

Cunoașterea condițiilor familiale ale fiecărui elev nu este suficientă, cu atât mai puțin dacă se realizează după o rămânere în urmă a elevului sau după un act de comportament necorespunzător. Se impune o cunoaștere prealabilă a fiecărei familii. „Școlarul are nevoie de un cadru general de viață în care să se simtă în siguranță. Pentru aceasta el are nevoie de părinți calmi, înțelegători, afectuoși, destul de maleabili în raporturile cu copilul, fără a da dovadă de slăbiciune. El are nevoie să simtă că părinții se ocupă de el, că iau parte la micile lui necazuri și la problemele care îl interesează, și că nu se dezinteresează de ceea ce se întâmplă la școală. Dar în același timp, el are nevoie de un cadru de disciplină destul de ferm pentru a nu-l lăsa să-și închipuie că libertatea lui e fără margini, și totodată să știe că părinții săi împărtășesc acel nivel de exigență” (M.Gilly).

Părinții trebuie să le stimuleze copiilor efortul, spontaneitatea, inițiativa, independența și încrederea în sine. Ei trebuie să conștientizeze că singura investiție de valoare pe care o familie o poate face pentru copil este investiția pentru mintea și spiritul acestuia.

Atât familia cât și școala joacă un rol important în modelarea elevului într-o societate în care atacul anticultural și antivaloric al mijloacelor de circulație și de difuzare a informației este mai virulent, provocând chiar mutații la nivel social. Rolul părintelui și al educatorului este cel de asociat, de partener, impunându-se copilului asocierea la preocupările familiei și la cerințele școlii.

„Jurnalul clasei” sau „Caietul dirigintelui” sunt documente care pot să conțină însemnările profesorului diriginte cu privire la activitățile desfășurate cu familia sau însemnările unor părinți despre munca lor de sprijinire a școlii sau de organizare a condițiilor de instruire și educare acasă a elevilor, de îndrumare pentru școală. Astfel, relația școală-familie include activități de amenajare a sălii de clasă în care învață elevii, participări ale părinților în organizarea activităților extracurriculare și educative precum: excursii, drumeții, carnavaluri etc.

Pentru ca această colaborare ideală să se realizeze, trebuie să existe voința colaborării, iar factorii educaționali implicați să se considere parteneri, în adevăratul sens al cuvântului. Școlile trebuie să planifice și să implementeze programe de parteneriat pentru a amplifica implicarea părinților. Scopul educației este de a forma un om cu o gândire liberă, creativ, sociabil, iar parteneriatul real între școală și familie constă în relația activă de implicare și de o parte și de cealaltă, este bucuria și tristețea, este reușita și eșecul, este zbaterea și rezultatul, din care elevul este beneficiarul.

Astfel, observăm ca educația nu se termină acasă și nici nu începe la școală, ci este o continuă conlucrare a celor două medii, însă trebuie să ținem cont că mediul familial are o și mai mare influență asupra dezvoltării personalității, atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului, având în vedere faptul că un copil preșcolar sau din clasele primare, își petrece mult mai mult timp acasă, în compania părinților și a familiei, decât la școală. Pe parcursul înaintării în vârstă își va mai face apariția în dezvoltarea copilului încă un factor, mediul social: grupul prietenii și societatea.

Așadar, fiecare actor implicat în dezvoltarea copilului (părinții, școala, societatea) au un rol important în dezvoltarea viitorului adult, însă să ținem cont de faptul că baza, fundația viitorul adult, este mult mai mult influențată de familie, aceasta având un rol cheie în evoluția sa.

Bibliografie

1. Baran-Pescaru, A., 2004, *Parteneriat în educație: familie-școală*, Editura Aramis, București,
2. Colceag, F., Alexandru, F. 2018, *Copilul tău este un geniu*, Editura Tikaboo
3. Cucuș, Constantin, 2009, *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice*, Editura Polirom, Iași,
4. Verza, E. Verza, F. E. (2017), *Psihologia copilului*, Editura Trei
5. *Citat despre familie*: <http://www.citatepedia.ro/index.php?id=67884>
6. *Citat despre părinți*: <https://centruldeparenting.ro/31-de-citate-frumoase-si-adevarate-despre-parinti-si-parenting/>

FAMILIA ȘI ȘCOALA – PARTENERI ÎN EDUCAȚIE

AUTOR: PROFESOR CONSTANTIN PAULA

LICEUL TEORETIC "PAUL GEORGESCU" ȚÂNDĂREI

Motto: „Prezența părinților poate transforma cultura școlii.” (S. L. Lightfoot)

„Socializarea este procesul prin care se formează personalitatea umană, prin care individul învață de la părinți, profesori, prieteni, colegi, din familie, din școală și din alte instituții, comportamente, abilități, informații, care îl transformă în ființă socială, capabilă să trăiască și să se dezvolte într-o societate.” (Pasti, Pieleanu, Păunescu, Stoica, Nițu, 2008)

Relația dintre individ și societate este strict condiționată de conceptele de socializare, sociabilitate și societate, toate acestea fiind posibile doar cu ajutorul familiei și al școlii. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient le "văd" cu ochii minții și le urmează.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral și estetic. În familie se conturează concepția despre viață și conceptul de sine. Cei „șapte ani de acasă” sau lipsa acestora, marchează destinul fiecărui om.

În cadrul familiei, copiii își formează un regim rațional de viață, își dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Toate acestea au doar urmări pozitive asupra dezvoltării copiilor.

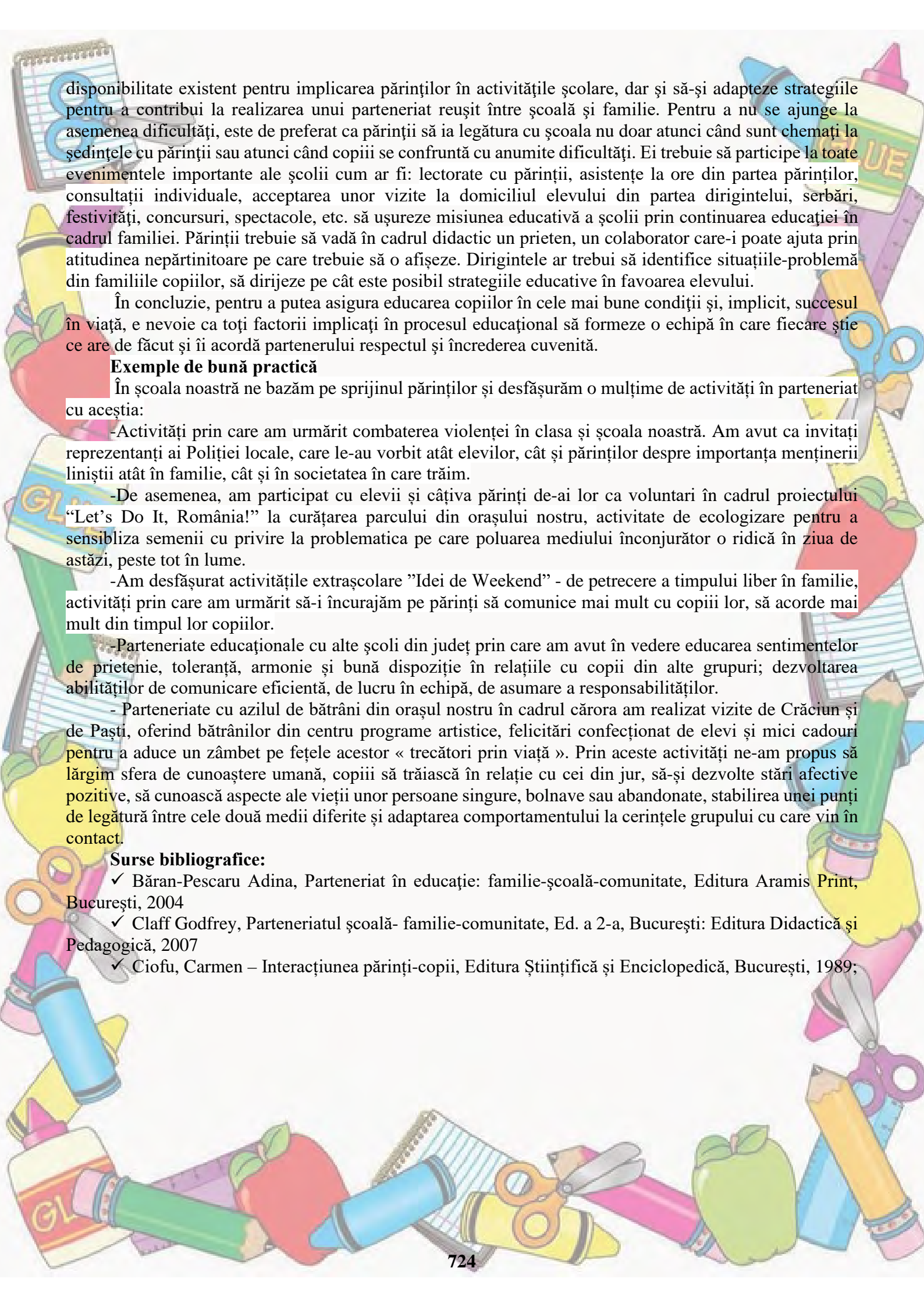
Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copiii la învățătură; ajutorul trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze temele copiilor. Cu timpul, părinții se vor limita la controlarea temelor de casă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

De asemenea, în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

Modalități prin care părinții se pot implica activ în educația copilului: încurajează copilul să aibă o atitudine pozitivă și curioasă cu privire la învățat în orice mediu, acasă, la școală și în comunitate; comunică regulat cu cadrele didactice ale copilului; participă la cât mai multe activități școlare - ședințe cu părinții, serbări, festivități sau lecții deschise; planifică excursii cu scop educațional în afara școlii pentru a-i oferi copilului posibilitatea de a aplica în viața reală cunoștințele pe care le-a dobândit la grădiniță sau școală; organizează lecții interactive acasă; gătesc împreună pentru a-i oferi celui mic ocazia de a-și dezvolta înțelegerea despre sănătate și nutriție; să urmărească împreună filme și videoclipuri educaționale; pun întrebări în mod regulat despre cum a fost la școală, dacă a învățat ceva nou, precum și despre cea mai grea parte a zilei, deoarece comunicarea acasă îi încurajează pe copii să revizuiască ceea ce au învățat pe parcursul zilei.

Familia fiind prima școală a copiilor, considerăm că parteneriatul școală-familie joacă un rol primordial în educația copilului. Atunci când școala și familia se completează și se susțin, ele pot asigura într-o mare măsură o bună integrare a copilului în activitatea școlară, dar și în viața socială. Un dialog permanent cu școala facilitează relația părinte-copil, deoarece părintele află comportamentul și rezultatele copilului în acest mediu și poate lua măsuri eficiente în cazul în care este nevoie. De exemplu, pentru un elev care înregistrează rezultate școlare slabe dacă se încheie un parteneriat cu familia și se urmează o intervenție personalizată atunci rezultatele școlare ale elevului se vor îmbunătăți. Alt exemplu, pentru un elev care creează probleme de disciplină dacă se încheie un parteneriat cu familia și se urmează o intervenție personalizată atunci se va obține o ameliorare a acestui comportament.

Un punct slab al parteneriatului școală- familie îl reprezintă resursele limitate de timp pe care părinții le consumă pentru educația propriilor copii sau în relația cu școala, gradul ridicat de stres al unui astfel de parteneriat cu activități propuse și cu un orar zilnic bine stabilit, cu obiective clare de atins, sau chiar educația limitată a părinților. În această situație, cadrele didactice trebuie să înțeleagă nivelul de

disponibilitate existent pentru implicarea părinților în activitățile școlare, dar și să-și adapteze strategiile pentru a contribui la realizarea unui parteneriat reușit între școală și familie. Pentru a nu se ajunge la asemenea dificultăți, este de preferat ca părinții să ia legătura cu școala nu doar atunci când sunt chemați la ședințele cu părinții sau atunci când copiii se confruntă cu anumite dificultăți. Ei trebuie să participe la toate evenimentele importante ale școlii cum ar fi: lectorate cu părinții, asistențe la ore din partea părinților, consultații individuale, acceptarea unor vizite la domiciliul elevului din partea dirigintelui, serbări, festivități, concursuri, spectacole, etc. să ușureze misiunea educativă a școlii prin continuarea educației în cadrul familiei. Părinții trebuie să vadă în cadrul didactic un prieten, un colaborator care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișeze. Dirigințele ar trebui să identifice situațiile-problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului.

În concluzie, pentru a putea asigura educarea copiilor în cele mai bune condiții și, implicit, succesul în viață, e nevoie ca toți factorii implicați în procesul educațional să formeze o echipă în care fiecare știe ce are de făcut și îi acordă partenerului respectul și încrederea cuvenită.

Exemple de bună practică

În școala noastră ne bazăm pe sprijinul părinților și desfășurăm o mulțime de activități în parteneriat cu aceștia:

-Activități prin care am urmărit combaterea violenței în clasa și școala noastră. Am avut ca invitați reprezentanți ai Poliției locale, care le-au vorbit atât elevilor, cât și părinților despre importanța menținerii liniștii atât în familie, cât și în societatea în care trăim.

-De asemenea, am participat cu elevii și câțiva părinți de-ai lor ca voluntari în cadrul proiectului "Let's Do It, România!" la curățarea parcului din orașului nostru, activitate de ecologizare pentru a sensibiliza semenii cu privire la problematica pe care poluarea mediului înconjurător o ridică în ziua de astăzi, peste tot în lume.

-Am desfășurat activitățile extrașcolare "Idei de Weekend" - de petrecere a timpului liber în familie, activități prin care am urmărit să-i încurajăm pe părinți să comunice mai mult cu copiii lor, să acorde mai mult din timpul lor copiilor.

-Parteneriate educaționale cu alte școli din județ prin care am avut în vedere educarea sentimentelor de prietenie, toleranță, armonie și bună dispoziție în relațiile cu copii din alte grupuri; dezvoltarea abilităților de comunicare eficientă, de lucru în echipă, de asumare a responsabilităților.

- Parteneriate cu azilul de bătrâni din orașul nostru în cadrul cărora am realizat vizite de Crăciun și de Paști, oferind bătrânilor din centru programe artistice, felicitări confecționate de elevi și mici cadouri pentru a aduce un zâmbet pe fețele acestor « trecători prin viață ». Prin aceste activități ne-am propus să lărgim sfera de cunoaștere umană, copiii să trăiască în relație cu cei din jur, să-și dezvolte stări afective pozitive, să cunoască aspecte ale vieții unor persoane singure, bolnave sau abandonate, stabilirea unei punți de legătură între cele două medii diferite și adaptarea comportamentului la cerințele grupului cu care vin în contact.

Surse bibliografice:

- ✓ Băran-Pescaru Adina, Parteneriat în educație: familie-școală-comunitate, Editura Aramis Print, București, 2004
- ✓ Claff Godfrey, Parteneriatul școală- familie-comunitate, Ed. a 2-a, București: Editura Didactică și Pedagogică, 2007
- ✓ Ciofu, Carmen – Interacțiunea părinți-copii, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1989;

PĂRINȚI ȘI PROFESORI ÎMPREUNĂ PENTRU EDUCAȚIE

CONSTANTINESCU ELENA
COLEGIUL TEHNIC ENERGETIC
BUCUREȘTI

Conceptul de profesor reprezintă pe toți specialiștii investiți ca educatori în învățământul de toate gradele. El include toate funcțiile de: învățător, institutor, dascăl, cadru didactic, magistrul, educator, profesor de liceu sau universitar, care alcătuiesc detașamentul corpului (personalului) didactic.

Profesorii desfășoară, în general, o activitate intelectuală, spirituală. De aceea, profesorii fac parte din categoria socială a intelectualității, specialiștii ce lucrează cu mintea, reprezentând un detașament socio-uman important și valoros. Desigur, activitatea lor devine eficientă numai atunci când este legată de realitate, de practica socială.

Profesorul îndeplinește o profesiune de o deosebită importanță, aceea care asigură formarea și pregătirea personalității tinerelor generații și pregătirea lor profesională în cadrul instituțiilor de învățământ, strâns legate de viață, de activitatea socioprofesională, morală și cetățenească. Prin aceasta profesorul contribuie la realizarea celui mai important „produs” al societății, omul pregătit prin studii, omul bunurilor materiale și spirituale, la progresul continuu al societății. Profesorul este principalul factor al educării și pregătirii tinerelor generații. El este investit cu un rol îndrumător în formarea tinerelor generații, contribuind, însă, la pregătirea omului pentru activitatea și creația independentă, în contextul unor relații de cooperare și ajutor reciproc între el și tânăra generație.

Munca și personalitatea educativă ale profesorului pot lăsa urme frumoase în mintea și comportarea tinerelor generații, oferindu-le prilejul de a-și aminti cu plăcere, respect și chiar cu venerație de foștii dascăli, care pot menține anumite legături spirituale pentru toată viața. Aceste legături pot și trebuie să fie nu numai cu ocazia aniversării unui anumit număr de ani de la absolvirea școlii sau a facultății, ele pot să se manifeste tot timpul prin: consultații și colaborări pe linie profesională, culturală, științifică și chiar în problemele vieții. Este plăcut să auzi spunându-se „A fost elevul (studentul) meu, m-am mândrit și mă mândresc cu el”. De asemenea, este tot atât de plăcut și de dorit să auzi: „A fost profesorul meu. Am avut ce învăța de la el. El mi-a deschis orizontul, spiritul de inițiativă, încredere și dragoste pentru profesie etc. Îi sunt recunoscător etc.”

Relația profesor – elev reprezintă modalitatea principală de mediere didactică, de ipostaziere a acesteia într-o variantă umană, subiectivă. Dincolo de conținuturile concrete care se transmit, în activitatea didactică va fi important foarte mult tipul de interacțiune care se va stabili între clasa de elevi și profesor, precum și atitudinea acestuia în a se relaționa la grup și la fiecare elev în parte. Relația profesorului cu elevii reprezintă o construcție reciprocă, dinamică ce se repliază permanent în funcție de circumstanțe și scopuri educative. Ea este rezultatul unei „opere” comune ce se definitivează în timp, prin implicarea ambelor părți.

Familia ca nucleu fundamental al societății, îndeplinește un sistem de funcții, printre care cele mai importante este funcția educativă. Creșterea și educarea copiilor reprezintă îndatoriri și responsabilități deosebit de importante ale familiei, oricare ar fi dificultățile economice sau de altă natură. Mediul educogen familial are influențe deosebit de puternice asupra formării personalității copilului, a comportamentului lui, care își mențin forța educativă uneori toată viața. De aceea poporul nostru acordă o importanță deosebită educației „celor 6 (7) ani de-acasă”.

Colaborarea școlii cu familia este o condiție importantă a unirii eforturilor în educarea copiilor. Această colaborare trebuie să constituie o acțiune fină și suplă și de educare a educatorilor-părinți. Printre acțiunile pedagogice ale școlii în rândul părinților se pot menționa: consultații pentru părinți; discuțiile individuale cu părinții; adunările cu părinții, însoțite de expuneri și discuții pe diverse teme psihopedagogice, cum ar fi cunoașterea particularităților de vârstă și individuale, condițiile necesare învățării eficiente, activitatea copiilor în timpul lor liber și altele; lectoratele cu părinții, susținute de

A decorative border surrounds the text, featuring various school supplies and fruit. On the left side, from top to bottom, there is a blue spiral notebook, a yellow crayon, a red apple, a glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a blue spiral notebook, a yellow apple, a pair of orange scissors, a blue crayon, a yellow pencil, a pink crayon, a blue crayon, a green pencil, a red apple, a blue spiral notebook, a pair of orange scissors, a yellow pencil, a pink crayon, a blue crayon, a green apple, a blue pencil, a yellow pencil, a pair of purple scissors, and a blue pencil. On the right side, from top to bottom, there is a blue crayon, a glue stick labeled 'GLUE', a yellow pencil, a pair of blue scissors, a yellow pencil, a red apple, a blue spiral notebook, a green pencil, a blue pencil, a yellow pencil, a pair of purple scissors, a pink crayon, a blue pencil, a yellow pencil, a pair of orange scissors, a pink crayon, a blue pencil, a yellow pencil, a pair of purple scissors, and a blue pencil.

specialiști de valoare pe o tematică diversă ce privește creșterea și educarea copiilor, educația sexuală, comportarea civilizată etc.; adunările pe diverse teme și discuțiile cu părinții în comitetul de părinți pe școală; vizitele profesorilor diriginți în familie etc.

Societatea, statul au posibilități suplimentare, atât materiale, cât și financiare, superioare unei școli de-a organiza acțiuni pedagogice la nivel național, precum și posibilitatea de a antrena specialiști în realizarea unei relevante propagande pedagogice în cadrul familiilor.

Printre acțiunile pedagogice ce se pot organiza pentru familie la nivel național, menționăm: emisiuni educative pentru părinți (și bunici) și copii la radio și televiziune; cărți, broșuri și reviste cu caracter educativ pe teme diverse pentru părinți și copii; filme și piese de teatru cu specific educativ în rândul părinților și copiilor difuzate în instituțiile teatrale și cinematografice sau la radio și televiziune; conferințe și dezbateri pe teme educative pentru părinți și cu părinții, realizate în universități populare sau în studiourile de radio și televiziune, în presă etc.

PARTENERIATUL "ȘCOALĂ-FAMILIE"

PROFESOR CONȚ LAURA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "VASILE ALECSANDRI" BAIA MARE

Educația integrată se referă în esență la integrarea în structurile învățământului de masă a copiilor cu cerințe speciale în educație (copii cu deficiențe senzoriale, fizice, intelectuale sau de limbaj, defavorizați socio-economic și cultural copii din centrele de asistență și ocrotire, copii cu ușoare tulburări psihoafective și comportamentale, copii infectați cu virusul HIV etc.) pentru a oferi un climat favorabil dezvoltării armonioase și cât mai echilibrate a personalității acestora.

În modelul tradițional, relațiile familiei cu școala sunt aproape inexistente sau au un caracter informal, ocazional. În condițiile școlii incluzive, părinții participă direct la viața școlii și pot influența anumite decizii care privesc procesul educațional. Absența sau indiferența părinților în ceea ce privește problemele educaționale ale copilului vine în opoziție cu ideea de integrare sau incluziune. În acest sens apar o serie de dificultăți cauzate de atitudinea de reținere sau neîncredere a părinților care rezultă din reprezentări/mentalități eronate cu privire la viața și evoluția școlară a unui copil cu cerințe educative speciale. Având în vedere perspectiva învățământului de tip incluziv, părinții au dreptul să-și exprime propria viziune asupra modului de funcționare a școlii și să participe concret la influențarea actului managerial din școală. De asemenea, familiile copiilor cu cerințe educative speciale au obligația să se implice în activitățile extrașcolare ale copiilor și să dea dovadă de răbdare și înțelegere față de schimbările mai lente sau mai rapide din viața copiilor lor.

Incluziunea reprezintă esența unui sistem educațional ce se caracterizează prin promovarea egalității în drepturi și responsabilității, flexibilitatea programelor școlare, implicarea activă a comunității în programele școlii, parteneriat cu familia. În reușita educației incluzive un rol important revine familiei. Relația familie-școală se bazează pe încredere. Comunicarea eficientă asigură încrederea reciprocă. La începutul parteneriatului cu părinții, profesorii trebuie să se gândească ce pot învăța de la părinți despre copiii lor. Pentru ca această comunicare să fie eficientă profesorii trebuie să apeleze la bune deprinderi de ascultare. Ascultând atent părintele se poate stabili o relație deschisă cu sprijin reciproc. A ști să ascuți înseamnă a fi capabil să crezi premisele colaborării. Ascultarea activă înseamnă a fi cu adevărat activ

Pentru o mai eficientă susținere a școlii incluzive din partea familiilor, membrii acestora trebuie să satisfacă un minimum de cerințe:

- să participe activ la toate activitățile școlii și să de implice în promovarea practicilor de integrare școlară a copiilor cu cerințe speciale la toate nivelurile vieții sociale.
- să fie modele de acțiune și comportament în acceptarea și susținerea integrării persoanelor cu cerințe speciale din comunitățile lor.
- să sprijine profesorii în alegerea unor strategii realiste u privire la evoluția și formarea copiilor în școală și în afara ei .
- să fie parteneri sinceri de dialog si să accepte fără rezerve colaborarea cu echipa de specialiști care se ocupă de educarea și recuperarea copiilor lor, urmărind împreună progresul înregistrat de copil în diverse situații de viață.
- să colaboreze cu alți părinți în grupurile de suport ale părinților și să împărtășească și altora experiențele personale cu propriii copii la activitățile desfășurate în mijlocul familiei.
- să fie convinși de avantajele oferite de școala incluzivă copiilor cu cerințe speciale și să accepte fără resentimente eventualele limite impuse de gradul și complexitatea deficiențelor acestora .

Se evidențiază în mod tipic caracteristici legate de condițiile de acasă și din familie ale elevilor ca fiind unele din barierele principale în învățare. Ca și exemple se pot menționa: resursele financiare ale familiei, atitudinile părinților față de școală și educație, starea de sănătate și nutrițională a copilului, stresul cauzat de separarea părinților sau de familii disfuncționale, proveniența dintr-o familie ce călătorește mult, începerea școlii cu slabe abilități de vorbire, vocabular deficitar și insuficienta pregătire pentru citit-scris.

Școlile tind să perceapă elevii care se confruntă cu aceste bariere ca fiind slab motivați , supuși presiunii negative a părinților și grupului, ca având o frecvență redusă la școală și manifestând probleme comportamentale și manifestând probleme comportamentale și de control. Din aceste răspunsuri este clar că școlile întâlnesc cele mai mari dificultăți atunci când se confruntă cu bariere pe care le consideră externe și cu mult în afara controlului școlii –condițiile de acasă și din familia elevului care afectează abilitatea acestuia de a fi complet receptiv la oportunitățile educaționale pe care le oferă școala. Este necesar să se realizeze aici un echilibru. Cu siguranță că școlile și profesorii nu pot să rezolve toate problemele sociale pe care le întâlnesc. Dar, cadrele didactice trebuie să combine o concentrare pe responsabilitățile lor profesionale distincte cu dezvoltarea continuă a unui climat tolerant și cald care ține seama de nevoile, problemele și istoria de viață a tuturor elevilor.

Prin comunicarea bilaterală părinții creează un parteneriat strâns în sprijinul copiilor, se formează comunitatea și cultura școlii, cadru în care aceștia se simt ca “ membrii ai unei familii”. Părinții răspund la această cultură prin participarea la educația copiilor în moduri în care ei înșiși niciodată nu le-au cunoscut.

Factorii care influențează părinții în implicarea lor în educația copiilor, includ: nivelul educațional al părinților, grupurile din care ei fac parte, atitudinea conducerii școlii, , problemele familiei în îngrijirea copilului.

Comunicarea influențele culturale cu familiile despre programele școlii și progresul elevului folosind comunicări de la școala la familie și de la familie la școala. Prin comunicare eficientă cu familia, aceasta ajunge să conștientizeze rolul în educație, rolul în integrarea cu succes a copilului său. Familia trebuie să exercite o influență pozitivă asupra copilului, rolul său fiind foarte important în dezvoltarea acestuia din punct de vedere fizic, intelectual, moral.

Familia este mediul normal în care personalitatea unui copil, cu sau fără deficiențe, se dezvoltă armonios sub toate aspectele.

Succesul educației inclusive este asigurat de comunicarea dintre familie și școală.

Copiii au rezultate bune la școală, se integrează dacă familiile se interesează îndeaproape de educația lor. Părinții sunt cei care cunosc cel mai bine copilul și reprezintă o importantă sursă de sfaturi pentru profesori.

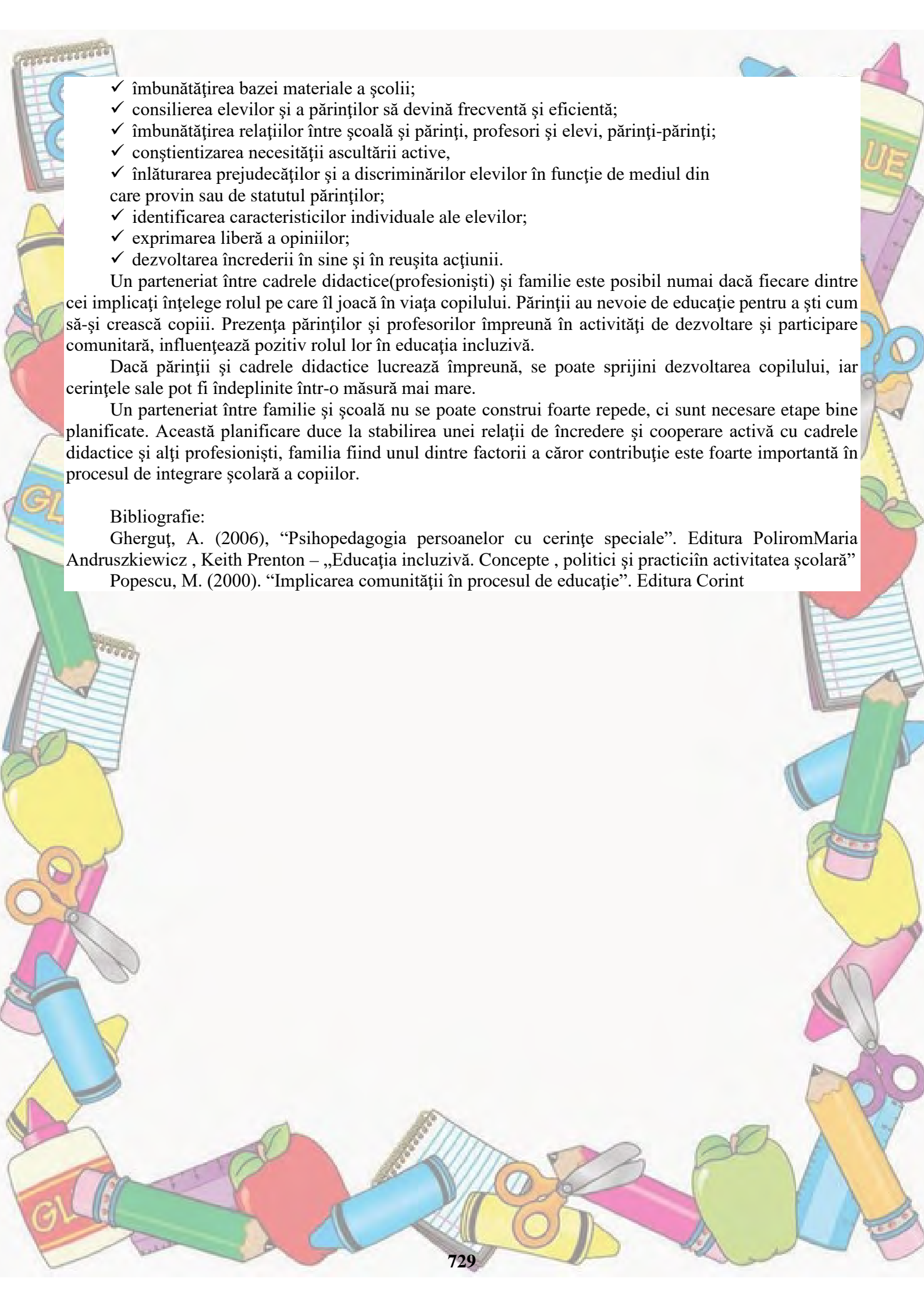
Școala incluzivă și toate cadrele didactice trebuie să creeze un mediu primitor pentru implicarea familiei în recuperarea , adaptarea și integrarea propriului copil cu cerințe speciale, prin: solicitarea tuturor familiilor cu copii care prezintă cerințe educaționale speciale să participe la aplicarea programului educațional și terapeutic propus, recunoașterea cerințelor și drepturilor familiilor de a alege dacă, în ce măsură, cum și când pot participa la cât mai multe activități terapeutice , pentru continuarea lor acasă, includerea familiilor , în mod obișnuit și consecvent, în schimbul de informații despre copil, identificarea resurselor din cadrul programului educațional și recuperator-terapeutic al elevilor cu cerințe speciale prin care se pot sprijini activitățile părinților, anunțarea familiei în legătură cu activitățile propuse în programul recuperator-terapeutic și completarea lui la solicitările părinților, informarea familiilor despre schimbările survenite în cadrul programului, acceptarea feed-backului primit de la familie ca informații utile în ameliorarea programelor destinate educării și recuperării elevilor cu CES.

Parteneriatele școală – familie vin în sprijinul îmbunătățirii comunicării dintre părinți și profesori. Ele se evidențiază în activități comune, participarea părinților la diferite cursuri în care se explică acestora ce înseamnă o regulă în familie, ce înseamnă o pedeapsă când nu au fost respectate regulile și ce înseamnă o laudă.

În cadrul parteneriatelor se clădesc relații între indivizi, acestea fiind caracterizate de responsabilități și cooperări reciproce. Nu-și mai au locul idei, din partea profesorilor, de genul: “dacă familia ne sprijină și noi ne vom putea face datoria” sau din partea familiilor: “noi am crescut acest copil, este treaba voastră să-l educați”.

Realizarea parteneriatelor funcționale presupune un sistem de activități cuprinse într-un plan pe termen scurt și mediu , cu obiective și responsabilități clare.

- ✓ ca și obiective operaționale pentru un parteneriat școală-familie pot fi enumerate: implicarea conștientă a elevilor, părinților și membrilor comunității în activitățile propuse potrivit capacităților psiho-fiziologice și aptitudinilor lor;
- ✓ identificarea și înlăturarea barierelor de comunicare;
- ✓ combaterea eșecului școlar, a abandonului școlar;

-
- ✓ îmbunătățirea bazei materiale a școlii;
 - ✓ consilierea elevilor și a părinților să devină frecventă și eficientă;
 - ✓ îmbunătățirea relațiilor între școală și părinți, profesori și elevi, părinți-părinți;
 - ✓ conștientizarea necesității ascultării active,
 - ✓ înlăturarea prejudecăților și a discriminărilor elevilor în funcție de mediul din care provin sau de statutul părinților;
 - ✓ identificarea caracteristicilor individuale ale elevilor;
 - ✓ exprimarea liberă a opiniilor;
 - ✓ dezvoltarea încrederii în sine și în reușita acțiunii.

Un parteneriat între cadrele didactice(profesiioniști) și familie este posibil numai dacă fiecare dintre cei implicați înțelege rolul pe care îl joacă în viața copilului. Părinții au nevoie de educație pentru a ști cum să-și crească copiii. Prezența părinților și profesorilor împreună în activități de dezvoltare și participare comunitară, influențează pozitiv rolul lor în educația incluzivă.

Dacă părinții și cadrele didactice lucrează împreună, se poate sprijini dezvoltarea copilului, iar cerințele sale pot fi îndeplinite într-o măsură mai mare.

Un parteneriat între familie și școală nu se poate construi foarte repede, ci sunt necesare etape bine planificate. Această planificare duce la stabilirea unei relații de încredere și cooperare activă cu cadrele didactice și alți profesioniști, familia fiind unul dintre factorii a căror contribuție este foarte importantă în procesul de integrare școlară a copiilor.

Bibliografie:

- Gherguț, A. (2006), “Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale”. Editura Polirom
Maria Andruszkiewicz , Keith Prenton – „Educația incluzivă. Concepte , politici și practici în activitatea școlară”
Popescu, M. (2000). “Implicarea comunității în procesul de educație”. Editura Corint

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ȘI ROLUL FAMILIEI ÎN PROCESUL DE DEZVOLTARE AL COPILULUI

PROF. ÎNV. PREȘC. CONTANU GINA – AMALIA
GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 34 – BRAȘOV

Educația copiilor este foarte importantă, iar aceasta trebuie făcută chiar din primii ani de viață ai acestora. Aceasta se referă la posibilitatea copiilor de a acumula diferite informații și cunoștințe, menite să-i ajute în viața de zi cu zi.

Scopul și rolul educației este de a dezvolta abilități de gândire, de analiză și de aplicare a informațiilor învățate în diferite circumstanțe.

Importanța educației în viața copiilor constă în a-i ajuta să învețe să trăiască independent. Aceasta permite stabilirea standardelor de viață, a obiectivelor și a dorințelor ce trebuie îndeplinite.

Rolul familiei, al părinților în educarea copilului este unul cu o mare însemnătate. Mama și tata sunt cei care trebuie să învețe copilul despre primele lucrurile cu care acesta poate lua contact, iar pe măsură ce trece timpul, intervin și dascălii sau alți mentori.

Educația copiilor se realizează atât prin intermediul procesului instructiv-educativ, cât și în cadrul activităților extrașcolare, dar rolul cel mai important fiind deținut de familie.

Între factorii educației, familia este considerată ca factor prioritar deoarece, educația începe în familie. Atmosfera afectivă din familie are o influență hotărâtoare asupra dezvoltării psihice a copilului, iar educația sa la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluția fizică, urmărindu-se concomitent educația intelectuală, morală în scopul formării caracterului. Rolul cel mai important în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive din familie, deoarece rolul exemplului este foarte important.

În primii ani de viață acesta răspunde la tot ce se întâmplă în jur prin reacții emotive care vor determina direcționarea activității și aptitudinilor de mai târziu.

Dezvoltarea echilibrată a copilului depinde de implicarea ambilor părinți în toate aspectele ce țin de viața copilului. Rolul părinților este diferit în dezvoltarea acestuia și în modelarea personalității lui. Ambii părinți sunt un model pentru copil, și această diferență îi aduce beneficii însemnate, oferindu-i experiențe variate.

Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere.

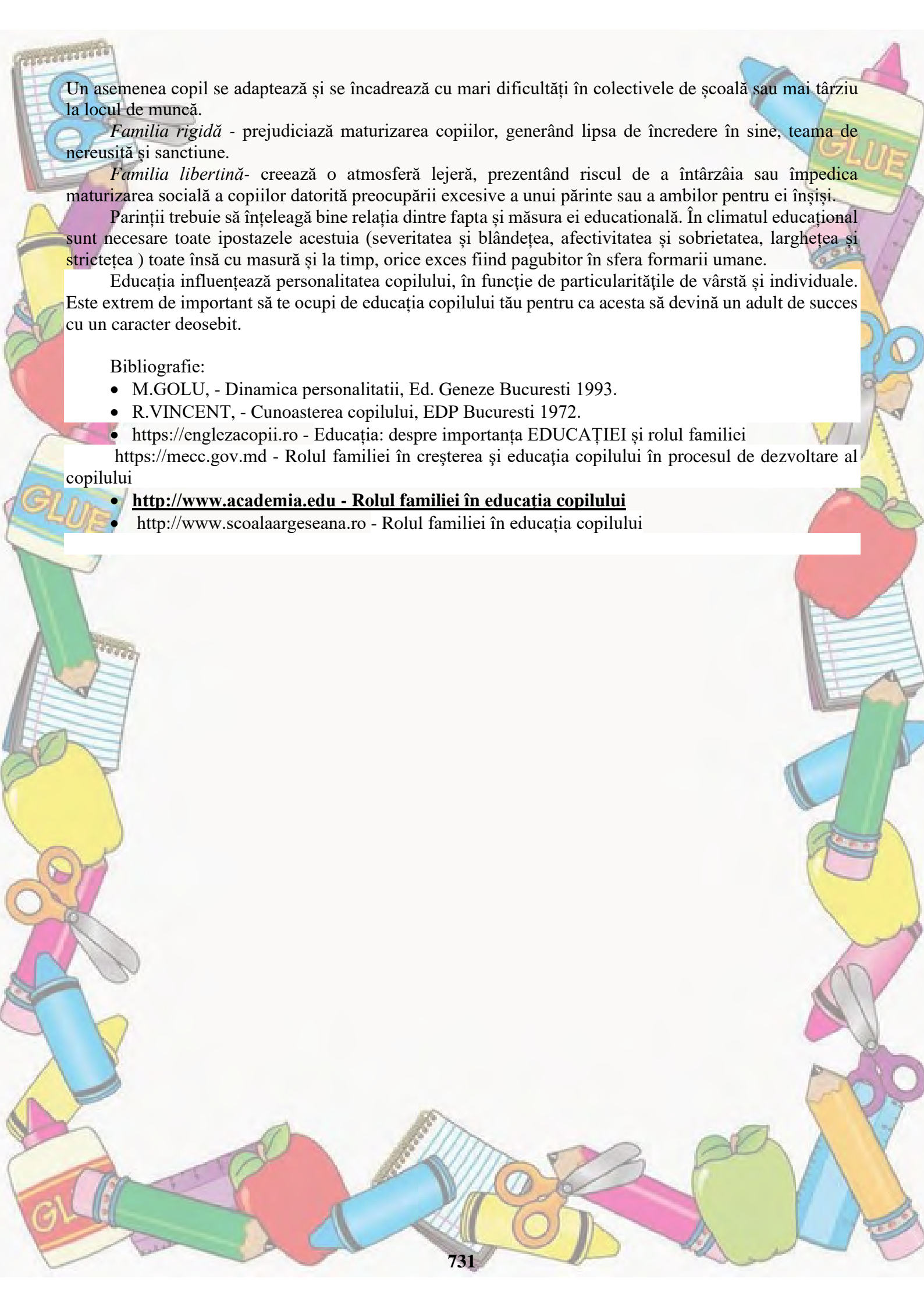
„Climatul” din familie are un rol important în activitatea de educație care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Raporturile și caracterul dintre membrii familiei pot forma „climatul pozitiv” (favorabil) sau „climatul negativ” (nefavorabil) al educației, adică formarea copilului ca cetățean, ca om.

Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Voi enumera câteva din posibile atitudini și comportamente ale părinților și implicațiile lor în formarea profilului moral al copilului.

Familia severă - imprimă în anumite limite disciplină, ordine, seriozitate, asigură unitate și echilibrul familiei. Severitatea este necesară, dar cu măsură în raporturile educaționale din familie. Copilul crește timorat cu gândul pedepsei, simte nevoia să mintă, ascunde greselile facute, se îndepartează afectiv și efectiv de părinți și își caută înțelegerea și afectivitatea în altă parte. Așa se nasc „găștile” de minori. Situația este mai gravă atunci când unul dintre părinții este sever și unul indulgent. Astfel se formează viitorul demagog, viitorul ipocrit, trăsături de personalitate pe care nu și le dorește nici un părinte pentru copilul său.

Familia permisivă - este opusul familiei severe, are un climat de „puf”. Acest copil va fi neajutorat, egoist, meschin, căci în familie îi este permis orice, el are numai drepturi, în timp ce părinții, doar datorii.

Un asemenea copil se adaptează și se încadrează cu mari dificultăți în colectivele de școală sau mai târziu la locul de muncă.

Familia rigidă - prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsa de încredere în sine, teama de nereușită și sancțiune.

Familia libertină - creează o atmosferă lejeră, prezentând riscul de a întârzâia sau împiedica maturizarea socială a copiilor datorită preocupării excesive a unui părinte sau a ambilor pentru ei înșiși.

Parinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre fapta și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea, lărghețea și strictețea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind pagubitor în sfera formării umane.

Educația influențează personalitatea copilului, în funcție de particularitățile de vârstă și individuale. Este extrem de important să te ocupi de educația copilului tău pentru ca acesta să devină un adult de succes cu un caracter deosebit.

Bibliografie:

• M.GOLU, - Dinamica personalitatii, Ed. Geneze Bucuresti 1993.

• R.VINCENT, - Cunoasterea copilului, EDP Bucuresti 1972.

• <https://englezacopii.ro> - Educația: despre importanța EDUCAȚIEI și rolul familiei

<https://mecc.gov.md> - Rolul familiei în creșterea și educația copilului în procesul de dezvoltare al copilului

• <http://www.academia.edu> - **Rolul familiei în educația copilului**

• <http://www.scoalaargeseana.ro> - Rolul familiei în educația copilului

COLABORAREA FAMILIE – ȘCOALĂ PENTRU ASIGURAREA REUȘITEI ȘCOLARE

**PROFESOR ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR, COPOS ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ MIHAI EMINESCU, DEJ, JUDEȚUL CLUJ**

Școala este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru a sigura reușita școlară.

Motto: “Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume!” din Child’s Appeal

Fără sprijinul activ al părinților, școala nu poate realiza obiectivele educaționale stabilite, oricât de competenți ar fi educatorii.

Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea actuală va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate.

Aspirațiile, rezultatele și sprijinul social și familial constituie trei aspecte ale unei interacțiuni dinamice între copilul individual și cercul său imediat.

Implicarea părinților joacă un rol semnificativ în cadrul intervenției școlare.

Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși.

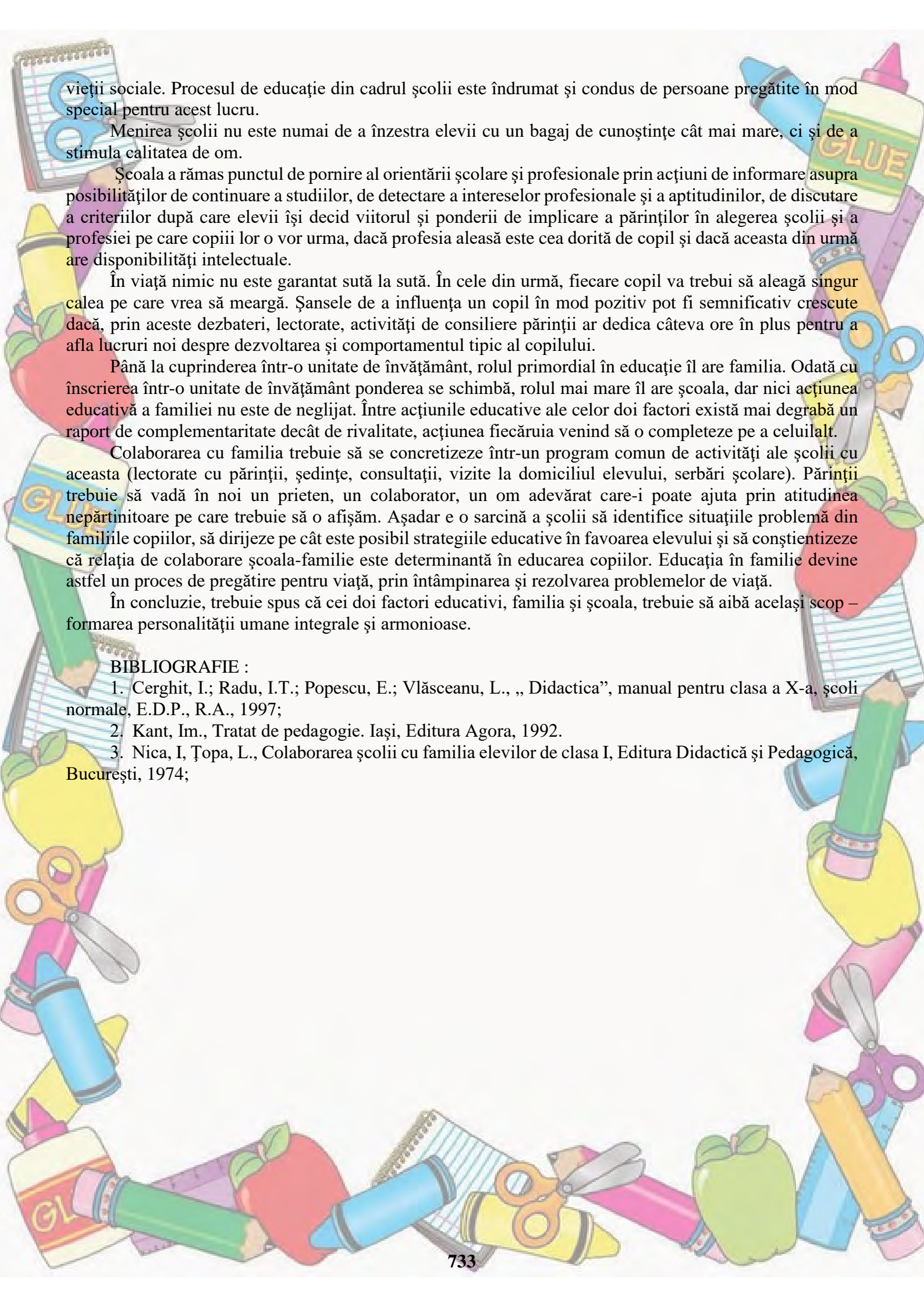
Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. A fi părinte este ceva înnăscut, acest sentiment aflându-se în noi în stare latentă. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație.

De aceea între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele

vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru.

Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Școala a rămas punctul de pornire al orientării școlare și profesionale prin acțiuni de informare asupra posibilităților de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale și a aptitudinilor, de discutare a criteriilor după care elevii își decid viitorul și ponderii de implicare a părinților în alegerea școlii și a profesiei pe care copiii lor o vor urma, dacă profesia aleasă este cea dorită de copil și dacă aceasta din urmă are disponibilități intelectuale.

În viață nimic nu este garantat sută la sută. În cele din urmă, fiecare copil va trebui să aleagă singur calea pe care vrea să meargă. Șansele de a influența un copil în mod pozitiv pot fi semnificativ crescute dacă, prin aceste dezbateri, lectorate, activități de consiliere părinții ar dedica câteva ore în plus pentru a afla lucruri noi despre dezvoltarea și comportamentul tipic al copilului.

Până la cuprinderea într-o unitate de învățământ, rolul primordial în educație îl are familia. Odată cu înscrierea într-o unitate de învățământ ponderea se schimbă, rolul mai mare îl are școala, dar nici acțiunea educativă a familiei nu este de neglijat. Între acțiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate decât de rivalitate, acțiunea fiecăruia venind să o completeze pe a celuilalt.

Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activități ale școlii cu aceasta (lectorate cu părinții, ședințe, consultații, vizite la domiciliul elevului, serbări școlare). Părinții trebuie să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Așadar e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școala-familie este determinantă în educarea copiilor. Educația în familie devine astfel un proces de pregătire pentru viață, prin întâmpinarea și rezolvarea problemelor de viață.

În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, familia și școala, trebuie să aibă același scop – formarea personalității umane integrale și armonioase.

BIBLIOGRAFIE :

1. Cerghit, I.; Radu, I.T.; Popescu, E.; Vlăsceanu, L., „ Didactica”, manual pentru clasa a X-a, școli normale, E.D.P., R.A., 1997;
2. Kant, Im., Tratat de pedagogie. Iași, Editura Agora, 1992.
3. Nica, I, Țopa, L., Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974;

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR: CORĂCI IOANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CRUȘEȚ

„Copilul care se naște nu intră într-o ambianță naturală, el intră în civilizație”, sublinia , M. Montessori.

Dintr-un mediu bine protejat, unde s-a format până la naștere, copilul trece într-o lume pe care va trebui să învețe s-o cunoască pe măsură ce se va integra în ea. Climatul familial oferă copiilor condiția dezvoltării lor firești.

La căldura dragostei părintești copiii înfloresc nu numai în planul vieții afective, dar și sub raportul dezvoltării fizice și intelectuale. În mijlocul familiei, care constituie un eșantion deosebit de reprezentativ al societății prin diversitatea de persoane pe care le integrează, unite prin viața dusă în comun și prin iubire, copiii descoperă mecanismul relațiilor sociale conturându-și totodată profilul personalității.

Familia constituie mediul natural al copilului, în acest mediu, a cărui influență asupra dezvoltării copilului este esențială, diferă mult de la o familie la alta. Copilul care nu a trecut însă porțile școlii nu cunoaște alt univers decât această familie a sa. Părinții unui copil cu deficiență îndeplinesc teoretic aceeași funcție ca și părinții unui copil sănătos. Ei trebuie să rămână în primul rând părinți. Mediul familial îl satisface în măsura în care el răspunde trebuințelor sale elementare, adică în măsura în care este un mediu afectiv și protector, dubla condiție indispensabilă pentru ca ființa tânără să învețe să construiască, ea însăși, să se situeze în raport cu ceilalți, efectuând fără pericol primele sale experiențe sociale și sentimentale.

Pământul se poate cutremura, popoarele se pot război, catastrofele pot să se abată asupra națiunilor însă copilul abia le percepe atâta timp cât universul său personal continuă să-i ofere impresiile de tandrețe și securitatea care-i sunt indispensabile. Nesiguranța din exterior nu îl afectează decât prin intermediul celor apropiați.

De altfel, familia are și un alt gen de securitate pe care trebuie s-o asigure. Trebuie, într-adevăr, ca în ea copilul să simtă că nu-i periculos pentru el, să vrea să se afirme, să crească, să evolueze spre autonomia caracteristică vârstei adulte. Copilul este o ființă în evoluție, așa cum este și o ființă activă, a cărei activitate este apreciată în mod diferit, în funcție de mediile în care trăiește pentru mișcare, pentru neastâmpul și inițiativa celor mai tineri este foarte variabilă.

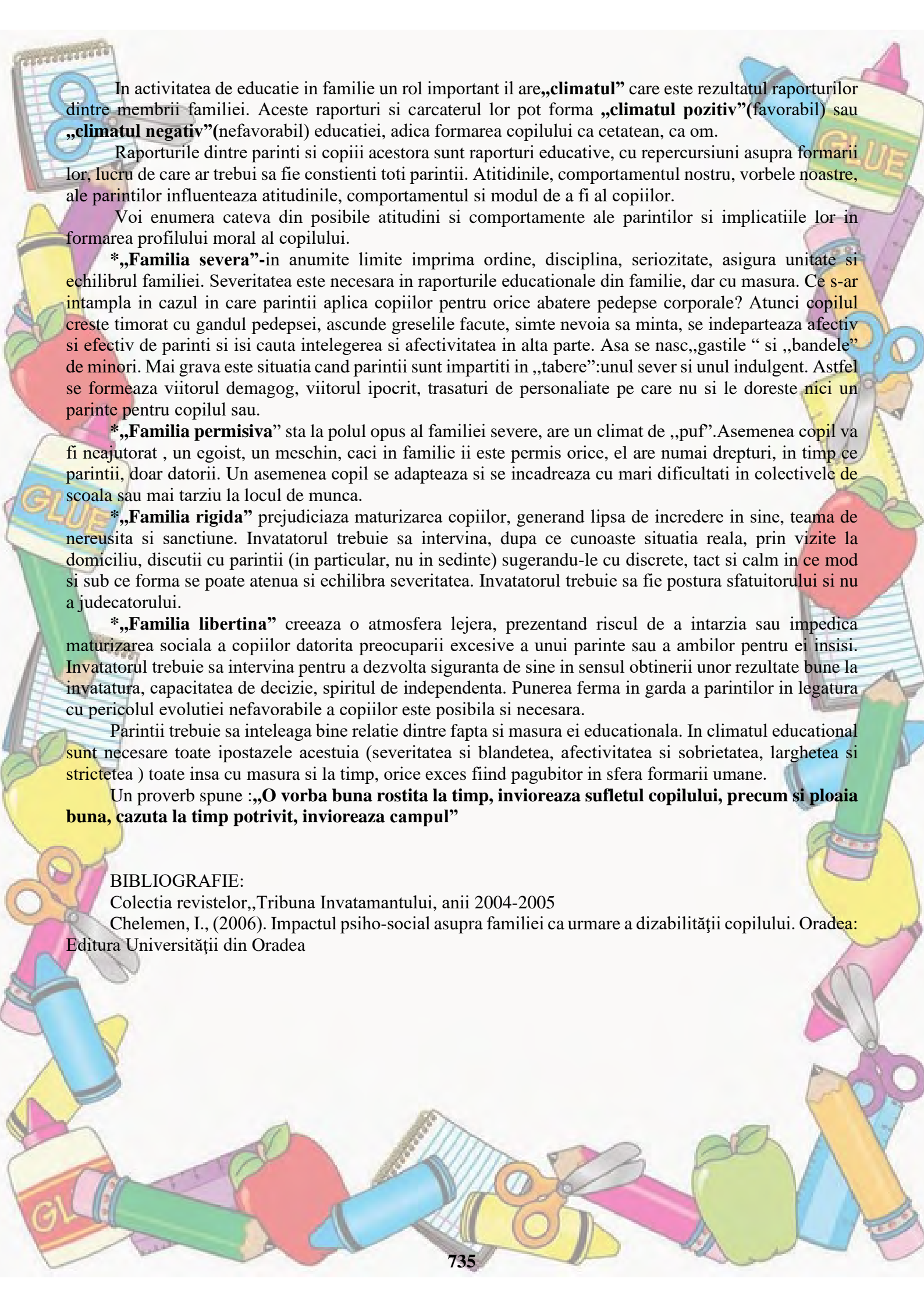
Printre problemele importante ale învățământului în această etapă de schimbare și modernizare rapidă se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia ocupă un loc privilegiat. Familia, prima școală a copilului este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Ca prima verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este , dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile vieții zilnice, minimalizând rolul de factor educativ. Alte familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare copiilor le lipsesc pregătirea psihopedagogică, experiența.

Factorii care influențează azi mediul educativ sunt: noua concepție care se cristalizează asupra educației ca serviciul social și extinderea mass-media (T.V). Părinții trebuie să-și întărească fundamentarea relațiilor pe baza dragostei lor față de propriii copii și pe dorința lor ca aceștia să aibă performanțe și succes în viață. Aceasta nu se poate realiza dacă părinții nu cunosc personalitatea propriului copil. Educația copilului este factorul principal care dezvoltă personalitatea lui. În educația copiilor trebuie să existe între părinți înțelegere și acord în diferite probleme și de aici decurg normal și celelalte.

In activitatea de educatie in familie un rol important il are, **„climatul”** care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi si caracterul lor pot forma **„climatul pozitiv”** (favorabil) sau **„climatul negativ”** (nefavorabil) educatiei, adica formarea copilului ca cetatean, ca om.

Raporturile dintre parinti si copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formarii lor, lucru de care ar trebui sa fie constienti toti parintii. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale parintilor influenteaza atitudinile, comportamentul si modul de a fi al copiilor.

Voi enumera cateva din posibile atitudini si comportamente ale parintilor si implicatiile lor in formarea profilului moral al copilului.

***„Familia severa”**-in anumite limite in prima ordine, disciplina, seriozitate, asigura unitate si echilibrul familiei. Severitatea este necesara in raporturile educationale din familie, dar cu masura. Ce s-ar intampla in cazul in care parintii aplica copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul creste timorat cu gandul pedepsei, ascunde greselile facute, simte nevoia sa minta, se indeparteaza afectiv si efectiv de parinti si isi cauta intelegerea si afectivitatea in alta parte. Asa se nasc „gastile” si „bandele” de minori. Mai grava este situatia cand parintii sunt impartiti in „tabere”: unul sever si unul indulgent. Astfel se formeaza viitorul demagog, viitorul ipocrit, trasaturi de personalitate pe care nu si le doreste nici un parinte pentru copilul sau.

***„Familia permisiva”** sta la polul opus al familiei severe, are un climat de „puf”. Asemenea copil va fi neajutorat, un egoist, un meschin, caci in familie ii este permis orice, el are numai drepturi, in timp ce parintii, doar datorii. Un asemenea copil se adapteaza si se incadreaza cu mari dificultati in colectivele de scoala sau mai tarziu la locul de munca.

***„Familia rigida”** prejudiciaza maturizarea copiilor, generand lipsa de incredere in sine, teama de nereusita si sanctiune. Invatatorul trebuie sa intervina, dupa ce cunoaste situatia reala, prin vizite la domiciliu, discutii cu parintii (in particular, nu in sedinte) sugerandu-le cu discreta, tact si calm in ce mod si sub ce forma se poate atenua si echilibra severitatea. Invatatorul trebuie sa fie postura sfatuitorului si nu a judecatorului.

***„Familia libertina”** creeaza o atmosfera lejera, prezentand riscul de a intarzia sau impiedica maturizarea sociala a copiilor datorita preocuparii excesive a unui parinte sau a ambilor pentru ei insisi. Invatatorul trebuie sa intervina pentru a dezvolta siguranta de sine in sensul obtinerii unor rezultate bune la invatatura, capacitatea de decizie, spiritul de independenta. Punerea ferma in garda a parintilor in legatura cu pericolul evolutiei nefavorabile a copiilor este posibila si necesara.

Parintii trebuie sa inteleaga bine relatia dintre fapta si masura ei educationala. In climatul educational sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea si blandetea, afectivitatea si sobrietatea, larghetea si strictetea) toate insa cu masura si la timp, orice exces fiind pagubitor in sfera formarii umane.

Un proverb spune: **„O vorba buna rostita la timp, invioreaza sufletul copilului, precum si ploaia buna, cazuta la timp potrivit, invioreaza campul”**

BIBLIOGRAFIE:

Colectia revistelor, „Tribuna Invatamantului”, anii 2004-2005

Chelemen, I., (2006). Impactul psiho-social asupra familiei ca urmare a dizabilității copilului. Oradea: Editura Universității din Oradea

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: CORAS ADELA
G.P.P.NR.4 COCIUBA MICA
JUD. BIHOR

Baza educației o reprezintă cei șapte ani de acasă – educație primită în cadrul familiei unde bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Familia are un rol foarte important în dezvoltarea copiilor atât din punct de vedere intelectual, cât și fizic, moral și estetic. Părinții sunt cei care de cele mai multe ori asigură hrana și celelalte elemente necesare copiilor: hainute, cărți, rechizite, jucării, ceea ce îi determină pe cei mici să înțeleagă că au datoria să împlinească așteptările pe care le au adulții de la ei.

Mai mult decât atât, părinții au datoria de a le forma copiilor conștiința, caracterul, voința, personalitatea și simțul responsabil, dinainte ca cei mici să ajungă pe băncile școlilor.

Rezultatele mai multor studii arată că elevii care sunt înconjurați de dragostea și ajutorul membrilor familiei au rezultate mult mai bune la școală față de copiii ai căror părinți lucrează de dimineața până seara și care nu petrec prea mult timp împreună cu ei.

În urma cercetărilor, s-a concluzionat că *stimularea intelectuală* în primii ani de viață, *climatul emoțional stabil* din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), *încurajarea și suportul parental continuu*, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului. Astfel, Fraser 1959 – a constatat, în urma unui studiu efectuat pe copii de 12 ani, că există o corelație pozitivă puternică între coeficienții de inteligență (QI) înalți și nivelul încurajării parentale, atmosfera familială generală și numărul cărților citite din familie.

Din păcate, multe decizii legate de educație se iau fără a ține cont de implicarea directă a rezultatelor cercetărilor neuroștiinței.

În educația timpurie, dezvoltarea creierului se termină pe anumite componente. La 5 ani se termină dezvoltarea pe componenta senzorială. Dezvoltarea lingvistică se întâmplă în perioada școlărității.

Dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familiali, școlari, comunitari. Factorii familiali sunt cei mai apropiați și cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți – pe care copiii le preiau prin imitație și învățare – precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale (“cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În condițiile social-economice actuale, se manifestă două tendințe contradictorii: părinții sunt îngrijorați de viitorul copiilor lor, dar în același timp nu mai au timp și răbdare să acorde atenție problemelor acestora. Relația lor cu școala este ignorată sau evitată, acțiunile educative ale celor două instituții exercitându-se oarecum paralel.

Este o sarcină a școlii, a personalului didactic, să identifice situațiile problematice din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative ale acestora în favoarea elevului și mai ales să

A decorative border surrounds the page, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a yellow crayon, a red apple, a glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a blue notebook, a yellow apple, orange scissors, a blue crayon, a yellow crayon, a glue stick labeled 'GL', a green pencil, a red apple, a blue crayon, a blue notebook, orange scissors, a yellow crayon, a pink crayon, a green apple, a blue crayon, and a yellow crayon. On the right side, from top to bottom, there is a pink crayon, a glue stick labeled 'UE', a yellow pencil, blue scissors, a yellow notebook, a red apple, a blue notebook, a green pencil, a blue crayon, a yellow crayon, a pink crayon, orange scissors, a purple crayon, a yellow pencil, purple scissors, a blue crayon, a yellow crayon, a green apple, a blue crayon, and a yellow crayon.

constientizeze faptul ca relatia de colaborare scoala-familie este determinanta in obtinerea performantelor
scolare.

BIBLIOGRAFIE:

G. BERGER, Omul modern si educatia sa - EDP Bucuresti 1973;

A. BIRKH, HAYWARD S., Diferentele individualizate – Ed. Tehnica Bucuresti 1999;

R. VINCENT, Cunoasterea copilului EDP Bucuresti 1972.

CONTRIBUȚIA FAMILIEI ȘI A ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

EDUC. CORCODEL MARIA

GRĂDINIȚA „CONSTANTIN LAZĂR” NEGREA

COM. SCHELA, JUD. GALAȚI

Schimbări ale potențialului educativ al familiei s-au produs continuu, în funcție de schimbările economice, culturale, politice și sociale. Aceste schimbări se constată, în special, la copiii care încep un ciclu de educație instituționalizată.

Familia reprezintă prima școală în care copiii învață cum să se comporte în viață și societate. Până la 7 ani, părinții sunt cei ce reprezintă model de viață, de comportare, cu influență decisivă asupra copilului. În familie, copilul învață limbajul și comportamentul social, își formează idealuri și aspirații, convingeri, sentimente, trăsături de voință și de caracter.

Fără sprijinul activ al părinților, grădinița nu poate realiza obiectivele educaționale stabilite, oricât de competenți ar fi educatorii.

Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația ce trebuie dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Grădiniței îi revine rolul de coordonator în cadrul relațiilor ei cu familia – acest rol derivă din faptul că prima este instituție specializată, cu cadre didactice pregătite pentru realizarea sarcinilor educației preșcolare.

Relația instituție preșcolară – familie nu se poate constitui în fapt fără asigurarea unei condiții de bază, fundamentală: cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și potențialului ei educativ.

Educatoarea trebuie să cunoască mai multe aspecte ale vieții de familie, deoarece aceasta o ajută în cunoașterea preșcolarului. Cunoașterea copiilor se realizează pe o perioadă mai lungă de timp.

Educatoarea trebuie să-i convingă pe părinți că cerințele grădiniței trebuie continuate și în familie de către toți factorii educaționali ai acesteia: părinți, frați, bunici, în egală măsură și că o bună educație în familie, și nu numai, depinde de stilul de viață al acesteia, iar măsurarea efectelor influențelor educative în funcție de timpul acordat de părinți copilului este o practică greșită.

Tonalitatea în care sunt purtate discuțiile, conținutul acestora, gesturile cotidiene, chiar și cele mai simple (salutul, formulele de adresare între membrii familiei), respectarea de către adulți a unui program zilnic – toate acestea alcătuiesc ambianța familială în care copilul este educat.

Întotdeauna ambianța, climatul de familie, prin elementele sale concrete, componente, influențează în raport cu natura sa, personalitatea copilului.

Pedagogul John Locke, convins de puterea exemplului în familie, de ambianța și climatul acesteia și de înclinația către imitație a copilului, se adresa părinților: „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite. Dacă vă scapă o vorbă sau săvârșiți vreo faptă pe care i-ați prezentat-o drept o greșală când a comis-o, el cu siguranță se va apăra invocând exemplul dat de dumneavoastră și se va pune în asemenea măsură la adăpostul acestui exemplu, încât cu greu vă veți putea atinge de el pentru a-i îndrepta cum trebuie greșeala”

Grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în această instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu se va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor.

BIBLIOGRAFIE:

SILVIA DIMA, *Contribuția familiei la dezvoltarea și educarea copilului*, „Revista Învățământul Preșcolar” nr.1/1991

UNICEF – ROMÂNIA, *Familia – factor fundamental de socializare a copilului*, București, 2000

M. VOINEA, *Psihologia familiei*, Universitatea București, 1996

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ȘCOALĂ

AUTOR: PEDAGOG ȘCOLAR CORNEA MARINELA

LICEUL CU PROGRAM SPORTIV, SUCEAVA

Educația este temelia societății dezvoltate în care, studiile obligatorii sunt o necesitate. Educația copilului este cea mai profitabilă investiție pe care o pot face părinții pentru ei iar școala și familia sunt cei doi piloni de rezistență ai educației, care contribuie prin mijloace specifice la formarea tinerei generații.

Se spune de multe ori că „familia este prima școală a copilului”, afirmație susținută de faptul că „*cei 7 ani de acasă*” sunt opera părinților și a mediului familial în care cresc copiii. Copilul învață în familie limbajul culturii în care trăiește, deprinde normele, atitudinile, valorile și comportamentele necesare pentru a se integra în societate. Totodată familia este instituția fundamentală în societate, ea oferă mediul în care copilul se naște, se dezvoltă și se formează pentru viață.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament, respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, cumpătarea. În formarea morală, un rol important îl are *climatul*, rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Părintele este exemplu pentru copil iar o foarte bună comunicare între aceștia întărește educația, ajută la construirea valorilor fundamentale.

Părinții sunt primii educatori în viața copilului, fapt recunoscut în pedagogie încă de la Komenski, care, în prima carte de educație a copilului, consideră că educația primită de acesta până la vârsta de 6 ani, în primul rând de la mama, este determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară. Cercetările au demonstrat că părinții au stiluri diferite de educație a copilului, *mamele* tind mai mult spre precauție, ele încurajează securitatea, echitatea, simplifică mesajele și vorbesc la nivelul copilului, pun accent pe îngrijirea copilului, simpatie, grijă și ajutor bazat pe relații și percep lumea din jur în raport cu copiii lor. *Tații* se exprimă mai sumar, direct și la obiect, adeseori încurajează copiii să încerce, să testeze lucrurile, încurajează independența, concurența, pun accent pe dreptate și îndatoriri bazate pe reguli. Un lucru este cert că ambele abordări sunt necesare pentru maturizarea copilului.

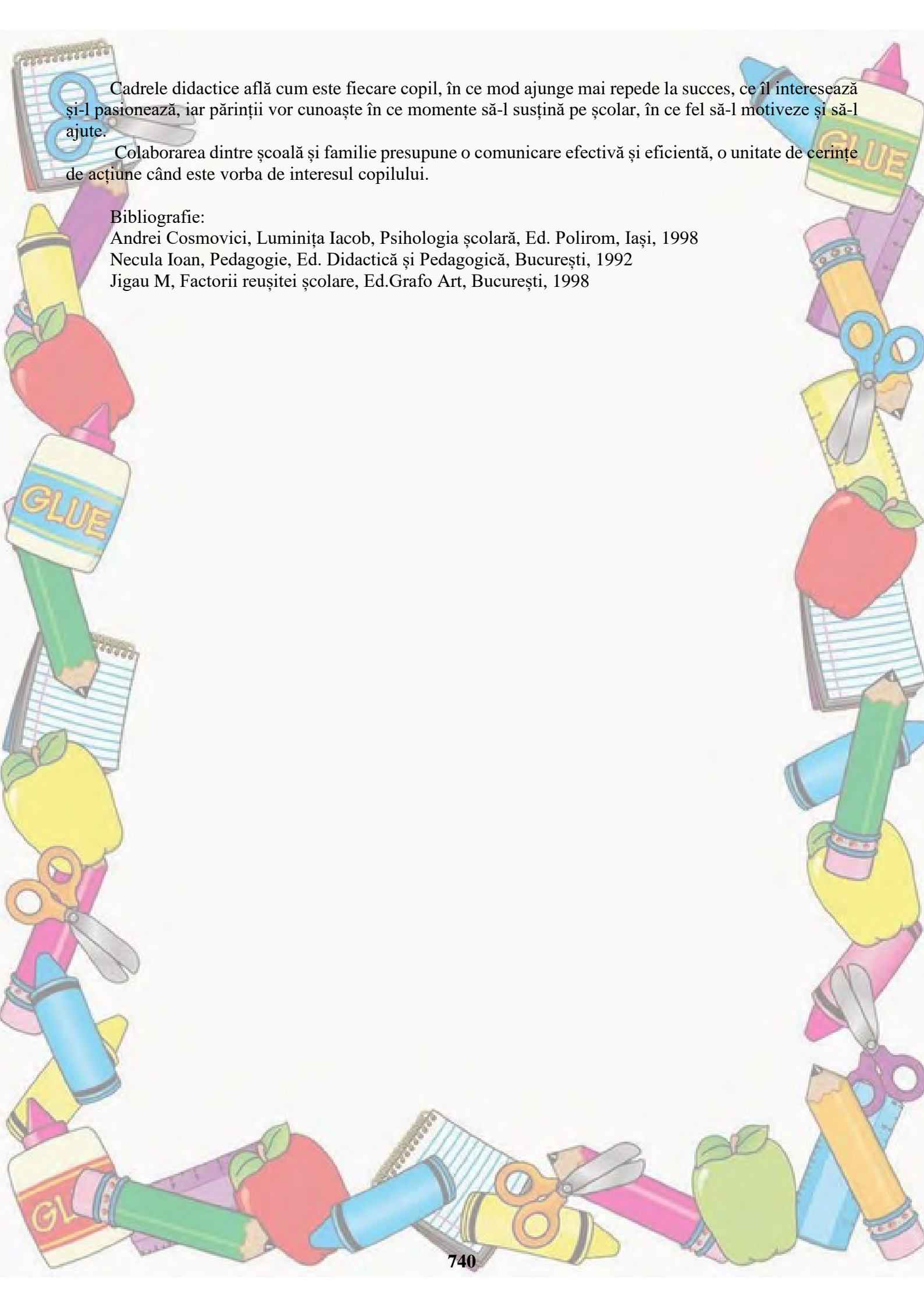
Școala este instituția socială creată în mod special pentru educarea tinerei generații. Ea deține un rol hotărâtor în formarea omului, este vorba de felul cum se desfășoară procesul de educație în interiorul ei, acesta fiind îndrumat și condus de persoane competente, pregătite în mod special pentru acest lucru.

Școala nu poate face ceea ce părinții fac și invers. Fiecare parte, atât familiei cât și școala, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta.

Școala oferă elevului cadru pentru dezvoltare, formare, socializare plecând de la cunoașterea particularităților individuale și de vârstă specifice fiecărei etape de dezvoltare, prin proiectarea unei strategii și prin realizarea unui demers didactic riguros, având la bază o programă, o planificare, resurse educaționale, metode și strategii didactice menite să ducă la realizarea obiectivelor și a scopului propus. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Familia și școala sunt instituții cheie ce creează cadrul în care copiii se pot dezvolta armonios în funcție de dorințele, motivațiile și aptitudinile sale. Ele devin astfel locul predilect unde elevul începe să se descopere pe sine, să-și contureze o imagine despre *ceea ce este el*, locul unde învață să-și dezvolte încrederea în sine. Familia și școala sunt de asemenea cadrul în care elevul își construiește atât identitatea personală cât și cea socială.

Dacă în familie copilul primește primele inițieri în învățare, *mersul* și a raportării sale în realitatea în care trăiește, școala vine să solidifice și să construiască în continuare personalitățile *ucenicilor* săi. Un parteneriat familie - școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la educarea copilului. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru.

A decorative border surrounds the text, featuring various school supplies and fruit. On the left side, from top to bottom, there is a pair of scissors, a yellow crayon, a red apple, a glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a notebook, a yellow apple, a pair of orange scissors, a blue crayon, a yellow pencil, a pair of purple scissors, a green pencil, a red apple, a blue crayon, a notebook, a pair of orange scissors, a yellow pencil, a pair of purple scissors, a green apple, a blue crayon, a yellow pencil, and a pair of purple scissors. On the right side, from top to bottom, there is a blue crayon, a glue stick labeled 'GLUE', a yellow pencil, a pair of blue scissors, a yellow pencil, a red apple, a notebook, a green pencil, a blue crayon, a yellow pencil, a pair of purple scissors, a pink pencil, a pair of purple scissors, a yellow pencil, a pair of purple scissors, a green apple, a blue crayon, a yellow pencil, and a pair of purple scissors.

Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute.

Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Bibliografie:

Andrei Cosmovici, Luminița Iacob, Psihologia școlară, Ed. Polirom, Iași, 1998

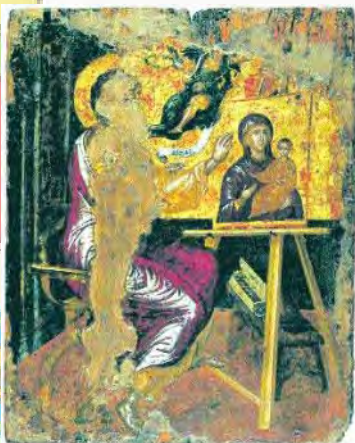
Necula Ioan, Pedagogie, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1992

Jigau M, Factorii reușitei școlare, Ed. Grafo Art, București, 1998

„MAICA DOMNULUI, PROTOTIPUL FEMEII CREȘTINE ÎN REPREZENTĂRILE ICONOGRAFICE”

AUTOR: CORUJAN IOANA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ HOREA, CLUJ-NAPOCA

Textele liturgice confirmă tradiția că Sfântul Evanghelist Luca este primul care a pictat icoanele Maicii Domnului, pomenindu-l adesea: „Zugrăvind prea cinstitul tău chip, dumnezeiescul Luca, scriitorul cel insuflat de Dumnezeu al Evangheliei lui Hristos, a înfățișat pe Ziditorul a toate pe brațele tale”.

Încă de la începuturile existenței Sale, Biserica a mărturisit și a întărit adevărul revelat că Fecioara Maria este Născătoarea de Dumnezeu, ocupând astfel locul central în planul mântuirii și devenind povățuitoare către Hristos. Recunoscându-i mijlocirea și ajutorul ei pentru noi, Biserica Ortodoxă i-a închinat, din cele mai îndepărtate timpuri, laude, rugăciuni, imne dându-i diferite denumiri ca: „Împărăteasă“, „Stăpână“, „Doamnă“, „Mireasă, pururi fecioară“, „Biserică Sfințită“, „Stâlp al fecioriei“, „Rai cuvântător“, „Rug nears“, „Scară a Raiului“. În viziunea rugului care nu se mistuia (Is. 3, 2-3), comentatorii disting para de foc, simbolul maternității și ramurile, simbolul fecioarei. În cărțile liturgice, ea este numită „poarta vieții“, „fecioara neintinată“, „ușa Domnului neumblată, prin care singur Cel prea înalt a trecut și pe tine însăși pecetluită te-a păzit“. Ea „a zămislit fără sămânță și a născut în chip negrăit pe Dumnezeu Cuvântul“, „cu curăția fiind pecetluită și cu fecioria păzită“. Născătoare de Dumnezeu, Maica Domnului, Fecioara „a născut cu trup pe Unul din Treime, Hristos Dumnezeu“, de aceea ea e Născătoare de Dumnezeu: „Pe Cel ce s-a născut mai înainte de veci, pe Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, în anii cei de apoi L-ai născut întrupat...de-Dumnezeu-Născătoare“. Ea nu este maica dumnezeirii, ci a unui Fiu care este Dumnezeu, „zămislitoare în chip de negrăit a trupului lui Hristos“. Prin ea, Cel nevăzut Se face văzut. Fiul Însuși Și-a luat din Maria firea Sa omenească, trup și suflet, prin procesul maternității și zămislirii fără de păcat, de la Duhul Sfânt: „Cuvântul Tatălui cel necuprins, din tine, Născătoare de Dumnezeu, S-a cuprins, întrupându-Se”.

Vechiul Testament vorbește deja de preaslăvirea Maicii Domnului (Ps. 44). Ea este identificată cu scara dintre cer și pământ, din visul lui Iacov (Fac. 28, 12), prin care Dumnezeu a luat firea noastră umană, pe care îngerii lui Dumnezeu se suie și se pogoară. În tradiția patristică, Maria este comparată cu Eva, fiind chipul unei noi umanități. După cum Eva a luat parte la căderea și moartea lui Adam, tot așa Maria a participat la „înțoarcerea” chipului celui întinat la chipul cel dintâi. Pe de o parte, ea a câștigat această stare prin umilința sa (Lc. 1, 27-48), pe de alta parte, ea a fost sfințită prin sălășluirea Cuvântului, devenind izvor de curățire și nestrucăciune. Sfântul Ioan Damaschin o numește „templul Cuvântului”. Sfântă mai presus decât toți sfinții, „mai cinstită decât heruvimii și mai preamărită fără de asemănare decât serafimii”, ea este acoperitoarea, apărătoarea, mijlocitoarea și ajutătoarea credincioșilor. Mijlocitoare a creștinilor, ea înalță rugăciunile acestora la tronul lui Dumnezeu și Fiul său: „Tu ești rugătoarea cea fierbinte către Fiul tău și Dumnezeu nostru ca rugăciunile Maicii mult pot spre împlânzirea Stăpânului”. În acest rol ea este invocată la liturgie, cântată în imnologie și reprezentată în iconografie.

Dar locul pe care-l ocupă Maica Domnului atât în dogmă și în viața liturgică, cât și în inimile credincioșilor este recunoscut de Biserică, în special prin marea varietate de icoane închinat ei. Icoana Maicii Domnului ocupă locul imediat următor după icoana Mântuitorului Hristos.

Învățătura despre Maica Domnului este la fel de veche ca și creștinismul. Împrejurările și necesitățile diferitelor perioade istorice au evidențiat progresiv caracterul sacru al imaginii, au dus la dispariția simbolurilor primitive și au detașat arta creștină de elementele străine, care îi mascau conținutul. Tradiția Bisericii menționează existența unei icoane a Mântuitorului încă din vremea vieții Sale pe pământ -

imaginea de pe mahrama Veronicăi, iar a icoanelor Sfintei Fecioare pictate nu mult după aceea, mai exact după Pogorârea Sfânt Duh.

Prima reprezentare în icoană a Maicii Domnului aparține Sfântului Evanghelist Luca.

Potrivit Tradiției, sunt trei icoane ale Maicii Domnului pictate de Sfântul Apostol și Evanghelist Luca, după Pogorârea Sfântului Duh.

Maica Domnului “*Odighitria*”

“Conducătoarea”, „Îndrumătoarea” sau “Arătătoarea Căii”

În icoană este reprezentată Sfânta Fecioară cu pruncul în brațe, amândoi stând cu fața spre cel care privește la icoană. Maica Domnului arată cu mâna spre Prunc, Cel care a zis despre Sine “*Eu sunt calea, Adevărul și Viața*”

Nu se știe dacă numele acestei icoane vine de la Biserica “*Conducătorilor*” din Constantinopol, unde se afla o astfel de icoană și unde se închinău împărații înainte de a pleca în expedițiile militare sau dacă icoana, ca “*Indrumătoare*”, este cea care a dat numele bisericii. În acest tip de icoană, Maica Domnului este prezentată dreaptă, maiestuoasă, cu privirea gravă ațintită spre privitor. Ea ține Pruncul în mâna stângă, prezentându-L cu dreapta pe Iisus Hristos, “*Dumnezeu Cel mai înainte de veci*”, drept “*Calea*” spre mântuire. Iisus are în mâna stângă un sul întruchipând profețiile mesianice, iar cu dreapta binecuvântează.

Este una din cele mai răspândite icoane ale Maicii Domnului.

Maica Domnului “*Eleusa*”

“Îndurătoarea”, „Mângâietoarea”, “Dulce iubitoare”

Pruncul este strâns lipit cu fața lângă obrazul Maicii Domnului, pe care o îmbrățișează. Chipul mamei este îndurerat, prevestind suferințele viitoare ale Fiului. Icoana accentuează latura umană a celor două personaje. Maica Domnului păstrează aceeași gravitate, însă se apleacă ușor spre Prunc, pe care îl ține în mâna dreaptă. Privirea ei este duioasă și tristă în același timp, anticipând Patimile Mântuitorului. În reprezentarea lui Iisus este surprinsă mai mult afecțiunea firească față de Maica Sa.

Maica Domnului "Oranta"

„Rugătoarea“

Sfânta Fecioară Maria este înfățișată fără pruncul Iisus. Ea apare în Deisis rugându-se Mântuitorului pentru omenire.

Maica Domnului "Platytera"

„Cea mai presus de ceruri” sau icoana „Intrupării”

Maica Domnului "oranta" apare cu mâinile ridicate în rugăciune spre cer împreună cu Pruncul Hristos, în mijloc, într-un cerc de lumină, binecuvântându-ne. Icoana amintește de împlinirea cuvântului prorocului Isaia, "Iată, Fecioara va lua în pântece și va naște Fiul" (7, 14), Maica Domnului personificând Biserica ce a cuprins în ea pe Cel necuprins de ceruri. Este de asemenea o temă preferată pentru bolta altarului.

Originalele picturilor realizate de Sfântul Evanghelist Luca nu s-au păstrat până astăzi, însă ele au devenit prototipuri pentru iconografia bizantină de mai târziu.

În Biserica Ortodoxă cinștim de asemenea și icoana nefăcută de mână omenească a Maicii Domnului. Despre „**icoana cea nefăcută de mână**”, a cărei copie se află, printre altele, în Rusia în orașul Kazan, aflăm din slujba zilei de 22 octombrie, când se cinștește praznicul icoanei numită și **Kazanskaia**.

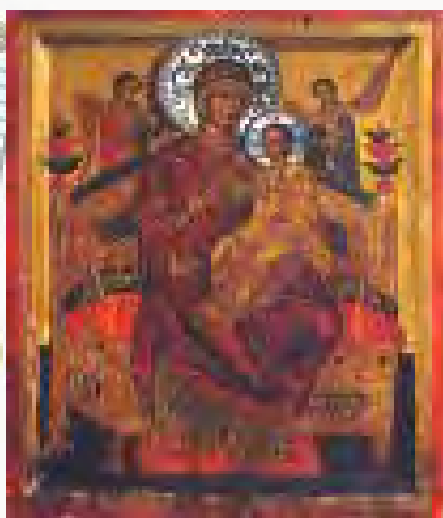
Tradiția ne spune că Sfinții Apostoli Petru și Pavel, aflați în orașul Lida, lângă Ierusalim, au rugat-o pe Sfânta Fecioară să vină la sfințirea bisericii de aici. Ea le-a promis că va fi acolo și i-a trimis înapoi la Lida. Întorși la biserica ce urma a fi sfințită, Sfinții Apostoli au găsit, pe un perete, zugrăvit chipul Maicii Domnului. În timpul prigoanei iconoclaste, patriarhul Constantinopolului a trimis la Roma o copie a acestei icoane, ceea ce a făcut ca astăzi să poată fi cunoscută în întreaga lume creștină.

Maica Domnului „Paramzthia”

„Mângâietoarea”, „Cea care tronează”

Icoana surprinde prin poziția neobișnuită a Maicii. Tradiția spune că la 21 ianuarie 1320, când după obicei trebuiau să se deschidă porțile mănăstirii Vatoped, s-a auzit din icoană un glas rugător, spunând: *"Nu deschideți astăzi porțile mănăstirii, ci urcați-vă pe ziduri și alungați pirații"*. Starețul a văzut atunci pe Prunc acoperind cu mânuța gura Maicii Sale pentru a nu repeta avertismentul. Însă Maica Domnului, luând mânuța lui Iisus de la gura Sa, a întors capul spre dreapta și a rostit aceleași cuvinte de avertizare, adăugând: *"Luați aminte și pocăiți-vă, căci Fiul meu s-a mâniat pe voi"*. Încheindu-se dialogul, Maica Domnului și Pruncul au luat iar înfățișare de icoană, rămânând în poziția care se vede și astăzi. În timp ce chipul Maicii Domnului exprimă îngăduință, Pruncul are o expresie severă.

De-a lungul timpului, tradiția a reținut mai multe tipuri de icoane ale Sfintei Fecioare Maria: cele trei amintite, la care se adaugă : *“Împărăteasa tuturor”*- „*Pantanassa*”, „*Dulcea sărutare*” – *“Glikofilousa”* și „*Fecioara alăptând*” – *“Galaktorophousa”*.

Maica Domnului “Pantanassa”

“Impărăteasa tuturor”

Este una dintre cele mai vechi și răspândite reprezentări, fiind pictată mai ales pe bolta altarului bisericilor. Maica Domnului stă așezată pe un tron, ținând pe genunchi Pruncul, reprezentat și El ca Pantocrator (Împărat al lumii). Iisus binecuvântează cu dreapta, iar în stânga ține sulul ce reprezintă Sfintele Scripturi. Maica Domnului privește în față, în timp ce cu dreapta arată spre Prunc. În spatele tronului sunt reprezentați de obicei doi îngeri. La Mănăstirea Vatopedi se află o astfel de icoană, datând din secolul al XV-lea, care este cunoscută drept *“Vindecătoarea de cancer”*, datorită

minunilor săvârșite prin ea.

Maica Domnului “Glikofilousa”
“Dulcea sărutare”

Maica Domnului “Galaktorophousa”
“Fecioara alăptând”

Bucuria Fecioarei Maria vine din comuniunea și cooperarea ei cu Dumnezeu. Smerenia ei, ca slujitoare a Voii lui Dumnezeu, este temelia fericirii ei: “Mărește suflete al meu pe Domnul, și s-a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mântuitorul Meu, că a căutat spre smerenia roabei Sale, că, iată, de acum mă vor ferici toate neamurile, că mi-a făcut mie mărire Cel Puternic și Sfânt este numele Lui” (Luca 1, 46 - 49). Din exemplul Fecioarei Maria, Biserica lui Hristos învață să preamărească pe Dumnezeu pentru lucrarea Sa mântuitoare în istorie, pentru ajutorul primit de la El în prezent, trăind cu speranța dobândirii vieții veșnice.

Tot de la Preasfânta Fecioara Maria, Biserica lui Hristos învață să fie slujitoare smerită a lui Dumnezeu în lucrarea de mântuire a oamenilor, unind smerenia cu bucuria, viața spirituală cu setea de dreptate socială, binecuvântarea prezentă cu speranța în cele viitoare. Numită în cântările liturgice ortodoxe “Biserica sfințită și Rai cuvântător” (Axion, Liturghia Sf. Vasile cel Mare), Fecioara Maria, Maica Domnului, care se roagă împreună cu Biserica, este izvor de bucurie și speranță, ocrotitoare a fecioarelor și a mamelor, păzitoare a copiilor și a tinerilor, sprijinitoare a bătrânilor și a săracilor, vindecătoare a bolnavilor și călăuză a celor dezorientați, după cum se spune în cântările și rugăciunile adresate ei în cultul ortodox. Iar profeția Fecioarei Maria: “Iată, de acum, mă vor ferici toate neamurile” (Luca 1, 48) se împlinește în mulțimea sărbătorilor închinare ei, în mulțimea cântărilor liturgice și a operelor muzicale clasice, în mulțimea icoanelor și frescelor, purtând chipul ei de Fecioară și Maică, în mulțimea bisericilor, a mănăstirilor și catedralelor puse sub ocrotirea sa.

Maica Domnului cu Pruncul

Icoană făcătoare de minuni de la mănăstirea Nicula, Gherla , jud. Cluj

"Privirea Maicii Domnului de la Nicula este atât de încântătoare și fermecătoare, încât limba omenească nu o poate spune și tălmăci. Dumnezeiescul Prunc Isus are o înfățișare strălucitoare cu capul descoperit. Fruntea Maicii Domnului este ascunsă într-un văl de culoare mai mult roșiatică, peste care din afară pe creștet în jos atârnă o haină purpurie umbrată cu negru. Haina de sub văl este de culoare albastră. Pe vălul de pe capul Maicii Domnului și pe umărul drept are câte o stea; cea de pe cap e mai mare, cu raze albe, iar cea de pe umăr mai mică și tot aurită. Maica Domnului ține pe pruncul Iisus în mâna stângă, iar mâna dreaptă o ține pe piept. Dumnezeiescul prunc ține mâna dreaptă arătând spre pieptul Maicii Sale, iar în mâna stângă ține sulul Legii. Întreaga icoană, împreună cu cei doi îngeri deasupra, vrea să dea ceea ce Sfântul Apostol și Evanghelist Luca a vrut să dea Icoana Maicii Domnului, pe care a zugrăvit-o el, și care se cheamă Povățuitoare." (Dr. Victor Bojor, *Maica Domnului de la Sfânta Mănăstire din Nicula, Gherla*, 1930, p. 98)

Bibliografie :

1. Arhimandrid Vasilios Bacoianis, "*Viața Maicii Domnului*", Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007
2. Leonid Uspenski, "*Teologia icoanei*", Ed. Anastasia, 1994
3. Monahia Iuliana, "*Truda iconarului*", Ed. Sophia, București, 2001
4. Michel Quenot, "*Învierea și icoana*", Ed. Christiana, București, 1999
5. Sfânta Scriptură,
6. Dr. Victor Bojor, "*Maica Domnului de la Sfânta Mănăstire din Nicula*", Gherla, 1930
7. Liturghia Sf. Vasile cel Mare

IMPORTANTA CELOR SAPTE ANI DE ACASA

CLAUDIA COSACU

ȘCOALA GIMNAZIALĂ “NICOLAE TOMOVICI-PLOPȘOR”

Educația este cheia care deschide poarta de aur a libertății. (George Washington Carver)

În orice societate, familia constituie rolul cel mai important în creșterea și formarea copilului, deoarece ea este cadrul fundamental în care trăiește copilul și se dezvoltă armonios.

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, valorile insuflate de aceștia fiind foarte importante pentru dezvoltarea și devenirea unui adult respectuos.

Climatul psihosocial din familie evidențiază structura interioară, relațiile intrafamiliale, compoziția familiei. Dacă acestea au o funcție afectivă și protectoare și efectele asupra învățării vor fi pozitive. În momentul integrării în colectivitate, la grădiniță, copilul trebuie să fie încurajat să se desprindă de părinți într-un mod civilizată, să existe o cooperare între educator și părinte, astfel încât acesta să nu simtă că este abandonat și lăsat acolo, de aceea relația părinte-copil trebuie construită frumos, bazată pe afecțiune și înțelegere.

Educația primită de copii în cei șapte ani de acasă este adaptată nevoilor copiilor în funcție de vârsta acestora, până la trei ani copilul percepe lumea în alt mod – o descoperă treptat – este ajutat să înțeleagă ce este bine și ce este rău, dar într-o manieră plăcută, trebuie întotdeauna să simtă că este iubit și apreciat chiar dacă greșește pentru a ajunge un adult încrezător în propriile forțe, capabil să ofere iubire și înțelegere.

Un copil respectuos trebuie să reflecte un comportament cuviincios față de cei din jurul său, un copil care salută, care spune “mulțumesc”, “te rog”. Parteneriatul familie-creșă sau familie-grădiniță, în procesul de educare a copilului, are o importanță deosebită mai ales în formarea deprinderilor igienice. Copilul își petrece cea mai mare parte din timp în sânul familiei, care are un efect puternic asupra sa. Odată ce copilul crește, asupra lui sunt implicați tot mai mulți factori educativi: creșă – grădiniță – școală, care au menirea de a continua și perfecționa educația începută în familie; uneori, corectând-o sau îmbogățind-o. La copiii instituționalizați în leagăne și creșe se observă lipsa unor deprinderi igienice. Aceste situații impun măsuri luate de educator pentru a-i familiariza pe cei mici cu deprinderile respective. Educația în cei șapte ani de acasă este un proces complex, condiționat de mai mulți factori care, împreună, contribuie la formarea unui adult educat, respectuos, încrezător în forțele proprii.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. INV. PRESCOLAR. COȘARCĂ MĂDĂLINA

În educarea „**puiului de om**”, părinții, educatorii, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Printre problemele importante ale învățământului în această etapă de schimbare și modernizare rapidă se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia ocupă un loc privilegiat. Familia, prima școală a copilului este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Ca prima verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este, dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile zilnice, minimalizând rolul de factor educativ. Alte familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare copiilor le lipsesc pregătirea psihopedagogică, experiența.

Factorii care influențează azi mediul educativ sunt: noua concepție care se cristalizează asupra educației ca serviciul social și extinderea mass-media (T.V.). Părinții trebuie să-și întărească fundamentarea relațiilor pe baza dragostei lor față de propriii copii și pe dorința lor ca aceștia să aibă performanțe și succes în viață. Aceasta nu se poate realiza dacă părinții nu cunosc personalitatea propriului copil. Educația copilului este factorul principal care dezvoltă personalitatea lui. În educația copiilor trebuie să existe între părinți înțelegere și acord în diferite probleme și de aici decurg normal și celelalte.

În activitatea de educație în familie un rol important îl are „**climatul**” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma „**climatul pozitiv**” (*favorabil*) sau „**climatul negativ**” (*nefavorabil*) educației, adică formarea copilului ca cetățean, ca om.

Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Voi enumera câteva din posibilele atitudini și comportamente ale părinților și implicațiile lor în formarea profilului moral al copilului.

* „**Familia severă**” - în anumite limite în primă ordine, disciplină, seriozitate, asigură unitate și echilibrul familiei. Severitatea este necesară în raporturile educaționale din familie, dar cu măsură. Ce s-ar întâmpla în cazul în care părinții aplică copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul crește timorat cu gândul pedepsei, ascunde greșelile făcute, simte nevoia să mintă, se îndepărtează afectiv și efectiv de părinți și își caută înțelegerea și afectivitatea în altă parte. Așa se nasc „*gastile*” și „*bandele*” de minori. Mai gravă este situația când părinții sunt împărțiți în „*tabere*”: unul sever și unul indulgent. Astfel se formează viitorul demagog, viitorul ipocrit, trasături de personalitate pe care nu și le dorește nici un părinte pentru copilul său.

* „**Familia permisivă**” stă la polul opus al familiei severe, are un climat de „*puf*”. Asemenea copil va fi neajutorat, un egoist, un meschin, căci în familie îi este permis orice, el are numai drepturi, în timp ce părinții, doar datorii. Un asemenea copil se adaptează și se încadrează cu mari dificultăți în colectivele de școală sau mai târziu la locul de muncă.

* „**Familia rigidă**” prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsa de încredere în sine, teama de nereușită și sancțiuni. Învățătorul trebuie să intervină, după ce cunoaște situația reală, prin vizite la domiciliu, discuții cu părinții (în particular, nu în ședințe) sugerându-le cu discreție, tact și calm în ce mod și sub ce formă se poate atenua și echilibra severitatea. Învățătorul trebuie să fie postura sfatuitorului și nu a judecătorului.

A decorative border surrounds the text, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a blue notebook with a pair of blue scissors, a yellow crayon, a red apple, a white glue stick with 'GLUE' written on it, a green pencil, a blue notebook, a yellow apple, a pair of orange scissors, a blue crayon, a yellow crayon, a white glue stick with 'GL' on it, a green pencil, a red apple, a blue crayon, a yellow crayon with a pair of orange scissors, a pink crayon, a green apple, a blue crayon, and a yellow crayon with a pair of purple scissors. On the right side, from top to bottom, there is a blue crayon, a white glue stick with 'GLUE' written on it, a yellow crayon with a pair of blue scissors, a yellow notebook, a red apple, a blue notebook, a green pencil, a blue crayon, a yellow crayon with a pair of purple scissors, a pink crayon, a pair of purple scissors, a yellow crayon with a pair of orange scissors, a pink crayon, a green apple, a blue crayon, and a yellow crayon with a pair of purple scissors.

**„Familia libertina”* creeaza o atmosfera lejera, prezentand riscul de a intarzia sau impiedica maturizarea sociala a copiilor datorita preocuparii excesive a unui parinte sau a ambilor pentru ei insisi. Invatatorul trebuie sa intervina pentru a dezvolta siguranta de sine in sensul obtinerii unor rezultate bune la invatatura, capacitatea de decizie, spiritul de independenta. Punerea ferma in garda a parintilor in legatura cu pericolul evolutiei nefavorabile a copiilor este posibila si necesara.

Parintii trebuie sa inteleaga bine relatie dintre fapta si masura ei educationala. In climatul educational sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea si blandetea, afectivitatea si sobrietatea, larghetea si strictetea) toate inasa cu masura si la timp, orice exces fiind pagubitor in sfera formarii umane.

Un proverb spune :*„O vorba buna rostita la timp, invioreaza sufletul copilului, precum si ploaia buna, cazuta la timp potrivit, invioreaza campul”*

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. ANCA COȘOREANU

COLEGIUL TEHNIC « VALERIU D. COTEA » FOCȘANI

Motto: "Educația nu este pregătirea pentru viață. Este însăși viața. (John Dewey)

Atunci când vorbim despre educație, în general, și despre educația copilului în mod special, realizăm faptul că familia joacă un rol esențial. De aceea este foarte important ca implicarea să fie una constantă. Primul pas pe care îl avem de făcut, pe acest drum, presupune să răspundem la o întrebare nu tocmai simplă: *'ce este educația?'* În acest articol, este vizată atât perioada "celor 7 ani de acasă" cât și educația academică a copiilor, fie că e vorba despre copiii la școală sau copii cu vârstă de grădiniță.

Mama este totul pentru copil, în prima parte a vieții sale. Dezvoltarea copilului cunoaște, prima dată, iubirea prin intermediul mamei sale. Copilul este dependent de părinți în primii săi ani de viață, dar relația cu mama este una cu totul specială. Cu mult înainte să vorbim despre importanța educației, mama oferă hrană, adăpost, încredere, protecție, acoperind toate nevoile de bază ale bebelușului. Pe măsură ce copilul crește, și rolurile mamei se diversifică; mama devine model – copilul se raportează la lume preluând exemplul propriei mame. Apoi, mama devine autoritate – este datoria ei să impună primele reguli și norme – este momentul discret în care începe educația copiilor.

Dar rolul părinților în educația copilului nu se sfârșește aici, mama se transformă în simbolul feminității, un exemplu pentru fiica sa și un prototip al partenerei ideale pentru fiul său. Dacă mama este afecțioasă, blândă și feminină, tatăl este siguranță, putere și autoritate. Tatăl este primul care "intervine" în relația dintre mamă și copil, iar implicarea sa relativ limitată – cel puțin în familia clasică – îl face cu atât mai valoros. Inclusiv în societatea actuală, se tinde spre modificarea statutului tatălui: el nu mai este "absent" în primul an de viață al copilului, ci devine un partener de nădejde al mamei, cu care împarte atribuțiile legate de copil. Dar pe măsură ce crește independența copilului față de mamă, tatăl devine un personaj tot mai activ în relația cu acesta. El impune reguli și o susține pe mamă în stabilirea limitelor familiei, el inițiază copilul într-un sport, el însuflă curaj și oferă modelul perseverenței, fiind, în general, mai energic și mai încurajator decât mama, care oferă confort și blândete.

Ca și mama, și tatăl are rolul său ca și bărbat: el e primul exemplu de masculinitate pentru fiul său, în timp ce pentru fiica sa e un model și un protector. Relația pe care o fiică o are cu tatăl său tinde să îi definească relațiile de mai târziu cu bărbății; un tată absent o poate determina să caute veșnic figura paternă protectoare, în timp ce un tată dur sau violent o poate determina să privească abuzul ca o parte normală a unei relații sau ca pe o dovadă de iubire.

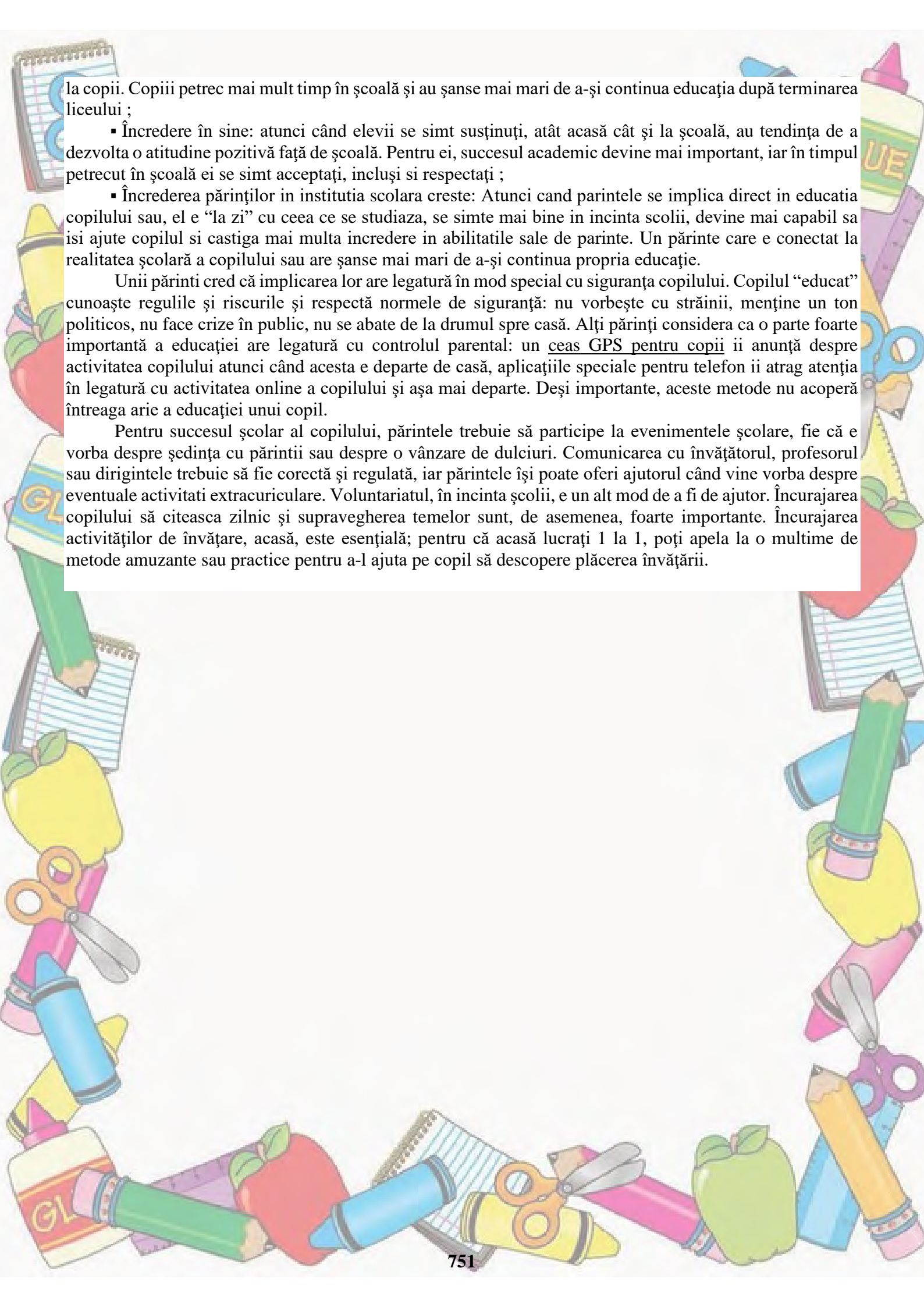
Relația școală-familie este una complexă și, uneori, dificilă; se spune, însă, că pentru succesul academic al copilului, un parteneriat școală-familie este indispensabil. Consilierea părinților, față de propriul copil, ar trebui să pună accent pe importanța educației academice, în timp ce părinții, la rândul lor, ar trebui să poată apela, la nevoie, la ajutorul specialistului psihopedagog școlar pentru a-și îndruma copilul, atunci când apar dificultăți și obstacole.

De ce e important ca părinții să se implice în educația școlară a copiilor?

- Note mai mari: copiii ai căror părinți sunt mai implicați au note mai mari și rezultate mai bune la teste. Cu cât implicarea părinților e mai mare, cu atât beneficiile pentru copii sunt mai mari.

- Comportament corespunzător: copiii ai căror părinți sunt implicați în activitatea școlară dau dovadă de abilități sociale superioare și de un comportament școlar adecvat. Ei au mai puține absențe, deranjează mai rar orele și sunt mai conștiincioși, în ceea ce privește efectuarea temelor. Există studii care demonstrează că acei copii ai căror tați sunt interesați să mențină relația cu școala au un risc mai mic de suspendare, exmatriculare sau repetenție ;

- Educație superioară: implicarea părinților are ca efect direct creșterea calității școlilor, îmbunătățirea moralului și a rezultatelor profesorilor, și îmbunătățirea percepției comunității asupra școlii respective. Părinții implicați câștigă respectul profesorilor, care au tendința de a avea așteptări mai mari de

la copii. Copiii petrec mai mult timp în școală și au șanse mai mari de a-și continua educația după terminarea liceului ;

- **Încredere în sine:** atunci când elevii se simt susținuți, atât acasă cât și la școală, au tendința de a dezvolta o atitudine pozitivă față de școală. Pentru ei, succesul academic devine mai important, iar în timpul petrecut în școală ei se simt acceptați, incluși și respectați ;

- **Încrederea părinților în institutia școlară crește:** Atunci când părintele se implică direct în educația copilului său, el e “la zi” cu ceea ce se studiază, se simte mai bine în incinta școlii, devine mai capabil să își ajute copilul și câștigă mai multă încredere în abilitățile sale de părinte. Un părinte care e conectat la realitatea școlară a copilului său are șanse mai mari de a-și continua propria educație.

Unii părinți cred că implicarea lor are legătură în mod special cu siguranța copilului. Copilul “educat” cunoaște regulile și riscurile și respectă normele de siguranță: nu vorbește cu străinii, menține un ton politic, nu face crize în public, nu se abate de la drumul spre casă. Alți părinți consideră că o parte foarte importantă a educației are legătură cu controlul parental: un ceas GPS pentru copii îi anunță despre activitatea copilului atunci când acesta e departe de casă, aplicațiile speciale pentru telefon îi atrag atenția în legătură cu activitatea online a copilului și așa mai departe. Deși importante, aceste metode nu acoperă întreaga arie a educației unui copil.

Pentru succesul școlar al copilului, părintele trebuie să participe la evenimentele școlare, fie că e vorba despre ședința cu părinții sau despre o vânzare de dulciuri. Comunicarea cu învățătorul, profesorul sau dirigintele trebuie să fie corectă și regulată, iar părintele își poate oferi ajutorul când vine vorba despre eventuale activități extracuriculare. Voluntariatul, în incinta școlii, e un alt mod de a fi de ajutor. Încurajarea copilului să citească zilnic și supravegherea temelor sunt, de asemenea, foarte importante. Încurajarea activităților de învățare, acasă, este esențială; pentru că acasă lucați 1 la 1, poți apela la o multime de metode amuzante sau practice pentru a-l ajuta pe copil să descopere plăcerea învățării.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. COSTACHI ANDRA- ANAMARIA

GRĂDINIȚA CU PROGRAM SĂPTĂMÂNAL NR. 49 BRĂILA

„Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume!” Din Childs Appeal

Atașamentul copilului față de familie, și în special față de mama sa, este indiscutabil.

Mediul familial ocupă un loc central în multitudinea de factori determinanți ai evoluției individului. Copilul este o persoană într-un moment al dezvoltării sale, deosebit de receptiv la influențele pozitive sau negative. Trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și contextul trăit în mod direct, nemijlocit, de către copil în mediul său familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității, în formarea copilului. Primul model oferit copilului este familia sa, iar calitatea și tipul relațiilor copil-părinți vor marca profund evoluția viitoare a copilului (G. Mauco).

Indiferent de tipurile de servicii pentru educație timpurie (creșe, grădinițe, centre de zi etc.) care răspund nevoilor familiei și copilului, este foarte importantă pentru dezvoltarea copilului relația partenerială dintre educatori, ca profesioniști care își derulează activitatea în acel serviciu și părinții copilului. Statutul familiei ca prim educator al copilului reprezintă un factor important în stabilirea parteneriatului între serviciile de educație timpurie și familie. Familia reprezintă primul context formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește și de aceea este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia în contextele în care copilul nu se află alături de părinții săi.

Familia contemporană cunoaște schimbări importante, uneori dramatice, ce influențează în mare măsură dezvoltarea echilibrată și pozitivă a copilului. Problemele existente în viața de familie sunt numeroase și complexe, de la lipsa banilor, atmosfera tensionată din familie ce ajunge chiar și până la violență. Toate aceste întâmplări au un efect negativ în dezvoltarea armonioasă a copiilor.

Cadrul didactic are sarcina de a asigura transparența necesară în cunoașterea de către familie a nivelului de dezvoltare al copilului, dar și a căilor ce sunt de urmat, a priorităților educaționale din familie.

Funcția de părinte este o „meserie” și, ca orice altă meserie, ea trebuie descoperită și învățată pas cu pas.

Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația ce trebuie dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Pedagogul John Locke, convins de puterea exemplului în familie, de ambianța și climatul acesteia și de înclinația către imitație a copilului, se adresa părinților: „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite. Dacă vă scapă o vorbă sau săvârșiți vreo faptă pe care i-ați prezentat-o drept greșală când a comis-o, el cu siguranță se va apăra invocând exemplul dat de dumneavoastră și se va pune în asemenea măsură la adăpostul acestui exemplu, încât cu greu vă veți putea atinge de el pentru a-i îndrepta cum trebuie greșeala”.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE

PROFESOR COSTAN CĂLIN

LICEUL TEORETIC "SAMUIL MICU" SĂRMAȘU

Există date care susțin că diferențele între indivizi se manifestă încă de la naștere. Se pot identifica două categorii de influențe între indivizi:

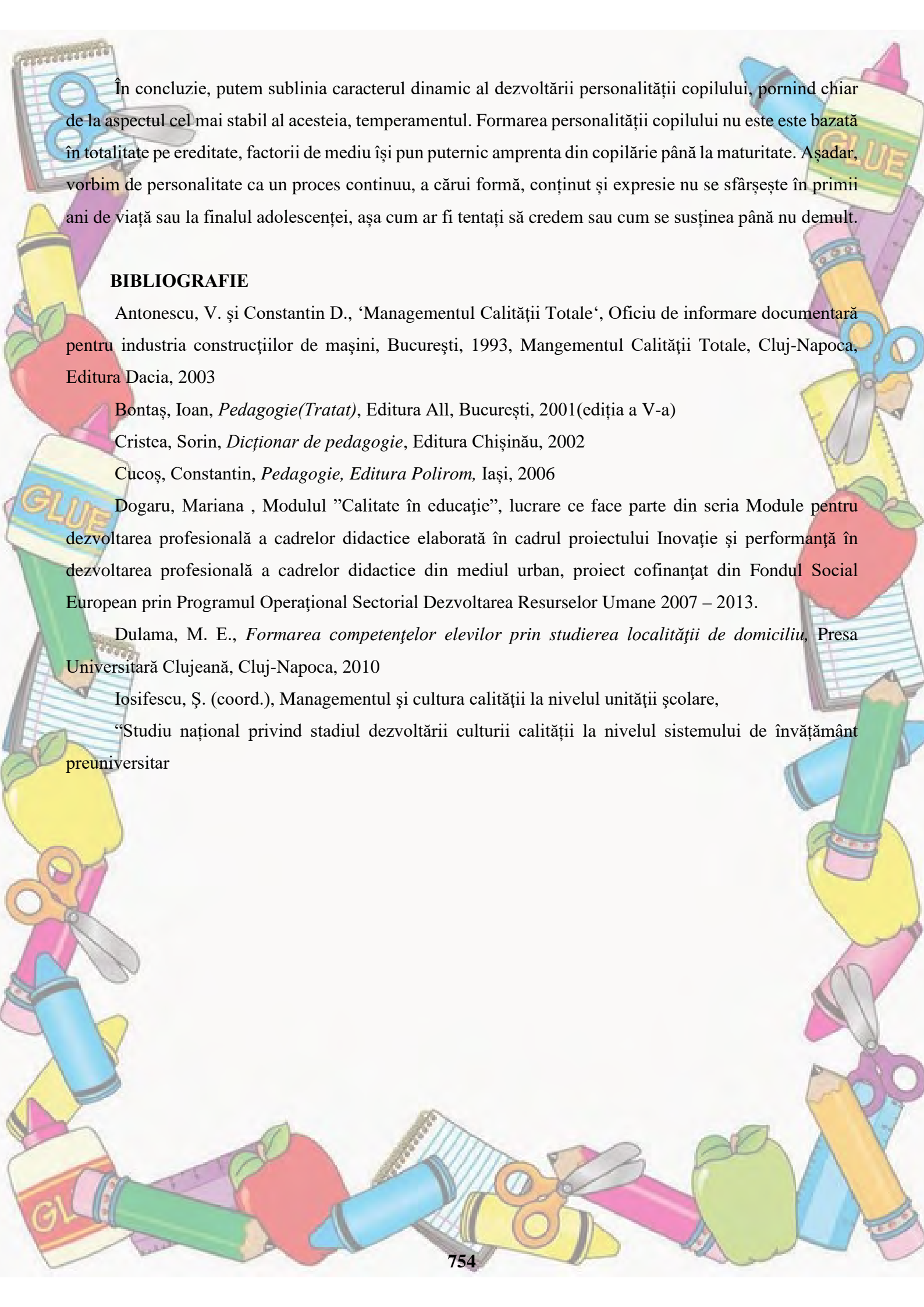
- cele înnăscute, care țin de temperament;
- cele ce țin de influențele mediului.

Trăsăturile temperamentale au o bază genetică. Nivelul de activism și de energie, adaptarea la schimbări, orientarea spre lume sau spre sine pot rămâne relativ stabile de-a lungul vieții individului, dar pot fi influențate de factorii de mediu.

Totuși cu toate că factorii genetici pot determina temperamentul inițial al copilului, mulți dintre ei, cunosc schimbări importante ale stilului de comportament. Schimbările sunt provocate de evenimentele din viața copilului, pozitive sau negative, favorizante sau defavorizante își lasă amprenta asupra comportamentului acestuia. Implicarea părinților în munca cu copilul, expunerea acestuia la diferiți stimuli, interacțiuni multiple, comunicare activă sunt factori favorizanți în dezvoltarea unui comportament sănătos, a unei minți deschise spre nou și a dobândirii unui echilibru emoțional specific vârstei copilului. Un rol important în dezvoltarea emoțională a copilului îl are experiența școlară, bogată sau săracă. Trebuie avute în vedere și experiențele sociale deoarece un comportament echilibrat se dobândește și prin interacțiunea cu ceilalți. De aici rezultă că temperamentul unui copil nu apare ca o programare prestabilită care determină în mod implicit personalitatea, ci este influențat de factorii de mediu (familie, școală).

În dezvoltarea personalității unui copil, încă de la vârste fragede, apare procesul de identificare. Acesta constă în adoptarea de către copil a comportamentelor, atitudinilor, convingerilor, limbajului unor persoane importante din viața lui (părinți, bunici, frați, educatori, învățători, profesori, colegi). Procesul de identificare este o urmare a observării și imitării unor persoane importante din apropierea sa. Modelul cel mai frecvent îl constituie părintele, dar poate fi și unul dintre bunici, un frate mai mare, un educator, învățător sau chiar un personaj dintr-un joc de pe internet. Copiii preiau caracteristicile mai multor modele pe care le selectează pe baza prestigiului de care dispun acestea. Caracteristicile acestor modele vor fi preluate de către copii care vor să se asemene cu modelul lor, vor acționa ca acesta, vor trăi aceleași emoții.

De aceea este important ca modul de comportament al adulților (părinți, bunici, profesori) să fie atent studiat în prezența copiilor pentru ca aceștia să aibă modele adecvate de urmat în dezvoltarea lor psihică și emoțională. Comportamentele neadecvate, violența fizică și de limbaj, au efecte negative în dezvoltarea psihică și emoțională a copilului. Efectele vor fi negative și se vor răsfrânge asupra comportamentului copilului în familie dar și în societate.

În concluzie, putem sublinia caracterul dinamic al dezvoltării personalității copilului, pornind chiar de la aspectul cel mai stabil al acesteia, temperamentul. Formarea personalității copilului nu este bazată în totalitate pe ereditate, factorii de mediu își pun puternic amprenta din copilărie până la maturitate. Așadar, vorbim de personalitate ca un proces continuu, a cărui formă, conținut și expresie nu se sfârșește în primii ani de viață sau la finalul adolescenței, așa cum ar fi tentați să credem sau cum se susținea până nu demult.

BIBLIOGRAFIE

Antonescu, V. și Constantin D., 'Managementul Calității Totale', Oficiu de informare documentară pentru industria construcțiilor de mașini, București, 1993, Managementul Calității Totale, Cluj-Napoca, Editura Dacia, 2003

Bontaș, Ioan, *Pedagogie(Tratat)*, Editura All, București, 2001(ediția a V-a)

Cristea, Sorin, *Dicționar de pedagogie*, Editura Chișinău, 2002

Cucoș, Constantin, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2006

Dogaru, Mariana , Modulul "Calitate în educație", lucrare ce face parte din seria Module pentru dezvoltarea profesională a cadrelor didactice elaborată în cadrul proiectului Inovație și performanță în dezvoltarea profesională a cadrelor didactice din mediul urban, proiect cofinanțat din Fondul Social European prin Programul Operațional Sectorial Dezvoltarea Resurselor Umane 2007 – 2013.

Dulama, M. E., *Formarea competențelor elevilor prin studierea localității de domiciliu*, Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2010

Iosifescu, Ș. (coord.), Managementul și cultura calității la nivelul unității școlare,

"Studiu național privind stadiul dezvoltării culturii calității la nivelul sistemului de învățământ preuniversitar

COLABORAREA FAMILIE-ȘCOALĂ ÎN FORMAREA ȘI EDUCAREA COPILOR

PROF. COSTE DELIA

GPP. NR. 54- STRUCTURA GPP. NR. 42

ORADEA, BIHOR

Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor. – A.S. Makarenko

Atunci când vine vorba despre educație în general și despre educația copilului în mod special, familia joacă un rol esențial. De aceea este foarte important ca implicarea să fie una constantă. Părinții sunt un bun exemplu pentru propriii copii, iar ei reprezintă un factor important cu mare impact și cel mai lesne exemplu de urmat, mai ales în primii ani de viață. Familia este cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile de bază ale copilului, atât biologice cât și psihologice și sociale. Familia și mediul familial reprezintă veriga de legătură a copilului cu societatea și constituie matricea care îi imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale copilului.

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite (conștient sau nu!) o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

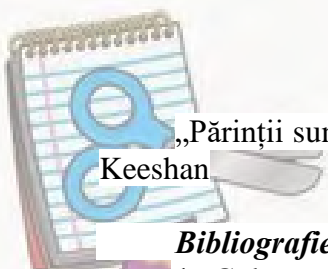
Relația școală familie este una complexă și, uneori, dificilă; se spune, însă, că pentru succesul academic al copilului, un parteneriat școală-familie este indispensabil. Consilierea părinților față de propriul copil ar trebui să pună accent pe importanța educației academice, în timp ce părinții la rândul lor ar trebui să poată apela, la nevoie, la ajutorul specialistului psihopedagog școlar pentru a-și îndruma copilul atunci când apar dificultăți și obstacole.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândete, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice. La nivel micro, cum arată familia, așa arată și școala, iar la nivel macro, cum arată școala, așa arată și țara. În esență este vorba despre interdependență, conectare. Suntem dependenți unii de alții: școala nu poate să-și atingă scopurile fără susținerea familiei și invers.

Pentru succesul școlar al copilului, părintele trebuie să participe la evenimentele școlare, fie că e vorba despre ședința cu părinții sau despre o vânzare de dulciuri. Comunicarea cu învățătorul, profesorul sau dirigintele trebuie să fie corectă și regulată, iar părintele își poate oferi ajutorul când vine vorba despre eventuale activități extracuriculare. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui și susține îndeplinirea acestora. Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici.

Astfel, observăm că educația nu se termină acasă, și nici nu începe la școală, ci este o continuă conlucrare a celor două medii, însă să ținem cont că mediul familial are o și mai mare influență asupra dezvoltării personalității, atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului, având în vedere faptul că un copil preșcolar sau din clasele primare, își petrece mult mai mult timp acasă, în compania părinților și a familiei, decât la școală. Pe parcursul înaintării în vârstă își va mai face apariția în dezvoltarea copilului încă un factor, mediul social: grupul prietenii și societatea.

Așadar, fiecare actor implicat în dezvoltarea copilului (părinții, școala, societatea) au un rol important în dezvoltarea viitorului adult, însă să ținem cont de faptul că baza, fundația viitorul adult, este mult mai mult influențată de familie, aceasta având un rol cheie în evoluția sa.

„Părinții sunt modelele de bază pentru copii. Fiecare cuvânt, mișcare și acțiune au un efect.” – Bob Keeshan

Bibliografie

1. Colceag, F., Alexandru, F. (2018), *Copilul tău este un geniu*, Editura Tikaboo
2. Verza, E. Verza, F. E. (2017), *Psihologia copilului*, Editura Trei

CONSIDERENTE PRIVIND IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE

PROF. ÎNV. PREȘC. COSTEA BIANCA

GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 14, BRAȘOV

Prin acest material doresc să subliniez importanța educației asupra preșcolarului și corelația dintre aceasta și mediul familial.

Personalitatea copilului se dezvoltă încă din primii ani de viață, iar un ansamblu de factori determinanți sunt cei care reprezintă mediul familiei, mediul social și mediul școlar.

Familia este prima care contribuie la educația copilului încă de la câteva luni ale acestuia. Modul în care educația este percepută de către copil acum, are un impact foarte mare asupra lui și vizează forma în care ulterior acesta va continua să se formeze ca viitor adult în celelalte medii cu care se va întâlni de-a lungul vieții.

O influență deosebită asupra copiilor la vârste fragede, în ceea ce privește educația, o are dragostea. Atunci când educația se face cu blândețe, în familie, prin implicarea tuturor membrilor și cel mai important, prin joc, copilul se va simți iubit, apreciat, important, și sigur pe el că cineva o să îl sprijine mereu, necondiționat.

Din familie se dobândesc mult mai ușor și mai repede diferite trăsături ce vizează comportamentul, stilul de viață, caracterul, voința, modul în care se gestionează și se rezolvă o situație, etc. Mai târziu educatoarea are și ea la rândul ei un impact major însă trebuie să treacă prin toate fazele de acomodare și de dobândire a încrederii, ca mai apoi să poată transmite cunoștințe. Cu toate acestea, familia este doar una și mereu o să fie clasată acolo sus pe podium.

Educația provenită din familie, poate să fie ca un efect de boomerang, cea care influențează însuși mediul familial. Dacă un copil este educat în așa maniera încât, comportamentul și valorile însușite până atunci sunt cele care îi îngreunează adaptarea la mediul grădiniței sau la mediul social, atunci acesta își va modela sau schimba valorile după care s-a ghidat până în acel moment pentru o integrare mai facilă la mediul exterior familiei.

Familia nu se oprește niciodată din a-și educa copilul. Pe tot parcursul vieții, copilul este format pentru nivelul de vârstă la care se află iar familia are datoria de a-l ghida.

Cu siguranță, toți am auzit de „Cei șapte ani de acasă”, sunt anii în care familia contribuie 100% la educația copilului, el depinzând într-o proporție foarte mare de adulți. Limbajul este argumentul prioritar pentru a-mi susține importanța familiei, deoarece volumul și corectitudinea lui sunt formate într-o foarte mare măsură de către părinți.

Valorile transmise de către părinți sunt foarte importante, un principiu de bază este ca acestea să coincidă ambilor părinți. Educația unui copil își poate pierde rezistența dacă unul dintre ei are viziuni total opuse celuilalt, dacă regulile și limitele sunt stabilite diferit. Consecvența în educația unui copil este cheia dezvoltării lui armonioase, totul trebuie să fie în echilibru.

Chiar dacă scopul ambilor părinți este educația copilului, rolul mamei în educație este diferit de rolul tatălui. Mama își potejează copilul, în timp ce tatăl îi oferă siguranță și sprijin. Amândoi sunt un model de urmat pentru copil, această diferență „superficială” aduce o serie de beneficii copilului, oferindu-i experiențe diverse. Când spun „superficială”, mă gândesc la acele cazuri în care mama ia rolul tatălui și invers, sau la situația în care trăsătura dominantă a mamei este cea de a-l educa, de a-l pregăti pentru societate iar tatăl ocupându-se de partea emoțională a copilului, de plăcerile lui.

În concluzie, pot spune că importanța educației în familie este piesa de temelie a fiecărui adult și exercită o forță deosebit de adâncă asupra copilului. Părinții vin cu „bagajul genetic”, iar familia în ansamblul ei creează condițiile dezvoltării fizice, morale, emoționale, estetice, intelectuale și spirituale ale copilului.

Bibliografie

Harvey-zahra, L. (2016). *Educatia copiilor in familie*. Univers Enciclopedic.

Integrative, m. C.-l. (2011). „Sănătatea și educația, domenii de convergență”. București.

Loghin, M. (2019). *Gradinita pentru totdeauna. Cum sa ne pregatim pentru intrarea copilului la gradinita*. Univers.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR COSTEA FLORICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 MERIȘANI-DOBROTEȘTI

Meseria de părinte este cea mai grea meserie din lume, dar în același timp și cea mai frumoasă, însă vine și cu responsabilități.

Când discutăm despre cei șapte ani de acasă facem referire la modelul dat de părinți, deoarece educația pe care copilul o primește în primii șapte ani joacă un rol major în dezvoltarea personalității. Familia reprezintă mediul care asigură dezvoltarea copilului atât din punct de vedere emotional, cât și prin deprinderea normelor sociale. Expresia “cei șapte ani de acasă” face referire la această dezvoltare a personalității din primii ani de viață.

Atunci când un copil știe să salute, să spună “mulțumesc”, ”te rog”, ”iartă-mă”, când se comportă politicos cu alți copii, dar și cu adulții, spunem că este vorba de un copil cu “cei șapte ani de acasă”.

Părinții trebuie să fie un exemplu pozitiv pentru copii și să încerce să le insufle acestora respectul pentru ceilalți încă de la o vârstă fragedă, deoarece educația primită acasă se va reflecta în comportamentul copilului în societate.

Principalele aspecte care definesc un copil binecrescut sunt:

-știe să salute;

Este una dintre primele norme de conduită deprinse.

-comportamentul în societate;

Un copil binecrescut știe să răspundă la întrebări și nu-l întrerupe pe cel care vorbește.

-înțelegerea normelor sociale;

Prin educație, copilul înțelege că trebuie să respecte anumite reguli în societate (să spună „te rog”, ”mulțumesc”, ”cu plăcere”) și că nu trebuie să încalce drepturile celorlalți.

-modul în care se comportă cu cei de vârsta lui;

Un copil bine educat își respectă partenerii de joacă și regulile jocurilor.

-recunoașterea greșelilor;

Pentru a învăța să spună “îmi pare rău”, copilul trebuie să audă asta prima dată din partea unui adult. Prin asta va înțelege că recunoașterea greșelilor este esențială.

În concluzie, educația primită în familie joacă un rol esențial în dezvoltarea emoțională a copilului și în modul în care acesta se va comporta în societate.

**CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!
ROLUL PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA PĂRINȚILOR**

**PROF. ÎNV. PRIMAR COSTEA NICOLETA
LICEUL TEHNOLOGIC JIDVEI
ȘCOALA GIMNAZIALĂ BĂLCACIU**

**„Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților.”
Valeria Mahok**

Copilăria reprezintă perioada cea mai potrivită a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea răspunzătoare de trebuințele elementare ale copilului, de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Când vorbim de **cei șapte ani de-acasă** ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Atunci când spunem că un copil are **cei 7 ani de-acasă** ne gândim, firește, la un copil bine crescut, respectuos, cuviincios, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă frumos cu adulții dar și cu cei de vârsta lui.

Când vorbim despre capacitatea de adaptare a unui copil în societate trebuie să avem în vedere și educația acestuia, bunele maniere, regulile morale cu care acesta vine din familie. Toate acestea sunt cheia către o bună adaptare și integrare a copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc **cei 7 ani de-acasă**.

Trebuie evidențiată importanța familiei și de aceea atunci când aceasta nu-i satisface copilului nevoia de confort fizic și afectiv, atunci, pe viitor, va apărea sentimentul de neîncredere, teama de necunoscut, îndoiele și neîncredere în forțele proprii. Familia trebuie să îl îndrume și să-l încurajeze pe copil, să îi arate ce este bine și ce este rău, trebuie să-i ofere copilului primele informații despre lumea înconjurătoare, primele norme și reguli de conduită.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se manifestă atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, cât și indirect, prin modelele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă, cu afecțiune, în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri care nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i doar ceea ce nu depășește puterea lui de înțelegere.

În familie copilul trebuie învățat să respecte regulile. Poveștile spuse copiilor pot să le insuflă valorile pe care dorim să le transmitem copiilor. Trebuie să le educăm gustul pentru libertate, învățând copiii să îndrăznească. Atâta timp cât respectă legea, morala și bunul simț, copilul trebuie să știe că are voie orice. Viața copilului alături de părinți, toate activitățile pe care le desfășoară împreună consolidează deprinderile, abilitățile ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. Aici, în familie, este locul în care copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Cei 7 ani de-acasă își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume **OM**.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ROLUL COLABORĂRII FAMILIE-ȘCOALĂ ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII COPILULUI

-STUDIU DE SPECIALITATE-

COSTEA VICTORIA

COLEGIUL NATIONAL ECONOMIC THEODOR COSTESCU

DR. TR. SEVERIN, MEHEDIŢI

Motto: „Iubirea este necesară, deoarece pentru fiecare dintre noi nu este suficient faptul de a exista. Un copil poate să trăiască fericit numai atunci când știe că este iubit. Numai atunci devine complet el însuși.” Luigi Verdi

Relația școală – familie este un subiect des abordat în literatura de specialitate și supus atenției întregii societăți, mai ales pe fondul schimbărilor sociale din ultimul timp. Toți vorbim astăzi despre integrarea în Uniunea Europeană. Acest proces atrage după sine o serie de schimbări și la nivel școlar. Una dintre aceste schimbări se referă la relația școală-familie.

Dacă până în prezent acest parteneriat școală-familie a fost dezvoltat unilateral, fiind de multe ori considerat “responsabilitatea școlii”, acest lucru trebuie să se schimbe pe viitor. O educație de calitate se realizează atunci când, la procesul de formare a micilor școlari participă în mod armonios toți factorii educaționali. Relația de colaborare permanentă cu familia este una dintre condițiile esențiale care asigură succesul școlar.

Copilul trăiește un sentiment de mândrie atunci când părinții săi se implică în activitățile școlii sau îi sprijină în realizarea sarcinilor de învățare. În mod sigur aceste fapte au ecouri pozitive în formarea personalității copilului, în conștiința lui. Ca urmare își va respecta mai mult părinții, va învăța să aprecieze munca celorlalți, îi va fi asigurat succesul școlar. Dăruirea, tinerețea, experiența, profesionalismul, puterea, curajul, interesul, dedicarea, perseverența, implicarea, sensibilitatea sunt câteva din calitățile și în același timp valorile unui mare pedagog care, prin implicarea eficientă a părinților în dezvoltarea intelectuală a copiilor, asigură o educație de calitate.

Colaborarea eficientă școală – familie reprezintă o reușită a procesului educațional. Educația este o acțiune la care își dau concursul școala, familia, întreaga societate, iar colaborarea este absolut necesară. Școala trebuie să colaboreze cu familia :

- în domeniul învățării elevului ;
- în domeniul comportamentului ;
- în domeniul dezvoltării fizice ;
- în domeniul dezvoltării intelectuale, morale și estetice ;
- în domeniul deprinderilor și priceperilor de muncă, deprinderilor igienico – sanitare ;
- în domeniul activităților libere, angajării copilului în diferite domenii de activitate în afara clasei și a școlii.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral, estetic. Pe parcursul mai multor ani de muncă la catedră mi-am pus mai multe întrebări legate de relația dintre școală și familie. O întrebare a fost aceasta: „Cum am îmbunătățit eu relația școală – familie?” Această relație s-a îmbunătățit printr-un parteneriat adevărat între școală și familie. Acest parteneriat a urmărit să atingă următoarele obiective :

- realizarea unei comunicări optime între părinți și profesor ;
- înlăturarea factorilor perturbatori în cadrul comunicării școală – familie ;
- creșterea gradului de implicare a părinților în toate activitățile școlare și extrașcolare ;
- schimbarea mentalității neadecvate a unor părinți față de școală ;
- cunoașterea de către părinți a posibilităților și nevoilor psiho-fizice ale copiilor ;

• învățarea unor deprinderi și tehnici de muncă intelectuală sub formă de activități comune : elevi-părinți-profesori.

Numai implicând toți factorii educaționali în formarea personalității umane vom reuși să atingem toate aceste obiective. Un parteneriat eficient școală – familie este dorința oricărui profesor. În fiecare an, am încheiat astfel de parteneriate eficiente cu părinții elevilor, bazate pe principii de comunicare și colaborare. Obiectivele propuse le-am urmărit pe tot parcursul anului, iar rezultatele pozitive nu au întârziat să apară. Dacă vom reuși să-i atragem pe părinți de partea noastră într-o colaborare eficientă, într-un parteneriat, sub deviza „Împreună vom reuși”, se vor îmbunătăți astfel relațiile ce se stabilesc între școală și familiile elevilor, iar realizarea acestui obiectiv va avea un impact pozitiv asupra formării de caracter, personalități și valori viitoare. Activitățile desfășurate în parteneriat facilitează înlăturarea barierelor de comunicare dintre participanți, clarifică unele probleme ivite la nivelul grupului de elevi, îndeamnă la autocunoaștere, la autodepășire, la găsirea acelei soluții care să conducă la realizarea obiectivelor propuse. Am aplicat părinților elevilor pe care îi îndrum o serie de chestionare, pentru a-mi da seama de interesul pe care-l manifestă fiecare parinte pentru școală, pentru copilul său și ce așteptări au aceștia.

Analizând răspunsurile date de părinți și din discuțiile cu aceștia, am ajuns la concluzia că e nevoie de implicare și colaborare pentru o educație valorică din perspectiva afectivității, a cunoașterii, a trebuințelor, atitudinilor, valorilor și motivației. Pentru ca parteneriatul să devină eficient, am propus o serie de acțiuni comune la care să participe atât elevii, cât și părinții lor sau alți parteneri educativi din comunitate. În acest fel, activitățile au devenit benefice, finalizându-se printr-o evaluare ce a vizat atingerea obiectivelor propuse. Forme concrete de colaborare cu părinții în cadrul parteneriatului încheiat :

- a) lectorate și consultații pe teme educative ;
- b) activități extrașcolare ;
- c) lecții demonstrative pe teme educative ;
- d) colaborarea cu alți parteneri educativi ;

Implicându-i pe părinți și stabilindu-le responsabilități în acțiunea comună de educare a propriilor copii, de supraveghere și control al acestora, de participare la activitățile educative comune, am reușit să-i conving, să-i motivez, iar rezultatul a fost “aproape” de cel așteptat.

La finalul anului școlar, am putut spune că am avut împliniri dar și eșecuri. Am înțeles că atât părinții, cât și noi, profesorii, avem de învățat unii de la alții. Am înțeles că au fost și cazuri când nu am făcut suficient, împiedicându-ne în propriile noastre prejudecăți. Sunt familii care trec prin situații dramatice. Sunt copii care trăiesc adevărate drame. Să îi descoperim, să îi ajutăm. Să apelăm mai des la instituțiile statului abilitate în acest sens, să nu uităm că nepăsarea sau ignoranța noastră și a părinților pot distruge destine. Sigur, nu este ușor. Uneori familia, din diverse motive, își face în jurul ei un zid care nu este ușor de trecut. Alteori, lipsa de educație a părinților înșiși este atât de profundă, încât ai impresia că nu mai poți face nimic. Familia actuală nu mai este cea de acum 20 de ani, nici măcar cea de acum 10 ani. Să ținem seama de acest fapt, mai ales, să încercăm să ținem pasul, să nu ne lăsăm păcăliți sau intimidați, pentru că noi suntem cei care putem aduce speranța și cei care vom forma caracterele, personalitățile și valorile viitoare.

Bibliografie:

1. Allport, G. W., Structura și dezvoltarea personalității, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1998.
2. Athanasiu, A., Elemente de psihologie medicală, Editura Medicală, București, 1999.
3. Beznea, N., Familia și școala în relație de parteneriat educațional, nr. 1-2, Editura Miniped, București, 2005.

REFERAT CEI 7 ANI DE ACASĂ

EDUCATOARE, COSTICĂ MAGHIȚA GR. P.N. HORGA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Cărtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA PĂRINȚILOR

PROF. ÎNV. PREȘC.: COTÎRLEA LĂCRĂMIOARA
GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 2 SEBEȘ

Școala și familia sunt principalii factori de formare a personalității sociale și culturale, prima, prin pregătire temeinic organizată, după programe, cu cadre specializate și în perioade de timp bine definite, a doua, prin procesul real al vieții de zi cu zi, în care copilul, învață regulile primare de viață, deprinderea de a vorbi, de a se comporta față de cei din jur și de a-i aprecia.

Cerințele actualei perioade de dezvoltare a țării noastre reclamă cu necesitate schimbarea filosofiei educației, luarea în considerare a celui mai dinamic element al procesului educativ – elevii – capacitatea lor crescută de informare, comunicare și relaționare, facilitată de tehnica informației și a comunicațiilor. Racordarea învățământului românesc la amplele procese europene și globale nu se mai poate realiza pe deplin fără cunoașterea și antrenarea celui mai efervescent element al triadei educaționale, elevii, la propria lor autoconstrucție și automodelare.

Nici creșterea calității procesului educativ nu mai este posibilă numai prin eforturile școlii și familiei, eforturi care pot fi ușor anulate, din cauza dezinteresului și lipsei de responsabilizare a elevilor.

Copiii sau elevii constituie interfața dintre familie și școală, ca mediatori între părinți și profesori, aflați la intersecția dintre cele două influențe sau segmente ale adulților cu funcție educativă. În acest fel, copiii, elevii devin ei înșiși contribuitoari la auto-formarea și construcția propriei personalități, contribuție care asigură, fără îndoială, o reușită mai mare procesului educativ. Reacțiile pro sau contra ale copiilor sau elevilor erau cunoscute adeseori prin manifestări mai mult sau mai puțin tensionate sau chiar conflictuale. Or, într-o perioadă în care eforturile tuturor trebuie conjugate pentru realizarea țelurilor educative de mare anvergură națională și internațională, școala și familia sunt chemate să-și reconsidere modul tradițional de a face educație. Într-o lume în continuă mișcare, schimbare, înnoire, trebuie perfecționate și tehnicile și metodele de educație, în funcție de noile trăsături ale capitalului uman de care dispunem acum.

Efortul familiei este esențial în educarea copilului pentru adaptarea optimă la mediul social, în menținerea sănătății mentale și emoționale, în dezvoltarea și menținerea stării de bine, care se definește prin prisma următoarelor dimensiuni: acceptarea de sine, relații pozitive cu ceilalți, autonomie, control, sens și scop în viață și, nu în ultimul rând, dezvoltare personală.

Alături de familie, o altă instituție de bază a societății este școala, astfel că parteneriatul școală – familie e esențial, din buna colaborare dintre adulții celor două instituții copiii vor avea numai de câștigat. Acțiunea educativă a familiei este eficientă numai atunci când scopul său devine unul cu cel al școlii, atunci când între acești doi factori există o concordanță, când obiectivele urmărite de acestea se subordonează idealului educațional. Școala este extrem de importantă, dar fără implicarea familiei în educarea copilului nu va da randamentul dorit.

În formarea personalității copilului un rol esențial îl are implicarea parentală. Acest concept poate fi înțeles ca participare a părinților în procesul educațional care se desfășoară în școală prin intermediul mai multor activități, evenimente sau programe. Mai precis, acestea au fost direcționate spre interacțiunea directă cu elevul sau cu învățătorul său în activitățile educaționale. În acest sens, pot fi menționate meditațiile, lectoratele cu părinții pentru a discuta progresul sau dificultățile elevului, voluntariatul părinților în clasă sau în școală în general, participarea regulată la întâlnirile programate de școală și discuțiile dese cu elevul despre planificările școlare, progres și activități.

Următoarele variabile ale procesului familial sunt asociate cu performanța școlară: așteptările educaționale ale părinților; asigurarea materialelor pentru învățat; asigurarea unor oportunități de învățare în afara școlii; discutarea cu elevii despre școală.

Implicarea părinților în activitatea școlară mediază raportul școală-copil: încrederea sau neîncrederea copilului în valorile școlare și în cadrele didactice, autoritatea de care se bucură acestea, reușita sau eșecul și, în consecință, satisfacția sau insatisfacția cadrului didactic, ca și eficacitatea instituției școlare depind

într-o măsură deloc neglijabilă de această mediere. Implicarea parentală pare să aibă cel mai puternic efect asupra îmbunătățirii rezultatelor școlare.

Alte variabile intermediare între implicarea parentală, atât acasă, cât și la școală, și împlinirea elevului includ: clarificarea rolurilor și responsabilităților învățătorului, familiei și elevilor; îmbunătățirea comportamentului elevului, o creștere a stimei de sine a acestuia și reducerea absenteismului.

Scopul relațiilor familie-școală pentru educarea copiilor este de a crea o cultură a succesului care să încorporeze valori, una care să dezvolte experiențele educaționale, progresul și succesul educațional al elevilor. Punctul de start al implicării parentale îl constituie construirea relației de colaborare cu școala. Se știe că relațiile eficiente conduc spre succesul copiilor în școală în domeniul academic, social, comportamental și emoțional.

Stabilirea înțelesurilor acestei activități comune va face transferul de la o cultură eșuată la una a succesului. De asemenea, relațiile constructive au fost văzute ca sprijin al menținerii liniștii sau al îmbunătățirii factorilor protectivi.

Elementele de colaborare includ respect reciproc, sinceritate și comunicare asertivă, informație liberă între educator și părinte, acceptarea mutuală a scopurilor, luarea deciziilor și planificarea de comun acord. Aceste elemente sunt foarte ușor de verbalizat, dar de multe ori sunt dificil de pus în practică. Părinții și educatorii doresc să comunice și să colaboreze, însă este mult prea puțin timp pentru dialog și rezolvarea problemelor. Structura și frecvența interacțiunilor reprezintă de multe ori un impas în stabilirea unor relații calitative familie-școală.

Familiiile și școlile lucrează ca parteneri la o filozofie centrată pe elev, în care educatorii și familiile să coordoneze și să coopereze pentru a îmbunătăți progresele înregistrate în învățare și să promoveze succesul școlar pentru elevi în patru domenii: academic, social, emoțional și comportamental. În plus, e necesară asumarea responsabilității de ambele părți, dar și responsabilitatea comună pentru educarea și socializarea copiilor ceea ce va asigura calitatea interferenței și conexiunii dintre familii și școli.

Bibliografie:

- Anghel, E., Psihologia educației pe tot parcursul vieții, Editura Trei, București, 2010
Bonchiș, Elena (coord.), Familia și rolul ei în educarea copilului, Editura Polirom, Iași, 2011
Roman, Daniela, Psihologia vârstelor, Editura Universității din Oradea, Oradea, 2004
Schaffer, R., Introducere în psihologia copilului, Editura ASCR, Cluj-Napoca, 2005
Stănculescu, E., Sociologia educației familiale, Editura Polirom, Iași, 1997
<https://www.revistadesociologie.ro/pdf-uri/nr.3-4->

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALA

EDUCATOARE: COTUȚIU ANA

Educația este foarte importantă în cadrul societății. Este baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității. Educația școlară, care cuprinde metodele tradiționale – de bază și universitară, nu s-a schimbat prea mult de-a lungul timpului. Cu toate acestea, transformarea digitală a modificat semnificativ felul în care este văzut acest proces.

Educația înseamnă, însă, mult mai mult decât instruire formală – aceasta poate începe încă de la naștere și se manifestă în toate mediile sociale în care este prezent individul. Învățarea formală este o formă de educare ce are loc, de obicei, în incinta unei instituții școlare. Se referă la cunoștințele academice de bază pe care un copil le învață într-un mod formal. Unele dintre exemplele de educație formală sunt învățarea la clasă, certificarea institutului sau educația planificată a diferitelor discipline cu o programă adecvată, dobândită prin participarea la o instituție.

Acesta este modul sistematic în care o persoană frecventează o școală sau universitate și primește instruire de la profesori care sunt echipați și autorizați să predea diferite materii. Țări din întreaga lume au adoptat diferite sisteme de educație formală, însă majoritatea dintre acestea urmează programul K-12, printre care și România. În acest sistem, un elev își începe educația la grădiniță la vârsta de cinci ani și continuă până la vârsta de 18 ani, când ar trebui să absolva liceul în urma unui examen complex. Educația formală cuprinde, de asemenea, și studii universitare și postuniversitare.

Familia și școala

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite (conștient sau nu!) o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Dincolo de sincopile sistemului de învățământ, există atât de mulți oameni cu vocație, gata să-și ofere suportul și expertiza pentru rezolvarea provocărilor. Aceasta este o chemare la responsabilitate: ceea ce sădești în copilul tău de timpuriu va fi potențat și dezvoltat de școală, dependent de implicarea ta. Mai târziu, adultul format va fi o valoare pentru societate, un om cu simț civic, responsabil și moral... sau nu. La nivel micro, cum arată familia, așa arată și școala, iar la nivel macro, cum arată școala, așa arată și țara. În esență este vorba despre interdependență, conectare. Suntem dependenți unii de alții: școala nu poate să-și atingă scopurile fără susținerea familiei și invers.

Cei șapte ani de acasă

Mai presus de formarea unor competențe de calcul matematic și analiză a unui text, principiile din spatele instituției în care învață copiii noștri ar trebui să fie cunoscute și folosite ca etalon în evaluarea performanțelor școlilor și cadrelor didactice, deoarece ele se axează și pe formarea unei conduite de viață, atât de necesară. Nicolae Steinhardt scrie: „Încep să-mi dau seama că numai caracterul importă. Convingerea politică, păreri filosofice, originea socială, credința religioasă nu sunt decât accidente: doar caracterul rămâne după filtrările produse de anii de pușcărie, ori de viață”.

Închei spunând că poți să finalizezi patru facultăți și să ai la activ trei doctorate. Nu sunt atât de relevante ca cei șapte ani de acasă, ca a ști să te respecti pe tine și pe cei din jur, nu sunt atât de relevante ca a te purta cu demnitate, conform principiilor și valorilor tale, ca a avea o identitate stabilă și un simț al coerenței în acțiunile tale. Vivat Academia!

FAMILIA – FACTOR DECISIV ÎN FORMAREA COPILULUI

COVACI IULIANA-DANA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ SCORȚENI, JUD. BACĂU

Primul agent de socializare în orice societate este familia atât din punct de vedere al procesului, cât și ca influență fundamentală asupra personalității individului. Ioan Mihăilescu este de părere că „familia este una dintre principalele instituții socializatoare ale societății. În cadrul familiei, copilul își însușește normele și valorile sociale și devine apt să relaționeze cu ceilalți membri ai societății”¹. Primele noțiuni referitoare la datorie, la responsabilitate și interdicție sunt dobândite de către copil în familie prin intermediul socializării. Familia este considerată cadrul de realizare a sociabilității, dar și cadrul în care se formează deprinderea normelor și a modelelor de comportament așteptate.

Prin procesul de socializare, copilul este îndrumat spre dobândirea regulilor vieții, a obișnuințelor, a modurilor de a gândi, a credințelor și a idealurilor cerute de mediul social în care a crescut. În psihologie, procesul de socializare a copilului este privit ca un aspect foarte important al dezvoltării personalității. Cercetările în această direcție au avut ca punct de plecare teoriile unor personalități marcante ca L.S. Vigotski, J. Piaget, H. Wallon. Fiecare dintre cei anterior menționați s-au axat pe unele aspecte ale socializării copilului. J. Piaget pune accent pe rolul cunoașterii patrimoniului psiho-ereditar în evaluarea rezultatelor obținute și a celor urmărite în procesul de socializare, pentru că ia în calcul caracteristicile ereditare ale copilului, „procesul socializării nu se reduce la a fixa anumite amprente pe o tabula rasa”².

În același timp, J. Piaget este de părere că un rol important în procesul socializării, în care au loc interacțiuni, spontane sau dirijate dintre om-om și om-obiect, îl au legăturile cu mediul.

În orice societate *familia* reprezintă factorul cheie al formării și socializării copilului. Cadrul fundamental în interiorul căruia sunt împlinite nevoile sale psihologice și sociale și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere și dezvoltare este considerat prima colectivitate integratoare care condiționează toate achizițiile ce vor veni. Când copiii sunt crescuți în familii, de către ambii părinți se constată o dezvoltare pozitivă din punct de vedere psihologic și social.

În perioada copilăriei socializarea are un puternic caracter matern, asociat într-o anumită măsură cu influența intensă a tatălui. Mama reprezintă pentru copil primul model de la care își însușește cunoștințe și deprinderi. Inițierea copilului în viață, învățarea de către acesta a mijloacelor importante în evoluția spre un comportament autonom, învățarea limbii, chiar și însușirea primelor valori se raportează la relația cu mama. Imitația este la copilul mic unul dintre mijloacele primordiale de însușire a experienței sociale, de învățare a manierelor de comportament și adaptare la diferite acțiuni și împrejurări ale vieții. Cu alte cuvinte, comportamentele sociale elementare sunt achiziționate de către copil prin simpla observare și imitare a modelelor externe de conduită. Există și o serie de comportamente sociale complexe (precum atitudinile, convingerile, mentalitățile, scopurile și motivele) care se însușesc prin alte forme de învățare socială, forme care se regăsesc în continuarea imitației. Identificarea reprezintă un proces fundamental în socializarea copilului, care încorporează reguli, stiluri de comportament pe care le transformă în mod de a fi corespunzător, încât să nu fie supus izolării sau chiar excluderii sociale³.

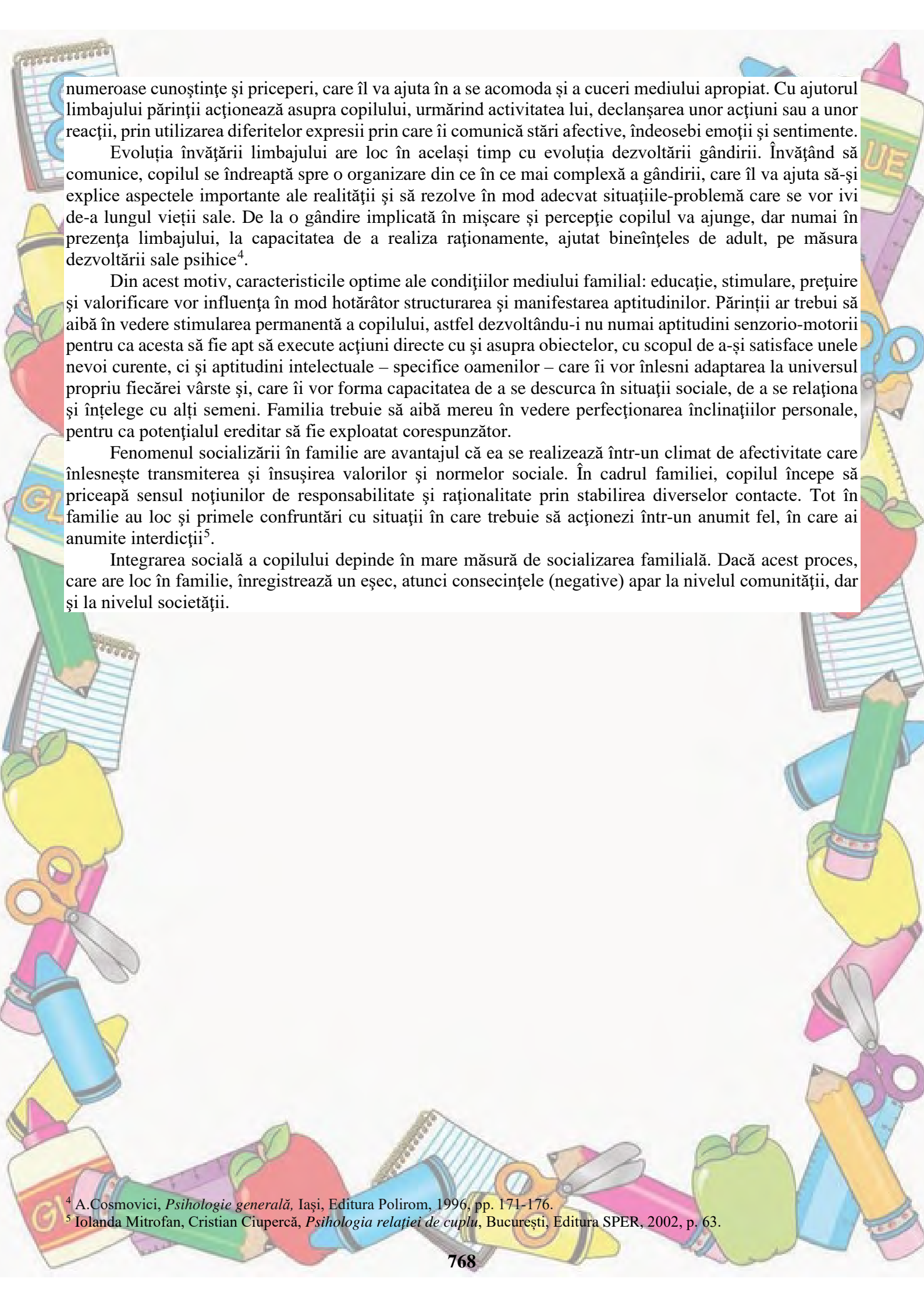
Astfel, familia reprezintă cel mai important agent de socializare, locul în care copiii învață să devină umani și în care se formează conduitele sociale de bază, în care copilul dobândește comportamente de dorit cu scopul de a se integra în viața socială.

Limbajul reprezintă o „unealtă” foarte importantă a socializării. Prin interiorizarea acestuia copilului îi sunt furnizate modele de conduită, aplicabile imediat sau în situații ulterioare pentru viața cotidiană. Socializarea are loc în primul rând prin limbaj, primul și cel mai important instrument pe care copilul trebuie să-l învețe și să-l stăpânească. Cu ajutorul limbajului poate acționa asupra altora și își poate însuși

¹ Ioan Mihăilescu, *Sociologie generală*, București, Ed Universității, 2003, p. 207.

² J. Piaget, *Psihologia copilului*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1971, p. 295.

³ P. Mureșan, *Ce este imitația?*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1980, pp.105-107.

numeroase cunoștințe și priceperi, care îl va ajuta în a se acomoda și a cuceri mediului apropiat. Cu ajutorul limbajului părinții acționează asupra copilului, urmărind activitatea lui, declanșarea unor acțiuni sau a unor reacții, prin utilizarea diferitelor expresii prin care îi comunică stări afective, îndeosebi emoții și sentimente.

Evoluția învățării limbajului are loc în același timp cu evoluția dezvoltării gândirii. Învățând să comunice, copilul se îndreaptă spre o organizare din ce în ce mai complexă a gândirii, care îl va ajuta să-și explice aspectele importante ale realității și să rezolve în mod adecvat situațiile-problemă care se vor ivi de-a lungul vieții sale. De la o gândire implicată în mișcare și percepție copilul va ajunge, dar numai în prezența limbajului, la capacitatea de a realiza raționamente, ajutat bineînțeles de adult, pe măsura dezvoltării sale psihice⁴.

Din acest motiv, caracteristicile optime ale condițiilor mediului familial: educație, stimulare, prețuire și valorificare vor influența în mod hotărâtor structurarea și manifestarea aptitudinilor. Părinții ar trebui să aibă în vedere stimularea permanentă a copilului, astfel dezvoltându-i nu numai aptitudini senzorio-motorii pentru ca acesta să fie apt să execute acțiuni directe cu și asupra obiectelor, cu scopul de a-și satisface unele nevoi curente, ci și aptitudini intelectuale – specifice oamenilor – care îi vor înlesni adaptarea la universul propriu fiecărei vârste și, care îi vor forma capacitatea de a se descurca în situații sociale, de a se relaționa și înțelege cu alți oameni. Familia trebuie să aibă mereu în vedere perfecționarea înclinațiilor personale, pentru ca potențialul ereditar să fie exploatat corespunzător.

Fenomenul socializării în familie are avantajul că ea se realizează într-un climat de afectivitate care înlesnește transmiterea și însușirea valorilor și normelor sociale. În cadrul familiei, copilul începe să priceapă sensul noțiunilor de responsabilitate și raționalitate prin stabilirea diverselor contacte. Tot în familie au loc și primele confruntări cu situații în care trebuie să acționezi într-un anumit fel, în care ai anumite interdicții⁵.

Integrarea socială a copilului depinde în mare măsură de socializarea familială. Dacă acest proces, care are loc în familie, înregistrează un eșec, atunci consecințele (negative) apar la nivelul comunității, dar și la nivelul societății.

⁴ A. Cosmovici, *Psihologie generală*, Iași, Editura Polirom, 1996, pp. 171-176.

⁵ Iolanda Mitrofan, Cristian Ciupercă, *Psihologia relației de cuplu*, București, Editura SPER, 2002, p. 63.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL GRĂDINIȚEI ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF . EDUC.COVACIC EMILIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ BENEDEK ELEK CETARIU

STRUCTURA GPP NR1 CETARIU

“Copilul care se naște nu intră într-o ambianță naturală, el intră în civilizație”, sublinia M. Montessori

După familie, grădinița constituie prima experiență de viață a copilului în societate. Această instituție îl așează într-un cadru nou prin dimensiunile și conținutul său. Aici copilul ia cunoștință cu activități și obiecte care-i stimulează gustul pentru investigație și acțiune, îl provoacă să se exprime și îi propune angajarea în relațiile sociale de grup.

Grădinița este o instituție „pregătitoare” care are drept obiectiv să pregătească eficient și complex copilul pentru activitatea de școlar. Adaptându-și metodele la formele particulare ale vieții mentale ale copilului, grădinița încearcă să răspundă specificului activității fiecărei vârste și să identifice mijloacele și activitățile pentru o dezvoltare complexă a forțelor infantile în vederea maturizării lor. Socializarea copilului își găsește negreșit terenul de preferință în grădiniță

Familia are sarcina să-l pregătească afectiv pentru viață și să nu-l condamne la închisoare pe copil, deci este esențial să existe schimbări între mediul interior și mediile exterioare. Trebuie, ca în afara excepțiilor impuse de evenimente, ușa casei să fie din ce în ce mai larg deschisă, atât pentru a ieși cât și pentru a intra

Familia constituie mediul natural al copilului, în acest mediu, a cărui influență asupra dezvoltării copilului este esențială, diferă mult de la o familie la alta. Copilul care nu a trecut însă porțile școlii nu cunoaște alt univers decât această familie a sa.

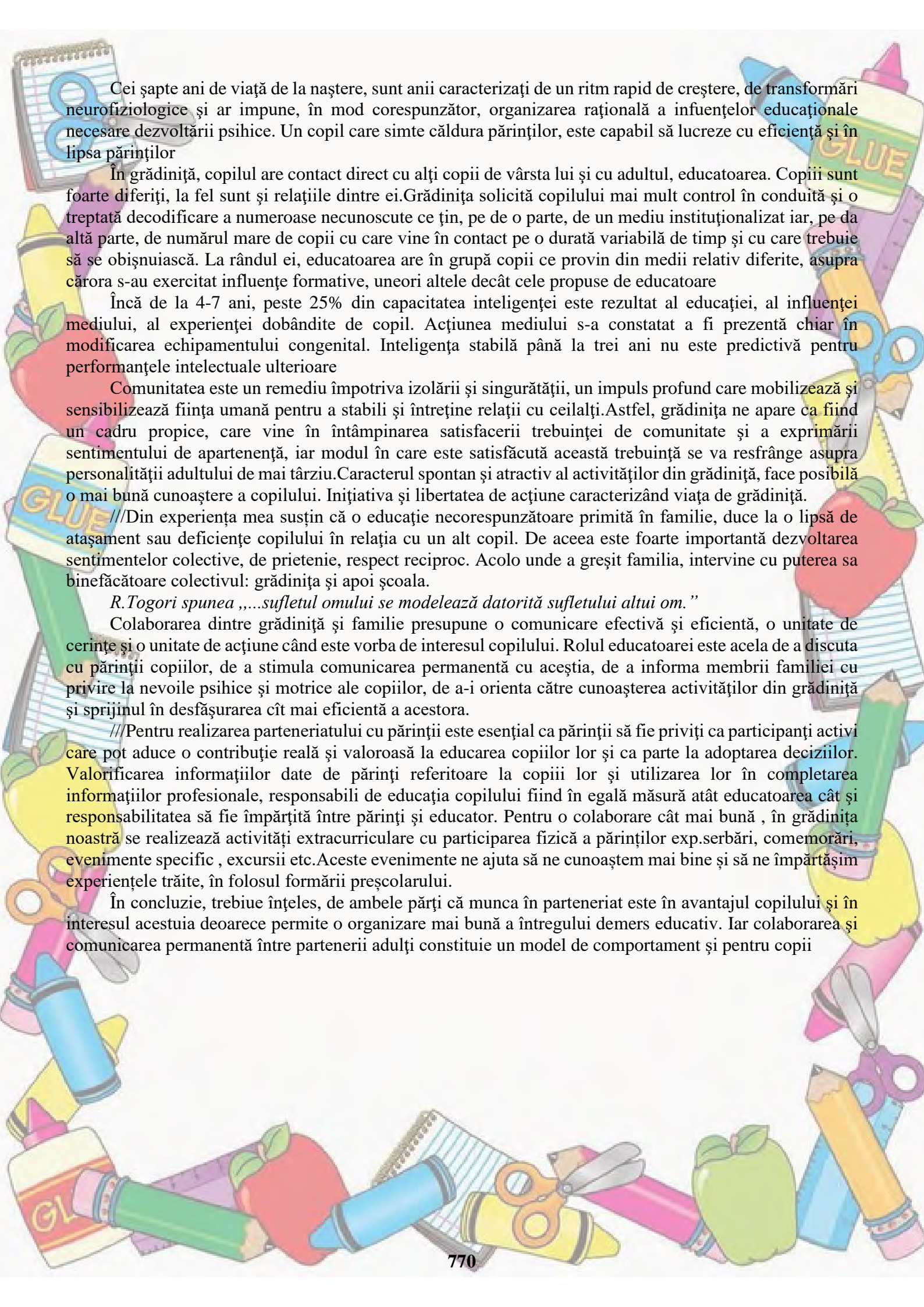
Dintr-un mediu bine protejat, unde s-a format până la naștere, copilul trece într-o lume pe care va trebui să învețe s-o cunoască pe măsură ce se va integra în ea. Climatul familial oferă copiilor condiția dezvoltării lor firești. La căldura dragostei părintești copiii înfloresc nu numai în planul vieții afective, dar și sub raportul dezvoltării fizice și intelectuale. În mijlocul familiei, care constituie un eșantion deosebit de reprezentativ al societății prin diversitatea de persoane pe care le integrează, unite prin viața dusă în comun și prin iubire, copiii descoperă mecanismul relațiilor sociale conturându-și totodată profilul personalității.

Din experiența didactică, susțin că procesul de învățare a copiilor nu se desfășoară exclusiv la grădiniță, ei învață cel mai mult de la familiile lor, din contactul cu semenii și prietenii, din participarea la diversele activități care au loc în comunitate.

Cea mai importantă funcție a familiei este socializarea copilului, deoarece familia constituie mediul cel mai propice pentru educarea acestuia, într-o perioadă în care este cel mai susceptibil de a fi influențat. Căldura și afecțiunea arătate de părinți și legăturile informale stabile cu aceștia reprezintă stimulente puternice pentru formarea deprinderilor și aptitudinilor copilului, pentru dobândirea capacităților sale de integrare socială adecvată. Familia este locul unde se pot studia problemele copilului. De părinți depinde nașterea, creșterea și maturizarea copilului. Atât modelele de educație, cât și calitățile afective și instrumentale ale mediului familial crează premise puternice pentru evoluția armonioasă a copilului, față de care părinții au o responsabilitate fundamentală.

În opinia mea, copilul trebuie să simtă dragostea părintească, căldura căminului familial. Această dragoste ponderată permite copilului să se dezvolte ca o individualitate echilibrată, ca un om capabil de sociabilitate, cu o afectivitate bogată și bine adaptată împrejurărilor.

Momodelare a personalității copilului constituie o operă educativă de anvergură care antrenează toate direcțiile creșterii și dezvoltării sale fizică, psihică, afectivă, morală și socială. În această acțiune, rolul părinților are o importanță fundamentală, deoarece nici un copil nu poate fi dirijat și educat decât într-o ambianță definită de afectivitate și dragoste.

Cei șapte ani de viață de la naștere, sunt anii caracterizați de un ritm rapid de creștere, de transformări neurofiziologice și ar impune, în mod corespunzător, organizarea rațională a influențelor educaționale necesare dezvoltării psihice. Un copil care simte căldura părinților, este capabil să lucreze cu eficiență și în lipsa părinților

În grădiniță, copilul are contact direct cu alți copii de vârsta lui și cu adultul, educatoarea. Copiii sunt foarte diferiți, la fel sunt și relațiile dintre ei. Grădinița solicită copilului mai mult control în conduită și o treptată decodificare a numeroase necunoscute ce țin, pe de o parte, de un mediu instituționalizat iar, pe de altă parte, de numărul mare de copii cu care vine în contact pe o durată variabilă de timp și cu care trebuie să se obișnuiască. La rândul ei, educatoarea are în grupă copii ce provin din medii relativ diferite, asupra cărora s-au exercitat influențe formative, uneori altele decât cele propuse de educatoare

Încă de la 4-7 ani, peste 25% din capacitatea inteligenței este rezultat al educației, al influenței mediului, al experienței dobândite de copil. Acțiunea mediului s-a constatat a fi prezentă chiar în modificarea echipamentului congenital. Inteligența stabilă până la trei ani nu este predictivă pentru performanțele intelectuale ulterioare

Comunitatea este un remediu împotriva izolării și singurătății, un impuls profund care mobilizează și sensibilizează ființa umană pentru a stabili și întreține relații cu ceilalți. Astfel, grădinița ne apare ca fiind un cadru propice, care vine în întâmpinarea satisfacerii trebuinței de comunitate și a exprimării sentimentului de apartenență, iar modul în care este satisfăcută această trebuință se va resfrânge asupra personalității adultului de mai târziu. Caracterul spontan și atractiv al activităților din grădiniță, face posibilă o mai bună cunoaștere a copilului. Inițiativa și libertatea de acțiune caracterizând viața de grădiniță.

//Din experiența mea susțin că o educație necorespunzătoare primită în familie, duce la o lipsă de atașament sau deficiențe copilului în relația cu un alt copil. De aceea este foarte importantă dezvoltarea sentimentelor colective, de prietenie, respect reciproc. Acolo unde a greșit familia, intervine cu puterea sa binefăcătoare colectivul: grădinița și apoi școala.

R.Togori spunea „...sufletul omului se modelează datorită sufletului altui om.”

Colaborarea dintre grădiniță și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului. Rolul educatoarei este acela de a discuta cu părinții copiilor, de a stimula comunicarea permanentă cu aceștia, de a informa membrii familiei cu privire la nevoile psihice și motrice ale copiilor, de a-i orienta către cunoașterea activităților din grădiniță și sprijinul în desfășurarea cât mai eficientă a acestora.

//Pentru realizarea parteneriatului cu părinții este esențial ca părinții să fie priviți ca participanți activi care pot aduce o contribuție reală și valoroasă la educarea copiilor lor și ca parte la adoptarea deciziilor. Valorificarea informațiilor date de părinți referitoare la copiii lor și utilizarea lor în completarea informațiilor profesionale, responsabili de educația copilului fiind în egală măsură atât educatoarea cât și responsabilitatea să fie împărțită între părinți și educator. Pentru o colaborare cât mai bună, în grădinița noastră se realizează activități extracurriculare cu participarea fizică a părinților exp.serbări, comemorări, evenimente specifice, excursii etc. Aceste evenimente ne ajuta să ne cunoaștem mai bine și să ne împărtășim experiențele trăite, în folosul formării preșcolarului.

În concluzie, trebuie înțeles, de ambele părți că munca în parteneriat este în avantajul copilului și în interesul acestuia deoarece permite o organizare mai bună a întregului demers educativ. Iar colaborarea și comunicarea permanentă între partenerii adulți constituie un model de comportament și pentru copii

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

COVRIG ANA

PROFEOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR ȘCOALA GIMNAZIALĂ VĂNĂTORI-IAȘI

„Școala, pentru a da roade, are nevoie de sprijinul conștient și de colaborarea părinților. Educația dată în școală se dovedește a fi muncă irosită și ineficace, dacă familia e ostilă și indiferentă” H. H. STERN

Printre problemele importante ale învățământului în această etapă de schimbare și modernizare rapidă se găsesc și cele vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia.

Familia, prima școală a copilului este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Familia are responsabilități clare și diverse.

Un copil își petrece mai puțin de 20% din timp la școală și peste 80% din timp în compania părinților, a familiei și a altor membri ai comunității – de aceea este importantă colaborarea între părinți, școală și comunitate.

Întrebarea care se pune este, dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile zilnice, minimalizând rolul de factor educativ. Alte familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare copiilor le lipsesc pregătirea psihopedagogică, experiența.

Factorii care influențează azi mediul educativ sunt: noua concepție care se cristalizează asupra educației ca serviciul social și extinderea mass-media (T.V). Părinții trebuie să-și întărească fundamentarea relațiilor pe baza dragostei lor față de propriii copii și pe dorința lor ca aceștia să aibă performanțe și succes în viață. Aceasta nu se poate realiza dacă părinții nu cunosc personalitatea propriului copil. Educația copilului este factorul principal care dezvoltă personalitatea lui. În educația copiilor trebuie să existe între părinți înțelegere și acord în diferite probleme și de aici decurge normal și celelalte.

În activitatea de educație în familie un rol important îl are „**climatul**” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma „**climatul pozitiv**” (*favorabil*) sau „**climatul negativ**” (*nefavorabil*) educației, adică formarea copilului ca cetățean, ca om.

Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercusiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Voi enumera câteva din posibilele atitudini și comportamente ale părinților și implicațiile lor în formarea profilului moral al copilului.

* „**Familia severă**” - în anumite limite imprimă ordine, disciplină, seriozitate, asigură unitate și echilibrul familiei. Severitatea este necesară în raporturile educaționale din familie, dar cu măsură. Ce s-ar întâmpla în cazul în care părinții aplică copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul crește timorat cu gândul pedepsei, ascunde greselile făcute, simte nevoia să mintă, se îndepărtează afectiv și efectiv de părinți și își caută înțelegerea și afectivitatea în altă parte. Așa se nasc „*gastile*” și „*bandele*” de minori. Mai gravă este situația când părinții sunt împărțiți în „*tabere*”: unul sever și unul indulgent. Astfel se formează viitorul demagog, viitorul ipocrit, trasături de personalitate pe care nu și le dorește nici un părinte pentru copilul său.

* „**Familia permisivă**” - stă la polul opus al familiei severe, are un climat de „*puf*”. Asemenea copil va fi neajutorat, un egoist, un meschin, căci în familie îi este permis orice, el are numai drepturi, în timp ce

parintii, doar datorii. Un asemenea copil se adapteaza si se incadreaza cu mari dificultati in colectivele de scoala sau mai tarziu la locul de munca.

*„*Familia rigida*” prejudiciaza maturizarea copiilor, generand lipsa de incredere in sine, teama de nereusita si sanctiune. Invatatorul trebuie sa intervina, dupa ce cunoaste situatia reala, prin vizite la domiciliu, discutii cu parintii (in particular, nu in sedinte) sugerandu-le cu discrete, tact si calm in ce mod si sub ce forma se poate atenua si echilibra severitatea. Invatatorul trebuie sa fie postura sfatuitorului si nu a judecatorului.

*„*Familia libertina*” creeaza o atmosfera lejera, prezentand riscul de a intarzia sau impiedica maturizarea sociala a copiilor datorita preocuparii excesive a unui parinte sau a ambilor pentru ei insisi. Invatatorul trebuie sa intervina pentru a dezvolta siguranta de sine in sensul obtinerii unor rezultate bune la invatatura, capacitatea de decizie, spiritul de independenta. Punerea ferma in garda a parintilor in legatura cu pericolul evolutiei nefavorabile a copiilor este posibila si necesara.

Parintii trebuie sa inteleaga bine relatie dintre fapta si masura ei educationala. In climatul educational sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea si blandetea, afectivitatea si sobrietatea, larghetea si strictetea) toate insa cu masura si la timp, orice exces fiind pagubitor in sfera formarii umane.

BIBLIOGRAFIE: Colectia revistelor, Tribuna Invatamantului, anii 2004-2005

FAMILIA ȘI ȘCOALA ALĂTURI DE COPII

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR, COZMA ELENA CARMEN

Educația este foarte importantă în cadrul societății. Este baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității. Educația școlară, nu s-a schimbat prea mult de-a lungul timpului. Cu toate acestea, transformarea digitală a modificat semnificativ felul în care este văzut acest proces. Educația înseamnă, însă, mult mai mult decât instruire formală – aceasta poate începe încă de la naștere și se manifestă în toate mediile sociale în care este prezent individul.

Principalii factori care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, transmiterea primelor cunoștințe, sentimente, virtuți. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Copilul reprezintă elementul central în educație. Educația trebuie centrată pe elev, iar finalitatea ei să fie formarea capacității elevului de a se adapta la realitatea socială. Școala alături de familie influențează procesul de învățământ, personalitatea copilului.

. Climatul familial își pune amprenta pe personalitatea sa. Odată cu intrarea copilului în școală, funcțiile educative ale familiei nu încetează, ci se amplifică, în sprijinirea rolului de elev. Profesorii trebuie să colaboreze cu familia, să facă în așa fel încât să-l facă un aliat și să se sprijine reciproc în munca de educație. Alături de școală, familia exercită cea mai mare influență asupra copilului, iar scopul acțiunilor lor trebuie să fie unitar. Familia, contribuie la pășirea corectă a tânărului în viață.

. Părinții reprezintă un exemplu pentru copil.

O comunicare optimă învățător/diriginte-familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamente negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și dezvoltare a relației școlă-familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Unii părinți consideră că este suficient să asigure copilului hrana, îmbrăcămintea, încălțăminte și supravegherea pregătirii temelor. Cei mai mulți cred că un copil își găsește ușor ocupație pentru timpul liber, dar de la monotonie la nechibzuință nu este decât un pas. Acestea duc la apatie, lene, boli psihice. Televizorul înlocuiește de cele mai multe ori deplasarea la un spectacol, internetul ia locul lecturării unei cărți, jocurile pe calculator iau locul jocului cu alți copii unde are posibilitatea să socializeze. Petrecerea timpului liber în fața calculatorului și televizorului duce la sedentarism și crează dependență. Organizarea rațională a timpului liber acționează benefic asupra organismului și dezvoltării armonioase a personalității copilului. Părinții trebuie să-și facă timp pentru a se juca cu copilul, să facă drumeții, excursii pentru a apropia de beneficiile naturii, să pregătească împreună o prăjitură, să-l antreneze în aranjarea unei mese festive, în alegerea cadourilor pentru diferite evenimente. .

Școala și familia trebuie să sprijine copilul în luarea deciziilor privitoare la orientarea spre o treaptă superioară de învățământ și spre o carieră.

Studiile arată că șansele copilului de a crește, de a se dezvolta și de a obține rezultate mai bune cresc pe măsură ce părinții sunt mai implicați în educația copilului.

MAICA DOMNULUI-TAINĂ, MINUNE ȘI IUBIRE
EXPOZIȚIE DE ICOANE INCHINATE MAICII DOMNULUIV
- MODELUL DESĂVÂRȘIRII MATERNE

PROF. COZMA OANA IRINA,
COLEGIUL NAȚIONAL ROMAN VODĂ, ROMAN-NEAMȚ

Model desăvârșit al Mamei divine, Fecioara Maria înalță femeia la demnitatea de a fi imaginea vie a Mariei pe pământ, soție castă și fidelă, mamă devotată și iubitoare.

Pornind de la vinovăția Evei biblice considerată pivotul credinței creștine, Fecioara Maria a fost prima persoană din întreaga istorie care L-a primit și acceptat pe Hristos drept Mântuitor, rămânând modelul de netăgăduit pentru orice femeie creștină.

Paul Evdokimov spune că Eva cea nouă întru Hristos, Maria, aduce adevărul despre natura umană.

Părintele profesor Ilie Moldovan afirma că în ceea ce privește femeia, cultul ei pentru Maica Domnului poate însemna înrăurirea launtrică a intimității unei fecioare preacurate și a unei mame desăvârșite. Astfel, este întruchipată setea de plenitudine și sfințenie, precum și elanul de dăruire. Rolul femeii este foarte mare, pentru că ea are o înzestrare aparte de a intui și de a pătrunde în „taina” celuilalt. Ea parcă e mai aproape de Dumnezeu prin iubirea mângâietoare.

Misiunea femeii este de a fi candelă a credinței în Dumnezeu, mai întâi în familia sa, și apoi în mijlocul societății în care trăiește, cu un rol important în istoria mântuirii întregii omeniri, după exemplul dat de Ana- mama lui Samuel, Rut- mama lui Obed, Eunice- mama lui Timotei, mama lui Ruf și Pavel (Romani 12, 13).

Maica Domnului ridică femeia la cea mai înaltă demnitate pe care o poate avea aceasta. pe Mergând pe firul revelației divine, dacă prin femeie a intrat păcatul în lume, tot prin femeie a venit izbăvirea acesteia.

Din perspectiva reprezentărilor bizantine, chipul Maicii Domnului poate fi redat în mai multe ipostaze. Astfel, Fecioara Maria este pe rând:

Călăuzitoarea, Hodigitria – în acest tip, Pururea Fecioara Maria îl ține pe Mântuitor și arată spre El, ca o călăuză spre Dumnezeu și spre mântuire.

Mila Afectuoasă, Eleusa – În acest tip de icoană, Maica Domnului îl ține pe Fiul ei, care Își ține fața îndreptată spre ea și are cel puțin o mână în jurul gâtului ei sau al umărului. Maica Domnului simbolizează Biserica, astfel arătând deplinătatea iubirii dintre Dumnezeu și om, o iubire care nu poate fi obținută decât cu intermediul unui apropiat al Bisericii, în acest caz Maica Domnului.

Dulcea-sărutare, Glikofilusa - este o variantă a Eleusei, în care Pruncul are fata lipită de a Maicii, într-un gest de mare tandrețe.

Milostiva, Panakranta – În acest tip, Fecioara Maria este așezată pe un tron regal cu Pruncul Iisus în poală, împreună privind în față. Tronul simbolizează gloria regală, ea singură este perfectă printre ființele născute pe pământ. Conform învățăturilor celui de-Al Patrulea Sinod Ecumenic, ea veghează împreună cu Hristos asupra destinului lumii.

Mijlocitoarea, Agiosortissa – Fecioara Maria este singură, din profil, cu mâinile ridicate în rugăciune. Ea privește spre stânga, de obicei spre o icoană separată cu Mântuitorul Iisus Hristos. O altă variantă este icoana Maicii Domnului "Loc de scăpare". Este totuși de menționat că icoanele în care Maica Domnului este singură, fără Pruncul Iisus, sunt mai degrabă rare în Ortodoxie, considerându-se adesea că prezența Pruncului în brațele Maicii Domnului este o caracteristică esențială a icoanelor mariale.

Rugătoare, - Oranta sau Platitera, Panagia, Doamna Semnului - În acest tip de icoană, Fecioara Maria este prezentată cu mâinile desfăcute și cu Iisus Prunc desenat într-un cerc peste pântecul ei. "A semnului" face trimitere la cuvintele lui Isaia 7:14, "Pentru aceasta Domnul meu vă va da un semn: Iată, Fecioara va lua în pântece și va naște fiu și vor chema numele lui Emanuel."

Maica Domnului "Galaktotrofusa" - este o reprezentare în care Pruncul se hrănește de la sânul Maicii Domnului.

Plecând de la aceste considerații și din dorința de conștientizare în rândul elevilor a rolului suprem pe care îl are Sfânta Fecioară, am propus organizarea și desfășurarea unui eveniment artistic-religios, care să aducă în prim plan modelul Mamei Desăvârșite. Intitulată “Maica Domnului- taină, minune și iubire”, manifestarea a inclus o expoziție ce a avut ca subiect chipul Maicii Domnului în artă, căreia s-au adăugat alocuțiuni ale unor personalități și oficialități locale. Astfel, cu susținerea echipei manageriale a Colegiului Național Roman Vodă și cu sprijinul financiar al Primăriei Roman, lucrările, realizate de elevi din clasele II-XII și lucrările proprii, au fost expuse pentru o perioadă de 3 săptămâni, în holul colegiului.

Din perspectiva profesorului de educație plastică, dar și a celui de religie ortodoxă, am conceput acest eveniment în care să îmbin capacitățile artistice ale elevilor și orientarea spirituală către persoanele sfinte, în cazul de față, către Maica Domnului. Lucrările au fost realizate fie pe pânză, blat de lemn, fie pe carton, autorii având libertatea de a alege tehnica de lucru. Astfel, au fost prezente lucrări valorate în creion sau cărbune, culori în ulei, creioane cerate sau acrilice, plecând de la stilul bizantin până la cel renascentist.

În vederea promovării talentul elevilor, a stimulării și încurajării sensibilităților artistice, am inclus lucrările acestei expoziții într-o carte- de mici dimensiuni- însoțite de textul unor rugăciuni închinare Maicii Domnului.

**PROIECT DE PARTENERIAT
GRĂDINIȚĂ—FAMILIE
“ÎMPREUNĂ VOM CUNOAȘTE LUMEA”**

PROF. ÎNV. PREȘC.: COZMA OZANA

ARGUMENT

Datorită faptului că societatea în care trăim este într-o permanentă schimbare, atât părinții cât și educatoarele trebuie să aibă în vedere o adevărată luptă cu mediul, să fie foarte atente la mijloacele pe care le folosesc pentru a putea ghida copiii, ei fiind foarte vulnerabili la această vârstă, iar influențele negative sunt la tot pasul. Pentru a avea o relație activă și pozitivă cu preșcolarii trebuie să știm să le descoperim trebuințele și nevoile, pentru ca legăturile ce se stabilesc între preșcolari și adulți să se bazeze atât pe încredere, dar mai ales pe respectul reciproc.

După cum bine se știe familia este factorul primordial în educarea unui copil și educația începe în familie, de aceea legătura dintre grădiniță și mediul familial va trebui să se întrepătrundă, iar educatoarea să cunoască foarte bine mediul de viață al copilului pentru a putea colabora.

Parteneriatul dintre grădiniță și familie, organizat corect, duce la o educație solidă, fără pericolul de eșec școlar de mai târziu. Preșcolăritatea reprezintă piatra de temelie a personalității în formarea copilului, iar prezența familiei în cadrul grădiniței va fi liantul între copil și mediul necunoscut inițial.

Parteneriatul grădiniță – familie, acțiunile pe care aceștia le desfășoară, continuarea de către familie a activităților desfășurate în grădiniță, nu fac decât să ducă la o mai bună formare a celui ce urmează a se forma pentru viața de adult ce o va avea, preșcolarul.

SCOPUL PROIECTULUI

Colaborarea dintre familie și grădiniță pentru o implicare cât mai activă în procesul de formare a personalității preșcolarului.

OBIECTIVE GENERALE

Formarea unor deprinderi și bune practici de relaționare și comunicare între preșcolari, părinți și educatoare.

Dezvoltarea unor atitudini pozitive față de problemele educative ale preșcolarilor, dar și eliminarea discriminărilor de orice natură.

OBIECTIVE SPECIFICE

Identificarea responsabilităților membrilor parteneriatului;

Derularea unor activități specifice, pregătite pentru stimularea unor procedee de colaborare între membrii din grup.

Cunoașterea individuală a copiilor, pentru o mai bună colaborare grădiniță - copil, grădiniță –familie.

PARTENERI IMPLICAȚI

Educatoare

Părinți, bunici,

Preșcolari

COLABORATORI

Psiholog unității școlare

OBLIGAȚII COLATERALE

- Educatoarele și părinții au obligația de a fi prezenți la activitățile întreprinse ;
- Au obligația de a media și soluționa problemele ce pot apărea;

- Părinții participă de bună voie la acțiunile desfășurate la grupă și au obligația de a asigura mijloacele necesare pentru preșcolari.

- Să se implice activ în activitățile desfășurate

DURATA

Durata parteneriatului : un an școlar

GRUP ȚINTĂ

Părinți, bunici, preșcolari, educatoare;

LOCUL DE DESFĂȘURARE

Grădinița cu Program Normal nr. 58, Zubeyde Hanım, Constanța

RESURSE:

* UMANE- Preșcolarii de la grupa mijlocie, “Fluturașii” ;

- Educatoarele de la grupă;

- Părinții preșcolarilor;

* MATERIALE – cărți, pliante, reviste, fișe, calculator, ecusoane;

* FINANCIARE- bugetul minim alocat de membrii proiectului, presupunând costuri- vizite, excursii, transport, biletul de intrare al diverselor evenimente;

MODALITĂȚI DE REALIZARE

- Sedințe cu părinții ;
- Lectorate pe diverse teme;
- Vizite, excursii, drumetii;
- Activități desfășurate împreună cu părinții;
- Sărbătorirea onomastică și a zilelor de naștere ale copiilor;
- Expoziții cu lucrările copiilor ;
- Sărbările realizate în diferite momente ale anului;

DIRECTOR, L.S

PLANIFICAREA ACTIVITĂȚILOR CU PĂRINȚII AN ȘCOLAR 2021 – 2022

Nr. crt.	Perioada	Tema activității	Denumirea activității
1	11 - 17. 09. 2021	Parteneriat Grădiniță-familie	Deschiderea anului școlar
2	18 – 24. 09. 2021	Consiliere	„Cum ne putem ajuta copilul să depășească deficiențele de vorbire? ” - întâlnire cu doamna logoped Turlacu Laura.
3	25.09 – 01. 10. 2021	Parteneriat Grădiniță-familie	„ Doi parteneri/ un scop comun-Să ne cunoaștem mai bine!” Cunoașterea colectivului de părinți și copii, orarul grupei, necesarul de rechizite, stabilirea activ. opționale, stabilirea comitetului de părinți.
4	02 – 08. 10. 2021	Consiliere	“De ce mint copiii?” - lectorat cu părinții

5	09 – 15. 10. 2021	Consiliere	„Cât de bine ne cunoaștem copilul?”
6	16 – 22. 10. 2021	Consiliere	„Cum ne apărăm corpul de microbi?”
7	23 – 29. 10. 2021	Consiliere	“Limbaajul copiilor și mediul social” -ce expresii învață copii din limbaajul adulților
8	06.11 – 12. 11. 2021	Consiliere	„Somnul și beneficiile lui”
9	13 – 19. 11. 2021	Parteneriat Grădiniță-familie	Atelier: copii – părinți „Să confectionam împreună”
10	20 – 26. 11. 2021	Consiliere	„ De ce se teme copilul meu?”
11	27.11 – 03. 12. 2021	Consiliere	„Influențele ecranului asupra copiilor”
12	04 – 10. 12. 2021	Consiliere	„Să învățăm să fim generosi!”
13	11– 24. 12. 2021	Parteneriat Grădiniță-familie	“Vine, vine Moș Crăciun!”
14	15– 21. 01. 2022	Consiliere	„Hiperactivitatea la copilul preșcolar”
15	22 – 28. 01. 2022	Consiliere	“Corectarea comportamentului agresiv al preșcolarului”
16	29.01 – 02. 02. 2022	Parteneriat Grădiniță-familie	“La final de semestru” Discutarea rezultatelor obținute de copii în semestrul I
17	12 – 18. 02. 2022	Consiliere	Ședință cu părinții
18	19 – 25. 02. 2022	Consiliere	“Cum îmi petrec timpul liber împreună cu copilul meu?”
19	26.02 – 04. 03. 2022	Parteneriat Grădiniță-familie	Lectorat cu părinții
20	29 – 04. 03. 2022	Consiliere	“Hrană sănătoasă pentru un corp sănătos”
21	05 – 11. 03. 2022	Parteneriat Grădiniță-familie	“E ziua ta, mămico!”
22	12 – 18. 03. 2022	Consiliere	“Familia și rolul său în educarea copilului”
23	19 – 25. 03. 2022	Consiliere	„Drepturile copiilor”
24	26.03 – 01. 04. 2022	Consiliere	“Recompensa și pedeapsa”
25	10 – 14. 04. 2022	Consiliere	“Cei 7 ani de acasă”- norme de comportare în familie și la grădiniță”
26		Vacanța de primăvară	
27	23– 29. 04. 2022	Parteneriat grădiniță- școală	„Sunt copil conștiincios!”
28	30.04– 06. 05. 2022	Consiliere	“Cum îmi protejez copilul?” - Influențe negative ale lumii moderne

29	07 – 13. 05. 2022	Consiliere	“Ce facem duminica în familie?”
30	14– 20. 05. 2022	Consiliere	15 sfaturi pentru cei mari - prezentare material, discuții
31	23 – 29. 05. 2022	Parteneriat Grădiniță-familie	Lectorat cu părinții
32	30.05 – 05. 06. 2022	Consiliere	“E ziua ta, copile drag!” - Realizarea unei atmosfere de sărbătoare pentru copii
33	06 – 12. 06. 2022	Consiliere	“Cât de bine comunică cu copilul tău?”
34	13 – 17. 06. 2022	CONSILIERE	“Ce-am învățat împreună? ” - Evaluare finală
35	20 – 24. 06. 2022	Parteneriat Grădiniță-familie	Serbare de sfârșit de an școlar

INDUSTRIA ALIMENTARĂ ÎNTRE TEHNICĂ ȘI CULTURĂ O ALTERNATIVĂ ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

CRĂC ELENA ADRIANA

COLEGIUL TEHNIC GENERAL GHEORGHE MAGHERU, TÂRGU - JIU

Pedagogul american Bruner (1970), consideră că „oricărui copil, la orice stadiu de dezvoltare i se poate preda cu succes, într-o formă intelectuală adecvată, orice temă”, dacă se folosesc metode și procedee adecvate stadiului respectiv de dezvoltare, dacă materia este prezentată „într-o formă mai simplă, astfel încât copilul să poată progresa cu mai multă ușurință și mai temeinic spre o deplină stăpânire a cunoștințelor”.

Implicarea părinților în viața școlară, participarea activă a acestora în procesul instructiv-educational, colaborarea părintelui cu profesorul, duce la o implicare mai mare a copiilor în activitatea școlară, și la obținerea de rezultate mai bune. Literatura de specialitate arată că șansele de reușită ale unui copil de a se dezvolta și de a obține rezultate mai bune la învățătură cresc pe măsură ce părinții sunt implicați în educația acestuia.

Legătura organică a procesului de învățământ cu excursiile și vizitele asigură eficiența educativă a acestor activități. Menționăm că influența educativă a excursiilor și vizitelor depinde și de caracterul lor variat. Prin conținutul lor, excursiile și vizitele se deosebesc de activitățile cu caracter didactic. Organizate la nivelul clasei sau școlii, cu participare benevolă, excursiile și vizitele au drept scop lărgirea orizontului cognitiv, familiarizarea elevilor cu frumusețile tari.

Acest studiu urmărește stimularea curiozității și a interesului pentru știință și tehnologie, precum și formarea unor competențe tehnice, specifice domeniului RESURSE NATURALE ȘI PROTECȚIA MEDIULUI, specializarea TEHNICIAN ANALIZE PRODUSE ALIMENTARE și TEHNICIAN ECOLOG ȘI PROTECȚIA CALITĂȚII MEDIULUI, dar și colaborarea cu părinții pentru formarea unui comportament care încurajează copilul să aibă o atitudine pozitivă și curioasă cu privire la învățat în orice mediu, acasă, la școală și în comunitate, dar nu în ultimul rând, urmărim modelarea comportamentului copilului în afara școlii, cum se comporta în societate.

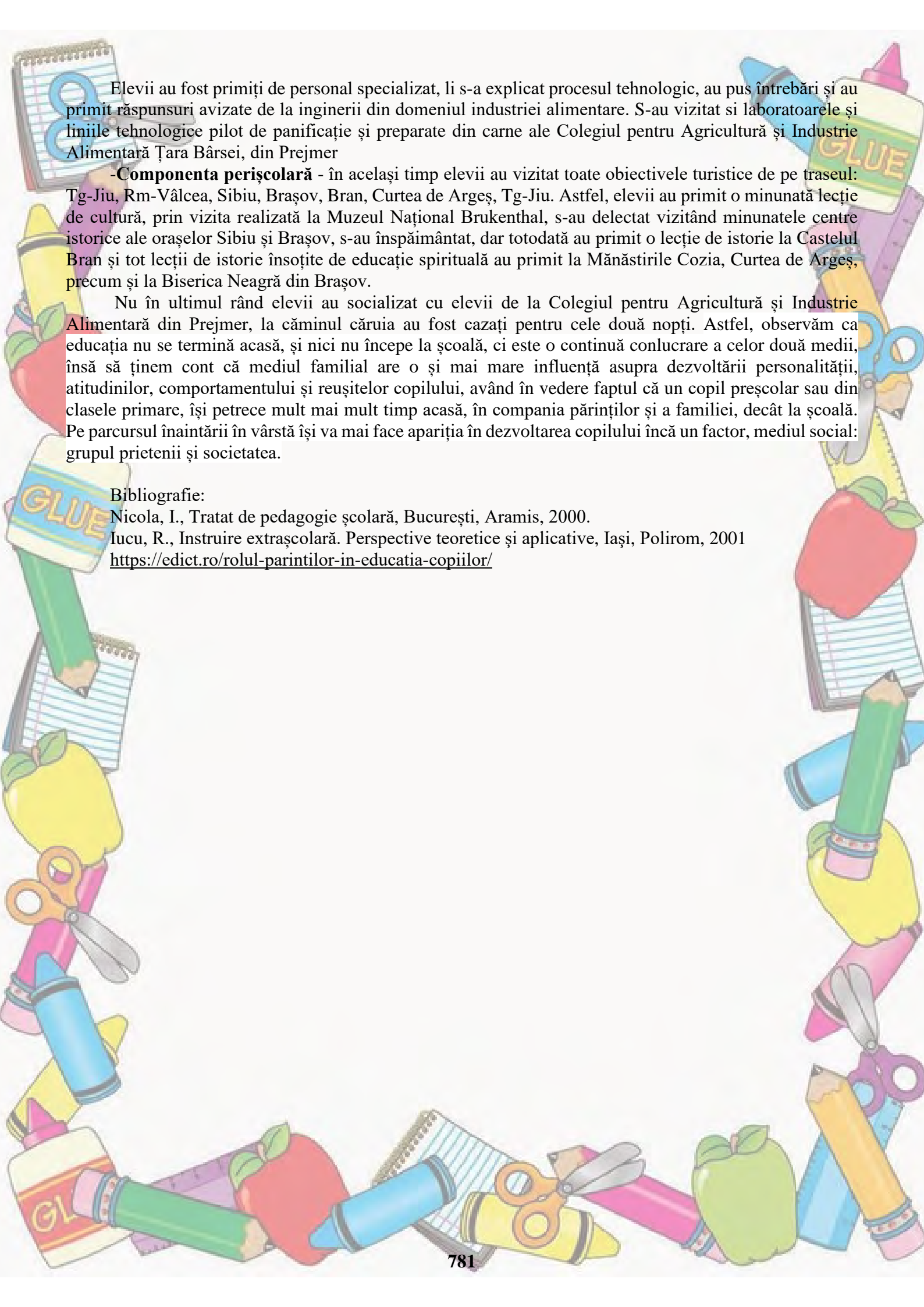
Complexitatea activității se datorează pe de o parte cunoașterii tehnologiilor moderne de fabricație a produselor alimentare, precum și a tehnologiilor de protecție a mediului, de menținere a calității factorilor de mediu, afectați de procesele de producție, iar pe de altă parte colaborării interdisciplinare a elevilor de la specializări diferite. Participarea elevilor la rezolvarea efectivă a unor probleme reale, referitoare la identificarea surselor de poluare industriale și a operațiunilor legate de gestionarea deșeurilor biodegradabile specifice industriei alimentare. Prin intermediul vizitelor de studiu la agenții economici din județ și din țară, realizează formarea de noi abilități precum: ingeniozitate, atitudine proactivă, capacitate de comunicare și lucru în echipă, adaptabilitate.

Colaborarea cu agenții economici din județ se face în baza unor parteneriate, deoarece domeniul industriei alimentare în județul nostru este limitat, atât din punct de vedere al diversității cât și din punctul de vedere al capacității de producție, am considerat necesară asigurarea performanței elevilor, prin colaborarea cu agenții economici din țară.

Prin acest proiect, ne-am propus o acțiune complexă de educarea copilului, acționând pe mai multe direcții, plecând de la ideea „*Industria alimentară între tehnică și cultură*”, îmbinând partea științifică cu partea cultural - recreativă.

Studiul s-a desfășurat pe două componente:

-Componenta parașcolară - în cadrul căreia elevii au efectuat vizite în trei unități cu profil alimentar: Fabrica de bere Ursus-Ciucaș Brașov, Fabrica de zahăr Bod, Fabrica de chipsuri Chio-Chips Ghimbav. Elevii au avut ocazia verificării în practică a cunoștințelor teoretice, fixării și consolidării achizițiilor, ilustrării practice a cunoștințelor, sistematizării achizițiilor dobândite.

Elevii au fost primiți de personal specializat, li s-a explicat procesul tehnologic, au pus întrebări și au primit răspunsuri avizate de la inginerii din domeniul industriei alimentare. S-au vizitat și laboratoarele și liniile tehnologice pilot de panificație și preparate din carne ale Colegiul pentru Agricultură și Industrie Alimentară Țara Bârsei, din Prejmer

-Componenta perișcolară - în același timp elevii au vizitat toate obiectivele turistice de pe traseul: Tg-Jiu, Rm-Vâlcea, Sibiu, Brașov, Bran, Curtea de Argeș, Tg-Jiu. Astfel, elevii au primit o minunată lecție de cultură, prin vizita realizată la Muzeul Național Brukenthal, s-au delectat vizitând minunatele centre istorice ale orașelor Sibiu și Brașov, s-au înspăimântat, dar totodată au primit o lecție de istorie la Castelul Bran și tot lecții de istorie însoțite de educație spirituală au primit la Mănăstirile Cozia, Curtea de Argeș, precum și la Biserica Neagră din Brașov.

Nu în ultimul rând elevii au socializat cu elevii de la Colegiul pentru Agricultură și Industrie Alimentară din Prejmer, la căminul căruia au fost cazați pentru cele două nopți. Astfel, observăm ca educația nu se termină acasă, și nici nu începe la școală, ci este o continuă conlucrare a celor două medii, însă să ținem cont că mediul familial are o și mai mare influență asupra dezvoltării personalității, atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului, având în vedere faptul că un copil preșcolar sau din clasele primare, își petrece mult mai mult timp acasă, în compania părinților și a familiei, decât la școală. Pe parcursul înaintării în vârstă își va mai face apariția în dezvoltarea copilului încă un factor, mediul social: grupul prietenii și societatea.

Bibliografie:

Nicola, I., Tratat de pedagogie școlară, București, Aramis, 2000.

Iucu, R., Instruire extrașcolară. Perspective teoretice și aplicative, Iași, Polirom, 2001

<https://edict.ro/rolul-parintilor-in-educatia-copiilor/>

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. ÎNV.PREȘCOLAR

CRĂCIUN AURELIA CODRUȚA

ȘCOALA GIM. IOSIF VULCAN-HOLOD

GPN. NR. 3 DUMBRAVA

În educarea „**puiului de om**”, părinții, educatorii, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Printre problemele importante ale învățământului în această etapă de schimbare și modernizare rapidă se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia ocupă un loc privilegiat. Familia, prima școală a copilului este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Ca prima verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este, dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile zilnice, minimalizând rolul de factor educativ. Alte familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare copiilor le lipsesc pregătirea psihopedagogică, experiența.

Factorii care influențează azi mediul educativ sunt: noua concepție care se cristalizează asupra educației ca serviciul social și extinderea mass-media (T.V). Părinții trebuie să-și întărească fundamentarea relațiilor pe baza dragostei lor față de propriii copii și pe dorința lor ca aceștia să aibă performanțe și succes în viață. Aceasta nu se poate realiza dacă părinții nu cunosc personalitatea propriului copil. Educația copilului este factorul principal care dezvoltă personalitatea lui. În educația copiilor trebuie să existe între părinți înțelegere și acord în diferite probleme și de aici decurg normal și celelalte.

În activitatea de educație în familie un rol important îl are „**climatul**” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma „**climatul pozitiv**” (*favorabil*) sau „**climatul negativ**” (*nefavorabil*) educației, adică formarea copilului ca cetățean, ca om.

Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Voi enumera câteva din posibilele atitudini și comportamente ale părinților și implicațiile lor în formarea profilului moral al copilului.

* „**Familia severă**” - în anumite limite în primul rând, disciplină, seriozitate, asigură unitate și echilibrul familiei. Severitatea este necesară în raporturile educaționale din familie, dar cu măsură. Ce s-ar întâmpla în cazul în care părinții aplică copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul crește timorat cu gândul pedepsei, ascunde greșelile făcute, simte nevoia să mintă, se îndepărtează afectiv și efectiv de părinți și își caută înțelegerea și afectivitatea în altă parte. Așa se nasc „*gastile*” și „*bandele*” de minori. Mai gravă este situația când părinții sunt împărțiți în „*tabere*”: unul sever și unul indulgent. Astfel se formează viitorul demagog, viitorul ipocrit, trasături de personalitate pe care nu și le dorește nici un părinte pentru copilul său.

* „**Familia permisivă**” - stă la polul opus al familiei severe, are un climat de „*puf*”. Asemenea copil va fi neajutorat, un egoist, un meschin, căci în familie îi este permis orice, el are numai drepturi, în timp ce părinții, doar datorii. Un asemenea copil se adaptează și se încadrează cu mari dificultăți în colectivele de școală sau mai târziu la locul de muncă.

* „**Familia rigidă**” - prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsa de încredere în sine, teama de nereușită și sancțiune. Învățătorul trebuie să intervină, după ce cunoaște situația reală, prin vizite la

domiciliu, discutii cu parintii (in particular, nu in sedinte) sugerandu-le cu discrete, tact si calm in ce mod si sub ce forma se poate atenua si echilibra severitatea. Invatatorul trebuie sa fie postura sfatuitorului si nu a judecatorului.

**„Familia libertina”* creeaza o atmosfera lejera, prezentand riscul de a intarzia sau impiedica maturizarea sociala a copiilor datorita preocuparii excesive a unui parinte sau a ambilor pentru ei insisi. Invatatorul trebuie sa intervina pentru a dezvolta siguranta de sine in sensul obtinerii unor rezultate bune la invatatura, capacitatea de decizie, spiritul de independenta. Punerea ferma in garda a parintilor in legatura cu pericolul evolutiei nefavorabile a copiilor este posibila si necesara.

Parintii trebuie sa inteleaga bine relatie dintre fapta si masura ei educationala. In climatul educational sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea si blandetea, afectivitatea si sobrietatea, larghetea si strictetea) toate inasa cu masura si la timp, orice exces fiind pagubitor in sfera formarii umane.

Un proverb spune : „*O vorba buna rostita la timp, invioreaza sufletul copilului, precum si ploaia buna, cazuta la timp potrivit, invioreaza campul*”

BIBLIOGRAFIE:

Colectia revistelor, Tribuna Invatamantului, anii 2004-2005
Pedagogia invatamantului primar si prescolar- 2006

ROLUL PARTENERIATULUI EDUCATOARE – COPII ÎN DEMERSUL EDUCATIV (STUDIU DE SPECIALITATE)

**PROFESOR CRĂCIUN DORIANA MIHAELA,
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 3
DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI**

La cele mai fragede vârste, cu trudă și migală, se formează omul de mâine, se pun bazele viitorului cetățean.

Educația bună, complexă și completă previne eșecurile, deviațiile de comportament și formează copilul pentru viață.

Educatorea trebuie să ofere copiilor aflați la vârsta preșcolară condițiile necesare pentru o dezvoltare normală. Ea trebuie să asigure acele condiții care să țină seama de ritmul propriu al copilului, de nevoile sale afective și de activitatea sa fundamentală – jocul.

La vârsta preșcolară, pe primul plan se situează interesul cognitiv, dorința copilului de a cunoaște tot ce-l înconjoară, de a afla cât mai multe despre viață, despre mediul înconjurător, despre ceea ce se petrece sub ochii lui.

Curiozitatea spontană a copiilor, manifestată prin întrebări („de ce?”, „cum?”), se transformă treptat într-o activitate intelectuală intensivă.

Satisfăcându-le copiilor această curiozitate și încercând să le-o menținem, am cultivat dorința lor de a cunoaște, de a descoperi. Cunoscând însă că sunt lipsiți de experiență și se pot confrunta cu dificultăți determinate de particularitățile gândirii lor concret intuitive și, ca atare, nu pot surprinde relațiile cauzale dintre fenomene, am considerat că actul cunoașterii trebuie să pornească de la forme simple, concrete și să fie susținut de cuvânt. De aceea, copiii trebuie provocați să verbalizeze, să reproducă prin intermediul cuvintelor esențialul obținut prin observare, să descrie obiectele și fenomenele și în absența acestora.

În munca oricărei educatoare se întâlnesc două realități de care trebuie să țină tot timpul seama, și anume: trăsăturile comune copilăriei, diversitatea lor și unicitatea fiecărui copil cu care va lucra. A ține seama de ceea ce este comun tuturor, de câteva trăsături apropiate, dacă nu chiar identice, este mai ușor decât a lua în considerare ceea ce este specific, particular și propriu fiecărui copil.

Perioada de adaptare, de trecere a copilului de la atmosfera din familie la cea din grădiniță și apoi din școală nu se petrece la fel pentru fiecare copil, ci, dimpotrivă, cu unele poticnire și particularități.

Educatorea este o mijlocitoare nu numai între copii și familie, între ei și mediul înconjurător, ci și între ei înșiși. În activitatea de fiecare zi, regulile nu pot lipsi, dar nici nu pot fi fetișizate sau introduse arbitrar. Rolul fiecărei educatoare este de a și-l face pe copil partener în demersul educativ. Ea trebuie să susțină și să consolideze dezvoltarea și comportamentul copilului, raporturile cu sine și cu ceilalți, astfel încât aceasta să poată atinge momentul când își formulează singur reguli și principii.

Educatorea trebuie să respecte ideile copiilor și să le utilizeze pentru a modela reguli. Ea trebuie să interacționeze cu copiii pe măsură ce aceștia lucrează și se joacă; de ea depinde atmosfera și tonusul clasei; exemplul său personifică acele calități pe care le dorește să le regăsească la copii: implicare, entuziasm, curiozitate intelectuală.

Atât copilul cât și educatoarea pot iniția sau conduce activități. Trebuie să existe un echilibru delicat între educatoare și copil. Copiii sunt încurajați să aibă cât mai multe inițiative în cadrul procesului de învățare. Educatoarele pot să profite de interesul și jocul copiilor și să le folosească pentru a stimula gândirea și învățarea.

Educatorea nu trebuie să intervină atunci când observă că acesta se străduiește să realizeze singur ceva. Cel care nu poate duce singur o sarcină la bun sfârșit e bine să fie lăsat să încerce și să realizeze măcar o parte a sarcinii propuse.

Cel care știe să-și asume responsabilitățile încă din anii copilăriei, o face cu ușurință și când devine adult. Prin exercițiu, copiii reușesc să-și asume diverse roluri: de ospătar – vă ajuta la pregătirea gustării,

A decorative border surrounds the page, featuring various school supplies and fruits. On the left, there is a blue spiral notebook, a pair of blue scissors, a yellow pencil, a red apple, a green pencil, a blue pencil, a yellow pencil, a pair of orange scissors, a blue pencil, a yellow pencil, a pair of purple scissors, a green apple, a blue pencil, and a yellow pencil. On the right, there is a blue pencil, a yellow pencil, a pair of blue scissors, a yellow pencil, a red apple, a blue pencil, a yellow pencil, a pair of purple scissors, a green apple, a blue pencil, and a yellow pencil. At the bottom, there is a blue pencil, a yellow pencil, a pair of orange scissors, a blue pencil, a yellow pencil, a pair of purple scissors, a green apple, a blue pencil, and a yellow pencil.

va aranja masa de prânz; ca botanist – va uda florile; ca educator – îi va supraveghea pe colegi; ca bibliotecar – va alege și aranja cărțile.

Un obiectiv major în cadrul educației copiilor mici este să-i învățăm să se autocontroleze, explicându-le consecințele unui comportament indezirabil (cum ar fi lovitul, smucitul etc.), ajutându-i să recunoască și să găsească soluții pentru comportamentele problemă.

„Copiii comunică cu noi prin priviri, prin calitatea vocii lor, prin poziția corpului, prin gesturi, maniere, zâmbete, salturi, neliniște. Ei ne arată ce se petrece în sufletul lor prin felul cum fac anumite lucruri, ca și prin lucrurile pe care le fac. Când ajungem să privim comportamentul copiilor prin ochii lor și prin intermediul înțelesului pe care îl dau acestui comportament, putem spune că înțelegem copilul cu adevărat. Înregistrarea căilor de comunicare adoptate de copii ne ajută să vedem copiii așa cum sunt ei în realitate”. (Cohen și Stern).

„*Fericit este copilul care găsește în fiecare etapă a drumului său pe educatorul capabil să-i insuflă treptat forța și elanul necesare împlinirii destinului său ca om.*” Maurice Debesse

BIBLIOGRAFIE

1. Debesse, M. - *Psihologia copilului de la naștere la adolescență*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1970;
2. Păun, E., Iucu, R., - *Educația preșcolară în România*, Editura Polirom, 2002;
3. Vrăsmaș, T. - *Școala și educația pentru toți*, Editura Miniped, București, 2004;
4. *Grădinița și educația copilului preșcolar*, în *Revista de pedagogie*, București, 1997;
5. Revista – „Învățământul preșcolar”, nr. 1 – 2, 2008 (M.E.C.T.)

IMPORTANȚA DISCIPLINEI CONSILIERE ȘI DEZVOLTARE PERSONALĂ ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

PROF. MARIANA CRĂCIUN

ȘCOALA GIMNAZIALĂ ION HELIADE RĂDULESCU, BUCUREȘTI

Disciplina *Consiliere și dezvoltare personală* are un rol semnificativ în special pentru elevul de gimnaziu, un adolescent în căutarea propriei identități. Aceasta îl poate ajuta să-și creeze o stare de bine prin consolidarea încrederii în sine, prin descoperirea potențialului individual, prin interacțiuni armonioase cu ceilalți, formându-l ca persoană unică și valoroasă.

În cadrul acestei discipline se creează situații de învățare autentică, trecutul, prezentul și viitorul conectându-se prin intermediul propriilor experiențe de viață. Elevii devin conștienți de propria devenire și se implică prin asumarea unor aspirații legate de propriul viitor.

În vederea derulării la clasă a activităților dedicate construirii profilului de formare și dezvoltării competențelor elevilor, se pot utiliza atât contexte de învățare tradiționale, cât și moderne. Unele metode eficiente în abordarea subiectelor din cadrul acestei discipline sunt jocul de rol, problematizarea, dezbateră, metoda pălăriilor gânditoare și *explozia stelară*.

Dacă în cazul celorlalte discipline accentul este pus mai mult pe predarea unor conținuturi și pe transmiterea unor cunoștințe, rolul disciplinei *Consiliere și dezvoltare personală* este de a-i permite elevului să se descopere, să-și analizeze trăsăturile de caracter, să-și descopere stilul de învățare, să evalueze anumite contexte în care este pus și să învețe cum să rezolve anumite situații conflictuale. În cadrul acestor ore elevii învață tehnici de negociere pe care le pot utiliza și în contexte din afara școlii.

Un subiect foarte apreciat în sistemul românesc de învățământ și în special în sistemele educaționale din străinătate este voluntariatul. Orele de *Consiliere și dezvoltare personală* pot fi dedicate și activităților de voluntariat. Implicarea elevilor în astfel de activități îi responsabilizează, îi determină să fie mai atenți la cei din jur și le oferă oportunitatea de a se pregăti pentru viața din afara școlii prin organizare, gestionarea timpului și resurselor pe care le au la dispoziție și prin manifestarea spiritului civic.

Astfel, orele de *Consiliere și dezvoltare personală* desfășurate la școală au o contribuție majoră în educația elevilor.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

PROF. ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR: CRĂCIUN SIMONA MARIA
GRĂDINIȚA RAZĂ DE SOARE, MEDIAȘ

În educarea „puiului de om”, părinții, educatorii, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție. Printre problemele importante ale învățământului în această etapă de schimbare și modernizare rapidă se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia ocupă un loc privilegiat.

Familia, prima școală a vieții este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial. Ca prima verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse. Întrebarea care se pune este, dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ. Realitatea ne-a dovedit că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile vieții zilnice, minimalizând rolul de factor educativ. Alte familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare copiilor le lipsesc pregătirea psihopedagogică, experiența.

Factorii care influențează azi mediul educativ sunt: noua concepție care se cristalizează asupra educației ca serviciul social și extinderea mass-media (T.V). Părinții trebuie să-și întărească fundamentarea relațiilor pe baza dragostei lor față de propriii copii și pe dorința lor ca aceștia să aibă performanțe și succes în viață. Aceasta nu se poate realiza dacă părinții nu cunosc personalitatea propriului copil.

Educația copilului este factorul principal care dezvoltă personalitatea lui. În educația copiilor trebuie să existe între părinți înțelegere și acord în diferite probleme și de aici decurge normal și celelalte. În activitatea de educație în familie un rol important îl are „climatul” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma „climatul pozitiv” (favorabil) sau „climatul negativ” (nefavorabil) educației, adică formarea copilului ca cetățean, ca om. Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții.

Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor. Voi enumera câteva din posibilele atitudini și comportamente ale părinților și implicațiile lor în formarea profilului moral al copilului. „Familia severă” - în anumite limite în primul rând, disciplina, seriozitate, asigură unitate și echilibrul familiei. Severitatea este necesară în raporturile educaționale din familie, dar cu măsură. Ce s-ar întâmpla în cazul în care părinții aplică copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul crește timorat cu gândul pedepsei, ascunde greselile făcute, simte nevoia să mintă, se îndepărtează afectiv și efectiv de părinți și își caută înțelegerea și afectivitatea în altă parte. Așa se nasc „gastile” și „bandele” de minori. Mai gravă este situația când părinții sunt împărțiți în „tabere”: unul sever și unul indulgent.

Astfel se formează viitorul demagog, viitorul ipocrit, trasături de personalitate pe care nu și le dorește nici un părinte pentru copilul său. „Familia permisivă” sta la polul opus al familiei severe, are un climat de „puf”. Asemenea copil va fi neajutorat, un egoist, un meschin, căci în familie îi este permis orice, el are numai drepturi, în timp ce părinții, doar datorii. Un asemenea copil se adaptează și se încadrează cu mari dificultăți în colectivele de școală sau mai târziu la locul de muncă. „Familia rigidă” prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsa de încredere în sine, teama de nereușită și sancțiune. Învățătorul trebuie să intervină, după ce cunoaște situația reală, prin vizite la domiciliu, discuții cu părinții (în particular, nu în ședințe) sugerându-le cu discreție, tact și calm în ce mod și sub ce formă se poate atenua și echilibra severitatea. Învățătorul trebuie să fie postura sfatuitorului și nu a judecătorului. „Familia libertină” creează o atmosferă lejeră, prezentând riscul de a întârzia sau împiedica maturizarea socială a copiilor datorită preocupării excesive a unui părinte sau a ambilor pentru ei înșiși. Învățătorul trebuie să intervină pentru a dezvolta siguranța de sine în sensul obținerii unor rezultate bune la învățătură, capacitatea de decizie, spiritul de independență.

Punerea ferma in garda a parintilor in legatura cu pericolul evolutiei nefavorabile a copiilor este
posibila si necesara.

Un proverb spune : „O vorba buna rostita la timp, invioreaza sufletul copilului, precum si ploaia buna,
cazuta la timp potrivit, invioreaza campul”.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. CRAIU MIRELA NICOLETA

Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Părinții și familia au cel mai direct și mai durabil efect asupra învățării și dezvoltării copiilor. În calitate de primi educatori ai copiilor lor, aceștia au un rol esențial în parcursul educațional al copiilor lor. Un mediu familiar stimulant, care încurajează învățarea, precum și implicarea parentală în activitățile școlare, sunt cruciale pentru dezvoltarea emoțională, socială și cognitivă a copilului. Jocul sau lectura împreună cu copiii în primii lor ani de viață, ajutorul acordat la teme sau discuția de acasă despre întâmplările de la școală, participarea la întâlnirile dintre părinți și profesori și alte activități școlare vor avea efecte pozitive și de durată asupra motivației copilului de a învăța, asupra atenției, comportamentului și rezultatelor sale școlare. Așteptările educaționale ale părinților pentru copiii lor vor avea, de asemenea, un rol crucial în conturarea deprinderilor de învățare ale copiilor lor. Consolidarea parteneriatelor familie-școală și implicarea părinților ca parteneri de învățare încă din primii ani este, prin urmare, esențială pentru îmbunătățirea dezvoltării copiilor și tinerilor.

Parteneriatele eficiente între familie și școală trebuie să fie bazate pe respect reciproc și recunoaștere a valorilor, atuurilor și expertizei fiecăreia dintre părți. Părinții și familiile din toate mediile și nivelurile educaționale trebuie să se simtă bineveniți la școală și să fie considerați resurse pentru școală. Aceștia trebuie să fie recunoscuți și sprijiniți în mod adecvat în calitate de co-educatori în procesul de învățare al copiilor lor, începând din primii ani.

O abordare multidisciplinară, cu implicarea părinților, copiilor, cadrelor didactice și profesioniștilor este esențială pentru soluționarea problemelor comportamentale ale școlarilor.

Dincolo de sincopel sistemului de învățământ, există atât de mulți oameni cu vocație, gata să-și ofere suportul și expertiza pentru rezolvarea provocărilor.

Școala este interesată să colaboreze cu familia, să-și faca din ea un aliat, pentru ca acțiunea sa educativă să fie mai profundă și de durată. Colaborarea școlii cu familia este necesară și în vederea unei informări reciproce cu privire la dezvoltarea copilului, la comportarea lui.

În general, toată lumea apreciază efectele benefice ale unei participări foarte active a părinților la activitățile școlare. Numeroase cercetări la nivel de învățământ preșcolar, primar și chiar secundar au pus în evidență aspectul determinant al calității interacțiunii dintre familie și școală asupra educației copiilor.

Într-adevăr, misiunea socială a școlii depășește tot mai mult simpla atingere a obiectivelor pedagogice ale curriculum-ului școlar având în vedere și faptul că mulți părinți sunt prea preocupați de problemele familiale, profesionale sau sociale pentru a putea urmări evoluția copiilor lor sau coerența dintre educația pe care copilul o primește în familie și cea școlară.

Atât părinții cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Binefacerile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor, și continuând cu identificarea unor interese comune în beneficiul copiilor. În sfârșit, colaborarea este benefică și pentru

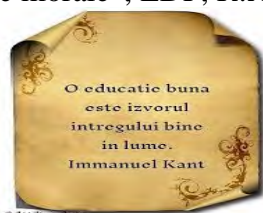
școală, părinții aducând deseori resurse suplimentare ce pot susține rolul educativ al școlii dar oferă și un cadru pentru o continuă reevaluare.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații . Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului.

Un parteneriat familie - școală este relația cea mai convenabilă pentru toti cei ce participă la acest demers. Presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Bibliografie :

- 1.M.Golu, Dinamica personalitatii, Ed. Geneze Bucuresti 1993.
2. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților , Editura Aramis, 2002;
3. Nica I.,Țopa L.-Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I , E.D.P. , București, 1974;
- 4.Bunescu Gheorghe, „Școala și valorile morale”, EDP, R:A., București, 1998

ÎMPREUNĂ PENTRU COPII

PARTENERIAT EDUCAȚIONAL GRĂDINIȚĂ-FAMILIE

PROF. ÎNV. PREȘC. CRAMBA CRISTINA
GPP SCUFITA ROȘIE, ALBA IULIA

ARGUMENT

Mediul în care se naște copilul, trăiește, se dezvoltă și se formează copilul, este familia. Învățarea primelor comportamente sociale, prin imitație și interacțiune, se produce în mica lor copilărie și e dependentă de tipul relațiilor din familie. Dar, ca primă etapă a învățământului preuniversitar, grădiniței îi revine rolul de a contribui responsabil la formarea personalității copiilor, de a le deschide calea spre cunoaștere, de a descoperi lumea înconjurătoare.

Grădinița este o a doua casă a copilului și reprezintă pentru el un spațiu în care se simte ocrotit și în siguranță, însă, în mod obligatoriu, părinții sunt partenerii educatoarei deoarece ei își cunosc cel mai bine copiii și pot oferi cele mai multe informații despre aceștia.

Prin acest parteneriat educațional, părinții vor fi implicați permanent în activitatea grădiniței, fiind priviți ca participanți activi. În acest fel, părinții își vor forma deprinderea de a se implica în toate activitățile, cunoscând programul educativ la care participă copiii, progresele făcute de aceștia, dar și percepția pe care o are grădinița despre calitățile și problemele copiilor.

OBIECTIVE GENERALE

- Formarea unor deprinderi și bune practici de relaționare și comunicare între preșcolari, părinți și educatoare.
- Dezvoltarea unor atitudini pozitive față de problemele educative ale preșcolarilor
- Educatoarea grupei
- Părinții, bunicii
- Preșcolarii de la grupa
- Directorul/ Invatatoarea

OBLIGAȚII COLATERALE

Educatoarea are obligația de a fi prezentă la activitățile întreprinse ;

- Are obligația de a media și soluționa problemele ce pot apărea în urma unor dezbateri și lecturări de materiale;

Părinții participă la acțiunile desfășurate la grupă, au obligația de a asigura mijloacele necesare pentru preșcolari.

- Să se implice activ în activitățile desfășurate și în soluționarea unor probleme de tip educațional;

DURATA : un an școlar;

GRUP ȚINTĂ: Părinți, bunici, preșcolari, educatoare;

LOCUL DE DESFĂȘURARE: GPP. Scufita Roșie, Alba Iulia

RESURSE:

- **UMANE** - Preșcolarii de la grupa;
- Educatoarea de la grupă;
- Părinții preșcolarilor;
- Învățătoare, școlari.
- **MATERIALE** - cărți, pliante, reviste, fișe, calculator, ecusoane;

MODALITATI DE REALIZARE

- Ședințe cu părinții organizate semestrial;
- Vizite, excursii, drumeții;
- Activități desfășurate împreună cu părinții;
- Sărbătorirea zilei de naștere a copiilor;
- Expoziții cu lucrările copiilor;

□ Serbări

MODALITĂȚI DE EVALUARE

- fișe de observație,
- chestionare

BIBLIOGRAFIE

Potolea, Dan și Păun Emil, (coord), *Pedagogie. Fundamentări teoretice și demersuri aplicative*, Editura Polirom, Iași, 2002

Sorina Sav, *”Tradițiile și obiceiurile romanesti*, Editura Nico

Revista invatamant primar, nr. 2-3/2004, Editura Miniped

Teodosiu, O., Coman, C.,(2005) *Manifestarea creativității în activitățile practice și artistico- plastice”*, Revista Învățământului Preșcolar, nr.3-4, București.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE

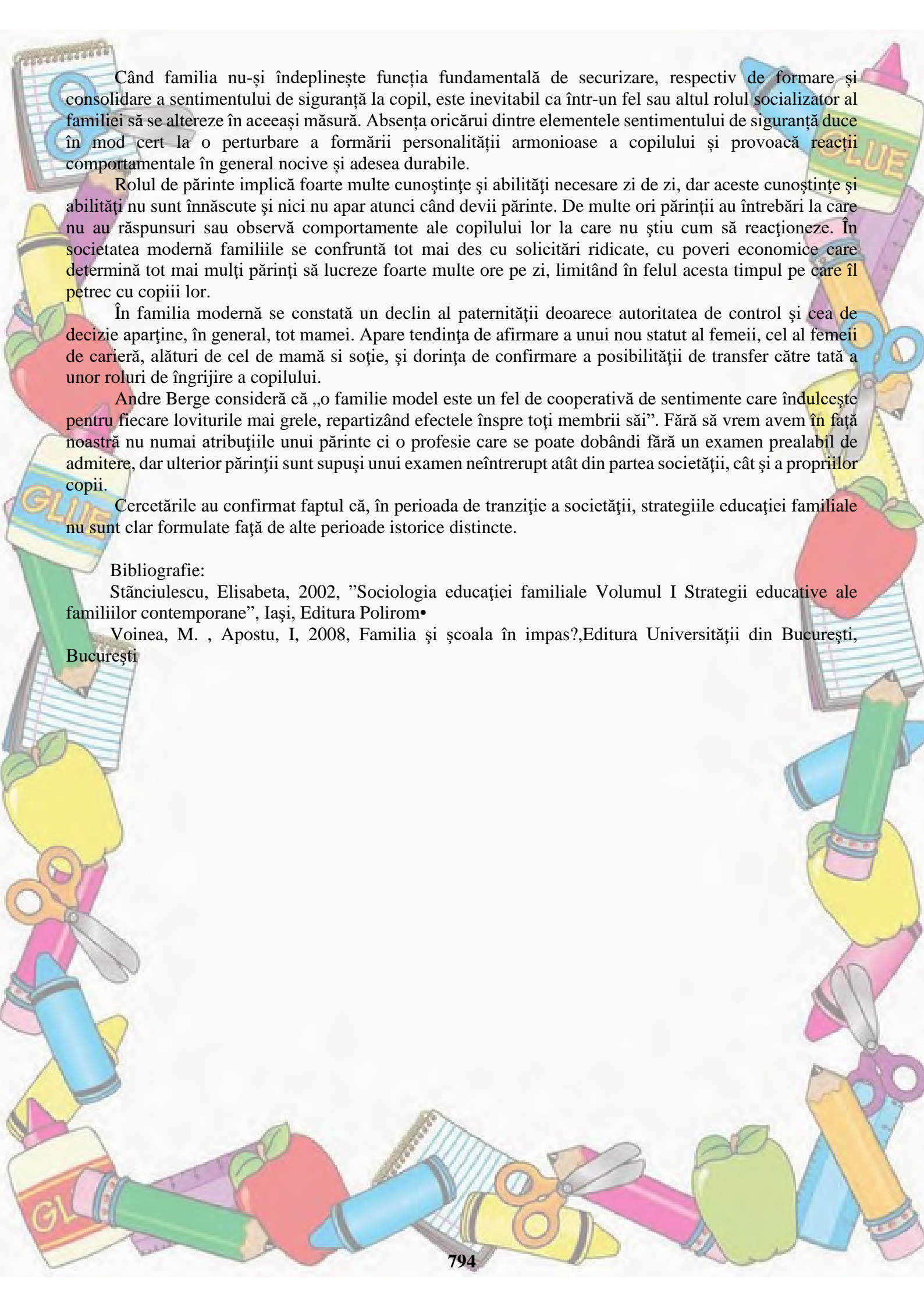
INSTITUTOR, CRÂNGUREANU IONELA CORINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ FĂRCAȘELE, JUDEȚUL OLT

„Familia este asocierea stabilită în mod natural pentru satisfacerea nevoilor zilnice ale omului.” (Aristotel). Conceptul de familie apare în vocabularul timpurilor îndepărtate pe filiera latină, de la complexul termen “famulus” care, în primă fază, desemna sclavii aparținând cetățeanului roman, iar, mai târziu, s-a extins și asupra persoanelor aflate sub stăpânirea lui, respectiv asupra descendenților și soției acestuia. Din perspectiva sociologică, familia este instituția fundamentală în toate societățile. „Familia este un grup social relativ permanent de indivizi legați între ei prin sânge, origine, căsătorie sau adopție care împărtășesc responsabilitatea primară pentru reproducerea și îngrijirea membrilor societății. Familia reprezintă nucleul instrumental fundamental al structurii sociale mai largi, în sensul că toate celelalte instituții depind de influențele acesteia (Stănoiu, Voinea).

Educația rezidă într-un ansamblu de acțiuni desfășurate în mod deliberat într-o societate, în vederea transmiterii și formării, la noile generații, a experienței de viață, a cunoștințelor și valorilor acumulate de omenire până în acel moment. Familia este prima instituție socială care se ocupă de educarea copiilor și tinerilor, iar de calitatea acestei educații depinde deseori întreaga evoluție ulterioară a tânărului. În cadrul copilăriei trebuie asigurate condițiile necesare procesului de “umanizare” a individului, de asimilare a naturii sale umane. Copilul se va “umaniza” în funcție de relațiile socio-afective și de formele de cultură pe care i le prezintă mediul familial. Familia îi propune copilului și “modelele umane” pe care el le va imita și de care, în același timp, se va diferenția. Sprijinindu-se pe strânselile relații interpersonale și pe dependența afectivă și materială care-i leagă pe toți membrii săi, familia are funcții: reglatoare, socializatoare și individualizatoare.

În mica copilărie, prin intermediul interdicțiilor formulate de către părinți, se asigură reglarea comportamentului copilului. Apoi, treptat, prin identificarea cu părinții, copilul preia și interiorizează interdicțiile și atitudinile acestora, ajungând să evite acțiunile nepermise nu numai de teama pedepsei, ci și pentru faptul că el însuși a ajuns să considere respectivele acțiuni ca nepermise. Copilul trebuie să simtă totdeauna că legea există atât pentru cei mici, cât și pentru cei mari, și că el trebuie să se conformeze unui anumit număr de reguli. Familia este prima și cea mai importantă “școală” a relațiilor interpersonale, fiind în același timp și un loc de individualizare a personalității în formare a copilului. Mediul familial joacă un rol important în achiziționarea treptată, de către individ, a coerenței personale. Prin diferențele pe care le înmănunchează familia îi dă copilului cele mai mari șanse de a se defini pe sine, punându-i în același timp la dispoziție modelele la care să se poată referi. Rolul tatălui, ca de altfel și al mamei, constă mai ales în a reprezenta pentru copii și adolescenți un model, prin metodele educaționale pe care le promovează într-un climat socio-afectiv tonifiant și coerent, astfel încât să constituie un suport necesar pentru integrarea socială. Tatăl este un mediator între copil și societate și tocmai de aceea este important ca el să ofere imaginea unei bune adaptări sociale. Pentru ca cerințele și regulile impuse de tată să fie respectate, ele trebuie să fie ferme, fără însă ca tatăl să aibă o atitudine “tiranică” față de copil. Pe toată durata copilăriei și a unei bune părți din adolescență mama rămâne fără îndoială un “pivot” al vieții copilului. Ca membru al familiei, copilul trebuie să fie iubit, să fie izvor de mulțumire și de bucurii pentru părinți, să fie condus și îndrumat. Familia constituie o adevărată școală a sentimentelor. Rezultă că în cadrul familiei trebuie să se desfășoare în condiții optime, variate și continue, acțiuni și reacții reciproce, care să asigure socializarea și individualizarea copilului.

Un “instrument” de socializare deosebit de important îl constituie autoritatea părinților, care trebuie să constituie o modalitate de ghidare a conduitei copilului. Autoritatea părinților exercitată flexibil, prin metode și procedee disciplinare adecvate fiecărui caz și fiecărei situații, constituie o adevărată temelie a autocontrolului și a autoreglării conduitei, la care va ajunge, treptat, copilul în etapele următoare ale dezvoltării sale psiho-sociale. Deci, educația în familie nu constituie un scop în sine, ci ea urmărește formarea unei personalități robuste, armonioase, care să se poată integra în societate cât mai plenar.

Când familia nu-și îndeplinește funcția fundamentală de securizare, respectiv de formare și consolidare a sentimentului de siguranță la copil, este inevitabil ca într-un fel sau altul rolul socializator al familiei să se altereze în aceeași măsură. Absența oricărui dintre elementele sentimentului de siguranță duc în mod cert la o perturbare a formării personalității armonioase a copilului și provoacă reacții comportamentale în general nocive și adesea durabile.

Rolul de părinte implică foarte multe cunoștințe și abilități necesare zi de zi, dar aceste cunoștințe și abilități nu sunt înnăscute și nici nu apar atunci când devii părinte. De multe ori părinții au întrebări la care nu au răspunsuri sau observă comportamente ale copilului lor la care nu știu cum să reacționeze. În societatea modernă familiile se confruntă tot mai des cu solicitări ridicate, cu poveri economice care determină tot mai mulți părinți să lucreze foarte multe ore pe zi, limitând în felul acesta timpul pe care îl petrec cu copiii lor.

În familia modernă se constată un declin al paternității deoarece autoritatea de control și cea de decizie aparține, în general, tot mamei. Apare tendința de afirmare a unui nou statut al femeii, cel al femeii de carieră, alături de cel de mamă și soție, și dorința de confirmare a posibilității de transfer către tată a unor roluri de îngrijire a copilului.

Andre Berge consideră că „o familie model este un fel de cooperativă de sentimente care îndulcește pentru fiecare loviturile mai grele, repartizând efectele înspre toți membrii săi”. Fără să vrem avem în față noastră nu numai atribuțiile unui părinte ci o profesie care se poate dobândi fără un examen prealabil de admitere, dar ulterior părinții sunt supuși unui examen neîntrerupt atât din partea societății, cât și a propriilor copii.

Cercetările au confirmat faptul că, în perioada de tranziție a societății, strategiile educației familiale nu sunt clar formulate față de alte perioade istorice distincte.

Bibliografie:

Stănculescu, Elisabeta, 2002, ”Sociologia educației familiale Volumul I Strategii educative ale familiilor contemporane”, Iași, Editura Polirom•

Voinea, M. , Apostu, I, 2008, Familia și școala în impas?, Editura Universității din București, București

IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILOR EDUCATIVE ÎN PARTENERIAT CU PĂRINȚII

PROF. INV. PRIMAR CREANGA LUCIA

LIC. TEHN., ION CREANGA „PIPIRIG

“ **COPILUL** – o taină pe care întâi trebuie să ne dorim să o descifrăm și apoi să lucrăm neîntrerupt pentru asta, părinți și profesori. Trebuie să-l înțelegem, ca apoi să se înțeleagă pe sine și lumea în care trăiește.”

Educația, definită în termeni foarte generali, este un proces al cărui scop esențial este de a ușura o anumită modificare de comportament. Părinții sunt primii profesori ai copilului, ei începând educarea lui în mediul familial. De cele mai multe ori, comportamentul parental este inspirat din propria experiență de viață a acestora, astfel perpetuând atât aspecte pozitive cât și negative, pe parcursul mai multor generații. Împreună cu părinții, școala își are rolul bine stabilit, intervenind în dezvoltarea primară a copilului. În acest context, educarea părinților după principii științifice de psihopedagogie devine o necesitate.

În fiecare an realizăm parteneriate cu părinții elevilor pe care îi îndrumăm. Motivul realizării acestor parteneriate este necesitatea menținerii unității de cerințe în educația copilului, necesitatea realizării unei legături reale între școală și familie ca parteneri egali în educația copilului.

Scopul acestui parteneriat este implicarea și participarea reală a părinților în activitățile la clasă și la cele extracurriculare.

Ca obiective majore ale acestui parteneriat amintim: formarea părinților în spiritul ideii de parteneri egali în educația copiilor; convingerea părinților pentru a investi în dezvoltarea personală a copilului și a grupului în ansamblu; implicarea părinților în atragerea de resurse (financiare sau materiale) necesare unei bune desfășurări a actului educațional; crearea unui mediu educativ pozitiv, favorabil, adecvat pentru o stimulare continuă a învățării spontane a copilului; achiziționarea de către părinți a unor informații și cunoștințe pe care să le folosească în educarea propriilor copii; implicarea părinților în atragerea și găsirea de resurse materiale și financiare necesare derulării serbării de Crăciun, de sfârșit de an școlar, organizării de excursii școlare.

Școala îl învață pe copil să se situeze printre semeni, să se obișnuiască cu anumite cerințe și realități sociale. Dar educația în familie constituie prima școală a copilului, partea cea mai importantă a pregătirii lui pentru viața socială și productivă. Familia trebuie să fie prima instituție socială care se preocupă de asigurarea condițiilor necesare dezvoltării normale a copilului.

La școală, ajutăm elevii să treacă peste rețineri, să-și exprime în mod deschis opiniile personale, să vorbească despre evenimentele la care participă, despre calitățile și defectele lor. Elevii dobândesc nu numai curajul exprimării unor opinii, ci și respectul pentru părerile colegilor, ale părinților, pentru adevăr. În felul acesta punem pe fiecare elev în situația de a-și exercita, în clasă, principalele însușiri care-i definesc personalitatea, făcându-i participanți activi, dar și colaboratori, parteneri ai noștri în ducerea la bun sfârșit a tuturor activităților.

Calitatea proceselor de comunicare ce se stabilesc în grupul școlar depinde de potențialul comunicativ al fiecăruia dintre membrii lui. Educatorul trebuie să dețină înaintea de toate, bune calități de mediator pentru a-i facilita procesul stabilirii unor interacțiuni directe, sincere, bazate pe încredere între elevi, dar și între sine și fiecare dintre elevi.

Un real parteneriat între școală și familie nu este cel înscris pe o coală de hârtie semnat de părinte și director, este relația activă, de implicare și de o parte și de cealaltă, este bucuria și tristețea, este succesul și eșecul, este zbaterea și rezultatul din care beneficiarul este copilul.

În domeniul colaborării școală-familie, punctul de plecare este cunoașterea prealabilă a părinților de către învățător, a familiei, a climatului familial.

Activitatea educativă îmbracă și în școala noastră o multitudine de forme la următoarele nivele: comitetul de părinți, consiliul reprezentativ al părinților, vizitele la domiciliu, corespondența cu părinții,

A decorative border surrounds the page, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a yellow crayon, a red apple, a glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a notebook, a yellow apple, orange scissors, a blue crayon, a yellow crayon, a glue stick labeled 'GL', a green pencil, a red apple, a blue crayon, a notebook, orange scissors, a yellow crayon, a pink crayon, a green apple, a blue crayon, and a yellow crayon. On the right side, from top to bottom, there is a glue stick labeled 'UE', a yellow crayon, blue scissors, a yellow crayon, a red apple, a notebook, a green pencil, a blue crayon, a yellow crayon, orange scissors, a pink crayon, purple scissors, a yellow crayon, a blue crayon, and a yellow crayon.

consultațiile pedagogice, implicarea părinților în activitățile școlii, activitățile nonformale(excursii, cercuri, serbări, aniversări, cursuri), consultații la cererea părinților.

Bibliografie:

Moisin, Anton-Părinți și copii, Editura didactică și pedagogică , București, 1995;

Boroș, Maximilian-Profesorul și elevii, Editura Gutinul, Colecția de pedagogie, Maramureș, 1994

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR CREȚESCU ELENA SIMONA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ, THEODOR COSTESCU

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

Cauzele unor eșecuri școlare sunt multiple, dar școala are sarcina de a le depista și de a interveni, uneori, când este cazul, în situațiile delicate. Un sfat la timp, o îndrumare competentă, vizita la domiciliu sunt mijloace care pot da rezultate favorabile în creșterea randamentului școlar.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jignește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățatura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățatură le pun pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățatură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

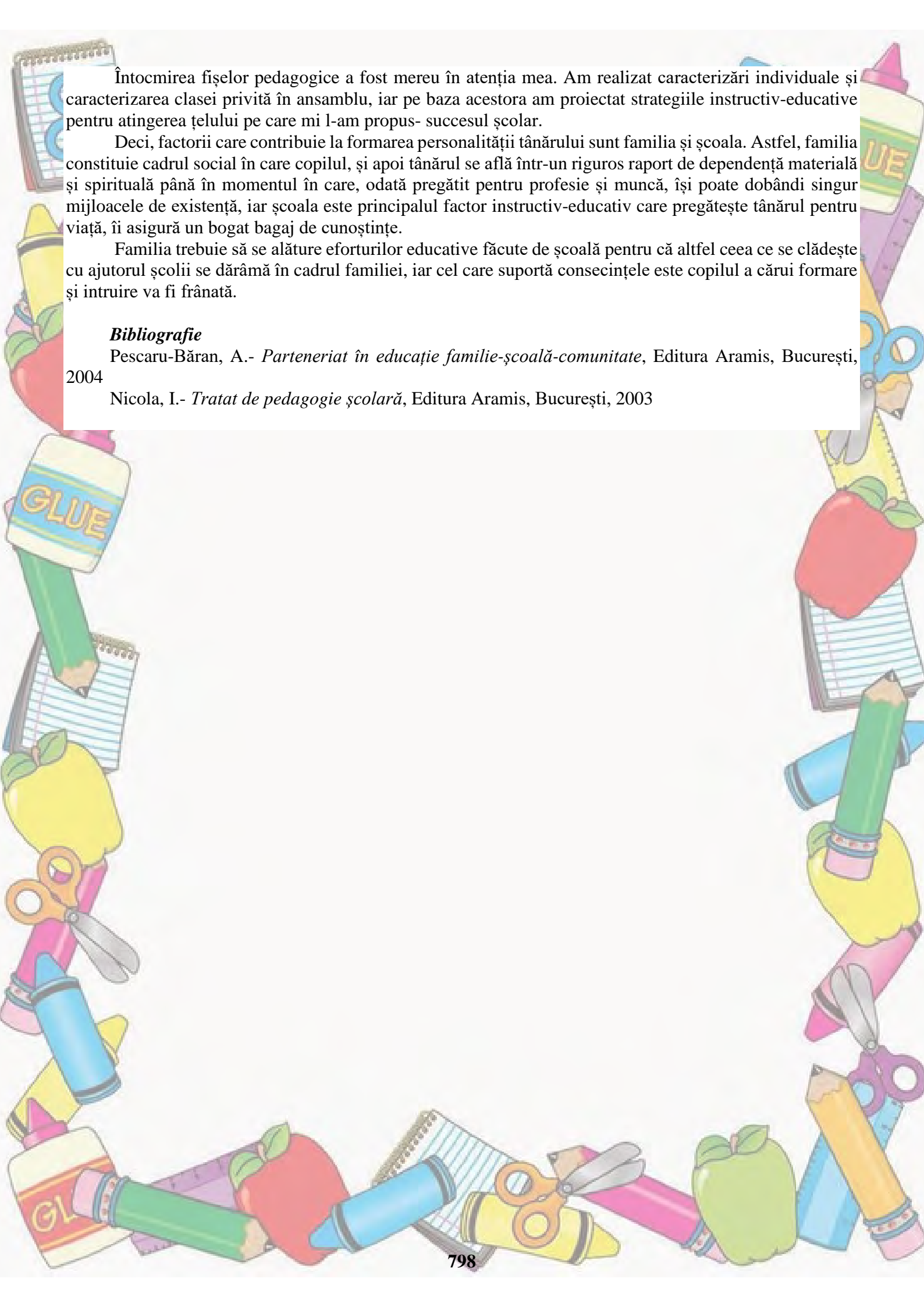
Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

Deci, ca primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

În cadrul ședințelor cu părinții, m-am străduit să leg munca educativă a acestora de sarcinile activității instructiv-educative din școală. De asemenea, m-am ocupat de organizarea muncii în familie, de alcătuirea și respectarea regimului zilnic, de atragerea părinților în supravegherea timpului liber al elevilor. În acest sens, am dezbătut în cadrul unui lectorat tema *Un regim de viață rațional*.

În convorbirile cu părinții este foarte important tonul folosit de profesor. Nu am fost niciodată un acuzator al elevilor pentru a nu declanșa în părinți reacția de apărător al acestora, fapt care face imposibilă colaborarea cu familia. Am căutat ca părinții să vadă că le întind o mână prietenească pentru ca prin eforturi comune copilul lor să ajungă în rândul celor mai buni.

De asemenea, la orele de consilierea a părinților, cât și în cadrul ședințelor cu părinții am dezbătut teme ca: *Vă cunoașteți copilul?, Rolul mamei, Rolul tatălui, Meseria de a fi părinte, Frumusețea comportării, Ziua mea de lucru, Copilul față în față cu părinții.*

Întocmirea fișelor pedagogice a fost mereu în atenția mea. Am realizat caracterizări individuale și caracterizarea clasei privită în ansamblu, iar pe baza acestora am proiectat strategiile instructiv-educative pentru atingerea țelului pe care mi l-am propus- succesul școlar.

Deci, factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată.

Bibliografie

Pescaru-Băran, A.- *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004

Nicola, I.- *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. CREȚIȘTEANU-SOARE ANDREEA

Sintagma „Cei șapte ani de acasă” definește toate deprinderile, comportamentele, abilitățile dezirabile, pe care un copil le acumulează în primii săi 7 ani, în sânul familiei. Dar mă gândesc dacă acum, în timpurile noastre, se mai poate aplica această sintagma? Mă uit la vremurile aglomerate în care trăim, la faptul că accentul se pune pe muncă, muncă, muncă... Părinții nu-și mai văd capul de treburi, aleargă la serviciu, aleargă acasă, au termene de respectat, sarcini suplimentare, treburi casnice... Bunicii posibil să fie și ei tot în câmpul muncii încă. Dar copiii unde sunt? Copilașii petrec maxim primii doi ani în sânul familiei, de cele mai multe ori cu mama. Apoi aleargă și ei, ba la creșă, ba la grădiniță, ba la școală și afterschool. Și atunci îmi răspund singură la întrebare, nu, sintagma „Cei șapte ani de acasă” nu se mai aplică în vremurile noastre. Ei sunt acum 7 ani de acasă, de la creșă, de la grădiniță, de la școală, de la afterschool.

Părinții nu mai au timp suficient pentru copiii lor, nu mai au nici răbdare! Nici copiii nu mai au timp! Au activități la grădiniță, apoi cursuri de balet, pian, înot, pictură, engleză, canto, șah, și câte și mai câte... Iar la finalul zilei nici ei nu mai au răbdare, nu mai au cuvinte magice, doar oboseală și tantrumuri, nu mai au maniere. Nu mai au pentru că nu mai pot! Pentru că viața lor nu mai este atât de simplă, pentru că toată lumea cere câte ceva de la ei, pentru că pur și simplu nu mai au timp să reflecteze, să se joace, să înțeleagă pentru cine și de ce trebuie să facă toate aceste lucruri.

Sunt educatoare și văd agitația copiilor și a părinților deopotrivă. Dar vreau să vin în sprijinul lor și o fac, la grupa mea de preșcolari, acolo unde copiii sunt copii care se joacă în toate modurile. Iar eu le acord atenție, îi ascult, îi ajut, îi îndrum. Știu că „Cei 7 ani de acasă” se împart, așa că le deschid brațele în trei dintre ei. Iar în acești trei ani la grădiniță, mă asigur că pușorii mei își formează deprinderi și comportamente de soi.

În fiecare zi îmi propun exersarea unei noi deprinderi, le consolidăm și le punem în aplicare de fiecare dată când se ivește ocazia. De pilda, am exersat salutul, în fiecare dimineața, la prima întâlnire, apoi la plecare. Am realizat jocuri de rol numite „De-a salutul”, am auzit povești, am învățat poezii, am cântat cântecele, am salutat fiecare persoană care intra în sala noastră de grupă, am salutat părinții atunci când veneau sau plecau de la grădiniță. Am povestit despre situații în care copiii au salutat independent o persoană cunoscută din afara grădiniței. Și cu fiecare copil am avut răbdare, fiecăruia i-am acordat timpul său.

Am învățat în acest mod „cuvinte magice” – *te rog, mulțumesc, poftim, cu plăcere, scuză-mă, îmi permiți, etc.* Și tare ne-am mai distrat folosindu-le! Copilașii chiar se simt ca niște magicieni atunci când folosesc aceste cuvinte acasă, la bunici sau în parc și își dau seama că ele funcționează. Și ce frumos se joacă de când au înțeles cu toții magia lor!

Tot la grădiniță au înțeles că răbdarea este de preț! Știu să își aștepte rândul, să se asculte, să împartă, să vorbească pe rând, pentru că au înțeles că este destul timp pentru toate, că educatoarea îi va asculta pe fiecare și îi va oferi fiecăruia ce are nevoie.

Pușorii din grădiniță știu să se spele pe mâini înainte și după masă sau ori de câte ori s-au murdărit, știu să mănânce singuri, să se îmbrace sau să se dezbrace singuri, iar doamna educatoare este tare mândră de ei. Adună jucăriile după ce termină jocul, le așază frumos, pe fiecare la locul ei. Se uită puțin în urmă, mândri de cât de frumos au aranjat totul. Promit că în următoarea zi le vor așeza chiar pe culori sau după mărime. Sar mereu în ajutor atunci când am nevoie de ei, să împartă fișe, șervețele, creioane, jetoane, plastilină, ș.a., bucuroși că au fost de mare ispravă. Iar acasă, îmi spun copiii, și părinții sunt mândri de ei! Fac curat la jucăriile lor, la cărțile de colorat, iar uneori șterg și praful de pe mobilă, sau o ajută pe mama să facă prăjituri.

Împreună cu copiii au învățat și părinții să fie mai răbdători și mai ascultători de proprii copii. Au învățat că timpul petrecut în familie este cel mai important! Copiii au înțeles primii, apoi le-au amintit părinților ceea ce ei știau deja, dar au uitat, încărcăți fiind de tumultul vieții.

Toate deprinderile cer timp, răbdare, perseverență pentru a fi dobândite. Și joc, mult joc! Cei șapte ani de acasă sunt mai mult ai noștri, ai profesorilor acum. Iar noi ne putem face datoria față de copii dându-le timp și răbdare, dându-le joc și ascultare. Și astfel ne facem datoria și față de părinți, tot prin răbdare și ascultare, ca și ei să își poată aminti ca din când în când să lase grijile deoparte și să asculte de copiii lor, să se joace cu ei și să le ofere puțin din înțelepciunea *celor șapte ani de acasă* ai lor!

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROFESOR CONSILIER CREȚU AIDA JULIETA

CENTRUL JUDEȚEAN DE RESURSE ȘI ASISTENȚĂ EDUCAȚIONALĂ, MEHEDINTI

Părinții joacă cel mai important rol în formarea copiilor, creșterea și dezvoltarea personalității lor. Din acest motiv este foarte importantă legătura emoțională a copilului cu familia. Ca mediu social, familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, ocrotit, educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională. Copilul, în primii ani de viață depinde în totalitate de părinții lui. Cei din urmă au ca scop atât educația fizică a copilului lor cât și pe cea psiho-socială. Educația în familie este o parte integrantă a educației. Rolul familiei este foarte important în ceea ce privește dezvoltarea armonioasă a unui copil. Părinții trebuie să conștientizeze faptul că în familie se pun bazele dezvoltării psihice a celui mic, urmărind atât educația fizică cât și educația intelectuală și cea morală. Toate acestea conduc la formarea caracterului copilului. Exemplele pozitive din cadrul familiei au un rol important în dezvoltarea psihică a copilului, deoarece cercetările din domeniu acesta au demonstrat faptul că la această vârstă cei mici preia și interiorizează tot ceea ce văd la adulții din jurul lor.

În educația copiilor, un rol foarte mare îl are stabilirea unor relații corecte între membrii familiei. De aceea într-o familie trebuie să existe respectul reciproc, dragoste și susținere, consecvență și unitatea cerințelor pe care le formulează părinții și ceilalți membri ai familiei față de copii. Exemplul personal pe care îl dau cei mari prin atitudinile și faptele lor astfel încât pentru copii devin un exemplu bun de urmat. Deși părinții își iubesc foarte mult copii și le sunt alături în orice moment al vieții lor, această dragoste nu trebuie să îi orbească ci ei trebuie să își păstreze o atitudine consecventă, să impună reguli pe care cei mici trebuie să le respecte.

În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că *stimularea intelectuală* în primii ani de viață, *climatul emoțional stabil* din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), *încurajarea și suportul parental continuu*, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului. Aceste cercetări demonstrează încă o dată rolul important pe care familia îl joacă în dezvoltarea armonioasă și echilibrată a copiilor.

Ca o continuare a educației primite în cadrul familiei apare școala, prima instituție de educație morală și pentru prima copilărie reprezintă mediul educativ prin excelență. Școala este instituția socială în cadrul căreia se realizează o educație organizată, programată și conformă cerințelor societății. Ea reprezintă factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, pregătindu-l să ia parte activ la dezvoltarea societății din care face parte. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Scopul școlii este acela de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. În cadrul școlii, procesul de educație se realizează de către persoane pregătite și calificate în acest domeniu. Rolul școlii nu se rezumă la înzestrarea elevilor cu un bagaj de cunoștințe ci urmărește crearea unor persoane care se pot integra în societate și care pot face față diferitor probleme care pot apărea. De asemenea se urmărește valorificarea abilităților de interrelaționare, de asumare a responsabilităților, de cultivare a capacității de a recunoaște o problemă și de a căuta soluții, de descoperire a propriilor interese și aspirații spre formarea școlară și profesională ulterioară. Școala rămâne punctul de pornire al orientării școlare și profesionale prin acțiunile de informare asupra posibilităților de continuare a studiilor, de identificare a intereselor profesionale și a aptitudinilor, de detectare a criteriilor după care elevii își decid viitorul și a nivelului de implicare al părinților în alegerea școlii și a profesiei pe care copiii lor o vor urma.

Relația familie – școală se bazează pe încredere. Așa cum am precizat mai sus școala are un rol important în educația copiilor, însă cel mai mult contează lecțiile primite în sânul familiei, cei șapte ani de acasă. Familia deține un rol esențial în educația copilului, iar școala completează și continuă ceea ce se începe în familie. Important este faptul că atât școala cât și familia urmăresc același scop educativ formarea copiilor spre a deveni cetățeni adaptabili în cadrul societății din care fac parte.

SINERGIA PĂRINȚI - ȘCOALĂ ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

PSIHOLOG DRD. ALIN CREȚU

CSEI „ORIZONT”, STRUCTURA CSEI NR. 1, TILEAGD

Conform picturii celebre a lui Iliia Repin „Edecarii de pe Volga” [1] care înfățișează un grup de 11 persoane care trag un șlep pe fluviul Volga, bărbații părând aproape prăbușiți de epuizare, poate fi o analogie cu viața de zi cu zi a unui profesor. Cei înfățișați în pictură aveau cândva alte profesii. Din cauza suprasolicitării de la locul de muncă au ales să renunțe la profesie optând pentru o alta, crezând că vor putea găsi ceva mai bun. Pe de altă parte ei au scăpat de griji și probleme, știind că punctual au de făcut un singur lucru „să tragă șlepu!”.

Confucius avea o exprimare foarte elegantă în care încerca să surprindă conexiunea dintre muncă și plăcere: „Fă ceea ce-ți place cu adevărat și nu vei mai munci nici o zi din viața ta” [2] Luat ad litteram nu este posibil un astfel de lucru, dar dacă ajungem să profesăm într-un domeniu care este un hobby pentru noi, atunci desigur nu mai resimțim efortul și suprasolicitarea profesională ci dimpotrivă mergem cu plăcere la muncă.

La școală tinerii au parte de o educație formală, structurată, continuată acasă de una non – formală cu sprijinul părinților. Aceștia din urmă, deși au cele mai bune intenții, nu dețin întotdeauna cunoștințele științifice de specialitate, pentru a-i putea ajuta cu succes. Contează în acest sens faptul de a fi autodidacti sau de a lua ore în particular, putând astfel să urce pe scara socială.

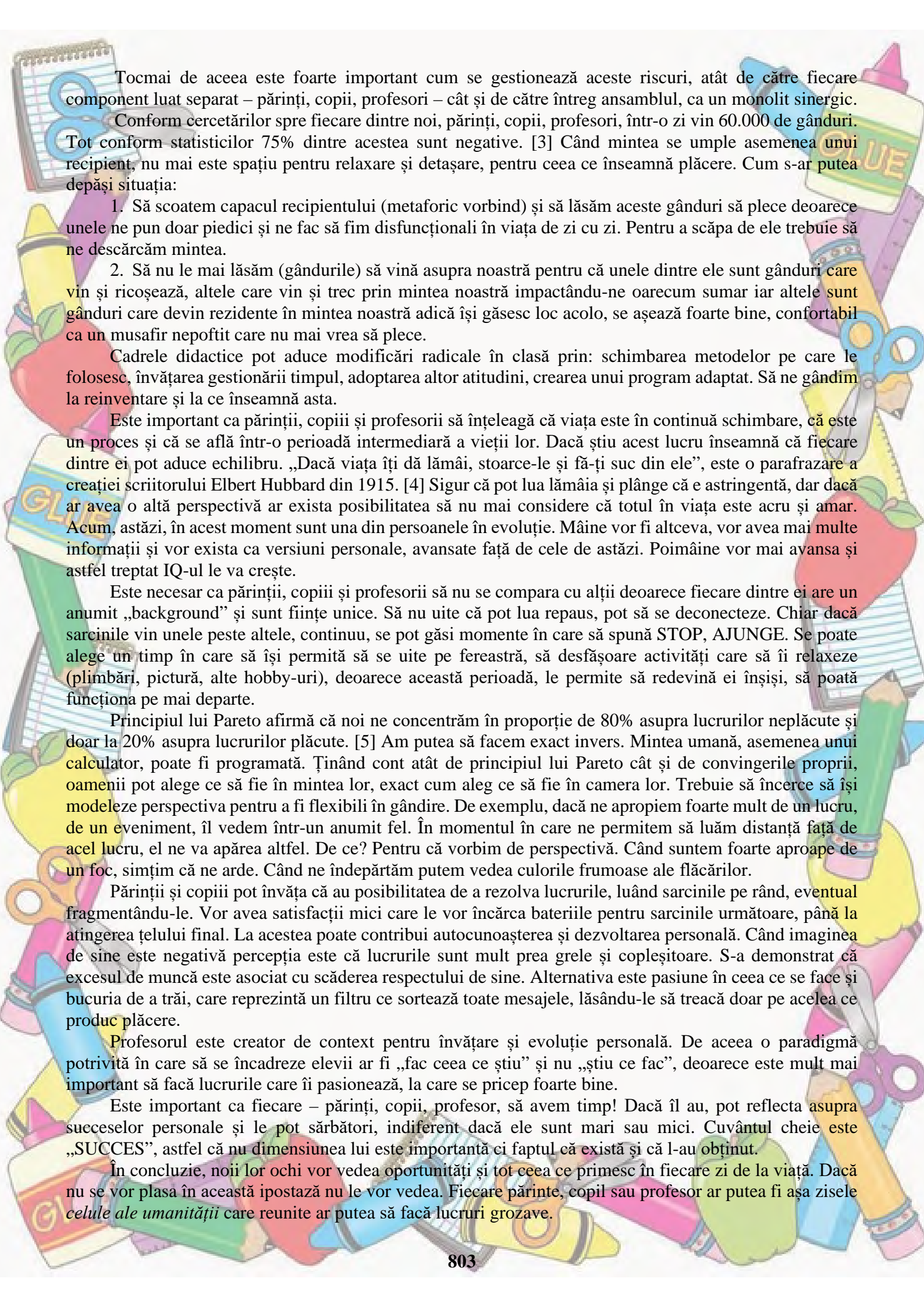
Tocmai de aceea este foarte importantă colaborarea părinți – profesori în vederea atingerii unei sinergii favorabile elevilor. Monitorizarea lor constantă – atât la școală cât și acasă, interesul pentru situația școlară respectiv orientarea școlară și intrarea în profesie sunt elementele cheie ale unei viitor profesional de succes.

Dacă elevii după ce termină școala, pe parcursul carierei înregistrează succese asta îi va motiva și le va da energie să meargă mai departe. Insuccesele, îi vor duce la epuizare, în acest context apărând și dezamăgirea.

Lucrând cu elevii la școală, profesorul este permanent supus uzurii psihice, fizice și emoționale, care are ca rezultate, pe lângă mulțumirea sufletească și epuizarea. Același lucru li se întâmplă și părinților, care se întorc acasă de la serviciu. Ne putem întreba unde se duce acest stres la finalul unei zile de muncă? Desigur că acolo unde merge după aceea fiecare, adică acasă. Din păcate nu se poate lăsa la școală sau la ușa casei toată tensiunea neuropsihică acumulată.

Viața are un anumit curs, uneori ascendent, alteori descendent. Fiecare încearcă să facă față și să se adapteze situațiilor care se ivesc. Elementele stresante care vin asupra profesorilor: proiecte de tot felul care trebuiesc făcute sau pe care doresc să le aducă în fața colegilor, o sumedenie de sarcini de îndeplinit, adăugându-se teama extinderii războiului din Ucraina. Toate aceste lucruri venind către profesor duc la: stări de oboseală, stres, epuizare și bineînțeles la boli. Supus la atât de mulți factori erozivi, cadrului didactic i se forțează caracterul, metaforic vorbind, astfel reușind unii dintre ei să se adapteze la suprasolicitările profesionale. Ceea ce pentru unii reprezintă oboseală, pentru alții poate fi o altă zi absolut obișnuită căreia știu că pot să-i facă față.

Să nu uităm că întreg tripticul, compus din părinți, copii, profesori, este suprasolicitat. Semne acesteia sunt: atitudinea lor, irascibilitatea, enervarea rapidă (datorată toleranței scăzute la frustrare), faptul că sunt abătuți, absenți, letargici, dezamăgiți, obosiți, epuizați, ineficienți, neatenți, că nu pot gestiona situațiile sau problemele apărute, nu își pot îndeplini sarcinile de lucru dar nici cele cotidiene. Persoanele care se găsesc în această situație sunt mai puțin implicate (cognitiv, atențional), iritați din punct de vedere emoțional, aud dar nu ascultă, evită să interacționeze și nu mai socializează. Au momente când sunt ca și inexistenți, absentează de la locul de muncă sau întârzie în ceea ce au de făcut, ajungând și să se îmbolnăvească. Boala poate fi asociată cu stresul iar boli cardiovasculare și cele digestive sunt cele mai întâlnite în caz de stres.

Tocmai de aceea este foarte important cum se gestionează aceste riscuri, atât de către fiecare component luat separat – părinți, copii, profesori – cât și de către întreg ansamblul, ca un monolit sinergic.

Conform cercetărilor spre fiecare dintre noi, părinți, copii, profesori, într-o zi vin 60.000 de gânduri. Tot conform statisticilor 75% dintre acestea sunt negative. [3] Când mintea se umple asemenea unui recipient, nu mai este spațiu pentru relaxare și detașare, pentru ceea ce înseamnă plăcere. Cum s-ar putea depăși situația:

1. Să scoatem capacul recipientului (metaforic vorbind) și să lăsăm aceste gânduri să plece deoarece unele ne pun doar piedici și ne fac să fim disfuncționali în viața de zi cu zi. Pentru a scăpa de ele trebuie să ne descărcăm mintea.

2. Să nu le mai lăsăm (gândurile) să vină asupra noastră pentru că unele dintre ele sunt gânduri care vin și ricoșează, altele care vin și trec prin mintea noastră impactându-ne oarecum sumar iar altele sunt gânduri care devin rezidente în mintea noastră adică își găsesc loc acolo, se așează foarte bine, confortabil ca un musafir nepoftit care nu mai vrea să plece.

Cadrele didactice pot aduce modificări radicale în clasă prin: schimbarea metodelor pe care le folosesc, învățarea gestionării timpului, adoptarea altor atitudini, crearea unui program adaptat. Să ne gândim la reinventare și la ce înseamnă asta.

Este important ca părinții, copiii și profesorii să înțeleagă că viața este în continuă schimbare, că este un proces și că se află într-o perioadă intermediară a vieții lor. Dacă știi acest lucru înseamnă că fiecare dintre ei pot aduce echilibru. „Dacă viața îți dă lămâi, stoarce-le și fă-ți suc din ele”, este o parafrază a creației scriitorului Elbert Hubbard din 1915. [4] Sigur că pot lua lămâia și plânge că e astringentă, dar dacă ar avea o altă perspectivă ar exista posibilitatea să nu mai considere că totul în viața este acru și amar. Acum, astăzi, în acest moment sunt una din persoanele în evoluție. Măine vor fi altceva, vor avea mai multe informații și vor exista ca versiuni personale, avansate față de cele de astăzi. Poimăine vor mai avansa și astfel tratat IQ-ul le va crește.

Este necesar ca părinții, copiii și profesorii să nu se compare cu alții deoarece fiecare dintre ei are un anumit „background” și sunt ființe unice. Să nu uite că pot lua repaus, pot să se deconecteze. Chiar dacă sarcinile vin unele peste altele, continuu, se pot găsi momente în care să spună STOP, AJUNGE. Se poate alege un timp în care să își permită să se uite pe fereastră, să desfășoare activități care să îi relaxeze (plimbări, pictură, alte hobby-uri), deoarece această perioadă, le permite să redevină ei înșiși, să poată funcționa pe mai departe.

Principiul lui Pareto afirmă că noi ne concentrăm în proporție de 80% asupra lucrurilor neplăcute și doar la 20% asupra lucrurilor plăcute. [5] Am putea să facem exact invers. Mintea umană, asemenea unui calculator, poate fi programată. Ținând cont atât de principiul lui Pareto cât și de convingerile proprii, oamenii pot alege ce să fie în mintea lor, exact cum aleg ce să fie în camera lor. Trebuie să încerce să își modeleze perspectiva pentru a fi flexibili în gândire. De exemplu, dacă ne apropiem foarte mult de un lucru, de un eveniment, îl vedem într-un anumit fel. În momentul în care ne permitem să luăm distanță față de acel lucru, el ne va apărea altfel. De ce? Pentru că vorbim de perspectivă. Când suntem foarte aproape de un foc, simțim că ne arde. Când ne îndepărtăm putem vedea culorile frumoase ale flăcărilor.

Părinții și copiii pot învăța că au posibilitatea de a rezolva lucrurile, luând sarcinile pe rând, eventual fragmentându-le. Vor avea satisfacții mici care le vor încărca bateriile pentru sarcinile următoare, până la atingerea țelului final. La acestea poate contribui autocunoașterea și dezvoltarea personală. Când imaginea de sine este negativă percepția este că lucrurile sunt mult prea grele și copleșitoare. S-a demonstrat că excesul de muncă este asociat cu scăderea respectului de sine. Alternativa este pasiune în ceea ce se face și bucuria de a trăi, care reprezintă un filtru ce sortează toate mesajele, lăsându-le să treacă doar pe acelea ce produc plăcere.

Profesorul este creator de context pentru învățare și evoluție personală. De aceea o paradigmă potrivită în care să se încadreze elevii ar fi „fac ceea ce știi” și nu „știi ce fac”, deoarece este mult mai important să faci lucrurile care îi pasionează, la care se pricepe foarte bine.

Este important ca fiecare – părinți, copii, profesor, să avem timp! Dacă îl au, pot reflecta asupra succeselor personale și le pot sărbători, indiferent dacă ele sunt mari sau mici. Cuvântul cheie este „SUCCES”, astfel că nu dimensiunea lui este importantă ci faptul că există și că l-au obținut.

În concluzie, noii lor ochi vor vedea oportunități și tot ceea ce primesc în fiecare zi de la viață. Dacă nu se vor plasa în această ipostază nu le vor vedea. Fiecare părinte, copil sau profesor ar putea fi așa zisele *celule ale umanității* care reunite ar putea să facă lucruri grozave.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE:

1. Edecarii de pe Volga. [on-line] 2021. [citat 01.02.2022]. Disponibil: https://ro.wikipedia.org/wiki/Edecarii_de_pe_Volga
2. [on-line] 2017. [citat 01.02.2022]. Disponibil: <https://www.facebook.com/884040501675668/posts/1240700689342979/>
3. URBAN. [on-line] 2021. [citat 01.02.2022]. Disponibil: <https://www.urban.ro/gandurile-daunatoare-negative/>
4. [on-line] 2019. [citat 09.03.2022]. Disponibil: https://ro.wikipedia.org/wiki/C%C3%A2nd_via%C8%9Ba_%C3%AE%C8%9Bi_d%C4%83_1%C4%83m%C3%A2i,_f%C4%83_limonad%C4%83
5. Principiul Pareto. [on-line] 2021. [citat 01.02.2022]. Disponibil: https://ro.wikipedia.org/wiki/Principiul_Pareto

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. CRIȘAN ANCA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "AUREL VLAICU" ARAD

În sistemul social de educație și învățământ, profesorii trebuie să se raporteze la cei pe care îi educă, să stabilească relații de cooperare cu elevii și părinții acestora și cu alți factori ai societății. Ei nu educă numai la catedră, în clasă, ci prin fiecare contact relațional cu copiii și părinții desfășoară o muncă de creștere și dezvoltare, de conducere și direcționare. Activitatea cadrelor didactice se desfășoară în fața unor individualități psihice umane în formare. De aici derivă necesitatea unei maxime responsabilități față de comportamentele și intervențiile educatorului.

Pentru atingerea acestui deziderat, e nevoie de un demers complex, de multe resurse materiale și umane, de competență și implicare. Chiar dacă educatorului i se atribuie privilegiul de a avea cea mai nobilă specializare, întrucât lucrează cu cea mai de preț materie primă a unui popor – tână generație – care înglobează speranța, conștiința și viitorul, el nu va putea face față singur acestui mare obiectiv.

Familia reprezintă principalul factor al parteneriatului școală – comunitate. Pe de o parte, familia este un factor de educație informală, pe de altă parte, aceasta are obligații și drepturi în sistemul formal al educației.

În scopul punerii în valoare a potențialului, pe care îl are relaționarea unității de învățământ cu comunitatea, Școala Gimnazială „Aurel Vlaicu” Arad a inițiat și organizat programul tematic „Săptămâna părinților” având ca obiective dezvoltarea unei relații active între școală, familie și comunitatea locală, evidențierea potențialului uman și profesional al școlii, sensibilizarea comunității locale față de realizările și nevoile școlii, formarea părinților ca parteneri, având o poziție bine definită în calitate de resurse educative.

Deseori noile ideologii promovate în special în domeniul protecției copilului întâlnesc mentalități conservatoare, un sistem de valori ale familiei ce trebuie regândit în contextul unor informații noi cu privire la nevoile de dezvoltare ale copiilor.

De aceea familia în societatea actuală are nevoie din ce în ce mai mult de sprijin extern pentru a se adapta acestor cerințe în condițiile în care părinții rămân atașați valorilor care s-au transmis tradițional, pe care le consideră ca fundamentând modele valide de relaționare intrafamiliară.

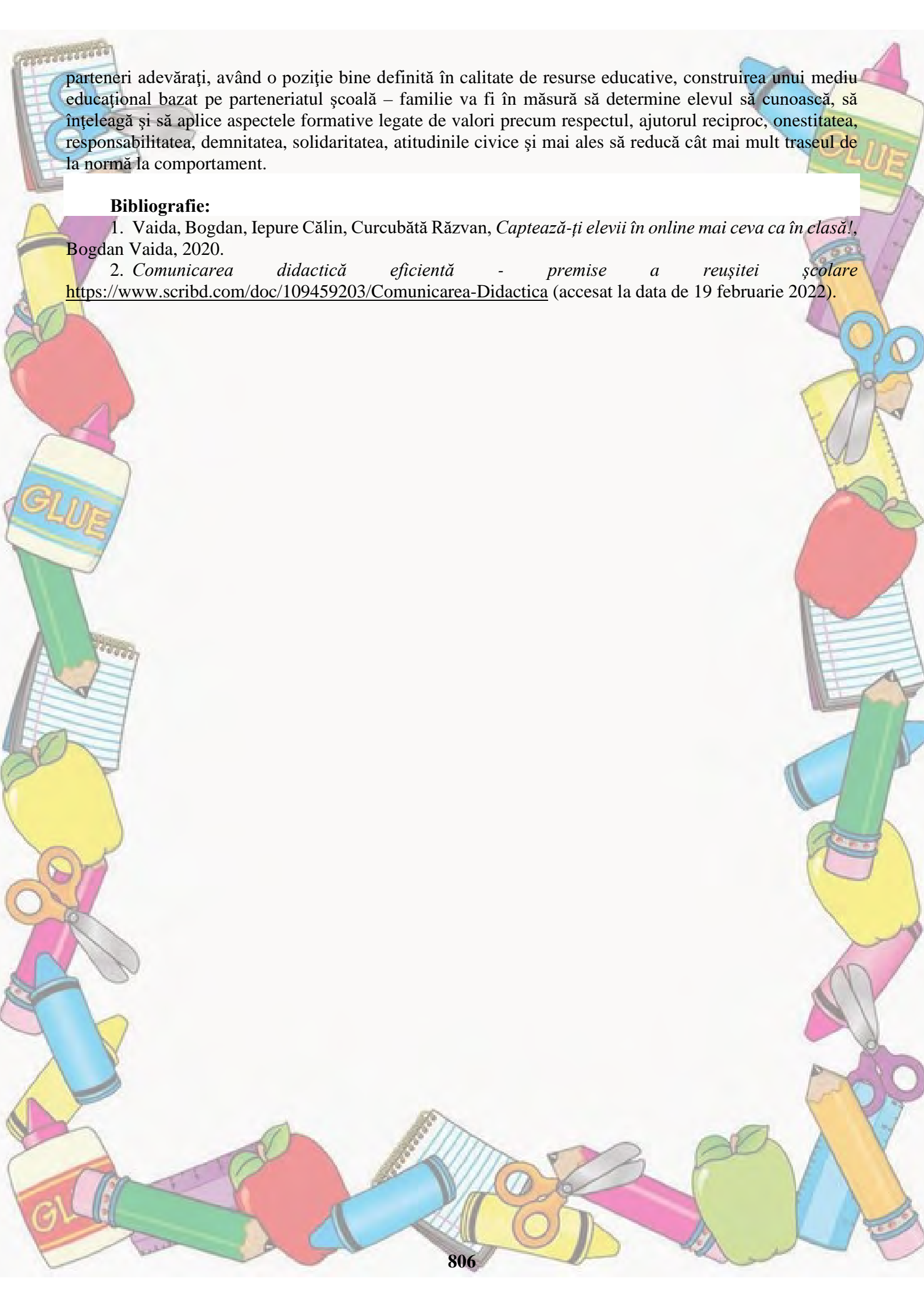
Nevoia principală resimțită de părinți este aceea de a fi sprijiniți să răspundă provocărilor pe care le ridică viața în societatea contemporană: dependența de tehnologie, de rețele de socializare, educația pentru valori și pentru caracter, practicarea unui stil parental adecvat.

Școala online a fost cu siguranță o perioadă dificilă și provocatoare pentru toată lumea, care a trebuit să găsească pe loc soluții la problemele pe care nu le aveam înaintea. Foarte mulți profesori au făcut eforturi fantastice să nu piardă legătura cu elevii, să nu rămână în urmă, să-și țină conectați la viața școlară. La rândul lor, mulți părinți s-au trezit cu copiii acasă, fiind nevoiți să lucreze și ei de acasă. Ne-am adaptat destul de greu, am mai dat-o și în bară câteodată, important este să acceptăm că nu putem controla toate lucrurile și să vedem ce putem face, fiecare în situația lui, ca să meargă lucrurile mai bine, măcar în aria noastră de influență.

Pentru ca un sistem de învățământ online să fie funcțional nu este suficientă punerea la dispoziție doar a aparaturii digitale fără a se fi creat o platforma statornică și cu îmbunătățiri permanente care să vină atât în ajutorul cadrelor didactice cât și al elevilor, mai ales al celor cu nevoi speciale sau cu dificultăți de învățare.

Oricât de mult ne dorim ca predarea online să funcționeze la fel pentru toți elevii, trebuie să luăm în considerare diferitele metode prin care elevii pot acumula cel mai bine cunoștințele. O parte din părinți nu au cunoștințele necesare pentru a îndruma și a controla elevul, fiecare s-a descurcat cum a putut, având un scop comun și anume educația copilului și sprijinirea acestuia.

Formarea unei atitudini pozitive a elevilor și părinților pentru școală și societate, valorizarea și aprecierea familiei ca mediu primordial și afectiv necesar formării individuale, formarea părinților ca

parteneri adevărați, având o poziție bine definită în calitate de resurse educative, construirea unui mediu educațional bazat pe parteneriatul școală – familie va fi în măsură să determine elevul să cunoască, să înțeleagă și să aplice aspectele formative legate de valori precum respectul, ajutorul reciproc, onestitatea, responsabilitatea, demnitatea, solidaritatea, atitudinile civice și mai ales să reducă cât mai mult traseul de la normă la comportament.

Bibliografie:

1. Vaida, Bogdan, Iepure Călin, Curcubătă Răzvan, *Captează-ți elevii în online mai ceva ca în clasă!*, Bogdan Vaida, 2020.
2. *Comunicarea didactică eficientă - premise a reușitei școlare*
<https://www.scribd.com/doc/109459203/Comunicarea-Didactica> (accesat la data de 19 februarie 2022).

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE

PROF. ÎNV. PREȘC. CRISAN DIANA

Dezvoltarea corectă a copilului începe din familie, părinții având un rol de bază în acest proces de lungă durată. Educarea copilului începe încă de la naștere. Acest lucru ajută la modelarea personalității omului. Așadar, familia exercită o influență adâncă asupra celor mici, care acumulează din acest mediu o mulțime de cunoștințe, atitudini, deprinderi, modele și obișnuințe de comportament. Grădinița este următoarea etapă în dezvoltarea copilului preșcolar și este un element esențial al procesului. Educația copilului de 3 ani poate continua în această instituție de învățământ, dar rămâne esențială existența armoniei dintre cele două medii, educațional și familial, cel din urmă continuând permanent să aibă o influență dominantă. Rolul educației este unul colosal în viața omului. Părinții sunt cei care iau tot felul de decizii ce influențează într-o măsură sau alta viitorul celor mici. Părinții trebuie să fie parteneri de încredere în educarea celor mici și sunt obligați să creeze un mediu familial echilibrat, prielnic dezvoltării și educării copiilor. Influențele educative pe care familia le exercita asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți pe care copiii le preiau prin imitație și învățare-precum și climatul socioafectiv în care se exercita influențele educaționale (“cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărătoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin constientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare a le copiilor, comportamentul lor sociomoral. Activitatea educativă din grădiniță nu poate fi izolată, separată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului și mai ales, de cea din familie. Educația trebuie să se manifeste permanent ca o acțiune coerentă, complexă și unitară a grădiniței și familiei. La intrarea în grădiniță, părinții sunt cei care dețin toate informațiile legate de copil: stare de sănătate, obiceiuri alimentare, particularități de învățare, mod de comportare, probleme în dezvoltare etc. În același timp, grădinița, ca prima instituție care se conduce după principii și metode științifice, deține mijloace specifice pentru valorificarea potențialului fizic și psihic al fiecărui copil.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Socializarea, asumarea responsabilităților și exprimarea emoțiilor sunt o parte dintre abilitățile pe care un copil trebuie să și le însușească în cei șapte ani de acasă. Părinții sunt principalele modele pe care copiii le urmează. În plus, copiii trebuie să învețe să-și împartă experiențele și jucăriile cu alții. La fel de importante sunt și abilitățile emoționale. Părinții trebuie să-i învețe pe copii cum să-și exprime emoții precum furia sau frica. Asumarea responsabilităților este bine să înceapă tot în această perioadă. Învățați-vă copiii să-și strângă singuri jucăriile sau dați-le sarcini foarte simple, cum ar fi să ajute la așezarea mesei. Părinții foarte ocrotitori sau cei foarte critici le transmit copiilor mesaje greșite, cum că nu sunt în stare să facă anumite lucruri, fapt ce poate duce la apariția inhibițiilor.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA GRĂDINIȚĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR CRIȘCOV ADRIANA

Familia reprezintă factorul primordial și esențial în educarea unui copil. După cum bine se știe, educația începe în familie, de aceea legătura dintre grădiniță și mediul familial va trebui să se întrepătrundă.

Educația în familie are ca scop formarea unui om cu o dezvoltare multilaterală și armonioasă. Părinții sunt datori să crească copilul, să se îngrijească de sănătatea, educația, învățătura și pregătirea profesională a acestuia. Această funcție are ca finalitate integrarea eficientă a individului în societate, acest lucru realizându-se prin formare după un anumit ideal de personalitate.

Familia are nevoie de sprijin și susținere pentru a rezolva problemele ridicate de creșterea copiilor din generațiile de astăzi. Aceasta, de cele mai multe ori, nu are cunoștințe psihopedagogice necesare educării copiilor. Educatorii profesioniști suntem noi. De aceea avem datoria ca prin activitățile ce le desfășurăm să pregătim familia pentru a-și cunoaște copilul, să o antrenăm în procesul educațional.

Prin activitățile de parteneriat cu părinții, educatoarea primește un sprijin real în propria activitate, iar prezența familiei în cadrul grădiniței va fi legătura dintre copil și mediul necunoscut inițial. Dragostea, familia, grădinița și școala sunt indispensabile în viața fiecărui om. Ca primă verigă a sistemului educativ, familia are responsabilități clare și diverse. Este foarte importantă educația încă din copilărie, deoarece copilul ia ca model primele impresii din mediul înconjurător, din familie. Tot din mediul familial copilul învață reguli, conduite și obiceiurile celor din jur. Copilul va imita și va repeta persoanele semnificative din viața sa, va avea aceleași păreri, idei, concepții. Calitatea educației în familie depinde în mod deosebit de nivelul de educație al părinților și al familiei ce intră în contact cu copilul, în special sub aspect moral și comportamental.

De la venirea în grădinița educatoarea întreprinde activități de cunoaștere a copiilor și familiilor acestora. Studiază dosarele personale, chestionarele aplicate la început de an, organizează colectivul de părinți și repartizează fiecăruia atribuții. Stabilește un program de activități cu familia, proiectează întâlniri individuale și colective, consultații, activități extracurriculare. Grădinița are obligația de a ține legătura permanent cu părinții prin orice mijloace, fie telefonic sau prin alte mijloace, prin corespondența sau prin avizierele și panourile de la grupă, accesul la portofoliul copilului s-a dovedit a fi eficient și mulțumitor pentru ambele părți.

Participarea părinților la activitățile din mediul preșcolar permite părinților să fie proprii evaluatori ai copilului și pot avea posibilitatea de a-l aprecia ținând seama de cerințele educatoarei cât și a colectivului din care face parte. Serbările reprezintă o altă modalitate de colaborare cu familia. Dacă familia va fi implicată de la început în programul educativ, ea va percepe corect importanța colaborării cu grădinița și beneficiile acestei colaborări, iar implicarea sa în activitatea grădiniței va fi conștientă, interesantă și reciproc avantajoasă. Beneficiar în parteneriatul grădiniță-familie este copilul care treptat prin modul de comportare va scoate în evidență rezultatele acestui parteneriat și își va descoperi părinții ca parte importantă a educației sale.

Familia educă prioritar copilul, grădinița continuă pe coordonate noi tot ce s-a făcut și s-a realizat în familie. Lor li se adaugă natura, societatea, viața sub toate aspectele, considerate pe buna dreptate, cel mai bun dascăl.

Bibliografie

- Elena Bonchiș, „Familia și rolul ei în educarea copilului,- ed.Polirom, (2011)
Ecaterina Adina Vrășmaș, „Consilierea și educația părinților,-ed.Aramis,(2002)

CALITATEA EDUCAȚIEI ÎN ȘCOALĂ

**PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂT PRIMAR CRÎȘMAR CARMEN-MARIA
ȘCOALA PRIMARA VĂȘCĂUȚI**

„Răbdarea, încrederea, iubirea sunt elemente care aduc lumina în sufletele copiilor, iar copiii își vor aminti întreaga viață de cei care au contribuit la desăvârșirea lor personală. A fi educator este fără îndoială, meseria cea mai importantă și nobilă a omenirii, pentru că are acces direct la sufletele copiilor, iar de eforturile depuse de educatori depinde întreaga evoluție umană.” (Oprea, C.L., 2008, p. 302)

Educația, din punct de vedere etimologic, reprezintă influențarea sistematică și conștientă a dezvoltării facultăților intelectuale, morale și fizice ale copiilor și tineretului precum și totalitatea metodelor folosite în acest scop. Calitatea în educație se referă la totalitatea însușirilor esențiale ale sistemului educațional și reprezintă „valoarea pe care societatea o acordă serviciilor educaționale și educației în ansamblul ei”.

Calitatea este un termen atât relativ, cât și abstract, căruia fiecare dintre noi îi atribuie o interpretare diferită. Cele mai uzuale definiții folosite astăzi sunt: „Modul în care toate proprietățile unui produs, proces sau serviciu sunt conforme cu cerințele stabilite pentru el, cu cele necesare aplicației pentru care a fost proiectat”; „Abilitatea de a îndeplini toate așteptările cumpărătorului de bunuri și servicii”. Gradual, am ajuns la concluzia că nu există grade de calitate, există un concept al calității și unul al noncalității, fără alte definiții intermediare. Oricum, calitatea nu este niciodată accidentală, ea este întotdeauna rezultatul unui efort inteligent.

Pentru asigurarea calității proceselor care se desfășoară într-o instituție de învățământ preuniversitar este necesară existența unei structuri minimale la nivel de unitate, constând într-un Consiliu (comisie) al calității, din care să facă parte atât managementul școlii, cât și toate cadrele didactice care contribuie la desfășurarea activităților educative din unitate. Acest consiliu ar trebui să aibă prerogative extinse la nivelul: stabilirii programelor de învățământ ce vor fi utilizate în școală; al manualelor ce vor fi studiate la clasă, la toate disciplinele; stabilirii standardelor de evaluare atât pentru cadrele didactice, cât mai ales pentru elevi; identificării, analizei, deciziei și rezolvării oricărei probleme care apare în școală înainte de a atinge faza de conflict; identificării căilor de urmat, a metodelor și tehnicilor ce vor fi folosite pentru îmbunătățirea continuă a calității procesului educativ; evaluării programelor de dezvoltare pe termen mediu și lung etc. Pentru realizarea tuturor sarcinilor ce revin acestui „consiliu”, în mod operativ, este necesară înființarea cercurilor de calitate la nivelul fiecărei clase, care să acționeze ca organ operativ la nivelul școlii.

Asigurarea calității educației în context formal se realizează mai ales prin modul în care cadrul didactic organizează demersul didactic, pentru atingerea competențelor vizate de programă. În viziune modernă, rolul profesorului este de a facilita și intermedia învățarea, de a fi partener în învățare, de a-i ajuta pe elevii săi să înțeleagă, să argumenteze puncte de vedere proprii, de a alege strategii adecvate prin care să-i pregătească pe elevi să facă față și să se integreze optim unei societăți aflate într-o dinamică fără precedent.

Modalitățile de realizare a învățării urmăresc formarea de competențe și deprinderi practice cu accent pe învățarea prin cooperare. Situațiile de învățare create trebuie să-i încurajeze pe elevi să exprime puncte de vedere proprii, să colaboreze în rezolvarea sarcinilor de lucru, să-i incite la căutare.

Rolul școlii în realizarea finalităților învățământului obligatoriu constă în conducerea elevilor către: demonstrarea gândirii creative, folosirea diverselor modalități de comunicare în situații reale și contexte variate, înțelegerea și utilizarea tehnologiilor în mod adecvat, dezvoltarea capacității de investigare și valorizare a experienței personale, precum și alte capacități și aptitudini, spre exemplu: capacitatea de adaptare la situații diferite, contribuția la construirea unei vieți de calitate, construirea unui set de valori individuale și sociale, dar și orientarea comportamentului și carierei în funcție de acestea.

Școala trebuie să contribuie la egalizarea șanselor tuturor copiilor la educație și la dezvoltarea potențialului lor, precum și la orientarea pregătirii școlare și profesionale. În învățământul contemporan se pune accentul pe funcția formativă a acestuia.

În elaborarea strategiilor didactice orientarea modernă a determinat noi roluri pentru fiecare participant la actul învățării, noi modalități de realizare a învățării, alte perspective de evaluare.

În instruire, datorita multiplelor valențe formative pe care le au, strategiile interactive sunt indispensabile pentru asigurarea calității educației. Strategiile didactice interactive sunt caracterizate de dinamism, ele stimulează o cunoaștere activă, prin participări și asocieri la situații practice; învățarea fiind un proces activ și constructiv. Spre deosebire de situațiile de învățare în care elevii sunt simpli ascultători atunci când sunt implicați activ, când participă la construirea propriei cunoașteri copiii învață cu plăcere și mai temeinic. Prin folosirea acestor strategii sunt create o diversitate de situații în care cunoștințele sunt transferabile în alte contexte, aplicabile și în alte situații decât cele în care au fost însușite. Interesele elevilor, curiozitatea acestora sunt stimulate mai ales dacă sunt utilizate situații din viața reală pentru viața reală.

Succesul școlar este un subiect aflat întotdeauna în atenția cadrelor didactice și dobândit îndelung. El este însă nu doar un indicator al reușitei actului didactic, ci și o aspirație a părinților și elevilor, situându-se între realitate și ideal. Așa cum succesul școlar reprezintă un obiectiv al mai multor părți implicate în procesul de predare-învățare, tot astfel factorii care contribuie la realizarea acestui obiectiv sau îi influențează ponderea într-o oarecare măsură sunt de mai multe proveniențe. Fiind un proces complex, învățământul necesită abordări specifice din acest punct de vedere, al asigurării calității, fiecare compartiment, instituție sau sistem având propria politică de asigurare a calității.

Procesul de perfecționare trebuie să aibă loc permanent și să se desfășoare la toate nivelurile, fără obstacole, întoarceri sau orice fel de constrângeri. Pentru reușita activităților nu trebuie uitată munca cu elevii. Țelurile și misiunea unității de învățământ nu pot fi realizate fără conștientizarea relativ la calitate a acestora și antrenarea lor în toate acțiunile pe care le presupune întregul proces. Conștiința pentru calitate va avea la nivelul elevilor atât o influență imediată, prin creșterea performanțelor școlare, cât și pe termen lung, prin formarea unor caractere și personalități care să perceapă calitatea ca un proces conștient, permanent, natural și intrinsec personalității fiecăruia. În tot acest proces trebuie avut în vedere faptul că nimic nu este neînsemnat și lipsit de importanță.

De aceea, de modul de organizare, analiză, conducere, implementare, control și feedback depinde succesul oricărei încercări de a atinge calitatea în procesul educativ. În concluzie, în termeni simpli, calitatea procesului educativ poate fi caracterizată prin răspunsul pe care fiecare îl poate da efectiv la cerințe de genul: spune ceea ce faci; fă ceea ce spui; dovedește ceea ce ai făcut; descrie sistemul tău de calitate; fă acest sistem să funcționeze; analizează; optimizează; implementează; controlează; corectează elementele sistemului; certifică sistemul. Nu trebuie neglijat faptul că niciodată două sisteme nu vor fi identice. Întotdeauna va exista cel puțin un element care să le deosebească. Tot la fel nu pot exista două sisteme de calitate identice.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cerghit, I., 1997, *Metode de învățământ*, Editura Didactică și Pedagogică, București
2. Cucuș, C., 2002, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași
3. Iucu, R., 2005, *Teoria și metodologia instruirii*, P.I.R., București
4. Oprea, C., 2005, *Strategii didactice interactive*, Editura Didactică și Pedagogică, București
5. Niculescu, R., 2006, *Drama și metafora în educație*, Editura Universității Transilvania, Brașov

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. CRISTIAN FLORINA NICOLETA

CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ NR.1 BACĂU

În prezent, lumea este pusă în fața unor schimbări într-un ritm rapid, apar probleme de ordin economic, științific, cultural, cărora trebuie să le facă față copiii și familiile acestora. În găsirea de soluții pentru adaptarea rapidă și eficientă a oamenilor la această societate se face apel la educație. Cunoașterea particularităților dezvoltării personalității, a factorilor care contribuie la desăvârșirea acesteia, a problemelor pe care le ridică aceasta, contribuie în mare măsură la găsirea unor soluții adecvate.

Familia și școala sunt factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații. Funcția educativă a familiei constă în formarea celor mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „*cei șapte ani de acasă*”.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind modul de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale, a formării concepției lor despre viață. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, conștientizate mai mult sau mai puțin, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor.

Familia condiționează și mediază comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om pregătit pentru muncă, care să contribuie la dezvoltarea societății. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea copilului/omului.

În educația incluzivă, succesul este asigurat de comunicarea dintre familie și școală. Școala, prin resursele umane și materiale, trebuie să creeze un mediu primitor pentru implicarea familiilor în adaptarea, integrarea și recuperarea copiilor cu cerințe educative speciale prin: anunțarea familiilor în legătură cu activitățile propuse în programul recuperator-terapeutic și completarea lui la solicitările părinților, participarea familiilor la aplicarea programului educațional și terapeutic propus, recunoașterea drepturilor și cerințelor familiilor de a alege dacă, în ce măsură, când și cum pot participa la cât mai multe activități terapeutice, pentru continuarea lor acasă, identificarea resurselor prin care se pot sprijini activitățile părinților, informarea familiilor despre schimbările survenite în cadrul programului și, nu în ultimul rând, acceptarea feed-backului primit de la familie, util în ameliorarea programelor destinate educației și recuperării elevilor cu cerințe educative speciale.

Parteneriatele școală-familie vin în sprijinul îmbunătățirii comunicării dintre părinți și profesori. Realizarea parteneriatelor presupune un sistem de activități cuprinse într-un plan pe termen scurt și mediu, cu obiective și responsabilități clare. În cadrul parteneriatelor se clădesc relații între indivizi prin înlăturarea barierei de comunicare, a prejudecăților și a discriminărilor, ceea ce conduce la îmbunătățirea relațiilor între școală și părinți, profesori și elevi, părinți-părinți, acestea fiind caracterizate de încredere, responsabilități și cooperări reciproce.

Școala alături de familie influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Bibliografie:

1. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D., *Educația părinților. Strategii și programe*, E.D.P., București, 1997;
2. Gherguț A., *Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale*, Editura Polirom, Iași, 2006;
3. Golu M., *Dinamica personalității*, Editura Geneze, București, 1993;

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROFESOR LOGOPED CRISTOLȚAN CODRUȚA-ANCA

CENTRUL JUDEȚEAN DE RESURSE ȘI DE ASISTENȚĂ EDUCAȚIONALĂ SĂLAJ

Familia poate, și trebuie să aibă o mare influență în formarea și dezvoltarea personalității preșcolarilor. Este folositor să fie bine informați cu privire la felul în care trebuie să intervină. Părinții sunt interesați de ceea ce ar fi util să cunoască cu privire la dezvoltarea limbajului și a comunicării copiilor. Interacțiunea dintre copil și cei din proximitatea lui este importantă pentru dezvoltarea limbajului și a comunicării.

Un nivel optim de dezvoltare al limbajului va sprijini gândirea cât și latura afectivă. Implicarea părinților în procesul educativ este oportun să se facă după ce au fost informați cu privire la aspectele vizate. Pentru sprijinirea dezvoltării limbajului și a comunicării preșcolarilor este important ca părinții să conștientizeze că sunt un model pentru copii și că aceștia imită felul în care ei vorbesc. Părinții vor vorbi cât mai mult cu preșcolarii și îi vor încuraja să vorbească și ei, pentru a avea contextul în care pot să-și perfecționeze construcțiile verbale. Citirea poveștilor, poeziilor sau a altor mesaje scrise, îi asigură copilului familiarizarea cu cărțile, apropierea de acestea și stimularea interesului pentru citit, la vârsta școlară. Limbajul folosit în familie trebuie să fie corect, din punct de vedere gramatical, fără regionalisme și fără a fi utilizate diminutivele într-o manieră excesivă.

Atunci când interacționează cu alte persoane, părinții trebuie să evite să vorbească în locul copilului, dacă el este capabil să vorbească. Copilul are nevoie de cât mai multe ocazii pentru a interacționa și comunica cu alți copii și adulți. Dacă copilul nu pronunță toate sunetele limbii, acesta nu va fi corectat în public, pentru a nu-i prejudicia stima de sine. Pentru a asigura acel context favorabil dezvoltării limbajului și comunicării, este util să fie limitat timpul petrecut în fața dispozitivelor cu ecran și să fie sugerate alte activități copiilor.

În timpul activităților casnice este recomandată verbalizarea acestor activități, dacă copilul asistă, la fel și în timpul jocurilor. Părinții vor încuraja copilul să povestească experiența lui anterioară: ce a făcut în ziua respectivă, evenimente trăite, dar și să descrie stările afective experimentate.

Părinții se vor adresa cu calm, vor utiliza pauze, pentru a oferi copilului răgazul de a înțelege mesajul transmis și vor păstra contactul vizual, dacă este posibil.

Nu este oportună încurajarea vorbirii incorecte a copilului, pentru amuzamentul familiei, acest comportament va face ca vorbirea incorectă a copilului să persiste.

În cadrul jocurilor cu copilul vor fi introduse sarcini de despărțire a cuvintelor în silabe, de definire a cuvintelor, identificare a sunetului inițial din cuvinte și de numărare a silabelor.

Limbajului este unealta prin care copilul își exteriorizează trăirile afective, dorințele, trebuințele și în același timp investighează realitatea. Este de datoria familiei să se implice, alături de cadrele didactice, în acest proces îndelungat și complex de structurare și dezvoltare a limbajului.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR CROITORU IULIA-MARIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 BARCEA

„Fiecare copil pe care îl instruiam este un OM dăruit societății.” Nicolae Iorga

Primul factor educativ care marchează dezvoltarea personalității copilului este familia. Copilul deprinde primele valori sociale în familie înainte de a lua contact cu educația instituționalizată. Școala este locul principal specializat „în pregătirea oamenilor pentru muncă și viață”, iar principalii factorii care contribuie la atingerea obiectivelor în realizarea procesului educațional, sunt: familia, școala, mediul social, mass-media și instituțiile culturale (Cucos, 2006, p.15).

Familia, din punct de vedere sociologic, reprezintă nucleul societății, instituție fundamentală. Ea oferă mediul propice nașterii, dezvoltării și formării copilului. Totodată, oferă nonformal și informal primele cunoștințe, deprinderi sau modele comportamentale.

Familia îndeplinește numeroase funcții care pot fi sintetizate astfel: funcția instituțional formativă (realizată prin influențe directe de tipul răspunsuri la întrebări, explicații, informații, dar și indirect, prin mediul informațional din familie); funcția psihomorală (realizată prin modelele de conduită oferite de părinți, dar și prin discuțiile purtate cu copiii pe marginea anumitor conduite); funcția socio-integrativă (prin implicarea copiilor în activitatea familială, prin acordarea autonomiei de acțiune, dar și printr-un climat familial dominat de relații de încredere și sprijin reciproc, conlucrare între generații, în care maturitatea de gândire a adulților se îmbină cu entuziasmul și energia tinerilor); funcția cultural-integrativă, prin implicarea copiilor în viața culturală și prin mediul cultural al familiei (Mitrofan, 1991).

În continuare am sintetizat 4 tipuri de comportamente ale părinților și modul cum acestea influențează formarea copilului: familia democratică, familia hiperautoritară, familia permisivă și familia indiferentă.

În familia democratică, părintele își exercită autoritatea regresiv pe parcursul creșterii și dezvoltării copilului. Acesta din urmă va deveni la maturitate un om al societății echilibrat, sănătos psihic și responsabil. Va avea o minte armonioasă și se va comporta înțelept în diferite situații.

Părinții familiei hiperautoritare conduc după formula: „facem totul ca să scoatem din el un om deosebit”. Copiii sunt puși mereu în fața unui volum mare de sarcini pentru a putea realiza acele achiziții care să corespundă întru totul aspirațiilor părintești. Menținerea copilului într-un climat hipersever determină modificări de personalitate. Acest fapt se transpune la nivel comportamental prin fenomene de apatie și indiferență față de ceea ce trebuie să întreprindă sau în ceea ce privește relaționarea cu cei din jur, atitudini de protest și revoltă.

Familia permisivă stă la polul opus al familiei autoritare. Părinții depun mari eforturi de a proteja copilul, de a-l menaja într-o manieră exagerată. Una dintre consecințe este detașarea între imaginea de sine și posibilitățile reale ale copiilor. Se pot contura atitudini de îngâmfare, de exacerbare a eului, de supraevaluare a propriilor posibilități.

Familia indiferentă este caracterizată prin faptul că părintelui nu-i pasă de copil, îi oferă libertate deplină, se sustrage de la responsabilitatea de educare a lui. Acest copil nu va ști dacă este bine sau rău ceea ce face, așa că pentru el ceea ce este greșit, va fi corect pentru că setul valoric nu i-a fost prezentat de către părinți.

În concluzie, părinții realizează socializarea primară a copiilor lor, prin trei mijloace de influențare importante: reglarea directă a comportamentului copilului (de exemplu: încurajări, controlul efectuării temelor, supravegherea executării sarcinilor primite etc.); comunicarea cu copilul (schimbul de informații, comunicarea de opinii, confidențe, etc.); cooperarea, participarea la activități comune (vizite, ieșiri, jocuri, etc.).

Comunitatea reprezintă „o colectivitate socială distinctă care poate fi identificată la diferite niveluri ale structurii sociale care angajează valori norme și obișnuințe cu semnificație pedagogică directă și

indirectă”. Școala reprezintă instituția specializată în proiectarea și realizarea activităților educaționale în cadrul procesului de învățământ care exprimă deschiderea spre comunitate (Cucoș, 2006, pp. 60-61).

Parteneriatul școală – familie – comunitate, poate influența atât randamentul școlar cât și comportamentul prosocial al copiilor. În cazurile când această colaborare funcționează în parametri reduși, apar dificultățile și barierele care împiedică colaborarea acestor factori, având efect negativ cu privire la activitatea școlară și socială a copilului. Diminuarea colaborării școală – familie este influențată de diferiți factori, dintre cei mai importanți fiind subiectivismul părinților sau o concepție personală despre educație (Cucoș, 1994).

În ceea ce privește relația dintre familie și școală, cele mai frecvente forme de organizare a acestei relații sunt: ședințele cu părinții; discuții individuale între cadrele didactice și părinți; organizarea unor întâlniri cu părinții; implicarea părinților în manifestări culturale ale școlii și activități recreative; voluntariat; consilierea părinților; asociațiile de părinți.

Bibliografie

Cucoș, C., *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2006;

Cucoș, C., *Raționalitatea activității instructiv-educative și proiectarea pedagogică*, în *Psihopedagogie*, Editura Lumen, Iași, 1994;

Ilade, Corneliu, *Influența modelului educațional familial asupra comportamentului deviant al copilului în Educația la început de mileniu*, Editura Terra, Focșani, 2008;

Mitrofan, Iolanda; Mitrofan, Nicolae, *Familia de la A...la Z*, Editura Științifică, București, 1991;

Muntean, Ana, *Psihologia dezvoltării umane*, Editura Polirom, Iași, 2006;

Pescaru-Băran, A., *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

CRUCERU MIHAELA-CARMEN

GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT "CONSTANTIN BRÂNCUȘI" TG-JIU

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite (conștient sau nu) o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

Cauzele unor eșecuri școlare sunt multiple, dar școala are sarcina de a le depista și de a interveni, uneori, când este cazul, în situațiile delicate. Un sfat la timp, o îndrumare competentă sunt mijloace care pot da rezultate favorabile în creșterea randamentului școlar.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de situația școlară a copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jighește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățătura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățatură le pun pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățatură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în unitățile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

Deci, ca primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

Deci, factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul.

Bibliografie:

1. Gretchen Gimpel Peacock, Brent R. Collett, *Intervenții bazate pe colaborarea familie-școală*, Editura ASCR, 2015

2. Maurice J. Elias, Steven E. Tobias, Brian S. Friedlander, *Inteligența emoțională în educația copiilor*, Editura Curtea Veche, 2007

PROIECT DE ACTIVITATE PRIMĂVARA LA NOI ÎN SAT

ÎNV. CRUPA LILIANA ERMINA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION BORCEA” RACOVA, JUDEȚUL BACĂU

ARGUMENT

Copilul trăiește un sentiment de mândrie atunci când părinții săi se implică în activitățile școlii sau îi sprijină în realizarea sarcinilor de învățare. În mod sigur aceste fapte au ecouri pozitive în formarea personalității copilului. Colaborarea eficientă școală - familie reprezintă o reușită a procesului educațional. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Frumusețea este peste tot, este răspândită în jurul nostru precum aerul pe care îl respirăm. Din nefericire aceste frumuseți nu sunt observate și ne trebuie o „educație specială” care să atragă atenția asupra lor. Această „educație specială” urmărește să îl facă pe copil să înțeleagă și să iubească frumosul, să îi formeze sufletul. În speranța că primăvara se poate simți atât în cuvânt, cât și în culoare, expoziția de desene ne va conduce pe tărâmul fanteziei și al imaginației artistice.

TEMA: PRIMĂVARA LA NOI ÎN SAT

LOCUL DE DESFĂȘURARE: Sala de clasă / curtea școlii

ECHIPA DE PROIECT:

- Elevii claselor I – a III-a / Cadrele didactice / Părinții / bunicii elevilor

SCOPUL: Sensibilizarea elevilor față de transformările din natură și evenimentele care au loc primăvara; Încurajarea elevilor să-și dezvolte spiritul de competiție și să își valorifice creativitatea și simțul estetic.

OBIECTIVE:

- Să observe și să descopere caracteristicile lumii vii, corelate cu condițiile de mediu;
- Să investigheze lumea plantelor și să deducă foloasele pe care omul le are de la acestea;
- Să își exprime sentimentele, trăirile și impresiile prin activități artistico-plactice.

FORMA DE ORGANIZARE/ SARCINI:

• Elevii sunt împărțiți în patru grupe; Fiecare grup va strânge informații și va realiza desene care vor reprezenta caracteristicile anotimpului primăvara.

ETAPELE PROIECTULUI:

- Etapa de pregătire: prezentarea obiectivelor, alegerea temei, elaborarea planului, împărțirea sarcinilor de lucru;
- Etapa de realizare: strângerea și prelucrarea informațiilor, adunarea materialelor, realizarea desenelor, amenajarea spațiului de prezentare;
- Etapa de evaluare: prezentarea materialelor și realizarea portofoliului proiectului.

SECȚIUNI:

- ✓ Desen cu tema „Coșul cu flori” – cele patru grupe de elevi vor realiza desene cu tema dată;
- ✓ Pictură cu tema „Culorile primăverii” – elevii ajutați de părinți sau bunici vor picta tablouri pe sticlă/pânză respectând tema dată.

METODE, TEHNICI ȘI RESURSE DE REALIZARE:

Folosirea conversației, explicației. Aplicarea exercițiilor practice, analiza produselor activității practice. Carton, pânze pentru pictură, sticlă, bloc de desen, culori, acuarele, aparat foto, calculator, imprimantă, materiale din natură.

Autofinanțare.

FORME DE ORGANIZARE: Individual / pe grupe;

EVALUARE: Expoziție cu materialele realizate.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ȘCOALĂ

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR: CSABAI ANDRADA ELENA

LICEUL TEHNOLOGIC SEBEȘ/

GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NUMĂRUL 2, SEBEȘ

Educația aduce cu sine multe beneficii, atât pentru individ, cât și pentru societate – îmbunătățește perspectivele de carieră, stimulează economia și chiar poate extinde durata de viață. Mai mult, potrivit studiilor, educația poate face oamenii mai fericiți! De aceea, este absolut esențial ca educația, indiferent de natura sa, să fie aplicată încă din primele luni de viață ale copilului tău.

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

Unul dintre rolurile cele mai importante ale educației este acela de a influența, transforma și dezvolta personalitatea indivizilor. Procesul acesta este influențat atât de factorii genetici, cât și de mediile educogene în care individul se află la un moment dat.

Școala nu îl poate învăța pe individ totul, iar educația nu se bazează numai pe școală, chiar dacă mulți o atribuie strict școlii. Acest lucru este o greșală, părinții având obligația de a se asigura că există condițiile necesare pentru o educație pozitivă atât la școală, prin implicarea lor în activitățile elevilor, cât și acasă, unde copilul se simte protejat și unde anumite rețineri, pe care le are acesta la școală, dispar.

Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curtoazie obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

Cercetările au arătat o scădere a procentului de părinți care să susțină comunicarea intimă dintre părinte-profesor. Părinții moderni preferă metode de comunicare la distanță, cum ar fi platformele online și sunt mai puțin susceptibili să participe la ședințe sau activități școlare. În timp ce tehnologia și instrumentele digitale pot ajuta familiile să rămână informate, elevii își pot pierde interesul pentru școală atunci când părinții nu își oferă sprijinul.

Pe de altă parte, profesorii observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Dincolo de sincopele sistemului de învățământ, există atât de mulți oameni cu vocație, gata să-și ofere suportul și expertiza pentru rezolvarea provocărilor. Aceasta este o chemare la responsabilitate: ceea ce sădești în copilul tău de timpuriu va fi potențat și dezvoltat de școală, dependent de implicarea ta. Mai târziu, adultul format va fi o valoare pentru societate, un om cu simț civic, responsabil și moral... sau nu. La nivel micro, cum arată familia, așa arată și școala, iar la nivel macro, cum arată școala, așa arată și țara.

A decorative border surrounds the text, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a yellow crayon, a red apple, a glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a yellow apple, orange scissors, a blue crayon, a pink crayon, a yellow crayon, a glue stick labeled 'GL', a green pencil, a red apple, a blue crayon, a yellow crayon, orange scissors, a pink crayon, a green apple, a blue crayon, and a yellow crayon. On the right side, from top to bottom, there is a glue stick labeled 'UE', a yellow crayon, blue scissors, a yellow crayon, a red apple, a green pencil, a yellow crayon, a pink crayon, orange scissors, a purple crayon, a yellow crayon, a blue crayon, and a yellow crayon. At the top left, there is a blue spiral notebook. At the top right, there is a blue pencil.

În esență este vorba despre interdependență, conectare. Suntem dependenți unii de alții: școala nu poate să-și atingă scopurile fără susținerea familiei și invers.

Putem observa, așadar, că educația nu ține numai de însușirea unor norme sociale specifice traiului uman sau de un anumit tip de comportament, ci își are originea în mediile de dezvoltare ale individului și în percepțiile sale despre lume, deoarece acestea îl vor însoți de-a lungul existenței sale.

ROLUL PĂRINILOR ȘI AL GRĂDINIȚEI ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. CSATARI IOANA MARIA

GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 2 ȘIMLEU SILVANIEI

"Este mai ușor să crești niște copii puternici, decât să vindeci niște adulți bolnavi." (Frederick Douglas)

Pregătirea copilului pentru viață începe din primele luni de existență, iar cei care pun bazele educației sunt părinții. Familia reprezintă "o școală" a sentimentelor, este locul în care copilul trăiește o gamă variată de emoții: bucurie, iubire, încântare, fericire, dar și durere, trică, furie. O buna conștientizare a emoțiilor, gestionarea optimă a trăinilor negative și cultivarea sentimentelor pozitive sunt premisele care facilitează dezvoltarea unui copil capabil să-și controleze emoțiile pentru a-și putea adapta eficient comportamentul în funcție de persoanele cu care interacționează și în acord de situația în care se află.

Un start bun în viață este condiționat de cât de multă încredere are copilul în forțele proprii. Cum putem sădi în sufletul copiilor această stare de încredere că sunt buni, isteți, capabili, curajoși? În primul rând, oferindu-i copilului iubire. Dar, toți părinții își iubesc copiii și totuși, uneori, toată iubirea pare a fi insuficientă și ineficientă în fața comportamentelor indezirabile pe care le manifestă proprii lor copii. Ce anume generează această falsă impresie că iubirea părintească nu reușește să înlănzească un suflet răvășit, frustrat, nemulțumit? Principalul motiv ar fi lipsa unor abilități din partea părinților de a vorbi pe limba copiilor, de a le transmite afecțiunea prin intermediul unui limbaj pe care copilul îl înțelege cel mai bine. Gary Chapman a identificat 5 limbaje de iubire ale copiilor:

1. mângâierile
2. cuvintele de încurajare
3. timpul acordat
4. darurile
5. serviciile.

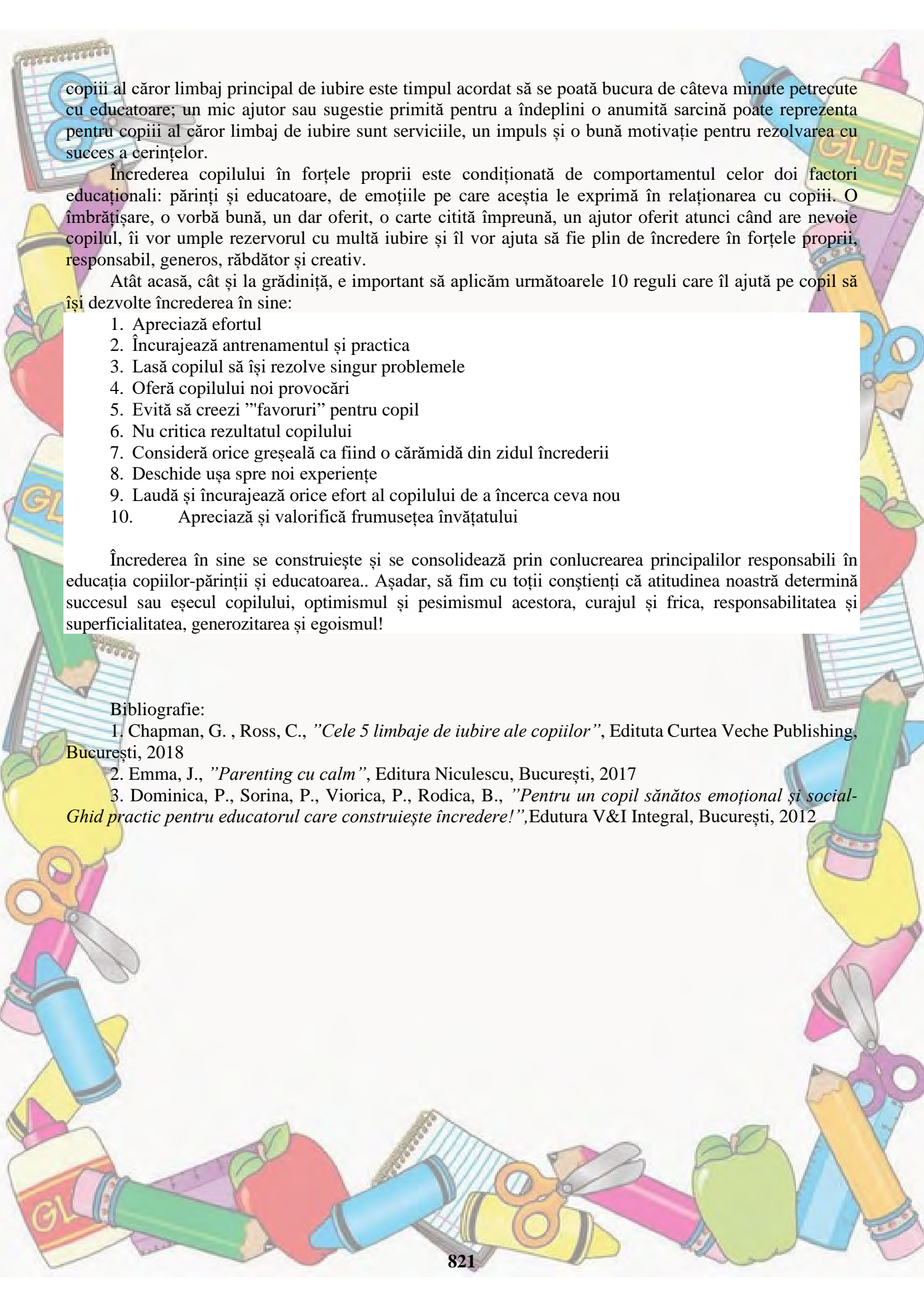
Aceste 5 limbaje de iubire fac diferența dintre un copil al cărui rezervor este plin cu dragoste și afecțiune de a învăța și dintre un copil care simte că nu este iubit. Iată de ce este important ca părintele să se adreseze prin limbajul primar de iubire al copilului! Pentru a descoperi care e limbajul primar de iubire al copilului trebuie parcurși următorii pași:

- ✓ observarea felului în care copilul își exprimă iubirea față de părinți,
- ✓ observarea felului în care copilul își exprimă iubirea față de ceilalți,
- ✓ identificarea celor mai dese rugăminți,
- ✓ identificarea lucrurilor de care se plâng copii cel mai des,
- ✓ oferirea copilului a posibilității de a alege.

Învățarea limbajului de iubire este un proces de durată, anevois și dificil, dar odată însușit, oferă părinților cheia spre sufletul copilului.

A doua familie a copilului este grădinița. Aici, pașii în lumea cunoașterii, a descoperirii a explorării, a experimentării și a învățării sunt ghidați de către doamna educatoare, a doua mamă a copilului. La fel ca părinții, educatoare trebuie să învețe limbajul de iubire al fiecărui copil din grupă și să încerce să-i se adreseze în mod adecvat, pentru că acest lucru va aduce în sufletul copilului o stare de bine, îl va determina să vină la grădiniță cu plăcere, să participe cu bucurie și interes la activitățile stabilite în programul zilnic, să aibă încredere în sine, să simtă că este iubit, apreciat și la grădiniță.

Diversele jocuri și activități planificate și desfășurate, oferă copiilor oportunitatea de a învăța comportamentele necesare relaționării pozitive cu cei din jur și cu ei însuși. De exemplu, întâlnirea de dimineață poate fi un moment în care copiii să fie dezmiertați cu o îmbrățișare sau încurajați prin adresarea de diverse complimente; jocurile și activitățile liber alese pot fi adaptate intereselor individuale și astfel,

copiii al căror limbaj principal de iubire este timpul acordat să se poată bucura de câteva minute petrecute cu educatoarele; un mic ajutor sau sugestie primită pentru a îndeplini o anumită sarcină poate reprezenta pentru copiii al căror limbaj de iubire sunt serviciile, un impuls și o bună motivație pentru rezolvarea cu succes a cerințelor.

Încrederea copilului în forțele proprii este condiționată de comportamentul celor doi factori educaționali: părinți și educatoarele, de emoțiile pe care aceștia le exprimă în relaționarea cu copiii. O îmbrățișare, o vorbă bună, un dar oferit, o carte citită împreună, un ajutor oferit atunci când are nevoie copilul, îi vor umple rezervorul cu multă iubire și îl vor ajuta să fie plin de încredere în forțele proprii, responsabil, generos, răbdător și creativ.

Atât acasă, cât și la grădiniță, e important să aplicăm următoarele 10 reguli care îl ajută pe copil să își dezvolte încrederea în sine:

1. Apreciază efortul
2. Încurajează antrenamentul și practica
3. Lasă copilul să își rezolve singur problemele
4. Oferă copilului noi provocări
5. Evită să creezi "favoruri" pentru copil
6. Nu critica rezultatul copilului
7. Consideră orice greșală ca fiind o cărămidă din zidul încrederii
8. Deschide ușa spre noi experiențe
9. Laudă și încurajează orice efort al copilului de a încerca ceva nou
10. Apreciază și valorifică frumusețea învățatului

Încrederea în sine se construiește și se consolidează prin conlucrearea principalilor responsabili în educația copiilor-părinții și educatoarele.. Așadar, să fim cu toții conștienți că atitudinea noastră determină succesul sau eșecul copilului, optimismul și pesimismul acestora, curajul și frica, responsabilitatea și superficialitatea, generozitatea și egoismul!

Bibliografie:

1. Chapman, G., Ross, C., *"Cele 5 limbaje de iubire ale copiilor"*, Editura Curtea Veche Publishing, București, 2018
2. Emma, J., *"Parenting cu calm"*, Editura Niculescu, București, 2017
3. Dominica, P., Sorina, P., Viorica, P., Rodica, B., *"Pentru un copil sănătos emoțional și social- Ghid practic pentru educatorul care construiește încredere!"*, Editura V&I Integral, București, 2012

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ÎN ȘCOALĂ

AUTOR: CSEPPENTŐ ENIKŐ

G.P.N. NR. 2 ȚIGĂNEȘTI DE CRIȘ, JUDEȚUL BIHOR

”Educația e pur și simplu sufletul unei societăți pe măsura ce trece de la o generație la alta.” (G.K. Chesterton)

Pornind de la citatul de mai sus putem să subliniem faptul că educația are o importanță primordială în viața unei societăți aflate în secolul XXI. Ea constituie un fundament pentru susținerea culturii fiecărui popor și evoluția umanității în general, ea fiind în opinia lui Nelson Rolihlahla Mandela ”cea mai puternică arma care poate schimba lumea”.

După cum e bine cunoscut educația oricărui individ începe în familie. De aici vine și zicala ”cei șapte ani de acasă”. Astfel putem conchide că acest proces de transformare a unui individ are loc în primul rând în cadrul familial. În familie copilul ia contact cu obiectele din jur, învață să vorbească, să se comporte. Pentru un debut instituțional al educației este absolut importantă influența familiei. Treptat, această educație din familie se completează cu educația formală și nonformală efectuată de către instituțiile specializate în acest scop – grădiniță și școală.

În acest fel ajungem la o întrebare foarte importantă: Cum se implică familia în educația instituțională a copilului? Pentru a produce o transformare și dezvoltare a societății prin educație, familia și instituția educațională trebuie să aibă o legătură foarte strânsă, să se sprijine reciproc. Așadar, ca răspuns la întrebare putem enumera câteva din modalitățile de implicare a părinților în viața școlară. În primul rând trebuie să existe o comunicare permanentă, regulată între părinți și cadrele didactice, ce au ca scop identificarea exactă a felului în care copilul se descurcă în fiecare ciclu școlar, ce mai poate fi îmbunătățit și cum îl poți susține și ajuta de acasă. Apoi e important ca printele să participe la cât mai multe activități școlare și extrașcolare. Acestea se pot materializa în serbări, ședințe cu părinții, activități festive sau organizate cu ocazia ”zilei porților deschise”, excursii, diverse vizite. Părinții pot, de asemenea, realiza diverse proiecte pentru școală împreună cu copilul pe o temă dată sau aleasă după bunul plac. Se pot vizualiza clipuri educaționale care ajută înțelegerea anumitor teme învățate la școală. Toruși cel mai important lucru e ca părintele să întrebe mereu cum a fost la grădiniță/școală. Din cele enumerate e evidențiat rolul absolut important al familiei în educația copilului.

Grădinița și școala are poate cea mai mare influență în educația copilului. Ea dezvoltă percepția despre lume, gândirea, stilul de viață, conservarea valorilor sociale, dar și spirituale. Profesorul trebuie să cunoască bine condițiile vieții de familie unde trăiește copilul. Acest lucru se realizează prin vizitarea familiei, pentru cunoașterea condițiilor de viață, activitatea și odihna. Cunoșcând copilul, cadrele didactice îți construiesc proiectarea didactică astfel încât să ofere copiilor exact ce au nevoie pentru a-i înarma cu cunoștințe, priceperi și deprinderi care vor fi bază în autoeducația de mai târziu căci școala nu are cum să îl învețe pe individ totul, iar educația nu se bazează numai pe școală, chiar dacă mulți o atribuie strict școlii.

Educația este cheia care deschide poarta de aur a libertății. Acest citat poate constitui o concluzie atunci când vine vorba de importanța acesteia în viața unui individ. Ea pune bazele în viață, iar individul prin autoeducație are libertatea de a folosi cunoștințele, competențele și deprinderile cu care a fost înzestrat într-un mod original și inedit pentru a aduce ceva nou societății de mai târziu.

BIBLIOGRAFIE:

1. Pescaru-Băran, A.- Parteneriat în educație familie-școală-comunitate, Editura Aramis, București, 2004
2. Nicola, I.- Tratat de pedagogie școlară, Editura Aramis, București, 2003

PARTENERIATUL GRĂDINIȚĂ-FAMILIE

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR, CSIBI CLAUDIA ADRIANA GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL LUNCA CÂLNICULUI

Familia este mediul în care copilul se naște, are primele experiențe, se dezvoltă și se pregătește pentru viața socială. Părinții sunt primii educatori, deoarece ei sunt principalul reper al copilului, fiind modelul pe care copilul îl imită. Principalul sprijin al familiei în ceea ce privește educația preșcolară, pregătirea lui pentru școală și viață, este dat de grădiniță, deoarece este un serviciu specializat, cu cadre didactice pregătite pentru educația copiilor cu vârsta cuprinsă între 3- 5/6 ani. Astfel grădiniței îi revine rolul de partener alături de familie în educația preșcolară.

Scopul parteneriatului educațional grădiniță-familie vizează împărtășirea tuturor punctelor de vedere ale partenerilor, identificarea nevoilor esențiale ale preșcolărilor, ale grădiniței și nu în ultimul rând ale părinților în ceea ce privește sprijinirea și educația celor mici, dar și colaborarea partenerilor pentru îndeplinirea obiectivelor stabilite la începutul proiectului.

Un prim pas pentru un parteneriat grădiniță-familie de succes este cunoașterea reciprocă. Cu cât cunoaște mai bine educatorul familiile copiilor, cu atât crește eficiența parteneriatului. Cu cât familia cunoaște mai bine programul educațional al grădiniței, cu atât mai corectă și logică devine influența ambelor medii educaționale. Cu cât colaborarea dintre grădiniță și familie este mai strânsă, cu atât mai multe beneficii vor avea copiii.

În cele ce urmează este prezentat un exemplu de plan de activități pentru desfășurarea parteneriatului grădiniță-familie.

LUNA	TEMA	MIJLOACE DE REALIZARE	PARTICIPANȚI
Septembrie	Sunt părinții pregătiți pentru grădiniță?	Ședință cu părinții (acțiuni organizatorice; propunerea proiectului de parteneriat „Împreună vom reuși”)	-părinți -educatoare -consilier școlar
	„Familia mea”	Proiect transsemestrial (realizarea unui proiect de familie pe parcursul anului școlar. Proiectul se poate prezenta sub forma unui album sau printr-o prezentare în PowerPoint.)	-copii -părinți -educatoare
Octombrie	”Copilul meu, prioritatea mea”	Dezbateri	-părinți; -educatoare; -consilier școlar
	„Aromele toamnei”	Activitate practică gospodărească	-copii -părinți -educatoare
Noiembrie	Stiluri de parenting	Lectorat, dezbateri	-educatoare -părinți
	„Un părinte o poveste”	Lectură (activitatea se desfășoară pe parcursul	-copii -părinți

		întregii luni. În fiecare zi un părinte, care se oferă, citește o poveste copiilor.	-educatoare
Decembrie	„Se apropie Crăciunul”	Ședință cu părinții (organizarea serbării de Crăciun și rezolvarea altor probleme ce țin de bunul mers a activităților didactice)	-părinți -educatoare
	„O ce veste minunată!”	Serbare tematică (implicarea părinților în realizarea costumelor necesare la serbare)	-copii -părinți -bunici -educatoare
Ianuarie	Disciplină și recompense	Dezbateri	-educatoare -părinți
	Hai să dăm mână cu mână!	Program artistic	-copii -părinți -bunici -educatoare
Februarie	„ Ce am învățat până acum”	Ședință cu părinții (prezentarea rezultatelor din primul semestru)	-părinți -educatoare
	„Căsuța cu povești”	Teatru	-educatoare -copii -părinți
Martie	Inteligența multiplă la copii	Lectorat	-părinți -educatoare
	„ Ziua mamei”	Activitate practică, scurt program artistic;	-copii -părinți -educatoare
Aprilie	„Dezvoltarea inteligenței emoționale și a caracterului copilului”	Lectorat	-educatoare -părinți
	„ Ne pregătim pentru Sărbătorile Pascale”	Vizită la biserică	-copii -părinți -educatoare -preot
Mai	„Viitorul școlar”	Dezbateri	-părinți -educatoare -consilier școlar
	„Familia mea”	Proiect transsemestrial (prezentarea proiectului realizat de familiile implicate)	-copii -părinți -educatoare
Iunie	„Uite câte-am învățat”	Ședință cu părinții	-părinți -educatoare
	„Adio grădiniță”	Serbare	-copii -părinți -educatoare

În concluzie, un parteneriatul grădiniță-familie de succes sprijină dezvoltarea preșcolarilor din toate punctele de vedere și contribuie decisiv la crearea stării lor de bine.

Bibliografie

Agabrian, M. M. (2005). *Parteneriate școală-familie-comunitate*. Iași: Institutul European, 2005.

Stănciulescu, E. (2002). *Sociologia educației familiale*. Iași: Polirom, 2002.

Voinea, M. (2016). *Fundamentele pedagogiei, teoria și metodologia curriculumului*. Brașov: Editura Universitatea Transilvania, 2016.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. INV. PRESC CUC IOANA

C.S.E.I „CRISTAL” ORADEA

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Cum influențează primii ani din viață comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult ?

Potrivit studiilor psihologice , primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialiștii , precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „ **celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

În grădinița de copii, formarea grupei de preșcolari reprezintă actul fondator al socializării ulterioare a preșcolarului. Fiecare grupă reprezintă un context social complex, iar o bună adaptare la cerințele grădiniței presupune înțelegerea rolului educatoarei, a așteptărilor din partea acesteia, înțelegerea relației cu ceilalți copii și adaptarea la o serie de reguli. Studiile de psihologie educațională arată că instrucțiunile educatoarei și modalitățile de predare, utilizarea unor strategii de modificare comportamentală adecvată modelează tipul și frecvența interacțiunilor dintre copii. Pentru o bună educație a copilului este necesară colaborarea familiei cu grădinița. Apreciem că buna cunoaștere a ceea ce copilul trebuie să primească și primește concret din partea familiei, conjugată cu o muncă metodică pe baze științifice, din grădiniță, în condițiile unei bune colaborări permanente dintre familie și grădiniță, a unei îndrumări suficiente a familiei, reprezintă pârgii de bază în formarea personalității preșcolarului. De reținut că: faptele de astăzi ale copiilor reprezintă o prefigurare certă a celor de mâine; deprinderile și convingerile "creionate" acum constituie baza modului de acțiune în viitor; atitudinile și comportamentele adulților cu care vin în contact (îndeosebi ale părinților) vor fi primele modele copiate cu fidelitate de către copii.

În prezent trăim într-o perioadă marcată de schimbări rapide, suntem puși în fața provocărilor de a ne adapta unei lumi care nu mai este la fel de sigură și predictibilă cum era în trecut. În această situație, este

necesar să acordăm o mai mare atenție dezvoltării comportamentului emoțional și a celui social al copiilor. Studiile indică faptul că acei copii care au dezvoltate abilitățile sociale se vor adapta mai bine la mediul școlar, vor avea rezultate mai bune. Copiii cu abilități sociale slab dezvoltate (copiii care se comportă agresiv, fizic sau verbal, copiii care au dificultăți de a se integra într-un grup) prezintă o probabilitate crescută de a dezvolta probleme de comportament. Lucrurile nu se desfășoară la fel în cazul tuturor copiilor. Dacă un copil este caracterizat printr-un temperament energic, soluția nu este să îl „liniștim”, ci să-i oferim activități stimulante de epuizare „sănătoasă” a surplusului de energie. Poate ar trebui să ne întrebăm în ce măsură adulții prezenți în viața copilului oferă un model clar de autostăpânire. În multe cazuri, adultul are obligația de a se schimba întâi pe sine pentru a oferi copilului un model adecvat.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. CUCEA CARMEN ANDREA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIRON NEAGU”, SIGHIȘOARA

Educația nu este răspunsul la întrebare. Educația este calea spre răspunsul la toate întrebările.
(William Allin)

Am trăit într-o perioadă cu schimbări peste schimbări ceea ce a dus la un dezechilibru substanțial al individului. O adaptare rapidă la aceste vremuri era singurul mod de a merge mai departe, însă aceasta a lăsat urme vizibile și îngrijorătoare asupra elevilor, părinților, dar și asupra cadrelor didactice. În contextul acesta, care sunt și cum se modifică rolurile familiei și ale școlii, în educația copiilor?

Școală este o instituție care organizează trăirea unei experiențe de învățare, urmărind dezvoltarea unor competențe cu ajutorul unor metode și mijloace științifice. Școala informează, formează elevii ținând cont de anumite principii, reprezentând o bază peste care se vor clădi experiențe viitoare. Instituția de învățământ are rolul de a dezvolta capacitățile elevilor, de a asimila cunoștințe necesare pentru viață, dar, pe de altă parte, școala ajută elevul să dobândească anumite abilități pentru a se integra în actuala societate.

În acest context, învățarea implică anumite operații cognitive care generează schimbări de comportament la nivelul personalității elevului, valorificând cunoștințe, deprinderi, abilități, priceperi, atitudini cognitive, capacități. Cu ajutorul operațiilor gândirii empirice, ale gândirii conceptuale, ale gândirii raționale și decizionale se produc modificări comportamentale și mintale. Metacogniția este un aspect fundamental al ființei umane, deoarece elevul trebuie să fie capabil să realizeze transferul informațiilor în mod corespunzător, în variate situații. Controlul pe care elevul îl dobândește asupra propriei cunoașteri este eficace, deoarece conștientizând, evaluând și aplicând corect achizițiile primite, aceștia vor putea, cu ușurință, să-și atingă obiectivele dorite.

Școala este într-o relație de interdependență cu părinții. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii are roluri bine definite, iar împreună se completează, se potențează, însă nu se anulează, nu se înlocuiesc una pe alta.

Relația școală-familie este una complexă și, uneori, dificilă, însă pentru succesul academic al copilului, un parteneriat școală-familie este indispensabil. De ce este important ca părinții să se implice în educația școlară a copiilor? Răspunsul este cât se poate de simplu. Acești copii care au alături părinții necondiționat dau dovadă de abilități sociale superioare, de un comportament școlar adecvat, de rezultate ale învățării vizibile, de o atitudine pozitivă față de școală. Referitor la acest aspect, un părinte conectat la realitatea școlară a copilului are șanse mai mari de reușite pe toate planurile. Un copil „educat” cunoaște regulile stricte și respectă normele de siguranță specifice fiecărei instituții. De asemenea, părintele trebuie să participe la evenimentele școlare, fie că e vorba de ședințe sau activități extrașcolare.

Fiind alături de copil, acesta își dezvoltă încrederea în sine, în propriile forțe, fiind conștient că orice s-ar întâmpla ei au un sprijin de care se pot agăța și care mereu îl vor ajuta să treacă peste toate obstacolele inoportune. Încurajarea activităților de învățare acasă este esențială, suportul moral, verificarea achizițiilor însușite, comunicare părinte-elev sunt elemente care duc la o dezvoltare armonioasă a capacităților și abilităților copiilor.

Familia și școala sunt cei doi factori care contribuie la formarea tânărului. Familia constituie cadrul social în care copilul se află într-un raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care acesta este pregătit pentru profesie și muncă, dobândindu-și, astfel, singur mijloacele de existență. Pe de altă parte, școala reprezintă principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, asigurându-i un bagaj bogat de cunoștințe.

Așadar, este necesar ca familia și școala să colaboreze eficient, pentru ca eforturile educative ce se clădesc să nu se dărâme, fiindcă cel care va suporta consecințele, nu va fi nimeni altul decât elevul a cărei formare și instruire va fi frânată.

Bibliografie

- Crețu, Daniela, Nicu, Adriana, *Pedagogie pentru definitivat și gradul didactic II*, Editura Universității *Lucian Blaga*, Sibiu, 2009.
- Cucos, Constantin, *Pedagogie*, Editura Polirom, București, 2006.
- Căliman, Tiberiu *Învățământ, inteligență, problematizare*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1975.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR DE RELIGIE: CUCUIET LUCICA IOANA

Cea dintâi familie s-a întemeiat în rai, având ca preot și martor pe însuși Dumnezeu. „Și a făcut Dumnezeu pe om, după chipul Său, după chipul Lui Dumnezeu l-a făcut bărbat și femeie. Și Dumnezeu i-a binecuvântat, zicând: creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l stăpâniți!(Facere 1,27-28).

După învățătura Sfintei noastre Biserici, familia este un așezământ dumnezeiesc și temelia vieții de obște. Ea se întemeiază prin căsătorie, adică prin legătura dintre bărbat și femeie, binecuvântată de Dumnezeu în fața sfântului altar.

Această legătură răsare din imboldul firesc sădit de Dumnezeu în om.

„ De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va alipi de femeia sa și vor fi amândoi un trup.”(Efes.5.31)

După învățătura sfintei noastre Biserici, scopul familiei este nașterea de prunci , spre înmulțirea neamului omenesc și a credincioșilor.

Familia creștină este alcătuită din părinți și copii. Părinții au datorii față de copii, iar copiii față de părinți.

A avea cei 7 ani de acasă, înseamnă a ne comporta respectuos , tot timpul, în orice împrejurare , în orice situație, cu toată lumea: în familie cu bunicii, părinții, la școală cu învățătorii, profesorii, cu colegii, prietenii, cu vecinii. În diferite împrejurări și anume: când mergem în vizită, când primim cadouri, când mâncăm, când cineva are nevoie de ajutorul nostru, când suntem în mijloacele de transport și mai nou , pe rețelele de socializare.

Părintele poate conduce copilul, din umbră, prin dragoste, prin înțelegere și credință. În casa în care sunt mai mulți copii la părinți, dragostea trebuie să o împarți absolut egal, indiferent de vârsta lor. Cei care sunt mai mulți , se ajută între ei, se cresc unul pe celălalt, se joacă împreună, se ceartă între ei, fac totul în comun. Spun din proprie experiență, fiind al șaselea copil născut, în familie. Unde este doar un copil, trebuie dus în colectivitate pentru că se simte singur, este egoist, nu știe să-și împartă jucăriile cu alți copii, diferența dintre el și părinți este mare iar el are nevoie de prieteni, dar nu este regulă generală.

Unele mame cred, că a educa copilul, înseamnă că trebuie să-i facă toate plăcerile și poftele, să-i îndeplinească toate dorințele și mofturile. O mare problemă în ultimii ani , o reprezintă dependența copiilor de telefonul mobil, cu toate că a avut eficiența lui în perioada pandemică. Nu vreau să fiu înțeleasă greșit , am și eu copii, dar au primit telefon mobil , atunci când am considerat că au mare nevoie de el ,dar cu măsură, nu toată ziua și cu rost și fără rost.

Copilul mic , are nevoie și de o educație religioasă, care trebuie să se facă în cadrul familie, de către bunici, părinți, nași..

După ce începe să vorbească mai bine, să-l învețe o rugăciune, să fie dus la Biserică la Taina Sfintei Împărtășanii, să primească Trupul și Sângele Domnului Iisus Hristos, pentru că până la 7 ani , copilul nu trebuie spovedit.

În cele ce urmează, voi prezenta câteva impresii, prezentate de unii dintre elevii mei, în legătură cu cei 7 ani de acasă:

„Cei 7 ani de acasă, sunt foarte importanți deoarece atunci te formezi în mare parte. În acești ani, înveți să mergi în picioare, să rostești primele cuvinte, urmând mai apoi să vorbești cursiv. În momentul în care mergi la grădiniță, deja ști să vorbești și să comunici cu oamenii din jurul tău. Cum plantezi un copac și îl îngrijești, așa trebuie să te ocupi de propriul tău copil. Familia este aceea care în orice moment îți este alături și are grijă de tine.”(R.D.)

„Din punctul meu de vedere, toți copiii din această lume, ar trebui să aibă, cei 7 ani de acasă, să aibă un comportament exemplar. De când ne naștem, creștem, ne dezvoltăm, mergem la grădiniță, apoi la școală, părinții ne învață cum să ne comportăm în viață. Un copil civilizat , este bucuria părinților, nu frumusețea te face om, ci caracterul și comportamentul. Cum îi crești așa îi ai! Trebuie să-i respectăm pe toți, din jurul nostru.”(M.L.)

„Eu cred că cei 7 ani de acasă, se referă la timpul petrecut cu familia, unde învățăm despre lucruri generale și despre religie. Este timpul în care părinții noștri trebuie să ne învețe, cum să fim oameni cinștiți și buni, să ne învețe despre Dumnezeu și Cuvântul Lui. Este perioada în care ne dezvoltăm mintea și cunoștințele, dar mai ales să ne dezvoltăm personalitatea și ce vom fi ca oameni. Este timpul în care visăm ce vrem să devenim când vom fi mari, este timpul în care ne este modelat caracterul.”(C.D.)

„Cei 7 ani de acasă, cuprinde educația primită de când ne-am născut și până în prezent. De când ne naștem, părinții veghează asupra noastră și ne educă. Ei sunt cei care ne modelează și ne ajută în viață, cu orice problemă am avea. Când ajungem la școală avem mai mulți gardieni care ne educă și ne învață lucruri noi. De aceea trebuie să îi respectăm și să îi iubim!”(R.A.)

Acestea fiind spuse, o concluzie în care țin să precizez că Cei 7 ani de acasă, nu se caracterizează doar prin ascultare, ci și prin comportament în diferite ocazii și momente ale vieții.

Mama Sica, ne spune: A educa, înseamnă a modela!

Din același lemn poți face și icoană și măciucă!

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COMUNA MĂGURELE

PROF. ÎNV. PRIMAR: CUCULEANU-MUNTEANU ADRIANA

Trăim într-o societate aflată într-o continuă schimbare. Părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine procesul de educație, cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte cât mai armonios. Pentru ca acest lucru să se realizeze este foarte important gradul de implicare al familiei în educație. Aceasta reprezintă prima școală a viitorului cetățean. Între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare, ele făcând parte integrantă din procesul educațional.

Eșecurile școlare pot avea cauze multiple, însă școala are sarcina de a le depista și de a interveni, când este cazul. Un sfat dat la timp, o îndrumare competentă, vizita la domiciliu sunt mijloace care pot da rezultate favorabile în creșterea randamentului școlar.

Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că scade voința acestuia, dar îl și jignește. Există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățătură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale. Deci, ca primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

Așadar, factorii care contribuie la formarea personalității copilului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Bibliografie

Pescaru-Băran, A.- *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004

Nicola, I.- *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003

EDUCAȚIA TIMPURIE ESTE IUBIRE!

PROF. ÎNV. PREȘC. LOREDANA CUIBARI, G.P.P. „SF. SAVA”, IAȘI

PROF. ÎNV. PREȘC. SIMONA DĂNILĂ, G.P.P. „SF. SAVA”, IAȘI

Dezvoltarea Copilăriei Timpurii și Educație Timpurie oferă fiecărui copil un start bun în viață.

Știm că toată viața e un drum al cunoașterii, așadar ne dorim să vă asigurăm că la grădiniță și școală, împreună, copiii vor fi întotdeauna ocrotiți și susținuți pentru buna lor dezvoltare.

Etapă desprinderii copilului de mediul familial, în special de lângă mamă, reprezintă o provocare atât pentru cei mici, cât și pentru cei mari. Aceasta nu trebuie privită ca pe o dramă, mai ales că este posibil ca cea mai frumoasă surpriză să vină din partea actorului principal – copilul. Este foarte posibil să-i placă la grădiniță!

Educație Timpurie înseamnă primul cuvânt pe care îl spui noului născut, înseamnă fiecare zâmbet și mângâiere a bebelușului, înseamnă fiecare “conversație” pe care o porți cu cel care d-abia găngurește și fiecare moment de interacțiune și joacă. Educația Timpurie înseamnă să răspunzi întrebărilor din privirea copilului, să îl lași să exploreze, să îl ajuți să descopere și să extindă universul în care trăiește, să nu refuzi nicio invitație la joacă și să ai în permanență în minte că pentru copil fiecare gest, al lui sau al tău, e o experiență de învățare care deschide viitorului adult o cale sau alta.

Într-o accepțiune generală, educația este procesul prin care se realizează formarea și dezvoltarea personalității umane. Ea constituie o necesitate pentru individ și pentru societate. Educația este o activitate specific umană realizată în contextul existenței sociale a omului și, în același timp, este un fenomen social, un atribut al societății, o condiție a perpetuării și progresului acesteia. Prin urmare se raportează, în același timp, la individ și la societate.

Educația timpurie oferă copiilor de la naștere până la 6-7 ani condiții specifice pentru dezvoltarea lor generală în concordanță cu caracteristicile individuale și de vârstă.

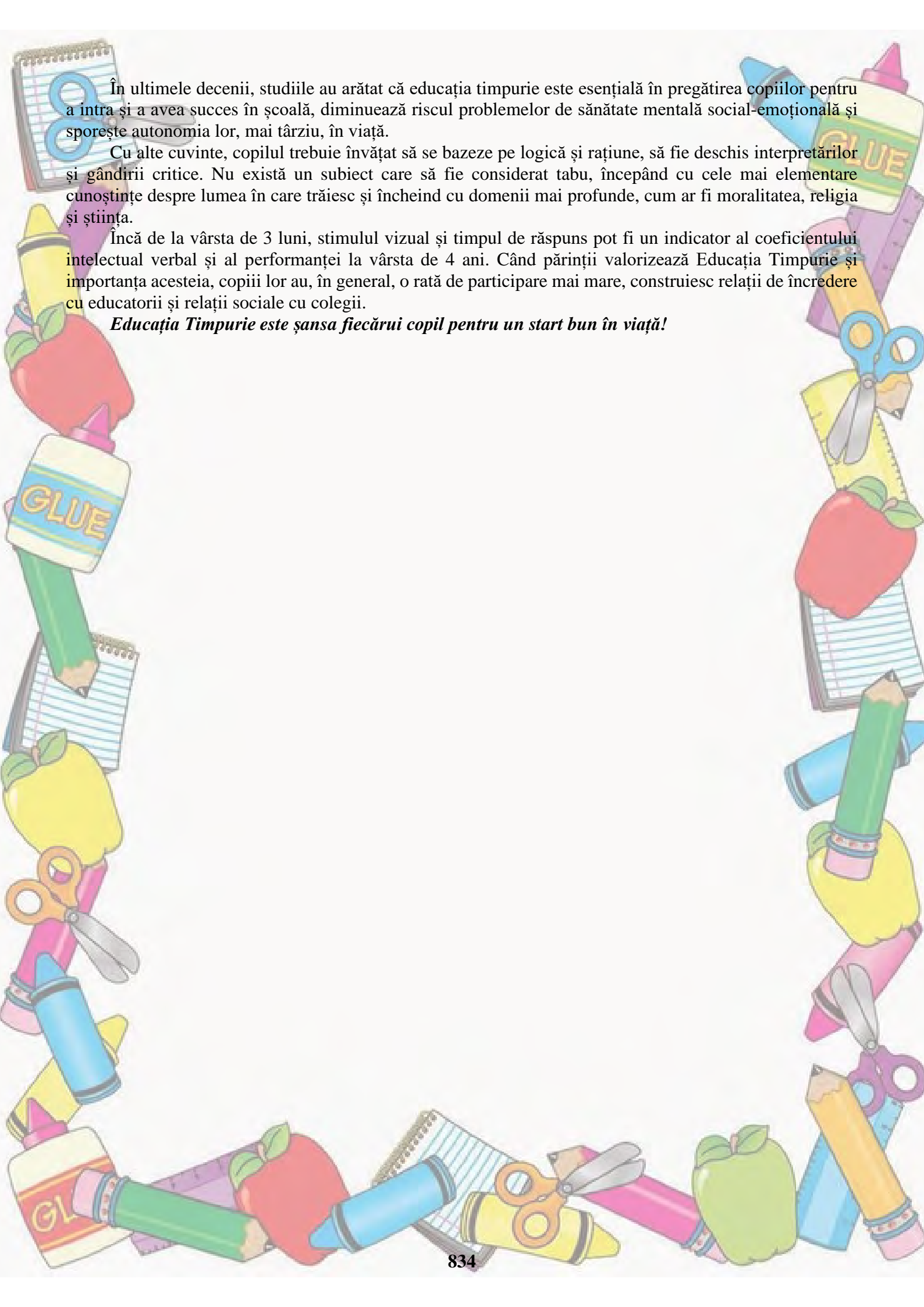
Educația timpurie, ca primă etapă de pregătire pentru educația formală, asigură intrarea copilului în învățământul obligatoriu, prin formarea capacității de a învăța. În România, educația timpurie cuprinde educația copilului în intervalul de vârstă de la naștere până la intrarea acestuia în școală.

Investiția în educația timpurie este poate cea mai rentabilă investiție în educație. Învățarea timpurie favorizează oportunitățile de învățare de mai târziu. Deprinderile și cunoștințele dobândite devreme favorizează dezvoltarea ulterioară, iar deficiențele conduc la oportunități de învățare ratate sau slab valorificate. Aceste argumente sprijină dezvoltarea unor servicii de educație timpurie și îngrijire, în special pentru comunitățile defavorizate, acolo unde interesul pentru instruire este scăzut, iar rata abandonului școlar este mare. Susținerea învățării și a educației în acest segment economico-social apare ca o soluție pentru oferirea de șanse egale tuturor membrilor societății. Accesul la educație asigură un bun start în viață, garantează accesul pe piața muncii și implicit reducerea sărăciei și ștergerea discrepanțelor sociale. Copilul capătă plăcerea succesului obținut prin învățare și își influențează în mod direct părinții și prin intermediul acestora, indirect asupra comunității din care fac parte, reușind să ridice nivelul general de educație, precum și gradul de expectanță pentru succesul în viață. Prin educație, fiecare copil capătă stimă de sine, încredere în forțele proprii și dreptul de a avea o viață mai bună.

Cel mai adesea, Educația Timpurie se concentrează în învățarea prin joc, bazată pe teoria psihologului elvețian **Jean Piaget** care susține că jocul îndeplinește nevoile fizice, intelectuale, lingvistice, emoționale și sociale ale copiilor – atunci când sunt neîngrădite, curiozitatea și imaginația copiilor determină în mod natural învățarea, iar învățarea prin joc va permite unui copil să se dezvolte cognitiv.

Jocul este prima formă de colaborare între copii, iar copiii învață din interacțiunile cu ceilalți. Mai mult, copiii învață mai eficient și dobândesc mai multe cunoștințe prin activități precum jocul dramatic, artă și jocurile sociale.

Învățarea prin joc este considerată de mult timp drept cea mai flexibilă metodă de învățare pentru copii.

A decorative border surrounds the text, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a blue notebook with a large blue number '8', a yellow crayon, a red apple, a glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a blue notebook, a yellow apple, orange scissors, a blue crayon, a yellow pencil, a glue stick labeled 'GL', a green pencil, a red apple, a blue crayon, a yellow pencil, orange scissors, a pink pencil, a green apple, a blue crayon, and a yellow pencil. On the right side, from top to bottom, there is a blue crayon, a glue stick labeled 'GLUE', a purple pencil, blue scissors, a yellow pencil, a red apple, a blue notebook, a green pencil, a blue crayon, a yellow pencil, a pink pencil, orange scissors, a purple pencil, a yellow pencil, orange scissors, a pink pencil, a green apple, a blue crayon, and a yellow pencil.

În ultimele decenii, studiile au arătat că educația timpurie este esențială în pregătirea copiilor pentru a intra și a avea succes în școală, diminuează riscul problemelor de sănătate mentală social-emoțională și sporește autonomia lor, mai târziu, în viață.

Cu alte cuvinte, copilul trebuie învățat să se bazeze pe logică și rațiune, să fie deschis interpretărilor și gândirii critice. Nu există un subiect care să fie considerat tabu, începând cu cele mai elementare cunoștințe despre lumea în care trăiesc și încheind cu domenii mai profunde, cum ar fi moralitatea, religia și știința.

Încă de la vârsta de 3 luni, stimulul vizual și timpul de răspuns pot fi un indicator al coeficientului intelectual verbal și al performanței la vârsta de 4 ani. Când părinții valorizează Educația Timpurie și importanța acesteia, copiii lor au, în general, o rată de participare mai mare, construiesc relații de încredere cu educatorii și relații sociale cu colegii.

Educația Timpurie este șansa fiecărui copil pentru un start bun în viață!

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ! IMPLICAREA FAMILIEI ÎN EDUCAȚIE

PROF. CUJBĂ CRISTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 HILIȘEU-HORIA, JUD. BOTOȘANI

Între factorii educației, familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor educația începe din familie.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor, ea fiind cea care răspunde de satisfacerea trebuințelor elementare ale copilului și mai ales de protecția lui. Acțiunea educativă din familie trebuie și are întotdeauna un caracter intențional, urmărind o anumită finalitate-formarea personalității copilului pentru integrarea lui în societate.

Educația făcută de primii educatori-părinții, se răsfrânge asupra tuturor laturilor copilului în funcție de particularitățile de vârstă și individuale ale acestuia.

Cel mai important rol în evoluția moral-civică a copilului îl au exemplele bune care pleacă inevitabil din familie. Familia, nucleu de bază al societății noastre, are rolul de a asigura dezvoltarea fizică și morală a copilului. De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului, dezvoltarea lui, etc. De felul în care părinții vor educa copilul în sensul unei morale riguroase, dar suple și de felul în care vor ști să dirijeze viața afectivă a copilului, va depinde formarea personalității acestuia. De la familie copilul învață să iubească munca, țara și libertatea și să respecte legile țării.

Copiii trebuie educați în așa fel încât să realizeze că libertatea individuală nu se poate realiza decât în cadrul libertății colective, generale, că munca și respectul față de ceilalți constituie o obligație fundamentală a fiecărui cetățean. Pentru a-și educa bine copilul, părinții nu trebuie să considere niciodată că acesta ar avea unele particularități psihice nemodificabile, iar dacă observă unele devieri de la normal ale copilului, nu trebuie să aștepte pasivi ca timpul și natura să le rezolve. Părinții trebuie să intervină activ, organizând, dirijând și orientând viața psihică a copilului în cazul oricarei abateri de la normal. Există la unii copii, din fericire foarte rar, crize morale care pot aduce părinții la disperare. Desigur că educatorii nu pot sta ca niște observatori pasivi față de asemenea cazuri.

Părinții trebuie să vegheze copiii lor pentru a căpăta un ansamblu de trăsături morale și intelectuale necesare formării unei personalități superioare. Educarea lor trebuie să fie dirijată spre obținerea modificărilor de caracter favorabile unei comportări superioare individuale și sociale. De aceea părinții trebuie să lupte pentru ca orizontul moral și intelectual al copilului să fie în continuă lărgire. Copilul trebuie să fie activ și adaptabil, iar părinții au datoria permanentă de a-l face să progreseze, să se perfecționeze și să-și mărească valoarea umană. Formarea personalității la copil este dependentă de inteligența lui, de gusturile și elanurile lui, de instructajul primit anterior.

Personalitatea copilului începe să se contureze după vârsta de doi ani. Este vârsta la care copilul începe să perceapă și să fie atent la ceea ce se petrece în jurul lui. După vârsta de trei ani, atenția și percepția sunt mai active decât în trecut. Copilul încearcă să facă mici treburi. Vorbirea devine mai completă. Copilul face ușor propoziții. Părinții trebuie să-l încurajeze și să-l îndemne să se supună unor obligațiuni individuale: să nu-și murdărească hainele, să mănânce singur și pe cât se poate mai ordonat, să așeze după utilizare, jucăriile la locul lor. Trebuie plimbat în jurul casei și făcut să observe curtea și animalele vecinilor. Trebuie să se familiarizeze cu oamenii care vin în casă.

BIBLIOGRAFIE:

1. Ungureanu, Dorel, (2000), Educație integrată și educație inclusivă, Editura de Vest, Timișoara;
2. Voinea M, (2003), Sociologia familiei, Editura Cartea Univesitara, București;
3. Vrasmas, E., (2002), Consilierea și educația părinților, București, Editura „Aramis”

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ! FAMILIA ȘI VIAȚA ȘCOLARĂ

PROF. CUJBĂ ILIE

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 HILIȘEU-HORIA, JUD.BOTOȘANI

Multitudinea acțiunilor și resurselor pe care părinții le folosesc pe perioada școlarizării, pentru a spori șansele copiilor a fost denumit **management parental**. Termenul a apărut pentru a pune în evidență caracterul activ al acțiunii educative a familiei, care nu mai rămâne un receptor pasiv al efectelor acțiunii educative a școlii asupra copiilor lor.

Managementul parental cuprinde două categorii de activități:

1. activități casnice- întrebările privind temele școlare, ajutorul la rezolvarea temelor, discutarea alegerii cursurilor opționale cu copilul etc.

2. activități școlare- participarea la ședințele cu părinții, deținerea de funcții în consiliile școlare, discuții individuale cu cadrele didactice etc.

Părinții pot sprijini comportamentul la școală al copiilor participând la activitățile școlii și răspunzând obligațiilor școlii. Se pot implica și mai mult ajutându-și copiii în activitățile școlare, sprijinindu-i, stabilind timpul și spațiul necesare orelor de studiu, încurajând un anumit comportament (precum cititul din plăcere), ajutându-i la efectuarea temei și ținându-i sub observație. Părinții care s-au implicat în activitățile școlare vor ține permanent legătura cu cadrele didactice pentru a vedea progresele copiilor. În afara casei, părinții pot juca rolul de intermediari pentru școală. Se pot oferi voluntar pentru a ajuta la activitățile școlare sau la lucrul în clasă.

Extinderea definiției sintagmei „implicare familială” este primul pas pentru ca școlile să creeze locuri de învățare mai incluzive și mai productive pentru elevi și adulți. Angajamentul cade pe construirea unor relații de încredere cu membrii familiilor; aceasta înseamnă relații în care părinții și profesorii se respectă unii pe ceilalți, cred în abilitatea și dorința celorlalți de a-și îndeplini rolurile, au unii față de ceilalți o mare considerație, și au încredere în ceilalți că pun înaintea de toate interesul copilului. Construirea relațiilor se îmbunătățește atunci când școlile utilizează practici centrate pe familie, care respectă circumstanțele unice și personale ale tuturor familiilor, inclusiv ale acelor care au copii cu dizabilități sau dovedesc abilități de conducere.

Reușita școlară a copilului este influențată atât de stilul părinților, stilul educativ al familiei, cât și de raportul dintre stilul familiei și stilul școlii. Succesul școlar depinde de un stil parental caracterizat de afecțiune și susținere. Numai așa se pot forma copii calmi într-o lume zbuciumată, copii fericiți într-o societate în permanentă schimbare. Este recunoscută legătura dintre dezvoltarea cognitivă și reușita școlii.

Dezvoltarea cognitivă este influențată de nivelul coeziunii familiale, în special acordul/ dezacordul dintre părinți în legătură cu problemele legate de copil. În general, au dificultăți în dezvoltarea cognitivă copiii care traiesc într-un mediu familial caracterizat prin dezacord rezultat de obicei dintr-o atitudine superprotectoare a mamei și a atitudinii autoritare a tatălui. Stilul educativ al mamei este favorabil dezvoltării copilului și adaptării lui școlare atunci când:

- manifestă conduite proactive care țin seama de capacitățile copilului;
- are conduite reactive care facilitează învățarea, când copilul are dificultăți;
- stimulează gândirea copilului; întărește pozitiv comportamentul copilului (încurajează reușitele lui);
- arată puține stări negative față de copil;
- atribuie semnificație răspunsului copilului și stimă față de el;
- oferă o explicație pentru răspunsul copilului;
- lasă copilului inițiativa în timpul activităților de învățare;
- furnizează copilului standarde de performanță.

Autoritatea paternă este o altă condiție importantă a reușitei școlare. Tehnicile de impunere a puterii prin sancțiuni și pedepse nu conduc la reușita școlară. Tehnicile care mobilizează afecțiunea și

raționamentul, prin explicații și dialog, favorizează interiorizarea normelor și generează motivații pentru reușită.

BIBLIOGRAFIE:

1. Agabrian M, Millea V, (2005), Parteneriate școală- familie- comunitate. Studiu de caz, Institutul European, Iași;
2. Agabrian M, (2006), Școala, familia, comunitatea, Institutul European, Iași
3. Ionescu M, Negreanu E,(2006), Educația în familie. Repere și practici actuale, Editura Cartea Universitară, București;

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE A COPILULUI DE VÂRSTĂ ȘCOLARĂ MICA

PROF. ÎNV. PRIMAR CUMPĂNAȘU DELIA ADINA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "ION POPESCU" BĂRBĂTEȘTI, GORJ

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

În țările nordice copiii li se permite să devină dezordonati, uzi, murdari, plini de noroi, transpirați, să se împiedice, să se stropescă, să fie încântați și să acționeze pe curiozitatea lor naturală învățând direct despre lumea în care trăiesc.

Când copiii învață despre lume prin joc, devin gânditori independenți și rezolvitori de probleme creative. Așadar, dacă copilul tău îți oferă cu mândrie o prăjitură delicioasă cu noroi, poate fi o idee bună să-i încurajezi măcar prefăcându-te că o vei mânca.

Părinților din România li se spune adesea că ar trebui să isi crească odraslele așa cum fac scandinavii, că ar trebui să încurajeze jocul liber, autodeterminarea și descoperirea prin joc. Ni se spune că, deși este important să ne încurajăm copiii să facă multe activități extrașcolare - trebuie să îi lăsăm singuri să viseze, să se întrebe și să creeze, așa cum fac norvegienii, suedezii și finlandezii și alți nordici. Terapeuta norvegiana de familie, Hedvig Montgomery, știe din practică că creșterea copiilor este dificilă. De aceea, ea a scris o carte de auto-ajutorare „”. Metodele și sfaturile ei nu sunt neapărat revoluționare. Dar dau de gândit și pot inspira. Montgomery a lucrat cu copii și familii de peste 20 de ani și a scris câteva cărți despre arta scandinavă de parenting. Acesta este și cazul cărții de bază „The Seven Steps to Successful Parenting”, în care sunt discutate teme precum relația de încredere, emoții, eliberare, situații violente, relația părinților, granițe și tipare. Terapeutul de familie are un sfat important pentru părinți pentru fiecare temă.

1. Oferă încredere și încurajare copilului tău

Cea mai importantă misiune a unui părinte este să îl înveți să aibă încredere în tine, ca părinte. Și să îl încurajezi mereu. Copilul trebuie să știe că părintele este întotdeauna cel care îl ajută și îl poate consola. Copiii care nu primesc încurajare de la părinți se simt trădați de părinții lor.

2. Emoțiile trebuie denumite doar de copii

Nu-i spune copilului tău ce ar trebui să simtă, ci ascultă și încearcă să înțelegi ce simte cu adevărat copilul tău. Și ajută-ți copilul să plece în deciziile sale de la acea emoție. Nu spune tu ce simte el - nu spune tu ce simți tu. Doar ascultă.

3. Lasa-l să descopere

Permiteți copilului să se joace singur sau cu alți copii. Ei învață o mulțime de abilități într-un mod jucăuș, așa sunt programați. Permiteți-le, de asemenea, să aibă secrete.

4. Conectează-te cu copilul tău prin umor

„Râsul este cel mai bun mod de a vă conecta rapid. Dacă râdeți împreună, vă distrați bine împreună. Este simplu, cald și plăcut în apropiere. În acest fel, veți obține un sentiment de apropiere”.

5. Relația părinților e importantă

Este adevărat că în creșterea unui copil echilibrat este nevoie de doi părinți care au relație bună. Dacă totuși, copiii cresc cu părinți divorțați - este important să vadă că între ei este o înțelegere de oameni maturi. De la relația părinților săi copilul învață - în mod direct - despre dragoste și loialitate.

6. Setează limite

Niciodată nu ironiza copilului tău - acasă sau în public. Rușinea este o emoție care îl determină pe copilul tău să se îndepărteze de tine. Nu lăsa niciodată copilul să-și suprime emoțiile - pentru că în acest fel, relația părinte-copil se erodează.

7. Rupe tiparele, copilul tău e unic

Nu există reguli care nu se pot adapta sau moderniza în parenting. Fii flexibil. Multe dintre lucrurile pe care le facem pe pilot automat pot fi cele mai puțin utile copilului. Înțelege mai bine de unde vin reacțiile, care sunt sentimentele copilului și nu te grăbi să ai reacții înainte de a-ți înțelege copilul în situații critice.

Bibliografie:

Hedvig Montgomery: "Parentingul magic" 2016, Editura Trei

EDUCAȚIA COPIILOR PRIN ACTIVITĂȚI EXTRACURRICULARE

**PROF. ÎNVĂȚĂMÂNT ȘCOLAR ȘI PREȘCOLAR CURILEAC ANDREEA,
GRĂDINIȚA „DUMBRAVA MINUNATĂ”, SATU MARE**

Copilăria este perioada celei mai intense dezvoltări fizice și psihice a omului. Ritmul de creștere și dezvoltare este diferit în decursul anilor, creșterea în înălțime și greutate de asemenea, dar dacă vom compara copiii de vârste diferite vom putea constata diferențele nu numai sub aspectele mai sus menționate (ritm de creștere în greutate și în înălțime), ci și felul în care copiii gândesc, simt și acționează, deosebiri se referă la volumul de cunoștințe, posibilitatea de a judeca mai repede, concentrarea atenției pentru mai multă vreme asupra mai multor lucruri – a unor copii față de alții (particularități individuale).

Preșcolarul trebuie să aibă lucrurile în față pentru a înțelege o explicație verbală, (ținem cont de gândirea concret – intuitivă la această vârstă) să aibă reprezentări anterioare despre aceste lucruri, în timp ce școlarul poate înțelege materialul comunicat într-o formă mai abstractă, mai generalizată.

Esențial pentru dezvoltarea psihică este comunicarea cu adultul, nu numai o comunicare verbală, ci toate relațiile ce se stabilesc între copil și adult, iar însușirea limbii impune în fața copilului anumite cerințe din partea acestuia și educația însemnând tocmai un sistem unitar de cerințe datorită cărora se formează conștiința și conduita copilului.

În felul acesta copilul subordonează acțiunea sa unei cerințe externe iar formele de activitate și de comunicare cu adultul devin tot mai complexe, luând treptat forma sistematică și organizată de instruire și educație, conturându-se noi forme de activitate – *jocul și învățătura* – jocul devine activitatea predominantă la vârsta preșcolară în timp ce învățătura constituie activitatea predominantă a vârstei școlare și “domină ca formă de activitate și metodă de educare”. (Monica Lespezeanu, *Tradițional și modern în învățământul preșcolar*, Ed. Omfal Esențial, București, 2007, pag. 11)

Activitățile extracurriculare reprezintă un pas înainte pentru educația nonformală, care să ofere posibilitatea atât educatorului, cât și copilului de a-și dezvolta abilitățile, de a-și manifesta diverse talente, de a înțelege că educația se poate desfășura și într-un cadru mai puțin rigid. Este necesar ca educatorul să abordeze o nouă concepție asupra copilului și să aibă o viziune constructivă asupra lui, să-l ajutăm să se cunoască mai bine, să-l încurajăm să aibă încredere în el și în forțele lui, făcându-l în acest fel, participant activ la propria lui formare .

Scopul acestor activități este de a implica atât preșcolarii, cât și cadrele didactice în activități diverse care să răspundă preocupărilor copiilor, să valorifice talentele și capacitățile acestora în acțiuni variate, în contexte nonformale. Astfel, asistăm la îmbunătățirea competențelor sociale, și mai presus de toate la dezvoltarea stimei de sine.

Una dintre activitățile mele preferate se numește *Cercetaș pentru o zi*. Această activitate își propune să dezvolte latura afectivă, fizică, intelectuală a preșcolarului, precum și dezvoltarea caracterului acestora.

Obiectivele pe care le-a vizat această activitate au fost următoarele: copilul și-a dezvoltat abilitățile de interacțiune socială și a adoptat o atitudine pozitivă în dezvoltarea relațiilor cu cei din jur; și-a conștientizat și acceptat propriile trăiri și sentimente, înțelegând cauzele și efectele pe care acestea le pot avea asupra sa și a celorlalți; a acționat în mod responsabil pentru dezvoltarea grupului promovând și facilitând un climat de colaborare în interiorul acestuia; a relaționat cu cei din jur etc.

În ceea ce privește desfășurarea jocului, fiecare copil a făcut o promisiune pentru a deveni cercetaș. Promisiunile au fost variate: să ascult sfaturile liderilor, să îngrijesc natura, să mă înțeleg bine cu toți copiii, să fiu mai tot timpul fericit etc. După ce fiecare copil și-a făcut promisiunea, au fost împărțiți în patru, fiecare având un lider. Apoi, fiecare patruză și-a ales un nume reprezentativ, iar fiecare membru al patrulei a îndeplinit o funcție – lider, purtător de cuvânt etc.

Împreună cu ei am creat un cadru imaginar în care să-și desfășoare activitățile. Acestea au fost diverse, în junglă, în grădina bunicii, într-un lan de porumb, în pădure etc. De asemenea, fiecare patru și-a creat un steag pentru a putea fi recunoscuți cu ușurință de la distanță. Pe tot parcursul acestei activități, copiii au consemnat faptele într-un jurnal, fie prin diverse inscripții, fie prin desene.

Prin urmare, această activitate a fost una foarte interesantă și atractivă pentru copii, deoarece au învățat să relaționeze cu cei din jur, să acționeze în mod responsabil, deoarece faptele și vorbele lor au putut avea repercursiuni asupra celorlalți membri ai patrulei, precum și asupra lor.

Bibliografie:

1. XXX, *Programa activităților instructiv – educative din grădiniță*, București, 2010
2. Lespezeanu, Monica, *Tradițional și modern în învățământul preșcolar*, Ed. Omfal Esențial, București, 2007

CU PĂRINȚII LA ACTIVITĂȚILE EDUCATIVE DIN GRĂDINIȚĂ

PÎP. CURSARU ELENA DANIELA, GPN NR. 1 MĂNECIU

În educarea copilului preșcolar, o componentă importantă o constituie procesul instructiv-educativ la care contribuie **familia și grădinița**.

Familia este factorul educativ prioritar, deoarece educația începe din familie, aceasta fiind modelul pe care copilul îl imită și-l urmează. În familie, copilul își începe pregătirea pentru viață. Contribuția familiei este cu atât mai mare cu cât copilul este mai mic și scade pe măsură ce copilul crește.

La vârsta preșcolară, un alt factor educativ important este **grădinița**, care desfășoară un amplu proces instructiv-educativ și are cadre cu o pregătire profesională corespunzătoare, ce aplică metode și procedee didactice moderne. Pentru a realiza obiectivele fundamentale ale grădiniței, anume pregătirea copilului pentru școală, pentru viață, este necesar parteneriatul cu familia, implicarea părinților în activitățile grădiniței. Astfel, părinții înțeleg misiunea grădiniței în educarea copilului și pot aprecia în mod real activitatea educatoarei.

Inițierea părinților în probleme specifice educației și instrucției se realizează prin activități de consiliere curentă, ședințe cu părinții, activități extrașcolare (Școala altfel, excursii, serbări, drumetii), dar și prin atragerea lor în activități comune cu copiii. Prin aceste modalități nu numai că eficiența activităților va fi mai mare, dar realizăm totodată un învățământ modern. Promovând participarea părinților la activitățile din grădiniță și ținând seama de opțiunile lor, educatoarele se pregătesc mai bine, fiind în deplină cunoaștere psihologică a copilului și a ambientului acestuia, cât și în concordanță cu aspirațiile familiei.

Din toate activitățile care au presupus o implicare activă a părinților alături de copii și de educatoare, reiese faptul că au de câștigat atât copiii, cât și părinții, precum și colectivul grădiniței, având în vedere următoarele argumente:

- Avantaje ale copiilor:

Copiii simt dragostea și apropierea părinților, nu doar prin bunăvoința și bucuriile ce li se oferă acasă, ci și prin interesul pe care părinții îl acordă în realizarea activităților și acțiunilor din grădiniță. De asemenea, copiii sunt mai siguri pe sine, sentimentul de siguranță fiindu-le atât de necesar dezvoltării generale și echilibrului interior. Ei trăiesc bucuria de a-și vedea părinții în situații apropiate lor și de a-i aprecia și mai mult.

- Avantaje ale părinților:

Părinții au șansa de a deveni participanți direcți la procesul de educație, prin implicarea activă, afectivă și prin emoțiile trăite alături de copiii lor. Au șansa de sta mai aproape de copii, de a-i înțelege mai bine, au posibilitatea să-i observe, să vadă cum se comportă în colectivitate. Nu în ultimul rând, părinții se cunosc mai bine între ei și pot colabora mai bine atunci când sunt solicitați.

- Avantaje ale educatoarei:

Apropiindu-se de părinți, colaborând cu ei, educatoarea poate cunoaște relațiile părinți-copii, psihologia părinților și mai ales pe cea a copiilor. Participând activ la viața grădiniței, părinții nu vor mai vedea doar funcția socială a acesteia, de supraveghere și socializare a copiilor, ci vor conștientiza că la grădiniță se desfășoară un amplu proces instructiv-educativ, bine fundamentat și organizat, care pune bazele formării copilului ca viitor adult.

Părinții doresc să ofere copiilor tot ceea ce este posibil și necesar dezvoltării lor armonioase. Nu există o soluție ideală pentru ca un copil să se dezvolte, dar unele atitudini sunt mai potrivite decât altele. **A fi un părinte iubitor, înțelegător și a avea bun-simț sunt atuuri esențiale pentru a depăși dificultățile copilului și pentru a-i permite să devină un adult sigur pe el.** Evenimentele copilăriei au o importanță capitală pentru dezvoltarea armonioasă ulterioară. Colaborarea și integrarea părinților în activitățile educative ale grădiniței rămâne un deziderat prioritar, cu atât mai mult cu cât concretizarea lui dovedește practic că oferă avantaje tuturor părților implicate în procesul educațional.

Bibliografie:

Revista Învățământului Preșcolar, Educația în anul 2000, nr.1/2 2000

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

ÎNVĂȚĂTOR CUSEN MARIA-ALEXANDRA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 DOBROEȘTI, ILFOV

Primii șapte ani din viața fiecăruia pot fi identificați drept perioada de formare inițială a personalității copilului, de formare a comportamentului până în momentul începerii școlii. Expresia “A avea cei șapte ani de acasă”, destul de des folosită în trecut, este momentan considerată de mulți ca fiind de modă veche, stârnind nenumărate discuții, mai ales între dascăli și părinți, însă, atunci când o folosim ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, mai exact ne întrebăm dacă știe să salute, să mulțumească, să solicite politicos.

Cu siguranță fiecare dintre noi este conștient de faptul că bunele maniere și regulile morale, pe scurt, educația, reprezintă cheia către adaptarea copilului în societate, acesta reușind să se descurce cu mai multă ușurință, având mai multe “porți deschise” dacă manifestă o atitudine civilizată.

Copilăria reprezintă momentul propice pentru a pune bazele unei educații de lungă durată, prin formarea caracterului psihosocial. Familia este responsabilă să asigure necesarul elementar al copilului, precum și protecția acestuia. Primii ani petrecuți cu familia au un impact atât de puternic încât, de cele mai multe ori, aceștia lasă urme până la finalul vieții. În situația în care familia nu satisface nevoile fizice și afective ale copilului, acesta va dovedi pe viitor lipsă de încredere în propriile capacități, teama de viitor, sentiment de rușine. Din acest motiv, familia este cea care trebuie să încurajeze și să îndrume în permanență copilul, astfel acesta va evolua într-un adult încrezător și fără teamă de eșec.

Modelul de educație primit de la părinți este preluat în mod direct prin imitație și învățare. Este necesar ca procesul educativ să fie dirijat în concordanță cu etapa de dezvoltare prin care trece copilul, fără ca acesta să fie suprasolicitat cu lucruri care încă nu sunt pe măsura forțelor lor, astfel încât capacitățile de înțelegere și acționare să nu fie depășite.

Dorința de participare la orice tip de acțiune socială, culturală sau politică se cultivă în anii timpurii petrecuți în sânul familiei, prin dezvoltarea dorinței de afirmare. Tot pe parcursul primilor ani se dezvoltă simțul igienei, simțul altruismului colectiv, simțul răspunderii. Toate acestea conduc la autonomia viitorului adult.

Odată cu începerea vieții de preșcolar, respectiv de școlar, sarcina pentru oferirea educației se distribuie în mod egal între părinți și cadre didactice. Fiecare va veni în completarea celui din urmă pentru șlefuirea caracterului copilului,

În concluzie, “cei 7 ani de acasă” reprezintă baza omului de peste ani, persoană cu aptitudini și preferințe, cu comportament normal sau deviant.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 24 “ ION JALEA ”, CONSTANȚA

PROF. ELISABETA CUSTARA

Cei „șapte ani de acasă” reprezintă eticheta cu care copilul pleacă în lume, „zestrea” care îl însoțește toată viața. Familia este mediu în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Grădinița, școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Dacă ne gândim la titulatura de "copil binecrescut", aceasta se obține în urma formării unor priceperi și deprinderi, a însușirii unui ansamblu de norme pe care copilul trebuie să le respecte. Bunele maniere, educația primită în familie îl vor ajuta pe copil să se adapteze, să se integreze în societate.

Pornind de la premiza că cele mai multe acumulări pe plan moral, cognitiv, afectiv și volițional au loc în „cei șapte ani de acasă”, trebuie să aprofundăm problemele complexe și de o importanță covârșitoare ale educării copiilor în această perioadă, insistând asupra grijii, răspunderii și preocupărilor pe care pot și trebuie să le aibă atât părinții cât și educatorii pentru a facilita și a favoriza însușirea și consolidarea corectă, adecvată și sistematică a celor mai importante cunoștințe, priceperi, deprinderi, reguli, atitudini și comportamente. Nu putem oferi soluții universal valabile, doar putem veni cu sugestii, să prezentăm modele, să interpretăm situații, să oferim exemple, să încurajăm sau să tragem semnale de alarmă, fiind convinși că întotdeauna și în orice domeniu, cu atât mai mult în cel educativ, este mai ușor să previi decât să corectezi.

În prezent trăim într-o perioadă marcată de schimbări rapide, suntem puși în fața provocărilor de a ne adapta unei lumi care nu mai este la fel de sigură și predictibilă cum era în trecut. În această situație, este necesar să acordăm o mai mare atenție dezvoltării comportamentului emoțional și a celui social al copiilor.

Studiile indică faptul că acei copii care au dezvoltate abilitățile sociale se vor adapta mai bine la mediul școlar, vor avea rezultate mai bune. Copiii cu abilități sociale slab dezvoltate (copiii care se comportă agresiv, fizic sau verbal, copiii care au dificultăți de a se integra într-un grup) prezintă o probabilitate crescută de a dezvolta probleme de comportament.

Lucrurile nu se desfășoară la fel în cazul tuturor copiilor. Dacă un copil este caracterizat printr-un temperament energic, soluția nu este să îl „liniștim”, ci să-i oferim activități stimulante de epuizare „sănătoasă” a surplusului de energie. Poate ar trebui să ne întrebăm în ce măsură adulții prezenți în viața copilului oferă un model clar de autostăpânire. În multe cazuri, adultul are obligația de a se schimba întâi pe sine pentru a oferi copilului un model adecvat.

Totuși, dacă este prea neastâmpărat, prezentând un temperament coleric, nu înseamnă că poate fi lăsat să se manifeste în consecință. El trebuie învățat să respecte reguli de conduită morală.

Pe de altă parte, o disciplinare „excesivă” este în mod sigur dăunătoare copilului, antrenând efecte nedorite, precum stoparea inițiativei, a creativității și pierderea încrederii în sine.

Copiii trebuie să învețe că toate comportamentele noastre au consecințe asupra celorlalți și de aceea pe unele dintre ele le modificăm. În cadrul interacțiunilor sociale (copii-adulți, copii-copii), copiii își dezvoltă anumite abilități de relaționare și învață noi comportamente. Ei au nevoie permanentă de ghidare din partea adulților în ceea ce privește recunoașterea și respectarea regulilor de comportament în diferite situații sociale. Regulile au rolul de a preveni apariția unor probleme de comportament. Focalizarea pe ceea ce face bine copilul este mult mai eficientă în dobândirea comportamentelor sociale adecvate și în estomparea comportamentelor problematice, decât utilizarea pedepselor.

În școală, formarea grupei de elevi reprezintă actul fondator al socializării ulterioare școlarului. Fiecare clasă reprezintă un context social complex, iar o bună adaptare la cerințele școlii presupune înțelegerea rolului profesorului, a așteptărilor din partea acestuia, înțelegerea relației cu ceilalți copii și adaptarea la o serie de reguli.

Studiile de psihologie educațională arată că instrucțiunile educatoarei și modalitățile de predare, utilizarea unor strategii de modificare comportamentală adecvată modelează tipul și frecvența interacțiunilor dintre copii.

Pentru o bună educație a copilului este necesară colaborarea familiei cu școala. Apreciem că buna cunoaștere a ceea ce copilul trebuie să primească și primește concret din partea familiei, conjugată cu o muncă metodică pe baze științifice, din școală, în condițiile unei bune colaborări permanente dintre familie și grădiniță, a unei îndrumări suficiente a familiei, reprezintă pârghii de bază în formarea personalității preșcolarului.

Copilul trebuie încurajat și apreciat, astfel el va face progrese mari în perioade scurte de timp și îi va crește încrederea în sine. Încurajările adultului și exprimarea unor exigențe rezonabile față de copil sunt esențiale în socializarea copilului. Aprecierea și răsplata îi formează copilului o stimă de sine pozitivă.

Recunoașterea meritului copilului trebuie făcută vizând în special efortul depus de copil și nu rezultatul, atât pentru a încuraja copiii cu rezultate mai slabe, cât și pentru a preveni tendința copilului de a vâna, cu orice preț, rezultatul. Un copil care este respectat de adulții din jur va crește cu sentimentul valorii și al respectului de sine și comportamentul său ulterior va fi în limitele acestui respect.

BIBLIOGRAFIE

1. Mitrofan, I., Mitrofan, N., *Familia de A la Z, Mic dictionar al vieții de familie*, Editura Științifică, București, 1991;
2. Stănciulescu, E., *Sociologia educației familiale*, vol. I, Editura Polirom, Iași, 1998.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE

PROF. CUȚITOIU MARIANA

LICEUL TEHNOLOGIC BĂLTENI-GORJ

Ca mediu social, familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională. Copilul, în primii ani de viață este dependent de părinți, iar aceștia nu trebuie să fie preocupați doar de latura fizică a îngrijirii lui, ci să aibă în vedere educația psiho-socială, corelând posibilitățile fizice cu cele psihice. Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului, iar educația sa la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluția fizică, urmărindu-se concomitent educația intelectuală, morală în scopul formării caracterului.

Educația în familie este deosebit de importantă deoarece familia este locul în care copiii primesc rădăcini pentru a crește și aripi pentru a zbura mai departe. În familie se învață pentru prima dată ce este lumea, ce este bine și ce este rău.

Familia are un rol esențial în educația copilului, este nucleul în care copilul se formează ca om. Ea are un rol decisiv în ceea ce privește viitorul social și spiritual al copilului pentru că știm că „există evenimente care-și pun pecetea asupra mentalității individului”, respectiv a copilului. Felul în care părinții se raportează la copii, afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate. Educația copiilor presupune întâi de toate desăvârșirea propriei noastre educații, a sentimentelor noastre.

Părinții trebuie să se străduiască să dea dovadă de o moralitate ireproșabilă, de integritate și educație aleasă, fiind formatorii unei generații, ca astfel copiii să-i poată urma avându-i ca model. În educația copiilor, mai întâi de toate trebuie să ne educăm noi înșine. Evident, căldura din familie educă mult mai bine decât orice cuvinte, și, dimpotrivă, cuvintele anoste ale părinților obțin exact efectul contrar. Educația începe din momentul conceperii copilului. Încă din pântec mama va avea toată grija să-i transmită copilului sentimente de liniște și afecțiune, dar și o alimentație sănătoasă, acestea având un rol important în formarea lui, fiind climatul în care se dezvoltă. Impresiile primite de prunc în timpul sarcinii în pântecul mamei sale determină în mare măsură starea lui fizică, afectivă și chiar spirituală.

Părinții severi vor forma un tânăr fără personalitate, voință, inițiativă (doar în cazul unui sistem nervos foarte puternic asistăm la formarea unui spirit anarhic în familie și societate); părinții care-l vor răsfăța vor avea un tânăr care nu învață, nu muncește, dar pretinde mereu (unii ajung delicvenți); părinții care denotă inconsecvență educativă, care oscilează între răsfăț și severitate, vor forma un tânăr dezorientat, încăpățânat, capricios și dificil în raporturile sociale.

Direcția spre care va merge copilul se trasează încă din familie, locul unde se va forma idealul său. Acesta se formează din copilărie până la adolescență. Astfel, „când relațiile dintre părinți au fost armonioase, idealul adolescentului include un model care le seamănă.

Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viața în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuoase. Greu va înțelege extrovertirea unei persoane în familia sa sau între prieteni, ori altruismul cu care se manifestă în societate și altele asemenea, cineva crescut de niște părinți care nu au avut timp să vorbească cu el, să-i asculte problemele, să-l încurajeze la nevoie, să-i ofere afecțiune. Dacă copilul nu învață să iubească în familie, de la părinții săi, unde va învăța să iubească? Dacă nu s-a deprins încă din copilărie să caute fericirea tocmai în fericirea reciprocă, în ce porniri rele și vicioase o va căuta când va ajunge la vârsta maturității? Copiii preiau totul și imită totul. Familia exercita o influență deosebit de adancă asupra copiilor.

O mare parte dintre cunostintele despre natura, societate, deprinderile igienice, obisnuitele de comportament copilul le datorează educației primite în familie.

Rolul familiei în educația copiilor este esențial. Familia reprezintă matricea primordială a culturii omenesti, Aici se trezesc și încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal; aici începe copilul să iubească (pe cine și cum?), să creadă (în ce?) și să sacrifice (cui și ce?); aici se alcătuesc primele temelii

A decorative border surrounds the page, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a yellow crayon, a red apple, a glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a notebook, a yellow apple, orange scissors, a blue crayon, a yellow pencil, a pink crayon, a blue crayon, a glue stick labeled 'GL', a green pencil, a red apple, a blue crayon, a notebook, orange scissors, a yellow pencil, a pink crayon, a green apple, a blue crayon, and a yellow pencil. On the right side, from top to bottom, there is a blue crayon, a glue stick labeled 'GLUE', a yellow pencil, blue scissors, a yellow pencil, a red apple, a notebook, a green pencil, a blue crayon, a yellow pencil, a pink crayon, orange scissors, a purple pencil, a yellow pencil, a pink crayon, a blue crayon, a yellow pencil, and a pink crayon.

ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare; aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă o mare personalitate sau un pungaș mărunț.

Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația copilului său este una uriașă. În mare parte cazurile de neadaptare socială, depresie, dependență, delincvență, perversiune, sinucideri, din rândul tinerilor (și nu numai), au ca substrat lipsa educației familiale corecte, sănătoase.

Bibliografie;

Psihologie generală, Andrei Cosmovici, Ed. Polirom, Iași, 1996;

Părinți și copii. O abordare teologică, duhovnicească și psihologică, Arhim. Simeon Kraiopoulos, Ed. Bizantină, 2005

Nicolae, Margineanu, Condiția umana, București, Editura Științifică, 1973;

ÎMPREUNĂ REUSIM - PARTENERIAT EDUCATIV ÎNTRE GRĂDINIȚĂ ȘI FAMILIE

PROF. CUZMA RALUCA IRINA

Pentru reușita actului educațional, munca depusă de cadrele didactice din grădiniță trebuie continuată, susținută și înaintată de familie. În acest sens educatoarea trebuie să asigure o permanentă colaborare între grădiniță și familie și să-i convingă pe părinți a păstra unitatea de cerințe adresate preșcolarilor cu cele ale grădiniței.

La educarea și formarea copilului preșcolar contribuie mai mulți factori educaționali: grădiniță, familie, societate, etc. Este recunoscut faptul că, în cadrul acestui „complex formativ”, rolul preponderent revine grădiniței, instituției specializată, cu cadre anume specializate pentru realizarea obiectivelor educației preșcolare.

Educarea calității de părinte a rămas totuși o cerință pentru împlinirea căreia societatea, școala, caută încă soluții. A crește și a educa un copil, ar trebui să fie pentru toți părinții o datorie.

Prin intrarea copiilor în grădiniță, ei sunt integrați într-un sistem unitar de învățământ care urmărește îndeplinirea unor obiective științifice stabilite ce decurg din scopul învățământului în actuala etapă și din necesitatea de a repeta particularitățile psihopedagogice ale copiilor.

Educația vârstelor mici este considerată temelia personalității fiecărui individ, de aceea educația trebuie să răspunde în primul rând nevoilor individuale și să realizeze echilibrul între acesta și dezvoltarea socială.

Responsabilitatea dezvoltării copilului în primele etape revine în primul rând familiei sale. Chiar și atunci când grădinița oferă programe foarte bune și eficiente, ea nu poate contracara experiența negativă acumulată de copil în familie. Mai mult ceea ce învață copilul de la educatoare poate să nu prezinte importanță. În consecință, pentru ca activitatea derulată în cadrul unui program de educație preșcolară să-și dovedească eficiența este necesar ca aceasta să se facă mai întâi cunoscută părinților și ulterior să existe o colaborare strânsă între aceștia și educatoare.

Implicarea familiei în cadrul programului desfășurat în grădiniță este esențială pentru îmbogățirea mediului stimulat, fixarea și largirea cunoștințelor asimilate în sala de grupă. Implicarea familiei în program va întări sprijinirea țărilor educaționale. Părinții și educatorii exercită o influență vitală asupra dezvoltării copiilor, chiar dacă ei acționează în contexte sociale diferite. Implicarea părinților în activitatea pre-primară este în beneficiul copiilor, al familiei și al calității actului educațional.

Părinții și educatorii au în egală măsură răspunderea eforturilor comune pentru a dezvolta o relație de colaborare. Bazele unei bune relații sunt puse pe:

- comunicarea dintre cei doi factori (părinte – educator);
- respect reciproc între ei;
- acceptarea diferențelor sociale și materiale între diferiți părinți;
- implicarea tuturor în căutarea și promovarea intereselor copilului.

Este necesar să recunoaștem că, de multe ori, educatorii și părinții trebuie să-și dezvolte noi abilități și practici pentru a stabili contacte de calitate.

Printre cele mai importante relații de parteneriat, poate fi menționată relația dintre părinți și grădiniță. Dacă părinții sunt implicați în programul educativ, încă de la început, ei vor înțelege importanța colaborării cu grădinița și cu educatoarele și își vor forma deprinderea de a se interesa și a sprijini activitatea pe care copilul o desfășoară aici.

Părinții trebuie implicați permanent în activitatea grădiniței și nu doar când se ivesc probleme. Totodată, părinților trebuie să li se ofere frecvent informațiile referitoare la copil. Ei trebuie să știe care este scopul programului educativ la care participă copilul lor, care sunt obiectele urmărite și să fie la curent cu politicile educaționale ale grădiniței.

Părinții pot fi parteneri în educație pentru că dețin cele mai multe informații despre copiii lor. Pentru realizarea parteneriatului este esențial ca părinții să fie priviți ca participanți activi, să fie atrași în adoptarea

deciziilor, să se recunoască și să se valorifice informațiile data de ei despre copii, iar responsabilitatea să fie împărțită între părinți și educatoare.

MODALITĂȚI DE COLABORARE

1. Comunicarea directă cu familia

• Principala modalitate de realizare a parteneriatului o constituie Comitetul de consultanță familială. Rolul acestuia este, așa cum arată și titlul, de consultanță. El poate da sfaturi, sugera idei, dar deciziile asupra conținutului învățământului, asupra strategiilor didactice aparținând educatorului.

• Acest comitet trebuie să-și cunoască răspunderile încă de la începutul anului școlar. Printre acestea enumerăm:

- planificarea și organizarea de întruniri, sărbători, vizite, excursii;
- strângerea de fonduri, organizarea de activități de ajutor pentru confecționarea și repararea de jucării;

• Ducerea și aducerea copiilor la grădiniță

Educatoarea poate comunica cu familia dimineața, când copilul este lăsat la grădiniță și la amiază când este luat și dus acasă.

• Întruniri cu părinții

Acest contact cu familia este o manieră infernală. Întrunirile deschise, participarea tuturor oferă familiilor ocazia de a se întâlni ca grup, de a discuta aspecte ale programului, de a afla despre dezvoltarea copiilor sau despre alte subiecte de interes.

• Consultațiile intelectuale (converbirile)

Ne dau posibilitatea să discutăm cu părinții despre fiecare copil, să analizăm cauzele diferitelor manifestări, să luăm măsuri educative comune. Convorbirile individuale creează un climat de încredere reciprocă. Ele necesită mult tact, multă atenție, vocabular ales, pregătire profesională de înaltă calitate. Prin aceste convorbiri ne putem aduna datele necesare pentru „Caietul de însemnări asupra evoluției copilului”.

2. Comunicarea în scris cu familia

• Caietul de corespondență

Mesajele trebuie să fie scurte și clare. Ele pot cuprinde:

- descrierea unei realizări a copilului, a unei noi deprinderi sau a unui nou comportament.

• Avizierele sunt panourile unde se afișează informațiile zilnice asupra evenimentelor speciale, a orarului zilnic.

3. Participarea directă a familiei la activitățile din grădiniță

Implicarea directă a familiei în sala de grupă se poate face în două moduri:

a) ca observatori;

b) ca voluntari

a) Pentru inițierea părinților cu activitatea din grădiniță, pot fi invitați la unele activități din sala de grupă;

b) Ca voluntari părinții au prilejul să participe activ la diverse activități sau chiar să le conducă.

Implicarea activă a părinților în activitatea grupei are un avantaj important pentru copil. Prezența mai multor adulți în sala de grupă poate ajuta la individualizarea activităților.

Construirea parteneriatului educațional trebuie să pornească, întotdeauna, de la cadrul didactic. El trebuie să se înceapă printr-o ședință de orientare a adulților la începutul anului școlar. Educatoarea va trimite invitații din timp și va pregăti o atmosferă confortabilă și atractivă. Li se arată părinților că preocupările lor sunt interesante, iar aptitudinile lor pot fi de folos și altor copii din clasă, că întrebările lor pot găsi răspunsuri la echipa de educatori.

Ca urmare, noi educatoarele putem fi și suntem unul din factorii importanți care modelează atât pe copiii din grădiniță, cât și pe părinții acestora – atunci când este cazul!

BIBLIOGRAFIE:

1. I. Drăgan, P. Petroman, Psihologia educațională, Editura Miran, Timișoara, 2001;
2. Revista Învățământ Preșcolar nr. 3 – 4/2004;
3. E. Vrasmas, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2003.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI A INSTITUȚIEI DE ÎNVAȚĂMÂNT ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR DĂIAN ANDREEA MARIA

G.P.P. STEP BY STEP NR. 12 ALBA IULIA

Familia este „grupul fundamental al societății și mediul natural pentru creșterea și starea de bine a tuturor membrilor săi, în special a copiilor.”

UNCRC, UNICEF și Fundția Bernard van Leer, 2006: 41

Familia este pentru copil cea mai importantă instituție socială și mediul unic, natural și social în care se dezvoltă ca om și ființă socială. Orice intervenție educațională are nevoie de sprijinul și susținerea părinților pentru a putea fi eficientă în viața copilului.

În aceeași măsură, părinții au nevoie de o colaborare constantă și continuă cu factorii implicați în educația formală a copilului, pentru ei ca părinți – să fie informați, consiliați și sprijiniți în creșterea, îngrijirea și educația copilului, dar și pentru interesul superior al copilului: dezvoltarea optimă și integrarea educațională și socială.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „7 ani de acasă”. Fiecare intervenție pentru copil- contactul cu adulții, rutine alimentare, programe de imunizare- sau pe lângă copil- amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate- este bine să fie considerate intervenții educative, ele devenind intervenții împreună cu copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

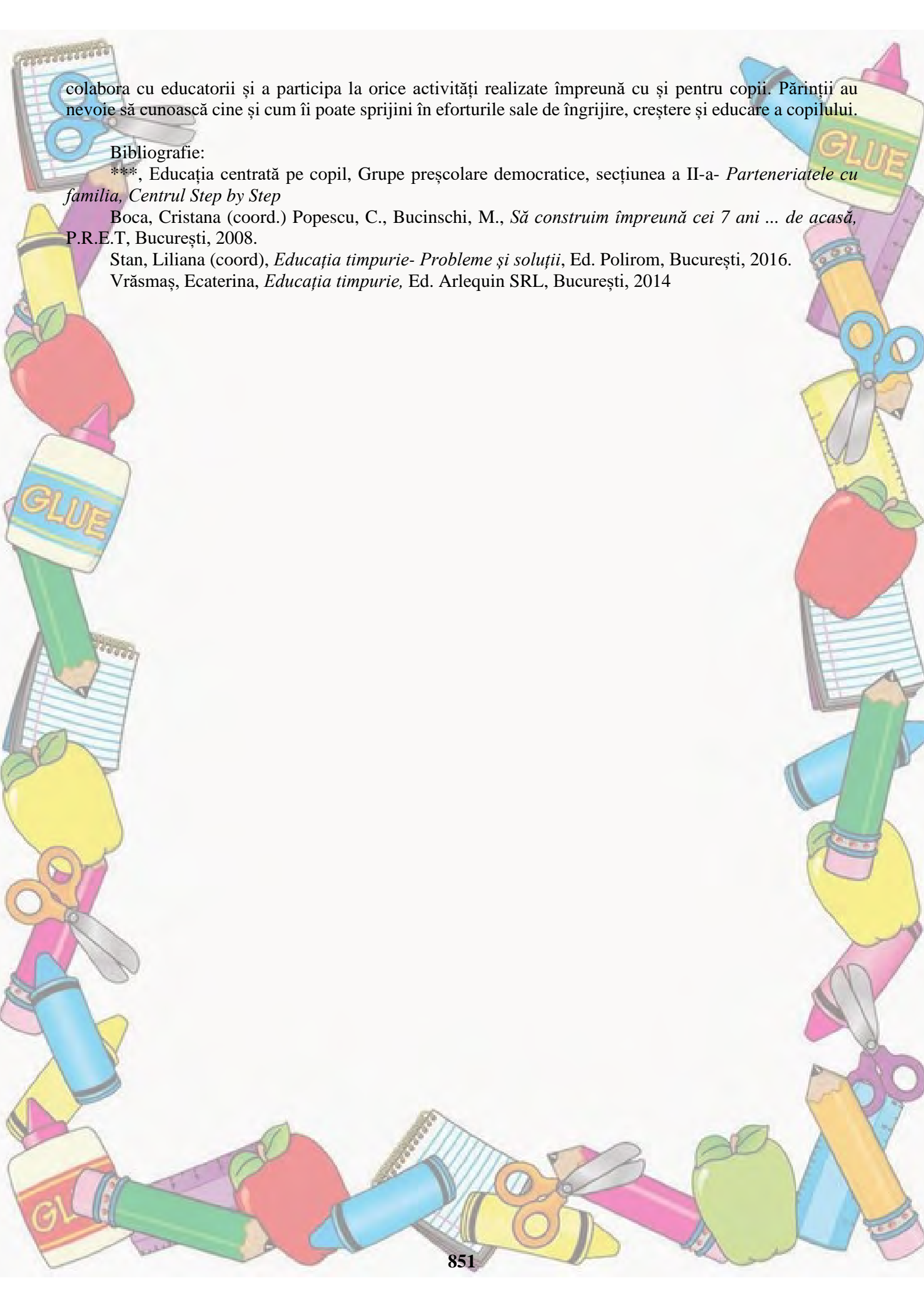
Mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care trăiește experiența inițială de viață, socializare și cultură. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani de viață.

Pe măsură ce copilul crește, nevoile sale de educație capătă alte valențe. Copilul este tentat să își asume din ce în ce mai multă autonomie, are nevoie de separarea fizică de părinții săi. Are nevoie de explorarea unor medii, în care actorii să fie atât adulții cât, dar mai ales, copiii de aceeași vârstă. Copilul are nevoie să fie pus în situația experimentărilor pe cont propriu, alături de alții copii, în grupuri mici sau mai mari. Să învețe să se sprijine pe propriile abilități și aptitudini în situația rezolvării de probleme, în situația de negociere cu un egal de vârstă, deci să colaboreze. Mediul în care poate satisface aceste nevoi educative structurate este grădinița, prin valența formală a educației. Educația formală are un caracter planificat, sistematic, metodic, intensiv, este organizată, condusă și supravegheată de către cadrul didactic. Educația formală completează educația informală oferită la vârste mici în cadrul familiei și educația non-formală care se realizează prin unele activități desfășurate în afara grădiniței și familiei. A observa și a cerceta comportamentul individului în manifestările sale specifice, sunt obiective esențiale ale educației.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare integrată. Spirala relațională care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i cunoaștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acestuia în spațiul în care copilul se află separat de părinții săi.

Eforturile depuse de părinți și educatori trebuie să se bazeze pe un schimb bogat de informații, de experiențe și de colaborare în asigurarea celor mai bune condiții de creștere și dezvoltare ale copiilor. Părinții au nevoie să găsească un sprijin în grădiniță, să se simtă responsabili și responsabilizați pentru a

colabora cu educatorii și a participa la orice activități realizate împreună cu și pentru copii. Părinții au nevoie să cunoască cine și cum îi poate sprijini în eforturile sale de îngrijire, creștere și educare a copilului.

Bibliografie:

***, Educația centrată pe copil, Grupe preșcolare democratice, secțiunea a II-a- *Parteneriatele cu familia*, Centrul Step by Step

Boca, Cristana (coord.) Popescu, C., Bucinschi, M., *Să construim împreună cei 7 ani ... de acasă*, P.R.E.T, București, 2008.

Stan, Liliana (coord), *Educația timpurie- Probleme și soluții*, Ed. Polirom, București, 2016.

Vrăsmaș, Ecaterina, *Educația timpurie*, Ed. Arlequin SRL, București, 2014

FAMILIA ȘI ȘCOALA, PILONI ÎN EDUCAREA ȘI FORMAREA COPIILOR

PROF. EUSTINA GIANINA DAMASCHIN

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SPIRU HARET” BACĂU

Copilul este minunea fiecărei familii. Este „aluatul” pe care școala îl modelează. De fapt, copiii reprezintă viitorul unei societăți umane. Iar de adulții implicați în viața lor depinde cât de senin sau de sumbru va fi viitorul.

De ce? Pentru că fiecare dintre noi oferă un model copiilor. Iar ei sunt cel mai adesea însetați să ne imite. Părinții, în copilăria mică, sunt principalul lor model. Dacă vor vedea acasă, în „lumea lor”, o atmosferă caldă, plăcută, plină de voie bună și respect, vor învăța că lumea trebuie să fie o lume asemănătoare, că toți „actorii” de pe scena vieții trebuie să facă la fel ca cei apropiați lor. Uneori, când cercul cunoscuților se lărgeste, copiii pot vedea și alte atitudini, alte comportamente. Unele poate la fel cu cele cu care sunt deja obișnuiți, altele complet diferite.

Un copil care a fost învățat de mic să gândească, va întreba de ce unii se comportă diferit. Atunci apare ca foarte important răspunsul pe care adulții din viața lor îl dau. Pentru că ar trebui ca răspunsul dat să nu ducă la umilirea sau înjosirea celuilalt.

Când copiii ajung la școală, deja procesele cognitive sunt mai avansate iar influențarea comportamentelor acestora se realizează nu doar prin imitație ci și prin analizare, conștientizare a atitudinilor dezirabile.

Putem considera că atât familia cât și școala sunt responsabile pentru educarea unui copil, pentru formarea unui tânăr responsabil în viață. Fiecare dintre cei doi piloni este important. Familia reprezintă totdeauna baza formării unui copil. Școala vine și șlefuește ceea ce a fost pus la bază de către membrii familiei. Când un copil cunoaște succesul în societate, și nu mă refer neapărat sau exclusiv la succesul academic ci mai degrabă la succesul ca OM, el este atât mândria familiei cât și a școlii / școlilor care au contribuit la formarea și dezvoltarea personalității lui.

În ultimii ani, marcați de situația epidemiologică dificilă, în care procesele educative și formative s-au desfășurat în mare măsură prin intermediul dispozitivelor electronice, putem aprecia că posibilitățile de mediatizare a unor comportamente empatică a dus la o modificare a perspectivei unora dintre elevii noștri. Accesul la media a contribuit uneori la modificarea atitudinii elevilor în fața diferitelor categorii de provocări. Dacă școala alege materialele la care elevii au acces, iar cadrele didactice își asumă în totalitate responsabilitatea pentru materialele electronice difuzate trebuie să recunoaștem că elevii au acces și la o serie de alte materiale, uneori mai puțin controlate, venind pe „canale” nesupravegheate. De aceea în cadrul unor întâlniri s-a discutat cu părinții pentru instituirea unei supravegheri atente a informațiilor la care copiii au acces, la site-urile pe care le vizitează, la rețelele sociale pe care li se permite să își facă conturi și la materialele pe care acestea le difuzează.

Un lucru interesant și de apreciat este faptul că părinții își asumă, alături de școală, calitatea materialelor electronice la care „au liber” copiii. Iar activitățile comune, desfășurate în parteneriat contribuie la o mai bună înțelegere a nevoii de selectare a informațiilor ca și la importanța restricționării anumitor canale sau site-uri pe care copiii ar fi tentați să le acceseze. Lectoratele cu părinții desfășurate față în față sau online, după tematici bine stabilite, urmărind teme de interes atât pentru societate cât și pentru școală, și-au dovedit de fiecare dată eficiența. Ele au influențat atât atitudinea unor părinți față de accesul liber la tehnologie cât și față de comportamentul copiilor față de alți adulți sau față de copiii cu care interacționează zi de zi sau doar ocazional.

Relația pe care adulții o stabilesc cu copiii este de multe ori o perspectivă pe care o vor dezvolta aceștia cu alte persoane. Empatia învățată în copilărie sau la vârsta școlară nu va fi cu ușurință pierdută la vârsta adultă. Atitudinea amicală, prietenoasă, pe care o învățăm în copilărie sau în adolescență adesea ne caracterizează și la vârsta adultă atâta vreme cât este o atitudine asumată și nu una de complezență, „ca să dea bine” în relația cu cei din jur.

De aceea consider că fiecare dintre noi, adulții din viața elevilor, fie că suntem cadre didactice fie că suntem membri ai familiei avem datoria să fim consecvenți în comportamentele arătate față de copii sau față de alți adulți. Atâta vreme cât suntem modele noi trebuie să transmitem celor la formarea cărora contribuim că lumea va fi o lume bună doar dacă fiecare dintre noi reușește să fie un om bun.

CLIMATUL EDUCATIV ȘI INFLUENȚA LUI ASUPRA FORMĂRII PERSONALITĂȚII COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR, DAMIAN ANCUȚA MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "OCTAVIAN GOGA CLUJ-NAPOCA

“Meseria” de părinte este grea. De aceea trebuie să fim buni părinți, plini de afecțiune, pentru ca grija și eforturile noastre să fie răsplătite prin dragostea și bunele rezultate ale copilului armonios dezvoltat psihic și afectiv. Adevărata căldură familială se întâlnește în familiile în care părinții sunt în bune relații, se preocupă suficient, cu dragoste, dar și cu autoritate părintească de copiii lor, pentru care sunt și trebuie să rămână modele vii, exemple demne de urmat.

Atmosfera caldă și de înțelegere în familie reconfortează și creează climatul necesar pentru munca intelectuală a școlarului. Lipsa de înțelegere, severitatea, exigența prea mare sau “dădăceala” au efecte dăunătoare asupra copilului care se află în tensiune nervoasă, mai ales în perioada testelor de evaluare sau spre sfârșitul semestrelor, când starea de oboseală începe să se instaleze.

Datoria părinților este de a-i ajuta: copiii pot și trebuie să învețe “cum” trebuie să-și pregătească lecțiile, cum să-și organizeze munca, timpul, viața.

Ca părinți iubitori putem face și greșeli în educarea copiilor, încât dorindu-le binele, să le facem rău. Unii părinți sunt prea grijulii, căutând să-i protejeze și să-i răsfețe mereu. Trăind într-o astfel de atmosferă devin fricoși, lipsiți de inițiativă, sunt tot timpul “agățați de fusta mamei”; în același timp însă, devin mici tirani, devin pretențioși, neascultători, greu adaptabili la regulile vieții sociale, în afara casei, între colegi. Dacă părinții sunt foarte severi, cu o atitudine permanentă de duritate, copiii suferă. Ei sunt continuu lipsiți de duioșie, de afecțiune, trăiesc permanent cu teamă în suflet, stare care duce la apariția unor tulburări de dizarmonii ale dezvoltării sale psihice, ale personalității. Acești copii vor deveni la rândul lor plini de asprime față de cei din jur, iar relațiile lor sociale vor fi întotdeauna lipsite de afecțiune.

Unii părinți greșesc în educarea copiilor prin schimbarea frecventă a atitudinii: când sunt prea severi, când prea îngăduitori. Sunt mai rare familiile în care ambii părinți sunt în același timp fie prea aspri, fie prea blânzi. Adesea, tatăl și mama pot avea atitudini diferite față de copil: unul prea sever, altul protector, gata de a-l răsfața și apăra față de excesele impuse de celălalt părinte.

Foarte frecvent, o astfel de situație este creată prin diferența de atitudine între părinți și bunici, aceștia din urmă protejând copilul față de cerințele disciplinare ale părinților. În aceste cazuri copiii sunt nelămuriiți, nehotărâți cu privire la ce este bine și ce este rău, având o comportare neechilibrată și oscilantă, neputând înțelege ce atitudine să ia în diferite ocazii, în familie sau în relațiile cu străinii.

Lipsa de supraveghere, dezinteresul, indiferența față de ceea ce gândește copilul este o altă mare greșală educativă, care duce adesea la pierderea lui de sub control, acesta devenind un copil-problemă din punct de vedere social.

În familiile dezorganizate, copiii suferă și prezintă tulburări nervoase, de somn, de poftă de mâncare, sunt triști, neliniștiți. Astfel de reacții au copiii în cazul când părinții se ceartă frecvent, nu se înțeleg, dar mai ales în cazul familiilor incomplete (prin deces, divorț, lipsa îndelungată a unuia dintre părinți).

Deosebite probleme se ridică în familiile reconstituite printr-o nouă căsătorie, între copilul din prima căsătorie și tatăl sau mama vitregă, între copiii proveniți din căsătoria anterioară a celor doi parteneri. Dacă nu dau dovadă de înțelegere, de afecțiune, dacă nu încearcă să și-i apropie, să-i privească apropiat, aceștia devin dezadaptați, triști, retrași sau încâpățânați, neascultători, ambele forme de reacție determinând scăderea randamentului școlar, obținerea de note slabe la învățătură.

Psihicul copilului este sensibil față de situațiile anormale care se petrec în familie. El simte cele mai mici schimbări de afecțiune față de el și între părinți, este puternic tulburat de certuri, neînțelegeri.

Pentru buna dezvoltare a copilului, pentru formarea unei personalități armonioase, căldura căminului părintesc, afecțiunea părinților, înțelegerea familială sunt esențiale. În creșterea, educarea și formarea acestuia este nevoie de mult tact, de o îmbinare corectă a înțelegerii și afecțiunii cu autoritatea părintească,

astfel încât să lucreze disciplinat, dar cu plăcere, respectându-și și iubindu-și părinții. Dacă sunt neascultători sau greșesc uneori, să-i “pedepsim cu vorba”, să le explicăm calm și cu fermitate ce au greșit, vorbindu-le ca unor “prieteni” care ne înțeleg și pe care-i iubim. Să nu insultăm, să nu lovim copilul care a greșit, el se va speria, nu ne va mai respecta, iar cu timpul se va obișnui cu bătaia, se va îndepărta sufletește de noi.

Atunci când copilul aduce note mari, să-l răsplătim cu multă afecțiune, bucurându-l cu laude, dar să nu condiționăm obținerea unor daruri, obiecte mult dorite, de rezultatele la învățătură și nici să nu exagerăm răsplata, acordându-le prea multă independență de la o vârstă mică. Vom obține în acest fel modificarea în rău a comportării copiilor, care devin neascultători, încăpățânați, nestăpâniți.

O mare importanță are și nivelul de instruire, bagajul de cunoștințe al părinților, pentru buna educare și pentru a putea ajuta în pregătirea lecțiilor acasă.

Să avem grijă să nu rezolvăm noi, părinții, temele copilului, ci doar să-l ajutăm, să-l îndrumăm prin explicații cât mai corecte și clare. Părinții care rezolvă singuri problemele, desenează sau scriu, care practic îl înlocuiesc în muncă fac o mare greșală: copilul rămâne dependent, nu se obișnuiește să judece și să lucreze singur, devine comod, răsfățat și, cu vârsta, va deveni leneș.

Prin menținerea unor legături permanente, strânse cu școala, cu învățătorul, ca și prin urmărirea cu atenție discretă a prietenilor pe care le leagă în timpul liber, intervenind la timp, ferm, dar blând, pentru a-l feri de exemple și comportări rele, părinții pot avea mai multă siguranță în educarea copilului lor, în conturarea, formarea, dezvoltarea personalității acestuia.

10 PAȘI PENTRU ÎMBUNĂTĂȚIREA RELAȚIEI PĂRINTE- COPIL

- Minim 5 minute pe zi vorbiți-i despre școală, despre cum se simte, despre nevoile lui, despre ce-i place sau ce nu-i place;
- Încercați să-i explicați că trebuie să aibă așteptări ridicate în legătură cu școala, că aceasta ar trebui să fie o prioritate pentru el;
- Arătați-i copilului că ceea ce face la școală vă interesează. Momentul începerii acestui dialog și tonul vocii sunt foarte importante;
- Asigurați-i copilului condiții minime pentru învățat. Amenajați-i un spațiu personal și implicați-l în aranjarea lui;
- Nu rezolvați dumneavoastră temele copilului, trebuie doar să fiți acolo pentru a-i răspunde la întrebări, pentru a-i oferi exemple;
- Nu vă exprimați nemulțumirile pe care le aveți la adresa învățătorului /profesorilor în prezența copilului. Este mai eficient să abordați cu tact profesorul respectiv;
- Încurajați-vă copilul să participe la activități școlare sau extrașcolare inedite: concursuri, spectacole, cercuri, și să colaboreze cu ceilalți copii, adulți, la școală, acasă sau în comunitate;
- Stabiliți reguli de comportament în casă, explicați-le, negociați-le cu ei și asigurați-vă că ei le-au înțeles. Limitați-i accesul la televizor sau la computer și discutați cu el despre ceea ce a văzut și a înțeles;
- Încurajați orice efort pe care-l face, lăudați-l. Nu-l faceți să se simtă vinovat. Ajutați-l să găsească singur soluții la problemele pe care le are. Arătați-vă interesul pentru tot ce se întâmplă cu el, aveți încredere în el;
- Țineți legătura cu învățătorul/profesorii copilului. Dacă aveți ceva de întrebare, solicitați o întâlnire cu aceștia la care să vorbiți deschis. Atitudinea dumneavoastră față de școală va fi imitată de copil.

INTEGRAREA COPIILOR CU CERINTE EDUCATIVE SPECIALA (C.E.S)

PROF. DAMIAN ANDREEA MAGDALENA

CENTRUL SCOLAR PENTRU EDUCATIE INCLUZIVA- TG. NEAMT

Fiecare copil este diferit și special și are propriile nevoi, fie că este sau nu un copil cu dizabilități. Toți copiii au dreptul la educație în funcție de nevoile lor.

Educația incluzivă are ca principiu fundamental un învățământ pentru toți, împreună cu toți care constituie o realitate ce câștigă adepți și se concretizează în experiențe și bune practice de integrare/incluziune și este o educație de calitate accesibilă și care își îndeplinește menirea de a se adresa tuturor copiilor fără discriminare. În acest sens, integrarea educativă vizează formarea persoanelor cu nevoi special, aflate în dificultate psihomotorie, de intelect, de limbaj, psihocomportamentală, senzorială printr-o serie de măsuri de natură juridică, politică, socială, pedagogică.

În jurul nostru întâlnim oameni cu deficiențe. Ei sunt percepuți diferit, perceperea lor social nefiind întotdeauna constantă și variază de la societate la societate furnizând semnificații diferite în funcție de cultură și de valorile promovate. Cadrul didactic trebuie să cunoască deficiențele copiilor pe care îi va primi în clasă în scopul înțelegerii acestor și pentru a-și putea modela activitățile în funcție de necesitățile lor. Clasa în care va fi integrat copilul cu cerințe special va trebui să primească informații într-o manieră corectă și pozitivă despre acesta. Este foarte importantă sensibilizarea copiilor și pregătirea lor pentru a primi în rândul lor un coleg cu dizabilități. Sensibilizarea se face prin stimulare: crearea și aplicarea unor jocuri care permit stimularea unor deficiențe (motorize, vizuală, auditivă), ceea ce determină copiii să înțeleagă mai bine situația celor ce au dizabilități prin povestiri, texte literare, prin discuții, vizitarea/vizita unor persoane cu deficiențe.

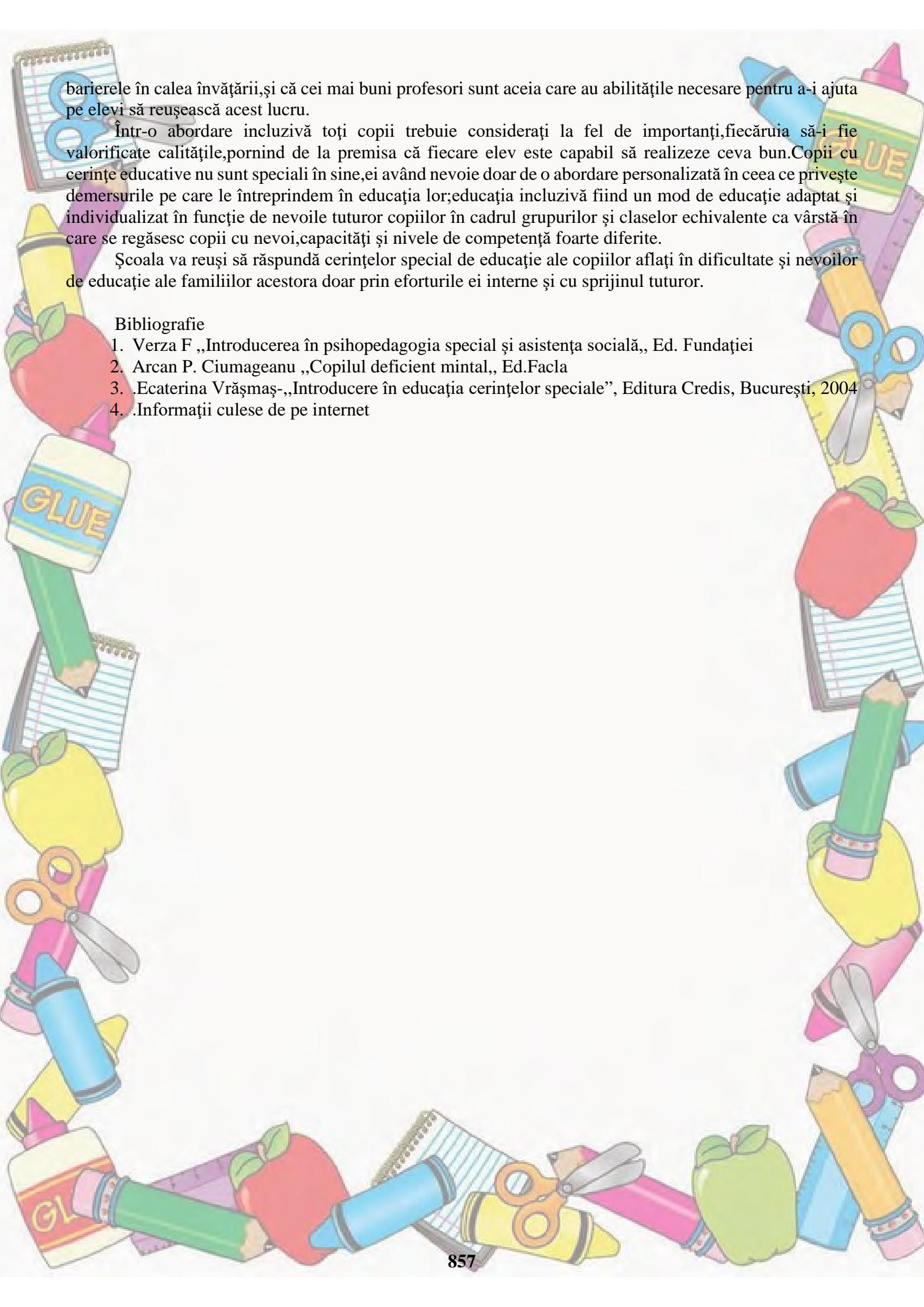
Copiii cu C.E.S. pot prin joc să-și exprime propriile capacități căpătând informații despre lumea în care trăiește, intră în contact cu oamenii și cu obiectele din mediul înconjurător învățând să se orienteze în timp și în spațiu. Datorită faptului că se desfășoară în grup, jocul asigură socializarea. Jocurile sociale sunt necesare pentru persoanele cu handicap, întruncât le oferă șansa de a juca cu alți copii, orice joc, având nevoie de minim două persoane pentru a se desfășura; ele fiind adaptate în funcție de deficiența copilului.

Copiii cu C.E.S. au nevoie de curriculum planificat, diferențiat, de programe de terapie lingvistică, de tratament logopedic specializat, de programe special, de predare, învățare și evaluare, specializate, adaptate abilităților lor de citire, scriere, calcul de programe terapeutice pentru tulburări motorii.

Stilul de predare trebuie să fie cât mai aproape de stilul de învățare pentru ca un volum mai mare de informații să fie acumulat în aceeași perioadă de timp. Acest lucru este posibil dacă este cunoscut stilul de învățare al copilului, dacă este făcută o evaluare eficientă care ne permite să știm cum învață copilul dar și ce este necesar să fie învățat. De asemenea, copiii au nevoie de ajutor suplimentar din partea profesorilor și colegilor fiind nevoie să primească în activitatea școlară conținuturi și sarcini simplificate. Cadrul didactic crează un climat afectiv pozitiv, stimulează încrederea în sine și motivația de învățare, încurajează sprijinul și cooperarea din partea colegilor, încurajează creșterea autonomiei personale, folosește frecvent sistemul de recompense, laude, încurajări, astfel încât de fiecare dată să fie evidențiat cel mai mic progres.

Relația școlii cu părinții copiilor cu cerințe educative special este necesară și benefică, ea furnizând informațional specificul dizabilității copilului precum și date despre contextual de dezvoltare al acestuia. Părinții informează școala despre factorii de influență negativă care ar trebui evitați, (fobii, neplăceri, atitudini care determină inhibarea/izolarea). Angajarea și responsabilizarea amiliei în educația copiilor este fundamental pentru reușita participării la programul instructiv-educativ al școlii. La orice copil, în special la copii cu dizabilități, gradul de interes și de colaborare al părinților cu școala este cel mai adesea, proporțional obținut de aceștia. De aceea, putem afirma că familia este primul educator și are cel mai mare potențial de modelare.

Școala are rolul de a sprijini familiile să aibă încredere în resursele proprii, să facă față greutăților cu care aceștia se confruntă. Educația părinților și consilierea acestora au un rol important în integrarea copiilor cu C.E.S. Abordarea incluzivă susține că școlile au responsabilitatea de a-i ajuta pe elevi să depășească

barierele în calea învățării, și că cei mai buni profesori sunt aceia care au abilitățile necesare pentru a-i ajuta pe elevi să reușească acest lucru.

Într-o abordare incluzivă toți copiii trebuie considerați la fel de importanți, fiecare să-i fie valorificate calitățile, pornind de la premisa că fiecare elev este capabil să realizeze ceva bun. Copiii cu cerințe educative nu sunt speciali în sine, ei având nevoie doar de o abordare personalizată în ceea ce privește demersurile pe care le întreprindem în educația lor; educația incluzivă fiind un mod de educație adaptat și individualizat în funcție de nevoile tuturor copiilor în cadrul grupurilor și claselor echivalente ca vârstă în care se regăsesc copii cu nevoi, capacități și nivele de competență foarte diferite.

Școala va reuși să răspundă cerințelor special de educație ale copiilor aflați în dificultate și nevoilor de educație ale familiilor acestora doar prin eforturile ei interne și cu sprijinul tuturor.

Bibliografie

1. Verza F „Introducerea în psihopedagogia special și asistența socială,, Ed. Fundației
2. Arcan P. Ciumageanu „Copilul deficient mintal,, Ed. Facla
3. Ecaterina Vrășmaș- „Introducere în educația cerințelor speciale”, Editura Credis, București, 2004
4. Informații culese de pe internet

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ! “DIN SUFLET, PENTRU MAMA”

PROF. DAMIAN MONICA “LICEUL CU PROGRAM SPORTIV” – BRĂILA

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore..Alexandrescu".

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea părinților. Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă“ este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Familia este expresia relaționărilor personale și sociale mai ample decât cele individuale, nu se sprijină în primul rând pe înțelegeri contractuale și acorduri. Teoreticienii comunitarieni arată că nici o persoană nu devine autonomă fără a parcurge mai întâi o perioadă îndelungată de dependență.

Fiecare copil trebuie să cunoască bunele maniere pentru a avea un caracter exemplar față de oamenii cu care acesta interacționează. A respecta o persoană mai în vârstă este una din primele reguli învățate în cei 7 ani de acasă trebuind să respecti nu numai persoanele necunoscute, dar cu atât mai mult trebuie respectați și membrii familiei mai în vârstă.

Educație primește orice copil, depinde de ce influență are aceasta și ce importanță exprimă față de aceste reguli învățate în cei 7 ani de acasă.

Bibliografie:

1. Baban, Adriana, Consiliere educațională, Cluj - Napoca, 2001;
2. Cristea, Gabriela, Pedagogie generală, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 2002;
3. Kulcsar, Tiberiu, Factorii psihologici ai reușitei școlare, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1987;
4. Stoica Marin, Pedagogie și psihologie, Ed. Gheorghe Alexandru, 2001.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

DAN ADINA LIANA

GRĂDINIȚA P.P. NR. 11

Lumea contemporană, nu numai prin ritmul rapid impus schimbării, ci și prin complexitatea ei, prin noutățile pe care le realizează și le prognozează, pune în fața oamenilor de toate vârstele, noi și noi probleme de ordin economic, cultural, științific, etc. Acestei societăți trebuie să-i facă față copilul de astăzi și familia sa. Educația, sub toate formele ei, este chemată să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului. Cunoașterea particularităților dezvoltării personalității, a factorilor care contribuie la desăvârșirea acesteia, a problemelor pe care le ridică ea, contribuie în mare măsură la găsirea unor soluții adecvate. "Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața" (M. Golu). Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții (cu intensități diferite), dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți pe care copiii le preiau prin imitație și învățare precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale ("cei șapte ani de acasă") constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral.

În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că *stimularea intelectuală* în primii ani de viață, *climatul emoțional stabil* din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), *încurajarea și suportul parental continuu*, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului. Astfel, Fraser 1959 – a constatat, în urma unui studiu efectuat pe copii de 12 ani, că există o corelație pozitivă puternică între coeficienții de inteligență (QI) înalți și nivelul încurajării parentale, atmosfera familială generală și numărul cărților citite în familie. Analizând situațiile concrete în care se manifestă acțiunile educative în familie, putem identifica mai multe tipuri de părinți: unii înțeleg să-și armonizeze sistemul lor de acțiuni educative cu cele ale școlii, ale specialiștilor în domeniul muncii educative; alții nu conștientizează efectele negative ale strategiilor educative utilizate, sau și mai grav, refuză să recunoască faptul că relațiile lor educaționale cu copiii sunt deficitare. Aceștia din urmă sunt convinși că nereușitele educaționale, rezultatele slabe la învățătură, comportamentele inadecvate, chiar aberante, sunt determinate de factori străini, ori necunoscuți familiei. Acțiunile educative ale școlii nu trebuie să neglijeze asemenea aspecte. Intrunirile cu părinții, mai mult sau mai puțin organizate, trebuie să fie un prilej de a conștientiza consecințele imediate și de perspective ale strategiilor lor educaționale. Severitatea exagerată – manifestată prin interdicții, prin brutalitate și prin privațiuni de tot felul – își va lăsa amprenta asupra personalității în formare a copilului. Astfel de părinți impun un regim de viață și în special de învățătură, peste limitele de toleranță psihologică și psihofiziologică specifică vârstei. Ei impun copiilor lor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activități recreative, la jocurile specifice vârstei și utilizează frecvent pedepse care lezează demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale. În afara programului școlar, copiii sunt puși adeseori să învețe mai multe limbi străine, să desfășoare activități artistico-plastice, sportive, etc, chiar dacă nu au aptitudini în acest domeniu.

La rândul lor, părinții superprotectori, care depun eforturi exagerate pentru a proteja copilul, pot constitui piedici în formarea și dezvoltarea personalității copilului. Acești părinți consideră că școala, viața în general, are o serie de cerințe care depășesc posibilitățile copilului sau copiii lor sunt fie "de o inteligență rară", fie neajutorați, plătânzi, fragili și de aceea trebuie menajați. Considerând că nici unul dintre aspectele climatului familial prezentat nu este favorabil dezvoltării armonioase a personalității copilului,

concluzionăm că ”școlarul are nevoie acasa de un cadru general de viata în care sa se simtă în siguranța”. Pentru aceasta el are nevoie de părinți calmi, înțelegători, afectuoși, destul de maleabili în raporturile cu copilul, fără a da dovadă de slabiciune. El are nevoie să simtă că părinții se ocupă de el, că iau parte la micile lui necazuri și la problemele care îl întristează și că nu se dezinteresează de ceea ce se întâmplă la școală. Dar in același timp el are nevoie de un cadru de disciplină destul de ferm pentru a nu-l lăsa să-și închipuie că libertatea lui e fără margini și totodată, să știe că părinții săi împărtășesc același nivel de exigență.”(M. Gilly).

ZBIBLIOGRAFIE:

G. BERGER, Omul modern si educatia sa - EDP Bucuresti 1973;

A. BIRKH, HAYWARD S., Diferentele individualizate – Ed. Tehnica Bucuresti 1999;

M.GILLY, Elev bun – elev slab, EDP Bucuresti 1973;

M.GOLU, Dinamica personalitatii, Ed. Geneze Bucuresti 1993.

R.VINCENT, Cunoasterea copilului EDP Bucuresti 1972.

EDUCAȚIA DE ACASĂ

PROF. DAN DANIELA

GRĂDINIȚA PP 36 TIMIȘOARA

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne depășește atitudinea sau comportamentul unei persoane ori al unui copil, ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelusul este atașat de mama și de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joacă și în comunicarea cu ceilalți. Tipurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta prescolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seamăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi ca mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresati de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat.

Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative.

Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

– deprinderi de autoservire, ordine, igienă, curățenie și exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative, bune maniere și comportament, limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire), modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului inconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc), consecvența în realizarea unei sarcini, concentrare a atenției, perseverența în realizarea unei sarcini, alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

– spiritul de competitivitate, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ă de către ceilalți.

Bibliografie:

- Nolte, D.,L., Copiii invata ceea ce traiesc, Editura Humanitas, Bucuresti, 2007
- Stan, Emil, Managementul clasei, Editura Aramis, Bucuresti, 2003.
- Attila, V., Cum sa ne educam copiii, Editura Teora, Bucuresti, 2008.

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA COPIILOR TIMP DE CALITATE ȘI IMPLICAREA ACTIVĂ CU COPIII

PROF. ÎNV. PRIMAR DANCIU ANGELICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.8, CONSTANȚA

În ultimii ani, s-a conturat tot mai coerent un curent de educație familială, emoțională și de creștere a copiilor asumat, conștient și informat. Este ceea ce am convenit cu toții să numim **parenting**, aducând sub umbrela acestui termen preluat din engleză aproape orice înseamnă interes pentru o relație părinte-copil benefică ambelor părți.

Părinții pot afirma adesea că petrec cu copiii lor timpul, dar de fapt ei nu își petrec timpul cu ei, ci în apropierea lor. Adică pot fi în aceeași camera cu copilul lor, dar se uită la televizor, citesc, vorbesc la telefon, își verifică e-mailurile sau conversează cu alte persoane. Ceea ce este necesar este angajamentul activ cu copiii, aceasta implică cititul împreună, practicarea unui sport, rezolvarea de puzzle-uri, jocuri, gătit și mâncat, discuții, spălatul vaselor, glume, cumpărături, toate aceste activități realizate împreună. Cu alte cuvinte părintele trebuie să fie un participant activ și un partener în activitățile copilului, căci timpul petrecut împreună este de bună calitate prin implicarea activă, fără babysitting-ul care poate înlocui interacțiunea cu ambii părinți.

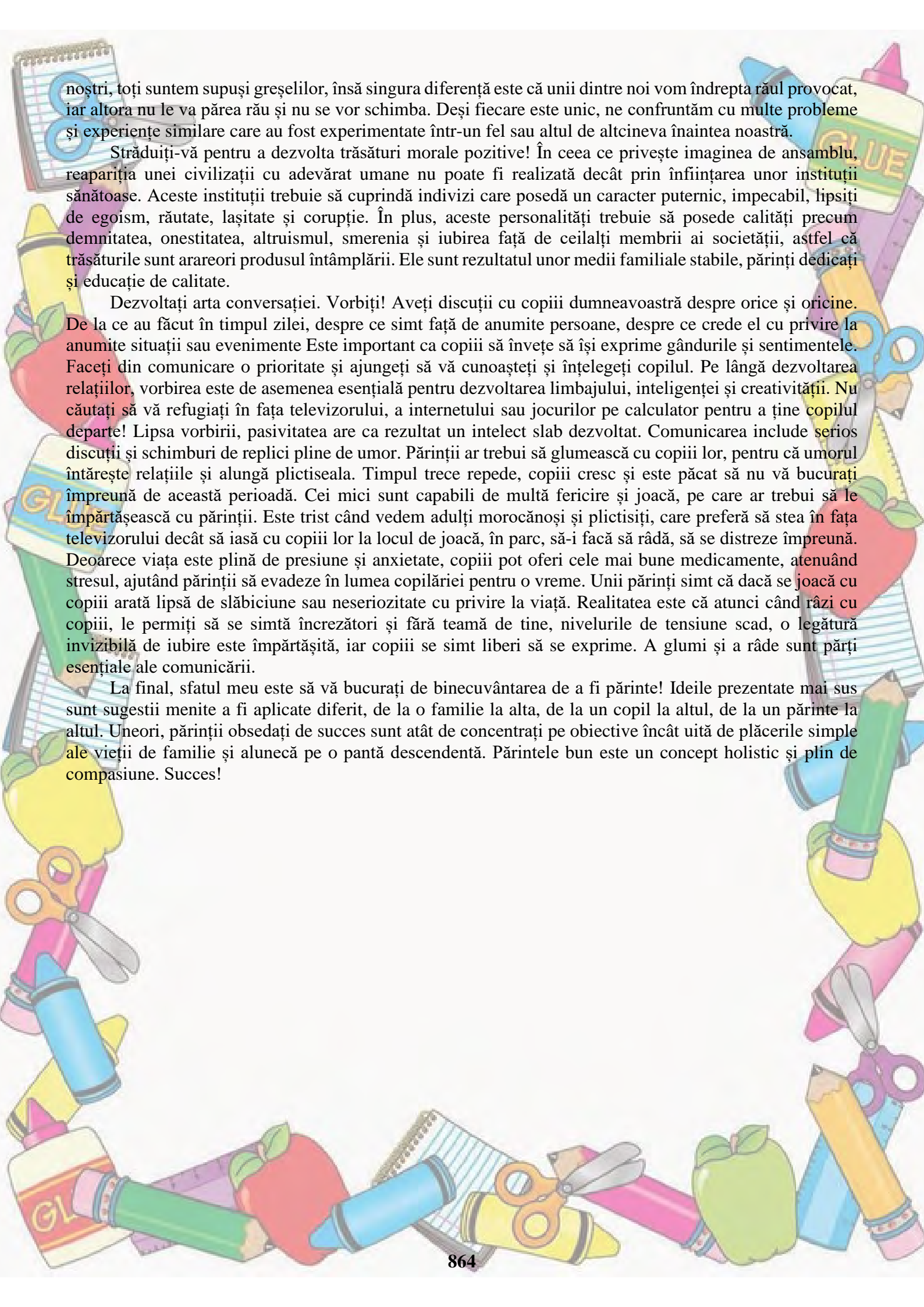
În continuare vă voi prezenta câteva sfaturi/idei pentru ca relația părinte copil să fie una cât mai bună și de succes.

Părinții trebuie să înțeleagă că dezvoltarea copilului este un proces lung și complex. Creșterea copiilor ca cetățeni activi, potențiali lideri buni este o sarcină zilnică, care durează ani, nu luni. Relații romantice cu partenerii pot eșua, prietenii se pot termina, însă legătura părinte-copil este cea mai puternică și indestructibilă relație de pe pământ, rezistând la cele mai cumplite furtuni și cumpene ale vieții.

Părinții trebuie să stabilească obiectivele potrivite și să le îmbunătățească constant pentru copii. Obiectivele îi ajută să evite confuzia și să definească acțiunea. Ele ne explică unde vrem să ajungem și cu ajutorul metode potrivite putem să le atingem. Fără obiective părinții pot greși fără să știe, deoarece nu au obiective definite față de care să-și măsoare acțiunile. Acest lucru nu înseamnă că ei nu vor greși. Ideea este să-și recunoască greșelile, să învețe din ele și să devină mult mai responsabili. Acest lucru este valabil și pentru copii. Iată câteva întrebări la care trebuie să-și răspundă orice părinte: Le-am dat copiilor instrucțiuni clare? I-am îndrumat cum să trăiască în armonie cu noi? Le-am dat aptitudinile necesare astfel încât să se poată ridica la nivelul așteptărilor noastre? Principiile învățate trebuie puse în practică și împărtășite cu alți părinți. Uneori părinții nu reușesc să pună în practică principiile generale din cauza lipsei de abilități, experiență, sau a treburilor de zi cu zi. Cu toate acestea, când se întâlnesc cu alți părinți ei își împărtășesc experiențele practice, ceea ce este benefic, deoarece dobândesc abilități mai bune de parenting fie că sunt căsătoriți, singuri, angajați sau casnici. Parentingul este o muncă foarte importantă, care nu trebuie făcută de unul singur. Sfaturile date de alți părinți pot fi preluate exact sau adaptate propriului copil, ținând cont de particularitățile de vârstă și psihoindividuale ale fiecăruia.

Fiți modele bune și pledați pentru încrederea în sine a copiilor! Unul dintre cele mai importante lucruri pe care trebuie să îi învețe părinții pe copii este cum să se descurce fără ei. În casă, copiii învață ce este demnitatea, curajul, autodisciplina, iubirea, compasiune, interdependența și responsabilitatea. Nu le țineți prelegeri, ci veniți cu exemple concrete, pentru că exemplul dumneavoastră este calea cea mai ușoară de urmat.

Învațați copiii să discearnă binele de rău! Când părinții aud întâmplări despre comportamentele nesănătoase/nocive ale altor copii din diverse medii sociale ei sunt înclinați adesea să spună: „Copilul meu nu poate face asta! Copilul meu este diferit!” Este greșit să presupunem că al nostru copil este imun la un comportament neadecvat. În realitate, un copil se comportă contrar dorințelor noastre. Acest lucru nu ar trebui să fie o surpriză, pentru că practic, copiii noștri nu diferă față de miile de copii care socializează și trăiesc în jurul nostru. Înfruntând provocări similare și trăind în mediul înconjurător, alături de semenii

noștri, toți suntem supuși greșelilor, însă singura diferență este că unii dintre noi vom îndrepta răul provocat, iar alțora nu le va părea rău și nu se vor schimba. Deși fiecare este unic, ne confruntăm cu multe probleme și experiențe similare care au fost experimentate într-un fel sau altul de altcineva înaintea noastră.

Străduiți-vă pentru a dezvolta trăsături morale pozitive! În ceea ce privește imaginea de ansamblu, reparația unei civilizații cu adevărat umane nu poate fi realizată decât prin înființarea unor instituții sănătoase. Aceste instituții trebuie să cuprindă indivizi care posedă un caracter puternic, impecabil, lipsiți de egoism, răutate, lașitate și corupție. În plus, aceste personalități trebuie să posedă calități precum demnitatea, onestitatea, altruismul, smerenia și iubirea față de ceilalți membrii ai societății, astfel că trăsăturile sunt arareori produsul întâmplării. Ele sunt rezultatul unor medii familiale stabile, părinți dedicați și educație de calitate.

Dezvoltați arta conversației. Vorbiți! Aveți discuții cu copiii dumneavoastră despre orice și oricine. De la ce au făcut în timpul zilei, despre ce simt față de anumite persoane, despre ce crede el cu privire la anumite situații sau evenimente. Este important ca copiii să învețe să își exprime gândurile și sentimentele. Faceți din comunicare o prioritate și ajungeți să vă cunoașteți și înțelegeți copilul. Pe lângă dezvoltarea relațiilor, vorbirea este de asemenea esențială pentru dezvoltarea limbajului, inteligenței și creativității. Nu căutați să vă refugiați în fața televizorului, a internetului sau jocurilor pe calculator pentru a ține copilul departe! Lipsa vorbirii, pasivitatea are ca rezultat un intelect slab dezvoltat. Comunicarea include serios discuții și schimburi de replici pline de umor. Părinții ar trebui să glumească cu copiii lor, pentru că umorul întărește relațiile și alungă plictiseala. Timpul trece repede, copiii cresc și este păcat să nu vă bucurați împreună de această perioadă. Cei mici sunt capabili de multă fericire și joacă, pe care ar trebui să le împărtășească cu părinții. Este trist când vedem adulți morocănoși și plictisiți, care preferă să stea în fața televizorului decât să iasă cu copiii lor la locul de joacă, în parc, să-i facă să râdă, să se distreze împreună. Deoarece viața este plină de presiune și anxietate, copiii pot oferi cele mai bune medicamente, atenuând stresul, ajutând părinții să evadeze în lumea copilăriei pentru o vreme. Unii părinți simt că dacă se joacă cu copiii arată lipsă de slăbiciune sau neseriozitate cu privire la viață. Realitatea este că atunci când râzi cu copiii, le permiți să se simtă încrezători și fără teamă de tine, nivelurile de tensiune scad, o legătură invizibilă de iubire este împărtășită, iar copiii se simt liberi să se exprime. A glumi și a râde sunt părți esențiale ale comunicării.

La final, sfatul meu este să vă bucurați de binecuvântarea de a fi părinte! Ideile prezentate mai sus sunt sugestii menite a fi aplicate diferit, de la o familie la alta, de la un copil la altul, de la un părinte la altul. Uneori, părinții obsedați de succes sunt atât de concentrați pe obiective încât uită de plăcerile simple ale vieții de familie și alunecă pe o pantă descendentă. Părintele bun este un concept holistic și plin de compasiune. Succes!

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

DANCU DANIELA

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

Cauzele unor eșecuri școlare sunt multiple, dar școala are sarcina de a le depista și de a interveni, uneori, când este cazul, în situațiile delicate. Un sfat la timp, o îndrumare competentă, vizita la domiciliu sunt mijloace care pot da rezultate favorabile în creșterea randamentului școlar.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jignește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățatura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățatură le pun pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățatură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

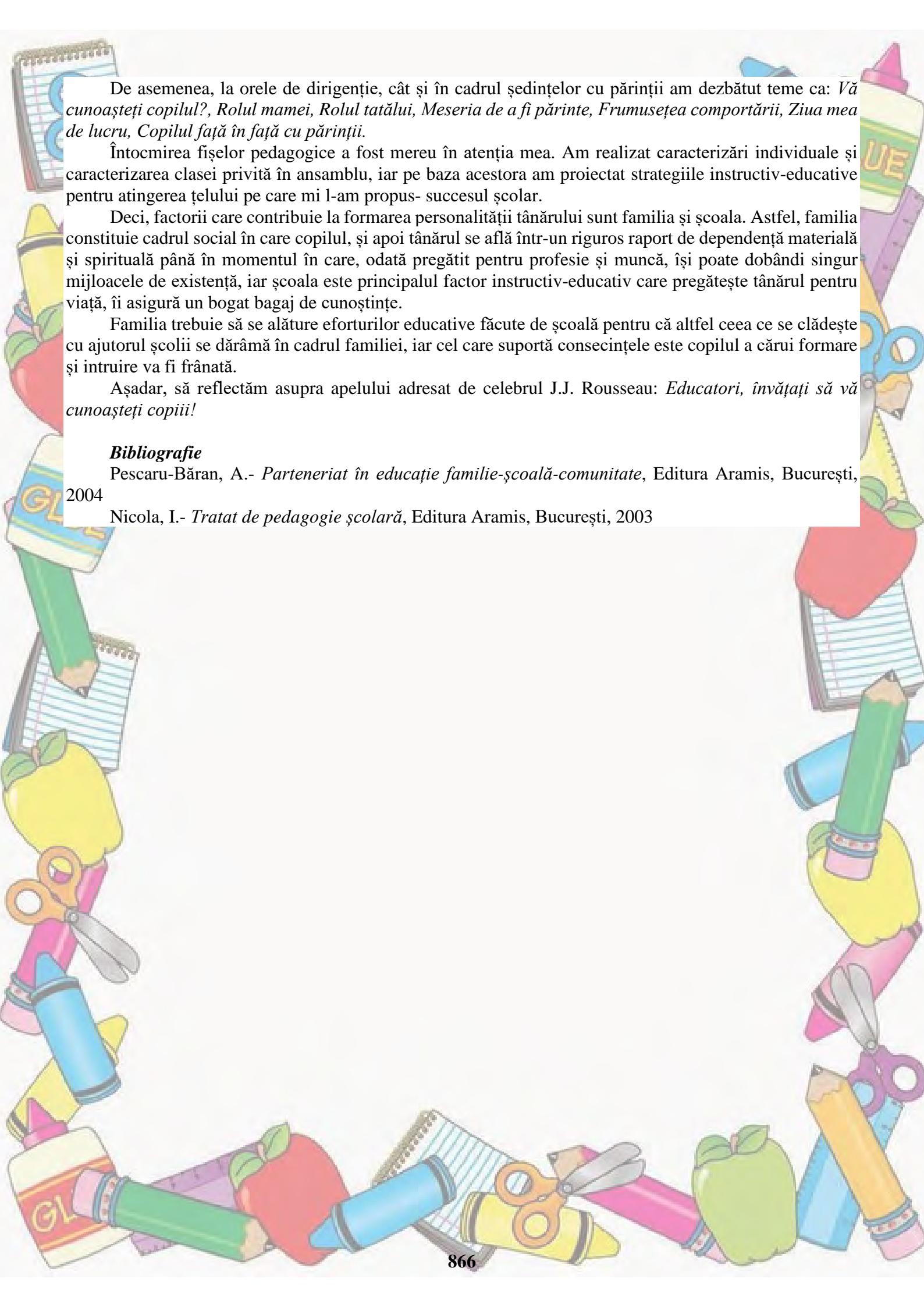
Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

Deci, ca primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

Ca învățătoare, am urmărit să-i atrag pe părinți în jurul școlii și să devină colaboratori activi ai dascălului, să cunoască scopul și sarcinile, metodele educative, să devină conștienți de răspunderea pe care o au în fața societății. Am folosit o varietate de forme și metode precum ședințele cu părinții, lectoratele cu părinții, consultațiile și convorbirile în grup sau individuale, fișele psiho-pedagogice ale elevilor.

În cadrul ședințelor cu părinții, m-am străduit să leg munca educativă a acestora de sarcinile activității instructiv-educative din școală. De asemenea, m-am ocupat de organizarea muncii în familie, de alcătuirea și respectarea regimului zilnic, de atragerea părinților în supravegherea timpului liber al elevilor. În acest sens, am dezbătut în cadrul unui lectorat tema *Un regim de viață rațional*.

În convorbirile cu părinții este foarte important tonul folosit de profesor. Nu am fost niciodată un acuzator al elevilor pentru a nu declanșa în părinți reacția de apărător al acestora, fapt care face imposibilă colaborarea cu familia. Am căutat ca părinții să vadă că le întind o mână prietenească pentru ca prin eforturi comune copilul lor să ajungă în rândul celor mai buni.

De asemenea, la orele de dirigenție, cât și în cadrul ședințelor cu părinții am dezbătut teme ca: *Vă cunoașteți copilul?*, *Rolul mamei*, *Rolul tatălui*, *Meseria de a fi părinte*, *Frumusețea comportării*, *Ziua mea de lucru*, *Copilul față în față cu părinții*.

Întocmirea fișelor pedagogice a fost mereu în atenția mea. Am realizat caracterizări individuale și caracterizarea clasei privită în ansamblu, iar pe baza acestora am proiectat strategiile instructiv-educative pentru atingerea țelului pe care mi l-am propus- succesul școlar.

Deci, factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată.

Așadar, să reflectăm asupra apelului adresat de celebrul J.J. Rousseau: *Educatori, învățați să vă cunoașteți copiii!*

Bibliografie

Pescaru-Băran, A.- *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004

Nicola, I.- *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

DANDU ANGELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 BICAZ-CHEI, JUD NEAMȚ

Motto:

„Fiecare copil pe care îl instruim este un om pe care îl câștigăm.”

Victor Hugo

Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională este familia, locul unde copilul își petrece primii șapte ani din viață. Aceasta are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Familia constituie mediul cel mai natural cu puțință și care exercită o influență imensă, de multe ori în mod implicit, ascuns, indirect. Carențele manifestate la acest nivel reverberează într-un mod profund și de durată asupra comportamentului celor tineri. Un climat propensator, tonifiant va constitui un factor favorizant pentru îmbogățiri ulterioare. Să remarcăm faptul că familia îl înserează pe copil în civilizație mai mult prin latura expresivă, strict exemplificativă, și mai puțin prin latura teoretică, reflectată. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul „absoarbe” din mediul apropiat, familial primele impresii, formându-și conduite prin mimetism și contagiune directă. Copiii vor face sau vor crede precum părinții, imitând comportamentele acestora.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea cu problema echilibrării atribuțiilor în cadrul familiei, cu cele de la serviciu. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea.

Copilul care se simte apreciat de părinți, percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Pentru ca temelia educației să fie rezistentă este necesar ca părinții să explice copiilor normele de bună purtare, care fac ca oamenii să trăiască în bună-înțelegere. Acestea pot varia de la o familie la altă, întrucât pot interveni diferențe de educație, religie și credință. Și totuși partea cea mai importantă este aceeași: regulile de bun simț, care nu ne permit să mințim, înșelăm sau unelți împotriva celui de lângă noi. Iubirea, respectul și onestitatea sunt general valabile în toate societățile, fie ele creștine sau nu, educate sau mai puțin educate. A educa un copil este sarcina cea mai grea din lume, dar aproape obligatorie. Calitatea acestui demers se va observa în evoluția ulterioară a copiilor, în dezvoltarea societății și în crearea unei mentalități sănătoase. În cadrul familiei copilul se dezvoltă intelectual, își însușește limbajul. Volumul vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți în această direcție.

Familia contribuie și la educația morală a copilului. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, sinceritatea, ordinea, grija față de lucrurile încredințate. Părintele este un exemplu pentru copil. Pe măsură ce copilul crește asupra lui acționează tot mai mulți factori educativi: grădinița, școala care continuă să perfecționeze educația începută în familie. La vârsta

A decorative border surrounds the text, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a spiral notebook, a red apple, a glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a yellow apple, a pair of orange scissors, a blue pencil, a yellow pencil, a glue stick labeled 'GL', a green pencil, a red apple, a blue pencil, a yellow pencil, a pair of orange scissors, a pink pencil, a green apple, a blue pencil, and a yellow pencil. On the right side, from top to bottom, there is a glue stick labeled 'UE', a pair of blue scissors, a yellow pencil, a red apple, a spiral notebook, a green pencil, a blue pencil, a yellow pencil, a pair of purple scissors, a pink pencil, a blue pencil, a yellow pencil, a pair of orange scissors, a pink pencil, a blue pencil, and a yellow pencil.

preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată, astfel el se va identifica cu mama sau cu tata. Comunicarea dintre părinți și copil este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Pentru a-l putea înțelege, este nevoie ca părinții să-l ajute pe copil să-și exprime emoțiile fără teamă, să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce-i interesează, fără a recurge la un interogatoriu. În cazul în care nu i se acordă atenție copilul poate să se închidă în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Părinții trebuie să fie exemple pozitive pentru copil prin modul cum vorbesc, cum se comportă, cum rezolvă anumite conflicte apărute în familie, deoarece copilul va fi foarte atent, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi acceptat sau nu de societate.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, haina fiind cumpărată cu "banii" strânși în cei șapte ani de acasă."

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ” DESĂVÂRȘIȚI ÎN ȘCOALĂ

PROF. DĂNILĂ MARIANA

C.S.E.I. TG. NEAMȚ

Dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familiali, școlari, comunitari. Factorii familiali sunt cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase. Rezultatele mai multor studii arată că elevii care sunt înconjurați de dragostea și ajutorul membrilor familiei au rezultate mult mai bune la școală față de copiii ai căror părinți lucrează de dimineața până seara și care nu petrec prea mult timp împreună cu ei. Educația primită în familie are o influență deosebită asupra copiilor, aceștia dobândind mult mai repede și mai ușor cunoștințe despre obiceiuri comportamentale, stil de viață, societate și natură, de la persoanele apropiate, cu autoritate în viața lor, decât de la profesori sau necunoscuți. De asemenea, familia are un rol foarte important în dezvoltarea copiilor atât din punct de vedere intelectual, cât și fizic, moral și estetic. Părinții sunt cei care de cele mai multe ori asigură hrana și celelalte elemente necesare copiilor: hăinuțe, cărți, rechizite, jucării, ceea ce îi determină pe cei mici să înțeleagă că au datoria să împlinească așteptările pe care le au adulții de la ei. Mai mult decât atât, părinții au datoria de a le forma copiilor conștiința, caracterul, voința, personalitatea și simțul responsabil, dinainte ca cei mici să ajungă pe băncile școlii. În familie copiii își însușesc primele cunoștințe, își formează primele reprezentări și dobândesc experiențe morale. Părinții îi învață de timpuriu pe copii să înțeleagă ce este "bine" și ce este "rău", ce este "permis" și ce este "interzis". Procesul educării morale a copilului este de lungă durată, dar începe încă din familie. Deprinderile de comportare civilizată, atitudinile copilului față de alții, exprimă de fapt atmosfera morală în care el a fost crescut în familie, sfaturile și îndemnul pe care le-a primit de la părinți, exemplul personal pe care i l-au dat prin atitudinile și faptele lor. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „ *cei șapte ani de acasă* ”.

Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare. Un parteneriat familie-școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute. Școala este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivații, dintre care enumerăm: părinții își cunosc copiii și doresc să îi descopere ca elevi, părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor.

O comunicare optimă învățător/diriginte/familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală-familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și cei care blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Există două teorii importante privind relația școală-familie: *teoria profesionalismului* și *teoria schimbului*. *Teoria profesionalismului* consideră ca un element esențial serviciul făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, având drept criteriu competența, un cod de etică profesională. *Teoria schimbului* consideră acțiunea umană în funcție de un câștig personal, un salariu asigurat, o competiție restrânsă. Cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece: părinții sunt parteneri ai școlii, eficacitatea învățământului poate fi

A decorative border surrounds the text, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a blue spiral notebook, a yellow crayon, a red apple, a glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a blue spiral notebook, a yellow apple, a pair of orange scissors, a blue crayon, a yellow pencil, a glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a red apple, a blue crayon, a yellow pencil, a pair of orange scissors, a pink pencil, a green apple, a blue crayon, and a yellow pencil. On the right side, from top to bottom, there is a blue crayon, a glue stick labeled 'GLUE', a yellow pencil, a pair of blue scissors, a yellow pencil, a red apple, a blue spiral notebook, a green pencil, a blue crayon, a yellow pencil, a pair of purple scissors, a pink pencil, a green apple, a blue crayon, and a yellow pencil.

ameliorată prin cooperarea între școală și familie, părinții sunt responsabili legali de educația copiilor. Atât părinții, cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste, corectitudine) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

Între factorii educației, familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, unde se formează "ceea ce este mai valoros pe lume – omul de caracter". Familia își aduce contribuția în toate sectoarele educației, aici copilul făcându-și "ucenicia pentru viață".

Prin pregătirea și educarea copilului pentru viață, facem posibil ca orizontul specific de năzuințe să devină cotidian posibil.

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROFESOR DANILOV CRISTINA MIHAELA

CSEI "SF. ANDREI" GURA HUMORULUI

Familia reprezintă primul mediu de viață al fiecărui copil, din momentul nașterii până ajunge adult și-și formează propria familie. Aici învață încă din primii ani atitudini, comportamente, abilități, acumulează anumite informații despre mediul înconjurător care vor constitui o bază pentru perioada școlară. În funcție de mediul familial, de ceea ce-i transmit și-l învață părinții, copilul se adaptează corespunzător sau nu la cerințele școlare, la activitățile de învățare de mai târziu. Dezvoltarea emoțională a copilului încă din primii ani de viață trebuie conștientizată de către părinți pentru că acest aspect va influența succesul sau eșecul, relaționarea potrivită sau nepotrivită, adaptare sau neadaptare, încredere sau lipsă de încredere și multe alte aspecte legate de dezvoltarea individuală pe parcursul vieții.

Un părinte sensibil, disponibil, responsabil, previzibil, accesibil va da copilului siguranța relațională, sociabilitate și capacitatea de a rezista unor situații dificile. Observăm că părinții care au o atitudine de respingere a copilului, de ignorare sau o atitudine intruzivă contribuie la formarea unui sentiment de respingere, nesiguranță și lipsă de încredere. Situația socială și economică a familiei, stabilitatea acesteia, climatul familial și stilul educativ al părinților sunt cauzele care fac să apară diferențe în modul în care copiii socializează, în care se integrează în colectivitate și la rezultatele pe care aceștia ajung să le aibă la școală. Copiii din familii destrămate sunt expuși unui risc mai mare de comportamente-problemă din cauza gradului mai scăzut de supraveghere. Aceste comportamente pot afecta negativ performanțele școlare.

Atitudinea copilului față de familie poate contribui la motivația copilului de a avea performanțe școlare bune. Un alt factor important care poate fi influențat de caracteristicile familiei, dar este în final o trăsătură a copilului este legat de deprinderile de muncă școlară - dacă elevul are un program regulat de studiu atunci când stă acasă, dacă își face temele și cât timp alocă pentru teme și studiu școlar, și conștiinciozitate. Aceste trăsături pot fi extrem de importante pentru succesul în școală.

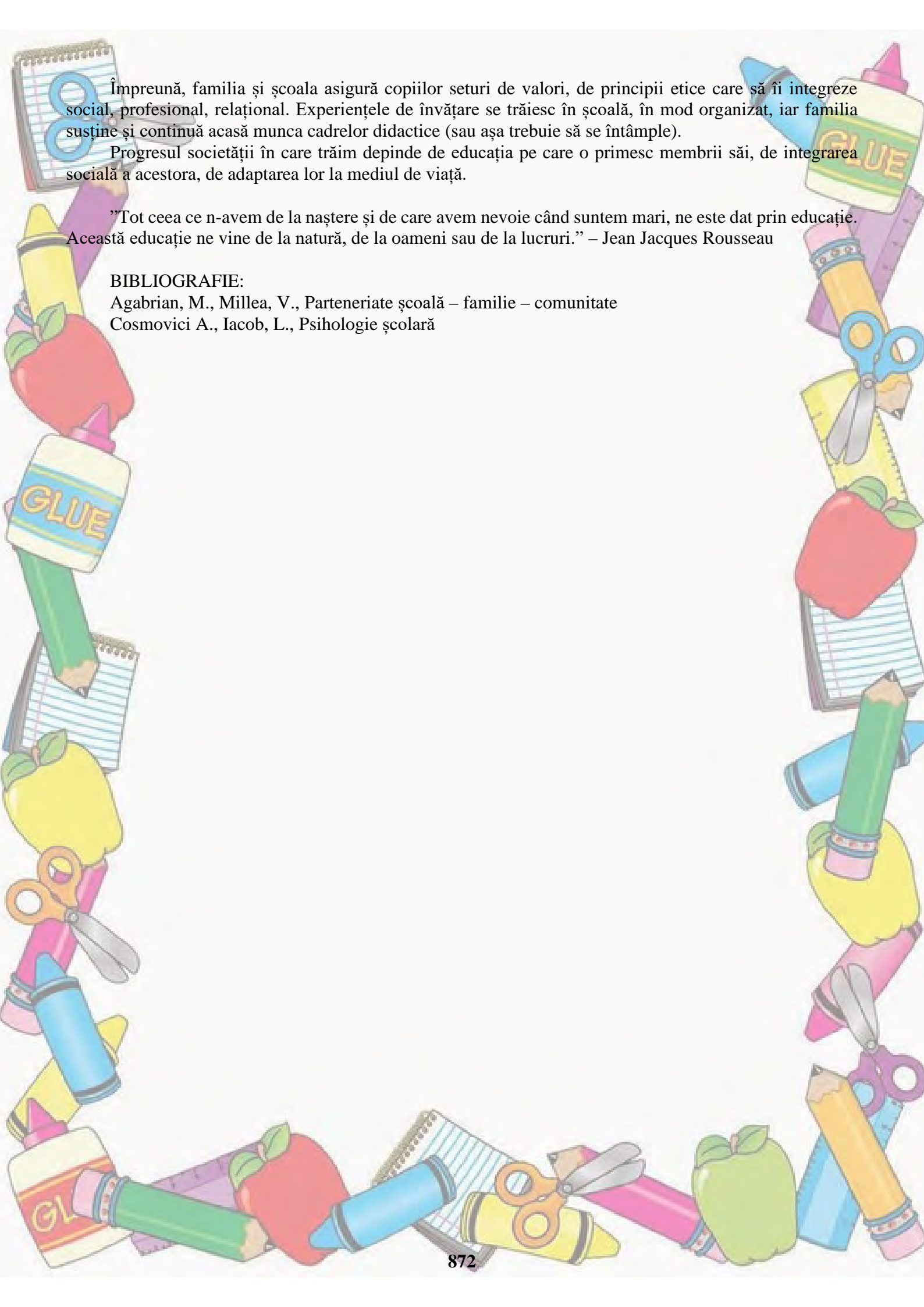
Școala continuă educația copilului începută în familie după "cei 7 ani de acasă" esențiali și asigură cadrul organizat de dezvoltare intelectuală, morală, profesională, socială a absolvenților.

Educația și instrucția se desfășoară în mod planificat, urmând un parcurs metodic, cu resurse procedurale și materiale specifice, cu forme de organizare diverse, lecții, activități practice, activități extracurriculare, cercuri de elevi, iar conținuturile transmise sunt atent selectate după criteriile psihopedagogice.

Colaborarea dintre școală și familie asigură copilului echilibru, stabilitate, încredere atunci când toți factorii educaționali parcurg același drum, în aceeași direcție și urmăresc aceleași obiective. Copilul trebuie să vadă interesul părintelui față de progresul său școlar, să-i simtă sprijinul, iar școala să sprijine la rândul său părintele pentru a se putea implica în procesul de educație și învățare.

În condițiile actuale date de pandemie, de distanțare, de școala online, de lipsa accesului în școli a părinților, colaborarea școală-familie este în regres, părinții nu mai au răbdarea, timpul necesar pentru a lua constant legătura cu factorii educaționali, acțiunea comună este ignorată, fiecare lucrând separat. Cadrele didactice sunt datoare să ia legătura cu părinții, să identifice situațiile problematice, să găsească soluții pentru evitarea eșecului, pentru prevenirea abandonului școlar, a relațiilor conflictuale dintre copii apărute tot mai des în mediul școlar.

Educația îi permite copilului să-și croiască propria personalitate constituită din ansamblul organizat ierarhic al însușirilor fizice, intelectuale, afective, social-morale și volitiv-caracteriale. Școala, principalul factor de educare și formare a personalității copilului și a viitorului adult, poartă răspunderea realizării și pregătirii sale astfel încât acesta să se poată adapta condițiilor în schimbare ale mediului socio-cultural. Printre finalitățile educației se află formarea unui comportament civilizată și a unor calități morale precum: cinstea, corectitudinea, sinceritatea, respectul față de părinți, față de colegi și față de muncă, în scopul dezvoltării libere, armonioase și a formării profilului moral al personalității elevului.

Împreună, familia și școala asigură copiilor seturi de valori, de principii etice care să îi integreze social, profesional, relațional. Experiențele de învățare se trăiesc în școală, în mod organizat, iar familia susține și continuă acasă munca cadrelor didactice (sau așa trebuie să se întâmple).

Progresul societății în care trăim depinde de educația pe care o primesc membrii săi, de integrarea socială a acestora, de adaptarea lor la mediul de viață.

”Tot ceea ce n-avem de la naștere și de care avem nevoie când suntem mari, ne este dat prin educație. Această educație ne vine de la natură, de la oameni sau de la lucruri.” – Jean Jacques Rousseau

BIBLIOGRAFIE:

Agabrian, M., Millea, V., Parteneriate școală – familie – comunitate
Cosmovici A., Iacob, L., Psihologie școlară

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR: DĂRĂBAN CAMELIA-SIMONA
GRĂDINIȚA CU P.P. ALBĂ CA ZĂPADA, CLUJ-NAPOCA

"Copilăria este șuvoiul de apă care izvorăște limpede și curat din adâncurile ființei și la care omenirea aleargă fără încetare să-și potolească setea idealurilor sale de dragoste, de bunătate, de frumusețe, de perfecțiune." – Francesco Orestano

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

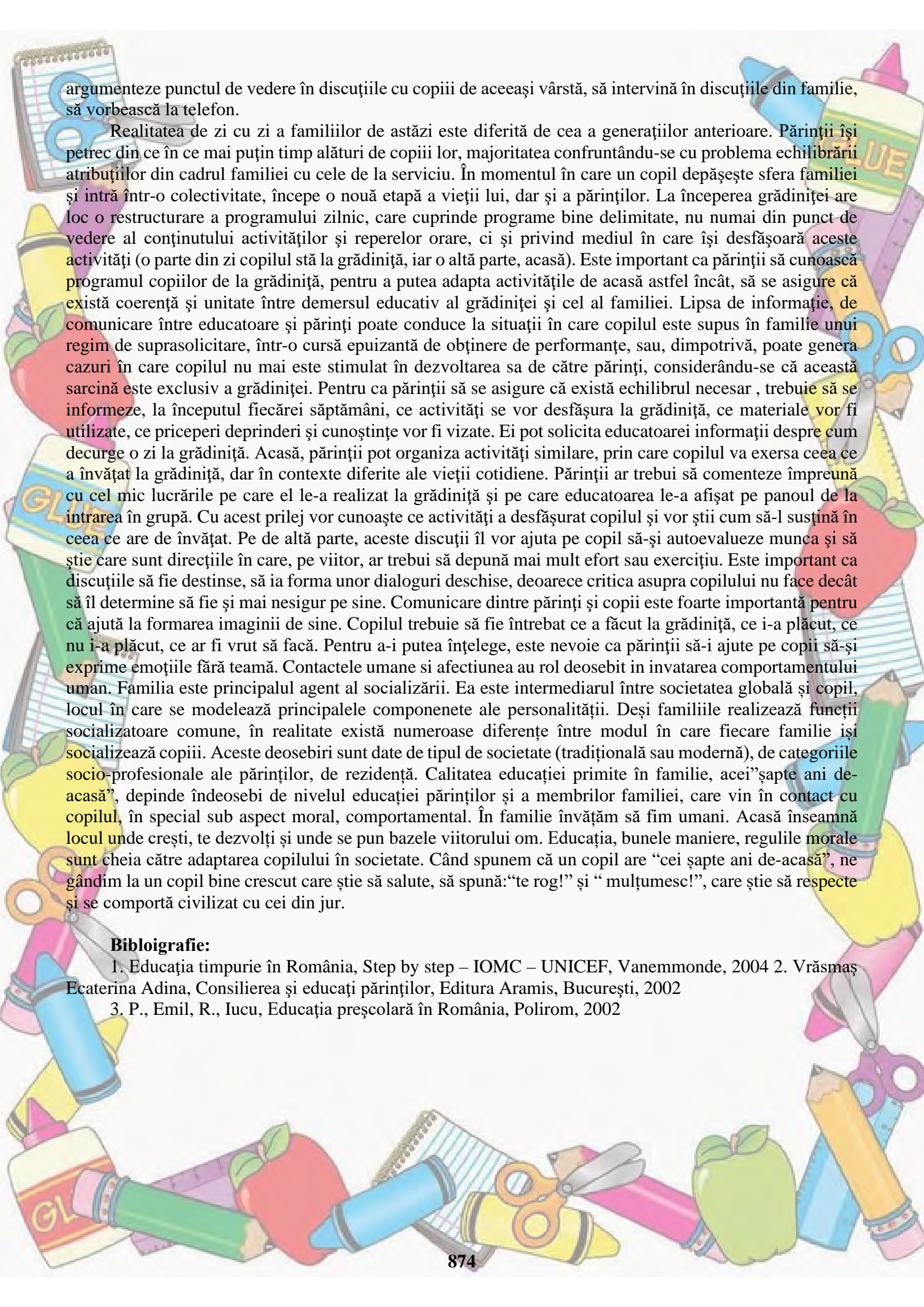
Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. "Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului deoarece el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își

argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță. Acasă, părinții pot organiza activități similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învățat la grădiniță, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene. Părinții ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la grădiniță și pe care educatoarea le-a afișat pe panoul de la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care, pe viitor, ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu. Este important ca discuțiile să fie destinate, să ia forma unor dialoguri deschise, deoarece critica asupra copilului nu face decât să îl determine să fie și mai nesigur pe sine. Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. Contactele umane și afecțiunea au rol deosebit în învățarea comportamentului uman. Familia este principalul agent al socializării. Ea este intermediarul între societatea globală și copil, locul în care se modelează principalele componente ale personalității. Deși familiile realizează funcții socializatoare comune, în realitate există numeroase diferențe între modul în care fiecare familie își socializează copiii. Aceste deosebiri sunt date de tipul de societate (tradițională sau modernă), de categoriile socio-profesionale ale părinților, de rezidență. Calitatea educației primite în familie, acei "șapte ani de-acasă", depinde îndeosebi de nivelul educației părinților și a membrilor familiei, care vin în contact cu copilul, în special sub aspect moral, comportamental. În familie învățăm să fim umani. Acasă înseamnă locul unde crești, te dezvolți și unde se pun bazele viitorului om. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Când spunem că un copil are "cei șapte ani de-acasă", ne gândim la un copil bine crescut care știe să salute, să spună: "te rog!" și "mulțumesc!", care știe să respecte și se comportă civilizată cu cei din jur.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrășmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002

DESPRE ADAPTAREA ȘI EDUCAREA PREȘCOLARULUI...

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘOLAR DĂRĂU LAVINIA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT SEBIȘ, JUD. ARAD

Adaptarea este un proces continuu, ce începe odată cu nașterea și se desfășoară pe durata întregii vieți a omului. Adaptarea parcurge o serie de etape ce semnifică nivelul și calitatea adaptării și este, totodată, dependentă de o multitudine de factori interni și externi, care dinamizează, paralizează, activează, sau, dimpotrivă, reduc, estompează, inhibă tendințele subiectului, astfel încât procesele înregistrate sunt extrem de diferite de la un individ la altul.

Prima etapă a adaptării se consumă în relaționarea copilului cu membrii familiei și, ocazional, cu alți copii sau alte persoane cu care vine în contact prin vizite, plimbări în spațiul public de joacă. Primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului sunt dezvoltate în familie (deprinderi igienice, de alimentație sănătoasă), acestea constituie suportul dezvoltării ulterioare și își pun amprenta asupra întregii personalități. Tot în familie, copilul își însușește limbajul. Volumul, calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării depinde de modelele oferite de părinți, de felul în care aceștia interacționează și îl solicită pe copii. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea, răbdarea etc. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult, părinții oferind copilului exemple de comportamente în diferite contexte. De la părinți, cei mici vor învăța să aprecieze ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, tolerant, să colaboreze, să fie un bun coleg și prieten. Familia reprezintă mediul în care copilul învață și exersează comportamentele sociale, învață să se descopere pe sine și pe cei din jur, se familiarizează cu sistemul valorilor sociale și culturale.

Procesul de integrare în societate începe în familie din timpul copilăriei mici, când intervin primele contacte sociale și experiențe de viață (socializarea primară sau socializarea de bază) și continuă de-a lungul vieții omului, odată cu dobândirea unor statusuri și roluri succesive (socializare continuă sau secundară). Responsabilitatea creșterii copilului revine cu prioritate părinților, care oferă copilului îngrijirile de bază, siguranta, căldură emoțională, îndrumare, înțelegere.

Etapă a doua este caracteristică, în principal, copilului preșcolar care se confruntă cu adaptarea la colectivitate și la grădiniță, ca formă inedită de organizare a vieții și activității. Acum copilul este nevoit să răspundă noilor reguli și interdicții, pe care nu întotdeauna le înțelege suficient, dar cu timpul, activitățile din grădiniță îi pot aduce satisfacții variate.

Adaptarea la grădiniță presupune o schimbare a regimului de viață din familie, unde copilul se bucură de o libertate mai mare de acțiune și de o atenție insistentă din partea celor din jur, care îl securizează și îi întăresc percepția că el este în centrul preocupărilor tuturor. Comunicarea permanentă cu copilul, antrenarea în jocul acestuia și în organizarea acțiunilor sale, gesturile afectuoase, lauda pentru reușitele sale, constituie un aport important al celor din jur și nu numai, la adaptarea la mediul de viață. Grădinița are și ea în vedere aceste obiective și le realizează la un nivel mai apropiat de cerințele mediului cu care se va confrunta ulterior copilul (mediul școlar).

Educația din familie a copilului se va continua cu cea din grădiniță. Uneori, între cele două medii educative, există diferențe majore de reguli, valori, cultură etc. În această situație, copilul este supus adaptărilor și readaptărilor repetate, care îl marchează profund: se instalează o stare de confuzie internă, copilul neștiind ce reguli să-și asume, care valori sunt acceptate social. Mai mult chiar, putem vorbi și despre o traumă emoțională, copilul simțindu-se vinovat dacă va adera la valorile grădiniței, în defavoarea valorilor familie (sau invers).

La intrarea în grădiniță, părinții sunt cei care dețin toate informațiile legate de copil: stare de sănătate, obiceiuri alimentare, particularități de învățare, mod de comportare, probleme în dezvoltare etc. În același timp, grădinița, ca prima instituție care se conduce după principii și metode științifice, deține mijloace

A decorative border surrounds the page, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a yellow crayon, a red apple, a glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a yellow apple, orange scissors, a blue crayon, a pink crayon, a glue stick labeled 'GL', a green pencil, a red apple, a blue crayon, orange scissors, a yellow crayon, a pink crayon, a green apple, and a blue crayon. On the right side, from top to bottom, there is a glue stick labeled 'GLUE', a yellow pencil, blue scissors, a yellow ruler, a red apple, a blue pencil, a yellow pencil, orange scissors, a pink crayon, purple scissors, a yellow pencil, a blue pencil, and a pink crayon. At the top left, there is a blue spiral notebook and a blue pencil. At the top right, there is a blue pencil and a pink crayon.

specifice pentru valorificarea potențialul fizic și psihic al fiecărui copil. Îmbinarea în parteneriat a informațiilor deținute de părinți cu cele ale grădiniței trebuie să fie în beneficiul copilului.

BIBLIOGRAFIE

Verza, Emil; Verza, Florin, Emil, „*Psihologia copilului*”, Editura Trei, București, 2017.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR DARIE ANCA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 SAT PĂDURENI

COMUNA PĂDURENI, JUDEȚUL VASLUI

„Educația nu înseamnă pregătire pentru viață; educația este viața însăși.” (J. Dewey)

În zilele noastre, părinții, cadrele didactice și comunitatea locală se străduiesc din răspundere să sprijine sistemul de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Școala nu poate rezolva acest lucru fără o implicare din partea familiei. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori trebuie să existe o legătură extrem de strânsă, puternică, să se sprijine reciproc, să colaboreze pentru binele suprem al copilului.

Trăim într-o lume în care siguranța este relativă, totul este într-o continuă mișcare, într-o continuă schimbare, valorile sunt ignorate, principiile nu prea mai există și copiii sunt lipsiți de reper. Omul își dorește să obțină multe într-un timp scurt și, dacă se poate, fără prea mult efort. Din nefericire, unii copii sunt nevoiți să stea departe de părinții lor sau să locuiască doar cu unul dintre părinți, celălalt alegând să plece în străinătate pentru a întreține familia, ca să nu mai vorbim despre copiii care cresc alături de bunici, frați mai mari sau alte rude.

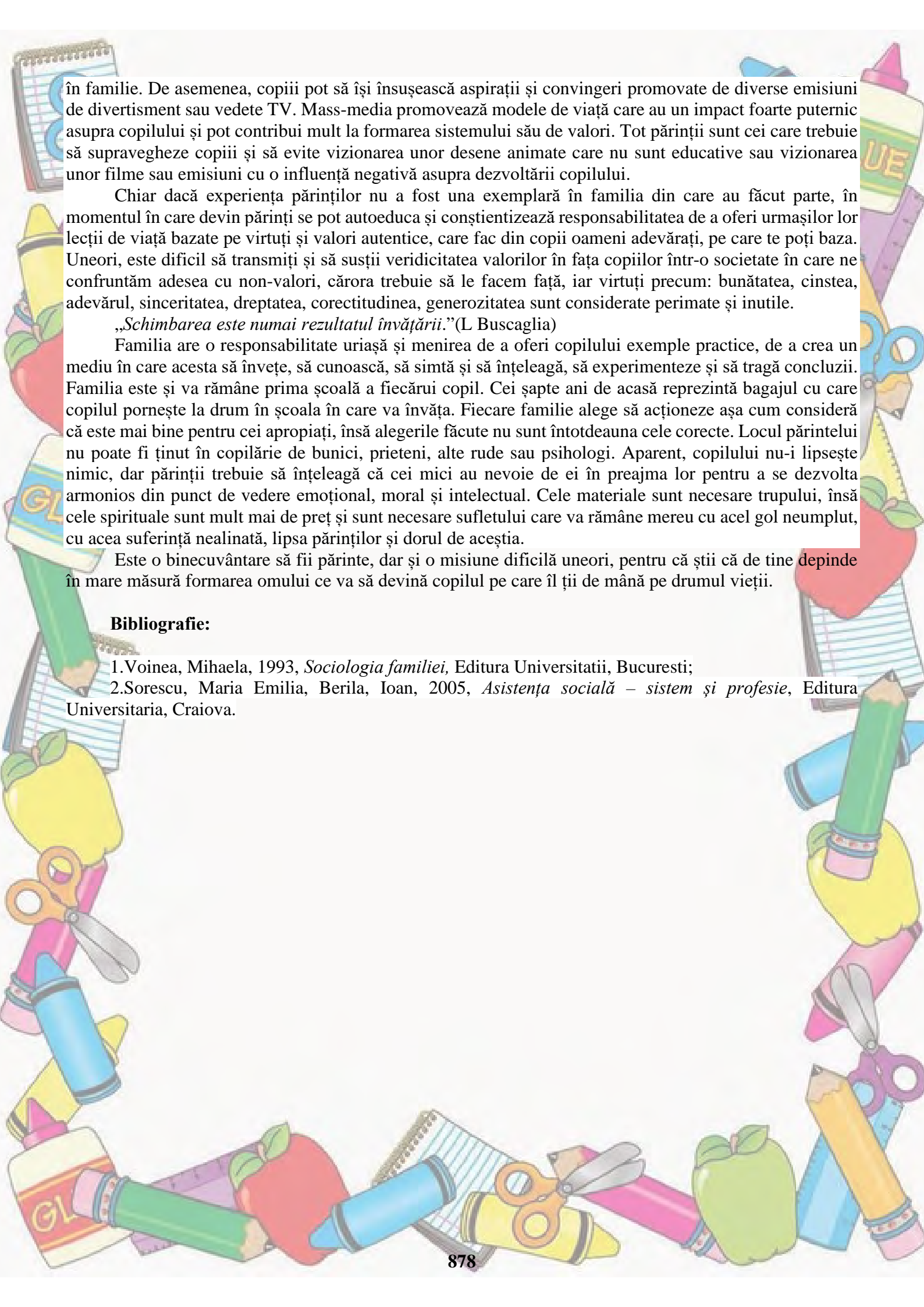
În acest context social, familia ar trebui să fie punctul de pornire, prima școală a fiecărui copil, părinții având un rol fundamental în viața copilului care are nevoie de modele. Psihologii au constatat în unanimitate că familia este cea care pune bazele educației. Ei afirmă: „În familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume – omul de caracter”.

Dezvoltarea socială și emoțională a copilului mic este esențială pentru modul în care va crește și va evolua ca persoană. Dezvoltarea socio-emoțională a copiilor este o problemă foarte sensibilă, ea are un rol esențial în fiecare etapă a împlinirii sociale a copilului. În formarea acesteia părinții au un rol deosebit, de aceea, ei trebuie să cunoască elementele de bază în formarea socio-emoțională a unui copil, pentru a trata acest aspect în funcție de importanța cuvenită. Copiii care au satisfacția împlinirii școlare vor reuși să rezolve cu succes orice conflict, în schimb eșecul va duce la o stare de inferioritate și deci la o stare de inerție, de dezinteres. Un rol deosebit îl are, însă, familia în domeniul educației morale. Sintagma românească a „celor 7 ani de-acasă” vizează tocmai educația morală, adică expresia exterioară a acesteia: comportamentul. Comportamentul elevat nu apare de la sine, ci numai în măsura în care părinții se preocupă de formarea lui. Comunicarea sinceră și deschisă, încrederea reciprocă între părinți și profesori, între părinți și copii, asigurarea înțelegerii și ajutorului de care copiii au nevoie pentru a depăși dificultățile, fără derogări de la muncă, cinste și obiectivitate, sunt în măsură să asigure progresul școlar al copilului și dezvoltarea personalității sale potrivit particularităților lui de vârstă și individuale. Părinții trebuie să fie conștienți, respectiv conștientizați, asupra scopului comun al familiei și al școlii în ceea ce privește formarea copilului și asupra faptului că școala continuă și completează educația copilului, dar nu este în măsură să preia sarcinile familiei. Neînțelegerea rolului familiei de către părinți, neconcordanțele dintre educația în familie și cea școlară, dezinteresul unor părinți, se pot corecta, cel puțin parțial, printr-o bună colaborare între școală și familie.

„Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor.” (A. S. Makarenko)

Nu toate familiile sunt orientate de aceleași valori și atitudini în creșterea și educarea copiilor. Părinții aparținând unor categorii socio-economice diferite transmit copiilor lor valori diferite. Copilul știe încă de la o vârstă fragedă, din familie, care sunt lucrurile bune și care sunt lucrurile rele, mama și tata sunt primii educatori, părinții îl învață și le servesc drept model. Familia rămâne și în zilele noastre leagănul unde se conturează personalitatea umană, cu calitățile, virtuțile, dar și cu defectele ei. Copiii învață foarte repede atitudinile, comportamentele, credințele și convingerile părinților, însă ei sunt expuși zilnic multor atitudini și comportamente, care nu sunt întotdeauna cele transmise de părinți.

Prin urmare, părinții trebuie să fie foarte atenți la mesajele pe care le transmit copiilor și la anturajul în care aceștia se învârt, deoarece acesta ar putea influența negativ distorsionând adesea ceea ce ei au învățat

în familie. De asemenea, copiii pot să își însușească aspirații și convingeri promovate de diverse emisiuni de divertisment sau vedete TV. Mass-media promovează modele de viață care au un impact foarte puternic asupra copilului și pot contribui mult la formarea sistemului său de valori. Tot părinții sunt cei care trebuie să supravegheze copiii și să evite vizionarea unor desene animate care nu sunt educative sau vizionarea unor filme sau emisiuni cu o influență negativă asupra dezvoltării copilului.

Chiar dacă experiența părinților nu a fost una exemplară în familia din care au făcut parte, în momentul în care devin părinți se pot autoeduca și conștientizează responsabilitatea de a oferi urmașilor lor lecții de viață bazate pe virtuți și valori autentice, care fac din copii oameni adevărați, pe care te poți baza. Uneori, este dificil să transmiți și să susții veridicitatea valorilor în fața copiilor într-o societate în care ne confruntăm adesea cu non-valori, cărora trebuie să le facem față, iar virtuți precum: bunătatea, cinstea, adevărul, sinceritatea, dreptatea, corectitudinea, generozitatea sunt considerate perimate și inutile.

„Schimbarea este numai rezultatul învățării.” (L. Buscaglia)

Familia are o responsabilitate uriașă și menirea de a oferi copilului exemple practice, de a crea un mediu în care acesta să învețe, să cunoască, să simtă și să înțeleagă, să experimenteze și să tragă concluzii. Familia este și va rămâne prima școală a fiecărui copil. Cei șapte ani de acasă reprezintă bagajul cu care copilul pornește la drum în școală în care va învăța. Fiecare familie alege să acționeze așa cum consideră că este mai bine pentru cei apropiați, însă alegerile făcute nu sunt întotdeauna cele corecte. Locul părintelui nu poate fi ținut în copilărie de bunici, prieteni, alte rude sau psihologi. Aparent, copilului nu-i lipsește nimic, dar părinții trebuie să înțeleagă că cei mici au nevoie de ei în preajma lor pentru a se dezvolta armonios din punct de vedere emoțional, moral și intelectual. Cele materiale sunt necesare trupului, însă cele spirituale sunt mult mai de preț și sunt necesare sufletului care va rămâne mereu cu acel gol neumplut, cu acea suferință nealinată, lipsa părinților și dorul de aceștia.

Este o binecuvântare să fii părinte, dar și o misiune dificilă uneori, pentru că știi că de tine depinde în mare măsură formarea omului ce va să devină copilul pe care îl ții de mână pe drumul vieții.

Bibliografie:

1. Voinea, Mihaela, 1993, *Sociologia familiei*, Editura Universitatii, Bucuresti;
2. Sorescu, Maria Emilia, Berila, Ioan, 2005, *Asistența socială – sistem și profesie*, Editura Universitaria, Craiova.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI A ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

PROF.: DASCĂLIȚA ANA-MARIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ CĂTEASCA, JUD. ARGHEȘ

"Natura ne aseamănă. Educația ne deosebește." (Confucius)

Voi începe prezentul studiu prin a defini noțiunea de "educație". Așadar, educația reprezintă un fenomen social fundamental de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii către generațiile de copii și tineri, abilitării pentru integrarea lor în societate; ansamblu de metode și de măsuri aplicate sistematic cu scopul formării și dezvoltării însușirilor intelectuale, morale, fizice, etc. ale copiilor, ale tineretului sau ale oamenilor ori ale colectivităților umane.¹ Prin urmare, educația are ca scop principal integrarea indivizilor în societate. "Scopul educației este atins atunci când individul obține acea autonomie care-l determină să fie stăpân pe propriul destin și pe propria personalitate."²

Constantin Cucos ilustrează faptul că "omul ființează și devine ceea ce este prin educație"³, ceea ce înseamnă că educația își pune amprenta asupra fiecăruia dintre noi și ne ajută să putem face față cu brio cerințele impuse de societate.

Din punctul meu de vedere, prima formă de educație este cea primită în familie, începând cu vârste foarte fragede. Familia "are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare."⁴ De exemplu, fiecare aspect însușit de copil poate fi integrat în sfera educației: mersul, vorbitul, mâncatul, jocul, etc.. Familia constituie cea dintâi "școală" a copilului și, de aceea, trebuie acordată o atenție deosebită asupra tuturor noțiunilor și deprinderilor însușite de micii învățăcei. Copilul "absoarbe" din mediul apropiat, familial primele impresii, formându-și conduite prin imitarea celor din jur.

O altă etapă extrem de importantă în educarea copiilor este școala. La nivelul acestei instituții, "educația și instrucția ajung într-un stadiu de maximă dezvoltare prin caracterul programat, planificat și metodic al activităților instructiv-educative."⁵ Activitățile de învățare sunt construite în mod intenționat de persoanele responsabile din perimetrul acestei instituții, iar conținuturile care se transmit sunt selectate cu grijă având în vedere criteriile psiho-pedagogice. Activitățile educative sunt structurate ținând cont de principiile didactice, sunt folosite metode de predare-învățare diverse și adaptate vârstei. Spre deosebire de mediul familial, la școală cunoștințele, atitudinile și conduitele sunt supuse unui proces de evaluare. Totodată, la școală procesele formative sunt realizate de cadre specializate care dețin atât competențe disciplinare, academice, cât și de ordin psihologic, pedagogic și metodic.

În România, conform Legii educației naționale numărul 1/2011, "părinții sunt considerați parteneri principali și beneficiari ai procesului de învățământ. Articolul 80 prevede ca toate deciziile majore din învățământul preuniversitar să fie luate prin consultarea structurilor asociative reprezentative ale părinților."⁶

Titlul studiului, *Rolul părinților și a școlii în educația copiilor*, scoate în evidență faptul că între familie și școală există, sau ar trebui să existe, un parteneriat menit să aducă foloase copiilor. Părinții sunt primii care pun o cărămidă la temelia educației, dar rolul lor nu se termină odată cu începerea școlii, ci, din contră, familia are datoria de a susține tot ceea ce școala pune în folosul copiilor. Rata învățării crește și se menține ridicată în situațiile în care părinții se implică în sprijinirea copiilor prin diverse activități acasă. Asumarea de către părinți a rolului de colaborator activ al școlii, controlul îndeplinirii sarcinilor școlare, controlul respectării programului zilnic, consolidarea deprinderilor moral-civice, a conduitei civilizate, în

¹ <https://dexonline.ro/definitie/educa%C8%9Bie>

² Cucos, *Pedagogie – ediția a II-a revăzută și adăugită*, Constantin Cucos, Editura Polirom, Iași, 2002, p. 41;

³ Cucos, op. cit., p. 15;

⁴ Cucos, op. cit., p. 48;

⁵ Cucos, op. cit., p. 49;

⁶ https://www.ise.ro/wp-content/uploads/2015/03/Parteneriat_scoala-familie_ISE.pdf

relațiile cu mediul social, sunt câteva dintre modalitățile prin care familia sprijină demersul întreprins de școală în scopul educației copiilor.

Cele mai reușite parteneriate familie – școală se bazează pe încredere, respect, susținere din partea părinților. Din păcate, uneori profesorii se lovesc de un zid de indiferență, indolență din partea familiei, ceea ce îi determină și pe copii să aibă aceeași atitudine față de cadre didactice, școală, educație.

În concluzie, educația copiilor începe în familie de la vârste foarte fragede, urmând ca mai târziu să fie completată de școală. Parteneriatul familie – școală contribuie fundamental la dezvoltarea copiilor și la integrarea lor cu succes în societatea actuală.

Bibliografie:

- Cucos, Constantin, *Pedagogie – ediția a II-a revăzută și adăugită*, Ed. Polirom, Iași, 2002.

Referințe web:

- <https://dexonline.ro/definitie/educa%C8%9Bie>
- https://www.ise.ro/wp-content/uploads/2015/03/Parteneriat_scoala-familie_ISE.pdf

PROIECTUL "STOP VIOLENȚEI ÎMPOTRIVA COPIILOR!"

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR: DASCĂLU MIHAELA
GRĂDINIȚA P.P. NR. 15, TECUCI

Din punctul de vedere al UNICEF, una dintre principalele probleme este aceea că violența împotriva copiilor, mai ales abuzul verbal și psihologic (țipatul, înjosirea sau amenințarea) și unele forme de pedeapsă corporală (palmuirea sau trasul de păr) nu sunt recunoscute ca fiind o problemă. O evaluare UNICEF arată că cea mai des întâlnită formă de disciplinare și pedeapsă este ridicarea vocii, urmată de amenințare și bătaie. Violența domestică este percepută adesea ca fiind ceva obișnuit și 60% din populație consideră normale comportamentele violente în familie. Proiectul are ca scop prevenirea violenței împotriva copiilor prin crearea unui răspuns comunitar împotriva acestui fenomen, prin implicarea activă a beneficiarilor direcți, cu sprijinul specialiștilor sociali și medicali de la nivel local și județean. De asemenea s-a bazat pe obiectivul de a preveni agresivitatea și violența în mediul familial, ruperea „cercului vicios” al violenței prin practicarea „celor trei A ai nonviolenței”: *asertivitate*: comunică eficient! Acționează inteligent!; *autocunoaștere*: cunoaște-te în profunzime! *Autocontrol*: stăpânește-ți emoțiile!

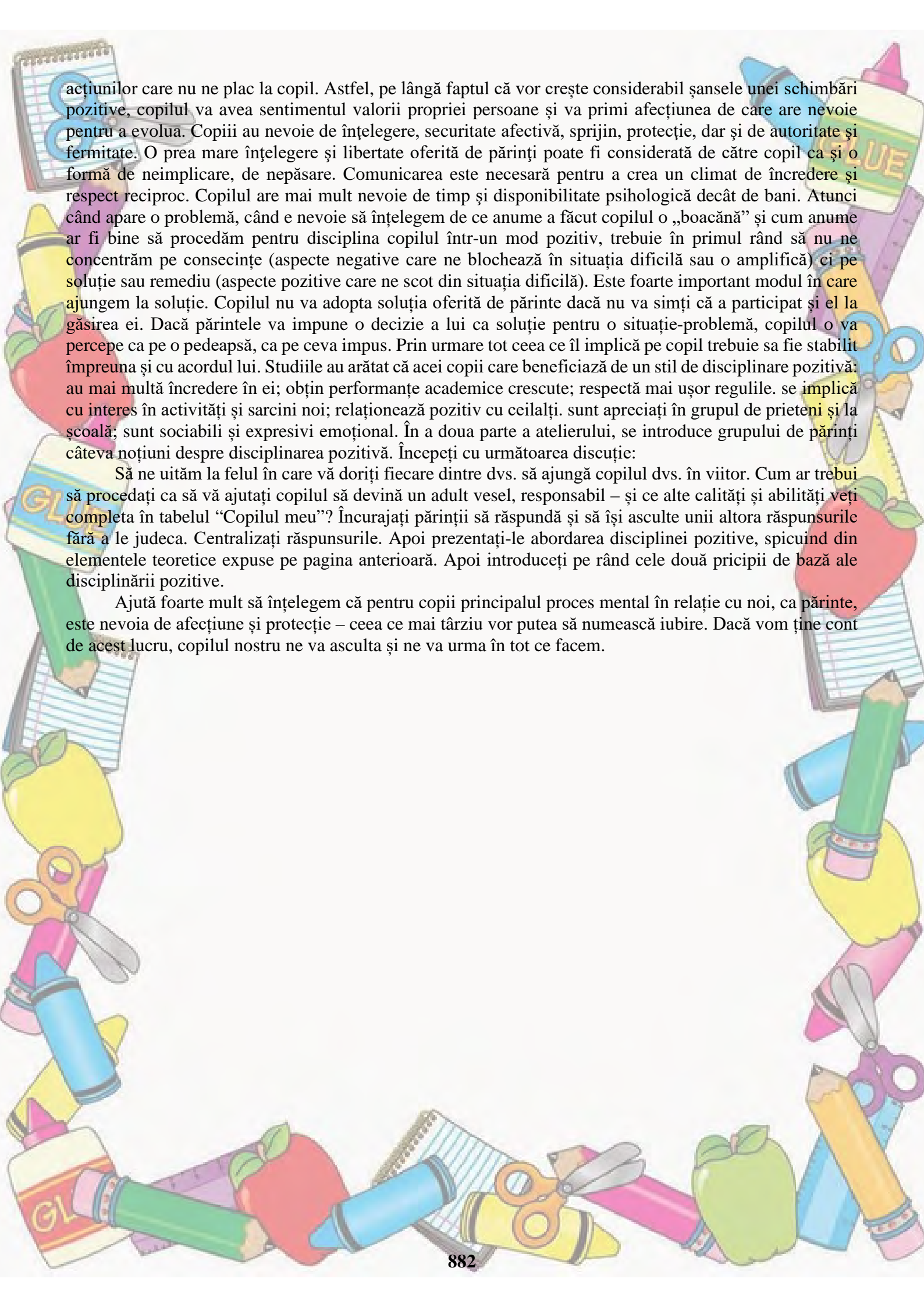
Metode de lucru cu părinții: Schimbarea comportamentelor și atitudinilor este un proces de durată, care are nevoie de câteva elemente importante. Primul pas, fără de care nu se poate merge mai departe, este **să înțelegem de ce este nevoie și să dorim** schimbarea comportamentului sau a atitudinii.

Dorința de schimbare trebuie menținută pe tot parcursul procesului, iar acesta necesită eforturi susținute pe o perioadă lungă de timp. De aceea, părinții trebuie sprijiniți permanent și încurajați în efortul lor de a face schimbarea. Subiectul violenței asupra copilului este foarte delicat, astfel încât discuțiile trebuie axate mai mult pe încurajarea schimbării și pe reliefarea avantajelor unui climat familial propice dezvoltării copilului, un climat în care elementul cel mai important să fie sănătatea și siguranța tuturor membrilor familiei. Atunci când transmiteți informația unui grup de participanți, una dintre metodele cele mai bune de lucru este învățarea experiențială. Învățarea experiențială se produce într-un ciclu care are 4 etape: motivarea, primirea/accesarea de informații noi, procesarea/înțelegerea noilor informații și concepte și, în final, aplicarea noilor cunoștințe într-o situație practică, de zi cu zi.

Motivarea este esențială pentru a avea loc învățarea. Dacă participantul, mai ales adultul, nu dorește să înțeleagă ceva nou sau problematic, dacă nu simte nevoia de a își îmbogăți cunoștințele sau de a își schimba atitudini și comportamente, atunci nu va putea învăța despre elementele și mecanismele situației/problemei cu care se confruntă. Prin urmare, fără motivare nu pot avea loc celelalte etape ale ciclului învățării,

Exemple de activități cu părinții: atelierele de lucru. Implicarea părinților, cei mai importanți actori în combaterea fenomenului violenței asupra copiilor, se poate face atât prin întâlniri individuale (consiliere sau discuții), cât și în cadrul unor întâlniri de grup – cursuri de educație parentală, diverse ateliere de lucru, grupuri de suport. Un obiectiv al atelierului este de a introduce participanții în sfera disciplinei pozitive, prin prezentarea și procesarea unor concepte de bază, definiții și principii ale acestei abordări de disciplinare și educare a copilului. Noțiunile vor fi introduse pe bază de prezentare și discuții. Disciplinarea fizică sau pedeapsa corporală se referă la „orice fel de pedeapsă pentru care se folosește forța fizică cu intenția de a cauza durere sau disconfort, indiferent în cât de mică măsură”. Disciplinarea fizică include: lovirea cu piciorul, ciupitul, lovirea cu palma, scuturarea sau aruncarea copiilor, lovirea cu mâna sau cu diverse obiecte (bățul, biciul, cureaua, pantoful, lingura de lemn sau altele) sau forțarea lor să înghită ceva. Formele de disciplinare psihologică violente implică agresiunea verbală, amenințările, intimidarea, denigrarea, ridiculizarea, învinovățirea, umilirea, retragerea afecțiunii sau manipularea emoțională. Agresiunile psihologice ca formă de disciplinare sunt ceva mai des întâlnite decât cele fizice, deși amândouă sunt foarte răspândite. În medie, șapte din zece copii sunt supuși agresiunilor psihologice și șase din zece pedepselor fizice.

Disciplinarea pozitivă este o modalitate de a schimba comportamentele nedorite la copii prin întărirea acelor aspecte pe care vrem să le obținem mai des, nu prin aplicarea de pedepse pentru sancționarea

acțiunilor care nu ne plac la copil. Astfel, pe lângă faptul că vor crește considerabil șansele unei schimbări pozitive, copilul va avea sentimentul valorii propriei persoane și va primi afecțiunea de care are nevoie pentru a evolua. Copiii au nevoie de înțelegere, securitate afectivă, sprijin, protecție, dar și de autoritate și fermitate. O prea mare înțelegere și libertate oferită de părinți poate fi considerată de către copil ca și o formă de neimplicare, de nepăsare. Comunicarea este necesară pentru a crea un climat de încredere și respect reciproc. Copilul are mai mult nevoie de timp și disponibilitate psihologică decât de bani. Atunci când apare o problemă, când e nevoie să înțelegem de ce anume a făcut copilul o „boacă” și cum anume ar fi bine să procedăm pentru disciplina copilul într-un mod pozitiv, trebuie în primul rând să nu ne concentrăm pe consecințe (aspecte negative care ne blochează în situația dificilă sau o amplifică) ci pe soluție sau remediu (aspecte pozitive care ne scot din situația dificilă). Este foarte important modul în care ajungem la soluție. Copilul nu va adopta soluția oferită de părinte dacă nu va simți că a participat și el la găsirea ei. Dacă părintele va impune o decizie a lui ca soluție pentru o situație-problemă, copilul o va percepe ca pe o pedeapsă, ca pe ceva impus. Prin urmare tot ceea ce îl implică pe copil trebuie să fie stabilit împreună și cu acordul lui. Studiile au arătat că acei copii care beneficiază de un stil de disciplinare pozitivă: au mai multă încredere în ei; obțin performanțe academice crescute; respectă mai ușor regulile, se implică cu interes în activități și sarcini noi; relaționează pozitiv cu ceilalți, sunt apreciați în grupul de prieteni și la școală; sunt sociabili și expresivi emoțional. În a doua parte a atelierului, se introduce grupului de părinți câteva noțiuni despre disciplina pozitivă. Începeți cu următoarea discuție:

Să ne uităm la felul în care vă doriți fiecare dintre dvs. să ajungă copilul dvs. în viitor. Cum ar trebui să procedați ca să vă ajutați copilul să devină un adult vesel, responsabil – și ce alte calități și abilități veți completa în tabelul “Copilul meu”? Încurajați părinții să răspundă și să își asculte unii altora răspunsurile fără a le judeca. Centralizați răspunsurile. Apoi prezentați-le abordarea disciplinei pozitive, spicuind din elementele teoretice expuse pe pagina anterioară. Apoi introduceți pe rând cele două principii de bază ale disciplinării pozitive.

Ajută foarte mult să înțelegem că pentru copii principalul proces mental în relație cu noi, ca părinte, este nevoia de afecțiune și protecție – ceea ce mai târziu vor putea să numească iubire. Dacă vom ține cont de acest lucru, copilul nostru ne va asculta și ne va urma în tot ce facem.

COPIIUL – ROLUL ACTIV AL EDUCAȚIEI

PROF. ÎNV. PRIMAR, DASCĂLU MONICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „N. I. JILINSCHI” VERNEȘTI

Educația este privită atât ca drept al omului în sine, dar și ca un mod indispensabil de a beneficia de celelalte drepturi ale omului. Un sistem educațional care adoptă o abordare bazată pe drepturi va fi mai bine poziționat pentru a-și îndeplini misiunea fundamentală de a asigura tuturor o educație de calitate superioară. Este de asemenea și un concept general dar care are un impact puternic asupra vieții fiecărui om în parte.

Folosim educația pentru a evolua, pentru a marca acest proces. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educație pe care copilul o primește în familie, în școală, în comunitate. Aspirațiile, rezultatele școlare, sprijinul social și familial constituie trei aspecte ale unei interacțiuni dinamice între copilul individual și cercul lui apropiat.

Părinții trebuie să realizeze că ei sunt cei care împart cu dascălii succesul sau insuccesul copilului la școală. Iar realitatea începe de la părinți și maniera de educație pe care o abordează acasă.

Educația copilului este deci cea mai profitabilă investiție (în timp, atenție, înțelegere, dragoste) pe care o pot face părinții pentru ei. Educația pozitivă a copilului presupune a aduce în relația părinte-copil căldura, structura și limite, înțelepciunea de a transforma orice situație cotidiană, cât ar fi de negativă, de provocatoare, într-o lecție de empatie, respect, înțelegere a nevoii care a creat acea situație.

Trebuie să ținem cont că educația copilului începe în familie, la ceea ce se clădește aici, se adaugă educația primită în școală de dascăli, apoi învățarea unor comportamente „model” în grupul de prieteni. Nu trebuie să uităm și de exemplul pe care îl oferă societatea.

A fi elev reprezintă statutul pe care fiecare îl are atunci când frecventează cursurile unei instituții de învățământ. Fiecare individ are dreptul de a fi elev și îndatorirea de a învăța în cadrul instituției pe care o frecventează. A fi elev, înseamnă încadrarea într-un grup educațional, concretizat prin existența cadrelor didactice și existența unor metode și mijloace de învățare. Rolul principal al elevului este de a participa activ la actul învățării, să dezvolte relații în cadrul grupului școlar, să aibă un comportament civilizată, atât în incinta unității de învățământ cât și în afara acesteia.

Școala și familia sunt cei doi piloni de rezistență ai educației, iar între aceștia comunitatea, mediul extrașcolar și extrafamilial, în care pendulează copilul. Dacă aceste medii educaționale se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură, integrarea copilului în activitatea școlară și mai târziu a tânărului în societate.

Participarea activă și responsabilă a elevilor în viața școlii este rezultatul muncii cadrelor didactice, pe de o parte și a elevilor pe de alta parte. Părinții trebuie să vada în, dascăli, un prieten, un colaborator care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare. Așadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în viitorul copilului.

Învățământul primar este o treaptă importantă și responsabilă în cadrul sistemului de învățământ. Reprezintă trambulina de plasare a copilului în activitatea de cunoaștere și de învățare sistematică.

Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le crează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice. Familia care reprezintă un bun mediu educativ trebuie să fie un colectiv sănătos, adică în componenta sa să existe toți membrii care alcătuiesc în mod normal un asemenea colectiv (doi părinți), între aceștia să fie relații de înțelegere, respect, înțelegere, înțelegere, înțelegere, să trăiască în deplină armonie, să ducă o viață cinstită, onestă.

Școala trebuie să convingă familia ca ea să devină participant activ în procesul de instruire-educare.

BIBLIOGRAFIE:

- Baran- Pescaru, Adina – „Familia azi. O perspectivă sociopedagogica” , Ed. Aramis, Bucuresti, 2004;
- Osterrieth P. – „Copilul si familia” , Ed. Didactica si Pedagogica, Bucuresti, 1973;
- Soitu Laurentiu – „Pedagogia comunicarii” , Institutul European, Iasi, 2001;
- Vrajmas, Anca – „Consilierea parintilor” , Ed. Polirom, Iasi , 2004;
- Revista „Învățământul primar” nr. 1, 2004

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. DAVID ANAMARIA CORINA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ SPECIALĂ NR.2 BUCUREȘTI

Atunci cand vine vorba despre educatie in general si despre educatia copilului in mod special, familia joaca un rol esential. De aceea este foarte important ca implicarea sa fie una constanta. In continuare, mai multe despre valoarea educatiei in familie.

Mama este totul pentru copil, in prima parte a vietii sale. Dezvoltarea copilului cunoaste prima data iubirea prin intermediul mamei sale. Copilul este dependent de parinti in primii sai ani de viata, dar relatia cu mama este una cu totul speciala. Cu mult inainte sa vorbim despre importanta educatiei, mama ofera hrana, adapost, incredere, protectie, acoperind toate nevoile de baza ale bebelusului.

Pe masura ce copilul creste, si rolurile mamei se diversifica; mama devine model – copilul se raporteaza la lume preluand exemplul propriei mame. Apoi, mama devine autoritate – este datorica ei sa impuna primele reguli si norme – este momentul discret in care incepe educatia copiilor.

Implicarea părinților în educația copilului, la școală și acasă, este considerată a fi unul dintre cei mai importanți factori legați de succesul școlar și a vieții copilului în general.

Conform cercetărilor, copiii unor părinți implicați au performanțe școlare mai bune și acced la nivele mai înalte de educație.

Un mediu familial care încurajează învățarea este mai important decât venitul părinților, nivelul educațional sau background-ul cultural. Implicându-se activ în educația copiilor lor, părinții le transmit acestora un mesaj important: că sunt interesați de activitățile copiilor, iar școala este importantă.

Nu este suficient ca un părinte să își trimită cu conștiinciozitate copilul la școală în fiecare zi sau implicarea părintelui să fie redusă la asistarea copilului la teme, pentru ca acesta să aibă succes.

Partea cea mai importantă a implicării părinților în educația școlară a copilului este aceea de a oferi oportunități de învățare atât acasă, cât și pe stradă, în orice împrejurare, ajutându-l să ia decizii și să pună în practică lucrurile învățate la școală.

” Meseria de părinte”, nu poate fi lăsată doar pe seama instinctului, a intuiției și a afecțiunii, ci necesită implicare în viața și educația copilului, cunoștințe despre particularitățile de dezvoltare ale fiecărei vârste, tehnici parentale eficiente în atingerea scopurilor educative și nu în ultimul rând preocupare față de rolul de părinte și fața de întreaga experiență școlară a copilului.

Noile orientări educative, adaptate nevoilor pieței, sunt un “mister” pentru mulți părinți iar consilierea și orientarea profesională poate oferi răspunsurile necesare copiilor și părinților deopotrivă. În sensul acesta comunicarea joacă un rol esențial ce poate hotărî parcursul viitor. Implicarea părinților în dezvoltarea copiilor pe termen lung trebuie făcută cu multă responsabilitate și în deplină conștiință de cauză a situației.

Modul în care se realizează această relație poate fi un test atât pentru părinte cât și pe pentru copil. Este nevoie permanent de acțiune, de interacțiune, de adaptare, de schimbare și de disponibilitate către dialog între cele două părți. Succesul relației presupune un parteneriat real, o comunicare eficientă, și un mod adecvat de lucru în echipă. Efortul pe care îl depun părinții în acest sens este mai important decât prezența altor factori cum ar fi cei materiali. Lipsa dialogului părinte-copil este resimțită de către majoritatea cadrelor didactice; cu greu se pot stabili relații bazate pe încredere și respect în activitatea școlară dacă acest gen de relație nu este cultivat în mediul familial așa cum se întâmplă în majoritatea cazurilor.

ROLUL FAMILIEI IN EDUCATIA COPIILOR

PROF. DAVID-VRANCEANU IONELA

LICEUL TEHNOLOGIC,, ION CREANGĂ'', JUD.NEAMŢ

Fiecare om se naşte cu o „zestre”, un dat genetic care, așa cum a demonstrat epigenetica, poate fi modificat de condițiile de mediu. De-a lungul vieții, fiecare persoană se construiește pe sine și este, la rândul ei, modelată de mediul social în care se dezvoltă.

Elementul din mediul social care intervine în perioada copilăriei, perioada de „dezvoltare și testare” este familia.

În primii ani, care constituie perioada cea mai importantă de dezvoltare fizică și de construcție a personalității și inteligențelor, elementele reprezentând mediul social care contribuie la modelarea unei persoane sunt familia, școala, prietenii, colegii, comunitatea apropiată, modelele și valorile sociale și imaginea despre lume, ca ansamblu, care ajunge la conștiința persoanei prin intermediul culturii și diferitelor medii de informație la care are acces. Este totodată, perioada în care se construiește, sau nu, simțul coerenței și primele modele ale relațiilor cu ceilalți. Și totodată, perioada în care personalitatea, aflată în perioada de construcție, este supusă la primele teste.

Familia este unul din cele mai importante elemente sau, mai bine spus, sisteme care contribuie la dezvoltarea unei persoane și la starea ei de sănătate. Aceasta exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Părinții furnizează „zestrea genetică”, iar familia creează condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale și modelează caracterul copilului, simțul moral, estetic etc. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile alimentare și igienice, atitudinile față de viață, modelele sau obișnuințele de comportament, copiii le datorează educației primite în mediul familial.

În ce privește **dezvoltarea fizică** a copilului, familia este cea care asigură mediul de viață, hrana, îmbrăcămintea, trebuie să îi ferească de pericole, să le asigure condiții și spațiu propice pentru joc, învățare, odihnă, mișcare și să le supravegheze și întrețină starea de sănătate optimă. Familia stabilește regimul de viață al copilului care să îi asigure o dezvoltare optimă, îi formează primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului.

În ce privește **dezvoltarea intelectuală** a copilului, familia este în primul rând mediul în care își însușește **limbajul**.

Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți și de restul familiei în această direcție. Ca prim factor de educație, familia oferă copilului și aproximativ 90% din cunoștințele uzuale despre lumea înconjurătoare (despre plante, animale, obiecte, mediul în care trăiește, despre ocupațiile oamenilor etc.).

Familia ar trebui să se preocupe și de **dezvoltarea proceselor intelectuale** ale copiilor. Ea trebuie să le dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții trebuie să încerce să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte, pentru a le putea înțelege.

La vârsta școlară, familia ar trebui să dezvolte gustul copiilor pentru citit, pentru căutarea activă de informație, să îi îndrume spre cărțile și sursele de informație potrivite și să îi ajute să sistematizeze cunoștințele, să le dezvolte gustul pentru experimentare, inovație, comunicare proactivă, să îi învețe să rezolve probleme și să caute soluții, să le încurajeze creativitatea și multe altele.

Pentru dezvoltarea **inteligenței emoționale** a copilului, viața de familie constituie, de asemenea prima lui școală. În acest mediu, oarecum protejat, copilul ar trebui să învețe să se cunoască, învață cum să simtă față de ceea ce i se întâmplă și cum reacționează ceilalți la sentimentele lui; experimentează și recunoaște o gamă de sentimente și învață ce posibilități de reacție există, învață să își exprime speranțele și temerile. Tot în familie, copilul își formează primele atitudini față de lumea din jur, de care vor depinde atât reușita lui școlară cât și, mai târziu, cea de viață.

Primii patru ani de viață acoperă o perioadă în care creierul copilului ajunge cam la două treimi din dimensiunea sa la vârsta maturității și evoluează în complexitate mai mult ca oricând. Anumite cunoștințe se fixează acum mai bine decât ulterior, este perioada propice dobândirii cunoștințelor emoționale. De

aceea, tot în această perioadă, stresul puternic poate afecta capacitatea de învățare a creierului, deci poate dăuna dezvoltării intelectului.

Pentru **educație morală și formarea caracterului**, familia este de asemenea, primul mediu în care copilul își construiește scara de valori și își formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestui tip de educație, modelul parental este foarte important pentru copil.

Părinții ar trebui să le spună copiilor ce e bine și ce e rău și de ce, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente și ar trebui să constituie exemple demne de urmat. Ceea ce învață în familie trebuie să îl ajute pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia trebuie să îl îndrume pe copil să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

Educația artistic-estetică și înțelegerea valențelor spirituale ale umanității trebuie să vină în completarea celorlalte tipuri de educație, pentru a stimula creativitatea copilului și a-l ajuta să treacă de la o înțelegere a lumii axată pe propriile nevoi și plăceri la o înțelegere mai completă a lumii, a universului și a resorturilor profunde care guvernează viața, în ansamblul ei și societatea umană. Părinții ar trebui să fie aceia care realizează primul contact al copilului cu o viziune asupra sensului vieții, cu frumusețile naturii, cu viața socială și specificul național (valori culturale, tradiții, obiceiuri etc.), cu operele de artă și îl încurajează să își manifeste creativitatea artistică, tehnică sau științifică. Și, la fel ca și până acum, problema constă în nivelul cultural și de înțelegere al părinților față de importanța acestor aspecte în formarea copilului și stimularea dezvoltării creativității și a inteligenței spirituale.

Așa cum am arătat mai sus, familia are un rol deosebit de important în dezvoltarea copilului, nu numai în primii ani de viață, ci și pe parcursul întregii perioade școlare, până la intrarea în viața adultă.

FAMILIA ȘI ROLUL EI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

DEAC ANCUȚA CLAUDIA

GRĂDINIȚA P.P. NR. 11, ARAD

„Copilul ajunge pentru părinții săi, după educația pe care o capătă: răsplată sau pedeapsă.” J.J. Rousseau

Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse, întrebarea este, dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ. Atmosfera caldă din familie reconfortează și creează climatul necesar pentru munca intelectuală a copilului, lipsa de înțelegere, severitatea sau “dădăceala” au efecte dăunătoare asupra copilului. Ca părinți iubitori putem face și greșeli în educarea copiilor, încât dorindu-le binele, să le facem rău. Unii părinți greșesc în educarea copiilor prin schimbarea frecventă a atitudinii: când sunt prea severi, când prea îngăduitori. Sunt mai rare familiile în care ambii părinți sunt în același timp fie prea aspri, fie prea blânzi. Adesea, tatăl și mama pot avea atitudini diferite față de copil: unul prea sever, altul protector, gata de a-l răsfăța și apăra față de excesele impuse de celălalt părinte. Foarte frecvent, o astfel de situație este creată prin diferența de atitudine între părinți și bunici, aceștia din urmă protejând copilul față de cerințele disciplinare ale părinților. În aceste cazuri copiii sunt nelămuriți, nehotărâți cu privire la ce este bine și ce este rău, având o comportare neechilibrată și oscilantă, neputând înțelege ce atitudine să ia în diferite ocazii, în familie sau în relațiile cu străinii.

În familiile dezorganizate copiii suferă și prezintă tulburări nervoase, de somn, de poftă de mâncare, sunt triști, neliniștiți. Astfel de reacții au copiii în cazul când părinții se ceartă frecvent, nu se înțeleg, dar mai ales în cazul familiilor incomplete (prin deces, divorț, lipsa îndelungată a unuia dintre părinți).

Deosebite probleme se ridică în familiile reconstituite printr-o nouă căsătorie, între copilul din prima căsătorie și tatăl sau mama vitregă, între copiii proveniți din căsătoria anterioară a celor doi parteneri. Dacă nu dau dovadă de înțelegere, de afecțiune, dacă nu încearcă să și-i apropie, să-i privească apropiat, aceștia devin dezadaptați, triști, retrași sau încăpățânați, neascultători, ambele forme de reacție determinând scăderea randamentului școlar, obținerea de note slabe la învățătură.

Psihicul copilului este sensibil față de situațiile anormale care se petrec în familie. El simte cele mai mici schimbări de afecțiune față de el și între părinți, este puternic tulburat de certuri, neînțelegeri. Pentru buna dezvoltare a copilului, pentru formarea unei personalități armonioase, căldura căminului părintesc, afecțiunea părinților, înțelegerea familială sunt esențiale. În creșterea, educarea și formarea acestuia este nevoie de mult tact, de o îmbinare corectă a înțelegerii și afecțiunii cu autoritatea părintească, astfel încât să lucreze disciplinat, dar cu plăcere, respectându-și și iubindu-și părinții. Dacă sunt neascultători sau greșesc uneori, să-i “pedepsim cu vorba”, să le explicăm calm și cu fermitate ce au greșit, vorbindu-le ca unor “prieteni” care ne înțeleg și pe care-i iubim. Să nu insultăm, să nu lovim copilul care a greșit, el se va speria, nu ne va mai respecta, iar cu timpul se va obișnui cu bătaia, se va îndepărta sufletește de noi.

“Meseria” de părinte este grea. De aceea trebuie să fim buni părinți, plini de afecțiune, pentru ca grija și eforturile noastre să fie răsplătite prin dragostea și bunele rezultate ale copilului armonios dezvoltat psihic și afectiv. Adevărata căldură familială se întâlnește în familiile în care părinții sunt în bune relații, se preocupă suficient, cu dragoste, dar și cu autoritate părintească de copiii lor, pentru care sunt și trebuie să rămână modele vii, exemple demne de urmat. O mare importanță are și nivelul de instruire, bagajul de cunoștințe al părinților, pentru buna educare și pentru a putea ajuta în pregătirea lecțiilor acasă.

Prin menținerea unor legături permanente, cu educatorul-învățătorul, intervenind la timp, ferm, dar blând, pentru a-l feri de exemple și comportări rele, părinții pot avea mai multă siguranță în educarea copilului lor, în conturarea, formarea, dezvoltarea personalității acestuia.

Bibliografie

Ionescu, M., Negreanu, E., Educația în familie. Repere și practici actuale, Ed. Cartea Universitară, București, 2006, disponibil la <http://www.ise.ro>

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

STUDIU DE SPECIALITATE

PROF. ÎNV. PRIMAR DEACONU DANIELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GHEORGHE TĂTĂRESCU” TG-JIU, GORJ

Cuvântul educație derivă din substantivul „educațio” care înseamnă creștere, hrănire, cultivare. Educația are sarcina de a pregăti omul ca element activ al vieții sociale.

Platon definea educația ca fiind „arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale celor care dispun de ele”

Aristotel în lucrarea sa „Politica”, considera că „educația trebuie să fie un obiect al supravegherii publice, iar nu particulare”.

Sociologul francez Emil Durkheim considera că educația este o acțiune „exercitată de generațiile adulte asupra celor care nu sunt coapte pentru viața socială”are ca obiect să provoace și să dezvolte în copil un număr oarecare de stări fizice, intelectuale și morale. Durkheim afirma că educația constă într-o socializare metodică a tinerei educații.

Aflându-ne într-o lume într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine educația copiilor. De aceea este nevoie de implicarea familiei în educația copiilor. De altfel, familia este prima școală a viitorului cetățean, iar cei doi factori educaționali trebuie să mențină o legătură permanentă, realizată prin diferite forme de colaborare.

Pentru a sublinia mai bine rolul pe care îl are relația pozitivă și permanentă asupra educației, am realizat un studiu pe elevii clasei pe care o conduc.

Am pornit de la ipoteza că, dacă familia este implicată cât mai mult în educația copilului, menținând o legătură permanentă cu școala, rezultatele elevilor vor fi la un nivel ridicat.

Pentru realizarea cercetării am folosit un șantion experimental și un eșantion de control, ambele stabilite la nivelul clasei.

Obiectivele cercetării au fost:

- Identificarea elevilor ai căror părinți nu mențin o legătură strânsă cu școala;
- Implicarea familiei în eforturile educative făcute de școală;
- Crearea unor programe educative care să solicite participarea părinților în activitățile propuse de școală.

În desfășurarea cercetării am folosit următoarele metode: observația, conversația, analiza produselor activității, cercetarea documentelor.

Etapa inițială

În urma analizei efectuate, am identificat la nivelul clasei un număr de 5 elevi care aveau rezultate slabe la învățătură și unele probleme de comportament. Am constatat că relația școală- familie este una deficitară și că acesta este motivul rezultatelor slabe ale acestor copii. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul față de notele copilului nu numai că scad voința acestuia, dar îl și jignesc.

Etapa formativ-ameliorativă

În această etapă am urmat un program de implicare a acestor părinți în activitățile educative ale elevilor: să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Părinții trebuie să fie conștienți de rolul dominant pe care îl au în influențarea încrederii și motivației copilului pentru a reuși la școală și în viață.

Ca dascăl am urmărit să-i atrag pe acești părinți să devină colaboratori activi, să cunoască scopul și sarcinile, metodele educative, să devină conștienți de răspunderea pe care o au în fața societății.

Am folosit metode precum ședințele cu părinții, consultațiile și convorbirile în grup sau individuale.

Etapa finală

The page is framed by a decorative border of colorful school supplies. On the left side, from top to bottom, there is a blue notebook, a red apple, a yellow glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a yellow apple, a pair of orange scissors, a blue pencil, a yellow pencil, a red apple, and a green apple. On the right side, from top to bottom, there is a blue pencil, a yellow glue stick labeled 'GLUE', a yellow pencil, a pair of blue scissors, a red apple, a blue notebook, a green pencil, a yellow pencil, a pair of purple scissors, a blue pencil, and a yellow pencil. At the bottom, there is a blue notebook, a pair of orange scissors, a pink pencil, a yellow pencil, a green apple, and a blue pencil.

În ultima etapă a acestui studiu, pe care l-am desfășurat pe perioada unui an școlar, am constatat că implicarea părinților în activitățile școlare ale copiilor și păstrarea unei legături cu școala, au condus la obținerea unor rezultate favorabile ale elevilor.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. O condiție fundamentală a bunelor rezultate este stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare și verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR DEHELEAN ANA-MARIA

GRĂDINIȚA P.P. NR. 11 ARAD

Educația este un subiect primordial pentru noi, cadrele didactice, deoarece o bună parte din responsabilitatea formării micilor personalități e pe umerii noștri. Multe persoane, chiar mulți părinți, desconsideră munca noastră, a educatoarelor, deoarece aceștia cred că aici copiii doar se joacă și nu fac nimic serios sau notabil pentru educația lor.

Cu toate că multe persoane consideră acest lucru, educatoarele își dau tot interesul pentru activitățile desfășurate cu cei mici și dau dovadă de multă creativitate, pentru ca activitățile din grădiniță să fie cât mai atractive, în mod special, pentru preșcolari, dar și pentru părinții lor, de ce nu? Cadrele didactice din învățământul preșcolar pun bazele parcursului educațional al copiilor, iar dacă munca lor nu ar fii temeinică, preșcolarii ar pleca la drum fără o bază solidă pe care să își clădească personalitatea în viitor.

Pe lângă aceste persoane care consideră că la grădiniță copiii nu fac altceva decât să se joace liber, mai există o categorie mare de persoane care se află într-o altă extremă a opiniei, mai cu seamă, aceea că doar educatoarele sunt responsabile de educația celor mici. Prin urmare, în societatea actuală, s-a creat concepția potrivit căreia copilul trebuie educat în grădiniță, iar acasă nu mai este nevoie să întărească nimeni cele învățate peste zi, în unitatea de învățământ. Nimic mai greșit am spune noi. Familia este primul mediu de viață al copilului, care îi oferă acestuia educație și exercită o influență considerabilă asupra dezvoltării lui.

Rolul părinților și al familiei în educația copiilor nu trebuie diminuat sub nicio formă. Copilul trebuie învățat de acasă să asculte, să fie cuminte, să respecte reguli, să aibă inițiativă, să nu aibă frica de exprimare, să ceară ceea ce își dorește și să întrebe ceea ce este curios să afle. De asemenea, adulții trebuie să îi învețe pe micuți deprinderile elementare de comportament, să se salute și să-i respecte pe ceilalți. Așadar, rolul părinților este foarte important și fără munca lor, educatoarele nu ar mai putea să se ocupe de partea lor din educația copiilor.

Rolul grădiniței este de a dezvolta capacitățile și abilitățile copiilor, iar scopul acestei instituții este de a pregăti copiii pentru următoarea etapă importantă – școala.

Idealul relației dintre părinți și educatoare este de a exista un parteneriat strâns între ambele părți, pentru ca în centrul atenției lor să fie copilul și să beneficieze de toate rezultatele pozitive ale acestei relații. Grădinița și familia oferă un mediu sigur copiilor pentru observarea, evaluarea și înțelegerea mediului înconjurător și pentru formarea și dezvoltarea personalității lor sănătoase.

În concluzie, rolul părinților este la fel de important ca cel al grădiniței în educația copiilor și nu trebuie desconsiderat niciunul din cei doi agenți ai acestui sistem. Relația dintre cei doi trebuie să fie strânsă, să colaboreze în permanență și să urmărească amândoi interesul copilului. În această manieră de acțiune, copilul se va dezvolta armonios și va urma aceeași direcție spre dezvoltarea sa.

ROLUL PARINTILOR SI AL SCOLII IN EDUCATIA COPIILOR

PROF. INV. PRIMAR, DELIESCU MARIA
CLASA A IV-A , COM. BARCEA, JUD. GALATI

Scoala si familia sunt cei doi piloni de rezistenta ai educatiei, pentru a-si exercita cu succes rolul in viata copiilor, familiile trebuie incurajate prin actiuni sociale specifice, care favorizeaza derularea optima a relatiilor educationale. Personalitatea profesorului este "izvorul si reglatorul" actului educativ iar scopul formal al educatiei nu este decat acela al formarii omului responsabil, a se conduce singur pe calea binelui, a adevarului, a dreptatii si a frumosului. Pentru a deveni om cu adevarat, pentru a se cunoaste pe sine, elevul trebuie sa caute sa isi satisfaca trebuintele psihosociale specifice, cum sunt nevoia de identitate, de apartenenta la grup, de acceptare si apreciere din partea celorlalti, nevoia de statut si de participare. Obiectivul principal al actiunii educative este formarea personalitatii elevului, care este urmarit atat in familie, cat si in scoala, astfel incat sarcinile scolare si ale familiei in materie de educatie si instructie se impletesc si se sprijina reciproc; astfel se impune tot mai mult implicarea cadrelor didactice in relatii de cooperare cu parintii copiilor.

Rolul profesorului nu se reduce doar la educatia de la catedra sau in clasa, ci presupune o activitate de acest gen in fiecare relatie cu elevii si familiile acestora, desfasurand o munca de dezvoltare, de conducere si de indrumare. O relatie eficienta profesor-parinte presupune o ascultare activa, implicarea familiei in actiunile extrascolare ale copilului, cultivarea si practicarea tolerantei fata de un punct de vedere diferit. Prin urmare, școala trebuie să accepte importanța participării și colaborării părinților la educația copiilor și necesitatea unei relații cordiale între ele profesor și părinți, astfel încât profesorii să își poată îndeplini funcția în mod eficient și complet.

Pentru a atinge același obiectiv, școala trebuie să favorizeze participarea părinților și să le ofere mijloacele necesare pentru a consolida legăturile cu profesorii unităților școlare. Cooperarea este esențială pentru ca dezvoltarea academică a elevului să fie coerentă. Părinții trebuie să fie implicați în funcționarea școlii și să participe la activitățile comune propuse.

Părinții și profesorii împărtășesc responsabilitatea pentru educația copiilor . Cele două părți trebuie să coopereze și să se raporteze astfel încât traiectoria academică a copilului să se dezvolte în mod coerent și în aceeași direcție.

Toate cercetările și studiile efectuate asupra relației dintre familie și școală arată că menținerea unei legături și a unei participări strânse are un impact semnificativ asupra rezultatelor educaționale ale elevului. Cooperarea dintre părinți, profesori și școală ar trebui considerată un instrument eficient pentru a opri eșecul în învățământ și a obține succesul școlar.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE A PREȘCOLARULUI

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: DENUȚA SAVETA-FLORICA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1, FINIȘ

Dezvoltarea corectă a copilului începe din familie, părinții având un rol de bază în acest proces de lungă durată. Comunicarea permanentă și atenția pe care mamicile și tăticii trebuie să le ofere din plin celor mici vor fi abordate neapărat într-o manieră constructivă, încă de la naștere. Din păcate, unii părinți încearcă să facă educație prin amenințări, pedepse fizice, țipete și jigniri, considerând că, dacă vor fi mai blânzi, atunci își vor pierde din autoritate. Provocările parentale sunt foarte numeroase și, uneori, îi surprind pe adulți cu garda jos. Relația sănătoasă părinte-copil și educația pozitivă pot deveni realitate cu răbdare, iubire și cu cât mai multe informații în ce privește interacțiunea cu micuțul.

Reușita în viață este garantată de modul în care sunt educați și îngrijiți copiii mici, mai ales a celor care provin din familii cu situații sociale dificile. Membrii acestora rămân baza dezvoltării sănatoase, micuții având nevoie de mai multe „ingrediente” pentru a duce o existență fericită și pentru a atinge succesul în viață.

Educarea copilului începe încă de la naștere. Acest lucru ajută la modelarea personalității omului. Așadar, familia exercită o influență adâncă asupra celor mici, care acumulează din acest mediu o mulțime de cunoștințe, atitudini, deprinderi, modele și obișnuințe de comportament.

Grădinița este următoarea etapă în dezvoltarea copilului preșcolar și este un element esențial al procesului. Educația copilului de 3 ani poate continua în această instituție de învățământ, dar rămâne esențială existența armoniei dintre cele două medii, educațional și familial, cel din urmă continuând permanent să aibă o influență dominantă. Educația corectă a copilului preșcolar reprezintă cheia succesului în viață, fiind utilă în cadrul procesului de maturizare.

Rolul educației este unul colosal în viața omului. Părinții sunt cei care iau tot felul de decizii ce influențează într-o măsură sau alta viitorul celor mici. Din acest motiv, uneori, se poate întâmpla ca, din cauza stresului, nerăbdării, oboselii, a lipsei de timp, adulții să recurgă la diferite strategii mai puțin ortodoxe pentru a rezolva problemele celor mici. Cu timpul, acestea vor duce la apariția unor comportamente nedorite, ca, de exemplu, faptul că vor crede că li se cuvine totul.

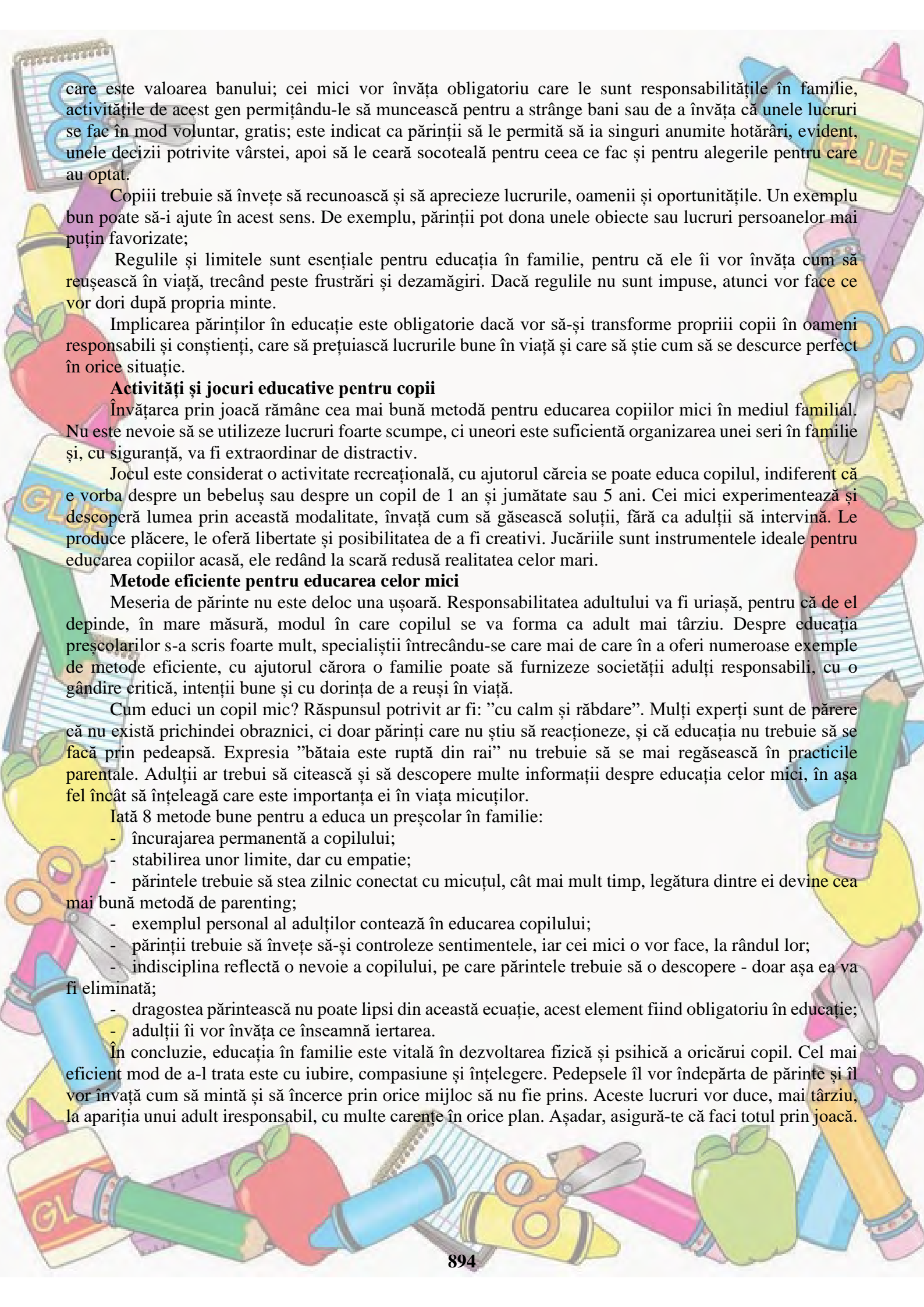
Pentru a educa un copil în direcția bună, mamicile și tăticii trebuie să-i îndrume cu multă înțelepciune, să nu fie prea permisivi și să nu considere că datoria lor este să-i facă fericiți într-una. Uneori, trebuie să le refuze accesul la anumite lucruri și să le spună „Nu”. De asemenea, tot în seama educației parentale cade și crearea unui set de reguli și limite pe care cei mici trebuie să le aibă. Dacă nu vor fi aplicate, aceștia vor ajunge să creadă că întreaga lume se învârte în jurul lor.

Rolul familiei în educația copilului

Părinții trebuie să fie parteneri de încredere în educarea celor mici și sunt obligați să creeze un mediu familial echilibrat, prielnic dezvoltării și educării copiilor. În acest sens, este indicat să urmărească cele patru direcții de mai jos:

- să identifice obiectivele parentale pe termen lung;
- să interacționeze corect și plin de căldură cu micuții;
- să înțeleagă gândurile și sentimentele acestora în diferite situații;
- să caute mereu o soluție la toate problemele care se ivesc și să renunțe la abordarea punitivă a unui conflict.

Greșelile părinților în educația copiilor sunt inevitabile, într-o oarecare măsură, dar adulții încearcă mereu să fie tot mai buni în această „meserie” și să le evite. Din acest motiv, specialiștii vin în întâmpinarea nevoilor acestora cu o mulțime de sfaturi utile: deciziile adultului influențează personalitatea copilului; dacă îi va da mereu ce își dorește, nu va crește un prichindel responsabil; este important să le ofere posibilitatea de a-și dezvolta empatia, să înțeleagă, să respecte și să prețuiască opiniile celor din jur; o lecție valoroasă pe care părinții trebuie să o predea copiilor este cea legată de răbdare; ei trebuie să-și dea seama că nu pot primi mereu tot ceea ce doresc; părinții nu trebuie să-i răsfete cu tot felul de lucruri, ci să le arate

care este valoarea banului; cei mici vor învăța obligatoriu care le sunt responsabilitățile în familie, activitățile de acest gen permițându-le să muncească pentru a strânge bani sau de a învăța că unele lucruri se fac în mod voluntar, gratis; este indicat ca părinții să le permită să ia singuri anumite hotărâri, evident, unele decizii potrivite vârstei, apoi să le ceară socoteală pentru ceea ce fac și pentru alegerile pentru care au optat.

Copiii trebuie să învețe să recunoască și să aprecieze lucrurile, oamenii și oportunitățile. Un exemplu bun poate să-i ajute în acest sens. De exemplu, părinții pot dona unele obiecte sau lucruri persoanelor mai puțin favorizate;

Regulile și limitele sunt esențiale pentru educația în familie, pentru că ele îi vor învăța cum să reușească în viață, trecând peste frustrări și dezamăgiri. Dacă regulile nu sunt impuse, atunci vor face ce vor dori după propria minte.

Implicarea părinților în educație este obligatorie dacă vor să-și transforme propriii copii în oameni responsabili și conștienți, care să prețuiască lucrurile bune în viață și care să știe cum să se descurce perfect în orice situație.

Activități și jocuri educative pentru copii

Învățarea prin joacă rămâne cea mai bună metodă pentru educarea copiilor mici în mediul familial. Nu este nevoie să se utilizeze lucruri foarte scumpe, ci uneori este suficientă organizarea unei seri în familie și, cu siguranță, va fi extraordinar de distractiv.

Jocul este considerat o activitate recreațională, cu ajutorul căreia se poate educa copilul, indiferent că e vorba despre un bebeluș sau despre un copil de 1 an și jumătate sau 5 ani. Cei mici experimentează și descoperă lumea prin această modalitate, învață cum să găsească soluții, fără ca adulții să intervină. Le produce plăcere, le oferă libertate și posibilitatea de a fi creativi. Jucăriile sunt instrumentele ideale pentru educarea copiilor acasă, ele redând la scară redusă realitatea celor mari.

Metode eficiente pentru educarea celor mici

Meseria de părinte nu este deloc una ușoară. Responsabilitatea adultului va fi uriașă, pentru că de el depinde, în mare măsură, modul în care copilul se va forma ca adult mai târziu. Despre educația preșcolară s-a scris foarte mult, specialiștii întrecându-se care mai de care în a oferi numeroase exemple de metode eficiente, cu ajutorul cărora o familie poate să furnizeze societății adulți responsabili, cu o gândire critică, intenții bune și cu dorința de a reuși în viață.

Cum educi un copil mic? Răspunsul potrivit ar fi: ”cu calm și răbdare”. Mulți experți sunt de părere că nu există prichindei obraznici, ci doar părinți care nu știu să reacționeze, și că educația nu trebuie să se facă prin pedeapsă. Expresia ”bătaia este ruptă din rai” nu trebuie să se mai regăsească în practicile parentale. Adulții ar trebui să citească și să descopere multe informații despre educația celor mici, în așa fel încât să înțeleagă care este importanța ei în viața micuților.

Iată 8 metode bune pentru a educa un preșcolar în familie:

- încurajarea permanentă a copilului;
- stabilirea unor limite, dar cu empatie;
- părintele trebuie să stea zilnic conectat cu micuțul, cât mai mult timp, legătura dintre ei devine cea mai bună metodă de parenting;
- exemplul personal al adulților contează în educarea copilului;
- părinții trebuie să învețe să-și controleze sentimentele, iar cei mici o vor face, la rândul lor;
- indisciplina reflectă o nevoie a copilului, pe care părintele trebuie să o descopere - doar așa ea va fi eliminată;
- dragostea părintească nu poate lipsi din această ecuație, acest element fiind obligatoriu în educație;
- adulții îi vor învăța ce înseamnă iertarea.

În concluzie, educația în familie este vitală în dezvoltarea fizică și psihică a oricărui copil. Cel mai eficient mod de a-l trata este cu iubire, compasiune și înțelegere. Pedepsele îl vor îndepărta de părinte și îl vor învăța cum să mintă și să încerce prin orice mijloc să nu fie prins. Aceste lucruri vor duce, mai târziu, la apariția unui adult iresponsabil, cu multe carente în orice plan. Așadar, asigură-te că faci totul prin joacă.

HAI ȘĂ DĂM MÂNĂ CU MÂNĂ!
COLABORAREA ȘCOALĂ-FAMILIE

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR DIACONU ELENA MIRABELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 ” GEORGE USCĂTESCU”,
TÂRGU CĂRBUNEȘTI, JUD. GORJ

Părinții joacă un rol cheie în colaborarea cu școala pentru beneficiul educației copilului.

Studiile arată că șansele copilului de a crește, de a se dezvolta și de a obține rezultate mai bune cresc pe măsură ce părinții sunt mai implicați în educația copilului.

„Ceea ce fac părinții cu copiii acasă de-a lungul procesului de educație este mai important decât orice alt factor...” Desforges 2003

Părinții și familiile au cea mai mare influență asupra atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului.

Un copil își petrece mai puțin de 20% din timp la școală și peste 80% din timp în compania părinților, a familiei și a altor membri ai comunității – de aceea este importantă colaborarea între părinți, școală și comunitate.

Printre diferitele moduri în care vă puteți implica se numără a veni la școală pentru a lăsa sau a lua copilul, a fi prezent la sesiunile cu părinții, a participa la evenimentele școlare, a face voluntariat în clasă, a primi rapoarte, a împărtăși informații privitoare la sănătatea și bunăstarea copilului și a sărbători reușitele. Dar toate acestea reprezintă doar începutul.

Implicarea înseamnă de asemenea să jucați un rol activ în educația copilului dumneavoastră acasă. În alte cuvinte, puteți avea un impact pozitiv prin:

- A încuraja copilul să aibă o atitudine pozitivă și curioasă cu privire la învățat în orice mediu, acasă, la școală și în comunitate
- A vă asigura de prezența la școală, punctualitate și respectarea unor obiceiuri pozitive
- A încuraja copilul să aibă interese variate ca de exemplu hobby-uri, activități extrașcolare și activități comunitare
- A lua parte în activitățile școlare în cât mai multe feluri posibile – prin a vă oferi abilitățile, timpul și prin a vă împărtăși preocupările
- A cere informații pentru dumneavoastră sau pentru educația copilului pentru a vă permite să îl/o susțineți
- A vorbi cu copilul despre viitorul, speranțele și visurile lui/ei

Copilul împărtășește cu familia succesul școlar, realizările, aspectele pozitive, dar și aspectele mai puțin plăcute sau insuccesele. Părinții sunt cei care îl sprijină necondiționat pe copil, oferindu-i soluții optime pentru rezolvarea unor situații apărute școală: ei îi pot da sfaturi utile, pot împărtăși din experiența lor de școlari, se pot consulta cu învățătorul pentru a rezolva împreună unele situații.

Să nu uităm că exemplul părinților contribuie major la educația copilului. De exemplu, dacă părintele dorește să-l obișnuiască pe copil să citească în timpul liber, poate organiza acasă „Lectura de seară”, un interval de timp în care, împreună, toți membrii familiei citesc ceva ce le place.

Copilul este motivat să învețe dacă ceea ce învață este legat de realitate, dacă este util și îl ajută în viața cotidiană, dacă pornește de la ceea ce cunoaște și de la ceea ce corespunde experienței sale.

Învățarea este o experiență personală la care el are nevoie să participe. El învață dacă face, interacționează direct, acționează practic, aplică, dacă analizează, apreciază, observă, extrage concluzii, adică dacă este implicat activ mental și, mai ales la vârste mici, senzorial și motric.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. DIACONU MARIA-ELISABETA

LICEUL TEHNOLOGIC ROȘIA-JIU, FĂRCĂȘEȘTI

Părinții se străduiesc să ne ofere informații utile pentru cel mai bun start în viață, să ne învețe bunele maniere. Acestea reprezintă cartea noastră de vizită. Comportamentul nostru are o puternică influență asupra relațiilor cu familia, prietenii, colegii, și, nu în ultimul rând, de acesta depinde succesul sau insuccesul nostru în viață.

Întrucât primii șapte ani sunt esențiali în formarea caracterului său, copilul trebuie ajutat să deprindă obiceiuri sănătoase și bune maniere. În această etapă, micuțul învață după ce principii și valori va trebui să se ghideze în viață, în funcție de diferite circumstanțe. Tot acum, descoperă cum să aibă grijă de corpul și de lucrurile sale, ce este recomandat să mănânce, cum să-și ajute părinții, semenii și cum să se bucure de încrederea și aprecierea oamenilor cu care interacționează.

Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici. Apoi, învățăm de la școală, de la educatori, învățători, profesori și de la toți oamenii din jurul nostru care ne dau sfaturi. Fiecare dintre noi suntem, în fond, rezultatul unor părinți, al unei anumite educații, al unui anumit mediu social și cultural.

A avea „cei șapte ani de acasă” înseamnă să ne comportăm respectuos și cuviincios zilnic, în orice împrejurare, cu toți cei din jur. Dacă noi suntem politicoși cu toată lumea, ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși cu noi, vom fi apreciați și laudați. De asemenea, viața noastră va fi mai armonioasă, mai veselă, deci merită să fim politicoși. Este bine să învățăm să salutăm și să răspundem frumos la salut, să fim punctuali, să avem o ținută vestimentară curată și adecvată fiecărei situații, să mâncăm frumos, să mulțumim, să ne purtăm adecvat în orice situație etc.

Familia, în special părinții, joacă rolul cel mai important în formarea și creșterea și dezvoltarea copilului ca personalitate. Aceasta reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile psihologice și sociale ale copilului și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere și dezvoltare. Cadrul familial este primul intermediar în relațiile copilului cu societatea și, totodată, este matricea care îi imprimă primele și cele mai importante trăsături de caracter și morale.

În primii ani de viață copilul este dependent de membrii familiei, în special de părinți deoarece în această perioadă sunt dobândite principalele motivații și deprinderi ale viitorului adult. În familie copilul are parte de primele lecții de viață. Părinții sunt cei care îi oferă un prim model de învățare. Ei au același rol în evoluția și dezvoltarea psihologică a copilului. Deși rolul mamei este mult mai important și mai complex, și rolul tatălui este bine definit.

Mama reprezintă **prima autoritate** cu care se confruntă copilul deoarece, în relațiile cu ea, el cunoaște primele reguli, primele obligații, primele forme morale. Prin intermediul ei, copilul reușește să descopere lumea, aceasta oferindu-i siguranța din primele sale zile de viață.

Atitudinea mamei condiționează atitudinea copilului. De atitudinea ei depinde încrederea sau neîncrederea sa, curajul sau teama, voiciunea sau moderația, optimismul sau pesimismul său.

Figura paternă contribuie într-un mod esențial la dezvoltarea sentimentului de protecție și de siguranță al copilului. În timp ce tatăl reprezintă autoritatea supremă, autoritatea mamei se manifestă mai direct și mai continuu în viața copilului. Astfel, adesea tatăl este mai puțin prezent decât mama, iar acest fapt îi crește și mai mult valoarea în ochii copilului.

Relația cu tatăl este foarte importantă atât pentru copil cât și pentru familie. Tatăl devine un model pentru copii și un suport pentru mama copiilor săi, ceea ce duce la o armonie în familie și la o dezvoltare psihologică normală a copilului.

O familie în care predomină armonia este o familie în care se discută cu deschidere și înțelegere toate problemele, individuale sau colective, unde domnește afecțiunea și toleranța, generozitatea și onestitatea.

Obstacolele, dificultățile sunt depășite într-un efort comun. Respectul și considerația sunt arătate fiecăruia, încrederea și bunăvoința sunt valabile pentru toți.

O astfel de familie este un mediu sănătos pentru dezvoltarea și creșterea copiilor; ca și pentru afirmarea și împlinirea personală și profesională a fiecăruia dintre membrii ei.

FAMILIA SI ROLUL EI IN EDUCATIA COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR DIACONU TINCUȚA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 BARCEA, JUD GALAȚI

Ca mediul social, familia reprezinta locul in care este ingrijit, educat. Copilul, in primii ani de viata este dependent de parinti, iar acestia nu trebuie sa fie preocupati numai de latura fizica a ingrijirii lui, ci sa aiba in vedere educatia psiho-sociala, coreland posibilitatile fizice cu cele psihice. Educatia in familie pune bazele dezvoltarii psihice ale copilului, iar educatia sa la nivel psihic trebuie sa urmareasca pas cu pas evolutia fizica, urmarindu-se concomitent educatia intelectuala , morala in scopul formarii caracterului. In evolutia psihica a copilului un rol important il au exemplele pozitive din familia sa, deoarece la aceasta varsta, rolul exemplului este foarte important. Maturizarea psihica a copilului depinde de familie.

In educarea copilului, parintii, educatorii, scoala si societatea sunt mijloace importante de educatie si instructie.

Familia este prima scoala a vietii care le ofera copiilor primele deprinderi dar si modele comportamentale.

Ca prima veriga a sistemului educativ familia de astazi poate duce la indeplinirea responsabilitatilor educative. Dar realitatea ne-a dovedit ca nu toate familiile pot sa-si indeplineasca responsabilitatile educative fata de copiii, acuzand lipsa de timp , grijele vietii zilnice. Alte familii doresc sa le asigure o educatie corespunzatoare copiilor dar le lipseste pregatirea psihopedagogica.

Factorii care influenteaza azi mediul educativ sunt:

- mass-media/tv;
- calculatorul.

Parintii trebuie sa cunoasca personalitatea propriului copil. Educatia este factorul principal care dezvolta la copil personalitatea. Un rol important in educatia din familie il are climatul care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi si caracterul lor pot forma climatul pozitiv sau climatul negativ educatiei , adica in formarea copilului ca om. Educatia copilului este cea mai profitabila investitie pe care o pot face parintii pentru ei. Educatia pozitiva a copilului presupune a aduce in relatia parinte-copil, caldura , limite intelepciunea de a transforma orice situatie cat ar fi ea de negativa intr-o lectie de empatie, respect, intelegere. Familia trebuie sa participe si sa se implice in activitatile copilului, dar sa-i ofere independenta si libertate. Sa fie anuntati cand vor sa faca o activitate impreuna, sa li se ceara opinia astfel vor invata sa ceara parerea atunci cand vor avea nevoie. Trebuie sa se distreze impreuna cu copilul si sa se bucure. Copilul trebuie sa-si petreaca timpul liber impreuna cu familia. Copilul nu este creativ daca nu este lasat sa faca nimic.

Experienta educatiei in familie arata ca acolo unde copii sunt scutiti de orice fel de griji si eforturi, ei devin egoisti, nu-si iubesc cu adevarat parintii, se instraineaza de ei si nu le dau o mana de ajutor atunci cand se intampla sa treaca prin unele incercari. O problema aparte a educatiei in familie o constituie copilul unic. Nu e de mirare ca parintii concentreaza toata grija si dragostea asupra singurului copil. Dar aceasta daruire afectiva pe deplin explicabila trebuie totusi supusa unui control rational. Parintii sunt datori sa-i gaseasca copilului tovarasi de aceeasi varsta cu el.

Parintii trebuie sa fie parteneri de incredere in educarea celor mici si sunt obligati sa creeze un mediu familial echilibrat, prielnic dezvoltarii si educarii copiilor.

Implicarea parintilor in educatie este obligatorie daca vor sa-si transforme proprii copii in oameni responsabili si constienti , care sa pretuiasca lucrurile bune in viata si care sa stie cum sa se descurce perfect in orice situatie.

Educatia in familie este vitala in dezvoltarea fizica si psihica a oricarui copil. Cel mai eficient mod de a-l trata este cu iubire, compasiune si intelegere.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ- PROBLEME ACTUALE

PROF. DICA ALINA

COLEGIUL "ȚARA BÂRSEI", PREJMER, JUD . BRAȘOV

Motto:" Elevii buni reproduc informații, elevii fascinanți gândesc (Augusto Cury: Copii străluciți , elevi fascinanți")

Observăm cu toții faptul că trăim niște vremuri extrem de agitate, iar copiii sunt expuși într-un mod nemilos la ritmul rapid în care se desfășoară viața lor. Profesori și părinți , deopotrivă, se plâng de agitația copiilor, de lipsa lor de atenție , de modul lor violent de a fi. Minte lor este tot mai tulburată și neliniștită, specialiștii în educație, psihologii și psihiatri au căutat o explicație pentru acest comportament al elevilor , care a devenit un fenomen mondial. După ample cercetări , au descoperit ipoteza sindromului SGA, Sindromul Gândirii Accelerate, care explica faptul că s-a modificat viteza de de construire a gândurilor și emoțiilor.

Oamenii în general au devenit foarte agitați, totul se întâmplă într-un mod foarte rapid. Se mănâncă rapid (fast-food), se vorbește și se lucrează într-un ritm extrem de accelerat. Până și filmele care se fac astăzi se desfășoară cu o viteză mult mai mare față de cele din trecut.

Nu copiii, nu elevii sunt vinovați pentru starea lor de agitație, ci sistemul social, care este supraîncărcat cu informații, solicitând la maximum mintea copiilor. Cu cât se mărește viteza gândirii, cu atât se generează agitație, neliniște. Pe lângă faptul că elevii sunt agitați, emoțiile variază și ele într-un ritm amețitor, copiii sunt explozivi, veseli și la scurt timp sunt triști, deprimați. Se plictisesc repede, nu au introspecție, nu au răgaz sufletesc. Așa cum afirmă Augusto Cury în celebra lui carte "Copii străluciți, elevi fascinanți", " Schimbarea decorului pe scena minții e atât de rapidă, încât ei nu reușesc să prelucreze experiențele trăite, nu reflectează asupra noilor atitudini și nu se fortifică în fața dificultăților. Rămân imaturi , chiar și când ajung la vârsta adultă", Nimic nu e mai frustrant pentru profesori decât să predea unor elevi care nu vor să învețe. Profesorii înșiși sunt stresați și mulți dintre ei se îmbolnăvesc din acest motiv. Dascălii dau vina pe părinți, aceștia ridică neputincioși din umeri, considerând că școala trebuie să fie cea care educă elevul. Acesta din urmă devine o victimă a reproșurilor părinților, dar și a dascălilor și ceea ce se întâmplă este distrugerea stimei de sine a copilului.

Ceea ce s-a încercat în anumite școli din Occident, căutându-se soluții disperate la această problemă , a fost încercarea de reducere a SGA și dezvoltarea unei gândiri critice, libere, eliminându-se excesul de informații.

Desigur, totul ar trebui să se înceapă din familie, să se facă realmente o "școală" a părinților care să fie învățați să conștientizeze faptul că acești copii s-au născut într-un alt fel de timp, sunt expuși altor pericole, să fie ajutați, să afle despre faptul că trebuie dezvoltată inteligența emoțională, să fim noi înșine ca părinți , conștienți de emoțiile noastre. Exemplul pe care îl dau părinții în aceste vremuri dificile. În cartea " Inteligența emoțională în educația copiilor" de Maurice J. Elias , Steven E. Tobias și Brian S. Friedlander, se vorbește despre principiile inteligenței emoționale :

1. Fiți conștienți de propriile sentimente și ale celorlalți.
2. Manifestați empatie și înțelegeți punctul de vedere al celorlalți.
3. Dobândiți-vă echilibrul și faceți față impulsurilor emoționale și comportamentale.
4. Construiți-vă scopuri și planuri pozitive.
5. Folosiți aptitudini sociale pozitive în relațiile cu ceilalți.

Principiile inteligenței emoționale îi ajută pe părinți: a. să devină conștienți de propriile sentimente și de cele ale copiilor lor; b. să folosească strategii care le permit copiilor să-și controleze emoțiile puternice și acțiunile impulsive, prin metode pozitive, orientate spre învățare; c. să se concentreze asupra procesului educativ și nu a pedepselor.

Toate acestea pentru că atenția pe care o reclamă copilul, îl face să o primească , fie și prin mijloace negative. Nu este ușor să ignori ca părinte comportamentul agresiv al copilului, dar varianta recomandată de specialiști este "Liniștește-te" în locul tehnicii "Gata!".

A decorative border surrounds the text, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a yellow crayon, a red apple, a glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a blue notebook, a yellow apple, orange scissors, a blue crayon, a yellow pencil, a glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a red apple, a blue crayon, a yellow pencil, orange scissors, a pink pencil, a green apple, a blue crayon, and a yellow pencil. On the right side, from top to bottom, there is a blue crayon, a glue stick labeled 'GLUE', a yellow pencil, blue scissors, a yellow pencil, a red apple, a blue notebook, a green pencil, a blue crayon, a yellow pencil, a pink pencil, orange scissors, a purple pencil, a yellow pencil, orange scissors, a pink pencil, a green apple, a blue crayon, and a yellow pencil.

In cartea de parenting, "Părinți liniștiți, copii fericiți", dr. Laura Markham insistă pe principiul înlocuirii țipetelor cu conectarea și despre îndrăzneala de a nu disciplina. L. Markham subliniază rezolvarea problemelor cu ajutorul celor 3 R : Reflecție, Reparare, Responsabilitate.

Acum, în legătură cu modul în care profesorul ar trebui să facă față problemelor actuale, este o carte celebră a lui Timothy D. Walter, "Să predăm ca în Finlanda" unde se evidențiază importanța simplificării spațiului de învățare, menținerea unei atmosfere liniștite în clasa, sentimentul de apartenență, încercarea de a cunoaște cât mai bine fiecare copil, aducerea muzicii în sălile de clasă.

În concluzie, cred că dacă profesorii și părinții ar lua ca proiect de viață cele expuse mai sus, am reuși să avem copii mai fericiți, elevi fascinanti și o societate mai sănătoasă.

PERSPECTIVE MODERNE ÎN ABORDAREA STRATEGIILOR DE INSTRUIRE

PROF. ÎNV. PREȘC. ZEIDULA DIDAR

GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR.53, CONSTANȚA

LOC. CONSTANȚA

JUD. CONSTANȚA

Lumea în care trăim se schimbă și odată cu ea educația; sursele de informare pentru adulți și copii sunt multe încât pentru cei atrași de nou, de spectaculos, una pare mai atractivă decât alta.

Copiii primesc prin diferite „căi”, canale, prea multe informații pe care nu le rețin și nu au nici capacitatea de selecție a acestora.

„*Fericit este copilul care găsește în fiecare etapă a drumului său pe educatorul capabil să-i insuflă treptat forța și elanul necesar împlinirii destinului său ca om*”. -Maurice Debesse

Unul din obiectivele concrete ale reformei în învățământul românesc este și reevaluarea conținuturilor de predare-învățare, conținuturi care implică convertirea învățământului dintr-unul preponderent reproductiv într-unul în esență creativ.

Conținuturile sunt orientate spre copil și se adresează nouă, educatoarelor și învățătorilor, care avem posibilitatea să ne punem în valoare creativitatea și libertatea de a alege tema și mijloacele de realizare în funcție de specificul grupei sau clasei, grădiniței, școlii și al comunității locale.

Cadrul în care se desfășoară activitatea, trebuie să aibă o dotare aparte. Aici este locul unde dragostea se revarsă din plin dinspre fiecare în parte. Activitatea instructiv-educativă în grădiniță trebuie să se desfășoare la un nivel corespunzător cerințelor actuale. Nimic din ceea ce făurește omul în efemera sa existență nu se ridică atât de sublim la creație, dăruire de sine, jertfă și împlinire, ca strădania noastră pentru dezvoltarea și educarea copiilor. Să nu uităm nici o clipă că ei reprezintă viitorul umanității însăși.

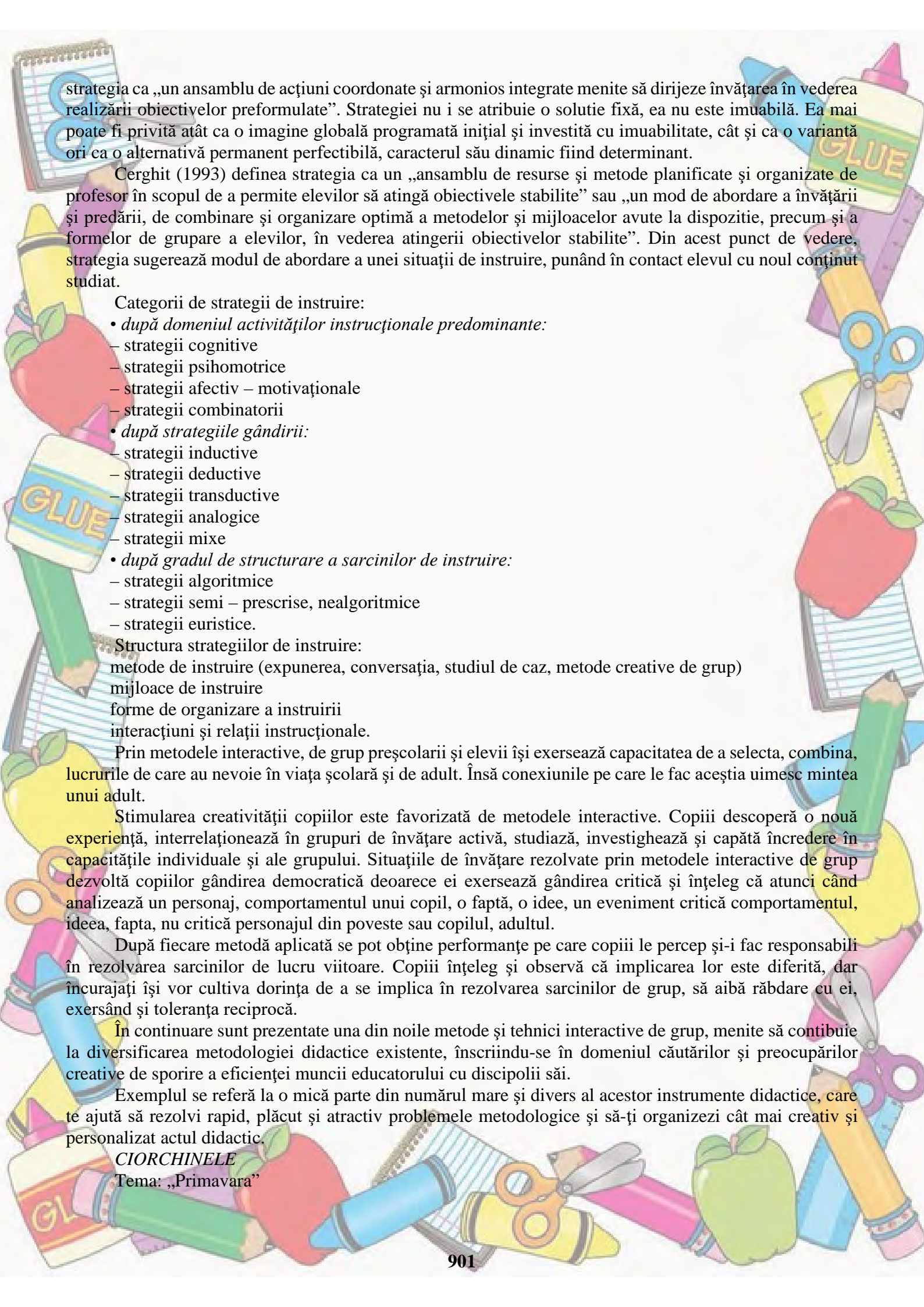
Predarea reprezintă una din condițiile esențiale ale învățării. Pentru că demersul comun al educatoarei și al preșcolarilor să fie eficient, este necesară adoptarea unor strategii de acțiune, a unui anumit mod de abordare și rezolvare a sarcinilor concrete de instruire. Se constată că multe cadre didactice rămân legate de principii, modele și strategii specifice sistemului tradițional de învățământ. În plan metodologic, adepții practicii acestui sistem recurg, aproape în exclusivitate, la metode și procedee prin care se urmărește îndeosebi mobilizarea activității gândirii pentru receptarea cunoștințelor transmise.

Astăzi, strategiile de predare urmăresc, folosirea celor mai adecvate metode și procedee de predare, corelate mijloacelor de învățământ moderne, în baza alternării, îmbinării formelor de organizare existente. Urmărind îndeplinirea obiectivelor propuse, educatoarea optează pentru o manieră de abordare a activității instructiv-educative, pentru un model de acțiune cu valoare normativă, ce presupune două componente distincte, dar interdependente: o componentă epistemologică și una metodologică. Centrându-se atenția pe problematica strategiilor de predare, ne interesează în mod special cea de-a doua componentă care se referă la metodele, mijloacele și formele de organizare capabile să asigure funcționalitatea celei dintâi.

Strategiile reprezintă, de fapt, aspectul dinamic, activ, prin care cadrul didactic dirijează învățarea. Instruirea înseamnă un proces de predare a cunoștințelor și deprinderilor într-o instituție de învățământ. Cadrul didactic întreprinde seturi de activități și comportamente identice la nivelul procesului de instruire, orientând în final întreprinderea didactică către maximum de rezultate educaționale. Analiza resurselor, a condițiilor, a factorilor educaționali care pot maximiza rezultatele instructiv educative constituie demersuri necesare pentru cristalizarea unei autentice strategii educationale.

Noțiunea de strategie a fost introdusă din nevoia de a găsi o alternativă practicilor tradiționale utilizate în învățământ: conceperea predării unei discipline, elaborarea conținuturilor, predarea unei simple activități educaționale. Din punct de vedere funcțional strategia se situează pe traiectul de la intenție la realitate, sarcinile de instruire fiind traduse astfel într-un ansamblu de decizii condiționale.

Strategia reprezintă o componentă a programului de instruire, reprezentând, din perspectiva cadrului didactic, aspectul activ, dinamic, al formei de dirijare efectivă a învățării. Vlăsceanu (1993) definea

strategia ca „un ansamblu de acțiuni coordonate și armonios integrate menite să dirijeze învățarea în vederea realizării obiectivelor preformulate”. Strategiei nu i se atribuie o soluție fixă, ea nu este imuabilă. Ea mai poate fi privită atât ca o imagine globală programată inițial și investită cu imuabilitate, cât și ca o variantă ori ca o alternativă permanent perfectibilă, caracterul său dinamic fiind determinant.

Cerghit (1993) definea strategia ca un „ansamblu de resurse și metode planificate și organizate de profesor în scopul de a permite elevilor să atingă obiectivele stabilite” sau „un mod de abordare a învățării și predării, de combinare și organizare optimă a metodelor și mijloacelor avute la dispoziție, precum și a formelor de grupare a elevilor, în vederea atingerii obiectivelor stabilite”. Din acest punct de vedere, strategia sugerează modul de abordare a unei situații de instruire, punând în contact elevul cu noul conținut studiat.

Categoriile de strategii de instruire:

• *după domeniul activităților instructiv-educative predominante:*

- strategii cognitive
- strategii psihomotrice
- strategii afectiv – motivaționale
- strategii combinatorii

• *după strategiile gândirii:*

- strategii inductive
- strategii deductive
- strategii transductive
- strategii analogice
- strategii mixte

• *după gradul de structurare a sarcinilor de instruire:*

- strategii algoritmice
- strategii semi – prescrise, nealgoritmice
- strategii euristice.

Structura strategiilor de instruire:

metode de instruire (expunerea, conversația, studiul de caz, metode creative de grup)

mijloace de instruire

forme de organizare a instruirii

interacțiuni și relații instructiv-educative.

Prin metodele interactive, de grup preșcolarii și elevii își exersează capacitatea de a selecta, combina, lucrurile de care au nevoie în viața școlară și de adult. Însă conexiunile pe care le fac aceștia uimesc mintea unui adult.

Stimularea creativității copiilor este favorizată de metodele interactive. Copiii descoperă o nouă experiență, interrelaționează în grupuri de învățare activă, studiază, investighează și capătă încredere în capacitățile individuale și ale grupului. Situațiile de învățare rezolvate prin metodele interactive de grup dezvoltă copiilor gândirea democratică deoarece ei exersează gândirea critică și înțeleg că atunci când analizează un personaj, comportamentul unui copil, o faptă, o idee, un eveniment critică comportamentul, ideea, fapta, nu critică personajul din poveste sau copilul, adultul.

După fiecare metodă aplicată se pot obține performanțe pe care copiii le percep și-i fac responsabili în rezolvarea sarcinilor de lucru viitoare. Copiii înțeleg și observă că implicarea lor este diferită, dar încurajați își vor cultiva dorința de a se implica în rezolvarea sarcinilor de grup, să aibă răbdare cu ei, exersând și toleranța reciprocă.

În continuare sunt prezentate una din noile metode și tehnici interactive de grup, menite să contribuie la diversificarea metodologiei didactice existente, înscriindu-se în domeniul căutărilor și preocupărilor creative de sporire a eficienței muncii educatorului cu discipolii săi.

Exemplul se referă la o mică parte din numărul mare și divers al acestor instrumente didactice, care te ajută să rezolvi rapid, plăcut și atractiv problemele metodologice și să-ți organizezi cât mai creativ și personalizat actul didactic.

CIORCHINELE

Tema: „Primavara”

Sarcina de lucru (se adresează frontal): „Găsiți cât mai multe idei, cuvinte și imagini despre anotimpul primăvara. Alegeți imaginile care se potrivesc anotimpului și așezați-le în jurul cuvântului scris pe panou.

Materiale: un panou mare pe care s-a scris cuvântul PRIMAVARA. Lângă cuvânt se poate lipi o imagine de primavara sugestivă. Se pun la dispoziția copiilor jetoane, imagini de primavară, decupaje, texte literare-poezii , ghicitori, cântece de primavară, decupaje din reviste, albume, fotografii.

Aceștia pot primi buline mari în culorile primăverii: galben, roz, roșu, albastru, verde, pe care vor lipi imagini adecvate sarcinii, iar educatoarea va scrie cuvintele alese de copii despre primăvară.

După ce se vor epuiza toate ideile, toate cunoștințele copiilor despre primăvara, educatoarea împreună cu aceștia vor uni cuvintele și imaginile, stabilind legăturile, conexiunile dintre ele, explicând aceste conexiuni. Se citește și se analizează fiecare idee emisă de copii, se discută, se fac comparații, se emit păreri, opinii despre anotimp, se repetă poezii, cântece adecvate.

La sfârșitul activității, educatoarea face sinteza finală, structurează ciorchinele, grupând logic informațiile, ideile, cunoștințele copiilor. Poate face completări, poate aduce corecturi.

Beneficiile metodei:

Se poate combina cu alte metode și procedee;

Poate fi introdusă în diferite etape ale unei activități;

Este foarte potrivită în cadrul unui proiect tematic pentru reactualizarea și sintetizarea cunoștințelor copiilor despre un subiect, precum și o ordonare a informațiilor;

Permite completarea cunoștințelor cu altele noi despre o anumită temă;

Copiii gândesc, răspund la întrebări, cooperează, comunică, fac asocieri, fac conexiuni, argumentează, completează;

Metoda stimulează și încurajează contribuția personală;

Educatoarea solicită informații, idei, răspunsuri, sintetizează, concluzionează, formulează întrebări.

Fiecare partener în educație își are rolul său în conturarea unei clase echilibrate, asigurând o organizare participativă care include sau presupune un climat deschis, agreabil, senin, în care disciplina este realizată cu copiii, situațiile de învățare se bazează pe experiențe și încercări, pe stabilirea legăturilor de cauzalitate. O analiză comparativă între tradițional și noile metode arată că multe schimbări constau în faptul că îl plasează pe copil în procesul educativ. În aceste demersuri locul primordial îl ocupă elevul de la sugerarea temei și până la identificarea unor situații de „cercetare” soldate cu soluții proprii, de la un proces didactic fragmentat la unul integrat, global.

O reformă autentică a învățământului este centrată pe autonomia, inteligența, sensibilitatea, voința și creativitatea copilului. Copilul trebuie „ascultat” cu răbdare, lăsat să se exprime, să se dezvăluie, să-și manifeste opinia, să acționeze. El trebuie acceptat așa cum este, ajutat să fie el însuși, să-și manifeste personalitatea și propria valoare, să-și găsească propriul drum, dezvoltându-și înclinațiile, preocupările și interesele. Schimbarea efectivă a activității în clasă trebuie să înceapă cu o nouă relație a educatorului cu copiii, cu re poziționarea rolului și statutului acestuia în procesul educațional, precum și cu noi funcții ale cadrului didactic.

Concepută ca un scenariu didactic cu structura complexă, strategia didactică prefigurează traseul metodic cel mai eficient care urmează să fie parcurs în abordarea unei înlănțuriri de situații concrete de predare și învățare. Strategia trebuie gândită astfel încât să ducă la eliminarea hazardului, să prevină erorile și riscurile nedorite. Învățarea poate fi definită ca un proces evolutiv, de esență formativ-informativă, constând în dobândirea de către ființa vie, într-o manieră activă, explorativă a experienței proprii de viață și în modificarea selectivă și sistematică a conduitei. Ea urmărește asimilarea unui conținut foarte variat, are în vedere schimbarea comportamentului celui care învață, are un caracter adaptativ la condițiile unui mediu extrem de dinamic și constituie principala modalitate de împlinire umană.

Bibliografie:

Pătrăuță T. – Teoria și metodologia instruirii și evaluării, Editura “Vasile Goldiș Universitz Press” Arad, 2008;

Cerghit Ioan – Sisteme de instruire alternative și complementare. Structuri, stiluri și strategii, Editura Aramis, București, 2004;

Iucu Romiță – Instruire școlară. Perspective teoretice și aplicative în Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 2001

IMPORTANTA EDUCATIEI IN FAMILIE SI LA SCOALA

SCOALA PRIMARA POIANA VARBILAU

PROF. INV. PRIMAR: DIMA MONICA

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efektivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală. Colaborarea și cooperarea părinților cu școala sunt eficiente ambilor factori. Dacă ne referim la optimizarea comunicării între profesori și părinți, se iau în calcul:

- calitatea celor doi poli ai colaborării (profesori și părinți);*
- percepțiile fiecăruia;*
- atitudinile care îi caracterizează;*
- caracteristicile instituției școlare;*
- caracteristicile familiei;*

modul de comunicare.

Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivații, dintre care enumerăm : părinții își cunosc copiii și doresc să îi descopere ca elevi, părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor.

Forme de colaborare a părinților cu școala:

- prezența la ședințe și lectorate ;
- asistarea elevilor în efectuarea temelor ;
- participarea la activități cultural- artistice și sportive ;
- organizarea unor expoziții, serbări, excursii ;
- organizarea unui colț verde în școală ;
- atragera unor fonduri pentru școală ;
- susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

O comunicare optimă învățător/ diriginte/ familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Factori care favorizează comunicarea:

- transmiterea informațiilor de către învățător/ diriginte într-o formă accesibilă părinților ;
- evitarea analizării critice sau blamării părintelui ;
- mediul ambiant de discuție să fie plăcut ;
- capacitatea învățătorului de a mobiliza părinții să comunice și să le asculte problemele
- evitarea subiectelor care privesc elevii problemă, se fac discuții individuale cu aceștia;
- rezolvarea problemelor copiilor, implicarea în găsirea unor soluții ;
- sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

Există două teorii importante privind relația școală- familie : teoria profesionalismului și teoria schimbului. Teoria profesionalismului consideră ca un element esențial serviciul făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, având drept criterii competența, un cod de etică profesională. Teoria schimbului consideră acțiunea umană în funcție de un câștig personal , un salariu asigurat, o competiție restrânsă. Cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece : părinții sunt parteneri ai școlii , eficacitatea învățământului poate fi ameliorată prin cooperarea între școală și familie, părinții sunt responsabili legali de educația copiilor. Atât părinții, cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste , corectitudine) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Asadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă, din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională . Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli pentru copilul lor . Dar , de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai sursele greșelilor lor deoarece acestea nu țin loc de competență.

Greșelile părinților decurg uneori și din prea mare dragoste pe care o poartă copiilor. De aceea, între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare . Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers.

Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și îl pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să îl susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze. Școala este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății.

Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale.

Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Ora de dirigenție este cea în care ne putem apleca asupra acestei laturi. În această oră se urmărește valorificarea abilităților de interrelaționare, de asumare a responsabilității, de descoperire a propriilor aspirații spre formarea școlară și profesională.

Se accentuează azi ideea de a sprijini părinții și nu de a-i substitui. Se identifică tot mai clar ideea unor intervenții asupra familiei și deci, în primul rând, asupra părinților pentru a-i ajuta, forma și susține în sarcinile lor educative.

„Niciodată familia nu a fost mai solicitată și rolul său nu a fost niciodată atât de mare ca azi” – Boutin și Daring, 1994.

BIBLIOGRAFIE:

1. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – *Educația părinților. Strategii și programe*, E.D.P., București, 1997;

2. Ecaterina Adina Vrasmas – *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, 2002;

3. Nica I., Țopa L. – *Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I*, E.D.P., București, 1974;

4. Stoian M. – *Abecedarul părinților*, E.D.P., București, 1972.

Sursa : google

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

PROF. DIMA NICOLETA,

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NICOLAE TITULESCU CĂLĂRAȘI

În educarea „**puiului de om**”, părinții, educatorii, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Printre problemele importante ale învățământului în această etapă de schimbare și modernizare rapidă se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia ocupă un loc privilegiat. Familia, prima școală a copilului este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Ca prima verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este „dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile zilnice, minimalizând rolul de factor educativ. Alte familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare copiilor le lipsesc pregătirea psihopedagogică, experiența.

Factorii care influențează azi mediul educativ sunt: noua concepție care se cristalizează asupra educației ca serviciul social și extinderea mass-media (T.V.). Părinții trebuie să-și întărească fundamentarea relațiilor pe baza dragostei lor față de propriii copii și pe dorința lor ca aceștia să aibă performanțe și succes în viață. Aceasta nu se poate realiza dacă părinții nu cunosc personalitatea propriului copil. Educația copilului este factorul principal care dezvoltă personalitatea lui. În educația copiilor trebuie să existe între părinți înțelegere și acord în diferite probleme și de aici decurge normal și celelalte.

În activitatea de educație în familie un rol important îl are „**climatul**” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma „**climatul pozitiv**” (*favorabil*) sau „**climatul negativ**” (*nefavorabil*) educației, adică formarea copilului ca cetățean, ca om.

Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Voi enumera câteva din posibilele atitudini și comportamente ale părinților și implicațiile lor în formarea profilului moral al copilului.

* „**Familia severă**” - în anumite limite în primă ordine, disciplină, seriozitate, asigură unitate și echilibrul familiei. Severitatea este necesară în raporturile educaționale din familie, dar cu măsură. Ce s-ar întâmpla în cazul în care părinții aplică copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul crește timorat cu gândul pedepsei, ascunde greselile făcute, simte nevoia să mintă, se îndepărtează afectiv și efectiv de părinți și își caută înțelegerea și afectivitatea în altă parte. Așa se nasc „*gastile*” și „*bandele*” de minori. Mai gravă este situația când părinții sunt împărțiți în „*tabere*”: unul sever și unul indulgent. Astfel se formează viitorul demagog, viitorul ipocrit, trasături de personalitate pe care nu și le dorește nici un părinte pentru copilul său.

* „**Familia permisivă**” - sta la polul opus al familiei severe, are un climat de „*puf*”. Asemenea copil va fi neajutorat, un egoist, un meschin, căci în familie îi este permis orice, el are numai drepturi, în timp ce părinții, doar datorii. Un asemenea copil se adaptează și se încadrează cu mari dificultăți în colectivele de școală sau mai târziu la locul de muncă.

* „**Familia rigidă**” - prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsa de încredere în sine, teama de nereușită și sancțiune. Învățătorul trebuie să intervină, după ce cunoaște situația reală, prin vizite la domiciliu, discuții cu părinții (în particular, nu în ședințe) sugerându-le cu discreție, tact și calm în ce mod și sub ce formă se poate atenua și echilibra severitatea. Învățătorul trebuie să fie postura sfatuitorului și nu a judecătorului.

A decorative border surrounds the text, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a red apple, a yellow pencil, a blue glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a blue notebook, a yellow apple, a pair of orange scissors, a blue pencil, a yellow pencil, a pair of orange scissors, a green pencil, a red apple, a blue pencil, a yellow pencil, a pair of orange scissors, a green apple, a blue pencil, and a yellow pencil. On the right side, from top to bottom, there is a blue pencil, a yellow pencil, a pair of blue scissors, a yellow pencil, a red apple, a blue notebook, a green pencil, a yellow pencil, a pair of orange scissors, a pink pencil, a pair of purple scissors, a yellow pencil, a blue pencil, a green apple, a blue pencil, and a yellow pencil. The items are arranged in a circular pattern around the central text.

**„Familia libertina”* creeaza o atmosfera lejera, prezentand riscul de a intarzia sau impiedica maturizarea sociala a copiilor datorita preocuparii excesive a unui parinte sau a ambilor pentru ei insisi. Invatatorul trebuie sa intervina pentru a dezvolta siguranta de sine in sensul obtinerii unor rezultate bune la invatatura, capacitatea de decizie, spiritul de independenta. Punerea ferma in garda a parintilor in legatura cu pericolul evolutiei nefavorabile a copiilor este posibila si necesara.

Parintii trebuie sa inteleaga bine relatia dintre fapta si masura ei educationala. In climatul educational sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea si blandetea, afectivitatea si sobrietatea, larghetea si strictetea) toate inasa cu masura si la timp, orice exces fiind pagubitor in sfera formarii umane.

Un proverb spune : „*O vorba buna rostita la timp, invioreaza sufletul copilului, precum si ploaia buna, cazuta la timp potrivit, invioreaza campul*”

BIBLIOGRAFIE:

Colectia revistelor, „Tribuna Invatamantului, anii 2004-2005

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE

PROF. INV. PRIMAR DINICA GABRIELA

PROF. INV. PRIMAR TUDOR ELENA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ANTON PANN”

În timp ce lumea devine modernă și avansată, sensul familiei și ceea ce reprezintă rămâne același. O familie este un grup de persoane care sunt rude prin sânge sau moștenire. Acești oameni sunt legați nu numai prin sânge, ci și prin compasiune, dragoste și sprijin. Caracterul și personalitatea unei persoane sunt modelate de familia sa.

Familia – Un sinonim pentru încredere, confort, dragoste, grijă, fericire și apartenență. Familia este relația pe care o împărtășim din momentul în care ne naștem pe această lume. Oamenii care au grijă de noi și ne ajută să creștem sunt ceea ce numim familie și ei devin linia de viață pentru ca noi să trăim. Membrii familiei au un rol important în a decide succesul sau eșecul unui individ în viață, deoarece oferă un sistem de sprijin și o sursă de încurajare.

Cel mai important, lucrurile pe care le învață de la familia lor îi apropie. De exemplu, învățăm mai întâi cum să ne descurcăm cu lumea prin intermediul familiei noastre. Ei sunt prima noastră școală și această învățătură întărește legătura. Ne dă motive să fim alături unul de celălalt, deoarece împărtășim aceleași valori.

Învățăm valorile dragostei, respectului, credinței, speranței, grijii, culturilor, eticii, tradițiilor și tot ceea ce ne privește prin familiile noastre. A fi crescut într-o gospodărie iubitoare oferă o bază solidă pentru oricine. Oamenii dezvoltă un sistem de valori în interiorul structurii lor de familie, pe lângă lecțiile de viață. Ei învață ceea ce familia lor consideră a fi corect și greșit, precum și ceea ce comunitatea consideră a fi semnificativ.

Famiiliile sunt epicentrele tradiției. Multe familii păstrează tradițiile împărtășind povești din trecut de-a lungul anilor. Acest lucru vă permite să vă reconectați cu rudele familiei care nu mai sunt în viață. Un copil crescut în acest tip de gospodărie se simte ca și cum ar face parte din ceva mai mare decât el însuși. Vor fi mândri că fac parte dintr-o comunitate care a avut suișuri și coborâșuri. Comunitățile prosperă atunci când familiile sunt puternice. Aceasta, la rândul său, contribuie la o societate solidă.

Studiile arată foarte clar că 65% din dezvoltarea personalității copiilor se află în intervalul de vârstă 0-6 ani. Această cercetare subliniază din nou importanța familiei în dezvoltarea personalității copilului!

În perioada preșcolară, educația și interesul copilului din familie este de mare importanță. Atitudinile pozitive ale familiei în perioada preșcolară (grădiniță) de 0-6 ani și creșterea conștientă a copiilor acestora se transformă în succes durabil în perioada școlară.

Educația familiei și atitudinile necesare pentru creșterea unui copil bun

Când examinăm aceste subiecte, vom contribui atât la propria noastră educație, cât și la educația copiilor noștri.

Una dintre cele mai frecvente greșeli făcute de părinți este că nu își tratează copiii ca pe niște indivizi. Neacceptarea copiilor ca indivizi poate determina părinții să găsească comportamentele copiilor lor ciudate și greșite, chiar dacă nu sunt.

În acest caz, copilul nu este caracterul său; încercăm să îi insuflăm caracterul nostru. În acest caz, ceea ce facem este să ne personalizăm copiii cu personajele noastre, nu cu personajele lor personale.

Mai mult, interpretăm asta ca pe un fel de educație. O astfel de metodă educațională va avea un impact negativ asupra vieții academice, deoarece poate duce la probleme de personalitate ale copilului. Atenție, să nu interferați cu conduita greșită; subliniază necesitatea de a evita intervențiile inutile.

A fi prea anxioasă și a vedea lumea exterioară ca pe o amenințare completă pentru copil afectează negativ dezvoltarea socială a copilului. În special, împiedicarea socializării copilului prin gândirea că cercul

de prieteni va fi prejudiciat (obstacole care restricționează dimensiunea copilului) poate determina copilul să devină o persoană tocilar.

Părinții, care nu au reușit să-și împlinească visele, își doresc copiilor lor să realizeze acele vise și aceasta este o greșeală uriașă în sine. Fiecare individ are propriile sale caracteristici și interese. Copiii sunt indivizi și interesele lor ar trebui explorate și trebuie făcute direcții sănătoase.

De asemenea, nu este corect să lași indiferent, să arăți lipsă de afecțiune și să lași totul sub controlul copilului. Părinții ar trebui să verifice dacă copiii lor își îndeplinesc responsabilitățile.

Nu este corect să compari copiii cu prietenii/semenii. Dacă trebuie făcută o comparație, dezvoltarea copilului ar trebui făcută pentru a evalua dacă totul este în ordine. Evaluarea comparativă nu ar trebui să se bazeze pe o persoană, ci pe colegii generali.

Dezvoltarea psihosocială a copiilor trebuie urmărită și informată. Conform teoriei dezvoltării psihosociale a lui Erickson, fiecare vârstă are obiective de dezvoltare și conflicte de dezvoltare. Erickson, care împarte viața umană în 8 faze în ceea ce privește dezvoltarea psihosocială, susține că conflictele trebuie rezolvate cu succes în fiecare fază.

Copilul ar trebui să-și poată trăi copilăria. Abordări precum „Acum ești mare, ești bărbat și nu ești un copil!” nu sunt educative, dar sunt frustrante. Copiii ar trebui să se joace, să se miște, să facă mici stângăciuni, să atingă piatra de pământ, să murdărească capul și să-și trăiască copilăria.

Dorința copiilor de a petrece timp cu tehnologiile inteligente nu este o preocupare care necesită un interes pentru jocurile de pe computere, tablete sau smartphone-uri. Familiile ar trebui să fie conștiente și atente la acest lucru. Este abordarea potrivită pentru a le permite să-l folosească pentru o anumită perioadă de timp (în loc să interzică).

Importanța sau rolul familiei în dezvoltarea copilului nu se limitează la practicile asupra copilului. Oferirea unui mediu familial pașnic copilului afectează în mod semnificativ atât viața educațională, cât și dezvoltarea personalității. Este necesar să nu vă certați cu copilul sau să exercitați violență fizică sau emoțională.

În concluzie, într-o societate în schimbare rapidă, cu școli care diferă substanțial de cele de la începutul secolului, un lucru fundamental despre copii și familii nu s-a schimbat deloc foarte mult – rolul central care familiile joacă în performanța școlară a copiilor lor. Familiile continuă să păstreze autoritatea primară și responsabilitatea pentru educația copiilor lor în ordinea juridică, autoritatea morală și gândirea socială. Factorii politici de stat au la îndemână potențialul de a juca un rol puternic în crearea condițiilor pentru familiile să se implice mai mult în școlarizarea copiilor lor.

Legislatorii de stat din întreaga țară ar trebui să adopte o serie de legi pentru a sprijini alte modalități de implicare a familiilor educație, cum ar fi: solicitarea întreprinderilor să acorde angajaților timp liber pentru a participa la școlarizarea copilului lor; acordarea lucrătorilor de stat a dreptului de a folosi concediu, concediu medical sau alt timp aranjat pentru a participa la funcțiile școlare; inclusiv credite de curs în dezvoltarea familiei și implicarea părinților pentru certificarea profesorilor; care necesită școli să organizeze două conferințe pentru părinți/profesorii în fiecare an; oferirea de fonduri suplimentare pentru raioanele cu sărăcie ridicată pentru activități preșcolare, școală de vară și activități de informare a părinților; și necesită rapoartele districtuale pentru a include progresul în implicarea părinților.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și înțelegere va fi frânată.

Așadar, să reflectăm asupra apelului adresat de celebrul J.J. Rousseau: *Educatori, învățați să vă cunoașteți copiii!*

Bibliografie

1. Nicola, I.- *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003;
2. Pescaru-Băran, A., *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004;
3. Steinberg, L. (1996). *Beyond the classroom: Why school reform has failed and what parents need to do*. New York: Simon & Schuster.

EDUCATIA IN FAMILIE

DINU AURELIA

SCOALA GIMNAZIALA `GHEORGHE MANU` BUDESTI, CALARASI

O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Familia are un rol esențial în educația copilului.

Ca mediu social, familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională. Copilul, în primii ani de viață este dependent de părinți, iar aceștia nu trebuie să fie preocupați doar de latura fizică a îngrijirii lui, ci să aibă în vedere educația psiho-socială, corelând posibilitățile fizice cu cele psihice. Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului, iar educația să la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluția fizică, urmărindu-se concomitent educația intelectuală, morală în scopul formării caracterului. Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive din familie, deoarece la această vârstă, rolul exemplului este foarte important.

Procesul educării morale a copilului este de lungă durată, deși începe încă din familie. Deprinderile de comportare civilizată, atitudinile copilului față de alții exprimă de fapt atmosfera morală în care el a fost crescut în familie, sfaturile și îndemnurile pe care le-a primit de la părinți, exemplul personal pe care i l-au dat prin atitudinile și faptele lor de conduită. Unii părinți nu înțeleg că adesea copilul este incorect nu pentru că ar vrea să se abată de la reguli, ci pentru că nu știe cum trebuie să se comporte, nu dispune de experiența morală necesară, nu cunoaște cerințele față de comportarea lui.

Experiența educației în familie arată că acolo unde copiii sunt scutiți de orice fel de griji și eforturi, ei devin egoiști, nu-și iubesc cu adevărat părinții, se instrăinează de ei și nu le dau o mână de ajutor atunci când se întâmplă să treacă prin unele încercări. O problemă aparte a educației în familie o constituie copilul unic. Nu e de mirare că părinții concentrează toată grija și dragostea asupra singurului lor copil. Dar această dăruire afectivă pe deplin explicabilă trebuie totuși supusă unui control rațional. Părinții sunt datori să-i găsească copilului tovarăși de aceeași vârstă cu el. Ei nu trebuie să-l "acopere", să-l șilească să-și petreacă timpul numai în preajma lor. A-l priva pe copil de posibilitatea de a se juca cu alți copii, înseamnă a-l lipsi de bucuriile vieții. Nici un copil nu poate să crească sănătos, sub aspectul intelectual și moral, dacă nu se dezvoltă în colectiv și prin colectivul de copii.

În condițiile social-economice actuale, se manifestă două tendințe contradictorii: părinții sunt îngrijorați de viitorul copiilor lor, dar în același timp nu mai au timp și răbdare să acorde atenție problemelor acestora. Relația lor cu școala este ignorată sau evitată, acțiunile educative ale celor două instituții exercitându-se oarecum paralel.

Este o sarcină a școlii, a personalului didactic, să identifice situațiile problematice din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative ale acestora în favoarea elevului și mai ales să conștientizeze faptul că relația de colaborare școală-familie este determinantă în obținerea performanțelor școlare.

Bibliografie:

1. <https://lume.bassin.ru/rolul-educatiei-in-familie-referat/>
2. <https://sites.google.com/site/roluleducatiei/rolul-familiei-in-formarea-individulu>
3. <https://www.rasfoiesc.com/educatie/psihologie/EDUCATIA-IN-FAMILIE-FACTOR-AL-75.php>

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ÎN ȘCOALĂ

**EDUCATOARE: DINU CRISTIANA-LARISA,
G.P.P „RAZĂ DE SOARE” URZICENI, IALOMIȚA**

Educația nu este pregătirea pentru viață, educația este viața însăși. (John Dewey)

Educația este foarte importantă în cadrul societății. Este baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității. Educația școlară, care cuprinde metodele tradiționale – de bază și universitară, nu s-a schimbat prea mult de-a lungul timpului. Cu toate acestea, transformarea digitală a modificat semnificativ felul în care este văzut acest proces. Educația înseamnă, însă, mult mai mult decât instruire formală – aceasta poate începe încă de la naștere și se manifestă în toate mediile sociale în care este prezent individul.

Educația aduce cu sine multe beneficii, atât pentru individ, cât și pentru societate – îmbunătățește perspectivele de carieră, stimulează economia și chiar poate extinde durata de viață. Mai mult, potrivit studiilor, educația poate face oamenii mai fericiți! De aceea, este absolut esențial ca educația, indiferent de natura sa, să fie aplicată încă din primele luni de viață ale copilului tău.

Atunci când se joacă și explorează, copiii mici arată un interes natural pentru lumea din jur. Educatorii preșcolarilor pot valorifica aceste interese prin planificarea unei varietăți de experiențe bazate pe educația socială. Aceste strategii pot ajuta la cultivarea și extinderea abilităților în cazul copiilor mici – ei învață cum să identifice și să rezolve probleme, să negocieze la locul de joacă, să identifice diversitatea și inegalitatea și, nu în ultimul rând, cum să recunoască consecințele anumitor comportamente nepotrivite.

Fundația educației timpurii este bazată pe relațiile sociale pe care cei mici le creează în prezența familiei, în școli și în comunitate. În aceste medii, copilul are ocazia de a-și face noi prieteni, de a-și exprima opiniile și de a înțelege importanța lucrului în echipă. Astfel, preșcolarii dezvoltă o înțelegere a rolurilor pe care le adoptă ca cetățeni ai unei societăți democratice și pot participa la activități care să-i ajute să înțeleagă și să-și exprime compasiunea și dorința de a-i ajuta pe ceilalți.

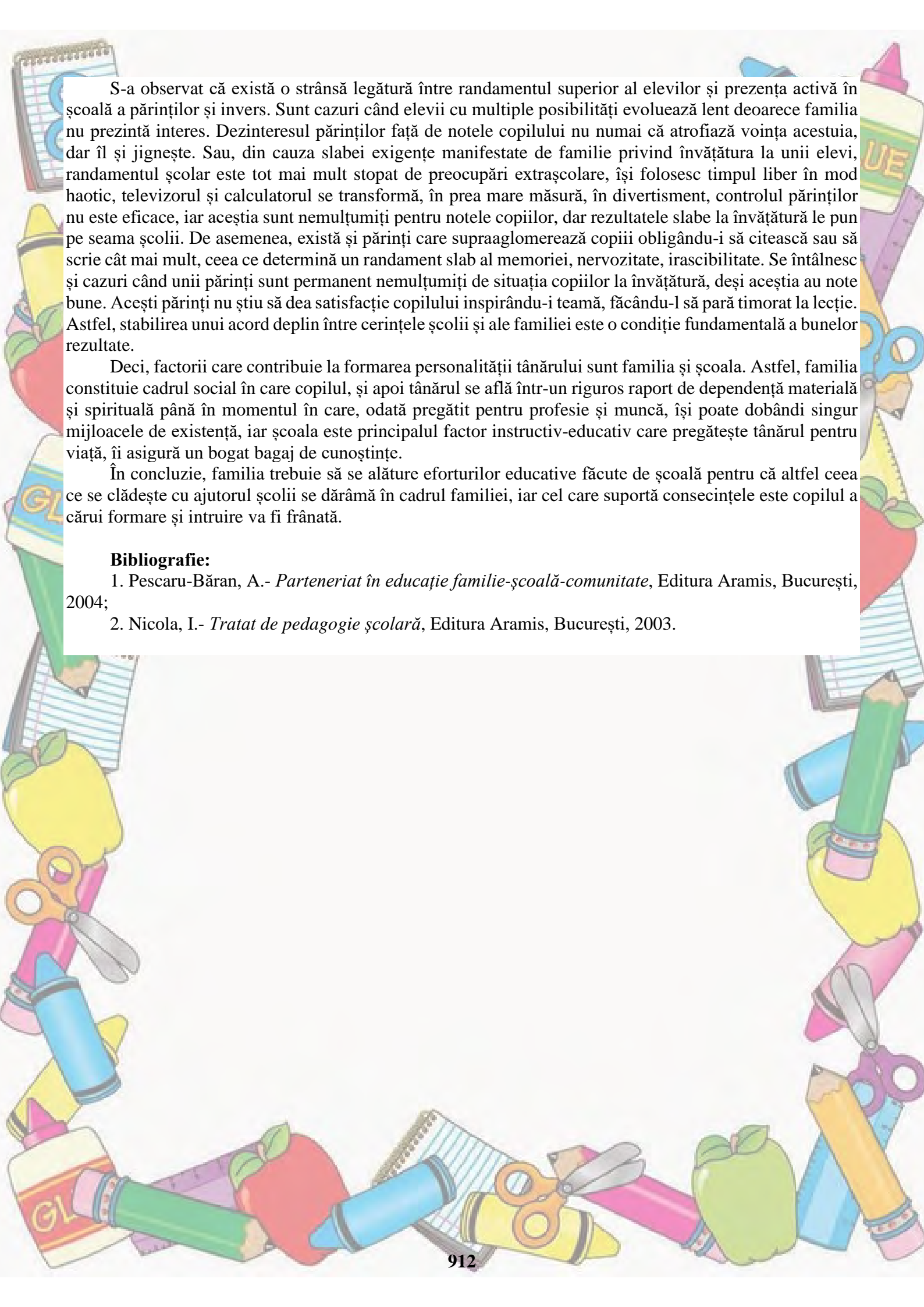
Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite (conștient sau nu!) o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curtoazie obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

Pe de altă parte, profesorii observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici.

Potrivit specialiștilor, implicarea părinților îi poate ajuta pe cei mici în mai multe moduri, precum: să obțină note mai mari la școală, să aibă un scor peste medie la testele naționale, să fie activi și implicați în timpul orelor, să aibă încredere în propriile abilități, să socializeze ușor și eficient cu partenerii de joacă, să fie empatici și înțelegători cu cei din jur, să își continue educația și după terminarea liceului.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jignește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățătura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățătură le pun pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățătură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Deci, factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

În concluzie, familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată.

Bibliografie:

1. Pescaru-Băran, A.- *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004;
2. Nicola, I.- *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA GRĂDINIȚĂ

PROF: DINU FLORENTINA

GRADINIȚA CU PP NR. 18, TULCEA

Educația permanentă este bazată pe ideea că învățarea poate fi dobândită de către oameni în moduri diferite și că aceste modalități alternative duc la atingerea celui mai înalt și bun nivel al calității vieții.

Emanciparea femeii (pe lângă atribuțiile materne și gospodărești adăugându-se preocupările profesionale și de studiu), modificarea statutului copilului, dispersia familiei, încercarea de a restitui prestigiul educației familiale (pe care l-a avut până la introducerea învățământului obligatoriu), progresele sociologiei și psihologiei, precum și alte cauze au dus la înțelegerea faptului că orice sistem de educație rămâne neputincios dacă se izbește de indiferența sau de opoziția părinților. Grădinița capătă astfel o misiune suplimentară, aceea de intervenție reglatorie în relația familiei cu societatea.

Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea acestui deziderat rezidă în strânsă legătură dintre familie și mediul educațional. Acest lucru impune ca părinții să fie parteneri egali în educația copilului. "Meseria" de părinte este grea.

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Unii merg chiar mai departe și susțin că acțiunea ei asupra persoanei e atât de mare, încât ea egalează acțiunea celorlalte grupuri sociale. Se poate spune despre familie ca aceasta este "adevăratul laborator" de formare a persoanei.

Un bun dobândit și mult apreciat, câștigat de către copil în primul rând în familie este comportamentul moral ca rezultat al unui sistem de cerințe precise, categorice dublat de un permanent respect pentru copilul care trebuie să se simtă iubit și ocrotit. În accepțiunea cea mai largă a termenului, "copil bun" reprezintă în fapt suma trăsăturilor pozitive structurate în dinamica comportamentului: sânguință, cinste, inițiativă creatoare, sociabilitate, politețe, dispoziție de colaborare etc., după cum părinte bun înseamnă: răbdare, calm, înțelegere, un fond afectiv numit în termeni obișnuiți, dragoste față de copil.

Copilul găsindu-se în cea mai mare parte din timp sub îndrumarea părinților și prin atmosfera familială de dragoste, încredere și încurajare, atât în mintea copilului cât și în suflet se formează un climat de liniște și certitudine pentru viața lui, pe care n-o poate înlocui sau crea în altă instituție socială.

În educarea copiilor, un rol foarte mare îl are stabilirea unor relații juste între membrii familiei. Ceea ce trebuie să caracterizeze relațiile dintre părinți și copii este stima reciprocă dintre membrii familiei, dragostea părintească rațională față de copii, consecvența și unitatea cerințelor pe care le formulează părinții și ceilalți membri ai familiei față de copii, exemplul personal pe care îl dau cei mari prin atitudinile și faptele lor, încât devin pentru copii un exemplu de urmat. Desigur, părinții își iubesc copii, le poartă de grijă, muncesc pentru ei și participă la toate bucuriile și supărările lor. Dar această dragoste nu trebuie să fie oarbă. Părinții care se manifestă astfel față de copiii lor, îi scutesc de orice efort, le satisfac toate capriciile, nu se bucură de nici un fel de respect și autoritate în fața acestora.

Experiența educației în familie arată că acolo unde copii sunt scutiți de orice fel de griji și eforturi, ei devin egoiști, nu-și iubesc cu adevărat părinții, se înstrăinează de ei și nu le dau o mână de ajutor atunci când se întâmplă să treacă prin unele încercări. O problemă aparte a educației în familie o constituie copilul unic. Nu e de mirare că părinții concentrează toată grija și dragostea asupra singurului lor copil. Dar această dăruire afectivă pe deplin explicabilă trebuie totuși supusă unui control rațional. Părinții sunt datori să-i găsească copilului tovarăși de aceeași vârstă cu el. Ei nu trebuie să-l "acopere", să-l silească să-și petreacă timpul numai în preajma lor. A-l priva pe copil de posibilitatea de a se juca cu alți copii, înseamnă a-l lipsi de bucuriile vieții. Nici un copil nu poate să crească sănătos, sub aspectul intelectual și moral, dacă nu se dezvoltă în colectiv și prin colectivul de copii.

Bibliografie:

<http://www.asociatia-profesorilor.ro/studiu-de-specialitate-educatia-parintilor-o-necesitate.html>
<https://sites.google.com/site/roluleducatiei/rolul-familiei-in-formarea-individului>

OBICEIURILE ALIMENTARE DIN PRIMII ANI DE VIAȚĂ JUNK FOOD VS ALIMENTAȚIE SĂNĂTOASĂ

PROF. DR. ING. DINU MONICA –GABRIELA
COLEGIUL ECONOMIC „VIILOR”, BUCUREȘTI

Consumul de alimente junk food sau alimente nesănătoase a luat amploare în ultimii ani, mai ales în rândul tinerilor. Creșterea acestui consum se datorează în mare parte și reclamelor televizate, care au impact mare asupra populației, mai ales a celei tinere, dornică să testeze tot ce este lansat prin mass media. În acest sens, există studii care pun în evidență că publicitatea la TV, care promovează obiceiuri alimentare junk food, este mult mai frecventă, chiar dacă este criticată de oamenii de știință.

Prin studiile de specialitate relativ recente s-a demonstrat că obiceiurile alimentare la un copil apar încă din perioada prenatală. Mama este cea care influențează pe termen lung, încă din perioada sarcinii starea de sănătate a copilului. Programarea parentală a comportamentului descendenților poate avea ca rezultat fie sensibilitate, fie rezistență la factorii de stres. Există asocieri inter generaționale între dieta parentală și funcția creierului și comportamentul descendenților. Astfel, mamei i se atribuie cel mai important rol în educația nutrițională încă înainte de nașterea copilului.

Dar ce sunt alimentele junk food? Mâncarea nedorită este un termen folosit pentru a descrie alimentele bogate în calorii din zahăr și/sau grăsimi, cu puține fibre alimentare, proteine, vitamine, minerale sau alte forme importante de valoare nutritivă. Este, de asemenea, cunoscut sub numele de hrană HFSS (bogată în grăsimi, sare și zahăr). Definițiile precise variază în funcție de scop. Unele alimente bogate în proteine, cum ar fi carnea preparată cu grăsimi saturate, pot fi considerate junk food. Fast-food-urile și restaurantele fast-food sunt adesea echivalente cu junk food, deși fast-food-urile nu pot fi descrise categoric drept junk food. Majoritatea alimentelor nedorite sunt alimente foarte procesate. Preocupările cu privire la efectele negative asupra sănătății, care rezultă dintr-o dietă bogată în junk food, în special obezitatea, au dus la campanii de conștientizare a sănătății publice și restricții privind publicitatea și vânzarea în mai multe țări.

Dacă mama își pune amprenta încă din perioada prenatală asupra obiceiurilor alimentare a copilului, tot mama, familia, vor trebui să cultive copilului obiceiuri sănătoase privind consumul de fructe, legume, lactate, proteine sănătoase. Dar nu numai ingredientele sunt cele care ar trebui să fie prezentate ca bază a educației ci și modul lor de preparare, adaosurile de condimente. Încă din primii ani de viață, copilul învață că dacă vrea să aibă imunitate bună, un consum echilibrat de alimente, combinate cu ore de sport îl vor ajuta să se dezvolte armonios și rezistent la boli. Călăuzele de bază rămân familia și cadrele didactice.

Perioada pandemiei de COVID-19 a adus în lumina reflectoarelor conceptul de creștere a imunității prin sport și consum de alimente mai puțin procesate. S-a observat că în această perioadă a crescut consumul de fructe și legume, mai ales în rândul tinerilor, care pentru scurt timp au renunțat la obiceiuri nesănătoase. Multe familii au reluat obiceiuri tradiționale de a găti acasă diverse preparate, redevenind exemple pentru copii. Aceste activități au fost posibile prin relocarea multor job-uri la domiciliu și prin închiderea multor restaurante.

Eforturile făcute de familii de a rămâne unite, de a se hrăni cât mai sănătos, au demonstrat încă o dată că obiceiurile pe care le aveau familiile tradiționale, erau modele pentru tineri, modele pe care bunica, apoi mama, apoi fiica le urmau cu sfințenie, să aibă copii sănătoși.

Din cele expuse mai sus reiese că indiferent de vremuri, mama este cea care, prin exemplul personal păstrează obiceiurile alimentare în familie. Chiar dacă în zilele noastre sunt presiuni tot mai mari, stresul este accentuat, mama, trebuie să îndrume copilul către un stil de viață sănătos, încă din primii ani. Apoi, încet, încet școala vine și sprijină educația cu informații științifice legate de alimente junk food vs alimente sănătoase. Așa evoluția tinerilor devine completă.

Și mamelor trebuie să le mulțumim pentru ceea ce suntem.

Bibliografie:

1. Ankul Singh S.M., Dhivya Dhanasekaran, Nila Ganamurali, Preethi L, Sarvesh Sabarathinam, Junk food-induced obesity- a growing threat to youngsters during the pandemic, Obesity Medicine, Volume 26, September 2021, 100364.
2. Carina Bodden, Anthony J.Hannan, Amy C.Reichelt, Of 'junk food' and 'brain food': how parental diet influences offspring neurobiology and behaviour, Trends in endocrinology & metabolism, vol 32, 2021, pag 566-578
3. Helen G. Dixona, Maree L. Scully, Melanie A. Wakefield, Victoria M. White, David A. Crawford, The effects of television advertisements for junk food versus nutritious food on children's food attitudes and preferences, Social Science & Medicine, Volume 65, Issue 7, October 2007, Pages 1311-1323
4. Moloud Payab, Roya Kelishadi, Mostafa Qorbani, Mohammad Esmaeil Motlagh, Shirin Hasani Ranjbar, Gelayol Ardalán, Hoda Zahedi, Mohammad Chinian, Hamid Asayesh, Bagher Larijani, Ramin Heshmat, Association of junk food consumption with high blood pressure and obesity in Iranian children and adolescents: the Caspian-IV Study, Jornal de Pediatria (Versão em Português), Volume 91, Issue 2, March–April 2015, Pages 196-205
5. Pierre Levasseur, Do junk food bans in school really reduce childhood overweight? Evidence from Brazil, Food Policy, Volume 99, February 2021, 101981

ROLUL FAMILIEI ÎN SUSȚINEREA ȘCOLARĂ A ELEVULUI ȘI ÎN EVITAREA ABANDONULUI ȘCOLAR

PROF. ÎNV. PRIMAR, DÎRVARIU MARIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ PETRU RAREȘ, HÂRLĂU

Abandonul școlar reprezintă punctul culminant al unui proces pe parcursul căruia elevul, din motive diferite, se îndepărtează de școală, și în final, o părăsește. Principalele cauze ale acestui fenomen sunt factori externi școlii -nivelul socio-economic scăzut al familiei - sau factori interni – lipsa unei oferte școlare adecvată nevoilor și intereselor elevilor.

Absenteismul, cerințele educaționale speciale, alte caracteristici individuale, lipsa interesului față de școală sau dificultățile de adaptare ale elevului sunt cauze la fel de importante și de impact pentru abandonul școlar. Acest complex de cauze necesită măsuri de intervenție eficiente care trebuie adaptate/personalizate în funcție de factorii de risc ce-i afectează personal pe fiecare elev.

Școala trebuie să identifice din timp elevii aflați în situație de risc școlar datorită unor influențe de factură economică, socială, culturală, medicală, familială. Unul din acești factori sau mai mulți îi pot determina să abandoneze școala mai devreme sau mai târziu.

Politicile școlare care vizează abordarea personalizată ca măsură importantă de reducere a impactului negativ al acestor factori trebuie reconsiderate. Acestea trebuie să aibă ca punct de plecare **socializarea primară** în familie –lipsa de susținere din partea părinților, implicarea în activitățile domestice în detrimentul implicării școlare, lipsa condițiilor necesare studiului în familie, lipsa unui minim bagaj cultural/lingvistic în cadrul familiei. De asemenea, trebuie diminuate intervențiile negative ale unor factori legați de **experiența școlarizării** – adaptarea la orarul școlar și la solicitările curriculumului școlar, incluziunea în colectiv, etc.

Elevii care se lasă de școală se confruntă cu dificultăți în viitor. Ei riscă să nu se angajeze, să devină delincvenți sau să se confrunte cu sărăcia. Pentru elevii cu dizabilități, riscurile sunt intensificate. Rata abandonului școlar este mult mai mare decât la elevii fără dizabilități. Familiile au un rol important în a se asigura că proprii copii, cu sau fără dizabilități, absolvă studiile școlare. Fără implicarea familiei, elevul poate să aibă un parcurs școlar critic, mai ales la nivelurile superioare de învățământ.

Factorii de risc ai abandonului școlar

Identificarea elevilor cu predispoziție la abandon școlar nu este un proces exact-unii elevi cu niciun factor de risc părăsesc școala, iar unii proveniți din mediu defavorizant termină școala. Probabil și motivația personală are un rol extraordinar. Chiar dacă factorii de risc nu sunt vizibili și preciși, părinții trebuie să fie conștienți de aceștia, să ofere sprijin și să-și încurajeze copiii. Trebuie să fie extrem de implicați și trebuie să caute asistență dacă observă comportament riscant precum corigență, probleme semnificative la anumite materii sau implicarea în activități ilegale.

Elevii cu dizabilitati sunt cu risc mai mare de abandon școlar dacă:

- Au rămas repetenți un an.
- Sunt mai mari ca ceilalți colegi de clasă.
- Prezintă analfabetism sau analfabetism funcțional.
- Au familii cu probleme economice.
- Provin din familii disfuncționale sau cu propriile dizabilități.

Înțelegem că elevii cu dizabilități, elevii cu tulburări emoționale și de comportament și elevii cu dificultăți de învățare prezintă cele mai multe riscuri de abandon școlar.

De ce elevii renunță la cursurile școlare?

Dacă elevii renunță la școală, nu este întodeauna o decizie intenționată deoarece s-au oprit din a merge la școală într-o zi și nimeni nu a luat nicio măsură sau nu a obiectat. Unii renunță la școală deoarece au probleme cu anumiți profesori, nu le place școala sau primesc note mici. Alți tineri părăsesc școala din cauza unor probleme care nu au legătură directă cu mediul academic ci pentru că au probleme financiare,

responsabilități de îngrijire a familiei, angajări sau sarcină. Alții abandonează deoarece cred că directorii sau profesorii vor ca ei să abandoneze, deoarece există în anumite situații o atitudine de lipsă de încurajare și de îndrumare pozitivă.

Consecințele abandonului

Majoritatea elevilor care abandonează nu au luat în considerare total consecințele acestui lucru și nu sunt pregătiți pentru ce li se va întâmpla în viitor pentru că ei nu au terminat să se maturizeze complet psihic și emoțional. Acești adolescenți înfruntă trecerea provocatoare la viață independentă și maturitate fără a beneficia de îndrumarea sau serviciile de sprijin ale unui adult. Ca rezultat se vor confrunta cu oportunități slabe de locuri de muncă, cu dependența de sistemele de servicii sociale, vor fi tentați să intre în anturaje nefaste, să fie implicați în sistemul de justiție pentru minori și să devină părinți adolescenți.

Implicarea familiei și finalizarea școlii

Implicarea familiei este unul din cei mai importanți factori pentru finalizarea școlii și obținerea succesului. Cea mai precisă predicție a realizării școlare a elevului este măsura în care familia sa încurajează învățarea. Succesul este mai probabil dacă familia are așteptări înalte, dar rezonabile pentru educația elevului și viitoarea sa carieră și se implică în educația lui. Elevii de generală și de liceu ai căror părinți rămân implicați în educația lor, tind:

- Să persevereze și să facă mereu schimbări în bine.
- Să păstreze calitate în munca lor.
- Să dezvolte și să pună în aplicare planuri realiste pentru viitorul lor.
- Să-și mărească șansele de absolvire cu note mai mari.
- Să-și propună și să accedă la învățământul universitar.

Când familiile sunt implicate, elevii sunt predispuși:

- Să obțină scoruri și medii mai mari la teste standardizate sau scale de evaluare.
- Să se înscrie în mai multe programe academice dificile.
- Să aibă prezența regulată la cursuri.
- Să aibă atitudine pozitivă când vine vorba de școală.
- Să absolve liceul și să se înscrie în programe universitare.
- Să se abțină de la activități distrugătoare precum consumul de alcool, de droguri și violența.

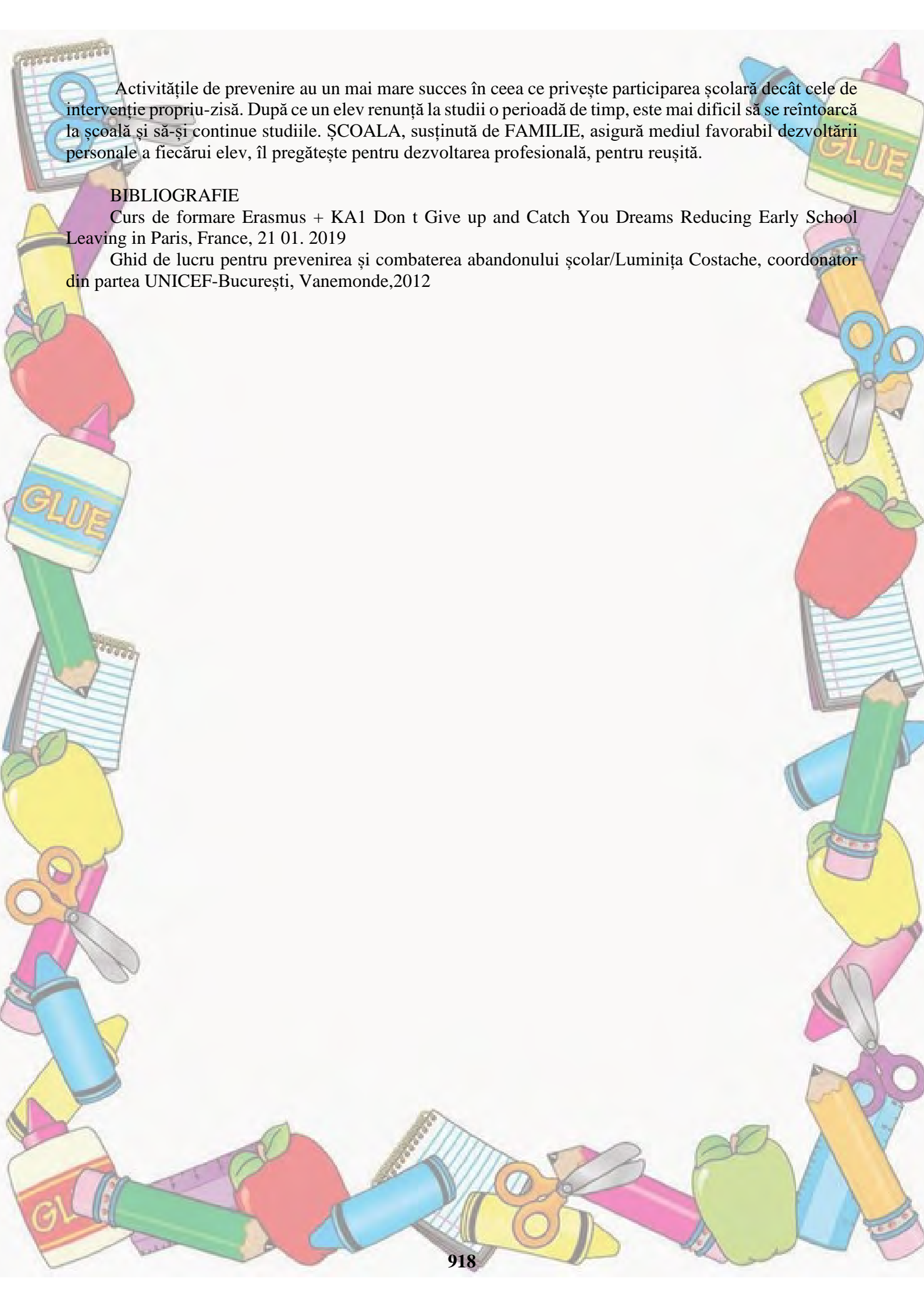
Absolvirea școlii este piatra de temelie a succesului în viitor. Cu toate că elevii cu dizabilități se pot confrunta cu multe obstacole în calea perfecționării educației lor, părinții pot juca un rol cheie în a-și ajuta copiii să atingă acest obiectiv. Rămânând implicați și concentrându-se pe forțele lor individuale, prin găsirea școlii potrivite și având așteptări mari, părinții își pot ajuta copiii să se pregătească eficient pentru o viață de adult reușită.

Sfaturi pentru părinți: Ajută-ți copilul-elev să reușească la școală! Lectura, scrierea și abilitățile matematice reprezintă fundamentul succesului școlar. Un părinte poate să-și ajute copilul să-și formeze aceste abilități în anii de școală primară, susținându-i cu consecvență progresul.

Tranziția de la școala elementară la școala generală este traumatizantă pentru mulți elevi și familiile lor.

Câteva sfaturi pentru părinții elevilor de gimnaziu cu dizabilități:

- Învăță -ți copilul că prețuiești educația și că o consideri importantă pentru viitorul lui.
- Asigură-te că acordă atenție temei și o finalizează. Află dacă profesorul este dispus să-i acorde ajutor când învață acasă, dacă școala dispune de mijloacele necesare să-i acorde sprijin pentru învățarea acasă.
- Scurtează timpul pe care-l petrece copilul tău uitându-se la televizor sau jucând jocuri video la maxim două ore pe zi.
- Vorbește cu copilul tău despre problemele școlare și despre realizările lui în fiecare zi.
- Ajută-ți copilul să folosească abilități de rezolvare a problemelor în situații dificile acasă sau la școală. Laudă-i comportamentul adecvat.
- Fă cunoștință cu prietenii copilului tău și cu familiile acestora.
- Stabilește cu profesorii să fii contactat imediat dacă are probleme la teme sau copilul are probleme de comportament.
- Dacă vezi că are probleme de învățare sau de comportament, caută ajutor. Părinții, adulții specializați pot reduce probabilitatea de abandon școlar dacă iau măsuri la timp.

A decorative border surrounds the page, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a blue notebook with a large blue number '8', a yellow pencil, a red apple, a white glue stick with 'GLUE' written on it, a green pencil, a blue notebook, a yellow apple, a pair of orange scissors, a blue pencil, a yellow pencil, a white glue stick with 'GL' on it, a green pencil, a red apple, a blue pencil, a yellow pencil with orange scissors, a pink pencil, a green apple, a blue pencil, and a yellow pencil. On the right side, from top to bottom, there is a blue pencil, a white glue stick with 'GLUE' on it, a yellow pencil with blue scissors, a yellow pencil with blue scissors, a red apple, a blue notebook, a green pencil, a blue pencil, a yellow pencil with a pink eraser, a pair of purple scissors, a yellow pencil, a pair of purple scissors, a blue pencil, a yellow pencil, a green apple, a blue pencil, and a yellow pencil.

Activitățile de prevenire au un mai mare succes în ceea ce privește participarea școlară decât cele de intervenție propriu-zisă. După ce un elev renunță la studii o perioadă de timp, este mai dificil să se reîntoarcă la școală și să-și continue studiile. ȘCOALA, susținută de FAMILIE, asigură mediul favorabil dezvoltării personale a fiecărui elev, îl pregătește pentru dezvoltarea profesională, pentru reușită.

BIBLIOGRAFIE

Curs de formare Erasmus + KA1 Don't Give up and Catch Your Dreams Reducing Early School Leaving in Paris, France, 21 Oct. 2019

Ghid de lucru pentru prevenirea și combaterea abandonului școlar/Luminița Costache, coordonator din partea UNICEF-București, Vanemond, 2012

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN DEZVOLTAREA SOCIO-EMOȚIONALĂ A COPILULUI

SECRETAR DOBOȘ MONICA

C. N. „O. GOGA” MARGHITA

„Pământul se poate cutremura, popoarele se pot război, catastrofele se pot abate asupra națiunilor: copilul abia le percepe atât timp cât universal sau personal continuă să-I ofere sentimentele de tandrețe și securitate care-i sunt indispensabile.” Berge (1970, p. 281).

Fiind considerată primul univers al copilului, familia reprezintă o imagine la scară redusă a societății în care va trebui să se integreze (Vincent, 1970). Familia reprezintă una din verigile sociale cele mai vechi și mai specifice în asigurarea continuității și afirmării finite umane, familia a devenit obiect de studiu abia în epoca modernă. Derivând din latinescul *famulus* - „sclav domestic”, termenul familie s-a schimbat în decursul vremurilor, căpătând conotații diferite. Familia a fost și este un mediu de generare și regenerare a resursei umane, dar și a formării personalității viitorilor adulți (Caluschi, 2008). Familia constituie mediul natural al copilului, exercitând o influență esențială asupra dezvoltării acestuia.

În literatura romană, Stănoiu și Voinea (1983, p.16) oferă familiei următoarea definiție:

„grup social realizat prin căsătorie, alcătuit din persoane care trăiesc împreună, au gospodărie casnică împreună, sunt legate prin anumite relații natural-biologice, morale și juridice și care răspund una pentru alta în fața societății”. După unii autori, în zilele noastre e evident procesul de dislocare a familiei, de distrugere a ei; fapt ce-i face pe unii să se bucure iar pe alții să se întristeze. Sondajele și anchetele confirmă aceasta impresie: familiile numeroase dispar, iar prezența sub același acoperiș a unor cupluri din generații diferite este de domeniul trecutului. Robu (2008) atrage atenția asupra faptului că problemele familiei contemporane nu sunt legate atât de evoluția valorilor, cât de tranziția normelor, multe dintre ele dispărând, iar altele devenind confluențe și incongruente.

Rolul părinților în dezvoltarea copiilor

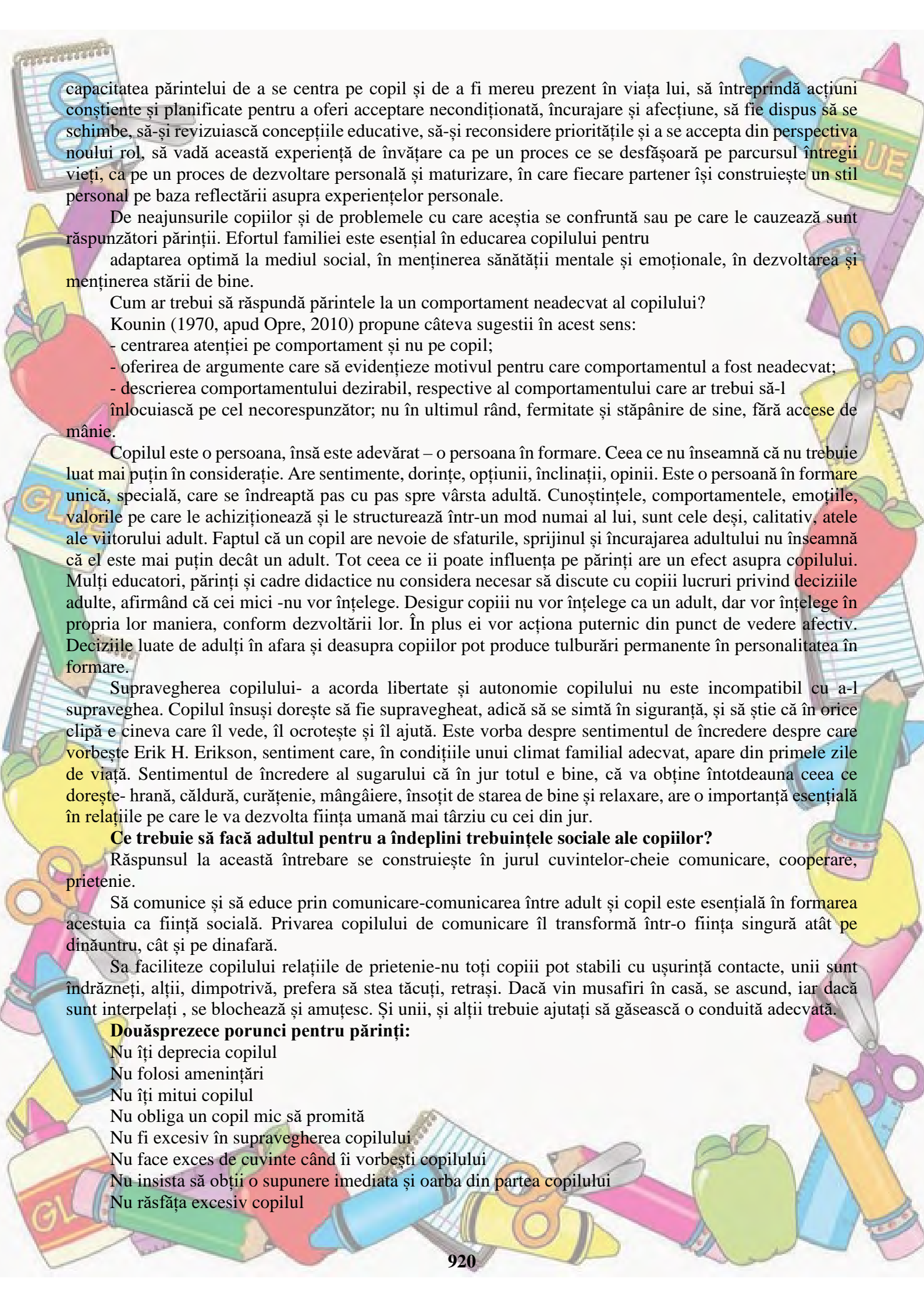
O generație sănătoasă psihic și fizic se naște în contextul unui climat familial propice.

Iubirea, maturitatea emoțională, comunicarea, responsabilitatea, spiritualitatea înaltă sunt doar câteva dintre elementele acestui climat, constituind premise ale dezvoltării copiilor. În același timp, experiențele pe care le trăiesc părinții în activitatea de îngrijire și educare, observând schimbările care survin pe parcursul copilăriei, sunt experiențe unice: „a observa felul cum nou-născutul devine bebeluș, iar apoi, succesiv, preșcolar, școlar și adolescent, precum și încercarea de a înțelege mecanismele care stau la baza acestei schimbări reprezintă activități interesante din punct de vedere intelectual, oferind în acelai timp numeroase satisfacții emoționale” (Schaffer, 2005, p. 1). Dacă ar fi să realizăm o clasificare a celor mai dificile „meserii”, cu siguranță că „meseria de părinte” ar ocupa unul dintre primele locuri. Această „artă” se învață cel mai greu. A fi părinte este, probabil, unul dintre cele mai dificile roluri pe care și le poate asuma cineva. Copiii de astăzi vor fi adulții de mâine, generația care va avea menirea de a duce mai departe moștenirea culturală și spirituală: valori, tradiții, grija de planetă. Evoluția societății depinde de felul în care educăm și creștem generațiile viitoare. Pentru asta părinții au nevoie de o pregătire prealabilă care să țină cont de caracteristicile și nevoile copilului în toate etapele sale de dezvoltare. Să fie conștienți că venirea pe lume a copilului va aduce o perioadă de transformări inerente care se vor resimți în două planuri: atât în plan conjugal, cât și în planul relației triumfiulare dintre mamă, tată și copil. În plus, chiar înaintea momentului concepției este necesară conștientizarea responsabilităților pe care

un părinte le are față de copil. Acesta este doar un prim pas pentru a deveni un părinte responsabil.

Exemplul personal deține un rol important, fiind urmat cu sfințenie de copil, cel puțin în primii ani de viață, pare un spectacol în care rolurile se schimbă mereu. În faza de debut, când copilul încearcă să se integreze în lumea reală, el este un „spectator” extrem de atent la exemplul oferit de părinți, de aceea „actorii” trebuie să fie adevărate exemple de corectitudine întrucât la această vârstă educația se realizează prin puterea exemplului (Lanz apud Bonchis, 1998).

La întrebarea: CE ÎNSEAMĂ SA FII UN PĂRINTE BUN SAU CE ÎNSEAMNĂ A AVEA UN STIL DE PARENTING EFICIENT? este greu de răspuns dar formula reușitei ar fi probabil următoarea:

capacitatea părintelui de a se centra pe copil și de a fi mereu prezent în viața lui, să întreprindă acțiuni conștiente și planificate pentru a oferi acceptare necondiționată, încurajare și afecțiune, să fie dispus să se schimbe, să-și revizuiască concepțiile educative, să-și reconsidere prioritățile și a se accepta din perspectiva noului rol, să vadă această experiență de învățare ca pe un proces ce se desfășoară pe parcursul întregii vieți, ca pe un proces de dezvoltare personală și maturizare, în care fiecare partener își construiește un stil personal pe baza reflectării asupra experiențelor personale.

De neajunsurile copiilor și de problemele cu care aceștia se confruntă sau pe care le cauzează sunt răspunzători părinții. Efortul familiei este esențial în educarea copilului pentru adaptarea optimă la mediul social, în menținerea sănătății mentale și emoționale, în dezvoltarea și menținerea stării de bine.

Cum ar trebui să răspundă părintele la un comportament neadecvat al copilului?

Kounin (1970, apud Opre, 2010) propune câteva sugestii în acest sens:

- centrarea atenției pe comportament și nu pe copil;
- oferirea de argumente care să evidențieze motivul pentru care comportamentul a fost neadecvat;
- descrierea comportamentului dezirabil, respective al comportamentului care ar trebui să-l înlocuiască pe cel necorespunzător; nu în ultimul rând, fermitate și stăpânire de sine, fără accese de mânie.

Copilul este o persoană, însă este adevărat – o persoană în formare. Ceea ce nu înseamnă că nu trebuie luat mai puțin în considerație. Are sentimente, dorințe, opțiuni, înclinații, opinii. Este o persoană în formare unică, specială, care se îndreaptă pas cu pas spre vârsta adultă. Cunoștințele, comportamentele, emoțiile, valorile pe care le achiziționează și le structurează într-un mod numai al lui, sunt cele deși, calitativ, atele ale viitorului adult. Faptul că un copil are nevoie de sfaturile, sprijinul și încurajarea adultului nu înseamnă că el este mai puțin decât un adult. Tot ceea ce îi poate influența pe părinți are un efect asupra copilului. Mulți educatori, părinți și cadre didactice nu considera necesar să discute cu copiii lucruri privind deciziile adulte, afirmând că cei mici -nu vor înțelege. Desigur copiii nu vor înțelege ca un adult, dar vor înțelege în propria lor manieră, conform dezvoltării lor. În plus ei vor acționa puternic din punct de vedere afectiv. Deciziile luate de adulți în afara și deasupra copiilor pot produce tulburări permanente în personalitatea în formare.

Supravegherea copilului- a acorda libertate și autonomie copilului nu este incompatibil cu a-l supraveghea. Copilul însuși dorește să fie supravegheat, adică să se simtă în siguranță, și să știe că în orice clipă e cineva care îl vede, îl ocrotește și îl ajută. Este vorba despre sentimentul de încredere despre care vorbește Erik H. Erikson, sentiment care, în condițiile unui climat familial adecvat, apare din primele zile de viață. Sentimentul de încredere al sugarului că în jur totul e bine, că va obține întotdeauna ceea ce dorește- hrană, căldură, curățenie, mângâiere, însoțit de starea de bine și relaxare, are o importanță esențială în relațiile pe care le va dezvolta ființa umană mai târziu cu cei din jur.

Ce trebuie să facă adultul pentru a îndeplini trebuințele sociale ale copiilor?

Răspunsul la această întrebare se construiește în jurul cuvintelor-cheie comunicare, cooperare, prietenie.

Să comunice și să educe prin comunicare-comunicarea între adult și copil este esențială în formarea acestuia ca ființă socială. Privarea copilului de comunicare îl transformă într-o ființă singură atât pe dinăuntru, cât și pe dinafară.

Sa faciliteze copilului relațiile de prietenie-nu toți copiii pot stabili cu ușurință contacte, unii sunt îndrăzneți, alții, dimpotrivă, prefera să stea tăcuți, retrași. Dacă vin musafiri în casă, se ascund, iar dacă sunt interpeși , se blochează și amuțesc. Și unii, și alții trebuie ajutați să găsească o conduită adecvată.

Douăsprezece porunci pentru părinți:

- Nu îți deprecia copilul
- Nu folosi amenințări
- Nu îți mitui copilul
- Nu obliga un copil mic să promită
- Nu fi excesiv în supravegherea copilului
- Nu face exces de cuvinte când îi vorbești copilului
- Nu insista să obții o supunere imediată și oarbă din partea copilului
- Nu răsfața excesiv copilul

-
- Nu abdică de la cerințele constante privind regulile
 - Nu cere respectarea unor reguli inadecvate vârstei copilului
 - Nu utiliza metode moralizatoare care include vinovăția
 - Nu da copilului ordine pe care nu le iei în serios

În loc de concluzii

Relațiile care se stabilesc între părinte și copil sunt hotărâtoare pentru calitatea relațiilor pe care le va stabili acesta din urmă, de-a lungul vieții, în diferite contexte. Este greu pentru părinții crescuți într-o tradiție educațională ce se bazează pe inferioritatea copilului- care trebuie să fie disciplinat, pentru „binele lui” să înțeleagă datoria de respect pe care o au față de propriul copil. Cu toate acestea nu este greu pentru un părinte care dorește cu adevărat binele copilului său să-și depășească și să-și modifice opiniile, privind lucrurile din perspectiva copilului. Școala începe în familie. Este vorba de o școală în care copilul asimilează tot ce-i poate fi util, fără a fi obligat să o facă într-un context autoritar, formal. El are nevoie în primul rând de stimulare intelectuală, care să i se ofere prin jucării, cărți, casete dar și prin intermediul părintelui care participă la investigațiile copilului. Pentru a fi un bun părinte, ce își înțelege copilul, adultul trebuie să-și amintească propria lui copilărie, să retrăiască sentimentele copilului de atunci și, în loc să îndepărteze acel copil, să-l scoată la iveală, să-l actualizeze și astfel, simțind ca un copil, să se întâlnească cu fiul sau cu fiica lui. Nu este o pledoarie pentru un adult care se „copilărește”, ci pentru un adult care privește vârsta copilăriei cu cea mai mare seriozitate, cu răspundere și afecțiune.

Bibliografie:

1. Dumitrana M., „Copilul, familia și grădinița”, Editura Compania, București
2. Satir V., „Terapia familie”, Editura Trei.
3. Bonchis E., Secui M., Dindelegan C., Barle D., Daniela Roman D., Stan R., „Impactul parentingului incomplet asupra dezvoltării socio-emoționale a copilului și adolescentului”, Editura Universității din Oradea, Oradea, 2010.
4. Ross C., „Adolescentul –copilul meu”, Editura Logos, Cluj –Napoca, 1995

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PIP. DOBOȘERIU LOREDANA –LAURA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 SĂVENI

Școala, prin la toate nivelurile sale, este instituția care organizează trăirea unor experiențe de învățare. Ea urmărește atingerea unor obiective, cu ajutorul unor metode și mijloace științifice. Școala informează și formează elevii ținând cont de anumite principii, având grijă să evalueze modul în care obiectivele au fost atinse. Prin urmare, școala nu este singurul "laborator" în care copilul învață, ci doar unul dintre ele, mai specializat și mai competent în domeniul educației decât altele. E bine ca părintele să aibă încredere în școala, dar pentru ca educația copilului să se ridice la nivelul așteptat, el trebuie să se implice, să colaboreze cu personalul didactic, pentru ca metodele și obiectivele propuse să fie convergente.

Familia reprezintă cel dintâi mediu, în care are loc socializarea copilului, cei „șapte” ani de acasă cum se spune, acest proces dezvoltându-se în dependență de relațiile pe care le are cu mama, tata, frații, surorile lor. Mulți părinți nu-și dau seama cât este de important ca, începând cu primul an de viață al copilului, să stabilească legături afective intense cu acesta, să identifice și să încurajeze proiectele și experiențele senzoriale și de cunoaștere a copilului. Familia este și se comportă ca matrice de viață fundamentală pentru existența și formarea personalității copilului, ca mediu educativ determinant, dar și ca sursă de dezadaptare și comportament deviant al copilului; din păcate, poate constitui o sursă de influență negativă. Familia constituie cel dintâi și cel mai important context de viață cu un rol deosebit în socializarea copilului.

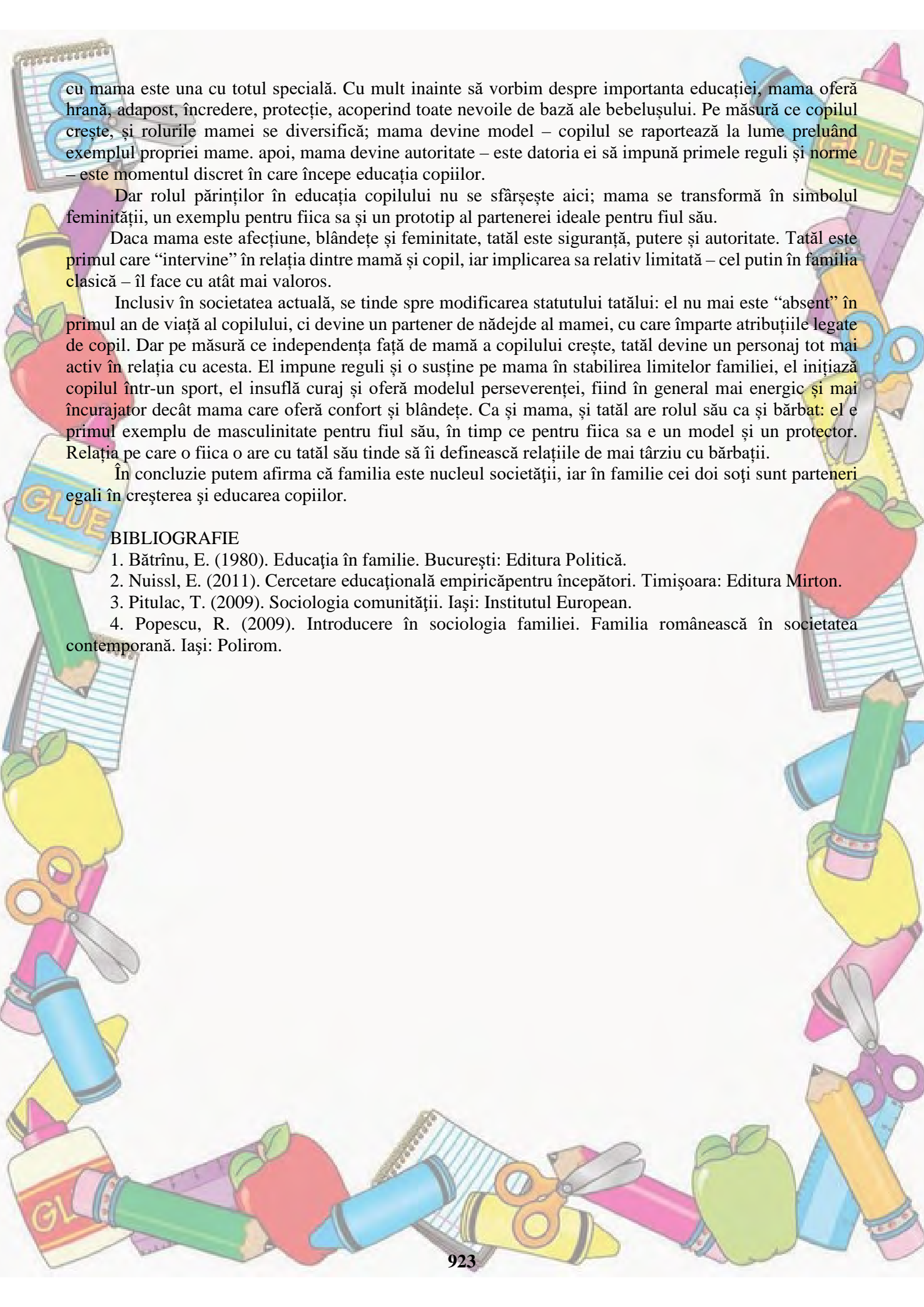
O altă variabilă este structura internă a familiei. În primul volum al Elisabetei Stănciulescu intitulat "Sociologia educației familiale", aceasta îl citează pe sociologul francez J. Lautrey, care confirmă ipoteza dependenței stilului educativ de modul de structurare a familiei. Acesta construiește trei tipuri de familii:

- familii slab structurate care prezintă copilului puține regularități, normale fiind aproape absente;
- - familii cu structură rigidă care pun copilul în fața unor norme a căror aplicare nu admite nici o excepție;
- -familii cu structură suplă care furnizează copilului regularități și norme flexibile, aplicabile în funcție de situație. (Stănciulescu, 1997, p. 94).

Se poate spune așadar că mediul familial poate fi pozitiv sau negativ deci "bun" sau "rău" și se interpune ca un filtru între influențele educaționale exercitate de părinți și achizițiile psihocomportamentale realizate la nivelul personalității copiilor. Mediul familial pozitiv favorizează îndeplinirea tuturor funcțiilor cuplului conjugal și familial la cote înalte de eficiență. Aici, "în sânul familiei", individul este așteptat, preferat, înțeles, prețuit, respectat, îi este cerută părerea, sfatul, opinia și dacă toate acestea la un loc devin factori motivaționali, vor duce la creșterea gradului de integrare a comportamentului său în viața și activitatea familială și totodată, la sporirea unității și coeziunii grupului familial. Prin această prezentare succintă a mediului familial, se poate observa că familia este primul și cel mai puternic mediu în care copilul se socializează, trecând de la starea de dependență la starea de autonomie.

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării. Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Mama este totul pentru copil, în prima parte a vieții sale. Dezvoltarea copilului cunoaște prima dată iubirea prin intermediul mamei sale. Copilul este dependent de părinți în primii săi ani de viață, dar relația

cu mama este una cu totul specială. Cu mult înainte să vorbim despre importanța educației, mama oferă hrană, adăpost, încredere, protecție, acoperind toate nevoile de bază ale bebelușului. Pe măsură ce copilul crește, și rolurile mamei se diversifică; mama devine model – copilul se raportează la lume preluând exemplul propriei mame. apoi, mama devine autoritate – este datorică ei să impună primele reguli și norme – este momentul discret în care începe educația copiilor.

Dar rolul părinților în educația copilului nu se sfârșește aici; mama se transformă în simbolul feminității, un exemplu pentru fiica sa și un prototip al partenerei ideale pentru fiul său.

Dacă mama este afecțioasă, blândă și feminină, tatăl este sigur, puternic și autoritar. Tatăl este primul care “intervine” în relația dintre mamă și copil, iar implicarea sa relativ limitată – cel puțin în familia clasică – îl face cu atât mai valoros.

Inclusiv în societatea actuală, se tinde spre modificarea statutului tatălui: el nu mai este “absent” în primul an de viață al copilului, ci devine un partener de nădejde al mamei, cu care împarte atribuțiile legate de copil. Dar pe măsură ce independența față de mamă a copilului crește, tatăl devine un personaj tot mai activ în relația cu acesta. El impune reguli și o susține pe mama în stabilirea limitelor familiei, el inițiază copilul într-un sport, el însuflă curaj și oferă modelul perseverenței, fiind în general mai energic și mai încurajator decât mama care oferă confort și blândă. Ca și mama, și tatăl are rolul său ca și bărbat: el e primul exemplu de masculinitate pentru fiul său, în timp ce pentru fiica sa e un model și un protector. Relația pe care o fiica o are cu tatăl său tinde să îi definească relațiile de mai târziu cu bărbații.

În concluzie putem afirma că familia este nucleul societății, iar în familie cei doi soți sunt parteneri egali în creșterea și educarea copiilor.

BIBLIOGRAFIE

1. Bătrînu, E. (1980). Educația în familie. București: Editura Politică.
2. Nussl, E. (2011). Cercetare educațională empirică pentru începători. Timișoara: Editura Mirton.
3. Pitulac, T. (2009). Sociologia comunității. Iași: Institutul European.
4. Popescu, R. (2009). Introducere în sociologia familiei. Familia românească în societatea contemporană. Iași: Polirom.

COPIIUL- LIANTUL DINTRE FAMILIE ȘI ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR: DOBRE AURELIA-GEORGETA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COMUNA MĂGURELE, JUD. PRAHOVA

Motto: “ Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire! Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume!” (Child’s Appeal)

Familia exercită o influență deosebit de mare asupra copiilor. O mare parte din cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, etc.. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului numeroase cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Atât părinții cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Binefacerile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor și continuând cu identificarea unor interese comune în beneficiul copiilor. În sfârșit, colaborarea este benefică și pentru școală, părinții aducând deseori resurse suplimentare ce pot susține rolul educativ al școlii, dar oferă și un cadru pentru o continuă reevaluare. Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activități ale școlii cu aceasta (lectorate cu părinții, ședințe, consultații, serbări școlare). Părinții trebuie să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm.

Așadar e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor. Educația în familie devine astfel un proces de pregătire pentru viață, prin întâmpinarea și rezolvarea problemelor de viață.

BIBLIOGRAFIE :

1. Kant, Im., *Tratat de pedagogie*. Iași, Editura Agora, 1992.
2. Nica, I, Țopa, L., *Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974;
3. Nicola, I., „*Pedagogie*”, E.D.P., R.A., București, 1992.

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA COPIILOR ȘI PRACTICILE ȘCOLARE

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: DOBRE IRINA

GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 33, SIBIU

Motto: ” Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața săcietății, a fericirii lor și a vieții copiilor. ”- A.S.Makarenko

În ciuda faptului că majoritatea părinților se implică în educația copiilor lor, mulți dintre ei nu se implică profund. Un grup major care este afectat de această adevăr este cel al familiilor din clasa muncitoare. Consumați în activități de carieră, acești părinți relaționează superficial cu copiii lor și lasă majoritatea rolurilor lor de părinte pe seama profesorilor în mai multe cazuri. Deși își exprimă un angajament extraordinar față de succesul educațional al copiilor lor, mulți dintre acești părinți văd responsabilitatea lor în educația copiilor lor ca fiind un rol suplimentar. Ei cred că profesorii ar trebui să facă treaba și să primească doar sprijin de la ei.

Majoritatea părinților plătesc pentru tot ceea ce au nevoie copiii lor în școli și cred că școlile au tot ceea ce este de oferit copiilor. Ca atare, viziunea lor despre profesori este cea de „atotștiutor”, aceștia fiind capabili să facă totul pentru copiii lor, iar treaba lor este să stea la distanță și să privească lucrurile cum se întâmplă. Un fapt care ajută la perpetuarea acestei noțiuni este modul în care profesorii reacționează la această perspectivă față de copii. Profesorii acceptă toată responsabilitatea și le permit părinților rol pasiv. Ca atare, ideea părinților este întărită de acești profesori. În ciuda prezenței carierelor, factorilor de clasă, relațiilor de putere, problemelor de gen și etnie care perpetuează implicarea pasivă a părinților în educația copiilor, responsabilitatea pe care o au părinții asupra educației sociale și academice a copiilor lor nu poate fi eludată.

Părinții nu pot juca doar un rol de sprijin în educarea copiilor lor. Ei trebuie să obțină mai mult un angajament decât o simplă implicare în educația copiilor. În educația unui copil, părinții sunt mai degrabă parteneri ai profesorilor decât cei care joacă un rol de susținere. Există mai multe motive pentru aceasta. Primul motiv provine din concepția că familia este sursa primară de educație pentru bebeluși și copii mici. Acest rol principal se extinde până în viața școlară și include atât educația formală, cât și cea informală. Părinții sunt responsabili pentru asigurarea unui mediu educațional adecvat acasă și pentru asigurarea faptului că același lucru există în școală. Acest lucru se poate face doar asociindu-se strâns cu profesorii și intrând în viața elevului; nu dintr-un rol pasiv. În extensie, părinții sunt responsabili pentru stabilirea unei baze de percepție intelectuală asupra proceselor de luare a deciziilor pentru copiii lor. Aceasta include conversație regulată și stimulare mentală care este posibilă numai cu angajamentul personal. Dacă părintele urmărește copilul de la distanță, copilul crede de asemenea că părintele este fie un dușman, fie un străin pentru el. Ca atare, ei nu pot împărtăși niciodată părinților informații despre educația lor.

Există și alte responsabilități care revin părinților în formarea educației copiilor. Acestea includ formarea valorilor sociale la copii, precum și încorporarea educației teoretice în viața comunității și în societate. Când părinții nu reușesc să-și modeleze copiii bine, unii ajung să devină delincvenți juvenili, în ciuda interacțiunii lor regulate cu profesorii lor. Trebuie să atragă atenția părinților că un profesor se relaționează cu sute de elevi și nu poate fi niciodată interesat de un singur elev. Tocmai din acest motiv, părinții nu trebuie să-și absolve datoria de a oferi copilului un teren model care să fie acceptabil din punct de vedere moral în coordonare cu profesor.

Dezvoltarea conceptului de sine al copilului necesită, de asemenea, multă participare din partea părinților. Modul în care copiii se văd pe ei înșiși în relație cu modelele de educație, gen, rasă și câțiva alți factori care duc la dezvoltarea finală a personalității începe încă din copilărie. Într-un fel, părintele trebuie să continue cu partea lor din acest rol. De asemenea, construirea ambițiilor și a viselor în realizări viitoare pentru copil este posibilă doar prin intermediul părintelui. De la vârste fragede, copiii au încredere și cred în părinți. Ca atare, ei împărtășesc toate informațiile bune și proaste părinților. Dacă părintele sabotează

brusc copilul pentru profesor, copilul s-ar putea să nu aibă pe cineva care să-l ghideze spre realizarea ambițiilor lui.

În timp ce termenul de părinte cuprinde toți membrii familiei și alți îngrijitori, este imperativ să recunoaștem rolul pe care îl joacă atunci când sunt implicați activ în educația copiilor. Dacă acești părinți vor să-și asume această participare activă dorită, se poate îndeplini o responsabilitate comună comună pentru realizarea unui proces de educație fructuos și de succes. Copiii bine îngrijiți de părinți poartă diverse calități admirabile. Rezultatele acestui angajament includ rate reduse de abandon școlar, performanțe intelectuale îmbunătățite, dorința de a învăța și abilități sociale și de viață îmbunătățite.

Pentru a asigura succesul total în educație, sunt de părere că părinții trebuie să treacă de la poziția de furnizori de bază acasă, la parteneri ai profesorilor și ai tuturor părților interesate din educație. Ei trebuie să fie atrași la nivel de școală și să evalueze progresul copiilor lor. Prin aceasta, ei trebuie să păstreze legătura cu profesorii și cu sprijinul tuturor cursanților. În mod similar, ei trebuie să monitorizeze toate activitățile de învățare acasă într-o abordare prietenoasă. Ei trebuie să-și ajute copiii în luarea unor decizii sensibile în legătură cu activitățile educaționale și să ofere îndrumări acolo unde este necesar. În cele din urmă, ei trebuie să-i ajute pe copii să se integreze în societate pentru o integrare comună de succes. Astfel, educația copiilor va fi mai reușită și mai fructuoasă.

Bibliografie:

*Programele de educație parentală / Modul Educația copilului,
Ghidul „Cum să devin un părinte mai bun”*

<https://www.suntparinte.ro/>

FAMILIA ȘI ȘCOALA, PARTENERI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

DOBRE LAURA-MIHAELA

LICEUL TEHNOLOGIC AUTO CRAIOVA, JUD. DOLJ

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ. Este nevoie a se dezvolta un nou concept care să întărească schimbarea în relațiile școală-familie. Acest concept este parteneriatul educațional.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. Acesta presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

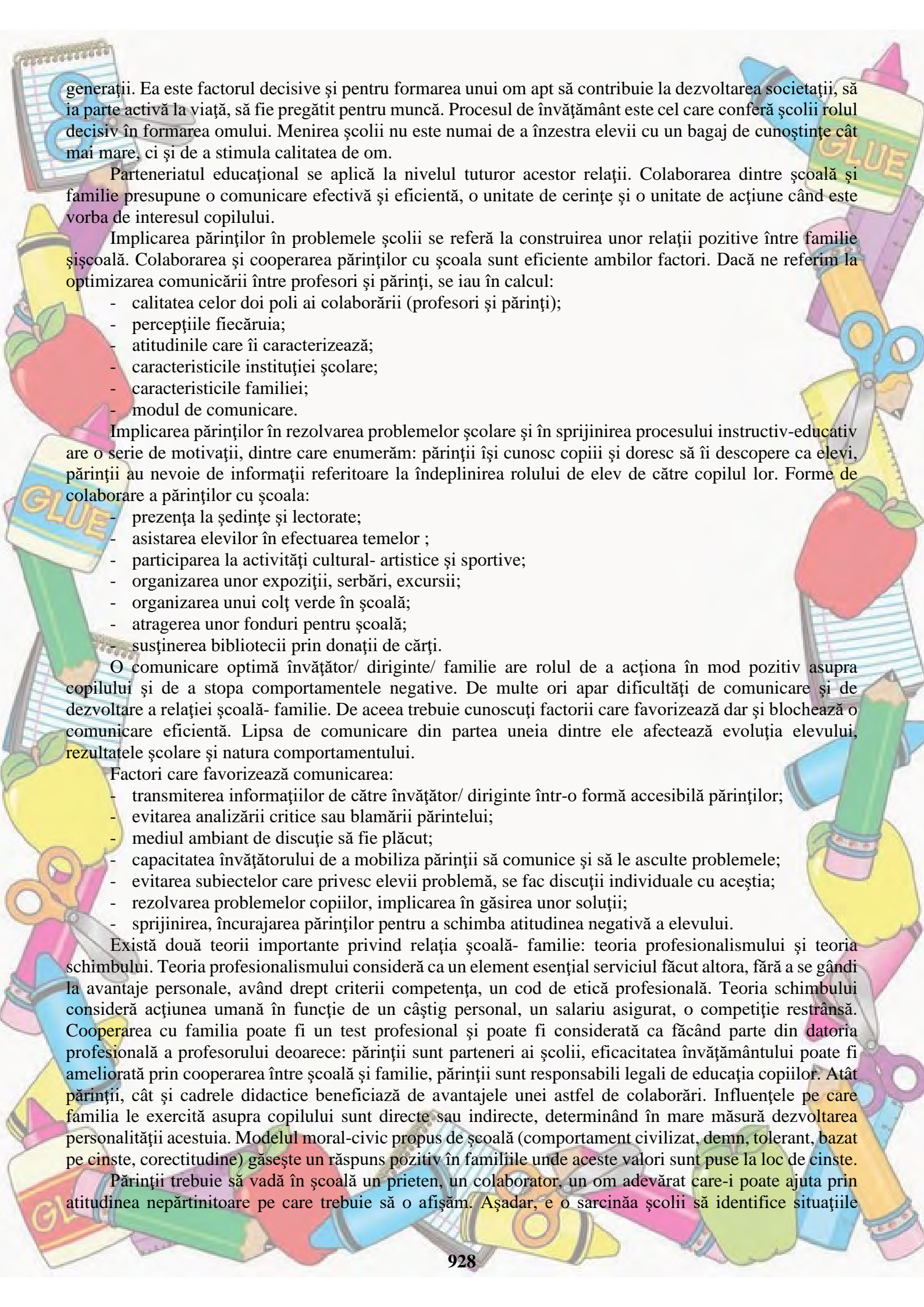
Parteneriatul educațional se realizează între:

- instituțiile educației: familie, școală și comunitate;
- agenții educaționali: copil, părinți, profesori, specialiști în rezolvarea unor probleme educaționale;
- membrii ai comunității cu influență asupra creșterii, educării și dezvoltării copilului (medici, factori de decizie, reprezentanți ai bisericii, ai poliției);
- influențele educative exercitate la anumite momente asupra copilului;
- programele de creștere, îngrijire și educare a copilului.

Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei

generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare eficientă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală. Colaborarea și cooperarea părinților cu școala sunt eficiente ambilor factori. Dacă ne referim la optimizarea comunicării între profesori și părinți, se iau în calcul:

- calitatea celor doi poli ai colaborării (profesori și părinți);
- percepțiile fiecăruia;
- atitudinile care îi caracterizează;
- caracteristicile instituției școlare;
- caracteristicile familiei;
- modul de comunicare.

Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivații, dintre care enumerăm: părinții își cunosc copiii și doresc să îi descopere ca elevi, părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor. Forme de colaborare a părinților cu școala:

- prezența la ședințe și lectorate;
- asistarea elevilor în efectuarea temelor ;
- participarea la activități cultural- artistice și sportive;
- organizarea unor expoziții, serbări, excursii;
- organizarea unui colț verde în școală;
- atragerea unor fonduri pentru școală;
- susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

O comunicare optimă învățător/ diriginte/ familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Factori care favorizează comunicarea:

- transmiterea informațiilor de către învățător/ diriginte într-o formă accesibilă părinților;
- evitarea analizării critice sau blamării părintelui;
- mediul ambiant de discuție să fie plăcut;
- capacitatea învățătorului de a mobiliza părinții să comunice și să le asculte problemele;
- evitarea subiectelor care privesc elevii problemă, se fac discuții individuale cu aceștia;
- rezolvarea problemelor copiilor, implicarea în găsirea unor soluții;
- sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

Există două teorii importante privind relația școală- familie: teoria profesionalismului și teoria schimbului. Teoria profesionalismului consideră ca un element esențial serviciul făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, având drept criterii competența, un cod de etică profesională. Teoria schimbului consideră acțiunea umană în funcție de un câștig personal, un salariu asigurat, o competiție restrânsă. Cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece: părinții sunt parteneri ai școlii, eficacitatea învățământului poate fi ameliorată prin cooperarea între școală și familie, părinții sunt responsabili legali de educația copiilor. Atât părinții, cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste, corectitudine) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Așadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile

problemă, din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală -familie este determinantă în educarea copiilor.

Bibliografie

1. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D., *Educația părinților. Strategii și programe*, E.D.P., București, 1997;
2. Ecaterina Adina Vrasmas, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, 2002;
3. Nica I., Țopa L., *Colaborarea școlii cu familia elevilor*, E.D.P., București, 1974;
4. Stoian M., *Abecedarul părinților*, E.D.P., București, 1972.

IMPACTUL ACTIVITĂȚILOR EXTRACURRICULARE ASUPRA COPILULUI

PROF. ÎN ÎNV. PREȘCOLAR DOBRE MARILENA TATIANA

A miza pe educație reprezintă astăzi modalitatea prin care societățile moderne își pot asigura dezvoltarea pe termen mediu și lung. Educația văzută, însă, nu doar ca sistem formal guvernat de reguli stricte, ci educația ca un proces continuu de învățare, educația „autoadministrată”, educația care se întâmplă nu doar într-un loc anume, ci care poate să aibă loc peste tot. Poate că în contextul actual expresia „Ai competențe, ai parte!” este mult mai valabilă decât „Ai carte, ai parte!”. Echiparea cu competențe, cu un întreg arsenal de abilități, atitudini, aptitudini, valori, cunoștințe apare tot mai des în discursul public, în documentele oficiale despre educația continuă, despre ceea ce trebuie făcut pentru a reuși în viitor. Ceea ce se spune nu reprezintă o noutate, nevoia de a avea un set de instrumente cu care să izbândești în viață fiind chiar foarte veche. Nou este contextul în care avem nevoie de acestea.

Activitățile extracurriculare vizează de regulă acele activități cu rol complementar orelor clasice de predare- învățare. Aria lor e dificil de delimitat. Pot fi excursii și vizite la muzee, cinematografe, teatre, operă, balet, pot fi excursii și vizite la instituții publice sau alte obiective de interes comunitar, pot fi vizite la alte școli, pot fi activități artistice, de hobby, cluburi tematice și echipe sportive, pot fi activități legate de un ziar sau post de radio al școlii, activități legate de protecția mediului.

Activitățile extracurriculare reprezintă un element prioritar în politicile educaționale întrucât au un impact pozitiv asupra dezvoltării personalității copilului, asupra performanțelor școlare și asupra integrării sociale în general.

Domeniul extracurricular acoperă o arie foarte largă de activități, cu o tipologie extrem de variată. Nu se desprinde o definiție comună a acestora sau măcar o operaționalizare, prin indicarea activităților concrete care ar intra în sfera celor extracurriculare. Limitele a ceea ce înseamnă extrășcolar sau se încadrează în sfera activităților extrașcolare nu sunt clare. Această situație are și efecte pozitive – o arie largă de activități, oportunități creative și inovative în acest sens, dar și efecte negative – neexistând o operaționalizare clară, competențele dezvoltate, rezultatele acestor activități devin dificil de măsurat și evaluat.

Indiferent de nivelul de trai, de tipul comunității și orice altă caracteristică, activități extracurriculare trebuie să se facă.

Activitățile extracurriculare ar putea fi clasificate după conținutul lor științific, cultural-artistic, umanitar, ecologic, moral-civic, tehnic-aplicativ, turistic, sportiv, sau caracterul recreativ. Aceste tipuri de conținut se suprapun, nefiind mutual exclusive, prin urmare întâlnim frecvent situații în care o activitate poate fi încadrată în mai multe categorii de conținut. Cele mai plăcute activități și menționate cu mult entuziasm sunt excursiile. Acestea au caracter atât turistic, cât și recreativ, oferă copiilor ocazia de a ieși din perimetrul local și de a cunoaște și alte locuri (există destui copii care „nu au văzut marea, nu au văzut muntele”). Pot fi, de asemenea, tabere care să conțină la rândul lor alte tipuri de activități extracurriculare.

Ce este o activitate extracurriculară în fond, având în vedere diversitatea tipurilor și tematicilor acestora? Ce se poate încadra astfel și ce nu? Au aceste activități efecte benefice pentru copii sau sunt mai degrabă o irosire a timpului liber al acestora?

Cele mai multe dintre activitățile extracurriculare sunt activități făcute cu sufletul, mai mult decât pentru că „trebuie” (există presiune de la forurile superioare). Cadrele didactice, ca și copiii sau părinții, trebuie să se bucure de activitățile pe care le organizează sau la care participă.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE-CEI 7 ANI DE ACASĂ

ȘCOALA GIMNAZIALĂ CHHILIILE

PROFESOR, DOBRE NEACȘA

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală". Albert Einstein

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 7ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”.

În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cui va ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

COPILUL EDUCAT, BUCURIA PĂRINȚILOR!

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: DOBRE NICOLETA
GRĂDINIȚA PANSELUȚA, BUCUREȘTI, SECTOR 4

Majoritatea dintre noi, dorim la un moment dat să devenim părinți, acesta fiind cel mai nobil sentiment pe care îl poate dori un cuplu, o familie. Copilul dorit atât de mult în sânul familiei are nevoie de hrană, îngrijire, atenție, dragoste, educație. Cât sunt foarte mici copiii, ne preocupă mai mult starea lor de sănătate, modul de alimentație, ne impresionează primele gesturi, primele sunete, silabe emise, primele cuvinte adresate mamei sau tatălui, dar cu timpul ne va preocupa în mod deosebit comportamentul și educația copilului.

Educația constituie în lumea contemporană o activitate de infinită complicitate și de o importanță majoră. Pentru oricare copil, din punct de vedere educațional, lumea nu se împarte în părinți, care au datoria să-l educe, și educatori profesioniști. Toți membrii unei colectivități sociale sunt prin statutul lor modelatori de conștiințe, pentru că toți reprezintă conștiința unei națiuni în dinamica sa istorică. Roadele bogate ale copilăriei avansate și ale tinereții nu pot să apară decât ca rezultate a ceea ce, cât și cum s-a sădit în copilăria timpurie. Cunoașterea și stimularea dezvoltate din primele zile de viață ale copilului a devenit un deziderat major al societății contemporane.

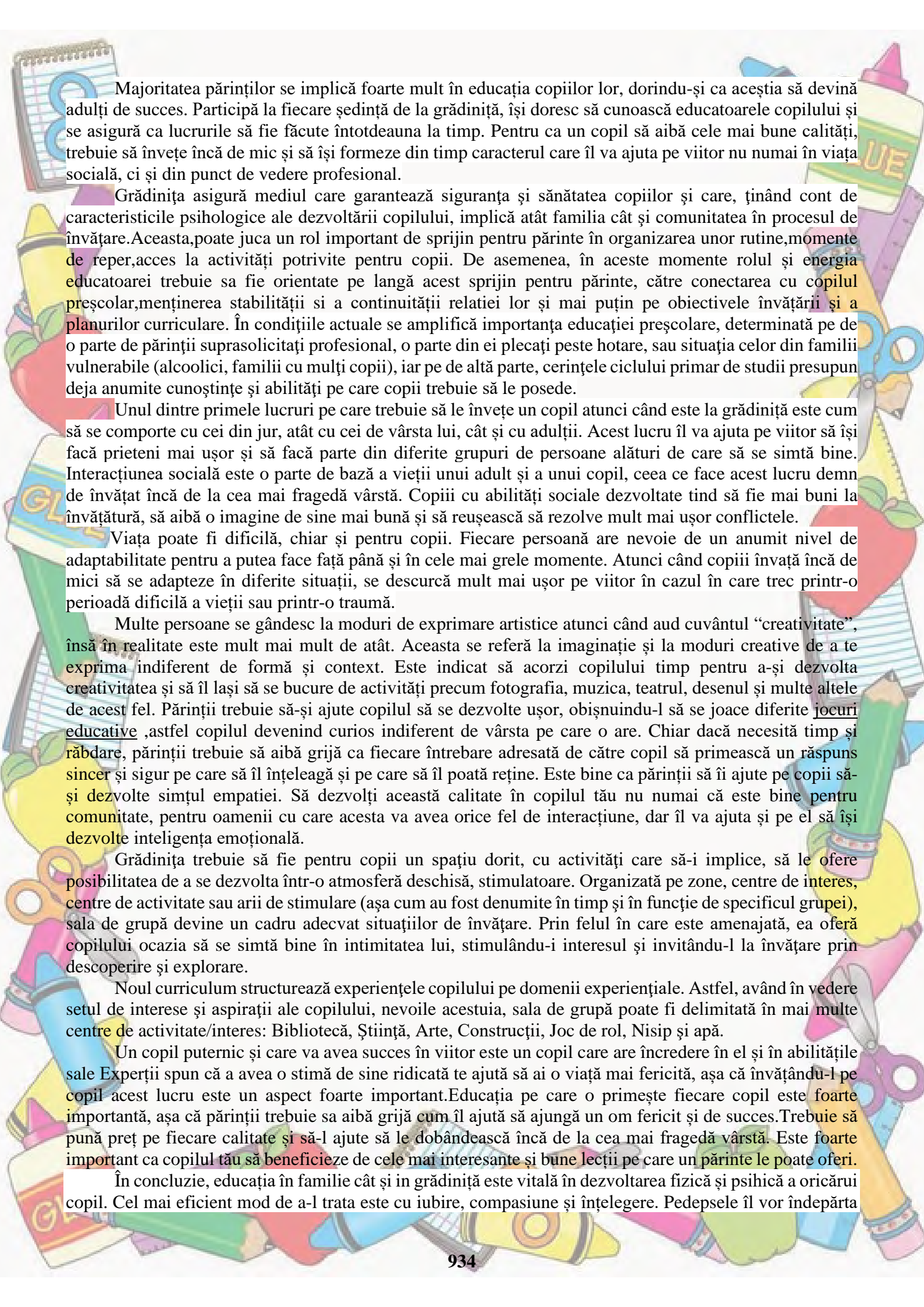
În acest sens, familia este recunoscută ca un mediu primar natural și social în care trebuie să se dezvolte copilul, iar mama este educatorul investit cu cele mai alese însușiri acordate la nevoile de creștere și dezvoltare a copilului. Însușirile materne generate de interacțiunea naturală, firească dintre mamă și copil sunt, în același timp, și un efect de cultură și civilizație, părinții având un rol de bază în acest proces de lungă durată.

Comunicarea permanentă și atenția pe care părinții trebuie să le-o ofere din plin copiilor vor fi abordate neapărat într-o manieră constructivă, încă de la naștere. Din păcate, unii părinți încearcă să facă educație prin amenințări, pedepse fizice, țipete și jigniri, considerând că, dacă vor fi mai blânzi, atunci își vor pierde din autoritate. Provocările parentale sunt foarte numeroase și, uneori, îi surprind pe adulți cu garda jos. Relația sănătoasă părinte-copil și educația pozitivă se va realiza cu răbdare, iubire și cu cât mai multe informații în ce privește interacțiunea cu copilul.

Reușita în viață este garantată de modul în care sunt educați și îngrijiți copiii, mai ales a celor care provin din familii cu situații sociale dificile. Membrii acestora rămân baza dezvoltării sănatoase, copiii având nevoie de mai multe „ingrediente” pentru a duce o existență fericită și pentru a atinge succesul în viață. Copilul de azi este adultul de mâine, așa că fiecare părinte trebuie să aibă grijă cum își educă copilul, ca pe viitor să ajungă omul bun și fericit. Sunt anumite calități pe care orice persoană ar trebui să le aibă, iar dacă acestea sunt induse încă de la cea mai fragedă vârstă, atunci când va crește, lucrurile vor fi mult mai simple. Rolul educației este unul colosal în viața omului.

Părinții sunt cei care iau tot felul de decizii ce influențează într-o măsură sau alta viitorul copiilor. Din acest motiv, uneori, se poate întâmpla ca, din cauza stresului, nerăbdării, oboselii, a lipsei de timp, aceștia să recurgă la diferite strategii mai puțin ortodoxe pentru a rezolva problemele copiilor. Cu timpul, acestea vor duce la apariția unor comportamente nedorite, ca, de exemplu, faptul că vor crede că li se cuvine totul.

Pentru a educa un copil în direcția bună, părinții trebuie să-i îndrume cu multă înțelepciune, să nu fie prea permisivi și să nu considere că datoria lor este să-i facă fericiți într-una. Uneori, trebuie să le refuze accesul la anumite lucruri și să le spună „Nu”. De asemenea, tot în seama educației parentale cade și crearea unui set de reguli și limite pe care copiii trebuie să le aibă. Dacă nu vor fi aplicate, aceștia vor ajunge să creadă că întreaga lume se învâрте în jurul lor. Un abuz este orice acțiune a părinților care afectează puternic comportamentul unui copil, prin acumularea de sentimente negative în sufletul său, ca, nemulțumirea, mânia sau ura care conduc la ostilitate și teamă. Ceva din personalitatea copilului este distrus prin faptul că este stimulat să gândească negativ, și efectele vor afecta mai târziu viața sa de adult.

Majoritatea părinților se implică foarte mult în educația copiilor lor, dorindu-și ca aceștia să devină adulți de succes. Participă la fiecare ședință de la grădiniță, își doresc să cunoască educatoarele copilului și se asigură ca lucrurile să fie făcute întotdeauna la timp. Pentru ca un copil să aibă cele mai bune calități, trebuie să învețe încă de mic și să își formeze din timp caracterul care îl va ajuta pe viitor nu numai în viața socială, ci și din punct de vedere profesional.

Grădinița asigură mediul care garantează siguranța și sănătatea copiilor și care, ținând cont de caracteristicile psihologice ale dezvoltării copilului, implică atât familia cât și comunitatea în procesul de învățare. Aceasta, poate juca un rol important de sprijin pentru părinte în organizarea unor rutine, momente de reper, acces la activități potrivite pentru copii. De asemenea, în aceste momente rolul și energia educatoarei trebuie să fie orientate pe lângă acest sprijin pentru părinte, către conectarea cu copilul preșcolar, menținerea stabilității și a continuității relației lor și mai puțin pe obiectivele învățării și a planurilor curriculare. În condițiile actuale se amplifică importanța educației preșcolare, determinată pe de o parte de părinții suprasolicitați profesional, o parte din ei plecați peste hotare, sau situația celor din familii vulnerabile (alcoolici, familii cu mulți copii), iar pe de altă parte, cerințele ciclului primar de studii presupun deja anumite cunoștințe și abilități pe care copii trebuie să le posedă.

Unul dintre primele lucruri pe care trebuie să le învețe un copil atunci când este la grădiniță este cum să se comporte cu cei din jur, atât cu cei de vârsta lui, cât și cu adulții. Acest lucru îl va ajuta pe viitor să își facă prieteni mai ușor și să facă parte din diferite grupuri de persoane alături de care să se simtă bine. Interacțiunea socială este o parte de bază a vieții unui adult și a unui copil, ceea ce face acest lucru demn de învățat încă de la cea mai fragedă vârstă. Copiii cu abilități sociale dezvoltate tind să fie mai buni la învățătură, să aibă o imagine de sine mai bună și să reușească să rezolve mult mai ușor conflictele.

Viața poate fi dificilă, chiar și pentru copii. Fiecare persoană are nevoie de un anumit nivel de adaptabilitate pentru a putea face față până și în cele mai grele momente. Atunci când copiii învață încă de mici să se adapteze în diferite situații, se descurcă mult mai ușor pe viitor în cazul în care trec printr-o perioadă dificilă a vieții sau printr-o traumă.

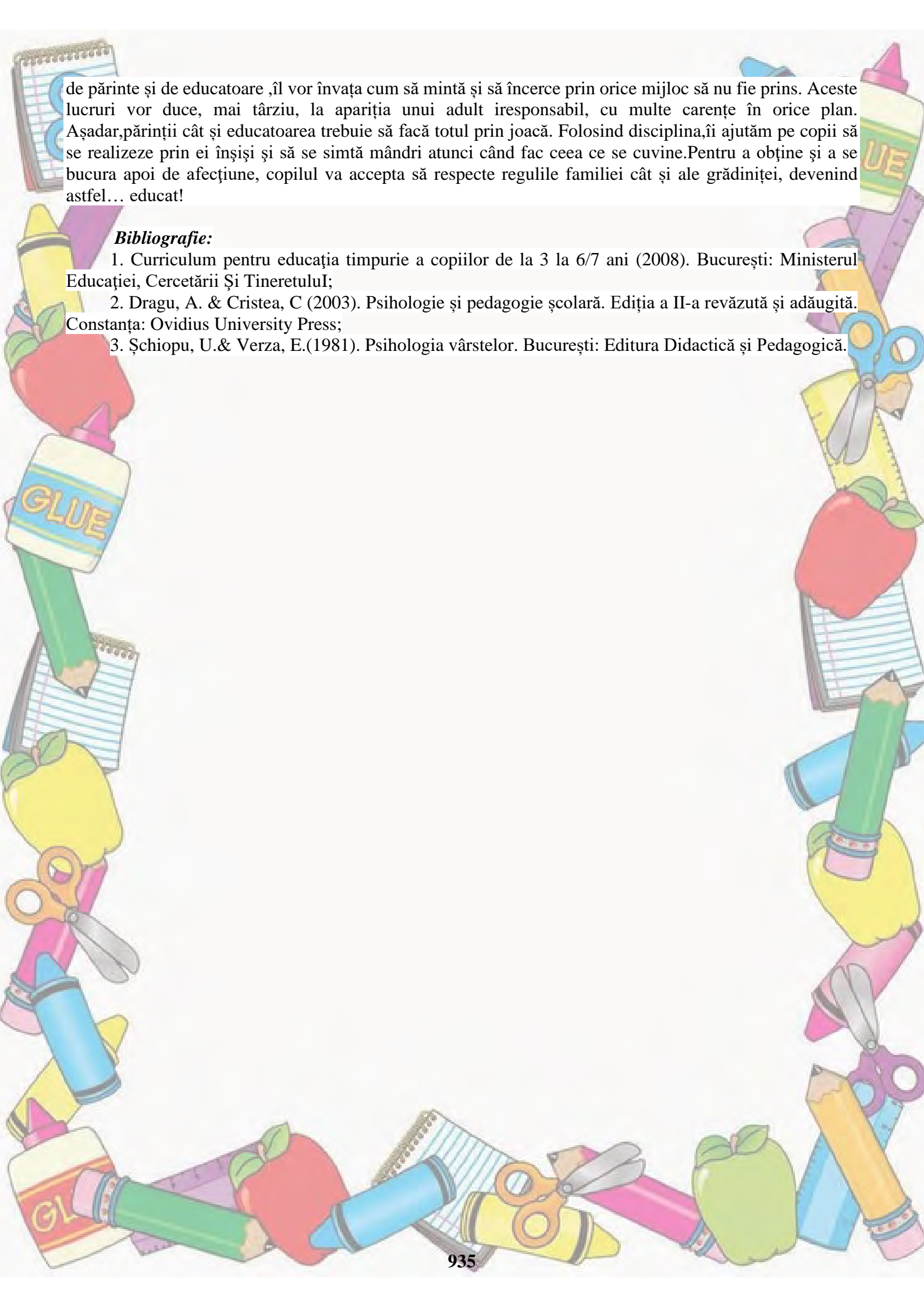
Multe persoane se gândesc la moduri de exprimare artistice atunci când aud cuvântul “creativitate”, însă în realitate este mult mai mult de atât. Aceasta se referă la imaginație și la moduri creative de a te exprima indiferent de formă și context. Este indicat să acorzi copilului timp pentru a-și dezvolta creativitatea și să îl lași să se bucure de activități precum fotografia, muzica, teatrul, desenul și multe altele de acest fel. Părinții trebuie să-și ajute copilul să se dezvolte ușor, obișnuindu-l să se joace diferite jocuri educative, astfel copilul devenind curios indiferent de vârsta pe care o are. Chiar dacă necesită timp și răbdare, părinții trebuie să aibă grijă ca fiecare întrebare adresată de către copil să primească un răspuns sincer și sigur pe care să îl înțeleagă și pe care să îl poată reține. Este bine ca părinții să îi ajute pe copii să-și dezvolte simțul empatiei. Să dezvolți această calitate în copilul tău nu numai că este bine pentru comunitate, pentru oamenii cu care acesta va avea orice fel de interacțiune, dar îl va ajuta și pe el să își dezvolte inteligența emoțională.

Grădinița trebuie să fie pentru copii un spațiu dorit, cu activități care să-i implice, să le ofere posibilitatea de a se dezvolta într-o atmosferă deschisă, stimulatoare. Organizată pe zone, centre de interes, centre de activitate sau arii de stimulare (așa cum au fost denumite în timp și în funcție de specificul grupei), sala de grupă devine un cadru adecvat situațiilor de învățare. Prin felul în care este amenajată, ea oferă copilului ocazia să se simtă bine în intimitatea lui, stimulându-i interesul și invitându-l la învățare prin descoperire și explorare.

Noul curriculum structurează experiențele copilului pe domenii experiențiale. Astfel, având în vedere setul de interese și aspirații ale copilului, nevoile acestuia, sala de grupă poate fi delimitată în mai multe centre de activitate/interes: Bibliotecă, Știință, Arte, Construcții, Joc de rol, Nisip și apă.

Un copil puternic și care va avea succes în viitor este un copil care are încredere în el și în abilitățile sale. Experții spun că a avea o stimă de sine ridicată te ajută să ai o viață mai fericită, așa că învățându-l pe copil acest lucru este un aspect foarte important. Educația pe care o primește fiecare copil este foarte importantă, așa că părinții trebuie să aibă grijă cum îl ajută să ajungă un om fericit și de succes. Trebuie să pună preț pe fiecare calitate și să-l ajute să le dobândească încă de la cea mai fragedă vârstă. Este foarte important ca copilul tău să beneficieze de cele mai interesante și bune lecții pe care un părinte le poate oferi.

În concluzie, educația în familie cât și în grădiniță este vitală în dezvoltarea fizică și psihică a oricărui copil. Cel mai eficient mod de a-l trata este cu iubire, compasiune și înțelegere. Pedepsele îl vor îndepărta

de părinte și de educatoare ,îl vor învața cum să mintă și să încerce prin orice mijloc să nu fie prins. Aceste lucruri vor duce, mai târziu, la apariția unui adult iresponsabil, cu multe carențe în orice plan. Așadar,părinții cât și educatoarea trebuie să facă totul prin joacă. Folosind disciplina,îi ajutăm pe copii să se realizeze prin ei înșiși și să se simtă mândri atunci când fac ceea ce se cuvine.Pentru a obține și a se bucura apoi de afecțiune, copilul va accepta să respecte regulile familiei cât și ale grădiniței, devenind astfel... educat!

Bibliografie:

1. Curriculum pentru educația timpurie a copiilor de la 3 la 6/7 ani (2008). București: Ministerul Educației, Cercetării Și Tineretului;
2. Dragu, A. & Cristea, C (2003). Psihologie și pedagogie școlară. Ediția a II-a revăzută și adăugită. Constanța: Ovidius University Press;
3. Șchiopu, U.& Verza, E.(1981). Psihologia vârstelor. București: Editura Didactică și Pedagogică.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL GRĂDINIȚEI ÎN EDUCAȚIA COPILOR!

PROF. ÎNV. PREȘC DOBRIN MARIA MIHAELA

GRĂDINIȚA ZÂNA FLORILOR/ BUCUREȘTI/SECTOR 6

Educația preșcolară este considerată tot mai frecvent ca o treaptă distinctă și necesară a procesului de învățământ, dar și parte integrantă a structurilor educative globale, ca primă fază a educației permanente, astfel învățământul preșcolar își reevaluează obiectivele, conținutul și tehnologia didactică în perspectiva noii concepții. Educatorea poate trece la stabilirea unui program comun de educație al grădiniței și al familiei, în care acțiunile ce se întreprind să se completeze reciproc. Numai în acest fel se poate contura un sistem unitar de cerințe. Odată stabilite aceste lucruri, urmează aplicarea lor. Și în acest proces, educatoarei îi revine sarcina să îndrume și să orienteze modalitățile de aplicare și mai ales să urmărească rezultatele. În acest sens, ea trebuie să-i familiarizeze pe părinți cu anumite cunoștințe psihopedagogice și să-i inițieze în folosirea unor metode și procedee de educație în concordanță cu particularitățile de vârstă și individuale ale copilului. Familia reprezintă un element cheie în dezvoltarea sănătății, competenței și activității copilului însă ea nu poate exercita aceasta funcție fără colaborarea cu grădinița, care asigură resurse suplimentare. Pentru a realiza un parteneriat eficient grădiniță-familie, educatoarea poate implica familia în anumite activități instructive-educative. Astfel, părinții trebuie sprijiniți să își cunoască copiii, să le identifice nevoile și să sprijine dezvoltarea și creșterea lor armonioasă. Parteneriatul familie-grădiniță, cu tot ceea ce presupune el, prezintă avantaje pentru toți factorii implicați: educatoare, părinți, copii. Un mijloc eficient de colaborare între grădiniță și familie sunt organizarea unor expoziții cu lucrări executate de copii, prin care părinții au posibilitatea să-și cunoască copilul prin prisma rezultatelor muncii sale. Participarea părinților la anumite activități demonstrative îi ajută să cunoască metodele și procedeele folosite, le sugerează anumite modalități concrete de îndrumare a jocurilor, de folosire a jucăriilor, etc. În cadrul acestor participări, părinții observă modul de comportare al copilului în colectivitate, precum și modul și gradul de implicare al preșcolarului în activități. Un alt mijloc eficient de colaborare între grădinița și familie sunt convorbirile cu familia. Amploarea pe care a luat-o în ultimii ani informatica, folosirea calculatorului, dă posibilitatea educatoarei, să popularizeze diverse programe, aplicații soft (jocuri) educative care să-l deconecteze, distreze și ajute în formarea personalității sale. *“Cei trei purceluși”*, *“Dragonii salvează țara muzicii”*, *“Cutiuța muzicală”*, *“Poveștile copilăriei”*, *“Dragonii la școala viselor”*, *“Țapul Ticu la școală”*, *“Povestea lui Aladin”*, *“Hai la școală”*, *“Matematica – adunare și scădere”*, *“Alfabetul”*, *“Mini enciclopedie”*, *“Matematica – înmulțire și împărțire”*, *“Concurs de cultură generală”*, etc., sunt doar câteva din aplicațiile soft recomandate și chiar folosite, cu care am lucrat. Folosirea acestor softuri i-a ajutat pe copii să-și îmbogățească, consolideze cunoștințele din diverse domenii cunoscute sau necunoscute de ei, să-și dezvolte competențele sociale. Softurile au contribuit la dezvoltarea gândirii logice, a spiritului de observație, a memoriei vizuale, etc. Folosirea programelor de scriere și desen le-a oferit posibilitatea de a-și formula propriile probleme. Adevărații beneficiari ai acestui parteneriat sunt copiii, ei simt dragostea și apropierea părinților, nu numai prin bunăvoința și bucuriile ce li se oferă acasă, ci și din interesul pe care părinții îl acordă în realizarea activităților din grădiniță; copiii sunt mai siguri pe sine, sentimentul de siguranță fiindu-le atât de necesar dezvoltării și echilibrului interior; totodată ei trăiesc mândria de a-și vedea părinții în situații apropiate lor și de a-i aprecia și mai mult. Participând afectiv și efectiv la viața grădiniței, părinții vor conștientiza că grădinița desfășoară un proces instructiv-educativ bine fundamentat și organizat.

CEI 7 ANI DE ACASĂ- UN COPIL EDUCAT

PROFESOR PTR. ÎNV. PREȘCOLAR: DOBRIN MĂRIOARA CĂTĂLINA
GRĂDINIȚA CU PP. NR. 19 SIBIU

Rolul adultului este să îl învețe cu dragoste pe copil ce înseamnă limitele, altfel îl va învăța viața, dar fără dragoste... – Paul Polk Lillard

Educația înseamnă iubire, și la fel ca iubirea se oferă încă din prima zi. Dezvoltând această idee putem spune că educația înseamnă zâmbet, mângâiere, învățare, protecție, îngrijire, conversație pe care o ai cu cel mic chiar din pântec, din prima zi în care începe să gângurească, cu alte cuvinte înseamnă totul.

Se spune că încă din pântec are loc începutul educației, deoarece dezvoltarea copilului începe din momentul concepției și se află în dependență cu mediul și în strânsă legătură cu mediul înconjurător, dar și cu sine însuși. Așadar din momentul în care copilul se află în burtica mamei creierul începe să se dezvolte, primește informații, care au un impact în anii următori de viață. Copiii se nasc cu potențialități virtuale, de dezvoltare, învățare, comunicare pe care doar prin stimulare și orientare pozitivă le vor transforma în capacități.

În primul an de viață creierul celui mic este precum un burete care absoarbe rapid toate informațiile primite și de aceea este foarte important să îi stimulăm pe aceștia în mod corespunzător, astfel încât să se dezvolte la potențialul maxim.

Se spune că până la vârsta de 5 ani, 85% din capacitatea creierului se dezvoltă, de aceea trebuie să le oferim experiențele de care au nevoie. Tot ce se „pompează”, tot ce se spune la această vârstă, toate experiențele de care au parte se vor reflecta în adultul de mai târziu.

Așa cum am arătat mai sus primul mediu în care se dezvoltă copilul, de aici acesta primește așa zisul „cei șapte ani de acasă”, pe lângă toate acumulările cognitive, motrice etc., copilul are parte de învățarea unor comportamente sociale, care vor arăta omul de mâine.

Pentru o dezvoltare optimă a copilului este necesar parteneriatul educațional în familie, între familie, în comunitate, între instituțiile care au ca rol creșterea, îngrijirea, educarea copilului, între părinți și educator.

Uneori mi se pare că „educația” sună atât de pompos, când de fapt ea înseamnă să răspunzi provocărilor, întrebărilor copiilor, să-i oferi libertatea și posibilitatea de a explora lumea, să îi arăți modul în care trebuie să se comporte cu cei din jur, să-l ajuți să descopere universul în care trăiește.

Prin urmare, lipsa unei educații adecvate se poate transforma în oportunități ratate în viață, de aceea orice gest, experiență, informație le oferă copiilor o oportunitate neprețuită de a profita de potențialul, abilitățile și talentul lor.

EDUCAȚIA COPIILOR SPRIJINIȚI DE PĂRINȚI

PROF. ÎNV. PRIMAR DOBRINEAN LIGIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „LUCIAN BLAGA” JIBOU

Educația pentru viață într-o familie dată începe cu primele zile de viață ale copilului. constă în principal în dobândirea de experiență care este de obicei afectată de învățarea constantă. În acest sens, părinții, precum și familia în ansamblu, joacă rolul de lideri direcți, precum și de susținători ai implementării educației copiilor lor. Întrucât acesta este unul dintre factorii de bază de influență, poate fi privit ca fiind cel fundamental care, fără îndoială, are o influență mai mare asupra dezvoltării generale și a creării personalității umane. Atunci când părinții se implică în procesul educațional al copiilor lor, de obicei rezultatul poate fi calificat drept unul pozitiv și încurajator. În acest sens, ei sunt de obicei conectați și acționează sub propriile atitudini parentale, care se transmit prin demonstrarea confidențialității reciproce în ceea ce privește capacitățile copiilor și capacitatea lor generală de învățare, ceea ce îi conduce spre succesul învățării, educația ca proces complex.

Pentru a avea succes în cadrul activității educaționale pe care o desfășurăm cu copilul, avem nevoie de o familiarizare cu unele reguli care sunt legate de dezvoltarea fizică a acestuia, dar o atenție specială trebuie pusă și asupra dezvoltării psihologice a copilului.

Părinții sunt cel mai puternic model de urmat și cea mai mare influență pentru copiii lor. Copiii imită întotdeauna părinții, valorile și tipurile de comportament. Cu toate acestea, dacă părinții au o influență pozitivă în viața de zi cu zi a copiilor și, cel mai important, în educația lor de zi cu zi, viitorul va fi mai frumos și mai de succes.

Deși rolul unui părinte în învățarea copiilor lor evoluează pe măsură ce aceștia cresc, un lucru rămâne constant: suntem modelele de învățare ale copiilor noștri. Atitudinile noastre cu privire la educație le pot inspira pe a lor și le poate arăta cum să preia conducerea propriei lor călătorii educaționale.

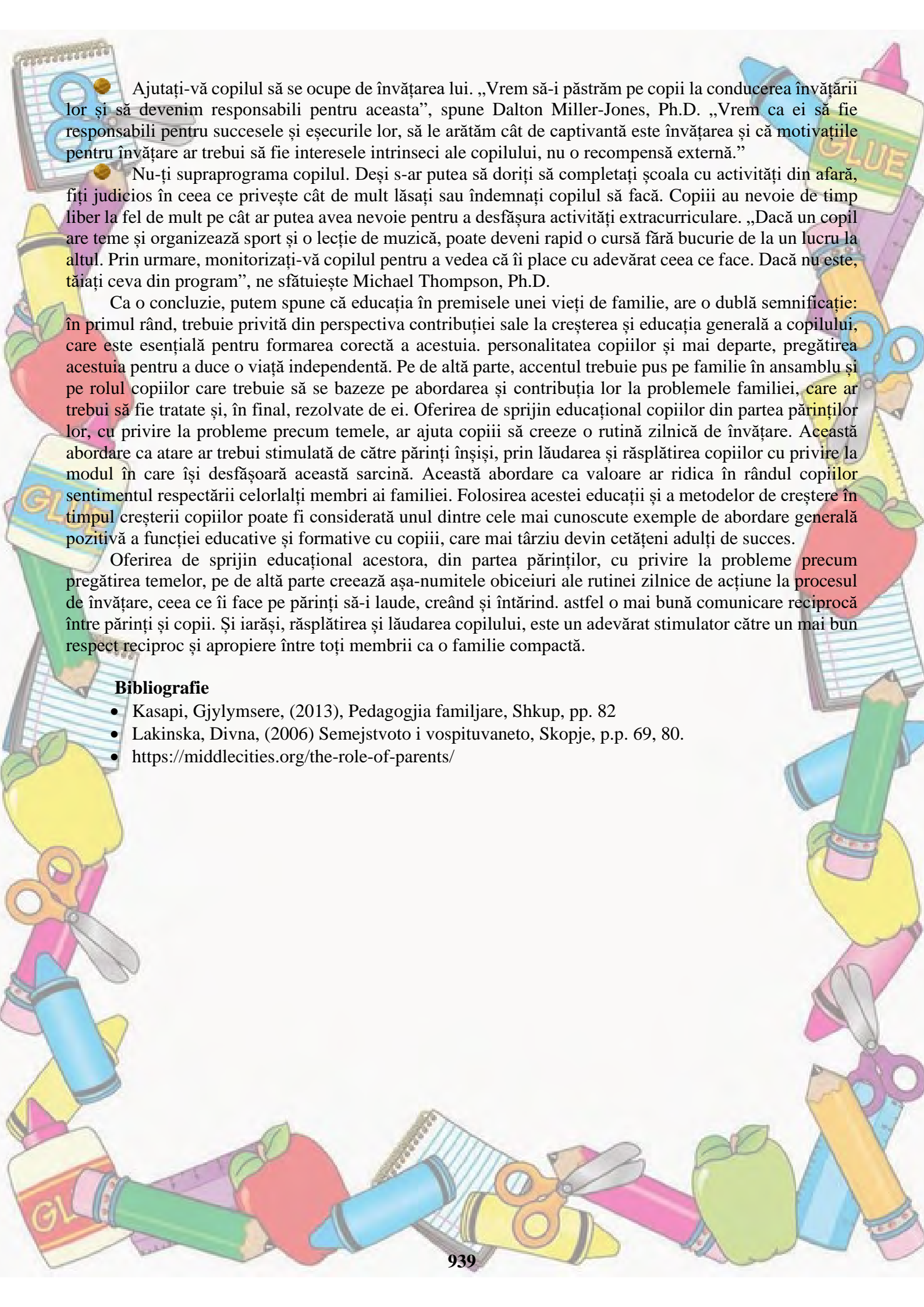
- Trebuie să fii un model pentru învățare. În primii ani, părinții sunt primii profesori ai copiilor lor – explorează natura, citesc împreună, gătesc împreună și numără împreună. Când un copil mic începe școala, datoria părintelui este să-i arate cum aceasta poate extinde învățarea începută împreună acasă și cât de interesantă și semnificativă poate fi această învățare. Pe măsură ce preșcolarii devin copii de vârstă școlară, părinții devin antrenorii de învățare ai copiilor lor. Prin îndrumări și mementouri, părinții își ajută copiii să își organizeze timpul și le susțin dorința de a învăța lucruri noi în școală și în afara ei.

- Să fii atent la ceea ce iubește copilul. „Unul dintre cele mai importante lucruri pe care un părinte le poate face este să-și observe copilul. Copilul este comunicativ sau timid? Află ce îl interesează și ajută-l să-l exploreze. Lăsați copilul să vă arate felul în care îi place să învețe”, recomandă Dalton Miller-Jones, Ph.D.

- Află cum învață copilul. Mulți copii folosesc o combinație de modalități pentru a studia și a învăța. Unii învață vizual făcând și văzând imagini, alții prin experiențe tactile, cum ar fi construirea de turnuri cu blocuri și lucrul cu lut. Alții sunt elevi auditivi care acordă cea mai mare atenție a ceea ce aud. Acordând atenție modului în care copilul dumneavoastră învață, ați putea să-i stârnească interesul și să explicați subiecte dificile desenând împreună imagini, creând diagrame, construind modele, cântând cântece și chiar creând rime.

- Exersează ceea ce învață copilul tău la școală. Mulți profesori încurajează părinții să analizeze ceea ce învață copiii lor mici într-un mod fără presiune și să exerseze cu ce ar putea să-i ajute suplimentar.

- Alocă timp pentru a citi împreună. Citiți cu voce tare regulat, chiar și copiilor mai mari. Dacă al dumneavoastră copil este un cititor reticent, citirea cu voce tare îl va expune la structura și vocabularul unei literaturi bune și îl va face interesat să citească mai mult. „Citirea împreună a primelor două capitole ale unei cărți poate ajuta, deoarece acestea sunt adesea cele mai dificile din punct de vedere al intrigii”, spune Susan Becker, M. Ed. „Încercați și să alternați: citești un capitol cu voce tare, el își citește altul pentru el însuși. Și lăsați copiii să aleagă cărțile care le plac. Serii de cărți sunt grozave pentru cititorii reticenți. Este în regulă să citești cărți ușoare și interesante în loc de romane mai dificile.”

Ajutați-vă copilul să se ocupe de învățarea lui. „Vrem să-i păstrăm pe copii la conducerea învățării lor și să devenim responsabili pentru aceasta”, spune Dalton Miller-Jones, Ph.D. „Vrem ca ei să fie responsabili pentru succesele și eșecurile lor, să le arătăm cât de captivantă este învățarea și că motivațiile pentru învățare ar trebui să fie interesele intrinseci ale copilului, nu o recompensă externă.”

Nu-ți supraprograma copilul. Deși s-ar putea să doriți să completați școala cu activități din afară, fiți judicios în ceea ce privește cât de mult lăsați sau îndemnați copilul să facă. Copiii au nevoie de timp liber la fel de mult pe cât ar putea avea nevoie pentru a desfășura activități extracurriculare. „Dacă un copil are teme și organizează sport și o lecție de muzică, poate deveni rapid o cursă fără bucurie de la un lucru la altul. Prin urmare, monitorizați-vă copilul pentru a vedea că îi place cu adevărat ceea ce face. Dacă nu este, tăiați ceva din program”, ne sfătuiește Michael Thompson, Ph.D.

Ca o concluzie, putem spune că educația în premisele unei vieți de familie, are o dublă semnificație: în primul rând, trebuie privită din perspectiva contribuției sale la creșterea și educația generală a copilului, care este esențială pentru formarea corectă a acestuia. personalitatea copiilor și mai departe, pregătirea acestuia pentru a duce o viață independentă. Pe de altă parte, accentul trebuie pus pe familie în ansamblu și pe rolul copiilor care trebuie să se bazeze pe abordarea și contribuția lor la problemele familiei, care ar trebui să fie tratate și, în final, rezolvate de ei. Oferirea de sprijin educațional copiilor din partea părinților lor, cu privire la probleme precum temele, ar ajuta copiii să creeze o rutină zilnică de învățare. Această abordare ca atare ar trebui stimulată de către părinți înșiși, prin laudarea și răsplătirea copiilor cu privire la modul în care își desfășoară această sarcină. Această abordare ca valoare ar ridica în rândul copiilor sentimentul respectării celorlalți membri ai familiei. Folosirea acestei educații și a metodelor de creștere în timpul creșterii copiilor poate fi considerată unul dintre cele mai cunoscute exemple de abordare generală pozitivă a funcției educative și formative cu copiii, care mai târziu devin cetățeni adulți de succes.

Oferirea de sprijin educațional acestora, din partea părinților, cu privire la probleme precum pregătirea temelor, pe de altă parte creează așa-numitele obiceiuri ale rutinei zilnice de acțiune la procesul de învățare, ceea ce îi face pe părinți să-i laude, creând și întărind. astfel o mai bună comunicare reciprocă între părinți și copii. Și iarăși, răsplătirea și laudarea copilului, este un adevărat stimulator către un mai bun respect reciproc și apropiere între toți membrii ca o familie compactă.

Bibliografie

- Kasapi, Gjylmsere, (2013), Pedagogjia familjare, Shkup, pp. 82
- Lakinska, Divna, (2006) Semejstvoto i vospituvaneto, Skopje, p.p. 69, 80.
- <https://middlecities.org/the-role-of-parents/>

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE

DOBROICA LAURA – AMALIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AUREL VLAICU” ARAD –

GRĂDINIȚA P.N. NR. 7 ARAD

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR

Educația în familie este deosebit de importantă deoarece familia este locul în care copiii primesc rădăcini pentru a crește și aripi pentru a zbura mai departe. În familie se învață pentru prima dată ce este lumea, ce este bine și ce este rău. „Cei șapte ani de acasă” este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său.

Familia are un rol esențial în educația copilului, este nucleul în care copilul se formează ca om. Ea are un rol decisiv în ceea ce privește viitorul social și spiritual al copilului pentru că știm că „există evenimente care-și pun pecetea asupra mentalității individului”, respectiv a copilului. Felul în care părinții se raportează la copii, afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate. Educația copiilor presupune întâi de toate desăvârșirea propriei noastre educații, a sentimentelor noastre.

Baza educației o reprezintă cei șapte ani de acasă – educație primită în familie, unde bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Modul în care ne creștem copiii contribuie la formarea concepției acestora despre ei înșiși. Acest aspect este de o importanță enormă. Copiii reprezintă viitorul, iar viitorul lumii depinde de concepția pe care o au aceștia despre ei înșiși. Toate opțiunile lor depind de viziunea lor asupra propriilor lor persoane.

Atât educația, cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Însă relația copil-familie aduce cu sine afecțiunea, respectul, empatia, încrederea – valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

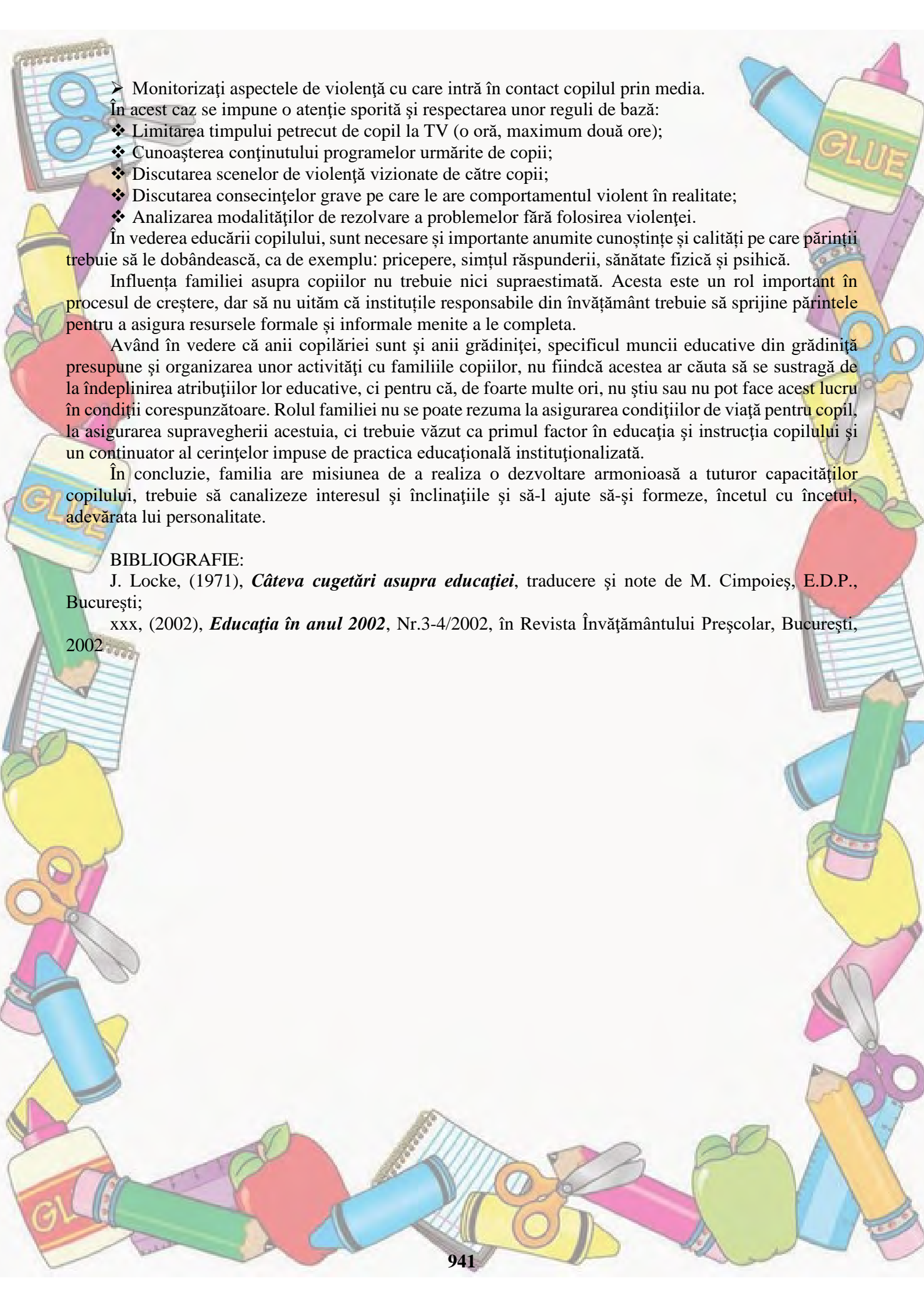
Un copil care are în spatele celor șapte ani de acasă bagajul educației primite în familie va ști: să salute, să spună mulțumesc, să își ceară iertare, să se comporte cuviincios cu cei de vârsta lui.

La această vârstă, părinții, cadrele didactice și ceilalți adulți din preajma copiilor trebuie să îi ajute pe micuți să își dezvolte aptitudinile de a se înțelege cu ceilalți după reguli clare. Trebuie să li se explice pe înțelesul lor care sunt consecințele unor fapte.

Copiii trebuie încurajați și obișnuiți să își ceară iertare atunci când greșesc, chiar și neintenționat. De multe ori este benefic să li se solicite copiilor nu doar să își ceară scuze, ci și să repare, dacă este posibil, ce au stricat, cum ar fi, de exemplu, un castel din cuburi.

Sugestii generale pentru părinți:

- Construiți o relație bazată pe încredere și afecțiune cu copilul. Dacă ne implicăm în viața copilului, îl încurajăm, îl protejăm scade incidența problemelor legate de agresivitate.
- Asigurați-vă că cel mic este cât mai mult timp supravegheat. Ca părinți, este bine să încurajăm permanent implicarea lui în diferite activități extrașcolare.
- Oferiți modele de comportament. Copiii învață mai mult prin imitarea de modele. Unii dintre noi încurajăm comportamente agresive fără să ne dăm seama.
- Este important să laudăm copilul atunci când rezolvă problemele constructiv, fără violență.
- Stabiliți reguli clare și urmăriți respectarea lor.
- Așteptările noastre față de copil este util să le explicăm clar. De asemenea, copilul trebuie implicat în formularea regulilor, cunoscând, în același timp, consecințele nerespectării unora dintre ele.

➤ Monitorizați aspectele de violență cu care intră în contact copilul prin media.

În acest caz se impune o atenție sporită și respectarea unor reguli de bază:

❖ Limitarea timpului petrecut de copil la TV (o oră, maximum două ore);

❖ Cunoașterea conținutului programelor urmărite de copii;

❖ Discutarea scenelor de violență vizionate de către copii;

❖ Discutarea consecințelor grave pe care le are comportamentul violent în realitate;

❖ Analizarea modalităților de rezolvare a problemelor fără folosirea violenței.

În vederea educării copilului, sunt necesare și importante anumite cunoștințe și calități pe care părinții trebuie să le dobândească, ca de exemplu: pricepere, simțul răspunderii, sănătate fizică și psihică.

Influența familiei asupra copiilor nu trebuie nici supraestimată. Acesta este un rol important în procesul de creștere, dar să nu uităm că instituțiile responsabile din învățământ trebuie să sprijine părintele pentru a asigura resursele formale și informale menite a le completa.

Având în vedere că anii copilăriei sunt și anii grădiniței, specificul muncii educative din grădiniță presupune și organizarea unor activități cu familiile copiilor, nu fiindcă acestea ar căuta să se sustragă de la îndeplinirea atribuțiilor lor educative, ci pentru că, de foarte multe ori, nu știu sau nu pot face acest lucru în condiții corespunzătoare. Rolul familiei nu se poate rezuma la asigurarea condițiilor de viață pentru copil, la asigurarea supravegherii acestuia, ci trebuie văzut ca primul factor în educația și instrucția copilului și un continuator al cerințelor impuse de practica educațională instituționalizată.

În concluzie, familia are misiunea de a realiza o dezvoltare armonioasă a tuturor capacităților copilului, trebuie să canalizeze interesul și înclinațiile și să-l ajute să-și formeze, încetul cu încetul, adevărata lui personalitate.

BIBLIOGRAFIE:

J. Locke, (1971), *Câteva cugetări asupra educației*, traducere și note de M. Cimpoieș, E.D.P., București;

xxx, (2002), *Educația în anul 2002*, Nr.3-4/2002, în Revista Învățământului Preșcolar, București, 2002

EDUCAȚIA COPILULUI ÎNCEPE ACASĂ

DOBROICA ZAHARIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AUREL VLAICU” ARAD

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR

Trăim într-o societate aflată într-o continuă mișcare. Totul se schimbă, totul se transformă. E prea multă grabă și mișcare în jurul nostru. Omul trebuie să fie capabil, pe nesimțite să se adapteze schimbărilor ce survin în viața lui. Noi, dascălii de astăzi, avem menirea de a deschide noi orizonturi copiilor și tinerilor. Noi suntem cei care trebuie să formăm oamenii de mâine, oamenii viitorului.

Demersul nostru niciodată nu va reuși dacă munca noastră de zi cu zi nu va fi suplinită de munca de zi cu zi a părinților copiilor.

După John Dewey, „Educația este un proces al vieții și nu o pregătire pentru viață. Cred că școala trebuie să reprezinte viața actuală, viața tot atât de reală și de vitală pentru copil ca aceea pe care el o duce în familia sa, cu vecinii săi, pe locurile lui de joacă.”

Trebuie să recunoaștem că educația în familie, „cei șapte ani de acasă” influențează puternic întreaga existență a individului, indiferent dacă acesta recunoaște acest lucru sau nu. Deci, ideal ar fi ca împreună, părinți și copii, să ne unim forțele pentru a dăruii copiilor noștri tot ceea ce este mai bun. Împreună vom reuși să creștem niște oameni puternici, capabili de a face față problemelor ce li se ivesc în cale, niște învingători.

Să nu uităm că familia înseamnă, sprijin și înțelegere, înseamnă bucuria de a sta împreună de sărbători. Dacă, în trecut, părinții aveau „ultimul cuvânt” în luarea tuturor deciziilor, astăzi acest lucru s-a schimbat în cazul multor familii, gradul de independență al tinerei generații crescând foarte mult. E ideal ca cel mic să fie consultat în luarea deciziilor importante.

Societatea nu are nevoie de oameni docili, parcă speriați, fără inițiativă care nu știu ce vor ci din contră e nevoie de oameni puternici, creativi. Tocmai de aceea e nevoie ca atât în familie cât și la școală, copilul să beneficieze de ajutor, dragoste, respect.

O condiție a succesului copilului în școală este și legătura firească dintre părinți și profesori, dintre părinți și școală.

Deschiderea spre *noile educații* (ca răspunsuri adecvate la problematica lumii contemporane) imprimă un aspect nou, complex și variat educației pentru familie la diferite niveluri strategice, toate, însă, fiind raportate la conținuturile de bază ale activității de formare- dezvoltare morală, intelectuală, psihofizică, tehnologică, estetică a personalității elevului.

Educația pentru familie vine în completarea și eficientizarea educației din cadrul familiei.

Realizarea scopului va fi ghidată de formarea abilităților de autoeducație a elevilor și de cizelare a competențelor parentale privind educația copiilor și relațiile copii-părinți. Educația pentru familie reperează pe un conținut structurat logic, racordat la curriculumul disciplinar și particularitățile de vârstă ale elevilor.

Elevul și părinții vor fi plasați în situații de problemă, de cercetare și descoperire, conștientizare a valorilor familiale în corelație cu cele general-umane, cu cele naționale și ale culturii relațiilor intergeneraționale bunici-părinți-copii.

La vârsta școlară, familia ar trebui să dezvolte gustul copiilor pentru citit, pentru căutarea activă de informație, să îi îndrume spre cărțile și sursele de informație potrivite și să îi ajute să sistematizeze cunoștințele, să le dezvolte gustul pentru experimentare, inovație, comunicare proactivă, să îi învețe să rezolve probleme și să caute soluții, să le încurajeze creativitatea și multe altele.

Pentru dezvoltarea inteligenței emoționale a copilului, viața de familie constituie, de asemenea, prima lui școală. În acest mediu, oarecum protejat, copilul ar trebui să învețe să se cunoască, învață cum să simtă față de ceea ce i se întâmplă și cum reacționează ceilalți la sentimentele lui; experimentează și recunoaște o gamă de sentimente și învață ce posibilități de reacție există, învață să își exprime speranțele și temerile.

Tot în familie, copilul își formează primele atitudini față de lumea din jur, de care vor depinde atât reușita lui școlară cât și, mai târziu, cea de viață. Aceste „cursuri” de dezvoltare a inteligenței emoționale nu se predau doar prin interacțiunea dintre copil și părinți sau din spusele și actele părinților față de copii, ci și prin intermediul modelelor pe care, în primul rând, părinții și ceilalți membri ai familiei (extinse) le oferă.

Pentru educație morală și formarea caracterului, familia este de asemenea, primul mediu în care copilul își construiește scara de valori și își formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestui tip de educație, modelul parental este foarte important pentru copil.

Părinții ar trebui să le spună copiilor ce e bine și ce e rău și de ce, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente și ar trebui să constituie exemple demne de urmat.

Ceea ce învață în familie trebuie să îl ajute pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia trebuie să îl îndrume pe copil să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

Familia are un rol deosebit de important în dezvoltarea copilului, nu numai în primii ani de viață, ci și pe parcursul întregii perioade școlare, până la intrarea în viața adultă.

Bibliografie:

Adriana Baban, (2001), *Consiliere educațională*, Cluj-Napoca;

Ecaterina-Adina Vrasmas, (2002), *Consilierea și educația părinților*, Ed. Aramis.

NUMAI UN OM EDUCAT ESTE OM

PROFESOR DE PSIHOPEDAGOGIE SPECIALĂ, DOBROȚCHI DENISIA CLAUDIA
CENTRUL ȘCOAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ – SIGHETU MARMAȚIEI

Orice ființă umană la venirea pe lume are nevoie de îngrijire și iubire.

Cu fiecare zi din viața lui învață câte ceva. Atunci când auzim expresia „*cei șapte ani de acasă*” este reprezentarea realității reflectată în viața unui copil. Din acest copil va prinde contur viitorul adult, care prin comportament și felul său de a fi, va putea arăta celor din jur dacă a avut parte de o educație aleasă sau nu. Educația primită este în funcție de familia în care a crescut, condițiile de mediu iar ca o completare, șlefuirea lui se face prin educația formativă începând cu grădinița și terminând cu cele mai înalte studii, dar nu în ultimul rând - autoeducația.

Creatorul de teatru Thomas Bernhardt spunea „*Numai un om educat este om*”. Confirm și eu acest lucru. Ținând cont de experiența mea în munca cu copiii, pot spune că diferențele privind educația primită în cei șapte ani de acasă este diferită de la un copil la altul, în funcție și de nivelul de înțelegere, dacă are sau nu vreun grad de deficiență, dacă educația s-a făcut în familie sau în sistemul de protecție al copilului. Fiecare dintre noi suntem unici în felul nostru iar din acest motiv suntem diferiți unii de alții: unii pot mai mult - alții mai puțin, unii vor mai mult - alții mai puțin, unii știu mai mult - alții mai puțin și tot așa.

În primii ani de viață este cea mai importanta etapă de formare . Atunci se pun bazele educației. Cele mai multe reguli sunt date de către părinți. Dacă la început te învață să mergi după aceea te învață cum să mergi, în primii ani te învață să vorbești, după aceea te învață cum să vorbești, după ce te învață să mănânci ulterior te învață cum trebuie să mănânci, iar odată ce mai crești te învață să te îmbraci iar mai apoi te sfătuiesc cum trebuie să te îmbraci. Astfel, zi după zi învățăm anumite reguli de care ar trebui să poată ține cont orice persoană civilizată care se respectă, indiferent de mediul de proveniență.

„*Omul este prin natura lui o persoană socială*”, spunea Aristotel. Din acest motiv trebuie să învățăm copiii să conviețuiască cu cei din jur. Pentru aceasta este nevoie de ai învăța normele de conduită civilizată. Trăim în democrație dar democrația fiecăruia dintre noi nu trebuie să încalce democrația celui de lângă noi. E bine că ne simțim liberi dar trebuie să respectăm și libertatea celorlalți. Astfel că în familie, copii învață încă de mici regulile care trebuie să le aplice în familie și în societate: cum trebuie să se comporte acasă, la grădiniță sau în parcul de joacă, modul în care trebuie să se comporte în timpul mesei, modul în care trebuie să salute, cum trebuie să se comporte în afara locuinței - pe stradă, toate acele norme ce țin de bunul simț și de normele sociale. Nu trebuie să-i iubim pe toți cei din jurul nostru colegi, vecini, etc, dar trebuie să îi salutăm și să răspundem la salut. Astfel copii înțeleg încă de mici, că este important modul în care vorbim și ne comportăm, învață cum trebuie să fie comunicarea cu cei din jurul nostru, că e frumos să folosim expresiile de politețe și că felul în care trebuie să-și exprime părerile și dorințele se poate face în anumite moduri. Așa că e bine să ținem cont de sfaturile părinților atunci când ne spun: „să nu înjurăm”, „să nu ne batem”, „nu e frumos să dăm muzica prea tare”, „să nu scuturăm praful în capul vecinului de la bloc”, „să nu scuipăm pe stradă”, „să aruncăm gunoiul la coș”, ... reguli și iar reguli. E bine să putem trăi în armonie atât cu ceilalți oameni cât și cu noi înșine. De aceea de atâtea generații oamenii cu cele mai luminate minți se străduiesc să șlefuiască ființa umană, de aceea sunt aceste legi scrise și nescrise ale comportării civilizate, dar pe care trebuie să le respectăm dacă vrem să trăim într-o societate civilizată. Ca să fi un om bun și civilizată nu ai nevoie de școli înalte. Să nu uităm și de regulile ce țin de Divinitate ...alte reguli.

Deci, concluzia mea este că în ziua de azi la școală se pun bazele educației în care elevii își dezvoltă mai mult inteligența cognitivă, însă de o importanță vitală este educația ce tine de inteligența emoțională ceea ce își are originile din familie. De mici copii trebuie să fie învățați ce este iubirea, iubirea aproapelui, să fie buni, mihoși, sinceri, empatici și altruști. Așa că rolul educației primite în familie în cei șapte ani de acasă cât și de la școală, trebuie să se împletească armonios, să existe o continuitate și o colaborare strânsă, pentru că toți cei care contribuim la educația unui copil, să-l ajutăm și să scoatem la lumină, maximul de potențial de care acesta poate da dovadă și de care orice om are nevoie, pentru a trăi cu verticalitate în orice societate.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN GRĂDINIȚĂ ȘI FAMILIE ÎN PRIMII ȘAPTE ANI DE VIAȚĂ

PROF. INV. PREȘCOLAR. DOCIU DANIELA ALINA
GRĂDINIȚA CU P.P. NR.4 , ALEXANDRIA

Ce este educația? Se poate spune că reprezintă un ansamblu de acțiuni și de influențe pe baza cărora o persoană progresează pe toate planurile în drumul ei spre a deveni un cetățean responsabil și integrat social.

Platon era cel care definea educația ca fiind o "artă de a forma bune deprinderi sau de a forma aptitudinile native pentru virtute ale acelor care dispun de ele". Cea contemporană urmărește, însă, următoarele direcții: se pune un accent tot mai mare pe om; se dorește dezvoltarea calităților umane; se îndreaptă către pregătirea pentru viață;

Rolul educației este unul colosal în viața omului. Părinții sunt cei care iau tot felul de decizii ce influențează într-o măsură sau alta viitorul celor mici. Din acest motiv, uneori, se poate întâmpla ca, din cauza stresului, nerăbdării, oboselii, a lipsei de timp, adulții să recurgă la diferite strategii mai puțin ortodoxe pentru a rezolva problemele celor mici. Cu timpul, acestea vor duce la apariția unor comportamente nedorite, ca, de exemplu, faptul că vor crede că li se cuvine totul.

Părinții trebuie să fie parteneri de încredere în educarea celor mici și sunt obligați să creeze un mediu familial echilibrat, prielnic dezvoltării și educării copiilor. În acest sens, este indicat să urmărească cele patru direcții de mai jos: să identifice obiectivele parentale pe termen lung; să interacționeze corect și plin de căldură cu micuții; să înțeleagă gândurile și sentimentele acestora în diferite situații; să caute mereu o soluție la toate problemele care se ivesc și să renunțe la abordarea punitivă a unui conflict.

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite (conștient sau nu!) o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate.

Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Dincolo de sincopel sistemului de învățământ, există atât de mulți oameni cu vocație, gata să-și ofere suportul și expertiza pentru rezolvarea provocărilor. Aceasta este o chemare la responsabilitate: ceea ce sădești în copilul tău de timpuriu va fi potențat și dezvoltat de școală, dependent de implicarea ta. Mai târziu, adultul format va fi o valoare pentru societate, un om cu simț civic, responsabil și moral... sau nu. La nivel micro, cum arată familia, așa arată și școala, iar la nivel macro, cum arată școala, așa arată și țara. În esență este vorba despre interdependență, conectare. Suntem dependenți unii de alții: școala nu poate să-și atingă scopurile fără susținerea familiei și invers.

De fapt școala este, sau măcar ar trebui să fie, acel loc în care copilul/elevul are posibilitatea de a-și dezvolta trei tipuri importante de relații: relația cu cei de vârsta lui, relația cu autoritatea și relația cu lumea informației.

În școală copilul află o mică parte din toată informațiile existente în lume. Grație școlii, prin contactul cu mulțimea de informații cu care este "bombardat", copilul are posibilitatea să descopere ce îl interesează cel mai mult și pentru ce are înclinație. Multe dintre informațiile dobândite acum sunt cele care îl motivează pe copil să aprofundeze lucrurile de care este interesat, chiar și după terminarea școlii.

În concluzie, școala nu poate singură să se ocupe de educația completă a copilului tău (din nenumărate motive). Dacă ești conștient de acest lucru și ai o atitudine realistă, poți să te mobilizezi și să completezi educația oferită de școală. Poți suplini acolo unde nu este destul, poți repara acolo unde este un exces, poți să-ți muți copilul, sau poți să faci atât de multe lucruri.

Cu toate acestea, nu submina educația care se face în școală, dacă nu ai motive întemeiate să o faci. Și profesorii au nevoie de sprijin, care poate veni din partea ta, a elevilor sau chiar a celor care-i conduc. Ne complacem prea mult în această stare și preferăm să nu reacționăm, deși ne plângem peste tot că educația în școală nu mai este ce era odată. Prea puțini dintre cei interesați sunt dispuși să iasă din zona de siguranță. Or, dacă sunteți nemulțumiți de educația în școală, cum se face ea la ora actuală, trebuie să fiți conștienți că lucrurile nu vor evolua în acest domeniu până când nu veți arăta factorilor implicați că vă pasă și cereți mai mult profesionalism din partea lor.

Implicarea părinților în educație este obligatorie dacă vor să-și transforme propriii copii în oameni responsabili și conștienți, care să prețuiască lucrurile bune în viață și care să știe cum să se descurce perfect în orice situație.

BIBLIOGRAFIE:

1. Pescaru-Băran, A.- *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 20042.
2. Nicola, I.- *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003
3. Robu, Maria, „Empatia în educație”, Didactica Publishing House, București, 2008 2.
4. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „Prelegeri pedagogice”, Editura Polirom, Iași, 2001 3.

EDUCAȚIA DE ACASĂ

PROF. DODIȘ ELENA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ LUCIAN GRIGORESCU MEDGIDIA

Educația copiilor începe acasă și abia apoi continuă la școală. Anii petrecuți în familie sunt primordialii. Educația primită acasă se oglindește pe tot parcursul vieții. Părinții încep educația de acasă, chiar înainte de a intra copilul la grădiniță, momentul în care el învață etica de bază și conduita primară de viață. Studiile arată că șansele copilului de a crește, de a se dezvolta și de a obține rezultate mai bune cresc pe măsură ce părinții sunt mai implicați în educația copilului. Din păcate, realitatea este însă aceea că majoritatea părinților fac prea puțin pentru a contribui la succesul școlar al copilului. Părinții trebuie să realizeze că ei sunt cei care împart cu profesorul succesul sau insuccesul copilului la școală.

Punerea bazei educației copilului încă din primii ani de viață petrecuți acasă cu părinții se realizează prin petrecerea unui timp de calitate copil-părinte, prin oferirea suportului emoțional necondiționat, prin jocurile educative care pun bazele educației (învățarea literelor și a numerelor, a figurilor geometrice, etc.), prin ajutorul oferit copilului la realizarea temelor, să fie alături de ei.

Părinții sunt primii profesori și au un rol cheie în modelarea personalității copiilor. Părinții au datoria morală să inspire copiilor dorința de a învăța și încredere în rolul educației. Un echilibru între educația acasă și educația în școală este cheia succesului învățării.

Un copil care crește într-un mediu armonios, de siguranță, de iubire, va avea o anumită perspectivă asupra lumii. Un alt copil care va fi supus fricii, va vedea violență fizică, verbală, va avea o altă imagine. Când vine vremea să plece să descopere lumea largă fiecare o va analiza prin prisma acelor "ochelari" cu care a plecat de acasă.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. DOMBI ANNAMĂRIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 BORLA

JUD. SĂLAJ

“Orice lucru bun pe care îl vedem în lumea noastră de astăzi este din cauza unei minți educative din spatele ei. Educația nu înseamnă să îi înveți să mănânce cu lingura, înseamnă să îi înveți să gândească în perspectiva și să întrevadă un viitor mai bun. Este vorba despre cum să o aplici în viața reală pentru a schimba lumea pentru o cauză mai bună.” De la Aristotel, Platon sau Einstein, toți își spun cuvântul cu privire la rolul educației în societatea noastră, dar interesul obiectiv al copilului în societate presupune că educația școlară și familială să aibă un scop comun. Aceste două comunități afectează în primul rând dezvoltarea copilului, așa că este o cerință esențială ca aceștia să-și asume în armonie sarcinile dezvoltării mentale, spirituale și fizice a generației în creștere. Pentru ca o familie să crească cu succes un copil, sunt necesare anumite condiții. Pe de o parte acestea sunt formate în familie, dar merită să vorbim și despre cele care trebuie create în continuare. “Părinții sunt modelele de bază pentru copii. Fiecare cuvânt, mișcare și acțiune au un efect.” – Bob Keeshan. Primii ani de viață ai unui copil și implicarea părinților în acest stadiu de nevoie a satisfacerii trebuințelor este primordială. În primii ani de viață, copilul este dependent de părinți, în special de mamă, fiind o etapă de bază în dezvoltarea sa, deoarece în această perioadă se pun bazele dezvoltării viitorului adult. În cadrul familiei, copilul are parte de primele lecții de viață, iar părinții sunt cei care îi oferă un prim model de învățare. Dar și după ce crește și copilul ajunge la grădiniță/ școală, rolul părinților nu se termină, ci continuă, și este în continuare la fel de important. Măsura în care familia a devenit o comunitate, comunitatea de bază a societății noastre, este crucială pentru dezvoltarea personalității copilului. Scopurile sale coincid în cele din urmă cu cele ale societății sale, iar viața lui este o parte integrantă a vieții societății. Implicarea în atingerea scopurilor societății este una dintre cele mai importante condiții de bază pentru succesul educației familiale. Întoarcerea spre interior, înstrăinarea de viața înconjurătoare, egoism și așa mai departe, poate fi un obstacol serios pentru copii ca să fie oameni fericiți, nu se pot integra în societate și să găsească spațiu pentru scopurile, dorințele și aspirațiile lor. Iubirea reciprocă și îndeplinirea reciprocă a îndatoririlor bazate pe egalitate pot face din familie un adevărat cămin. O comunitate bazată pe iubire dezvoltă responsabilitatea pentru soarta rudelor din membrii familiei. Este foarte important ca copilul să aibă un loc în familie, în comunitatea familială, să simtă puterea protectoare, de ajutor, iubire și căldură umană a familiei. Locul copilului în comunitatea familială se schimbă pe măsură ce el sau ea se dezvoltă. Drepturile și responsabilitățile lui se apropie din ce în ce mai mult de nivelul adultului, până când în sfârșit ajunge la el și poate părăsi familia. De asemenea, este de netăgăduit că situația unei familii îi determină în mare măsură modul de viață. De exemplu, venitul din care trăiesc părinții este un factor important în evoluția personalității copilului, existența unei locuințe stabile, ordinea sau dezordinea locuinței, dacă locuiesc într-o poziție potrivită sau dacă au o viață boemă. Există și probleme pentru familiile salariate cauzate de plecarea ambilor părinți la muncă în străinătate. Întrebarea apare întotdeauna în raport cu situația și stilul de viață al familiei: care este locul copilului în familie? Citez două exemple extreme: într-un loc copilul este în centrul familiei și este răsfățat în cea mai mare măsură, iar în cealaltă extremă când este copleșit de muncă fără să aibă timp să fie copil. Pe lângă situația și stilul de viață al familiei, structura familiei este un factor important. Dificultățile pe care le implică creșterea copiilor părinților divorțați sunt binecunoscute. O familie trunchiată sau un părinte vitreg este o problemă separată în parenting. Parentingul necesită o gamă largă de informații și judecată din partea părinților. Condiția pentru acestea este inteligența, care nu depinde doar de educație, deși este și importantă. O persoană inteligentă poate recunoaște legătura dintre fenomene, poate izola simptomele care apar împreună și poate găsi soluții la situații neașteptate, neobișnuite. Părinții ar trebui să încerce să înțeleagă totul despre copil, să caute o explicație. Așa cum se întâmplă de obicei în educație, în educația de familie este adevărat că nimic nu trebuie grăbit. Cel mai frecvent rezultat al bruscării este vătămarea nemeritată și nu dispăre fără urmă la

copil. Educația nu poate avea succes dacă părintele nu are suficient autocontrol. În greutățile parentale, dragostea le permite părinților să-și exercite autocontrolul. Deci dragostea inteligentă pentru copil este o condiție esențială pentru creștere. Pe baza acestora, copilul dezvoltă încredere în părinți și recunoașterea autorității părinților. Încrederea înseamnă deschidere deplină față de părinți. Recunoașterea autorității de a vedea că părintele a acționat cu înțelepciune și-a dorit binele. Autoritatea parentală este un factor esențial. Pe lângă cele de mai sus, ajută la dezvoltarea autorității părintești: curajul și consecvența părinților. Este foarte important să ne adaptăm procedurile la stadiul de dezvoltare al copilului. De asemenea, trebuie să fim atenți că nu toți copiii sunt la fel, așa că nu ne putem aștepta la același rezultat de la toți copiii noștri. Condiția de bază a creșterii familiei este uniformitatea creșterii, care se poate realiza prin discutarea tuturor fenomenelor legate de copil, cunoașterea acțiunilor, gândurilor, grijilor celuilalt, având o iubire comună pentru copil și un scop comun al creșterii. Pe lângă cele de mai sus, ajută la dezvoltarea autorității părintești: curajul și consecvența părinților. Este foarte important să ne adaptăm procedurile la stadiul de dezvoltare al copilului. De asemenea, trebuie să fim atenți că nu toți copiii sunt la fel, așa că nu ne putem aștepta la același rezultat de la toți copiii noștri. Condiția de bază a creșterii familiei este uniformitatea creșterii, care se poate realiza prin discutarea tuturor fenomenelor legate de copil, cunoașterea acțiunilor, gândurilor, grijilor celuilalt, având o iubire comună pentru copil și un scop comun al creșterii. Unanimitatea înseamnă și consimțământul părinților și al bunicilor. Bunicii trebuie să se încadreze în educația familiei, trebuie să susțină în mod conștient munca părinților, pentru că din dragoste excesivă se amestecă adesea inconștient în educația familiei. Dacă ar fi să definim cam ce reprezintă școala pentru un copil am putea afirma că este locul unde se pun bazele educației, și care contribuie la dezvoltarea personalității sale, într-un spirit bazat pe idealuri pozitive. În afară de menirea pe care o are, de a-l învăța pe copil să citească, să scrie, să înțeleagă și să memoreze unele informații, poate cea mai importantă lecție pe care un copil o învață la școală este cum să se descurce în viață. Un cadru didactic bun este cel care știe cum să-i învețe pe elevi nu numai lecțiile, ci și disciplina și autocontrolul, dar este conștient în același timp că nimic nu poate fi făcut cu forța, împotriva voinței copilului. Dorința de a fi mai bun trebuie să vină în primul rând din partea elevului. Prin educația făcută în școală, copilul ar trebui să dobândească acel sentiment al responsabilității față de ceilalți. De fapt școala este, sau măcar ar trebui să fie, acel loc în care copilul/elevul are posibilitatea de a-și dezvolta trei tipuri importante de relații: relația cu cei de vârsta lui, relația cu autoritatea și relația cu lumea informației. Dezvoltarea unui copil este influențată fundamental de două comunități: familia și școala. Cerința uniformității în educație dictează armonia între cele două. Educația școlară trebuie să țină cont de normele morale, trebuie să se știe și că conținutul acestora se modifică în condițiile sociale de astăzi. Pe lângă obiectivele educației în familie, trebuie să știm și ce simt părinții cu privire la scopul educației școlare, deoarece majoritatea părinților nu sunt familiarizați cu munca educațională pe care o desfășoară în predare. Și este doar datoria noastră să-i informăm. Adică, relația corectă între profesori și părinți trebuie stabilită pentru coerența educațională. Este responsabilitatea profesorului să se asigure că educația familială și școlară au cerințe uniforme pentru copil. Încercăm să creăm unitatea cerințelor, în primul rând în ceea ce privește ordinea de zi, respectarea regulilor școlare, pregătirea atentă a lecției și participarea la munca acasă, iar pe baza acestora formăm cerințele uniforme ale moralei. Bibliografie: 1. Pescaru-Băran, A.- Parteneriat în educație familie-școală-comunitate, Editura Aramis, București, 2004 2. Verza, E. Verza, F. E. (2017), Psihologia copilului, Editura Trei 3. Citate : <https://cluj.ro/citate-despre-educatie-pentru-copii-parinti-si-profesor>

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR: DOMIDE VIRGINIA

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

Cauzele unor eșecuri școlare sunt multiple, dar școala are sarcina de a le depista și de a interveni, uneori, când este cazul, în situațiile delicate. Un sfat la timp, o îndrumare competentă, vizita la domiciliu sunt mijloace care pot da rezultate favorabile în creșterea randamentului școlar.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jighește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățatura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățatură le pun pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățatură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

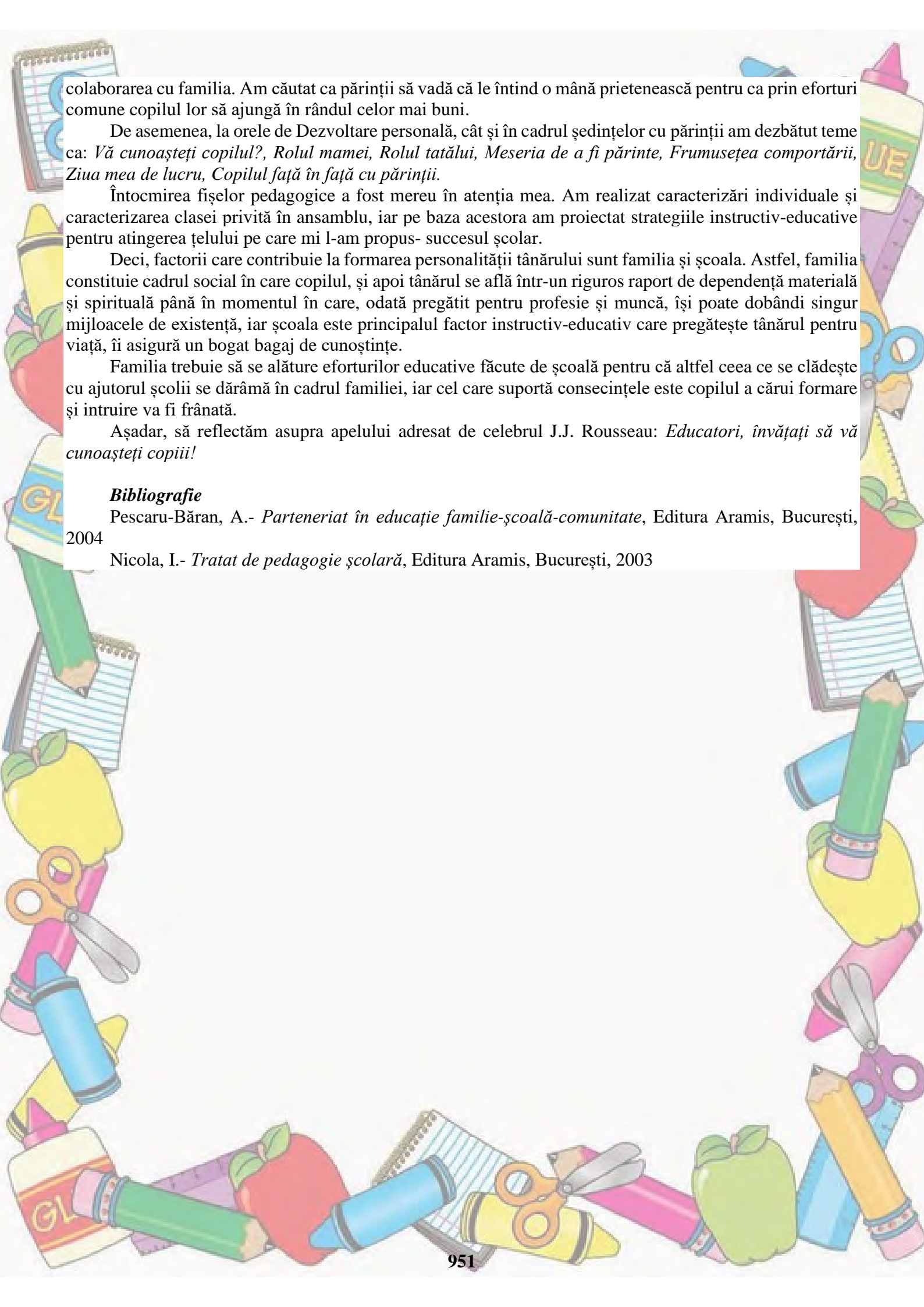
Deci, ca primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

Ca profesor, am urmărit să-i atrag pe părinți în jurul școlii și să devină colaboratori activi ai dascălului, să cunoască scopul și sarcinile, metodele educative, să devină conștienți de răspunderea pe care o au în fața societății.

Am folosit o varietate de forme și metode precum ședințele cu părinții, lectoratele cu părinții, consultațiile și convorbirile în grup sau individuale, fișele psiho-pedagogice ale elevilor.

În cadrul ședințelor cu părinții, m-am străduit să leg munca educativă a acestora de sarcinile activității instructiv-educative din școală. De asemenea, m-am ocupat de organizarea muncii în familie, de alcătuirea și respectarea regimului zilnic, de atragerea părinților în supravegherea timpului liber al elevilor. În acest sens, am dezbătut în cadrul unui lectorat tema *Un regim de viață rațional*.

În convorbirile cu părinții este foarte important tonul folosit de profesor. Nu am fost niciodată un acuzator al elevilor pentru a nu declanșa în părinți reacția de apărător al acestora, fapt care face imposibilă

colaborarea cu familia. Am căutat ca părinții să vadă că le întind o mână prietenească pentru ca prin eforturi comune copilul lor să ajungă în rândul celor mai buni.

De asemenea, la orele de Dezvoltare personală, cât și în cadrul ședințelor cu părinții am dezbătut teme ca: *Vă cunoașteți copilul?*, *Rolul mamei*, *Rolul tatălui*, *Meseria de a fi părinte*, *Frumusețea comportării*, *Ziua mea de lucru*, *Copilul față în față cu părinții*.

Întocmirea fișelor pedagogice a fost mereu în atenția mea. Am realizat caracterizări individuale și caracterizarea clasei privită în ansamblu, iar pe baza acestora am proiectat strategiile instructiv-educative pentru atingerea țelului pe care mi l-am propus- succesul școlar.

Deci, factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată.

Așadar, să reflectăm asupra apelului adresat de celebrul J.J. Rousseau: *Educatori, învățați să vă cunoașteți copiii!*

Bibliografie

Pescaru-Băran, A.- *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004

Nicola, I.- *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003

IMPLICAREA FAMILIEI ÎN DEZVOLTAREA COMPETENȚEI LECTORALE LA ELEVII DE GIMNAZIU

AURELIA DOMNIȚEANU,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „PROF. EMIL PANAITESCU”,
COMUNA CIDALBI, JUDEȚUL GALAȚI

"Dacă un copil nu-și vede niciodată părinții citind, nici el n-o va face..." (Mircea Cărtărescu)

Printre factorii care determină atitudinea față de lectură a elevilor de gimnaziu, alături de particularitățile de vârstă și cele psihice, un rol primordial îl are familia. Dezvoltarea economică, schimbările din societate din ultimile decenii au făcut ca părinții să fie din ce în ce mai ocupați și responsabilitatea pentru dezvoltarea competenței lectorale fusese transferată tot mai mult pe umerii sistemului educațional. Recenta situație pandemică a făcut însă ca familiei să-i revină din nou un rol important, chiar decisiv. Profesorii și cercetătorii au trebuit să facă apel la intervenția familiei pentru a se face front comun în situația în care elevii au petrecut mult mai mult timp în cadrul familiei în noul sistem de educație online. Deja situația competenței lectorale era destul de îngrijorătoare, iar faptul că evaluarea autentică în sistemul educațional online s-a dovedit a fi foarte greu de făcut a determinat încercarea găsirii unor modalități de implicare a familiei pentru a putea menține interesul educabililor pentru lectură.

În contextul dat, studiile la nivel european constată că familia s-a dorit a fi implicată încă de câțiva ani în urmă de când s-a instituit conceptul *literației în familie* (LF), care în ultimii ani ia amploare, existând și o instituție europeană care se ocupă de implementarea acestui concept- ELINET (European Literacy Policy Network/ Rețeaua Europeană de Politici pentru Literație). În acest scop, în anul 2016, România a fost încadrată într-o investigație comparativă a practicilor literației în familie, alături de Bulgaria, Macedonia, Portugalia și Slovenia. Studiul a fost determinat de rezultatele îngrijorătoare ale ratelor de literație la tinerii între 10 și 15 ani, aceștia fiind cititori cu performanțe scăzute, așa cum o arată testările PIRLS și PISA. S-a dovedit că țările implicate în proiect au motive de îngrijorare, România având în jur de 35% de tineri cu abilități de lectură scăzute, ei fiind capabili doar să citească texte simple, să identifice informații explicite din texte și să facă deducții banale, însă nu sunt capabili să înțeleagă texte lungi și complexe și nu pot interpreta cele citite.

"...În Europa, unul din cinci adolescenți cu vârsta de 15 ani și aproape 55 de milioane de adulți nu au competențe de literație de bază (Asociația Learn&Vision, 2016, p.4)". Aceste cifre arată că tocmai idealul școlilor noastre, cel de a pregăti un tânăr pentru viața de adult, pentru angajare, nu se poate realiza pe deplin. Un tânăr ce nu posedă competențe lectorale nu va fi capabil să-și poată găsi un loc de muncă, astfel crescând riscul de excludere din societate care atrage după sine alte consecințe și mai nefaste. Într-o astfel de situație nu mai poate fi vorba de implicare culturală sau civică eficientă, lucruri ce se așteaptă de la orice absolvent.

Faptul că la PISA în 2011 România se află pe locul 36 din 45 de state, iar la PIRLS este situată după țări precum Iran, Indonezia sau Qatar, a generat diverse cercetări și statistici, una dintre acestea este și cea care vizează numărul cărților din casele copiilor români, un studiu extrem de interesant și care a scos la iveală următoarele:

- Maximum 10 cărți în casă- 38,5% (11,8% media europeană)
- 11-25 cărți în casă- 29% (19,7% media europeană)
- 26-50 cărți în casă- 19,8% (29,4% media europeană)
- 51- 100 cărți în casă- 8,3% (23,4% media europeană)
- Peste 100 cărți în casă- 4,4% (15,7% media europeană)

Studiul citat remarcă și faptul că părinții au un nivel de educație preponderent gimnazial (32%) și aceștia citesc mult mai puțin decât media europeană. Pentru că familia este primul profesor al copilului, s-a ajuns la concluzia că tocmai în familie trebuie intervenit pentru rezultate mai bune. Părinții sunt cei ce facilitează accesul la cărți al copiilor și sunt cei care le citesc copiilor cu mult înaintea educatorilor. Succesul școlar ulterior este strict determinat de capacitatea copilului de a citi conștient un text, iar cercetătorii au

demonstrat fără drept de echivoc faptul că acei copii care cresc într-un mediu favorabil cititului și cărora li se citește de la o vârstă fragedă, se descurcă mult mai bine la școală și reușita școlară este garantată. Brandi Bates, inițiatorea asociației *Citim Împreună România*(CIR) și Maria Kovacs, coordonatoarea Asociației *Lectura și Scrierea pentru Dezvoltarea Gândirii Critice România*(ALSDGC) au semnalat faptul că părinții au un rol esențial în dezvoltarea timpurie a competenței lectorale și s-au oprit asupra indicatorului referitor la atitudinea părinților față de lectură care a scos în evidență faptul că părinți cărora le place să citească avem 21,3%, în timp ce media europeană este de 35,3%, iar cei care nu agreează lectura sunt 17,9%, media europeană fiind de 12,1%. De asemenea, cele două cercetătoare au reliefat și implicarea părinților în diverse activități relevante pentru dezvoltarea limbajului copiilor, acest lucru constituindu-se chiar într-un indicator folosit în PIRLS, numit Scala Activităților de Literație Timpurie(SALT). Acest indicator vizează citirea cărților pentru copii, spusul poveștilor, învățarea unor cântecele, diverse jocuri cu forme, discuțiile despre ce facem sau ce citim, jocuri lexicale, scrisul unor litere sau cuvinte, cititul cu voce tare a semnelor și etichetelor.(Bates,2016, p.64)

Frecvența	România	Media UE
Deseori	38,3%	40,7%
Câteodată	54,1%	57,4%
Niciodată sau aproape niciodată	7,6%	1,9%

Tabel 1. Frecvența implicării părinților în activitățile de lectură, *Sursa: PIRLS 2011*

Tabelul 1 de mai sus a fost citat de cele două asociații în special pentru faptul că în România aproape 8% dintre părinți nu-și implică niciodată sau aproape niciodată copiii în activități atât de importante pentru dezvoltarea lor. Dintre activitățile pe care părinții trebuie să le facă împreună cu copiii, un rol extrem de important îl are cititul cu voce tare. Această activitate dezvoltă limbajul și abilitățile de citit și crește interesul pentru lectură și învățare. Cele două autoare menționate mai sus citează Comisia pentru Lectură a Departamentului pentru Educație din SUA: Cititul cu voce tare pentru copii este cea mai importantă activitate pentru a dezvolta deprinderile necesare unei persoane care va avea succes în a citi(Bates,2016, p.65).

Așadar, cititul cu voce tare trebuie să devină o rutină pentru fiecare familie, începută în primii ani de viață ai copilului, pentru că are rezultate deosebite. Cititul cu voce tare este un moment special pentru copii, iar acesta poate fi ulterior înlocuit cu cititul alternativ, ca mai apoi să se ajungă la o lectură expresivă și conștientă. Pentru implicarea familiei în dezvoltarea competenței lectorale, au fost gândite diverse programe care urmăresc sensibilizarea părinților și a opiniei publice cu privire la rolul familiei ca instrument de îmbunătățire a succesului școlar al copiilor, cooptarea familiilor în activități intergeneraționale, consolidarea abilităților și competențelor copiilor și a părinților, încurajarea lecturii, consolidarea încrederii și îmbunătățirea parteneriatului dintre școală și familie, schimbarea atitudinilor și relațiilor dintre profesori, părinți și copii pentru a crea un climat mai bun pentru muncă, motivație pentru învățare. Activitățile de lectură desfășurate în cadrul familiei sunt fundamentale pentru dezvoltarea abilităților de lectură. Pe de altă parte, familia nu poate obliga copilul la activități de lectură. Aceasta poate înlesni accesul copilului la lectură, îl poate determina, dar nu obliga. În această manieră, autoarele auxiliarului *Citind, învăț să fiu, o* citează pe Maia Morgenstern: "Cred doar în educația personalizată, individualizată. Ca să te convingi, trebuie să treci totul prin filtrul propriei simțiri, înțelegeri, a ta și a copilului. Să nu forțezi nota când nu e cazul. Dar pentru asta trebuie să-ți cunoști bine copilul. Să-l ajuți să-și dezvolte propria individualitate, să nu-l constrângi, pentru că așa îl pierzi. Să-l înveți și să-i oferi dreptul de a alege...(Dumitrașcu, 2008,p.15)"

După cum am mai menționat, în situația nou apărută, rolul familiei în dezvoltarea competenței lectorale trebuie regândit. După ce mult timp rolul familiei fusese afectat de mutațiile lumii contemporane și școala se ocupa exclusiv de educație, pandemia a readus în joc familia și statutul socioeconomic al acesteia devine foarte important. Dotarea familiilor cu mijloace digitale a făcut diferența în această perioadă, iar familiile care se implică în procesul educațional au contribuit la reușita școlară a copiilor. De asemenea, este important și nivelul de educație al familiei. Statusul socioprofesional și nivelul de instrucție și educație al părinților exercită o influență majoră asupra stilului educativ al familiei. Prin interacțiunile membrilor ei, familia sintetizează influențele pe care diferite instanțe exterioare, cum ar fi școala, mediul informal și cel profesional, le exercită asupra fiecăruia în parte. Stilul educativ al familiei se referă la natura și la

caracteristicile raporturilor familiale în cadrul cărora se realizează procesul educativ. Modul în care se comportă părinții este mai important decât faptul de a locui împreună cu copiii lor.

La nivel metodologic, se prezintă ca valoros și un studiu al cercetătorilor Stevenson și Rasinski, numit *Efectele lecturii de pornire rapidă*: un program de citire cu implicare la domiciliu bazat pe fluentă, privind realizarea în citire a cititorilor începători (Kent, 2005). În timpul investigației, cei doi au cercetat progresul copiilor cu diferite niveluri de abilități de citire. Copiii au desfășurat activități împreună cu părinții. Acest studiu a probat faptul că elevii care au primit ajutor specific de la părinții lor în timpul experimentului au progresat mai mult decât ceilalți. Copiii ajutați și-au îmbunătățit fluența lecturii, înțelegerea textelor, recunoașterea cuvintelor. Toate aceste constatări ne ajută pe noi, în calitate de practicieni, să avem argumente în plus pentru parteneriatul extins cu familiile elevilor, inclusiv în cultivarea competenței lectorale. De asemenea, suntem pe deplin conștienți că modalitățile de colaborare cu părinții trebuie actualizate și diversificate, iar tradiționalele liste de lectură sau jurnalele de lectură, Cluburile/atelierele/orele de lectură urmează a fi (re)organizate cu implicarea elevilor și părinților, bunicilor deopotrivă. Palmaresul tehnicilor și metodelor didactice de dezvoltare a competenței de lectură s-a extins foarte mult, toate contribuind la realizarea ideii că "...lectura a ieșit din perimetrul studiului dintr-o carte cu reputație bună și a devenit o parte esențială din viața omului contemporan, iar sursele de documentare sunt, din ce în ce, mai variate: manuale vechi, cu iz arhaic sau istoric și cu faimă bună, reviste, suporturi de curs elaborate și oferite de profesor, prezentari PPT, și acestea printate și multiplicare, postări pe site-uri și blog-uri, instrucțiuni, corespondență etc., etc." (Cartaleanu, Cosovan, 2017, p.15).

Odată știute, beneficiile implicării familiei în dezvoltarea competenței lectorale rămâne la latitudinea acesteia să găsească soluții de realizare consecventă a acelor activități, iar instituțiilor abilitate în parteneriat cu școala și părinții, le revine sarcina să ofere programe și proiecte care să ghideze familiile în astfel de activități. Prin urmare, dezvoltarea competenței lectorale începe acasă, în familie, activitățile de lectură ce au loc în sânul familiei, fiind definitorii pentru dezvoltarea abilităților timpurii de lectură, dar care devin obiceiuri sănătoase și ajută la devenirea ulterioară și *prin școală*.

Bibliografie:

1. Cartaleanu, Tatiana, Cosovan, Olga, *Formarea competențelor profesionale în dezvoltarea gândirii critice*, CE DIDACTICA, 2017
2. Costea, Octavia, *Didactica lecturii*, Institutul European, Iași, 2006
3. Bates, Brandi, Kovacs, Maria, *Citim împreună- părinți și copii: cum și de ce?*, articol în volumul *Lecturi specifice. Suporturi și hermeneutici*, Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca, 2016
4. Dumitrașcu, Violeta, coordonator, *Citind, învăț să fiu*, Chișinău, 2008
5. Marga, Andrei, *Educația responsabilă*, Editura Niculescu, București, 2019

Resurse Web:

1. Asociația Learn&Vision, *Analiza comparativă a practicilor literației în familie*, articol disponibil la http://asociațialearnandvision.ro/images/2019/FLW_1_Analiza%20comparativa_sinteza.pdf
2. Draguța, Oxana, *Echitatea sistemului de învățământ din Republica Moldova motivația și bunăstarea elevilor dezavantajați PISA*, Fundația Soros-Moldova, 2018
https://www.soros.md/files/publications/documents/Draguta_compressed.pdf

CEI SAPTE ANI DE-ACASA! FAMILIA- PRIMA ȘCOALĂ A COPILULUI

PROF.INV.PRIMAR DRĂGĂNESCU ELENA-CLAUDIA

LICEUL TEHNOLOGIC BAIA DE FIER

Familia este unul dintre factorii care se preocupă de educația copilului. Familia, prima școală a vieții, este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi dar și primele modele comportamentale. Din punct de vedere sociologic, familia este instituția fundamentală în societate. Ea oferă mediul în care copilul se naște, se dezvoltă și se formează pentru viață. Rezultatele unor cercetări recente au demonstrat că dezvoltarea copilului e influențată în proporție de 70% de către familie.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament : respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, cumpătarea. Părintele este un exemplu pentru copil.

În formarea morală, un rol important îl are „climatul” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma climatul pozitiv (favorabil) sau climatul negativ (nefavorabil) educației. Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. În sfera noțiunii de cămin trebuie să intre neapărat atributele „dragoste” și „înțelegere”, singurele în stare să creeze acel climat de liniște și siguranță, absolut necesar dezvoltării normale a copilului, un climat anxios (acte de violență), starea tensionată și indiferența distrugând unitatea căminului.

Educația copilului este cea mai profitabilă investiție (în timp, atenție, înțelegere, dragoste) pe care o pot face părinții pentru ei. Educația pozitivă a copilului presupune a aduce în relația părinte-copil căldura, structura și limite, înțelepciunea de a transforma orice situație cotidiană, cât ar fi de negativă, de provocatoare, într-o lecție de empatie, respect, înțelegere a nevoii care a creat acea situație.

- „Cei șapte ani de acasă” sunt opera părinților și a mediului familial în care cresc copiii. Copilul învață în familie limbajul culturii în care trăiește, deprinde normele, atitudinile, valorile și comportamentele necesare pentru a se integra în societate.

- Cercetările au demonstrat, că părinții au stiluri diferite de educație a copilului: mamele tind mai mult spre precauție, ele încurajează securitatea, echitatea; simplifică mesajele și vorbesc la nivelul copilului; pun accent pe îngrijirea copilului, pe simpatie, grijă și ajutor bazat pe relații și percep lumea din jur în raport cu copiii lor. Tații se exprimă mai sumar, direct și la obiect; adeseori încurajează copiii să încerce, să testeze lucrurile; încurajează independența, concurența, pun accent pe dreptate și îndatoriri bazate pe reguli; tind să se joace cu copiii și să perceapă copiii lor în raport cu lumea din jur. Un lucru este cert, că ambele abordări sunt necesare pentru maturizarea copilului.

Ingredientele necesare pentru o implicare sănătoasă în dezvoltarea copiilor sunt: iubirea focalizată pe copil, necondiționată și manifestată în mod sănătos (inclusiv, manifestarea grijii și a interesului pentru tot ce i se întâmplă și ce trăiește copilul); setarea limitelor, discutarea și agrearea regulilor; comunicarea consistentă, exprimarea deschisă și asertivă, cu copilul și cu alți membri ai familiei; identificarea de gen pozitivă și coeziunea cu alți membri ai comunității în care crește copilul. Cercetările arată că prezența taților și a mamelor în creșterea, educația și dezvoltarea copiilor, în egală măsură, asigură succesul dezvoltării acestora.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament : respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, cumpătarea. Părintele este un exemplu pentru copil.

În formarea morală, un rol important îl are „climatul” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma climatul pozitiv (favorabil) sau climatul negativ (nefavorabil) educației. Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. În sfera noțiunii de cămin trebuie să intre neapărat atributele „dragoste” și „înțelegere”, singurele în stare să creeze acel climat de liniște și siguranță, absolut necesar dezvoltării normale a copilului, un climat anxios (acte de violență), starea tensionată și indiferența distrugând unitatea căminului.

Bibliografie

Ilade, Corneliu, 2008, Influența modelului educațional familial asupra comportamentului deviant al copilului în Educația la început de mileniu, editura Terra, Focșani

Muntean, Ana, 2006, Psihologia dezvoltării umane, editura Polirom, Iași

Stern, H.H., 1960, Educarea părinților în lume, Institutul pentru educație al UNESCO, Hamburg

Verza, Emil, 2000, Psihologia vârștelor, editura Pro Humanitate, București

RELAȚIA DINTRE ȘCOALĂ ȘI FAMILIE

DRĂGHICI EUGENIA,
LICEUL TEHNOLOGIC „CAROL I”,
VALEA DOFTANEI, PRAHOVA

Relația dintre școală și familie are un rol determinant în cadrul comunității educative, în general, a comunității educative locale, în mod special. Această relație evoluează pe fondul unui obiectiv pedagogic comun (formarea - dezvoltarea permanentă a elevului), angajat în medii diferite pedagogice, care intervin succesiv pentru realizarea funcțiilor de: integrare – socializare - organizare afectivă a raporturilor cu lumea și cu sine.

Instituționalizarea comunității educative locale urmărește asigurarea complementarității celor două medii pedagogice, complementaritate care poate fi proiectată și realizată prin valorificarea următoarelor principii metodologice:

- a) principiul coerenței celor două tipuri de acțiuni educaționale (acțiunea educațională a școlii – acțiunea educațională a familiei);
- b) principiul unității exigențelor pedagogice angajate, în egală măsură, față de subiectul și de obiectul educației, atât în cadrul școlii cât și în cadrul familiei;
- c) principiul similitudinii punctelor de vedere pedagogice asumate în legătură cu perfecționarea permanentă a acțiunilor educaționale declanșate în școală și în familie;
- d) principiul deschiderii activității pedagogice proiectată și realizată în școală, respectiv în familie față de familie, respectiv față de școală;
- e) principiul orientării specifice a sarcinilor pedagogice ale școlii și ale familiei în raport cu vârsta elevului și de dimensiunile intelectuale – morale – tehnologice – estetice – fizice) și formele (formale – nonformale – informale) de educație și de instruire angajate, în mod direct și indirect.

Atenție principală, singulară chiar se acordă elevului, iar celorlalți factori - profesori, părinți, li se adresează cel mult un îndemn subsidiar: „construiți-vă și acționați în funcție de copil, pentru că el este mai important, decât orice altceva!” Atât profesorul cât și părintele sunt parte integrantă atât a succesului cât și a eșecului educației, nu doar simpli parteneri, fie și pentru simplul fapt că și aceste două componente sunt tot rezultate ale unui proces educativ tot din școală. Profesorul și familia care înregistrează un eșec al unui elev, trebuie să-l considere un eșec comun, nu doar să explice cum că de vină sunt celelalte părți.

Părinții, familia împreună cu profesorul când conlucrează cu elevul și îl consideră parte a problemei, nu doar rezultantă a muncii, atunci împreună vor deține cheia unor bune rezultate școlare și a unei integrări sociale multumitoare pentru elevi. Lipsa de sprijin de asistență afectiv-emoțională din partea părinților, ca și cultivarea unor valori în vecinătatea normalității și legalității, tot de către familie, fac să existe elevi pe care oricât și-ar dori profesorul și oricât de performant ar fi mediul școlar, tot nu-i pot duce pe drumul cel bun. Este o sarcină dificilă pentru părinții responsabili să pună laolaltă în educație, în creșterea propriului copil dragostea cu exigența, toleranța și corectitudinea, îndrăzneala cu prudența, competitivitatea cu fair – playul, iar dacă unii vor reuși acesta este semnul că au stabilit o bună relație între inimă și rațiune, între subiectiv și obiectiv. Părinții ca și școala trebuie să fie conștienți în egală măsură că elevii buni, tinerii admirabili, personalitățile de succes „devin” sau „se fac” și în niciun caz „nu se nasc”, iar aceasta presupune efort constructiv simultan al celor interesați.

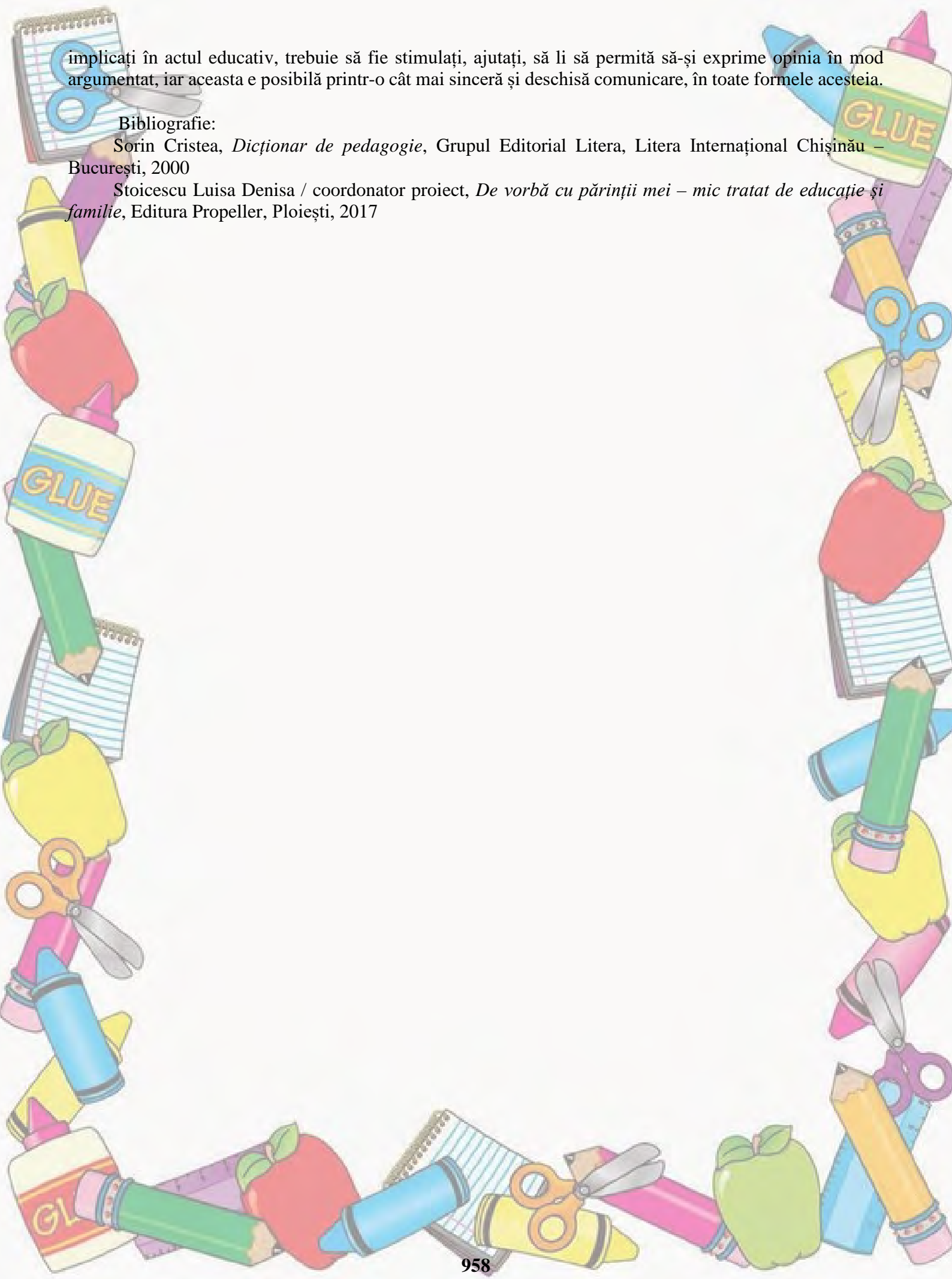
Propunem părinților să depășească admirația excesivă și necondiționată față de propriul copil („deși nu învață, totuși știe!” zic prea mulți părinți!!!) și să o completeze cu spiritul realist al aspirației spre valori care să optimizeze integrarea socială, satisfacția profesională și mulțumirea de sine, iar astfel, împreună cu școala, pe temeiul exigenței productive, cele trei elemente ale triadei profesor – elev – părinte vor avea mai multe motive de mulțumire.

Cunoașterea reciprocă a celor trei părți invocate până acum, care se poate realiza prin multiple mijloace, poate genera prețuirea reciprocă între părinți, profesori și elevi, iar ca să se cunoască, toți cei

implicați în actul educativ, trebuie să fie stimulați, ajutați, să li să permită să-și exprime opinia în mod argumentat, iar aceasta e posibilă printr-o cât mai sinceră și deschisă comunicare, în toate formele acesteia.

Bibliografie:

- Sorin Cristea, *Dicționar de pedagogie*, Grupul Editorial Litera, Litera Internațional Chișinău – București, 2000
- Stoicescu Luisa Denisa / coordonator proiect, *De vorbă cu părinții mei – mic tratat de educație și familie*, Editura Propeller, Ploiești, 2017

„CEI 7 ANI DE ACASĂ”

DRAGOMIR ANDA-MIHAELA,
GRĂDINIȚA P.N. NR. 1 BĂNEASA, GALAȚI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației României de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN ACTIVITATEA DE ÎNVĂȚARE

BIBLIOTECAR, DRAGOMIR ANGELA
LICEUL TEHNOLOGIC "TUDOR VLADIMIRESCU",
COM. TUDOR VLADIMIRESCU, JUDEȚUL GALAȚI.

Familia este matrice de viață fundamentală pentru existența și formarea personalității elevului, ca mediu educativ determinant, dar și ca sursă de dezadaptare școlară și de comportament deviant al elevului, prin factori psiho-pedagogici, cu efect cauzal negativ.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie.

Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea.

Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral. Familia este partenerul tradițional al școlii deoarece influențează atitudinea copilului față de învățatură, motiv pentru care școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților. Alături de școală și organizațiile de tineret, familia este unul din factorii care se preocupă de educația omului. De educația oamenilor se ocupă și alte persoane, instituții și organizații sociale, dar influențele educative exercitate de acestea sunt mai puțin organizate decât cele ale familiei, școlii și organizațiilor de tineret.

Din perspectiva sociologică, familia este instituția fundamentală în toate societățile. Familia este un "grup social relativ permanent de indivizi legați între ei prin origine, căsătorie sau adopțiune". În societatea românească, suntem familiarizați cu anumite versiuni ale familiei: familia nucleu și familia extinsă.

Prin definiție, familia este nucleul elementar realizat prin căsătorie, care unește soții și pe descendenții acestora (copiii) prin raporturi strânse de ordin biologic, economic și spiritual. De-a lungul timpului viața în familie s-a schimbat, dar continuă să exercite o mare influență asupra vieții private a copiilor și tinerilor.

Familiiile asigură sentimentul siguranței și îi ajută să depășească obstacolele, inerente vieții, este punctul lor de sprijin, educându-i să devină persoane responsabile, adaptate timpului în care trăiesc.

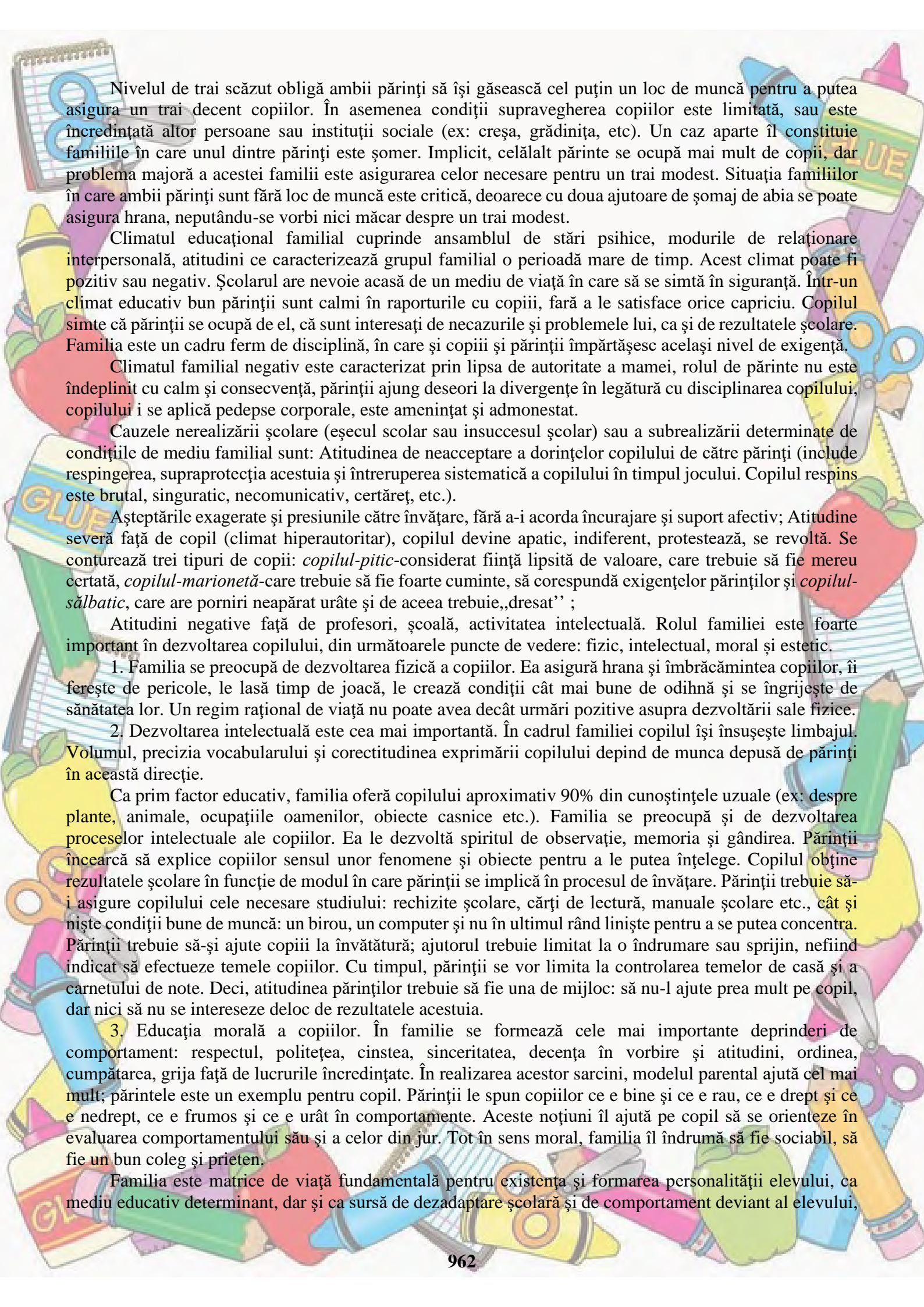
Acest nucleu este determinat, în primul rând prin condițiile economice, materiale, de hrană, îmbrăcăminte, locuință, de organizarea unui ritm al vieții, de nivel cultural și comportamental, de integrarea socială prin care își pune desigur amprenta pe existența și dezvoltarea copilului, a elevului, în mod hotărâtor.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. (Utilizarea în limbajul comun a expresiei: "A avea cei șapte ani de acasă").

Educația în familie, cei șapte ani de-acasă, influențează puternic întreaga existență a individului, indiferent dacă el recunoaște sau nu. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează.

Familia înseamnă înțelegere, bucuria de a sta împreună, de a fi cu toții în diferite ocazii, de a pleca în vacanțe. Ea este cea care mediază comunicarea cu celelalte componente sociale, în special cu școala. Școala este un factor care ajută copilul în desăvârșirea propriei personalități.

Factorii determinanți în dezvoltarea personalității copilului sunt școala și familia. În cadrul familiei moderne se produc unele mutații, care constau în înlocuirea familiei formată din trei generații cu familia formată din două generații. De aici putem concluda că bunicii participă din ce în ce mai puțin la educația nepoților. Alte influențe sociale pot fi considerate migrația de la sat la oraș și urbanizarea satelor. Astfel cresc posibilitățile de folosire a mijloacelor audio-vizuale, contactul cu tehnica, preocupările culturale și sportive, și rezultă o schimbare în mentalitatea familiei.

Nivelul de trai scăzut obligă ambii părinți să își găsească cel puțin un loc de muncă pentru a putea asigura un trai decent copiilor. În asemenea condiții supravegherea copiilor este limitată, sau este încredințată altor persoane sau instituții sociale (ex: creșa, grădinița, etc). Un caz aparte îl constituie familiile în care unul dintre părinți este șomer. Implicit, celălalt părinte se ocupă mai mult de copii, dar problema majoră a acestei familii este asigurarea celor necesare pentru un trai modest. Situația familiilor în care ambii părinți sunt fără loc de muncă este critică, deoarece cu doua ajutoare de șomaj de abia se poate asigura hrana, neputându-se vorbi nici măcar despre un trai modest.

Climatul educațional familial cuprinde ansamblul de stări psihice, modurile de relaționare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial o perioadă mare de timp. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ. Școlarul are nevoie acasă de un mediu de viață în care să se simtă în siguranță. Într-un climat educativ bun părinții sunt calmi în raporturile cu copiii, fără a le satisface orice capriciu. Copilul simte că părinții se ocupă de el, că sunt interesați de necazurile și problemele lui, ca și de rezultatele școlare. Familia este un cadru ferm de disciplină, în care și copiii și părinții împărtășesc același nivel de exigență.

Climatul familial negativ este caracterizat prin lipsa de autoritate a mamei, rolul de părinte nu este îndeplinit cu calm și consecvență, părinții ajung deseori la divergențe în legătură cu disciplinarea copilului, copilului i se aplică pedepse corporale, este amenințat și admonestat.

Cauzele nerealizării școlare (eșecul școlar sau insuccesul școlar) sau a subrealizării determinate de condițiile de mediu familial sunt: Atitudinea de neacceptare a dorințelor copilului de către părinți (include respingerea, supraprotecția acestuia și întreruperea sistematică a copilului în timpul jocului. Copilul respins este brutal, singuratic, necomunicativ, certăreț, etc.).

Așteptările exagerate și presiunile către învățare, fără a-i acorda încurajare și suport afectiv; Atitudine severă față de copil (climat hiperautoritar), copilul devine apatic, indiferent, protestează, se revoltă. Se conturează trei tipuri de copii: *copilul-pitic*-considerat ființă lipsită de valoare, care trebuie să fie mereu certată, *copilul-marionetă*-care trebuie să fie foarte cuminte, să corespundă exigențelor părinților și *copilul-sălbatic*, care are porniri neapărat urâte și de aceea trebuie „dresat” ;

Atitudini negative față de profesori, școală, activitatea intelectuală. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral și estetic.

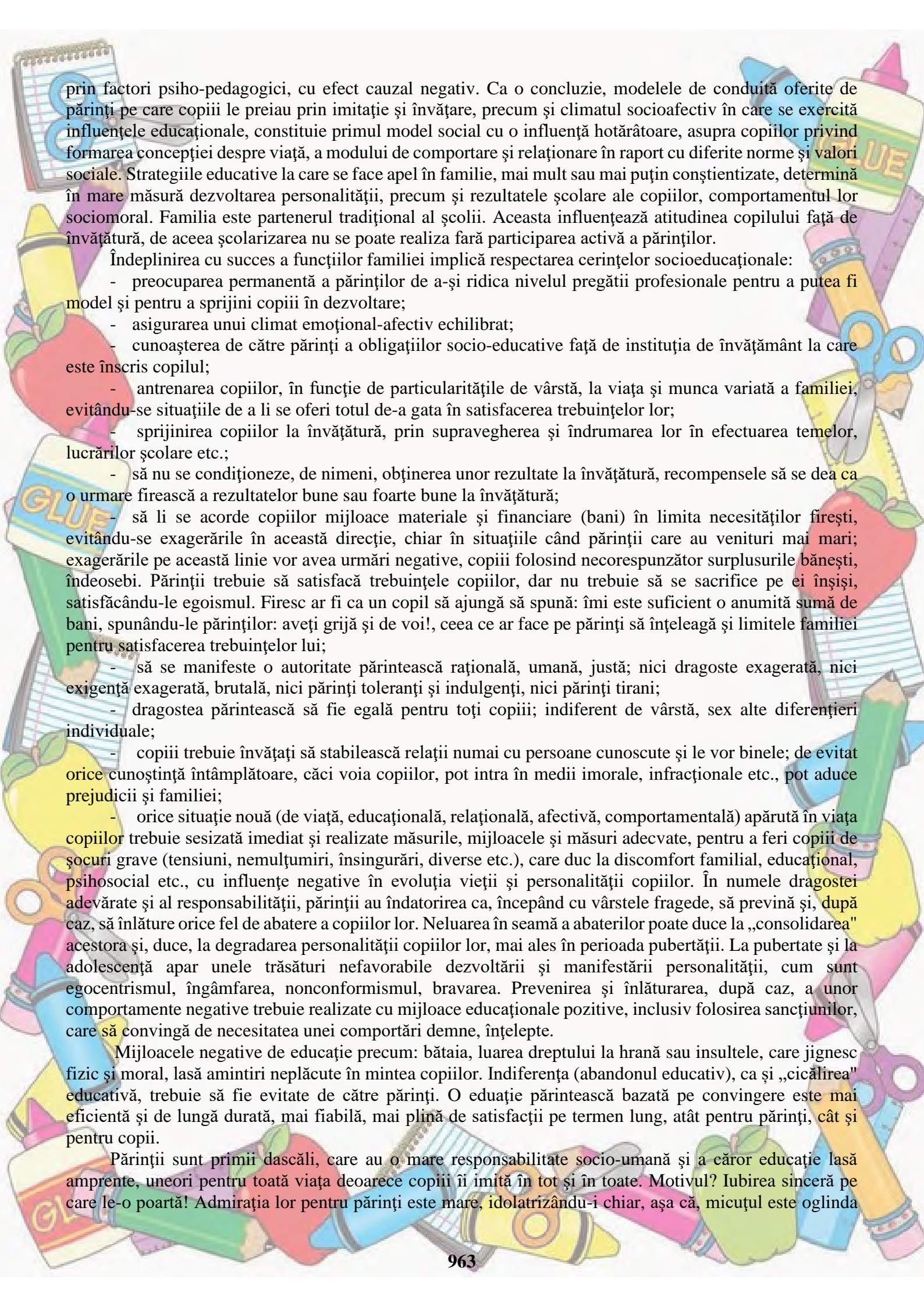
1. Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le crează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice.

2. Dezvoltarea intelectuală este cea mai importantă. În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți în această direcție.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (ex: despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte pentru a le putea înțelege. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului cele necesare studiului: rechizite școlare, cărți de lectură, manuale școlare etc., cât și niște condiții bune de muncă: un birou, un computer și nu în ultimul rând liniște pentru a se putea concentra. Părinții trebuie să-și ajute copiii la învățatură; ajutorul trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze temele copiilor. Cu timpul, părinții se vor limita la controlarea temelor de casă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

3. Educația morală a copiilor. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

Familia este matrice de viață fundamentală pentru existența și formarea personalității elevului, ca mediu educativ determinant, dar și ca sursă de dezadaptare școlară și de comportament deviant al elevului,

prin factori psiho-pedagogici, cu efect cauzal negativ. Ca o concluzie, modelele de conduită oferite de părinți pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale, constituie primul model social cu o influență hotărâtoare, asupra copiilor privind formarea concepției despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral. Familia este partenerul tradițional al școlii. Aceasta influențează atitudinea copilului față de învățatură, de aceea școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților.

Îndeplinirea cu succes a funcțiilor familiei implică respectarea cerințelor socioeducaționale:

- preocuparea permanentă a părinților de a-și ridica nivelul pregătii profesionale pentru a putea fi model și pentru a sprijini copiii în dezvoltare;
- asigurarea unui climat emoțional-afectiv echilibrat;
- cunoașterea de către părinți a obligațiilor socio-educative față de instituția de învățământ la care este înscris copilul;
- antrenarea copiilor, în funcție de particularitățile de vârstă, la viața și munca variată a familiei, evitându-se situațiile de a li se oferi totul de-a gata în satisfacerea trebuințelor lor;
- sprijinirea copiilor la învățatură, prin supravegherea și îndrumarea lor în efectuarea temelor, lucrărilor școlare etc.;
- să nu se condiționeze, de nimeni, obținerea unor rezultate la învățatură, recompensele să se dea ca o urmare firească a rezultatelor bune sau foarte bune la învățatură;
- să li se acorde copiilor mijloace materiale și financiare (bani) în limita necesităților firești, evitându-se exagerările în această direcție, chiar în situațiile când părinții care au venituri mai mari; exagerările pe această linie vor avea urmări negative, copiii folosind necorespunzător surplusurile bănești, îndeosebi. Părinții trebuie să satisfacă trebuințele copiilor, dar nu trebuie să se sacrifice pe ei înșiși, satisfăcându-le egoismul. Firesc ar fi ca un copil să ajungă să spună: îmi este suficient o anumită sumă de bani, spunându-le părinților: aveți grijă și de voi!, ceea ce ar face pe părinți să înțeleagă și limitele familiei pentru satisfacerea trebuințelor lui;
- să se manifeste o autoritate părintească rațională, umană, justă; nici dragoste exagerată, nici exigență exagerată, brutală, nici părinți toleranți și indulgenți, nici părinți tirani;
- dragostea părintească să fie egală pentru toți copiii; indiferent de vârstă, sex alte diferențieri individuale;
- copiii trebuie învățați să stabilească relații numai cu persoane cunoscute și le vor binele; de evitat orice cunoștință întâmplătoare, căci voia copiilor, pot intra în medii imorale, infracționale etc., pot aduce prejudicii și familiei;
- orice situație nouă (de viață, educațională, relațională, afectivă, comportamentală) apărută în viața copiilor trebuie sesizată imediat și realizate măsurile, mijloacele și măsuri adecvate, pentru a feri copiii de șocuri grave (tensiuni, nemulțumiri, însingurări, diverse etc.), care duc la discomfort familial, educațional, psihosocial etc., cu influențe negative în evoluția vieții și personalității copiilor. În numele dragostei adevărate și al responsabilității, părinții au îndatorirea ca, începând cu vârstele fragede, să prevină și, după caz, să înlăture orice fel de abatere a copiilor lor. Neluarea în seamă a abaterilor poate duce la „consolidarea” acestora și, duce, la degradarea personalității copiilor lor, mai ales în perioada pubertății. La pubertate și la adolescență apar unele trăsături nefavorabile dezvoltării și manifestării personalității, cum sunt egocentrismul, îngâmfarea, nonconformismul, bravarea. Prevenirea și înlăturarea, după caz, a unor comportamente negative trebuie realizate cu mijloace educaționale pozitive, inclusiv folosirea sancțiunilor, care să convingă de necesitatea unei comportări demne, înțelepte.

Mijloacele negative de educație precum: bătaia, luarea dreptului la hrană sau insultele, care jignesc fizic și moral, lasă amintiri neplăcute în mintea copiilor. Indiferența (abandonul educativ), ca și „cicălirea” educativă, trebuie să fie evitate de către părinți. O educație părintească bazată pe convingere este mai eficientă și de lungă durată, mai fiabilă, mai plină de satisfacții pe termen lung, atât pentru părinți, cât și pentru copii.

Părinții sunt primii dascăli, care au o mare responsabilitate socio-umană și a căror educație lasă amprente, uneori pentru toată viața deoarece copiii îi imită în tot și în toate. Motivul? Iubirea sinceră pe care le-o poartă! Admirația lor pentru părinți este mare, idolatrizându-i chiar, așa că, micuțul este oglinda

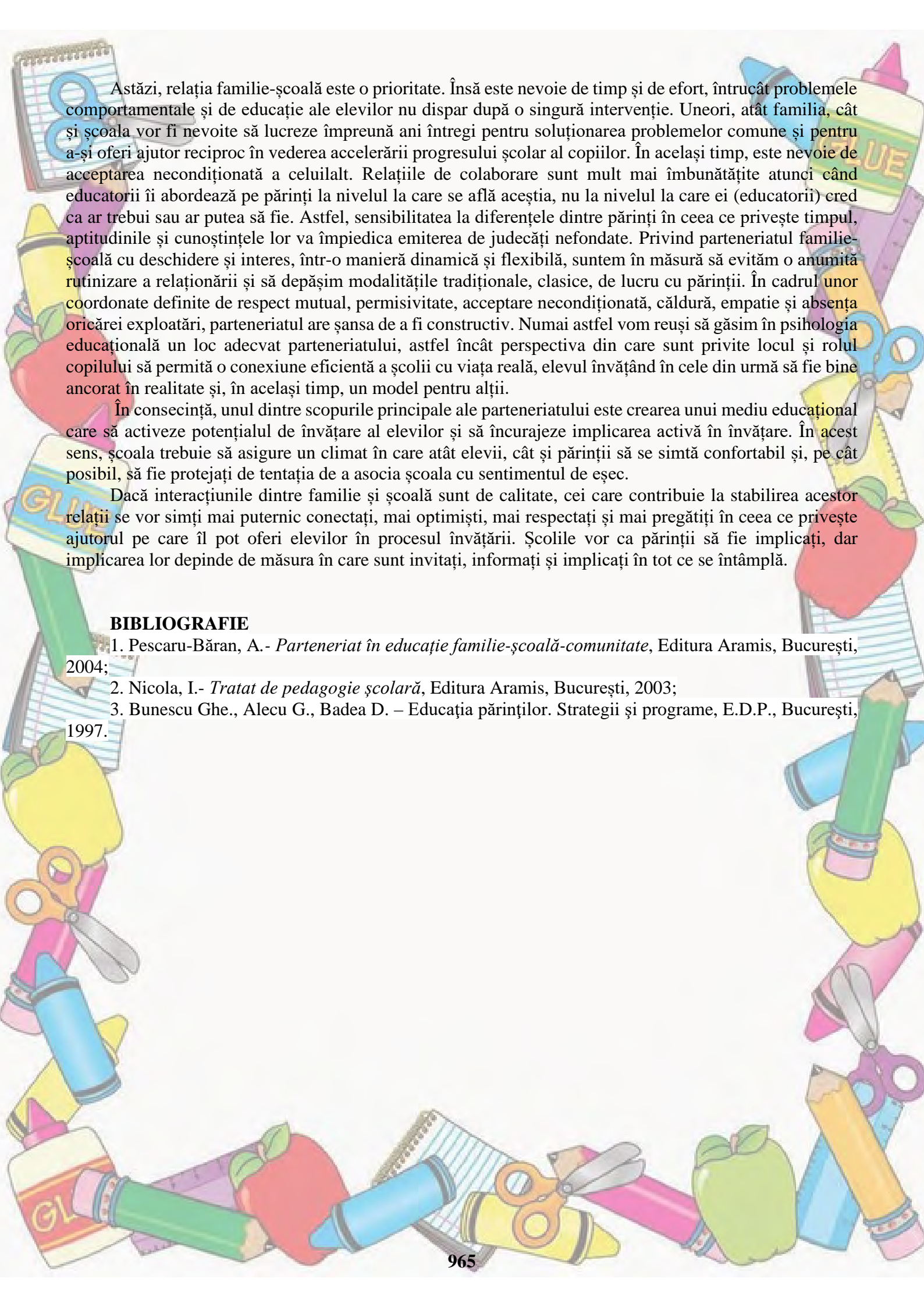
fiecărui părinte. Pentru a reuși mai bine în educația copiilor lor, părinții trebuie să fie consiliați, să se pregătească ca să știe care sunt fundamentele concepțiilor și strategiilor educative. De asemenea trebuie să colaboreze cu grădinița - în primul rând - direct (cu educatoarea) și prin Comitetul de părinți precum și cu specialiștii din unitățile specializate sau din organizațiile nonguvernamentale care se preocupă și de domeniul educației, luând în considerație ceea ce este util pentru educația copiilor lor. Trebuie conștientizat însă și faptul că părinții au datoria sacră de creștere a copiilor lor, fără a deveni însă supușii acestora. La rândul lor și copiii au obligațiunea tot sacră, de a-și iubi și respecta părinții. În timp, odată cu evoluția societății și cu modificarea unor factori sociali, economici și tehnici, tabloul tradițional al familiei s-a modificat profund și în special statutul femeii și echilibrul tradițional al rolurilor pe care le au cei doi părinți.

Implicarea educațională a familiei este definită ca un set de activități pe care părinții le îndeplinesc cu scopul de a susține, direct sau indirect procesul de instruire a copiilor. Cercetările arată că perioada dintre copilăria timpurie și prima clasă primară este crucială pentru dezvoltarea copilului. Comparativ cu părinții ai căror copii nu au frecventat grădinița, cei care au optat pentru urmărirea programului instructiv-educativ în grădiniță au aspirații ocupaționale mai ridicate pentru proprii lor copii și o satisfacție în privința performanțelor școlare ale acestora. Implicarea familiei în procesul de pregătire din perioada preșcolară este considerată de o deosebită importanță, cu efecte pozitive asupra performanțelor școlare. Crearea practicilor educaționale care să încurajeze parteneriatul familie-grădiniță reprezintă o primă etapă.

În privința factorilor implicați în adaptarea copilului la viața școlară, menționăm că aceștia trebuie să fie cunoscuți de educatoare și părinți, pentru a se evita dificultățile aferente „șocului școlarizării”. Din perspectiva bioecologică, se poate vorbi de o mulțime de factori: factori ce țin de comunitate, factori de natură familială și factori ce sunt legați de copil. Perioada preșcolară presupune luarea în considerare a influenței tuturor factorilor amintiți anterior asupra procesului de adaptare a copilului. Experiențele copilului anterioare începerii școlii, reprezintă un factor care are un rol important în adaptare. Adaptarea școlară este un predictor important asupra succesului școlar. Atitudinea copilului față de școală este importantă pentru adaptarea sa și pentru o stare socioemoțională echilibrată. Copiii care au o percepție pozitivă despre școală vor avea performanțe școlare mai bune și se vor adapta mai bine din punct de vedere social decât cei care percep școală într-un mod negativ. Calitatea relațiilor dintre cadru didactic și copil, experiențele cu ceilalți preșcolari și atitudinea familiei față de procesul de învățare reprezintă factori care influențează percepția copilului față de școală.

Încrederea și acceptarea susțin tot ceea ce se petrece în cadrul parteneriatului părinte-educatoare sau familie-grădiniță-comunitate. Cadrele didactice trebuie să ofere un model părinților, pentru ca aceștia să știe cum să acționeze. De asemenea, cadrele didactice au nevoie să fie familiarizate cu modelul părinților pentru a facilita modelarea în următoarele domenii: cum percep părinții comportamentul cadrelor didactice cu preșcolarii; cum se raportează ei ca familie la procesul de educație; cum privesc părinții cadrele didactice în comunitate; cum îndeplinesc rolurile. Simpla decizie de a se angaja în formarea relației este un pas major spre dezvoltarea relațiilor semnificative și pozitive cu părinții. Decizia de a stabili relații pozitive cu părinții schimbă perspectiva și fundamentează natura și frecvența interacțiunilor. Preocuparea de a interacționa frecvent cu familia este un indicator al grijii pentru aceasta. Comunicarea frecventă exprimă dorința educatoarei de a forma un parteneriat. Este important să știm că nevoile și scopurile părinților se modifică pe măsură ce copilul se dezvoltă; de aceea, preocuparea pentru înțelegerea acestora va crește.

În relațiile cu familia, trebuie să evidențiem inputurile folosite de acesta pentru a satisface nevoile copilului. Părintele poate fi el însuși educator, beneficiind de programe educaționale care să îl ajute să descopere calitățile copilului. Este puțin probabilă proiectarea unui veritabil parteneriat între familie și școală, care să faciliteze o evoluție adecvată a fiecărui individ pe întregul traseu al dezvoltării și să promoveze progresul în învățare, în condițiile absenței acelor coordonate în care se înscrie astăzi acest demers. Acesta vizează studierea într-o manieră integrativă a celor doi factori fundamentali implicați în educația copilului, întrucât abordarea izolată sau ignorarea unuia dintre ei poate duce la erori interpretative majore. Mai mult, interdependența nevoilor „micului om” impune necesitatea unei echipe care să le abordeze, echipă din care face parte familia și școala (dar nu numai), ca factori catalizatori și declanșatori de resurse. Se impune în acest context o reconsiderare a misiunii școlii, dar și o redefinire a rolului familiei. Astfel, cadrul menționat includerea interrelaționărilor și interconștientizării conturate de nișa de dezvoltare, dar și a implicațiilor pe care această interacțiune le are în planul dezvoltării.

Astăzi, relația familie-școală este o prioritate. Însă este nevoie de timp și de efort, întrucât problemele comportamentale și de educație ale elevilor nu dispar după o singură intervenție. Uneori, atât familia, cât și școala vor fi nevoite să lucreze împreună ani întregi pentru soluționarea problemelor comune și pentru a-și oferi ajutor reciproc în vederea accelerării progresului școlar al copiilor. În același timp, este nevoie de acceptarea necondiționată a celuilalt. Relațiile de colaborare sunt mult mai îmbunătățite atunci când educatorii îi abordează pe părinți la nivelul la care se află aceștia, nu la nivelul la care ei (educatorii) cred ca ar trebui sau ar putea să fie. Astfel, sensibilitatea la diferențele dintre părinți în ceea ce privește timpul, aptitudinile și cunoștințele lor va împiedica emiterea de judecăți nefondate. Privind parteneriatul familie-școală cu deschidere și interes, într-o manieră dinamică și flexibilă, suntem în măsură să evităm o anumită rutinizare a relaționării și să depășim modalitățile tradiționale, clasice, de lucru cu părinții. În cadrul unor coordonate definite de respect mutual, permisivitate, acceptare necondiționată, căldură, empatie și absența oricărei exploatari, parteneriatul are șansa de a fi constructiv. Numai astfel vom reuși să găsim în psihologia educațională un loc adecvat parteneriatului, astfel încât perspectiva din care sunt privite locul și rolul copilului să permită o conexiune eficientă a școlii cu viața reală, elevul învățând în cele din urmă să fie bine ancorat în realitate și, în același timp, un model pentru alții.

În consecință, unul dintre scopurile principale ale parteneriatului este crearea unui mediu educațional care să activeze potențialul de învățare al elevilor și să încurajeze implicarea activă în învățare. În acest sens, școala trebuie să asigure un climat în care atât elevii, cât și părinții să se simtă confortabil și, pe cât posibil, să fie protejați de tentația de a asocia școala cu sentimentul de eșec.

Dacă interacțiunile dintre familie și școală sunt de calitate, cei care contribuie la stabilirea acestor relații se vor simți mai puternic conectați, mai optimiști, mai respectați și mai pregătiți în ceea ce privește ajutorul pe care îl pot oferi elevilor în procesul învățării. Școlile vor ca părinții să fie implicați, dar implicarea lor depinde de măsura în care sunt invitați, informați și implicați în tot ce se întâmplă.

BIBLIOGRAFIE

1. Pescaru-Băran, A. - *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004;
2. Nicola, I.- *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003;
3. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – *Educația părinților. Strategii și programe*, E.D.P., București, 1997.

ROLUL FAMILIEI ȘI AL GRĂDINIȚEI ÎN EDUCAȚIA PREȘCOLARILOR

PROF. INV. PRESC. DRAGOMIR MARIA-CATALINA

GRĂDINIȚA PN FENEȘ, CARAȘ-SEVERIN

Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor. – A.S. Makarenko

Părinții sunt un bun exemplu pentru proprii copii, mai ales în primii ani de viață. Familia este cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile de bază ale copilului, atât biologice cât și psihologice și sociale. Familia și mediul familial reprezintă veriga de legătură a copilului cu societatea și constituie matricea care îi imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale ale copilului.

În cadrul familiei, copilul are parte de primele lecții de viață, iar părinții sunt cei care îi oferă un prim model de învățare. Dar și după ce crește și copilul ajunge la grădiniță, rolul părinților nu se termină, ci continuă, este la fel de important. Colaborarea între actorii implicați, prescolar-profesor-părinte, este foarte necesară și influențează viața școlară a copilului.

Grădinița pare, la prima vedere, doar un loc în care cei mici se distrează, mănâncă și dorm în timpul în care părinții sunt la serviciu, până când aceștia vin să îi ia acasă. De fapt, rolul grădiniței este mult mai important, deoarece aici copilul se dezvoltă psihic, își perfecționează diverse abilități și învață lucruri care îl vor ajuta la școală. Specialiștii în educație și dezvoltare a copilului recomandă ca micuții să meargă la grădiniță în loc să rămână acasă cu buna, cu bunicii sau chiar și cu părinții.

Grădinița este un loc în care orice copil învață să socializeze cu persoane de aceeași vârstă și află mai multe lucruri decât dacă ar sta acasă, mai ales că micuțul se află la vârsta la care mintea să absoarbă foarte rapid orice informație. Grădinița este locul care îi pregătește pe copii pentru școală și le oferă o serie de cunoștințe

În permanență educatoarea trebuie să tina legatura cu parintii copilului, despre diverse aspecte legate de dezvoltarea acestuia in gradinita. Astfel, trebuie constituit un parteneriat intre gradinita si familie.

Așadar, fiecare actor implicat în dezvoltarea copilului (părinții, gradinita/școala, societatea) au un rol important în dezvoltarea viitorului adult, însă să ținem cont de faptul că baza, fundația viitorului adult, este mult mai mult influențată de familie, aceasta având un rol cheie în evoluția sa.

Bibliografie:

1. Șerbănescu, D- "Exemplul in educația copiilor", Editura Științifică, București, 1967.
2. Barbacariu, C, Dumitrescu, M- "Consiliere parentala in grădinița", Editura Diana. Pitesti, 2016
3. www. Edict.ro

CINE EDUCĂ COPILUL ?

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR DRAGOMIR NICOLETA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT "14 MAI" SATU MARE

Veriga de bază a învățământului nostru o constituie învățământul preșcolar. Ultimii ani au adus cu ei o serie de schimbări (pentru unii în bine, pentru majoritatea nu) ,și o percepție nouă în ceea ce privește influența pe care o are familia asupra personalității copilului.

Dintr-o grijă uneori prea mare, aceste șanse de reușită nu ating rezultatele scontate. Cele mai importante reguli ale familiei sunt cele care determină ceea ce înseamnă educația și comportamentul copilului . Grădinița sau școala contribuie la modelarea acestor comportamente . Ceea ce cred părinții despre viață și implementarea ei, va determina felul în care își vor crește copiii.

Modul în care sunt crescuți și dezvoltați copiii depinde în mare măsură de alți factori care influențează formarea personalității: grădinița , școala, apoi viața și activitatea socială. Este foarte important ca, pentru a cunoaște copilul trebuie să-i cunoști și familia; să cunoaștem factorii care contribuie la educarea copilului și cel mai important aspect : cum comunică copilul cu familia. Prin informarea și educarea părinților , se pot preveni conflicte în viața de familie.

Unii părinți pot fi mai înțelegători ca alții , unii au nevoie de mai mult sprijin în educarea copiilor decât alții. Fiecare trebuie sprijinit pentru a prezenta un comportament acceptabil.

Dar, ca orice formă de educație, grădinița ridică o serie de probleme și generează sarcini de mare răspundere și securitate pentru fiecare copil, iar momentul intrării în școală presupune un anumit nivel de dezvoltare fizică, intelectuală, volitională a copilului preșcolar, iar aptitudinea de școlarizare solicită dobândirea unor capacități, abilități, priceperi și deprinderi absolut necesare școlarizării.

De aceea, aici în grădiniță, este locul cel mai potrivit și mai propice pentru copil să intre într-un mediu cald, protector și stimulat, un mediu pe care îl putem asemui unei cărți în care literatura, muzica, artele, natura sunt într-un permanent dialog între ele, și implicit cu copilul.

Abordarea educațională propusă de programa școlară se orientează asupra întocmirii scenariului zilei cu ajutorul copilului și acțiunea directă a copilului cu mediul sunt mijloace de bază ale procesului de învățare- predare. Vom consolida cunoștințele predate și totodată la grupa mare e necesar să se simtă un salt calitativ pentru că acesta facilitează succesul școlar. Copiii sunt cea mai mare resursă umană a oricărei culturi. Viitorul lumii depinde de concepția pe care o au copiii despre ei înșiși. Toate opțiunile lor depind de viziunea lor asupra propriilor lor persoane. Dar există o "criză a familiei" în această perioadă. Ea se referă la regulile de creștere a copiilor, la modul în care părinții gestionează timpul pe care îl petrec cu copiii, la relațiile pe care părinții le întrețin cu dascălii și la procesul desfășurat de-a lungul mai multor generații prin care familiile perpetuează aceste reguli.

Educarea părinților, în ceea ce privește comunicarea cu copilul este un element esențial în viața de familie. Anumite informații despre educație și sprijin prin abordarea unor metode pot duce la prevenirea problemelor de educație și pot aduce rezultate pozitive, atât părinților cât și copiilor, în dezvoltarea lor. Unui copil trebuie să-i acorzi atenție, să-l apreciezi, dar și să-i stabilești limite.

Normele și valorile referitoare la educație, diferă în funcție de mediul cultural, de propria educație, de propriile păreri și preferințe. Valorile care contează pentru o persoană nu sunt valabile în cazul tuturor.

Ultimii ani au adus cu ei, sub toate aspectele, o nouă percepție în privința influenței pe care o are familia asupra formării personalității copilului.

Ceea ce cred părinții despre viața și implementarea ei, va determina felul în care își vor crește copiii. Totul depinde de perspectivă.....

ROLUL FAMILIEI SI AL SCOLII IN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. DRAGOMIR STANCA-CORINA

ȘCOALA PRIMARA FENEȘ, CARAS-SEVERIN

„Părinții sunt modelele de bază pentru copii. Fiecare cuvânt, mișcare și acțiune au un efect.” – Bob Keeshan

Educația îi permite copilului să-și croiască propria personalitate constituită din ansamblul organizat ierarhic al însușirilor fizice, intelectuale, afective, social-morale și volitiv-caracteriale.

Școala, principalul factor de educare și formare a personalității copilului și a viitorului adult, poartă răspunderea realizării și pregătirii sale astfel încât acesta să se poată adapta condițiilor

în schimbare ale mediului socio-cultural. Printre finalitățile educației se află formarea unui comportament civilizată și a unor calități morale precum: cinstea, corectitudinea, sinceritatea, respectul față de părinți, față de colegi și față de muncă, în scopul dezvoltării libere, armonioase și a formării profilului moral al personalității elevului.

Relația școală- familie este una complexă și, uneori, dificilă; se spune, însă, că pentru succesul academic al copilului, un **parteneriat școală familie este indispensabil**. Consilierea părinților față de propriul copil ar trebui să pună accent pe importanța educației academice, în timp ce părinții la rândul lor ar trebui să poată apela, la nevoie, la ajutorul specialistului psihopedagog școlar pentru a-și îndruma copilul atunci când apar dificultăți și obstacole.

Pentru succesul școlar al copilului, părintele trebuie să participe la evenimentele școlare, fie ca e vorba despre o sedință cu părinții sau despre o vânzare de dulciuri. Comunicarea cu învățătorul, profesorul sau dirigintele trebuie să fie corectă și regulată, iar părintele își poate oferi ajutorul când vine vorba despre eventuale activități extracurriculare.

Părinții joacă un rol important în educația copiilor. Factorii genetici, situația financiară și socială și relațiile familiale sunt importante pentru rezultatele educației copiilor. Așa cum mulți părinți care citează acest blog vor atesta, fără îndoială, implicarea și sprijinul pentru școlarizarea copiilor presupune expunerea la activități culturale și disponibilitatea materialelor educaționale.

În cele din urmă, părinții joacă un rol-cheie în finanțarea educației. În majoritatea țărilor, finanțarea este direcționată către sectorul educațional prin impozitare. Dar, în multe țări și mai ales în cele mai sărace, părinții poartă greutatea, acoperind cel puțin o treime din costurile educației copiilor lor.

Bibliografie:

1. Stoian, M- "Abecedarul părinților", Editura Didactică și Pedagogică, București, 1972
2. Nica, I, Topa, L- " Colaborarea școlii cu familia elevilor din clasa I", Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974.
3. www. Google.ro

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ÎN ȘCOALĂ

PROF. INV. PRESCOLAR: DRAGOTOIU LUMINITA

LICEUL TEHNOLOGIC TISMANA

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ. Este nevoie a se dezvolta un nou concept care să întărească schimbarea în relațiile școală-familie. Acest concept este parteneriatul educațional.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. Acesta presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

Parteneriatul educațional se realizează între: instituțiile educației : familie, școală și comunitate ;

- agenții educaționali : copil, părinți, profesori, specialiști în rezolvarea unor probleme educaționale;
- membrii ai comunității cu influență asupra creșterii, educării și dezvoltării copilului (medici, factori de decizie, reprezentanți ai bisericii, ai poliției) ; influențele educative exercitate la anumite momente asupra copilului ;
- programele de creștere, îngrijire și educare a copilului.

Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament : respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „ cei șapte ani de acasă ”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație . Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul

decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare eficientă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală. Colaborarea și cooperarea părinților cu școala sunt eficiente ambilor factori. Dacă ne referim la optimizarea comunicării între profesori și părinți, se iau în calcul:

calitatea celor doi poli ai colaborării (profesori și părinți); percepțiile fiecăruia; atitudinile care îi caracterizează; caracteristicile instituției școlare; caracteristicile familiei; modul de comunicare.

Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivații, dintre care enumerăm: părinții își cunosc copiii și doresc să îi descopere ca elevi, părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor. Forme de colaborare a părinților cu școala: prezența la ședințe și lectorate; asistarea elevilor în efectuarea temelor; participarea la activități culturale-artistice și sportive; organizarea unor expoziții, serbări, excursii; organizarea unui colț verde în școală; atragerea unor fonduri pentru școală; susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

O comunicare optimă învățător/ diriginte/ familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Factori care favorizează comunicarea:

- transmiterea informațiilor de către învățător/ diriginte într-o formă accesibilă părinților;
- evitarea analizării critice sau blamării părintelui; mediul ambiant de discuție să fie plăcut;
- capacitatea învățătorului de a mobiliza părinții să comunice și să le asculte problemele;
- evitarea subiectelor care privesc elevii problemă, se fac discuții individuale cu aceștia;
- rezolvarea problemelor copiilor, implicarea în găsirea unor soluții;
- sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

Există două teorii importante privind relația școală- familie: teoria profesionalismului și teoria schimbului. Teoria profesionalismului consideră ca un element esențial serviciul făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, având drept criterii competența, un cod de etică profesională. Teoria schimbului consideră acțiunea umană în funcție de un câștig personal, un salariu asigurat, o competiție restrânsă. Cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece: părinții sunt parteneri ai școlii, eficacitatea învățământului poate fi ameliorată prin cooperarea între școală și familie, părinții sunt responsabili legali de educația copiilor. Atât părinții, cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste, corectitudine) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

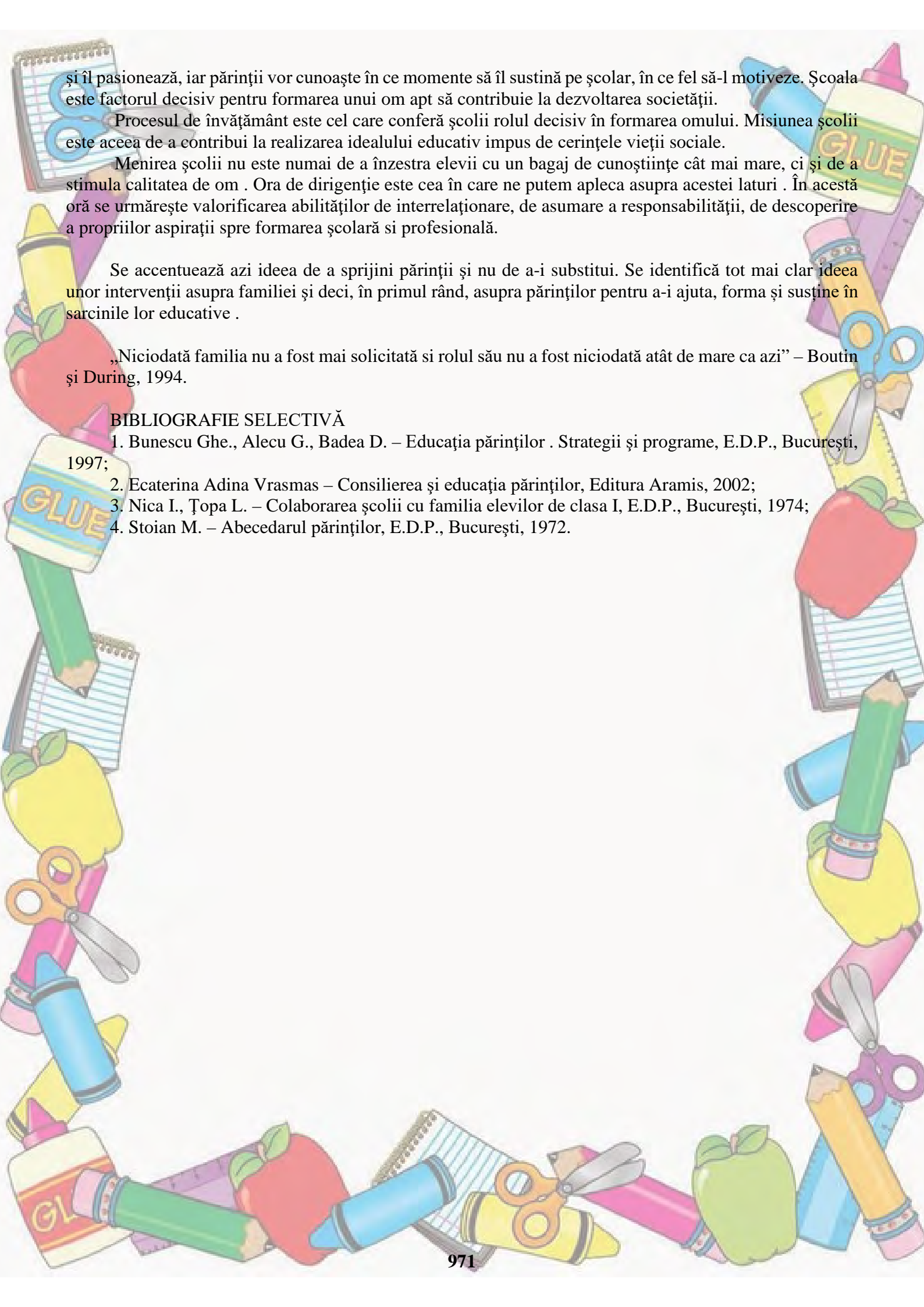
Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Asadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă, din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli pentru copilul lor. Dar, de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai sursele greșelilor lor deoarece acestea nu țin loc de competență.

Greșelile părinților decurg uneori și din prea mare dragoste pe care o poartă copiilor.

De aceea, între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare. Un parteneriat familie-școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers.

Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează

și îl pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să îl susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze. Școala este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății.

Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale.

Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Ora de dirigiență este cea în care ne putem apleca asupra acestei laturi. În această oră se urmărește valorificarea abilităților de interrelaționare, de asumare a responsabilității, de descoperire a propriilor aspirații spre formarea școlară și profesională.

Se accentuează azi ideea de a sprijini părinții și nu de a-i substitui. Se identifică tot mai clar ideea unor intervenții asupra familiei și deci, în primul rând, asupra părinților pentru a-i ajuta, forma și susține în sarcinile lor educative.

„Niciodată familia nu a fost mai solicitată și rolul său nu a fost niciodată atât de mare ca azi” – Boutin și Daring, 1994.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – Educația părinților. Strategii și programe, E.D.P., București, 1997;
2. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002;
3. Nica I., Țopa L. – Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, E.D.P., București, 1974;
4. Stoian M. – Abecedarul părinților, E.D.P., București, 1972.

NE JUCĂM ȘI ÎNVĂȚĂM!

DRAGU MIHAELA - PROF. ÎNV. PRIMAR
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ELENA CUZA” VASLUI

Cursurile de perfecționare la care am participat au adus în discuție Jamboard, ca aplicație a unei table interactive pentru lecțiile online. Era „începutul unei frumoase prietenii“, al unui alt tip de relaționare între mine și copii, mai personală.

Jamboard, tabla digitală interactivă dezvoltată de Google, metodă sincronă de colaborare care permite scrierea ca pe o tablă obișnuită și cu ajutorul elevilor folosind mouse-ul calculatorului sau tabletele electronice. (<https://jamboard.google.com/>). Este ușor de utilizat, se lucrează cu imagini și laser, cu note fixe, se poate desena folosind stilou, marcator, evidențiator, pensula. Prezintă mai multe cadre de utilizare.

Ce mai poți face cu ajutorul tablei virtuale Jamboard?

- scrii cu mouse-ul în câteva culori, de parcă ai avea markerelor colorate de la școală
- pui fundal cu linii, puncte, pătrățele, sau chiar colorat „clasic“, albastru sau negru;
- lipești post-it-uri pe tablă pe care poți scrie conținuturi din lecții
- încarci poze pe care să scrii ulterior;
- ai laser, dacă vrei să arăți ceva, chiar amuzant, că lasă așa, o coadă ca de cometă;
- ai un burete care șterge toată tabla cu un clic;
- salvezi tabla lucrată ca poză sau pdf;
- poți avea mai multe table în același fișier, care se deschid/ridică, să nu fie nevoie să ștergi des și să și păstrezi ce ai lucrat.

Am descoperit utilitatea acestei resurse digitale, mai cu seamă în școala online, când ne-am jucat cu lierel și am învățat să citim, am antrenat în jocul nostru numerele și am învățat să caculăm sau am folosit culorile laserului pentru a evidenția ceea ce spuneam.

Pentru a evita monotonia, am îmbinat activitatea noastră la masa de lucru cu cea de pe monitor. Astfel, i-am ghidat pe copiii în multiple activități de învățare sub formă de joc.

La AVAP, de exemplu, copiii au pictat ghidați de mine, după un model prezentat. După activitate am primit poze cu lucrările tuturor A doua zi, la activitatea dedicată Sărbătorilor de iarnă, am asamblat pozele într-un covoraș pentru Moș Crăciun care a intrat online cu noi. Împreună cu copiii am adăugat elemente la covoraș, am scris în jurul lui pentru a nu fi confundat cu al altor copiii. Și toate acestea pe tabla virtuală Jamboard care și-a dovedit încă o dată utilitatea.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ÎN ȘCOALĂ

PROFESOR CONSILIER ȘCOLAR: ILEANA DRĂGUȘINOIU
LICEUL TEHNOLOGIC “DIMITRIE BOLINTINEANU”,
BOLINTIN VALE, JUDEȚUL GIURGIU

Motto:

“Eu sunt copilul.

Tu ții în mâinile tale destinul meu.

Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață!

Dă-mi, te rog acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire.

Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume!”

(din Child’s Appeal, Mamie Gene Cole)

Educația este o activitate socială complexă care se realizează printr-un lanț nesfârșit de acțiuni exercitate în mod conștient, sistematic și organizat, în fiecare moment, un subiect individual sau colectiv, acționând asupra unui obiect individual sau colectiv, în vederea transformării acestuia din urmă într-o personalitate activă și creatoare, corespunzătoare atât condițiilor istorico-sociale prezente și de perspectivă, cât și particularităților sale individuale.

În această lume, în permanentă schimbare, aflată sub presiunea competițiilor de orice fel, părinții, educatorii, oamenii de afaceri, comunitățile locale, statele și guvernele naționale se străduiesc împreună să încurajeze sistemele de îmbunătățire a educației, pentru a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Unul dintre mijloacele de îndeplinire a acestui scop, *implicarea familiei în educație*, a existat de generații.

Școala și familia sunt cei doi piloni de rezistență ai educației, iar între aceștia, în mediul extrașcolar sau extrafamilial pendulează copilul, obiect și subiect al educației.

Școala este instituția socială creată în mod special pentru educarea tinerei generații. Ea a apărut din cele mai vechi timpuri din nevoia pregătirii tinerei generații pentru preluarea și continuarea activităților sociale.

Familia este primul grup de socializare din care face parte copilul.

Familia: (Șoitu, Vrăsmaș, Păun, 2001, p. 9)

- este **primul grup în care copilul exerează comportamente sociale și se descoperă pe sine;**
- **oferă climatul de siguranță afectivă, necesar dezvoltării personalității;**
- este **mediul principal de creștere și dezvoltare intelectuală, motivațională, afectivă, estetică, morală;**
- este **legătura biologică de bază a individului;**
- este **cadrul de dezvoltare și valorizare individuală, prin încărcătura afectivă dintre membrii săi.**

Familia este celula de bază a societății, care îndeplinește următoarele funcții: biologice, psihologice, sociale, economice, culturale, educative. De aici, și diversitatea relațiilor ce se stabilesc în interiorul său, ca grup social. Ea se deosebește de alte grupuri sociale prin: forma de organizare, relațiile dintre membrii săi și atributele pe care le are.

Indiferent din ce perspectivă este analizată familia, ea îndeplinește un rol complex, exprimat prin funcțiile arătate mai sus.

Meseria de părinte presupune a veni în întâmpinarea nevoilor copilului pentru o dezvoltare normală, precum și de a acompania copilul și a-l dirija în procesul învățării lui. În acest scop, este necesar ca părintele să dețină o serie de *abilități* care să îl determine să fie un *părinte bun* (Killen, 1998, pp. 143-159):

- **abilitatea de a da prioritate satisfacerii nevoilor de bază ale copilului;**
- **abilitatea de a oferi copilului experiențe noi, de a-l stimula cognitiv și afectiv;**

- **abilitatea de a avea o relație empatică cu copilul;**
- **abilitatea de a avea așteptări realiste față de comportamentul copilului;**
- **abilitatea de a impune limite copilului;**
- **abilitatea de a răsplăti/valoriza copilul.**

Copiii au nevoie de *încurajări* și *aprecieri*, de aceea cei care sunt stimulați adecvat fac progrese uimitoare într-o perioadă scurtă de timp.

Rolul și sarcinile școlii s-au modificat de la o etapă la alta și de la o țară la alta. *Rolul școlii* nu se restrânge doar la pregătirea tinerei generații, ea creând în același timp condiții favorabile dezvoltării științei și culturii, fiind astfel un *factor al progresului social*.

Un argument care poate fi adus în sprijinul *rolului principal al școlii în formarea omului* se referă la misiunea ce-i revine de a valorifica influențele educative pe care le exercită ceilalți factori, inclusiv mediul social, și de a le imprima o finalitate care să fie în concordanță cu cerințele idealului educativ.

“Omul își poate lua cunoștințele numai de la om. Așa, bazinul se umple cu apă, focul se aprinde cu foc, iar sufletul se modelează datorită sufletului altui om”.

R. Tagore

“Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor”.

A.S. Makarenko

“Părinți, mamă, tată, domnule profesor și Sfinte Părinte, dați-vă mâna și inima în educarea copiilor neamului românesc! Sunteți chemați să scoateți din blocul inform al ființei umane, prin religie și tact pedagogic, o operă de artă. Să dăltuiți omul ca Om, în accepțiunea deplină a cuvântului!”

Valeriu Dumitru

Bibliografie:

- 1) Albușescu, Ion, Catalano, Horațiu (coordonatori), 2019, *Sinteze de pedagogia învățământului primar. Ghid pentru pregătirea examenelor de titularizare, definitivat și gradul didactic II*, Editura Didactica Publishing, București;
- 2) Băran-Pescaru, Adina (2004), *Parteneriat în educație: familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București;
- 3) Băsu, Mihaela, Nedelcu-Teodorescu, Gabriela (2021), *Rolul parteneriatului școală-familie în formarea personalității copilului*, Editura Eco Transilvan, Cluj-Napoca;
- 4) Nicola, Ioan, Fărcaș, Domnica (1991), *Pedagogie generală. Manual pentru clasa a IX-a – școli normale*, Editura Didactică și Pedagogică, București;
- 5) Șoitu, Laurențiu, Vrăsmaș, Ecaterina, Păun, Emil (2001), *Consiliere familială – fișe*, Institutul European, Iași.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ÎN ȘCOALĂ

PROF. PREȘC. DREGHICI CĂLINA ADRIANA
GRĂDINIȚA P.P. NR. 4 TÂRNĂVENI

Fiecare studiu ce are ca obiectiv educația arată că familia și școala constituie mediile socio-culturale, care modelează ființa umană de-a lungul întregii vieți. Școala și familia rămân principalele surse de formare a personalității sociale și culturale, prima, prin pregătire temeinic organizată, după programe, cu cadre specializate și în perioade de timp bine definite, a doua, prin procesul real al vieții de zi cu zi, în care copilul, învață regulile primare de viață, deprinderea de a vorbi, de a se comporta față de cei din jur și de a-i aprecia.

Amprenta educativă a familiei, mai ales în prima parte a vieții copilului, este decisivă și consolidează eforturile educative ale școlii, numai atunci când conlucrează continuu și consistent, în acțiuni ce se completează, mobilizând în aceeași măsură elevii, ca subiecți activi ai procesului educativ. Studiile de specialitate pledează tot mai mult pentru strânsa legătură dintre școală și familie, și invers, părinții fiind recunoscuți ca adevărații „strategi” ai acțiunii educative ale cărei mize sunt complexe.

Familia este prima școală a viitorului cetățean. Părinții reprezintă primii mentori reali în viața copilului, furnizându-i primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și din societate, primele sfaturi, norme și reguli de conduită. Creșterea și educarea copilului, ceea ce înseamnă „bun” pentru el se află într-o dinamică permanentă de la o cultură la alta, de la o perioadă la alta. Părinții trebuie să devină conștienți de influența pe care o exercită în viața copilului, să cunoască faptul că educația dată propriului copil este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de celelalte, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

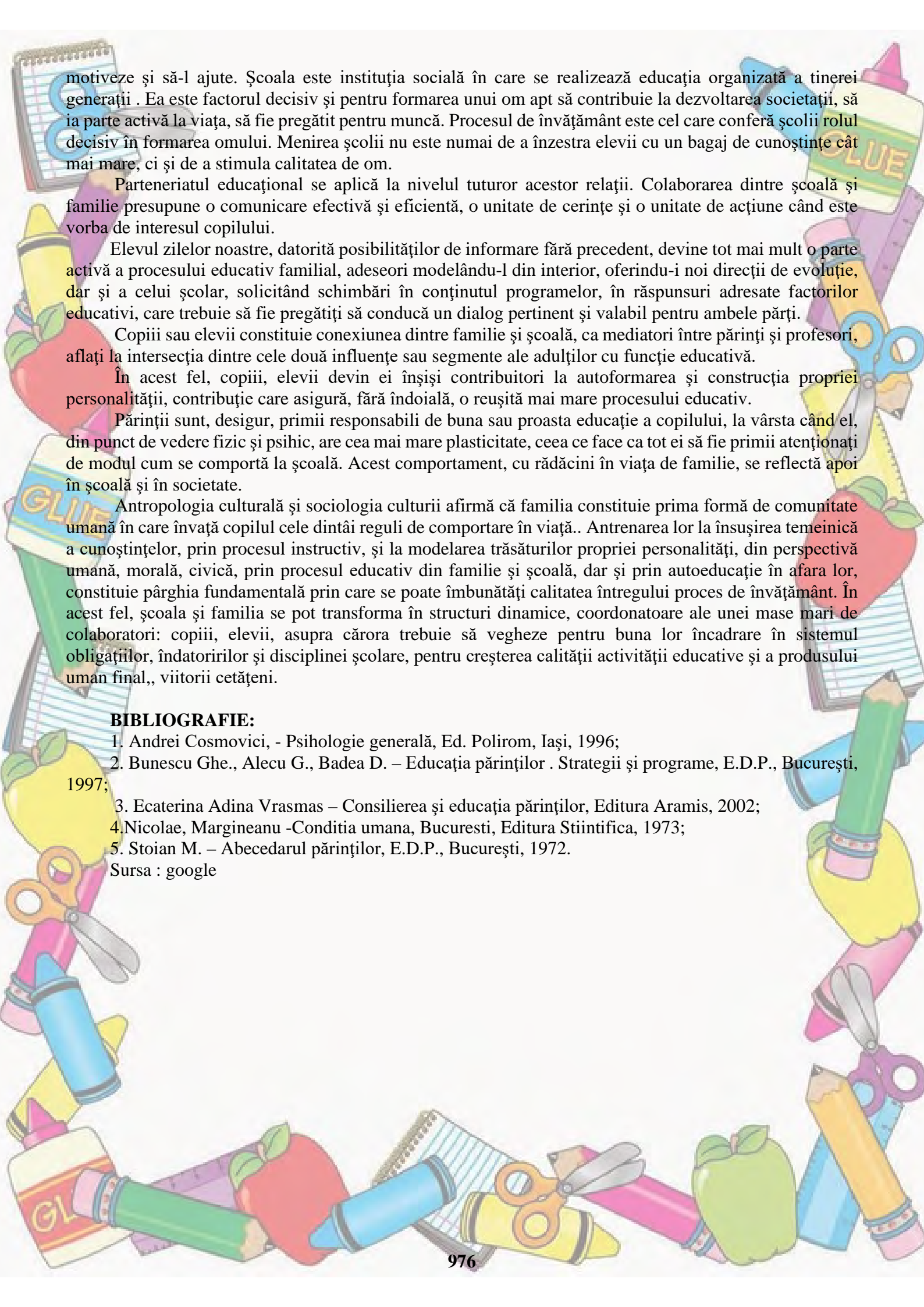
Începând cu primii ani de viață, copilul preia de la părinți gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportamente pozitive etc. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia.

Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l

motiveze și să-l ajute. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efektivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Elevul zilelor noastre, datorită posibilităților de informare fără precedent, devine tot mai mult o parte activă a procesului educativ familial, adeseori modelându-l din interior, oferindu-i noi direcții de evoluție, dar și a celui școlar, solicitând schimbări în conținutul programelor, în răspunsuri adresate factorilor educativi, care trebuie să fie pregătiți să conducă un dialog pertinent și valabil pentru ambele părți.

Copiii sau elevii constituie conexiunea dintre familie și școală, ca mediatori între părinți și profesori, aflați la intersecția dintre cele două influențe sau segmente ale adulților cu funcție educativă.

În acest fel, copiii, elevii devin ei înșiși contribuitori la autoformarea și construcția propriei personalități, contribuție care asigură, fără îndoială, o reușită mai mare procesului educativ.

Părinții sunt, desigur, primii responsabili de buna sau proasta educație a copilului, la vârsta când el, din punct de vedere fizic și psihic, are cea mai mare plasticitate, ceea ce face ca tot ei să fie primii atenționați de modul cum se comportă la școală. Acest comportament, cu rădăcini în viața de familie, se reflectă apoi în școală și în societate.

Antropologia culturală și sociologia culturii afirmă că familia constituie prima formă de comunitate umană în care învață copilul cele dintâi reguli de comportare în viață. Antrenarea lor la însușirea temeinică a cunoștințelor, prin procesul instructiv, și la modelarea trăsăturilor propriei personalități, din perspectivă umană, morală, civică, prin procesul educativ din familie și școală, dar și prin autoeducație în afara lor, constituie pârghia fundamentală prin care se poate îmbunătăți calitatea întregului proces de învățământ. În acest fel, școala și familia se pot transforma în structuri dinamice, coordonatoare ale unei mase mari de colaboratori: copiii, elevii, asupra cărora trebuie să vegheze pentru buna lor încadrare în sistemul obligațiilor, îndatoririlor și disciplinei școlare, pentru creșterea calității activității educative și a produsului uman final, viitorii cetățeni.

BIBLIOGRAFIE:

1. Andrei Cosmovici, - Psihologie generală, Ed. Polirom, Iași, 1996;
 2. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – Educația părinților . Strategii și programe, E.D.P., București, 1997;
 3. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002;
 4. Nicolae, Margineanu -Condiția umana, Bucuresti, Editura Stiintifica, 1973;
 5. Stoian M. – Abecedarul părinților, E.D.P., București, 1972.
- Sursa : google

STUDIUL ASUPRA UNOR INEGALITĂȚI DE TIP HÖLDER COMPLEMENTARE

PROF. GABRIELA DRÎNCEANU,

COLEGIUL NAȚIONAL PEDAGOGIC „ȘTEFAN VELOVAN”, CRAIOVA

În acest studiu urmărim determinarea unor inegalități integrale de tip Hölder în situații date de funcții și spații de lucru particulare.

Pentru $I \subset \mathbf{R}$, un interval și $1 \leq p < \infty$ se definește, în mod tradițional:

$$L^p(I) = \{f : I \rightarrow \mathbf{R}, f \text{ -măsurabilă, } \int_I |f(x)|^p dx < \infty\}.$$

Această mulțime, echipată cu norma $\|\cdot\|_p$, dată prin:

$$\|f\|_p = \left(\int_I |f|^p \right)^{\frac{1}{p}}$$

devine un spațiu Banach.

În următoarea teoremă este evidențiată inegalitatea lui Hölder în formă integrală.

Teoremă. Dacă $f \in L^p$, iar $g \in L^q$ cu p, q supraunitare și $\frac{1}{p} + \frac{1}{q} = 1$, atunci $f \cdot g \in L^1$ și

$$\|fg\|_1 \leq \|f\|_p \|g\|_q \quad (1)$$

Demonstrație: Având în vedere teorema care afirmă că: pentru $p > 1$, $q > 1$ cu $\frac{1}{p} + \frac{1}{q} = 1$, are loc

$$ab \leq \frac{a^p}{p} + \frac{b^q}{q}, \text{ (inegalitatea lui Young)}$$

oricare ar fi $a, b \in [0, \infty)$, putem considera:

$$a = \frac{|f(x)|}{\|f\|_p}$$

și

$$b = \frac{|g(x)|}{\|g\|_q}$$

cu $\|f\|_p > 0$ și $\|g\|_q > 0$.

Obținem:

$$\frac{|f(x)g(x)|}{\|f\|_p \|g\|_q} \leq \frac{|f(x)|^p}{p \|f\|_p^p} + \frac{|g(x)|^q}{q \|g\|_q^q}.$$

De aici, avem că $f \cdot g \in L^1$ și integrând se ajunge la inegalitatea ce trebuie demonstrată.

Teoremă. (Inegalitatea lui Minkowski) În L^p , $p \geq 1$ are loc:

$$\|f + g\|_p \leq \|f\|_p + \|g\|_p.$$

Inegalitatea lui Minkowski reprezintă chiar inegalitatea triunghiului pentru $\|\cdot\|_p, 1 \leq p < \infty$.

În cazul $0 < p < 1$, inegalitățile lui Hölder și Minkowski rămân adevărate dacă se inversează inegalitățile din enunțul teoremelor, în ipoteza suplimentară: f, g - pozitive.

Teoremă. Fie I un interval deschis mărginit. Pentru $f \in L^p(I)$ avem și $f \in L^q(I)$, dacă $1 \leq q < p \leq \infty$. (adică $L^p \subset L^q$, pentru $p > q$).

Demonstrație: Știm că:

$$\|f\|_q = \left(\int_I |f(x)|^q dx \right)^{\frac{1}{q}}.$$

Dar

$$f \in L^p(I) \Rightarrow f^q \in L^{\frac{p}{p-q}}(I), \quad \frac{1}{\frac{p}{p-q}} + \frac{1}{l} = 1 \Leftrightarrow l = \frac{p}{p-q}.$$

Aplicând inegalitatea lui Hölder, avem:

$$\begin{aligned} \|f\|_q &\leq \left(\left(\int_I 1^{\frac{p}{p-q}} dx \right)^{\frac{p-q}{p}} \left(\int_I |f(x)|^q dx \right)^{\frac{q}{p}} \right)^{\frac{1}{q}} \\ &= C \|f\|_p < \infty \end{aligned}$$

Rezultă $f \in L^q(I)$ și cu aceasta demonstrația este încheiată.

Teoremă. Fie $f_j \in L^{p_j}(I)$, $j=1,2,\dots,n$. Considerăm $f = \prod_{i=1}^n f_i$. Atunci $f \in L^p(I)$, unde

$$\frac{1}{p} = \frac{1}{p_1} + \dots + \frac{1}{p_n} \text{ și în plus:}$$

$$\|f\|_p \leq \|f_1\|_{p_1} \cdot \dots \cdot \|f_n\|_{p_n}.$$

Teoremă. Fie $f \in L^p(I) \cap L^q(I)$ cu $p < q$. Atunci $f \in L^r(I)$, $\forall r \in [p, q]$ și I mărginit. În plus, are loc și inegalitatea:

$$\|f\|_r \leq \|f\|_p^l \cdot \|f\|_q^{1-l},$$

$$\text{unde } \frac{1}{r} = \frac{l}{p} + \frac{1-l}{q}.$$

Demonstrație: Putem scrie $f = f^l f^{1-l}$. Din faptul că $f \in L^p(I)$ avem că $f^l \in L^{\frac{p}{l}}(I)$, iar pentru că $f \in L^q(I)$ obținem $f^{1-l} \in L^{\frac{q}{1-l}}(I)$. Continuăm astfel:

$$\|f\|_r \leq \|f^l\|_{\frac{p}{l}} \|f^{1-l}\|_{\frac{q}{1-l}}$$

$$= \left(\int_I |f(x)|^{\frac{p}{l}} dx \right)^{\frac{l}{p}} \left(\int_I |f(x)|^{\frac{q}{1-l}} dx \right)^{\frac{1-l}{q}}$$

$$= \|f\|_p^l \|f\|_q^{1-l}.$$

Așadar,

$$\|f\|_r \leq \|f\|_p^l \cdot \|f\|_q^{1-l},$$

$$\text{cu } \frac{1}{r} = \frac{l}{p} + \frac{1-l}{q}.$$

Fie acum $w \in L^1(I)$ o funcție astfel încât $w \geq 0$ pe I și

$$w(I) = \int_I w(x) dx > 0$$

Pentru $p > 0$, notăm:

$$L^{p,w}(I) = \left\{ f : I \rightarrow \mathbf{R}, \int_I |f(x)|^p w(x) dx < \infty \right\}.$$

Funcționala $\|\cdot\|_{p,w}$ definită prin:

$$\|f\|_{p,w} = \left(\int_I |f(x)|^p w(x) dx \right)^{\frac{1}{p}}$$

reprezintă o normă în $L^{p,w}$.

Să mai notăm:

$$M(I) = \left\{ f : I \rightarrow \mathbf{R}_+, f \text{ măsurabilă} \right\}.$$

Teoremă. (i) Dacă pentru $f \in M(I)$ există o constantă C_2 astfel încât:

$$\|f\|_{2,w} \leq C_2 \|f\|_{1,w}, \quad (2)$$

atunci:

$$D_2 \|f\|_{1,w} \|g\|_{1,w} \leq \|fg\|_{1,w}, \quad (3)$$

$$\text{unde } D_2 = \frac{2}{w(I)} - C_2^2.$$

(ii) Dacă pentru $r > 1$ și pentru $f, g \in M(I)$ există o constantă C_r astfel încât:

$$\|f\|_{r,w} \leq C_r \|f\|_{1,w}, \quad (4)$$

atunci:

$$D_{p,q} \|f\|_{p,w} \|g\|_{q,w} \leq \|fg\|_{1,w}, \quad (5)$$

$$\text{unde } D_{p,q} = \frac{D_2}{C_p C_q}, \text{ oricare ar fi } p \geq 1, q \geq 1.$$

Demonstrație: (i) Să presupunem că $\|f\|_{1,w} = \|g\|_{1,w} = 1$. Atunci putem scrie:

$$\begin{aligned} \|f + g\|_{2,w}^2 &= \|f\|_{2,w}^2 + 2\|fg\|_{1,w} + \|g\|_{2,w}^2 \\ &\leq C_2^2 \|f\|_{1,w}^2 + 2\|fg\|_{1,w} + C_2^2 \|g\|_{1,w}^2 \\ &= 2C_2^2 + 2\|fg\|_{1,w} \end{aligned}$$

Pe de altă parte, inegalitatea lui Hölder arată că:

$$2 = \|f + g\|_{1,w} \geq w(I)^{\frac{1}{2}} \|f + g\|_{2,w}.$$

Astfel, obținem:

$$2\|fg\|_{1,w} \geq \|f + g\|_{2,w}^2 - 2C_2^2 \geq \frac{4}{w(I)} - 2C_2^2.$$

Așadar am demonstrat inegalitatea:

$$\frac{2}{w(I)} - C_2^2 \leq \|fg\|_{1,w},$$

oricare ar fi $f, g \in M$ cu $\|f\|_{1,w} = \|g\|_{1,w} = 1$.

De aici se obține imediat inegalitatea (3) cu D_2 dat în enunț.

(ii) Scriind (4) pentru $r = 2$, obținem (2). De aici rezultă că are loc inegalitatea (5) și deci:

$$\|f\|_{p,w} \|g\|_{q,w} \leq C_p C_q \|f\|_{1,w} \|g\|_{1,w} \leq \frac{C_p C_q}{D_2} \|fg\|_{1,w},$$

ceea ce încheie demonstrația.

În continuare să particularizăm $I = [a, b]$ și $w(x) = 1, \forall x \in I$. Acum, natural, vom nota mai simplu:

$$\|f\|_{p,w} = \|f\|_p.$$

Dacă în locul lui M considerăm clase mai restrânse de funcții, putem obține inegalități Hölder complementare mai precise. Astfel, are loc teorema următoare:

Teoremă. Fie $p, q \in [1, \infty)$; f, g pozitive și concave pe $[0, 1]$. Atunci:

$$\frac{1}{6}(1+p)^{\frac{1}{p}}(1+q)^{\frac{1}{q}}\|f\|_p\|g\|_q \leq \|fg\|_1. \quad (6)$$

Inegalitatea (6) se numește inegalitatea lui *D. C. Barnes*.

Dacă în această inegalitate alegem $f(x) = x$ și $g(x) = 1 - x$, atunci avem de-a face cu o egalitate.

Dacă întărim ipotezele din teorema anterioară, atunci putem obține o inegalitate mai precisă. Acest fapt îl certifica următoarea teoremă.

Teoremă. Fie $p, q \in [1, \infty)$; f, g pozitive și concave pe $[0, 1]$, ambele crescătoare sau descrescătoare.

Atunci:

$$\frac{1}{4}(1+p)^{\frac{1}{p}}(1+q)^{\frac{1}{q}}\|f\|_p\|g\|_q \leq \|fg\|_1. \quad (7)$$

Demonstrație: Aplicăm funcțiilor pozitive și concave f, g inegalitatea Favard-Berwald și obținem:

$$(1+p)^{\frac{1}{p}}\|f\|_p \leq 2\|f\|_1,$$

respectiv

$$(1+q)^{\frac{1}{q}}\|g\|_q \leq 2\|g\|_1.$$

Întrucât f și g sunt presupuse de aceeași monotonie, putem aplica inegalitatea lui Cebîșev, care combinată cu cele două inegalități deduse imediat mai sus, conduc la:

$$\frac{1}{4}(1+p)^{\frac{1}{p}}(1+q)^{\frac{1}{q}}\|f\|_p\|g\|_q \leq \|f\|_1\|g\|_1 \leq \|fg\|_1.$$

Inegalitatea (7) este demonstrată.

Fie $k \geq 1$ un număr întreg fixat.

Teoremă. Fie $p, q \in [1, \infty)$. Atunci există o constantă C , astfel încât:

$$C\|f\|_p\|g\|_q \leq \|fg\|_1, \quad (8)$$

oricare ar fi $f \in C^{2k}[a, b]$, pozitive, de aceeași monotonie, cu $f^{(2k)} \leq 0$, $g^{(2k)} \leq 0$ pe $[a, b]$.

Demonstrație: Din inegalitatea lui Cebîșev, obținem:

$$\|fg\|_1 \geq \frac{1}{b-a}\|f\|_1\|g\|_1.$$

Pe de altă parte, funcțiile din enunțul teoremei aparțin mulțimii:

$$Q_k[a, b] = \{f \in C^{2k}[a, b], f \geq 0, f^{(2k)} \leq 0\}.$$

Potrivit următoarei teoreme care afirmă faptul că pentru $p \geq 1$, $q \geq 1$, $k \geq 1$ numere întregi, există o constantă C astfel încât:

$$\|f\|_{L^p[a, b]} \leq C\|f\|_{L^q[a, b]},$$

oricare ar fi $f \in Q_k[a, b]$, putem spune că, în situația de față există constantele C_p și C_q astfel încât:

$$C_p\|f\|_p \leq \|f\|_1$$

și

$$C_q\|g\|_q \leq \|g\|_1$$

În final, obținem:

$$\frac{C_p C_q}{b-a} \|f\|_p \|g\|_q \leq \frac{1}{b-a} \|f\|_1 \|g\|_1 \leq \|fg\|_1$$

adică inegalitatea (8).

Acest rezultat poate fi privit ca o generalizare a inegalității (7).

Teoremă. Fie f și g funcții pozitive, concave și crescătoare pe $[0,1]$. Atunci:

$$\frac{\sqrt{3}}{2} \|f\|_2 \|g\|_2 \leq \|fg\|_1 \quad (9)$$

Dacă $f(x) = x$ și $g(x) = 1$, în (9) avem egalitate.

Inegalitatea (9) poartă numele de inegalitatea Ph. Frank-G. Pick și H. Bückner.

Constanta $\frac{1}{4}(1+p)^{\frac{1}{p}}(1+q)^{\frac{1}{q}}$ din inegalitatea (7) nu este cea mai bună cu puțină. Într-adevăr, fie f și g două funcții pozitive și concave pe $[0, 1]$, monotone în același sens. Dacă f și g sunt crescătoare, are loc (9). Dacă $f(x)$ și $g(x)$ sunt descrescătoare, atunci $f(1-x)$ și $g(1-x)$ sunt pozitive, concave și crescătoare pe $[0, 1]$ și deci putem aplica inegalitatea (9):

$$\begin{aligned} \frac{\sqrt{3}}{2} \|f\|_2 \|g\|_2 &= \frac{\sqrt{3}}{2} \left(\int_0^1 f^2(x) dx \right)^{\frac{1}{2}} \left(\int_0^1 g^2(x) dx \right)^{\frac{1}{2}} \\ &= \frac{\sqrt{3}}{2} \left(\int_0^1 f^2(1-x) dx \right)^{\frac{1}{2}} \left(\int_0^1 g^2(1-x) dx \right)^{\frac{1}{2}} \\ &\leq \int_0^1 f(1-x)g(1-x) dx = \int_0^1 f(x)g(x) dx = \|fg\|_1 \end{aligned}$$

Deci f și g verifică inegalitatea (9).

Pe de altă parte, din (7) cu $p = q = 2$ obținem doar:

$$\frac{3}{4} \|f\|_2 \|g\|_2 \leq \|fg\|_1,$$

cu constanta $\frac{3}{4}$ mai mică decât $\frac{\sqrt{3}}{2}$ din (9).

Bibliografie:

- [1] Florescu L.: *Analiză matematică - topologie generală, analiză funcțională, teoria măsurii*, 5, Editura Universității „A.I. Cuza”, Iași, 1999
- [2] Kessler P., Roșiu M.: *Exerciții și probleme de teoria măsurii*, Editura Universitaria, Craiova, 2003
- [3] Leonte Al., Niculescu C.P.: *Culegere de probleme de algebră și analiză matematică*, Editura Scrisul Românesc, Craiova, 1981
- [4] Mitrinović D.S.: *Elementary inequalities*, P. Noordhoff Ltd., Groningen, 1964
- [5] Rașa I., Vladislav T.: *Inegalități și aplicații*, Editura Tehnică, București, 2000
- [6] Vladislav T., Rașa I.: *Analiză numerică - Aproximare, problema lui Cauchy, proiectori Altomare*, Editura Tehnică, București, 1999

**STUDIUL ASUPRA BIFURCAȚIEI HOPF ÎNTR-UN SISTEM (SIMPLIFICAT)
„ACTIVATOR-INHIBITOR”**

**PROF. RĂZVAN DRÎNCEANU,
COLEGIUL NAȚIONAL PEDAGOGIC „ȘTEFAN VELOVAN”, CRAIOVA**

În cele ce urmează luăm spre analiză un sistem dinamic bidimensional cu doi parametri ce modelează matematic o situație din enzimologie. Vom arăta că acesta prezintă o bifurcație Hopf nedegenerată și vom da interpretarea corespunzătoare acestei situații. Așadar, fie sistemul:

$$\begin{cases} \frac{du}{dt} = a - bu + \frac{u^2}{v} \\ \frac{dv}{dt} = u^2 - v \end{cases} \quad (1)$$

Din rațiuni ce privesc pur și simplu existența în sens fizic a echivalentului acestui sistem, luăm în discuție doar cazul $a > 0, b > 0$.

Notăm $f(u, v) = a - bu + \frac{u^2}{v}$, $g(u, v) = u^2 - v$. Matricea Jacobi corespunzătoare este:

$$J = \begin{pmatrix} 2\frac{u}{v} - b & -\frac{u^2}{v^2} \\ 2u & -1 \end{pmatrix}.$$

Căutăm punctele de echilibru, discutând sistemul:

$$\begin{cases} f(u, v) = 0 \\ g(u, v) = 0 \end{cases} \Leftrightarrow \begin{cases} a - bu + \frac{u^2}{v} = 0 \\ u^2 - v = 0 \end{cases} \Rightarrow \left[u^2 = v, u = \frac{a+1}{b} \right].$$

În consecință, corespunzător regiunii ($a > 0, b > 0$) din planul bOa , unicul echilibru este:

$$(u_0, v_0) = \left(\frac{a+1}{b}, \left(\frac{a+1}{b} \right)^2 \right).$$

Fie A matricea Jacobi corespunzătoare echilibrului (u_0, v_0) , anume:

$$A = \begin{pmatrix} \frac{b-ab}{a+1} & -\frac{b^2}{(a+1)^2} \\ \frac{2(a+1)}{b} & -1 \end{pmatrix}.$$

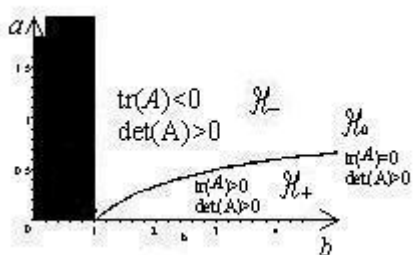
Polinomul caracteristic, ținând seama că:

$$\det A = b, \operatorname{tr} A = \frac{2b}{a+1} - b - 1,$$

se scrie:

$$\lambda^2 - \left(\frac{2b}{a+1} - b - 1 \right) \lambda + b = 0.$$

În planul bOa , ecuația $\text{tr}A = 0$ ne conduce la funcția homografică $a = \frac{b-1}{b+1}$, $b > 1$. Figura următoare arată cum această curbă împarte porțiunea $a > 0, b > 1$ din planul parametrilor în trei regiuni: $\text{tr}A < 0$ și $\det A > 0$, $\text{tr}A > 0$ și $\det A > 0$, $\text{tr}A = 0$ și $\det A > 0$.

Notăm aceste regiuni respectiv cu H_- și H_+ , iar curba ($\text{tr}A = 0$ și $\det A > 0$) prin H_0 . Dacă parametrii sunt situați în H_- , echilibrul (u_0, v_0) este atractor, iar dacă parametrii sunt situați în regiunea H_+ , echilibrul este repulsor. Pentru $\text{tr}A = 0$, ecuația caracteristică are soluțiile $\lambda_{1,2} = \pm i\sqrt{b}$, deci pe H_0 , echilibrul (u_0, v_0) este nehiperbolic și este posibilă o bifurcație Hopf.

Să analizăm semnul primului coeficient Lyapunov și apoi să decidem asupra naturii acestei bifurcații. Folosim metoda proiecției. Mai întâi, prin translația:

$$x_1 = u - u_0, \quad x_2 = v - v_0,$$

sistemul (1) se scrie:

$$\begin{cases} \dot{x}_1 = \frac{(bx_1 + a + 1)^2}{b^2x_2 + (a + 1)^2} - bx_1 - 1 (= f_1) \\ \dot{x}_2 = x_1^2 + 2\frac{a+1}{b}x_1 - x_2 (= f_2) \end{cases} \quad (2)$$

Acum unicul echilibru este $(x_1^0, x_2^0) = (0, 0)$. Pe curba H_0 (unde $a = \frac{b-1}{b+1}$), matricea A capătă forma:

$$A_1 = \begin{pmatrix} 1 & -\frac{1}{4}(b+1)^2 \\ \frac{4}{b+1} & -1 \end{pmatrix} \quad (3)$$

Alegem $\lambda_1 = i\sqrt{b}, \lambda_2 = -i\sqrt{b}$ și notăm $q = (q_1, q_2)^T$, $p = (p_1, p_2)^T$ astfel încât $A_1q = \lambda_1q$ și $A_1^T p = \lambda_2 p$. Luăm, în acord cu acestea

$$q \approx \begin{pmatrix} (b+1)^2 t \\ 4(1-i\sqrt{b})t \end{pmatrix}, \quad p \approx \begin{pmatrix} \frac{1}{4} \\ -(1+i\sqrt{b})(b+1) \end{pmatrix}, \quad t \in \mathbf{R}. \quad (4)$$

Impunem condiția de normalizare $\langle p, q \rangle = \bar{p}_1 q_1 + \bar{p}_2 q_2 = 1$ și alegem:

$$q = \begin{pmatrix} \frac{b-i\sqrt{b}}{2b} \\ -\frac{2i\sqrt{b}}{b(b+1)} \end{pmatrix}, \quad p = \begin{pmatrix} \frac{1}{4} \\ -(1+i\sqrt{b})(b+1) \end{pmatrix} \quad (5)$$

Sistemul (1) poate fi scris, încă

$$\dot{\xi} = J_1 \xi + F, \quad (6)$$

unde $\xi = (x_1, x_2)'$,

$$F = F(x, y, par.) = \begin{pmatrix} \frac{1}{2!} d^2 f_1(0,0) + \frac{1}{3!} d^3 f_1(0,0) + \dots \\ \frac{1}{2!} d^2 f_2(0,0) + \frac{1}{3!} d^3 f_2(0,0) + \dots \end{pmatrix} \stackrel{not.}{=} \begin{pmatrix} F_1 \\ F_2 \end{pmatrix},$$

$$\text{iar } J_1 = \begin{pmatrix} f_1(0,0) + df_1(0,0) \\ f_2(0,0) + df_2(0,0) \end{pmatrix}.$$

Cu observațiile de mai sus și împreună cu notația $\alpha = (a, b)'$, avem:

$$B_i(X, Y) = \sum_{j,k=1}^2 \frac{\partial F_i(\xi, \alpha)}{\partial x_j \partial x_k} \Big|_{\xi=0} X_j Y_k, \quad i = 1, 2 \quad (7)$$

Prin calcul, se arată că:

$$\frac{\partial^2 F_1(\xi, \alpha)}{\partial x_1^2} \Big|_{\xi=0, a=\frac{b-1}{b+1}} = \frac{1}{2} (b+1)^2$$

$$\frac{\partial^2 F_1(\xi, \alpha)}{\partial x_1 \partial x_2} \Big|_{\xi=0, a=\frac{b-1}{b+1}} = -\frac{1}{4} (b+1)^3$$

$$\frac{\partial^2 F_1(\xi, \alpha)}{\partial x_2^2} \Big|_{\xi=0, a=\frac{b-1}{b+1}} = \frac{1}{8} (b+1)^4$$

și

$$\frac{\partial^2 F_2(\xi, \alpha)}{\partial x_1^2} = \frac{\partial^2 (x_1^2)}{\partial x_1^2} = 2$$

$$\frac{\partial^2 F_2(\xi, \alpha)}{\partial x_1 \partial x_2} = \frac{\partial^2 (x_1^2)}{\partial x_1 \partial x_2} = 0$$

$$\frac{\partial^2 F_2(\xi, \alpha)}{\partial x_2^2} = \frac{\partial^2 (x_1^2)}{\partial x_2^2} = 0.$$

Astfel, formulele (7) devin:

$$B_1(X, Y) = \frac{1}{2} (b+1)^2 X_1 Y_1 - \frac{1}{4} (b+1)^3 (X_1 Y_2 + X_2 Y_1) + \frac{1}{8} (b+1)^4 X_2 Y_2 \quad (8)$$

$$B_2(X, Y) = 2X_1 Y_1$$

Ținând seama de observațiile anterioare, avem și

$$C_i(X, Y, Z) = \sum_{j,k,l=1}^2 \frac{\partial^3 F_i(\xi, \alpha)}{\partial x_j \partial x_k \partial x_l} \Big|_{\xi=0} X_j Y_k Z_l, \quad i = 1, 2. \quad (9)$$

Pentru determinarea efectivă a acestor componente, folosim următoarele rezultate:

$$\frac{\partial^3 F_1(\xi, \alpha)}{\partial x_1^3} = 0$$

$$\frac{\partial^3 F_1(\xi, \alpha)}{\partial x_1^2 \partial x_2} \Big|_{\xi=0, a=\frac{b-1}{b+1}} = -\frac{1}{8} (b+1)^4$$

$$\left. \frac{\partial^3 F_1(\xi, \alpha)}{\partial x_1 \partial x_2^2} \right|_{\xi=0, \alpha=\frac{b-1}{b+1}} = \frac{1}{8}(b+1)^5$$

$$\left. \frac{\partial^3 F_1(\xi, \alpha)}{\partial x_2^3} \right|_{\xi=0, \alpha=\frac{b-1}{b+1}} = -\frac{3}{32}(b+1)^6$$

și

$$\frac{\partial^3 F_2(\xi, \alpha)}{\partial x_1^3} = \frac{\partial^3 F_2(\xi, \alpha)}{\partial x_1^2 \partial x_2} = \frac{\partial^3 F_2(\xi, \alpha)}{\partial x_1 \partial x_2^2} = \frac{\partial^3 F_2(\xi, \alpha)}{\partial x_2^3} = 0.$$

Relațiile (9) capătă formele:

$$C_1(X, Y, Z) = -\frac{1}{8}(b+1)^4 (X_1 Y_1 Z_2 + X_2 Y_1 Z_1 + X_1 Y_2 Z_1) + \frac{1}{8}(b+1)^5 (X_1 Y_2 Z_2 + X_2 Y_1 Z_2 + X_2 Y_2 Z_1) - \frac{3}{32}(b+1)^6 X_2 Y_2 Z_2 \quad (10)$$

$$C_2(X, Y, Z) = 0 \quad (11)$$

Din (5), (8), (10) și (11), rezultă:

$$B(q, q) = \begin{pmatrix} \frac{1}{8}(b+1)^2 \frac{b-1+2i\sqrt{b}}{b} \\ \frac{1}{2} \frac{b-1-2i\sqrt{b}}{b} \end{pmatrix}$$

$$B(q, \bar{q}) = \begin{pmatrix} \frac{(b+1)^3}{8b} \\ \frac{b+1}{2b} \end{pmatrix}$$

$$C(q, q, \bar{q}) = \begin{pmatrix} \frac{1}{16(\sqrt{b})^3} (ib + 2\sqrt{b} + 3i)(b+1)^3 \\ 0 \end{pmatrix}$$

În consecință,

$$g_{20} = \langle p, B(q, q) \rangle = \bar{p}_1 B_1(q, q) + \bar{p}_2 B_2(q, q) = \frac{b+1}{8b} (b^2 + 3i(\sqrt{b})^3 + 3i\sqrt{b} + b)$$

$$g_{11} = \langle p, B(q, \bar{q}) \rangle = \bar{p}_1 B_1(q, \bar{q}) + \bar{p}_2 B_2(q, \bar{q}) = \frac{(b+1)^2}{8b} (b + i\sqrt{b})$$

$$g_{21} = \langle p, C(q, q, \bar{q}) \rangle = \bar{p}_1 C_1(q, q, \bar{q}) + \bar{p}_2 C_2(q, q, \bar{q}) = \frac{1}{16(\sqrt{b})^3} (ib + 2\sqrt{b} + 3i)(b+1)^3$$

Suntem pregătiți acum să calculăm, efectiv, primul coeficient Liapunov, cu $\omega_0 = \sqrt{b}$, $b > 0$.

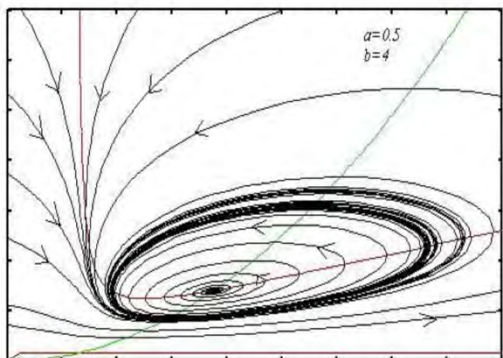
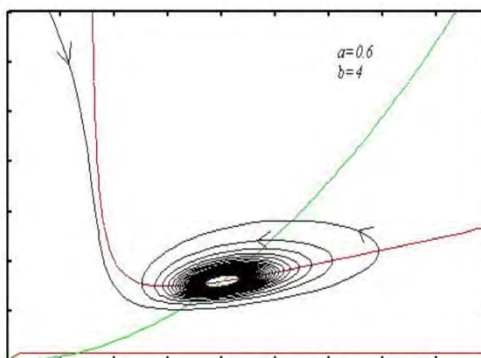
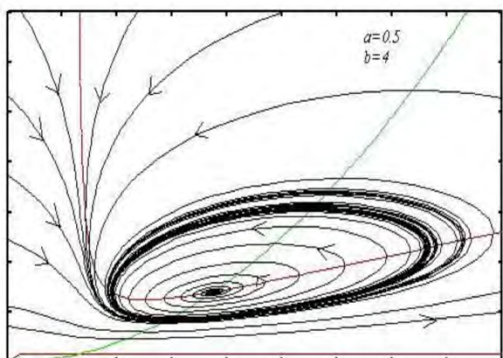
$$l_1(0) = \frac{1}{2\omega_0^2} (\operatorname{Re}(ig_{20}g_{11} + \omega_0 g_{21}))$$

$$= \frac{1}{2b} \operatorname{Re} \left[i \left(\frac{b+1}{8b} (b^2 + 3i(\sqrt{b})^3 + 3i\sqrt{b} + b) + \frac{(b+1)^2}{8b} (b + i\sqrt{b}) \right) + \frac{\sqrt{b}}{16(\sqrt{b})^3} (ib + 2\sqrt{b+3i})(b+1)^3 \right]$$

$$= \frac{1}{2b} \operatorname{Re} \left(-\frac{1}{16} \frac{(b+1)^3}{b} \sqrt{b}(b-1) \right)$$

Așadar, întrucât $b > 1$ rezultă că $\operatorname{sign}(l_1(0)) = -1$. Prin urmare, pe curba H_0 echilibrul este atractor slab cu bifurcație Hopf supercritică; ciclul stabil apare pentru $a < \frac{b-1}{b+1}$, $b > 1$.

În următoarele figuri sunt reprezentate trei portrete de fază corespunzătoare parametrilor (a, b) : $(0, 5; 4)$, $(0, 6; 4)$, $(0, 7; 4)$.

Bibliografie:

- [1] Arrowsmith D., K., Place C., M.: *An introduction to dynamical systems*, Cambridge University Press, 1990
- [2] Kuznetsov A. Y.: *Elements of applied bifurcation*, Springer-Verlag, New York, Berlin, London, Paris, Tokyo, Hong Kong, Barcelona, Budapesta, 1994
- [3] Roșoreanu C., Georgescu A., Giurgițeanu N.: *The Fitzhugh-Nagumo model: Bifurcation and Dynamics*, Kluwer Academic Publishers, Boston, 2000
- [4] soft-ul WINPP (www.pitt.edu/bard/xpp/xpp.html)

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. DRONCA ELENA – CRISTINA
GRĂDINIȚA P.P. FURNICUȚA ARAD

Fiecare părinte dorește ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic în societate.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie.

Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

De noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilării toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie „bună creștere” nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**sapte ani de-acasă**”.

Părinții pot creiona principalele trăsături care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” .

Importanța mamei este vitală, dacă putem spune acest lucru, mama este înțelegătoare, dar trebuie să ia și cârma vieții în mâini pentru ca micile vlăstare să crească frumos, cu principii de viață. De aceea trebuie dată importanță următoarelor aspecte:

- **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care preșcolarul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.
- **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.
- **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte.

Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

- **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate.

O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

- **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.
- **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.
- **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi.

Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite.

Bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care ne-am străduit să le predăm copilului nostru au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative.

Soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența și exemplul personal, asta în primul rând, iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR, DRUMEA GICA

LICEUL „DANUBIUS” CĂLĂRAȘI

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite (conștient sau nu!) o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jignește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățatura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficient, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățatură le pun pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățatură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

Primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

Ca învățătoare, am urmărit să-i atrag pe părinți în jurul școlii și să devină colaboratori activi ai dascălului, să cunoască scopul și sarcinile, metodele educative, să devină conștienți de răspunderea pe care o au în fața societății.

Am folosit o varietate de forme și metode precum ședințele cu părinții, lectoratele cu părinții, consultațiile și convorbirile în grup sau individuale, fișele psiho-pedagogice ale elevilor.

În cadrul ședințelor cu părinții, m-am străduit să leg munca educativă a acestora de sarcinile activității instructiv-educative din școală. De asemenea, m-am ocupat de organizarea muncii în familie, de alcătuirea și respectarea regimului zilnic, de atragerea părinților în supravegherea timpului liber al elevilor. În acest sens, am dezbătut în cadrul unui lectorat tema *Un regim de viață rațional*. Am căutat ca părinții să vadă că le întind o mână prietenească pentru ca prin eforturi comune copilul lor să ajungă în rândul celor mai buni. De asemenea am dezbătut teme ca: *Vă cunoașteți copilul?*, *Rolul mamei*, *Rolul tatălui*, *Meseria de a fi părinte*, *Frumusețea comportării*, *Ziua mea de lucru*, *Copilul față în față cu părinții*.

Întocmirea fișelor pedagogice a fost mereu în atenția mea. Am realizat caracterizări individuale și caracterizarea clasei privită în ansamblu, iar pe baza acestora am proiectat strategiile instructiv-educative pentru atingerea țelului pe care mi l-am propus- succesul școlar.

Deci, factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Familia trebuie să se alătore eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată.

În sistemului de învățământ, există atât de mulți oameni cu vocație, gata să-și ofere suportul și expertiza pentru rezolvarea provocărilor. Aceasta este o chemare la responsabilitate: ceea ce sădești în copilul tău de timpuriu va fi potențat și dezvoltat de școală, dependent de implicarea ta. Mai târziu, adultul format va fi o valoare pentru societate, un om cu simț civic, responsabil și moral... sau nu. La nivel micro, cum arată familia, așa arată și școala, iar la nivel macro, cum arată școala, așa arată și țara. În esență este vorba despre interdependență, conectare. Suntem dependenți unii de alții: școala nu poate să-și atingă scopurile fără susținerea familiei și invers.

Mai presus de formarea unor competențe de calcul matematic și analiză a unui text, principiile din spatele instituției în care învață copiii noștri ar trebui să fie cunoscute și folosite ca etalon în evaluarea performanțelor școlilor și cadrelor didactice, deoarece ele se axează și pe formarea unei conduite de viață, atât de necesară. Nicolae Steinhardt scrie: „Încep să-mi dau seama că numai caracterul importă. Convingerea politică, păreri filosofice, originea socială, credința religioasă nu sunt decât accidente: doar caracterul rămâne după filtrările produse de anii de pușcărie, ori de viață”.

Așadar, să reflectăm asupra apelului adresat de celebrul J.J. Rousseau: *Educatori, învățați să vă cunoașteți copiii!*

Bibliografie

- Pescaru-Băran, A.- *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004
- Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – *Educația părinților . Strategii și programe*, E.D.P., București, 1997;
- Ecaterina Adina Vrasmas – *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, 2002;
- Nica I., Țopa L. – *Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I*, E.D.P., București, 1974;
- Stoian M. – *Abecedarul părinților*, E.D.P., București, 1972. Nicola, I.- *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003

COPILUL – OGLINDA FAMILIEI

PROFESOR LUCIA DUICAN

LICEUL TEHNOLOGIC „GEORGE BIBESCU”, CRAIOVA

Copiii spun ce aud și fac ce văd.

Părinții se pot vedea în copiii lor, ca într-o oglindă, pe ei înșiși” Jurnalul unei mame

Educația pe care copilul o primește de la părinți, în primii șapte ani de viață se va reflecta în întreaga activitate pe care o va desfășura de-a lungul vieții. Normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale, ulterior, vor veni să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Familia reprezintă primul mediu în care copilul se formează, reprezintă mediul socio-cultural în care acesta s-a născut și în care crește. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră - de părinți depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și însușească în acești primi ani ai copilăriei, dacă nu chiar toate, majoritatea componentelor unei bune creșteri.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg *de la sine*, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele importante pe care părinții trebuie să o aibă este aceea de a putea observa progresele copilului, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Este deosebit de important ca părinții să petreacă cât mai mult timp împreună cu copilul, să-i recunoască unicitatea, personalitatea și nevoile.

Nu toți copiii se comportă ca și cum tocmai ar fi ieșit de pe băncile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puțini sunt și cei care l-ar fi putut inspira pe Caragiale pentru reeditarea Domnului Goe.

Părinții trebuie să răspundă unei provocări – uneori dificilă – în dorința lor de a oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept **cei șapte ani de-acasă** și trebuie să fie un bun exemplu pentru el, inclusiv în timpul jocului. Prin implicarea în jocul lor se pune temelia unei legături solide între aceștia și copii. Părinții pătrund în lumea lor, iar copiii pătrund în lumea părinților. Vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

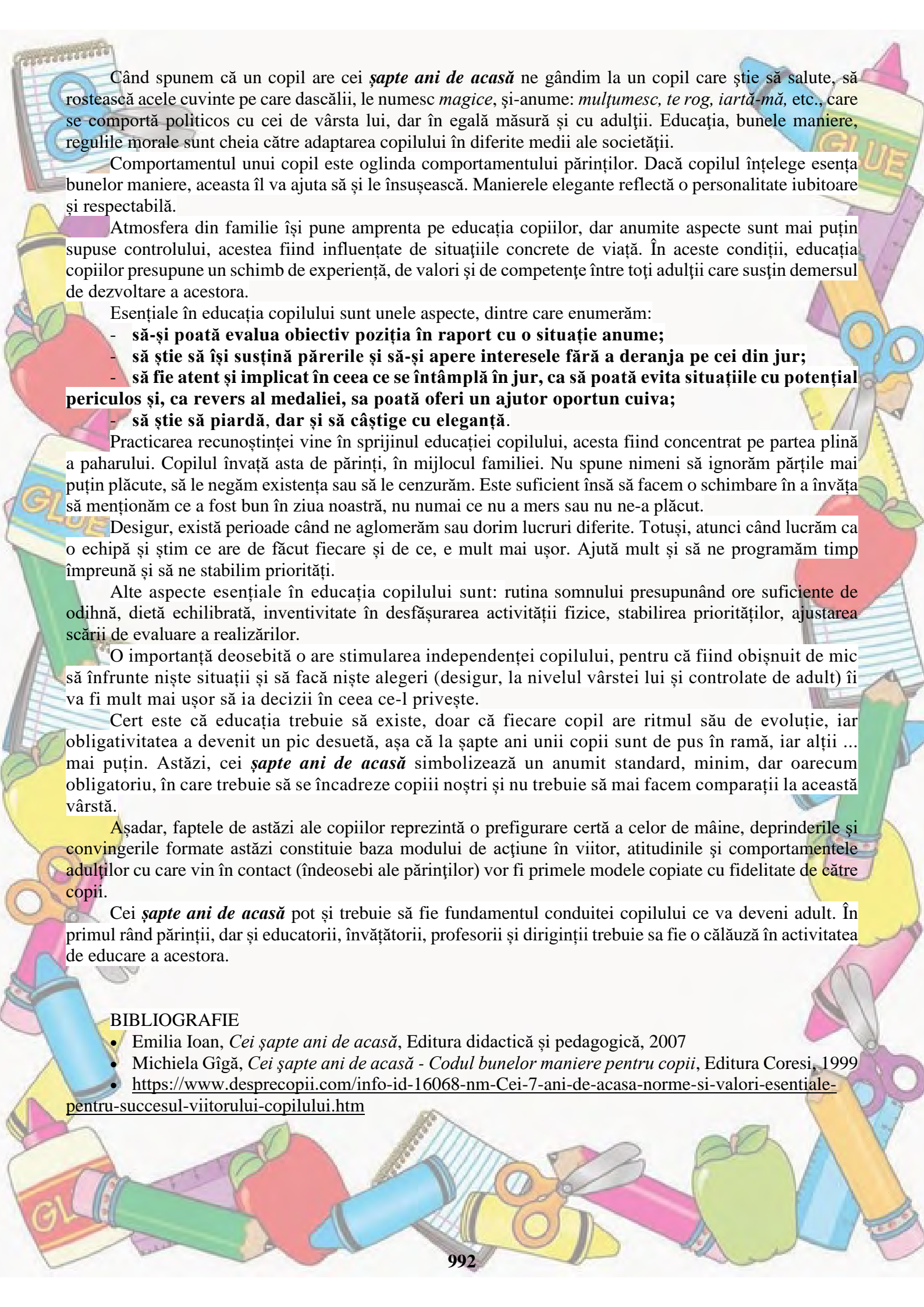
Pentru a putea înțelege nevoia de educație a copilului, părinții trebuie să încerce să se îndepărteze de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să-și amintească adevărul celor **șapte ani de-acasă**.

Într-o lume în care respectul unul față de altul este din ce în ce mai alterat, nu este o misiune ușoară pentru părinți să-și crească copilul în spiritul bunelor maniere. Cu toate acestea, părinții trebuie să știe că o bună educație în familie va cântări mai greu și va câștiga în fața școlii de cartier sau influenței anturajului de la școală.

Aspecte precum contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutina alimentară, programe de imunizare, amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate este bine să fie considerate *intervenții educative*, pe care copilul le asimilează, le integrează ca modele în funcție de acestea structurându-și personalitatea.

Unui copil trebuie să i se dezvolte - în principal prin educația primită acasă, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse în familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea să-și controleze fricile, emoțiile și capacitatea de a relaționa cu cei de lângă el.

Un copil cu bune maniere va deveni un adult politicos, elegant și apreciat. Bunele maniere reprezintă o carte de vizită în toate situațiile.

Când spunem că un copil are cei **șapte ani de acasă** ne gândim la un copil care știe să salute, să rostească acele cuvinte pe care dascălii, le numesc *magic*e, și-anume: *mulțumesc, te rog, iartă-mă*, etc., care se comportă politicos cu cei de vârsta lui, dar în egală măsură și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în diferite medii ale societății.

Comportamentul unui copil este oglinda comportamentului părinților. Dacă copilul înțelege esența bunelor maniere, aceasta îl va ajuta să și le însușească. Manierele elegante reflectă o personalitate iubitoare și respectabilă.

Atmosfera din familie își pune amprenta pe educația copiilor, dar anumite aspecte sunt mai puțin supuse controlului, acestea fiind influențate de situațiile concrete de viață. În aceste condiții, educația copiilor presupune un schimb de experiență, de valori și de competențe între toți adulții care susțin demersul de dezvoltare a acestora.

Esențiale în educația copilului sunt unele aspecte, dintre care enumerăm:

- **să-și poată evalua obiectiv poziția în raport cu o situație anume;**
- **să știe să își susțină părerile și să-și apere interesele fără a deranja pe cei din jur;**
- **să fie atent și implicat în ceea ce se întâmplă în jur, ca să poată evita situațiile cu potențial periculos și, ca revers al medaliai, sa poată oferi un ajutor oportun cuiva;**
- **să știe să piardă, dar și să câștige cu eleganță.**

Practicarea recunoștinței vine în sprijinul educației copilului, acesta fiind concentrat pe partea plină a paharului. Copilul învață asta de părinți, în mijlocul familiei. Nu spune nimeni să ignorăm părțile mai puțin plăcute, să le negăm existența sau să le cenzurăm. Este suficient însă să facem o schimbare în a învăța să menționăm ce a fost bun în ziua noastră, nu numai ce nu a mers sau nu ne-a plăcut.

Desigur, există perioade când ne aglomerăm sau dorim lucruri diferite. Totuși, atunci când lucrăm ca o echipă și știm ce are de făcut fiecare și de ce, e mult mai ușor. Ajută mult și să ne programăm timp împreună și să ne stabilim priorități.

Alte aspecte esențiale în educația copilului sunt: rutina somnului presupunând ore suficiente de odihnă, dietă echilibrată, inventivitate în desfășurarea activității fizice, stabilirea priorităților, ajustarea scării de evaluare a realizărilor.

O importanță deosebită o are stimularea independenței copilului, pentru că fiind obișnuit de mic să înfrunte niște situații și să facă niște alegeri (desigur, la nivelul vârstei lui și controlate de adult) îi va fi mult mai ușor să ia decizii în ceea ce-l privește.

Cert este că educația trebuie să existe, doar că fiecare copil are ritmul său de evoluție, iar obligativitatea a devenit un pic desuetă, așa că la șapte ani unii copii sunt de pus în ramă, iar alții ... mai puțin. Astăzi, cei **șapte ani de acasă** simbolizează un anumit standard, minim, dar oarecum obligatoriu, în care trebuie să se încadreze copiii noștri și nu trebuie să mai facem comparații la această vârstă.

Așadar, faptele de astăzi ale copiilor reprezintă o prefigurare certă a celor de mâine, deprinderile și convingerile formate astăzi constituie baza modului de acțiune în viitor, atitudinile și comportamentele adulților cu care vin în contact (îndeosebi ale părinților) vor fi primele modele copiate cu fidelitate de către copii.

Cei **șapte ani de acasă** pot și trebuie să fie fundamentul conduitei copilului ce va deveni adult. În primul rând părinții, dar și educatorii, învățătorii, profesorii și diriginții trebuie să fie o călăuză în activitatea de educare a acestora.

BIBLIOGRAFIE

- Emilia Ioan, *Cei șapte ani de acasă*, Editura didactică și pedagogică, 2007
- Michiela Gîgă, *Cei șapte ani de acasă - Codul bunelor maniere pentru copii*, Editura Coresi, 1999
- <https://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului.htm>

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR DUCU OTILIA-GIANINA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 8 REȘIȚA, CS

Școala trebuie să fie un loc în care copiii să vină cu plăcere. Activitățile școlare nu trebuie să reprezinte o ruptură în viața copilului, mediul școlar nu ar trebui să fie unul rigid, ci unul relaxant, în care copilul să se manifeste cu spontaneitate, să învețe jucându-se, să beneficieze de un climat cald, calm, protector și încurajator.

Însă, pe lângă toate aceste modalități prin care învățatoarea poate ajuta copiii să aibă o atitudine pozitivă în raport cu școala, e bine să știm că și părinții au rolul lor.

„Învățarea eficientă se realizează într-o atmosferă plăcută, suportivă, în care copilul simte că poate decide, că are un anumit grad de libertate, în care are voie să greșească și în care este susținut să-și corecteze greșelile, nu criticat pentru ele sau comparat.”

În raport cu activitatea școlară, copilul trebuie să îi considere pe părinți niște parteneri dispuși să ofere sprijin la nevoie, de aceea comunicarea în cadrul familiei este extrem de importantă.

Copiii trebuie întrebați zilnic ce au făcut la școală, ascultați cu interes atunci când povestesc, să se amuze împreună de întâmplările hazlii, încurajați să spună și aspectele plăcute, dar și pe cele neplăcute din ziua respectivă. Arătând un interes deosebit pentru activitatea de la școală, părinții dovedesc copilului că învățarea este un lucru serios, care preocupă întreaga familie, și astfel, copilul va deveni mai implicat.

Copilul împărtășește cu familia succesul școlar, realizările, aspectele pozitive, dar și aspectele mai puțin plăcute sau insuccesele. Părinții sunt cei care îl sprijină necondiționat pe copil, oferindu-i soluții optime pentru rezolvarea unor situații apărute școală: ei îi pot da sfaturi utile, pot împărtăși din experiența lor de școlari, se pot consulta cu învățătorul pentru a rezolva împreună unele situații.

Nu trebuie pierdut din vedere faptul că exemplul părinților contribuie major la educația copilului. De exemplu, dacă părintele dorește să-l obișnuiască pe copil să citească în timpul liber, poate organiza acasă „Lectura de seară”, un interval de timp în care, împreună, toți membrii familiei citesc ceva ce le place.

Copilul este motivat să învețe dacă ceea ce învață este legat de realitate, dacă este util și îl ajută în viața cotidiană, dacă pornește de la ceea ce cunoaște și de la ceea ce corespunde experienței sale.

Învățarea este o experiență personală la care el are nevoie să participe. El învață dacă face, interacționează direct, acționează practic, aplică, dacă analizează, apreciază, observă, extrage concluzii, adică dacă este implicat activ mental și, mai ales la vârste mici, senzorial și motric.

Învățarea eficientă se realizează într-o atmosferă plăcută, suportivă, în care copilul simte că poate decide, că are un anumit grad de libertate, în care are voie să greșească și în care este susținut să-și corecteze greșelile. El are încredere că va fi criticat pentru greșelile sale și nici nu va fi comparat cu alți copii.

Copilul învață mai bine atunci când simte că este apreciat pentru efortul său, că este susținut și sprijinit să depășească obstacolele, frustrările pe care le presupune învățarea.

În concluzie, relația școală-familie reprezintă un aspect deosebit de profund și important care se exercită asupra celui de-al treilea factor al educației, elevul. Familia și școala constituie mediile socio-culturale, care modelează ființa umană de-a lungul întregii vieți.

Școala și familia rămân laboratoarele de formare a personalității sociale și culturale, prima, prin pregătire temeinic organizată, după programe, cu cadre specializate și în perioade de timp bine definite, a doua, prin procesul real al vieții de zi cu zi, în care copilul, învață regulile primare de viață, deprinderea de a vorbi, de a se comporta față de cei din jur și de a-i aprecia.

DĂRUIM CU BUCURIE! – MODALITATE DE EDUCAȚIE MULTIPLĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR DUMA MIRELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „EFTIMIE MURGU” LUGOJ

Activitățile extrașcolare vin în completarea procesului de învățământ și contribuie la descoperirea și dezvoltarea aptitudinilor elevilor în diverse domenii artistice. Procesul dezvoltării școlarului nu poate fi redus numai la activitatea instructivă educativă care se desfășoară în cadrul lecțiilor. În acest scop se folosesc și alte forme de activitate, cum ar fi serbările școlare și șezătorile, care contribuie la descoperirea, dezvoltarea și valorificarea intereselor și pasiunilor, stimulează creativitatea, oferă cadrul afirmării și recunoașterii performanțelor. În plan moral, aceste activități contribuie la formarea și dezvoltarea atitudinilor de respect pentru cunoaștere, pentru cultură. Executând cântece, recitând poezii, interpretând roluri într-o scenetă, elevii își formează și își perfecționează o serie de deprinderi artistice, deprinderi ce stau la baza dezvoltării dragostei de frumos, a gustului estetic și a aptitudinilor artistice.

Serbarea crează cadrul adecvat manifestării artistice oricărui tip de personalitate. Cântând, dansând, recitând, interpretând un rol sau realizând un produs, școlarul mic își formează și perfecționează deprinderile artistice.

Anul acesta școlar serbările și manifestările artistice s-au desfășurat cu „ușile închise” din cauza pandemiei. Cu toate acestea, am organizat în clasă decorul de sărbătoare specific fiecărui eveniment, am recitat poezii, am cântat/colindat, am realizat felicitări și ornamente pentru oamenii dragi, pe care le-am immortalizat și le-am transmis virtual părinților.(fotografii, filmulețe, întâlniri virtuale).

Serbările, indiferent de evenimentul pentru care sunt pregătite, aduc bucurie în sufletele copiilor, dar și al părinților.

Primele activități asociate cu primavara sunt zilele de 1 Martie și 8 Martie. Cu aceste ocazii am desfășurat activitățile din cadrul Proiectului „Cei 7 ani de acasă”-activitate aplicativă „Din suflet, pentru mama!, precum și a Proiectelor educative de dezvoltare personală pentru copii „Dacă vrei să fii vessel, fii darnic copile!(1 Martie), respectiv „Merită mama apreciere mea!”(8 Martie), responsabil de proiect, formator Rebeca Sterian.

Scopul proiectelor:

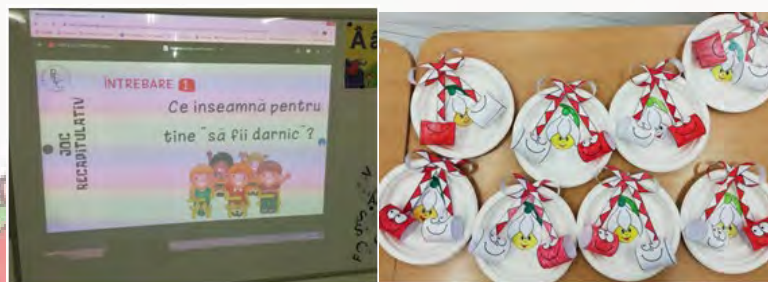
1. Conștientizarea copiilor de importanța generozității/dărniciei și modalitățile prin care o pot pune în practică în fiecare zi.
- 2.Cultivarea sentimentelor de respect și dragoste față de mama;
- 3.Sărbătorirea mamei cu ocazia Zilei Internaționale a femeii.

În ziua de 1 Martie copiii au ascultat „Legenda mărtișorului”, apoi au vizionat videoclipul despre dărnicie BabyRiki-Prăjituri(TraLaLa). În prima parte a activității elevii au învățat ce înseamnă să fie darnici?, De ce dăruiesc?, Cum dăruiesc? și Ce pot să dăruiască?, dezbătând împreună materialul ppt. și jocul educativ(pentru obținerea feedback-ului) pus la dispoziție de organizatoarea proiectelor.

8 Martie a fost dedicată exclusiv mămicilor. Cine este mama?, Cum îmi arăt dragostea pentru ea?, Motive de mulțumire pentru ea?, Cum a apărut ziua de 8 Martie și cum este sărbătorită în lume?

În partea a doua a activităților școlarii au confecționat mărtișoare, felicitări și ornamente pentru mame și bunici.

Partea a treia a constat în recitarea și interpretarea unor cântece dedicate ființei care le-a dat viață, MAMA.

TRIO EDUCAȚIONAL: ELEV-ȘCOALĂ-FAMILIE

PROF. DUMITRACHE GEORGETA AMALIA

C.N., „AL. VLAHUȚĂ”, RM. SĂRAT

Sociologul francez Émile Durkheim considera că educația este o acțiune „exercitată de generațiile adulte asupra celor ce nu sunt coapte pentru viața socială.”; are ca obiect să provoace și să dezvolte în copil un număr oarecare de stări fizice, intelectuale și morale. Durkheim afirma că „educația constă într-o socializare metodică a tinerei educații”. Este cert, însă, faptul că educația nu se realizează numai în sistem instituționalizat (școli), ci este un fenomen mult mai complex, ce începe în familie, mediul în care ne naștem și creștem, coroborat cu biserica, cu instituții culturale, mass media, organizații nonguvernamentale, asociații de tineret etc. Prin urmare, educația înseamnă mai mult decât a merge la școală, mai mult decât a achiziționa informații, mai mult decât a te îndruma profesorii, mai mult decât pereții colorați ai sălii de clasă.

Educația, fie ea formală sau nonformală, definește adultul de mai târziu. Trio-ul elev-școală-familie poate fi cheia reușitei, dacă există toate ingredientele și voință în aplicabilitatea „rețetei”.

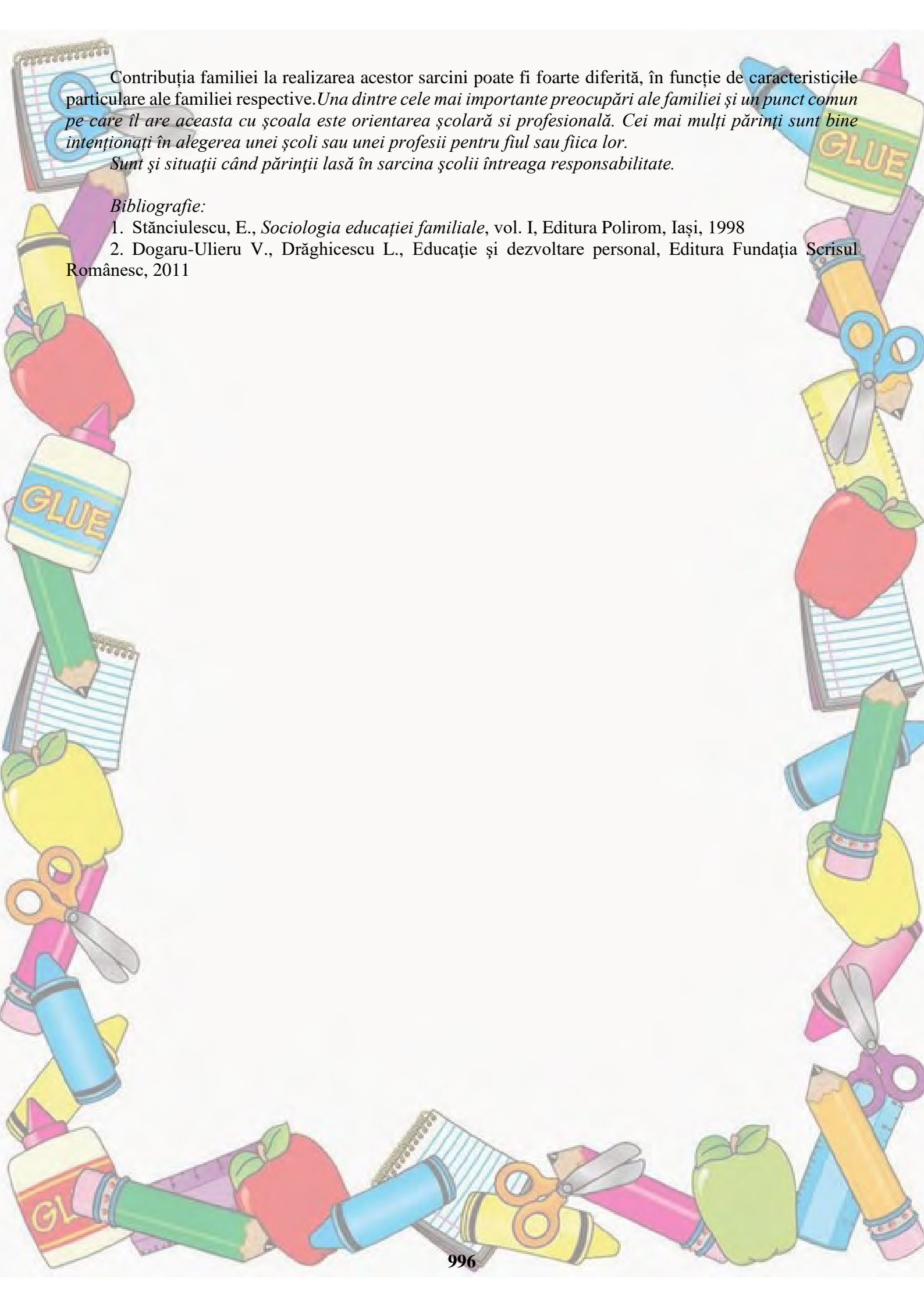
Dintotdeauna, educația la nivelul școlii s-a realizat prin metode sistematice și continue, ce au avut rolul de a forma, dezvolta, descoperi aptitudini, competențe, atitudini și conduite. Principiile didactice recunoscute în prezent se întemeiază pe reflecțiile lui Comenius:

- educația se va începe de timpuriu, înainte ca mintea să fie coruptă;
- se va proceda de la general la particular;
- se va merge de la ușor la dificil;
- nimeni să nu fie prea încărcat cu prea multă materie;
- totul se va preda intuitiv;
- tot ce succedă va fi în legătură cu ceea ce precedă;
- totul va fi organizat pe măsura minții, a memoriei, a limbii;
- toate se vor consolida prin exerciții continue;
- executarea se învață exersând;
- exercițiul să înceapă cu elemente simple și nu cu lucruri complicate.

În ultimii ani, ne-am confruntat permanent cu schimbări de paradigme, de metode de predare, metode de evaluare, planuri-cadru, manuale, ghiduri etc. Toate acestea nu și-ar vedea finalitatea dacă nu s-ar lua în considerare și mediul familial din care provine elevul, participarea familiei în educația copilului, gradul de implicare al acesteia, suportul emoțional oferit și de ce nu, chiar suportul financiar. Rezultatul mai multor studii arată că elevii care sunt înconjurați de dragostea și ajutorul membrilor familiei au rezultate mult mai bune la școală, familia având un rol important în dezvoltarea copiilor atât din punct de vedere intelectual, cât și fizic, moral și estetic. În familie copilul își petrece foarte mare parte din timp, de aceea familia este cea care îl învață cele mai importante deprinderi de comportament: politețea, respectul, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține. Există câteva abilități de care părintele are nevoie pentru a putea fi un părinte bun (Killen, 1998 p. 143-159):

- abilitatea de a da prioritate satisfacerii nevoilor de bază ale copilului;
- abilitatea de a oferi copilului experiențe noi, de a-l stimula cognitiv și afectiv;
- abilitatea de a avea o relație empatică cu copilul;
- abilitatea de a avea așteptări realiste față de comportamentul copilului;
- abilitatea de a pune limite copilului;
- abilitatea de a răsplăti/valoriza copilul;
- abilitatea de a-și înfrâna propriile dureri și porniri agresive fără a le proiecta în relația cu copilul.

Totodată, *nevoile de bază ale copilului în familie sunt: dragoste și securitate; nevoi de experiențe noi, de stimulare; nevoia copilului de a fi apreciat și de a-i fi recunoscute capacitățile; nevoia de responsabilități; nevoile de bază fiziologice ale copilului.*

Contribuția familiei la realizarea acestor sarcini poate fi foarte diferită, în funcție de caracteristicile particulare ale familiei respective. *Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli sau unei profesii pentru fiul sau fiica lor.*

Sunt și situații când părinții lasă în sarcina școlii întreaga responsabilitate.

Bibliografie:

1. Stănciulescu, E., *Sociologia educației familiale*, vol. I, Editura Polirom, Iași, 1998
2. Dogaru-Ulieru V., Drăghicescu L., *Educație și dezvoltare personal*, Editura Fundația Scrisul Românesc, 2011

**CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!
STUDIU DE SPECIALITATE:
ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR**

**PROF. DUMITRAȘC ELENA-ADRIANA
LICEUL TEHNOLOGIC „PETRU RAREȘ” BACĂU**

Părinții, joacă cel mai important rol, în formarea copiilor, în creșterea și dezvoltarea lor, ca personalități. Familia reprezintă cadrul fundamental în dezvoltarea acestora. În interiorul acesteia, sunt satisfăcute nevoile psihologice și sociale ale copilului, și astfel sunt împlinite etapele întregului său ciclu de creștere și dezvoltare.

Acest cadru al familiei, este primul său intermediar în relațiile cu societatea, și constituie matricea care îi imprimă primele, și cele mai importante trăsături caracteriale și morale.

Părinții, atât mama, cât și tatăl, au același rol în evoluția și dezvoltarea psihologică a copilului. Rolul mamei, este mult mai important și mai complex, dar rolul tatălui este bine definit.

În primii ani de viață, copilul, este dependent de membrii care formează familia, în special de părinți, și are parte de primele lecții de viață, părinții fiind cei care îi oferă un prim model de învățare.

Încă din momentul nașterii, copiii, încep să răspundă la lumea din jurul lor. Nou-născutul învață să dezvolte răspunsuri la orice stimul extern. În prima lună din viață, ascultă și absoarbe sunetele de bază și sunetele distinct auzite. Plânge ca să își comunice nevoile, și se oprește din plâns, când este hrănit, luat în brațe, schimbat sau adormit, adică atunci când nevoia este îndeplinită. Părinții încearcă să înțeleagă nevoile lui, răspunzând la modalitatea nonverbală a copilului de a-și semnala nevoile (la plans, sunetele și expresiile faciale ale acestuia).

În primul an de viață, copilul va prezenta multe abilități noi de dezvoltare. Copilul începe să exploreze sensorial, mediul înconjurător. Își dezvoltă limbajul, prin ascultare, observare și imitare. La 3 luni răspunde la sunete prin sunete specifice, iar la 6 luni începe să gângurească. Primul an de viață este perioada în care se dezvoltă fizic, își coordonează mișcărilor cu mediul înconjurător, începe să exploreze senzorial mediul înconjurător, iar din punct de vedere cognitiv, începe să se dezvolte memoria, limbajul, gândirea și raționamentul. Se dezvoltă abilitățile sociale și emoționale, prin dezvoltarea legăturilor de dragoste și încredere cu părinții și cu ceilalți.

De la vârsta de un an, și până la trei ani, copilul mic învață să meargă, să aibă echilibru și stabilitate, începe să vorbească, să pună multe întrebări, să imite, să își dezvolte creativitatea, părinții stimulând creativitatea prin diverse jocuri și activități. Între 2-5 ani, copilul începe să facă diferența între bine și rău, dorește să exploreze și să își dea seama cum funcționează lucrurile în timp ce se joacă.

De la trei ani la șase ani, copilul intră în lumea învățământului formal, la grădiniță, când are loc dezvoltarea preșcolară. Profesorii încep să joace un rol important în viața copilului, copilul își dezvoltă multe abilități motorii fine, manifestă un mare interes pentru artă, desen, diverse activități, învață să numere, învață culorile, învață jocuri de rime și cuvinte, începe să folosească limbajul pentru comunicare, înțelege limba în care se vorbește, și poate să recite din memorie cântece, poezii sau povești familiare. Copilul poate să rezolve probleme, are capacitatea de a învăța, de a gândi și de a memora, în această perioadă având loc dezvoltarea cognitivă sau dezvoltarea intelectuală. La această vârstă, copilul poate povesti cu introducere, cuprins și încheiere, dar încă, să nu poată diferenția mereu, realitatea, de fantezie. La preșcolari, abilitatea lingvistică se dezvoltă repede, cu condiția ca părinții să-i citească și să comunice mult cu el. Preșcolarul învață abilitățile sociale necesare, învață să se joace și să colaboreze cu alți copii, să coopereze cu un număr mare de colegi, să își controleze emoțiile, să interacționeze cu ceilalți, să se ajute pe sine și să urmeze reguli simple în timpul jocurilor.

De la 7ani la 12 ani, copilul, se află în stadiul de școlar. Își afirmă independența și acasă, și la școală, copilul dezvoltându-se din punct de vedere emoțional. La 13 ani, copilul devine adolescent. Apar schimbări mentale, fizice și emoționale majore și semnificative. Între 13 și 18 ani, adolescentul își dezvoltă identitatea

și personalitatea. Adolescenții încep să se distanțeze de părinți și de profesori, preferând să fie în compania prietenilor și colegilor. În această perioadă, profesorii și părinții, trebuie să monitorizeze dezvoltarea acestora, și să se asigure că adolescenții nu deprind obiceiuri și comportamente negative.

Educația și școala, sunt extrem de importante. Copilul deprinde ușor termeni științifici și de specialitate, termeni ai jargoanelor, cuvinte din diferite limbi, precum și un anumit tip de limbaj suburban. Vocabularul se dezvoltă extreme de mult. Mai mult, copilul învață sensurile cuvintelor, învață să își adapteze debitul verbal în funcție de situație, să fie cât mai expresiv. Este importantă și des întâlnită, în această etapă, folosirea și comunicarea nonverbală, limbajul gesturilor și limbajul trupului. Copii își dezvoltă raționamentul, fac mai multe presupuneri, și au tendința de a gândi mai abstract, comparând ceea ce este, cu ceea ce ar fi putut fi. Starea de spirit poate fi imprevizibilă, iar aceste emoții și fluctuații emoționale pot duce la creșterea riscului de conflict, deoarece creierul copilului, încă mai învață cum să controleze și să exprime emoțiile într-un mod pozitiv.

Copiii, au nevoie, în orice etapă de dezvoltare, de toată grija și susținerea părinților, de răbdarea și timpul acestora, și de iubirea necondiționată pe care aceștia le-o oferă.

De asemenea, o importanță deosebită, în dezvoltarea copilului, o are școala.

Pentru a întări atașamentul dintre școală și copil, este nevoie ca părintele, să înțeleagă cu adevărat, semnificația și valorile acestui termen, precum și modul în care școala ajunge să influențeze dezvoltarea intelectuală a copilului.

Definirea rolului școlii, din punctul de vedere al părinților, este foarte diferită. Fiecare părinte ca și elev, având experiența sa de viață personală (plăcută sau neplăcută), vede școala, ca pe un laborator în care copilul este supus unor operații științifice, și se așteaptă ca acesta să devină cel mai deștept, mai învățat, fără ca părintele să se implice, iar altă categorie de părinți conștientizează că școala, în primul rând, este instituția care organizează trăirea unei experiențe de învățare. Ea urmărește atingerea unor obiective cu ajutorul unor metode și mijloace științifice. Școala informează și formează elevii ținând cont de anumite principii, având grijă să evalueze modul în care obiectivele au fost atinse.

Prin urmare, școala nu este singurul laborator în care copilul învață, ci doar unul dintre ele, mai specializat și competent în domeniul educației decât altele. E bine, ca părintele să aibă încredere în școală, dar, pentru ca educația copilului să se ridice la nivelul așteptat, trebuie să se implice și acesta, să colaboreze cu personalul didactic, astfel încât, metodele și obiectivele propuse să fie convergente.

De asemenea, chiar dacă ”școala vieții” are un rol important în viața fiecăruia dintre noi, aceasta sa dovedit a fi de multe ori, insuficientă. De aceea, o educație dobândită în mediul școlar, a reprezentat întotdeauna, o bază foarte bună, peste care s-a clădit experiența de viață.

Pentru unii părinți, o școală bună, este instituția în care se dă voie copiilor să își dezvolte nestingheriți personalitatea.

În al doilea rând, indiferent de situație, nu trebuie să negăm faptul că școala este o instituție educativă, destul de importantă, cu reguli stricte ce trebuiesc a fi respectate, în așa fel încât copilul să beneficieze de cea mai bună învățare. Solicitățile cadrelor didactice nu fac altceva decât să îl ajute pe copil să se identifice din punct de vedere profesional, în societate, determinând capacitatea de învățare și acumulare a cunoștințelor necesare pentru viață.

Prin școală, copilul va putea interacționa cu colegii de clasă, va reuși să se integreze într-un mediu social nou, va dobândi anumite abilități practice de învățare a limbilor străine ori de mânăuire a calculatorului sau a altor obiecte necesare în viitoarea sa profesie.

Acesta va fi învățat, ascultat și evaluat, cu regularitate, în așa fel încât profesorii să se asigure că școlarul a acumulat cantitatea de cunoștințe necesare pentru parcurgerea fiecărei perioade de studiu, folositoare în anii de mai târziu. Dacă părintele manifestă nemulțumire față de învățător, iar copilul este conștient de acest lucru, peste câțiva ani, va întâmpina probleme de disciplină, create de copil.

În concluzie, dacă atitudinea părintelui față de școală, și față de învățător este indiferentă sau potrivnică, copilul va surprinde repede acest lucru și va învăța să manifeste negativism față de orice formă de autoritate (inclusiv și în mod special, față de părinți). Dacă părintele dorește ca fiul / fiica să se dezvolte armonios, să învețe respectul față de reguli și autorități, este bine ca părintele să coopereze cu cadrele didactice, iar dacă există nemulțumiri sau divergențe de opinie în ceea ce privește metodele dascălului, e bine ca părintele să comunice cu acesta, fără a-și manifesta dezaprobarea sau nemulțumirea, de față cu copilul.

A decorative border surrounds the page, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a yellow crayon, a red apple, a glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a blue notebook, a yellow apple, orange scissors, a blue crayon, a yellow pencil, a glue stick labeled 'GL', a green pencil, a red apple, a blue crayon, a yellow pencil, orange scissors, a pink crayon, a green apple, a blue crayon, and a yellow pencil. On the right side, from top to bottom, there is a purple pencil, a glue stick labeled 'UE', blue scissors, a yellow pencil, a red apple, a blue notebook, a green pencil, a blue crayon, a yellow pencil, a pink crayon, orange scissors, a purple pencil, a yellow pencil, orange scissors, a pink crayon, a green apple, a blue crayon, and a yellow pencil.

Cu alte cuvinte, primii șapte ani din viața unui copil sunt dedicați spre formare și educare, părintelui, iar următorii ani vor fi formați de către școală, prin intermediul cadrelor didactice, pentru ca fiecare copil să pășească mai departe, spre drumul său din viață.

Bibliografie

- <https://tikaboo.ro/care-este-rolul-fiecarui-parinte-dezvoltarea-copiilor/>
- <https://mamisicopilul.ro/etapele-dezvoltarii-copilului/>
- <https://alinapasaniuc.wordpress.com/2017/01/12/rolul-scolii-in-educatia-copilului/>

ROLUL PARINTILOR SI AL SCOLII IN EDUCATIA COPIILOR

NUME SI PRENUME: DUMITRASCU ALEXANDRA-ELENA

UNITATEA DE INVATAMANT: GRADINITA STEAUA

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite (conștient sau nu!) o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Relatia scoala familie este una complexa si, uneori, dificila; se spune, insa, ca pentru succesul academic al copilului, un **parteneriat scoala familie este indispensabil**. Consilierea parintilor fata de propriul copil ar trebui sa puna accent pe importanta educatiei academice, in timp ce parintii la randul lor ar trebui sa poata apela, la nevoie, la ajutorul specialistului psihopedagog scolar pentru a-si indruma copilul atunci cand apar dificultati si obstacole.

De ce e important ca parintii sa se implice in educatia scolara a copiilor?

▪ **Note mai mari:** copiii ai caror parinti sunt mai implicati au note mai mari si rezultate mai bune la teste. Cu cat implicarea parintilor e mai mare, cu atat beneficiile pentru copii sunt mai mari.

▪ **Comportament corespunzator:** copiii ai caror parinti sunt implicati in activitatea scolara dau dovada de abilitati sociale superioare si de un comportament scolar adecvat. Ei **au mai putine absente, deranjeaza mai rar orele si sunt mai constiinciosi** in ceea ce priveste efectuarea temelor. Ba exista un studiu care demonstreaza ca acei copii ai caror tati sunt interesati sa mentina relatia cu scoala au un risc mai mic de suspendare, exmatriculare sau repetentie.

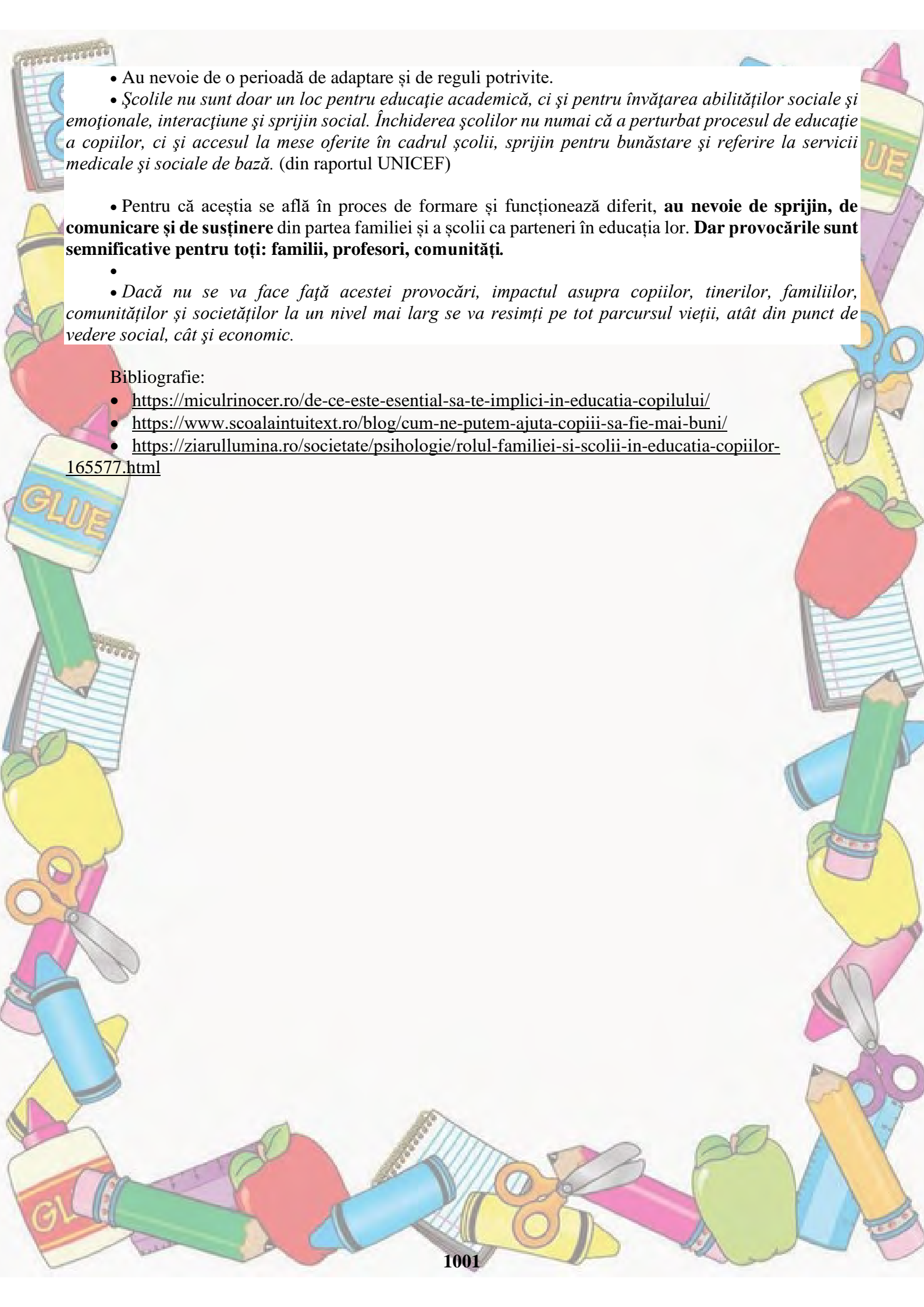
▪ **Educatie superioara:** implicarea parintilor are ca efect direct cresterea calitatii scolilor, imbunatatirea moralului si a rezultatelor profesorilor, si **imbunatatirea perceptiei comunitatii asupra scolii respective**. Parintii implicati castiga respectul profesorilor, care au tendinta de a avea asteptari mai mari de la copii. Copiii petrec mai mult timp in scoala si au sanse mai mari de a-si continua educatia dupa terminarea liceului.

▪ **Incredere in sine:** atunci cand elevii se simt sustinuti, atat acasa cat si la scoala, au tendinta de a **dezvolta o atitudine pozitiva fata de scoala**. Pentru ei, succesul academic devine mai important, iar in timpul petrecut in scoala ei se simt acceptati, inclusi si respectati.

▪ **Increderea parintilor in institutia scolara creste:** Atunci cand parintele se implica direct in educatia copilului sau, el e "la zi" cu ceea ce se studiaza, se simte mai bine in incinta scolii, **devine mai capabil sa isi ajute copilul** si castiga mai multa incredere in abilitatile sale de parinte. Un parinte care e conectat la realitatea scolara a copilului sau are sanse mai mari de a-si continua propria educatie.

Copiii resimt în mod diferit schimbarea în online. Printre cele mai mari provocări pe care le întâmpină se numără:

- Scăderea nivelului de interacțiune și comunicare dintre profesor-elev sau dintre elevi
- Pot dezvolta un program neregulat de odihnă
- Trebuie să învețe să utilizeze tehnologia nu doar pentru distracție, ci pentru studiu
- Evaluarea online poate fi subiectivă, cum arată și acest articol
- Sunt distrași și nu pot să se concentreze la fel de bine ca la școală
- Sunt izolați de colegi și de prieteni
- Nu mai fac activitate fizică și nici activități sociale

- Au nevoie de o perioadă de adaptare și de reguli potrivite.
- Școlile nu sunt doar un loc pentru educație academică, ci și pentru învățarea abilităților sociale și emoționale, interacțiune și sprijin social. Închiderea școlilor nu numai că a perturbat procesul de educație a copiilor, ci și accesul la mese oferite în cadrul școlii, sprijin pentru bunăstare și referire la servicii medicale și sociale de bază. (din raportul UNICEF)

- Pentru că aceștia se află în proces de formare și funcționează diferit, **au nevoie de sprijin, de comunicare și de susținere** din partea familiei și a școlii ca parteneri în educația lor. **Dar provocările sunt semnificative pentru toți: familii, profesori, comunități.**

- Dacă nu se va face față acestei provocări, impactul asupra copiilor, tinerilor, familiilor, comunităților și societăților la un nivel mai larg se va resimți pe tot parcursul vieții, atât din punct de vedere social, cât și economic.

Bibliografie:

- <https://miculrinocer.ro/de-ce-este-esential-sa-te-implici-in-educatia-copilului/>
- <https://www.scoalaintuitext.ro/blog/cum-ne-putem-ajuta-copiii-sa-fie-mai-buni/>
- <https://ziarullumina.ro/societate/psihologie/rolul-familiei-si-scolii-in-educatia-copiilor-165577.html>

ROLUL EDUCAȚIA ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

DUMITRAȘCU MIHAELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "MIHAI EMINESCU" ALEXANDRIA

Educația este pașaportul nostru pentru viitor, pentru că ziua de mâine este a celor care se pregătesc pentru ea. – Malcolm X

Dacă ar fi să definim cam ce reprezintă școala pentru un copil am putea afirma că este locul unde se pun bazele educației, și care contribuie la dezvoltarea personalității sale, într-un spirit bazat pe idealuri pozitive. În școală copilul are posibilitatea să își dezvolte mult mai bine unele procese psihice, precum memoria, gândirea, capacitatea de a analiza informațiile, abilitățile de calcul. Aici este locul unde învață cum să fie atent mai mult timp, pentru a reuși să învețe cât mai multe lucruri. De asemenea își dezvoltă vocabularul, capacitatea de a înțelege și de a se exprima atât verbal cât și scris. Pe măsură ce înaintează în vârstă copilul învață să înțeleagă informații tot mai complicate și mai abstracte. Un profesor bun este cel care nu se rezumă doar la lecțiile predate și atât, prin intermediul acestora el îi poate deschide apetitul copilului pentru un anumit domeniu, pe care acesta va dori. Tot în cadrul școlii copilul ar trebui să învețe cum să studieze, cum să filtreze informațiile, cum să recunoască anumite greșeli de logică și ce întrebări să pună ca să verifice dacă informațiile sunt sau nu corecte.

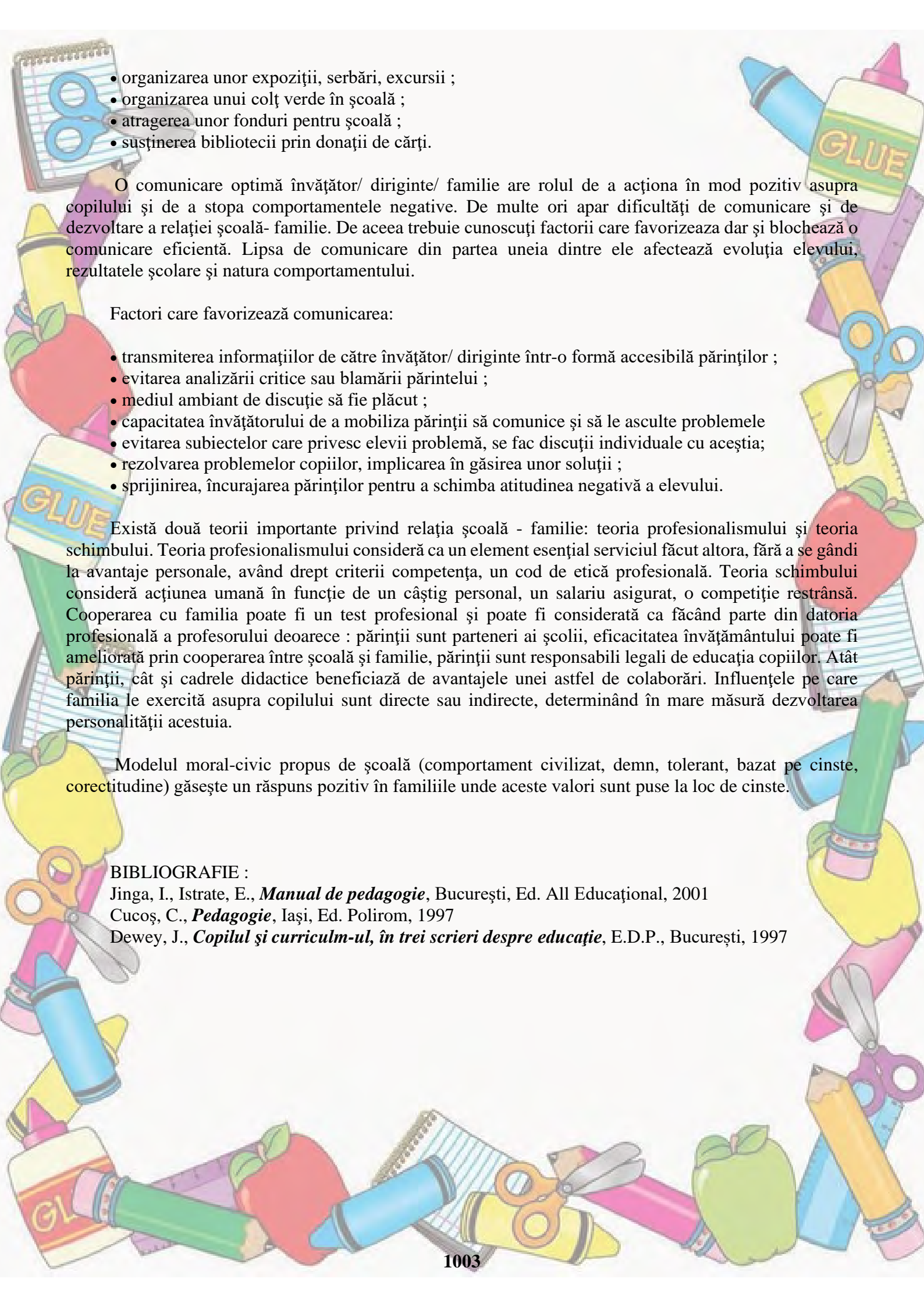
În cadrul școlii, educația trebuie să aibă în vedere și activitățile practice, pentru că numai astfel copilul să ia contact cu realitatea pe care trebuie să o cunoască și s-o asume, cum este și cazul celei din familia sa, de la locurile de joacă etc. Grație școlii, adaptarea la procesul de instruire și educație se realizează cu ajutorul învățării, care reprezintă de fapt preluarea și asimilarea experienței sociale. Prin educația în școală copilul își dezvoltă unele capacități, aptitudini, trăsături psihice, forme comportamentale de integrare socială corespunzătoare stadiului de dezvoltare somato- psihică individuală în diferitele etape de evoluție de la copilărie la adolescență, fiecărei perioade corespunzându-i o treaptă superioară de organizare funcțională și comportamental-adaptativă. De fapt, educația în școală presupune că aici este locul unde copil de azi capătă cunoștințe și se formează adultul de mâine, cu o personalitate distinctă.

Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală. Colaborarea și cooperarea părinților cu școala sunt eficiente ambilor factori. Dacă ne referim la optimizarea comunicării între profesori și părinți, se iau în calcul:

- calitatea celor doi poli ai colaborării (profesori și părinți);
- percepțiile fiecăruia;
- atitudinile care îi caracterizează;
- caracteristicile instituției școlare;
- caracteristicile familiei;
- modul de comunicare.

Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivații, dintre care enumerăm : părinții își cunosc copiii și doresc să îi descopere ca elevi, părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor. Forme de colaborare a părinților cu școala:

- prezența la ședințe și lectorate ;
- asistarea elevilor în efectuarea temelor ;
- participarea la activități cultural- artistice și sportive ;

-
- organizarea unor expoziții, serbări, excursii ;
 - organizarea unui colț verde în școală ;
 - atragerea unor fonduri pentru școală ;
 - susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

O comunicare optimă învățător/ diriginte/ familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Factori care favorizează comunicarea:

- transmiterea informațiilor de către învățător/ diriginte într-o formă accesibilă părinților ;
- evitarea analizării critice sau blamării părintelui ;
- mediul ambiant de discuție să fie plăcut ;
- capacitatea învățătorului de a mobiliza părinții să comunice și să le asculte problemele
- evitarea subiectelor care privesc elevii problemă, se fac discuții individuale cu aceștia;
- rezolvarea problemelor copiilor, implicarea în găsirea unor soluții ;
- sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

Există două teorii importante privind relația școală - familie: teoria profesionalismului și teoria schimbului. Teoria profesionalismului consideră ca un element esențial serviciul făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, având drept criterii competența, un cod de etică profesională. Teoria schimbului consideră acțiunea umană în funcție de un câștig personal, un salariu asigurat, o competiție restrânsă. Cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece : părinții sunt parteneri ai școlii, eficacitatea învățământului poate fi ameliorată prin cooperarea între școală și familie, părinții sunt responsabili legali de educația copiilor. Atât părinții, cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia.

Modelul moral-civic propus de școală (comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste, corectitudine) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

BIBLIOGRAFIE :

- Jinga, I., Istrate, E., *Manual de pedagogie*, București, Ed. All Educațional, 2001
Cucoș, C., *Pedagogie*, Iași, Ed. Polirom, 1997
Dewey, J., *Copilul și curriculum-ul, în trei scrieri despre educație*, E.D.P., București, 1997

EDUCATIA IN FAMILIE – IMPORTANTA CELOR SAPTE ANI DE ACASA

SIMONA EVELINA DUMITRAȘCU,
ȘCOALA GIM. „NICOLAE TOMOVICI-PLOPȘOR”

Un copil educat e un pas important spre o lume civilizată!

Importanța educației în familie este esențială pentru viitorul copiilor, pentru societate, pentru un parcurs existențial sănătos și demn. Cei 7 ani de acasă constituie o emblemă a educației pe care părinții o oferă copiilor în primii ani de viață.

Mulți experți în domeniul educației afirmă că regulile de conduită și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt esențiali pentru devenirea unui adult respectuos. În primii șapte ani de viață, copilul dobândește multe lucruri elementare, care se bazează pe sensibilitate, receptivitate și dăruire. În această etapă copilul trebuie învățat să asimileze în mod corect toate informațiile noi, să reacționeze pozitiv și deschis la orice mică provocare, în ideea de a fi învățat să-și controleze emoțiile într-un mod eficient indiferent de mediu sau situație. În această perioadă procesul afectiv-volițional se află în plină dezvoltare, înclinațiile și aptitudinile prind contur în decursul acestei etape.

Educația pe care o primesc copiii în cei șapte ani de acasă are o pondere foarte importantă la formarea comportamentului și a personalității până la momentul integrării în colectivitate, atunci când merge la școală. Educația, bunele maniere, valorile morale sunt elemente definiții pentru integrarea copilului în societate. Implicarea părinților este foarte importantă pentru dezvoltarea armonioasă și sănătoasă a copiilor.

La baza formării unui adult educat și respectuos, empatic și generos contribuie mai mulți factori care sunt indispensabili : un climat familial favorabil propice care să ofere copilului siguranța, încrederea, dragostea de care are nevoie, un climat școlar favorabil care să asigure dobândirea unor abilități și deprinderi care să completeze armonios pe acelea insuflă deja de părinți.. În acest fel, copilul, de mic, se obișnuiește cu o conduită corectă și obiceiuri sănătoase.

Bibliografie:

1. Stoian, Aida, *Elemente de pedagogie*, Craiova, Ed. Sitech, 2019.

ROLUL COMUNICĂRII ÎN PROCESUL EDUCAȚIONAL

PROF. ÎNV. PRIMAR DUMITRESCU CORINA ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.4 RM.VÂLCEA, JUD.VÂLCEA

Personalitatea cadrului didactic presupune o serie de calități determinate de complexitatea muncii pe care o desfășoară. În poziție inițială se află calitățile atitudinale, indispensabile celor care practică această profesie, precum umanismul, în general, și conștiința responsabilității și misiunii sale.

În ceea ce privește aptitudinile sunt vizate cele didactice, referitoare la activitatea de instruire, dar și cele educative, referitoare la activitatea de modelare a personalității umane.

O discuție asupra condițiilor de eficiență a comunicării didactice trebuie să aibă în vedere elementele componente ale actului educațional:

- un emițător, adică o persoană care vrea să transmită ceva celuilalt;
- un cod în care să se exprime cele ce vor fi transmise;
- un canal de comunicare;
- mesajul care reprezintă unitatea dintre conținutul de informație și exprimarea sa cu ajutorul semnelor aparținând codului;
- receptorul sau destinatarul la care trebuie să ajungă informația;
- conexiunea inversă adică informația pe care o primește emițătorul de la receptor despre recepționarea mesajului și înțelegerea lui.

Între cei doi poli se interpune „canalul” sau calea de comunicare- undele sonore în cazul comunicării orale directe- pe traseul căruia pot interveni perturbații diferite: zgomot, suprapunere de sunete, reverberația sălii de clasă etc., care pot provoca pierderi de informație. O comunicare devine posibilă numai atunci când cele două repertorii se intersectează.

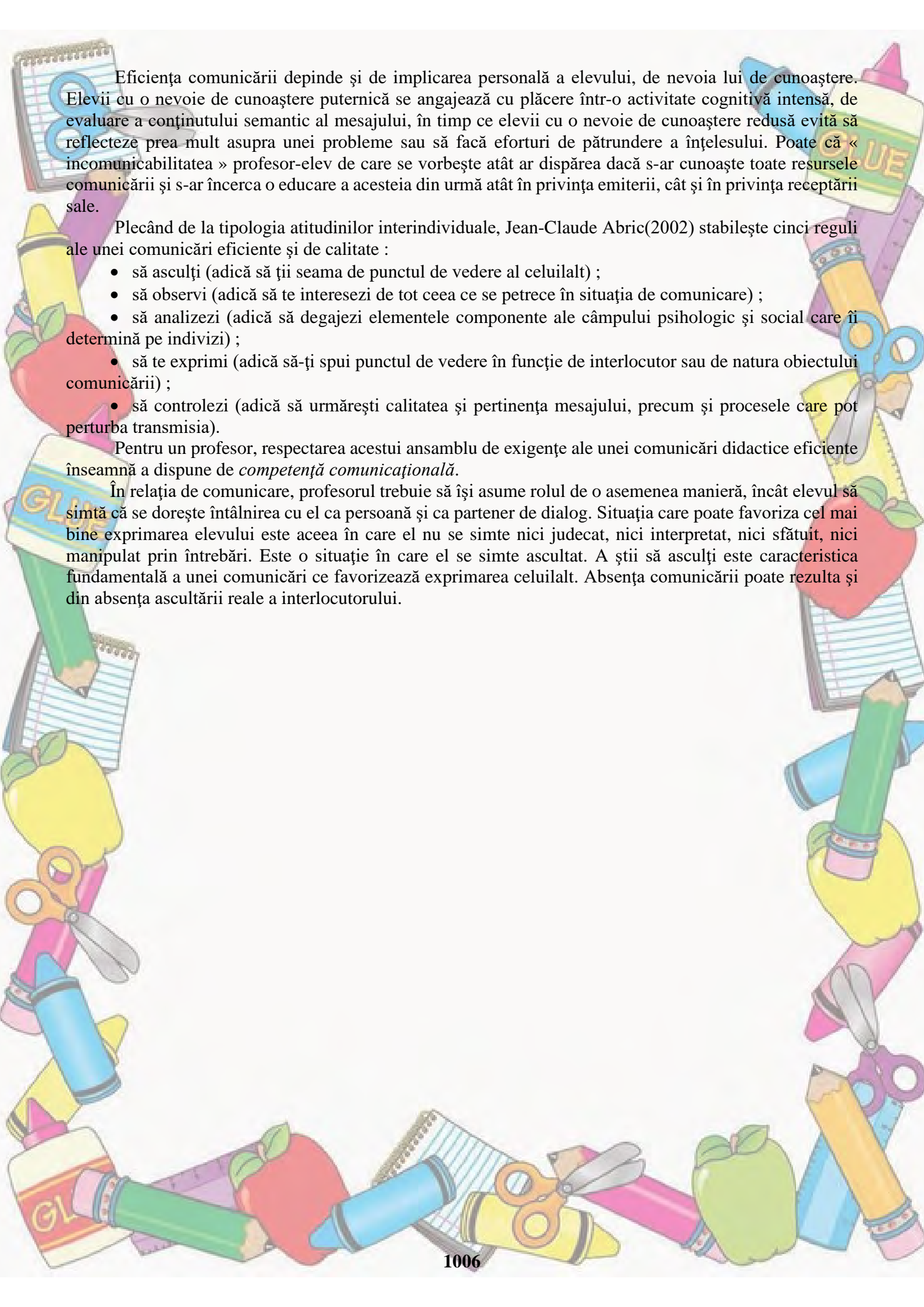
Dacă avem în vedere activitatea instructiv-educativă în școală, constatăm că în mare măsură profesorul este emițătorul. El tinde să atingă anumite obiective și folosindu-se de codul lingvistic, își construiește mesajele potrivite cu nivelul dezvoltării limbajului și a capacităților de înțelegere a elevilor. De aceea, aceleași informații pot să fie cuprinse într-un mesaj mai simplu pentru elevii care au un limbaj mai puțin dezvoltat și o gândire cu scăzute posibilități de înțelegere iar pentru elevii foarte buni, să fie complex și să valorifice toate disponibilitățile de vocabular și structură lingvistică.

Elevul trebuie să înțeleagă informația transmisă și să o integreze în sistemul cunoștințelor sale anterioare. Conexiunea inversă este foarte importantă pentru profesor și pentru optimizarea comunicării didactice. El observă conduitele elevilor care îi arată dacă aceștia au receptat și au înțeles mesajele și poate adresa întrebări de verificare sau aplica probe de control.

Dintre cele mai importante conduite ale elevilor care reprezintă conexiunea inversă a comunicării reținem: urmărirea atentă de către aceștia a ceea ce spune profesorul, notarea în caiete, gesturi de aprobare sau de satisfacție în legătură cu cele transmise, cerințe de suplimentare a informațiilor, aplicarea imediată și reușita a cunoștințelor obținute la situații noi, găsirea de soluții corecte la problemele legate de cele recepționate, răspunsuri corecte la întrebări orale și scrise etc.

Toate componentele procesului de comunicare trebuie să fie asigurate și dacă elevul este emițătorul și profesorul este receptorul cu specificarea că acesta din urmă are capacități superioare de recepționare, înțelegere și prelucrare a mesajelor primite de la elevi. În acest caz optimizarea comunicării trebuie asigurată tot de profesor.

Dezideratul unei comunicări didactice eficiente și integrale nu poate fi atins dacă ne situăm doar în perspectiva emițătorului (profesorului) și formulăm pentru acesta exigențe referitoare la adaptabilitatea în raport cu partenerul. La fel de important este să avem în vedere și educarea receptorului (elevului) în direcția însușirii corecte a mesajului. Se consideră că mesajul are o funcție psihologică bimodală : pe de o parte desăvârșește acțiunea emițătorului, și pe de altă parte stimulează receptarea.

Eficiența comunicării depinde și de implicarea personală a elevului, de nevoia lui de cunoaștere. Elevii cu o nevoie de cunoaștere puternică se angajează cu plăcere într-o activitate cognitivă intensă, de evaluare a conținutului semantic al mesajului, în timp ce elevii cu o nevoie de cunoaștere redusă evită să reflecteze prea mult asupra unei probleme sau să facă eforturi de pătrundere a înțelesului. Poate că « incommunicabilitatea » profesor-elev de care se vorbește atât ar dispărea dacă s-ar cunoaște toate resursele comunicării și s-ar încerca o educare a acestora din urmă atât în privința emiterii, cât și în privința receptării sale.

Plecând de la tipologia atitudinilor interindividuale, Jean-Claude Abric(2002) stabilește cinci reguli ale unei comunicări eficiente și de calitate :

- să asculți (adică să îți seama de punctul de vedere al celuilalt) ;
- să observi (adică să te interesezi de tot ceea ce se petrece în situația de comunicare) ;
- să analizezi (adică să degajezi elementele componente ale câmpului psihologic și social care îi determină pe indivizi) ;
- să te exprimi (adică să-ți spui punctul de vedere în funcție de interlocutor sau de natura obiectului comunicării) ;
- să controlezi (adică să urmărești calitatea și relevanța mesajului, precum și procesele care pot perturba transmisia).

Pentru un profesor, respectarea acestui ansamblu de exigențe ale unei comunicări didactice eficiente înseamnă a dispune de *competență comunicatională*.

În relația de comunicare, profesorul trebuie să își asume rolul de o asemenea manieră, încât elevul să simtă că se dorește întâlnirea cu el ca persoană și ca partener de dialog. Situația care poate favoriza cel mai bine exprimarea elevului este aceea în care el nu se simte nici judecat, nici interpretat, nici sfătuit, nici manipulat prin întrebări. Este o situație în care el se simte ascultat. A ști să asculți este caracteristica fundamentală a unei comunicări ce favorizează exprimarea celuilalt. Absența comunicării poate rezulta și din absența ascultării reale a interlocutorului.

EDUCATIA

-UN CUVANT GREU IN ZILELE NOASTRE-

SCOALA GIMN. „SF. TREI IERARHI” HANU CONACHI

JUD. GALATI

PROF. INV. PRIMAR DUMITRESCU MARIA

Avem acces la zeci de informatii, avem raspunsuri rapide la orice intrebare, foarte multe carti care ne predau meseria de parinte sau, mai bine zis, ne critica anumite aspecte din felul in care ne tratam copiii in diverse situatii de viata. Cu toate acestea, nu suntem parinti perfecti si nici cadre didactice fara cusur.

Din experienta mea la catedra, dar si cea de mama a trei copii, realizez ca aceste carti de parenting ingreuiaza mult lupta unei mame cu zecile de provocari specifice fiecarei varste, iar seara cand analizezi evenimentele de peste zi prin care ai trecut cu fiecare dintre copii tai, ramai cu un gust amar, gandind ca nu ai procedat exact ca la carte, iar urmarile din sufletul si educatia copilului tau er putea fi devastatoare. Adormi greu, suparat fiind ca nu ti-a iesit cum ar fi trebuit, iar a doua zi, cu aceasta atitudine, e greu sa o iei de la capat si repeti greselile, daca nu faci altele si mai mari.

Unde e lumina? De unde vine scaparea? Care e solutia? Doar ce am terminat un curs de parenting, mi-am pastrat calmul cand copilul meu a facut un tantrum in parc, langa prietenele mele.

L-am scuzat ca e oboist, dar in sufletul meu stiam ca ceva e gresit.

Am gasit raspuns intr-o alta carte,, Antiparenting “se numeste, scrisa de Savatie Batsovoi, care mi-a amintit ca nu sunt nebuna si ca pretiosii mei copii au nevoie de un parinte ferm, care impune limite clare pe care si le respecta cu strictete, iar iubire mai neconditionata ca al unui parinte care isi doreste un copil educat, cu bun simt si maniere elegante nu exista.

Pana acum a vorbit parintele din mine, care se straduieste sa dea societatii si lui Dumnezeu trei copii crescuti frumos, cu respect pentru tot ce ii inconjoara si cu abilitatea de a se adapta usor schimbarilor din societatea de astazi.

Ca si cadru didactic, ma confront cu alte situatii: fie copii crescuti „ cu dragoste neconditionata”, care considera ca totul li se cuvine si ca „ e in regula daca gresim”, fie copii care asista acasa la tot felul de scene, pe care nici adultii nu ar trebui sa le traiasca si vin impovarati de griji si de neazuri sau copii care sunt exemplari, dar aratati cu degetul de ceilalti, ca fiind tocilari, sau prea asezati. Acestia din urma se simt vinovati si pentru ceea ce nu au facut.

Cum e mai bine? Care copil are mai putin de suferit? (se interaba mama din mine).

Cred ca e timpul sa ne revenim in fire, sa apreciem valorile, acolo unde le gasim, sa indreptam erorile, cat inca sunt mici si sa dam societatii de maine oameni capabili, altruisti, sinceri si siguri pe ei. Astfel vom avea si noi batraneti linistite si respect de la cei pe care i-am educat.

Desi profesor, pentru mine educatia nu inseamna o acumulare continua de informatii, ci un mod de a te raporta la tine si la ceilalti, de a respecte pe fiecare pentru tot ceea ce este pentru ca „putin ai primit, putin ti se va cere”, iar „, mult ai primit, mult ti se va cere”.

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR DUMITRESCU NICOLETA

GRĂDINIȚA NR. 272, BUCUREȘTI

Educația este procesul de transmitere a cunoștințelor, a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii către generațiile de copii și tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate.

Instituțiile de învățământ reprezintă factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului a viitorului cetățean ce-și va pune amprenta asupra evoluției societății. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul instituțiilor de învățământ este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru. Menirea școlii nu este numai de a înzestra copiii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a le stimula calitatea de om responsabil și asumat.

Misiunea unităților de învățământ și calitatea educației oferite de către acestea educabililor este influențată de o serie de factori economici, sociali, culturali, informaționali, etc.

În acest context un rol covârșitor în educația copiilor îl au părinții. Familia este primul factor ce exercită o influență educațională asupra copiilor. O mare parte din cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, deprinderile, copilul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic, etc. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul în procesul de învățare continuând acasă activitățile desfășurate în unitățile de învățământ. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate, etc. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii "a avea cei 7 ani de-acasă". Un copil fără "cei 7 ani de-acasă" va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult.

De aceea între familie și unitatea de învățământ trebuie să existe o permanentă colaborare ce se poate realiza prin parteneriate, vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții. Având în vedere contextul social și restricțiile impuse de pandemia provocată de virusul SARS-Cov 2, au fost adoptate și utilizate o serie de metode prin intermediul cărora să se realizeze comunicarea și colaborarea la distanță între unitățile de învățământ și părinți, cum ar fi platformele și aplicațiile online, astfel încât tehnologia și instrumentele digitale au ajutat familiile să rămână informate.

Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

Implicarea părinților în educația copiilor și motivarea acestora de a participa activ la activitățile de învățare, s-a materializat în contextul învățării de acasă prin:

- Comunicarea periodică, onestă și eficientă a informațiilor despre copii (stări și dificultăți acasă, pasiuni, nevoi particulare)
- Cunoașterea de către părinți a cadrelor didactice și a comunității (colegi, alți părinți)
- Evitarea învinovățirii unei tabere sau a alteia
- Discuțiile individuale părinte-cadru didactic pentru învățare personalizată a copilului
- Colaborarea pentru rezolvarea problemelor copilului
- Implicarea în activități organizate de școală și comunitate
- Asistarea copiilor în realizarea temelor și proiectelor online
- Solicitarea ajutorului când este nevoie
- Participarea părinților la deciziile luate împreună cu instituția de învățământ

-
- Implicarea în cunoașterea nevoilor copilului de către părinți și cunoașterea copilului în mediul său familial de către cadrele didactice
 - Colaborarea pentru activități extracurriculare atractive pentru copii, cât stau acasă (atelier digitale, cursuri online în care să-și formeze pasiuni, etc).

Cel mai bun indicator al succesului copiilor este măsura în care familiile încurajează învățarea acasă și se implică în educația copilului lor. Pe de altă parte, cadrele didactice observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței copiilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă cadrelor didactice posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici.

În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, unitatea de învățământ și familia, trebuie să aibă același scop - formarea personalității umane integrale și armonioase. Până la cuprinderea într-o unitate de învățământ, rolul primordial în educație îl are familia. Odată cu înscrierea într-o unitate de învățământ ponderea se schimbă, rolul mai mare îl are școala, dar nici acțiunea educativă a familiei nu este de neglijat. Între acțiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate decât de rivalitate, acțiunea fiecăruia venind să-o completeze pe a celuilalt.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. DUMITRU ALINA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ALEXANDRU PIRU” MĂRGINENI, BACĂU

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

FAMILIA ȘI ȘCOALA ÎN FORMAREA COPILULUI PENTRU VIAȚĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR DUMITRU CARMEN MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ LIVIU REBREANU
BUCUREȘTI, SECTOR 3

„Școala, pentru a da roade, are nevoie de sprijinul conștient și de colaborarea părinților. Educația dată în școală se dovedește a fi muncă irosită și ineficace, dacă familia e ostilă și indiferentă”

Partener tradițional al școlii, **familia** se definește atât ca **instituție socială**, cât și ca grup specific constituit din persoanele care sunt unite prin legături de căsătorie, sânge sau adopție.

Familia este considerată „prima școală” a copilului după care, pe fundamentul inițiat de ea, grădinița și apoi școala clădesc opera de integrare socială a acestuia. Părinții reprezintă modelul de viață, de comportare cu cea mai mare influență asupra copilului pentru că între ei se stabilesc relații deosebit de profunde care stau la baza achizițiilor ulterioare.

Disponând de o influență semnificativă în raport cu fiecare dintre membrii ei, familia se caracterizează prin:

- ✓ structură specifică de statusuri și roluri;
- ✓ seturi de relații interpersonale specifice;
- ✓ influență puternică asupra membrilor;
- ✓ funcții relativ precise în raport cu fiecare membru;
- ✓ influențe reciproce.

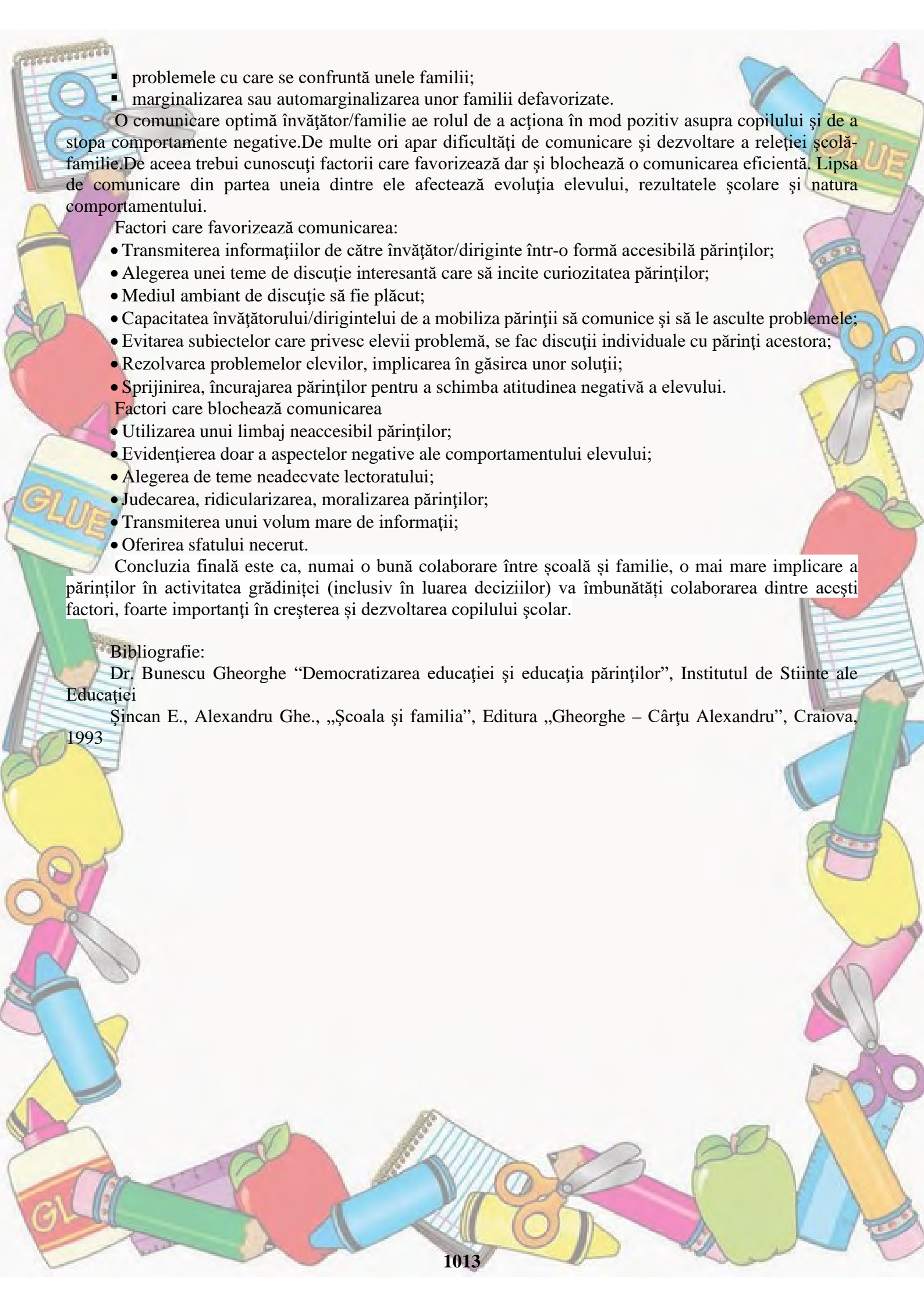
Prin intermediul acestor elemente, fiecare familie influențează atât elevii, cât și adulții cu status de părinte, care reprezintă parteneri reali sau virtuali ai școlii.

Este greu să crești un copil, dar și mai dificil este să-l educi. Educația, ca acțiune socială organizată se desfășoară într-un cadru constituit pe baza unor valori perene și cu participarea tuturor factorilor educaționali: școală, familie, instituții culturale, mass-media, comunități locale, state și guverne naționale. Toți acești factori caută modalități de îmbunătățire a sistemului de educație, ajutându-i în acest mod pe copii să se dezvolte. La nivelul acestor factori se formează medii educaționale care exercită influențe specifice asupra noilor generații.

Familia și școala reprezintă cei mai importanți factori educaționali, fiind adevărați piloni ai educației. Atât părinții, cât și învățătorii au un interes deosebit față de succesul copiilor și doresc să le faciliteze reușita în viață.

Pentru a atrage familia, ca element cheie în cadrul parteneriatelor educaționale, școala, și, în particular, noi, învățătorii, trebuie să luăm act de aceste schimbări, adaptându-ne atitudinile și comportamentele în consecință. Pornind de la aceste premise, efortul îndreptat către cunoașterea familiei ca partener potențial trebuie să se orienteze către:

- trăsăturile, calitățile, problemele sale specifice;
- statutul pe care elevul îl are în cadrul mediului său familial;
- valorile și normele pe care le avansează;
- avantajele pe care le poate câștiga în cadrul parteneriatului;
- beneficiile pe care le poate aduce școlii, ca partener;
- chiar în condițiile asumării acestei perspective de către învățători, în relațiile dintre școală și părinții pot să apară *disfuncții* generate de:
 - limitele în strategiile școlii din domeniul parteneriatului;
 - barierele în comunicarea interpersonală;
 - lipsa de interes din partea părinților în raport cu educația și, în particular, în raport cu evoluția propriilor copii;
 - carențele atitudinale și comportamentale atât la nivelul părinților, cât și al dascălului uneori;

-
- problemele cu care se confruntă unele familii;
 - marginalizarea sau automarginalizarea unor familii defavorizate.

O comunicare optimă învățător/familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamente negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și dezvoltare a relației școală-familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Factori care favorizează comunicarea:

- Transmiterea informațiilor de către învățător/diriginte într-o formă accesibilă părinților;
- Alegerea unei teme de discuție interesantă care să incite curiozitatea părinților;
- Mediul ambiant de discuție să fie plăcut;
- Capacitatea învățătorului/dirigintelui de a mobiliza părinții să comunice și să le asculte problemele;
- Evitarea subiectelor care privesc elevii problemă, se fac discuții individuale cu părinți acestora;
- Rezolvarea problemelor elevilor, implicarea în găsirea unor soluții;
- Sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

Factori care blochează comunicarea

- Utilizarea unui limbaj neaccesibil părinților;
- Evidențierea doar a aspectelor negative ale comportamentului elevului;
- Alegerea de teme neadevrate lectoratului;
- Judecarea, ridicularizarea, moralizarea părinților;
- Transmiterea unui volum mare de informații;
- Oferirea sfatului necerut.

Concluzia finală este ca, numai o bună colaborare între școală și familie, o mai mare implicare a părinților în activitatea grădiniței (inclusiv în luarea deciziilor) va îmbunătăți colaborarea dintre acești factori, foarte importanți în creșterea și dezvoltarea copilului școlar.

Bibliografie:

Dr. Bunescu Gheorghe "Democratizarea educației și educația părinților", Institutul de Științe ale Educației
Șincan E., Alexandru Ghe., „Școala și familia”, Editura „Gheorghe – Cârțu Alexandru”, Craiova, 1993

ROLUL COLABORĂRII EFECTIVE ȘI EFICIENTE A ȘCOLII CU FAMILIA

PROF. ÎNV. PRIMAR DOINA DUMITRU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ FITIONEȘTI

Școala reprezintă una dintre instituțiile esențiale ale societății, ale cărei rezultate influențează evoluția elevilor, formarea acestora morală și profesională. Acesteia îi revine un rol esențial în identificarea factorilor implicați în domeniul educațional, în stabilirea rolului și a responsabilităților fiecărui participant la formarea tinerei generații, în susținerea parteneriatelor cu toți factorii sociali interesați de dezvoltarea educației, în stabilirea setului de valori care să orienteze evoluția societății și a educației sale.

Când ajunge la școală orice copil își valorifică informațiile și deprinderile referitoare la comunicarea cu cei din jur, la interrelaționarea cu copiii de aceeași vârstă, dar și cu celelalte persoane. În același timp, la școală, își îmbogățește bagajul de cunoștințe, de priceperi și deprinderi, își dezvoltă aptitudinile, își formează o personalitate capabilă să se integreze armonios în societate. Colaborarea școlii cu familia este așadar foarte necesară, întrucât ea se bazează pe cunoașterea reciprocă, pe înțelegerea sinceră a problemelor cu care se confruntă copilul, pentru a-l putea ajuta să se cunoască mai bine, să aibă mai multă încredere în posibilitățile sale, să-și dorească să se autodepășească. Relația școlii cu familia elevilor se concretizează în cadrul activităților comune cu părinții (ședințele și lectoratele cu părinții elevilor desfășurate de cele mai multe ori lunar), corespondența cu părinții. Rezultate vizibile în dezvoltarea multilaterală a copiilor se obțin atunci când colaborarea școală familie poate lua forma unor centre de consiliere, centre de sănătate, de practicare a diverselor sporturi, centre pentru supravegherea copiilor la teme dacă după orele de curs (after-school), care pot avea și alte servicii incluse: predarea limbilor străine, sport, mini-excursii, teatru, spectacole, vizite în diverse locuri, centre de voluntariat, cluburi, cantine, semiinternate servicii dezvoltate de către școală și de care familiile elevilor să beneficieze. Acestea pot fi organizate exclusiv de către școală sau în parteneriat cu alte organizații/instituții. Activitățile desfășurate în parteneriat cu familiile copiilor facilitează înlăturarea barierelor de comunicare dintre participanți, clarifică unele probleme ivite la nivelul grupului de elevi, îndeamnă la autocunoaștere, la autodepășire, la găsirea acelei soluții care să conducă la realizarea obiectivelor propuse.

O bună colaborare între școală și familie presupune cunoașterea de către părinți a obligațiilor legale privind educația copilului, drepturile de care dispune fiecare părinte pentru educația copilului, importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului, precum și principalele modalități de relaționare. În acest scop, este necesar un dialog între profesori și părinți. Pe de o parte, profesorii trebuie să dispună de pregătirea necesară relaționării cu părinții, iar competența lor în aceasta materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională. Pe de altă parte, părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu profesorii. Cooperarea profesor-părinte în beneficiul elevului nu se poate substitui participării părinților la gestiunea școlii. Este binecunoscut faptul că părinții sunt responsabili legali ai educației copiilor lor, așadar trebuie să aibă posibilitatea de a influența natura educației pe care o primesc copiii, pot contribui la orientarea adaptării școlii la schimbările din societate.

Din păcate, există foarte mulți elevi defavorizați socio-economic care nu beneficiază de sprijinul material sau moral în familie. Este cazul familiilor sărace, care uneori nu reușesc să suporte financiar întreținerea copiilor la școală. De multe ori, copiii n-ar fi trimiși la școală dacă părinții nu ar fi constrânși de acordarea ajutorului social sau a alocației, sau se întâmplă frecvent ca elevii să fie încurajați de familie să absenteze de la școală, fie pentru a avea grijă de frații mai mici, când părinții sunt la muncă, fie să muncească alături de ei. Devine astfel necesară organizarea și desfășurarea unor activități compensatorii în școală menite să îmbunătățească respectul de sine, capacitatea decizională a copiilor, precum și nivelul cunoștințelor privind stilurile de viață sănătoasă și nesănătoasă.

Copilul trăiește un sentiment de mândrie atunci când părinții săi se implică în activitățile școlii sau îi sprijină în realizarea sarcinilor de învățare. Cu siguranță toate acestea se vor reflecta pozitiv în formarea personalității copilului, în conștiința lui. Acesta își va respecta mai mult părinții, va învăța să aprecieze mai mult activitatea celorlalți, se va bucura de succesul școlar. Este nevoie așadar de dăruire, experiență,

profesionalism, interes și dedicare pentru a implica efectiv și eficient părinții în dezvoltarea multilaterală a copiilor, pentru a asigura o educație de calitate.

Bibliografie:

1. Băran-Pescaru, Adina, *Parteneriat în educație*, Editura Aramis, București, 2004.
2. Drăgan, I., Petroman, P., Mărgineanțu, D., *Educația noastră cea de toate zilele*, Editura Eurobit, Timișoara, 1992.
3. Ulrich, Cătălina, *Sociologia educației*, M.E.C., 2007.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. INV. PRIMAR: DUMITRU GABRIELA

„Familia este nucleul civilizației.” – Will Durant

Familia. joacă un rol-cheie în educația și formarea copiilor ca persoane pentru societate. Ea are un impact direct și de durată asupra copiilor.

Formarea copilului începe chiar de la naștere, prin felul părintelui de a vorbi cu copilul, de a se comporta cu acesta, dar și prin modul de comportare între membrii familiei sau în societate.

Implicarea părinților în viața școlară duce la o implicare mai mare a copiilor în activitatea școlară, și la obținerea de rezultate mai bune.

Educația nu se termină acasă, și nici nu începe la școală, ci este o continuă conlucrare a celor două medii.

Părinții, școala și societatea au un rol important în dezvoltarea viitorului adult.

Pentru ca educația copilului să se ridice la nivelul așteptat de familie, ea trebuie să se implice, să colaboreze cu profesorii pentru ca obiectivele propuse să fie convergente.

Școala este o instituție educativă importantă, cu reguli ce trebuie respectate în așa fel în cât copilul să beneficieze de cea mai bună învățare.

Cu ajutorul școlii copilul va putea interacționa cu colegii de clasă, va reuși să se integreze într-un mediu social nou, va dobândi anumite abilități practice de învățare. Profesorii se asigură ca elevii să acumuleze cantitatea de cunoștințe necesare pentru parcurgerea fiecărei perioade de studiu.

„ Școala este o clădire cu patru pereți în care se află viitorul.”

Bibliografie

1. Colceag, F., Alexandru, F. (2018), *Copilul tău este un geniu*, Editura Tikaboo
2. Verza, E. Verza, F.E. (2017), *Psihologia copilului*, Editura Trei
3. *Citat despre familie*: <http://www.citatepedia.ro/index.php?id=67884>
4. *Citat despre părinți*: <https://centruldeparenting.ro/31-de-citate-frumoase-si-adevarate-despre-parinti-si-parenting/>

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

DUMITRU RALUCA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ GURA OCNIȚEI

JUD. DÂMBOVIȚA

Expresia celor "7 ani de acasă", pe care copilul îi are sau nu-i are, reflectă tocmai importanța pe care o are în evoluția psihică a copilului.

Este adevărat că privind generațiile de copii care vin, constatăm că ei nu prea au „cei 7 ani de acasă”. Asta se poate datora și lipsei de atenție din partea părinților care sunt fie prea ocupați cu alte lucruri și îi neglijează, fie le este mai ușor să le ofere un dispozitiv (laptop, tabletă, telefon) cu care copiii își petrec foarte mult și unde învață lucruri inutile. Aici ne referim la violența din jocurile online, la limbajul folosit ceea ce duce mai departe la un comportament neadecvat al copilului.

Putem afirma cu desăvârșire că educația se învață din familie, iar școala este cea care consolidează această educație. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Părinții iubitori care reușesc să ofere căldura, modele pozitive copiilor, părinții care se folosesc în procesul educațional de calitățile copiilor și nu de defectele lor, cei care nu "strivesc" personalitatea copilului prin autoritate excesivă au copii fericiți, încrezători în forțele proprii. Prin această atitudine ei reușesc să aibă o comunicare optimă cu copilul, lucru esențial în educare. Metodele necorespunzătoare bazate pe autoritate excesivă, pe folosirea pedepsei fizice, pe ignorarea personalității copilului determină apariția comportamentelor agresive, a unei imagini de sine deficitare.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Putem afirma că părintele este modelul copilului. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”.

Tot în familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme. Rolul unui dascăl nu este ușor, el devenind facilitator de cunoștințe, folosind dialogul și cooperarea în relația cu elevii. Profesorul este cel care orientează și stimulează curiozitatea naturală și interesul spontan al elevilor pentru descoperire.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – om. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

PROTEJAREA SĂNĂTĂȚII EMOȚIONALE A COPIILOR ÎN PERIOADA ÎN CARE ȘCOALA SE DESFĂȘOARĂ ON LINE

PROF. ÎNV. PRIMAR DUMITRU VIORICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SFÂNTUL ANDREI”

Actul învățării nu mai este considerat a fi doar efectul demersurilor și muncii profesorului, ci rodul interacțiunii elevilor cu calculatorul și al colaborării cu profesorul.

Ceea ce este nou în folosirea calculatorului ca mijloc de învățământ, față de celelalte mijloace didactice, este caracterul interactiv al procesului învățării. Oricare ar fi domeniul de utilizare a calculatorului în instruire, acesta nu înlătură celelalte mijloace aflate în recuzita de lucru a cadrului didactic.

Până de curând calculatorul era mijlocul didactic care se integra în contextual celorlalte mijloace de învățământ, amplificându-le valențele instructiv-formative, completându-le atunci când era necesar.

Acum, învățarea se face doar cu ajutorul lui.

Când învață online, capacitatea copiilor de autocontrol este mai solicitată decât în învățarea tradițională. De aceea, este foarte probabil ca elevii să se simtă mai obosiți decât la școală, să simtă că depun mai mult efort intelectual și obțin rezultate mai slabe. În timp, copiii se simt singuri și descurajați când vine vorba de învățare.

În această perioadă, copiii nu se mai bucură de interacțiunile pozitive cu colegii și profesorii, acele interacțiuni care puteau să crească motivația copiilor pentru învățare.

Stresul general legat de pandemie îi poate afecta pe copii în mod direct, făcând învățarea și mai dificilă.

Plictiseala asociată timpului petrecut în casă poate scădea entuziasmul copiilor pentru învățare și pentru alte activități, ducând la stări de apatie sau chiar tristețe.

Ei pot avea mai multă nevoie de sprijin pentru învățare din partea părinților, iar când aceștia din urmă nu sunt disponibili (din motive ușor de înțeles), frustrarea copiilor va crește.

Cu cât petrec mai mult timp în fața ecranului, cu atât echilibrul lor emoțional riscă să aibă de suferit. Copiii au nevoie ca, pe cât posibil, în pauzele dintre ore și după orele online să fie implicați în activități fizice, concrete, în lumea „offline”. De aceea, este bine să îi încurajăm pe copii să nu își petreacă pauzele dintre ore navigând pe internet, ci să se ridice de la birou și să facă puțină mișcare, să se relaxeze sau să aibă o conversație scurtă cu o persoană apropiată.

Atenția și interacțiunea cu părinții sunt factorii principali care ajută menținerea sănătății emoționale a copiilor. Cu cât situațiile prin care trec sunt mai stresante, cu atât copiii au mai multă nevoie de conexiune emoțională cu părinții. Această nevoie se poate manifesta prin cereri de ajutor la teme, prin întreruperi frecvente când părintele lucrează de acasă sau prin izbucniri de furie sau frustrare.

Este cu atât mai important ca în acest context părinții să încerce să își păstreze răbdarea și calmul, să nu ia comportamentul copilului personal și să își amintească faptul că în spatele comportamentelor dificile se află nevoi emoționale ale copiilor.

Stilul de viață sănătos înseamnă alimentație echilibrată, somn suficient, mișcare fizică zilnică. Fără aceste trei componente esențiale, echilibrul emoțional al copiilor și adulților va avea de suferit.

Cadrele didactice pot dedica 10-15 minute în fiecare zi comunicării cu elevii despre subiecte legate de starea lor emoțională. De asemenea, îi pot încuraja pe copii să facă mișcare după ore sau să încheie orele cu un minut sau două de relaxare, exerciții de respirație sau dans.

Pe cât posibil, este bine ca profesorii să încerce să îi implice cât mai mult pe copii în lecții și să evite prezentările lungi, în care copiii trebuie doar să asculte. Întrebările și exercițiile scurte în timpul predării sunt modalități prin care copiii pot rămâne implicați în lecții și prin care poate fi evitată monotonia, care afectează negativ echilibrul emoțional al copiilor.

Cadrele didactice care au timpul și resursele necesare pot organiza pentru copii cluburi școlare online, bazate pe interesele extrașcolare ale copiilor. Poate fi vorba de scriere creativă, activități artistice, abilități de comunicare sau leadership, matematică distractivă. Asemenea cluburi le pot oferi copiilor ocazia de a

interacționa în afara lecțiilor online, de a învăța lucruri care îi interesează și de a-i menține implicați în proiecte interesante.

BIBLIOGRAFIE

www.elearning.ro/resurse/EduTIC2009_Raport.pdfhttp://www.1educat.ro/resurse/software_educational/tehnologii_in_educatie.pdf

<http://www.scoaladevara.eu/program/module/utilizarea-noilor-tehnologii-in-educatie>

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR, DURA RALUCA – ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ROȘCANI, LITENI

Nimic nu-l ajută mai mult pe copil ca un părinte dedicat rolului său.

Fiecare părinte își dorește ca propriul copil să reușească la școală. De aceea nu trebuie subestimat aportul pe care mama sau tatăl îl au în formarea celor mici. În școală, ca și în viață, continua susținere a părinților este crucială pentru o viață împlinită. Părintele trebuie să-și asume cele patru roluri esențiale în viața copilului.

Să-l încurajeze continuu. Este la fel de important sau chiar foarte important să încurajezi un copil cu performanțe mai slabe la școală cât și să-l feliciți pe cel care obține rezultate. Adevărata învățare nu se bazează pe recompensă, ci pe valorile pe care copilul le descoperă. Esențial este să tragem concluzii pozitive dintr-un eșec. Aceasta îl va ajuta să înțeleagă cât e de important să încerce din nou pentru a reuși în cele din urmă.

Să-i fie un prieten de încredere mereu. Să învețe să citească și să socotească nu sunt singurele lucruri cu care un copil se confruntă la școală. Acesta poate avea probleme cu un profesor, cu un grup de prieteni sau cu alți copii la locul de joacă. Câteodată chiar au nevoie de cineva care să îi asculte cu adevărat – și acel cineva ești tu, părintele lui. Fără cineva în care să aibă încredere, copilul va fi mai stresat, iar acest lucru poate diminua încrederea în sine și motivația. Încercați să vă amintiți problemele cu care v-ați confruntat când erați copii. Este momentul să transmiteți copilului tău experiența pozitivă. Dacă îți vei lua copilul în serios este foarte probabil ca și el să ia propria educație în serios.

Să-i fie un bun profesor. Nu puteți lăsa toată educația în seama învățătorilor sau profesorilor de la școală. Este treaba lor, desigur, dar chiar și cel mai strălucit profesor nu se poate adresa unui singur elev din clasă. Copiii au nevoie de atenție personală și e sarcina părinților să le-o acorde. Așa că fiți la curent cu temele, proiectele și testele copilului. Lasați puțin din timpul dvs. ca să îi puteți oferi ajutorul. Fiți disponibili și entuziaști: copiii au nevoie să știe că vreți să fiți lângă el. Discutați cu profesorii regulat ca să știți cum merg lucrurile la școală.

Mediul școlar trebuie să reprezinte un loc în care copiii să vină cu plăcere. Întreaga activitate școlară nu trebuie să reprezinte o ruptură în viața copilului, mediul școlar nu ar trebui să fie unul rigid, ci unul relaxant, în care copilul să se manifeste cu spontaneitate, să învețe jucându-se, să beneficieze de un climat cald, calm, protector și încurajator.

Învățarea eficientă se realizează printr-o atmosferă relaxantă, plăcută, suportivă în care copilul simte că poate decide, că are un anumit grad de libertate, în care are voie să greșească și în care este susținut să -și corecteze greșelile. Copilul învață mai bine atunci când simte că este apreciat pentru efortul său, că este susținut și sprijinit să depășească obstacolele, frustrările pe care le presupune învățarea.

Să se impună în fața copiilor. Da, uneori e nevoie ca părinții să fie mai fermi. Dar e vorba doar despre disciplină. E important să-i reamintiți copilului să-și respecte programul, să obțină rezultatele și să îndeplinească sarcinile la timp. Trebuie să impunem respect pentru că de cele mai multe ori copiii nu înțeleg de prima dată sau nu iau prea în serios anumite obligații. Puțină fermitate în fiecare zi va învăța copilul cum să-și organizeze timpul și activitățile. Aceasta îi va da un simț al controlului și poate preveni întârzierile în terminarea temelor. Fiti pregătiți să faceți pe "tipul cel dur" dar nu depășiți măsura, altfel copilul va considera școala și temele ca o pedeapsă

Copilul este motivat să învețe dacă ceea ce învață este legat de realitate, dacă îi este util și îl ajută în viața cotidiană, dacă pornește de la ceea ce cunoaște și de la ceea ce corespunde experienței sale.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

Factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială

și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată.

Observăm ca educația nu se termină acasă, și nici nu începe la școală, ci este o continuă conlucrare a celor două medii, însă să ținem cont că mediul familial are o și mai mare influență asupra dezvoltării personalității, atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului, având în vedere faptul că un copil preșcolar sau din clasele primare, își petrece mult mai mult timp acasă, în compania părinților și a familiei, decât la școală. Pe parcursul înaintării în vârstă își va mai face apariția în dezvoltarea copilului încă un factor, mediul social: grupul prietenii și societatea.

Așadar, fiecare actor implicat în dezvoltarea copilului (părinții, școala, societatea) au un rol important în dezvoltarea viitorului adult, însă să ținem cont de faptul că baza, fundația viitorul adult, este mult mai mult influențată de familie, aceasta având un rol cheie în evoluția sa.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎN ÎNVĂȚ. PREȘCOLAR DUȚĂ MARILENA TATIANA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 14 TÂRGOVIȘTE

Care este semnificația celor 7 ani de acasă? Este o întrebare des întâlnită cu o deosebită importanță pentru părinți, profesori cât și comunitate.

Între factorii educației, familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, în ceea ce numim "cei șapte ani de acasă". Cercetările confirmă că, indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri în educația copiilor lor, rezultatele determină performanțele copiilor, o mai bună frecvență a școlii, reducerea ratei de abandon școlar și scăderea fenomenului delincvenței.

Nicio perioadă a dezvoltării psihice umane nu are caracteristici atât de numeroase, explozive, neprevăzute ca perioada preșcolară. Această perioadă intră ca notificație în "cei șapte ani de acasă", sintagmă prin care se evocă rolul formativ, deosebit de mare, al familiei, al grădiniței în dezvoltarea copilului. Copiii sun diferiți. Și totuși câteva lucruri esențiale îi fac să fie asemenea. Toți au nevoie de dragoste, de securitate și de exercițiu. Toți simt nevoia de siguranță și de acceptare, de recunoaștere. Toți copiii urmează același ciclu de dezvoltare. Ceea ce diferă de la un copil la altul este ritmul personal al fiecăruia.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Bibliografie:

1. Dima. Silvia. *Cei șapte ani de acasă*. Editura: E.D.P. București, 1999;
2. *Să construim împreună cei șapte ani...de acasă*. Modul pentru părinți și educatori. Proiectul pentru reforma educației timpurii. București, 2008.

DESPRE „ASTĂZI” ÎN EDUCAȚIE

PROF. ANGELICA DUȚU-RUNCEANU

COLEGIUL NAȚIONAL PEDAGOGIC „CONSTANTIN CANTACUZINO”,
TÂRGOVIȘTE

Se discută pretutindeni în lume, de mai multă vreme, despre criza educației și a școlii. Fenomenul ca atare nu poate surprinde, dar el trebuie interpretat în chip nuanțat deoarece nu are peste tot și în toate contextele social-culturale același conținut, aceleași semnificații. Însăși ideea de criză nu trebuie înțeleasă simplist, doar ca un fenomen negativ de decadență și disoluție. Criza poate să apară și într-un proces de creștere firească, în cadrul unei societăți bine organizate, științific îndrumate. În ceea ce privește învățământul, se pun numeroase probleme care nu pot fi rezolvate de la sine, în chip spontan și nici fără dificultăți, cu evitarea totală a unor momente de dezechilibru temporar între nevoile sociale și „producția” școlară.

De obicei, se consideră că munca, vorbirea, gândirea reprezintă factorii esențiali ce explică apariția și desăvârșirea omului ca o specie distinctă. Dar toate acestea nu pot avea consecințe utile și semnificative pentru dezvoltarea umanității fără constituirea și transmiterea, din generație în generație, a unui tezaur comun de gândire și experiență, anume fără cultură și învățare. Noua revoluție a educației pune pe primul plan preocuparea pentru viitor, formându-se astfel o nouă percepție asupra timpului: a ști să anticipezi sensul și ritmul schimbărilor.

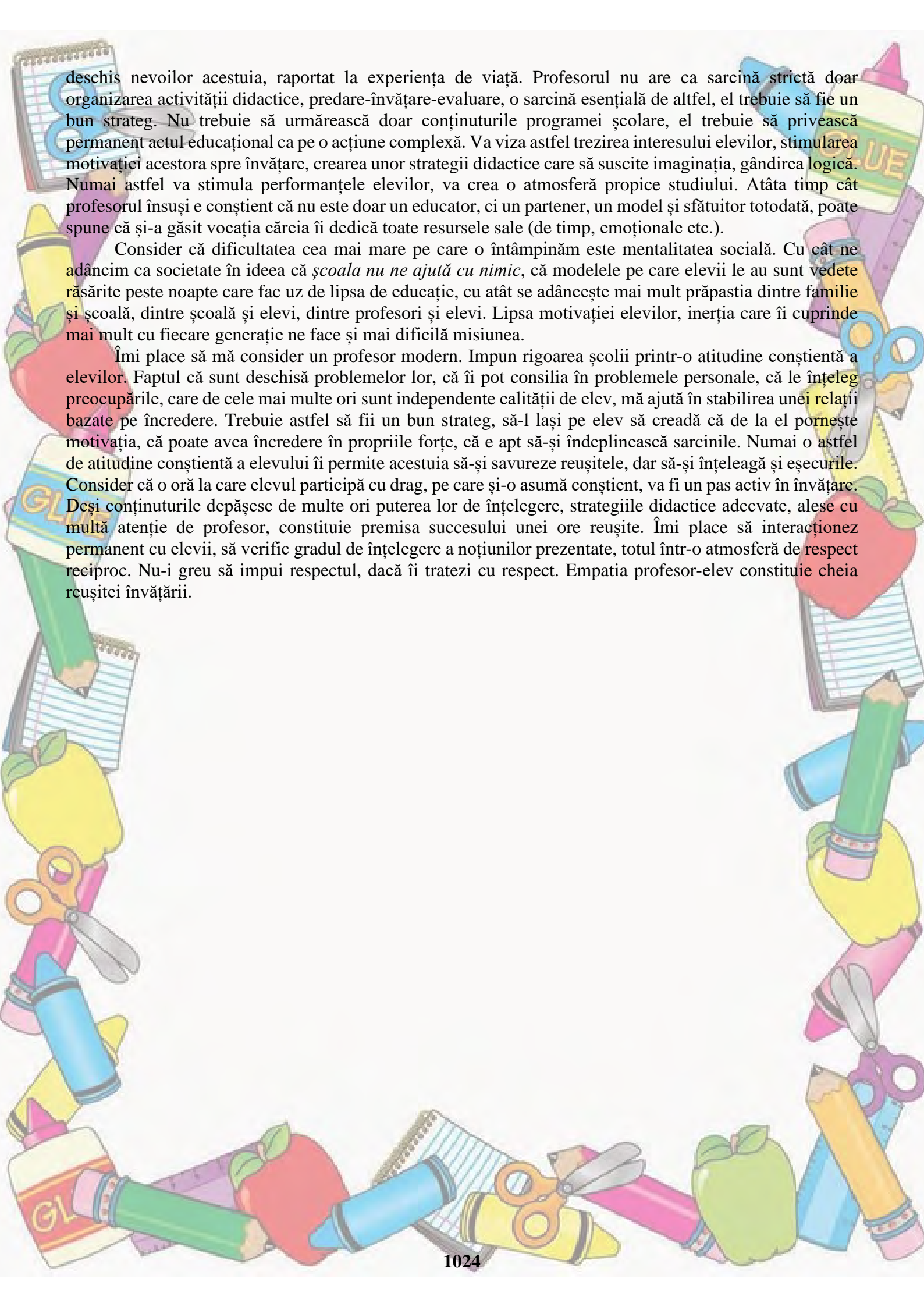
Educația ar putea fi considerată ca un fel de mecanism social al eredității culturale a omului, căci prin educație aceasta transmite urmașilor achizițiile dobândite în lupta pentru cunoașterea și stăpânirea lumii înconjurătoare și – în același timp – pentru cunoașterea de sine. Nicio cultură nu poate dura, nu se poate proiecta și integra în istorie fără educație. niciodată educația nu a mai fost în așa măsură ca astăzi racordată la o tablă de valori prioritare și proiectată într-o perspectivă de gândire și practică socială filosofic motivate. Astfel, concepția filosofică și pedagogică actuală despre educație constă mai ales în a proiecta omul de mâine, iar procesul real de educație constă în construcția omului pentru viitor.

Asistăm la o schimbare majoră în sistemul de învățământ, opusă celui tradițional în care învățarea se realiza exclusiv prin memorare și reproducere de informații, iar evaluarea viza doar ierarhizarea elevilor în funcție de volumul de cunoștințe pe care le deținea. Acum, școala românească și-a asumat un alt rol, acela de a-l pregăti pe elev pentru societatea de mâine, pentru exigențele pieței muncii, asigurând pregătirea viitorilor absolvenților pentru viața socială și profesională.

Este o provocare pentru fiecare dintre noi - deopotrivă, profesori-părinți-elevi, dar este o misiune nobilă, deoarece sistemul actual de învățământ centrat pe competențe oferă o învățare autentică, axată pe diferențiere și individualizare. Toate acestea pot contribui optim doar dacă modelarea copiilor se produce asumat, conștient și responsabil încă de la vârstă fragedă. Familia rămâne primul nucleu, cel mai important, pe care se va construi ulterior și se va produce șlefuirea. Acesteia îi rămâne sarcina majoră de a forma abilitățile de bază, de a stimula facultățile intelectuale și morale ale celor mici.

Fie că vorbim despre familie, fie că despre școală, activitățile mobilizează acum, la un loc, resursele cognitive, afective, atitudinale pentru realizarea sarcinilor și a situațiilor-problemă. Pentru a conștientiza și pentru a deprinde un trai sănătos, în armonie cu natura, sustenabil și ecologic, copilul colectează și procesează informații, își exprimă idei, opinii, sentimente, participă la interacțiuni verbale, se adaptează situațiilor de comunicare, proiectează și derulează demersuri investigative, utilizează dispozitive și aplicații digitale relevante pentru învățare, dezvoltă conținuturi multimedia. Învățând să învețe încă de la vârste fragede, își va aprecia conștient calitățile personale, va opera cu valori, va manifesta inițiativă în rezolvarea unor probleme, se va implica activ în viața comunității, conștientizând și apreciind identitatea, dar și diversitatea.

Experiența în învățământ, inițial ca învățător, ulterior ca profesor, mi-a demonstrat că fiecare nouă generație reprezintă o altă provocare. Evoluăm la rândul nostru o dată cu ei. Consider că un bun pedagog e cel care consideră elevul partener în actul educației, care îl cunoaște în și dincolo de băncile școlii, care este

deschis nevoilor acestuia, raportat la experiența de viață. Profesorul nu are ca sarcină strictă doar organizarea activității didactice, predare-învățare-evaluare, o sarcină esențială de altfel, el trebuie să fie un bun strateg. Nu trebuie să urmărească doar conținuturile programei școlare, el trebuie să privească permanent actul educațional ca pe o acțiune complexă. Va viza astfel trezirea interesului elevilor, stimularea motivației acestora spre învățare, crearea unor strategii didactice care să suscite imaginația, gândirea logică. Numai astfel va stimula performanțele elevilor, va crea o atmosferă propice studiului. Atâta timp cât profesorul însuși e conștient că nu este doar un educator, ci un partener, un model și sfătuitor totodată, poate spune că și-a găsit vocația căreia îi dedică toate resursele sale (de timp, emoționale etc.).

Consider că dificultatea cea mai mare pe care o întâmpinăm este mentalitatea socială. Cu cât ne adâncim ca societate în ideea că *școala nu ne ajută cu nimic*, că modelele pe care elevii le au sunt vedete răsărite peste noapte care fac uz de lipsa de educație, cu atât se adâncește mai mult prăpastia dintre familie și școală, dintre școală și elevi, dintre profesori și elevi. Lipsa motivației elevilor, inerția care îi cuprinde mai mult cu fiecare generație ne face și mai dificilă misiunea.

Îmi place să mă consider un profesor modern. Impun rigoarea școlii printr-o atitudine conștientă a elevilor. Faptul că sunt deschisă problemelor lor, că îi pot consilia în problemele personale, că le înțeleg preocupările, care de cele mai multe ori sunt independente calității de elev, mă ajută în stabilirea unei relații bazate pe încredere. Trebuie astfel să fii un bun strateg, să-l lași pe elev să creadă că de la el pornește motivația, că poate avea încredere în propriile forțe, că e apt să-și îndeplinească sarcinile. Numai o astfel de atitudine conștientă a elevului îi permite acestuia să-și savureze reușitele, dar să-și înțeleagă și eșecurile. Consider că o oră la care elevul participă cu drag, pe care și-o asumă conștient, va fi un pas activ în învățare. Deși conținuturile depășesc de multe ori puterea lor de înțelegere, strategiile didactice adecvate, alese cu multă atenție de profesor, constituie premisa succesului unei ore reușite. Îmi place să interacționez permanent cu elevii, să verific gradul de înțelegere a noțiunilor prezentate, totul într-o atmosferă de respect reciproc. Nu-i greu să impui respectul, dacă îi tratezi cu respect. Empatia profesor-elev constituie cheia reușitei învățării.

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA ȘI FORMAREA COPILULUI PENTRU VIAȚĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR, DUȚUC MIRELA-MAGDALENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 6 SUCEAVA

Principalii factori care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, transmiterea primelor cunoștințe, sentimente, virtuți. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Copilul reprezintă elementul central în educație. Educația trebuie centrată pe elev, iar finalitatea ei să fie formarea capacității elevului de a se adapta la realitatea socială. Școala alături de familie influențează prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Educarea elevului se situează în egală măsură, în familie și școală. Meritul familiei îl reprezintă formarea temeliei individualității copilului, încă de la vârstă fragedă. Mediul familial oferă primele ocazii de stabilire a unor relații sociale, de comunicare afectivă și verbală. Climatul familial își pune amprenta pe personalitatea sa. Odată cu intrarea copilului în școală, funcțiile educative ale familiei nu încetează, ci se amplifică, în sprijinirea rolului de elev. Profesorii trebuie să colaboreze cu familia, să facă în așa fel încât să-l facă un aliat și să se sprijine reciproc în munca de educație. Alături de școală, familia exercită cea mai mare influență asupra copilului, iar scopul acțiunilor lor trebuie să fie unitar. Familia, prin condițiile oferite, prin înțelegerea corectă a manifestărilor copiilor, prin contribuția în lărgirea orizontului profesional al acestora și prin oferirea unor modele pozitive de conviețuire socială contribuie la pășirea corectă a tânărului în viață. Familia poate stimula elevul, îl poate mobiliza în acțiuni legate de un anumit domeniu de activitate față de care manifestă aderență și pentru care prezintă mai multă garanție, în valorificarea capacităților proprii. Părintele își poate da mai bine seama de toate acestea în colaborare cu școala.

Învățătorul trebuie:

- Să cunoască bine elevul;
- Să asigure un climat de cooperare și competiție în colectivul de elevi;
- Să asigure o unitate de decizie, acțiune, control, reglare;
- Să precizeze clar sarcinile și responsabilitățile elevilor;
- Să comunice deschis și eficient cu elevii și părinții.

Tipuri de părinți:

- Cei care adaptează stilul lor de educație cu cel al școlii;
- Cei care nu conștientizează efectele negative ale metodelor aplicate în educație;
- Cei care nu recunosc faptul că relațiile cu copii sunt deficitare;
- Cei care nu acceptă rezultate slabe la învățătură indiferent de motive;
- Cei care nu cunosc faptul că factorii care influențează rezultatele școlare sunt: nivelul de inteligență, mediul, starea de sănătate.

Familii care reprezintă un bun mediu educativ

- Existența relațiilor de înțelegere, respect, înțelegere între membrii;
- Autoritate exigentă a părinților îmbinată cu respect;
- Situație economică bună.

Familia trebuie să se preocupe de asigurarea unui trai decent, să apere copilul de pericole, să le ofere condiții de odihnă și învățătură, să se îngrijească de starea lor de sănătate, să le formeze deprinderi de igienă, să le dezvolte gustul lecturii. Copiii își formează deprinderi de comportament civilizată tot în familie: respect, politețe, cinste, decență. Părinții reprezintă un exemplu pentru copil, tot ei trebuie să-l îndrume să fie sociabil, bun coleg și prieten. Familia realizează contactul cu frumusețile naturii și se preocupă de cultura estetică. Copilul are nevoie să fie ajutat, apărut, călăuzit, să se simtă important pentru cei din jurul său. Într-o familie care îi asigură un echilibru, copilul se dezvoltă armonios, face eforturi de a învăța pentru a răsplăti

pe părinții. Părinții trebuie să le organizeze timpul astfel încât să îmbine orele de pregătire a lecțiilor cu ore de odihnă și joacă. Trebuie să îmbine exigența cu indulgența, să-i ajute la realizarea temelor de casă dacă le este solicitat ajutorul, dar să nu minimalizeze controlarea acestora. Familia trebuie să asigure copilului bani de buzunar dar să nu exagereze. Încurajarea copilului de a fi ponderat în cheltuirea banilor îl va determina să-i prețuiască și nu-l va expune în postura de „copil de bani gata”.

Familii care nu reprezintă un mediu de educație aproape de normal

- Familia descompusă în urma unui divorț sau a unui deces, condițiile de viață a copilului orfan de un părinte depinde de puterea de dragoste a acesteia;
- Familia reconstituită-recăsătorită;
- Violența în familie;
- Certuri și neînțelegeri;
- Divergențe între părinți privitor la măsurile luate de un părinte asupra copilului ;
- Părinți care mint, fură, înjură, în această situație copilul imită comportamentul părinților.

Într-o familie în care părinții nu se înțeleg, copilul începe să se frământă, își pune întrebări fără a găsi răspunsuri, își simte sufletul încărcat, își pierde încrederea și interesul pentru învățatură. Condițiile ținând de starea economică precară a familiei asociate cu factori ce țin de o moralitate scăzută, conduc la insucces sau chiar la abandon școlar pecum și conduite antisociale. Părinții trebuie să nu minimalizeze școala și să vadă în copil doar un ajutor permanent în gospodărie. În aceste condiții copilul nu mai are timp să se pregătească pentru lecții, le este frică pentru notele mici și le este teamă să meargă la școală. Neînțelegerile dintre părinți, dintre părinți și bunici, unii încurajează copilul să învețe celălalt îl lasă în voia sorții fac să apară note mici, copilul va pendula spre cel care îl lasă să facă ce vrea. În aceste situații apare cu siguranță eșecul școlar. Interesul excesiv al părinților pentru buna pregătire a lecțiilor de către copil are ca efect o continuă stare de tensiune și oboseală, care influențează negativ munca sa școlară. Preocuparea excesivă a părinților pentru o situație strălucită la învățatură, alimentată de orgoliul lor îi determină să-l constrângă la o muncă școlară care îl depășește uneori și creează o continuă stare de neliniște și tensiune. Alți părinți le cer copiilor să facă multe ore de pregătire suplimentară, ore de dans, muzică, sport, fără a ține cont de părerea copilului. Rezultatele sunt de cele mai multe ori contrar celor scontate. Aceasta duce la o suprasaturare de informații, la plictiseală, oboseală și nu în ultimul rând la surmenaj.

Forme de colaborare a învățătorului cu familia:

- Ședințele cu părinții;
- Convorbiri individuale;
- Vizite la domiciliul elevului;
- Corespondența (rezultate la învățatură, invitații la ședințe, scrisori de felicitare sau mulțumire);
- Antrenarea părinților în activități școlare și extrașcolare;
- Consultații pedagogice;
- Informarea reciprocă;
- Ședințe comune cu elevi și părinți;
- Vizitarea școlii de către părinți.

Forme de colaborare a părinților cu școala

- Prezența la ședințe și lectorate;
- Asistarea elevilor în efectuarea temelor;
- Participarea la activități cultural-artistice și sportive;
- Oferte de sponsorizare;
- Organizarea unor serbări, excursii;
- Participarea la decorarea clasei;
- Stabilirea de contacte cu alte organizații în scopul unor schimburi de experiență;
- Atragerea unor fonduri pentru școală;

Comunicarea învățător-familie

O comunicare optimă învățător-familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamente negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și dezvoltare a relației școlă-familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa

de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Factori care favorizează comunicarea:

- Transmiterea informațiilor de către învățător într-o formă accesibilă părinților;
- Alegerea unei teme de discuție interesantă care să incite curiozitatea părinților;
- Mediul ambiant de discuție să fie plăcut;
- Capacitatea învățătorului de a mobiliza părinții să comunice și să le asculte problemele;
- Evitarea subiectelor care privesc elevii problemă, se fac discuții individuale cu părinți acestora;
- Rezolvarea problemelor elevilor, implicarea în găsirea unor soluții;
- Sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

Factori care blochează comunicarea

- Utilizarea unui limbaj neaccesibil părinților;
- Evidențierea doar a aspectelor negative ale comportamentului elevului;
- Alegerea de teme neadecvate lectoratului;
- Judecarea, ridicularizarea, moralizarea părinților;
- Transmiterea unui volum mare de informații;
- Oferirea sfatului necerut.

Timpul liber și familia

Unii părinți consideră că este suficient să asigure copilului hrana, îmbrăcămintea, încălțăminte și supravegherea pregătirii temelor. Cei mai mulți cred că un copil își găsește ușor ocupație pentru timpul liber, dar de la monotonie la nechibzuință nu este decât un pas. Acestea duc la apatie, lene, boli psihice. Televizorul înlocuiește de cele mai multe ori deplasarea la un spectacol, internetul ia locul lecturării unei cărți, jocurile pe calculator iau locul jocului cu alți copii unde are posibilitatea să socializeze. Petrecerea timpului liber în fața calculatorului și televizorului duce la sedentarism și crează dependență. Organizarea rațională a timpului liber acționează benefic asupra organismului și dezvoltării armonioase a personalității copilului. Părinții trebuie să-și facă timp pentru a se juca cu copilul, să facă drumeții, excursii pentru a apropia de beneficiile naturii, să pregătească împreună o prăjitură, să-l antreneze în aranjarea unei mese festive, în alegerea cadourilor pentru diferite evenimente. .

Rolul școlii și familiei în orientarea școlară și profesională a copilului

Școala și familia trebuie să sprijine copilul în luarea deciziilor privitoare la orientarea spre o treaptă superioară de învățământ și spre o carieră. Ele facilitează luarea unor decizii în concordanță cu cerințele personale și realitățile sociale. Familia reprezintă un exemplu pentru copil, ea influențează opțiunea pentru o anumită profesie. Școala trebuie să deruleze acțiuni comune elevi-părinți pentru conturarea dorinței profesionale. Învățătorul/dirigintele dezbate cu elevii avantajele și dezavantajele unei profesii, rețeaua școlară, metodologiile de organizare a examenelor și admiterea în învățământul liceal, școli de arte și meserii, învățământul superior. Rezultatul sau evaluarea acțiunilor de orientare consau în curajul deciziei, degajarea de prejudecăți sociale, obiectivitatea lor, încrederea în valoarea anumitor forme de educație. Perioada de asimilare sau de pregătire pentru viață se încheie prin decizia persoanei de a se integra în activitatea dorită.

„Școala, pentru a da roade, are nevoie de sprijinul conștient și de colaborarea părinților. Educația dată în școală se dovedește a fi muncă irosită și ineficace, dacă familia e ostilă și indiferentă”!

Bibliografie:

Dr. Bunescu Gheorghe „**Democratizarea educației și educația părinților**”, Institutul de Științe ale Educației.

Bunescu Gheorghe, „**Școala și valorile morale**”, EDP, R:A., București, 1998

Șincan E., Alexandru Ghe., „**Școala și familia**”, Editura „Gheorghe – Cârțu Alexandru”, Craiova, 1993

COLABORAREA DINTRE FAMILIE ȘI ȘCOALĂ FACTOR ESENȚIAL ÎN PROCESUL DE EDUCARE A ȘCOLARILOR

PROF. ÎNV. PREȘC. ENACHE GEORGETA
GPP STEP BY STEP NR. 12, ALBA IULIA

Un parteneriat educațional cu comunitatea la nivel de școală devine eficient în măsura în care reușim să avem o relație cât mai apropiată și benefică cu părinții copiilor, ca parteneri. Acești parteneri, într-o mică sau mai mare măsură sunt reprezentați de adulți care la rândul lor sunt părinți, bunici, rude sau cunoștințe, prieteni, mai mult sau mai puțin apropiați copiilor. Comunitatea este o familie mare în care școlarul și adolescentul urmează să fie integrat în etape, treptat, iar succesul integrării copilului în viața comunității și activitatea sa depinde în mare măsură de factorii educogeni: familie, grădiniță, școală, comunitate. O strânsă colaborare între școală și familie cât și cu sprijin din partea comunității îl ajută pe copil, să primească o bună instruire, să fie educat în spiritul comunitar pentru a se dezvolta ca viitor cetățean al unei comunități. Pentru ca această colaborare să devină o realitate în toate școlile, sunt necesare schimbări în modul de gândire și de acțiune al fiecăruia.

Școala își propune o implicare atentă a părinților în procesul instructiv educativ, prin programe de formare a părinților, care ajută atât părinții cât și cadrele didactice să aibă o activitate eficientă și sprijină demersul educațional cu activități originale și eficiente care vin în sprijinul dezvoltării armonioase și firești a elevului și-l fac conștient pe acesta de rolul pe care îl are în comunitate, de drepturile și obligațiile care-i revin în calitate de membru al comunității. De modul în care interacționăm cu copii și familiile acestora depinde varietatea parteneriatelor implementate, monitorizate și finalizate la nivel de instituții școlare. Fiecare acțiune realizată cu aportul membrilor comunității din care face parte copilul și familia acestuia, este un plus pentru dezvoltarea individului, dar și a comunității din care acesta face parte. O bună comunicare cu părinții și familiile copiilor înseamnă noi colaborări și noi parteneriate, noi experiențe de viață asimilate de copii, părinți, cadre didactice deopotrivă.

Alte cerințe care se impun în activitatea instructiv – educativă în vederea prevenirii dezadaptării școlare, se referă la :

- raționalizarea cerințelor din partea învățătoarei, având în vedere volumul și dozarea judicioasă a muncii și eforturilor elevilor preadolescenți;
- evitarea amplificării unei reușite școlare ocazionale sau a tratării unui eșec provizoriu ca fiind un eșec permanent;
- crearea unor situații speciale de succes pentru elevii care întâmpină dificultăți școlare, deoarece succesele și recompensele dezvoltă inițiativele elevului și sporesc încrederea în propriile posibilități;

Bibliografie:

1. Bocoș, Mușata, Katalano, H., *Pedagogia învățământului primar și preșcolar*, Editura Presa Universitară, Cluj-Napoca, 2008.
2. Cucuș, Constantin (coord.), *Pedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice*. Ediția a II-a revăzută și adăugită, Editura Polirom, Iași 2008.
3. Petrovan, Ramona, Ștefana (coord.), *Psihologia educației*, Alba Iulia, 2007, Seria Didactică.

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN DEZVOLTAREA ARMONIOASĂ A ADOLESCENTULUI

PROFESOR MARIANA ANGELICA ENACHE

LICEUL TEHNOLOGIC „MIHAI VITEAZU” VULCAN, JUDEȚUL HUNEDOARA

Comunicarea deschisă și fără prejudecăți poate să schimbe atât predarea în starea de clasă, dar să îmbunătățească relațiile între cei trei parteneri în educație: elevi – părinți- profesori.

„Este nevoie de un sat să crească un copil” Este adevărat că părintele are un rol foarte important în educația unui copil, dar trebuie să se alătore și școala și societatea.

Un pas delicat, dar necesar este definirea așteptărilor părinților de la școală și a școlii de la părinți, dat fiind că în acest moment așteptările sunt neclare și puțin explicite. Și părintele și școala trebuie să știe că elementul lor comun este copilul, respectiv adolescentul iar scopul lor comun este atingerea potențialului său prin educație.

Dacă privim atent și facem o analiză obiectivă, sunt câteva lucruri care ne-ar da de înțeles că lucrurile nu stau bine: se caută vinovați în detrimentul soluțiilor, copilul încurajat de părinte ajunge să blameze modul de predare al profesorului și faptul că nu este apreciat. Ba mai mult, dacă profesorul este contestat în statutul de profesor și părintele poate fi contestat în statutul lui de părinte, Din acest punct, dacă nu se găsesc soluții, relația poate fi deteriorată definitiv.

Ca element central în procesul educațional, elevul, cu statutul lui de beneficiar, trebuie privit ca o persoană cu nevoi distincte și resurse diverse . Cel care poate să evalueze situația copilului și care poate să identifice aspectele care pot releva anumiți factori de risc de abandon școlar; elemente de neglijență, schimbări de comportament, schimbări în starea emoțională a copilului, etc este cadrul didactic de la clasă. Comunicând cu elevul și părintele acestuia, poate să obțină informații valoroase, despre copil, nevoile sale și ale familiei. In acest demers trebuie sprijinit de consilierul școlar, mediator școlar și de colegi. Rezultatul acestui demers va fi dezvoltarea unei relații pozitive între cei parteneri cadru didactic- elev – părinte.

În același timp părintele are nevoie să fie informat cu privire la situația copilului, la parcursul său școlar, schimbările de comportament în mediul școlar, pentru a putea la rândul său să ofere sprijin și să participe activ la crearea condițiilor pentru crearea unui proces educațional optim.

Literatura de specialitate oferă multe idei și strategii privind îmbunătățirea relațiilor dintre elevi, părinți și școală, multe dintre ele dând rezultate bune.

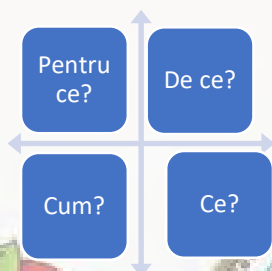
Forma cea mai gravă de rupere a relațiilor dintre părinte, copil și școală este abandonul școlar, deoarece este necesar să se acționeze asupra factorilor care duc la absenteism, lipsa motivației pentru învățare și în final, abandon școlar. Vă propun un exemplu de bune practici în consolidarea relațiilor elev, părinte, școală.

O dată pe semestru au loc întâlniri cu părinții. Se lucrează pe echipe și se propun 3-4 idei ce pot și realizate. În funcție de situația pandemică, aceste întâlniri pot avea loc online.

Un instrument des folosit 4 MAT:

CONCRET

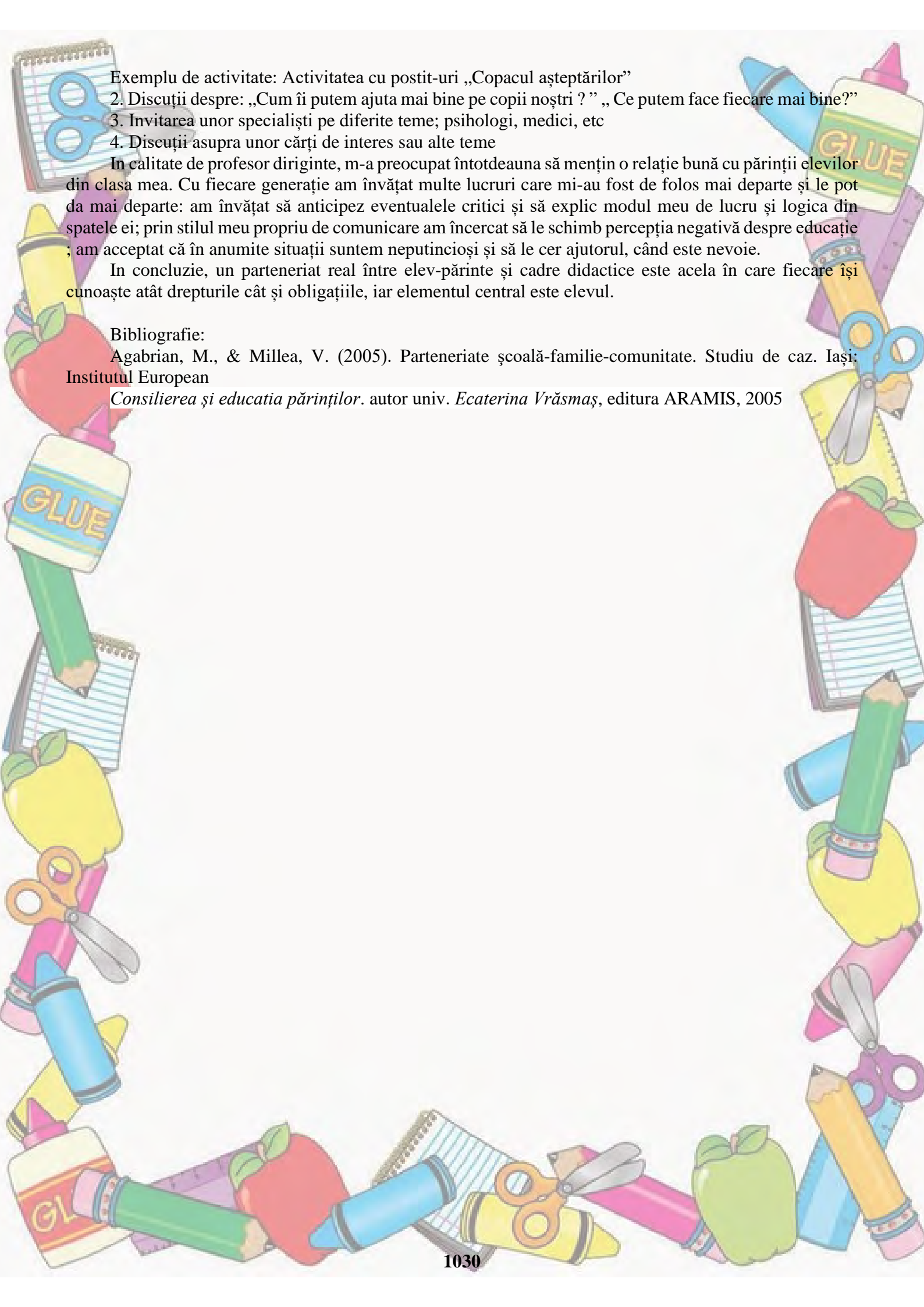
ACTIV REFLEXIV

ABSTRACT

Câteva idei de lucru:

1. Discutăm deschis despre ce așteptări au și le prezentăm și pe ale noastre:

Exemplu de activitate: Activitatea cu postit-uri „Copacul așteptărilor”

2. Discuții despre: „Cum îi putem ajuta mai bine pe copiii noștri ? ” „ Ce putem face fiecare mai bine?”

3. Invitarea unor specialiști pe diferite teme; psihologi, medici, etc

4. Discuții asupra unor cărți de interes sau alte teme

În calitate de profesor diriginte, m-a preocupat întotdeauna să mențin o relație bună cu părinții elevilor din clasa mea. Cu fiecare generație am învățat multe lucruri care mi-au fost de folos mai departe și le pot da mai departe: am învățat să anticipez eventualele critici și să explic modul meu de lucru și logica din spatele ei; prin stilul meu propriu de comunicare am încercat să le schimb percepția negativă despre educație ; am acceptat că în anumite situații suntem neputincioși și să le cer ajutorul, când este nevoie.

În concluzie, un parteneriat real între elev-părinte și cadre didactice este acela în care fiecare își cunoaște atât drepturile cât și obligațiile, iar elementul central este elevul.

Bibliografie:

Agabrian, M., & Millea, V. (2005). Parteneriate școală-familie-comunitate. Studiu de caz. Iași: Institutul European

Consilierea și educația părinților. autor univ. Ecaterina Vrăsmaș, editura ARAMIS, 2005

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

G.P.N.NR.1 BALȘ

PROF. ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR ENACHE MIHAELA

Un vechi proverb englezesc spune: „Politețea nu costă nimic și cumpără orice!”

Nu suntem singuri pe pământ! Trăim într-o comunitate. Indiferent de rasă sau de locul unde ne aflăm, există reguli universale de comportament în societate, care implică o ținută morală și o prezență fizică, în armonie cu mediul din jur, cu obiceiurile și regulile generale de conviețuire, bazate pe respectul reciproc.

Felul cum ne prezentăm, cum vorbim, cum reacționăm în toate împrejurările, ne dezvăluie mentalitatea, educația, cultura, caracterul nostru.

Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, cu toții credem că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Politețea - oglinda familiei

Ce trebuie să știe un copil „de acasă” până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Educația primită în familie

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

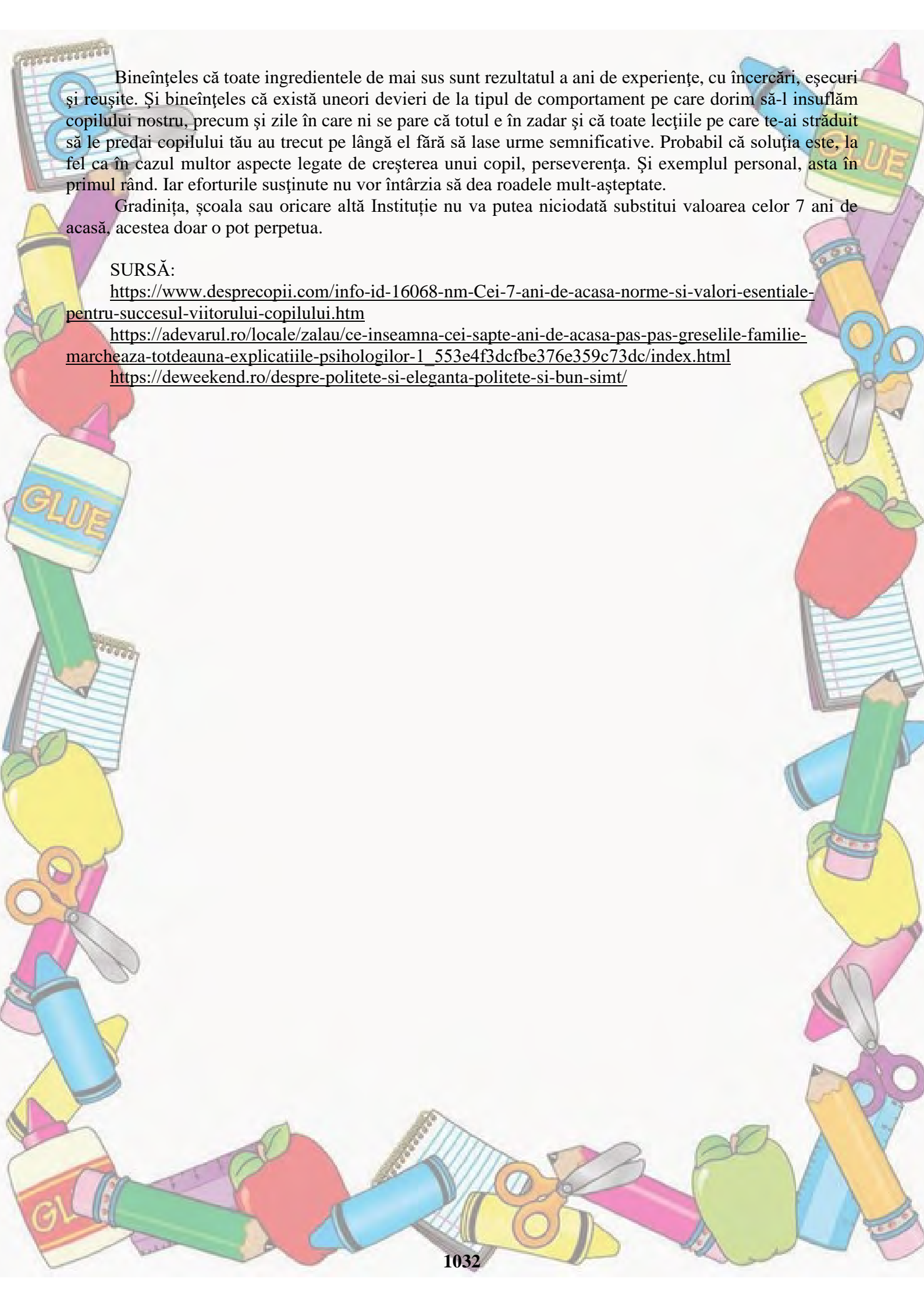
Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie manierată. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența - în timp - între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Grădinița, școala sau oricare altă Instituție nu va putea niciodată substitui valoarea celor 7 ani de acasă, acestea doar o pot perpetua.

SURSĂ:

<https://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului.htm>

https://adevarul.ro/locale/zalau/ce-inseamna-cei-sapte-ani-de-acasa-pas-pas-greselile-familie-marcheaza-totdeauna-explicatiile-psihoilogilor-1_553e4f3dcfbe376e359c73dc/index.html

<https://deweekend.ro/despre-politete-si-eleganta-politete-si-bun-simt/>

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ENICĂ DUMITRA-GPP. AMICII, CĂLĂRAȘI

Relația dintre familie, părinți și școală presupune o legătură, un contact, o interacțiune între cele două instanțe responsabile cu educarea tinerei generații care îmbracă forme diferite – de la participarea părinților la ședințele cu părinții, la supravegherea la domiciliu și sprijinul acordat copilului în efectuarea temelor pentru acasă, opțiunea pentru cea mai potrivită școală, formă de învățământ în raport cu obiectivele și aspirațiile părinților și ale copiilor lor până la cooptarea părinților în consiliile de conducere a școlilor. Concret, familia și școala desfășoară împreună sau separat o serie de activități prin care urmăresc atingerea unui obiectiv comun: reușita educațională și, ulterior, cea socio-profesională a copilului.

Raportându-ne strict la situația din România este de așteptat ca impactul caracteristicilor socio-economice și culturale asupra relației dintre familie și școală să fie mai mare datorită accentuării inegalităților socio-economice din ultimul deceniu. O caracterizare fie și succintă a școlii și familiei ne ajută să înțelegem mai bine tipul de relație existent și măsura în care caracteristicile socio-economice și culturale o influențează. Un rol de asemenea, important în “activarea” percepțiilor părinților asupra sistemului de învățământ îl are momentul în care copiii au intrat în sistem, atunci când încep să le fie evaluate performanțele educaționale, când trebuie să fie sprijiniți în efortul lor de a face față cerințelor școlii.

De exemplu, situația școlară a copiilor are o influență importantă asupra percepțiilor părinților asupra educației și în consecință și asupra relației pe care aceștia o au cu școala: atunci când copilul este în situația de reușită școlară părinții au tendința de a accentua aspectele pozitive ale propriei lor școlarități și de a crește gradul de implicare în activitatea și viața școlii, în timp ce o situație de eșec școlar întărește imaginea negativă asupra sistemului de învățământ și mărește distanța dintre familie și școală. Cunoașterea de către cadrele didactice a principalelor caracteristici ale părinților, tipul de activitate pentru care au disponibilitate sau consideră că sunt competenți le permite o mai bună colaborare cu ei, ar ști cui, cât, cum și ce fel de invitație trebuie să adreseze, ce tip de sarcină este cel mai bine să-i încredințeze părintelui, cum l-ar putea sprijini în a înțelege că responsabilitatea pe care o are în educarea copilului etc.

Indiferent de societatea la care ne raportăm studiile și cercetările asupra relației dintre școală și familie sunt la început. Ambele instanțe responsabile cu educarea tinerei generații trec prin schimbări semnificative cu efecte și asupra relațiilor dintre ele. Pe măsură însă ce acest tip de studii se vor dezvolta, informația acumulată va fi mai multă și mai detaliată șansele ca școala și familia să colaboreze mai eficient iar șansele copilului de reușită școlară să crească vor deveni mai mari.

De asemenea, experimentând colaborarea, cooperarea cele două, școala și familia se vor cunoaște mai bine și-și vor adapta strategiile, prioritățile astfel încât să evite o influență negativă asupra copiilor. La acesta ar putea ajuta și schimbul de experiență dintre sistemele de învățământ. În ceea ce privește sistemul de învățământ din România și relațiile dintre școală și familie constatăm în primul rând faptul că ambele instanțe sunt în plin proces de a învăța să colaboreze, coopereze. Cea mai mare parte a tipurilor și modelelor de relații descrise în cadrul lucrării, valabile la nivelul societăților occidentale se regăsesc în stadiu incipient și la nivelul societății românești. De evoluția sistemului de învățământ și a societății românești în ansamblu depinde cristalizarea unor modele, tipuri de relații de cooperare, colaborare între cele două instanțe.

BIBLIOGRAFIE

1. Louis Chauvel, *Reproduction de la reproduction scolaire*, <http://louis.chauvel.free.fr/textes.html>
2. Elena Dumitru, *Oameni de care nouă ne pasă*, Revista de Asistență Socială, nr.6, 2002
3. Marie Duru-Bellat, *Inégalités sociale à l'école et politiques éducatives*, Paris, 2003, UNESCO, www.unesco.org/iiep

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR: EPURE ALINA

LICEUL TEORETIC „ION GH. ROSCA,, OSICA DE SUS, OLT

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional. O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jignește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de fa preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calcuțiile privind învățatura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat deulaturul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficient, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățatură le pun pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățatură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicare mult mai multă. Deci, ca primii educatori ei trebuie să-i încurajeze pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

Familiiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

Ca învățătoare, am urmărit să-i atrag pe părinți în jurul școlii și să devină colaboratori activi ai dascălului, să cunoască scopul și sarcinile, metodele educative, să devină conștienți de răspunderea pe care o au în fața societății.

Am folosit o varietate de forme și metode precum ședințele cu părinții, lectoratele cu părinții, consultațiile și convorbirile în grup sau individuale, fișele psiho-pedagogice ale elevilor.

În cadrul ședințelor cu părinții, m-am străduit să leg munca educativă a acestora de sarcinile activității instructiv-educative din școală. De asemenea, m-am ocupat de organizarea muncii în familie, de alcătuirea și respectarea regimului zilnic, de atragerea părinților în supravegherea timpului liber al elevilor. În acest sens, am dezbătut în cadrul unui lectorat tema „Un regim de viață rațional”.

Deci, factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată.

Așadar, să reflectăm asupra apelului adresat de celebrul J.J. Rousseau: „Educatiori, învățați să vă cunoașteți copiii!”

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

- 1. Pescaru-Băran, A.- *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004**
- 2. Stoian M. – *Abecedarul părinților*, E.D.P., București, 1972.**
- 3. Nica I., Țopa L. – *Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I*, E.D.P., București, 1974;**
- 4. Ecaterina Adina Vrasmas – *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, 2002;**

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAREA COPILOR

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: EPURE LILIANA

G.P.P. „LUMEA COPILĂRIEI,,

Parintii joaca un rol important in educatia copiilor. Factorii genetici, situatia financiara si sociala si relatiile familiale sunt importante pentru rezultatele educatiei copiilor.

Asa cum multi parinti care citesc acest blog vor atesta, fara indoiala, implicarea si sprijinul pentru scolarizarea copiilor presupune expunerea la activitati culturale si disponibilitatea materialelor educationale. Sa aruncam o privire mai profunda la legaturile dintre parinti si succesul in educatie al copiilor. Indiferent daca un copil are sau nu un mediu de sustinere acasa, care este, de exemplu, lipsit de violenta, afecteaza capacitatea copiilor de a se concentra la scoala. Capacitatea parintilor de a se implica in educatia copiilor depinde foarte mult de cunostintele lor legate de educatie, sugerand o nevoie puternica de educare a adultilor si accentuarea invatarii intergenerationale. Exista o persistenta substantiala a rezultatelor educationale de-a lungul generatiilor.

Influenta parintilor conteaza la diferite niveluri. De exemplu, daca parintii investesc sau nu in educatia timpurie, conteaza foarte mult pentru abilitatile cognitive si non-cognitive. La nivelul invatamantului de baza, implicarea parinteasca poate include implicarea in comitetele de conducere scolara sau asociatiile parintilor, interactiunile cu profesorii si sprijinul acordat scolii si temelor. La niveluri superioare de educatie, parintii pot oferi consiliere specifica privind alegerea subiectului si pregatirea pentru examene sau legaturile cu ocuparea fortei de munca.

Pentru unele dintre aceste responsabilitati in ceea ce priveste educatia copiilor lor, parintii pot fi trasi la raspundere, dupa cum arata rapoartele specialistilor. In timp ce elevii isi asuma o mare parte din responsabilitatea pentru participarea, efortul si comportamentul lor, cand sunt mai mici, acestea cad in mod direct pe umerii parintilor lor.

In cele din urma, parintii joaca un rol-cheie in finantarea educatiei. In majoritatea tarilor, finantarea este directionata catre sectorul educational prin impozitare. Dar, in multe tari si mai ales in cele mai sarace, parintii poarta greutatea, acoperind cel putin o treime din costurile educatiei copiilor lor.

Familia, ca institutie fundamentală în toate societățile, este prima școală a copilului și contribuția pe care o are la educația acestuia poate favoriza sau îngreuna activitatea școlii. Părinții dau copilului primele informații despre lumea înconjurătoare, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar dezvoltării sale armonioase. De aceea, rolul familiei nu se poate rezuma la asigurarea condițiilor de viață pentru copil, la asigurarea supravegherii acestuia, ci trebuie văzută ca primul factor în educația și instrucția copilului și un continuator al cerințelor impuse de practica educațional-instituționalizată.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Tot cu ajutorul părinților se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține.

Pentru copii, familia reprezintă mediul socio-educativ în care se realizează socializarea primară. Conținutul socializării primare se structurează în jurul unei dimensiuni cognitive și a unei dimensiuni afective.

Dimensiunea cognitivă presupune însușirea limbajului, precum și un prim mod de a înțelege lumea înconjurătoare.

Dimensiunea afectivă se referă la identificarea afectivă a copilului cu persoanele apropiate lui (părinți, rude, „altul semnificativ”). Această identificare emoțională are două consecințe majore: copilul adoptă imaginea acestui „ altul semnificativ” cu privire la persoana sa, ajunge astfel la o anumită imagine despre sine și dobândește astfel primul „ eu social”, prima identitate socială, iar pe de altă parte percepe lumea „filtrată” de părinți, ca fiind unica lume posibilă.

Familia îndeplinește și alte funcții educative, în afară de funcția de socializare:
funcția instituțional-formativă, realizată prin influențe directe de tipul răspunsuri la întrebări, explicații-informații, dar și indirect, prin mediul informațional din familie;
funcția psihomorală, realizată prin modelele de comportament oferite de părinte, dar și pridispușiile purtate cu copiii pe marginea anumitor conduite;

funcția socio-integrativă, prin implicarea copiilor în activitatea familială, prin acordarea autonomiei de acțiune, dar și printr-un climat familial dominat de relații de încredere și sprijin reciproc, conlucrare între generații, în care maturitatea de gândire a adulților se îmbină cu entuziasmul și energia tinerilor.

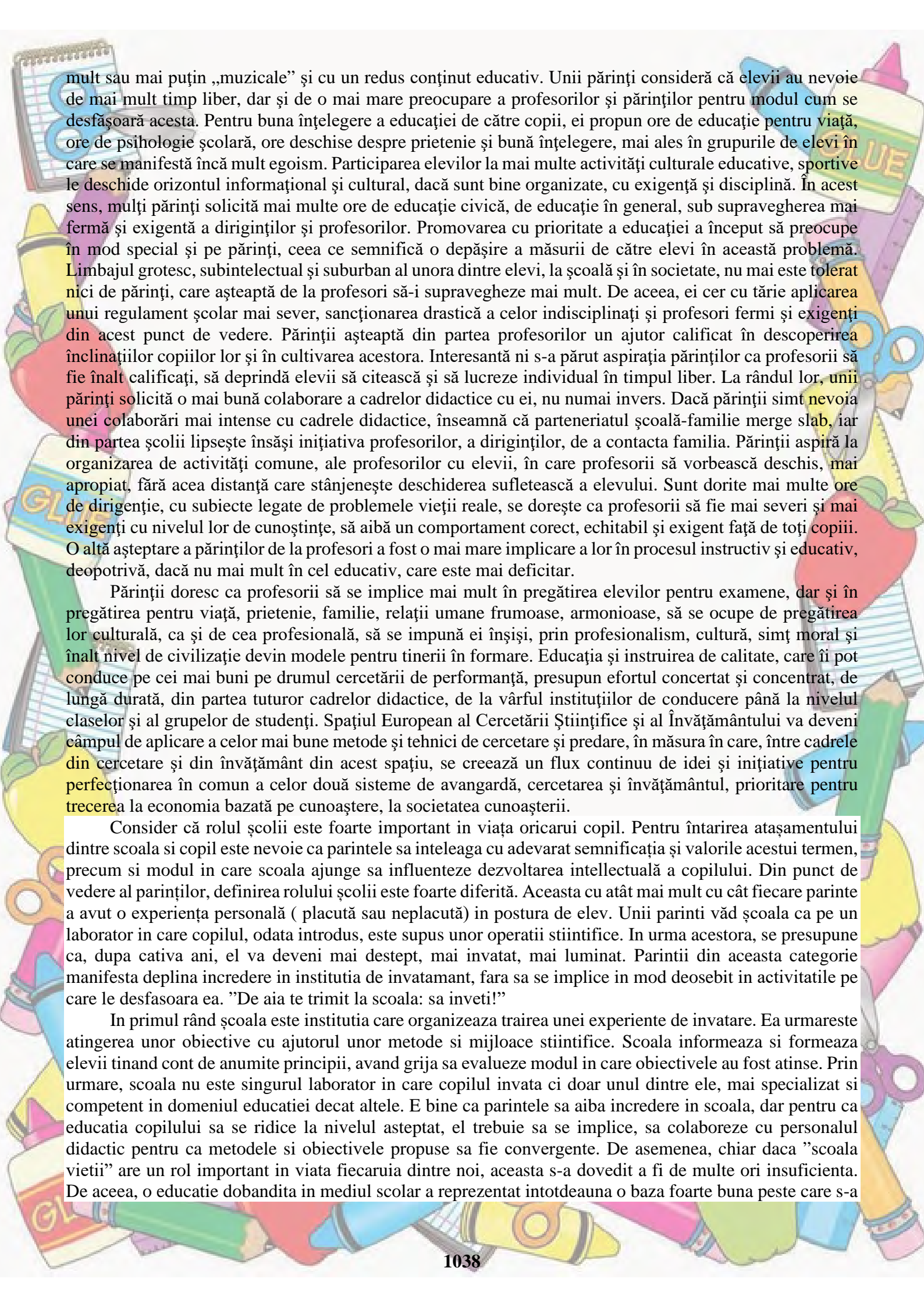
Problematica rolului educativ al părinților și al raporturilor dintre părinți și copii a fost și continuă să rămână o temă importantă pentru psihologie, mai ales pentru psihologia dezvoltării, care a fost prioritară în a doua jumătate a secolului XX în atragerea practicilor educaționale parentale în aria investigației sale științifice. Revalorizarea acestei dimensiuni apare ca o consecință a schimbărilor produse la nivelul societății, care au generat evoluția contemporană a raporturilor intrafamiliale și implicit anumite schimbări la nivelul reprezentărilor sociale cu privire la copil.

Mai mult ca oricând, procesul educațional se confruntă cu problema capacității tinerilor de a deveni părinți. Acest fapt este explicabil dacă avem în vedere rolul central pe care copilul îl ocupă în familie, importanța primilor ani de viață și rolul fundamental al familiei în dezvoltarea copilului din toate punctele de vedere.

O generație sănătoasă fizic și psihic se naște în contextul unui climat familial propice. Iubirea, maturitatea emoțională, comunicarea empatică, responsabilitatea, spiritualitatea înaltă sunt doar câteva dintre elementele acestui climat, constituind premise ale dezvoltării copiilor. În același timp, experiențele pe care le trăiesc părinții în activitatea de îngrijire și educare, observând schimbările care survin pe parcursul copilăriei sunt experiențe unice. Părinții vor observa felul în care nou-născutul devine bebeluș, iar apoi, succesiv, preșcolar, școlar și adolescent, iar încercarea de a înțelege mecanismele care stau la baza acestei schimbări reprezintă activități interesante din punct de vedere intelectual, oferind în același timp numeroase satisfacții emoționale.

Aspectul relațional desemnează natura și raporturile familiale în cadrul cărora se realizează procesul educativ, proces ce vizează îngrijirea și educarea copiilor (disciplina, controlul, formarea caracterului, afecțiunea, acceptarea). Din punctul de vedere al stilurilor de parenting, nu primează doar ceea ce transmit părinții copiilor lor, ci și cum înțeleg aceștia să realizeze acest proces de transmitere. Stilurile parentale depind nu numai de personalitatea părintelui, de modelul său educativ, ci și de o serie de alți factori, precum: caracteristicile mediului, modelele culturale și educative, tradițiile, nivelul de cultură, condițiile sociale, structura familiei, profesiile părinților.

Cercetările efectuate în anii anteriori, privind rolul școlii și al familiei în educarea tinerei generații, au demonstrat un grav decalaj între procesul de instrucție și cel de educație, în defavoarea celui de educație. În opinia cadrelor didactice, dar și a părinților, latura educativă a procesului de învățământ actual este Petru 380 și Alexandrescu 20 mult mai deficitară decât cea instructivă. Se confirmă o concluzie a studiilor realizate de noi cu decenii în urmă, anume că societatea noastră duce lipsă nu de oameni bine instruiți, ci de oameni de caracter, cu coloană vertebrală, cu comportament socio-moral previzibil, orientat de valori morale și norme de viață civilizate. Printre cerințele părinților în domeniul educațional, un loc de seamă îl ocupă activitățile extrașcolare și de timp liber. Ei doresc activități care să cuprindă vizite la muzee, teatre, obiective culturale, spectacole pentru copii, excursii pentru cunoașterea orașului în care trăiesc, a județului și a istoriei țării. Prin acestea li se dezvoltă orizontul de cunoaștere, sensibilitatea, latura afectivă și învață să se comporte civilizată în relațiile interumane. Profesorii să discute cu elevii și să țină seama și de opiniile și opțiunile lor de timp liber, pentru îmbogățirea cunoștințelor și a personalității lor în sensul dorit de ei, dar și pentru implicarea lor directă în organizarea acțiunilor de timp liber. Excursiile la monumentele istorice sunt instructive, pentru că îi învață pe viu pagini din istoria neamului nostru. Părinții așteaptă ca elevii să învețe la școală deprinderea bunelor maniere. Acestea se pot deprinde și acasă în aceeași măsură, dacă nu chiar mai mare, iar la școală se pot consolida, știut fiind că bazele educației se pun în familie. O altă doleanță este realizarea educației muzicale în școală, dar și a educației fizice, ca elevii să crească sensibili la frumos, dar și sănătoși și armonios dezvoltăți fizic. O gamă variată de activități educative, organizate de cadrele didactice cu concursul direct al elevilor, ar avea un efect mult mai puternic în formarea lor umană și morală de mai târziu și ar contracara participarea elevilor la „nocturnele” în aer liber ale unor trupe muzicale mai

mult sau mai puțin „muzicale” și cu un redus conținut educativ. Unii părinți consideră că elevii au nevoie de mai mult timp liber, dar și de o mai mare preocupare a profesorilor și părinților pentru modul cum se desfășoară acesta. Pentru buna înțelegere a educației de către copii, ei propun ore de educație pentru viață, ore de psihologie școlară, ore deschise despre prietenie și bună înțelegere, mai ales în grupurile de elevi în care se manifestă încă mult egoism. Participarea elevilor la mai multe activități culturale educative, sportive le deschide orizontul informațional și cultural, dacă sunt bine organizate, cu exigență și disciplină. În acest sens, mulți părinți solicită mai multe ore de educație civică, de educație în general, sub supravegherea mai fermă și exigență a diriginților și profesorilor. Promovarea cu prioritate a educației a început să preocupe în mod special și pe părinți, ceea ce semnifică o depășire a măsurii de către elevi în această problemă. Limbajul grotesc, subintelectual și suburban al unora dintre elevi, la școală și în societate, nu mai este tolerat nici de părinți, care așteaptă de la profesori să-i supravegheze mai mult. De aceea, ei cer cu tărie aplicarea unui regulament școlar mai sever, sancționarea drastică a celor indisciplinați și profesori fermi și exigenți din acest punct de vedere. Părinții așteaptă din partea profesorilor un ajutor calificat în descoperirea înclinațiilor copiilor lor și în cultivarea acestora. Interesantă ni s-a părut aspirația părinților ca profesorii să fie înalt calificați, să deprindă elevii să citească și să lucreze individual în timpul liber. La rândul lor, unii părinți solicită o mai bună colaborare a cadrelor didactice cu ei, nu numai invers. Dacă părinții simt nevoia unei colaborări mai intense cu cadrele didactice, înseamnă că parteneriatul școală-familie merge slab, iar din partea școlii lipsește însăși inițiativa profesorilor, a diriginților, de a contacta familia. Părinții aspiră la organizarea de activități comune, ale profesorilor cu elevii, în care profesorii să vorbească deschis, mai apropiat, fără acea distanță care stânjenește deschiderea sufletească a elevului. Sunt dorite mai multe ore de dirigenție, cu subiecte legate de problemele vieții reale, se dorește ca profesorii să fie mai severi și mai exigenți cu nivelul lor de cunoștințe, să aibă un comportament corect, echitabil și exigent față de toți copiii. O altă așteptare a părinților de la profesori a fost o mai mare implicare a lor în procesul instructiv și educativ, deopotrivă, dacă nu mai mult în cel educativ, care este mai deficitar.

Părinții doresc ca profesorii să se implice mai mult în pregătirea elevilor pentru examene, dar și în pregătirea pentru viață, prietenie, familie, relații umane frumoase, armonioase, să se ocupe de pregătirea lor culturală, ca și de cea profesională, să se impună ei înșiși, prin profesionalism, cultură, simț moral și înalt nivel de civilizație devin modele pentru tinerii în formare. Educația și instruirea de calitate, care îi pot conduce pe cei mai buni pe drumul cercetării de performanță, presupun efortul concertat și concentrat, de lungă durată, din partea tuturor cadrelor didactice, de la vârful instituțiilor de conducere până la nivelul claselor și al grupelor de studenți. Spațiul European al Cercetării Științifice și al Învățământului va deveni câmpul de aplicare a celor mai bune metode și tehnici de cercetare și predare, în măsura în care, între cadrele din cercetare și din învățământ din acest spațiu, se creează un flux continuu de idei și inițiative pentru perfecționarea în comun a celor două sisteme de avangardă, cercetarea și învățământul, prioritar pentru trecerea la economia bazată pe cunoaștere, la societatea cunoașterii.

Consider că rolul școlii este foarte important în viața oricărui copil. Pentru întărirea atașamentului dintre școală și copil este nevoie ca părintele să înțeleagă cu adevărat semnificația și valorile acestui termen, precum și modul în care școală ajunge să influențeze dezvoltarea intelectuală a copilului. Din punct de vedere al părinților, definirea rolului școlii este foarte diferită. Aceasta cu atât mai mult cu cât fiecare părinte a avut o experiență personală (plăcută sau neplăcută) în postura de elev. Unii părinți văd școală ca pe un laborator în care copilul, odată introdus, este supus unor operații științifice. În urma acestora, se presupune că, după câțiva ani, el va deveni mai deștept, mai învățat, mai luminat. Părinții din această categorie manifestă deplină încredere în instituția de învățământ, fără să se implice în mod deosebit în activitățile pe care le desfășoară ea. ”De aici te trimit la școală: să înveți!”

În primul rând școală este instituția care organizează trăirea unei experiențe de învățare. Ea urmărește atingerea unor obiective cu ajutorul unor metode și mijloace științifice. Școală informează și formează elevii ținând cont de anumite principii, având grijă să evalueze modul în care obiectivele au fost atinse. Prin urmare, școală nu este singurul laborator în care copilul învață ci doar unul dintre ele, mai specializat și competent în domeniul educației decât altele. E bine ca părintele să aibă încredere în școală, dar pentru ca educația copilului să se ridice la nivelul așteptat, el trebuie să se implice, să colaboreze cu personalul didactic pentru ca metodele și obiectivele propuse să fie convergente. De asemenea, chiar dacă ”școală vieții” are un rol important în viața fiecăruia dintre noi, aceasta s-a dovedit a fi de multe ori insuficientă. De aceea, o educație dobândită în mediul școlar a reprezentat întotdeauna o bază foarte bună peste care s-a

cladit experienta de viata. Pentru unii parinti o scoala buna este institutia in care li se da voie copiilor sa isi dezvolte nestingerita personalitatea

In al doilea rând indiferent de situatie, nu trebuie sa negam faptul ca scoala este o institutie educativa destul de importanta, cu reguli stricte ce trebuiesc a fi respectate in asa fel incat copilul sa beneficieze de cea mai buna invatare. Solicitarile cadrelor didactice nu fac altceva decat sa il ajute pe copil sa se identifice din punct de vedere profesional in societate, determinand capacitatea acestuia de invatare si acumulare a cunostintelor necesare pentru viata. De asemenea, prin scoala copilul va putea interactiona cu colegii de clasa, va reusi sa se integreze intr-un mediu social nou, va dobandi anumite abilitati practice de invatare a limbilor straine ori de manuire a calculatorului. Acesta va fi invatat, ascultat si evaluat cu regularitate in asa fel incat profesorii sa se asigure ca micutul a acumulat cantitatea de cunostinte necesare pentru parcurgerea fiecărei perioade de studiu, folositoare in anii de mai tarziu. Daca parintele manifesta nemulțumire fata de invatator, iar copilul este constient de acest lucru, peste cativa ani va intampina probleme de disciplina create de copil.

In concluzie, daca atitudinea parintelui fata de scoala si fata de invatator este indiferenta sau potrivnica, copilul va surprinde repede acest lucru si va invata sa manifeste negativism fata de orice forma de autoritate (inclusiv si in mod special fata de parinti). Daca parintele doreste ca fiul / fiica sa se dezvolte armonios, sa invete respectul fata de reguli si autoritati, este bine sa coopereze cu cadrele didactice iar daca exista nemulțumiri sau divergente de opinie in ceea ce priveste metodele dascalului, e bine ca parintele sa comunice cu acesta, fara a-si manifesta dezaprobarea sau nemulțumirea de fata cu copilul.

BIBLIOGRAFIE

1. MARIA COBIANU-BĂCANU, PETRUȘ ALEXANDRU, OZANA CUCU OANCEA, Cultura, identitatea națională și educația în dezvoltarea durabilă a societății românești, București, Editura Paralela 45, 2002.
2. MARIA COBIANU-BĂCANU, PETRUȘ ALEXANDRESCU, ELENA COBIANU, Adolescenții, primăvara Europei, București, Editura Aroun, 2004.
3. MIRCEA HERIVAN, Educația la timpul viitor, București, Editura Albatros, 1976.
4. ROLUL ȘCOLII IN EDUCAȚIA COPILULUI – Site Title (wordpress.com)
5. Rolul Familiei in Educatia Copilului | PDF (scribd.com)

FAMILIA ȘI GRĂDINIȚA - PARTENERI ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR EPURE MARIA DIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 CARACAL - OLT

Evoluția rapidă a vieții sociale de astăzi, modificarea statutului familiei, atribuțiile crescute ale femeii fac ca rolul grădiniței să fie pregnant nu numai în ceea ce privește educația copiilor ci și a părinților. Grădinița, fiind puntea de legătură cu familia, are și menirea de a asigura părinților asistență de specialitate, infomându-i asupra etapelor de evoluție a copiilor și venind în sprijinul celor ce întâmpină dificultăți în înțelegerea rolului de părinți și îndeplinirea cu succes a educării copiilor. Chiar pentru reușita actului educațional derulat la grupă, munca educatoarei trebuie continuată de familie.

Educatoarea trebuie să-i convingă pe părinți să păstreze unitate cerințele adresate preșcolarilor cu cele formulate la grădiniță. Întâlnim multe cazuri în care părinții își trimit copiii nedisciplinați la grădiniță pentru a primi educația pe care ei ar trebui să le-o dea acasă. În această situație apare evidentă necesitatea sprijinirii părinților pentru a se alinia scopurilor educative în favoarea formării personalității copiilor. Sprijinul acordat părinților vizează trei direcții de acțiune: sprijinul emoțional (a le da părinților ocazia de exprimare a emoțiilor fără critică sau condamnare); sprijinul informațional (a le da părinților ocazia de a înțelege propria situație și a educației copiilor lor); sprijinul instrumental (a le oferi mijloace, tehnici de rezolvare a problemelor care țin de educația copilului).

Dorințele exagerate ale părinților privind nivelul de dezvoltare și achizițiile copilului, comparativ cu cei de vârsta lui, conduc la un dezacord între copil și familie, la o comunicare deficitară care contribuie la inhibarea copilului, la teama că nu se ridică la așteptările părinților.

Informarea și educarea părinților în ceea ce privește comportamentul copilului în afara casei este un element esențial pentru conturarea unei atitudini juste a lui, putând preveni multe conflicte care pot conduce uneori la situații ireversibile. Referindu-ne la influența pe care o are în general familia asupra personalității copilului îi vom ajuta să înțeleagă că ceea ce cred ei ca părinți, despre „viață” și „împlinirea în viață” va determina felul în care își vor educa copilul contribuind astfel la formarea concepției fundamentale a copilului despre el însuși. Scopul educației și informației preventive are în vedere realizarea unei bune relații între părinți și copiii, prevenirea unor greșeli de educație și a consecințelor manifestate în comportamentul copiilor, însușirea de către părinți a abilităților de bază prin care pot influența comportamentul copilului, evidențierea unor procedee eficiente de educație constând în atenție pozitivă din partea părinților, mai multe aprecieri pozitive, recompense, restricționarea pedepselor fizice.

Pornind de la faptul că reușita actului educațional și dezvoltarea multilaterală a copilului este condiționată de existența unei colaborări și susținerii reciproce grădiniță-familie, am derulat proiectul cu tema „Primii pași spre grădiniță!”. Am gândit și propus acest proiect și pentru faptul că atât copiii cât și părinții se aflau „la început de drum” (grupa copiilor de 3 ani). Prin inițierea acestui proiect de parteneriat, am urmărit consilierea părinților în vederea schimbării atitudinii față de educarea copilului și a îmbunătățirii relației părinte-copil. Obiectivele proiectului:

- utilizarea unor metode și tehnici adecvate de consiliere a părinților;
- asigurarea unui cadru adecvat în vederea implicării părinților în activitatea instructiv-educativă;
- îmbunătățirea relației părinte-copil în vederea înțelegerii și influențării comportamentului copilului prin însușirea unor abilități de bază;
- cunoașterea de către părinți a activităților specifice grădiniței și a importanței acestora în educarea copilului și creșterea stimei de sine;
- înregistrarea și monitorizarea calitativă a rezultatelor obținute în urma derulării activităților de consiliere.

Părinții au fost foarte interesați și receptivi asupra mesajului transmis de acest proiect participând cu regularitate la activitățile puse în discuție care s-au desfășurat lunar.

Tematica activităților a fost variată atât ca și conținut cât și ca formă de organizare. În cadrul calendarului au fost derulate activități ca: „Bun găsit frumoasă grădiniță!” (informarea părinților despre

regimul și activitatea grădiniței, despre obiectivele educaționale prevăzute în Curriculum preșcolar), „Fii model pentru copilul tău!” (întâlnire cu consilierul local), „Bradul este gata!” (activitate demonstrativă cu implicarea părinților în confecționarea unor podoabe pentru pomul de Crăciun), „De la noi din grădiniță” (analiza comportamentului acasă și la grădiniță, cauză-efect), „Hai să ne jucăm împreună” (activitate demonstrativă pe arii de stimulare la sugestia părinților), „Să-i creștem voinici” (întâlnire cu medicul pediatru), „Împreună suntem mai buni!” (activități de caritate cu ocazia Sărbătorilor Pascale), „Acesta este copilul meu?” (analizarea și interpretarea unor lucrări realizate de copii), „Meseria de părinte” (bilanțul activităților derulate).

Interpretările datelor culese la finalul proiectului prin aplicarea unui chestionar și inițierea unor dezbateri individuale și colective cu părinții au confirmat reușita acestuia prin realizarea obiectivelor propuse. Prin participarea și implicarea în reușita proiectului părinții și-au însușit o informare și un sprijin educațional eficient în formarea propriului copil înțelegând :

- că pot influența și controla comportamentul copilului, însușindu-și abilitățile de bază în acest sens;
- că trebuie să aibă răbdare, să nu forțeze copilul în îndeplinirea unor sarcini ci să-l facă să dorească, să participe la realizarea lor;
- să nu facă referiri, în fața copilului la nivelul de dezvoltare, deprinderile și abilitățile practice ale copiilor de aceeași vârstă sau de vârste mai mici deoarece vor accentua starea de neputință resimțită de copil sădindu-i neîncredere în sine, frustrare;
- să acorde cu consecvență atenție pozitivă, mai multe aprecieri pozitive și mai multe recompense;
- să nu cedeze impulsului de a-l lovi pe copil;
- să nu îl lase pe copil să înțeleagă că totul se poate „cumpăra” făcând un târg avantajos ci că totul se poate câștiga prin muncă și efort propriu;
- să-l încurajeze pe copil pentru a se juca cu parteneri de aceeași vârstă într-o relație în care și ei, părinții, să-i fie parteneri de joc empatizând cu copilul;
- îmbunătățirea relației mamă-copil prin acordarea de timp și mai multă înțelegere;
- să-i arate copilului că problemele lui îi preocupă sincer și că îl vor ajuta să se corecteze, încurajându-l să aibe încredere în părinți;
- să-l ajute pe copil să găsească soluția unei probleme, să-și planifice singur rezolvarea ei prin urmărirea unor pași concreți în direcția respectivă;
- să recunoască eforturile copilului chiar și atunci când nu reușește pe deplin;
- să încurajeze copilul, să mențină permanent o comunicare deschisă.

Deci, copilul trebuie să simtă că și familia este alături de el, că aici găsește înțelegere și ajutor în înlăturarea și soluționarea problemelor apărute în calea propriei dezvoltări.

BIBLIOGRAFIE:

*** Curriculum pentru învățământul preșcolar, 2008.

Băban, Adriana, Consiliere educațională, Imprimeria „Ardealul” Cluj, 2001.

Glava, Adina, colaboratorii, Educația timpurie, Editura Paralela 45, Pitești, 2009.

ROLUL PARINTILOR SI AL SCOLII IN EDUCATIA COPIILOR

PROF. INV. PRIMAR: ERDELI CORNELIA FLORICA

SCOALA GIMNAZIALA NR. 2 BURZUC

Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional. O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură. S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățatură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate. Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale. Ca primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes. Am folosit o varietate de forme și metode precum ședințele cu părinții, lectoratele cu părinții, consultațiile și convorbirile în grup sau individuale, fișele psihopedagogice ale elevilor. În cadrul ședințelor cu părinții, m-am străduit să leg munca educativă a acestora de sarcinile activității instructiv-educative din școală. De asemenea, m-am ocupat de organizarea muncii în familie, de alcătuirea și respectarea regimului zilnic, de atragerea părinților în supravegherea timpului liber al elevilor. În convorbirile cu părinții este foarte important tonul folosit de profesor. Am căutat ca părinții să vadă că le întind o mână prietenească pentru ca prin eforturi comune copilul lor să ajungă în rândul celor mai buni. Deci, factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată.

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început

în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Ceea ce sădești în copilul tău de timpuriu va fi potențat și dezvoltat de școală, dependent de implicarea ta. Mai târziu, adultul format va fi o valoare pentru societate, un om cu simț civic, responsabil și moral... sau nu. În esență este vorba despre interdependență, conectare. Suntem dependenți unii de alții: școala nu poate să-și atingă scopurile fără susținerea familiei și invers. Această recunoaștere a importanței părinților în favorizarea succesului școlar al tinerilor a determinat autoritățile educative să susțină necesitatea întăririi legăturilor dintre părinți și școală. Dealtfel, în contextul actual, aceste legături par a fi mai necesare ca niciodată. Într-adevăr, misiunea socială a școlii depășește tot mai mult simpla atingere a obiectivelor pedagogice ale curriculum-ului școlar având în vedere și faptul că mulți părinți sunt prea preocupați de problemele familiale, profesionale sau sociale pentru a putea urmări evoluția copiilor lor sau coerența dintre educația pe care copilul o primește în familie și cea școlară. Atât părinții cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Binefacerile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor, și continuând cu identificarea unor interese comune în beneficiul copiilor. În sfârșit, colaborarea este benefică și pentru școală, părinții aducând deseori resurse suplimentare ce pot susține rolul educativ al școlii dar oferă și un cadru pentru o continuă reevaluare. Educația, sub toate formele ei, e chemată să găsească soluții prin care copilul să se adapteze rapid și eficient la societatea în care trăiește. Oricât s-ar strădui, școala nu poate înlocui restul instituțiilor care au misiunea de formare a cetățenilor conștienți, cu o conduită civilizată. Educația școlarilor în școală nu are sorti de izbândă fără o colaborare strânsă cu alți factori activi implicați în procesul instructiv-educativ. Între aceștia, familia, considerată dintotdeauna celula de bază a societății și "un soi de personalitate colectivă" de a cărei armonie generală depinde dezvoltarea personalității copilului, are un rol foarte important în ajutorul pe care trebuie să îl dea școlii. Oricine lucrează în învățământ observă cum familia nu mai poate realiza astfel de temelie subredă, școala nu poate construi certitudini. Formarea ca cetățean se află sub influența societății și în special a familiei. Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activități ale școlii cu aceasta (lecturate cu părinții, ședințe, consultații, vizite la domiciliul elevului, serbări școlare). Părinții trebuie să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Așadar e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școala-familie este determinantă în educarea copiilor. Educația în familie devine astfel un proces de pregătire pentru viață, prin întâmpinarea și rezolvarea problemelor de viață.

EDUCAȚIA ÎNSEAMNĂ RESPONSABILITATE

PROFESOR, EZARU CRINA - MARIA

GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 14, IAȘI

„Copilul ajunge pentru părinții săi, după educația care o capătă: răsplată sau pedeapsă.” Jean Jacques Rousseau

A educa înseamnă a instrui, a forma, a dezvolta. Etimologic, termenul provine fie din latinescul „educō – educare” care înseamnă a îngriji, a crește, fie din „educō – educere” care se traduce prin a duce, a conduce, a scoate.

Educația se realizează la nivelul familiei, al mediului în care ne naștem și creștem, și în sistem instituționalizat, școli și instituții. Primul factor care formează o persoană este familia. Familia este mediul în care se exercită o influență imensă asupra individului, chiar și în mod indirect. Aici se pun bazele primelor conduite, familia fiind cea care formează, mai mult decât să informeze.

Normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Pe umerii părinților este o responsabilitate majoră: de părinții depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilării toate componentele unei bune creșteri. În familie se învață:

✚ **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând firesc cu „bună ziua”.

✚ **Comportamentul în public.** Un copil trebuie să răspundă frumos atunci când este întrebat ceva, să converseze cu cei din jur și să își aștepte rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

✚ **Comportamentul cu prietenii.** Jocurile oferă ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Copiii trebuie să își respecte partenerii de joacă, să înțeleagă și să se conformeze regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

✚ **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. Copiii trebuie să cunoască și să aplice aceste reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să-și aștepte rândul; să spună „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”; să nu încalce drepturile celorlalți prin afirmarea propriilor drepturi; să nu facă zgomot atunci când trebuie să fie liniște; să respecte propriile credințe și valori, dar și pe cele ale celor de lângă ei.

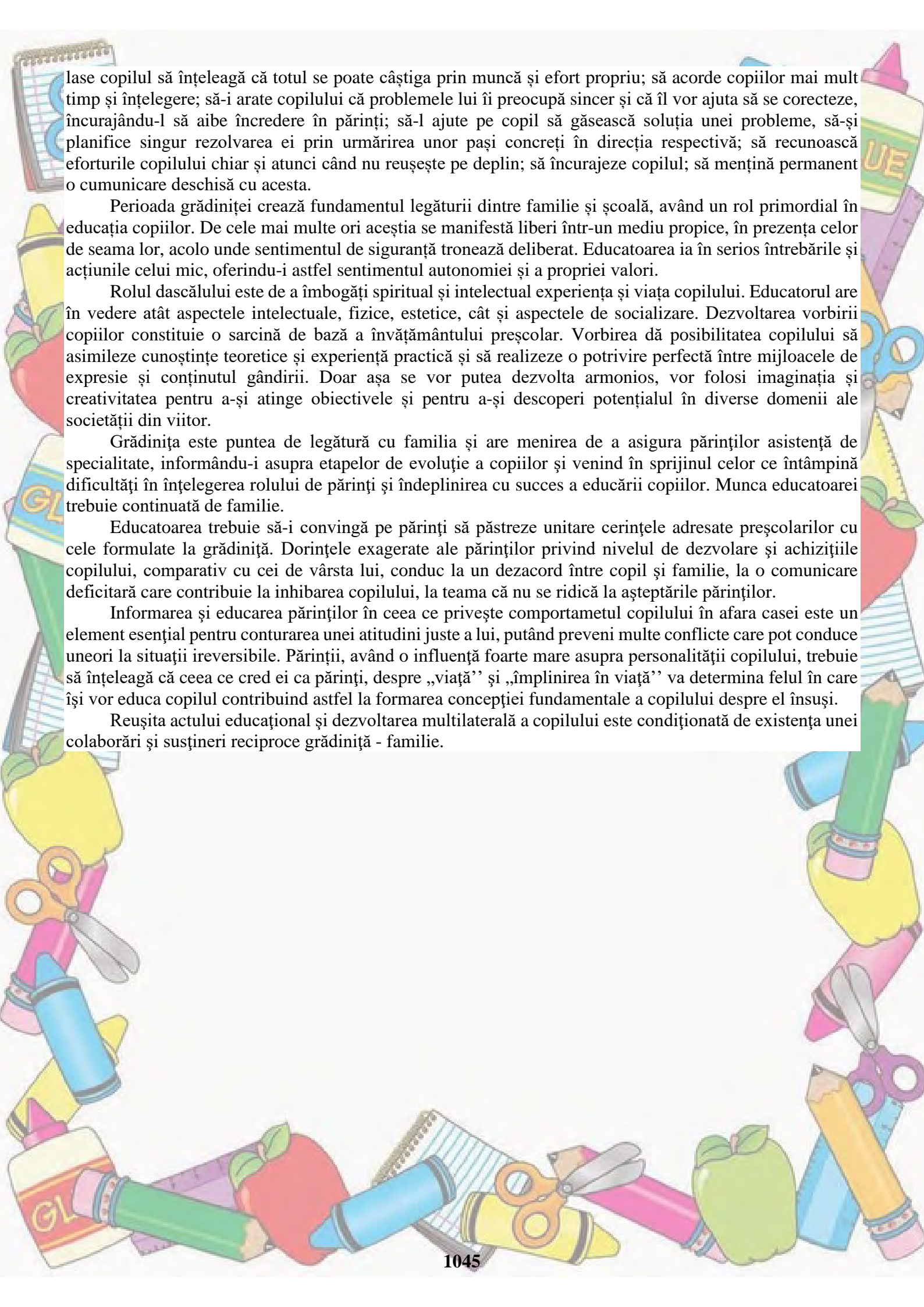
✚ **Manierele la masă.** Să folosească corect tacâmurile, să mestece cu gura închisă, să nu vorbească în timp ce mănâncă.

✚ **Recunoașterea greșelilor.** Copiii trebuie să știe că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate. Având drept model adultul, copiii învață expresii magice de genul: „Îmi pare rău!”, „Te rog!”.

✚ **Tact și toleranță.** Copiii trebuie să știe că nu este frumos și corect să râzi de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva. Ei trebuie să învețe să facă diferența între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. În final vor ajunge să îl evite pe cel din urmă.

Pe parcursul anilor, până să meargă la grădiniță, prin încercări repetate, cu eșecuri și reușite, cu multă perseverență și având exemplul personal al părinților, copiii vor reuși să-și însușească toate aceste aspecte importante privind comportamentul și manifestarea în societate.

Familia poate influența și controla comportamentul copilului; trebuie să aibă răbdare, să nu forțeze copilul în îndeplinirea unor sarcini, ci să-l facă să dorească să participe la realizarea lor; să nu facă referiri în fața copilului la nivelul de dezvoltare, deprinderile și abilitățile practice ale copiilor de aceeași vârstă sau de vârste mai mici deoarece pot accentua starea de neputiță resimțită de copil sădindu-i neîncredere în sine, frustrare; să acorde consecvent atenție pozitivă, mai multe aprecieri pozitive și mai multe recompense; să

lase copilul să înțeleagă că totul se poate câștiga prin muncă și efort propriu; să acorde copiilor mai mult timp și înțelegere; să-i arate copilului că problemele lui îi preocupă sincer și că îl vor ajuta să se corecteze, încurajându-l să aibe încredere în părinți; să-l ajute pe copil să găsească soluția unei probleme, să-și planifice singur rezolvarea ei prin urmărirea unor pași concreți în direcția respectivă; să recunoască eforturile copilului chiar și atunci când nu reușește pe deplin; să încurajeze copilul; să mențină permanent o comunicare deschisă cu acesta.

Perioada grădiniței crează fundamentul legăturii dintre familie și școală, având un rol primordial în educația copiilor. De cele mai multe ori aceștia se manifestă liberi într-un mediu propice, în prezența celor de seama lor, acolo unde sentimentul de siguranță tronează deliberat. Educatoarea ia în serios întrebările și acțiunile celui mic, oferindu-i astfel sentimentul autonomiei și a propriei valori.

Rolul dascălului este de a îmbogăți spiritual și intelectual experiența și viața copilului. Educatorul are în vedere atât aspectele intelectuale, fizice, estetice, cât și aspectele de socializare. Dezvoltarea vorbirii copiilor constituie o sarcină de bază a învățământului preșcolar. Vorbirea dă posibilitatea copilului să asimileze cunoștințe teoretice și experiență practică și să realizeze o potrivire perfectă între mijloacele de expresie și conținutul gândirii. Doar așa se vor putea dezvolta armonios, vor folosi imaginația și creativitatea pentru a-și atinge obiectivele și pentru a-și descoperi potențialul în diverse domenii ale societății din viitor.

Grădinița este puntea de legătură cu familia și are menirea de a asigura părinților asistență de specialitate, informându-i asupra etapelor de evoluție a copiilor și venind în sprijinul celor ce întâmpină dificultăți în înțelegerea rolului de părinți și îndeplinirea cu succes a educării copiilor. Munca educatoarei trebuie continuată de familie.

Educatoarea trebuie să-i convingă pe părinți să păstreze unitare cerințele adresate preșcolarilor cu cele formulate la grădiniță. Dorințele exagerate ale părinților privind nivelul de dezvoltare și achizițiile copilului, comparativ cu cei de vârsta lui, conduc la un dezacord între copil și familie, la o comunicare deficitară care contribuie la inhibarea copilului, la teama că nu se ridică la așteptările părinților.

Informarea și educarea părinților în ceea ce privește comportamentul copilului în afara casei este un element esențial pentru conturarea unei atitudini juste a lui, putând preveni multe conflicte care pot conduce uneori la situații ireversibile. Părinții, având o influență foarte mare asupra personalității copilului, trebuie să înțeleagă că ceea ce cred ei ca părinți, despre „viață” și „împlinirea în viață” va determina felul în care își vor educa copilul contribuind astfel la formarea concepției fundamentale a copilului despre el însuși.

Reușita actului educațional și dezvoltarea multilaterală a copilului este condiționată de existența unei colaborări și susțineri reciproce grădiniță - familie.

«ROLUL EDUCAȚIEI ȘI FAMILIEI ÎN FORMAREA PERSONALITĂȚII ELEVULUI»

FABIAN ADELA COSMINA- PROFESOR LIMBA FRANCEZĂ

Motto: Menirea educației este aceea “de a înălța pe culmi mai nobile de viață – omul”. (Gentil, G. The Reform of Education).

Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea acestui deziderat rezidă în strânsă legătură dintre familie și mediul educațional. Acest lucru impune ca părinții să fie parteneri egali în educația copilului.

În condițiile unei atmosfere familiale echilibrate și prielnice dezvoltării copilului de vârstă preșcolară, familia este în primul rând cadrul existenței biofizice, al acestei dezvoltări. Un anumit regim igienico - sanitar necesar dezvoltării fizice sănătoase și armonioase înseamnă asigurarea unui program al zilei care să respecte ore de somn, alimentare, activități, joc, plimbări. Un judicios echilibru al acestora în raport cu disponibilitățile copilului preșcolar trebuie să evite suprasolicitarea fizică și mai ales nervoasă a organismului foarte fragil.

În răgazul de timp petrecut în mijlocul familiei obiectivul principal trebuie să fie al păstrării sănătății fizice, al creșterii normale și mai ales al călirii organismului prin mijloace ce trebuie bine cunoscute celor ce asigură securitatea fizică a copilului.

Un bun dobândit și mult apreciat, câștigat de către copil în primul rând în familie este comportamentul moral ca rezultat al unui sistem de cerințe precise, categorice dublat de un permanent respect pentru copilul care trebuie să se simtă iubit și ocrotit .

În accepțiunea cea mai largă a termenului, "copil bun" reprezintă în fapt suma trăsăturilor pozitive structurate în dinamica comportamentului : sânguință, cinste, inițiativă creatoare, sociabilitate, politețe, dispoziție de colaborare etc., după cum părinte bun înseamnă: răbdare, calm, înțelegere, un fond afectiv numit în termeni obișnuiți, dragoste față de copil.

Cultivarea la preșcolar a dragostei de bine, de adevăr trebuie să se desfășoare adaptat vârstei, ca un sistem referențial. De asemenea, trebuie avute în vedere și unele circumstanțe particulare, printre care cele mai de seamă sunt împrejurările concrete ale fiecărei măsuri sau acțiuni cu caracter educativ, considerarea educației ca un proces neîntrerupt, continuitatea fiindu-i asigurată prin influențele pe care le exercită coabitarea, deprinderile, obiceiurile și întreaga comportare a tuturor membrilor grupului familial. Cultivarea dragostei de bine, de adevăr are nevoie, mai ales, de acțiune și nu de verbalism, de activitate și nu de dialog, de descoperirea virtuților de către copil și nu de oferire a lor de către părinți.

Binele ajunge la copilul mic, de cele mai multe ori, sub formula "e bine să faci așa !" și - mai ales - "nu e bine ce faci !". Dar, copilul se întreabă de fiecare dată "de ce nu este bine?". Curent, la această întrebare părinții răspund : "nu am timp să discut, așa am zis, așa faci, dacă nu faci așa ai s-o pățești !".

Apropierea copilului de bine (cu semnificația de normă de comportare și nu de ordin ce trebuie ascultat) constituie calea spre înțelegerea binelui cu participare și cu satisfacțiile ce decurg. Interdicția de a nu se juca pe stradă sau pe trotuar cu mingea trebuie să fie înlocuită cu măsuri concrete evidente, creându-se un alt loc, sau oferindu-i prilejul unor jocuri mai captivante cu participarea directă chiar a părinților.

Pentru a putea descoperi "binele" care mai târziu va deveni "principialitate, cinste, spirit de a-ți ajuta aproapele, criterii de evaluare a comportării" este necesar ca în grupul familial să existe un cod de conduită bazat pe o egală respectare a normelor atât de către copii, cât și de către părinți. Respectiv, cerând copiilor să acționeze într-un anumit mod, părinții să constituie modelul și imboldul în acea direcție și nu factor derutant.

Mobilizarea progresivă a efortului pentru a săvârși fapte bune, de laudă, crearea sistematică a unor condiții favorabile dezvoltării întregului potențial spiritual reprezintă însăși logica pedagogică în munca cu preșcolarii.

Participarea efectivă a părinților la necazurile copiilor, la evenimentele din viața acestora, le dau liniștea și siguranța. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil la acțiune; e bine să li se explice natura greșelilor săvârșite, gravitatea acestora și nu să se apeleze la măsuri unilaterale de natură să producă

blocaje psihice și dezadaptare socială.

În directă legătură cu această ultimă precizare menționăm că dragostea de adevăr nu poate fi cultivată de către părinții care instalează copiilor frica de pedeapsă. De asemenea, să se știe că drumul spre adevăr nu are trepte: este sau nu este adevăr, este ori nu este minciună sfruntată ?

Nu există adevăruri mici și adevăruri mari, după cum nu există minciună mică sau mare : nu există domenii mărunte și domenii mari în care se manifestă dragostea de adevăr ori înlocuirea acestuia prin neadevăr. Importantă pentru formarea copilului în sensul cultivării și promovării adevărului este consecvența între vorba și fapta adultului, între cele teoretizate și cele ce-i pot fi concret demonstrate.

Aceluiași cadru educațional de familie îi sunt proprii și cultivarea dragostei față de frumos, privită ca un aspect al pregătirii bunului gust al copilului față de îmbrăcăminte, de ținuta fizică, de cadru al locuinței, precum și ca frumusețe în comportare, în relațiile cu cei din jur. Dragostea de frumos a preșcolarului se va întâlni peste ani, cu ordinea, cu curățenia, cu decența în înfățișarea fizică și cu demnitatea în comportare, au floarea în ghiveciul căruia toarnă zilnic apa, cu grija de a realiza numai lucruri de bună calitate, sub aspect fizic, dar și spiritual.

Familia și căminul, conviețuirea și cadrul conviețuirii laolaltă a părinților cu copiii lor, reprezintă școala primilor ani ai copilului în care trebuie să primească bazele temeinice ale viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care-l vor defini ca om integru în epoca maturității sale.

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale deoarece ea influențează și modelează persoana umana. Unii merg chiar mai departe și susțin că acțiunea ei asupra persoanei e atât de mare, încât ea egalează acțiunea celorlalte grupuri sociale. Aceasta este cu deosebire cazul cercetărilor care vin dinspre psihanaliza, psihologia socială și sociologie susținând că familia este: adevăratul laborator de formare a persoanei. Transformarea individului în persoană adică în "individ cu status social" este întâi de toate opera familiei. Sunt două cauze care explică această influență a familiei asupra persoanei : una este legată de faptul că acțiunea familiei se exercită mai de timpuriu iar a doua de acela că multă vreme familia e calea prin care se canalizează oricare altă acțiune de socializare, ea fiind identică cu întreaga lume socială a copilului.

Acest privilegiu este dublat de un al doilea: acțiunea familiei nu e numai cea mai timpurie dar multă vreme e și singura având pe deplin monopolul fiind singurul factor de socializare a copilului din perioada preșcolară.

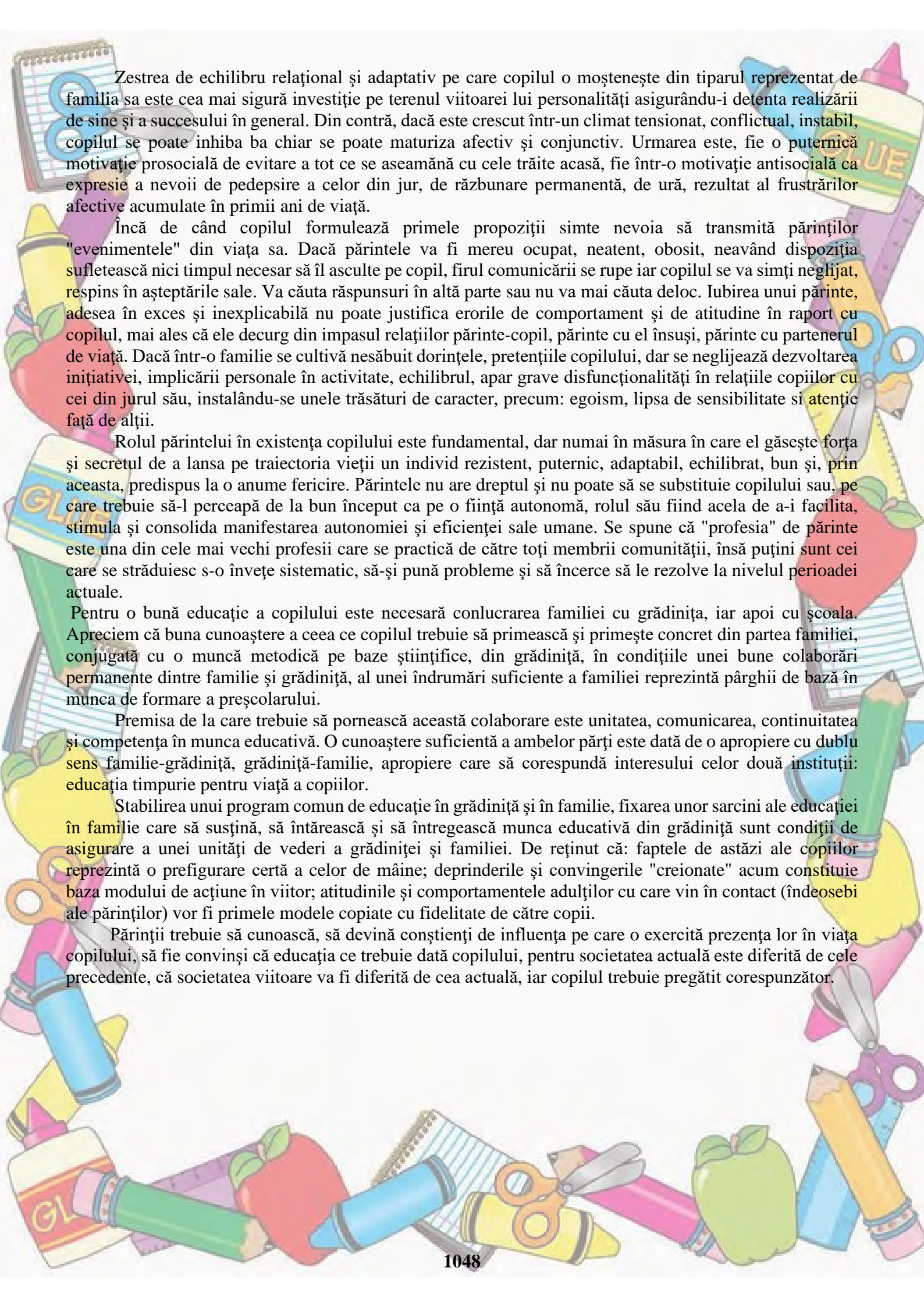
Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este, din această cauză, extrem de puternică și – din multe puncte de vedere – de neînlocuit.

Considerată în substanțialitatea efectelor pe care le produce, familia îndeplinește importante funcțiuni în procesul general al integrării copilului în mediul social, fapt ce se reflectă asupra dezvoltării sale :

- creează o dependență absolută a copilului de membrii microgrupului familial : din punct de vedere fizic, psihic, material ;
- datorită profunzimii relațiilor de tip afectiv, impactul emoțional pe care îl exercită este maxim ;
- familia oferă primele modele comportamentale, creează primele obișnuințe și deprinderi (nu întotdeauna bine conștientizate și nici întotdeauna pozitive în conținut) ;
- familia creează o anumită matrice existențială, un stil comportamental care se imprimă asupra întregii evoluții a individului și care va genera, de asemenea, rezistență la schimbările ulterioare care se impun ;
- influența educativă pe care o exercită familia este implicită, face parte integrantă din viață.

Educația copiilor se realizează atât prin intermediul procesului instructiv-educativ, cât și în cadrul activităților extrașcolare, un rol important fiind deținut de familie. Între factorii educației, familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe în familie, unde se formează "ceea ce este mai valoros pe lume – omul de caracter" –după cum spunea Loisel. Familia își aduce contribuția în toate sectoarele educației, aici copilul făcându-și "ucenicia" pentru viață, cea morală rămânând însă esențială prin substanța pe care i-o imprimă familia.

Atmosfera afectivă din familie are o influență hotărâtoare asupra dezvoltării psihice în mica copilărie. În primii ani de viață copilul răspunde la tot ce se întâmplă în jur prin reacții emotive care vor determina direcționarea activității și aptitudinilor de mai târziu. Năzuințele copilului se formează în mica copilărie prin exemplul celor din jur. În familie copilul învață limbajul și comportamentul social, își formează aspirații și idealuri, convingeri și aptitudini, sentimente, trăsături de voință și caracter.

Zestrea de echilibru relațional și adaptativ pe care copilul o moștenește din tiparul reprezentat de familia sa este cea mai sigură investiție pe terenul viitoarei lui personalități asigurându-i detenta realizării de sine și a succesului în general. Din contră, dacă este crescut într-un climat tensionat, conflictual, instabil, copilul se poate inhiba ba chiar se poate maturiza afectiv și conjunctiv. Urmarea este, fie o puternică motivație prosocială de evitare a tot ce se aseamănă cu cele trăite acasă, fie într-o motivație antisocială ca expresie a nevoii de pedepsire a celor din jur, de răzbunare permanentă, de ură, rezultat al frustrărilor afective acumulate în primii ani de viață.

Încă de când copilul formulează primele propoziții simte nevoia să transmită părinților "evenimentele" din viața sa. Dacă părintele va fi mereu ocupat, neatent, obosit, neavând dispoziția sufletească nici timpul necesar să îl asculte pe copil, firul comunicării se rupe iar copilul se va simți neglijat, respins în așteptările sale. Va căuta răspunsuri în altă parte sau nu va mai căuta deloc. Iubirea unui părinte, adesea în exces și inexplicabilă nu poate justifica erorile de comportament și de atitudine în raport cu copilul, mai ales că ele decurg din impasul relațiilor părinte-copil, părinte cu el însuși, părinte cu partenerul de viață. Dacă într-o familie se cultivă nesăbuit dorințele, pretențiile copilului, dar se neglijează dezvoltarea inițiativei, implicării personale în activitate, echilibrul, apar grave disfuncționalități în relațiile copiilor cu cei din jurul său, instalându-se unele trăsături de caracter, precum: egoism, lipsa de sensibilitate și atenție față de alții.

Rolul părintelui în existența copilului este fundamental, dar numai în măsura în care el găsește forța și secretul de a lansa pe traiectoria vieții un individ rezistent, puternic, adaptabil, echilibrat, bun și, prin aceasta, predispus la o anume fericire. Părintele nu are dreptul și nu poate să se substituie copilului sau, pe care trebuie să-l perceapă de la bun început ca pe o ființă autonomă, rolul său fiind acela de a-i facilita, stimula și consolida manifestarea autonomiei și eficienței sale umane. Se spune că "profesia" de părinte este una din cele mai vechi profesii care se practică de către toți membrii comunității, însă puțini sunt cei care se străduiesc s-o învețe sistematic, să-și pună probleme și să încerce să le rezolve la nivelul perioadei actuale.

Pentru o bună educație a copilului este necesară conlucrarea familiei cu grădinița, iar apoi cu școala. Apreciem că buna cunoaștere a ceea ce copilul trebuie să primească și primește concret din partea familiei, conjugată cu o muncă metodică pe baze științifice, din grădiniță, în condițiile unei bune colaborări permanente dintre familie și grădiniță, al unei îndrumări suficiente a familiei reprezintă pârgul de bază în munca de formare a preșcolarului.

Premisa de la care trebuie să pornească această colaborare este unitatea, comunicarea, continuitatea și competența în munca educativă. O cunoaștere suficientă a ambelor părți este dată de o apropiere cu dublu sens familie-grădiniță, grădiniță-familie, apropiere care să corespundă interesului celor două instituții: educația timpurie pentru viața a copiilor.

Stabilirea unui program comun de educație în grădiniță și în familie, fixarea unor sarcini ale educației în familie care să susțină, să întărească și să întrească munca educativă din grădiniță sunt condiții de asigurare a unei unități de vederi a grădiniței și familiei. De reținut că: faptele de astăzi ale copiilor reprezintă o prefigurare certă a celor de mâine; deprinderile și convingerile "creionate" acum constituie baza modului de acțiune în viitor; atitudinile și comportamentele adulților cu care vin în contact (îndeosebi ale părinților) vor fi primele modele copiate cu fidelitate de către copii.

Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația ce trebuie dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

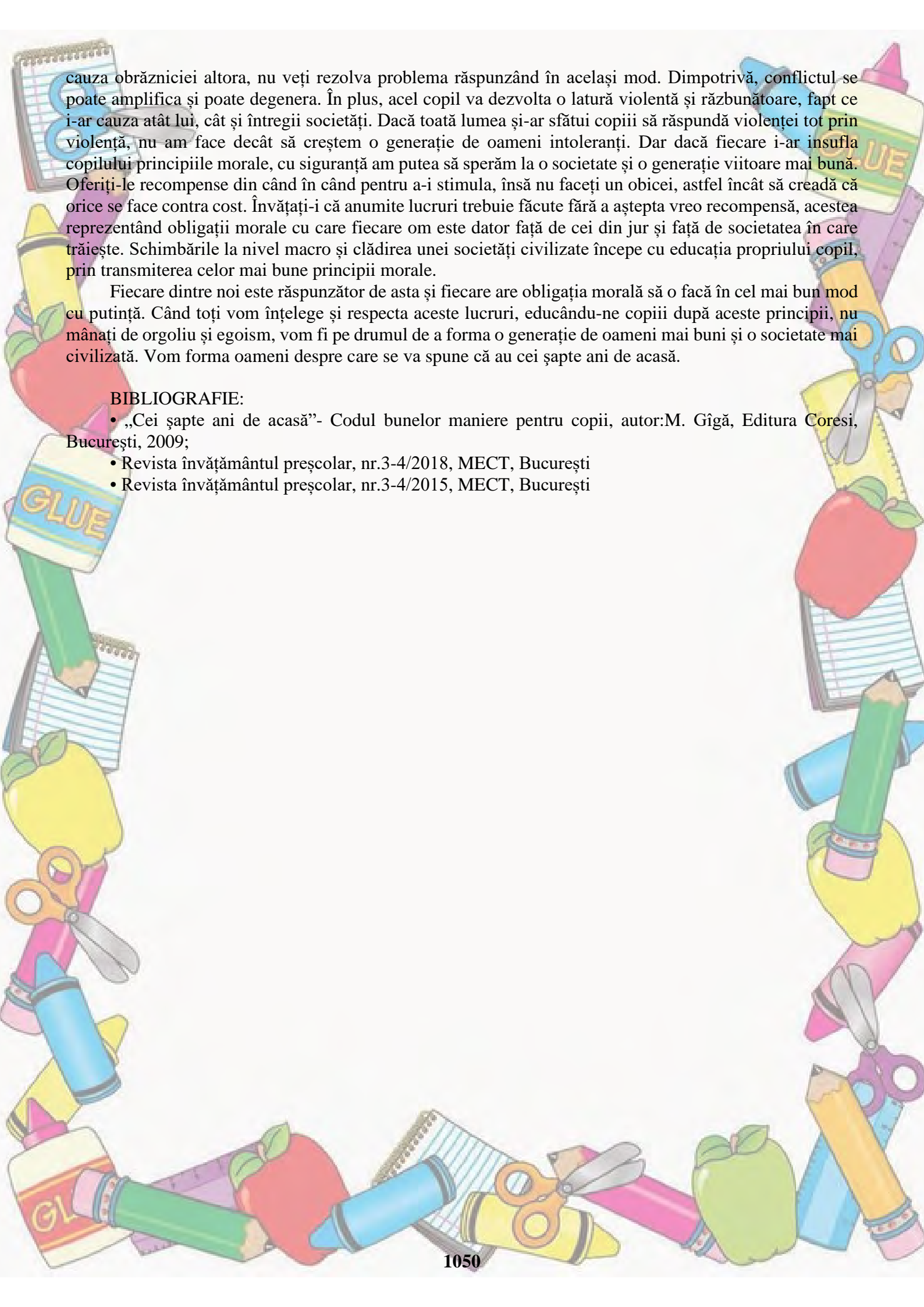

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA, BAZA UNEI SOCIETAȚI CIVILIZATE

**PROF. FĂINIȘI IULIA-MIHAELA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CONSTANTIN NEGREANU,
DROBETA TURNU SEVERIN,
MEHEDINȚI**

Educația este piatra de temelie a oricărei societăți civilizate, iar aceasta trebuie făcută copiilor încă din primii ani de viață, cunoscuți ca cei șapte ani de acasă. Aceasta nu este doar o sintagmă, primii ani de viață sunt cei mai importanți și esențiali în formarea caracterului unui viitor adult. În acești ani trebuie insuflată copiilor principii morale solide, deoarece o educație riguroasă își va lăsa amprenta pe întreaga sa viață. Iată câteva reguli de care orice părinte trebuie să țină cont și să le respecte pentru a le clădi copiilor o bază solidă, cei șapte ani de acasă, în ceea ce privește educația. Părinții trebuie să le arate copiilor cât de mult îi iubesc și să le spună lucrul acesta. Așa copiii vor câștiga încredere în ei, simțindu-se protejați și iubiți. Oferindu-le dragostea voastră părintească, ei vor învăța la rândul lor să ofere dragoste și afecțiune. Învățați-i pe copii încă de mici să fie toleranți cu cei din jur, în cazul lor este vorba despre ceilalți copii. Să îi trateze frumos pe toți copiii cu care intră în contact și învățați-i că toți oamenii trebuie respectați, indiferent de rasă, culoare sau religie. Insuflându-le aceste valori ei vor deveni niște adulți toleranți, iar discriminarea, care este cauza multor probleme în această lume, va produce mai puține victime.

Învățându-i să dăruiască, sau cel puțin să accepte să împartă jucăriile cu ceilalți, îi învățați de fapt să nu cunoască egoismul. Copiii au tendința de a fi egoiști, de a nu-i lăsa pe alții să se joace cu ce este al lor. Este o mare greșală să nu interveniți, explicându-le, ori de câte ori este necesar, că acest lucru este unul greșit. Dacă veți face asta în mod constant, ei vor înțelege că normalitatea constă în a fi bun, darnic și a ajuta, în felul acesta își vor dezvolta această calitate. Când rostesc cuvinte rușinoase, chiar dacă ei nu le cunosc sensul, oricât de haios vi s-ar părea, nu vă amuzați și nu râdeți, ci fiți cât se poate de ferm, spunându-le că este un lucru urât. În caz contrar, copilul va repeta, știind că părinții se amuză pe seama lui. În timp va dezvolta un obicei din a folosi astfel de cuvinte. Despre un copil care are acest nărav se spune că îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Când greșește, oricât de mult vă iubiți copilul, dacă nu luați măsuri pedepsindu-l, el va repeta greșeala. Chiar dacă vă doare să-l pedepsiți văzându-l mic și firav, amintiți-vă de cei șapte ani de acasă și de faptul că acum se formează caracterul. Luând măsuri, el va înțelege că nu este voie și în timp nu va repeta greșeala. Dumneavoastră veți forma astfel un om corect și veți câștiga ascultarea lui. Învățați-l ce înseamnă asumarea greșelilor și faptul că, atunci când greșește față de cineva, trebuie să-i prezinte scuze. De asemenea, trebuie să fie sinceri și să știe că și omisiunea este tot o minciună, iar astfel de greșeli se pedepsesc. Așa va învăța să fie onest și sincer, va avea cei șapte ani de acasă. Nu deveniți subiectiv când copilul dumneavoastră este implicat într-un conflict. Dacă el este cel care a greșit, trebuie să-i atrageți atenția și să-l muștrați, chiar cu prețul orgoliului și eventual să luați măsuri pentru a nu se repeta. Nu țipați la copii, altfel și ei vor adopta aceeași strategie. Este suficient să le luați jucăria preferată și neapărat să le explicați de ce ați făcut lucrul acesta. Astfel, vor înțelege unde au greșit. Învățați-i să-i respecte pe cei mari, începând cu membrii familiei. Bunicii au adesea tendința de a-i răsfăța și a le permite copiilor să se simtă egalii lor. Este greșită o astfel de abordare. Ei trebuie să înțeleagă de mici ce înseamnă respectul față de cei mai în vârstă. Doar așa vor deveni cetățeni ai unei societăți civilizate. Așadar, nu folosiți metoda adoptată de personajele caragiale, pentru a nu vă transforma copilul într-un mic Goe. Nu recurgeți la bătaie drept pedeapsă și nici nu impuneți educația prin violență. Vor proceda la fel, pedepsindu-și adversarii sau încercând să-și impună punctul de vedere prin același mod. De asemenea, învățați copiii să nu răspundă violenței prin violență. Explicați-le că orice divergență poate fi rezolvată printr-un dialog civilizat, spunându-și fiecare nemulțumirea, prin conciliere și adoptând o atitudine tolerantă față de ceilalți. Învățați-i să nu se lase conduși de orgoliu. Să fie oameni corecți. Nu adoptați principiul care, din păcate, este destul de des întâlnit în societatea zilelor noastre, în care chiar părinții dau ca sfat varianta "dacă te-a lovit dă-i înapoi,.". Chiar dacă pe moment sunteți furioși de faptul că micuțul vostru a avut de 198 suferit din

cauza obrăzniciei altora, nu veți rezolva problema răspunzând în același mod. Dimpotrivă, conflictul se poate amplifica și poate degenera. În plus, acel copil va dezvolta o latură violentă și răzbunătoare, fapt ce i-ar cauza atât lui, cât și întregii societăți. Dacă toată lumea și-ar sfătui copiii să răspundă violenței tot prin violență, nu am face decât să creștem o generație de oameni intoleranți. Dar dacă fiecare i-ar insufla copilului principiile morale, cu siguranță am putea să sperăm la o societate și o generație viitoare mai bună. Oferiți-le recompense din când în când pentru a-i stimula, însă nu faceți un obicei, astfel încât să creadă că orice se face contra cost. Învățați-i că anumite lucruri trebuie făcute fără a aștepta vreo recompensă, acestea reprezentând obligații morale cu care fiecare om este dator față de cei din jur și față de societatea în care trăiește. Schimbările la nivel macro și clădirea unei societăți civilizate începe cu educația propriului copil, prin transmiterea celor mai bune principii morale.

Fiecare dintre noi este răspunzător de asta și fiecare are obligația morală să o facă în cel mai bun mod cu putință. Când toți vom înțelege și respecta aceste lucruri, educându-ne copiii după aceste principii, nu mânați de orgoliu și egoism, vom fi pe drumul de a forma o generație de oameni mai buni și o societate mai civilizată. Vom forma oameni despre care se va spune că au cei șapte ani de acasă.

BIBLIOGRAFIE:

- „Cei șapte ani de acasă”- Codul bunelor maniere pentru copii, autor:M. Gîgă, Editura Coresi, București, 2009;
- Revista învățământul preșcolar, nr.3-4/2018, MECT, București
- Revista învățământul preșcolar, nr.3-4/2015, MECT, București

FAMILIA ȘI ȘCOALA FACTORI DETERMINANȚI ÎN FORMAREA COPILULUI PENTRU VIAȚĂ

PROF. FALĂ MIHAELA NUȚA
LICEUL BĂNĂȚEAN OȚELU ROȘU

„Școala, pentru a da roade, are nevoie de sprijinul conștient și de colaborarea părinților. Educația dată în școală se dovedește a fi muncă irosită și ineficace, dacă familia e ostilă și indiferentă”

Principalii factori care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, transmiterea primelor cunoștințe, sentimente, virtuți. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Copilul reprezintă elementul central în educație. Educația trebuie centrată pe elev, iar finalitatea ei să fie formarea capacității elevului de a se adapta la realitatea socială. Școala alături de familie influențează prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Educarea elevului se situează în egală măsură, în familie și școală. Meritul familiei îl reprezintă formarea temeliei individualității copilului, încă de la vârstă fragedă. Mediul familial oferă primele ocazii de stabilire a unor relații sociale, de comunicare afectivă și verbală. Climatul familial își pune amprenta pe personalitatea sa. Odată cu intrarea copilului în școală, funcțiile educative ale familiei nu încetează, ci se amplifică, în sprijinirea rolului de elev. Profesorii trebuie să colaboreze cu familia, să facă în așa fel încât să-l facă un aliat și să se sprijine reciproc în munca de educație. Alături de școală, familia exercită cea mai mare influență asupra copilului, iar scopul acțiunilor lor trebuie să fie unitar. Familia, prin condițiile oferite, prin înțelegerea corectă a manifestărilor copiilor, prin contribuția în lărgirea orizontului profesional al acestora și prin oferirea unor modele pozitive de conviețuire socială contribuie la pășirea corectă a tânărului în viață. Familia poate stimula elevul, îl poate mobiliza în acțiuni legate de un anumit domeniu de activitate față de care manifestă aderență și pentru care prezintă mai multă garanție, în valorificarea capacităților proprii. Părintele își poate da mai bine seama de toate acestea în colaborare cu școala.

Dirigintele trebuie:

- Să cunoască bine elevul;
- Să asigure un climat de cooperare și competiție în colectivul de elevi;
- Să asigure o unitate de decizie, acțiune, control, reglare;
- Să precizeze clar sarcinile și responsabilitățile elevilor;
- Să comunice deschis și eficient cu elevii și părinții.

Familia trebuie să se preocupe de asigurarea unui trai decent, să apere copilul de pericole, să le ofere condiții de odihnă și învățatură, să se îngrijească de starea lor de sănătate, să le formeze deprinderi de igienă, să le dezvolte gustul lecturii. Copiii își formează deprinderi de comportament civilizată tot în familie: respect, politețe, cinste, decență. Părinții reprezintă un exemplu pentru copil, tot ei trebuie să-l îndrume să fie sociabil, bun coleg și prieten. Familia realizează contactul cu frumusețile naturii și se preocupă de cultura estetică. Copilul are nevoie să fie ajutat, apărat, călăuzit, să se simtă important pentru cei din jurul său. Într-o familie care îi asigură un echilibru, copilul se dezvoltă armonios, face eforturi de a învăța pentru a răsplăti pe părinții. Părinții trebuie să le organizeze timpul astfel încât să îmbine orele de pregătire a lecțiilor cu ore de odihnă și joacă. Trebuie să îmbine exigența cu indulgența, să-i ajute la realizarea temelor de casă dacă le este solicitat ajutorul, dar să nu minimalizeze controlarea acestora. Familia trebuie să asigure copilului bani de buzunar dar să nu exagereze. Încurajarea copilului de a fi ponderat în cheltuirea banilor îl va determina să-i prețuiască și nu-l va expune în postura de „copil de bani gata”.

Într-o familie în care părinții nu se înțeleg, copilul începe să se frământă, își pune întrebări fără a găsi răspunsuri, își simte sufletul încărcat, își pierde încrederea și interesul pentru învățatură. Condițiile tinând de starea economică precară a familiei asociate cu factori ce țin de o moralitate scăzută, conduc la insucces sau chiar la abandon școlar pecum și conduite antisociale. Părinții trebuie să nu minimalizeze școala și să vadă în copil doar un ajutor permanent în gospodărie. În aceste condiții copilul nu mai are timp să se

pregătescă pentru lecții, le este frică pentru notele mici și le este teamă să meargă la școală. Neînțelegerile dintre părinți, dintre părinți și bunici, unii încurajează copilul să învețe celălalt îl lasă în voia sorții fac să apară note mici, copilul va pendula spre cel care îl lasă să facă ce vrea. În aceste situații apare cu siguranță eșecul școlar. Interesul excesiv al părinților pentru buna pregătire a lecțiilor de către copil are ca efect o continuă stare de tensiune și oboseală, care influențează negativ munca sa școlară. Preocuparea excesivă a părinților pentru o situație strălucită la învățătură, alimentată de orgoliul lor îi determină să-l constrângă la o muncă școlară care îl depășește uneori și creează o continuă stare de neliniște și tensiune. Alți părinți le cer copiilor să facă multe ore de pregătire suplimentară, ore de dans, muzică, sport, fără a ține cont de părerea copilului. Rezultatele sunt de cele mai multe ori contrar celor scontate. Aceasta duce la o suprasaturare de informații, la plictiseală, oboseală și nu în ultimul rând la surmenaj.

Forme de colaborare a dirigintelui cu familia:

- Ședințele cu părinții;
- Convorbiri individuale;
- Vizite la domiciliul elevului;
- Corespondența (rezultate la învățătură, invitații la ședințe, scrisori de felicitare sau mulțumire);
- Antrenarea părinților în activități școlare și extrașcolare;
- Consultații pedagogice;
- Informarea reciprocă;
- Ședințe comune cu elevi și părinți;
- Vizitarea școlii de către părinți.

Forme de colaborare a părinților cu școala

- Prezența la ședințe și lectorate;
- Asistarea elevilor în efectuarea temelor;
- Participarea la activități cultural-artistice și sportive;
- Oferte de sponsorizare;
- Organizarea unor serbări, excursii;
- Participarea la decorarea clasei;
- Stabilirea de contacte cu alte organizații în scopul unor schimburi de experiență;
- Atragerea unor fonduri pentru școală;

O comunicare optimă diriginte-familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamente negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și dezvoltare a relației școală-familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Unii părinți consideră că este suficient să asigure copilului hrana, îmbrăcămintea, încălțăminte și supravegherea pregătirii temelor. Cei mai mulți cred că un copil își găsește ușor ocupație pentru timpul liber, dar de la monotonie la nechibzuință nu este decât un pas. Acestea duc la apatie, lene, boli psihice. Televizorul înlocuiește de cele mai multe ori deplasarea la un spectacol, internetul ia locul lecturării unei cărți, jocurile pe calculator iau locul jocului cu alți copii unde are posibilitatea să socializeze. Petrecerea timpului liber în fața calculatorului și televizorului duce la sedentarism și creează dependență. Organizarea rațională a timpului liber acționează benefic asupra organismului și dezvoltării armonioase a personalității copilului. Părinții trebuie să-și facă timp pentru a se juca cu copilul, să facă drumeții, excursii pentru a apropia de beneficiile naturii, să pregătească împreună o prăjitură, să-l antreneze în aranjarea unei mese festive, în alegerea cadourilor pentru diferite evenimente. .

Școala și familia trebuie să sprijine copilul în luarea deciziilor privitoare la orientarea spre o treaptă superioară de învățământ și spre o carieră. Ele facilitează luarea unor decizii în concordanță cu cerințele personale și realitățile sociale. Familia reprezintă un exemplu pentru copil, ea influențează opțiunea pentru o anumită profesie. Școala trebuie să deruleze acțiuni comune elevi-părinți pentru conturarea dorinței profesionale. Dirigintele dezbate cu elevii avantajele și dezavantajele unei profesii, rețeaua școlară, metodologiile de organizare a examenelor și admiterea în învățământul liceal, școli de arte și meseri, învățământul superior. Rezultatul sau evaluarea acțiunilor de orientare consau în curajul deciziei, degajarea de prejudecăți sociale, obiectivitatea lor, încrederea în valoarea anumitor forme de educație. Perioada de asimilare sau de pregătire pentru viață se încheie prin decizia persoanei de a se integra în activitatea dorită.

Bibliografie

Pescaru-Băran, A.- *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004

Nicola, I.- *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR FANCĂ MARIA LAURA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ BREZOAIA-BREZOELE

Școala și familia rămân principalele surse de formare a personalității sociale și culturale, prima, prin pregătire temeinic organizată, după programe, cu cadre specializate și în perioade de timp bine definite, a doua, prin procesul real al vieții de zi cu zi, în care copilul, învață regulile primare de viață, deprinderea de a vorbi, de a se comporta față de cei din jur și de a-i aprecia.

Consider că rolul școlii este foarte important în viața oricărui copil. Pentru întărirea atașamentului dintre școală și copil este nevoie ca părintele să înțeleagă cu adevărat semnificația și valorile acestui termen, precum și modul în care școala ajunge să influențeze dezvoltarea intelectuală a copilului. Din punct de vedere al părinților, definirea rolului școlii este foarte diferită. Aceasta cu atât mai mult cu cât fiecare părinte a avut o experiență personală (plăcută sau neplăcută) în postura de elev. E bine ca părintele să aibă încredere în școală, dar pentru ca educația copilului să se ridice la nivelul așteptat, el trebuie să se implice, să colaboreze cu personalul didactic pentru ca metodele și obiectivele propuse să fie convergente. De asemenea, chiar dacă ”școala vieții” are un rol important în viața fiecăruia dintre noi, aceasta s-a dovedit a fi de multe ori insuficientă. De aceea, o educație dobândită în mediul școlar a reprezentat întotdeauna o bază foarte bună peste care s-a clădit experiența de viață.

Părinții sunt, desigur, primii responsabili de buna sau proasta educație a copilului, la vârsta când el, din punct de vedere fizic și psihic, are cea mai mare plasticitate, ceea ce face ca tot ei să fie primii atenționați de modul cum se comportă la școală. Acest comportament, cu rădăcini în viața de familie, se reflectă apoi în școală și în societate. Familia constituie prima formă de comunitate umană în care învață copilul cele dintâi reguli de comportare în viață. Antrenarea lor la însușirea temeinică a cunoștințelor, prin procesul instructiv și la modelarea trăsăturilor propriei personalități, din perspectivă umană, morală, civică, prin procesul educativ din familie și școală, dar și prin autoeducație în afara lor, constituie pârghia fundamentală prin care se poate îmbunătăți calitatea întregului proces de învățământ. În acest fel, școala și familia se pot transforma în structuri dinamice, coordonatoare ale unei mase mari de colaboratori: copiii, elevii, asupra cărora trebuie să vegheze pentru buna lor încadrare în sistemul obligațiilor, îndatoririlor și disciplinei școlare, pentru creșterea calității activității educative și a produsului uman final, viitorii cetățeni.

Astăzi, relația familie - școală este o prioritate. Însă este nevoie de timp și de efort, întrucât problemele comportamentale și de educație ale elevilor nu dispar după o singură intervenție. Uneori, atât familia, cât și școala vor fi nevoite să lucreze împreună ani întregi pentru soluționarea problemelor comune și pentru a-și oferi ajutor reciproc în vederea accelerării progresului școlar al copiilor.

Unul dintre scopurile principale ale parteneriatului familie - școală este crearea unui mediu educațional care să activeze potențialul de învățare al elevilor și să încurajeze implicarea activă în învățare. În acest sens, școala trebuie să asigure un climat în care atât elevii, cât și părinții să se simtă confortabil și, pe cât posibil, să fie protejați de tentația de a asocia școala cu sentimentul de eșec.

Dacă interacțiunile dintre familie și școală sunt de calitate, cei care contribuie la stabilirea acestor relații se vor simți mai puternic conectați, mai optimiști, mai respectați și mai pregătiți în ceea ce privește ajutorul pe care îl pot oferi elevilor în procesul învățării. Școala așteaptă ca părinții să fie implicați, dar implicarea lor depinde de măsura în care sunt invitați, informați și implicați în tot ce se întâmplă.

BIBLIOGRAFIE

1. MARIA COBIANU-BĂCANU, PETRUȘ ALEXANDRU, OZANA CUCU OANCEA, *Cultura, identitatea națională și educația în dezvoltarea durabilă a societății românești*, București, Editura Paralela 45, 2002.

2. MARIA COBIANU-BĂCANU, PETRUȘ ALEXANDRESCU, ELENA COBIANU, *Adolescenții, primăvara Europei*, București, Editura Aroun, 2004.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

FANGLI GETA-OREZIA
ȘCOALA PROFESIONALĂ RUSCOVA
RUSCOVA, MARAMUREȘ

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

Ca învățătoare, am urmărit să-i atrag pe părinți în jurul școlii și să devină colaboratori activi ai dascălului, să cunoască scopul și sarcinile, metodele educative, să devină conștienți de răspunderea pe care o au în fața societății.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. Acesta presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivații, dintre care enumerăm : părinții își cunosc copiii și doresc să îi descopere ca elevi, părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor. Forme de colaborare a părinților cu școala:

- prezența la ședințe și lectorate ;
- asistarea elevilor în efectuarea temelor ;
- participarea la activități cultural- artistice și sportive ;
- organizarea unor expoziții, serbări, excursii ;
- organizarea unui colț verde în școală ;
- atragerea unor fonduri pentru școală ;
- susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

O comunicare optimă învățător/familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează, dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Bibliografie

Pescaru-Băran, A.- *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004

Nicola, I.- *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003

IMPORTANȚA IMPLICĂRII FAMILIEI ÎN EDUCAREA COPILULUI PREȘCOLAR

PROF. INV. PREȘCOLAR: FARCAȘ LUCICA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL RĂSTOLIȚA

Motto:

“Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschidere spre învățare și asumarea regulilor de comportare”

(Psiholog Oana Maria Udrea)

Cei 7 ani de acasă reprezintă educația pe care o acordă părinții copilului lor. Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se comporte în societate, să își respecte semenii, actele care sunt acceptate și care nu, cele cărora nu trebuie să le dea curs.

Cei 7 ani de acasă au ajuns să reprezinte un cod moral pe care ar trebui să-l respecte toți care trăiesc în societate. Peste învățăturile primite în familie de la părinți, vor veni apoi cele de la educatori, învățători, profesori, baza însă fiind familia. Așa cum copilul învață de la părinți cum să mănânce, să-și îngrijească sănătatea, la fel trebuie să învețe că sunt reguli de comportament moral și că prin tot ceea ce el este trebuie să fie un exemplu pentru ceilalți. Familia este prima școală a copilului. Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Relația afectivă cu părinții reprezintă baza formării unui comportament corespunzător al copilului. Dragostea cu care își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în forțele proprii.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3, 5 sau 7 ani.

Cei 7 ani de-acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copilului în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

Educația, bunele maniere, regulile sociale sunt definatorii în adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relația cu cei din jur, va fi apreciat, respectat. Părinții trebuie să conștientizeze că singura “investiție de valoare” pe care o poate face pentru copil este “investiția pentru mintea și sufletul acestuia” și că în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament, atitudini, limbaj, iar modelul parental își pune amprenta asupra viitorului adult.

Copilul își amintește sfaturile părinților încă din primii ani de viață: “Așa m-a învățat mama”, “Tata imi spunea mereu”, “Asta știu de la părinții mei”

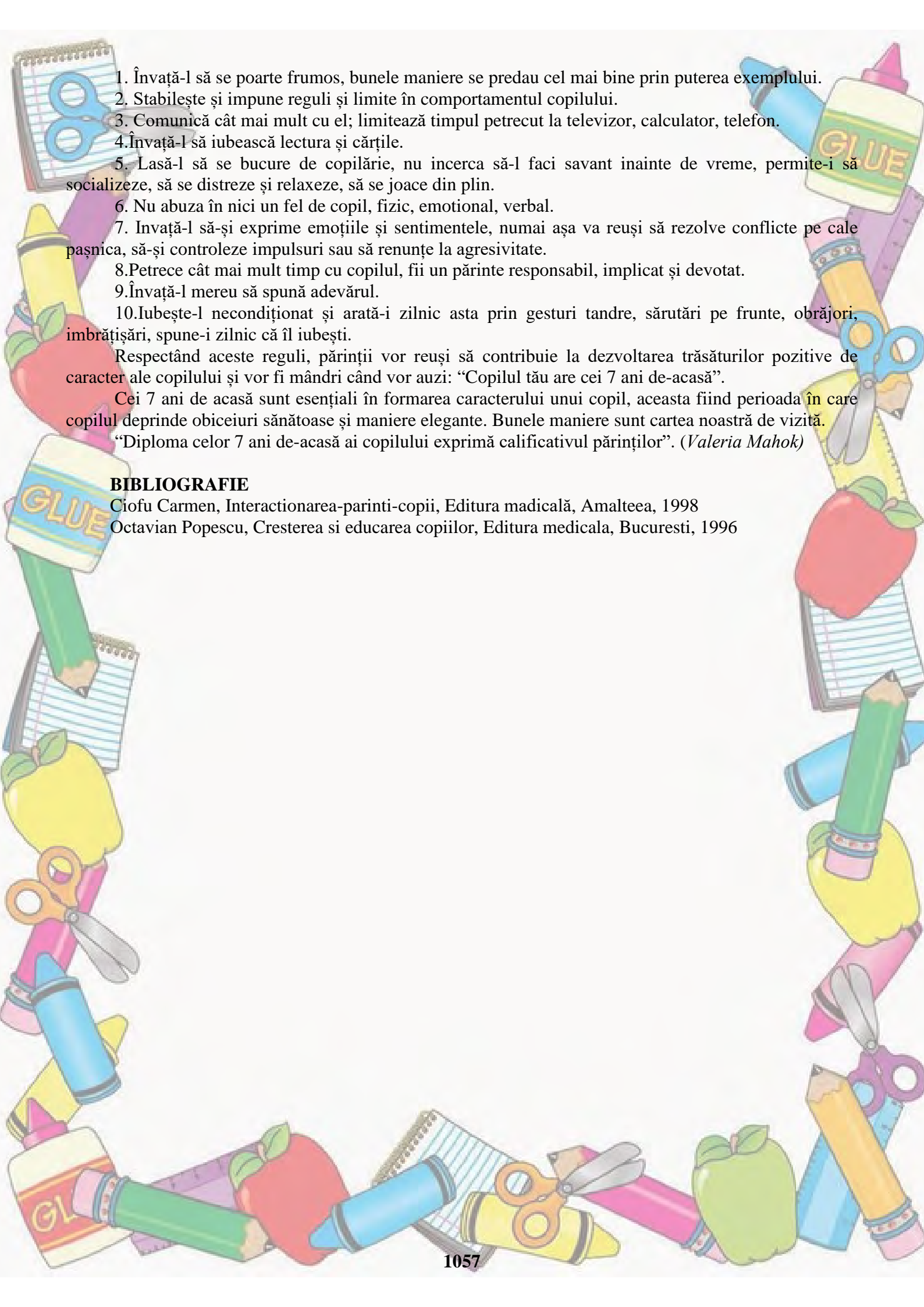
Sunt însă și părinți care muncesc mult și din greu din dorința de a oferi copilului condiții materiale extraordinare, luxoase, dar sunt total străini față de nevoile reale ale copilului.

Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți, bunici, trebuie să devenim părinți inteligenți. În acest sens ne vorbește despre “șapte deprinderi” ale părinților buni și cum trebuie transformate ele de către părinții inteligenți:

- părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează inteligența;
- părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria ființă;
- părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copilul cum să gândească;
- părinții buni își pregătesc copilul pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copilul pentru eșecuri;
- părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc povestioare;
- părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată.

Cei 7 ani de-acasă nu-i primești la nici o școală, dar reprezintă singurul pașaport recunoscut în întreaga lume.

Având în vedere importanța celor 7 ani de-acasă, cele 10 reguli esențiale în educarea și creșterea copilului până la 7 ani, sunt remarcabile:

-
1. Învață-l să se poarte frumos, bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului.
 2. Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului.
 3. Comunică cât mai mult cu el; limitează timpul petrecut la televizor, calculator, telefon.
 4. Învață-l să iubească lectura și cărțile.
 5. Lasă-l să se bucure de copilărie, nu încerca să-l faci savant înainte de vreme, permite-i să socializeze, să se distreze și relaxeze, să se joace din plin.
 6. Nu abuza în nici un fel de copil, fizic, emotional, verbal.
 7. Învață-l să-și exprime emoțiile și sentimentele, numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică, să-și controleze impulsuri sau să renunțe la agresivitate.
 8. Petrece cât mai mult timp cu copilul, fii un părinte responsabil, implicat și devotat.
 9. Învață-l mereu să spună adevărul.
 10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta prin gesturi tandre, sărutări pe frunte, obraji, îmbrățișări, spune-i zilnic că îl iubești.

Respectând aceste reguli, părinții vor reuși să contribuie la dezvoltarea trăsăturilor pozitive de caracter ale copilului și vor fi mândri când vor auzi: “Copilul tău are cei 7 ani de-acasă”.

Cei 7 ani de acasă sunt esențiali în formarea caracterului unui copil, aceasta fiind perioada în care copilul deprinde obiceiuri sănătoase și maniere elegante. Bunele maniere sunt cartea noastră de vizită.

“Diploma celor 7 ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților”. (Valeria Mahok)

BIBLIOGRAFIE

Ciofu Carmen, Interactionarea-parinti-copii, Editura medicală, Amaltea, 1998

Octavian Popescu, Cresterea si educarea copiilor, Editura medicala, Bucuresti, 1996

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

PROF. ÎNV. PREȘC. FARCAȘ RITA- SIMONA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DR. AL. ȘAFRAN”, BACĂU

Familia este prima școală a unui copil, iar între cei doi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu sunt spectaculoase, dar sunt parte integrantă a procesului educațional.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes, iar dezinteresul părinților față de notele copilului face ca randamentul lui școlar să fie „atrofiat”.

Datorită slabei exigențe manifestată de familie privind învățătura copiilor, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare – în care copiii își folosesc timpul liber într-un mod haotic, când televizorul și calculatorul se transformă în divertisment, iar controlul părinților nu este eficace fiind nemulțumiți de rezultatele acestora și rezultatele slabe la învățătură le pun pe seama școlii.

De asemenea există și părinți care supraaglomerează copilul punându-l să citească, să scrie cât mai mult, iar acest lucru nu face decât să determine un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Însă există și părinți care sunt permanent nemulțumiți de situația școlară a copiilor lor, deși aceștia au note bune, timorându-i și inspirându-le teamă față de școală, lecții, profesori...

De aceea stabilirea unui acord între aceste cerințe ale școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate școlare. Deci, ca primii educatori ai copiilor lor, familia trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze eforturile, să-i încurajeze să persevereze.

Părinții joacă un rol important/ dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes, de aceea aceștia, părinții, trebuie să se alătore eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel ce suportă consecințele este copilul a cărui formare și instruire va fi frânată.

Bibliografie :

Pescaru- Băran, A., „Parteneriat în educație familie- școală- comunitate”, ed. Aramis, București, 2004

INTERACȚIUNEA ȘCOALĂ-FAMILIE, FACTOR INDISPENSABIL ÎN DEZVOLTAREA ARMONIOASĂ A PERSONALITĂȚII ELEVILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR FĂRCĂȘANU MIHAELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ SPIRU HARET OLTENIȚA, JUDEȚUL CĂLĂRAȘI

Familia, școala și comunitatea sunt instituții care formează cultura umană. Aceste formațiuni sociale reflectă și reproduc particularitățile dezvoltării societății, ale statului. Ele se află într-o relație de feed-back continuu. Cercetările din domeniul educației arată elocvent că familia reprezintă cea mai importantă sursă de transmisie a valorilor și a normelor culturale din generație în generație.

Cultivarea unor relații de parteneriat efectiv între școală și familie, în sprijinul educației și creșterii copilului, constituie cheia succesului viitor în adaptarea și integrarea școlară, este primul pas către o educație deschisă, flexibilă și dinamică a personalității copilului. Educația răspunde atât cererii sociale cât și nevoilor și aspirațiilor individuale. Presupune eliberare de energiilor lăuntrice, prin împlinirea armonioasă și creatoare, a insecurității, inferiorității și dependenței pe care le poate simți ființa umană într-o societate aflată într-o schimbare rapidă.

Legătura dintre școală și familie este foarte importantă pentru că familia are rolul esențial de a răspunde de necesitățile elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă și puternică, încât urmele ei rămân, uneori, întipărite pentru toată viața în personalitatea acestuia.

Conlucrarea cadru didactic-părinte în beneficiul elevului vine în completarea participării părinților la actul instructiv-educativ pe care îl desfășoară școala. Ca responsabili legali ai educației copiilor lor, părinții au responsabilitatea de a influența natura acestei educații; modelele participative pot ajuta la coordonarea eforturilor educative și la orientarea adaptării școlii la schimbările din societate; influențarea pe plan local asupra rezolvării problemelor și luării deciziilor. Copiii sunt bucuria familiei, prezentul și viitorul societății. Ambele sunt responsabile de creșterea și dezvoltarea lor, cu respectarea tuturor drepturilor care li se cuvin: la viață și dezvoltare, identitate, nediscriminare, participare în interesul lor superior.

Un alt factor care are un rol deosebit de important în viața copilului o reprezintă școala și tot ceea ce este legat de activitatea școlară. Un părinte care își exercită meseria cu mult profesionalism va ști să orienteze copilul spre o școală care să corespundă cu aptitudinile sale și va ști să fie un bun partener al cadrelor didactice pentru a acționa simultan în vederea sprijinirii evoluției acestuia.

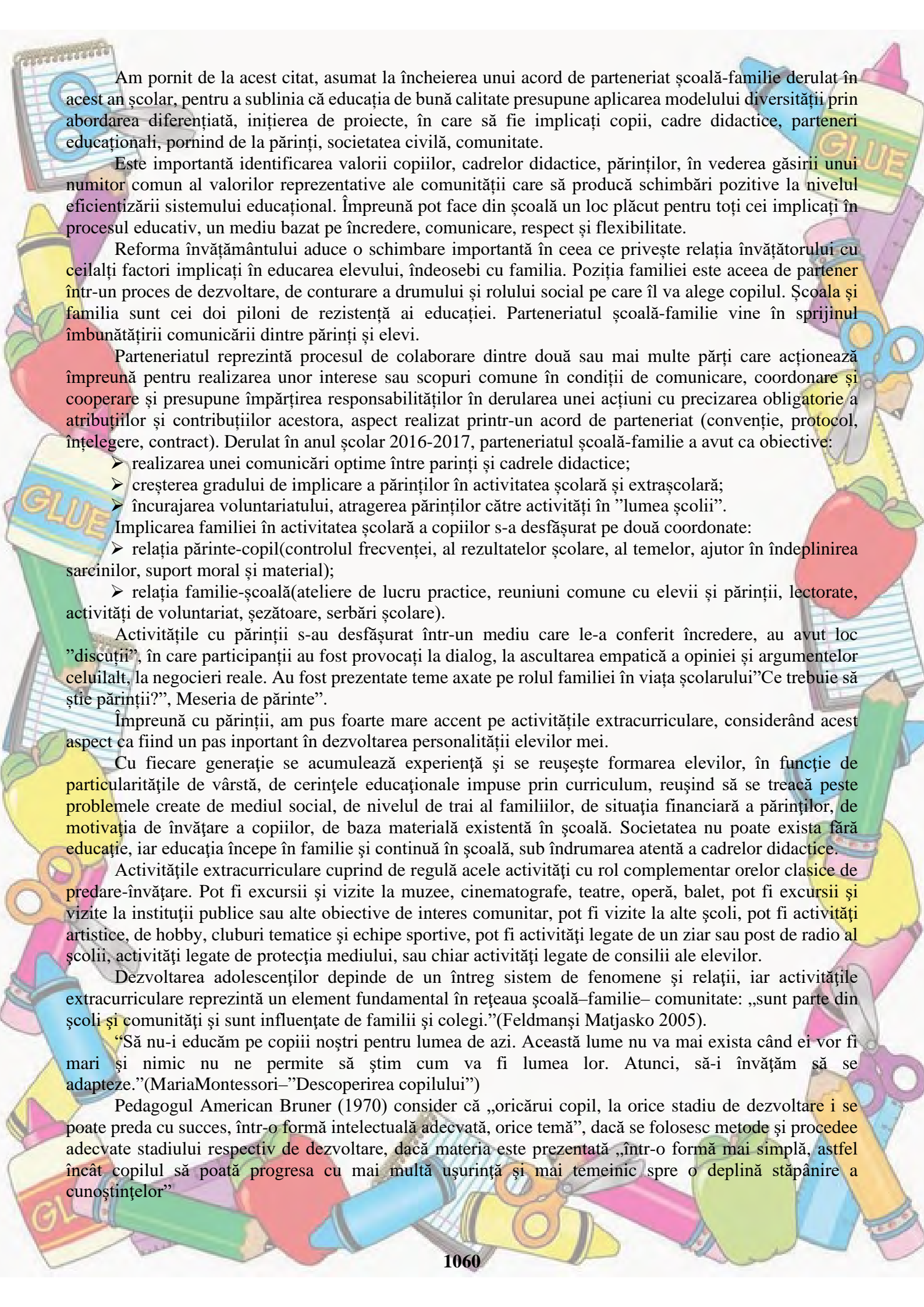
În mod normal, venirea unui copil pe lume este un prilej de bucurie. Părinții își pun mari speranțe în el, își fac planuri pentru când va crește și investesc toate resursele de care dispun pentru a-i asigura condițiile optime de dezvoltare. De asemenea, chiar dacă „școala vieții” are un rol însemnat în viața fiecărei persoane, aceasta s-a dovedit a fi de multe ori insuficientă. De aceea, o educație dobândită în mediul școlar a reprezentat întdeauna o bază foarte bună peste care s-a clădit experiența de viață.

Îmbinarea eforturilor educative dintre familie și școală este nu numai recomandabilă și chiar obligatorie, pentru că de multe ori, pe măsură ce copiii evoluează, părinții au de înfruntat mereu alte și alte probleme, multe din ele inedite, iar școala are acumulată multă experiență în soluționarea unor probleme care se ivesc la o categorie de vârstă și care se repetă la generațiile următoare. Factorii educaționali din școală pot, astfel, să dea un ajutor prețios părinților în înțelegerea problemelor copiilor și copilăriei și în soluționarea lor favorabilă, prin întâlniri periodice sau ocazionale între părinți și profesori.

A devenit evident faptul că acțiunea comună a familiei cu școala poate rezolva în mod satisfăcător problema educației copilului. Familia, școala și societatea în ansamblul ei sunt capabile împreună să desăvârșească ceea ce nu reușește să realizeze fiecare în parte.

Creșterea și educarea copilului este o artă susceptibilă de perfecționare prin acumularea continuă de experiență de către cei ce o făuresc.

”Semeni un gând, culegi o faptă, semeni o faptă, culegi un obicei, semeni un obicei, culegi un caracter, semeni un caracter, culegi un destin.”(Stephen R. Covey)

Am pornit de la acest citat, asumat la încheierea unui acord de parteneriat școală-familie derulat în acest an școlar, pentru a sublinia că educația de bună calitate presupune aplicarea modelului diversității prin abordarea diferențiată, inițierea de proiecte, în care să fie implicați copii, cadre didactice, parteneri educaționali, pornind de la părinți, societatea civilă, comunitate.

Este importantă identificarea valorii copiilor, cadrelor didactice, părinților, în vederea găsirii unui numitor comun al valorilor reprezentative ale comunității care să producă schimbări pozitive la nivelul eficientizării sistemului educațional. Împreună pot face din școală un loc plăcut pentru toți cei implicați în procesul educativ, un mediu bazat pe încredere, comunicare, respect și flexibilitate.

Reforma învățământului aduce o schimbare importantă în ceea ce privește relația învățătorului cu ceilalți factori implicați în educarea elevului, îndeosebi cu familia. Poziția familiei este aceea de partener într-un proces de dezvoltare, de conturare a drumului și rolului social pe care îl va alege copilul. Școala și familia sunt cei doi piloni de rezistență ai educației. Parteneriatul școală-familie vine în sprijinul îmbunătățirii comunicării dintre părinți și elevi.

Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune în condiții de comunicare, coordonare și cooperare și presupune împărțirea responsabilităților în derularea unei acțiuni cu precizarea obligatorie a atribuțiilor și contribuțiilor acestora, aspect realizat printr-un acord de parteneriat (convenție, protocol, înțelegere, contract). Derulat în anul școlar 2016-2017, parteneriatul școală-familie a avut ca obiective:

- realizarea unei comunicări optime între părinți și cadrele didactice;
- creșterea gradului de implicare a părinților în activitatea școlară și extrașcolară;
- încurajarea voluntariatului, atragerea părinților către activități în "lumea școlii".

Implicarea familiei în activitatea școlară a copiilor s-a desfășurat pe două coordonate:

- relația părinte-copil (controlul frecvenței, al rezultatelor școlare, al temelor, ajutor în îndeplinirea sarcinilor, suport moral și material);
- relația familie-școală (atelier de lucru practice, reuniuni comune cu elevii și părinții, lectorate, activități de voluntariat, șezătoare, serbări școlare).

Activitățile cu părinții s-au desfășurat într-un mediu care le-a conferit încredere, au avut loc "discuții", în care participanții au fost provocați la dialog, la ascultarea empatică a opiniei și argumentelor celuilalt, la negocieri reale. Au fost prezentate teme axate pe rolul familiei în viața școlarului "Ce trebuie să știe părinții?", "Meseria de părinte".

Împreună cu părinții, am pus foarte mare accent pe activitățile extracurriculare, considerând acest aspect ca fiind un pas important în dezvoltarea personalității elevilor mei.

Cu fiecare generație se acumulează experiență și se reușește formarea elevilor, în funcție de particularitățile de vârstă, de cerințele educaționale impuse prin curriculum, reușind să se treacă peste problemele create de mediul social, de nivelul de trai al familiilor, de situația financiară a părinților, de motivația de învățare a copiilor, de baza materială existentă în școală. Societatea nu poate exista fără educație, iar educația începe în familie și continuă în școală, sub îndrumarea atentă a cadrelor didactice.

Activitățile extracurriculare cuprind de regulă acele activități cu rol complementar orelor clasice de predare-învățare. Pot fi excursii și vizite la muzee, cinematografe, teatre, operă, balet, pot fi excursii și vizite la instituții publice sau alte obiective de interes comunitar, pot fi vizite la alte școli, pot fi activități artistice, de hobby, cluburi tematice și echipe sportive, pot fi activități legate de un ziar sau post de radio al școlii, activități legate de protecția mediului, sau chiar activități legate de consiliile ale elevilor.

Dezvoltarea adolescenților depinde de un întreg sistem de fenomene și relații, iar activitățile extracurriculare reprezintă un element fundamental în rețeaua școală-familie-comunitate: „sunt parte din școli și comunități și sunt influențate de familii și colegi.” (Feldman și Matjasko 2005).

“Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci, să-i învățăm să se adapteze.” (Maria Montessori - "Descoperirea copilului")

Pedagogul American Bruner (1970) consideră că „oricărui copil, la orice stadiu de dezvoltare i se poate preda cu succes, într-o formă intelectuală adecvată, orice temă”, dacă se folosesc metode și procedee adecvate stadiului respectiv de dezvoltare, dacă materia este prezentată „într-o formă mai simplă, astfel încât copilul să poată progresa cu mai multă ușurință și mai temeinic spre o deplină stăpânire a cunoștințelor”

Oricât ar fi de importantă educația curriculară realizată prin procesul de învățământ, ea nu epuizează sfera influențelor formative exercitate asupra copilului. Rămâne cadrul larg al timpului liber al copilului, în care viața capătă alte aspecte decât cele din procesul de învățare școlară. În acest cadru, numeroși alți factori acționează, pozitiv sau nu, asupra dezvoltării elevilor.

Nevoia de a se juca, de a fi mereu în mișcare, este tocmai ceea ce ne permite să împăcăm școala cu viața în familie. Scopul activităților extrașcolare este dezvoltarea unor aptitudini speciale, cultivarea interesului pentru activități socio-culturale, oferirea de suport pentru reușita școlară în ansamblul ei, valorificarea talentelor personale și corelarea aptitudinilor cu atitudinile moral-civice.

Școala și familia sunt factorii primordiali care intervin în educație, iar aceștia și mediul extrașcolar sau extrafamiliar pendulează copilul, obiect și subiect al educației. Colaborarea școlii cu familia trebuie să se axeze în mod firesc pe calitatea educației. Școala propagă mostre de educație generală a copilului, susținând modelul familial. Parteneriatul educațional este o atitudine abordată în sprijinul dezvoltării societății prin prisma educativă și presupune participare la o acțiune educativă comună, interacțiuni constructive acceptate de către toți partenerii, comunicare eficientă între participanți, acțiuni comune cu respectarea rolului fiecărui participant, interrelaționare. Educația secolului XXI o putem crea noi, până la urmă, urmându-ne idealurile cu hotărâre și pasiune pentru profesia pe care o avem implicând activ pe cele sociale, ale comunității.

Bibliografie:

- Cerghit Ioan, Neacșu Ioan, Negreț Dobridor Ioan, 2008, *"Prelegeri pedagogice"*, Editura Polirom, Iași
- Cernea Maria, 2000, *"Contribuția activităților extracurriculare la optimizarea procesului de învățământ"* în *Învățământul primar*, Editura Discipol, București
- Robu Maria,, 2008, *"Empatia în educație"*, Didactica Publishing House, București

IMPORTANȚA RELAȚIEI DINTRE ȘCOALĂ ȘI FAMILIE

PROF. FĂȘIE ALINA MONICA

COLEGIUL TEHNIC IOAN CIORDAȘ BEIUȘ, BIHOR

Reforma învățământului aduce o schimbare semnificativă în ceea ce privește relația profesorului cu ceilalți factori implicați în educarea elevului, îndeosebi, cu familia. Poziția familiei este aceea de partener într-un proces de dezvoltare, de conturare a drumului și rolului social pe care îl va alege copilul. Părinții și educatorii contribuie, în strânsă colaborare, la ridicarea nivelului instructiv al elevului integrat în colectiv.

Expresia „parteneriat” cu familia nu înseamnă doar o altă denumire a unei relații mai vechi în care familia era informată periodic ori la cerere, asupra evoluției copilului în activitatea școlară. Este vorba de o schimbare de statut a familiei în raport cu școala. Familiei îi revin acum mai multe drepturi-pe care noi trebuie să-i ajutăm, să-i conștientizăm și să beneficieze de ele-dar și sarcini sporite. Schimbările în plan socio-economic exprimă necesitatea reală a colaborării între școală și familie atât în rezolvarea unor sarcini de susținere materială, precum și în cooperarea, în alegerea programelor de instruire și educare (curriculum la decizia școlii) pentru cunoașterea personalității copiilor, pentru orientarea școlară și profesională.

Parteneriatul cu familia înseamnă și o reconsiderare a atitudinii profesorului față de aceasta. Îndatoririle profesorului față de familie sunt: mai multă transparență, acceptarea observațiilor pertinente și promovarea sugestiilor privind obiectivele și prioritățile educaționale, informarea corectă și operativă. Familia are cea mai mare influență asupra copilului, iar trăirile afective reprezintă suportul absolut necesar susținerii efortului de învățare.

Rolul părinților față de copilul devenit elev se schimbă. Părinții au nevoie de instruire în ceea ce privește modul de urmărire a îndeplinirii sarcinilor școlare și controlul conduitei copilului. Sunt părinți care intervin în activitatea de învățare a copilului în mod necorespunzător, fie având tendința de a se substitui copilului în efectuarea unor teme, prin alte metode decât cele indicate, fie manifestând exigențe nerealiste față de acesta.

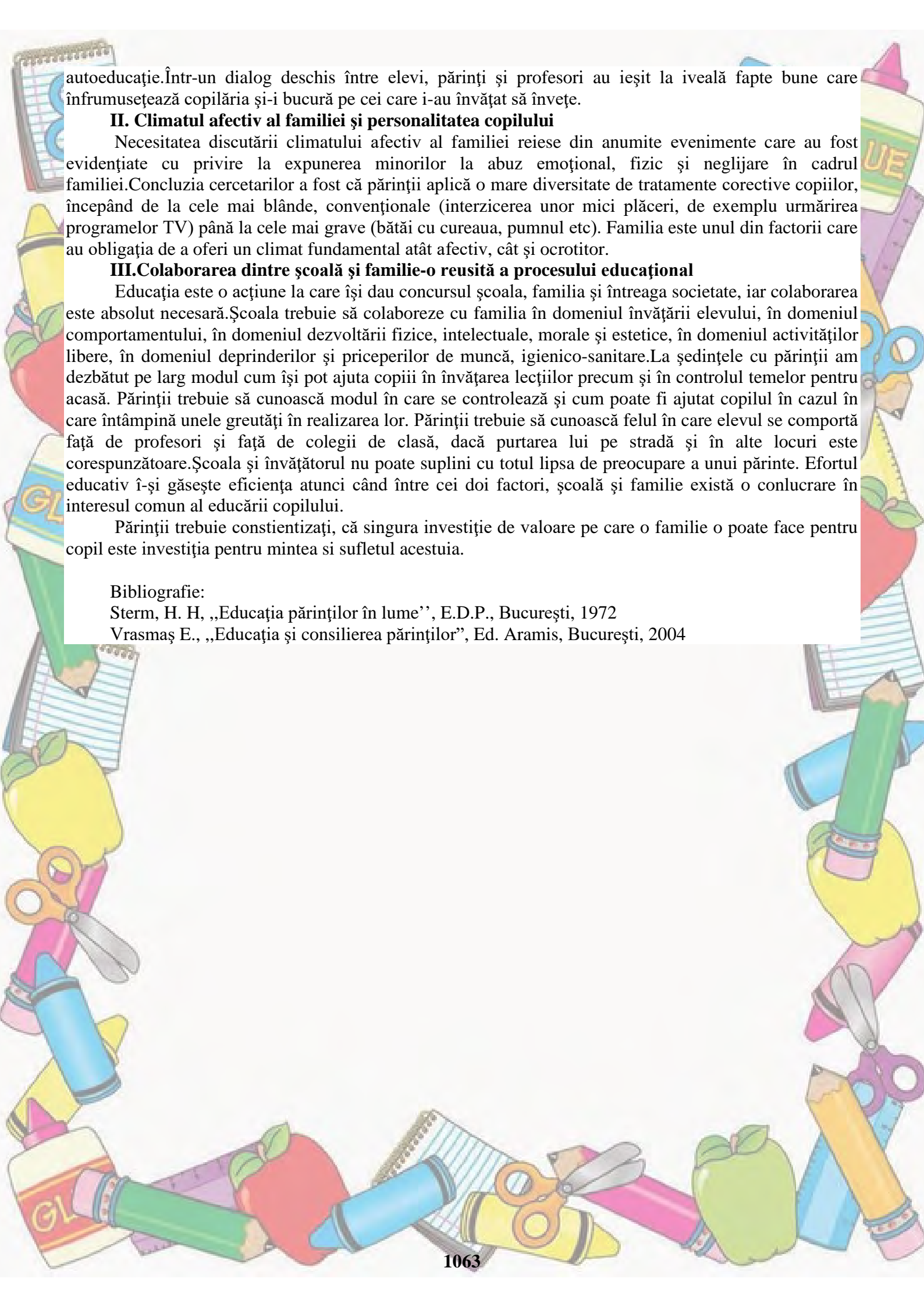
Unitatea de opinii dintre cele două instituții-școală, familie-trebuie realizată doar în strânsă colaborare contribuind la ridicarea nivelului instructiv-educativ al elevului integrat în colectiv. Printr-o colaborare perfectă între școală și familie, eficiența muncii educative poate fi maximă. Rolul conducător îl are însă școala, care ajută familia în sarcinile ce-i revin și asigură unitatea de vederi în acțiune. Reprezintă factorul instituționalizat specializat în munca instructiv-educativă.

I. Managementul colaborării eficiente cu părinții

Familiiile în societatea modernă contemporană se confruntă cu solicitări ridicate, cu o competiție crescută pentru obținerea atenției copiilor și, uneori, din dorința de a le oferi siguranța economică, petrec mai puțin timp cu cei mici.

Parteneriatele eficiente sunt planificate și implementate cu grijă, dascălii trebuie să se instruiască și să ceară la nevoie ajutorul unor specialiști în consiliere școlară pentru a pune în practică cooptarea părinților. Părinții sunt cei care trebuie să învețe de la dascălul copilului pentru a cunoaște direcția și ritmul la care trebuie să se alinieze. Schimbul de idei este profitabil atât pentru școală cât și pentru elev și părinții săi. Un prim pas, este evaluarea la începutul anului școlar a nevoilor, perspectivelor și modelelor părinților, în ceea ce privește implicarea acestora. Această evaluare îl ajută pe cadrul didactic în planificarea și transmiterea mesajului către părinți că le este apreciată opinia și că va fi luată în considerare de către școală. Parteneriatul școală-familie în zilele noastre primește noi valențe. Scopul fundamental al acestei colaborări este integrarea deplină a școlii în comunitate

În prezent, la baza colaborării școală-familie rămân ședințele semestriale. Dar nu sunt de ajuns pentru a realiza o reală comunicare, un parteneriat în adevăratul sens al cuvântului, care să aibă ca rezultat dezvoltarea și integrarea optimă școlară și socială a copilului. Ținând cont de faptul că aceste întâlniri de grup cu părinții sunt totuși un mijloc util și necesar, chiar dacă nu suficient, de comunicare între școală și familie. Am încercat să le fac mai productive și să constituie o bază pentru viitoarea colaborare. Activitățile diverse desfășurate în comun cu părinții și elevii stimulează capacitățile și deprinderile necesare în

autoeducație. Într-un dialog deschis între elevi, părinți și profesori au ieșit la iveală fapte bune care înfrumusețază copilăria și-i bucură pe cei care i-au învățat să învețe.

II. Climatul afectiv al familiei și personalitatea copilului

Necesitatea discutării climatului afectiv al familiei reiese din anumite evenimente care au fost evidențiate cu privire la expunerea minorilor la abuz emoțional, fizic și neglijare în cadrul familiei. Concluzia cercetărilor a fost că părinții aplică o mare diversitate de tratamente corective copiilor, începând de la cele mai blânde, convenționale (interzicerea unor mici plăceri, de exemplu urmărirea programelor TV) până la cele mai grave (bătăi cu cureaua, pumnul etc). Familia este unul din factorii care au obligația de a oferi un climat fundamental atât afectiv, cât și ocrotitor.

III. Colaborarea dintre școală și familie-o reușită a procesului educațional

Educația este o acțiune la care își dau concursul școala, familia și întreaga societate, iar colaborarea este absolut necesară. Școala trebuie să colaboreze cu familia în domeniul învățării elevului, în domeniul comportamentului, în domeniul dezvoltării fizice, intelectuale, morale și estetice, în domeniul activităților libere, în domeniul deprinderilor și priceperilor de muncă, igienico-sanitare. La ședințele cu părinții am dezbătut pe larg modul cum își pot ajuta copiii în învățarea lecțiilor precum și în controlul temelor pentru acasă. Părinții trebuie să cunoască modul în care se controlează și cum poate fi ajutat copilul în cazul în care întâmpină unele greutăți în realizarea lor. Părinții trebuie să cunoască felul în care elevul se comportă față de profesori și față de colegii de clasă, dacă purtarea lui pe stradă și în alte locuri este corespunzătoare. Școala și învățătorul nu poate suplini cu totul lipsa de preocupare a unui părinte. Efortul educativ își găsește eficiența atunci când între cei doi factori, școală și familie există o conlucrare în interesul comun al educării copilului.

Părinții trebuie constientizați, că singura investiție de valoare pe care o familie o poate face pentru copil este investiția pentru mintea și sufletul acestuia.

Bibliografie:

Sterm, H. H., „Educația părinților în lume”, E.D.P., București, 1972

Vrasmaș E., „Educația și consilierea părinților”, Ed. Aramis, București, 2004

RELAȚIA PĂRINTE – COPIL – PROFESOR, FACTOR IMPORTANT ÎN DEZVOLTAREA ARMONIOASĂ A COPILULUI

FĂȘIE CĂTĂLIN IONICĂ (ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 REMETEA)

Implicarea familiei în cadrul programului desfășurat în școală este esențială pentru îmbogățirea mediului stimulativ, fixarea și lărgirea cunoștințelor asimilate în sala de grupă. Implicarea familiei în program va întări sprijinirea Țelurilor educaționale. Implicarea părinților în activitatea preșcolară este în beneficiul copiilor, al familiei și al calității actului educațional.

Dezvoltarea personalității copilului este un proces complex, care se desfășoară în timp și presupune acțiunea simultană a eredității, a educației și a mediului.

Influența părinților asupra formării copilului ca viitor om cu respect față de cei ce-l educă se simte încă din perioada școlii. Nu de puține ori se întâlnesc copii care nu respectă cerințele profesorilor sau care fac aprecieri necuviincioase la adresa lor. De cele mai multe ori, acești copii vin din familii care au obiceiul de a pune gri autoritățile locale, șefii de la locul de muncă sau chiar educatoarea sau învățătoarea copiilor mai mari. Copilul este obișnuit deci, cu lipsa de respect. Acești copii, de multe ori, refuză să vină la școală. Discutarea cadrului didactic în directe făcute de către părinți sădesc în sufletele copiilor neîncrederea, frica.

Atunci, când unii copii povestesc acasă, de exemplu, că profesorul nu-i apreciază lucrarea ca fiind cea mai bună, părinții fac afirmația celor protejați. Dacă copilul nu spune primul poezia la serbare, părintele nu caută cauza, ci acuză profesorul că ar fi lipsit de tact pedagogic. Desigur că, în felul acesta, copilul își pierde încrederea în profesor și devine nepolitic, nemaisupunându-se cerințelor acestuia și reacționând greșit.

Copilul nu se educă numai prin îndemnul părinților, ci și prin exemplele personale pe care părinții le oferă acestuia. Există multe cazuri când părinții intră în școală fără să salute personalul care lucrează în incinta acesteia. Prin firea lucrurilor, copilul trebuie să găsească în imediata sa apropiere, realitatea corectă a persoanei de care sunt atașați, realitate care să-i inspire conduita. Desigur că, aceste exemple de conduită se corectează pe parcurs, se îmbogățesc, ajungând chiar să se modifice. În acest proces, intervin grădinița, școala, societatea care contribuie la modelarea personalității copiilor. Prima etapă în acest proces de organizare și formare a membrului societății este reprezentată, însă, de identificarea cu personalitatea tatălui sau a mamei.

Lipsit de un model, de un exemplu cu care să se identifice în propriul său cămin, copilul va găsi astfel de modele în afara acestuia, într-o persoană valoroasă pentru el, cum ar fi, de exemplu: educatoarea, învățătoarea, profesorul.

Din nefericire însă, adeseori, copilul care este lipsit de autoritatea părintească pozitivă și eficientă își va afla prieteni printre indivizii străzii. În acest caz, efectele negative pot fi prezise cu corectitudine.

Copiii provin din familii care se deosebesc între ele prin condițiile de trai, prin gradul de cultură al părinților, fapt care își imprimă pecetea asupra caracterului și conduitei copilului.

Se mai produc încă abateri de la regulile morale și civice în unele familii. Cel mai frecvent se înregistrează astfel de cazuri acolo unde părinții consumă alcool. Unii copii observă aceste fapte și le sesizează părinților, în felul lor, dar, sincer.

Tensiunile și conflictele dintre părinți și copii, pot avea o intensitate diferită și o durată variabilă, distingându-se forme simple, cum ar fi: cearta, neînțelegerea, contrazicerea, refuzul asumării unei obligații conjugale sau forme complexe, precum: agresivitatea fizică, violența, alungarea unui partener de la domiciliu. În condițiile în care părinții vor avantaja un copil în favoarea altuia, nerepectând raportul dintre merit și recompense, pot apărea situații de rivalitate, gelozie fraternă. Copilul dezavantajat va utiliza mecanisme de apărare, cum ar fi: încordarea, izolarea sau prefăcătoria, minciuna.

Părinții trebuie să acorde copilului atenție totală pentru ca acesta să vadă că suntem interesați să îl ascultăm. Retragerea cu el într-un loc liniștit și evitarea prezenței altor persoane la discuție îi pot arăta copilului că părinții sunt cu adevărat interesați de problema lui. Copilul trebuie să fie sigur că “problema” se va rezolva “între ei”. Indiferența este la fel de dăunătoare. Copilul se simte respins și neglijat dacă, atunci

când își împărtășește gândurile părinților, aceștia continuă să privească la televizor sau să își vadă în continuare de treabă. Încetarea oricărei activități este necesară pentru a-și demonstra disponibilitatea.

În cazul copiilor mici este importantă și atitudinea pe care părinții o au. Ei nu trebuie să se simtă dominați nici măcar fizic, din această cauză fiind bine ca părinții să coboare la nivelul lor atunci când le vorbesc sau îi ascultă.

Ședințele cu părinții sunt prilejuri pentru a-i informa pe aceștia referitor la modul cum se comportă copilul lor în relația cu ceilalți copii, cum se descurcă acesta în cadrul activităților educative, etc. Tot la aceste ședințe, profesorul este informat de părinți despre problemele pe care aceștia le parcurg și de cele mai multe ori le oferă soluții.

Așadar, dialogul dintre profesor și părinți este foarte necesar, de exemplu: profesorul constată că sunt copii care vin la școală oboseți. În acest caz, li se adresează părinților, fie atrăgându-le atenția să solicite mai puțin copilul în activități gospodărești, fie să petreacă mai puțin timp privind programul TV.

Școala, prin metodele și procedeele pedagogice, are datoria de a interveni direct în cazurile de îndrumare greșită a copilului în familie. Toate îndrumările și intervențiile trebuie să aibă în vedere viitorul om ce ar putea altera atmosfera în propriul său cămin și, chiar, la locul de muncă în care acesta va ajunge.

Familia, ca prim grup cu care ia contact copilul, rămâne reperul permanent și fundamental în condiția indivizilor, în manifestarea unor atitudini civice, moral-comportamentale.

Bibliografie:

- Agabrian, Mircea, (2006), *Școala, familia, comunitatea*, Editura „Institutul European”, Iași;
- Boniface Jean, Legrand Jean-Andre, Andre de Peretti, (2001), *Tehnici de comunicare*, Editura Polirom, Iași;
- Dumitrana, M., (2002), *Copilul, familia și grădinița*, Editura Compania, București;
- Truta Elena, Mardar, Sorina, (2007), *Relația profesor-elevi: blocaje și deblocaje*, Editura Aramis, București.

FAMILIA ȘI ȘCOALA, PARTENERI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

ȘCOALA GIMNAZIALA „ IOSIF VULCAN „ HOLOD

G.P.N. NR. 3 DUMBRAVA

PROF. INV. PRESC: FASIE MIRELA

„Niciodată familia nu a fost mai solicitată și rolul său nu a fost niciodată atât de mare ca azi” – Boutin și Doring, 1994.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. Acesta presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

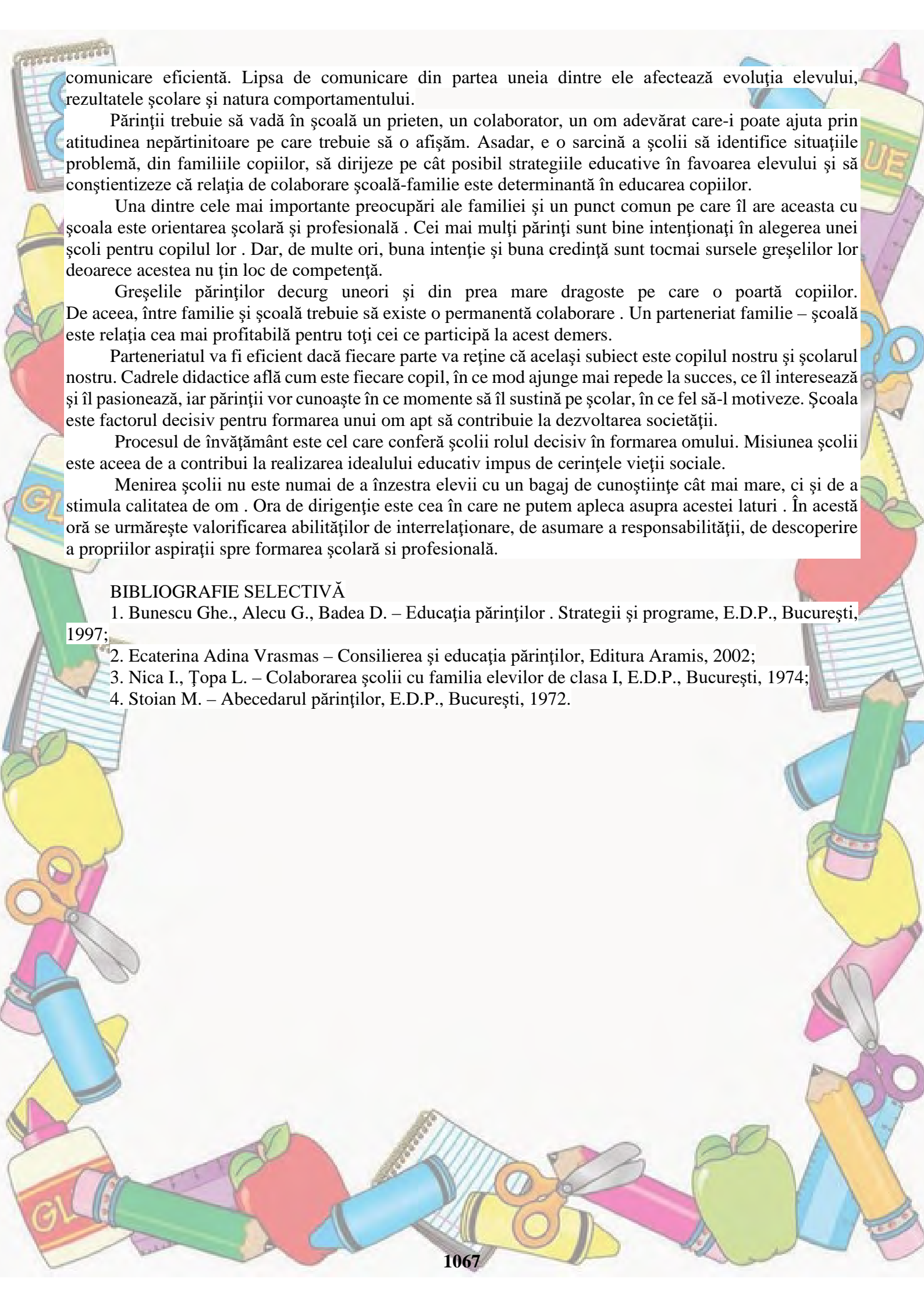
Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament : respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „ cei șapte ani de acasă ”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație . Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute . Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații . Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efektivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală . Colaborarea și cooperarea părinților cu școala sunt eficiente ambilor factori.

O comunicare optimă învățător/ diriginte/ familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o

comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Asadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă, din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională . Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli pentru copilul lor . Dar, de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai sursele greșelilor lor deoarece acestea nu țin loc de competență.

Greșelile părinților decurg uneori și din prea mare dragoste pe care o poartă copiilor. De aceea, între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare . Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers.

Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și îl pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să îl susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze. Școala este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății.

Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale.

Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om . Ora de dirigiență este cea în care ne putem apleca asupra acestei laturi . În această oră se urmărește valorificarea abilităților de interrelaționare, de asumare a responsabilității, de descoperire a propriilor aspirații spre formarea școlară și profesională.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – Educația părinților . Strategii și programe, E.D.P., București, 1997;
2. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002;
3. Nica I., Topa L. – Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, E.D.P., București, 1974;
4. Stoian M. – Abecedarul părinților, E.D.P., București, 1972.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE - CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR ÎNV. PREȘCOLAR FĂȘIE ROMINA
LICEUL TEOLOGIC PENTICOSTAL “BETEL” ORADEA

Educația intră în sfera relațiilor partenoriale ca liant sau ca proces, o fericită conjunctură, care determină, într-un fel sau altul, ca parteneriatul dintre familie-grădinița-comunitate să funcționeze în beneficiul copilului.

Este considerată o primă experiență relațională și de colaborare cu persoane profesioniste, o îmbinare a parteneriatului cu informațiile părinților o deschidere spre comunitate, toate având un obiectiv comun și anume dezvoltarea globală a copilului.

Mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viață este cel oferit de familie. Acesta reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunii dintre copil și mediul social. Familia are rolul central în asigurarea condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei, condiții care stau la baza structurii personalității individului. Iată de ce modul de relaționare din familie, climatul afectiv și modelul sociocultural al acesteia sunt importante în integrarea socială și în construirea comportamentelor sociale.

Mediul familial ocupă un loc central în multitudinea factorilor determinanți ai copilului. Copilul nu este un adult în miniatura, ci este un “candidat la maturizare” (H. Pierot), deosebit de receptiv la influențele pozitive sau negative care se exercită asupra lui. De aceea copilul trebuie socializat și modelat, iar fundamentarea personalității se realizează, în mare măsură, în interiorul familiei, care concentrează primul sau univers afectiv, social și cultural. Trăsăturile și coordonatele personalității copilului se construiesc în relație cu mediul social, cu situațiile pe care trebuie să le trăiască în familie, atitudinile părinților având o influență importantă asupra personalității copilului în devenirea sa ca adult. Primele deprinderi de viață sănătoase ale copilului sunt dezvoltate în familie (deprinderi igienice, de alimentație sănătoasă), acestea constituie suportul dezvoltării ulterioare își pun amprenta asupra întregii personalități. Tot în familie, copilul își însușește limbajul. Volumul, calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării depinde de modelele oferite de părinți, de felul în care aceștia interacționează și îi solicită pe copii.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea, răbdarea, etc. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult, părinții oferind copilului exemple de comportamente în diferite contexte. De la părinți cei mici vor învăța să aprecieze ce e bine și ce e rău ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât.

Educația din familie a copilului se continuă cu cea din grădiniță, care oferă un mediu educațional impregnat cu multiple valențe educative, în care copilul vine să-și lărgescă sfera de cunoaștere, să socializeze și să pășească într-o nouă etapă de viață socială. Activitatea educativă din grădiniță nu poate fi izolată, separată de alte influențe educative care exercită asupra copilului și mai ales de cea din familie.

Educația trebuie să se manifeste permanent ca o acțiune coerentă, complex și unitară a grădiniței și familiei. La intrarea în grădiniță, părinții dețin toate informațiile legate de copil: starea de sănătate, obiceiuri alimentare, particularități de învățare, mod de comportare, probleme în dezvoltare etc. În același timp, grădinița, ca prima instituție care se conduce după principii și metode științifice, deține mijloace specifice pentru valorificarea potențialului fizic și psihic al fiecărui copil. Un rol important în reușita procesului instructiv-educativ îl are relația familie-grădiniță, de aceea cadrele didactice trebuie să acorde atenție deosebită comunicării cu copiii și cu familiile acestora.

În concluzie grădinița nu poate rămâne singură în acest proces de dezvoltare a copilului. În complementaritate, familia asigură temeuri educaționale esențiale, Securitate afectivă, deschidere spre valori, aspect care se multiplică treptat în spațiul educației școlare, în timp ce celelalte instituții asigură accesul la valori, creează oportunități de comunicare și învățare „ altfel”, sporesc complexitatea interacțiunilor și relațiilor, duc actul didactic, atunci când este necear, dincolo de perimetrul clasei, în spațiul outdoor.

Bibliografie

Albulescu I., Catalano H., *Sinteze de Pedagogia Învățământului Preșcolar*, Editura DPH, București, 2019.

Vrășmaș E., *Educație Timpurie*, Editura Arlequin, București, 2014.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR FAZEKAS BEÁTA ORSOLYA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 VIIȘOARA, BIHOR

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În

familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

1. Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
2. Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
3. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA TIMPURIE- O NECESITATE

FEHER ILDIKO- GABRIELA- PROF. ÎNV. PREȘCOLAR

GRADINITA CU P.P. LICURICI

CLUJ-NAPOCA

În România, ca în majoritatea statelor lumii, **educația timpurie a copiilor** contribuie la supraviețuirea, creșterea, dezvoltarea și instruirea, învățarea timpurie, incluzând aspectele sănătății lor, dar și ale dezvoltării cognitive, sociale, fizice și emoționale, începând din momentul nașterii și terminând cu intrarea în școala primară, în cadrul învățământului formal.

Pregătirea copilului pentru școală este considerată tot mai mult „funcția majoră” obiectivul formativ central al activităților instructive-educative din grădiniță. Grădinița oferă un cadru organizat instituționalizat în dezvoltarea generală polivalentă a copilului și în pregătirea sa pentru școală. Copilul va dobândi reguli de viață, obișnuite, moduri de gândire, cadre spațio-temporale, idealuri conforme cu mediul social în care este crescut, capacitatea de comunicare și interacțiune, competența de exercitare a rolurilor cerute de societate (de copil, de prieten, de școlar) dar și dobândirea cunoștinței, datorii și responsabilității. În tot acest proces de transmitere și asimilare copilul nu este un obiect asupra căruia se exercită acțiunea, pentru că societatea recunoaște rolul lui activ în cadrul ei, recunoaște veritabilul univers al copilăriei ca fiind o etapă distinctă de viață și acordă copilului un status particular și roluri specifice. Integrarea socială cere ca toate activitățile educative să aibă în vedere copilul ca „ființa socială” astfel încât toți factorii de socializare (grădinița, școala) să aibă aceeași sarcină de continuare a procesului socializării început în familie. Este foarte adevărat că familia, atmosfera ei caldă, plină de afecțiune, contribuie prima și decisiv la dezvoltarea fizică și psihică a copilului, dar personalitatea umană se conturează cald, uman, științific și metodic, în cadrul grădiniței. Pregătirea pentru intrarea în viața adultă, anterior realizată de familie, va fi continuată, în perioada preșcolară, de către această instituție. Aceasta este acum, contextul în care copilul va trebui să facă prima încercare de a iubi pe altcineva în afară de sine.

Copiii învață tot timpul și nu numai în perioadele petrecute la grădiniță sau la școală. Ei învață în mod spontan, achiziționează cunoștințe, își formează deprinderi prin intermediul jocului. Este foarte important să se afle la îndemâna copilului jucării, cărți selectate cu mare atenție. Copilul trebuie învățat cum să se joace. Calitățile educaționale ale jucăriilor nu au valoare dacă nu introduc un element interesant, de plăcere, care să se mențină constant, așa încât copilul să nu se plictisească de jucărie. Apoi jucăria trebuie să fie adecvată vârstei și nivelului de dezvoltare a copilului.

Vârsta preșcolară este cea mai importantă pentru achiziționarea unor deprinderi, a unor cunoștințe și stabilirea unor atitudini care să funcționeze pe tot restul vieții. Relațiile care se stabilesc între părinte și copil sunt hotărâtoare pentru calitatea relațiilor pe care le va stabili acesta din urmă, de-a lungul vieții, în diferite contexte.

Părinții trebuie să regăsească un sprijin în serviciul de educație timpurie, să se simtă responsabili și responsabilizați pentru a colabora cu educatorii și a participa la orice activități realizate împreună cu și pentru copii. Părintele trebuie să se simtă respectat și recunoscut de educator în interacțiunea cu acesta pentru a putea permite transferul afectiv fără a se deresponsabiliza în raport cu îngrijirea, creșterea și educarea copilului. Această responsabilitate durează chiar și în momentele de separare, când copilul se află în grija educatoarei, iar părinții trebuie să știe că sunt și vor rămâne cele mai importante persoane în relație cu al lor copil.

Bibliografie:

1. Glava Adina, Maria Pocol, Tătaru Lolica- „Educația timpurie- ghid metodic pentru aplicarea curriculumului preșcolar, Editura Paralela 45, 2009
2. Albușescu Ion, Catalano Horațiu-”Sinteze de pedagogia învățământului preșcolar”, Editura DPH, 2019
3. Dumitrana Magdalena- Copilul, familia și grădinița, Editura Compania, 2008

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

PROF. ÎNV. PREȘC. FEIER MARIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ TOMNATIC- G.P.P
LOC. TOMNATIC, JUD. TIMIȘ

O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul.

În educarea *puiului de om*, părinții, educatorii, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Printre problemele importante ale învățământului în această etapă de schimbare și modernizare rapidă se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia ocupă un loc privilegiat.

Familia, prima școală a vieții, este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi, dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Ca primă verigă a sistemului educativ, familia are responsabilități clare și diverse. Întrebarea care se pune este, dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile vieții zilnice, minimalizând rolul de factor educativ. Altor familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare copiilor, le lipsesc pregătirea psihopedagogică, experiența.

Factorii care influențează azi mediul educativ sunt noua concepție care se cristalizează asupra educației ca serviciu social și extinderea mass-media. Părinții trebuie să-și întărească fundamentarea relațiilor lor pe baza dragostei lor față de propriii copii și pe dorința lor ca aceștia să aibă performanțe și succes în viață. Aceasta nu se poate realiza dacă părinții nu cunosc personalitatea propriului copil. Educația copilului este factorul principal care dezvoltă personalitatea lui. În educația copiilor, trebuie să existe între părinți înțelegere și acord în diferite probleme și de aici decurg normal și celelalte.

În activitatea de educație în familie, un rol important îl are *climatul* care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma **climatul pozitiv** (*favorabil*) sau **climatul negativ** (*nefavorabil*) educației, adică formarea copilului ca cetățean, ca om.

Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților, influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Voi enumera câteva din posibile **atitudini** și **comportamente** ale părinților și implicațiile lor în formarea profilului moral al copilului:

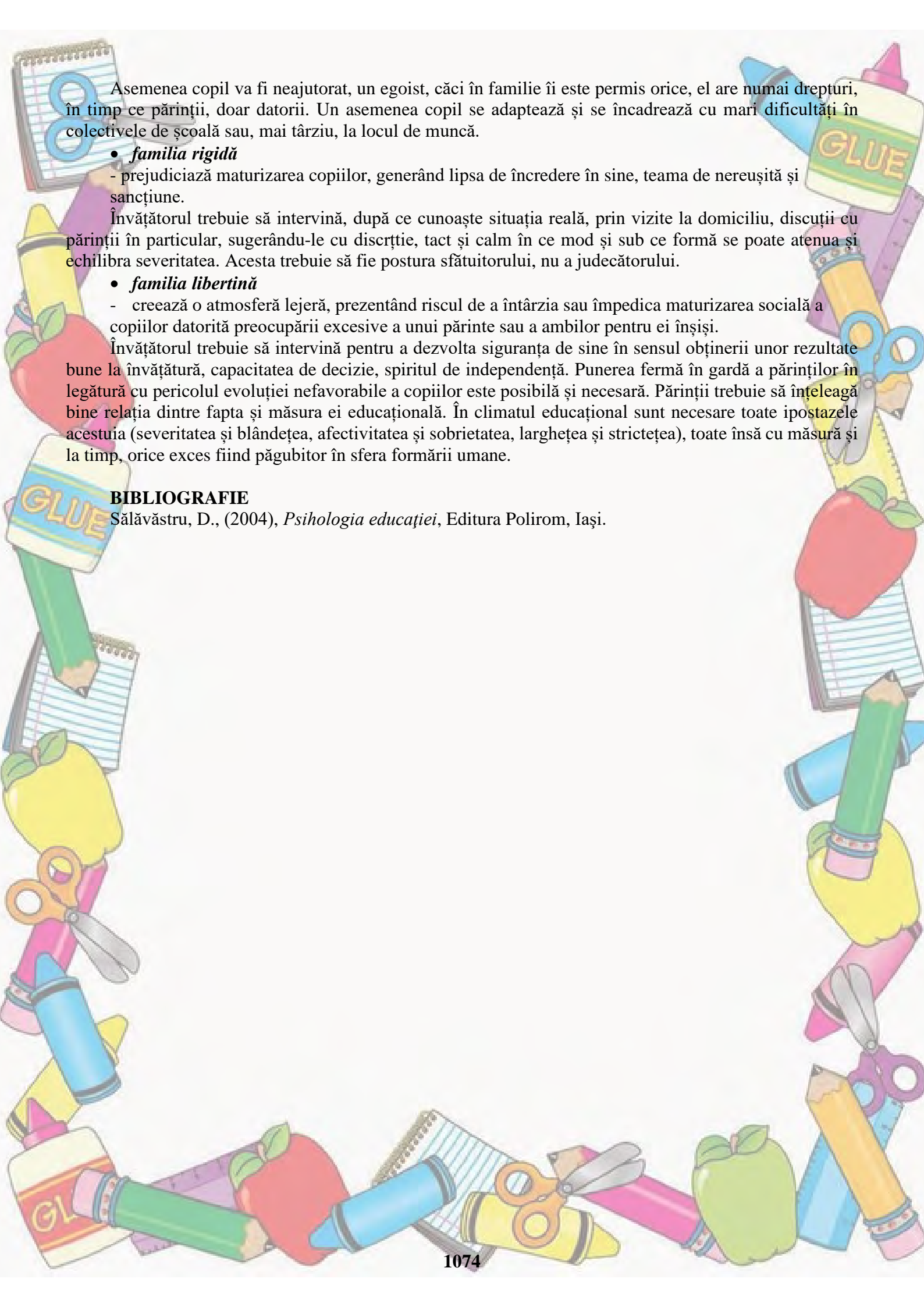
- **familia severă**

- în anumite limite imprimă ordine, disciplină, seriozitate, asigură unitate și echilibru familiei; severitatea este necesară în raporturile educaționale din familie, dar cu măsură.

Ce s-ar întâmpla în cazul în care părinții aplică copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul crește timorat cu gândul pedepsei, ascunde greșelile făcute, simte nevoia să mintă, se îndepărtează afectiv și efectiv de părinți și își caută înțelegerea și afectivitatea în altă parte. Așa se nasc *găștile* și *bandele* de minori. Mai gravă este situația când părinții sunt împărțiți în *tabere*: unul sever și unul indulgent. Astfel se formează viitorul demagog, viitorul ipocrit, trăsături de personalitate pe care nu și le dorește niciun părinte pentru copilul său.

- **familia permisivă**

- stă la polul opus al familiei severe, are un *climat de puf*.

Asemenea copil va fi neajutorat, un egoist, căci în familie îi este permis orice, el are numai drepturi, în timp ce părinții, doar datorii. Un asemenea copil se adaptează și se încadrează cu mari dificultăți în colectivele de școală sau, mai târziu, la locul de muncă.

- **familia rigidă**

- prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsa de încredere în sine, teama de nereușită și sancțiune.

Învățătorul trebuie să intervină, după ce cunoaște situația reală, prin vizite la domiciliu, discuții cu părinții în particular, sugerându-le cu discreție, tact și calm în ce mod și sub ce formă se poate atenua și echilibra severitatea. Acesta trebuie să fie postura sfătuitorului, nu a judecătorului.

- **familia libertină**

- creează o atmosferă lejeră, prezentând riscul de a întârzia sau împedica maturizarea socială a copiilor datorită preocupării excesive a unui părinte sau a ambilor pentru ei înșiși.

Învățătorul trebuie să intervină pentru a dezvolta siguranța de sine în sensul obținerii unor rezultate bune la învățătură, capacitatea de decizie, spiritul de independență. Punerea fermă în gardă a părinților în legătură cu pericolul evoluției nefavorabile a copiilor este posibilă și necesară. Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre fapta și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea, larghețea și strictețea), toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

BIBLIOGRAFIE

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PIP. FERARU ALINA MARIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „B.P. HASDEU” MUN. CÂMPINA
CÂMPINA, PRAHOVA

Din ce în ce mai des apar în spațiul public comentarii care provin atât de la cadrele didactice, cât și de la părinți. Formulările sunt variate, dar se învârt în jurul următoarei probleme: „Copiii de astăzi sunt altfel, nu așa cum am fost noi!”

Îngrijorarea adulților este justificată. Generațiile de astăzi diferă de la una la alta, iar profesorului, cât și familiei îi este greu să se raporteze la toate aceste schimbări. Copiii par să își construiască o lume a lor, inaccesibilă părinților și profesorilor, și astfel prăpastia dintre generații devine din ce în ce mai adâncă. Este o provocare pe care trebuie să ne-o asumăm și de aceea vom analiza mai departe toate nuanțele, care intră în reușita unui proces instructiv-educativ cât mai eficient.

Profesorul se situează așadar în centrul efortului de dezvoltare educațională. Uneori, el este trambulina care propulsează copilul pe o treaptă superioară prin motivație, cunoaștere, evoluție.

În mod tradițional, pedagogia a pus accent pe relația dintre profesor și elev. Ne amintim, că Redl și Wattenberg încadrau printre rolurile pe care un profesor le îndeplinește la clasă și pe cel de „înlocuitor de părinți”. Profesorii trebuie să fie astfel „o sursă de protecție, aprobare, afecțiune și sfat”. Iată de ce, cadrul didactic trebuie să utilizeze toate aceste informații pentru a construi cele mai bune strategii de dezvoltare didactică.

Relația cadrelor didactice cu părinții trebuie să fie una pozitivă, consistentă și reciproc acceptată. Iată, de ce dascălii, trebuie să cunoască atât profilul elevilor din clasă, cât și pe cel al părinților acestora. Mulți profesori se plâng de dificultatea de a-i implica pe părinți în procesul de învățământ. Uneori, acest lucru se întâmplă din cauza unor deficiențe de ordin comunicațional. În aceste situații, deși profesorul face eforturi semnificative să își apropie părinții, se lovește de un vid de indiferență și lipsa de interes. Nu mai este vina profesorului, nu mai este vina mediului școlar.... Să fie cumva vina părinților..... Cadrele didactice tind să creadă acest lucru, că părinții respectivi sunt răuvoitori. Totuși, o clasificare a părinților efectuată de Hoover Dempsey, Walker și Sandler pune în evidență faptul, că nu există un singur tip de părinți, ci două, este vorba de părinți activi și părinți pasivi. Această diferențiere între părinți activi și părinți pasivi este primul pas pentru a înțelege și a acționa. Profesorul trebuie să mobilizeze energia părinților activi și să găsească modalități de a motiva părinții pasivi pentru a-i face mai activi. Deși este neplăcut să constatăm acest lucru, trebuie să știm că părinții pasivi nu se vor transforma niciodată în părinți activi. Ceea ce putem face este să sprijinim motivarea pentru a le optimiza gradul de activism.

Ca învățătoare și dirigintă am urmărit să-i atrag pe părinți în jurul școlii și să devină colaboratori activi ai dascălului, să cunoască scopul și sarcinile, metodele educative, să devină conștienți de răspunderea pe care o au în fața societății. Am folosit o varietate de forme și metode precum, ședințele cu părinții, lectoratele cu părinții, consultațiile și convorbirile în grup sau individuale, fișele psiho-pedagogice ale elevilor.

În cadrul ședințelor cu părinții, m-am străduit să conectez munca educativă a acestora cu sarcinile activității instructiv-educative din școală. De asemenea, m-am ocupat de organizarea muncii în familie, de alcătuirea și respectarea regimului zilnic, de atragerea părinților în supravegherea timpului liber al elevilor. În acest sens, am dezbătut în cadrul unui lectorat tema, „*Un regim de viață rațional*”. În convorbirile cu părinții este foarte important tonul folosit de profesor. Nu am fost niciodată un *acuzator* al elevilor pentru a nu declanșa în părinți reacția de *apărător* al acestora, fapt care face imposibilă colaborarea cu familia. Am căutat ca părinții să vadă că le întind o mână prietenească pentru ca prin eforturi comune copilul lor să ajungă în rândul celor mai buni.

De asemenea, la orele de dirigenție, cât și în cadrul ședințelor cu părinții am dezbătut teme ca: „*Vă cunoașteți copilul?*”, „*Rolul mamei*”, „*Rolul tatălui*”, „*Meseria de a fi părinte*”, „*Frumusețea*

comportării”, „Ziua mea de lucru”, „Copilul față în față cu părinții”. Întocmirea fișelor psihopedagogice a fost mereu în atenția mea. Am realizat caracterizări individuale și caracterizarea clasei privită în ansamblu, iar pe baza acestora am proiectat strategiile instructiv-educative pentru atingerea țelului pe care mi l-am propus- succesul școlar. Deci, factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Așadar, să reflectăm asupra apelului adresat de celebrul J.J. Rousseau: „*Educatori, învățați să vă cunoașteți copiii!*”

IMPORTANTA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PRESC. FERARU DANIELA,
GRĂDINIȚA NR. 6 ALEXANDRIA, JUD. TELEORMAN

Familia este factorul educativ prioritar, întrucât educația începe din familie, aceasta fiind modelul pe care copilul îl imită și-l urmează. În familie copilul își face pregătirea pentru viață. Contribuția familiei este cu atât mai mare cu cât copilul este mai mic și scade pe măsură ce etapele de creștere înaintază pe treptele superioare ontogenezei. Aceasta oferă mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viață, reprezentând primul instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social.

Părinții sunt primii educatori deoarece ei sunt primii cu care copilul interacționează constant încă din prima zi a vieții; familia este modelul pe care copilul îl imită. Totodată, modul de viață al familiei este principalul reper în viață al copilului. Comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea psihofizică a copilului, formarea personalității lui. Copiii își observă proprii părinți cum acționează în rolul de părinți. Volumul, calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării depinde de modelele oferite de părinți, de felul în care aceștia interacționează și îi solicită pe copii. De la părinți, cei mici vor învăța să aprecieze ce este bine și ce este rău, ce este drept și ce este nedrept, ce este frumos și ce este urât în comportamente. Ei sunt primele modele pentru modul în care să acționeze ulterior ca părinți.

Educatorea grupei trebuie să cunoască specificul fiecărui stadiu de dezvoltare a copilului, disponibilitățile intelectuale precum și particularitățile lui comportamentale și caracteriale. Ea se preocupă de socializarea preșcolarului prin integrarea lui în mediul grădiniței, oferindu-i prilejul să cunoască mediul înconjurător, organizând vizite în împrejurimile grădiniței, în cartier, în oraș, la școală, la locul de muncă al părinților etc. Treptat, cu multă răbdare, educatoarea este cea care cultivă încrederea în propriile posibilități ale copiilor, integrând în jocuri și activități copiii timizi, efectuând munca suplimentară.

Există două dimensiuni principale ale implicării reciproce a instituției de învățământ și familiei în favoarea copilului: dimensiunea relației copil - părinte și dimensiunea relației grădiniță-familie.

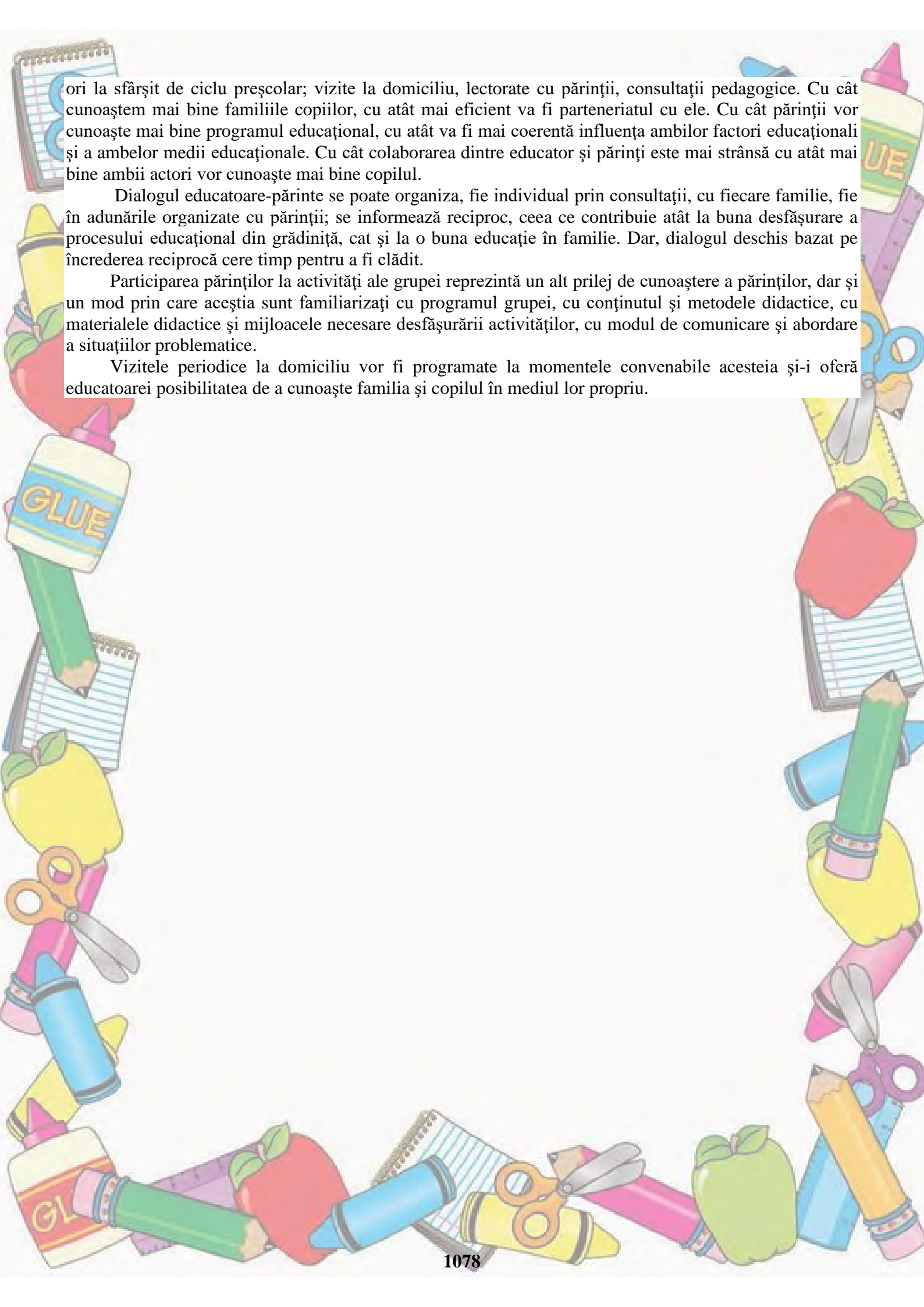
Dimensiunea relației copil - părinte vizează controlul frecvenței, al rezultatelor școlare, îndeplinirea sarcinilor și susținerea spirituală și materială a activității didactice a copilului.

Relația grădiniță - familie nu se poate constitui fără asigurarea unei condiții de bază, fundamentală: cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și potențialului ei educativ. Educatorea trebuie să cunoască mai multe aspecte ale vieții de familie, deoarece aceasta o ajută în cunoașterea și înțelegerea copiilor cu vârste cuprinse între 3-6/7 ani.

Grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în aceasta instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu se va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor. Nu putem educa în mod just un copil fără a-l observa atent, fără a-l studia, fără a-i înțelege personalitatea.

Căldura raporturilor dintre părinți și educatoare, încrederea și respectul reciproc se stabilesc prin schimbul de informații - pentru care trebuie să găsim întotdeauna timpul necesar. Educatorea poate ajuta familia în cel mai simplu și natural mod să urmeze calea justă în raporturile cu copilul său, să prevină îndepărtarea lui sufletească, să înlăture eventualele carențe educative. Complexitatea problemelor lumii contemporane cere deschiderea și flexibilizarea raporturilor în parteneriatul educațional. Implicarea, ca agenți ai educației, a diferitelor instituții și persoane din comunitate dezvoltă în prezent o imagine complexă și dinamică a influențelor educaționale. Grădinița, fiind puntea de legătură cu familia, are și menirea de a asigura părinților asistență de specialitate, informându-i asupra etapelor de evoluție a copiilor și venind în sprijinul celor ce întâmpină dificultăți în înțelegerea rolului de părinți și în îndeplinirea cu succes a educării copiilor.

Cele mai frecvente ocazii pe care le are educatoarea de a comunica cu părinții sunt: când părinții aduc copiii la grădiniță; la sfârșitul programului, când părinții își iau copiii de la grădiniță; cu prilejul diferitelor evenimente festive ce se organizează la nivelul grădiniței: sărbători diverse, festivități de început de ciclu

ori la sfârșit de ciclu preșcolar; vizite la domiciliu, lectorate cu părinții, consultații pedagogice. Cu cât cunoaștem mai bine familiile copiilor, cu atât mai eficient va fi parteneriatul cu ele. Cu cât părinții vor cunoaște mai bine programul educațional, cu atât va fi mai coerentă influența ambilor factori educaționali și a ambelor medii educaționale. Cu cât colaborarea dintre educator și părinți este mai strânsă cu atât mai bine ambii actori vor cunoaște mai bine copilul.

Dialogul educatoare-părinte se poate organiza, fie individual prin consultații, cu fiecare familie, fie în adunările organizate cu părinții; se informează reciproc, ceea ce contribuie atât la buna desfășurare a procesului educațional din grădiniță, cât și la o bună educație în familie. Dar, dialogul deschis bazat pe încrederea reciprocă cere timp pentru a fi clădit.

Participarea părinților la activități ale grupei reprezintă un alt prilej de cunoaștere a părinților, dar și un mod prin care aceștia sunt familiarizați cu programul grupei, cu conținutul și metodele didactice, cu materialele didactice și mijloacele necesare desfășurării activităților, cu modul de comunicare și abordare a situațiilor problematice.

Vizitele periodice la domiciliu vor fi programate la momentele convenabile acestora și-i oferă educatoarei posibilitatea de a cunoaște familia și copilul în mediul lor propriu.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR FETIȚĂ GINA CRISTINA

Articolul de față face referire la importanța și totodată beneficiile aduse de către educația parentală în primii ani de viață a copilului, viitor adult.

Înainte de a aborda această temă suficient de sensibilă pentru unii dar și neglijentă pentru alții, am ales să mă documentez mai bine și să aprofundez acest subiect.

Studiile de specialitate cu precădere de psihologie arată faptul că într-o lume în care respectul față de celălalt este din ce în ce mai alterat, nu este o misiune ușoară pentru părinți să-și crească copilul în spiritul bunelor maniere. Cu toate acestea, părinții trebuie să știe că o bună educație în familie va cântări mai greu și astfel va câștiga în fața școlii de cartier sau influenței anturajului de la școală.

Literatura de specialitate și studiile arată faptul că un copil cu bune maniere va deveni cu siguranță un adult politicos, elegant și apreciat de cei din jur. Bunele maniere reprezintă o carte de vizită în toate situațiile. Dar care sunt cele mai importante bune obiceiuri pe care ar trebui să le învețe copiii de mici?

Copii împreună cu adulții trebuie să:

- să asculte și să nu întrerupă adulții în timp ce vorbesc
- să învețe să folosească tacâmurile (ordinea acestora, utilitatea fiecăruia, poziția pe masă)
- să mănânce corespunzător (cu gura închisă, fără să vorbească)
- să spună cuvintele "magice": "te rog", "mulțumesc".
- să salute la intrarea într-o încăpere și la plecare
- să adopte un ton potrivit în public
- să ofere locul persoanelor în vârstă sau femeilor însărcinate în mijloacele de transport în comun

Așadar, primii ani din viața copilului reprezintă oglinda comportamentului acestuia mai târziu. Părinții sunt considerați promotorii educației, rolul acestora fiind decisiv pentru viața de adult a copilului în dezvoltare. Unii pedagogi asociază copii cu niște bureți care absorb toate informațiile, copiază toate comportamentele și obiceiurile părinților.

ROLUL ȘI IMPORTANȚA COLABORĂRII CU FAMILIA ÎN EDUCAREA COPIILOR

PROF. FILEKI OANA-LIDIA

GRĂDINIȚA CU P.P. „FLOAREA-SOARELUI”, REȘIȚA

Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea acestui deziderat rezidă în strânsă legătură dintre familie și mediul educațional. Acest lucru impune ca părinții să fie parteneri egali în educația copilului. “Meseria” de părinte este grea.

În condițiile unei atmosfere familiale echilibrate și prielnice dezvoltării copilului de vârstă preșcolară, familia este în primul rând cadrul existenței biofizice, al acestei dezvoltări. Un anumit regim igienico – sanitar necesar dezvoltării fizice sănătoase și armonioase înseamnă asigurarea unui program al zilei care să respecte ore de somn, alimentare, activități, joc, plimbări.

Un judicios echilibru al acestora în raport cu disponibilitățile copilului preșcolar trebuie să evite suprasolicitarea fizică și mai ales nervoasă a organismului foarte fragil. În răgazul de timp petrecut în mijlocul familiei obiectivul principal trebuie să fie al păstrării sănătății fizice, al creșterii normale și mai ales al călirii organismului prin mijloace ce trebuie bine cunoscute celor ce asigură securitatea fizică a copilului.

Un bun dobândit și mult apreciat, câștigat de către copil în primul rând în familie este comportamentul moral ca rezultat al unui sistem de cerințe precise, categorice dublat de un permanent respect pentru copilul care trebuie să se simtă iubit și ocrotit. În accepțiunea cea mai largă a termenului, “copil bun” reprezintă în fapt suma trăsăturilor pozitive structurate în dinamica comportamentului : sârguință, cinste, inițiativă creatoare, sociabilitate, politețe, dispoziție de colaborare etc., după cum părinte bun înseamnă: răbdare, calm, înțelegere, un fond afectiv numit în termeni obișnuiți, dragoste față de copil.

Cultivarea la preșcolar a dragostei de bine, de adevăr trebuie să se desfășoare adaptat vârstei, ca un sistem referențial. De asemenea, trebuie avute în vedere și unele circumstanțe particulare, printre care cele mai de seamă sunt împrejurările concrete ale fiecărei măsuri sau acțiuni cu caracter educativ, considerarea educației ca un proces neîntrerupt, continuitatea fiindu-i asigurată prin influențele pe care le exercită coabitarea, deprinderile, obiceiurile și întreaga comportare al tuturor membrilor grupului familial.

Cultivarea dragostei de bine, de adevăr are nevoie, mai ales, de acțiune și nu de verbalism, de activitate și nu de dialog, de descoperirea virtuților de către copil și nu de oferire a lor de către părinți. Binele ajunge la copilul mic, de cele mai multe ori, sub formula “e bine să faci așa !” și – mai ales – “nu e bine ce faci !”. Dar, copilul se întreabă de fiecare dată “de ce nu este bine?” Curent, la această întrebare părinții răspund : “nu am timp să discut, așa am zis, așa faci, dacă nu faci așa ai s-o pățești !”.

Pentru a putea descoperi “binele” care mai târziu va deveni “principialitate, cinste, spirit de a-ți ajuta aproapele, criterii de evaluare a comportării” este necesar ca în grupul familial să existe un cod de conduită bazat pe o egală respectare a normelor atât de către copii, cât și de către părinți. Respectiv, cerând copiilor să acționeze într-un anumit mod, părinții să constituie modelul și imboldul în acea direcție și nu factor derutant.

Mobilizarea progresivă a efortului pentru a săvârși fapte bune, de laudă, crearea sistematică a unor condiții favorabile dezvoltării întregului potențial spiritual reprezintă însăși logica pedagogică în munca cu preșcolarii. Participarea efectivă a părinților la necazurile copiilor, la evenimentele din viața acestora, le dau liniștea și siguranța.

Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil la acțiune; e bine să li se explice natura greșelilor săvârșite, gravitatea acestora și nu să se apeleze la măsuri unilaterale de natură să producă blocaje psihice și dezadaptare socială. În directă legătură cu această ultimă precizare menționăm că dragostea de adevăr nu poate fi cultivată de către părinții care instalează copiilor frica de pedeapsă.

De asemenea, să se știe că drumul spre adevăr nu are trepte: este sau nu este adevăr, este ori nu este minciună sfruntată. Nu există adevăruri mici și adevăruri mari, după cum nu există minciună mică sau mare:

nu există domenii mărunte și domenii mari în care se manifestă dragostea de adevăr ori înlocuirea acestuia prin neadevăr.

Dragostea de frumos a preșcolarului se va întâlni peste ani, cu ordinea, cu curățenia, cu decența în înfățișarea fizică și cu demnitatea în comportare, au floarea în ghiveciul căruia toarnă zilnic apa, cu grija de a realiza numai lucruri de bună calitate, sub aspect fizic, dar și spiritual. Familia și căminul, conviețuirea și cadrul conviețuirii laolaltă a părinților cu copiii lor, reprezintă școala primilor ani ai copilului în care trebuie să primească bazele temeinice ale viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care-l vor defini ca om integru în epoca maturității sale.

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Unii merg chiar mai departe și susțin că acțiunea ei asupra persoanei e atât de mare, încât ea egalează acțiunea celorlalte grupuri sociale. Aceasta este cu deosebire cazul cercetărilor care vin dinspre psihanaliza, psihologia socială și sociologie susținând că familia este: adevăratul laborator de formare a persoanei.

Transformarea individului în persoană adică în “individ cu status social” este întâi de toate opera familiei. Sunt două cauze care explică această influență a familiei asupra persoanei: una este legată de faptul că acțiunea familiei se exercită mai de timpuriu iar a doua de acela că multă vreme familia e calea prin care se canalizează oricare altă acțiune de socializare, ea fiind identică cu întreaga lume socială a copilului.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ.

Legătura copilului cu familia este, din această cauză, extrem de puternică și – din multe puncte de vedere – de neînlocuit.

Atmosfera afectivă din familie are o influență hotărâtoare asupra dezvoltării psihice în mica copilărie. În primii ani de viață copilul răspunde la tot ce se întâmplă în jur prin reacții emotive care vor determina direcționarea activității și aptitudinilor de mai târziu. Năzuințele copilului se formează în mica copilărie prin exemplul celor din jur.

În familie copilul învață limbajul și comportamentul social, își formează aspirații și idealuri, convingeri și aptitudini, sentimente, trăsături de voință și caracter. Întotdeauna ambianța, climatul din familie influențează, în raport cu natura sa, personalitatea copilului. Marele pedagog John Locke, convins de puterea exemplului în familie, afirma: “Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ce nu vreți să imite”.

Zestrea de echilibru relațional și adaptativ pe care copilul o moștenește din tiparul reprezentat de familia sa este cea mai sigură investiție pe terenul viitoarei lui personalități asigurându-i detenta realizării de sine și a succesului în general. Din contră, dacă este crescut într-un climat tensionat, conflictual, instabil, copilul se poate inhiba ba chiar se poate maturiza afectiv și conjunctiv.

Dacă părintele va fi mereu ocupat, neatent, obosit, neavând dispoziția sufletească nici timpul necesar să îl asculte pe copil, firul comunicării se rupe iar copilul se va simți neglijat, respins în așteptările sale. Va căuta răspunsuri în altă parte sau nu va mai căuta deloc. Numai fiind aproape de sufletul copilului, pătrunzând în gând și luând parte la preocupările acestuia, părintele devine confidentul, sfătuitorul, punctul de rezistență și încredere al copilului sporind șansele unei iubiri reciproce și unui respect necondiționat.

Iubirea unui părinte, adesea în exces și inexplicabilă nu poate justifica erorile de comportament și de atitudine în raport cu copilul, mai ales că ele decurg din impasul relațiilor părinte-copil, părinte cu el însuși, părinte cu partenerul de viață. Dacă într-o familie se cultivă nesăbuit dorințele, pretențiile copilului, dar se neglijează dezvoltarea inițiativei, implicării personale în activitate, echilibrul, apar grave disfuncționalități în relațiile copiilor cu cei din jurul său, instalându-se unele trăsături de caracter, precum: egoism, lipsa de sensibilitate și atenție față de alții.

Rolul părintelui în existența copilului este fundamental, dar numai în măsura în care el găsește forța și secretul de a lansa pe traiectoria vieții un individ rezistent, puternic, adaptabil, echilibrat, bun și, prin aceasta, predispus la o anume fericire. Părintele nu are dreptul și nu poate să se substituie copilului sau, pe care trebuie să-l perceapă de la bun început ca pe o ființă autonomă, rolul său fiind acela de a-i facilita, stimula și consolida manifestarea autonomiei și eficienței sale umane.

Se spune că “profesia” de părinte este una din cele mai vechi profesii care se practică de către toți membrii comunității, însă puțini sunt cei care se străduiesc s-o învețe sistematic, să-și pună probleme și să încerce să le rezolve la nivelul perioadei actuale. Pentru o bună educație a copilului este necesară

conlucrarea familiei cu grădinița, iar apoi cu școala. Buna cunoaștere a ceea ce copilul trebuie să primească și primește concret din partea familiei, conjugată cu o muncă metodică pe baze științifice, din grădiniță, în condițiile unei bune colaborări permanente dintre familie și grădiniță, al unei îndrumări suficiente a familiei reprezintă pârgii de bază în munca de formare a preșcolarului.

BORNE EDUCAȚIONALE

FILIP IULIA

Educația, în contextul timpului istoric pe care îl trăim, este pe cât de importantă pe atât de provocatoare și complexă, ea fiind ingredientul vital al oricărei societăți care se dorește a fi echilibrată și sănătos dezvoltată. De aceea, educarea copiilor este o sarcină comună a celor două părți educaționale: familia și școala.

Educația în cadrul familiei este primordială și necesară pentru ca copilul să fie "echipat" în disciplina vieții. De aici și rolul hotărâtor și modelator al părinților în dezvoltarea armonioasă a copiilor. Asupra mamei și a tatălui este așezată povara responsabilității solemne de a educa viitoarea generație de adulți sădind în sufletele copiilor principii, valori, un model de gândire și deprinderi dobândite prin imitare sau învățare deductivă care să-i ajute să facă față provocărilor societății de mâine. În plus, părinții, printr-o bună dispoziție, o atitudine deschisă și prietenoasă, plină de bunătate și multă răbdare dar în același timp cu fermitate și consecvență, neuitând că au în fața lor doar niște copii în formare și nu adulți, vor putea influența comportamentul și mintea lor inocentă. Astfel, asigurarea unui climat emoțional și afectiv benefic, obținut prin cuvinte dar și prin fapte nobile, va reuși să sădească în mintea și inima copiilor modele și repere pe care nu le vor uita niciodată. În caz contrar, prin acțiunile și vorbele lor, părinții pot risipi și zădărnici fericirea prezentă și viitoare a copiilor și pot distruge individualitatea sufletelor în formare.

Educația în școală continuă să adauge noi valențe și abilități în procesul devenirii ființei umane, încercând să completeze și să zidească pe temelia ce au pus-o părinții. Are rolul de a forma și de a pregăti copilul pentru integrarea în societatea în care își va desfășura activitatea existențială, ca adulți responsabili și capabili de a conviețui cu alte persoane în ciuda diferențelor. Acest scop se realizează prin transmiterea de cunoștințe și abilități din diferite arii curriculare și prin crearea unei mici societăți în cadrul școlii unde copiii învață să se supună regulilor existente, să adopte un comportament normativ, să relaționeze cu cei care sunt diferiți de ei, să se simtă parte a unei comunități și să lucreze în beneficiul binelui comun. Totodată, mica comunitate formată implică și pedepse sau sancțiuni în cazul abaterii de la normele stabilite, exact cum se întâmplă și în realitate.

Procesul educațional începe în familie și continuă la școală, fiecare parte punându-și mai puternic sau mai slab amprenta modelatoare asupra individualității copilului după un plan mai bine sau mai puțin gândit. După cum un pom se cunoaște după rodul lui, spune un proverb, tot așa un părinte se poate cunoaște după copilul lui, iar o societate se cunoaște după familiile care o compun. Fie că rezonăm sau nu cu această idee, copilul este rezultatul influențelor directe sau indirecte ale celor două medii educaționale care, departe de a fi desăvârșite, încearcă, pe cât posibil, să își împlinescă rolul educativ asupra minților și sufletelor tinere.

Îndemnul celui mai înțelept om de pe pământ, împăratul Solomon, răsună și azi în urechile celor care vor să asculte și care vor să ia aminte: "*Învață pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea.*" Proverbe 22:6

Altfel spus, fie că ești părinte sau profesor, învață-l pe copil ce e bine și ce e rău, formează-l pentru a trăi frumos în această lume și educă-l ca să fie o binecuvântare pentru cei din jurul lui, iar mai târziu îți va mulțumi pentru tot ce ai pus în el.

Este datoria noastră, și în același timp un privilegiu, să ne facem partea în acest proces educațional cu toată seriozitatea, dăruirea și înțelepciunea pe care o avem.

Bibliografie

Ellen G White, Educație, ed. Viață și sănătate, 2001

Kay Kuzma, Primii 7 ani de viață, ed. Viață și sănătate, 2016

Biblia, traducere Dumitru Cornilescu, ed. Viață și sănătate, 2004

ROLUL PARTENERIATULUI GRĂDINIȚĂ- FAMILIE ÎN STIMULAREA ÎNVĂȚĂRII LA PREȘCOLARI

FILIP MARCU MELANIA GEORGETA, PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PTREȘCOLAR,
GRĂDINIȚA P.P. LIZUCA, CLUJ- NAPOCA

Educația timpurie se realizează ca educație *informală* (în familie, în relații de vecinătate și în relații comunitare, prin mass-media), ca educație *formală* (în creșe, grădinițe și alte instituții de ocrotire și educație) și sub forma educației *nonformale* (în cluburi sportive, cluburi ale copiilor, biblioteci, muzee, activități ale unor organizații nonguvernamentale, etc.).

Focalizarea pe educația timpurie în anii preșcolariității este importantă deoarece aceasta este perioada când copiii se dezvoltă rapid și, dacă procesul de dezvoltare este neglijat în acest stadiu, este mult mai dificil și mai costisitor să compensezi aceste pierderi mai târziu. Instituțiile de educație nu se pot substitui familiei, ci o sprijină și se preocupă de extinderea strategiilor de stimulare și dezvoltare a copilului și în familie.

Misiunea învățământului preșcolar nu poate fi realizată decât în interiorul spațiului comunitar, ca rezultat al interacțiunii grădiniței cu mediul social, cultural și economic. Se impune, deci, realizarea unei comunicări eficiente cu exteriorul, realizarea de parteneriate autentice. Integrarea deplină a grădiniței în comunitate se poate realiza, în modul cel mai nuanțat, prin intermediul relației grădiniță- familie, pentru că, părinții, prin natura ocupației lor, acoperă toate sferile și domeniile vieții comunitare.

Relația grădiniță- familie nu se poate constitui fără asigurarea unei condiții de bază: cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și potențialului ei educativ. În vederea asigurării eficienței educației, educatoarea trebuie să cunoască informații referitoare la aspectele concrete din viața familiei, cum ar fi:

- profesia și locul de muncă al părinților;
- modul în care membrii familiei își petrec timpul liber;
- relațiile afective dintre părinți și copii;
- statutul și rolul copilului în familie;
- probleme legate de coabitarea cu bunicii;
- responsabilitățile copilului în familie (conform vârstei),
- aspecte privind aplicarea metodelor educative în familie;
- modul în care se exercită autoritatea, cine o deține, prin ce modalități se exercită.

Cunoașterea familiilor din acest punct de vedere presupune, din partea educatoarei o investigație susținută, de lungă durată, prin toate mijloacele ce-i stau la dispoziție: vizite la domiciliul copiilor, discuții cu părinții, antrenarea acestora în organizarea activităților extracurriculare și extrașcolare, chestionare aplicate părinților.

Pentru a cunoaște familiile copiilor, așteptările părinților față de grădiniță și a ușura procesul de adaptare a copiilor la regimul grădiniței, la începutul anului școlar, la grupa mică am aplicat următorul chestionar:

CHESTIONAR

Pentru a-i putea cunoaște cât mai repede și mai ușor pe copiii dumneavoastră, pentru a le putea face adaptarea la grădiniță cât mai ușoară vă rugăm să răspundeți la câteva întrebări:

1. Care este numele complet al copilului dvs.?
numele de alint....., cum îi spuneți.....

3. Care este ora de trezire a copilului?.....Cum se trezește dimineața?
Ușor.....Greu.....

4.Ce mănâncă de obicei la micul dejun?

5.Ce mănâncă de obicei la prânz?

6.Care sunt jocurile, jucăriile preferate ?

7.Care este ora la care îl culcați la prânz ?.....

8.Cât timp doarme?.....

9.Copilul doarme singur in cameră....., cu părinții în cameră

10.Precizați dacă are vreo problemă de sănătate, sensibilitate sau alergie

11. Ce alte informații credeți că ar fi nevoie să aibă educatoarele despre copilul dvs.?

12. Recomandările dumneavoastră pentru educatoare?

Vă mulțumim.

Alături de cunoașterea familiei, condiție de bază a realizării unei colaborări eficiente între grădiniță și părinți, se înscrie o a doua condiție și anume necesitatea stabilirii unui program comun de educație între grădiniță și familie care să susțină, să întărească și să întregască munca educativă din grădiniță.

Educatoarea trebuie să convingă părinții că cerințele adresate preșcolarului la grădiniță trebuie să continue și în familie, din partea ambilor părinți.

În urma interpretării chestionarului și pe baza informațiilor obținute în urma discuțiilor cu părinții, am stabilit un program de intervenție bazat pe implicarea părinților în direcțiile prioritare identificate:

Program de intervenție bazat pe implicarea părinților

Nr. crt	Domenii în care s-a intervenit	Obiective	Metode și mijloace de realizare	Observații
1.	Date legate de programul grădiniței	Cunoașterea de către părinți a regimului grădiniței, a curriculumului implementat	Sedință cu părinții: prezentarea regimului zilei, a curriculumului, a orarului.	- interesul părinților
2.	Concordanța regimului zilnic de alimentație și odihnă din familie cu cel din grădiniță	Organizarea de către părinți a programului de masă și de odihnă a copiilor în concordanță cu programul grădiniței	Masă rotundă: Părintii educatoarele, medicală, grădiniței. copiii, asistenta medicul	- copiii sunt mai odihniți, mai cooperanți

3.	Influența negativă a excesului vizionării programelor TV	Reducerea timpului alocat vizionării programelor TV în favoarea unor activități casnice, activități în aer liber, activități sportive	Lectorat: „Televizorul, prieten sau dușman”, realizat cu sprijinul consilierului psihopedagogic	-trei părinți au răspuns prompt sfaturilor primite înscriind copiii la cursuri de dans și de înot.
4.	Prevenirea, ameliorarea, și corectarea tulburărilor de limbaj	Dezvoltarea musculaturii faciale; Utilizarea unui limbaj corect și expresiv de către părinți	Masă rotundă: părinții copiilor, educatoarele, logopedul grădiniței	-exprimarea copiilor mai corectă
5.	Rolul și importanța jucăriei în dezvoltarea copiilor	Alegerea unor jucării care să stimuleze creativitatea copiilor	Activitate comună: educatoarele, părinți, copii: „Confecționăm jucării”	-copiii preferă în continuare jucăriile electronice, robotizate

În urma programului de intervenție s-au înregistrat următoarele îmbunătățiri: copiii fac față mai ușor cerințelor grădiniței, sunt mai odihniți, mai cooperanți, mai deschiși, nu mai petrec așa mult timp în fața televizorului, unii participă la cursuri de dans și de înot, o îmbunătățire evidentă a limbajului. Cu toate că s-a încercat a oferi părinților sugestii în alegerea jucăriilor, în confecționarea unor jucării, copiii continuă să prefere jucăriile stilizate și robotizate.

De un real folos în educația părinților ne-a fost modul de activități adresate părinților din cadrul programului educațional de dezvoltare socio-emoțională „Da, poți!”. Modulul pentru părinți oferă educatoarelor posibilitatea de a le prezenta acestora procesul de dezvoltare și optimizare socială și emoțională utilizat în grădiniță. Prin activitățile adresate părinților li se descriu acestora cele cinci abilități: încredere, perseverență, organizare, înțelegere și rezistență, precum și modalitatea prin care ei pot continua acasă educarea și învățarea lor.

Prin intermediul bilețelului returnabil am putut afla dacă părinții discută cu copilul problema abordată, dacă ideile sunt înțelese de copii, ce schimbări au intervenit în comportamentul copilului.

Activitățile derulate în grădiniță pentru părinți, pot fi forme de consiliere dacă se respectă cerințele unei comunicări eficiente, pe principii de parteneriat și dacă este asigurat un cadru adecvat.

BIBLIOGRAFIE

1. Dolean, I., (2001), Copilul familia și grădinița, Editura Motiv, Cluj- Napoca;
2. Dumitrana, M., (2002), Copilul, familia și grădinița, Editura Compania, București;
3. Vrășmaș, E.A., (2002), Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București;

EDUCAȚIA ȘI EDUCABILITATEA ÎNTRE FAMILIE ȘI ȘCOALĂ

FILIPOIU RALUCA

Omul este o ființă socială, așa cum spunea și **Aristotel** acum mulți ani. Această afirmație, privită din perspectiva educației, subliniază tocmai educabilitatea ființei umane. Astfel, pe parcursul vieții, acumulăm informații și dezvoltăm o serie de competențe utile adaptării la lumea în care trăim.

Fiind o ființă socială, omul face parte de- a lungul vieții dintr- o serie de grupuri sociale. Două din grupurile cu impact esențial asupra dezvoltării sunt familia și școala.

Familia este grupul primar în care copilul se naște. Influențele familiei asupra individului sunt observabile din două perspective:

- perspectiva genetică, conform căreia copilul moștenește anumite caracteristici ale predecesorilor săi;
- perspectiva socială, contextuală, conform căreia dezvoltarea copilului este condiționată de mediul în care trăiește. În foarte mare măsură, copilul învață prin imitație. El este ghidat, direct sau indirect, spre însușirea anumitor comportamente, atitudini, convingeri, spre valori care îi vor contura caracterul. Familia este terenul favorabil pentru identificarea și valorificarea aptitudinilor care ulterior vor putea fi dezvoltate în mediul școlar.

Ambele perspective conturează importanța grupului primar.

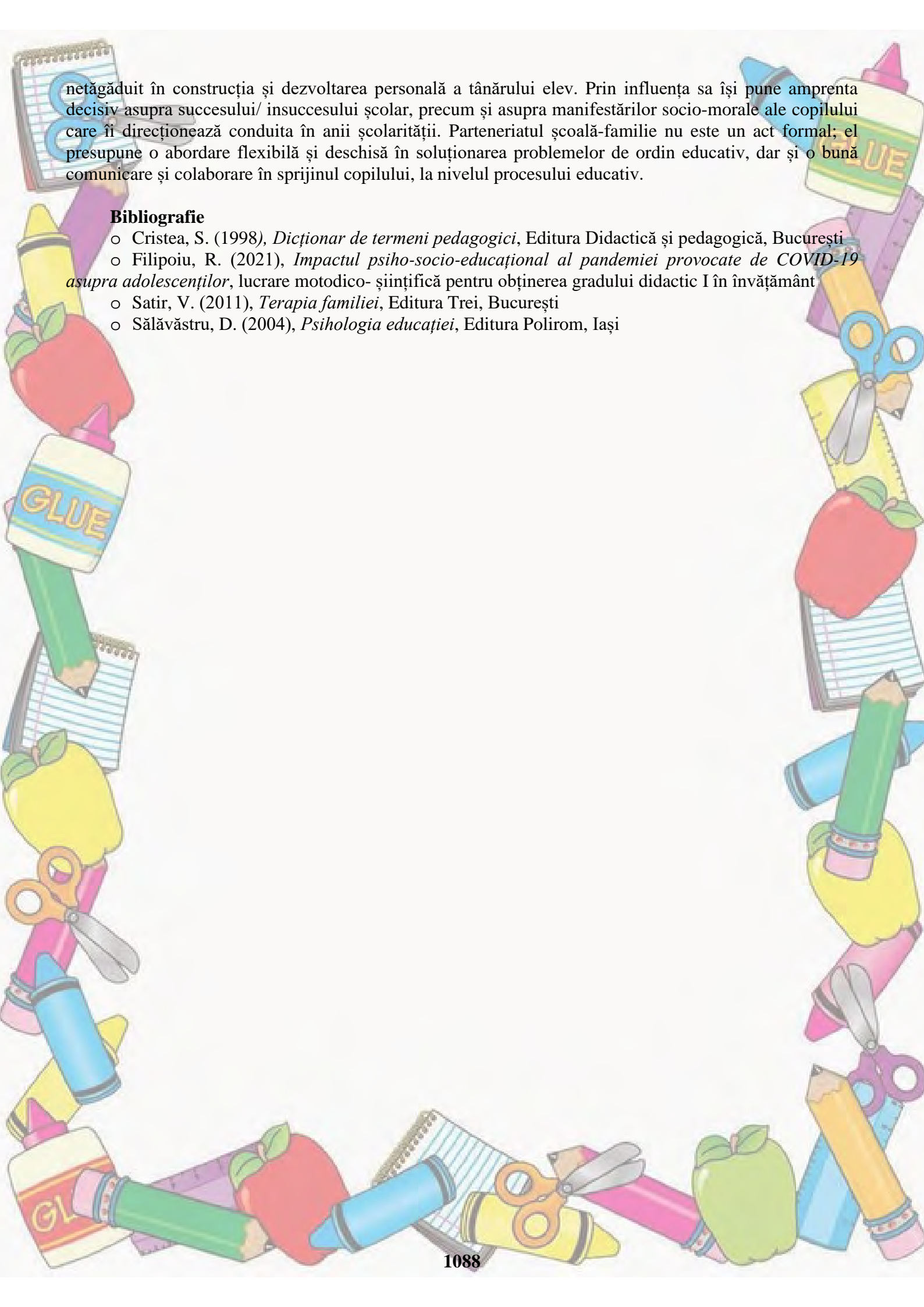
Impactul familiei asupra copiilor este identificat și în cercetarea pe care am întreprins- o cu privire la efectele pe care pandemia de Covid 19 a avut- o asupra adolescenților. Cercetarea a pus în evidență rolul mare al părinților în privința respectării regulilor de către adolescenți. Astfel, prelucrarea datelor a confirmat ipoteza potrivit căreia respectarea de către părinți a regulilor din timpul pandemiei sunt un predictor pentru respectarea aceluiași reguli de către elevi. Regulile pe care le- am avut în vedere au fost: purtarea măștii de protecție, la distanțarea socială și la igienizarea mâinilor. De asemenea, am evidențiat o corelație pozitivă între opiniile adolescenților care afirmă utilitatea regulilor impuse de autorități de la instalarea pandemiei și opiniile părinților lor cu privire la utilitatea aceluiași.

V. Satir în *Terapia familiei* abordează din punct de vedere sistemic comportamentele disfuncționale ale copiilor. Aceasta susține ideea legăturii strânse dintre comportamentele dezadaptative ale unui copil și existența unor dificultăți care există în cuplul marital, punând accentul pe importanța calității relațiilor din familie asupra dezvoltării armonioase a unui om. Mai mult decât atât, puterea modelatoare pe care o are părintele este subliniată de ideea aceleiași autoare: *Copilul devine ceea ce părintele vede în el!* (Satir, 2011).

Omul poate deveni om decât prin educație, spunea Kant, subliniind, atât de simplu, importanța covârșitoare a educației, implicit a procesului de învățământ. Modelarea personalității, pregătirea omului pentru integrarea socială și profesională – în mod conștient, sistematic, organizat – se realizează în cadrul instituțiilor de învățământ. Astfel, *sistemul de învățământ este principalul subsistem al sistemului de educație care include ansamblul instituțiilor specializate în proiectarea și realizarea funcțiilor educației prin conținuturi și metodologii specifice, organizate formal și nonforma.* (Cristea, 1998).

Poziționarea copilului sub influența mediului familial, respectiv școlar, este structurată de comunicare, implicit de forma și calitatea acesteia. Omul, în calitatea sa de ființă socială, pentru a trăi și evolua normal, trebuie să comunice, adică să știe să vorbească corect, să scrie inteligibil, să poată descifra mesajele transmise de ceilalți oameni. *Putem spune că omul este, prin natura sa, o ființă comunicatională, iar comunicarea este procesul esențial prin care fiecare devine ceea ce este și intră în relație cu alți.* (Sălăvăstru, 2004).

Familia și școala sunt agenți educativi cu o influență deosebită asupra formării și dezvoltării personalității copilului. Un factor important îl constituie și relațiile dintre acești factori, poziția pe care o ocupă fiecare în această colaborare. Școala, ca instituție de educație, are rolul de a crea premise favorabile pentru elevi astfel încât să le faciliteze integrarea socio-profesională ulterioară. Școala trebuie să facă tot ce îi stă în putere pentru a valoriza maxim fiecare copil, pentru a-l sprijini să se descopere și să se dezvolte conform caracteristicilor individuale raportate la obiectivele educaționale. Familia are și ea un rol de

netăgăduit în construcția și dezvoltarea personală a tânărului elev. Prin influența sa își pune amprenta decisiv asupra succesului/ insuccesului școlar, precum și asupra manifestărilor socio-morale ale copilului care îi direcționează conduita în anii școlarității. Parteneriatul școală-familie nu este un act formal; el presupune o abordare flexibilă și deschisă în soluționarea problemelor de ordin educativ, dar și o bună comunicare și colaborare în sprijinul copilului, la nivelul procesului educativ.

Bibliografie

- Cristea, S. (1998), *Dicționar de termeni pedagogici*, Editura Didactică și pedagogică, București
- Filipoiu, R. (2021), *Impactul psiho-socio-educational al pandemiei provocate de COVID-19 asupra adolescenților*, lucrare metodică- științifică pentru obținerea gradului didactic I în învățământ
- Satir, V. (2011), *Terapia familiei*, Editura Trei, București
- Sălăvăstru, D. (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași

RELAȚIILE SĂNĂTOASE, BAZELE EDUCAȚIEI PRIMARE

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR FIRICEANU MARIA LILIANA

Am numit ”educație primară” primii pași ai copilului în viața socială, alta decât cea restrânsă, mediul familial.

În grădiniță copiii vin la vârsta de trei ani, obișnuiți în mare parte cu membrii familiei, locul în care ei sunt centrul universului, unde mediul se schimbă pentru ei și ei nu fac eforturi să schimbe ceva. De cele mai multe ori un copil este unic într-o familie lărgită: mama, tata, bunicii, unchii, mătușile, este draguț, știe să se alinte, să fie atrăgător, astfel că nimeni nu-i rezistă și toți îi fac pe plac.

Mediul educațional îi cere copilului să respecte reguli, să interacționeze cu colegii și cu alți adulți: educatoarea, îngrijitoarea, alți invitați parteneri în activități. Și ce ne facem dacă copilul refuză regulile, refuză o activitate, nu dorește să împartă obiecte cu colegii de grupă, plânge, se lamentează?

Pentru unii preșcolari integrarea se face relativ ușor, își însușesc regulile de bază, comunică cu educatoarea și treptat avansează în interacțiunile socio-educaționale. Pentru acei copii care nu au fost crescuți cu reguli, nu le înțeleg și nu pot accepta un refuz, o activitate individuală simplă, precum servirea mesei stând așezat pe scaunel, strânsul jucăriilor, îmbrăcatul, încălțatul etc.

De unde vine rezolvarea? Desigur, de la măiestria educatoarei, care pe lângă răbdare, tact, prezentarea într-un mod plăcut și concret a regulilor, desfășurarea unor jocuri de rol cu tematică, lucrul în grupuri mici și alte metode educaționale va atrage ca parteneri părinții copiilor.

Legătura pe care profesorul o are cu familia, prezentarea concretă a situațiilor ce necesită sprijin, îndrumarea în demersul educației în sensul folosirii aceluiași metode și în grădiniță și acasă, precum și recompensarea simbolică a progreselor pe care le fac copiii, sunt câteva idei din practică, ce pot corecta comportamentele copiilor.

Dacă perteneriatul Grădiniță-Familie funcționează, atât prin demersul educațional al copiilor, cât și prin desfășurarea unor ședințe de consiliere a părinților, rezultatele nu vor întârzia să apară. Dacă ne vom lovi de atitudini respingătoare, de neacceptare a problemelor de comportament indezirabile, copiii vor continua să creeze situații conflictuale, dificultăți de integrare sosio-afective, slabă interacțiune cu cei din jur și nu în ultimul rând dificultăți în învățare.

Așadar, accentul cade pe parteneriat, pe consolidarea relațiilor părinte-copil-profesor și pe o bună comunicare.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR FISCUTEAN MARIA ALEXANDRA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ȘTEFAN CEL MARE”, BISTRIȚA

Într-o lume în care totul este în continuă schimbare, trebuie să existe o adaptare la nevoile societății și educației, atât cadrele didactice, comunitatea locală, cât și familia. În timp, educația a suferit schimbări și abordări din diferite perspective.

Platon definea educația ca fiind „arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale aceluia care dispune de ele.” Aristotel, în lucrarea sa „Politica”, considera că „educația trebuie să fie un obiect al supravegherii publice, iar nu particulare”.

Johann Amos Comenius, în lucrarea sa „Didactica magna”, considera că la naștere, natura înzestrează copilul numai cu „semintele științei, ale moralității și religiozității”, ele devin un bun al fiecărui om numai prin educație. Rezultă că în concepția sa, educația este o activitate de stimulare a acestor „seminte”, și implicit, de conducere a procesului de umanizare, omul „nu poate deveni om decât dacă este educat”.

Societatea contemporană este caracterizată de schimbări rapide, ceea ce produce efecte semnificative în spațiul familial.

Educația parentală reprezintă ansamblul de programe, servicii și resurse destinate părinților/reprezentanților legali/persoanei în grija căreia se află copilul, cu scopul de a-i sprijini pe aceștia în creșterea și educația copiilor, în conștientizarea rolurilor pe care le au și de a le dezvolta și îmbunătăți competențele parentale. Obiectivul principal al activităților de educație parentală este de a-i conștientiza pe părinții/reprezentanții legali / persoana în grija căreia se află copilul cu privire la importanța rolului pe care îl au în susținerea creșterii și dezvoltării acestuia, pentru ca aceștia să-și îmbunătățească sau să-și modifice unele cunoștințe, atitudini, înțelegeri/viziuni și practici de îngrijire și educație în conformitate cu recomandările psiho-pedagogiei moderne.

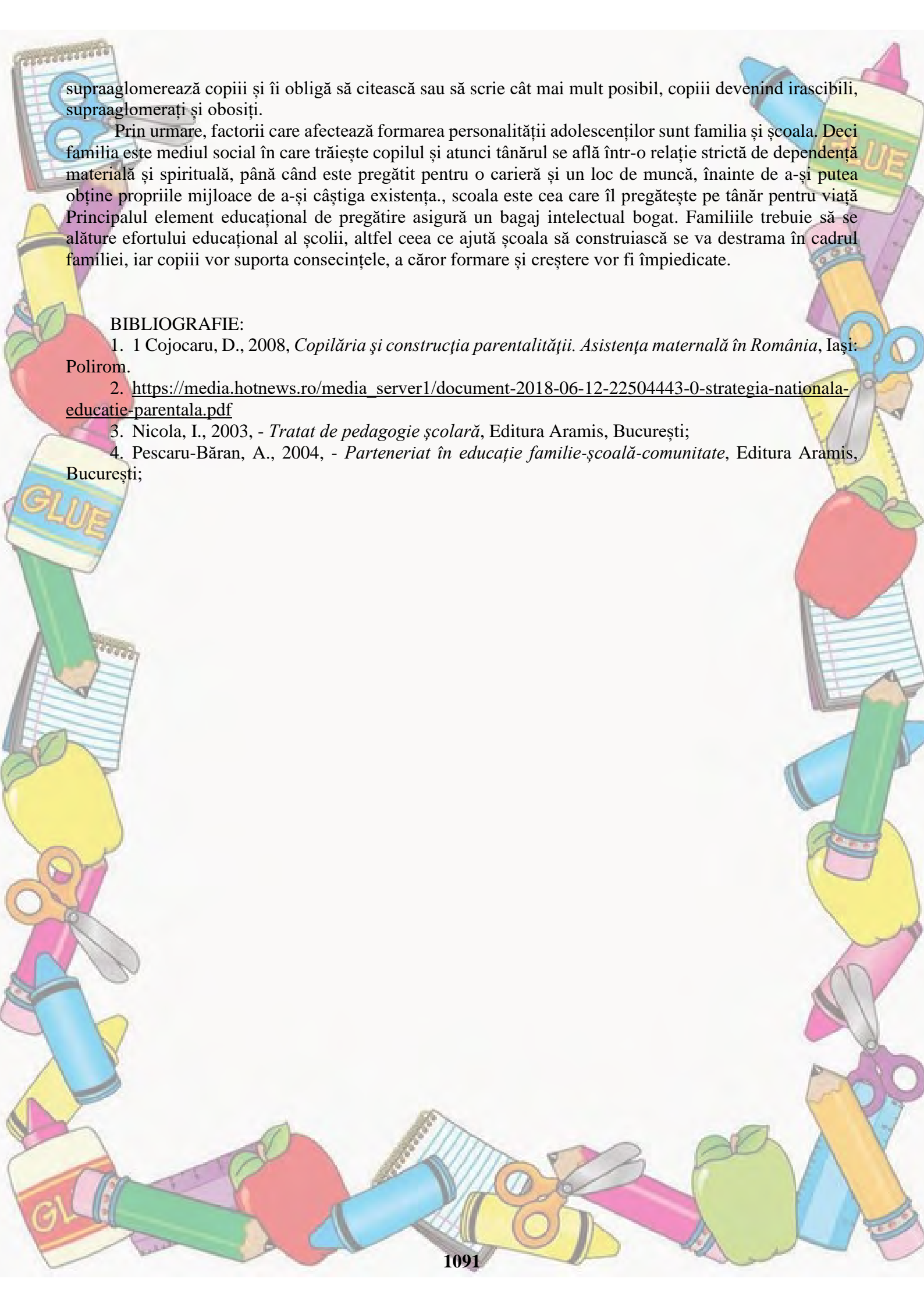
Ce este de fapt educația? Dacă unii ar spune: „educația este un drept necesar, fără educație oamenii nu ar ști să muncească și nu ar mai putea să își câștige existența în societate”, ar fi îndreptățiți să facă această afirmație. Dar atunci nu ar avea în vedere scopul final al educației, ci modul cum se desfășoară relația dintre adulți și copii până se ajunge la scopul final.

Educarea copiilor în spiritul libertății și al responsabilității se relevă de mare importanță de la cea mai fragedă vârstă. Perioada școlărității mici ne oferă multiple surse și avantaje. De aceea, este vital să profităm din plin de ele și să orientăm în mod adecvat procesul educațional, pentru a clarifica și a elucida diverse probleme de comportament, cauzate de neînțelegerea corectă a semnificației noțiunilor respective și de lipsa aplicării corespunzătoare a acestora în viața școlară de zi cu zi și în cea socială, în general.

Este importantă atitudinea cadrelor didactice în manifestarea libertății elevilor. În funcție de comportamentele acestora se va manifesta într-un grad mai mic sau mai mare libertatea elevilor. Stilul de comunicare, atitudinea, stilul de predare, de ascultare, de evaluare, de îndrumare, de interacțiune, de control, de consiliere adoptat de educator în relațiile cu elevii îi vor plasa pe aceștia într-un spațiu în care să-și poată manifesta libertatea.

Implicarea în dezvoltarea și educația copiilor are diferite efecte pozitive: note mai mari la limba maternă și matematică, abilități îmbunătățite de scriere și citire, rată de prezență la școală mai bună, mai puține probleme comportamentale. Din acest motiv, implicarea părinților reprezintă o modalitate de a ajuta copiii în tranziția acestora prin adolescență, cu efecte pozitive semnificative (Griffin și Galassi, 2010).

S-a observat că există o legătură puternică între performanța elevilor și implicarea activă a părinților în școală și invers. În unele cazuri, elevii cu posibilități multiple se dezvoltă lent, deoarece familiile nu sunt interesate. Indiferența părinților față de notele copiilor lor nu numai că atrofiază voința copilului, dar îl și jignește. Întrucât familiile au cerințe educaționale scăzute față de unii elevi, performanța școlară este din ce în ce mai scăzută față de preocupările extracurriculare, și își petrec timpul liber fără a beneficia de control parental asupra folosirii dispozitivelor în scop distractiv. Părinții au fost nemulțumiți de notele copiilor, dar au dat vina pe școală pentru performanța școlară slabă. Există, de asemenea, părinți care își

supraaglomerează copiii și îi obligă să citească sau să scrie cât mai mult posibil, copiii devenind irascibili, supraaglomerați și obosiți.

Prin urmare, factorii care afectează formarea personalității adolescenților sunt familia și școala. Deci familia este mediul social în care trăiește copilul și atunci tânărul se află într-o relație strictă de dependență materială și spirituală, până când este pregătit pentru o carieră și un loc de muncă, înainte de a-și putea obține propriile mijloace de a-și câștiga existența., școala este cea care îl pregătește pe tânăr pentru viață. Principalul element educațional de pregătire asigură un bagaj intelectual bogat. Familiile trebuie să se alăture efortului educațional al școlii, altfel ceea ce ajută școala să construiască se va destrama în cadrul familiei, iar copiii vor suporta consecințele, a căror formare și creștere vor fi împiedicate.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cojocaru, D., 2008, *Copilăria și construcția parentalității. Asistența maternală în România*, Iași: Polirom.
2. https://media.hotnews.ro/media_server1/document-2018-06-12-22504443-0-strategia-nationala-educatie-parentala.pdf
3. Nicola, I., 2003, - *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București;
4. Pescaru-Băran, A., 2004, - *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București;

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. INV. PREȘCOLAR. FLĂMÎNZEANU ELENA
GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 4, ALEXANDRIA

Cei mici trebuie să fie bine educați, iar acest lucru se poate realiza doar dacă părinții își iau în serios rolul. De ce este importantă educația? copilul va avea o viață fericită și stabilă; educația îl va ajuta să-și îndeplinească toate visele; o persoană educată își va îmbunătăți constant starea de sănătate, va trăi mai mult și mai bine; îi va oferi accesul la tehnologie; ajută la relaționarea socială.

Educația corectă a copilului preșcolar reprezintă cheia succesului în viață, fiind utilă în cadrul procesului de maturizare.

În școală copilul are posibilitatea să își dezvolte mult mai bine unele procese psihice, precum memoria, gândirea, capacitatea de a analiza informațiile, abilitățile de calcul. Aici este locul unde învață cum să fie atent mai mult timp, pentru a reuși să învețe cât mai multe lucruri. De asemenea își dezvoltă vocabularul, capacitatea de a înțelege și de a se exprima atât verbal cât și scris. Pe măsură ce înaintează în vârstă copilul învață să înțeleagă informații tot mai complicate și mai abstracte. Un profesor bun este cel care nu se rezumă doar la lecțiile predate și atât, prin intermediul acestora el îi poate deschide apetitul copilului pentru un anumit domeniu, pe care acesta va dori.

Tot în cadrul școlii copilul ar trebui să învețe cum să studieze, cum să filtreze informațiile, cum să recunoască anumite greșeli de logică și ce întrebări să pună ca să verifice dacă informațiile sunt sau nu corecte.

Pentru a educa un copil în direcția bună, mămicile și tăticii trebuie să-i îndrume cu multă înțelepciune, să nu fie prea permisivi și să nu considere că datoria lor este să-i facă fericiți într-una. Uneori, trebuie să le refuze accesul la anumite lucruri și să le spună „Nu”. De asemenea, tot în seama educației parentale cade și crearea unui set de reguli și limite pe care cei mici trebuie să le aibă. Dacă nu vor fi aplicate, aceștia vor ajunge să creadă că întreaga lume se învârte în jurul lor.

Greșelile părinților în educația copiilor sunt inevitabile, într-o oarecare măsură, dar adulții încearcă mereu să fie tot mai buni în această „meserie” și să le evite. Din acest motiv, specialiștii vin în întâmpinarea nevoilor acestora cu o mulțime de sfaturi utile:

Deciziile adultului influențează personalitatea copilului. Dacă îi va da mereu ce își dorește, nu va crește un prichindel responsabil;

Este important să le ofere posibilitatea de a-și dezvolta empatia, să înțeleagă, să respecte și să prețuiască opiniile celor din jur;

O lecție valoroasă pe care părinții trebuie să o predea copiilor este cea legată de răbdare. Ei trebuie să-și dea seama că nu pot primi mereu tot ceea ce doresc;

Părinții nu trebuie să-i răsfete cu tot felul de lucruri, ci să le arate care este valoarea banului;

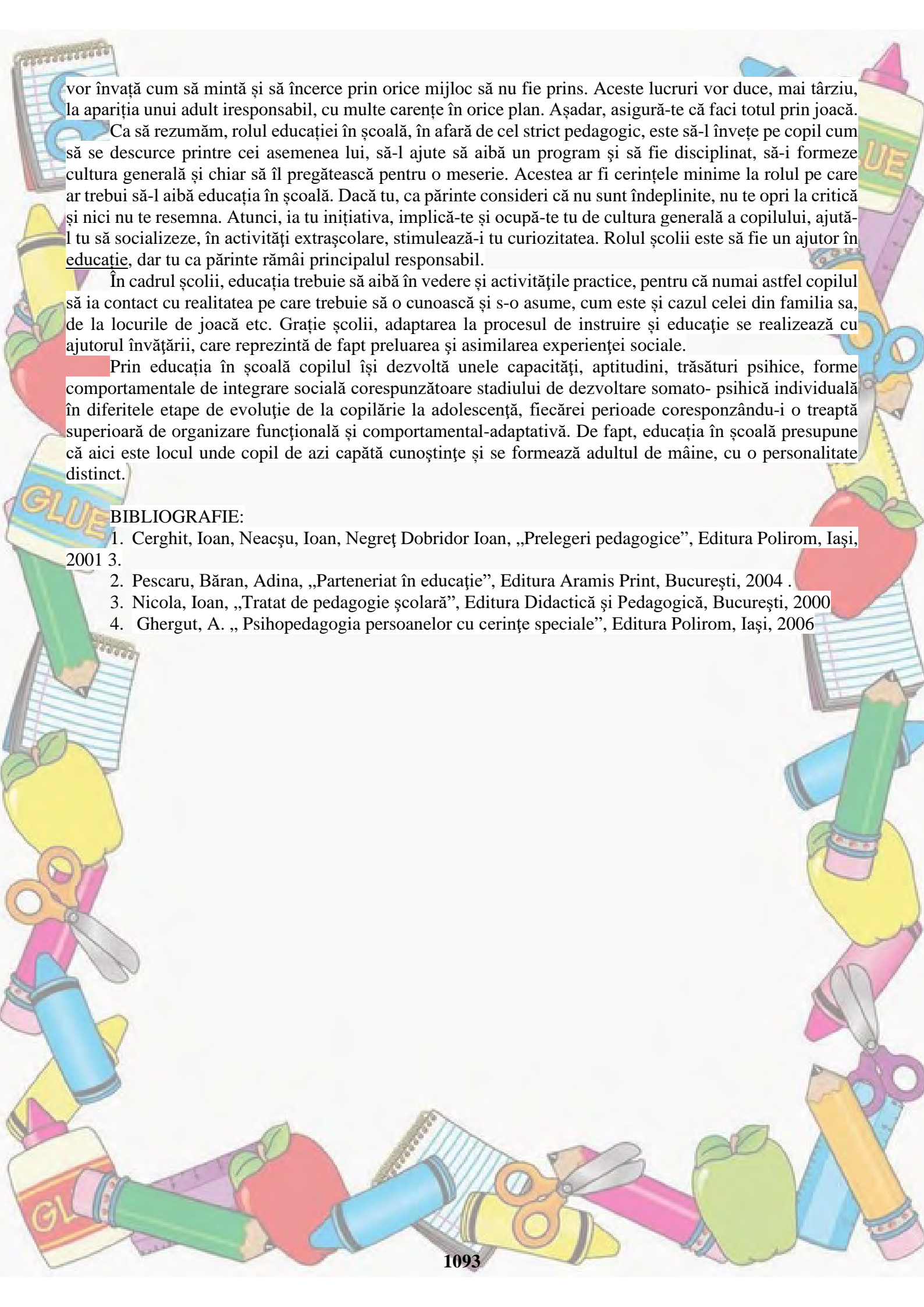
Cei mici vor învăța obligatoriu care le sunt responsabilitățile în familie, activitățile de acest gen permițându-le să muncească pentru a strânge bani sau de a învăța că unele lucruri se fac în mod voluntar, gratis;

Este indicat ca părinții să le permită să ia singuri anumite hotărâri, evident, unele decizii potrivite vârstei, apoi să le ceară socoteală pentru ceea ce fac și pentru alegerile pentru care au optat;

Copiii trebuie să învețe să recunoască și să aprecieze lucrurile, oamenii și oportunitățile. Un exemplu bun poate să-i ajute în acest sens. De exemplu, părinții pot dona unele obiecte sau lucruri persoanelor mai puțin favorizate;

Regulile și limitele sunt esențiale pentru educația în familie, pentru că ele îi vor învăța cum să reușească în viață, trecând peste frustrări și dezamăgiri. Dacă regulile nu sunt impuse, atunci vor face ce vor dori după propria minte.

În concluzie, educația în familie este vitală în dezvoltarea fizică și psihică a oricărui copil. Cel mai eficient mod de a-l trata este cu iubire, compasiune și înțelegere. Pedepsele îl vor îndepărta de părinte și îl

vor învăța cum să mintă și să încerce prin orice mijloc să nu fie prins. Aceste lucruri vor duce, mai târziu, la apariția unui adult iresponsabil, cu multe carențe în orice plan. Așadar, asigură-te că faci totul prin joacă.

Ca să rezumăm, rolul educației în școală, în afară de cel strict pedagogic, este să-l învețe pe copil cum să se descurce printre cei asemenea lui, să-l ajute să aibă un program și să fie disciplinat, să-i formeze cultura generală și chiar să îl pregătească pentru o meserie. Acestea ar fi cerințele minime la rolul pe care ar trebui să-l aibă educația în școală. Dacă tu, ca părinte consideri că nu sunt îndeplinite, nu te opri la critică și nici nu te resemna. Atunci, ia tu inițiativa, implică-te și ocupă-te tu de cultura generală a copilului, ajută-l tu să socializeze, în activități extrașcolare, stimulează-i tu curiozitatea. Rolul școlii este să fie un ajutor în educație, dar tu ca părinte rămâi principalul responsabil.

În cadrul școlii, educația trebuie să aibă în vedere și activitățile practice, pentru că numai astfel copilul să ia contact cu realitatea pe care trebuie să o cunoască și s-o asume, cum este și cazul celei din familia sa, de la locurile de joacă etc. Grație școlii, adaptarea la procesul de instruire și educație se realizează cu ajutorul învățării, care reprezintă de fapt preluarea și asimilarea experienței sociale.

Prin educația în școală copilul își dezvoltă unele capacități, aptitudini, trăsături psihice, forme comportamentale de integrare socială corespunzătoare stadiului de dezvoltare somato- psihică individuală în diferitele etape de evoluție de la copilărie la adolescență, fiecărei perioade corespunzându-i o treaptă superioară de organizare funcțională și comportamental-adaptativă. De fapt, educația în școală presupune că aici este locul unde copil de azi capătă cunoștințe și se formează adultul de mâine, cu o personalitate distinct.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „Prelegeri pedagogice”, Editura Polirom, Iași, 2001 3.
2. Pescaru, Băran, Adina, „Parteneriat în educație”, Editura Aramis Print, București, 2004 .
3. Nicola, Ioan, „Tratat de pedagogie școlară”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000
4. Ghergut, A. „, Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale”, Editura Polirom, Iași, 2006

CEI 7 ANI DE ACASĂ, ÎNTRE FAMILIE ȘI GRĂDINIȚĂ

FLEANCU VICTORIȚA, GRĂDINIȚA NR 168, BUCUREȘTI

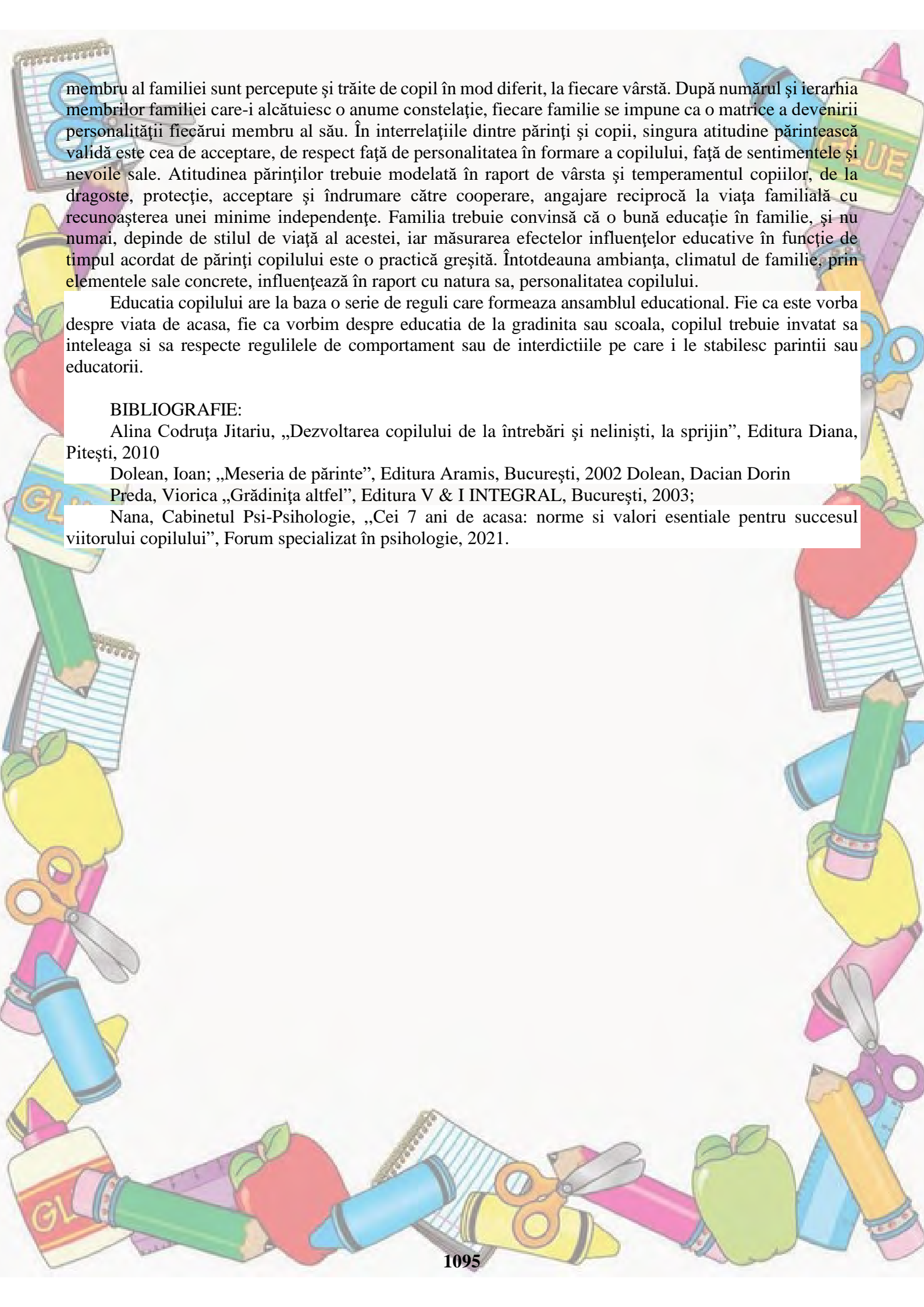
ALBU GABRIELA CĂTĂLINA, GRĂDINIȚA NR. 1, DOBROIEȘTI

„Cei 7 ani de acasă” reprezintă pentru societatea noastră un concept reper în ceea ce reprezintă comportamentul, normele și valorile sociale, ce datează din străbuni. Adesea, când acesta nu se află în reperatele stabilite spunem despre acea persoană ca „nu are pe cei 7 ani de acasă!” Termenul însă, în concepția unora pare învechit datorat faptului că în vremurile trecute copilul stătea acasă până la 7 ani.

Este adevărat că în secolul acesta părinții înscriu copiii într-o formă educațională de la vârste fragede însă bazele comportamentului, conduita și respectul se învață în familie. Școala și alte medii educaționale nu pot decât să continue, să consolideze ceea ce familia a început. Mediul familial este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare în contexte de viață variate, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, mai ales în primii ani de viață etapă ce este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Această realitate conferă părinților o responsabilitate majoră.

Pare simplu și firesc pentru parte din familii dar greu de recunoscut pentru alții că bunul simț, igiena, respectul se învață de la părinți până la intrarea copilului la școală și se respectă pe tot parcursul vieții.

Educația făcută de primii educatori – părinții - ca și cea a grădiniței, se răsfrâng asupra tuturor laturilor personalității copilului, în funcție de particularitățile de vârstă și individuale ale acestuia. Pe măsură ce copilul se dezvoltă, cresc și trebuințele și dorințele lui. În același timp și grădinița, ca primă instituție care se conduce după principii și metode științifice, contribuie la formarea și dezvoltarea copilului. Investită cu această nobilă și plină de răspundere sarcină, educatoarea grupei trebuie să cunoască specificul fiecărui stadiu de dezvoltare a copilului, disponibilitățile intelectuale, precum și particularitățile lui temperamentale și caracteriale. Educatoarea se preocupă de socializarea preșcolarului prin integrarea în mediul grădiniței, dar îi oferă prilejul să cunoască mediul înconjurător organizând vizite în împrejurimile grădiniței, în instituții și la locurile de muncă ale părinților. În acest timp, aceasta poate observa cum se comportă copiii nu numai la grădiniță ci și în afara grădiniței. Având în vedere particularitățile lor de vârstă și ținând seama de temperamentul lor, educatoarea va putea acționa diferențiat astfel încât eficiența demersului său educativ să fie optimă. Treptat și cu răbdare, cultivându-le încrederea în propriile posibilități, folosind jocul și jucăria, educatoarea participă la dezvoltarea personalității copiilor. Pentru a răspunde standardelor impuse de comunitate în ceea ce privește valorile și responsabilitățile familiei, vis-a-vis de personalitatea copilului, asistăm la dezvoltarea unor inițiative de organizare a unor cursuri sau programe pentru părinți, majoritatea susținându-se în cadrul grădiniței de către educatoare. Aceste cursuri sau programe încearcă să răspundă experiențelor părinților sau viitorilor părinți în ce privește abilitățile necesare creșterii și educării copilului. Cu intenția ca fiecare copil să beneficieze de educație și instrucție conform posibilităților și particularităților sale, părinții trebuie antrenați în acest demers. Astfel, se pot comunica părinților concluziile observațiilor făcute, atrăgându-le atenția asupra părților bune ale personalității copiilor, dar și asupra aspectelor ce trebuie înfrânate, stopate, ori călăuzite spre altă direcție. Familia îl pregătește pe copil pentru integrarea în grădiniță, orientându-l spre lumea cunoașterii, a activităților curente, inițiindu-l în deprinderi fundamentale. Fără o susținere afectivă, fără un ansamblu de activități, de achiziții și experiențe, întâlnirea copilului cu grădinița va fi cu atât mai violentă, iar procesul de instrucție și educație ar deveni inoperant. Se știe că familia reprezintă una din cele mai vechi forme de comunitate umană, ce asigură menținerea continuității biologice, culturale a societății, satisfacerea nevoilor personale, asigurând sentimentul siguranței, menținerii și dezvoltării personalității. Familia nu este numai primul adăpost al copilului, ci este și prima bază de lansare a lui în lume. Pentru a-și îndeplini acest rol familia trebuie să se deschidă lumii, oferind copilului 4 posibilitatea de a pătrunde în ea. Familia este primul inițiator sociocultural al copilului. Aici se pun bazele incipiente ale dezvoltării intelectuale, morale, estetice, fizice și sociale ale copilului. Modul de exercitare a rolului părinților, reglarea raporturilor dintre membrii familiei, grija față de bunurile comune, organizarea vieții de la micile treburi gospodărești la activitățile recreative și creative, atenția care se acordă fiecărui

membri al familiei sunt percepute și trăite de copil în mod diferit, la fiecare vârstă. După numărul și ierarhia membrilor familiei care-i alcătuiesc o anumite constelație, fiecare familie se impune ca o matrice a devenirii personalității fiecărui membru al său. În interrelațiile dintre părinți și copii, singura atitudine părintească validă este cea de acceptare, de respect față de personalitatea în formare a copilului, față de sentimentele și nevoile sale. Atitudinea părinților trebuie modelată în raport de vârstă și temperamentul copiilor, de la dragoste, protecție, acceptare și îndrumare către cooperare, angajare reciprocă la viața familială cu recunoașterea unei minime independențe. Familia trebuie convinsă că o bună educație în familie, și nu numai, depinde de stilul de viață al acesteia, iar măsurarea efectelor influențelor educative în funcție de timpul acordat de părinți copilului este o practică greșită. Întotdeauna ambianța, climatul de familie, prin elementele sale concrete, influențează în raport cu natura sa, personalitatea copilului.

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicții pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

BIBLIOGRAFIE:

Alina Codruța Jitariu, „Dezvoltarea copilului de la întrebări și neliniști, la sprijin”, Editura Diana, Pitești, 2010

Dolean, Ioan; „Meseria de părinte”, Editura Aramis, București, 2002 Dolean, Dacian Dorin

Preda, Viorica „Grădinița altfel”, Editura V & I INTEGRAL, București, 2003;

Nana, Cabinetul Psi-Psihologie, „Cei 7 ani de acasă: norme și valori esențiale pentru succesul viitorului copilului”, Forum specializat în psihologie, 2021.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

FLOCA CRISTINA -ELENA

“Educația este cel mai frumos dar pe care îl poate dobândi omul.” — Platon

Fiecare copil se deosebește de ceilalți, în primul rând prin caracterul său. După cum un tâmplar nu lucrează în același mod și bradul și stejarul, tot așa și noi trebuie să ținem cont de „lemnul” fiului sau fiicei noastre, elevului sau elevei noastre, adică de elasticitatea și rezistența „capitalului său biopsihic” pentru a ști ce putem face din el fără prea multe riscuri. În ziua de azi educația este un fenomen social de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii, către generațiile de copii și tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate. Factorii instituționali ai educației sunt școala, familia, biserica s.a.m.d., totul educă: oamenii, lucrurile, fenomenele, dar în primul rând și în cea mai mare măsură – oamenii. Între aceștia primul loc îl ocupă părinții și educatorii. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv care contribuie pentru formarea unui om apt să participe la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Menirea școlii este nu numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Ajungem și la un alt factor care contribuie la educarea copilului, care este familia. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Primele noțiuni educative pe care copilul le primește sunt cele din familie. În familie se conturează caractere. Atât părinții cât și educatorii în timpul procesului de învățământ trebuie să intervină în numeroase situații pentru a corecta comportamentul copilului. Odată copilul ajuns la vârsta preșcolară familia împarte într-o bună măsură sarcina educării lui cu dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil, în înțelegerea și lămurirea unor probleme așa-zis „delicate”, cum sunt cele legate de sentimentul de dragoste, de viața sexuală, etc. Îmbinarea eforturilor educative din familie și din școală este nu numai recomandabilă ci și obligatorie, pentru că de multe ori pe măsură ce copiii evoluează, părinții au de înfruntat alte și alte probleme care se ivesc la o altă categorie de vârstă și care se repetă la generațiile următoare. Dacă cele două medii educaționale – școala și familia – se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură bună integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială. Binefacerile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor și continuând cu identificarea intereselor comune în beneficiul copiilor.

Relația familie-școală se bazează pe încredere. Comunicarea eficientă asigură încrederea reciprocă. La începutul parteneriatului cu părinții, profesorii trebuie să se gândească ce pot învăța de la părinți despre copiii lor. Pentru ca această comunicare să fie eficientă profesorii trebuie să apeleze la bune deprinderi de ascultare. Ascultând atent părintele se poate stabili o relație deschisă cu sprijin reciproc. A ști să asculti înseamnă a fi capabil să creezi premisele colaborării.

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului. Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește active.

Nu există proces educativ separat, el are loc acasă, la școală și în societate. De aceea, este atât de important să existe **o comunitate unită**, în care fiecare membru contribuie cu resurse, dar și cu compasiune, pentru același scop: **binele copiilor**.

Bibliografie:

1. Robu, Maria, „Empatia în educație”, Didactica Publishing House, București, 2008
2. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „Prelegeri pedagogice”, Editura Polirom, Iași, 2001
3. Pescaru, Băran, Adina, „Parteneriat în educație”, Editura Aramis Print, București, 2004
4. Nicola, Ioan, „Tratat de pedagogie școlară”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000
5. Ghergut, A. „ Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale”, Editura Polirom, Iași, 2006

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

**PROFESOR FLOREA CARMEN-LĂCRĂMIOARA
LICEUL TEHNOLOGIC „ELIE RADU”, BUCUREȘTI**

Contextul social actual este marcat de multiple bulversări în toate domeniile vieții. Într-o societate în schimbare, fiecare are dreptul să ocupe un loc, indiferent de origini, cultură, iar educației îi revine un rol din ce în ce mai mare în acest sens.

Educația ar trebui să înceapă în primele săptămâni ale vieții copilului. Astfel că educația în familie are un rol esențial, deoarece ea este fundamentul educării copilului. Părinții rămân primii și cei mai importanți educatori ai copiilor, mai întâi pentru că îi influențează moral de la o vârstă fragedă, apoi pentru că au asupra lor autoritatea incomparabilă a iubirii părintești, căreia copiii îi răspund cu iubire filială. Aceștia trebuie să știe că manierele, exemplele, faptele din căminul conjugal sunt cele dintâi simțăminte care se întipăresc în mintea și în sufletul copiilor lor.

Familia este un factor important al educației, fiind veriga de legătură a copilului cu societatea. În cadrul familiei, copilul are parte de primele lecții de viață, iar părinții sunt cei care îi oferă un prim model de învățare.

Colaborarea între actorii implicați elev-părinte-școală este necesară și influențează viața școlară a copilului. Alături de familie, școala are un rol primordial în educația unui copil. Modul în care se percep copiii este determinat de atitudinea și comportamentul părinților și al profesorilor. Dacă eforturile copiilor sunt ridiculizate, refuzate sau sunt certați pentru ele, ei își dezvoltă sentimente de neadaptare și inferioritate atât față de respectivele abilități, cât și față de ei înșiși. Consolidarea constructivă și instructivă, pe de altă parte, dezvoltă sentimente de competență care îi vor încuraja pentru dezvoltarea viitoare.

Observăm că educația nu se termină acasă, și nici nu începe la școală, ci există o împletire armonioasă a celor două medii, mediul familial având o mai mare influență asupra dezvoltării personalității și comportamentului copilului, în primii ani de viață.

Rolul educației este de a forma personalități complexe și înfloritoare, indivizi care participă activ și creator la construirea societății. Educația unei personalități cu fațete multiple este un proces foarte complex. Această complexitate a educației este determinată în primul rând de relația dintre familie și școală, fiecare factor având un rol cheie în evoluția copilului.

BIBLIOGRAFIE

1. Iucu B.Romita, Manolescu Marin, „Elemente de pedagogie”, Ed. a 2-a, București - Universitatea din București, Editura Credis, 2006
2. Moisin Anton, „Arta educării copiilor și adolescenților în familie și în școală”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2010

IMPORTANTA EDUCATIEI IN FAMILIE SI SCOALA

PROF.INV.PRESC.CRISTIANA FLOREA

GRADINITA CU P.P. NR. 2 BRAGADIRU-ILFOV

MOTTO : „Educatia nu inseamna pregatirea pentru viata ;educatia este viata insasi” JOHN DEWEY

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite (conștient sau nu!) o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Dincolo de sincopel sistemului de învățământ, există atât de mulți oameni cu vocație, gata să-și ofere suportul și expertiza pentru rezolvarea provocărilor. Aceasta este o chemare la responsabilitate: ceea ce sădești în copilul tău de timpuriu va fi potențat și dezvoltat de școală, dependent de implicarea ta. Mai târziu, adultul format va fi o valoare pentru societate, un om cu simț civic, responsabil și moral... sau nu. La nivel micro, cum arată familia, așa arată și școala, iar la nivel macro, cum arată școala, așa arată și țara. În esență este vorba despre interdependență, conectare. Suntem dependenți unii de alții: școala nu poate să-și atingă scopurile fără susținerea familiei și invers.

Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curtoazie obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

Relatia școala familie este una complexa și, uneori, dificilă; se spune, însă, că pentru succesul academic al copilului, un **parteneriat școala familie este indispensabil**. Consilierea părinților față de propriul copil ar trebui să pună accent pe importanța educației academice, în timp ce părinții la rândul lor ar trebui să poată apela, la nevoie, la ajutorul specialistului psihopedagog școlar pentru a-și îndruma copilul atunci când apar dificultăți și obstacole.

De ce e important ca părinții să se implice în educația școlară a copiilor?

▪ **Note mai mari:** copiii ai căror părinți sunt mai implicați au note mai mari și rezultate mai bune la teste. Cu cât implicarea părinților e mai mare, cu atât beneficiile pentru copii sunt mai mari.

▪ **Comportament corespunzător:** copiii ai căror părinți sunt implicați în activitatea școlară dau dovadă de abilități sociale superioare și de un comportament școlar adecvat. Ei **au mai puține absente, deranjează mai rar orele și sunt mai conștiincioși** în ceea ce privește efectuarea temelor. Ba există un studiu care demonstrează că acei copii ai căror tați sunt interesați să mențină relația cu școala au un risc mai mic de suspendare, exmatriculare sau repetenție.

▪ **Educație superioară:** implicarea părinților are ca efect direct creșterea calității școlilor, îmbunătățirea moralului și a rezultatelor profesorilor, și **îmbunătățirea percepției comunității asupra școlii respective**. Părinții implicați câștigă respectul profesorilor, care au tendința de a avea așteptări mai mari de la copii. Copiii petrec mai mult timp în școală și au șanse mai mari de a-și continua educația după terminarea liceului.

▪ **Incredere în sine:** atunci când elevii se simt susținuți, atât acasă cât și la școală, au tendința de a **dezvolta o atitudine pozitivă față de școală**. Pentru ei, succesul academic devine mai important, iar în timpul petrecut în școală ei se simt acceptați, incluși și respectați.

▪ **Increderea parintilor in institutia scolara creste:** Atunci cand parintele se implica direct in educatia copilului sau, el e "la zi" cu ceea ce se studiaza, se simte mai bine in incinta scolii, **devine mai capabil sa isi ajute copilul** si castiga mai multa incredere in abilitatile sale de parinte. Un parinte care e conectat la realitatea scolara a copilului sau are sanse mai mari de a-si continua propria educatie.

Cercetările au arătat o scădere a procentului de părinți care să susțină comunicarea intimă dintre părinte-profesor. Părinții moderni preferă metode de comunicare la distanță, cum ar fi platformele online și sunt mai puțin susceptibili să participe la ședințe sau activități școlare. În timp ce tehnologia și instrumentele digitale pot ajuta familiile să rămână informate, elevii își pot pierde interesul pentru școală atunci când părinții nu își oferă sprijinul.

▪ Pe de altă parte, profesorii observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici. nă note mai mari la școală;

- Să aibă un scor peste medie la testele naționale;
- Să fie activi și implicați în timpul orelor;
- Să aibă încredere în propriile abilități;
- Să socializeze ușor și eficient cu partenerii de joacă;
- Să fie empatici și înțelegători cu cei din jur;
- Să își continue educația și după terminarea liceului.

Iată câteva modalități prin care poți să te implici activ în educația copilului:

▪ **Comunică** regulat cu cadrele didactice ale copilului. Pune întrebări cheie, precum: în ce domenii se descurcă, ce mai poate fi îmbunătățit și cum îl poți susține și ajuta de acasă;

▪ **Participă la cât mai multe activități școlare:** ședințe cu părinții, serbări, festivități sau lecții deschise;

▪ **Planifică excursii cu scop educațional în afara școlii.** Câteva exemple de activități – excursii, tururi de muzee, vizite la bibliotecă. Dacă cel mic învață despre animale, ați putea merge împreună la un muzeu de științe naturale. Acest lucru îi va oferi copilului posibilitatea de a aplica în viața reală cunoștințele pe care le-a dobândit la grădiniță sau școală;

▪ **Organizează lecții interactive acasă.** Activitățile domestice pot îmbunătăți procesul de învățare. De pildă, poți crea cântece și rime cu vocabularul învățat la clasă, ori să înlocuiești anumite instrumente muzicale cu obiecte casnice. O sesiune de gătit distractivă îi poate oferi celui mic ocazia de a-și dezvolta înțelegerea despre sănătate și nutriție;

▪ **Urmăriți împreună filme și videoclipuri educaționale;**

▪ **Pune întrebări în mod regulat despre cum a fost la școală,** dacă a învățat ceva nou, precum și despre cea mai grea parte a zilei. Comunicarea acasă îi încurajează pe copii să revizuiască ceea ce au învățat pe parcursul zilei;

▪ **Pune bazele învățării unei limbi străine.** Deși învățământul formal poate include predarea unei limbi străine, acasă poate fi mediul în care copilul să se familiarizeze cu vocabularul și expresiile de bază. Poți face acest lucru prin desene animate în limba engleză, de pildă, în timp ce poți evidenția anumite cuvinte cheie, precum fructe, animale sau membri ai familiei.

Concluzie : Dezvoltarea corectă a copilului începe din familie, părinții având un rol de bază în acest proces de lungă durată. Comunicarea permanentă și atenția pe care acestia trebuie să le-o ofere din plin încă de mici vor fi abordate neapărat într-o manieră constructivă, încă de la naștere. Din păcate, unii părinți încearcă să facă educație prin amenințări, pedepse fizice, țipete și jigniri, considerând că, dacă vor fi mai blânzi, atunci își vor pierde din autoritate. Provocările parentale sunt foarte numeroase și, uneori, îi surprind pe adulți cu garda jos. Relația sănătoasă părinte-copil și educația pozitivă pot deveni realitate cu răbdare, iubire și cu cât mai multe informații în ce privește interacțiunea cu propriul copil.

Educatia copilului continua cu anii de gradinita, scoala, liceu si de ce nu facultate. Omul se autoeduca (daca vrea) pe tot parcursul vietii.

Bibliografie:

1. Rolul familiei in reusita scolara-Ramona Maria Trif, ed.Ecou Transilvan
2. Parteneriat scoala -familie -Maricica Danuta (Bitca) Bunghez, ed.Pro Universitaria
3. Rolul parteneriatului scoala-familie in formarea personalitatii copilului -Ghid metodologic-Mihaela Basu, Gabriela Nedelcu Teodorescu-Ed.Ecou Transilvan
4. Rolul familiei si scolii in educarea copilului-Eugenia Enachescu, ed.Aramis

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

EDUCATOR, FLOREA DANIELA,

GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL „PRĂSLEA” CĂLĂRAȘI

PROFESOR EDUCATOR, FLOREA MIRELA DANIELA,

ȘCOALA GIMNAZIALĂ SPECIALĂ NR. 1 CĂLĂRAȘI

Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului; drepturile de care dispune pentru educația copilului; importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului; metodele de colaborare cu școala. În acest scop este necesar un dialog între profesori și părinți: profesorii trebuie să primească o pregătire în materie de relație cu părinții, iar competența lor în această privință trebuie considerată ca o aptitudine profesională; părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu profesorii; școlile trebuie să asigure asociațiilor/ părinților, asistența necesară. Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când elevii, părinții, comunitatea devin și se consideră parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comunitate de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice. Din perspectiva unei analize sistemice, educația părinților apare ca o dimensiune a educației permanente și școala este un mediu social organizatoric în care universul copilului se extinde, depășind constrângerea dependenței materne.

Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educație pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Relația școală-familie-comunitate este una în care fiecare factor interrelaționează cu ceilalți. Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului, ci și înarmarea părinților cu toate problemele pe care le comportă această acțiune. Pentru consolidarea unui set de valori stabil și coerent care sprijină școala în formarea conduitei favorabile la copii, a unui stil de viață sănătos mintal, emoțional, fizic și socio-moral am urmărit implicarea familiei și a comunității printr-un parteneriat. Familia reprezintă elementul cheie în socializarea copilului cu ceilalți copii din clasă fiind consultată cu privire la activitățile educative (extracurriculare) și cu privire la activitățile opționale pe care doresc să le desfășoare copiii (literatură pentru copii).

Motto: „Școala încearcă să se pună de acord cu noi părinții; noi, familia, încercăm să ne punem de acord cu școala. Care sunt căile cele mai potrivite?” În baza cercetărilor făcute în școlile din S.U.A. și în unele țări din Europa, a reieșit faptul că, atunci când școlile, familiile și comunitățile colaborează ca parteneri, beneficiarii acestei colaborări sunt elevii. Parteneriatul are un rol deosebit în funcționarea școlii, în îndeplinirea obiectivelor acesteia și se poate realiza astfel: ajută profesorii în munca lor; perfecționează abilitățile școlare ale elevilor; îmbunătățesc programele de studiu și climatul școlar; îmbunătățesc abilitățile educaționale ale părinților elevilor; dezvoltă abilități de lideri ale părinților; facilitează legătura dintre familie, personalul școlii și al comunității; oferă servicii și suport familiilor; creează o atmosferă mai sigură în școală; ajută la managementul școlii. Scopul creării unor astfel de parteneriate este dorința comună de a ajuta elevii să obțină rezultate foarte bune în acumularea cunoștințelor la școală, să poată reuși să pășească pe treptele superioare ale învățării și pentru pregătirea lor ca viitori adulți. Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în clasele de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate opțională sau o problemă de natura relațiilor publice. Trebuie avut în vedere că școlile de toate gradele sunt organizații responsabile pentru educația formală a copiilor și a adolescenților și au obligația să se achite de această responsabilitate, ca parte a sistemului social ce include și familiile și comunitățile. Istoria societății cunoaște o lungă perioadă în care familia deținea, aproape exclusiv, rolul de educator social al copilului.

Factorii instituționali ai educației sunt școala, familia, biserica ș.a.m.d., totul educă: oamenii, lucrurile, fenomenele, dar în primul rând și în cea mai mare măsură – oamenii. Între aceștia primul loc îl ocupă părinții și educatorii. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv care contribuie pentru formarea unui om apt, capabil să participe la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața socială, să fie pregătit pentru muncă. Menirea școlii este nu numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Ajungem și la un alt factor care contribuie la educarea copilului, care este familia. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Primele noțiuni educative pe care copilul le primește sunt cele din familie. În familie se conturează caractere. Atât părinții cât și educatorii în timpul procesului de învățământ trebuie să intervină în numeroase situații pentru a corecta comportamentul copilului.

Dacă părinții și cadrele didactice lucrează împreună, se poate sprijini dezvoltarea copilului, iar cerințele sale pot fi îndeplinite. Un parteneriat între familie și școală nu se poate construi foarte repede, ci sunt necesare etape bine planificate. Această planificare duce la stabilirea unei relații de încredere și cooperare activă cu cadrele didactice și alți profesioniști, familia fiind unul dintre factorii a căror contribuție este foarte importantă în procesul de integrare școlară a copiilor.

Bibliografie:

1. Robu Maria, „*Empatia în educație*”, Didactica Publishing House, București, 2008;
2. Cerghit Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „*Prelegeri pedagogice*”, Editura Polirom, Iași, 2001;
3. Pescaru, Băran, Adina, „*Parteneriat în educație*”, Editura Aramis Print, București, 2004
4. Nicola, Ioan, „*Tratat de pedagogie școlară*”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000
5. Ghergut, A. „*Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale*”, Editura Polirom, Iași, 2006.

FAMILIA ȘI ȘCOALA - PARTENERI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR FLOREA DIANA-MARIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DOSA DANIEL”

LOC. VALEA IZVOARELOR, JUD. MUREȘ

Educația reprezintă un ansamblu de acțiuni și de influențe pe baza cărora o persoană progresează pe toate planurile în drumul ei spre a deveni un cetățean responsabil și integrat social. Educația este importantă deoarece copilul va avea o viață fericită și stabilă, educația îl va ajuta să-și îndeplinească toate visele, o persoană educată își va îmbunătăți constant starea de sănătate, va trăi mai mult și mai bine, îi va oferi accesul la tehnologie, și nu în ultimul rând îl ajută la relaționarea socială.

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea educației sunt familia și școala: *familia* are rolul de a contribui la dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic și a a-i forma anumite priceperi și deprinderi de viață, de a-i dezvolta sentimente față de lumea înconjurătoare, iar *școala* influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ personalitatea copilului.

Părintii, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții și pot determina valorile la care se raportează. Educația, care se realizează în școală, nu poate fi separată de alte influențele educative ce se exercită asupra copilului din exterior și în mediul apropiat, astfel că pentru ca fiecare dintre cei doi factori să-și îndeplinească rolul, trebuie să existe o relație de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educational sub forma unui parteneriat educational, în care fiecare parte să o cunoască, înțeleagă și să o sprijine pe cealaltă.

Familia este cea care pune bazele educației și este responsabilă, într-o mare măsură, de direcția acesteia în viața copilului, viitor membru al unei societăți. Părinții trebuie să fie parteneri de încredere în educarea celor mici și sunt obligați să creeze un mediul familial echilibrat, prielnic dezvoltării și educării copiilor.

În familie copilul descoperă mediul înconjurător și dobândește atitudini, aptitudini și deprinderi esențiale. Familia pune bazele spiritului de observație, al memoriei și al gândirii și tot în familie copilul este „absolventul” celor „7 ani de acasă”, care presupune dobândirea unui set de comportamente și atitudini (respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența) importante pentru integrarea copilului, interacțiunea cu ceilalți membri ai societății și chiar dezvoltarea sa personală.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt care să ia parte activ la viața societății și să contribuie la dezvoltarea ei.

Școala informează și formează elevii, ținând cont de anumite principii, apelând la anumite metode și mijloace specifice și științifice și având grijă să evalueze modul în care obiectivele au fost atinse, ajutându-l pe copil să se identifice din punct de vedere profesional în societate și să acumuleze cunoștințele necesare pentru viață.

Prin școală copilul va putea interacționa cu colegii de clasă, va reuși să se integreze într-un mediu social nou, va dobândi anumite abilități practice de învățare a limbilor străine ori de mână a calculatorului. Copilul va fi învățat, ascultat și evaluat cu regularitate în așa fel încât profesorii să se asigure că micuțul a acumulat cantitatea de cunoștințe necesare pentru parcurgerea fiecărei perioade de studiu, folositoare în anii de mai târziu.

În afară de menirea pe care o are, de a-l învăța pe copil să citească, să scrie, să înțeleagă și să memoreze unele informații, poate cea mai importantă lecție pe care un copil o învață la școală este cum să se descurce în viață. Cadrele didactice, factorul uman prin care școala face transferul de cunoștințe, au menirea de a-i învăța pe elevi nu numai lecțiile, ci și disciplina și autocontrolul. Cadrul didactic trebuie să fie conștient în același timp că nimic nu poate fi făcut cu forța, împotriva voinței copilului. Dorința de a fi mai bun trebuie să vină în primul rând din partea elevului. Prin educația făcută în școală, copilul ar trebui să dobândească acel sentiment al responsabilității față de ceilalți.

În școală copilul are posibilitatea să își dezvolte mult mai bine unele procese psihice, precum memoria, gândirea, capacitatea de a analiza informațiile, abilitățile de calcul. Aici este locul unde învață cum să fie atent mai mult timp, pentru a reuși să învețe cât mai multe lucruri. De asemenea își dezvoltă vocabularul, capacitatea de a înțelege și de a se exprima atât verbal cât și scris. Pe măsură ce înaintează în vârstă copilul învață să înțeleagă informații tot mai complicate și mai abstracte. Un profesor bun este cel care nu se rezumă doar la lecțiile predate și atât, prin intermediul acestora el îi poate deschide apetitul copilului pentru un anumit domeniu, pe care acesta va dori. Tot în cadrul școlii copilul ar trebui să învețe cum să studieze, cum să filtreze informațiile, cum să recunoască anumite greșeli de logică și ce întrebări să pună ca să verifice dacă informațiile sunt sau nu corecte.

Prin educația în școală copilul își dezvoltă unele capacități, aptitudini, trăsături psihice, forme comportamentale de integrare socială corespunzătoare stadiului de dezvoltare somato- psihică individuală în diferitele etape de evoluție de la copilărie la adolescență, fiecărei perioade corespunzându-i o treaptă superioară de organizare funcțională și comportamental-adaptativă. De fapt, educația în școală presupune că aici este locul unde copil de azi capătă cunoștințe și se formează adultul de mâine, cu o personalitate distinctă.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Pentru ca educația copilului să se ridice la nivelul așteptat, părintele trebuie să se implice, să colaboreze cu personalul didactic pentru ca metodele și obiectivele propuse să fie convergente.

Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Asadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă, din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor.

Dacă părintele dorește ca fiul / fiica sa să se dezvolte armonios, să învețe respectul față de reguli și autorități, este bine să coopereze cu cadrele didactice iar dacă există nemulțumiri sau divergențe de opinie în ceea ce privește metodele dascălului, e bine ca părintele să comunice cu acesta, fără a-si manifesta dezaprobarea sau nemulțumirea de față cu copilul. O atitudine indiferentă sau potrivnică a părintelui față de școală și față de învățător, va fi ușor receptată de copil și va manifesta și el, la rândul lui, negativism față de orice formă de autoritate, iar peste câțiva ani va întâmpina probleme de disciplină create de copil.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – Educația părinților . Strategii și programe, E.D.P., București, 1997;
2. Bunescu Gheorghe “Democratizarea educației și educația părinților”, Institutul de Științe ale Educației
3. Bunescu Gheorghe, „Școala și valorile morale”, EDP, R:A., București, 1998
4. Nica I., Țopa L. – Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, E.D.P., București, 1974;
5. Stoian M. – Abecedarul părinților, E.D.P., București, 1972.
6. Șincan E., Alexandru Ghe., „Școala și familia”, Editura „Gheorghe – Cârțu Alexandru”, Craiova, 1993
- 4]. Jean Marc Monteil, „Educație și formare – perspective psihologice”, Editura Polirom, Iași, 1997
7. Vrasmas, Ecaterina Adina – Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002;

EDUCAȚIA ȘI DISCIPLINA DE ACASA

PROF. FLORI DAIANA

PALATUL COPILOR „ADRIAN BĂRAN” STRUCTURA CORABIA

Educația copilului este un proces educațional prin care învățăm copilul să își cultive abilitățile de comunicare, de exprimare a sentimentelor, de capatare de cunoștințe noi, de relaționare cu alți copii și cu adulți.

Procesul de educație a copilului este esențial pentru formarea sa ca adult echilibrat și fericit. Părinții își pot ajuta copilul să-și dezvolte cât mai multe abilități care să îl ajute în viață, să-și găsească echilibrul interior și să fie fericit.

Educația copilului nu este întotdeauna simplă și lină și sunt mulți părinți care au probleme. Sunt mulți părinți frustrați care au încercat și disciplinarea pozitivă și educația cu dragoste și cea relaxată, dar și cea mai puțin relaxată (cu țipete) și nu au reușit să stabilească niște reguli eficiente de comunicare cu copilul. Fiecare copil este unic și fiecare situație este diferită, însă mai înainte de a crede că metoda aplicată este greșită, trebuie să privim la modul în care este aplicată.

Disciplina este cea mai importantă parte a **educației de acasă**, însă există mulți părinți care sunt de părere ca nu își pot educa eficient copilul.

Atunci când este vorba despre implementarea unei educații efective copilului, uneori lucrurile se înrăutățesc înainte de a se îmbunătăți. Există un motiv logic pentru acest lucru: copiii sunt smecheri și folosesc un anumit comportament pentru că au observat că funcționează. Dacă observă că strategia lor a funcționat o vor mai aplica. Înainte ca un copil să renunțe la aceste strategii - va trebui să fie convins ca aceste stratageme chiar nu funcționează. Educația unui copil cere timp, perseverență și răbdare foarte multă.

În cadrul procesului de educare, nu doar copilul trebuie să învețe, ci și părinții. Și părinții pot face anumite greșeli până vor învăța care strategii sunt cele mai eficiente. Urmăresc ce strategie funcționează și după ce au rezultatul dorit, trec la următoarele reguli. Din nou este vorba despre timp și răbdare.

Unii părinți aplică sfaturi foarte bune de educație care nu sunt eficiente pentru că nu sunt folosite consecvent și perseverent. Copiii au nevoie de repetiție și rutină, predictibilitate pentru a învăța ce atitudini sunt corecte. Consecvența este esențială în procesul de disciplinare a copilului. Disciplina are rolul de a educa copilul. Consecvența educației îl face pe copil să înțeleagă că există granițe și îl fac să anticipeze consecința acțiunilor lui.

Atunci când copilul nu este de acord cu regulile impuse de părinți și cu tot ce i se spune, părinții pot fi blocați într-o luptă de putere. Când părinții simt că pierd controlul, au tendința să dea pedepse. Însă, un copil care are tendințe de opunere - *copilul oponent* - nu va răspunde pozitiv la astfel de metode de constrângere. În mod normal un copil are tendința naturală de a-și cauta metode de independență și de a învăța să își exprime propriile sale păreri. Unui astfel de copil - cu caracter predominant oponent - îi va fi greu să înțeleagă sau chiar i se va părea o insultă - de a-și pierde posibilitatea de a-și exercita propriile opțiuni. Acest lucru poate duce la un ciclu crescător de escalare a tensiunilor între părinți și copilul care vrea să câștige controlul.

Educând copilul, părintele trebuie să respecte ceea ce spune că va face. Copiii trebuie să știe ce urmează în caz ca atitudinea lor nu e conformă cu cea cerută de părinți și în același timp, trebuie să aibă încredere că părintele este capabil să îi ofere cea mai bună ghidare.

Parentingul pozitiv este un concept modern de educație care plasează central copilul și îl tratează ca pe o personalitate unică. Experții în educația modernă a copilului sunt de părere că această abordare este pozitivă pentru dezvoltarea personalității sale. De fapt, acest gen de educație deschide o poartă specială de comunicare cu copilul, stimulându-i inteligența și creativitatea.

Succesul și popularitatea acestei noi abordări în educație este de altfel strâns legat cu cerințele societății actuale - care pune accent pe rezultate, independența și performanța în societate. Este esențial să laudăm și să încurajăm performanțele reale ale copilului. Dar, mulți părinți alimentează la maxim nevoia de aprecieri a copilului nerealizând că de fapt afectează structura ego-ului copilului. În loc să progreseze,

acești copii devin dependenți de aprecieri și atenție, este de părere Susan Carey, psiholog specializat în psihologia copilului - de la Universitatea Harvard, SUA.

Bibliografie:

<https://www.desprecopii.com>

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROFESOR, FOCȘA LILIANA

LICEUL TEHNOLOGIC „ȘTEFAN CEL MARE”

CAJVANA, JUDEȚUL SUCEAVA

Familia și școala sunt agenți educativi cu o influență deosebită asupra formării și dezvoltării personalității copilului. Un factor important îl constituie raporturile dintre cei doi factori educativi, relațiile reciproce pe care le dezvoltă, poziția pe care o adoptă fiecare reprezentant al acestor două instituții fundamentale din viața copilului în relația școală – familie.

Pentru ca această relație să producă efecte maxim pozitive în educarea și dezvoltarea copilului, ea trebuie să atingă valențele unei relații partenariale. Parteneriatul școală – familie se realizează doar dacă are la bază o comunicare eficientă care să vizeze valori comune, principii, roluri clare în cadrul parteneriatului precum și acordul asupra rolului și așteptărilor ce pot fi adresate copilului. Un astfel de parteneriat trebuie să acționeze în următoarele direcții: ajută profesorii în munca lor, generează și perfecționează competențele școlare ale elevilor; îmbunătățesc programele de studiu și climatul școlar; dezvoltă abilitățile educaționale ale părinților, creează un mediu de siguranță sporit în școli. Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor relațiilor și reprezintă cheia creării unui climat favorabil învățării atât la școală cât și acasă.. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efektivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului. Ceea ce este extrem de important este ca, elevul să fie privit sistemic, ca o persoană cu nevoi distincte și resurse diverse care se situează în centrul unui sistem complex și dinamic de factori, care îl influențează și care sunt influențați de acesta.

Asfel, relația cu părinții trebuie să aibă la bază triunghiul profesor-părinte-elev în care profesorul este furnizorul, elevul este beneficiarul direct iar, părintele este beneficiarul indirect. Modelul elevului trebuie să fie profesorul și părintele în dialog și nu în conflict. În acest triunghi, elevul și părintele este o constantă, variabila este profesorul, care se schimbă de la o oră la alta. De aceea este importantă unitatea în gândire a profesorilor.

Cadrul didactic, ca profesionist care intră frecvent în contact cu copilul poate să identifice și să evalueze situația copilului și eventualele aspecte care pot sesiza anumiți factori de risc, de abandon școlar. Cadrul didactic de la clasă observă și sesizează elemente de neglijență, schimbări în starea emoțională a copilului, schimbări de comportament, etc. Prin comunicarea cu copilul, respectiv cu părintele, acesta poate obține informații valoroase, nevoi ale copilului sau familiei. În acest demers poate fi sprijinit de alți profesioniști cum ar fi: consilierul școlar, mediatorul școlar, medicul școlar. Tot acest proces se bazează pe o bună comunicare și dezvoltare a unei relații pozitive între cadrul didactic - copil - părinte. Profesorii sunt liantul care mențin colaborarea prin ascultare active, cultivarea toleranței, implicarea în diverse activități. Astfel se creează relații de simpatie reciprocă, încredere, respect, expresia „Mă pot baza pe tine” să vină din ambele sensuri.

Părinții au nevoie să afle informații privind parcursul școlar al copilului, comportamentul său în mediul școlar pentru a putea la rândul său să ofere sprijin, să participe activ la crearea condițiilor un proces educațional optim. Implicarea părinților în activitatea școlară a copiilor se desfășoară pe două coordonate:

a) relația părinte-copil: controlul frecvenței, al rezultatelor școlare, al temelor, ajutor în îndeplinirea sarcinilor, suport moral și material;

b) relația părinte – cadru didactic. Contactul direct cu învățătorul sau profesorii clasei sub forma unor reuniuni de informare a părinților cu privire la documentele privind partea de curriculum consultarea părinților la stabilirea disciplinei opționale, alcătuirea schemelor orare ale clasei și programului extrașcolar al elevilor; activarea asociativă a părinților prin Comitetul de părinți etc. Pentru ca această colaborare „ideală” să se realizeze trebuie să existe voința colaborării și factorii educaționali implicați să se considere parteneri, în adevăratul sens al cuvântului. Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în

sprijinirea procesului educativ; doresc să îi descopere ca elevi, părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor. Forme de colaborare a părinților cu școala: prezența la ședințe și lectorate; asistarea elevilor în efectuarea temelor; participarea la activități culturale artistice, sportive și recreative; organizarea unor expoziții, serbări, excursii; organizarea unor evenimente comune părinți-copii-cadre didactice în cadrul școlii; atragerea unor fonduri pentru școală; susținerea școlii prin donații de cărți, rechizite și alte materiale educaționale; voluntariat în beneficiul școlii.

Întâlnirile cu părinții trebuie să aibă loc într-o atmosferă deschisă, cu discuții libere, fiecare să conștientizeze diferența de opinii dar, și că fiecare este egal cu celălalt. Este important ca dialogul să înceapă cu veștile bune, cu ceea ce au realizat elevii, cu progresul lor, cu ceea ce este bine, să fie o oglindă a ceea ce au făcut elevii, pentru ca atmosfera să fie cât mai relaxată. Acțiunile și veștile rele să fie spuse părinților sub forma unor sfaturi, cu acordarea unei șanse, adăugată partea care trebuie îmbunătățită. Un rol important la întâlnirile cu părinții o au temele discutate, să se abordeze teme legate de inteligența socială, inteligența emoțională. Cât de importantă este relaționarea, care sunt relațiile dintre elevi, dintre elevi și adulți, necesitatea și formarea inteligenței emoționale la elevi.

Școlile trebuie să răspundă nevoilor părinților și să le ofere acestora sprijinul necesar pentru ca ei să se poată implica în procesul de învățare al copiilor. Totodată, părinții trebuie să încetinească ritmul vieții cotidiene, acordând mai multă importanță educării copiilor. Este foarte important ca părinții să servească drept model pentru copiii lor. Când părinții sunt parteneri în educația copiilor lor, rezultatele determină performanța elevilor, o mai bună frecvență a școlii, reducerea ratei de abandon școlar și scăderea fenomenului delincvenței.

Bibliografie:

1. Oana Mîndruț - *Managementul sistemic al clasei de elevi* – suport de curs
2. Băran-Pescaru, A. - *Parteneriat în educație: familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004;
3. Floarea Nicoleta-Adriana, Surlea Cosmina-Florentina - *Școala și consilierea părinților*, Editura Arves, 2010;
4. Cosma, T. - *Ședințele cu părinții în gimnaziu*, Ed. Polirom, Iași, 2001;
5. Buck Nancy – *Ghidul părintelui perfect*, Editura Corint, 2013;
6. Andy Szekely – *Manifestul educației*, Editura Librăria Andy Szekely AS Publishing, 2020.

EDUCATIA IN FAMILIE SI IN SCOALA

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR FODOR MAGDALENA-IULIANA

G.P.N DOFTEANA

În actul de educare a copilului preșcolar, o componentă importantă constituie procesul informativ-educativ la care contribuie *familia și grădinița*.

Familia este factorul educativ prioritar, întrucât educația începe din familie, aceasta fiind modelul pe care copilul îl imită și-l urmează. În familie copilul își face pregătirea pentru viață. Contribuția familiei este cu atât mai mare cu cât copilul este mai mic și scade pe măsură ce etapele de creștere înaintează pe treptele superioare ontogenezei.

Familia oferă mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viață. Aceasta reprezintă primul instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central în asigurarea condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei, condiții ce stau la baza structurării personalității individului. În relațiile sale cu mama, cu tata și cu frații, copilul se integrează în relațiile sociale, se apropie de societate, își cunoaște valorile și începe să-și formeze imaginea de sine.

Mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viața îl oferă familia. Astfel, familia are rolul central în asigurarea condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei, condiții ce stau la baza structurării personalității individului. Apariția unei persoane mici în orice familie, care la început este complet dependentă de adulți și își inspiră tandrețe aduce cu ea un enorm sens al responsabilității, privind modul în care să o îngrijești și să o educi. Părinții sunt primii educatori deoarece ei sunt primii cu care copilul interacționează constant încă din prima zi a vieții; familia este modelul pe care copilul îl imită. Totodată, modul de viață al familiei este principalul reper în viața al copilului. Comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea psihofizică a copilului, formarea personalității lui. Copiii își observă proprii părinți cum acționează în rolul de părinți. Primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului sunt dezvoltate în familie (deprinderi igienice, de alimentație sănătoasă), acestea constituind suportul dezvoltării ulterioare și își pun amprenta asupra întregii personalități.

Tot în familie, copilul își însușește limbajul. Volumul, calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării depinde de modelele oferite de părinți, de felul în care aceștia interacționează și îi solicită pe copii. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea, răbdarea etc.

În realizarea acestor sarcini, *modelul parental* ajută cel mai mult, părinții oferind copilului exemple de comportamente în diferite contexte.

De la părinți, cei mici vor învăța să aprecieze ce este bine și ce este rău, ce este drept și ce este nedrept, ce este frumos și ce este urât în comportamente. Ei sunt primele modele pentru modul în care să acționeze ulterior ca părinți.

La vârsta preșcolară un factor educativ important este *grădinița*, care desfășoară un amplu proces instructiv-educativ și are cadre cu pregătire profesională corespunzătoare, ce aplică metode și procedee pedagogice consacrate.

Educatorea grupei trebuie să cunoască specificul fiecărui stadiu de dezvoltare a copilului, disponibilitățile intelectuale precum și particularitățile lui comportamentale și caracteriale. Ea se preocupă de socializarea preșcolarului prin integrarea lui în mediul grădiniței, oferindu-i prilejul să cunoască mediul înconjurător, organizând vizite în împrejurimile grădiniței, în cartier, în oraș, la școală, la locul de muncă al părinților etc. Treptat, cu multă răbdare, educatoarea este cea care cultivă încrederea în propriile posibilități ale copiilor, integrând în jocuri și activități copiii timizi, efectuând munca suplimentară individualizată cu copiii cu deficiențe verbale, folosind jocul și jucăriile existente pentru a-i apropia de acestea.

Grădiniței îi revine *rolul de partener în relațiile ei cu familia* iar acest rol derivă din faptul că este un

serviciu specializat, cu cadre pregătite pentru realizarea sarcinilor educației copiilor cu vârste cuprinse între 3-6/7 ani.

Există două dimensiuni principale ale implicării reciproce a instituției de învățământ și familiei în favoarea copilului: *dimensiunea relației copil - părinte și dimensiunea relației grădiniță - familie*.

Dimensiunea relației copil - părinte vizează controlul frecvenței, al rezultatelor școlare, îndeplinirea sarcinilor și susținerea spirituală și materială a activității didactice a copilului. Cealaltă dimensiune se referă la alegerea unității de învățământ, la contactele directe ale părinților cu cadrele didactice. Aceste contacte pot fi întâlniri colective dintre cadrele didactice și asociațiile părinților, reuniunile de informare a părinților cu privire la diferite conținuturi și metode școlare.

Relația grădiniță - familie nu se poate constitui fără asigurarea unei condiții de bază, fundamentală: cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și potențialului ei educativ. Educatoarea trebuie să cunoască mai multe aspecte ale vieții de familie, deoarece aceasta o ajută în cunoașterea și înțelegerea copiilor cu vârste cuprinse între 3-6/7 ani.

Grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în aceasta instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu se va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor. Nu putem educa în mod just un copil fără a-l observa atent, fără a-l studia, fără a-i înțelege personalitatea.

Căldura raporturilor dintre părinți și educatoare, încrederea și respectul reciproc se stabilesc prin schimbul de informații - pentru care trebuie să găsim întotdeauna timpul necesar. Astfel, educatoarea poate ajuta familia în cel mai simplu și natural mod să urmeze calea justă în raporturile cu copilul său, să prevină îndepărtarea lui sufletească, să înlăture eventualele curențe educative. Complexitatea problemelor lumii contemporane cere deschiderea și flexibilizarea raporturilor în parteneriatul educațional. Implicarea, ca agenți ai educației, a diferitelor instituții și persoane din comunitate dezvoltă în prezent o imagine complexă și dinamică a influențelor educaționale. Grădinița, fiind puntea de legătură cu familia, are și menirea de a asigura părinților asistență de specialitate, informându-i asupra etapelor de evoluție a copiilor și venind în sprijinul celor ce întâmpină dificultăți în înțelegerea rolului de părinți și în îndeplinirea cu succes a educării copiilor.

Ocaziile de a discuta cu părinții pentru a găsi împreună soluții problemelor cu care se confruntă copilul trebuie căutate chiar și atunci când ele nu se oferă cu ușurință. În general ele sunt prilejuate de acele momente în care copilul este introdus ori este extras din programul grădiniței. Altfel spus, cele mai frecvente ocazii pe care le are educatoarea de a comunica cu părinții sunt: când părinții aduc copiii la grădiniță; la sfârșitul programului, când părinții își iau copiii de la grădiniță; cu prilejul diferitelor evenimente festive ce se organizează la nivelul grădiniței: sărbători diverse, festivități de început de ciclu ori la sfârșit de ciclu preșcolar; vizite la domiciliu, lectorate cu părinții, consultații pedagogice.

Cu cât cunoaștem mai bine familiile copiilor, cu atât mai eficient va fi parteneriatul cu ele. Cu cât părinții vor cunoaște mai bine programul educațional, cu atât va fi mai coerentă influența ambilor factori educaționali și a ambelor medii educaționale. Cu cât colaborarea dintre educator și părinți este mai strânsă cu atât mai bine ambii actori vor cunoaște mai bine copilul.

Sărbătorirea în comun a unor evenimente din viața constituie momente de cunoaștere reciprocă și de implicare în actul educativ.

Factorii de modelare a personalității umane trebuie să interacționeze ca un tot unitar, sub forma unui sistem bine încheiat, pentru atingerea țelului comun: *educarea copilului*. Pentru aceasta, este nevoie de un schimb permanent de informații, de completare și valorificare a influențelor dirijate spre micul învățăcel.

Bibliografie:

1. **Băran, Adina**, (2004), *Parteneriat în educație: familie – școală – comunitate*, Editura Aramis Print, București
2. **Bunescu, G., Alecu, G., Badea, D.**, (1997), *Educația părinților. Strategii și programe*, Editura Didactică și Pedagogică, București
3. **Dumitrana, Magdalena**, (2000), *Copilul, familia și grădinița*, Editura Compania, București
4. **Dumitrana, Magdalena**, (2011), *Cum crește un pui de om*, Editura Compania, București

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: FOGOROȘ MIHAELA

GRĂDINIȚA CU P.N. LUNCA CÂLNICULUI

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite (conștient sau nu!) o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Dincolo de sincopetele sistemului de învățământ, există atât de mulți oameni cu vocație, gata să-și ofere suportul și expertiza pentru rezolvarea provocărilor. Aceasta este o chemare la responsabilitate: ceea ce sădești în copilul tău de timpuriu va fi potențat și dezvoltat de școală, dependent de implicarea ta. Mai târziu, adultul format va fi o valoare pentru societate, un om cu simț civic, responsabil și moral... sau nu. La nivel micro, cum arată familia, așa arată și școala, iar la nivel macro, cum arată școala, așa arată și țara. În esență este vorba despre interdependență, conectare. Suntem dependenți unii de alții: școala nu poate să-și atingă scopurile fără susținerea familiei și invers.

Mai presus de formarea unor competențe de calcul matematic și analiză a unui text, principiile din spatele instituției în care învață copiii noștri ar trebui să fie cunoscute și folosite ca etalon în evaluarea performanțelor școlilor și cadrelor didactice, deoarece ele se axează și pe formarea unei conduite de viață, atât de necesară.

Cred că poți să finalizezi patru facultăți și să ai la activ trei doctorate. Nu sunt atât de relevante ca cei șapte ani de acasă, ca a ști să te respecti pe tine și pe cei din jur, nu sunt atât de relevante ca a te purta cu demnitate, conform principiilor și valorilor tale, ca a avea o identitate stabilă și un simț al coerenței în acțiunile tale

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

EDUCATOR: FOICIUC ALEXANDRA-EUZEFINA

GRADINIȚA :G.P.N CIOCĂNEȘTI

„Educația este cea mai puternică armă pe care voi o puteți folosi pentru a schimba lumea”. - Nelson Mandela

Educația copilului este cea mai profitabilă investiție (în timp, atenție, înțelegere, dragoste) pe care o pot face părinții pentru ei. Educația pozitivă a copilului presupune a aduce în relația părinte-copil căldura, structura și limite, înțelepciunea de a transforma orice situație cotidiană, cât ar fi de negativă, de provocatoare, într-o lecție de empatie, respect, înțelegere a nevoii care a creat acea situație

• „Cei șapte ani de acasă” sunt opera părinților și a mediului familial în care cresc copiii. Copilul învață în familie limbajul culturii în care trăiește, deprinde normele, atitudinile, valorile și comportamentele necesare pentru a se integra în societate.

• Cercetările au demonstrat, că părinții au stiluri diferite de educație a copilului: mamele tind mai mult spre precauție, ele încurajează securitatea, echitatea; simplifică mesajele și vorbesc la nivelul copilului; pun accent pe îngrijirea copilului, pe simpatie, grijă și ajutor bazat pe relații și percep lumea din jur în raport cu copiii lor.

În educarea „puiului de om“, părinții, educatorii, școala și societatea în general sunt mijloacele cele mai importante. Printre problemele importante ale învățământului în această etapă de schimbare și modernizare rapidă se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia ocupă un loc privilegiat.

Familia, prima școală a vieții este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi, dar și primele modele comportamentale, suportul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Ca primă verigă a sistemului educativ, familia are responsabilități clare și diverse. Întrebarea care se pune este, dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților obiective, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile vieții zilnice, minimalizând rolul de factor educativ. Altor familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare copiilor, le lipsesc pregătirea psihopedagogică, experiența.

În prezent, din ce în ce mai mulți pediatri, psihologi și educatori din întreaga lume consideră că vârsta preșcolară are o importanță covârșitoare pentru:

1. Dezvoltarea creierului adică, creșterea numărului de celule, creșterea numărului de legături dintre celule și mielinizarea fibrelor nervoase.

2. Maturizarea comportamentului, adică luarea deciziei adecvate unei anumite situații, control asupra reacțiilor la mânie, respect pentru proprietatea individuală și pentru integrarea fizică a altei persoane.

3. Capacitatea de a învăța: concentrarea atenției, spiritul de observație (perspicacitate), capacitatea de memorizare etc.

Fără îndoială că dezvoltarea intelectuală și conturarea personalității este un proces de lungă durată, care începe de la naștere și continuă până la adolescență. Dar la vârsta mică se pun bazele (fundamentul) acestui lung proces de formare intelectuală și de definire a caracterului.

Dezvoltarea intelectuală și maturizarea comportamentului depind atât de moștenirea genetică cât și de mediul în care trăiește copilul.

Mediul de familie poate să exercite o influență pozitivă sau negativă care să persiste tot restul vieții. Factori cu o influență negativă asupra dezvoltării copilului pot fi: alimentația insuficientă sau dezechilibrată, îmbolnăvirile repetate, somnul insuficient, lipsa stimulării intelectuale, lipsa afecțiunii, a exprimării, etc.

În primii 5 ani de viață, copiii pot să învețe mai mult decât în oricare altă perioadă. Învățarea este mai ușoară când copilul este motivat, adică simte plăcere și interes pentru ceea ce învață, simte simpatie și afecțiune pentru persoana de la care învață, simte că este iubit, prețuit, respectat și protejat.

Raporturile dintre părinți și copii sunt raporturi educative, cu repercusiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Există și voi enumera câteva din posibilele atitudini și comportamente ale părinților și implicațiile lor în formarea profilului moral al copilului:

- „Familia severă“ – în anumite limite imprimă ordine, disciplină, seriozitate, asigură unitatea și echilibrul familiei. Severitatea este necesară în raporturile educaționale din familie, dar cu măsură. Ce s-ar întâmpla în cazul în care părinții aplică copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul crește timorat cu gândul pedepsei, ascunde greșelile făcute, simte nevoia să mintă, se îndepărtează afectiv și efectiv de părinți și își caută înțelegerea și afectivitatea în altă parte. Așa se nasc „găștile“ și „bandele“ de minori. Mai gravă este situația când părinții sunt împărțiți în tabere: unul „sever“ și unul „indulgent“. Astfel se formează viitorul demagog, viitorul ipocrit, cu trăsături de personalitate pe care nu și le dorește niciun părinte pentru copilul său.

- „Familia permisivă“ – stă la polul opus al familiei severe, imprimă un climat de „puf“. Un asemenea copil va fi neajutorat, un egoist, un meschin, căci în familie îi este permis orice, el are numai drepturi, în timp ce părinții doar datorii. Acest copil se adaptează și se încadrează cu mari dificultăți în colectivele de școală sau mai târziu la locul de muncă.

- „Familia rigidă“ – prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsa de încredere în sine, teama de nereușită și de sancțiune. Cadrul didactic trebuie să intervină, după ce cunoaște situația reală, prin vizite la domiciliu și discuții cu părinții (în particular) sugerându-le cu discreție, tact și calm în ce mod și sub ce formă se poate atenua și echilibra severitatea.

- „Familia libertină“ – creează o atmosferă lejeră, prezentând riscul de a întârzia sau împiedica maturizarea socială a copiilor datorită preocupării excesive a unui părinte sau a ambilor pentru ei înșiși. Cadrul didactic trebuie să intervină pentru a dezvolta siguranța de sine, în sensul obținerii unor rezultate bune la învățatură, capacitatea de decizie, spiritul de independență. Punerea în gardă a părinților în legătură cu pericolul evoluției nefavorabile a copiilor este posibilă și necesară. Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea, larghețea și strictețea), toate însă cu măsură și la momentul potrivit, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Un factor important al educației sistematice și continue îl constituie instituția școlară. La nivelul acestei instituții, educația și instrucția ajung într-un stadiu de maximă dezvoltare prin caracterul programat, planificat și metodic al activităților instructiv-educative.

Educația se realizează în forme diverse, cel mai adesea prin activități în comun, elevii învățând unii de la alții. Situațiile de învățare sunt construite premeditat de factorii responsabili din perimetrul acestei instituții. Conținuturile care se transmit sunt selectate cu grijă, după criteriile psihopedagogice, activitățile educative se cer a fi structurate respectându-se principiile didactice, sunt dimensionate cele mai pertinente metode de predare-învățare, iar atitudinile și conduitele trebuie să fie apreciate și evaluate. Cei care realizează procesele formative sunt cadre specializate care dețin, pe lângă competențele disciplinare, academice și pe cele de ordin psihologic, pedagogic și metodic (Constantin Cucuș, 2006, pag. 49).

Școala este o organizație care învață și produce învățare (learning organization). Specificul ei decurge, în esență, din faptul că ea este investită cu funcția de a produce învățare și își structurează toate celelalte aspecte organizaționale și funcționale în această direcție. Școala este o instituție delegată de comunitate să transmită un anumit set de valori. Sub aspect axiologic, actul pedagogic nu se limitează la o simplă reproducere a valorilor morale, științifice, artistice în corpusul de expectanțe și de norme pedagogice sau în conținuturile transmise: el operează o selecție, o decantare, o ierarhizare după criterii ce au în vedere relevanțele pedagogice ale unor seturi de valori. Analiza școlii ca organizație socială presupune valorificarea modelului de raționalitate managerială care corespunde istoric unei societăți postindustriale de tip informațional.

Influența dascălilor asupra dezvoltării concepției copilului despre sine și a stimei de sine este foarte puternică. Școlarul mic (6-11 ani) dobândește noi deprinderi legate de activitatea lui educativă: desenează, scrie, face adunări etc.

Atunci când este încurajat să facă asemenea lucruri și este lăudat pentru realizarea lor, treptat va manifesta tendința de a munci susținut, de a persevera în realizarea sarcinilor dificile, de a pune munca înaintea plăcerilor de moment. Dacă strădaniile sale, în loc să-i aducă laude, îi vor aduce critici, pedepse, nemulțumirea profesorilor și a părinților, dacă va fi pus să arate ce poate și va fi „derogat“ de la muncă și de la responsabilități, atunci copilul va dobândi treptat un sentiment de inferioritate legat de propriile sale capacități și de incapacitate în raport cu alții

Parteneriatul școală-familie în zilele noastre primește noi valențe. În lucrarea Management educațional pentru directorii unităților de învățământ, Mariana Dragomir precizează faptul că, în relația cu școala, părintele parcurge șapte pași: a) părintele „învață“ – se informează asupra modului de conducere și organizare a procesului instructiv-educativ; b) părintele ajută – sprijină școala în realizarea unor proiecte și activități; c) părintele devine un suport al imaginii pozitive despre școală – înțelege importanța școlii în formarea copilului său și are o atitudine pozitivă față de școală; d) părintele devine o sursă de informație complementară – furnizează dirigintelui sau învățătorului informații despre comportamentul copilului în familie, despre problemele afective și de sănătate ale acestuia; e) părintele devine o sursă educațională – contribuie la educația propriului copil, îl ajută și îl sprijină în activitatea zilnică de acumulare de cunoștințe; f) părintele ca profesor – oferă cadre de referință pentru raportarea valorică a copiilor săi; g) părintele – inițiator al schimbărilor din școală – are dreptul și chiar obligația să solicite adaptarea școlii la cerințele societății actuale – părintele poate să propună unele schimbări care să contribuie la dezvoltarea individuală sau colectivă a copilului.

Implicarea familiei în activitatea școlară a copiilor se desfășoară pe două coordonate: a) relație părinte-copil: controlul frecvenței, al rezultatelor școlare, al temelor, ajutor în îndeplinirea sarcinilor, suport moral și material; b) relația familie-școală: contactul direct cu învățătorul sau profesorii clasei sub forma unor reuniuni de informare a părinților cu privire la documentele privind partea de curriculum (Planul cadru pentru învățământul obligatoriu, Programele școlare, Ghidurile de evaluare), consultarea părinților la stabilirea disciplinei opționale, alcătuirea schemelor orare ale clasei și programului extrașcolar al elevilor; activarea asociativă a părinților prin Comitetul de părinți etc. Pentru ca această colaborare „ideală“ să se realizeze trebuie să existe voința colaborării și factorii educaționali implicați să se considere parteneri, în adevăratul sens al cuvântului.

În concluzie, școlile trebuie să planifice și să implementeze programe de parteneriat, pentru a amplifica implicarea părinților. Scopul educației este de a forma un om cu o gândire liberă, creativ și sociabil. Un proverb spune: „O vorbă bună rostită la timp înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul“.

Bibliografie:

1. Agabrian, Mircea, Millea, Vlad (2005), Parteneriate școală-familie-comunitate. Studiu de caz, Institutul European, Iași;
2. Cucoș, Constantin (2009), Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, Editura Polirom, Iași;

ROLUL TATĂLUI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȘONA

FOLEA ANA-MARIA-PROF. ÎNV. PRIMAR

Se vorbește mereu, până la rutină de iubirea mamei. Aproape toate învățătoarele cer elevilor să vorbească sau să scrie despre iubirea pentru mamele lor. Acest lucru se întâmplă în preajma zilei de 8 martie, fapt care îi determină pe elevi să fie pregătiți și să ofere o imagine cât mai frumoasă care să reflecte dragostea nemărginită pentru mama. După derularea activității toată lumea implicată, învățătoare, mame, bunici sau surori sunt foarte fericite și mulțumite de declarațiile făcute de micii școlari.

Drept consecință, relația dintre copil și mama se apropie, se consolidează, este mai strânsă.

Tatăl admiră și el ceea ce a conceput copilul lor despre iubirea mamei. Se bucură, admiră, dacă participă, dar poate fi uneori indiferent: nu se implică în problem ușoare; el le are pe ale lui, mai importante și mai serioase. El se ocupă de bani, politică, afaceri, mașini, repatații, cheltuieli, fotbal. Mai ridică uneori tonul sau e nemulțumit, încordat, tensionat. Ca bărbat, e forța, autoritatea, creierul. El are ultimul cuvânt, cum spune el, așa rămâne.

În acest context este normal să se vorbească despre dragostea mamei. O știe și o înțelege și tatăl care e mai mult plecat cu treburi. Are obligații, răspundere etc. Pe scurt, el nu are timp prea mult pentru familie. Sau poate chiar dacă ar avea, ar invoca motivul că nu se pricepe și nu are răbdare să lucreze cu copiii. Așadar, toată lumea s-a obișnuit cu ideea că se vorbește doar de iubirea mamei. A intrat în firea lucrurilor, nu e nici o surpriză. Nimeni nu se mai gândește la iubirea tatălui, poate cu rare excepții. Numai dacă i se aduce aminte, dacă i se cere sau dacă este constrâns se ocupă de copil. Nu are liberă inițiativă sau cooperează greoi și rar. Pentru el noțiunea de educație e strâns legată de mama sau persoanele de gen feminine din anturajul copilului.

Consider că trebuie însă și să se țină cont și de prezența tatălui în viața copilului. Oprindu-ne la iubirea tatălui, s-ar putea să constatăm că acesta se implică mai mult și mai autentic în viața de familie, că dorește să se exprime, a are disponibilitatea de a se deschide, de a-i împărtăși copilului propria copilărie, să facă astfel încât copilul să râdă să-l îmbrățișeze, să-și redescopere sufletul de părinte. Cred că a vorbi despre iubirea tatălui este benefic pentru toată lumea.

Primul beneficiar ar fi copilul. Și-ar da seama de iubirea tatălui. Fiind pus să vorbească despre ea își delimitează atitudinea și sentimentele față de tată, își va exprima imaginea apei care o are despre el, despre relația dintre ei. Este esențial să știe că ambii părinți îl iubesc.

Al doilea beneficiar ar fi tatăl. Când copilul vine de la școală acasă și le vorbește părinților că au scris o compunere despre tată sau iubirea tatălui, acest lucru va produce o schimbare în atitudinea și obișnuințele zilnice. Părinții vor rămâne surprinși la început de posibilitatea abordării unei asemenea teme. Tatăl va fi uimit, eventual încântat și nerăbdător să afle ce a spus copilul despre el, ce imagine are el în viața copilului său. Este momentul care va declanșa o schimbare în comportamentele lui: tatăl va căuta să-i formeze copilului o imagine cât mai frumoasă despre noțiunea de tată, va fi mai exigent cu sine, mai cald și deschis în relația cu copilul, mai atent la nevoile acestuia, mai înțelegător, mai răbdător. S-ar putea ca în felul acesta tatăl să fie mai atras de viața de familie, în asigurarea unei atmosfere de liniște, nu în mod constrâns, ci din proprie inițiativă, căci și tatăl este om, și ca orice om, își iubește copiii, familia și pe sine.

În al treilea rând, a vorbi și a scrie despre tată și despre iubirea lui, ar fi benefic pentru mama. Ea va fi nerăbdătoare să afle cum îl vede copilul pe tatăl său, ce imagine are în viziunea sa de copil, ce fel de relație are copilul cu tata, cum îl simte, cum îl evaluează. Desigur, vor fi momente încântătoare de analiză a viziunii copilului, apoi vor fi momente de evaluare a propriului părinte în parte și a relației dintre ei. Mama își va putea vedea soțul prin ochii copilului, își va da seama de anumite greșeli. Ținând la copilul ei, ea va avea tendința de a integra, de a asimila imaginea copilului despre tată cu imaginea pe care o are ea despre soțul ei. Imaginea copilului fiind mai bună decât a ei, noua imagine a mamei despre tatăl copilului ei, revigorată din când în când prin intervenția școlii, s-ar putea să iasă mult îmbunătățită.

În concluzie, să vorbim sau să scriem la școală despre tată sau iubirea lui, chiar dacă la început sunt puține lucruri de spus, cu timpul, elevii vor fi nerăbdători să vorbească poate chiar despre relația părinților lui și dragostea acestora. Și ce temă mai frumoasă putem găsi de abordat decât iubirea?

ȘI, CÂND TOATE ACESTEA FI-VOR ÎNVĂȚATE...

PROF. FRÂNCU MONICA – CECILIA
LICEUL TEHNOLOGIC „ELECTROMUREȘ”
TÂRGU MUREȘ

Parafrazându-l pe Nicolae Labiș, poetul tânăr și tânărul poet al neamului nostru, am putea afirma și noi, cu convingerea că familia este coechipierul nostru, al școlii, faptul că *Fiii voștri, însă, trebuie să-nvețe/ Din copilărie încă, de la voi, / Primele îndemnuri, primele povețe/ Dorul de lumină, scârba de noroi... ”.*

Dacă am porni în abordarea unui subiect atât de frumos și totodată atât de actual, ca acesta în care „Rolul părinților și al școlii în educația copiilor” este primordial în ceea ce privește adaptabilitatea la viitorul mediu social din care va face parte copilul/tânărul, ar trebui să abordăm problematica școlii românești făcând referință la grup vs echipă. În general, când este vorba de grup, fiecare membru al lui are autonomie. Deși obiectivele lor sunt comune sau au același lider la comandă, ei nu au nevoie de ceilalți pentru a-și desfășura activitățile. O echipă însă, este formată dintr-un grup de oameni care se sprijină reciproc pentru a atinge un obiectiv comun. Într-un grup este important să realizezi un mediu prietenos pentru a obține rezultate optime și, astfel, pentru a-ți atinge obiectivele. Pe de altă parte, în cadrul unei echipe, sprijinul fiecărui membru este indispensabil. Din acest motiv echipa își desfășoară misiunile în comun.

Pornind de la această paralelă, am dori să abordăm pe scurt tema importanței părinților și, totodată, a școlii în educabilitatea copiilor/tinerilor. Desigur, familia nu poate să ofere copilului acele contexte și conținuturi de învățare pe care le poate face școala, iar, la rândul ei, școala nu poate să ofere acele principii de morală și civică pe care le nutrește copilul, începând cu perioada timpurie, în familie. La nivelul procesului educațional, una din formele de colaborare și cooperare între factorii educaționali este parteneriatul educațional, înfăptuit pentru a veni în sprijinul copilului/tânărului. El presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative realizat între instituții (familie, școală, comunitate), agenții educaționali (copii, părinți, educatori), membri ai comunității cu influență asupra creșterii, educării și dezvoltării copilului (Vrasmas, E., 2002, pag.99).

Introducerea colaborării între părinți și educatorii specializați, comunicarea periodică și permanentă între aceștia, cât și cooperarea în anumite momente sunt cerute de eficiența școlară și nu constau doar în atenționarea în legătură cu problemele pe care le au copiii. Ea presupune mult mai mult. Se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală și la o apropiere a sistemului de valori. De aceea, cei doi factori ai educabilității se completează reciproc. Implicarea părinților în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivații, dintre care enumerăm: rata informației crește, dacă părinții se implică activ, prin diferite activități; când părinții sunt stimulați astfel încât ei să se perceapă ca parteneri în programul școlar, îl înțeleg mai bine pe copil și-l sprijină adecvat; părinții merită să fie respectați pentru ideile lor și pentru cunoașterea copilului lor; crește stima de sine a părintelui; activitatea de parteneriat poate ușura rezolvarea unor probleme didactice.

La rândul ei, școala, prin educatorii ei, formează copiii într-un mediu specializat, din perspectiva mai multor competențe, inclusiv a celor morale. Morala are menirea să reglementeze relațiile dintre oameni în toate sferele vieții sociale, în muncă și în viața de toate zilele, în politică și în știință, în familie și în societate. Ea este chemată să dirijeze faptele omului, atitudinea lui când este în relație cu alții.

În pedagogia românească mulți profesori și totodată autori de manuale au studiat educația morală ca pivot spiritual. Formarea și dezvoltarea dimensiunii morale a personalității umane reprezintă una dintre prioritățile majorității sistemelor educative contemporane, prioritate exprimată prin diversele formulări ale finalităților educației. Mobilizarea resurselor umane și materiale ale diverselor instituții de învățământ în direcția asigurării unei educații morale eficiente este determinată nu doar de analiza caracteristicilor și problematicii societății contemporane ci și de datele pe care le oferă istoria, cunoscut fiind faptul că declinul

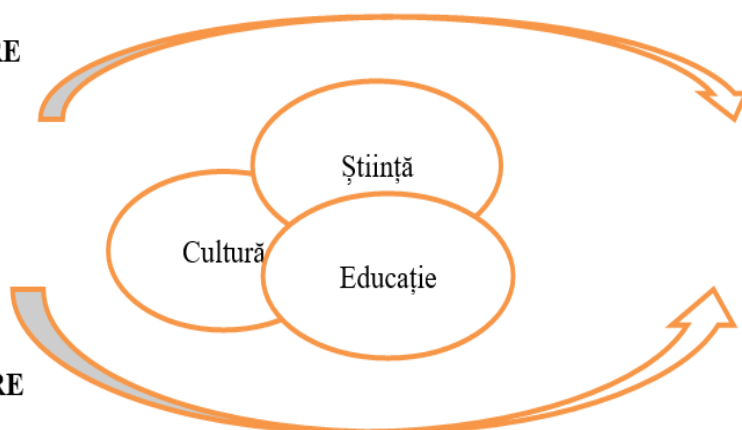
unei societăți începe odată cu momentul în care aceasta se dovedește incapabilă de a-și perpetua tradițiile și valorile (Stan, C., 2005, pag.25).

Potrivit profesorului Ioan Nicola, morala cuprinde un sistem de reguli a conviețuirii sociale, prin intermediul normelor și principiilor morale. Etica – disciplină filosofică ce se ocupă cu studiul normelor și categoriilor morale. Autorul definește educația moral-cetățenească o totalitate a normelor, principiilor și deprinderilor care determină conduita oamenilor în societate. Esența educației morale constă în crearea unui cadru adecvat interiorizării comportamentului moralei sociale în structura personalității morale acopilului, elaborarea și stabilizarea pe această bază a profilului moral al acestuia în concordanța cu imperativele societății noastre. În acest sens, scopul educației morale este formarea profilului moral, sau mai amplu spus: formarea individului ca subiect moral, respectiv ca subiect care gândește, simte și acționează în spiritul cerințelor și exigențelor sociale, al idealului valorilor, normelor și regulilor pe care le incumbă. (Nicola, I., 2001, pag. 205 - 212) .

Valorile morale sunt considerate esențiale, societatea urmărind cultivarea și dezvoltarea lor permanentă, dar obiectivul principal al educației morale este formarea unui comportament moral bazat pe mai multe nivele ca puncte de sprijin al acțiunii de instruire și învățare morală în familie, în școală, în viața socială. Dacă facem o retrospectivă la concepția educațională sub aspect moral trebuie să menționăm sistemele de educație din Grecia antică (Socrate, Platon, Aristotel) sau cele ale vechii Rome (Seneca, Ciceron, Horațiu ș.a.). Concepția pedagogică a fiecăreia din personalitățile nominalizate este preponderența accentului pus pe educația morală în școală și în familie, pe rolul poporului în realizarea procesului de dezvoltare morală și spirituală a tinerelor generații.

SOCIALIZARE

COMUNICARE

Din punct de vedere pedagogic, fiecare individ rămâne permanent subiect al relațiilor morale din familie, școală, grup de prieteni, colectiv școlar. Educația morală nu se poate realiza independent de practica socială ce se manifestă în cadrul comunității, în cadrul societății. Atât familia, cât și școala au rolul primordial în a ajuta copilul/tânărul să discearnă binele de rău, frumosul de urât, să învețe îndemnuri, să iubească înțelepciunea oamenilor, să disprețuiască și să omită minciuna. Enumerarea nu este exhaustivă, de aceea, spunem și noi:

*„Dacă toate astea fi-vor învățate,
Restul o să vina de la sine-apoi
Și-au să se-mplinească visurile toate
Ce le-ați pus într-înșii, mame scumpe, voi.”*
(Nicolae Labiș, *Dacă toate-acestea fi-vor învățate*)

Bibliografie

- Nicola, I., „Tratat de pedagogieșcolară”, Editura Aramis, București, 2001;
- Stan, C., „Teoriaeducației” - suport de curs, Cluj-Napoca, 2005;
- Vrasmas, E., „Consiliereașieducațiapărinților”, EdituraAramis, București, 2002;

PARTENERIAT ȘCOALĂ- PĂRINȚI ȘCOALA FĂRĂ ZIDURI

**PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR, FRĂȚILĂ CRINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „TOMA COCIȘIU” BLAJ, ALBA**

Argument

Am conceput acest proiect din dorința de a forma părinților o atitudine deschisă față de școală și de a exista o colaborare bazată pe încredere și satisfacții de ambele părți.

Mulți părinți cred că o dată ce copiii lor au trecut pragul școlii, rolul lor în educația acestora scade, dacă nu dispăre. Dimpotrivă, acum efortul lor se dublează și de felul în care se implică de la început la viața școlară a copilului, vor depinde și rezultatele acestuia.

Sunt situații în care apar bariere de comunicare între cadrele didactice și părinți. În multe cazuri profesorii consideră că părinții nu acordă suficientă atenție copiilor lor (de obicei părinții elevilor cu note bune și comportament exemplar răspund solicitărilor școlii) sau părinții cred ca profesorii sunt prea distanți și nu se implică suficient și astfel rezultă o colaborare școală-familie pur formală.

În fapt, părinții poartă responsabilitatea fundamentală a educației copilului, iar școala îi sprijină în acest demers. Astfel, părinții sunt clienții școlii, iar elevii consumatori., fapt care trebuie să determine un parteneriat autentic între dascăl și familie.

Ideal ar fi ca viitorii dascăli să primească în timpul formării lor profesionale o pregătire în materie de relație cu părinții, iar părinții să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ și de ce nu, cu inițiative față de școală.

Părți implicate: învățătorul, psihologul școlii, părinți, bunici, elevi;

Obligațiile părților:

Învățătorul și psihologul școlar: au obligația de a stimula participarea părinților în cadrul proiectului prin consiliere și activități instructiv-educative;

Părinții: au obligația de a participa la activitățile propuse de școală.

Obligații comune:

- implicarea în cadrul activităților propuse ;
- identificarea unor demersuri educative ;
- îmbunătățirea relației școala-familie ;

Durata: septembrie - iunie

Scopul:

- Integrarea părinților în școală ca parteneri educativi;
- Formarea unor abilități de comunicare și analiză a copilului;

Obiective privind parteneriatul:

- Participarea părinților la viața școlii;
- Cunoașterea vârstelor școlare și valorificarea tipurilor de inteligență;
- Formarea și întărirea la copii a comportamentelor pozitive;
- Dezvoltarea unor abilități de rezolvare a problemelor în relația părinte- copil;
- Analiza propriului comportament de viață și adoptarea unor schimbări pentru creșterea calității acestuia;
- Cunoașterea bolilor specifice copilăriei, modalitățile de prevenire și tratament ;
- Implicarea părinților în modul în care copiii petrec timpul liber;

Implementarea proiectului: s-a făcut în cadrul primei ședințe cu părinții din luna septembrie și s-au distribuit scrisori de informare către aceștia. În urma discuțiilor purtate la ședință, părinții s-au arătat interesați de acest tip de parteneriat. Temele și conținutul activităților au urmat să fie stabilite împreună cu psihologul școlii.

Evaluare

- chestionare, fișe;
- impactul avut asupra elevilor și al părinților ;

Diseminarea rezultatelor:

-panou cu fotografii reprezentând momente din desfășurarea activităților și realizarea unui album pentru fiecare părinte .

- înregistrări video cu serbările și activitățile la care au fost implicați părinții și copiii

Desfășurarea activităților din cadrul parteneriatului pentru primul an

Nr.crt.	Tema	Perioada	Sarcini de lucru	Materi-al didactic	Participanți
1	Școala fără ziduri	Octombrie	-scrisoare de informare către părinți -dezbateri: „ Ce rol au părinții la viața școlii?” -chestionare pentru părinți și elevi	Coli Instrumente de scris	Părinți Elevi Învățătorul
2.	Ne cunoaștem bine copilul?	Noiembrie	-informații privind stadiile vârștelor școlare, respectiv tipurile de inteligență -chestionar: „ Ce stil de învățare are copilul meu?” -„Carnavalul toamnei”-activitate artistică, jocuri, concursuri, gospodărie cu participarea părinților	Coli Instrumente de scris Maști Hârtie colorată, Lipici Legume, fructe	Părinți Învățătorul Psihologul Părinți Elevi Învățătorul
3.	Cum îi învățăm pe copii comportamente pozitive?	Decembrie	-brainstorming: identificarea unor comportamente evazioniste la copii -dezbateri, informații și sugestii de formare, încurajare și întărire a comportamentelor pozitive -serbarea de Crăciun	Coli Instrumente de scris	Părinți Învățătorul Psihologul Părinți Elevi Învățătorul
4.	Cum aplanăm conflictele?	Ianuarie	-brainstorming: principalele cauze care generează conflicte în familie -tehnici mentale de aplanare a conflictelor -atelier artistic: realizarea unor machete cu sprijinul părinților la Abilități practice, având ca temă „Iarna”	Coli Instrumente de scris Carton Poliester Hârtie colorată foarfecă	Părinți Învățătorul Psihologul Părinți Elevi Învățătorul
5	Am un stil de viață sănătos?	Februarie	-regimul de viață al părintelui și influența acestuia în dezvoltarea copilului -sugestii pentru un stil de viață sănătos în familie -activitate.	Coli Instrumente de scris	Părinți Învățătorul

			„Ce ai menține?/Ce ai schimba la stilul tău de viață?”		
6	Mama și copilul	Martie	-dezbateri: „Știm să ne hrănim sănătos copilul?” -informații privind bolile caracteristice copilăriei; modalități de prevenire și tratare -serbare cu ocazia zilei de 8 Martie	Coli Instrumente de scris Flori de primăvară	Părinți Învățătorul Părinți Elevi Învățătorul
7.	Agresivitatea	Aprilie	-identificarea unor comportamente agresive frecvent întâlnite -activitate de grup: rezolvarea unor probleme în sensul menținerii unui climat familial echilibrat -informații privind stilurile parentale	Coli Instrumente de scris	Părinți Învățătorul Psihologul
8	Timpul liber al copilului meu	Mai	-rolul mass-mediei în educația copilului -„Și părinții ne citesc o lectură”-activitate la clasă cu participarea unui părinte pe parcursul lunilor mai și iunie -realizarea unei excursii împreună cu părinții	Coli Instrumente de scris Lecturi	Părinți Elevi Învățătorul

BIBLIOGRAFIE:

- Elena Dumitru, Oameni de care nouă ne pasă, Revista de Asistență Socială, nr.6, 2002
- Ionescu Mihaela, Negreanu Elisabeta (coord.), Educația în familie. Repere și practici actuale, 2006, www.ise.ro;
- Mărginean, Ioan, Studii de sociologie, calitatea vieții și politici sociale, Editura Universității din Pitești, 2004
- Miclea, Mircea (coord.), Nevoi și priorități de schimbare educațională în România – fundament al dezvoltării și modernizării învățământului preuniversitar, SNSPA, 2007 <http://www.edu.ro/index.php/articles/8246>
- Lazăr Vlăsceanu (coord.) Școala la răscruce. Schimbare și continuitate în curriculumul învățământului obligatoriu. Studiu de impact, Ed. Polirom, Iași, 2002

IMPORTANȚA EDUCATORULUI ÎN DEZVOLTAREA COPILULUI

FRENȚIU IOANA ADELINA

(PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR – GPP NR. 1 REMETEA)

Educatorul joacă un rol crucial în dezvoltarea copilului, fiind responsabil cu prezentarea și cimentarea unor concepte definitorii pentru întreaga sa viață. Iar tu, ca părinte, trebuie să îi acorzi atât încredere, cât și să împarți cu acesta o responsabilitate imensă: cea de educare a copilului spre adultul ce va deveni mai târziu.

Părintele este, în mod evident, primul educator, primul învățător, primul profesor și își va păstra rolul pentru tot restul vieții. Având și atribuții de încurajare, părintele expune copilul la provocări adecvate vârstei pentru a încuraja dezvoltarea sa, precum și la experiențe care permit copilului să exploreze de unul singur și, desigur, să învețe din interacțiunea cu mediul.

Educatorul îți urmează ție, ca părinte, în "ierarhia" rolurilor din procesul de educație, încurajând dezvoltarea intelectuală și socială a copilului în timpul anilor de formare. Educația pe care educatorii, dar și toate cadrele didactice de altfel, o conferă, joacă un rol cheie în determinarea perspectivelor de viitor ale copiilor. Fie că este vorba de grădiniță sau de alte instituții educaționale, educatorii oferă instrumentele și mediul de învățare pentru ca cei mici să devină adulți responsabili.

Profesia de educator poate presupune asumarea unor ipostaze multiple, într-un cuvânt flexibilitate. Educatorii aflați la începutul profesiei pot resimți că fișa postului se modifică de la o zi la alta. Din fericire, în majoritatea cazurilor, rolul de educator va semăna oarecum cu cel al unui ghid; un ghid îi conduce pe ceilalți pe noi trasee, pășește alături de o persoană într-o călătorie, nu în fața sa și, mai ales, îi menține pe ceilalți în siguranță. Se poate ca educatorii să se simtă inițial provocați să găsească noi experiențe de împărtășit cu copiii. Cei mici trebuie îndrumați, nu conduși și angrenați într-o direcție care-i interesează. Din ipostaza de ghid, este important ca educatorul să permită copilului să își aleagă stilul de învățare și joacă, în timp ce siguranța acestuia reprezintă preocuparea primordială.

Educatorii trebuie, de asemenea, să rețină că nu este necesar să știe totul de la bun început. Ei devin în timp parteneri de învățare și încurajează copilul să-și găsească propriile răspunsuri, în loc să le primească de-a gata. Fiind parteneri, educatorii învață cu cei mici și își pot împărtăși experiențele, facilitând învățarea, oferind un mediu corespunzător dezvoltării, materiale interesante și timp adecvat pentru a explora, a se juca, a interacționa, cei mici vor găsi orice lucru nou adus în atenția lor, ușor de realizat și distractiv. Cultivarea unui copil presupune toate aspectele legate de dezvoltarea sa: socială, emoțională, cognitivă și fizică. În orice interacțiune, un educator va cultiva creșterea și dezvoltarea adecvată.

Un alt aspect crucial de urmărit de către educator constituie oferirea unui interval de timp pentru a asculta ceea ce are de spus copilul, acordând atenție inclusiv interpretării cuvintelor și acțiunilor; în acest mod pot determina necesitățile acestuia și pot contribui în procesul de dezvoltare ulterioară a sa. Tot cu privire la comunicare, educatorii fac acest lucru și cu alte persoane, respectiv cu părinți, personal auxiliar, administrator și mulți alții; este de datoria lor să fie pregătiți pentru a comunica, iar ceilalți trebuie să se simtă confortabil să se destăinuie, să adreseze întrebări, să ceară sfaturi și să împărtășească experiențe.

Pregătirea pentru ore, planificarea lecțiilor și a testărilor cunoștințelor, a materialelor, a modului de abordare, supravegherea activităților opționale/excursiilor/activităților recreative, dezvoltarea unor reguli aplicabile grupului de copii și organizarea mediului de lucru, presupun aptitudini de conducere puternice. Conducerea unei grupe necesită la rândul său aptitudini organizaționale, atenție la detalii și implicare. În concluzie, predarea este plică de responsabilități, roluri și provocări, dar, ca toate eforturile care merită, aduce atât provocări, cât și recompense. Flexibilitatea va permite să te bucuri la maxim de recompensele de a preda copiilor de vârstă mică.

Un educator care oferă încurajarea și îndrumările potrivite copiilor poate, de fapt, să-i ajute să devină adulți responsabili de mâine, împărtășind valori precum perseverență, muncă asiduă, determinare și respect. Încă din copilărie, interacțiunile cu figurile similare părinților începe și se menține până la maturitate; chiar dacă fețele se schimbă, rolul se perpetuază.

Modelul constant pe care îl reprezintă educatorul va fi cel mai bine apreciat de acei copii cărora le lipsește o fundație familială solidă; simbolizând încredere și împlinire, el/ea va ajuta la suplinirea nevoii pentru un model pozitiv când familia poate eșua în a oferi o asemenea figură.

Bibliografie:

1. Șchiopu, U., *Psihologia vârstelor*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1997;
2. Sion, G., *Psihologia vârstelor*, Editura Fundației România de Măine, București, 2003;
3. Nicola, I., *Pedagogie*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1988

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA GRĂDINIȚĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR FRIJA MARIANA

ȘCOALA GIMNAZIALA VÂNĂTORI, STRUCTURA CRIVEȘTI- IAȘI

Părinții, familia sunt primii oameni chemați să pună bazele educației unui copil deoarece pregătirea pentru viață a omului de mâine începe din primele luni de existență. Faptele de astăzi ale copiilor reprezintă o prefigurare certă a celor de mâine. Deprinderile și convingerile conturate acum formează baza modului de acțiune din viitor. Atitudinile și comportamentele părinților vor fi primele modele copiate cu fidelitate de copii.

Se știe că una dintre condițiile fundamentale pentru realizarea optimă a procesului de învățământ este asigurarea unui sistem unitar de cerințe în instruirea și educarea copilului.

Copilul este educat nu numai în instituția preșcolară. Cea mai mare parte a timpului el o petrece în familie, chiar dacă frecventează o grădiniță sau un cămin de zi. Aici, în familie, copilul crește și se dezvoltă sub acțiunea modelatoare a mediului familial. Această influență se împletește mai mult sau mai puțin organic cu cea provenită din partea grădiniței. Cu timpul, influența educațională a grădiniței crește în intensitate, până ce devine dominantă.

Întrucât familia și grădinița sunt factori educativi de mare însemnătate și ceea ce realizează unul depinde de celălalt, este firesc ca între acești factori să se realizeze o strânsă unitate de cerințe și exigențe.

Educarea copiilor nu este o problemă numai a întregii societăți. Familia constituie prima școală în care copilul se socializează, iar grădinița este forma instituționalizată care continuă și completează ceea ce familia începe. De aceea este necesar ca între grădiniță și familie să existe o legătură permanentă.

Familia reprezintă mediul psihopedagogic și moral cel mai potrivit dezvoltării copilului, iar grădinița preia și continuă această acțiune de educare și socializare a copiilor. În mod normal, familia caută să intre în relații cu educatoarea tocmai din dorința dezvoltării multilaterale a copilului. Grădinița exercită o influență formativă, dorind să cunoască modul cum se dezvoltă copilul și ce dificultăți ridică educatoarei. De asemenea, părinții vor să știe cum se comportă în relațiile cu alți copii și cum se încadrează în disciplina grădiniței.

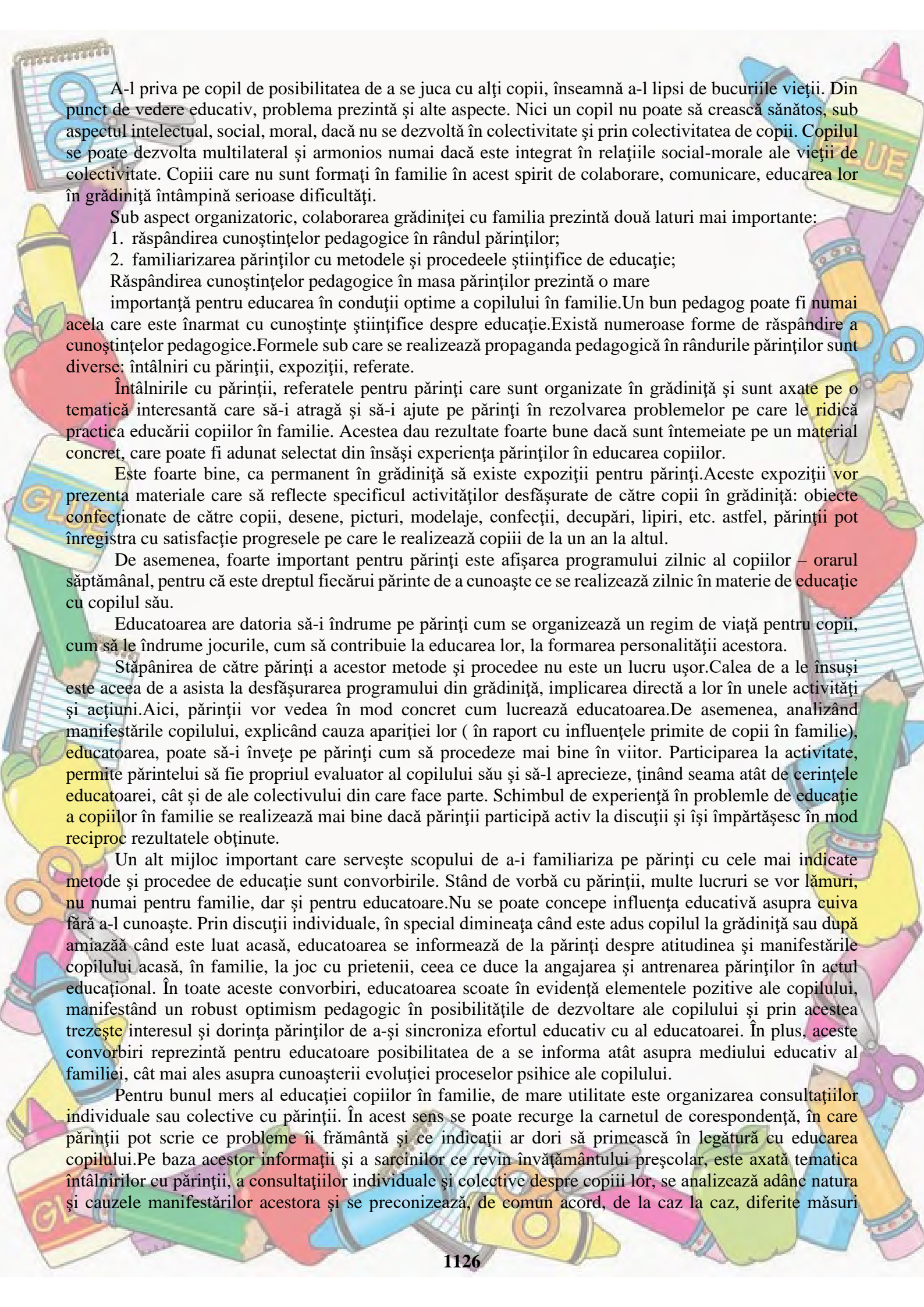
Necesitatea colaborării strânse între grădiniță și familie este dictată de rolul deosebit de mare pe care îl joacă aceasta din urmă în educarea copilului. Încă de la nașterea copilului, familia exercită o influență considerabilă asupra dezvoltării sale fizice, intelectuale, sociale și morale. Nu întâmplător înțelepciunea poporului nostru subliniază însemnătatea „celor 7 ani de acasă”.

Scopurile și sarcinile educației copiilor în grădiniță și familie nu sunt diferite. Totuși în realizarea acestor obiective, grădinița dispune de mijloace mai bine organizate decât familia. Educația copiilor în grădiniță se realizează după un program bine stabilit, iar realizarea obiectivelor instructiv-educative revine unor cadre didactice special pregătite.

În familie, copiii își însușesc primele cunoștințe, își formează primele reprezentări și dobândesc primele experiențe morale. Părinții îi învață de timpuriu pe copii să înțeleagă ce este „bine” și ce este „rău”, ce este „permis” și ce este „interzis”. Copiii își însușesc aceste reprezentări elementare în practica vieții de zi cu zi. Pentru unele fapte și acțiuni ei sunt încurajați și laudați, iar pentru altele sunt muștrați de către părinți. În felul acesta, copiii învață să se rețină de la faptele pentru care sunt certați, de a spune o minciună, de a nu-și asculta părinții, de a nu ține jucăriile în ordine, de a lua o jucărie de la un alt copil fără permisiunea acestuia, de a fi prevenitor în relațiile cu alți copii.

În familiile cu mai mulți copii, atitudinea părinților trebuie să fie egală și nepărintoare față de fiecare. Aceasta fiind calea prin care se educă la copii simțul dreptății și al respectului reciproc.

O problemă aparte a educației în familie o constituie copilul unic. Nu e de mirare că părinții concentrează toată grija și dragostea asupra singurului lor copil. Dar această dăruire afectivă pe deplin explicabilă trebuie supusă unui control rațional. Părinții sunt datori să găsească copilului tovarăși de joc de aceeași vârstă cu el. Ei nu trebuie să-l „acapareze”, să-l silească să-și petreacă tot timpul numai în preajma lor.

A-l priva pe copil de posibilitatea de a se juca cu alți copii, înseamnă a-l lipsi de bucuriile vieții. Din punct de vedere educativ, problema prezintă și alte aspecte. Nici un copil nu poate să crească sănătos, sub aspectul intelectual, social, moral, dacă nu se dezvoltă în colectivitate și prin colectivitatea de copii. Copilul se poate dezvolta multilateral și armonios numai dacă este integrat în relațiile social-morale ale vieții de colectivitate. Copiii care nu sunt formați în familie în acest spirit de colaborare, comunicare, educarea lor în grădiniță întâmpină serioase dificultăți.

Sub aspect organizatoric, colaborarea grădiniței cu familia prezintă două laturi mai importante:

1. răspândirea cunoștințelor pedagogice în rândul părinților;
2. familiarizarea părinților cu metodele și procedeele științifice de educație;

Răspândirea cunoștințelor pedagogice în masa părinților prezintă o mare importanță pentru educarea în condiții optime a copilului în familie. Un bun pedagog poate fi numai acela care este înarmat cu cunoștințe științifice despre educație. Există numeroase forme de răspândire a cunoștințelor pedagogice. Formele sub care se realizează propaganda pedagogică în rândurile părinților sunt diverse: întâlniri cu părinții, expoziții, referate.

Întâlnirile cu părinții, referatele pentru părinți care sunt organizate în grădiniță și sunt axate pe o tematică interesantă care să-i atragă și să-i ajute pe părinți în rezolvarea problemelor pe care le ridică practica educării copiilor în familie. Acestea dau rezultate foarte bune dacă sunt întemeiate pe un material concret, care poate fi adunat selectat din însăși experiența părinților în educarea copiilor.

Este foarte bine, ca permanent în grădiniță să existe expoziții pentru părinți. Aceste expoziții vor prezenta materiale care să reflecte specificul activităților desfășurate de către copii în grădiniță: obiecte confecționate de către copii, desene, picturi, modelaje, confecții, decupări, lipiri, etc. astfel, părinții pot înregistra cu satisfacție progresele pe care le realizează copiii de la un an la altul.

De asemenea, foarte important pentru părinți este afișarea programului zilnic al copiilor – orarul săptămânal, pentru că este dreptul fiecărui părinte de a cunoaște ce se realizează zilnic în materie de educație cu copilul său.

Educatorea are datoria să-i îndrume pe părinți cum se organizează un regim de viață pentru copii, cum să le îndrume jocurile, cum să contribuie la educarea lor, la formarea personalității acestora.

Stăpânirea de către părinți a acestor metode și procedee nu este un lucru ușor. Calea de a le însuși este aceea de a asista la desfășurarea programului din grădiniță, implicarea directă a lor în unele activități și acțiuni. Aici, părinții vor vedea în mod concret cum lucrează educatoarea. De asemenea, analizând manifestările copilului, explicând cauza apariției lor (în raport cu influențele primite de copii în familie), educatoarea, poate să-i învețe pe părinți cum să procedeze mai bine în viitor. Participarea la activitate, permite părintelui să fie propriul evaluator al copilului său și să-l aprecieze, ținând seama atât de cerințele educatoarei, cât și de ale colectivului din care face parte. Schimbul de experiență în problemele de educație a copiilor în familie se realizează mai bine dacă părinții participă activ la discuții și își împărtășesc în mod reciproc rezultatele obținute.

Un alt mijloc important care servește scopului de a-i familiariza pe părinți cu cele mai indicate metode și procedee de educație sunt convorbirile. Stând de vorbă cu părinții, multe lucruri se vor lămuri, nu numai pentru familie, dar și pentru educatoare. Nu se poate concepe influența educativă asupra cuiva fără a-l cunoaște. Prin discuții individuale, în special dimineața când este adus copilul la grădiniță sau după amiază când este luat acasă, educatoarea se informează de la părinți despre atitudinea și manifestările copilului acasă, în familie, la joc cu prietenii, ceea ce duce la angajarea și antrenarea părinților în actul educațional. În toate aceste convorbiri, educatoarea scoate în evidență elementele pozitive ale copilului, manifestând un robust optimism pedagogic în posibilitățile de dezvoltare ale copilului și prin acestea trezește interesul și dorința părinților de a-și sincroniza efortul educativ cu al educatoarei. În plus, aceste convorbiri reprezintă pentru educatoare posibilitatea de a se informa atât asupra mediului educativ al familiei, cât mai ales asupra cunoașterii evoluției proceselor psihice ale copilului.

Pentru bunul mers al educației copiilor în familie, de mare utilitate este organizarea consultațiilor individuale sau colective cu părinții. În acest sens se poate recurge la carnetul de corespondență, în care părinții pot scrie ce probleme îi frământă și ce indicații ar dori să primească în legătură cu educarea copilului. Pe baza acestor informații și a sarcinilor ce revin învățământului preșcolar, este axată tematica întâlnirilor cu părinții, a consultațiilor individuale și colective despre copiii lor, se analizează adânc natura și cauzele manifestărilor acestora și se preconizează, de comun acord, de la caz la caz, diferite măsuri

educative. Consultațiile colective tratează teme de interes mai general. În schimb, ele permit părinților să-și împărtășească în mod reciproc experiența proprie în educarea copiilor.

O apropiere foarte mare dintre părinți și grădiniță se realizează și prin participarea comună la drumeții și excursii.

Totodată, aceste întâlniri cu părinții constituie un foarte bun prilej pentru realizarea unui aprofundat și multilateral schimb de experiență pedagogică între părinți și educatoare. Părinții trebuie îndemnați să vorbească deschis despre greutățile pe care le întâmpină în educarea copiilor lor, despre preocupările lor privind procedeele cele mai potrivite de influențare pedagogică, despre rezultatele obținute prin aplicarea măsurilor respective.

Promovând participarea directă a părinților la activitățile grădiniței, eficiența acestora va fi mai mare și se realizează și un învățământ modern. Astfel, părinții, din spectatori, pot deveni actori, alături de copiii lor.

Desfășurând în acest mod activitatea instructiv – educativă din grădiniță, cu participarea efectivă a familiilor, se dă posibilitatea să vadă aceasta nu doar o supraveghere a copilului în timpul absenței lui din familie, ci se desfășoară un proces instructiv creativ organizat.

Din toate aceste activități care au presupus o implicare activă a părinților alături de copii și de educatoare, reiese faptul că au câștigat atât copiii, cât și părinții, precum și colectivul grădiniței.

Un parteneriat între familie și școală nu se poate construi foarte repede, ci sunt necesare etape bine planificate. Această planificare duce la stabilirea unei relații de încredere și cooperare activă cu cadrele didactice și alți profesioniști, familia fiind unul dintre factorii a căror contribuție este foarte importantă în procesul de integrare

BIBLIOGRAFIE:

- Dima, Silvia, (si col.), Revista Invățământului Preșcolar, București 2007-lectura selectivă
- Voiculescu, Elisabeta, Pedagogie preșcolară, Editura Aramis, 2009

IMPORTANȚA COLABORĂRII DINTRE GRĂDINIȚA ȘI FAMILIE

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: FRUNZĂ ELENA ANDREEA
GRĂDINIȚA CU PN POJOGENI' LOC. TG. CĂRBUNEȘTI, JUD. GORJ

„Un copil este ca o sămanta de floare...Cât de frumos va crește, cât de frumos va rodi, depinde de grădinarul care o va îngriji, de ce pământ și de câtă lumină și apă are, de cât e de ferită de frig, de furtună și de soare prea tare. E atât de plăpândă... Cum ai putea s-o rupi ori să o calci în picioare, când e tot ce va mai rămâne în urma ta?” Irina Petrea

După cum bine se știe, familia reprezintă factorul primordial în educarea unui copil și educația începe în familie, de aceea legătura dintre grădiniță și mediul familial va trebui să se întrepătrundă. Educația în familie are ca scop formarea unui om cu o dezvoltare multilaterală și armonioasă.

Părinții sunt datori să crească copilul, să se îngrijească de sănătatea, educația, învățătura și pregătirea profesională a acestuia. Această funcție are ca finalitate integrarea eficientă a individului în societate, acest lucru realizându-se prin formare după un anumit ideal de personalitate. A fi părinte în sec. XXI, într-o perioadă marcată de profunde și rapide transformări sociale, este o misiune din ce în ce mai dificilă. Familia are nevoie de sprijin și susținere pentru a rezolva problemele ridicate de creșterea generațiilor de astăzi. Aceasta nu are întotdeauna cunoștințe psihopedagogice necesare educării copiilor.

Educatorii profesioniști suntem noi. De aceea avem datoria ca prin activitățile ce le desfășurăm să pregătim familia pentru a-și cunoaște copilul, să o antrenăm în procesul educațional. Prin activitățile de parteneriat cu părinții, ne asigurăm un sprijin în propria activitate, o educație solidă a copilului, iar prezența familiei în cadrul grădiniței va fi liantul între copil și mediul necunoscut inițial.

Dragostea, familia, școala sunt esențe indispensabile în viața fiecărui om. Ca primă verigă a sistemului educativ, familia are responsabilități clare și diverse. Este foarte importantă în educația din copilărie deoarece individul ia primele impresii din mediul înconjurător, din familie. Tot din mediul familial copilul absoarbe ca un burete conduitele și obiceiurile celor din jur. Individul va repeta și va imita persoanele semnificative din viața sa, va avea aceleași păreri, idei, concepții.

Calitatea educației primare în familie depinde îndeosebi de nivelul de educație al părinților și al familiei ce vine în contact cu copilul, în special sub aspect moral și comportamental. Funcția principală a familiei - educarea copiilor este deformată cu largi și dramatice consecințe, astăzi, motivele fiind dintre cele mai diferite: lipsa timpului, situația financiară grea, violența, lipsa de comunicare.

Colacul de salvare este dragostea, care aduce cu sine comportare adecvată și respect. Familia este unicul loc unde omul se simte dorit, așteptat, iubit, drag și

ROLUL ȘCOLII ÎN DEZVOLTAREA ȘI FORMAREA PERSONALITĂȚII ELEVULUI

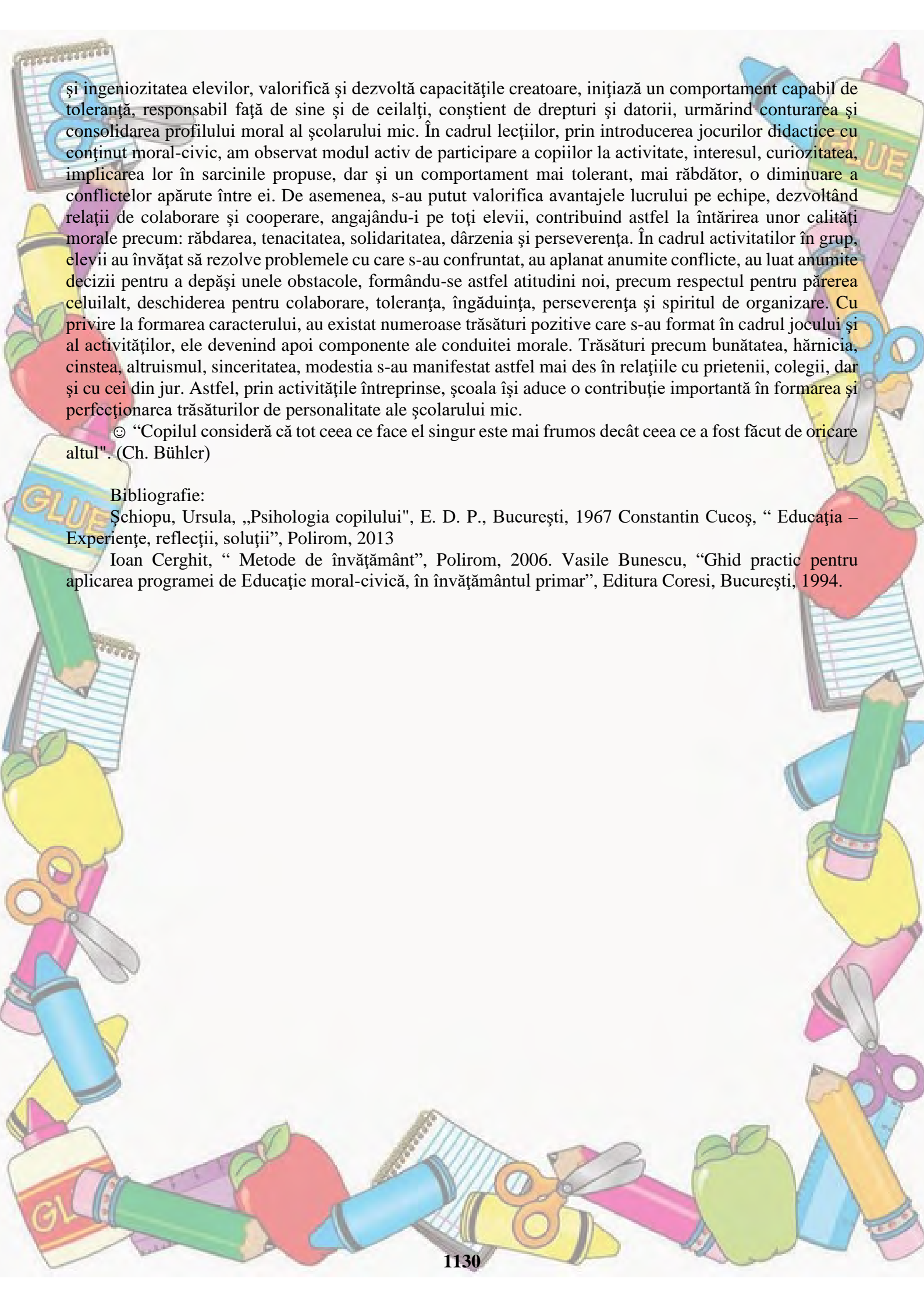
PROF. ÎNV. PRIMAR FULEA CĂTĂLINA-CRISTIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GRIGORE MOSIL”, NĂVODARI

Educația îi permite copilului să-și croiască propria personalitate constituită din ansamblul organizat ierarhic al însușirilor fizice, intelectuale, afective, social-morale și volitiv-caracteriale. Școala, principalul factor de educare și formare a personalității copilului și a viitorului adult, poartă răspunderea realizării și pregătirii sale astfel încât acesta să se poată adapta condițiilor în schimbare ale mediului socio-cultural. Printre finalitățile educației se află formarea unui comportament civilizată și a unor calități morale precum: cinstea, corectitudinea, sinceritatea, respectul față de părinți, față de colegi și față de muncă, în scopul dezvoltării libere, armonioase și a formării profilului moral al personalității elevului. Între componentele educației, cea moral-civică ocupă un loc deosebit, datorită rolului pe care-l joacă în afirmarea și integrarea în societate.

Educația morală fiind acea dimensiune a educației prin care se urmărește formarea și dezvoltarea conștiinței și conduitei morale, a personalității umane. În cadrul școlii, noi, profesorii, apelem la numeroase metode și tehnici în procesul instructiv-educativ, implicând elevii în variate proiecte vizând discipline diferite precum: limba și literatura română, istoria, geografia, științele naturii, educația civică și altele.

Folosind ca metodă jocul, se creează variate situații de învățare în vederea dezvoltării competențelor de ordin cognitiv, dar și social, se permite o reflecție asupra propriului mod de învățare al elevului, dar și de comportare în cadrul grupului, precum și oportunități de a învăța de la alții cât și împreună cu alții. Jocul constituie o modalitate deosebit de valoroasă, de modelare a viitoarei personalități, deoarece oferă posibilitatea cunoașterii și formării copilului. În activitatea de fiecare zi a acestuia, jocul ocupă locul preferat. Jucându-se, el își satisface nevoia de activitate, de acțiune, care îl apropie de realitățile înconjurătoare. Doar prin joc, el se manifestă liber, spontan, sincer, putând să dezvăluie propriile interese. Jocul didactic îndeplinește roluri atât în domeniul instructiv, cât și în cel formativ-educativ. Astfel, în plan instructiv, jocul didactic favorizează asimilarea de cunoștințe, priceperi, deprinderi, tehnici și operații de lucru cu informațiile acumulate. Privit din perspectiva formativ-educativă, jocul didactic contribuie la formarea și perfecționarea trăsăturilor de personalitate, el reprezentând astfel o cale de acces pentru cunoașterea comportamentelor umane, implicit și a personalității. Metodele de învățare utilizate pot consolida atitudinile pozitive față de învățare, pot îmbunătăți performanțele, rezultatele școlare și stima de sine ale elevilor, putând promova interacțiunea pozitivă și sprijinul reciproc între elevi. Modalitățile pe care profesorul le utilizează vin în întâmpinarea elevului, îl ajută să caute, să cerceteze, să găsească singur cunoștințele pe care le va asimila, pentru că îi sunt utile, pentru că-l interesează, să afle soluții la probleme, să prelucereze informațiile, contribuind astfel la propria educație.

Jocul didactic furnizează multiple situații de învățare cu o eficiență deosebită, punându-se accentul pe activități de descoperire, explorare-investigare, stimulând atitudini de cooperare întrautorare, fiecare elev fiind implicat direct în actul învățării. Folosit frecvent, jocul devine astfel, strategie didactică interactivă, centrată pe elev. Trăsăturile pozitive de caracter, asemănător deprinderilor și obișnuințelor, se formează tot în cadru unor proiecte realizate pe grupuri, acestea devenind componente ale conduitei morale mai târziu. Trăsături pozitive precum hărnicia, cinstea, altruismul, sinceritatea, toleranța, sociabilitatea, modestia se manifestă în relațiile cu ceilalți colegi, dar și cu sine însuși. Elevii învață să rezolve problemele cu care se confruntă, să aplaneze conflictele, iau anumite decizii, se formează atitudini noi, precum respectul pentru părerea celuilalt, deschiderea pentru colaborare, toleranța, încredința, perseverența, spiritul de organizare și sentimentul apartenenței la grup. Normele de conduită morală și spiritul de echitate, însușite ca modalități de conviețuire socială, se aplică și se exersează în activitatea ludică. Metoda jocului, promovează valori ce țin de educația cooperării, printre acestea amintind: întrautorarea, angajarea, deschiderea față de ceilalți, acceptarea diferențelor, împărtășirea experienței, respectul, echitatea, stabilindu-se astfel, între elevi, legături pozitive, dar și o mai bună cunoaștere de sine și a celorlalți. Astfel, contribuția activă a jocului didactic, cadru propice de realizare a unui învățământ activ, stimulează inițiativa

și ingeniozitatea elevilor, valorifică și dezvoltă capacitățile creatoare, inițiază un comportament capabil de toleranță, responsabil față de sine și de ceilalți, conștient de drepturi și datorii, urmărind conturarea și consolidarea profilului moral al școlarului mic. În cadrul lecțiilor, prin introducerea jocurilor didactice cu conținut moral-civic, am observat modul activ de participare a copiilor la activitate, interesul, curiozitatea, implicarea lor în sarcinile propuse, dar și un comportament mai tolerant, mai răbdător, o diminuare a conflictelor apărute între ei. De asemenea, s-au putut valorifica avantajele lucrului pe echipe, dezvoltând relații de colaborare și cooperare, angajându-i pe toți elevii, contribuind astfel la întărirea unor calități morale precum: răbdarea, tenacitatea, solidaritatea, dârzenia și perseverența. În cadrul activităților în grup, elevii au învățat să rezolve problemele cu care s-au confruntat, au aplanat anumite conflicte, au luat anumite decizii pentru a depăși unele obstacole, formându-se astfel atitudini noi, precum respectul pentru părerea celuilalt, deschiderea pentru colaborare, toleranța, îngăduința, perseverența și spiritul de organizare. Cu privire la formarea caracterului, au existat numeroase trăsături pozitive care s-au format în cadrul jocului și al activităților, ele devenind apoi componente ale conduitei morale. Trăsături precum bunătatea, hărnicia, cinstea, altruismul, sinceritatea, modestia s-au manifestat astfel mai des în relațiile cu prietenii, colegii, dar și cu cei din jur. Astfel, prin activitățile întreprinse, școala își aduce o contribuție importantă în formarea și perfecționarea trăsăturilor de personalitate ale școlarului mic.

© “Copilul consideră că tot ceea ce face el singur este mai frumos decât ceea ce a fost făcut de oricare altul”. (Ch. Bühler)

Bibliografie:

Șchiopu, Ursula, „Psihologia copilului”, E. D. P., București, 1967 Constantin Cucuș, “Educația – Experiențe, reflecții, soluții”, Polirom, 2013

Ioan Cerghit, “Metode de învățământ”, Polirom, 2006. Vasile Bunescu, “Ghid practic pentru aplicarea programei de Educație moral-civică, în învățământul primar”, Editura Coresi, București, 1994.

IMPORTANȚA PRIMILOR ANI DE VIAȚĂ LA COPII

PROF.ÎNV.PREȘCOLAR FURTUNĂ-ZAHARIA ALINA

LICEUL TEHNOLOGIC „ALEXANDRU VLAHUȚĂ”

PODU TURCULUI, BACĂU

Motto:

”Educația este cea mai puternică armă pe care voi o puteți folosi pentru a schimba lumea.” (Nelson Mandela)

Educația reprezintă procesul prin care se realizează formarea și dezvoltarea personalității umane a fiecărui individ, precum și procesul de transmitere a civilizației generațiilor ulterioare.

Încă de la naștere, copilul este supus unui proces de socializare pe parcursul căruia dobândește un comportament necesar aderării lui la cultura și societatea din care fac parte, dobândind reguli de conduită, sisteme de credințe și atitudini.

Acest proces de socializare este influențat, în copilărie, în cea mai mare parte de părinți, aceștia constituind primele modele cu care copilul va dori să se identifice, care îi asigură suportul material, dar și cel afectiv de care are atâta nevoie. În familie începe construcția personalității copilului, în interiorul ei se însușesc regulile elementare de conduită civilizată, deprinderile de curățenie, tot aici se cumulează un număr important de obiceiuri și tradiții privind relațiile moral.

Educația începe de la primele momente ale vieții și se continuă pe tot parcursul acesteia. Primul mediu cu care copilul intră în contact și care îi trasează primele direcții ale educației îl reprezintă familia. Achizițiile însușite de copil în primii ani de viață în cadrul familiei sunt fundamentale pentru dezvoltarea ulterioară a acestuia.

Așa cum afirma A.S. Makarenko, unul dintre teoreticienii cei mai de seamă ai pedagogiei rusești, un inovator al timpurilor sale, ce a promovat încă din anii '20 principiile democratice în teoria și practica educațională, *”Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor.”*

Modelele de comportament oferite de părinți și membrii apropiați din familie, precum și climatul socio-afectiv în care se realizează aceste influențe educaționale reprezintă primul model social cu influență hotărâtoare asupra modului de comportare și relaționare al copiilor în societate. *”Familia este cea mai elementară formă de organizare. Fiind prima comunitate de care se atașează un individ cât și prima autoritate sub care acesta învață să trăiască, familia este cea care stabilește valorile cele mai fundamentale ale unei societăți.” (Charles Colson)*

Copilul nu trebuie privit doar ca beneficiar al educației, ci și ca participant. Educația copiilor nu se poate realiza fără colaborarea dintre toți acei factori care la un moment dat intervin în viața, respectiv educația acestora. Copilul este astfel un produs social în care se reflectă valorile sociale. Acțiunea asupra copilului este mediată de familie, însă acumulează eforturile tuturor celorlalți factori. Comunitatea locală, școala, familia, grădinița reprezintă instituții ale educației prin intermediul cărora se cultivă responsabilizarea socială și se perpetuează valorile sociale.

Copilul are nevoie de imaginea unui părinte iubitor, dar ferm, autoritatea parentală creând o stare de siguranță. Copilul are nevoie de limite ferme, între care să se dezvolte ținând seama de ceilalți, de nevoile și dorințele lor. Socializarea copilului, dezvoltarea abilității de a trăi în armonie cu ceilalți, bucurându-se de prezența lor, se leagă de această capacitate de a impune limite comportamentului copilului.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de părinți-precum și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile

A decorative border surrounds the page, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a yellow crayon, a red apple, a glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a blue notebook, a yellow apple, orange scissors, a blue crayon, a yellow crayon, a pink crayon, a purple crayon, a green pencil, a red apple, a blue crayon, a yellow crayon, orange scissors, a pink crayon, a green apple, a blue crayon, and a yellow crayon. On the right side, from top to bottom, there is a pink crayon, a purple crayon, blue scissors, a yellow crayon, a red apple, a blue notebook, a green pencil, a blue crayon, a yellow crayon, a pink crayon, orange scissors, a purple crayon, a yellow crayon, a blue crayon, a yellow crayon, a pink crayon, a purple crayon, a green pencil, a red apple, a blue crayon, a yellow crayon, orange scissors, a pink crayon, a green apple, a blue crayon, and a yellow crayon.

educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio-moral.

Copilul trebuie să atingă un nivel emoțional necesar de maturitate, înainte de a fi capabil să învețe în mod eficient la nivelul vârstei sale. Dacă iubirea va fi alimentată așa cum se cuvine, copilul va înflori și va binecuvânta lumea prin frumusețea sa; fără iubire va deveni o floare veștejită, însetată.

BIBLIOGRAFIE:

- Bonchiș, E. (2004). Familia și rolul ei în educare copilului. Iași: Ed. Polirom.
- Revista Învățământul Preșcolar și Primar, nr. 1-2, Editura Arlequin, 2014.
- www.copii.psihologie.ro
- <http://www.rasunetul.ro/relatia-scoala-familie-societate>

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE A PREȘCOLARULUI – ELEMENT DE BAZĂ ÎN DEZVOLTAREA ADULTULUI DE MAI TÂRZIU

FUȘTEI DIANA - ȘCOALA PROFESIONALĂ MOGOȘEȘTI, IAȘI

Dezvoltarea corectă a copilului începe din familie, părinții având un rol de bază în acest proces de lungă durată. Comunicarea permanentă și atenția pe care mămicile și tăticii trebuie să le ofere din plin celor mici vor fi abordate neapărat într-o manieră constructivă, încă de la naștere. Din păcate, unii părinți încearcă să facă educație prin amenințări, pedepse fizice, țipete și jigniri, considerând că, dacă vor fi mai blânzi, atunci își vor pierde din autoritate. Provocările parentale sunt foarte numeroase și, uneori, îi surprind pe adulți cu garda jos. Relația sănătoasă părinte-copil și educația pozitivă pot deveni realitate cu răbdare, iubire și cu cât mai multe informații în ce privește interacțiunea cu micuțul.

Reușita în viață este garantată de modul în care sunt educați și îngrijiți copiii mici, mai ales a celor care provin din familii cu situații sociale dificile. Membrii acestora rămân baza dezvoltării sănatoase, micuții având nevoie de mai multe „ingrediente” pentru a duce o existență fericită și pentru a atinge succesul în viață.

Educarea copilului începe încă de la naștere. Acest lucru ajută la modelarea personalității omului. Așadar, familia exercită o influență adâncă asupra celor mici, care acumulează din acest mediu o mulțime de cunoștințe, atitudini, deprinderi, modele și obișnuințe de comportament.

Grădinița este următoarea etapă în dezvoltarea copilului preșcolar și este un element esențial al procesului. Educația copilului de 3 ani poate continua în această instituție de învățământ, dar rămâne esențială existența armoniei dintre cele două medii, educațional și familial, cel din urmă continuând permanent să aibă o influență dominantă.

Ce este educația? Se poate spune că reprezintă un ansamblu de acțiuni și de influențe pe baza cărora o persoană progresează pe toate planurile în drumul ei spre a deveni un cetățean responsabil și integrat social.

Platon era cel care definea educația ca fiind o ”artă de a forma bune deprinderi sau de a forma aptitudinile native pentru virtute ale aceluia care dispun de ele”. Cea contemporană urmărește, însă, următoarele direcții:

- se pune un accent tot mai mare pe om;
- se dorește dezvoltarea calităților umane;
- se îndreaptă către pregătirea pentru viață;
- are în vedere întrebări asupra existenței etc.

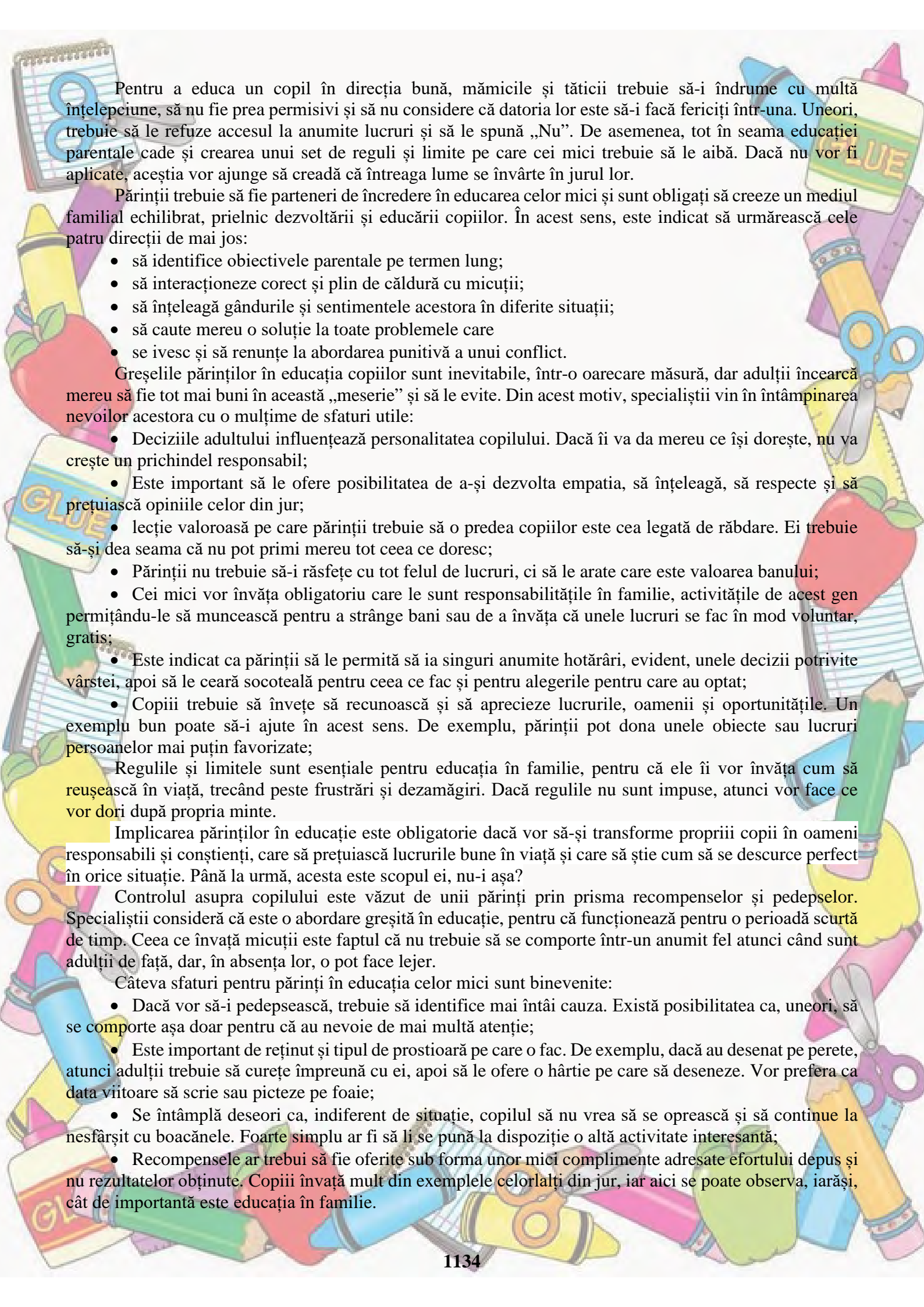
Cei mici trebuie să fie bine educați, iar acest lucru se poate realiza doar dacă părinții își iau în serios rolul.

De ce este importantă educația?

- copilul va avea o viață fericită și stabilă;
- educația îl va ajuta să-și îndeplinească toate visele;
- persoană educată își va îmbunătăți constant starea de sănătate, va trăi mai mult și mai bine;
- îi va oferi accesul la tehnologie;
- ajută la relaționarea socială.

Educația corectă a copilului preșcolar reprezintă cheia succesului în viață, fiind utilă în cadrul procesului de maturizare.

Rolul educației este unul colosal în viața omului. Părinții sunt cei care iau tot felul de decizii ce influențează într-o măsură sau alta viitorul celor mici. Din acest motiv, uneori, se poate întâmpla ca, din cauza stresului, nerăbdării, oboselii, a lipsei de timp, adulții să recurgă la diferite strategii mai puțin ortodoxe pentru a rezolva problemele celor mici. Cu timpul, acestea vor duce la apariția unor comportamente nedorite, ca, de exemplu, faptul că vor crede că li se cuvine totul.

Pentru a educa un copil în direcția bună, mămicile și tăticii trebuie să-i îndrume cu multă înțelepciune, să nu fie prea permisivi și să nu considere că datoria lor este să-i facă fericiți într-una. Uneori, trebuie să le refuze accesul la anumite lucruri și să le spună „Nu”. De asemenea, tot în seama educației parentale cade și crearea unui set de reguli și limite pe care cei mici trebuie să le aibă. Dacă nu vor fi aplicate, aceștia vor ajunge să creadă că întreaga lume se învâрте în jurul lor.

Părinții trebuie să fie parteneri de încredere în educarea celor mici și sunt obligați să creeze un mediu familial echilibrat, prielnic dezvoltării și educării copiilor. În acest sens, este indicat să urmărească cele patru direcții de mai jos:

- să identifice obiectivele parentale pe termen lung;
- să interacționeze corect și plin de căldură cu micuții;
- să înțeleagă gândurile și sentimentele acestora în diferite situații;
- să caute mereu o soluție la toate problemele care
- se ivesc și să renunțe la abordarea punitivă a unui conflict.

Greșelile părinților în educația copiilor sunt inevitabile, într-o oarecare măsură, dar adulții încearcă mereu să fie tot mai buni în această „meserie” și să le evite. Din acest motiv, specialiștii vin în întâmpinarea nevoilor acestora cu o mulțime de sfaturi utile:

- Deciziile adultului influențează personalitatea copilului. Dacă îi va da mereu ce își dorește, nu va crește un prichindel responsabil;
- Este important să le ofere posibilitatea de a-și dezvolta empatia, să înțeleagă, să respecte și să pretuiască opiniile celor din jur;
- lecție valoroasă pe care părinții trebuie să o predea copiilor este cea legată de răbdare. Ei trebuie să-și dea seama că nu pot primi mereu tot ceea ce doresc;
- Părinții nu trebuie să-i răsfețe cu tot felul de lucruri, ci să le arate care este valoarea banului;
- Cei mici vor învăța obligatoriu care le sunt responsabilitățile în familie, activitățile de acest gen permițându-le să muncească pentru a strânge bani sau de a învăța că unele lucruri se fac în mod voluntar, gratis;
- Este indicat ca părinții să le permită să ia singuri anumite hotărâri, evident, unele decizii potrivite vârstei, apoi să le ceară socoteală pentru ceea ce fac și pentru alegerile pentru care au optat;
- Copiii trebuie să învețe să recunoască și să aprecieze lucrurile, oamenii și oportunitățile. Un exemplu bun poate să-i ajute în acest sens. De exemplu, părinții pot dona unele obiecte sau lucruri persoanelor mai puțin favorizate;

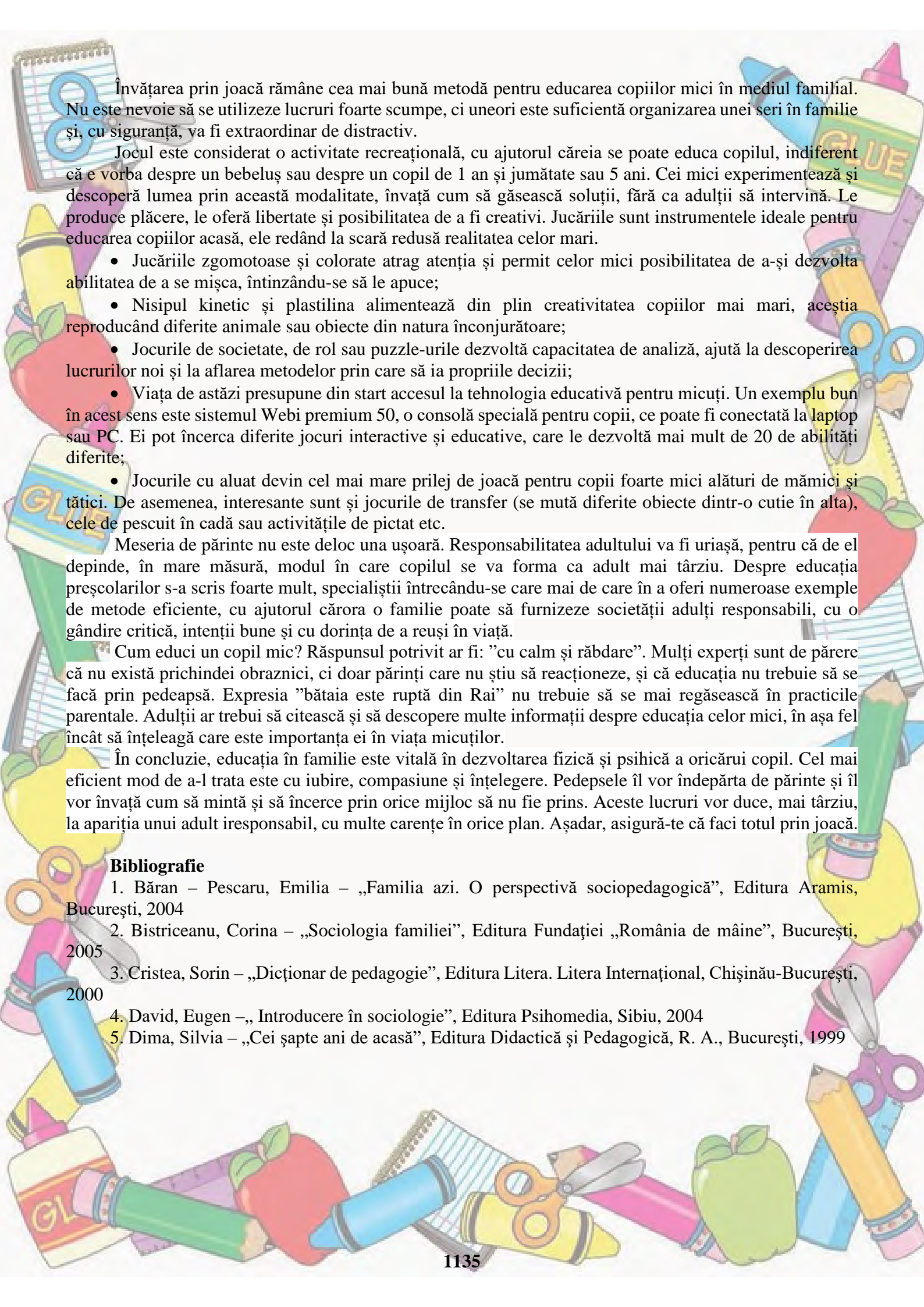
Regulile și limitele sunt esențiale pentru educația în familie, pentru că ele îi vor învăța cum să reușească în viață, trecând peste frustrări și dezamăgiri. Dacă regulile nu sunt impuse, atunci vor face ce vor dori după propria minte.

Implicarea părinților în educație este obligatorie dacă vor să-și transforme propriii copii în oameni responsabili și conștienți, care să prețuiască lucrurile bune în viață și care să știe cum să se descurce perfect în orice situație. Până la urmă, acesta este scopul ei, nu-i așa?

Controlul asupra copilului este văzut de unii părinți prin prisma recompenselor și pedepselor. Specialiștii consideră că este o abordare greșită în educație, pentru că funcționează pentru o perioadă scurtă de timp. Ceea ce învață micuții este faptul că nu trebuie să se comporte într-un anumit fel atunci când sunt adulții de față, dar, în absența lor, o pot face lejer.

Câteva sfaturi pentru părinți în educația celor mici sunt binevenite:

- Dacă vor să-i pedepsească, trebuie să identifice mai întâi cauza. Există posibilitatea ca, uneori, să se comporte așa doar pentru că au nevoie de mai multă atenție;
- Este important de reținut și tipul de prostioară pe care o fac. De exemplu, dacă au desenat pe perete, atunci adulții trebuie să curețe împreună cu ei, apoi să le ofere o hârtie pe care să deseneze. Vor prefera ca data viitoare să scrie sau picteze pe foaie;
- Se întâmplă deseori ca, indiferent de situație, copilul să nu vrea să se oprească și să continue la nesfârșit cu boacănele. Foarte simplu ar fi să li se pună la dispoziție o altă activitate interesantă;
- Recompensele ar trebui să fie oferite sub forma unor mici complimente adresate efortului depus și nu rezultatelor obținute. Copiii învață mult din exemplele celorlalți din jur, iar aici se poate observa, iarăși, cât de importantă este educația în familie.

Învățarea prin joacă rămâne cea mai bună metodă pentru educarea copiilor mici în mediul familial. Nu este nevoie să se utilizeze lucruri foarte scumpe, ci uneori este suficientă organizarea unei seri în familie și, cu siguranță, va fi extraordinar de distractiv.

Jocul este considerat o activitate recreațională, cu ajutorul căreia se poate educa copilul, indiferent că e vorba despre un bebeluș sau despre un copil de 1 an și jumătate sau 5 ani. Cei mici experimentează și descoperă lumea prin această modalitate, învață cum să găsească soluții, fără ca adulții să intervină. Le produce plăcere, le oferă libertate și posibilitatea de a fi creativi. Jucăriile sunt instrumentele ideale pentru educarea copiilor acasă, ele redând la scară redusă realitatea celor mari.

- Jucăriile zgomotoase și colorate atrag atenția și permit celor mici posibilitatea de a-și dezvolta abilitatea de a se mișca, întinzându-se să le apuce;
- Nisipul kinetic și plastilina alimentează din plin creativitatea copiilor mai mari, aceștia reproducând diferite animale sau obiecte din natura înconjurătoare;
- Jocurile de societate, de rol sau puzzle-urile dezvoltă capacitatea de analiză, ajută la descoperirea lucrurilor noi și la aflarea metodelor prin care să ia propriile decizii;
- Viața de astăzi presupune din start accesul la tehnologia educativă pentru micuți. Un exemplu bun în acest sens este sistemul Webi premium 50, o consolă specială pentru copii, ce poate fi conectată la laptop sau PC. Ei pot încerca diferite jocuri interactive și educative, care le dezvoltă mai mult de 20 de abilități diferite;
- Jocurile cu aluat devin cel mai mare prilej de joacă pentru copii foarte mici alături de mămici și tătică. De asemenea, interesante sunt și jocurile de transfer (se mută diferite obiecte dintr-o cutie în alta), cele de pescuit în cadă sau activitățile de pictat etc.

Meseria de părinte nu este deloc una ușoară. Responsabilitatea adultului va fi uriașă, pentru că de el depinde, în mare măsură, modul în care copilul se va forma ca adult mai târziu. Despre educația preșcolară s-a scris foarte mult, specialiștii întrecându-se care mai de care în a oferi numeroase exemple de metode eficiente, cu ajutorul cărora o familie poate să furnizeze societății adulți responsabili, cu o gândire critică, intenții bune și cu dorința de a reuși în viață.

Cum educi un copil mic? Răspunsul potrivit ar fi: ”cu calm și răbdare”. Mulți experți sunt de părere că nu există prichindei obraznici, ci doar părinți care nu știu să reacționeze, și că educația nu trebuie să se facă prin pedeapsă. Expresia ”bătaia este ruptă din Rai” nu trebuie să se mai regăsească în practicile parentale. Adulții ar trebui să citească și să descopere multe informații despre educația celor mici, în așa fel încât să înțeleagă care este importanța ei în viața micuților.

În concluzie, educația în familie este vitală în dezvoltarea fizică și psihică a oricărui copil. Cel mai eficient mod de a-l trata este cu iubire, compasiune și înțelegere. Pedepsele îl vor îndepărta de părinte și îl vor învăța cum să mintă și să încerce prin orice mijloc să nu fie prins. Aceste lucruri vor duce, mai târziu, la apariția unui adult iresponsabil, cu multe carențe în orice plan. Așadar, asigură-te că faci totul prin joacă.

Bibliografie

1. Băran – Pescaru, Emilia – „Familia azi. O perspectivă sociopedagogică”, Editura Aramis, București, 2004
2. Bistriceanu, Corina – „Sociologia familiei”, Editura Fundației „România de mâine”, București, 2005
3. Cristea, Sorin – „Dicționar de pedagogie”, Editura Litera. Litera Internațional, Chișinău-București, 2000
4. David, Eugen – „Introducere în sociologie”, Editura Psihomedica, Sibiu, 2004
5. Dima, Silvia – „Cei șapte ani de acasă”, Editura Didactică și Pedagogică, R. A., București, 1999

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ – FUNDAȚIA UNEI VIEȚI ÎMPLINITE

PROFESOR DE LIMBA ENGLEZĂ GABOR TABITA SEBASTIANA

COLEGIUL TEHNIC 'IOAN CIORDAȘ', BEIUȘ

Educația timpurie este extrem de importantă deoarece pune bazele construcției ulterioare a individului. În familie copilul învață să vorbească, să meargă, să relaționeze, să spună te rog, îmi pare rău, mulțumesc sau te iubesc. Familia este spațiul personal sigur în care copilul descoperă lumea, are încredere să pună mii de întrebări, își conturează identitatea și primele vise.

În cei șapte ani de acasă copilul se dezvoltă fizic, cognitiv, emotional, capătă abilități de relaționare socială atât prin comunicare verbală cât și non-verbală, pune bazele culturii generale și începe să își dezvolte gândirea critică. Unul dintre cele mai importante lucruri în copilărie este învățarea prin joc. Sentimentul apartenenței și a locului bine stabilit în familie, sentimentul siguranței și împuternicirea din partea familiei care sprijină fără a sufoca și dă libertate copilului să descopere, să caute, să găsească, să greșească și să se corecteze, să se maturizeze în mod natural, neforțat toate acestea sunt elemente de bază ale construcției unice care reprezintă individul.

Valorile, credințele și atitudinile existente în familie contează și ele foarte mult. La întrebările copiilor, oricare ar fi ele, este recomandabil să se răspundă cu adevărul, adaptat în funcție de vârstă, și cu responsabilitate. Copilul învață ce trăiește, nu ce i se spune de aceea dacă va fi ascultat, tratat cu respect, cu demnitate și i se va răspunde la întrebări – oricât de puerile sau incomode ar fi ele – își va dezvolta stima de sine, încrederea și gândirea dar și relația cu persoana din familie care îl tratează ca pe un om valoros, chiar dacă un om micuț.

Copiii au o sumedenie de calități prin care fac lumea mai bună în jurul lor: creativitate, spontaneitate, curiozitate, energie debordantă, capacitate de a se atașa de oameni, de a iubi necondiționat, de a ierta, de a fi optimiști, de a da o a doua șansă în mod natural, de a vedea partea bună a situațiilor sau a persoanelor cu care interacționează. Educația presupune conștientizarea copilului asupra faptului că are nevoie să cunoască anumite lucruri, că este neapărată nevoie să stăpânească anumite seturi de abilități însă copilul este partenerul părintelui în propria formare.

Ca în multe situații din viață și în cazul educației primite în familie pe parcursul celor 7 ani de acasă comunicarea permanentă este cheia. De avut deasemenea în vedere este influența pe care persoane din familia extinsă, prietenii copiilor de la grădiniță, prietenii de joacă de pe stradă sau părinții prietenilor de joacă ai copiilor precum și mass-media și sursele de informare și conținut digital pot și vor modela modul în care copilul vede înțelege și interacționează cu lumea și cu sine însuși.

Bineînțeles că părintele nu trebuie să încerce să controleze permanent dezvoltarea copilului în cele mai mici detalii – o asemenea încercare este din start nepractică și sortită eșecului. Însă între copil și părinte trebuie să existe acel climat de respect și încredere reciprocă care să asigure comunicarea între cei doi în cazul apariției unei probleme. Copilul trebuie să se simtă în siguranță ca să aducă înaintea părintelui întrebările, nelămuririle, fricile sau confuziile sale. Iar părintele trebuie să își controleze instinctul supraprotector și să își păstreze calmul și înțelepciunea în cazul unei probleme reale cu care copilul se confruntă și pe care a avut curajul să o împărtășască.

Micile victorii reprezintă de asemenea lucruri de sărbătorit. Copiii nu se educă cu NU ci afirmând mereu calitățile, potențialul și sărbătorind progresul. Sistemul de recompense și pedepse este esențial. O relație corectă cu munca, banii și timpul este esențială. Copilul trebuie să câștige lucrurile sau privilegiile pe care și le dorește și deasemenea trebuie să cunoască regulile și limitele casei iar dacă le încalcă să accepte faptul că vor urma consecințele dinainte discutate.

Nu în ultimul rând copilăria este perioada din viață în care copilul trebuie să se bucure din plin de viață, joc, soare, zâmbete și vise, natură, frumusețe și magie – magia propriei dezvoltări, a descoperirii lumii, a jocului lipsit de griji.

FORMAREA ELEVILOR ÎN EDUCAȚIA PENTRU OCROTIREA MEDIULUI ÎNCONJURĂTOR

PROF.GABROVEANU RALUCA MONICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.3, BĂILEȘTI

Din cele mai vechi timpuri omul a fost preocupat de ce se întâmplă în realitatea înconjurătoare. După 1990 s-a constatat că majoritatea țărilor se confruntă cu grave probleme de mediu, ca urmare a economiei bazate pe un consum excesiv de energie și resurse naturale, cu utilizarea unor tehnologii poluante și mult depășite.

Soluția rezolvării problemelor actuale trebuie să vină nu numai din partea educației instituționalizate. Pe lângă componenta legislativă, cea educativă are un rol esențial în rezolvarea problemelor de protecție a mediului. În aceste condiții, una din măsurile pentru rezolvarea problemelor cu care se confruntă umanitatea este realizarea unei educații în școală pentru ca elevul să-și formeze de mic simțul responsabilității față de mediu și problemele sale.

Prin structură, obiective și conținut, educația trebuie să răspundă neconținut exigențelor cerute de evoluția realității naționale și internaționale. Realitatea contemporană demonstrează că rolul școlii a devenit tot mai complex datorită necesității corelării funcționale a acesteia cu alte segmente ale socialului. Aceasta are menirea de a pregăti indivizii să acționeze în situații noi și presupune capacitatea de a conecta rapid informațiile intrate recent în circulație. Modul de dezvoltare a lumii contemporane este legat, în mare măsură, de modul în care educația poate să satisfacă cerințele acestei dezvoltări.

Educația este o activitate socială complexă care se realizează printr-un lanț nesfârșit de acțiuni exercitate în mod conștient, sistematic și organizat. Cuvântul „educație” este de origine latină și provine de la substantivul „educatio” care înseamnă creștere, hrănire, cultivare. Mediul, în sens larg, cuprinde ansamblul elementelor naturale, sociale, culturale ce ne înconjoară și cu care omul este în interacțiune permanentă pe tot parcursul vieții sale.

Educația ecologică încearcă să sensibilizeze omul față de ecosistemul în care își desfășoară activitatea, să optimizeze relația dintre om și natura înconjurătoare: „Ființele umane sunt în centrul preocupării pentru o dezvoltare susținută. Ele sunt îndreptățite la o viață sănătoasă și productivă în armonie cu natura.” (Declarația de la Rio – 1992).

Termenul „ecologie” a fost creat în 1866 de biologul german Ems Haeckel din cuvintele grecești „oikos”=casă, locuință și „logos”= știință, reprezentând știința interrelațiilor organismelor cu mediul lor biotic și abiotic.

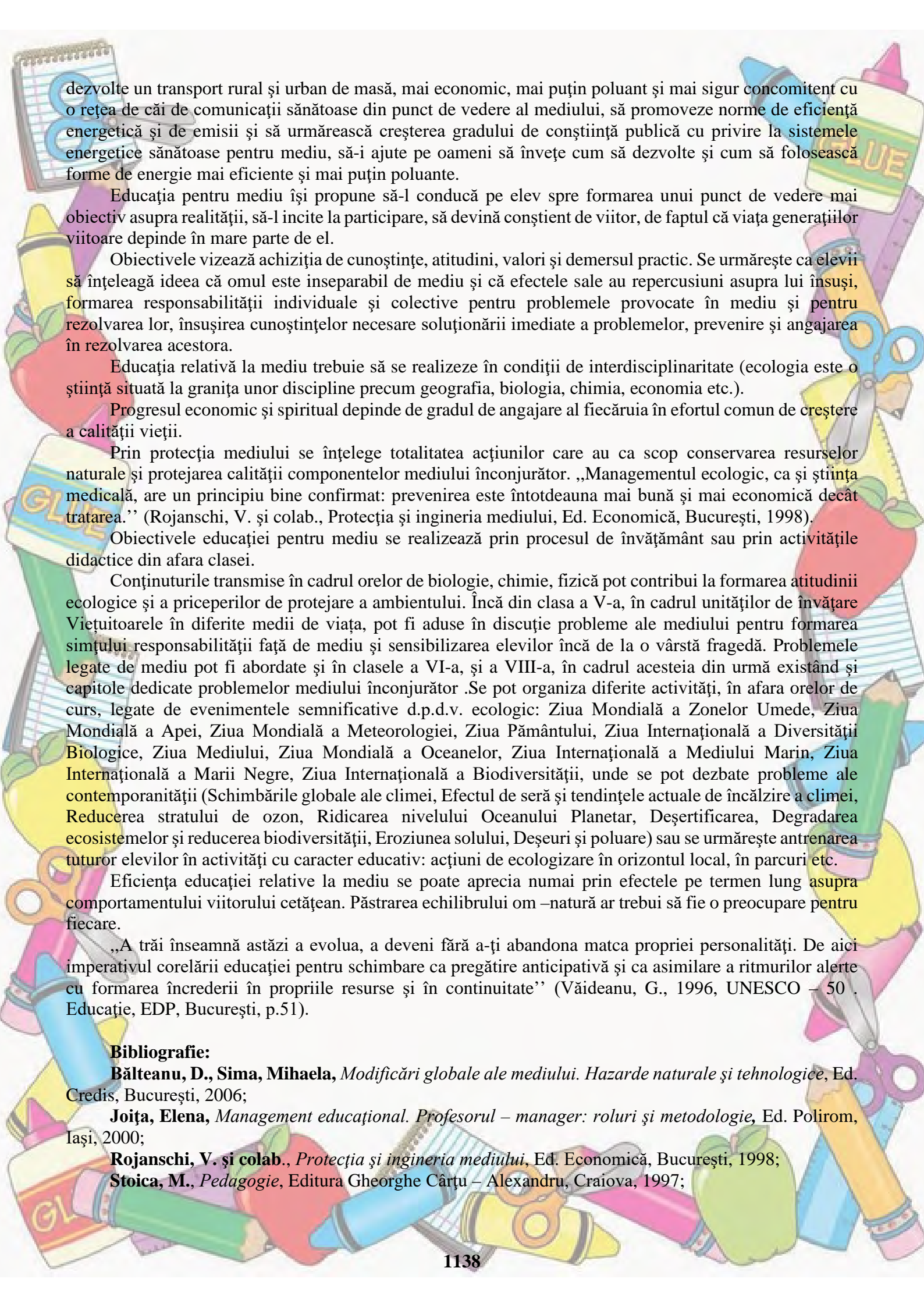
„Analfabetismul ecologic” generează conduite iresponsabile cu efecte directe sau în perspectivă.

Educația ecologică presupune formarea unei culturi ecologice a omului contemporan, bazată pe stăpânirea unor cunoștințe, pe formarea unor atitudini și conduite responsabile față de mediul înconjurător.

„Educația responsabilizează oamenii, îi face activi și productivi, îi învață cum să se insereze în viața civilă și în procesele democrației” (Văideanu, G., 1996, UNESCO – 50 . Educație, EDP, București, p.63)

Educația pentru mediu are ca scop schimbarea viziunii pe care noi o avem asupra lumii și înțelegerea relațiilor care se țin între om și natură. Vizează formarea capacităților de rezolvare a problemelor care se declanșează la scară planetară, care au înregistrat diferite efecte la nivelul naturii și existenței umane.

Oamenii de știință și politici au admis necesitatea de a proteja mediul înconjurător. Cele două convenții internaționale semnate la Rio reprezintă un punct de plecare în încercarea de a rezolva problemele majore de mediu. Astfel, în Agenda 21 – Conferința Națiunilor Unite pentru Mediu și Dezvoltare, Rio de Janeiro, 1992, guvernele sunt obligate să elaboreze metode precise pentru prognoza nivelurilor de poluanți din atmosferă și a concentrației gazelor cu efect de seră care ar putea provoca modificări ale sistemului climatic și ale mediului în ansamblul său, să modernizeze sistemele actuale de generare a energiei pentru realizarea eficienței și pentru dezvoltarea unor surse de energie noi și regenerabile cum sunt cea solară, eoliană, hidroelectrică, pe bază de biomasă, geotermală, a oceanului sau bazată pe forța animală sau umană, să

dezvolte un transport rural și urban de masă, mai economic, mai puțin poluant și mai sigur concomitent cu o rețea de căi de comunicații sănătoase din punct de vedere al mediului, să promoveze norme de eficiență energetică și de emisii și să urmărească creșterea gradului de conștiință publică cu privire la sistemele energetice sănătoase pentru mediu, să-i ajute pe oameni să învețe cum să dezvolte și cum să folosească forme de energie mai eficiente și mai puțin poluante.

Educația pentru mediu își propune să-l conducă pe elev spre formarea unui punct de vedere mai obiectiv asupra realității, să-l incite la participare, să devină conștient de viitor, de faptul că viața generațiilor viitoare depinde în mare parte de el.

Obiectivele vizează achiziția de cunoștințe, atitudini, valori și demersul practic. Se urmărește ca elevii să înțeleagă ideea că omul este inseparabil de mediu și că efectele sale au repercusiuni asupra lui însuși, formarea responsabilității individuale și colective pentru problemele provocate în mediu și pentru rezolvarea lor, însușirea cunoștințelor necesare soluționării imediate a problemelor, prevenire și angajarea în rezolvarea acestora.

Educația relativă la mediu trebuie să se realizeze în condiții de interdisciplinaritate (ecologia este o știință situată la granița unor discipline precum geografia, biologia, chimia, economia etc.).

Progresul economic și spiritual depinde de gradul de angajare al fiecăruia în efortul comun de creștere a calității vieții.

Prin protecția mediului se înțelege totalitatea acțiunilor care au ca scop conservarea resurselor naturale și protejarea calității componentelor mediului înconjurător. „Managementul ecologic, ca și știința medicală, are un principiu bine confirmat: prevenirea este întotdeauna mai bună și mai economică decât tratarea.” (Rojanschi, V. și colab., Protecția și ingineria mediului, Ed. Economică, București, 1998).

Obiectivele educației pentru mediu se realizează prin procesul de învățământ sau prin activitățile didactice din afara clasei.

Conținuturile transmise în cadrul orelor de biologie, chimie, fizică pot contribui la formarea atitudinii ecologice și a priceperilor de protejare a ambientului. Încă din clasa a V-a, în cadrul unităților de învățare Viețuitoarele în diferite medii de viață, pot fi aduse în discuție probleme ale mediului pentru formarea simțului responsabilității față de mediu și sensibilizarea elevilor încă de la o vârstă fragedă. Problemele legate de mediu pot fi abordate și în clasele a VI-a, și a VIII-a, în cadrul acestora din urmă existând și capitole dedicate problemelor mediului înconjurător. Se pot organiza diferite activități, în afara orelor de curs, legate de evenimentele semnificative d.p.d.v. ecologic: Ziua Mondială a Zonelor Umede, Ziua Mondială a Apei, Ziua Mondială a Meteorologiei, Ziua Pământului, Ziua Internațională a Diversității Biologice, Ziua Mediului, Ziua Mondială a Océanelor, Ziua Internațională a Mediului Marin, Ziua Internațională a Marii Negre, Ziua Internațională a Biodiversității, unde se pot dezbate probleme ale contemporanității (Schimbările globale ale climei, Efectul de seră și tendințele actuale de încălzire a climei, Reducerea stratului de ozon, Ridicarea nivelului Oceanului Planetar, Deșertificarea, Degradarea ecosistemelor și reducerea biodiversității, Eroziunea solului, Deșeuri și poluare) sau se urmărește antrenarea tuturor elevilor în activități cu caracter educativ: acțiuni de ecologizare în orizontul local, în parcuri etc.

Eficiența educației relative la mediu se poate aprecia numai prin efectele pe termen lung asupra comportamentului viitorului cetățean. Păstrarea echilibrului om – natură ar trebui să fie o preocupare pentru fiecare.

„A trăi înseamnă astăzi a evolua, a deveni fără a-ți abandona matca propriei personalități. De aici imperativul corelării educației pentru schimbare ca pregătire anticipativă și ca asimilare a ritmurilor alerte cu formarea încrederii în propriile resurse și în continuitate” (Văideanu, G., 1996, UNESCO – 50. Educație, EDP, București, p.51).

Bibliografie:

Bălțeanu, D., Sima, Mihaela, Modificări globale ale mediului. Hazarde naturale și tehnologice, Ed. Credis, București, 2006;

Joița, Elena, Management educațional. Profesorul – manager: roluri și metodologie, Ed. Polirom, Iași, 2000;

Rojanschi, V. și colab., Protecția și ingineria mediului, Ed. Economică, București, 1998;

Stoica, M., Pedagogie, Editura Gheorghe Cârțu – Alexandru, Craiova, 1997;

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. GAFIȚA ROXANA

G.P.P. NR. 1, LUGOJ

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la imitație și învățare, după modelul dat de părinți. Educația pe care copilul o primește de la părinți, în primii 7 ani de viață, își pune amprenta pentru întreaga viață.

Meseria de părinte este cea mai grea meserie din lume dar în același timp cea mai frumoasă și aducătoare de bucurie și satisfacții.

Împovărați de grijile cotidiene, părinții acordă, din păcate, din ce în ce mai puțin timp educației copiilor, comunicării cu ei, petrecerii unui timp de calitate în compania lor. Însă, unii părinți nu pierd prilejul de a le face câte „o lecție” de morală copiilor atunci când greșesc sau când primesc note mici la școală. Alți părinți, dimpotrivă, apelează la o protecție exagerată a copilului, ceea ce conduce la incapacitatea acestuia de a se adapta la cerințele societății. Copilul, membru al unei familii mai mult sau mai puțin numeroase, trebuie să se adapteze noilor condiții și să acționeze în conformitate cu ceea ce este de dorit din punct de vedere social, atât pentru stabilitatea familiei sale cât și pentru păstrarea echilibrului în plan psihic și social.

Familia poartă cea mai mare responsabilitate pentru cum își educă copiii, dar multe dintre lucruri îi scapă de sub control, deoarece acestea se învață din situațiile concrete de viață. Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

*“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”
(Mihail Levine).*

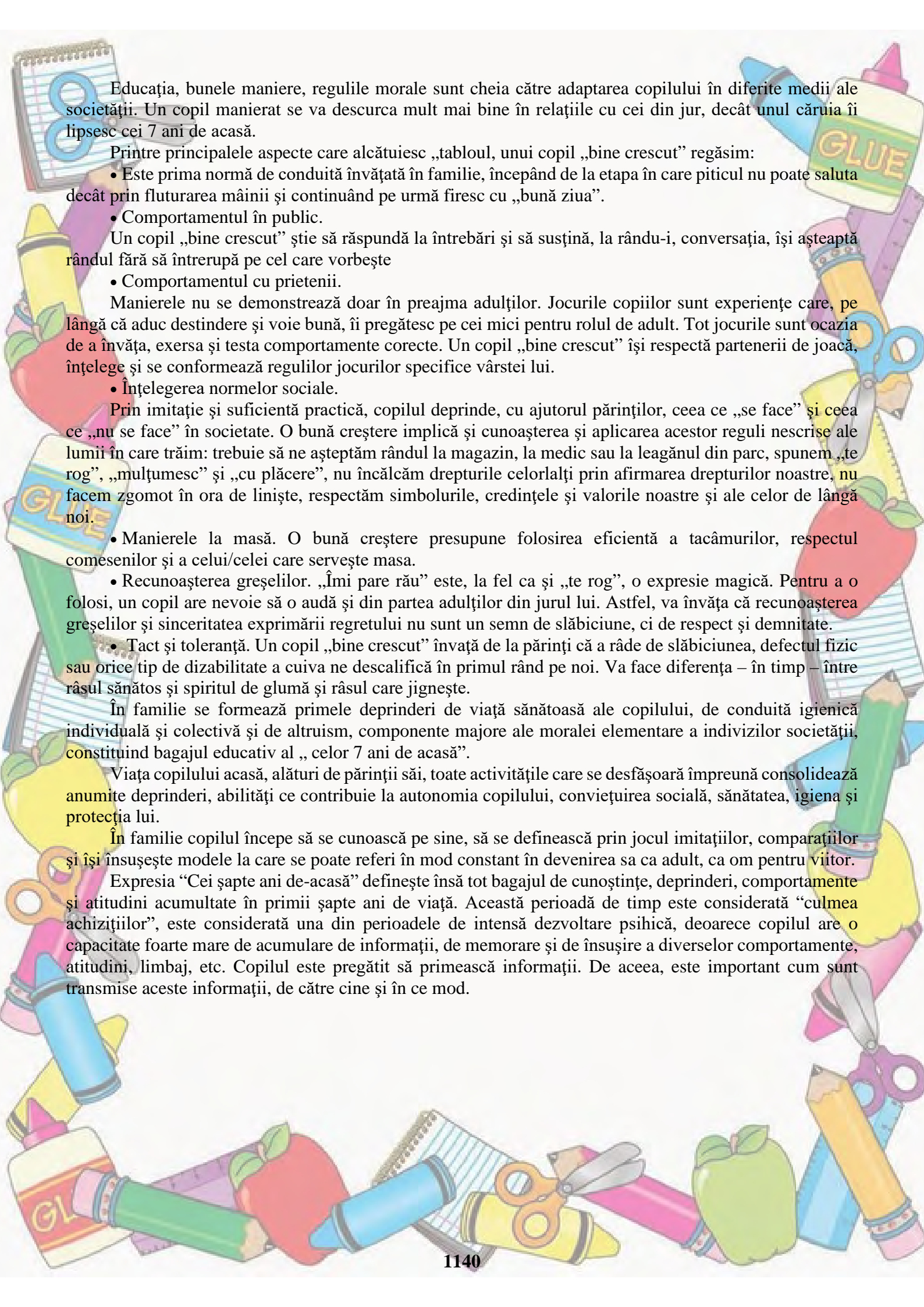
Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră. Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil care știe să salute, să rostească acele cuvinte pe care noi, dascălii, le numim „magice”, și-anume: „mulțumesc”, „te rog”, „iartă-mă”, etc., care se comportă politicos cu cei de vârsta lui, dar mai cu seamă cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în diferite medii ale societății. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Printre principalele aspecte care alcătuiesc „tabloul, unui copil „bine crescut” regăsim:

- Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

- Comportamentul în public.

Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește

- Comportamentul cu prietenii.

Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

- Înțelegerea normelor sociale.

Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

- Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

- Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

- Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui.

În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult, ca om pentru viitor.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF.INV.PREȘCOLAR GĂMAN ANAMARIA-VERONICA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICOLAE IORGA”, BACĂU

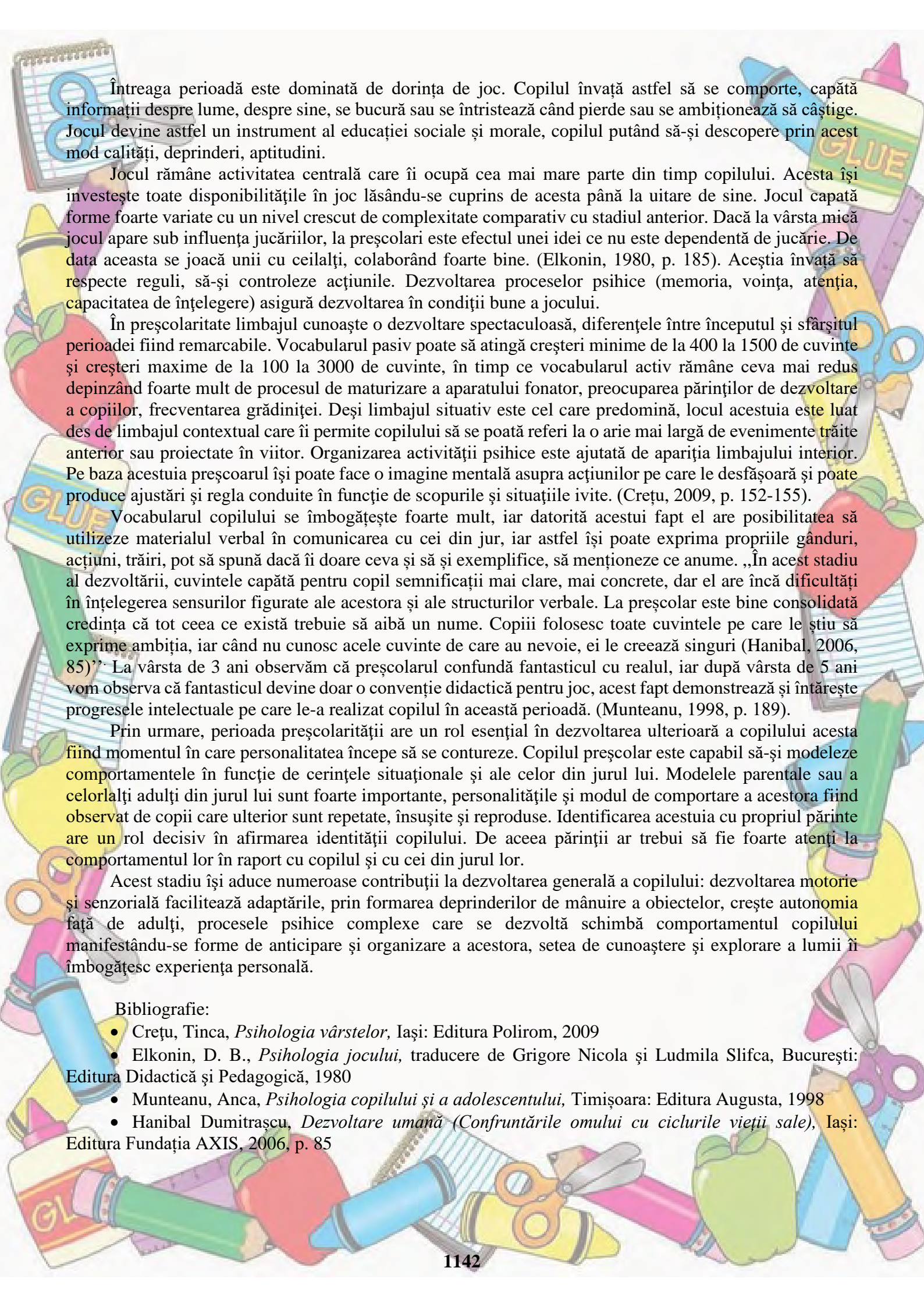
Familia este primul spațiu în care copilul socializează și își formează caracterul. Un climat familial calm, plin de afectivitate, stimulativ cu modele de conduită pozitive generează o dezvoltare armonioasă cu însușiri caracteriale pozitive. Din contră un climat familial tensionat, conflictual în care domină modelele parentale negative sau familiile dezorganizate generează trăsături ca: teamă, anxietate, supunere, agresivitate. Influențe mari au relațiile cu frații și poziția copilului în rândul acestora. Primul născut este antrenat în activități și responsabilități legate de frații mai mici de aceea dezvoltă mai repede trăsături precum: responsabilitate, stăpânire de sine, calm, dar și neliniște, gelozie. Cel mai mic, iubit și alintat de toți riscă să rămână nematurizat, dar poate deveni și mai nonconformist. Cel mijlociu care la început s-a bucurat de atenția părinților apoi a cedat locul fraților mai mici poate avea mai puține dificultăți de adaptare, întâlnindu-se des trăsături precum optimism, bună dispoziție dar și comoditate. Copilul unic înconjurat de un spațiu protector riscă să devină egoist, individualist, capricios, orgolios. Modul general în care se realizează activitățile, poate să pună bazele unor trăsături precum hărnicie, disciplină etc. (Crețu, 2009, p. 182-183).

De aceea, este foarte important ca fiecare copil în parte să primească atenția necesară din partea părintelui. Timpul pe care un copil și-l petrece alături de părinții lui, este esențial în dezvoltarea bio-psiho-socială a acestuia. În cadrul familiei, copilul învață primele reguli de comportament care îl vor însoți pe tot parcursul vieții. În familie, copilul învață pentru prima dată „cuvinte magice” precum „mulțumesc”, „te rog”, „iarta-mă” ca mai apoi să vadă beneficiul lor în etapa preșcolară și școlară. Prin imitația părinților copiii descoperă noi comportamente și sunt puși în diferite situații precum răbdarea de a aștepta rândul, cererea ajutorului atunci când avem nevoie de ceva, păstrarea unui ton liniștit când vorbim cu cineva, păstrarea curățeniei în locul unde ne jucăm etc.

O familie în care există reguli, limite și disciplină este o familie educată, bazată pe principii și valori sănătoase de viață și va fi întotdeauna un spațiu benefic dezvoltării copilului, pe când o familie în care există dezechilibre socio-emoționale, iar implicarea părinților este una scăzută, riscă să afecteze buna creștere a copilului.

Grădinița și mai apoi școala creează contextul potrivit pentru dezvoltarea sociabilității copilului. Interacțiunile cu persoane de vârsta lor are un rol major în dezvoltarea acestor însușiri. La vârsta de 3 ani un alt copil este văzut ca un străin care ar putea să-i ia locul și de aceea față de el are o atitudine de apărare, conflict, agresiune. Cam pe la 4 ani se modifică atitudinea față de celălalt. Acesta este perceput ca fiindu-i asemănător și poate deveni chiar un obiect de identificare. După 4 ani, celălalt apare ca un factor de competiție. În jurul vârstei de 5 ani celălalt devine partener egal cu care vrea să colaboreze și să se joace cât mai mult.

Copilul preșcolar își lărgeste orizontul de cunoștințe prin contactul pe care îl are cu mediul social și cultural. Mediul cere copilului adaptarea la diferite situații, oferindu-i posibilitatea sesizării diversității lumii și a vieții, o mai densă antrenare a deciziilor, curiozității și trăirilor interne. Este etapa în care este antrenat în activități diverse mai ales dacă merge la grădiniță. În colectivitate copilul este nevoit să se adapteze la cerințe externe, să renunțe la dorințe de moment pentru a desfășura acțiuni care nu pot să-l satisfacă, să asimileze și să dezvolte comportamente bazate pe norme sociale riguroase cu efect direct asupra socializării copilului. Este responsabilizat în a-l ajuta pe adult la diferite treburi, este solicitat să fie atent la modul în care mănâncă, se îmbracă, salută, relaționează cu ceilalți. Acum copilul își dă seama că realitatea exterioară nu se rezumă doar la el. Copilul va trăi experiențe deosebite datorită descoperirii că mama, tata și ceilalți oameni nu sunt identici cu el, că ei sunt diferiți și că se pot comporta într-o manieră diferită decât se aștepta el. Părinții care înainte erau gata să-i satisfacă nevoile acum devin mai pretențioși: îi cer să facă lucrurile într-un anumit mod, îl controlează, îl dirijează. Totuși preșcolarul colaborează cu aceștia, îi poate ajuta sau lucra împreună cu ei. (Crețu, 2009, p. 132-135).

Întreaga perioadă este dominată de dorința de joc. Copilul învață astfel să se comporte, capătă informații despre lume, despre sine, se bucură sau se întristează când pierde sau se ambiționează să câștige. Jocul devine astfel un instrument al educației sociale și morale, copilul putând să-și descopere prin acest mod calități, deprinderi, aptitudini.

Jocul rămâne activitatea centrală care îi ocupă cea mai mare parte din timp copilului. Acesta își investește toate disponibilitățile în joc lăsându-se cuprins de acesta până la uitare de sine. Jocul capătă forme foarte variate cu un nivel crescut de complexitate comparativ cu stadiul anterior. Dacă la vârsta mică jocul apare sub influența jucăriilor, la preșcolari este efectul unei idei ce nu este dependentă de jucărie. De data aceasta se joacă unii cu ceilalți, colaborând foarte bine. (Elkonin, 1980, p. 185). Aceștia învață să respecte reguli, să-și controleze acțiunile. Dezvoltarea proceselor psihice (memoria, voința, atenția, capacitatea de înțelegere) asigură dezvoltarea în condiții bune a jocului.

În preșcolaritate limbajul cunoaște o dezvoltare spectaculoasă, diferențele între începutul și sfârșitul perioadei fiind remarcabile. Vocabularul pasiv poate să atingă creșteri minime de la 400 la 1500 de cuvinte și creșteri maxime de la 100 la 3000 de cuvinte, în timp ce vocabularul activ rămâne ceva mai redus depinzând foarte mult de procesul de maturizare a aparatului fonator, preocuparea părinților de dezvoltare a copiilor, frecventarea grădiniței. Deși limbajul situativ este cel care predomină, locul acestuia este luat des de limbajul contextual care îi permite copilului să se poată referi la o arie mai largă de evenimente trăite anterior sau proiectate în viitor. Organizarea activității psihice este ajutată de apariția limbajului interior. Pe baza acestuia preșcolarul își poate face o imagine mentală asupra acțiunilor pe care le desfășoară și poate produce ajustări și regla conduite în funcție de scopurile și situațiile ivite. (Crețu, 2009, p. 152-155).

Vocabularul copilului se îmbogățește foarte mult, iar datorită acestui fapt el are posibilitatea să utilizeze materialul verbal în comunicarea cu cei din jur, iar astfel își poate exprima propriile gânduri, acțiuni, trăiri, pot să spună dacă îi doare ceva și să și exemplifice, să menționeze ce anume. „În acest stadiu al dezvoltării, cuvintele capătă pentru copil semnificații mai clare, mai concrete, dar el are încă dificultăți în înțelegerea sensurilor figurate ale acestora și ale structurilor verbale. La preșcolar este bine consolidată credința că tot ceea ce există trebuie să aibă un nume. Copiii folosesc toate cuvintele pe care le știu să exprime ambiția, iar când nu cunosc acele cuvinte de care au nevoie, ei le creează singuri (Hanibal, 2006, 85)”. La vârsta de 3 ani observăm că preșcolarul confundă fantasticul cu realul, iar după vârsta de 5 ani vom observa că fantasticul devine doar o convenție didactică pentru joc, acest fapt demonstrează și întărește progresele intelectuale pe care le-a realizat copilul în această perioadă. (Munteanu, 1998, p. 189).

Prin urmare, perioada preșcolară are un rol esențial în dezvoltarea ulterioară a copilului acesta fiind momentul în care personalitatea începe să se contureze. Copilul preșcolar este capabil să-și modeleze comportamentele în funcție de cerințele situaționale și ale celor din jurul lui. Modelele parentale sau a celorlalți adulți din jurul lui sunt foarte importante, personalitățile și modul de comportare a acestora fiind observat de copii care ulterior sunt repetate, însușite și reproduse. Identificarea acestuia cu propriul părinte are un rol decisiv în afirmarea identității copilului. De aceea părinții ar trebui să fie foarte atenți la comportamentul lor în raport cu copilul și cu cei din jurul lor.

Acest stadiu își aduce numeroase contribuții la dezvoltarea generală a copilului: dezvoltarea motorie și senzorială facilitează adaptările, prin formarea deprinderilor de mână a obiectelor, crește autonomia față de adulți, procesele psihice complexe care se dezvoltă schimbă comportamentul copilului manifestându-se forme de anticipare și organizare a acestora, setea de cunoaștere și explorare a lumii îi îmbogățesc experiența personală.

Bibliografie:

- Crețu, Tinca, *Psihologia vârstelor*, Iași: Editura Polirom, 2009
- Elkonin, D. B., *Psihologia jocului*, traducere de Grigore Nicola și Ludmila Slifca, București: Editura Didactică și Pedagogică, 1980
- Munteanu, Anca, *Psihologia copilului și a adolescentului*, Timișoara: Editura Augusta, 1998
- Hanibal Dumitrașcu, *Dezvoltare umană (Confruntările omului cu ciclurile vieții sale)*, Iași: Editura Fundația AXIS, 2006, p. 85

PĂRINȚI ȘI PROFESORI SPECIALI PENTRU COPIII SPECIALI
PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL:
CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ! „DIN SUFLET, PENTRU MAMA!”
EDIT. ESENTIAL - MARTIE 2022

PROF.PSIHOLOG-LOGOPED GARDIN SIMONA BEATRICE

„Eu sunt copilul.

Tu ții în mâinile tale destinul meu.

Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață !

Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire.

Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume !”

(din Child's Appels, Mamie Gepe Cole)

Copilul cu dizabilități are aceleași nevoi ca orice alt copil - să învețe, să se joace, să fie acceptați, să aibă prieteni și să fie iubiți de părinți. Indiferent de dizabilitatea copilului, unul dintre cele mai importante lucruri de care să se i-a aminte este să se considere copilul în primul rând ca un copil și dizabilitatea sa doar ca o parte a ceea ce este copilul. Ca în cazul oricărui copil, viitorul său este influențat de viziunea pe care o au părinții și de angajamentul în vederea realizării visurilor acestuia.

Părinții copiilor cu dizabilități au multe dileme și întrebări la care, în cele mai multe cazuri, nu găsesc răspunsuri sau soluții. Una dintre acestea este: „De ce a trebuit să mi se întâmple tocmai mie așa ceva?” Unii părinți nu reușesc să se împace niciodată cu această situație. Ei nu admit aceasta realitate, o resping, se luptă cu ea, uneori forțând unele explicații: „Copilul este deștept dar e distrat”, „Înțelege totul, dar nu vorbește încă ” etc. Unii dintre aceștia amână chiar controlul la specialiști, așteptând o minune.

În familiile copiilor cu nevoi speciale zilnic apar provocări ce riscă să deterioreze relațiile dintre membrii familiei, fie că e vorba de atenția specială pe care o necesită copilul cu dizabilități sau de costurile financiare necesare tratamentului / recuperării copilului. Aspectele cauzatoare de stres sunt: aflarea diagnosticului, îngrijorarea cu privire la evoluția copilului, integrarea în comunitate etc.

Da, familia are rol esențial în recuperarea și integrarea copilului cu dizabilități. Rolul familiei este fundamental, atât în ceea ce privește recuperarea medical-psihologică cât și în ceea ce privește integrarea și educația pentru societate. Un copil poate fi abandonat într-un colț de pat, ajungând să se lege compulsiv sau, dimpotrivă, poate fi înscris la școală, dus la psiholog, logoped, medic, integrat social. Varianta a două oferă unitatea normalizării prin recuperare în timp ce prima, condamnă copilul la izolare și nedezvoltare. Este foarte important și climatul moral, social din familie, calitatea relațiilor dintre părinți precum și condițiile materiale (spațiu, aerisire, prezența jucăriilor și facilităților de joc).

Șansa de a se dezvolta a unui copil cu nevoi speciale depinde de îngrijirea pe care o primește. Progresul va fi mai lent comparativ cu al unui copil cu dezvoltare tipică, însă orice progres, fie el cât de mic, e un pas înainte. Din nefericire, influențați de rude sau chiar de „specialiști”, unii părinți ajung să creadă că strădania lor este zadarnică și că al lor copil este incapabil să se dezvolte. Înlăturați astfel de influențe și cu toată dragostea de părinte oferiți-i copilului șansa de a face pași spre un viitor mai senin. Copilul are nevoie de părinți speciali pentru a depăși nevoile sale speciale. Găsiți, așadar, puterea de a fi un părinte special! Și cum oamenii puternici sunt oamenii informați, căutați cât mai multe informații care va pot fi de folos în îngrijirea copilului.

Bibliografie:

Mic M., Cârca A. *Intervenția timpurie la copilul cu dizabilități neuro-psiho-motorii, Ghid Practic*, Nosa Nostra, Bistrița, 2016

Tsabary S., *Familia conștientă - O revoluție în parentaj sau despre cum să ne creștem copiii cu atenție și înțelepciune*, Herald, 2018

LEGĂTURA DINTRE ȘCOALĂ ȘI FAMILIE

PROF. ÎNV. PRIMAR GAȘPAR ANCA-NICOLETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SPIRU HARET” BACĂU

În societatea actuală, copiii sunt asaltați de o mulțime de factori educativi formali, informali, nonformali. Pe lângă instituțiile consfințite (școala, familia, biblioteca, muzeul, biserica, clubul copiilor, televiziunea, radioul, internetul, presa scrisă) sunt și organizații diverse (ale copiilor, tinerilor, părinților etc.) fundații, specialiști în intervenția socio-educativă.

Școala și familia sunt agenții educativi cu o influență deosebită asupra formării și dezvoltării personalității copilului. Raporturile dintre cei doi factori educativi constituie un factor important, poziția pe care o adoptă fiecare în relația școală-familie.

Și profesorii, și părinții sunt astăzi actorii unei paradigme a educației, în care elementele fundamentale se construiesc și se bazează pe valori și principii referitoare la democrație, drepturile omului, cetățenie, libertate, toleranță, justiție, egalitate, etică, încredere, comunicare.

Odată cu intrarea copilului în școală, responsabilitatea părinților se amplifică proporțional cu complexitatea sarcinilor instructiv-educative. Experiența ne oferă permanent exemple edificatoare despre consecințele care decurg din neparticiparea părinților la continuarea procesului educațional alături de școală.

Relația care se creează între părinte și școală este foarte importantă pentru formarea personalității elevului și presupune cunoașterea reciprocă și punerea de acord în orice demers pedagogic.

Noua concepție despre învățarea formativă reorientează acțiunea pedagogică și, ca atare, rolul părinților și al educatorilor. Elevul este plasat în centrul acțiunii educaționale, astfel încât întreaga activitate la care este solicitat trebuie concepută și dirijată în direcția în care elevul să învețe, în dubla sa ipostază de subiect și obiect, educându-se, dar îndrumat, orientat, relevându-i-se sistematic rezultatele pozitive și corectându-i se greșelile. Din această perspectivă, rolul părinților față de copilul devenit elev se schimbă. Ei înșiși au nevoie de îndrumarea educatorilor, de instruire în ceea ce privește modul de efectuare a sarcinilor școlare și controlul conduitei elevului.

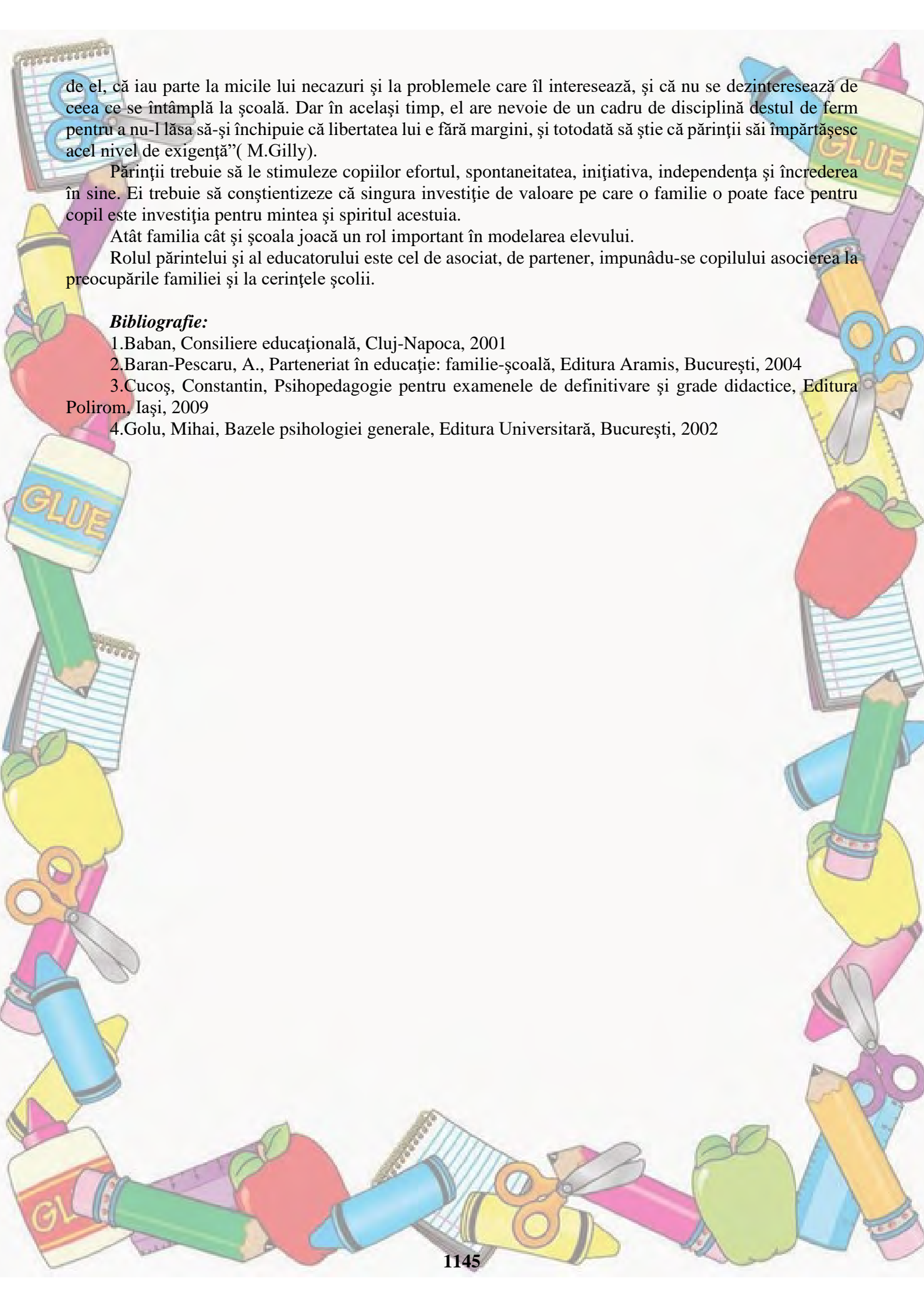
Școala este un mediu complex de dezvoltare, teoretic structurat să sprijine pregătirea, să descopere vocația, să producă performanța, să canalizeze energia intuitivă spre acumularea experienței. Școala trebuie să ofere stabilitate, echilibru, încredere și libertate de dezvoltare pentru noul om. Școala nu trebuie receptată ca o structură obligatorie, coercitivă, generatoare de efort care distruge plăcerea de a învăța.

Obiectivele educaționale nu pot fi realizate decât prin eforturile conjugate ale tuturor factorilor, în special ale factorilor activi: părinții și educatorii oficiali. Aceștia contribuie, în strânsă colaborare, la ridicarea nivelului instructiv-educativ a elevului integrat în colectiv. Reușita acestei acțiuni presupune însă o cunoaștere specială a fiecărui copil. El trebuie urmărit permanent și profund, sub toate aspectele personalității lui.

Printr-o serie de metode pedagogice, părinții trebuie atrași alături de școală, determinându-i să adere la ideea de colaborare activă, acceptând rolul de factor responsabil. Practica a demonstrat, așa cum spunea H.H. Stern „că și educatorii au ceva de învățat de la părinți”. Aceste întâlniri cu părinții trebuie să se desfășoare pe o bază tematică solidă.

Ea poate să facă parte dintr-un ansamblu de probleme educative a căror conștientizare, dezbateri și rezolvare operațională reclamă continuitate, reluare și dezvoltare în perioadele de mai lungă durată. Munca școlii cu familia impune un sistem, o unitate de obiective, metode și măsuri care să conducă această colaborare specifică la un mod planificat de a lucra, astfel încât să nu se desfășoare pur și simplu incidental.

Cunoașterea condițiilor familiale ale fiecărui elev nu este suficientă, cu atât mai puțin dacă se realizează după o rămânere în urmă a elevului sau după un act de comportament necorespunzător. Se impune o cunoaștere prealabilă a fiecărei familii. „Școlarul are nevoie de un cadru general de viață în care să se simtă în siguranță. Pentru aceasta el are nevoie de părinți calmi, înțelegători, afectuoși, destul de maleabili în raporturile cu copilul, fără a da dovadă de slăbiciune. El are nevoie să simtă că părinții se ocupă

de el, că iau parte la micile lui necazuri și la problemele care îl interesează, și că nu se dezinteresează de ceea ce se întâmplă la școală. Dar în același timp, el are nevoie de un cadru de disciplină destul de ferm pentru a nu-l lăsa să-și închipuie că libertatea lui e fără margini, și totodată să știe că părinții săi împărtășesc acel nivel de exigență” (M.Gilly).

Părinții trebuie să le stimuleze copiilor efortul, spontaneitatea, inițiativa, independența și încrederea în sine. Ei trebuie să conștientizeze că singura investiție de valoare pe care o familie o poate face pentru copil este investiția pentru mintea și spiritul acestuia.

Atât familia cât și școala joacă un rol important în modelarea elevului.

Rolul părintelui și al educatorului este cel de asociat, de partener, impunându-se copilului asocierea la preocupările familiei și la cerințele școlii.

Bibliografie:

1. Baban, Consiliere educațională, Cluj-Napoca, 2001
2. Baran-Pescaru, A., Parteneriat în educație: familie-școală, Editura Aramis, București, 2004
3. Cucuș, Constantin, Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, Editura Polirom, Iași, 2009
4. Golu, Mihai, Bazele psihologiei generale, Editura Universitară, București, 2002

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

GĂSPĂR EDIT

PROFESOR ȘCOLAR ȘI PREȘCOLAR

În termeni generali, relația dintre familie și școală presupune o legătură, un contact, o interacțiune între cele două instanțe responsabile cu educarea tinerei generații care îmbracă forme diferite – de la participarea părinților la ședințele cu părinții, la supravegherea la domiciliu și sprijinul acordat copilului în efectuarea temelor pentru acasă, opțiunea pentru cea mai potrivită școală, formă de învățământ în raport cu obiectivele și aspirațiile părinților și ale copiilor lor până la cooptarea părinților în consiliile de conducere a școlilor. Concret, familia și școala desfășoară împreună sau separat o serie de activități prin care urmăresc atingerea unui obiectiv comun: reușita educațională și, ulterior, cea socio-profesională a copilului. Relația dintre familie și școală reprezintă una dintre preocupările constante ale sociologilor, psihologilor, pedagogilor, economiștilor etc. Perspectivele din care este analizată, metodologia utilizată, rezultatele la care s-a ajuns până în prezent reflectă nu doar importanța acestui tip de relație, ci și modul cum acesta a evoluat în timp. Dacă la începutul secolului XX eșecul educațional și socio-profesional al individului era considerat exclusiv rezultatul calității “moștenirii genetice” transmise de familie urmașilor săi, în a doua jumătate a secolului, responsabilitatea pentru nereușită revine în întregime școlii, considerată a fi prin excelență o “instanță de reproducție socială”. În ultimele două decenii s-a ajuns la concluzia că a investi familia cu responsabilitatea totală a eșecului sau reușitei educaționale și socio-profesionale a individului este la fel de greșit cu a aștepta același lucru de la școală. Cea mai bună abordare s-a dovedit a fi colaborarea, cooperarea dintre cele două instanțe, împărțirea responsabilității eșecului educațional și socio-profesional al individului precum și succesul acestuia. În aceste condiții și specialiștii au acordat mai multă atenție identificării de tipuri, modele de relații de colaborarea, cooperare, parteneriat între familie și școală care să faciliteze reușita educațională și socio-profesională a individului și mai puțin stabilirii “vinovatului” de nereușită. Nu s-a ajuns până în prezent la identificarea unui model, tip ideal de relație între școală și familie însă au fost identificate mecanismele, cauzele, factorii care influențează colaborarea, cooperarea dintre cele două instanțe și modul în care acestea pot fi valorificate în favoarea copilului. Dintre acestea, caracteristicile socio-economice și culturale ale familiei, așteptările, aspirațiile, comportamentele părinților vis-à-vis de școală, competențele și practicile parentale s-au dovedit a fi cele mai importante. Consider că rolul școlii este foarte important în viața oricărui copil. Pentru întărirea atașamentului dintre școală și copil este nevoie ca părintele să înțeleagă cu adevărat semnificația și valorile acestui termen, precum și modul în care școala ajunge să influențeze dezvoltarea intelectuală a copilului. Din punct de vedere al părinților, definirea rolului școlii este foarte diferită. Aceasta cu atât mai mult cu cât fiecare parinte a avut o experiență personală (plăcută sau neplăcută) în postura de elev. Unii părinți văd școala ca pe un laborator în care copilul, odată introdus, este supus unor operații științifice. În urma acestora, se presupune ca, după câțiva ani, el va deveni mai deștept, mai învățat, mai luminat. Părinții din această categorie manifestă deplină încredere în instituția de învățământ, fără să se implice în mod deosebit în activitățile pe care le desfășoară ea. ”De aia te trimit la școală: să înveți!” În primul rând școala este instituția care organizează trăirea unei experiențe de învățare. Ea urmărește atingerea unor obiective cu ajutorul unor metode și mijloace științifice. Școala informează și formează elevii ținând cont de anumite principii, având grijă să evalueze modul în care obiectivele au fost atinse. Prin urmare, școala nu este singurul laborator în care copilul învață ci doar unul dintre ele, mai specializat și competent în domeniul educației decât altele. E bine ca părintele să aiba încredere în școală, dar pentru ca educația copilului să se ridice la nivelul așteptat, el trebuie să se implice, să colaboreze cu personalul didactic pentru ca metodele și obiectivele propuse să fie convergente. De asemenea, chiar dacă ”școala vieții” are un rol important în viața fiecăruia dintre noi, aceasta s-a dovedit a fi de multe ori insuficientă. De aceea, o educație dobândită în mediul școlar a reprezentat întotdeauna o bază foarte bună peste care s-a clădit experiența de viață. Pentru unii părinți o școală bună este instituția în care li se dă voie copiilor să își dezvolte nestingheriți personalitatea. În al doilea rând indiferent de situație, nu trebuie să negăm faptul că școala este o instituție educativă destul de importantă, cu reguli stricte ce trebuie să fie

respectate în așa fel încât copilul să beneficieze de cea mai bună învățare. Solicitățile cadrelor didactice nu fac altceva decât să îl ajute pe copil să se identifice din punct de vedere profesional în societate, determinând capacitatea acestuia de învățare și acumulare a cunoștințelor necesare pentru viață. De asemenea, prin școală copilul va putea interacționa cu colegii de clasă, va reuși să se integreze într-un mediu social nou, va dobândi anumite abilități practice de învățare a limbilor străine ori de mânăuire a calculatorului. Dacă părintele manifestă nemulțumire față de învățător, iar copilul este conștient de acest lucru, peste câțiva ani va întâmpina probleme de disciplină create de copil. În concluzie, dacă atitudinea părintelui față de școală și față de învățător este indiferentă sau potrivnică, copilul va surprinde repede acest lucru și va învăța să manifeste negativism față de orice formă de autoritate (inclusiv și în mod special față de părinți). Dacă părintele dorește ca fiul / fiica să se dezvolte armonios, să învețe respectul față de reguli și autorități, este bine să coopereze cu cadrele didactice iar dacă există nemulțumiri sau divergențe de opinie în ceea ce privește metodele dascălului, e bine ca părintele să comunice cu acesta, fără a-și manifesta dezaprobarea sau nemulțumirea de față cu copilul.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR GĂVĂNEANU AURELIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "CĂPITAN AVIATOR MIRCEA T. BĂDULESCU", BUZĂU

Într-o societate aflată într-o permanentă schimbare, factorii principali care ajută copilul în formarea lui ca om sunt școala și familia. Aceasta din urmă este prima *școală* a viitorului cetățean, părinții punând bazele priceperilor, deprinderilor de viață, sentimentelor atât de importante în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic.

Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului, între cei doi factori educativi trebuind să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare, cooperare și comunicare, printr-un parteneriat educațional care presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între cele două părți implicate.

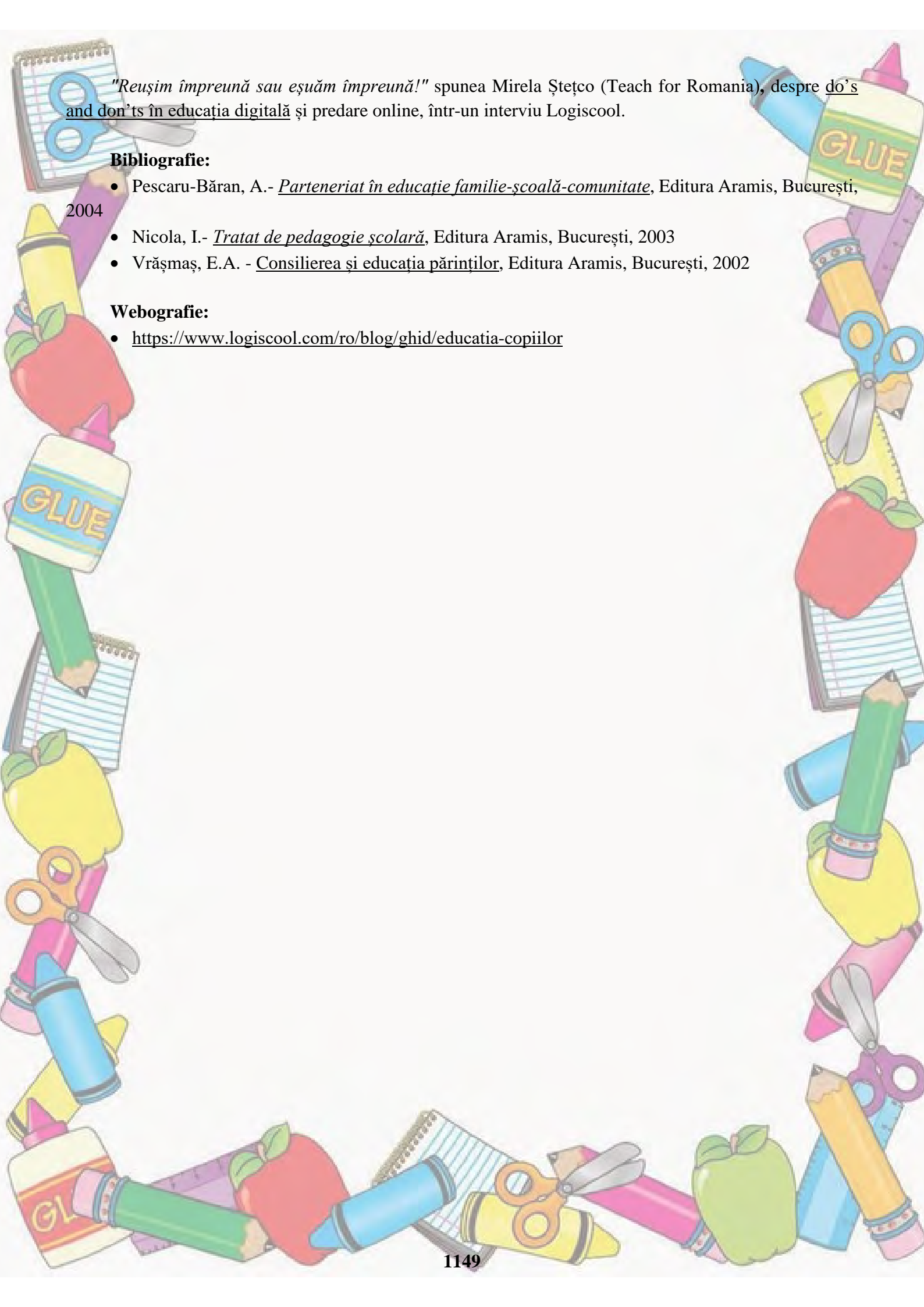
Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, fără a se afla în contradicție, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta.

Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate, comunicarea constantă cu cadrele didactice care predau la clasă pentru a vedea unde este necesară susținerea copilului și ce poate fi îmbunătățit pentru ca acesta să reușească și să dezvolte un comportament pozitiv. Pe de altă parte, profesorii află de la părinți ce nevoi are elevul, ce pasiuni și interese, dar și ce stări și emoții resimte. La nivel micro, cum arată familia așa arată și școala, iar la nivel macro, cum arată școala așa arată și țara. În esență este vorba despre interdependență, conectare. Suntem dependenți unii de alții: școala nu poate să-și atingă scopurile fără susținerea familiei și invers.

S-a observat că există o strânsă legătură între rezultatele la învățătură ale elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu posibilități intelectuale evoluează lent, deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților atrofiază voința copilului sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățătura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățătură le pun pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățătură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului, inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

În parteneriatul acestora, este nevoie și de membri ai comunității care să asigure dezvoltarea personală și socială, cât și sănătatea fizică și emoțională, prin diferite căi: consiliere, îndrumare spirituală, programe de dezvoltare, servicii de sănătate, parteneriate cu școala ș.a.

Sunt multe lucruri care se schimbă în societatea actuală, dar acestea pot fi transformate în experiențe pozitive pentru fiecare dintre factorii implicați în procesul instructiv-educativ. Nu există proces educativ separat, el are loc acasă, la școală și în societate. De aceea, este atât de important să existe o **comunitate unită**, în care fiecare membru contribuie cu resurse, dar și cu compasiune, pentru același scop: **binele copiilor**.

"*Reușim împreună sau eșuăm împreună!*" spunea Mirela Ștețco (Teach for Romania), despre do's and don'ts în educația digitală și predare online, într-un interviu Logiscool.

Bibliografie:

- Pescaru-Băran, A.- *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004
- Nicola, I.- *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003
- Vrășmaș, E.A. - *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002

Webografie:

- <https://www.logiscool.com/ro/blog/ghid/educatia-copiilor>

EDUCAȚIA ÎNTRE ȘCOALĂ ȘI FAMILIE-NOI PERSPECTIVE

PROF. LIMBA ENGLEZĂ GAVRIL LOREDANA

SP ADJUDENI, NEAMȚ

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat la școală." Albert Einstein

Educația are un rol vital în transformarea unui copil în adult matur, echipat pentru a trăi în mod civilizată în societate și apt în formarea propriilor copii mai târziu. Primul și principalul educator cu acest rol este familia, locul în care se pun bazele educației, urmând ca apoi să intervină educația prin școală și educația prin societate.

Dacă școala reelizează un parteneriat cu elevul prin care acesta recunoaște importanța școlii în dezvoltarea sa ulterioară, s-a dovedit faptul că este necesar și un parteneriat școală-familie. Acest parteneriat educațional este forma de colaborare, comunicare și cooperare care vine în sprijinul elevului la nivelul procesului educativ.

Elevii, comunitatea și părinții se influențează puternic unii pe alții. Părinții pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității, iar activitatea educațională ce se realizează prin școală nu poate fi izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra elevului.

În cadrul intervenției școlare implicarea părinților joacă un rol important; acțiunile cu părinții produc schimbări în atmosfera familială, iar aspirațiile copiilor cresc. Spiritul de observație al elevilor, gândirea și memoria lor ar trebui dezvoltate în primul rând în familie; s-a dovedit faptul că elevii obțin rezultate școlare și în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurând cele necesare studiului și nu numai. Cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, sinceritatea, politețea, cinstea, decența în atitudine și limbaj, adică "cei șapte ani de acasă" se formează în familie.

Din păcate, în ultima vreme, am constatat că uneori părinții uită să facă front comun cu profesorii, și din cauza mândriei, a orgoliului sau pur și simplu a lipsei de interes apar conflicte sau rupturi în relația părinte-școală. Sunt situații când ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. Pentru părinți este greu de acceptat faptul că uneori un sfat din partea unui cadru didactic poate fi mai constructiv.

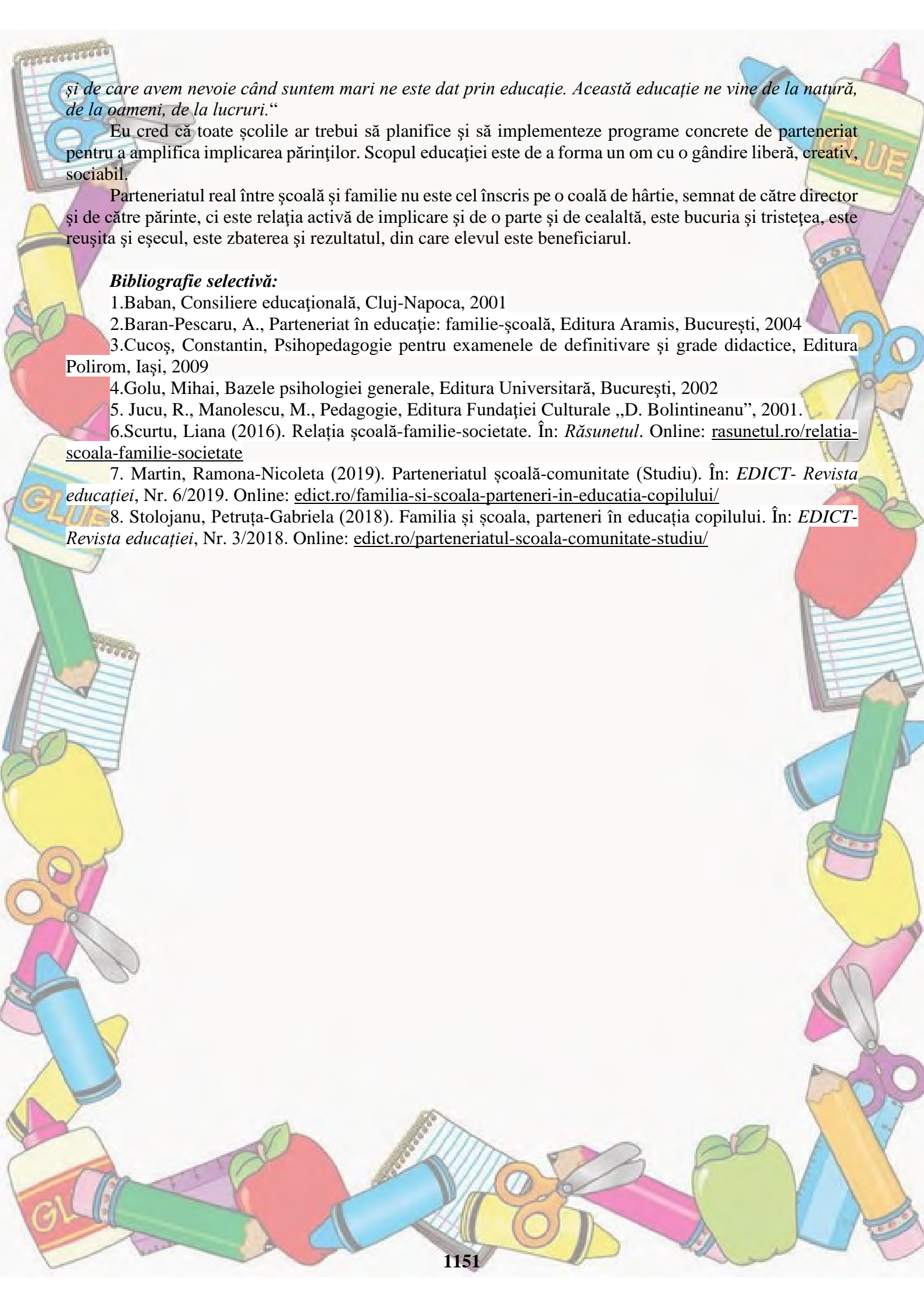
Pandemia SARS-CoV-2, care timp de doi ani și-a pus puternic amprenta asupra lumii noastre, a adus cu sine multe schimbări și la nivel educațional, și nu toate benefice. Relația școală-elev-părinte a fost puternic afectată. Izolarea a provocat multe drame nebănuite și multe din ele vor ieși la suprafață în următorii ani. Imaginea școlii a fost distorsionată în mintea elevilor; nenumărate temeri au ieșit la iveală. Nevoile emoționale, psihologice, nevoia de apartenență, de conexiune, nevoia de raportare la un model, toate acestea s-au acutizat.

Astăzi încă se lucrează la procesul de readaptare. Și aici intervine atenția părinților la fiecare nevoie pe care o au copiii.

În ceea ce mă privește, la baza acestui proces de readaptare se află comunicarea eficientă. O comunicare optimă învățător/diriginte/familie are rolul de a acționa pozitiv asupra elevilor; lipsa de comunicare afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

În ultimul timp se vorbește foarte mult despre "cei șapte ani de acasă" și unii psihologi consideră că aceștia pot fi reduși la trei, patru sau cinci ani, deoarece copilul învață acum foarte multe lucruri de pe internet sau de la televizor și, susțin ei, există un ritm mai accelerat de dezvoltare la noua generație. Ce pot spune din experiența mea de dascăl de până acum este că fiecare an de viață are specificul și însemnătatea sa; nimic nu poate înlocui educația pe care o oferă familia copilului aflat în plină creștere și formare. Mijloacele mass media, oricât de diverse ar fi, nu pot înlocui impactul și rolul pe care îl are familia în formarea valorilor copilului și integrarea lui în societate.

Pe de altă parte școala este liantul principal dintre familie și societate, ea neputând fi înlocuită niciodată cu nimic. Educația este inima civilizației, iar școala ar trebui să suplinească din plin nevoia de educație. După cum ne spune și marele scriitor Jean Jacques Rousseau: „*Tot ceea ce nu avem de la naștere*

și de care avem nevoie când suntem mari ne este dat prin educație. Această educație ne vine de la natură, de la oameni, de la lucruri.“

Eu cred că toate școlile ar trebui să planifice și să implementeze programe concrete de parteneriat pentru a amplifica implicarea părinților. Scopul educației este de a forma un om cu o gândire liberă, creativ, sociabil.

Parteneriatul real între școală și familie nu este cel înscris pe o coală de hârtie, semnat de către director și de către părinte, ci este relația activă de implicare și de o parte și de cealaltă, este bucuria și tristețea, este reușita și eșecul, este zbaterea și rezultatul, din care elevul este beneficiarul.

Bibliografie selectivă:

1. Baban, Consiliere educațională, Cluj-Napoca, 2001
2. Baran-Pescaru, A., Parteneriat în educație: familie-școală, Editura Aramis, București, 2004
3. Cucuș, Constantin, Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, Editura Polirom, Iași, 2009
4. Golu, Mihai, Bazele psihologiei generale, Editura Universitară, București, 2002
5. Jucu, R., Manolescu, M., Pedagogie, Editura Fundației Culturale „D. Bolintineanu”, 2001.
6. Scurtu, Liana (2016). Relația școală-familie-societate. În: *Răsunetul*. Online: rasunetul.ro/relatia-scoala-familie-societate
7. Martin, Ramona-Nicoleta (2019). Parteneriatul școală-comunitate (Studiu). În: *EDICT- Revista educației*, Nr. 6/2019. Online: edict.ro/familia-si-scoala-parteneri-in-educatia-copilului/
8. Stolojanu, Petruța-Gabriela (2018). Familia și școala, parteneri în educația copilului. În: *EDICT- Revista educației*, Nr. 3/2018. Online: edict.ro/parteneriatul-scoala-comunitate-studiu/

PROIECTUL EDUCAȚIONAL „CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

GAVRILĂ ANA

LICEUL TEHNOLOGIC FELDRU

JUDEȚUL BISTRIȚA-NĂȘĂUD

Rolul părinților în educarea copiilor

1) Rolul educativ

Creșterea și educarea copiilor reprezintă îndatoriri deosebit de importante pentru familie. Mediul familial are influențe deosebit de puternice asupra formării personalității copilului, marcante pentru tot parcursul vieții, de aici și importanța celor „șapte ani de acasă”. După includerea copiilor în sistemul de învățământ, la nivelul preșcolar, apoi la cel școlar, funcția educativă a familiei nu încetează, ci ea continuă cu aceeași importanță, realizându-se, însă, într-o ipostază nouă, de fuziune a funcției educative din familie cu funcția educativă a instituțiilor de învățământ. Diminuarea funcției educative constituie cauza principală a eșecului școlar, a apariției delincvenței juvenile și a devierilor comportamentale de mai târziu.

Împlinirea cu succes a rolului familiei implică îndeplinirea unui sistem de cerințe:

- Preocuparea permanentă a părinților pentru a-și ridica nivelul pregătirii culturale și profesionale, pentru a putea fi un model și pentru a-i sprijini pe copii în dezvoltarea personalității lor.

- Realizarea unui colectiv familial unit, cu forță socio-educativă.

- Cunoașterea de către membrii familiei a îndatoririlor socio-educative care le revin, preocuparea pentru pregătirea sau perfecționarea psihopedagogică, pentru a acționa corespunzător și eficient.

- Contribuția părinților, în funcție de nivelul pregătirii lor, la realizarea obiectivelor tuturor dimensiunilor educației (intelectuală, profesională, moral-civică, estetică, fizică, etc.).

- Antrenarea copiilor în situații de viață, în diverse activități.

- Sprijinirea copiilor la învățătură, la efectuarea temelor și la lucrările școlare.

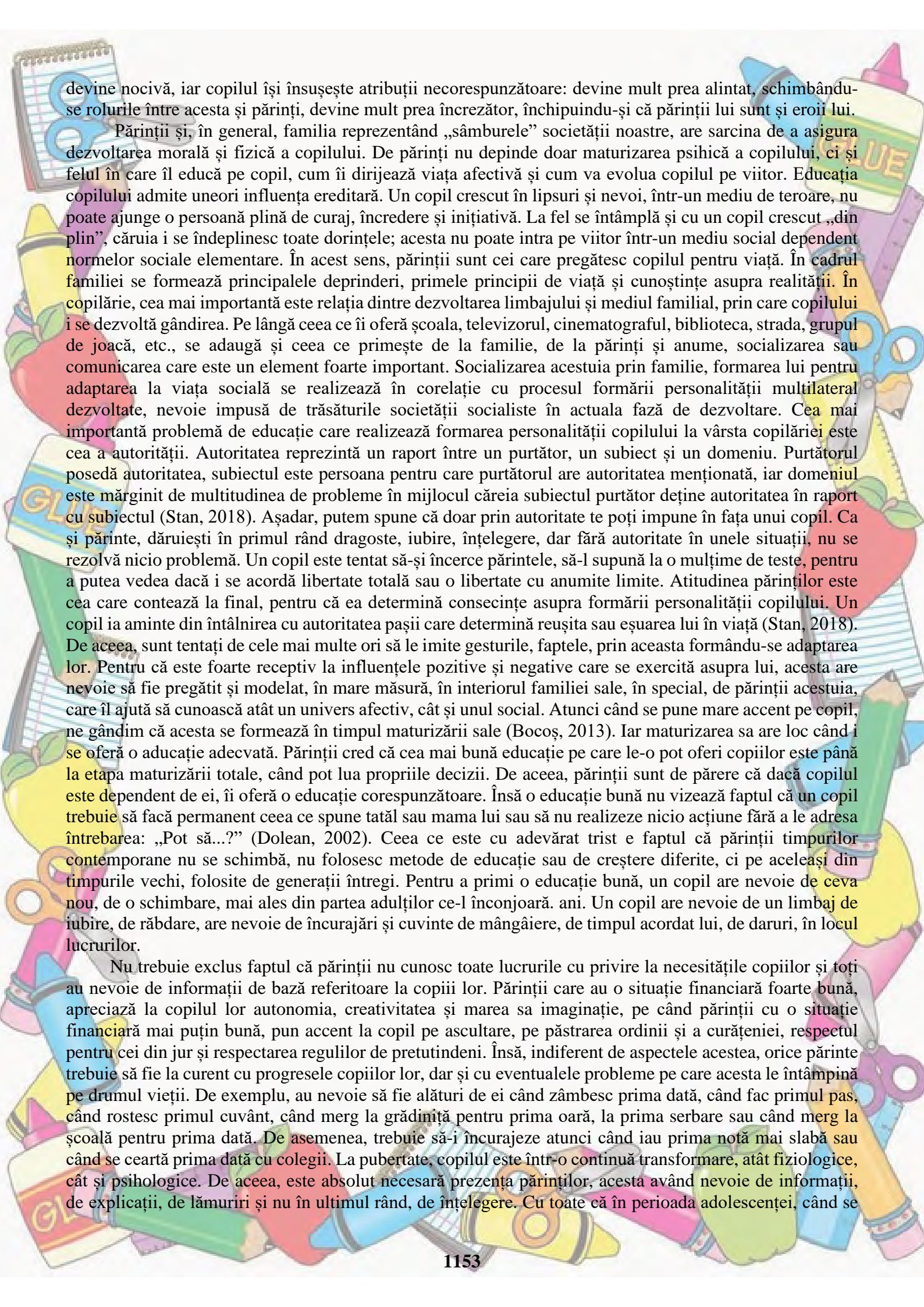
- Asigurarea motivației învățării.

- Asigurarea unui echilibru între afecțiune și autoritate.

- Colaborarea permanentă cu școala, participarea la diverse activități .

Colaborarea școlii cu familia este o condiție importantă a unirii eforturilor în educarea copiilor. Deosebit de importante sunt activitățile pedagogice ale școlii ca: discuțiile individuale cu părinții, ședințele cu părinții, lectorate pe diverse teme psihopedagogice, vizitele profesorilor în familie.

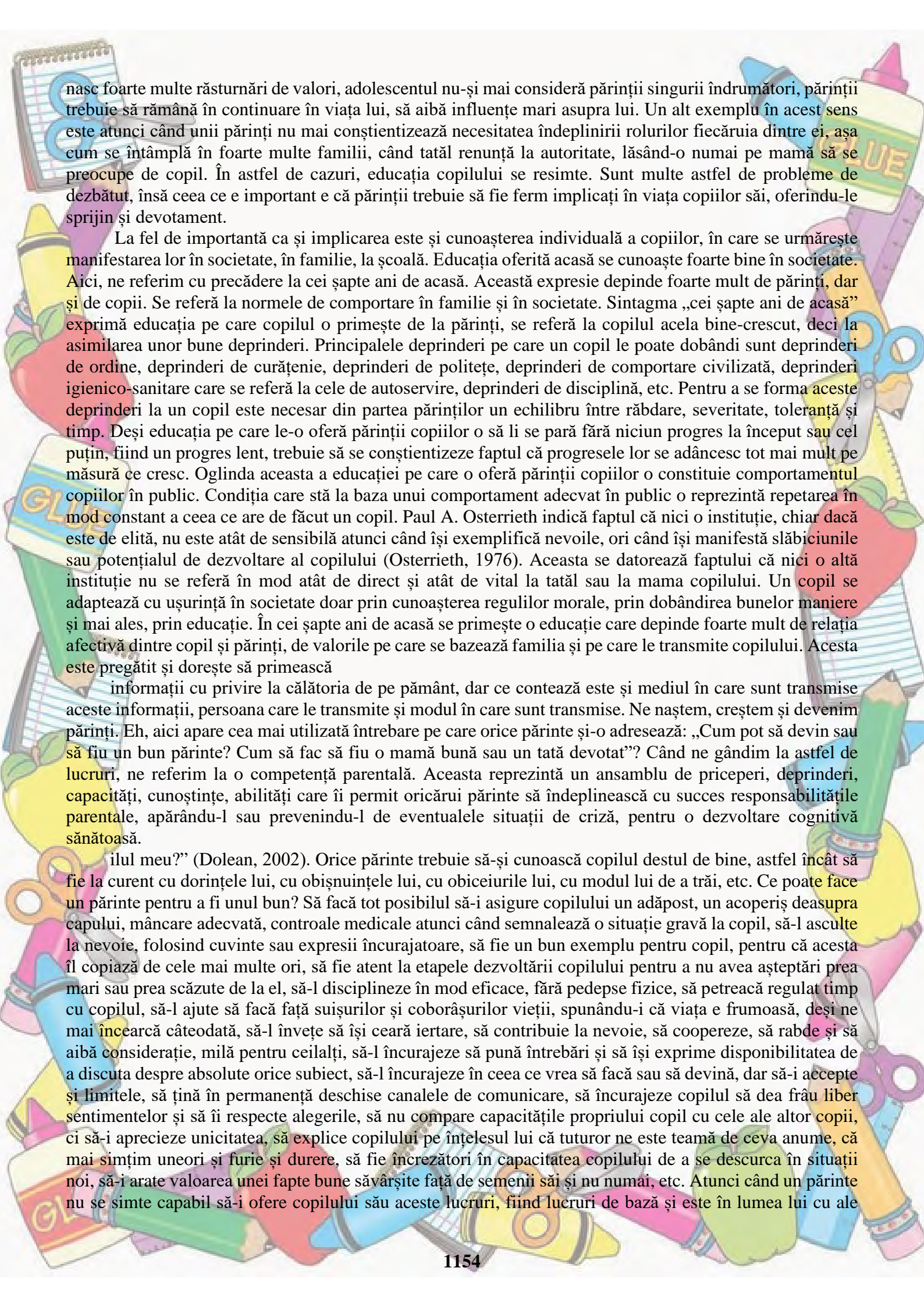
Creșterea și educarea copiilor reprezintă îndatoriri deosebit de importante pentru familie. Mediul familial are influențe deosebit de puternice asupra formării personalității copilului, marcante pentru tot parcursul vieții, de aici și importanța celor „șapte ani de acasă”. De la naștere și până în momentul în care poate lua singur deciziile, copilul este supus influențelor familiale. În perioada copilăriei, principalul mediu de formare al copilului este familia. Mediul familial ocupă un loc central în evoluția copilului, de la imaturitate și până la maturitate. În perioada antepreșcolară, copilul depinde foarte mult de părinții săi, astfel că tot ei sunt cei care conduc copilul spre ceea ce cred ei că e mai bine pentru el. Acțiunile de viață curente ale unui copil sunt realizate neîncetat de influența formativă a părinților. Această influență a părinților asupra copilului este foarte puternică, deoarece se sprijină pe afectivitatea naturală dintre aceștia. Un copil se atașează prima dată de părinții lui, de aceea absența lor sau lipsa de afectivitate, precum și indiferența lor, pot duce la tulburări grave de caracter. Bineînțeles, părinții sunt primele și cele mai importante persoane care au un rol deosebit în formarea personalității copilului. Prima persoană intermediară a copilului cu lumea este mama, a doua fiind tata. În relațiile cu părinții, micuțul cunoaște primele relații umane. Dragostea parentală se referă la schimbul afectiv între părinți și copii. Dacă dragostea este insuficientă sau chiar absentă, copilul devine nefericit, închis în sine, rezervat, trist, simținduse abandonat. Dimpotrivă, când dragostea aceasta este în exces sau se prezintă într-o formă exagerată, ea

devine nocivă, iar copilul își însușește atribuții necorespunzătoare: devine mult prea alintat, schimbându-se rolurile între acesta și părinți, devine mult prea încrezător, închipuindu-și că părinții lui sunt și eroii lui.

Părinții și, în general, familia reprezentând „sâmburele” societății noastre, are sarcina de a asigura dezvoltarea morală și fizică a copilului. De părinți nu depinde doar maturizarea psihică a copilului, ci și felul în care îl educă pe copil, cum îi dirijează viața afectivă și cum va evolua copilul pe viitor. Educația copilului admite uneori influența ereditară. Un copil crescut în lipsuri și nevoi, într-un mediu de teroare, nu poate ajunge o persoană plină de curaj, încredere și inițiativă. La fel se întâmplă și cu un copil crescut „din plin”, căruia i se îndeplinesc toate dorințele; acesta nu poate intra pe viitor într-un mediu social dependent normelor sociale elementare. În acest sens, părinții sunt cei care pregătesc copilul pentru viață. În cadrul familiei se formează principalele deprinderi, primele principii de viață și cunoștințe asupra realității. În copilărie, cea mai importantă este relația dintre dezvoltarea limbajului și mediul familial, prin care copilului i se dezvoltă gândirea. Pe lângă ceea ce îi oferă școala, televizorul, cinematograful, biblioteca, strada, grupul de joacă, etc., se adaugă și ceea ce primește de la familie, de la părinți și anume, socializarea sau comunicarea care este un element foarte important. Socializarea acestuia prin familie, formarea lui pentru adaptarea la viața socială se realizează în corelație cu procesul formării personalității multilateral dezvoltate, nevoie impusă de trăsăturile societății socialiste în actuala fază de dezvoltare. Cea mai importantă problemă de educație care realizează formarea personalității copilului la vârsta copilăriei este cea a autorității. Autoritatea reprezintă un raport între un purtător, un subiect și un domeniu. Purtătorul posedă autoritatea, subiectul este persoana pentru care purtătorul are autoritatea menționată, iar domeniul este mărginit de multitudinea de probleme în mijlocul căreia subiectul purtător deține autoritatea în raport cu subiectul (Stan, 2018). Așadar, putem spune că doar prin autoritate te poți impune în fața unui copil. Ca și părinte, dăruiești în primul rând dragoste, iubire, înțelegere, dar fără autoritate în unele situații, nu se rezolvă nicio problemă. Un copil este tentat să-și încerce părintele, să-l supună la o mulțime de teste, pentru a putea vedea dacă i se acordă libertate totală sau o libertate cu anumite limite. Atitudinea părinților este cea care contează la final, pentru că ea determină consecințe asupra formării personalității copilului. Un copil ia aminte din întâlnirea cu autoritatea pașii care determină reușita sau eșuarea lui în viață (Stan, 2018). De aceea, sunt tentați de cele mai multe ori să le imite gesturile, faptele, prin aceasta formându-se adaptarea lor. Pentru că este foarte receptiv la influențele pozitive și negative care se exercită asupra lui, acesta are nevoie să fie pregătit și modelat, în mare măsură, în interiorul familiei sale, în special, de părinții acestuia, care îl ajută să cunoască atât un univers afectiv, cât și unul social. Atunci când se pune mare accent pe copil, ne gândim că acesta se formează în timpul maturizării sale (Bocoș, 2013). Iar maturizarea sa are loc când i se oferă o educație adecvată. Părinții cred că cea mai bună educație pe care le-o pot oferi copiilor este până la etapa maturizării totale, când pot lua propriile decizii. De aceea, părinții sunt de părere că dacă copilul este dependent de ei, îi oferă o educație corespunzătoare. Însă o educație bună nu vizează faptul că un copil trebuie să facă permanent ceea ce spune tatăl sau mama lui sau să nu realizeze nicio acțiune fără a le adresa întrebarea: „Pot să...?” (Dolean, 2002). Ceea ce este cu adevărat trist e faptul că părinții timpurilor contemporane nu se schimbă, nu folosesc metode de educație sau de creștere diferite, ci pe aceleași din timpurile vechi, folosite de generații întregi. Pentru a primi o educație bună, un copil are nevoie de ceva nou, de o schimbare, mai ales din partea adulților ce-l înconjoară. ani. Un copil are nevoie de un limbaj de iubire, de răbdare, are nevoie de încurajări și cuvinte de mângâiere, de timpul acordat lui, de daruri, în locul lucrurilor.

Nu trebuie exclus faptul că părinții nu cunosc toate lucrurile cu privire la necesitățile copiilor și toți au nevoie de informații de bază referitoare la copiii lor. Părinții care au o situație financiară foarte bună, apreciază la copilul lor autonomia, creativitatea și marea sa imaginație, pe când părinții cu o situație financiară mai puțin bună, pun accent la copil pe ascultare, pe păstrarea ordinii și a curățeniei, respectul pentru cei din jur și respectarea regulilor de pretutindeni. Însă, indiferent de aspectele acestea, orice părinte trebuie să fie la curent cu progresele copiilor lor, dar și cu eventualele probleme pe care acesta le întâmpină pe drumul vieții. De exemplu, au nevoie să fie alături de ei când zâmbesc prima dată, când fac primul pas, când rostesc primul cuvânt, când merg la grădiniță pentru prima oară, la prima serbare sau când merg la școală pentru prima dată. De asemenea, trebuie să-i încurajeze atunci când iau prima notă mai slabă sau când se ceartă prima dată cu colegii. La pubertate, copilul este într-o continuă transformare, atât fiziologice, cât și psihologice. De aceea, este absolut necesară prezența părinților, acesta având nevoie de informații, de explicații, de lămuriri și nu în ultimul rând, de înțelegere. Cu toate că în perioada adolescenței, când se

nasc foarte multe răsturnări de valori, adolescentul nu-și mai consideră părinții singurii îndrumători, părinții trebuie să rămână în continuare în viața lui, să aibă influențe mari asupra lui. Un alt exemplu în acest sens este atunci când unii părinți nu mai conștientizează necesitatea îndeplinirii rolurilor fiecăruia dintre ei, așa cum se întâmplă în foarte multe familii, când tatăl renunță la autoritate, lăsând-o numai pe mamă să se preocupe de copil. În astfel de cazuri, educația copilului se resimte. Sunt multe astfel de probleme de dezbătut, însă ceea ce e important e că părinții trebuie să fie ferm implicați în viața copiilor săi, oferindu-le sprijin și devotament.

La fel de importantă ca și implicarea este și cunoașterea individuală a copiilor, în care se urmărește manifestarea lor în societate, în familie, la școală. Educația oferită acasă se cunoaște foarte bine în societate. Aici, ne referim cu precădere la cei șapte ani de acasă. Această expresie depinde foarte mult de părinți, dar și de copii. Se referă la normele de comportare în familie și în societate. Sintagma „cei șapte ani de acasă” exprimă educația pe care copilul o primește de la părinți, se referă la copilul acela bine-crescut, deci la asimilarea unor bune deprinderi. Principalele deprinderi pe care un copil le poate dobândi sunt deprinderi de ordine, deprinderi de curățenie, deprinderi de politețe, deprinderi de comportare civilizată, deprinderi igienico-sanitare care se referă la cele de autoservire, deprinderi de disciplină, etc. Pentru a se forma aceste deprinderi la un copil este necesar din partea părinților un echilibru între răbdare, severitate, toleranță și timp. Deși educația pe care le-o oferă părinții copiilor o să li se pară fără niciun progres la început sau cel puțin, fiind un progres lent, trebuie să se conștientizeze faptul că progresele lor se adâncesc tot mai mult pe măsură ce cresc. Oglinda aceasta a educației pe care o oferă părinții copiilor o constituie comportamentul copiilor în public. Condiția care stă la baza unui comportament adecvat în public o reprezintă repetarea în mod constant a ceea ce are de făcut un copil. Paul A. Osterrieth indică faptul că nici o instituție, chiar dacă este de elită, nu este atât de sensibilă atunci când își exemplifică nevoile, ori când își manifestă slăbiciunile sau potențialul de dezvoltare al copilului (Osterrieth, 1976). Aceasta se datorează faptului că nici o altă instituție nu se referă în mod atât de direct și atât de vital la tatăl sau la mama copilului. Un copil se adaptează cu ușurință în societate doar prin cunoașterea regulilor morale, prin dobândirea bunelor maniere și mai ales, prin educație. În cei șapte ani de acasă se primește o educație care depinde foarte mult de relația afectivă dintre copil și părinți, de valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Acesta este pregătit și dorește să primească

informații cu privire la călătoria de pe pământ, dar ce contează este și mediul în care sunt transmise aceste informații, persoana care le transmite și modul în care sunt transmise. Ne naștem, creștem și devenim părinți. Eh, aici apare cea mai utilizată întrebare pe care orice părinte și-o adresează: „Cum pot să devin sau să fiu un bun părinte? Cum să fac să fiu o mamă bună sau un tată devotat”? Când ne gândim la astfel de lucruri, ne referim la o competență parentală. Aceasta reprezintă un ansamblu de priceperi, deprinderi, capacități, cunoștințe, abilități care îi permit oricărui părinte să îndeplinească cu succes responsabilitățile parentale, apărându-l sau prevenindu-l de eventualele situații de criză, pentru o dezvoltare cognitivă sănătoasă.

„ilul meu?” (Dolean, 2002). Orice părinte trebuie să-și cunoască copilul destul de bine, astfel încât să fie la curent cu dorințele lui, cu obișnuințele lui, cu obiceiurile lui, cu modul lui de a trăi, etc. Ce poate face un părinte pentru a fi unul bun? Să facă tot posibilul să-i asigure copilului un adăpost, un acoperiș deasupra capului, mâncare adecvată, controale medicale atunci când semnaleză o situație gravă la copil, să-l asculte la nevoie, folosind cuvinte sau expresii încurajatoare, să fie un bun exemplu pentru copil, pentru că acesta îl copiază de cele mai multe ori, să fie atent la etapele dezvoltării copilului pentru a nu avea așteptări prea mari sau prea scăzute de la el, să-l disciplineze în mod eficace, fără pedepse fizice, să petreacă regulat timp cu copilul, să-l ajute să facă față suferințelor și coborâșurilor vieții, spunându-i că viața e frumoasă, deși ne mai încercăm câteodată, să-l învețe să își ceară iertare, să contribuie la nevoie, să coopereze, să rabde și să aibă considerație, milă pentru ceilalți, să-l încurajeze să pună întrebări și să își exprime disponibilitatea de a discuta despre absolute orice subiect, să-l încurajeze în ceea ce vrea să facă sau să devină, dar să-i accepte și limitele, să țină în permanență deschise canalele de comunicare, să încurajeze copilul să dea frâu liber sentimentelor și să îi respecte alegerile, să nu compare capacitățile propriului copil cu cele ale altor copii, ci să-i aprecieze unicitatea, să explice copilului pe înțelesul lui că tututorul ne este teamă de ceva anume, că mai simțim uneori și furie și durere, să fie încrezător în capacitatea copilului de a se descurca în situații noi, să-i arate valoarea unei fapte bune săvârșite față de semenii săi și nu numai, etc. Atunci când un părinte nu se simte capabil să-i ofere copilului său aceste lucruri, fiind lucruri de bază și este în lumea lui cu ale

lui, lăsându-și copilul de izbeliște, este nevoie de intervenția unui specialist sau a unui terapeut. În astfel de cazuri, părinților li se sugerează să participe cu interes la diferite programe educațional-terapeutice (Mușu, Taflan, 1997).

Relația dintre părinți și copii nu trebuie să fie distantă, de dușmănie sau de protocol, ci dimpotrivă, trebuie să fie una de prietenie, de camaraderie, așa cum am menționat și mai sus (Bătrînu, 1980), fiindcă copiii au nevoie de ajutor, de protecție și de siguranță. Părinții au datoria să-i vegheze cu grijă, să le întindă mâna la fiecare treaptă care duce spre maturitate și să fie prezenți pe tot parcursul evoluției lor. Un alt aspect pe care aș dori să-l scot în evidență este greșeala pe care o fac cei mai mulți dintre părinți și anume, refuză să le acorde o șansă copiilor lor de a se afirma. Aceasta este una dintre cauzele principale pentru care se nasc, deseori, conflicte între părinți și copii și de unde ies „învingători” copiii, desigur, rămânând cu unele sechele periculoase pentru dezvoltarea lor ulterioară. Este important de știut că pentru a se forma caracterul unui copil, este necesar ca acesta să vadă pe drumul vieții sale o anumită rezistență și un anumit echilibru între slăbiciunea părinților și autoritatea acestora. Însă trebuie menționat faptul că slăbiciunea părinților poate încuraja și poate spori capriciile copilului, iar autoritatea lor exagerată poate zdrobi personalitatea sa. Așadar, un părinte trebuie să-i acorde copilului său șansa de a se afirma, de a se exprima, de a se manifesta, fiind ținut sub observare. Iar pentru a fi posibil acest lucru, Emilia Bătrînu precizează că adultului îi trebuie multă răbdare, multă stăpânire de sine și o permanentă dragoste trează (Bătrînu, 1980). Voi concluziona prima parte a acestui articol, prin prezentarea unui citat care îmi place foarte mult: „Nu cunoaștem dragostea unui părinte până când nu devenim și noi părinți.” (Henry Ward Beecher)

Bibliografie :

- 1) Bătrînu, Emilia, „Educația în familie”, Editura Politică, București, 1980
- 2) Bocoș, Mușata-Dacia, „Instruirea interactivă. Repere axiologice și metodologice”, Editura Polirom, București, 2013
- 3) Bontaș, Ioan, „Pedagogie”, Editura All, București, 1994
- 4) Cottraux, Jean, „Terapiile cognitive. Cum să acționăm asupra propriilor gânduri”, Traducere de Sergiu Ciocoiu, Editura Polirom, București, 2003
- 5) Dolean, I., Dolean, D., „Meseria de părinte”, Editura Aramis, Print srl, București, 2002.
- 6) Ionescu, Miron, Bocoș, Mușata (coordonatori), „Tratat de didactică modernă”, Editura Paralela 45, București, 2009.
- 7) Mușu, I., Taflan, A., „Terapia educațională integrată”, Editura Pro Humanitas, București, 1997.
- 8) Nicola, Ioan, „Tratat de pedagogie școlară”, E.D.P., București, 1996
- 9) Osterrieth, Paul A., „Introducere în psihologia copilului”, Traducere de Constantin Urmă, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1976.
- 10) Stan, Emil, „Autoritate și educație”, Editura Polirom, Iași, 2018.

ROLUL FAMILIEI ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR ELENA-VICTORIA GAVRILOAIE

LICEUL TEHNOLOGIC FELDRU, JUD. B-N

Familia este prima colectivitate care își pune amprenta pe caracterul omului, cea dintâi școală ce pune temelii viitoarei personalități. Primele valori sociale sunt transmise copilului de către familie, înainte ca acesta să beneficieze de educația instituționalizată.

Încă de la naștere, copilul este supus unui proces de socializare, pe parcursul căruia dobândește un comportament necesar aderării lui la cultura și societatea din care face parte, dobândind reguli de conduită, sisteme de credințe și atitudini.

Acest proces de socializare este influențat, în copilărie, în cea mai mare parte de părinți, aceștia constituind primele modele cu care copilul va dori să se identifice, care îi asigură suportul material, dar și cel afectiv de care are atâta nevoie. În familie începe construcția personalității copilului, în interiorul ei se însușesc regulile elementare de conduită civilizată, deprinderile igienico-sanitare, tot aici se cumulează un număr important de obiceiuri și tradiții privind relațiile morale. Părinții trebuie să fie parteneri de încredere în educarea celor mici și e de dorit să creeze un mediu familial echilibrat, prielnic dezvoltării și educării copiilor.

„Singura atitudine validă – susține T. Kuksar (1978) – în educarea copilului este aceea de acceptare a lui, aceasta presupune înainte de toate o dragoste rațională și spontană, fără slăbiciuni și răsfăț, o dozare optimă a frustrărilor adaptative în raport cu trebuința de autonomie a copilului”. (Bonchiș, 2004).

Fiecare copil are un limbaj principal de iubire, o modalitate în care el înțelege cel mai bine afecțiunea părintelui. Iubirea este fundamentul unei copilării lipsite de griji. Când copilul se simte iubit, este mai ușor de disciplinat și de format. Iubirea necondiționată înseamnă a iubi copilul indiferent de cum arată, de ce talent manifestă, de cum ar vrea să fie, de ceea ce face.

Copilul trebuie să atingă un nivel emoțional necesar de maturitate, înainte de a fi capabil să învețe în mod eficient la nivelul vârstei sale. Dacă iubirea va fi alimentată așa cum se cuvine, copilul va înflori și va binecuvânta lumea prin frumusețea sa; fără iubire va deveni o floare veștejită, însetată.

Cele mai importante funcții parentale sunt următoarele:

- **Abilitatea de a percepe copilul în mod realist:** de a nu-i atribui copilului propriile noastre sentimente și trăiri, fapt care depinde de starea sau situația prin care trece părintele. Așteptările față de copil alterează percepția realistă a acestuia. În mare măsură, așteptările pozitive influențează pozitiv dezvoltarea copilului, iar dacă percepția copilului este negativă și de mai lungă durată, cu atât e mai mare pericolul unui abuz fizic sau emoțional. Într-un final, copilul va începe să se perceapă ca fiind rău, prost, blestemat etc.

- **Acceptarea responsabilă a sarcinii de a satisface nevoile copilului:** această funcție depinde de cunoașterea nevoilor copilului și de sentimentul părintelui că este capabil de a satisface aceste nevoi. Pe lângă nevoile biologice ușor de satisfăcut, copilul are nevoie de dragoste și de sentimentul securității. Acest sentiment este dat de predictibilitatea și continuitatea vieții lui în relația cu adultul, precum și de dragostea și de emoțiile pozitive pe care le trăiește în relație cu acesta.

- **Așteptările realiste față de capacitatea copilului de a coopera:** există stadii în care capacitatea copilului de a coopera este diminuată. Dacă așteptările părinților privind cooperarea copilului sunt nerealiste, ei se vor simți frustrați și incapabili în rolul lor parental.

- **Capacitatea de a interacționa pozitiv cu copilul:** reprezintă capacitatea părintelui de a relaționa pozitiv cu copilul în jocul lui, în tristețe, bucurii și dezvoltare, acesta având nevoie să exploreze lucruri noi, de o stimulare cognitivă și emoțională, de experiențe noi.

- **Abilitatea de a fi empatic cu copilul:** părintele trebuie să ghicească, să simtă ceea ce simte copilul. Empatia în relația cu copilul are trei componente: abilitatea de a diferenția și de a da nume gândurilor și trăirilor copilului, abilitatea de a se transpune mental în situația copilului și abilitatea de a reacționa, a răspunde activ, în funcție de trăirile copilului. Acompanierea emoțională a copilului are cea mai mare importanță în dezvoltarea mentală și integrarea acestuia în societate. Dacă părintele a avut o copilărie

nefericită, va fi mult diminuată capacitatea lui de a rezona afectiv cu copilul, de a-i recunoaște suferința, de a crea momente de confort și bucurie împreună.

- **Capacitatea de a considera o prioritate nevoile copilului față de nevoile proprii:** care se bazează pe maturitatea părintelui. Un părinte imatur va considera că nevoile copilului nu sunt atât de importante ca ale sale personale. Nevoile copilului îl vor irita, stârnind frustrări și reacții agresive și nu va fi capabil de sacrificiu pentru acesta.

- **Abilitatea de a-și stăpâni durerea și agresivitatea și de a nu le revărsa asupra copilului:** părintele imatur este incapabil să își stăpânească trăirile, să dezvolte mecanisme adaptative bazate pe relația de plăcere de a fi cu copilul. A face planuri, a glumi, a râde, a avea plăceri împărtășite cu copilul sunt comportamente parentale normale, benefice dezvoltării sale.

- **Una dintre cele mai dificile și provocatoare funcții parentale este de a-i impune copilului limite:** copilul are nevoie de imaginea unui părinte iubitor, dar ferm, autoritatea parentală creând o stare de siguranță. Socializarea copilului, dezvoltarea abilității de a trăi în armonie cu ceilalți, bucurându-se de prezența lor, se leagă de această capacitate de a impune limite comportamentului copilului. Dar, în același timp în care părintele stabilește limite, trebuie să îi arate copilului că îi respectă autonomia și individualitatea și că limitele impuse nu se bazează pe raportul de forță care este în defavoarea copilului ci pe reguli care trebuie să fie respectate de toți.

Rolul părintelui în existența copilului este fundamental numai în măsura în care el găsește forța și secretul de a lansa pe traiectoria vieții un individ rezistent, puternic, adaptabil, echilibrat, bun. "Profesia" de părinte este una din cele mai vechi profesii pe care o practică toți membrii comunității, însă puțini sunt cei care se străduiesc să o învețe sistematic, să-și pună probleme și să încerce să le rezolve obiectiv, la nivelul actualei perioade. Educația este eficientă numai atunci când consideră copilul în centrul ei, ca parte activă și motivată la propria devenire.

Bibliografie:

- Didactica Nova- *Revistă de informare și cultură didactică, nr.13-14*, decembrie 2008. Craiova: Ed. Didactica Nova
- Bonchiș, E. (2004). *Familia și rolul ei în educarea copilului*. Iași: Ed. Polirom
- Munteanu, A. (2006). *Psihologia dezvoltării umane*. Iași: Ed. Polirom

COLABORAREA FAMILIEI CU CADRELE DIDACTICE PENTRU EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PREȘC. GEANĂ MARIA-CRISTINA
GRĂDINIȚA CU P.P. „CONSTANTIN BRÂNCUȘI”, TÂRGU JIU

„Părinții sunt modelele de bază pentru copii. Fiecare cuvânt, mișcare și acțiune au un efect.” – Bob Keeshan

Literatura de specialitate pune în evidență importanța și rolul primordial pe care îl deține familia în dezvoltarea copilului, părinții având un impact direct și de durată asupra copiilor. Se poate spune că formarea copilului începe chiar de la naștere prin felul părintelui de a vorbi cu copilul, de a se comporta cu el, dar și prin modul în care se comportă părinții între ei, sau cu alți membri ai familiei, în societate.

Familia este cadrul în care sunt satisfăcute nevoile de bază ale copilului, biologice și psihologice, este veriga de legătură a copilului cu societatea. Părinții sunt cei care oferă copilului un prim model de învățare, primele lecții de viață, iar rolul lor nu se termină atunci când copilul ajunge la grădiniță, ci continuă, și este la fel de important.

Cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemul de învățământ cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte, iar pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este primul cadru de formare al viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi, familie-grădiniță, trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare ce fac parte integrantă din procesul educațional.

Colaborarea grădiniță-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți de învățare. Un sfat la timp, o îndrumare competentă, vizita la domiciliu sunt mijloace care pot da rezultate favorabile în creșterea și dezvoltarea armonioasă a copilului preșcolar.

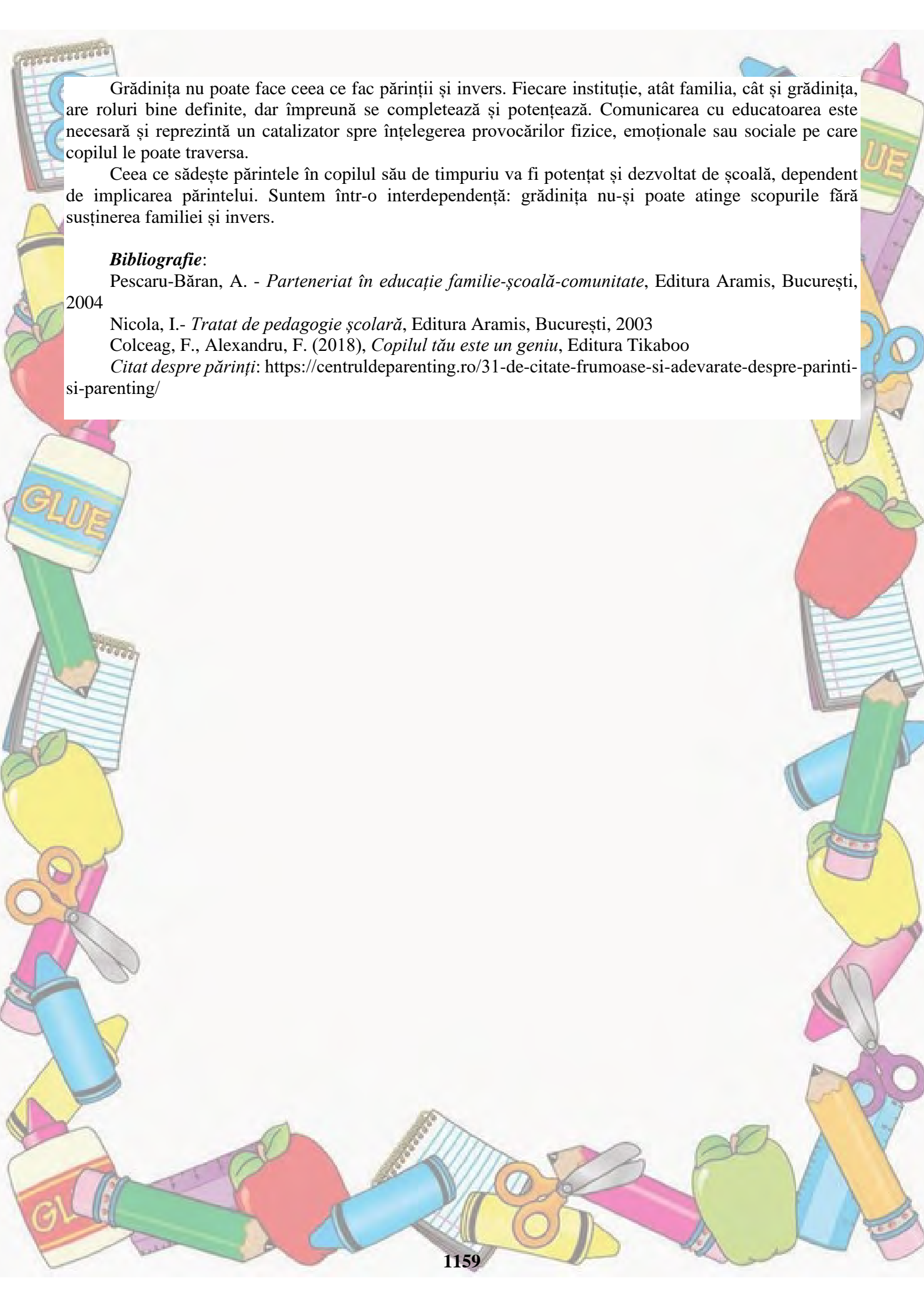
S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al preșcolarilor și prezența activă în unitatea de învățământ a părinților și invers. Sunt cazuri când copiii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de evoluția copilului îi distruge voința și motivația acestuia. Uneori, controlul părinților nu este eficient, iar copiii își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă în cel mai mare divertisment. Însă, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele educaționale la vârsta preșcolară și ale familiei este o condiție fundamentală pentru rezultate bune.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile educatoare-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare.

Ca primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit la grădiniță, să le citească povești, să păstreze legătura cu educatoarea, să-și laude copiii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Părinții joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un om de succes.

Ca educatoare, prin ședințele cu părinții, lectorate, consultații și convorbiri în grup sau individuale, fișele psiho-pedagogice ale copiilor, am urmărit să-i atrag pe părinți în activitatea grădiniței, să devină colaboratori activi, să cunoască scopul și sarcinile educaționale. Am întins o mână prietenească părinților, pentru ca, prin eforturi comune, copilul lor să se dezvolte în mod armonios.

Familia constituie cadrul social în care copilul se află într-un raport de dependență materială și spirituală, iar grădinița este cea care pregătește copilul prin joc pentru viață, îi asigură un bagaj bogat de cunoștințe.

Grădinița nu poate face ceea ce fac părinții și invers. Fiecare instituție, atât familia, cât și grădinița, are roluri bine definite, dar împreună se completează și potențează. Comunicarea cu educatoarea este necesară și reprezintă un catalizator spre înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care copilul le poate traversa.

Ceea ce sădește părintele în copilul său de timpuriu va fi potențat și dezvoltat de școală, dependent de implicarea părintelui. Suntem într-o interdependență: grădinița nu-și poate atinge scopurile fără susținerea familiei și invers.

Bibliografie:

Pescaru-Băran, A. - *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004

Nicola, I.- *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003

Colceag, F., Alexandru, F. (2018), *Copilul tău este un geniu*, Editura Tikaboo

Citat despre părinți: <https://centruldeparenting.ro/31-de-citate-frumoase-si-adevarate-despre-parinti-si-parenting/>

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

**PROF. ÎNV. PRIMAR GEORGESCU IONELA,
SCOALA GIMNAZIALĂ NR. 80, BUCUREȘTI**

Actualitatea și noutatea temei constau în analiza triadei elev-părinte-profesor, a căror interacțiune constantă și conștientă poate conduce la creșterea calității procesului de învățământ.

Cerințele actualei perioade de dezvoltare a țării noastre necesită o schimbare a filosofiei educației, luând în considerare elevii (cel mai dinamic element al procesului educativ) și capacitatea lor crescută de informare, comunicare și relaționare, fiind facilitată de sursele de informare.

Familia și școala constituie mediul sociocultural, care modelează ființa umană de-a lungul întregii vieți. Acestea rămân laboratoarele de formare a personalității sociale și culturale.

În cadrul familiei, copilul își însușește normele și valorile sociale, devenind apt să relaționeze cu ceilalți membri ai societății.

Socializarea în familie are mai multe componente:

- Normativă-prin care se transmit copilului principalele norme și reguli sociale;
- Cognitivă-prin care copilul dobândește deprinderi și cunoștințe necesare acțiunii ca adult;
- Creativă-prin care de formează capacitățile de gândire creatoare de a da răspunsuri adecvate în situații noi;
- Psihologică-prin care se dezvoltă afectivitatea necesară relaționării cu părinții și alte persoane.

M. Bouchard definește trei modele ale comportamentelor educative parentale și în consecință pentru dezvoltarea copilului, incluzând dezvoltarea cognitivă, integrarea socială și reușita școlară.

Modelul rațional- gestiunea activității este ierarhică, părintele are tendința de a le impune copiilor propriul sistem de valori, credințe, atitudini.

Modelul umanist-părintele este un ghid al copilului, lăsându-l să aibă propriile opțiuni și să decidă singur. Copilul deține puterea și gestionează resursele propriei educații, în timp ce părintele îl sprijină și încurajează.

Modelul simbio-sinergetic- părinții și copiii sunt parteneri în activitățile care îi interesează în egală măsură, relația educativă fiind bazată pe schimb și reciprocitate.

Școala este instituția socială în care se realizează o educație organizată, cu cadre specializate și în perioade de timp bine definite. Menirea acesteia nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și acela de a stimula calitatea de om. Un mediu școlar oferă copiilor șansa de a învăța să lucreze cu ceilalți.

Prin intermediul jocurilor și proiectelor, copiii învață importanța lucrului în echipă. Aceste activități ajută în învățarea gestionării personalităților dificile, descoperirea calității de lider și înțelegerea modului de a lucra ca persoană.

Îmbinarea eforturilor educative dintre familie și școală este obligatorie. Din momentul în care toți lucrează împreună, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport. Parteneriatele părinți-școală trebuie să joace un rol important, deoarece educația este cea care desăvârșește ființa umană.

Bibliografie:

1. Agabrian M., Milea V. „Parteneriate școală-familie, comunitate,, Editura Institutului European, Iași, 2005;
2. Voinea M. „Familia și evoluția sa istorică,, Editura Științifică și Enciclopedică București, 1978;
3. Petruș Alexandru „Rolul școlii și al familiei în educația tinerei generații, în orizontul integrării europene, Revista Română de Sociologie, nr.3-4, București, 2006
6. Sursa: <https://blog.udemy.com/importance-of-school/>

IMPORTANTA COLABORARII DINRE GRADINITA SI FAMILIE

PROF.INV.PRES. GEORGESCU MARIA

G.P.N. RACHITELE- COCU

Dupa cum bine se știe, familia reprezinta factorul primordial in educarea unui copil si educația incepe in familie, de aceea legatura dintre gradiniță și mediul familial va trebui sa se intrepatrundă. Educația in familie are ca scop formarea unui om cu o dezvoltare multilateral si armonioasa. Părinții sunt datori să creasca copilul, să se ingrijesca de sănătatea, educația și pregatirea profesională a acestuia.

A fi părinte in sec.XXI, intr-o perioada marcată de profunde și rapide transformări sociale, este o misiune din ce in ce mai dificila. Familia are nevoie de sprijin și susținere pentru a rezolva problemele ridicate de creșterea generațiilor de astăzi. Aceasta nu are intotdeauna cunoștințe psihopedagogice necesare educării copilului, iar sarcina ne revine noua educatorilor. De aceea avem datoria ca prin activitățile ce le desfășuram sa pregatim familia pentru a-si cunoaște copilul, să o antrenăm in procesul educațional.

Parteneriatul gradiniță- familie se refera la construirea unor relații pozitive intre familie si gradiniță, la o unificare a sistemului de valori care va avea un efect benefic asupra copiilor. Prin activitățile de parteneriat cu familia, ne asiguram un sprijin in propria activitate, o educație solida a copilului, iar prezeta familiei in cadrul gradinței va fi liantul intre copil și mediul necunoscut inițial.

Dragostea, familia, școala sunt esențe indispensabile in viața fiecărui om. Ca prima veriga a sistemului educativ, familia are responsabilități clare și diverse. Aceasta este foarte importanta in educația din copilarie, deoarece copilul ia primele impresii din mediul inconjurator, din familie. Tot din mediul familial copilul absoarbe ca un burete conduitele si obiceiurile celor din jur. Copilul va repeta și va imita persoanele semnificative din viața sa, va avea aceleasi păreri, idei, concepții. Calitatea educației primare in familie depinde indeosebi de nivelul de educație al părinților și al familiei ce vine in contact cu copilul, in special sub aspect moral si comportamental.

De la venirea in gradiniță educatoarea intreprinde activități de cunoaștere a copiilor si familiilor acestora. Studiaza dosarele personale, chestionarele aplicate la inceput de an scolar, organizeaza colectivul de părinți, alegând comitetul de părinți și repartizeaza fiecăruia atribuțiile. Stabilește un program de activitate cu familia, proiecteaza întâlniri individuale și colective, consultații, activități extracurriculare. Ține legătura permanent cu părinții prin orice mijloace, fie telefonic sau prin e-mail, prin avizierele si panourile de la grupa, accesul la portofoliul copilului s-a dovedit a fi eficient si mulșumitor pentru ambele părți.

Participarea părinților la activitățile demonstrative, a permis părinților să fie proprii evaluator ai copilului și posibilitatea de a-l aprecia ținând seama de cerințele educatoarei cât și a colectivului din care face parte. Serbările reprezintă o alta modalitate de colaborare cu familia.

Daca familia este implicata de la inceput in programul educativ, ea va percepe corect importanta colaborării cu gradinița și beneficiile acestei colaborari, iar implicarea sa in activitatea gradinței va fi interesantă și reciproc avantajoasă.

Beneficiar in parteneriatul gradiniță- familie este copilul care treptat prin modul de comportare va scoate in evidență rezultatele acestui parteneriat și își va descoperii părinții ca parte importantă a educației sale. Familia educa prioritar copilul, gradinita continua pe coordonate noi tot ce s-a făcut și s-a realizat in familie.

In concluzie, putem spune ca reusita privind devenirea umana a copilului depinde de o colaborare prodigioasa dintre acesti doi factori educaționali de baza: gradinița si familia.

“Fiecare copil pe care il educăm este un OM daruit societății”(N. Iorga)

BIBLIOGRAFIE:

- Ecatarina Adina Vrasmas, Consilierea si educatia parintilor, Bucuresti, Editura “Aramis”, 2002;
- Gheorghe Bunescu, Democratizarea educatiei si educatia parintilor, www.leducat.ro;
- Revista Invatamantul prescolar- nr. 3-4, 2005;
- Schiopu, U., Verza, E., -Psihologia varstelor, E.D.P., Bucuresti, 1981

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

ADRIANA-VIORELA GHEBAN

LICEUL TEHNOLOGIC "ION MINCU" TG-JIU, GORJ

Lumea contemporană se caracterizează printr-o continuă evoluție a științei și tehnicii, generând invenții și descoperiri, dar și o creștere a tehnologiilor de vârf. Părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de o implicare cât mai mare a familiei în educația copiilor lor. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

În prima parte a vieții, pentru un copil, mama este totul. El este dependent de părinți, dar mama este cea care acoperă toate nevoile de bază ale bebelușului. Pe măsură ce copilul crește, mama devine pentru acesta model, dar și autoritate. Acum începe educația copiilor, impunându-se primele reguli și norme. De asemenea, tatăl are un rol foarte important. El trebuie să ofere siguranță, putere și autoritate, venind astfel în ajutorul mamei pentru creșterea unui viitor om de bază în societate.

Odată cu trecerea la vârsta școlară mică, cadrele didactice preiau responsabilitatea de a-l educa pe copil, de a-i oferi informații. În același timp, însă, educația este realizată și în mediul familial. De aceea, relația școală-familie este foarte importantă; uneori, însă, este foarte dificilă. O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

Pentru un copil, mai ales la vârsta școlară mică, este foarte important ca părinții să fie implicați în viața școlară. Astfel, aceștia devin motivați să primească calificative/note mai bune, au un comportament corespunzător (absențe mai puține sau deloc, nu deranjează orele, sunt conștiincioși în a-și rezolva temele, etc.). De asemenea, crește încrederea în sine și copiii adoptă o atitudine pozitivă față de școală. În același timp, crește și încrederea părinților în instituția școlară.

Dacă părintele nu păstrează legătura cu școala sau nu este interesat de educația copilului său, randamentul școlar al elevului este scăzut, iar acesta are alte preocupări (telefon, rețele sociale, etc). De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățatură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Sedințele cu părinții, dar și dialogul cu fiecare părinte urmăresc precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

Ca profesor diriginte al unei clase de liceu, am urmărit să-i atrag pe părinți în jurul școlii și să devină colaboratori activi ai dascălului, să cunoască scopul și sarcinile, metodele educative, să devină conștienți de răspunderea pe care o au în fața societății. Pentru acest lucru am stabilit ședințe cu părinții, dar și ședințe comune elevi-părinți. În cadrul acestora m-am străduit să leg munca educativă de sarcinile activității instructiv-educative din școală. Am descoperit cu bucurie că majoritatea părinților își cunosc copiii și colaborează activ și plăcut cu ei. În convorbirile cu părinții este foarte important tonul folosit de profesor.

Odată cu trecerea la învățământul on-line, rolul părinților a devenit unul și mai important, iar relația școală-familie a devenit indispensabilă. Profesorii au aflat de la părinți ce nevoi avea elevul, ce pasiuni și interese, dar și ce stări și emoții a resimțit acesta în perioada respectivă. Părinții au putut afla, în schimb,

când și cum a avut nevoie copilul să fie ajutat și încurajat pentru a reuși și a dezvolta un comportament pozitiv.

Provocările resimțite de copii în perioada on-line au fost diverse : scăderea nivelului de interacțiune și comunicare dintre profesor-elev sau dintre elevi, dezvoltarea unui program neregulat de odihnă, trebuie să învețe să utilizeze tehnologia nu doar pentru distracție, ci pentru studiu, evaluarea online poate fi subiectivă, sunt distrași și nu pot să se concentreze la fel de bine ca la școală, sunt izolați de colegi și de prieteni, nu mai fac activitate fizică și nici activități sociale, au nevoie de o perioadă de adaptare și de reguli potrivite.

În concluzie, putem spune că familia și școala sunt factorii care contribuie la formarea personalității unui tânăr. Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul.

Bibliografie

Stoica, Marin, *Pedagogie și psihologie pentru Examenle de definitivare și grade didactice* : profesori, institutori/învățători, studenți și elevi ai Școlilor Normale, Editura Gheorghe Alexandru, Craiova, 2001
escaru-Băran, A.- *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004

Nicola, I.- *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003

RELAȚIA PARTENERIALĂ ÎN EDUCAȚIE : FAMILIE - GRĂDINIȚĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR ȘI PREȘCOLAR

GHENCEA LUMINIȚA

G.P.N. NR. 2 MĂNECIU

După familie, **GRĂDINIȚA** constituie prima experiență de viață a copilului în societate. Această instituție îl așază într-un cadru nou prin dimensiunile și conținutul său. Aici copilul ia cunoștință cu activități și obiecte care-i stimulează gustul pentru investigație și acțiune, îl provoacă să se exprime și îi propune, incipient, angajarea în relațiile sociale de grup. Copilul preșcolar începe să-și definească treptat începutul personalității sale, învățământul preșcolar reprezentând din acest punct de vedere piatra de temelie, premisa dezvoltării ulterioare, baza de la care se pornește în construirea personalității fiecărui viitor cetățean,

În munca oricărei educatoare se întâlnesc două realități de care trebuie să țină seama tot timpul și anume : trăsăturile comune copilăriei, universalitatea vârstei copilăriei și diversitatea, unicitatea fiecărui copil cu care va lucra. Principala preocupare a educatoarei, în tot timpul activității sale, este aceea de a realiza un echilibru stabil între ceea ce este comun și ceea ce este individual în grupă, între dezvoltarea psihică și cea fizică a fiecărui copil, între activitatea desfășurată și progresele realizate etc. Dificultatea constă în a găsi exerciții și tipuri de activități potrivite, atât pentru întreaga grupă, cât și pentru fiecare membru în parte, răspunzând fiecărei nevoi individuale .Teza educabilității și a maleabilității fiecărui copil în practică devine mai dificilă, datorită experienței și specificului conduitei fiecărui copil. Educația devine artă, în cazul descoperirii porțiței deschise spre cunoaștere și acomodare a fiecărui preșcolar. Trăsăturile individuale (temperamentul, predispozițiile ereditare, experiența dobândită etc.) devin premise ale succesului sau insuccesului în primele săptămâni de activitate.

Știm cu toții : copiii sunt diferiți. Și totuși câteva lucruri esențiale îi fac să fie asemenea: toți au nevoie de dragoste, de securitate, de hrană bună și de stimulare, toți simt nevoia de siguranță, de acceptare, de recunoaștere, toți caută sprijin în adult și au nevoie de acesta pe măsură ce își dezvoltă încrederea în sine și își dobândesc propria independență. Independența spre ce anume? independența de a fi membri participativi ai comunității, membri care știu să își asume responsabilități și să urmărească să le fie respectate drepturile.

Grădinița este unul dintre partenerii comunitari implicați și consecvenți a cărei existență în societate marchează începutul traseului educațional al copilului și primii pași către viitoarea sa devenire de cetățean responsabil. Întregul personal al grădiniței se străduiește să acopere aceste nevoi sprijinind copilul în mod nemijlocit, prin intervenție directă și continuă. Relația dintre **comunitate și grădiniță** este de determinare și susținere reciprocă. De nenumărate ori, grădinița este pusă în situația de a rezolva o serie de probleme pe care, prin dimensiunea și locul pe care îl ocupă, nu pot fi soluționate fără un sprijin adecvat și o susținere directă din partea comunității. Pe de altă parte, comunitatea încearcă să preia tot ceea ce îi oferă societatea și în egală măsură intervențiile sistemului de educație.

Conceptul de **parteneriat educațional** constituie o atitudine în câmpul educațional, și presupune colaborare, cooperare, comunicare eficientă, acces egal, acceptarea diferențelor și interacțiuni îndreptate în scopul optimizării rezultatelor educației.

Datorită abordării curriculare flexibile și deschise pe care o presupune în rezolvarea problemelor cu care se confruntă astăzi educația, **parteneriatul educațional tinde să devină un concept central**. Din abordarea curriculară a educației rezultă nevoi precum aceea de cunoaștere, respect și valorizare a diversității, ce presupune unicitatea ființei umane și multiculturalitatea. Fiecare copil este unic, are particularități diferite, determinate de caracteristici individuale și de apartenența lor la un spațiu și o identitate socio-culturală. Copilul intră, de la începutul existenței sale, în interacțiuni umane, care se manifestă în diverse forme: ca interdependență a factorilor sociali, ca influențare, ca schimb de idei, sentimente și stiluri de conduită. Particularitățile individuale reprezintă răspunsurile personale la solicitările mediului, unicitatea venind din ecuația subiectivă a fiecăruia, din stilurile de învățare, din ritmurile

dezvoltării, din trăsăturile, capacitățile, competențele și comportamentele fiecăruia, amprenta culturală fiind importantă pentru că determină bogăția diversității la nivelul grupului social.

Parteneriatul educațional se instituie între următoarele instituții: **familie** (partener tradițional al școlii), **școală** (ca instituție socială transmițătoare de valori), **comunitate** (ca beneficiar al serviciilor educaționale), **agenții educaționali** (elevi, părinți, cadre didactice, psihologi, alți specialiști), **instituții de cultură** (universități, biblioteci, muzee, centre de cultură), și **alți factori** interesați în dezvoltarea instituțională a sistemului de educație.

Obiectivele parteneriatelor educaționale sunt:

- să asigure coerența politicilor și strategiilor de menținere a educației ca sector prioritar ;
- să consolideze cadrul instituțional și legislativ al dezvoltării umane ;
- să asigure instrumente instituțiilor școlare necesare în dezvoltarea programelor specifice;
- să implice comunitatea în asigurarea calității educației;
- să asigure colaborarea școlii cu beneficiarii în sensul realizării echității, a egalității de șanse;
- să elaboreze programe comune, menite să faciliteze integrarea socio-profesionale a absolvenților;
- să confirme și să întărească rolul unităților de învățământ în viața comunității;
- să asigure articularea programelor europene și internaționale care determină măsuri de inovare și de dezvoltare la nivel local, județean sau regional;
- să asigure, în cooperare cu mass-media, informarea corectă și completă a beneficiarilor și publicului în ceea ce privește impactul social al programelor și măsurilor din domeniul educațional

Grădinița reprezintă un sprijin pentru comunitate și nu doar un loc în care copiii își însușesc cunoștințe. Atunci când părinții, copiii și ceilalți membri ai comunității se consideră parteneri în educație, se creează o comunitate de suport care începe să funcționeze. Din acest motiv, parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială și necesară în organizarea grădiniței și a grupei de preșcolari. Pentru realizarea unui parteneriat trebuie stabilite câteva forme de relaționare necesare. Astfel, trebuie respectate cele patru condiții de realizare ale acestui proces: **comunicare, coordonare, cooperare** și în final, **parteneriat**.

În ceea ce privește relația dintre grădiniță și părinți cele mai frecvente forme de organizare a acestei relații sunt :

- *Sedințele cu părinții;*
- *Discuții individuale între cadrele didactice și părinți;*
- *Organizarea unor întâlniri cu părinții ;*
- *Implicarea părinților în manifestări culturale ale școlii și activități recreative;*
- *Voluntariatul ;*
- *Asociațiile de părinți ;*

Există câteva tipuri de implicare a familiei care ne pot ajuta să creăm parteneriate eficiente cu părinții, comunitatea, pentru a spori eficiența procesului educativ.

1. Părinții pot primi ajutor pentru a crea medii familiale care să sprijine experiențele de învățare ale copiilor prin modalități diverse, printre care: oferirea de informații despre organizarea spațiului de acasă al copilului pentru a-i sprijini învățarea dar și jocul, sprijinirea în înțelegerea unei relații cu dublu sens, între familie și grădiniță.

2. Comunicarea cu părinții este recunoscută drept esențială, iar stabilirea unui canal de comunicare cu două sensuri despre progresul copiilor se poate realiza prin: organizarea consultațiilor individuale ritmice cu părinții, dar și prin realizarea unor dosare/ portofolii în care să se prezinte activitatea copiilor care vor fi trimise acasă spre consultare.

3. Voluntariatul reprezintă o practică de succes și presupune organizarea acțiunilor de ajutor din partea părinților (la grădiniță, acasă sau în alte locații) sau a altor agenți care să sprijine echipa grădiniței, dar și pe copii. Pentru a identifica disponibilitatea părinților și timpul pe care îl pot aloca e indicat să se dea un chestionar la început de an școlar. Părinții, în spațiul grupei, pot acționa ca voluntari prin activități precum:

- acordarea ajutorului în derularea activităților din centre sau supravegherea lor;
- însoțirea copiilor în activitățile extrașcolare (excursii, vizite la obiective turistice sau culturale);
- implicare în realizarea decorurilor pentru un eveniment, o serbare.

4. **Implicarea părinților în luarea deciziilor** reprezintă o verigă importantă a parteneriatului.

5. **Colaborarea cu comunitatea**, prin identificarea resurselor care vor susține învățarea și vor spori experiența copiilor se poate realiza prin mijloace precum: integrarea serviciilor comunității prin parteneriate care implică grădinița și alte agenții care sunt interesate de aspecte legate de viața civică, sănătate, cultură, recreere etc.

Pentru a avea rezultate deosebite cu copii, pentru a crea un mediu adecvat desfășurării cu succes a procesului instructiv-educativ este indicat să existe un parteneriat educațional funcțional grădiniță familie, începând de la grupa mică și continuând până la grupa pregătitoare. Din experiența mea cu copiii și cu părinții pot spune ca numai existând o colaborare strânsă educatoare-copii-părinți poți avea rezultatele scontate, doar astfel poți realiza obiectivele propuse, poți crea o atmosferă benefică de învățare, de joc, de prietenie, încredere, reușită, etc. În cadrul parteneriatelor cu părinții am prezentat grădinița, oferta educațională, am specificat drepturile și obligațiile părinților și copiilor, regulile grupei, am organizat serbări, lectorate, ședințe, excursii, ieșiri la locuri de joacă pentru copii, lecții deschise, expoziții ale proiectelor tematice desfășurate cu copiii, acțiuni de voluntariat, ecologie, studii de caz (copii cu CES;ADHD), etc. Parteneriatele mi-au oferit ocazia de a încheia o echipă puternică „familia noastră” de a crea o atmosferă plăcută și de încredere reciprocă, siguranța reușitei copiilor noștri. Până în prezent, am reușit să ne cunoaștem mai bine copiii, să ne cunoaștem mai bine pe noi, să ne cunoaștem între noi, cu bune și rele, să învățăm unii de la alții, să ne acceptăm, și consider că e un start bun pentru cristalizarea celor 7 ani de-acasă! Prin intermediul parteneriatului am pus bazele unei educații democratice, interculturale și incluzive, am reușit să formez caractere frumoase și puternice!

În urma derulării acestor parteneriate, ca urmare a studiului individual se impun câteva recomandări atât pentru cadrele didactice cât și pentru părinți .

Recomandările pentru părinți ar fi următoarele: să le prezinte copiilor grădinița ca un loc unde se pot juca cu alți copii, unde pot învăța lucruri interesante; să ceară sfatul cadrelor didactice; să participe la evenimentele din grădiniță (serbări, ședințe, voluntariat, etc); să ceară educatoarelor informații despre copil și să ofere informații despre acesta; să dorească să participe la luarea unor decizii cât mai bune pentru grădiniță etc.

Educatoarele ar trebui să țină seama de următoarele aspecte: să informeze părinții în legătură cu problemele curente ale învățământului (de exemplu, schimbările din Curriculum); să trimită însemnări despre evoluția copilului în grădiniță, să caute oportunități pentru discuții informale; să invite părinții la activități, să-i implice în organizarea centrelor de interes/ activitate, în crearea centrelor tematice, în decorarea clasei pentru serbări sau alte activități; să ajute pe părinți să înțeleagă importanța sprijinului lor în educația copiilor; să participe la activitățile comunității, etc.

În educație, **parteneriatul** se prezintă ca o concretizare a acțiunii de „renovare” a învățământului. El apare ca o alternativă ce poate permite accelerarea schimbărilor pe tărâmul educațional în direcția unei mai profunde colaborări între factorii implicați în dirijarea dezvoltării personalității copilului. Pentru a realiza aceste competențe rolul cel mai important revine educatoarei și modului de realizare a comunicării didactice, implicat a inițierii de parteneriate educaționale benefice pentru copii, cât și pentru factorii implicați: GRĂDINIȚĂ, FAMILIE, COMUNITATE.

Bibliografie:

- Băran- Pescaru, A., „Parteneriat în educație”, București, Editura Aramis Print, 2004;
P.R.E.T., Modul nr.2 : „Împreună pentru copii: grădiniță și comunitatea”, București, 2008;
Vrășmaș, E., A., „Consilierea și educația părinților”, București, Editura Aramis 2002.

DEZVOLTARE PERSONALĂ

GHENCEA SIMONA, COLEGIUL "FERDINAND I", PRAHOVA

Disciplina „Dezvoltare personală” contribuie la dezvoltarea emoțională, socială și pentru carieră a elevului. Dezvoltarea personală include activități și experiențe care au scopul final de a îmbunătăți starea de conștientizare, dezvoltare a talentelor și abilităților personale, îmbunătățirea calității vieții și contribuirea la realizarea aspirațiilor și viselor personale.

Prin această disciplină, elevii vor conștientiza cine sunt, își vor analiza emoțiile pe care le au, se vor raporta sănătos la ceilalți, vor fi motivați să învețe cu succes.

În cadrul disciplinei, se formează în primul rând abilități și se dezvoltă atitudini, finalitatea fiind dobândirea încrederii în sine, starea de bine a copiilor, pregătirea lor pentru viață și pentru viitor.

Metodele și tehnicile eficiente în abordarea acestei discipline sunt: jocul didactic, jocul de rol, dezbateră, experimentul, simularea, conversația euristică, conversația în grup, brainstorming, turul galeriei, cubul. Acestea vor avea drept scop:

- Explorarea de situații noi
- Provocarea unor comportamente și emoții pentru diagnosticarea unei probleme
- Antrenarea în găsirea soluțiilor

Disciplina vizează anumite competențe ce contribuie la realizarea profilului de formare al absolventului de ciclu primar. Astfel, identificăm:

- competența de a învăța să înveți, prin formularea de întrebări, pentru clarificarea și utilizarea unor metode simple de a învăța și a activa cunoștințe anterioare;
- competențele sociale și civice, prin manifestarea interesului pentru autocunoaștere și punerea în practică a unor norme elementare de conduită în contexte cotidiene;
- spiritul de inițiativă și antreprenoriatul, prin manifestarea curiozității în abordarea de sarcini noi și neobișnuite de învățare, fără teama de a greși, asumarea unor sarcini simple cu hotărâre, angajament, inițiativă, creativitate, cooperare, identificarea utilității unor meserii/profesii.

Metodele și tehnicile permit utilizarea unei palete largi de resurse care antrenează și motivează elevii.

Jocul de rol și simularea (dramatizare, marionete, teatru) din cadrul orelor de Comunicare în limba română, pregătesc copilul pentru situații reale de viață și facilitează dezvoltarea comunicării verbale și nonverbale, a empatiei, a toleranței.

Lucrul în echipă antrenează strategiile de rezolvare a conflictelor și modalitățile de comunicare eficientă.

IMPORTANTA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ȘCOALA

PROF. GHENU GEORGIANA

GRĂDINIȚA “ TIC –PITIC” – HÂRȘOVA; JUD. CONSTANȚA

Educația este un fenomen social de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii către generațiile de copii și tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate.

Dezvoltarea corectă a copilului începe din familie, părinții având un rol de bază în acest proces de lungă durată. Comunicarea permanentă și atenția pe care mamicile și tăticii trebuie să le ofere din plin celor mici vor fi abordate neapărat într-o manieră constructivă, încă de la naștere. Din păcate, unii părinți încearcă să facă educație prin amenințări, pedepse fizice, țipete și jigniri, considerând că, dacă vor fi mai blânzi, atunci își vor pierde din autoritate. Provocările parentale sunt foarte numeroase și, uneori, îi surprind pe adulți cu garda jos. Relația sănătoasă părinte-copil și educația pozitivă pot deveni realitate cu răbdare, iubire și cu cât mai multe informații în ce privește interacțiunea cu micuțul.

Reușita în viață este garantată de modul în care sunt educați și îngrijiți copiii mici, mai ales a celor care provin din familii cu situații sociale dificile. Membrii acestora rămân baza dezvoltării sănătoase, micuții având nevoie de mai multe „ingrediente” pentru a duce o existență fericită și pentru a atinge succesul în viață.

Educarea copilului începe încă de la naștere. Acest lucru ajută la modelarea personalității omului. Așadar, familia exercită o influență adâncă asupra celor mici, care acumulează din acest mediu o mulțime de cunoștințe, atitudini, deprinderi, modele și obișnuințe de comportament.

Grădinița este următoarea etapă în dezvoltarea copilului preșcolar și este un element esențial al procesului. Educația copilului de 3 ani poate continua în această instituție de învățământ, dar rămâne esențială existența armoniei dintre cele două medii, educațional și familial, cel din urmă continuând permanent să aibă o influență dominantă.

Educația corectă a copilului preșcolar reprezintă cheia succesului în viață, fiind utilă în cadrul procesului de maturizare.

Părinții trebuie să fie parteneri de încredere în educarea celor mici și sunt obligați să creeze un mediu familial echilibrat, prielnic dezvoltării și educării copiilor.

Implicarea părinților în educație este obligatorie dacă vor să-și transforme propriii copii în oameni responsabili și conștienți, care să prețuiască lucrurile bune în viață și care să știe cum să se descurce perfect în orice situație.

Scoala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a le stimula calitatea de om.

Scoala are rolul de a ramana punctul de pornire al orientării școlare și profesionale prin acțiuni de informare asupra posibilităților de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale și a aptitudinilor, de discuție a criteriilor după care elevii își decid viitorul și a ponderii de implicare a părinților în alegerea școlii și a profesiei pe care copiii lor o vor urma, dacă profesia aleasă este cea dorită de copil și dacă acesta din urmă are disponibilități intelectuale.

În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, școala și familia, trebuie să aibă același scop - formarea personalității umane integrale și armonioase. Până la cuprinderea într-o unitate de învățământ, rolul primordial în educație îl are familia. Odată cu înscrierea într-o unitate de învățământ ponderea se schimbă, rolul mai mare îl are școala, dar nici acțiunea educativă a familiei nu este de neglijat. Între acțiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate decât de rivalitate, acțiunea fiecăruia venind să o completeze pe a celuilalt.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE ȘI LA GRĂDINIȚĂ

PROF. ÎNV. PREȘ. GHEORGHE ANGELICA-MARIA
GRĂDINIȚA „RAZĂ DE SOARE” TÂRGOVIȘTE

Pentru copil, familia concentrează primul său univers afectiv și social. Trăsăturile personalității copiilor se conturează în raport cu modelul și natura situațională trăită în mod direct și nemijlocit în mediul familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității în formare a copiilor. Ambii părinți asigură sentimentul de confort și securitate al familiei și sunt răspunzători de situația copilului în cadrul familiei, de optimizarea vieții de familie, îmbinând atitudinea afectuoasă a mamei cu autoritatea sau exigența rațională a tatălui.

În familie se constituie sentimentul de apartenență socială, pentru că familia este în primul rând o instituție socială fundamentală, este un grup social în care membrii ei sunt legați prin anumite relații biologice, dar și psiho-morale, economice și juridice, răspunzând unul pentru altul în fața societății.

În societatea actuală, în familie se doresc relații la baza cărora să stea respectul, egalitatea, toleranța dar și un climat familial cu valențe educative superioare. Viața în familie, valorile care sunt respectate și deci experiențele pe care copilul le realizează în colectivul familial depind așadar de felul în care părinții își exercită rolul de educator.

Activitatea educativă din familie ar trebui să urmărească într-o mai mare măsură adaptarea și totodată raționalizarea exigențelor, a cerințelor familiale la posibilitățile de înțelegere ale copiilor. Aceste cerințe familiale sunt obligațiile, regulile, pretențiile, normele și exigențele care se impun copilului și care se exercită asupra lui prin solicitare și interdicție.

În majoritatea situațiilor familia și grădinița colaborează foarte strâns pentru a asigura prin eforturi comune o educație de bună calitate. Se impune astfel, o comunicare continuă și de calitate între educatoare și părinți privind progresele și dificultățile întâmpinate de copii, aspectele asupra cărora este necesar să se insiste prin exerciții ori prin exemple pozitive și încurajări. Comunicarea și deschiderea din ambele părți, pentru a sprijini dezvoltarea și buna educație a copilului, aduc beneficii pe termen lung în dezvoltarea personalității acestuia.

Grădinița este primul mediu educativ și socializator de tip organizațional pe care îl cunoaște copilul. Ea are meritul de a oferi programe instructive și educative stabile și coerente ce permit egalizarea șanselor educaționale, oferind acces la integrarea școlară și socială a copilului. Grădinița trebuie să creeze premise favorabile pentru realizarea continuității învățământului preșcolar cu cel primar.

Factorii de modelare a personalității umane trebuie să interacționeze ca un tot unitar, sub forma unui sistem bine încheiat, pentru atingerea țelului comun: *educarea copilului*. Pentru aceasta, este nevoie de un schimb permanent de informații, de completare și valorificare a influențelor dirijate spre micul învățăcel.

Bibliografie:

1. **Băran, Adina**, (2004), *Parteneriat în educație: familie – școală – comunitate*, Editura Aramis Print, București
2. **Bunescu, G., Alecu, G., Badea, D.**, (1997), *Educația părinților. Strategii și programe*, Editura Didactică și Pedagogică, București
3. **Dumitrana, Magdalena**, (2000), *Copilul, familia și grădinița*, Editura Compania, București

ROLUL FAMILIEI ÎN DEZVOLTAREA SOCIO-EMOȚIONALĂ A COPILULUI STUDIU ȘTIINȚIFIC -

PROF. GHEORGHE CORNELIA MIRELA

C. N. P. „ȘTEFAN VELOVAN”, CRAIOVA

La naștere, omul primește o zestre genetică de la ambii părinți, același număr de cromozomi, un bagaj impresionant de neuroni, însă oamenii sunt unici. Această situație este dată de o serie întregă de factori care contribuie la modelarea comportamentului uman. Pornind de la stimulii la care a fost expus copilul încă din cea mai fragedă copilărie și ajungând la factori externi, întâlniți doar în ultimii 60 de ani, ca mass media, internet, *gadgeturi* contemporane, observăm diferențierea personalităților copiilor. Părinții, rudele apropiate, bona, prietenii de joacă, colegii, profesorii, educatorii sunt principalii actori care își pun amprenta pe caracterul copilului. Mediul bogat în stimuli, antrenant, disciplina pozitivă și atmosfera familială contribuie în mod esențial la formarea de comportamente dezirabile. Succesul în viață nu se moștenește, nu este instinctual, ci se atinge prin exersarea unor abilități de viață într-un mediu propice. Mijloacele media, rețelele sociale și *gadgeturile* moderne au o importanță majoră în dezvoltarea comportamentului copilului. Expus timpuriu la emisiuni inadecvate, desene animate, jocuri și aplicații copilul nu înțelege corect relațiile sociale, relaționarea *face to face* și acționează impulsiv, individualist și dezordonat. După o perioadă de timp în care școala a urmărit „alfabetizarea” electronică a elevilor, tot școala trage un semnal de alarmă asupra unor comportamente indezirabile ale elevilor bănuite de a fi dobândite tocmai în urma folosirii excesive a mijloacelor media.

Problema educației este abordată astăzi în strânsă legătură cu problematica lumii contemporane, lume caracterizată prin importante transformări, prin cerințe și aspirații specifice, prin schimbări în toate domeniile.

Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea acestui deziderat rezidă în strânsă legătură dintre familie și mediul educațional. Acest lucru impune ca părinții să fie parteneri egali în educația copilului.

Un bun dobândit și mult apreciat, câștigat de către copil în primul rând în familie este comportamentul moral ca rezultat al unui sistem de cerințe precise, categorice dublat de un permanent respect pentru copilul care trebuie să se simtă iubit și ocrotit .

În accepțiunea cea mai largă a termenului, **copil bun** reprezintă în fapt suma trăsăturilor pozitive structurate în dinamica comportamentului: *sârguință, cinste, inițiativă creatoare, sociabilitate, politețe, dispoziție de colaborare etc.*, după cum **părinte bun** înseamnă: *răbdare, calm, înțelegere, un fond afectiv numit în termeni obișnuiți, dragoste față de copil.*

Cultivarea la copii a dragostei de bine, de adevăr trebuie să se desfășoare adaptat vârstei, ca un sistem referențial. De asemenea, trebuie avute în vedere și unele circumstanțe particulare, printre care cele mai de seamă sunt împrejurările concrete ale fiecărei măsuri sau acțiuni cu caracter educativ, considerarea educației ca un proces neîntrerupt, continuitatea fiindu-i asigurată prin influențele pe care le exercită coabitarea, deprinderile, obiceiurile și întreaga comportare a tuturor membrilor grupului familial. Cultivarea dragostei de bine, de adevăr are nevoie, mai ales, de acțiune și nu de verbalism, de activitate și nu de dialog, de descoperirea virtuților de către copil și nu de oferire a lor de către părinți.

Apropierea copilului de bine (cu semnificația de normă de comportare și nu de ordin ce trebuie ascultat) constituie calea spre înțelegerea binelui cu participare și cu satisfacțiile ce decurg.

Pentru a putea descoperi „binele” care mai târziu va deveni „**principialitate, cinste, spirit de a-ți ajuta aproapele, criteriile de evaluare a comportării**” este necesar ca în grupul familial să existe un cod de conduită bazat pe o egală respectare a normelor atât de către copii, cât și de către părinți. Respectiv, cerând copiilor să acționeze într-un anumit mod, părinții să constituie modelul și imboldul în acea direcție și nu factor derutant.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ.

Legătura copilului cu familia este, din această cauză, extrem de puternică și – din multe puncte de vedere – de neînlocuit.

Considerată în substanțialitatea efectelor pe care le produce, **familia îndeplinește importante funcțiuni în procesul general al integrării copilului în mediul social**, fapt ce se reflectă asupra dezvoltării sale:

- creează o dependență absolută a copilului de membrii microgrupului familial: din punct de vedere fizic, psihic, material;
- datorită profunzimii relațiilor de tip afectiv, impactul emoțional pe care îl exercită este maxim;
- familia oferă primele modele comportamentale, creează primele obișnuințe și deprinderi (nu întotdeauna bine conștientizate și nici întotdeauna pozitive în conținut);
- familia creează o anumită matrice existențială, un stil comportamental care se imprimă asupra întregii evoluții a individului și care va genera, de asemenea, rezistență la schimbările ulterioare care se impun;
- influența educativă pe care o exercită familia este implicită, face parte integrantă din viață.

Educația copiilor se realizează atât prin intermediul procesului instructiv-educativ, cât și în cadrul activităților extrașcolare, un rol important fiind deținut de familie. Între factorii educației, familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe în familie, unde se formează "ceea ce este mai valoros pe lume – omul de caracter" – după cum spunea Loisel. Familia își aduce contribuția în toate sectoarele educației, aici copilul făcându-și „ucenicia” pentru viață, cea morală rămânând însă esențială prin substanța pe care i-o imprimă familia.

Rolul părintelui în existența copilului este fundamental, dar numai în măsura în care el găsește forța și secretul de a lansa pe traiectoria vieții un individ rezistent, puternic, adaptabil, echilibrat, bun și, prin aceasta, predispus la o anume fericire.

Părintele nu are dreptul și nu poate să se substituie copilului sau, pe care trebuie să-l perceapă de la bun început ca pe o ființă autonomă, rolul său fiind acela de a-i facilita, stimula și consolida manifestarea autonomiei și eficienței sale umane.

Se spune că „profesia” de părinte este una din cele mai vechi profesii care se practică de către toți membrii comunității, însă puțini sunt cei care se străduiesc s-o învețe sistematic, să-și pună probleme și să încerce să le rezolve la nivelul perioadei actuale.

Pentru o bună educație a copilului este necesară conlucrarea familiei cu școala. Premisa de la care trebuie să pornească această colaborare este unitatea, comunicarea, continuitatea și competența în munca educativă. O cunoaștere suficientă a ambelor părți este dată de o apropiere cu dublu sens familie - școală, școală - familie, apropiere care să corespundă interesului celor două instituții: educația pentru viață a copiilor.

Stabilirea unui program comun de educație în școală și în familie, fixarea unor sarcini ale educației în familie care să susțină, să întărească și să întregască munca educativă din școală sunt condiții de asigurare a unei unități de vederi a școlii și a familiei. De reținut că: faptele de astăzi ale copiilor reprezintă o prefigurare certă a celor de mâine; deprinderile și convingerile „creionate” acum constituie baza modului de acțiune în viitor; atitudinile și comportamentele adulților cu care vin în contact (îndeosebi ale părinților) vor fi primele modele copiate cu fidelitate de către copii.

În vederea educării copilului, sunt necesare și importante anumite cunoștințe și calități pe care părinții trebuie să le dovedească, ca de exemplu: pricepere, simțul răspunderii, sănătate fizică și psihică etc.

Prin investigația psihică a copilului său părintele va descoperi imensul lor potențial și apoi de a-l valorifica în opera de formare a unei personalități de succes.

BIBLIOGRAFIE:

1. Danion, Vasile, *Cum să ne creștem copiii*, Editura Sofia, București, 2002
2. Magdalena, Maica, *Sfaturi pentru o educație ortodoxă a copiilor de azi*, Editura Deisis, Sibiu, 2000
3. Băran, Pescaru, Adina – *Parteneriat în educație. Familie – școală – comunitate*, Editura Aramis Print, București, 2004
4. Cerghit, Ioan - *Formele educației și interdependența lor*, în Cerghit, Ioan, Vlăsceanu, Lazăr, coord., *Curs de pedagogie*, Universitatea București, 1988
5. <https://iteach.ro/experientedidactice/factorii-care-influenteaza-comportamentul-copilului>

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

**PROFESOR GHEORGHE MIRELA- VALENTINA,
DISCIPLINA EDUCAȚIE TEHNOLOGICĂ ȘI APLICAȚII PRACTICE
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI VITEAZUL” ALEXANDRIA**

Ca mediu social, familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională. **Școala are un rol important în educația copiilor, însă cel mai mult contează lecțiile primite în familie.** Alături de școală, familia ocupă un rol important în viața școlarului, școala și familia fiind parteneri implicați deopotrivă în formarea și educarea copiilor. Părintele reprezintă un model pozitiv pentru copii. Părinții joacă un rol cheie în colaborarea cu școala pentru beneficiul educației copilului. Printre diferitele moduri de implicare a părinților se numără a veni la școală pentru a lăsa sau a lua copilul, a fi prezent la sedințele cu părinții, a participa la evenimentele școlare, a împărtăși informații privitoare la sănătatea și bunăstarea copilului și a sărbători reușitele. Dar toate acestea reprezintă doar începutul. Implicarea înseamnă de asemenea ca părintele să joace un rol activ în educația copilului acasă. Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite (conștient sau nu!) o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării. Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Ca profesor de Educație tehnologică le transmit elevilor mei tot ce reprezintă frumosul. Prin educație îi formăm pentru viața de zi cu zi, ei dobândind competențe specifice dar și generale din toate domeniile de activitate. Creativitatea lor este desprinsă parcă dintr-o lume plină de farmec, sensibilitate și totodată o lume care îmbrățișează lucrări practice realizate de fiecare dată din suflet. Aceasta este o chemare la responsabilitate: ceea ce sădești în copilul tău de timpuriu va fi potențat și dezvoltat de școală, dependent de implicarea ta. Mai târziu, adultul format va fi o valoare pentru societate, un om cu simț civic, responsabil și moral... sau nu. La nivel micro, cum arată familia, așa arată și școala, iar la nivel macro, cum arată școala, așa arată și țara. În esență este vorba despre interdependență, conectare. Suntem dependenți unii de alții: școala nu poate să-și atingă scopurile fără susținerea familiei și invers.

„Cei șapte ani de acasă” sunt foarte importanți. Ca profesor dar ca și diriginte al clasei de elevi le insuflu elevilor mei faptul că a ști să te respecti pe tine și pe cei din jur, nu sunt atât de relevante ca a te purta cu demnitate, conform principiilor și valorilor fiecăruia. Nu degeaba se spune că „cei șapte ani de acasă” sunt cei mai importanți în dezvoltarea copilului, aceștia îi formează personalitatea și modul de comportare pe care îl au copiii în viitor.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

* Revista "Educație și noi orizonturi" / Nr. 5 / Martie 2021

*<https://ziarullumina.ro/societate/psihologie/rolul-familiei-si-scolii-in-educatia-copiilor-165577.html>

TEMPLUL NOSTRU, EDUCATIA

ÎNV. GHEORGHE ROXANA ELENA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "ION LUCA CARAGIALE" BRĂILA

În acest templu cu unelte
Aici este prima treaptă
Unde creăm catapulte
Ce trimit spre calea dreapta.

Doamna e șlefuitor,
Mama și tata rindele.
Ei construiesc stăruitor
Până se văd roadele.

Când intră-n templu așchiuța
E ascuțită...mai și-nțepă,
Dar cu puțină voință,
Procesul poate să înceapă.

Uneltele nu obolesc
Și mereu sunt zâmbitoare,
Indiferent de ce-ntâlnesc,
Construiesc în continuare.

După ani de străduință,
Răbdare, dragoste, îndemn,
Din templul nostru, gradinița,
Așchia devine lemn.
(Gheorghe Roxana)

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Doar brațele lor, te poartă
Până ieși din cochilie...
Întâi spui mama și tata,
Apoi spui familie!
(Gheorghe Roxana)

Educația este singura valoare ce nu se demodează niciodată. Ea este valoarea a cărei baze sunt puse în familie, apoi continuate și completate, în grădiniță și școală.

Copilul este oglinda familiei din care provine. În mod involuntar, el preia atitudini și comportamente, limbaj, gesturi și mimică, văzute acasă, la părinți sau bunici. El este o carte deschisă care arată tuturor, climatul familiei sale.

De ce sunt importanți cei șapte ani de acasă? Ce sunt ei? Ei bine, expresia "*Cei șapte ani de acasă!*" conturează valori comportamentale importante pentru conviețuirea în societate, precum: respectul, iubirea, politețea, ajutorul, bunătatea, onestitate, sinceritate, blândete. Acestea sunt importante, deoarece atunci când totul eșuează, ele sunt cele care rămân și fac diferența. Nu toți copiii sunt genii, însă fiecare dintre ei are dreptul de a fi ajutat să atingă apogeul dezvoltării sale.

Părinții trebuie să înțeleagă că educația se face în familie! Existența copiilor lipsiți de educație, nu se datorează școlii! Primul mediu din care face parte copilul este familia, aici se pun bazele

comportamentale, iar când ajunge să intre într-o instituție de învățământ, elevul are deja un caracter format. Pentru a reuși în procesul de educare al copiilor, trebuie să existe o interdependență continuă între familie și școală, o comunicare deschisă cu scopul de a ajuta persoana ce necesită educare.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

**GHEORGHE MARIA SILVIANA- PROFESOR INVATAMANT PRESCOLAR
GRADINITA CU P.P „ LUMEA COPILOR’’, CONSTANTA**

Plecând de la funcția centrală a educației de formare și dezvoltare permanentă a personalității individului tot timpul urmărim scopul principal și anume cel al integrării sociale optime, deoarece copilul, mai apoi adultul se află într-o permanentă interacțiune cu factorii sociali ai existenței sale. Acesta asimilează normele și valorile societății, modelele sociale de comportament, mijloacele sociale de comunicare umană, o interacțiune permanentă fiind astfel pregătit pentru viața socială, pentru asumarea unor roluri și responsabilități. Acest proces se realizează de-a lungul diferitelor etape de viață, în cadrul unor forme specifice de activitate socială și în cadrul specific al unor instituții sociale: familia, grădinița, școala, instituțiile culturale, dar și împreună cu întregul sistem al mijloacelor moderne de informare și influențare.

Procesul de integrare în societate începe în familie din timpul copilăriei mici, când intervin primele contacte sociale și experiențe de viață și continuă de-a lungul vieții omului, odată cu dobândirea unor statusuri și roluri succesive.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea, răbdarea etc. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult, părinții oferind copilului exemple de comportamente în diferite contexte.

Activitatea educativă din grădiniță și mai târziu școală nu poate fi izolată, separată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului și mai ales, de cea din familie. Educația trebuie să se manifeste permanent ca o acțiune coerentă, complexă și unitară a instituției cu familia.

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Educația începe încă din copilărie, unde important este educatorul care este părintele ideal. El nu poate să greșească, fiind mereu conștient de importanța și grandoarea misiunii sale. Familia este nucleul orientării educationale, ea exercitând o influență deosebită și definitivă asupra copiilor.

Școala este instituția care organizează trăirea unei experiențe de învățare. Ea urmărește atingerea unor obiective cu ajutorul unor metode și mijloace științifice. Școala informează și formează elevii ținând cont de anumite principii, având grijă să evalueze modul în care obiectivele au fost atinse.

Factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe. Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată.

Prin urmare, școala nu este singurul laborator în care copilul învață ci doar unul dintre ele, mai specializat și competent în domeniul educației decât altele. E bine ca părintele să aibă încredere în școală, dar pentru ca educația copilului să se ridice la nivelul așteptat, el trebuie să se implice, să colaboreze cu personalul didactic pentru ca metodele și obiectivele propuse să fie convergente.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF.ÎNV.PRIMAR GHEORGHIU ALINA SIMONA

Ca instituție fundamentală în toate societățile, familia este prima școală a copilului și contribuția pe care o are la educația acestuia poate înlesni sau îngreuna activitatea școlii mai târziu. Părinții sunt aceia care dau copilului primele informații despre tot ce-l înconjoară, primele norme și reguli de comportament, dar și climatul socio-afectiv necesar dezvoltării sale armonioase. În consecință, rolul familiei nu se poate rezuma la asigurarea condițiilor de viață pentru copil și a supravegherii acestuia, ci trebuie văzută ca primul factor în educația și instrucția copilului și un continuator al cerințelor impuse de practica educațional-instituționalizată.

Din punctul de vedere al stilurilor de parenting, nu primează doar ceea ce transmit părinții copiilor lor, ci și cum înțeleg aceștia să realizeze acest proces de transmitere. Stilurile parentale depind nu numai de personalitatea părintelui, de modelul său educativ, ci și de o serie de alți factori, precum: structura familiei, condițiile sociale, nivelul de cultură profesionale părinților, caracteristicile mediului, modelele culturale și educative, tradițiile.

În ce privește educația copiilor, stilurile parentale afectează dezvoltarea acestora. Stilul exigent este asociat cu rezultate pozitive ale copilului. Copiii care beneficiază de acest stil au tendința de a fi independenți. În același timp, înregistrează valori ridicate ale stimei de sine și pe acest fond apare dorința de afirmare. În activitatea școlară, acești copii manifestă curiozitate, sunt prietenoși, înregistrează un nivel ridicat de popularitate printre cei de vârsta lor, sunt cooperanți și receptivi la mesajele transmise de părinți, se descurcă bine la școală, deoarece părinții i-au motivat în mod variat și constant pentru activitatea școlară.

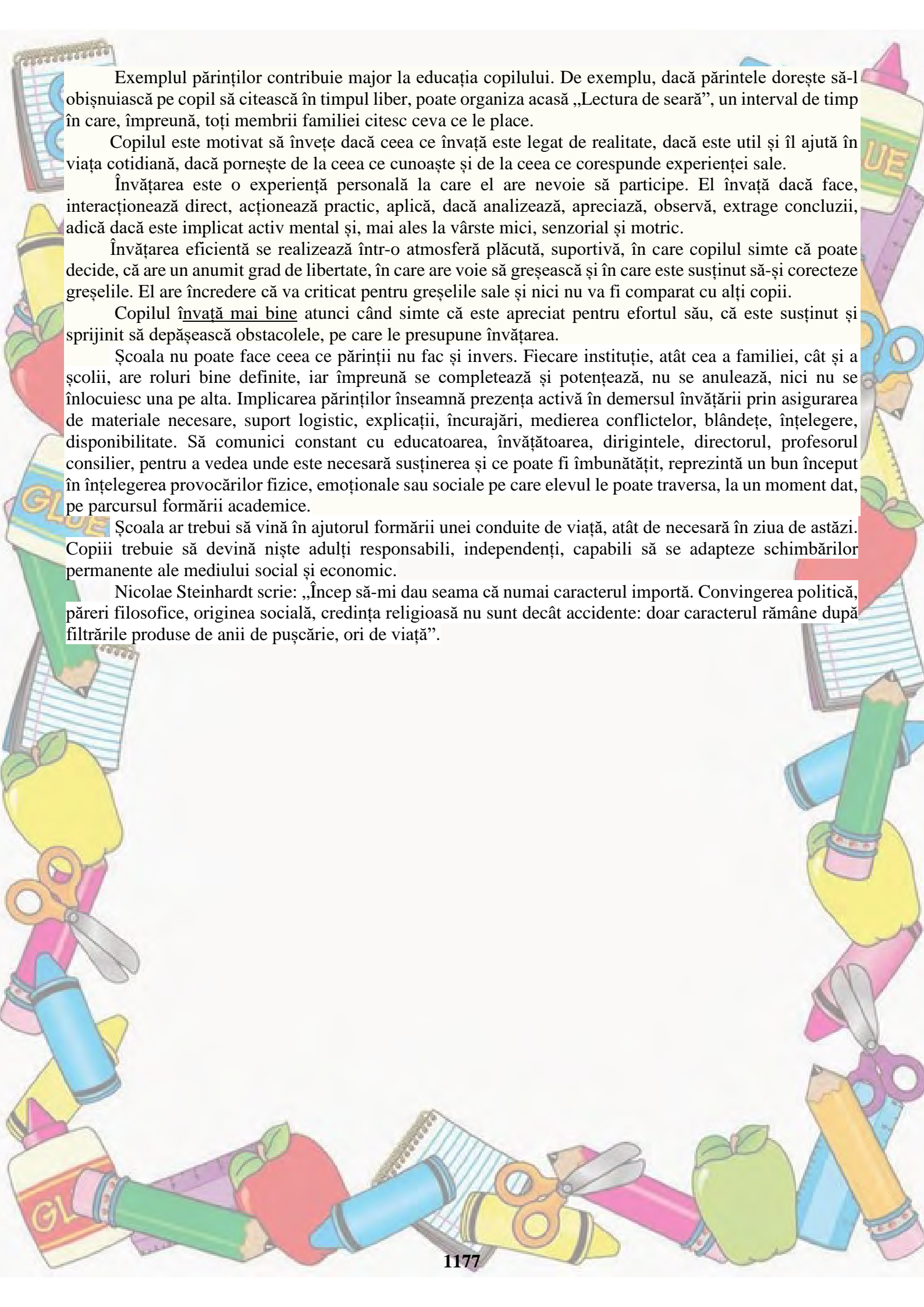
Stilul autoritar al părinților are efecte negative asupra dezvoltării copiilor. Părinții autoritari se impun, pretind ascultare și respect, raportându-se la un set de standarde înalte. Copiii acestor părinți dovedesc competențe și responsabilități moderate, fiind lipsiți de spontaneitate.

Mesajul transmis de părinți prin comportamentul lor hiperprotector poate fi codificat de către copil ca lipsă de încredere a acestora în capacitățile sale de a se descurca singur. Copiii pot manifesta comportamente extreme: fie se interiorizează, devenind timizi și inhibați, fie se pot manifesta ca persoane rebele și autoritare. Conflictul ar putea genera rupturi în plan relațional. Un tată tiran este de fapt o persoană slabă, ceea ce duce la manifestări negative ale copilului, precum inhibiția, frica, instabilitatea, sau la apariția sentimentului de frustrare, care va genera manifestări agresive. Acest tip de atitudine poate duce la o agresivitate latentă, care, neputându-se manifesta în context familial, va izbucni în diverse alte situații.

Copiii cu părinți indulgenți manifestă frecvent o bună-dispoziție, dovedind mai multă vitalitate decât copiii cu părinți autoritari. În schimb, ei tind să manifeste o încredere de sine scăzută, o absență a responsabilității sociale și nu perseverență atunci când se confruntă cu sarcini dificile. Are loc o creștere a comportamentelor inadaptative ale copiilor, ca urmare a ignoranței lor, cu consecințe grave asupra activității de învățare. Acesta este momentul în care părintele realizează că stilul său educativ este greșit și poate lua măsuri de intervenție. În plus, copiii cu părinți indulgenți au tendința de a fi impulsivi, imaturi și dependenți de adulți. Aceasta se datorează stilului de parenting pasiv.

Stilul de părinte neimplicat pare să fie asociat în mai mare măsură cu rezultate negative ca urmare a faptului că aceștia sunt centrați asupra propriei persoane în detrimentul copilului. Această categorie de părinți are propriile preocupări, fără a se implica în activitățile copiilor lor. Copiii manifestă o slabă competență socială, pe măsură ce cresc existând posibilitatea confruntării cu riscul crescut al unui comportament deviant. În cazurile extreme, stilul neimplicat se transformă în neglijare, o formă de abuz asupra copiilor, asociat cu o gamă largă de rezultate negative.

În raport cu activitatea școlară, copilul trebuie să îi considere pe părinți niște parteneri dispuși să ofere sprijin la nevoie, de aceea comunicarea în cadrul familiei este extrem de importantă. Copilul împărtășește cu familia succesul școlar, realizările, aspectele pozitive, dar și aspectele mai puțin plăcute sau insuccesele. Părinții sunt cei care îl sprijină necondiționat pe copil, oferindu-i soluții optime pentru rezolvarea unor situații apărute școală: ei îi pot da sfaturi utile, pot împărtăși din experiența lor de școlari, se pot consulta cu învățătorul pentru a rezolva împreună unele situații.

Exemplul părinților contribuie major la educația copilului. De exemplu, dacă părintele dorește să-l obișnuiască pe copil să citească în timpul liber, poate organiza acasă „Lectura de seară”, un interval de timp în care, împreună, toți membrii familiei citesc ceva ce le place.

Copilul este motivat să învețe dacă ceea ce învață este legat de realitate, dacă este util și îl ajută în viața cotidiană, dacă pornește de la ceea ce cunoaște și de la ceea ce corespunde experienței sale.

Învățarea este o experiență personală la care el are nevoie să participe. El învață dacă face, interacționează direct, acționează practic, aplică, dacă analizează, apreciază, observă, extrage concluzii, adică dacă este implicat activ mental și, mai ales la vârste mici, senzorial și motric.

Învățarea eficientă se realizează într-o atmosferă plăcută, suportivă, în care copilul simte că poate decide, că are un anumit grad de libertate, în care are voie să greșească și în care este susținut să-și corecteze greșelile. El are încredere că va critica pentru greșelile sale și nici nu va fi comparat cu alți copii.

Copilul învață mai bine atunci când simte că este apreciat pentru efortul său, că este susținut și sprijinit să depășească obstacolele, pe care le presupune învățarea.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Școala ar trebui să vină în ajutorul formării unei conduite de viață, atât de necesară în ziua de astăzi. Copiii trebuie să devină niște adulți responsabili, independenți, capabili să se adapteze schimbărilor permanente ale mediului social și economic.

Nicolae Steinhardt scrie: „Încep să-mi dau seama că numai caracterul importă. Convingerea politică, păreri filosofice, originea socială, credința religioasă nu sunt decât accidente: doar caracterul rămâne după filtrările produse de anii de pușcărie, ori de viață”.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR, GHEORGHITĂ ANA – DOINA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2, VICOVU DE SUS, JUDEȚUL SUCEAVA

„Copilul care se naște nu intră într-o ambianță naturală, el intră în civilizație.”(Maria Montessori)

Familia a fost dintotdeauna, apreciată ca fiind o importantă instituție socială, pentru multiplele funcții pe care le îndeplinește. Rolul ei în formarea copilului pentru viață este hotărâtor.

Dacă în domeniul instrucției, **școala** îi asigură copilului pregătirea pentru activitatea profesională, în domeniul structurilor de bază ale personalității, fiecare individ evoluează pe baza moștenirii ereditare, iar din punct de vedere formativ, în special, în domeniul moral, caracterul și conduita generală **poartă amprenta climatului familial și a influențelor primare**.

Încă din primii ani ai vieții copilului, se pun bazele formării individului de mâine. Există părinți care sunt convinși că în primii ani, **așa-zisii „șapte ani de-acasă!”**, este necesară o susținută muncă de educare. În primul rând **familia** este chemată să asigure un climat necesar educării copilului, un climat în care să domnească armonia, dragostea, o atitudine corectă față de muncă, disciplină, ordine, cinste, adevăr etc. Treptat, copilul, prin forța exemplului, va imita comportamentul părinților, va începe să înțeleagă, ajutat de părinți, ce e bine și ce e rău.

„**Cei șapte ani de-acasă**” pot și trebuie să fie fundamentul conduitei copilului ce va deveni adult și educația primită atunci va marca întreaga sa viață. Rezultatele educației primite în acești ani se vor concretiza în fapte și acțiuni, ca urmare a unor cerințe permanente din partea părinților. Uneori vor fi necesare exerciții repetate până când cerințele părinților vor deveni deprinderi ale copilului. Deci, **exercițiul** apare ca un mijloc de învățare bazat pe imitație, sfaturi, îndemnuri, la care copilul să adere cu plăcere și cu participarea totală.

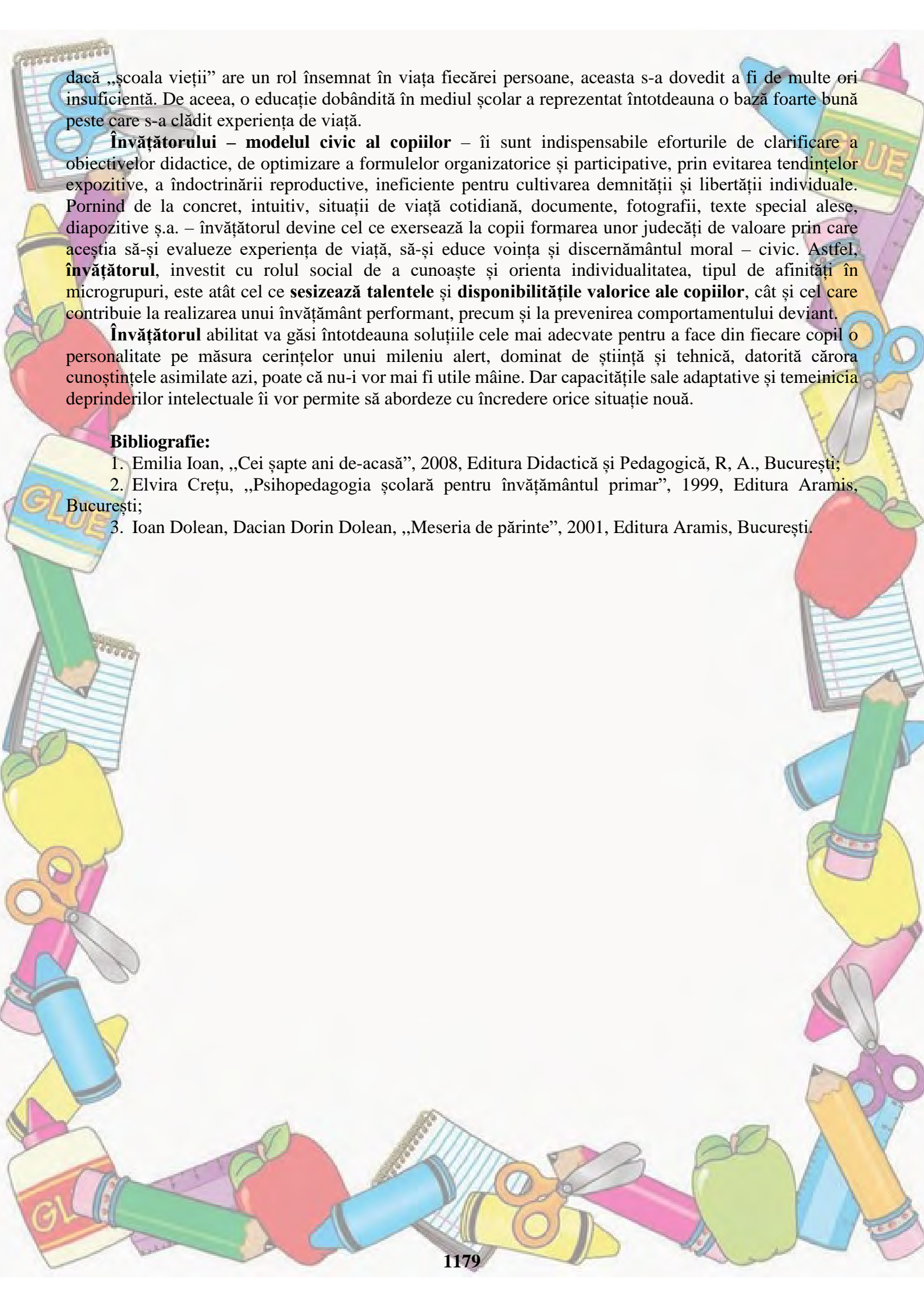
Munca de educare cere răbdare, fiind o muncă de durată, cu trecerea treptată de la ușor la greu, de la simplu la complicat, totdeauna ținând cont de particularitățile psihice ale copilului: temperament, sensibilitate etc.

Iată cum **familia este chemată să devină prima școală** a omului, o școală care îi va marca întreaga existență. Privindu-i faptele, ascultându-i graiul, se va spune atunci sau peste ani: „**are șapte ani de-acasă**”, sau „**nu-i are**”.

Fiecare dintre noi, **mai întâi sub influența părinților - „cei șapte ani de-acasă”**, apoi **sub cea a școlii**, a colegilor, a societății și, nu în ultimul rând, prin autoinstrucție (privind, ascultând și citind), face pasul necesar, prin educație, către armonie și ordine. Dacă la început, în primii ani ai copilăriei, regulile sunt respectate prin constrângere (sub supravegherea părinților și a doamnei educatoare sau învățătoare), treptat, pe parcursul copilăriei, tinereții și chiar maturității, odată cu înțelegerea semnificației lor, faptele și acțiunile „frumoase” se interiorizează, transformându-se în politețe autentică izvorâtă din convingere. Acesta este traseul ideal. Este recunoscut **rolul imens al familiei în educația morală** a copiilor. Aici se formează primele deprinderi și obișnuințe de comportare morală, începând cu respectarea celor mai elementare reguli de comportare până la formarea unor reprezentări, noțiuni, convingeri prin care se exprimă atitudinea copilului față de societate, față de ceilalți oameni și față de sine însuși. În familie se pun bazele conștiinței și conduitei patriotice. Tot **în familie se formează primele priceperi și deprinderi de muncă**, se conturează un orizont profesional și o atitudine față de muncă, se acționează pe linia orientării școlare și profesionale.

Școala este instituția care organizează trăirea unor experiențe de învățare. Ea urmărește atingerea unor **obiective**, cu ajutorul unor **metode și mijloace științifice**. Școala informează și **formează** elevii ținând cont de anumite **principii**, având grijă să **evalueze** modul în care obiectivele au fost atinse.

Prin urmare, școala **nu este singurul** „laborator” în care copilul învață, ci doar unul dintre ele, **mai specializat și mai competent** în domeniul educației decât altele. Este bine ca părintele să aibă încredere în școală, dar pentru ca educația copilului să se ridice la nivelul așteptat, el trebuie să se **implice, să colaboreze** cu personalul didactic, pentru ca metodele și obiectivele propuse să **fie convergente**. De asemenea, chiar

dacă „școala vieții” are un rol însemnat în viața fiecărei persoane, aceasta s-a dovedit a fi de multe ori insuficientă. De aceea, o educație dobândită în mediul școlar a reprezentat întotdeauna o bază foarte bună peste care s-a clădit experiența de viață.

Învățătorului – modelul civic al copiilor – îi sunt indispensabile eforturile de clarificare a obiectivelor didactice, de optimizare a formulelor organizatorice și participative, prin evitarea tendințelor expositive, a îndoctrinării reproductive, ineficiente pentru cultivarea demnității și libertății individuale. Pornind de la concret, intuitiv, situații de viață cotidiană, documente, fotografii, texte special alese, diapozitive ș.a. – învățătorul devine cel ce exersează la copii formarea unor judecăți de valoare prin care aceștia să-și evalueze experiența de viață, să-și educe voința și discernământul moral – civic. Astfel, **învățătorul**, investit cu rolul social de a cunoaște și orienta individualitatea, tipul de afinități în microgrupuri, este atât cel ce **sesizează talentele și disponibilitățile valorice ale copiilor**, cât și cel care contribuie la realizarea unui învățământ performant, precum și la prevenirea comportamentului deviant.

Învățătorul abilitat va găsi întotdeauna soluțiile cele mai adecvate pentru a face din fiecare copil o personalitate pe măsura cerințelor unui mileniu alert, dominat de știință și tehnică, datorită cărora cunoștințele asimilate azi, poate că nu-i vor mai fi utile mâine. Dar capacitățile sale adaptative și temeinicia deprinderilor intelectuale îi vor permite să abordeze cu încredere orice situație nouă.

Bibliografie:

1. Emilia Ioan, „Cei șapte ani de-acasă”, 2008, Editura Didactică și Pedagogică, R. A., București;
2. Elvira Crețu, „Psihopedagogia școlară pentru învățământul primar”, 1999, Editura Aramis, București;
3. Ioan Dolean, Dacian Dorin Dolean, „Meseria de părinte”, 2001, Editura Aramis, București.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. INV. PRIMAR: GHERGHE SIMONA SC.GIMN. PETRE SERGESCU

DR. TR. SEVERIN, MEHEDINTI

Un vechi proverb englezesc spune: „**Politețea nu costă nimic și cumpără orice!**”

Nu suntem singuri pe pământ! Trăim într-o comunitate. Indiferent de rasă sau de locul unde ne aflăm, există reguli universale de comportament în societate, care implică o ținută morală și o prezență fizică, în armonie cu mediul din jur, cu obiceiurile și regulile generale de conviețuire, bazate pe respectul reciproc.

Felul cum ne prezentăm, cum vorbim, cum reacționăm în toate împrejurările, ne dezvăluie mentalitatea, educația, cultura, caracterul nostru.

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, cu toții credem că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Politețea - oglinda familiei

Ce trebuie să știe un copil „de acasă“ până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Educația primită în familie

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

- **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

- **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

- **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

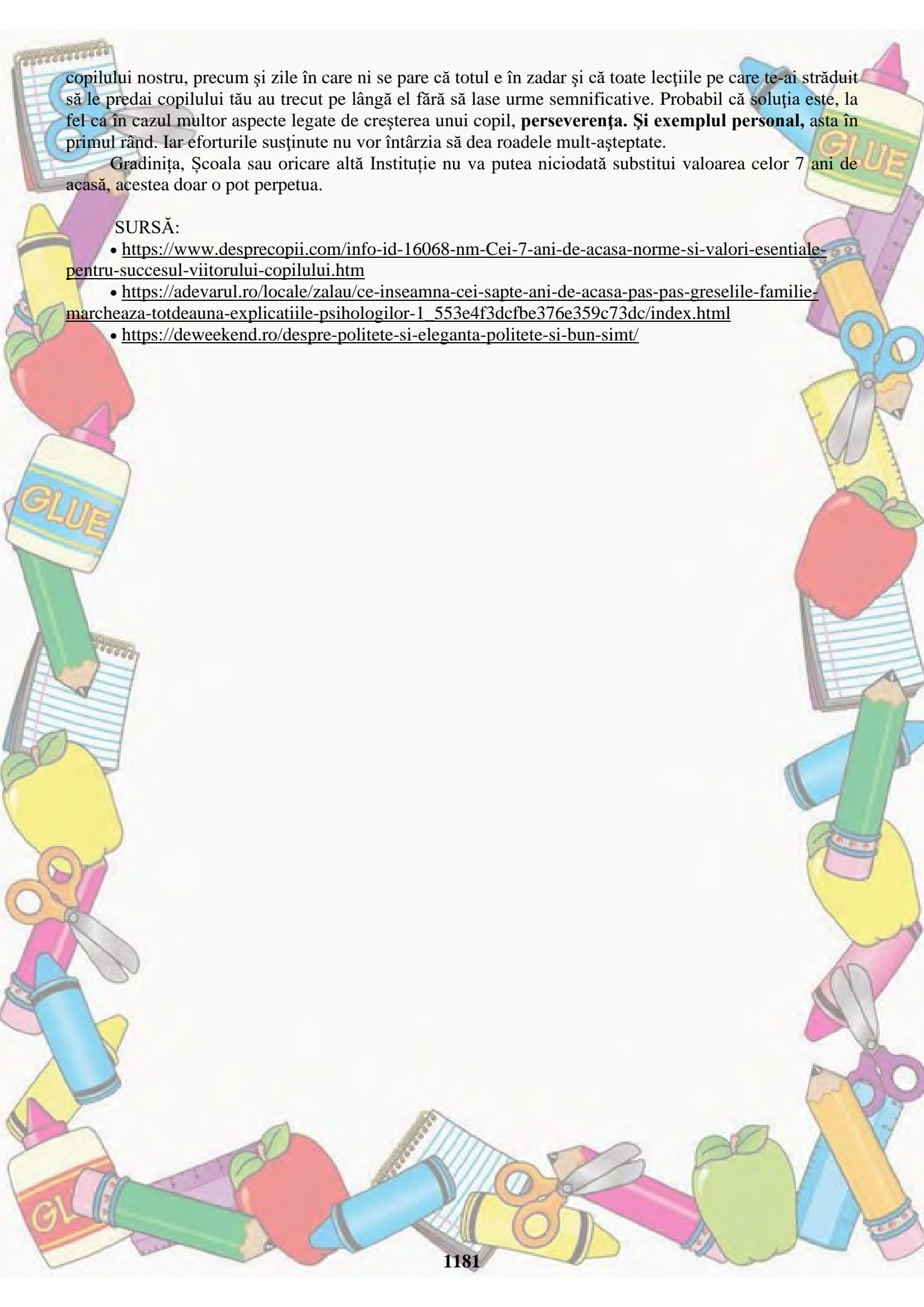
- **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

- **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comeseilor și a celui/celeia care servește masa.

- **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie manierată. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

- **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența - în timp - între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim

copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, **perseverența. Și exemplul personal**, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Grădinița, Școala sau oricare altă Instituție nu va putea niciodată substitui valoarea celor 7 ani de acasă, acestea doar o pot perpetua.

SURSĂ:

- <https://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului.htm>
- https://adevarul.ro/locale/zalau/ce-inseamna-cei-sapte-ani-de-acasa-pas-pas-greselile-familie-marcheaza-totdeauna-explicatiile-psihoilogilor-1_553e4f3dcfbe376e359c73dc/index.html
- <https://deweekend.ro/despre-politete-si-eleganta-politete-si-bun-simt/>

EDUCAȚIA ÎNCEPE ACASA

PROF. GHERGHINOIU ADINA-RALUCA

LICEUL TEHNOLOGIC BÂLTENI, BÂLTENI, GORJ

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare.

Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat. Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi în natură: să alerge, să se joace cu mingea, „De-a v-ași ascunselea”, „De-a BabaOarba” etc. - să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc. - să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc. - să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a. ; acasă, să ajute la tot felul de activități gospodărești, să-și atribuie diferite roluri și să intre în jocul copilului, să numere tot felul de obiecte ce-i înconjoară etc. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea. Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboșiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate. Ce pot învăța copiii în cei șapte ani? - deprinderi de autoservire - ordine - igienă - curățenie și exprimarea propriilor nevoi - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative - bune maniere și comportament - limbaj corect transmis - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător - consecvență în realizarea unei sarcini - concentrare a atenției - perseverență în realizarea unei sarcini - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva. Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc... altele influențează dezvoltarea de mai târziu - un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui

comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți. Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro

IMPORTANȚA MAMEI ÎN CREȘTEREA ȘI EDUCAȚIA PREȘCOLARULUI

PROF. GHESOIU ADRIANA -ALINA

GRĂDINIȚA CU PP. NR. 33 BRAȘOV

„Fericit copilul care dă mamei sale mulțumirile și mângâierile pe care le-a primit! Fie ca într-o bună zi să poată ajuta bătrânețea aceleia care a sprijinit cei dintâi pași ai săi! „Bersot

Părinții și membrii familiilor din care provin elevii – sunt elemente de importanță strategică în dezvoltarea elevului. Aspectele insuflate acestuia din mediul familiar sunt esențiale și stau la baza deciziilor referitoare la viitorul educațional. Mama este ființa cea mai dragă și importantă din viața unui copil, cea care reprezintă piatra de temelie a dezvoltării noastre timpuri. Ea este personajul central din universul copilului, în jurul căruia se clădesc relațiile de familie. Chiar dacă în anturajul copilului apar și alte persoane, cum ar fi tatăl, frații și surorile, bunicii, ce vor determina o îndepărtare fizică de mamă, mama rămâne persoana centrală pentru tot restul vieții. Acest fenomen se întâmplă nu numai prin mamă ca persoană, dar și prin tot ceea ce îl inconjoară pe copil: patul în care doarme copilul, camera sa, casa părintească, împrejurimile acesteia, primele deplasări mai îndepărtate și multe altele sunt strans legate de prezența mamei. Mama este cea care revine, într-o manieră directă și intimă, în viața copilului pe tot parcursul dezvoltării sale. Prin prezența sa directă, mama este cea care asigură copilului un sentiment de securitate și un echilibru afectiv.

Privirea copilului de contactul sistematic cu mama, din motive variate cum ar fi decesul, despărțirea forțată, abandonul, indiferența mamei sau suprasolicitarea profesională a acesteia, pot avea consecințe negative asupra dezvoltării copilului. Părinții și în mod special mama trebuie să știe că manierele, exemplele și faptele din căminul conjugal sunt cele dintâi și cele mai puternice simțăminte ce se întipăresc în mintea și sufletul copiilor lor. Femeia ca mamă are datoria de a începe educația copiilor și de a-i îndruma pe calea cea bună, pe care să o urmeze în viață. Privirea, surusul și glasul mamei vor fi razele care pătrund inteligența copilului, care-i dezvoltă simțămintele și care-i luminează conștiința. Misiunea de a crește și forma pe om obligă pe părinți, dar în special pe femeie ca mamă, la o cultivare a inimii și a voinței copiilor, prin susținerea și dezvoltarea virtuții, moralității și bunelor moravuri. Fără o cultivare a voinței, care e temelia modului său de a gândi și a lucra, omul nu poate fi desăvârșit. Virtuțile morale practicate în casa părintească și insuflate prin dragostea mamei, dau copiilor puterea de a rezista și a face față dificultăților care vor apărea în viața de adult.

De la început, femeia a fost investită cu cea mai înaltă și mai măreață misiune: de a naște, crește și educa pe copiii săi, viitori membri ai familiei și ai societății. Pătrunsă de însemnătatea acestei sfinte și înalte chemări a femeii, poeta Carmen Sylva spunea: “Femeia este înzestrată cu o putere mai presus de toate puterile, cu o vrednicie mai mare decât toate vredniciile, cu o frumusețe mai mare decât toate podoabele pământului: E o mamă! A fi mamă e începutul și sfârșitul chemării și a ființei ei. Mama e numele cel mai înalt ce i se poate da. A fi mamă e vitejia ei, e cununa ei de biruință, e lupta și mărirea ei, e viața și moartea ei.” Simțământul de mamă e așa de puternic înrădăcinat în inima și sufletul femeii încât ea chiar din cea mai fragedă vârstă ocrotește pe cei mai slabi, iar mai târziu ea e partenera soțului ei de care îngrijește cu iubire și mama părinților ei îmbătrâniți. În puterea acestui simțământ matern femeia cunoaște că mica ființă de la sânul său învață de la ea binele și răul, poftele și dorințele, curățenia sufletească și bunătatea, că în puterea sa stă puterea de a face pe copil fericit ori nenorocit și că pornirea sa sufletească va croi soarta vieții copilului. De aici femeia ca soție și mama are nobila misiune de a îngriji și educa pe copii. În general, oamenii nu pot trăi potrivit menirii lor și nu pot să își cunoască și să își îndeplinească visele/ aspirațiile lor, fără educație.

Fără o dezvoltare a facultăților sufletești și fără o dobândire a unor cunoștințe, omul apare degradat și fără viață între ceilalți. Națiunea ori societatea la temelia căreia se află o bună educație și o instruire sănătoasă va fi sigură de prosperitate. În caz contrar, se va nimici de la sine. Dacă așa de însemnată și de scumpă e instruirea, mult mai însemnată și mai sublimă e misiunea de a educa. Nimeni însă nu resimte farmecul și frumusețea acestei misiuni ca femeia care, ca mamă, are în primul rând chemarea de a supraveghea și conduce primii pași ai copiilor. Jean Jacques Rousseau spunea: “Prima educație e cea mai importantă, iar ea aparține incontestabil mamelor.”

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. INV. PRIMAR GHEȚI ANIȚA

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau interdicțiile pe care i le stabilesc părinții și educatorii.

Educația pe care copilul o primește acasă, de la părinți, în primii șapte ani de viață își va pune amprenta pentru întreaga existență. Meseria de părinte este cea mai grea meserie din lume dar, în același timp, cea mai frumoasă și aducătoare de bucurie și satisfacții. Împovărați de grijile cotidiene, părinții acordă din păcate din ce în ce mai puțin timp educației copiilor, comunicării cu ei, petrecerii unui timp de calitate în compania lor. Însă, la fel de bine, unii părinți nu pierd prilejul de a le face câte o "lecție", de morală copiilor atunci când greșesc sau când primesc note mici la școală. Alți părinți, dimpotrivă, apelează la o protecție exagerată a copilului, ceea ce conduce la incapacitatea acestuia de a se adapta la cerințele societății. Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale, încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare, decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale, nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei, toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi „bine-crescut” nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, prin un copil „bine crescut” regăsim:

-**SALUTUL**. Este prima normă de conduită învățată în familie începând de la etapa în care, piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă, firesc, cu „bună ziua”.

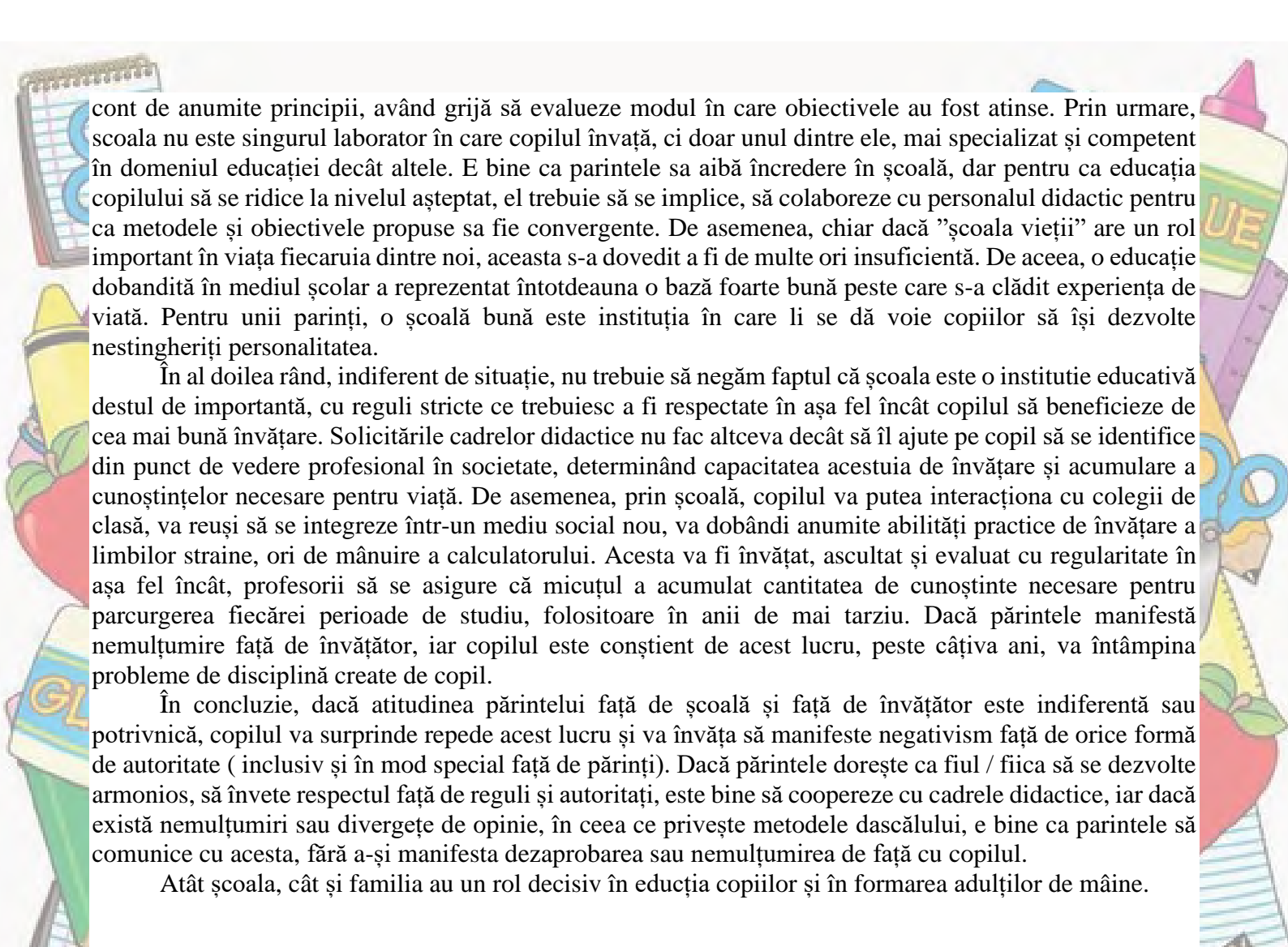
-**COMPORTAMENTUL ÎN PUBLIC**. Un copil bine crescut știe să răspundă la întrebări și să susțină o conversație.

-**COMPORTAMENTUL CU PRIETENII**. Manierele nu se demonstrează doar în prejma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă faptul că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Un copil bine crescut își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor.

-**ÎNTELEGHEREA NORMELOR SOCIALE**. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde cu ajutorul părinților ceea ce se face și ceea ce nu se face în societate.

-**RECUNOAȘTEREA GREȘELILOR.** „Îmi pare rău” este la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Școala este instituția care organizează trăirea unei experiențe de învățare. Ea urmărește atingerea unor obiective cu ajutorul unor metode și mijloace științifice. Școala informează și formează elevii ținând

cont de anumite principii, având grijă să evalueze modul în care obiectivele au fost atinse. Prin urmare, școala nu este singurul laborator în care copilul învață, ci doar unul dintre ele, mai specializat și competent în domeniul educației decât altele. E bine ca părintele să aibă încredere în școală, dar pentru ca educația copilului să se ridice la nivelul așteptat, el trebuie să se implice, să colaboreze cu personalul didactic pentru ca metodele și obiectivele propuse să fie convergente. De asemenea, chiar dacă ”școala vieții” are un rol important în viața fiecăruia dintre noi, aceasta s-a dovedit a fi de multe ori insuficientă. De aceea, o educație dobândită în mediul școlar a reprezentat întotdeauna o bază foarte bună peste care s-a clădit experiența de viață. Pentru unii părinți, o școală bună este instituția în care li se dă voie copiilor să își dezvolte nestingheriți personalitatea.

În al doilea rând, indiferent de situație, nu trebuie să negăm faptul că școala este o instituție educativă destul de importantă, cu reguli stricte ce trebuie să fie respectate în așa fel încât copilul să beneficieze de cea mai bună învățare. Solicitățile cadrelor didactice nu fac altceva decât să îl ajute pe copil să se identifice din punct de vedere profesional în societate, determinând capacitatea acestuia de învățare și acumulare a cunoștințelor necesare pentru viață. De asemenea, prin școală, copilul va putea interacționa cu colegii de clasă, va reuși să se integreze într-un mediu social nou, va dobândi anumite abilități practice de învățare a limbilor străine, ori de mânăuire a calculatorului. Acesta va fi învățat, ascultat și evaluat cu regularitate în așa fel încât, profesorii să se asigure că micuțul a acumulat cantitatea de cunoștințe necesare pentru parcurgerea fiecărei perioade de studiu, folositoare în anii de mai târziu. Dacă părintele manifestă nemulțumire față de învățător, iar copilul este conștient de acest lucru, peste câțiva ani, va întâmpina probleme de disciplină create de copil.

În concluzie, dacă atitudinea părintelui față de școală și față de învățător este indiferentă sau potrivnică, copilul va surprinde repede acest lucru și va învăța să manifeste negativism față de orice formă de autoritate (inclusiv și în mod special față de părinți). Dacă părintele dorește ca fiul / fiica să se dezvolte armonios, să învețe respectul față de reguli și autorități, este bine să coopereze cu cadrele didactice, iar dacă există nemulțumiri sau divergențe de opinie, în ceea ce privește metodele dascălului, e bine ca părintele să comunice cu acesta, fără a-și manifesta dezaprobarea sau nemulțumirea față de copilul.

Atât școala, cât și familia au un rol decisiv în educația copiilor și în formarea adulților de mâine.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI A ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

GHETU IULIA

Nimic nu-l ajută mai mult pe copil ca un părinte dedicat rolului său. Fiecare părinte dorește ca propriul copil să reușească la școală. De aceea, nu trebuie subestimat aportul pe care mama sau tatăl îl au în formarea celor mici. În școală, ca și în viață, continuă susținerea părinților este crucială pentru o viață împlinită. Iată care sunt cele 4 roluri pe care fiecare părinte trebuie să și le asume:

1. **Să încurajeze continuu.** Este la fel de important să încurajezi un copil cu performanțe mai slabe cât și să-l feliciți pe cel care obține rezultate. Adevărata învățare nu se bazează pe recompensă, ci pe valorile pe care copilul le descoperă. Este esențial să tragem concluzii pozitive dintr-un esec. Aceasta îl va ajuta să înțeleagă cât e de important să încerce din nou pentru a reuși în cele din urmă.

2. **Să fie un prieten.** Să învețe să citească și să socotească nu sunt singurele lucruri cu care un copil se confruntă la școală. El poate avea probleme cu un profesor, cu un grup de prieteni sau cu alți copii la locul de joacă. Câteodată chiar au nevoie de cineva care să îi asculte cu adevărat – și acel cineva esti tu. Fără cineva în care să aibă încredere, copilul va fi mai stresat, iar acest lucru

poate diminua încrederea în sine și motivația. Încercați să vă amintiți problemele cu care v-ați confruntat când erați copii. E momentul să transmiteți copilului tău o experiență pozitivă. Dacă tu îți vei lua copilul în serios este foarte probabil ca și el să ia propria educație în serios.

3. **Să fie un bun profesor.** Nu puteți lăsa toată educația în seama învățătorilor și profesorilor de școală. Este treaba lor, desigur, dar chiar și cel mai strălucit profesor nu se poate adresa unui singur elev din clasă. Copiii au nevoie de atenție personală și e sarcina părinților să le-o acorde.

Părinții trebuie să fie la curent cu temele, proiectele și testele copilului. Lăsați ceva din timpul dvs. ca să îi puteți oferi ajutorul. Fiți disponibil și entuziast: copiii au nevoie să știe că vreți să fiți lângă el. Discutați cu profesorii regulat ca să știți cum merg lucrurile la școală.

4. **Să se impună în fața copiilor.** Da, uneori e nevoie să fim mai fermi. Dar e vorba doar despre disciplină. E important să-i reamintiți copilului să-și respecte programul, să obțină rezultatele și să îndeplinească sarcinile la timp. Trebuie să impunem respect pentru că de cele mai multe ori copiii nu înțeleg de prima dată sau nu iau prea în serios anumite obligații. Puțină fermitate în fiecare zi va învăța copilul cum să-și organizeze timpul și activitățile. Aceasta îi va da un simț al controlului și poate preveni întârzierile în terminarea temelor. Fiți pregătiți să faceți pe "tipul cel dur" dar nu depășiți măsura, altfel copilul va considera școala și temele ca o pedeapsă.

(Michiela Poenaru- „Cum să fii un bun părinte „-eDidactica, 2011)

Educația constituie un aspect al procesului de socializare prin care oamenii pot dobândi comportamente specifice, necesare pentru participarea activă la viața socială. Astfel, chiar dacă nu conștientizăm, educația are o influență continuă asupra noastră.

Socializarea prin educație presupune transmiterea, însușirea și aplicarea unor valori (științifice, tehnologice, culturale, artistice, filozofice, etice, religioase).

Se poate afirma că educația este activitatea complexă realizată în cooperare de educator și educabil în vederea formării și autoformării asistate, cu scopul dezvoltării personalității și sădirii unei mentalități pozitiv-constructiviste. Pe de altă parte educația, în esență, are drept scop esențial scoaterea ființei umane din starea primară, biologică și ridicarea ei spre starea spirituală, culturalizată. Când vorbim de educația ca proces avem în vedere ansamblul de acțiuni prin care se realizează transmiterea cunoașterii și influențele sistematice și organizate prin care se realizează formarea personalității umane.

Ca rezultat, educația indică nivelul de instrucție, de cultură, de conturare a diferitelor componente ale personalității în urma influențelor educaționale. În limbajul cotidian vorbim despre cineva ca fiind bine educat (sau bine crescut) sau prost educat (prost crescut, lipsit de educație). Din punct de vedere pedagogic, educația privită ca rezultat implică o judecată de valoare referitoare atât la calitatea educației, cât și a individului.

Câmpul educațional este unul specializat cu reguli proprii de funcționare care segmentează spațiul social. Multă vreme, câmpul educațional a fost relativ static și a fost dominat de patru mari domenii educaționale și anume: educația intelectuală, morală, estetică și fizică.

În multe privințe, acestea constituie și astăzi structura de bază a câmpului educațional, îndeosebi a celui școlar. Fiecare dintre ele a suferit de-a lungul timpului schimbări importante în planul finalităților, conținuturilor și modalităților de realizare.

Educația intelectuală: contribuie la pregătirea generală și fundamentală a individului, asigurându-i pe lângă orizontul general de cultură și capacitățile intelectuale necesare oricărei dezvoltări și activități. Prin conținutul și obiectivele urmărite, educația intelectuală asigură nucleul valoric al personalității și un nivel al dezvoltării intelectuale, indispensabile realizării celorlalte laturi ale educației.

Educația morală : Este o latură a educației care ca scop formarea profilului moral al personalității și al comportamentului socio-moral al individului. Specificul său este determinat, pe de o parte de particularitățile moralei, ca fenomen social, care-l conferă conținutul, iar pe de altă parte, de condițiile socio-psiologice ce sunt implicate în realizarea ei. Raportarea la societate și raportarea la subiect sunt cele două cadre de referință indispensabile unei fundamentări pedagogice a educației morale.

În funcție de gradul de organizare și de oficializare al formelor educației, putem delimita trei mari categorii:

- educația formală sau oficială;
- educația non-formală sau extrașcolară;
- educația informală sau spontană;

Educația Non-formală a fost definită de către J. Kleis, drept "orice activitate educațională, intenționată și sistematică, desfășurată de obicei în afara școlii tradiționale, al cărui conținut este adaptat nevoilor individului și situațiilor speciale, în scopul maximalizării învățării și cunoașterii și al minimalizării problemelor cu care se confruntă acesta în sistemul formal, stresul notării în catalog, disciplina impusă, efectuarea temelor etc."

Educația Informală se referă la experiențele zilnice ce nu sunt planificate sau organizate și conduc către o învățare informală. Când aceste "experințe sunt interpretate de către cei mai în vârstă sau de către membrii comunității ele se constituie în educație informală." Educația informală este procesul care se întinde pe toată durata vieții, prin care individul dobândește informații, își formează priceperi și deprinderi, își structurează convingerile și atitudinile, se dezvoltă, prin intermediul experiențelor cotidiene.

Educația Formală: Din punct de vedere conceptual, educația formală cuprinde totalitatea activităților și a acțiunilor pedagogice desfășurate și proiectate instituțional, în grădinițe, școli, licee, universități, centre de perfecționare etc, în cadrul sistemului de învățământ, în mod planificat și organizat pe niveluri și ani de studii, având finalități educative bine determinate. Ea se realizează în cadrul unui proces de instruire realizat cu rigurozitate, în timp și spațiu: planuri, programe, manuale, cursuri, materiale de învățare .

Educația este cea mai importantă componentă din societatea umană.

Educația în sens restrâns se referă la educația formală (în grădinițe, școli, licee, facultăți) Educația în sens larg :

1. educația părinților – primul tip de educație de care are parte copilul,
2. educație din partea familiei lărgite (alte rude, prieteni de familie, cunoscuți, vecini, colegi de-ai părinților, nași etc)
3. educație din experiența de viață – tot ce se întâmplă în jurul copilului reprezintă o formă de educație pentru el (aici intră: educația străzii – tot ce vede, aude, trăiește individul pe stradă, educație din relațiile cu diferite entități publice și private, educație din relația cu statul (politic și administrativ)
4. educație din anturaj (copii din fața blocului, colegi de grădiniță, școală, liceu, facultate, prieteni, cunoscuți etc)
5. educația formală (creșă, grădiniță, școală, liceu, facultate, și orice alte cursuri, seminarii, întâlniri cu scopul concret de a învăța ceva)
6. autoeducație (autoeducare) – foarte importantă, bazată pe cele anterioare, este educația care dezvoltă și îmbunătățește toate învățăturile primite anterior, care trage concluzii în urma informațiilor știute și experiențelor trăite, și crează noi informații utile.

Educația indivizilor poate fi proastă, sau bună (corectă). O educație proastă se observă atunci când comportamentele individului mai mult dăunează societății în care individul trăiește, iar educația bună/corectă se vede atunci când individul aduce mai multe beneficii societății decât daune.

Educația formală obligatorie (școală generală, liceu) ar trebui să cuprindă obligatoriu trei componente majore:

1. Educație pentru o cultură generală de bază/esențială (școala primară)
 - informații despre comunicare (în scris sau verbal prin limbaj) – să înveți să scrii și să vorbești corect
 - elemente esențiale de matematică – calcule (adunări, înmulțiri etc), forme geometrice, corelații logice etc
 - un minim de istorie, geografie și cultură generală din alte domenii
 - informații importante despre mediu (cum funcționează, resurse, energie, poluare, reciclare, importanța protecției mediului, metode prin care poate fi protejat mediul) (de bază în secolul 21)
 - utilizarea calculatorului și a internetului – de bază (avantaje și dezavantaje internet/AICI)
 - învățarea cel puțin a unei limbi străine (de preferat engleză)
 - cât mai multă educație fizică (sport-mișcare)
2. Educație cu accent pe ANUMITE domenii (detalii) (liceu)
 - cele care există și în prezent – matematica, română, limbi străine, istorie, geografie, fizica, biologie, chimie, ecologie, informatică etc – dar predate CALUMEA, nu de un profesor incompetent, nu pe principiul “dictării”. Dacă un profesor dictează la ore și copiii scriu...și atât, la ce mai vine toată lumea la acea oră? Să le dea profesorul materialul printat și gata. Nu e nicio diferență...
3. Educație cu accent pe TOATE CELELALTE DOMENII relevante și foarte importante pentru om.

Este astfel necesar ca cei care se educa să dobândească abilitatea de a transforma aceste informații în cunoștințe operaționale, să-și dezvolte imaginația și creativitatea. Dotarea elevilor cu strategii acționale flexibile și formarea capacității acestora de a adevca permanent activitățile întreprinse la scopurile asumate reprezintă, la rândul lor, condiții esențiale în asigurarea libertății de decizie și acțiune.

Atât în timpul școlii generale cât și în timpul liceului copiii ar trebui învățați mult mai multe lucruri despre lumea în care trăiesc, despre cum funcționează ea, despre cum trebuie să te adaptezi la ea, despre cum trebuie să te porți, despre ce drepturi ai, despre ce obligații ai etc. Puținele ore de dirigentie, cu diferite tematici, de multe ori nu se fac, și oricum nu ar fi suficiente pentru a-l pregăti pe copil pentru lumea reală în care urmează să trebuiască să se descurce. Această pregătire a copiilor pentru lumea reală în care cu toții trăim ar trebui începută cât mai din timp, de către părinți acasă, apoi dezvoltată la grădiniță, clasa I și tot așa.

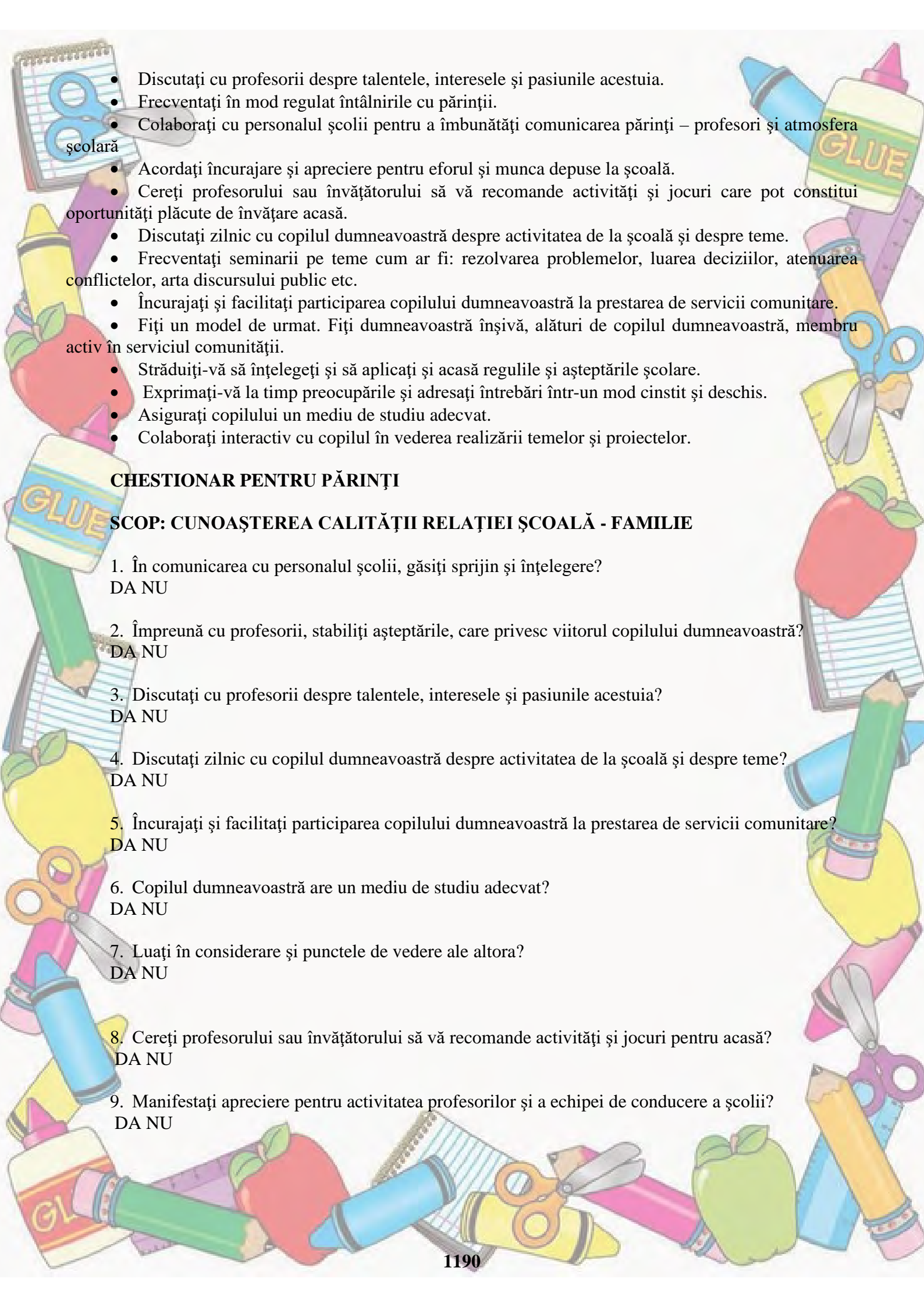
Elevii vor fi astfel stimulați să emită opinii personale, să-și dezvolte gândirea divergentă și spiritul critic, să genereze controverse de idei și să-ți argumenteze punctele de vedere. În acest sens, profesorul va iniția activități care să favorizeze atât asumarea liberă de către elevi a unor finalități acționale personale cât și întreprinderea unor demersuri concrete de atingere a acestora, demersuri aflate la latitudinea elevilor în cauză.

Asigurarea unui climat educațional adecvat încurajării libertății de acțiune și gândire a elevilor presupune încurajarea inițiativelor personale ale acestora, existența unei ambianțe școlare flexibile și înstituirea între profesor și clasa a unor relații bazate pe cooperare și nu pe dominare sau vasalitate autocratică, pe autoritate și nu pe exercitarea discreționară a puterii.

Importanța implicării active a educației în raport cu problematica libertății umane este cu atât mai evidentă cu cât, așa după cum preciza Finkelkraut (cf. Cucos, C., 1996, p. 86), în prezent omul a devenit un conglomerat de nevoi pasagere, uitând că libertatea este altceva decât puterea de a schimba o determinare iar cultura este ceva mai mult decât o pulsione care trebuie satisfăcută.

Căi eficiente de implicare a părinților în educația copilului

- Oferiți feedback pozitiv și manifestați apreciere pentru activitatea profesorilor și a echipei de conducere a școlii
- În comunicarea cu personalul școlii, adoptați o atitudine pozitivă, deschisă, fiți dispus să acceptați noul și schimbarea.
- Luați în considerare și punctele de vedere ale altora
- Împreună cu profesorii, stabiliți așteptările și formulați obiective educative, care privesc viitorul copilului dumneavoastră.

-
- Discutați cu profesorii despre talentele, interesele și pasiunile acestuia.
 - Frecvențați în mod regulat întâlnirile cu părinții.
 - Colaborați cu personalul școlii pentru a îmbunătăți comunicarea părinți – profesori și atmosfera școlară
 - Acordați încurajare și apreciere pentru efortul și munca depuse la școală.
 - Cereți profesorului sau învățătorului să vă recomande activități și jocuri care pot constitui oportunități plăcute de învățare acasă.
 - Discutați zilnic cu copilul dumneavoastră despre activitatea de la școală și despre teme.
 - Frecvențați seminarii pe teme cum ar fi: rezolvarea problemelor, luarea deciziilor, atenuarea conflictelor, arta discursului public etc.
 - Încurajați și facilitați participarea copilului dumneavoastră la prestarea de servicii comunitare.
 - Fiți un model de urmat. Fiți dumneavoastră înșivă, alături de copilul dumneavoastră, membru activ în serviciul comunității.
 - Străduiți-vă să înțelegeți și să aplicați și acasă regulile și așteptările școlare.
 - Exprimați-vă la timp preocupările și adresați întrebări într-un mod cinstit și deschis.
 - Asigurați copilului un mediu de studiu adecvat.
 - Colaborați interactiv cu copilul în vederea realizării temelor și proiectelor.

CHESTIONAR PENTRU PĂRINȚI

SCOP: CUNOAȘTEREA CALITĂȚII RELAȚIEI ȘCOALĂ - FAMILIE

1. În comunicarea cu personalul școlii, găsiți sprijin și înțelegere?
DA NU
2. Împreună cu profesorii, stabiliți așteptările, care privesc viitorul copilului dumneavoastră?
DA NU
3. Discutați cu profesorii despre talentele, interesele și pasiunile acestuia?
DA NU
4. Discutați zilnic cu copilul dumneavoastră despre activitatea de la școală și despre teme?
DA NU
5. Încurajați și facilitați participarea copilului dumneavoastră la prestarea de servicii comunitare?
DA NU
6. Copilul dumneavoastră are un mediu de studiu adecvat?
DA NU
7. Luați în considerare și punctele de vedere ale altora?
DA NU
8. Cereți profesorului sau învățătorului să vă recomande activități și jocuri pentru acasă?
DA NU
9. Manifestați apreciere pentru activitatea profesorilor și a echipei de conducere a școlii?
DA NU

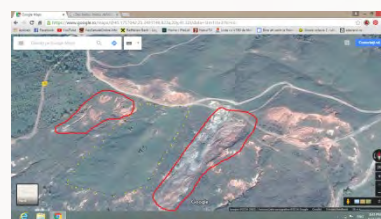
EDUCAREA ELEVILOR PRIN PROIECTE DE MEDIU

**GHIMPU RODICA DANIELA,
SCOALA GIMNAZIALA RÂU ALB DE JOS, C
OM RÂU ALB, DAMBOVITA, ROMANIA**

Situată la contactul dintre munte și Subcarpați, comuna Râu Alb se caracterizează printr-o denivelare puternică, ce face trecerea de la ultimele culmi ale Bucegilor și Leaotei la o serie de dealuri peticite cu pașuni și livezi situate la 700-800 m altitudine. Ocupând extremitatea vestică a Subcarpaților de Curbură, localitatea Râu Alb păstrează structura specifică subcarpaților, prezentând o succesiune strânsă de sinclinale și anticlinale.

Bazinul hidrografic al Râului Alb este puternic fragmentat, iar râul manifestă o puternică acțiune de eroziune și de transfer, care este completată și de alunecările de teren, ce dau o notă specifică pentru relieful sculptat pe marne și argile.

Pornind de la informațiile dobândite de elevii claselor a VII-a și a VIII-a în cadrul cursului opțional “Hazarduri natural” elevii din grupul țintă, sub îndrumarea profesorului coordonator, au făcut mai multe vizite în teren pentru a identifica problemele de mediu de pe raza Comunei Râu Alb. Au fost identificate mai multe probleme dintre care cea mai urgentă o reprezintă *Alunecările de teren care s-au intensificat în mai multe zone din comună: pe Iudă, la Anini Ologului și pe Horoaia.*

După consultarea echipelor care au realizat culegerea datelor din teren am stabilit planul de acțiune prin realizarea unui proiect de prin care să găsim o soluție pentru problema identificată în zona Horoaia. Cantitățile mari de precipitații din ultima perioadă au accentuat alunecările de teren din zona Horoaia. Cauzele actualei probleme identificate în zona amintită sunt foarte vechi, potrivit istoricului și autorului monografiei “Râu Alb – Dâmbovița pagini la o monografie” Gabriel Mihail Popescu “Valceaua Horoii adună apele din fosta pădure cu același nume, acum izlaz comunal”¹. Potrivit aceluiași autor, pe la 1910 “în sat existau fierăstraie pentru prelucrarea lemnului”. În perioada interbelică aproape 100 hectare din pădurea amintită au fost defrișate de către proprietari, pe raza satului existând o fabrică de cherestea. Și în prezent se văd ruinele și există toponimul “La fabrică”. În 1931 pădurea a fost expropriată, acum terenul aflându-se în proprietatea Comunei Râu Alb. Pășunatul excesiv și alternanța anilor bogați în precipitații cu ani secetoși au accentuat degradarea solului argilos. În ultimii ani autoritățile locale au căutat soluții pentru rezolvarea problemelor provocate de alunecările de teren. În anul 2012 a fost depus un proiect de împădurire la Administrația Fondului de Mediu. A fost alocată finanțarea pentru împădurirea a circa 71 de hectare dar, datorită birocrăției și neglijenței, lucrările se desfășoară încet cu perioade de întrerupere din lipsa fondurilor. În imaginea de mai sus (captură de pe site-ul www.googlemaps.com) zona marcată cu culoarea galbenă reprezintă zona împădurită iar cea marcată cu culoarea roșie reprezintă zona afectată de alunecări de teren. În imediata vecinătate a zonei împădurite s-au accentuat alunecările de teren.

Împreună cu elevii din grupul de lucru am considerat că trebuie să intervenim pentru a stopa alunecările de teren. Ca soluție tehnică am ales modelul propus de doamna Ofelia Valentina Robescu în lucrarea “Managementul mediului” pagina 80. Considerăm că se poate realiza o plantație de cătină, planta crescând în mod spontan în arealul amintit. Plantarea butașilor de *hippophae rhamnoides* se va face în mod controlat ținând cont de curbele de nivel și se va supraveghea evoluția acestora în primul an de vegetație.

În extremitățile și în centrul zonei plantate se vor amenaja mici șanturi pentru drenarea apei provenite din precipitații.

După primul an de vegetație, în condiții optime de dezvoltare a plantei, scurgerea de pământ se reduce cu 15%. Potrivit “Modelului ecologic de control cu cătină în bazinul superior al Dâmboviței” în anul 6 de vegetație plantația de cătină ajunge la maturizare. “Se instalează durabilitatea sistemului, iar eroziunea este combătută 100%.” Specia *hippophae rhamnoides* în asociere cu alte specii ierboase și agricole s-a dovedit a fi cel mai viguros model de conservare a terenurilor afectate de eroziune din zona subcarpaților românești. Ajunsă la maturitate planta ofera un dublu beneficiu: Stopează alunecările de teren; Fructele plantei (pseudobaci) se pot valorifica având o mare valoare nutritivă și medicinală; pot fi comercializate către procesatori cu un pret de aproximativ 2 euro/kg.

Soluția aleasă de grupul țintă a fost prezentată reprezentanților autorităților locale și a fost agreată de aceștia. Urmează să se semneze un parteneriat și un protocol de colaborare, elevii având nevoie de ajutor din partea adulților pentru amenajarea teraselor și a canalelor colectoare. Împreună cu angajații ocolului silvic vor fi selecționați butași pentru realizarea materialului săditor. Plantarea se va realiza în luna octombrie.

Dacă rezultatele vor fi pozitive proiectul se poate extinde la întreaga zonă de nord-est a punctului Horoaia pentru a stopa alunecările de teren care în prezent afectează inclusiv drumul DC 133, recent afaltat, dar și pentru a încuraja locuitorii în realizarea unor mici plantații de arbuști fructiferi.

BIBLIOGRAFIE

- Berca M ; Robescu, V.O. ; Buzatu, S.C. – 2012, Managementul mediului, S.C. – 2012,
- Gabriel Mihail Popescu, Grigore H. Mircescu – Rau Alb – Dambovita pagini la o monografie, Ed. Bibliotheca, Targoviste, 2009.
- Robescu, V.O. – 2009, Modele privind managementul reconstrucției de mediu în bazinul superior al Raului Dambovița, 2009

Developing a plan regarding good practices in Rau-Alb de Jos Middle School’s environment project Starting from the information gained by the seventh and eighth grade students in the optional study course “ Hazarduri naturale”, the target students identified several environmental problems on Rau-Alb’s village area.

By far, the worst of the problems are the landslides in various areas of the community. For the Horoaia area, it has been chosen as a solution Ofelia’s Robescu research work in “Managementul mediului” which included planting about 500 seedlings of buckthorn (catina).

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR GHINEA MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "B.P.HASDEU", MUNICIPIUL CÂMPINA

Motto: J.J. Rousseau: *Educatori, învățați să vă cunoașteți copiii!*

Trăim într-o lume aflată într-o permanentă schimbare. O lume în care părinții, cadrele didactice, toți factorii educaționali se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte armonios. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea majoră familiei în educație, pentru că ea, familia, este prima "școală" a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă - parte integrantă din procesul educațional.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului, a relațiilor cu membrii familiei, echilibrul dintre efort și joc/joacă ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

S-a constatat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă a părinților în școală și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent, deoarece familia este neimplicată, dezinteresată. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că aplatizează voința acestuia, dar îl și jignește. Pe de altă parte, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățatura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult încetinit de preocupări extrașcolare: își folosesc timpul liber în mod dezordonat în fața televizorului și calculatorului, în activități de divertisment. Controlul părinților nu este eficace, uneori este inexistent, aceștia devin nemulțumiți de notele copiilor și pun rezultatele slabe la învățatură pe seama școlii. La polul opus, există părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate și irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățatură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

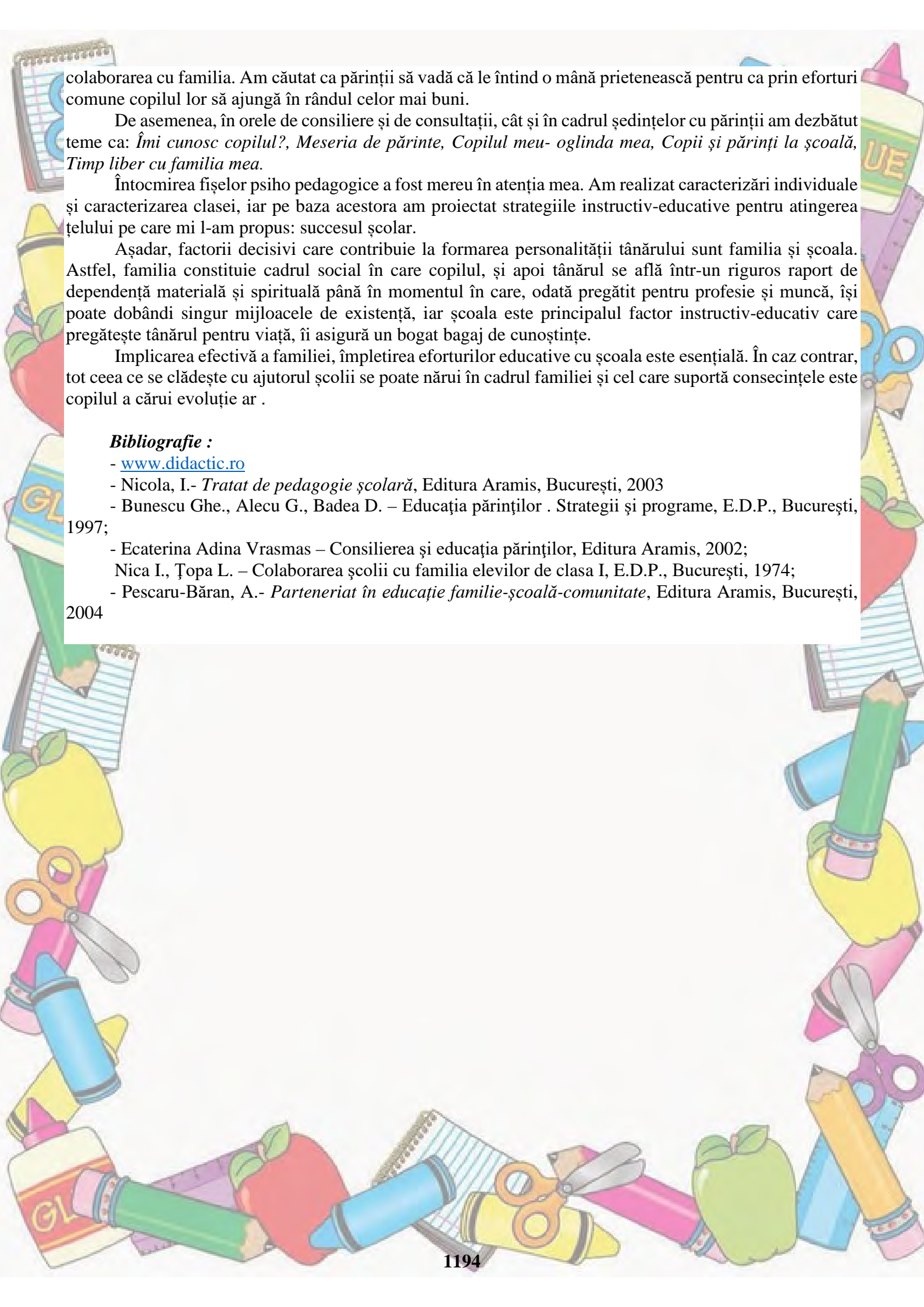
Deci, ca primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

În calitate de învățător al clasei, am urmărit să-i determin pe părinți să devină colaboratori activi ai mei, ai școlii, să cunoască scopul și sarcinile, metodele educative, să devină conștienți de răspunderea pe care o au în fața societății, dar, mai ales în fața propriului copil!

Am folosit o varietate de forme și metode precum ședințele cu părinții, lectoratele cu părinții, consultațiile și convorbirile în grup sau individuale, fișele psiho-pedagogice ale elevilor, chestionare.

În cadrul ședințelor cu părinții, m-am străduit să leg munca educativă a acestora de sarcinile activității instructiv-educative din școală. De asemenea, m-am ocupat de organizarea muncii în familie, de alcătuirea și respectarea regimului zilnic, de atragerea părinților în supravegherea timpului liber al elevilor. În acest sens, am dezbătut realizat un parteneriat cu familia, invitându-i pe aceștia la activități reextracurriculare, invitându-i să își prezinte meseriile în activități interactive cu copiii, lucrând în ateliere, organizând târguri, activități de susținere a unor cazuri sociale.

În convorbirile cu părinții este foarte important tonul folosit de profesor. Nu m-am poziționat în *acuzator* al elevilor pentru a nu declanșa în părinți reacția de *apărător* al acestora, fapt care face imposibilă

colaborarea cu familia. Am căutat ca părinții să vadă că le întind o mână prietenească pentru ca prin eforturi comune copilul lor să ajungă în rândul celor mai buni.

De asemenea, în orele de consiliere și de consultații, cât și în cadrul ședințelor cu părinții am dezbătut teme ca: *Îmi cunosc copilul?*, *Meseria de părinte*, *Copilul meu- oglinda mea*, *Copii și părinți la școală*, *Timp liber cu familia mea*.

Întocmirea fișelor psiho pedagogice a fost mereu în atenția mea. Am realizat caracterizări individuale și caracterizarea clasei, iar pe baza acestora am proiectat strategiile instructiv-educative pentru atingerea țelului pe care mi l-am propus: succesul școlar.

Așadar, factorii decisivi care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Implicarea efectivă a familiei, împletirea eforturilor educative cu școala este esențială. În caz contrar, tot ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se poate nărui în cadrul familiei și cel care suportă consecințele este copilul a cărui evoluție ar .

Bibliografie :

- www.didactic.ro
- Nicola, I.- *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003
- Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – *Educația părinților . Strategii și programe*, E.D.P., București, 1997;
- Ecaterina Adina Vrasmas – *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, 2002;
- Nica I., Țopa L. – *Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I*, E.D.P., București, 1974;
- Pescaru-Băran, A.- *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ÎN ȘCOALĂ -STUDIU DE SPECIALITATE-

CHIOSU CORNELIA-VIORICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 ȚICLENII, GORJ

Argument:

Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curiozitate obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

Părinții moderni preferă metode de comunicare la distanță, cum ar fi platformele online și sunt mai puțin susceptibili să participe la ședințe sau activități școlare. În timp ce tehnologia și instrumentele digitale pot ajuta familiile să rămână informate, elevii își pot pierde interesul pentru școală atunci când părinții nu își oferă sprijinul.

Scopul cercetării: Dacă există un parteneriat între școală și familie, va fi o modalitate excelentă de a crea un mediu pozitiv de învățare pentru elev?

Obiectivele cercetării:

- Antrenarea părinților în activitățile școlare: ședințe cu părinții, serbări, festivități sau lecții deschise;
- Comunicarea regulată între cadrele didactice și părinți (în ce domenii se descurcă elevii, ce mai poate fi îmbunătățit și cum îl poți susține și ajuta de acasă);

- Organizarea de lecții interactive acasă. Aceste activități pot îmbunătăți procesul de învățare. De pildă, poți crea cântece și rime cu vocabularul învățat la clasă, ori să înlocuiască anumite instrumente muzicale cu obiecte casnice. O sesiune de gătit distractivă îi poate oferi celui mic ocazia de a-și dezvolta înțelegerea despre sănătate și nutriție;

Metodele de cercetare utilizate sunt: ancheta pe bază de chestionar scris, metoda convorbirii, experimentul pedagogic, analiza produselor activității.

Cercetarea s-a desfășurat la Școala Gimnazială Nr. 1 Țiclenii, în anul școlar 2019-2020. Eșantionul a fost compus din părinții elevilor clasei a II-a, elevii clasei a II-a și cadrele didactice care predau la clasă.

Variabilele cercetării:

Variabila independentă: interacțiunea dintre cadrele didactice care predau la clasă, părinți la diferite activități în interesul elevilor.

Variabila dependentă: modificările produse în urma parteneriatului dintre școală și familie.

Cercetarea s-a desfășurat pe o perioadă de două luni, am urmărit să-i atrag pe părinți în jurul școlii și să devină colaboratori activi ai dascălului, să cunoască scopul și sarcinile, metodele educative, să devină conștienți de răspunderea pe care o au în fața societății. Am folosit o varietate de forme și metode precum ședințele cu părinții, lectoratele cu părinții, consultațiile și convorbirile în grup sau individuale, fișele psihopedagogice ale elevilor.

În urma acestora, am observat schimbări importante în clasă atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici.

Implicarea părinților îi poate ajuta pe cei mici în mai multe moduri, precum: să socializeze ușor și eficient cu partenerii de joacă, să fie empatici și înțelegători cu cei din jur, să obțină note mai mari la școală, să fie activi și implicați în timpul orelor, să aibă încredere în propriile abilități.

Am observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jignește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățătura la unii elevi,

randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățătură le pun pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățătură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Concluzii:

Deci, factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Bibliografie::

- G. Berger, *Omul modern și educația sa*- EDP București 1973;
- A. Birkh, Haywards., *Diferențele individualizate* – Ed. Tehnică București 1999;
- M.Gilly, *Elev bun – elev slab*, EDP București 1973;
- A. Pescaru-Băran.- *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004
- R.Vincent, *Cunoașterea copilului*, EDP București 1972.

PARTENERIATUL ÎN EDUCAȚIE- FAMILIA ȘI ȘCOALA

PROF. GHITĂ ELENA, COLEGIUL TEHNIC TOMA SOCOLESCU, PLOIEȘTI

Succesul școlar, asimilat reușitei școlare de către cei mai mulți pedagogi, desemnează acele rezultate obținute la un nivel superior în conformitate cu nivelul cunoștințelor din programele școlare și cu finalitățile învățământului. Eficiența procesului de învățare și, în mod deosebit, performanța școlară, sunt condiționate de o multitudine de factori obiectivi și subiectivi, externi și interni, contextuali și determinați. Factorii psihopedagogici includ și factori externi, cum ar fi cei familiari și, implicit, climatul regăsit în acest mediu. Situația economică a familiei, statutul socioprofesional al părinților, nivelul cultural, educațional, familial, structura familiei, relațiile intrafamiliale și tipul de coeziune familială, situația economică precară, nivelul scăzut al veniturilor afectează traiectoria școlară a elevului în mai multe feluri. Din păcate astăzi o rată ridiată a abandonului școlar se explică prin această imposibilitate a familiei de a suporta cheltuielile de școlarizare a copilului. România este pe locul al doilea în Europa la abandonul școlar cu o rată de 18, 5%, fenomen datorat și faptului că țara noastră dă puțini bani pentru educație. Ultimul raport realizat de Comisia Europeană arată că rata insuccesului la testele PISA în rândul elevilor dezavantajați de sărăcie este de 3 ori mai mare comparativ cu cea a școlărilor din categoria familiilor prospere. Clivajul de performanță dintre elevii din familii bogate și cei din familii sărace este printre cele mai mari din UE, mai subliniază raportul. Proporția persoanelor din România care au părăsit timpuriu școala (înainte de a termina clasa a X-a) rămâne a treia cea mai înaltă din UE.

Astăzi „indiferent de statutul social sau de contul bancar, familiile se confruntă cu provocări similare, iar ceea ce ne lipsește tuturor este o amplă educație relațională și o porție consistentă de acceptare de sine”.(G. Gyorgy, Copilulinvizibil).

Parteneriatul școală- familie, în contextual lumii de astăzi, primește noi valențe. În lucrarea *Managementul educațional pentru directorii unităților de învățământ*, Mariana Dragomir afirma faptul că, în relație cu școala, părintele parcurge mai mulți pași:

- Părintele învață- se informează asupra modului de conducere și organizare a procesului instructiv-educativ,
- Părintele ajută – sprijină școala în realizarea unor proiecte și activități
- Părintele devine un suport al imaginii pozitive despre școală
- Părintele devine o sursă de informație complementară- oferă dirigintelui (învățătorului) informații despre comportamentul copilului în familie, despre problemele lui (afective, de sănătate)
- Părintele devine o sursă educațională
- Părintele, ca inițiator al schimbărilor din școală- are dreptul și obligația să solicite adaptarea școlii la cerințele societății actuale- părintele poate să propună schimbări care să contribuie la dezvoltarea individuală a copilului.

O multitudine de indicatori de succes școlar al copiilor se îmbunătățesc prin implicarea părinților în viața școlii, printre care menționăm : frecvența la școală, abilități sociale mai bune, adaptarea mai bună la mediul școlar, un sentiment mai accentuat al competenței personale și eficienței în învățare, implicare mai mare în activitățile școlii, credința mai ridicată în importanța educației.

Consilierea părinților este o soluție foarte eficientă în construirea unor parteneriate școală – familie. Modalitățile de lucru cu părinții din medii dezavantajate socio- economic sunt metodele interactive deoarece ei au nevoie să colaboreze, să obțină produse imediate, doresc să își valorifice abilitățile creative și se simt valorizați atunci când sunt afișate în spațiul școlii lucrările realizate de ei . Dintre metodele eficiente ce pot fi avute în vedere voi detalia – problematizarea, jocul de rol, analiza produselor activității, metoda observației, dezbateră.

Problematizarea

Problematizările succinte, care să reflecte realitatea cu care se confruntă părinții, pot avea în vedere conflictele dintre părinți și copii în alegerea carierei, educația fetelor, ideea falsă că profesorii sunt singurii specialiști în educația copiilor, iar părinții nu trebuie niciodată să se intereseze de situația școlară a acestora etc.

Jocul de rol

Se poate urmări punerea în scenă a unor secvențe de viață reală sau imaginară din viața unei familii în relația cu școala. De exemplu, o familie în care părinții nu își trimit copiii la școală pentru că este nevoie de ei la treburile din gospodărie, la munca pe câmp, deși aceștia își doresc să învețe. „Actorii” vor conștientiza și exprima propriile trăiri, gânduri, obstacole, soluții. Jocul de rol poate fi experimentat în oricare dintre combinațiile pasiv-agresiv. După jocul de rol, persoanele-actori este indicat să iasă din rolurile trăite și să analizeze(cu sprijinul consilierului educațional) cele întâmplate pe parcursul rolului interpretat.

Analiza produselor activității este foarte importantă pentru că ea creează sentimentul utilității, al eficienței și succesului personal sau de echipă. Părinții se simt competenți, aspect atitudinal ce va fi transferat și copiilor. Ei pot realiza postere, colaje, desene, modelaje, scrisori, amenajarea sălii, pereți colorați. Sentimentul de bucurie al părinților pentru că au avut rezultate este foarte important.

Metoda observației – părinții sunt solicitați să se implice activ în bifarea stărilor emoționale observate într-o secvență de film/ desen animat care vizează multiculturalitatea, aprecierea comportamentelor părinților într- un joc de rol despre soluțiile găsite referitoare la continuarea școlii.

Observația responsabilizează!

Dezbaterea- Educația este antidotul sărăciei? Centrele pentru părinți în școală sunt o necesitate? Este educația importantă pentru viitorul copilului meu? Cine este responsabil pentru educație?

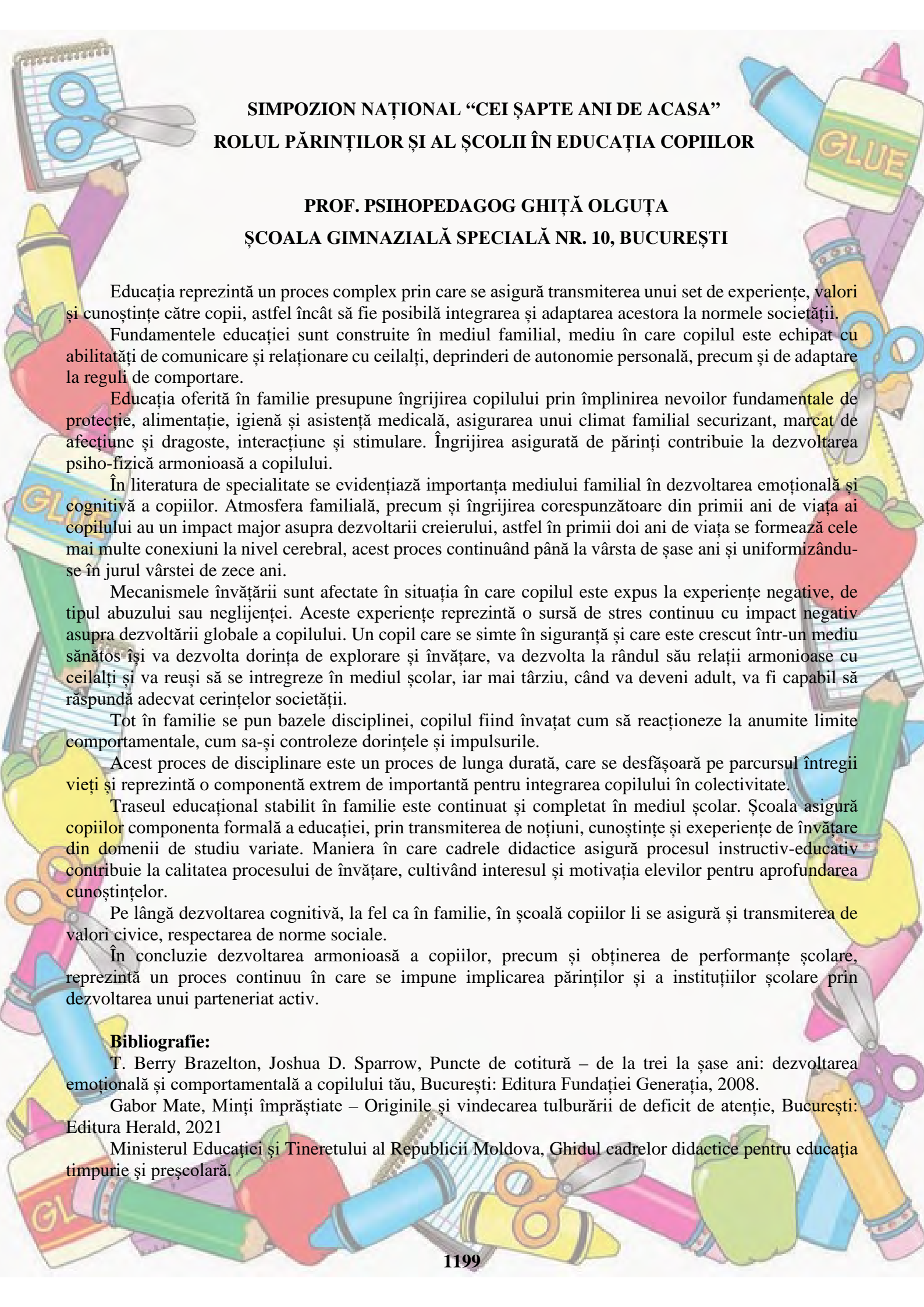
Acestea sunt câteva provocări la dialog ce presupun ascultarea empatică a opiniei și a argumentelor celuilalt; prin comunicare se urmărește analizarea unei situații, exprimarea diferitelor puncte de vedere, analiza rezultatelor obținute etc. Sunt importante abilitățile de ascultare activă, de expunere liberă a ideilor și oferirea de feed-back pozitiv.

Bibliografie

Gyorgy, Gaspar, Copilul invizibil, Curtea Veche Publishing, București, 2016

Dragomir, Mariana, Managementul educațional pentru directorii unităților de învățământ, Ed. Hiperborea, Turda, 2000

Cerghit, I, Metode de învățământ, Ed. Polirom, Iași, 2006

**SIMPOZION NAȚIONAL “CEI ȘAPTE ANI DE ACASA”
ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR**

**PROF. PSIHOPEDAGOG GHIȚĂ OLGUȚA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SPECIALĂ NR. 10, BUCUREȘTI**

Educația reprezintă un proces complex prin care se asigură transmiterea unui set de experiențe, valori și cunoștințe către copii, astfel încât să fie posibilă integrarea și adaptarea acestora la normele societății.

Fundamentele educației sunt construite în mediul familial, mediu în care copilul este echipat cu abilități de comunicare și relaționare cu ceilalți, deprinderi de autonomie personală, precum și de adaptare la reguli de comportare.

Educația oferită în familie presupune îngrijirea copilului prin împlinirea nevoilor fundamentale de protecție, alimentație, igienă și asistență medicală, asigurarea unui climat familial securizant, marcat de afecțiune și dragoste, interacțiune și stimulare. Îngrijirea asigurată de părinți contribuie la dezvoltarea psiho-fizică armonioasă a copilului.

În literatura de specialitate se evidențiază importanța mediului familial în dezvoltarea emoțională și cognitivă a copiilor. Atmosfera familială, precum și îngrijirea corespunzătoare din primii ani de viața ai copilului au un impact major asupra dezvoltării creierului, astfel în primii doi ani de viața se formează cele mai multe conexiuni la nivel cerebral, acest proces continuând până la vârsta de șase ani și uniformizându-se în jurul vârstei de zece ani.

Mecanismele învățării sunt afectate în situația în care copilul este expus la experiențe negative, de tipul abuzului sau neglijenței. Aceste experiențe reprezintă o sursă de stres continuu cu impact negativ asupra dezvoltării globale a copilului. Un copil care se simte în siguranță și care este crescut într-un mediu sănătos își va dezvolta dorința de explorare și învățare, va dezvolta la rândul său relații armonioase cu ceilalți și va reuși să se întregreze în mediul școlar, iar mai târziu, când va deveni adult, va fi capabil să răspundă adecvat cerințelor societății.

Tot în familie se pun bazele disciplinei, copilul fiind învățat cum să reacționeze la anumite limite comportamentale, cum sa-și controleze dorințele și impulsurile.

Acest proces de disciplinare este un proces de lungă durată, care se desfășoară pe parcursul întregii vieți și reprezintă o componentă extrem de importantă pentru integrarea copilului în colectivitate.

Traseul educațional stabilit în familie este continuat și completat în mediul școlar. Școala asigură copiilor componenta formală a educației, prin transmiterea de noțiuni, cunoștințe și experiențe de învățare din domenii de studiu variate. Maniera în care cadrele didactice asigură procesul instructiv-educativ contribuie la calitatea procesului de învățare, cultivând interesul și motivația elevilor pentru aprofundarea cunoștințelor.

Pe lângă dezvoltarea cognitivă, la fel ca în familie, în școală copiilor li se asigură și transmiterea de valori civice, respectarea de norme sociale.

În concluzie dezvoltarea armonioasă a copiilor, precum și obținerea de performanțe școlare, reprezintă un proces continuu în care se impune implicarea părinților și a instituțiilor școlare prin dezvoltarea unui parteneriat activ.

Bibliografie:

T. Berry Brazelton, Joshua D. Sparrow, Puncte de cotitură – de la trei la șase ani: dezvoltarea emoțională și comportamentală a copilului tău, București: Editura Fundației Generația, 2008.

Gabor Mate, Minți împrăștiate – Originile și vindecarea tulburării de deficit de atenție, București: Editura Herald, 2021

Ministerul Educației și Tineretului al Republicii Moldova, Ghidul cadrelor didactice pentru educația timpurie și preșcolară.

TINERI FĂRĂ CREATIVITATE?!

GHIVERCEA VALERIA

Pandemia COVID-19 continuă, atingând o amploare care cu greu ar fi putut fi anticipată în urmă cu doi ani, consecințele ei fiind din ce în ce mai sesizabile la nivel structural: Millennials, de exemplu sunt narcisiști, anxioși, enervanți, îndreptățiți, consumă totul, de la maioneză și diamante până la industria auto electrică și de lux, îi fac pe toți ceilalți să se simtă rău și îngrijorați și nu trebuie să petreci mult timp în peisajul media actual pentru a concluziona că este ceva în neregulă cu ei, cei cu vârsta cuprinsă între 16 și 24 de ani. Să ținem cont că astăzi se află într-un context provocator, în mijlocul pandemiei de COVID-19 cu sistemele de educație și formare care încă nu au revenit la condițiile de dinainte de criză. În absența unui motiv general pentru declin – și a unei reticente de a-i întreba pe tineri ce se întâmplă de fapt – comentatorii sunt liberi să-și alege propria panică morală. Dar, pur și simplu pot face alegeri bune... și asta de multe ori!

Deci, care sunt obiectivele de viață importante pentru tineri? Ce rost mai are să știe absolvenții teorema lui Pitagora, știind că adaptarea omului la viața curentă s-a făcut prin teorie serioasă care să explice bine viața, în timp ce azi, pare-se că toate acestea le face computerul... un mecanism adaptat la revoluția muncii la distanță: garantând parcă, succesul de oriunde, deoarece partea tehnologică este cel mai ușor lucru pe care l-au preluat oamenii pandemici!

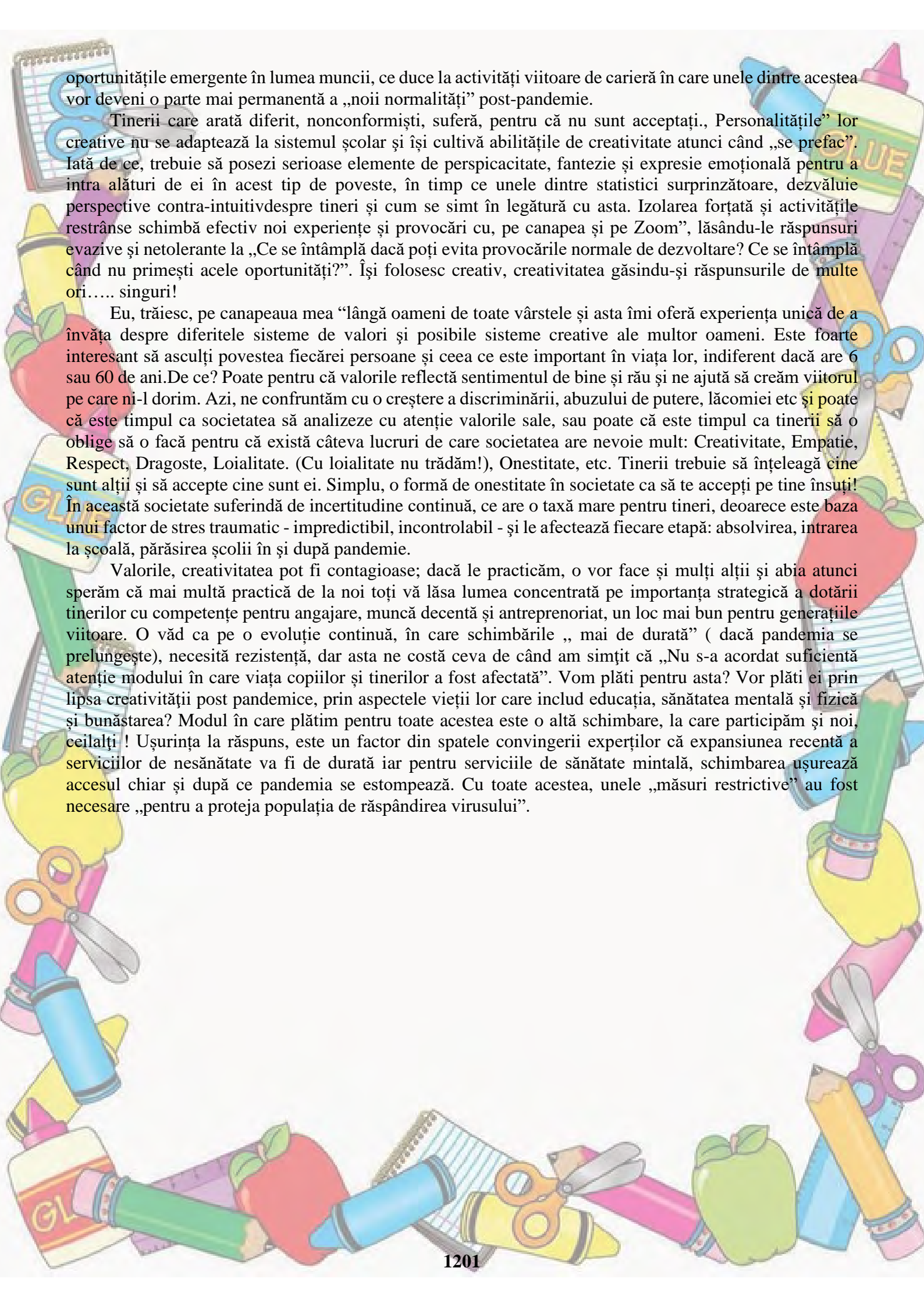
A stins societatea modernă într-adevăr scânteia creativă în rândul tinerilor noștri? Cum ne asigurăm adulților, că putem să nu strâmbăm creativitatea copiilor odată ce intră într-o clasă?

Putem vorbi despre formarea creativă la distanță ca cea mai comună modalitate de transmitere a competențelor, cu dificultăți considerabile în ceea ce privește, adaptarea curriculei, pregătirea stagiariilor și a formatorilor, conectivitatea sau procesele de evaluare și certificare? Nu uitați... Elevii încearcă să se potrivească cu ceea ce cred ei că profesorul vrea să audă și dacă pot face asta, pot avea „succes” la școală” iar școala este obligată să țină pasul cu viața. Sună că plângerea unui adult obosit pe tema: „, copiii din zilele noastre nu sunt la fel de creativi ca cei dinainte”.

O privire exterioară a unei radiografii actuale a tineretului ne stârnește curiozitatea ca unui spectator, în timp ce mulțimi masive de tineri inundă prin simpla prezență existența orașului. Unii s-ar putea înfiora cu gândul la aceste cuvinte, întrebându-se ce delincvență li se rezervă, dar a fi martori la această radiografiere pune capăt temerilor. Observatorul întâmplării este martorul care nu la supărare și răutate, ci la zâmbete și bucurie, îi vede cum cântă și dansează, cultură peste cultură și națiune peste națiune, ținându-și cu mândrie însemnele sus, salutându-se în pace, schimbându-și simbolurile, realizând cu umilință cât de mici sunt într-o lume de oameni uimiți (care nu prea le împărtășește convingerile), înfruntând războaiele și militând pentru pacea tuturor. Toți tinerii știu că s-au adaptat la pandemie și recesiune, că pot participa la redresare și își pot imagina prioritățile pe care ar trebui să le adopte pentru o lume post-COVID-19, vorbesc despre cum au trăit criza; laudându-și poveștile de succes ale creativității, inovației și rezistenței lor.

Cum a început totul?

De la creativitate... da, da, ... pentru ca ea nu poate dispărea, „dar poate fi suprimată în anumite contexte!”... și asta pentru că profesorii tinerilor nu petrec mult timp explorând idei neașteptate, (deoarece s-ar putea să nu fie siguri unde le vă duce) și ca urmare, gândirea „out-of-the-box” este descurajată... Și nu se dă vina pe profesori, care ar putea chiar să simtă că nu pot preda creativitatea, cu toate că toată satisfacția vine atunci când tinerilor li se oferă posibilitatea de a alege. Alegerea și autonomia sunt esențiale pentru că ei să aprecieze munca și șansa care le oferă posibilitatea să fie creativi. Accentul actual pe testarea în școli și ideea că există un singur răspuns corect la o întrebare împiedică dezvoltarea creativității, pentru ca „nu prea este loc pentru gânduri neașteptate, noi, divergente”. De fapt, există dovezi care sugerează că tinerii sunt foarte creativi, în special în ceea ce privește utilizarea media digitală, ... și devin din ce în ce mai imaginativi. Unde mai pui că experții sunt de acord că se pot face schimbări în sala de clasă pentru a cultiva creativitatea și doar pentru că suntem sortiti să devenim mai puțin imaginativi ca viitori adulți, nu înseamnă că societatea nu ar trebui să lucreze pentru a le salva creativitatea. La urma urmei, ideile tinerilor crează

oportunitățile emergente în lumea muncii, ce duc la activități viitoare de carieră în care unele dintre acestea vor deveni o parte mai permanentă a „noii normalități” post-pandemie.

Tinerii care arată diferit, nonconformiști, suferă, pentru că nu sunt acceptați. „Personalitățile” lor creative nu se adaptează la sistemul școlar și își cultivă abilitățile de creativitate atunci când „se prefac”. Iată de ce, trebuie să posezi serioase elemente de perspicacitate, fantezie și expresie emoțională pentru a intra alături de ei în acest tip de poveste, în timp ce unele dintre statistici surprinzătoare, dezvăluie perspective contra-intuitive despre tineri și cum se simt în legătură cu asta. Izolarea forțată și activitățile restrânse schimbă efectiv noi experiențe și provocări cu, pe canapea și pe Zoom”, lăsându-le răspunsuri evazive și netolerante la „Ce se întâmplă dacă poți evita provocările normale de dezvoltare? Ce se întâmplă când nu primești acele oportunități?”. Își folosesc creativ, creativitatea găsindu-și răspunsurile de multe ori..... singuri!

Eu, trăiesc, pe canapeaua mea “lângă oameni de toate vârstele și asta îmi oferă experiența unică de a învăța despre diferitele sisteme de valori și posibile sisteme creative ale multor oameni. Este foarte interesant să ascuți povestea fiecărei persoane și ceea ce este important în viața lor, indiferent dacă are 6 sau 60 de ani. De ce? Poate pentru că valorile reflectă sentimentul de bine și rău și ne ajută să creăm viitorul pe care ni-l dorim. Azi, ne confruntăm cu o creștere a discriminării, abuzului de putere, lăcomiei etc și poate că este timpul ca societatea să analizeze cu atenție valorile sale, sau poate că este timpul ca tinerii să o oblige să o facă pentru că există câteva lucruri de care societatea are nevoie mult: Creativitate, Empatie, Respect, Dragoste, Loialitate. (Cu loialitate nu trădăm!), Onestitate, etc. Tinerii trebuie să înțeleagă cine sunt alții și să accepte cine sunt ei. Simplu, o formă de onestitate în societate ca să te accepți pe tine însuși! În această societate suferindă de incertitudine continuă, ce are o taxă mare pentru tineri, deoarece este baza unui factor de stres traumatic - imprevizibil, incontrollabil - și le afectează fiecare etapă: absolvirea, intrarea la școală, părăsirea școlii în și după pandemie.

Valorile, creativitatea pot fi contagioase; dacă le practicăm, o vor face și mulți alții și abia atunci sperăm că mai multă practică de la noi toți vă lăsa lumea concentrată pe importanța strategică a dotării tinerilor cu competențe pentru angajare, muncă decentă și antreprenoriat, un loc mai bun pentru generațiile viitoare. O văd ca pe o evoluție continuă, în care schimbările „mai de durată” (dacă pandemia se prelungește), necesită rezistență, dar asta ne costă ceva de când am simțit că „Nu s-a acordat suficientă atenție modului în care viața copiilor și tinerilor a fost afectată”. Vom plăti pentru asta? Vor plăti ei prin lipsa creativității post pandemice, prin aspectele vieții lor care includ educația, sănătatea mentală și fizică și bunăstarea? Modul în care plătim pentru toate acestea este o altă schimbare, la care participăm și noi, ceilalți ! Ușurința la răspuns, este un factor din spatele convingerii experților că expansiunea recentă a serviciilor de nesănătate va fi de durată iar pentru serviciile de sănătate mintală, schimbarea ușurează accesul chiar și după ce pandemia se estompează. Cu toate acestea, unele „măsuri restrictive” au fost necesare „pentru a proteja populația de răspândirea virusului”.

PARTENERIATUL ȘCOALĂ - FAMILIE - COMUNITATE

PROF. ÎNV. PRIMAR GHIZILĂ SIMONA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.8, CONSTANȚA

INTRODUCERE

”Am încercat să ajung la copil prin cuvinte;
ele au trecut pe lângă el, neuzite.

Am încercat să ajung la copil prin cărți:
el mi-a aruncat doar priviri nedumerite.

În disperare, m-am dat la o parte.

<< Cum aș putea comunica cu acest copil? >> am strigat.

El mi-a șoptit la ureche: <<Vino, joacă-te cu mine ! >>”

(Carroll Tober, *Copiii indigo*)

Parteneriatul Școală - Familie - Comunitate reprezintă o problemă actuală importantă, reliefată de diferite documente de politică educațională la nivel național și internațional și de cercetările în domeniul educației. În România, conform Legii Educației Naționale nr. 1 / 2011, părinții sunt considerați parteneri principali și beneficiari ai procesului de învățământ.

Când școala, familia și comunitatea încep să colaboreze, elevii primesc cu adevărat suportul necesar pentru a avea succes în școală și în viață. Parteneriatele îmbunătățesc: prezența la școală a elevilor, performanța lor școlară, relația familie - școală, sprijin din partea comunității.

Parteneriatele sunt relații de colaborare între personalul școlii și membrii familiei, ai comunității, ai diferitelor organizații (de afaceri, biserica, biblioteci, servicii sociale, medicale, educaționale, etc.) pentru a implementa programe și activități care să-i ajute pe elevi să reușească.

În acest material am propus un program de activități cu caracter educațional adresat părinților de pretutindeni care prețuiesc valorile spirituale și își doresc să plămădească propriilor copii un caracter prin exemplul înaintașilor.

Programul intitulat generic „Promovarea tradițiilor și obiceiurilor românești” vizează dezvoltarea unor abilități de petrecere a timpului liber, sub forma unor activități extracurriculare ce se vor desfășura lunar, pe parcursul unui an de școlaritate.

BENEFICIILE PARTENERIATULUI

Implicarea familiei în parteneriatul cu școala contribuie la îmbunătățirea rezultatelor, frecvenței școlare și la dezvoltarea responsabilității elevilor pentru activitățile școlare. Deforges (2003, apud Smith et al., 2007) sugerează că implicarea părinților are efecte primare identice asupra imaginii de sine a copilului ca persoană care învață și întărește așteptările înalte ale părinților.

Tipologia beneficiilor implicării include:

- ✓ pentru copii: performanță academică, atitudini și comportament, prezență, adaptare și implicare școlară, rata promovabilității crescută (Suarez - Orozco, 2010; Dor, 2013);
- ✓ pentru părinți: atitudini pozitive față de școală, relații mai bune între copii și părinți;
- ✓ pentru profesori: motivație crescută pentru îmbunătățirea metodelor educative;
- ✓ pentru comunitate: sprijin crescut din partea comunității.

Programele eficiente de parteneriat au permis implicarea activă în educația copiilor, a unor părinți din toate mediile, indiferent de statutul socio- economic, mediu de viață sau număr de membri ai familiei.

Unii autori care au analizat relația dintre implicarea părinților și achizițiile copilului au observat că implicarea se realizează numai atunci când performanțele copilului sunt percepute ca fiind insuficiente de către părinți sau școală și de aceea, implicarea este o reacție la performanțele slabe și comportamentul negativ al copilului.

Pe lângă efectele pozitive ale participării părinților asupra achizițiilor elevilor, alte studii au identificat și efecte pozitive legate de adaptarea socială a copiilor, vizând aspecte, precum: comportamentul, motivația și competențele sociale ale copiilor, relația dintre elevi și profesori, relațiile dintre copii.

OBSTACOLE ÎN CREAREA PARTENERIATELOR SFC

În timp ce valoarea parteneriatului școală - familie este general acceptată, acesta nu poate fi întotdeauna implementat cu ușurință și eficiență. Aceasta se datorează diferențelor de concepție despre context și conținut între participanți, lipsei unei definiții mai clare în literatură a ceea ce înseamnă implicarea părinților, lipsei unor relații echivalente între părinți și profesori sau barierelor legate de implicarea părinților, precum lipsa de timp a acestora.

Lipsa cunoștințelor și abilităților pentru a realiza astfel de colaborări de succes reprezintă o barieră importantă. Pe de o parte, părinții au nevoie de ghidare din partea profesorilor pentru dezvoltarea copiilor lor. Pe de altă parte, profesorii solicită cooperarea părinților, în condițiile în care nu au abilitățile necesare pentru a sprijini efectiv această implicare.

PROGRAM DE ACTIVITĂȚI

Tema programului : "Promovarea tradițiilor și obiceiurilor românești"

Scop: desfășurarea unor activități cu caracter educațional adresate părinților în vederea dezvoltării unor abilități de petrecere a timpului liber alături de copiii lor.

Activitățile propuse în cadrul programului utilizează metode de lucru experiențiale, interactive, creative, bazate pe cooperare și valorificarea resurselor și experiențelor fiecărui participant.

Hai să ne cunoaștem !

Obiective SMART:

- să exerseze prezentarea personală
- să participe activ în comunicarea cu ceilalți

Metode și Tehnici:

- brainstorming, lucrul în echipă, tehnici ale gândirii critice, harta personală

Beneficiari:

- părinți, cadre didactice, reprezentanți ai comunității

Resurse:

- markere, creioane colorate, coli colorate, foarfece, fișe de lucru
- timp: 1h 1/2

Filmul activității:

Floarea. Fiecare participant primește materiale decupate din coli colorate: două frunze, o floare, o tulpină, în funcție de anotimp. Pe elementele florii, participanții sunt invitați să scrie sau să deseneze ultima reușită, o dată calendaristică importantă, o calitate a copiilor, activitatea preferată. Se prezintă fiecare floare grupului. Se afișează rezultatele obținute pe o coală de flip - chart.

Trucuri motivaționale:

- valorizarea resurselor părinților
- implicarea fiecărui părinte
- comunicarea clară a sarcinilor, pe înțelesul tuturor
- fiecare se prezintă în fața clasei
- afișarea rezultatelor obținute

Profilul părinților

Facilitatorii provoacă părinții la un scurt brainstorming. Se notează toate ideile referitoare la ce este un părinte. În echipe, participanții au sarcina de a identifica principalele caracteristici ale părinților din școala în care învață copiii acestora, prin elaborarea unui profil, asemenea unor detectivi. Echipele creează câte o imagine simbolică pentru părinții din școală.

Ce am câștigat?

- Care sunt avantajele participării la această activitate?
- Spuneți un cuvânt prin care relați plusul obținut!

Pro Familia

Obiective SMART:

- să argumenteze importanța comunicării
- să practice tehnici de comunicare eficientă

Metode și Tehnici:

• joc de rol, exerciții de spargerea gheții, lucru în echipă, analiza produselor activității
Beneficiari:

• părinți, copii, cadre didactice

Resurse:

- markere, culori, coli de flipchart, bilețele cu diferite cuvinte
- timp: 1h 1/2

Filmul activității:

Povești de viață de succes. Familiile se prezintă (părinți + copii), își prezintă poveștile de viață în fața celorlalți. Notează apoi pe un bilețel care sunt cele mai importante 3 lucruri pe care le face pentru copilul său. Lipește aceste bilețele pe o coală de flipchart.

Ingredientele educației. Fiecare familie stabilește 5 ingrediente necesare unei bune educații (sunt notate pe 5 bilete diferite). Se anunță o situație limită, în care e necesar ca părinții să renunțe la 2 dintre acestea. Următoarea rundă, vor mai renunța la 2 astfel încât să rămână cu un singur ingredient. Acesta ar trebui să fie ingredientul pe care se bazează în principal educația în familia respectivă. Argumentarea alegerii făcute!

Rețeta EDUCAȚIEI:

Facilitatorii invită participanții la o activitate în perechi, care, pe baza ingredientelor prezentate să stabilească o rețetă de succes a educației!

Trucuri motivaționale:

- ascultare activă
- oferire și primire de feedback pozitiv
- comunicare prin mesaje verbale, nonverbale și paraverbale
- exprimarea emoțiilor în comunicare

Ce am câștigat?

Evaluarea activității și gradului de implicare personală prin selectarea unor jetoane care exprimă diferite emoții.

Delicatese culinare

Obiective SMART:

- să proiecteze un eveniment educațional
- să organizeze diferite tipuri de evenimente în școală

Metode și Tehnici:

- brainstorming, lucrul în echipă, analiza unor secvențe de film

Beneficiari:

• părinți, cadre didactice, reprezentanți ai comunității

Resurse:

- markere, obiecte de diferite culori, coli de flipchart, semințe, ingrediente, hârtie creponată
- ținta desenată pe o coală de flipchart
- timp: 1h 1/2

Filmul activității:

Suișuri și coborâșuri. Relatați un eveniment plăcut din viața dumneavoastră și unul mai puțin plăcut. Ce vă face să-l caracterizați astfel? dar dacă vă gândiți la școală, ce evenimente vă amintiți? Se notează cuvintele cheie din expunerile participanților pe o coală de flipchart pe care sunt desenați munți și văi.

Scara evenimentelor

Sarcina echipelor e de a planifica un eveniment prin enumerarea pașilor specifici. Ce face un învățător în prima zi de școală? Cum vă pregătiți pentru o zi obișnuită de școală? Se subliniază că succesul unui eveniment presupune: idei creative, planificare, organizare, resurse, echipă, disponibilități, efort, bună dispoziție, muncă, satisfacție.

Actori și spectatori

Se proiectează o secvență de film despre evenimente educaționale pozitive și negative din viața unei școli (www.youtube.com). Se analizează, pe baza unor criterii: subiect, impact, învățături.

Alegeți din evenimentele propuse unul pe care să-l organizați împreună cu echipa de părinți: seara bunicilor, taților, semințelor, sărbătoarea culorii verzi, gătitul unor produse cu drag (gogoși, plăcinte,

dulciuri de post), decorarea școlii ca un cadou, expoziții outdoor cu lucrările părinților și copiilor, o zi dedicată obiceiurilor și tradițiilor locale, etc.

Trucuri motivaționale:

- promovarea evenimentelor pentru părinți
- folosirea creativității în ideile abordate
- propunerea unor oferte variate de evenimente
- crearea unor momente speciale și de neuitat pentru participanți

Ce am câștigat?

- Pe o țintă alcătuită din mai multe cercuri concentrice, plasați simboluri personale în funcție de cât de mult v-a plăcut activitatea. Cu cât sunt mai aproape de centrul țintei, cu atât obiectivele au fost atinse.

Ateliere Tematice

”Cât de pricepută e mămica mea?” ”Cât de pricepută e bunica / bunicul ?”

- confecționăm măștișoare *Să ne coasem o ie!*
- aranjamente florale *Încondeiem ouă.*
- Mămica mea e doctoriță! *La pescuit!*
- Împreună să croim! *Preparăm prescuri!*

”Căsuța Fericirii”

”Game boards” (ora de joacă)

CONCLUZII

Părinții au un rol esențial în sprijinirea educației copiilor prin colaborarea cu școala și comunitatea. Serviciile de consiliere școlară pot sprijini crearea unor parteneriate eficiente școală - familie - comunitate. Cu toate acestea se evidențiază o serie de bariere culturale, psihologice și sociale, care pot limita sau bloca colaborarea dintre școală - familie - comunitate.

Parteneriatul școală - familie - comunitate (SFC) este abordat ca o relație prin intermediul căreia personalul școlii implică familia și alți membri ai comunității în vederea susținerii copiilor pentru a avea succes școlar. Acesta presupune colaborarea între personalul școlii și familii, membrii comunității, organizații, spre exemplu: companii, biserică, biblioteci, servicii sociale, etc. pentru a implementa programe și activități în beneficiul elevilor.

Literatura de specialitate (Bryan și Holcomb McCoy, 2004) menționează următoarele tipuri de parteneriate: programe de mentorat, centre pentru părinți, membri ai familiei / ai comunității ca asistenți ai profesorilor; programe de voluntariat; vizite la domiciliu; programe de educație a părinților; parteneriate școală - comunitate de afaceri; părinți și membrii ai comunității implicați în managementul școlii; programe de tutorat.

Aceeași autori identifică în 2007, pe baza analizei literaturii de specialitate în domeniul consilierii școlare, o serie de comportamente de rol necesare parteneriatelor, care sunt în același timp specifice consilierii școlare: sprijin pentru familii, părinți și comunitate în organizarea unor programe de suport pentru elevi; colaborarea cu diferite servicii comunitare; oferirea de ateliere și seminarii de educație parentală; colaborarea cu organizații și companii; vizite la domiciliu.

BIBLIOGRAFIE

Bryan, J. & Holcomb McCoy, C. (2007). An Examination of School Counsellors Involvement in School-Family-Partnerships. *Professional School Counselling*, p.441-454.

Epstein J.L. and Associates (2009) *School, Family, and Community Partnerships. Your Handbook for Action*. Corwin Press, a SAGE Company.

Ghid de activități practice cu părinții, Institutul de Științe ale Educației

Smith F., Driessen, G., Sluiter, R. & Slegers, P. (2007). Types of parents and school strategies aimed at the creation of effective partnerships. *International Journal about Parents in Education*, p.45-52.

Suárez-Orozco, C. (2010). Promoting Academic Engagement Among Immigrant Adolescents Through School-Family-Community Collaboration. *Professional School Counseling*, p.15-26.

RELAȚIA GRĂDINIȚĂ-ȘCOALĂ-FAMILIE-SOCIETATE

PROF. ÎNV. PREȘC. GICAN MONICA,
GRĂDINIȚA P.P. GIROC,

Scopul principal al învățământului preșcolar este de a oferi sprijin competent pentru dezvoltarea armonioasă în plan fizic, intelectual și social a copiilor, pregătindu-i totodată pentru o cât mai ușoară adaptare la activitatea școlară. Evoluțiile rapide din viața socială de astăzi, modificarea statutului familiei și al soților în cadrul acesteia, atribuțiile crescute ale femeii fac ca rolul grădiniței să fie mare nu numai în ceea ce privește educația copiilor, ci și a părinților. Grădinița trebuie să găsească o punte de legătură cu familia, arătând părinților noi căi spre educație în beneficiul copiilor. O educație reală, profundă se fundamentează în familie, iar apoi ea se continuă și desăvârșește în grădiniță și școală. În primul rând, ea se realizează prin puterea exemplului și abia apoi prin cea a cuvântului. Tot ceea ce se săvârșește sub privirea copilului are efect mai puternic decât orice frază moralizatoare. De multe ori, intrarea copiilor la grădiniță în grupa mică este resimțită, atât de către copii cât și de către părinți, ca o rupere care provoacă emoții, temeri și anxietate de ambele părți. Însă nu numai familia și copiii sunt afectați de noua situație, normală, de altfel, în demersul didactic. Educatoarele care îi preiau pe copii sunt zilnic „asediate” cu întrebări și cereri ale familiei, care exprimă dorința membrilor acesteia de a fi în continuare în controlul situației, ocrotitori, grija acestora, neîncrederea, uneori, marcată prin impulsul de a verifica toți factorii care acționează asupra copiilor lor: de la condiții materiale la modul în care personalul relaționează cu cei mici. Orice modificări în comportamentul copiilor, cu excepția celor absolut pozitive, devin pentru părinți motive de îngrijorare, de suspiciune și ridică semne de întrebare referitoare la influențele de la grădiniță. Pe de altă parte, cadrele didactice din grădiniță au nevoie oricum de sprijinul familiei copiilor – factorilor educaționali – atât pentru a prelua și dezvolta direcțiile de acțiune formativ-educativă pe care le antrenează instituțional, cât și de a găsi rezolvări concrete la necesități de diverse categorii: financiare, practic-aplicative, organizaționale ori logistice. Toate aceste motivații conduc către necesitatea unui parteneriat real, activ-participativ, captivant și motivant, cu implicare susținută din partea familiei. Tocmai de aceea, noi, educatoarele concepem un program de parteneriat sau de consiliere și orientare a părinților, prin planificare, organizarea și desfășurarea unor acțiuni de implicare continuă și valorificare a potențialului fiecărui părinte, atragerea lui în „viața grădiniței” și asumarea unor răspunderi/responsabilități comune la nivelul grupei din care face parte copilul său.

Totodată relația grădiniță-școală-familie-societate se definește și printr-o comunicare/colaborare indirectă, prin abordări și discuții sincere, din care să reiasă așteptările acestora privitoare la actul educațional, dar și a feed-back-ului / răspunsul dat de copii (prin rezultatele obținute). Așadar, printre activitățile de implicare a partenerilor educaționali, putem enumera: sedințe și lecții demonstrative cu părinții, vizite, excursii, jocuri de rol și interpretări, serbări școlare, simpozioane, expoziții etc. iar succesul acestora depinde în mare măsură de stilul și tactul pedagogic al cadrului didactic organizator, dar și de disponibilitatea fizică și materială din partea colaboratorilor educaționali, de formarea unor tipare educaționale bazate pe sinceritate, comunicare, implicare și respect.

De asemenea, reamintesc faptul că a realiza și alimenta o comunicare eficientă a grădiniței cu exteriorul (mediul social, cultural și economic), impune și realizarea unor parteneriate autentice, prospere. Astfel, toate proiectele educaționale demarate de cadrele didactice cu oricare dintre partenerii educaționali, vin în sprijinul nu doar al copiilor și părinților, ci și însuși cadrului didactic și prin extindere – societății. Acestea implică enunțarea unui scop și a unor argumente și obiective clar vizate, precum și urmărirea conștientă a realizării acestora.

Conchid și susțin ideea conform căreia, pentru a obișnui copiii să dezvolte relații constructive cu semenii lor, să trăiască stări afective pozitive împreună cu colegii, empatici, să-și exteriorizeze și să-și împărtășească preocupările și interesul pentru anumite subiecte, este necesară propunerea și încheierea unui parteneriat între unitățile de învățământ sau oricare alt factor/partener educațional, aducându-i astfel pe copii mai aproape de ceilalți, în mijlocul vieții acestora. Din acțiunile și întâlnirile comune, copiii vor

experimenta noi valențe ale prieteniei dintre cei mici, înțelegând și adoptând norme de conviețuire socială dezirabilă și adaptându-si comportamentul propriu la cerințele grupului cu care vin în contact. Si, astfel, preșcolarii vor deduce singuri că locul respectiv este un loc în care nu trebuie sa revii cu emoții sau teamă, ci unul atractiv, ce le deschide porțile către o altfel de lume fascinantă, o lume a cunoașterii, a descoperirii de nou și interesant, o lume în care sunt și alți copii, adulți și care te ajută să evoluezi, să te definești ca om (școală, locul de muncă, societatea însăși!).

Bibliografie:

1. „Revista Învățământului Preșcolar”, nr. 1-2/ 2006, Ministerul Educației și Cercetării – Institutul de Științe ale Educației, pag. 97
2. „Revista Învățământului Preșcolar”, nr. 1-2/ 2008, Ministerul Educației și Cercetării – Institutul de Științe ale Educației, pag. 285-289
3. „Revista Învățământului Preșcolar”, nr. 3-4/ 2008, Ministerul Educației și Cercetării – Institutul de Științe ale Educației, pag. 233
4. Cerghit, I., „Sisteme de instruire alternative și complementare. Structuri, stiluri și strategii”, ed. Aramis, București, 2002
5. Dolean, I., „Meseria de părinte”, ed. Motiv, Cluj-Napoca, 2001

IMPORTANȚA REGULILOR ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR GINGEAN LUMINIȚA GABRIELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ANDREI ȘAGUNA”

GRĂDINIȚA „DUMBRAVA MINUNATĂ”-TOPLIȚA, HARGHITA

Ne confruntăm, azi, cu părinți care nu înțeleg de ce nu ascultă copiii lor, de ce copiii se manifestă, uneori, prin țipete, crize isterice, de ce nu își adună jucăriile, de ce nu vor să adoarmă la o oră rezonabilă, de ce nu se adaptează unui grup, de ce nu pot fi stăpâniți, etc.

O educație sănătoasă are la bază anumite reguli. Acestea nu trebuie să fie multe pentru a nu se ajunge în extrema cealaltă. În calitatea mea de cadru didactic dar și de părinte, am înțeles că regulile, în educația copilului, sunt succesul unui copil educat. Astfel, în ceea ce urmează, voi da câteva din regulile pe care le-am avut atât la grupa pe care o conduc, cât și acasă, cu proprii mei copii.

- Acordarea atenției pentru acțiunile pozitive ale copilului.

De cele mai multe ori, părintele are tendința de a reacționa la comportamentul negativ al copilului. Astfel, dacă copilul lovește un alt copil, părintele îl ceartă, dacă copilul strică o jucărie, părintele îl ceartă etc. Niciodată, sau cel puțin foarte rar, părintele reacționează la acțiunile pozitive ale copilului, rari sunt părinții care laudă comportamentul pozitiv al copilului. Faptul că pruncul și-a pus hainele murdare în coșul cu rufe, faptul că și-a strâms jucăriile, faptul că el a adus pe masă tacâmurile pentru a lua masa etc. Comportamentele pozitive ale copilului trebuie evidențiate, trebuie laudate. Dacă un copil vede că părintele are reacție doar la comportamentele negative ale lui, el va manifesta acest comportament tot mai des. Acordarea atenției și lauda reprezintă un pas spre ceea ce numim o educație bună.

- Stabilirea limitelor și consecvența

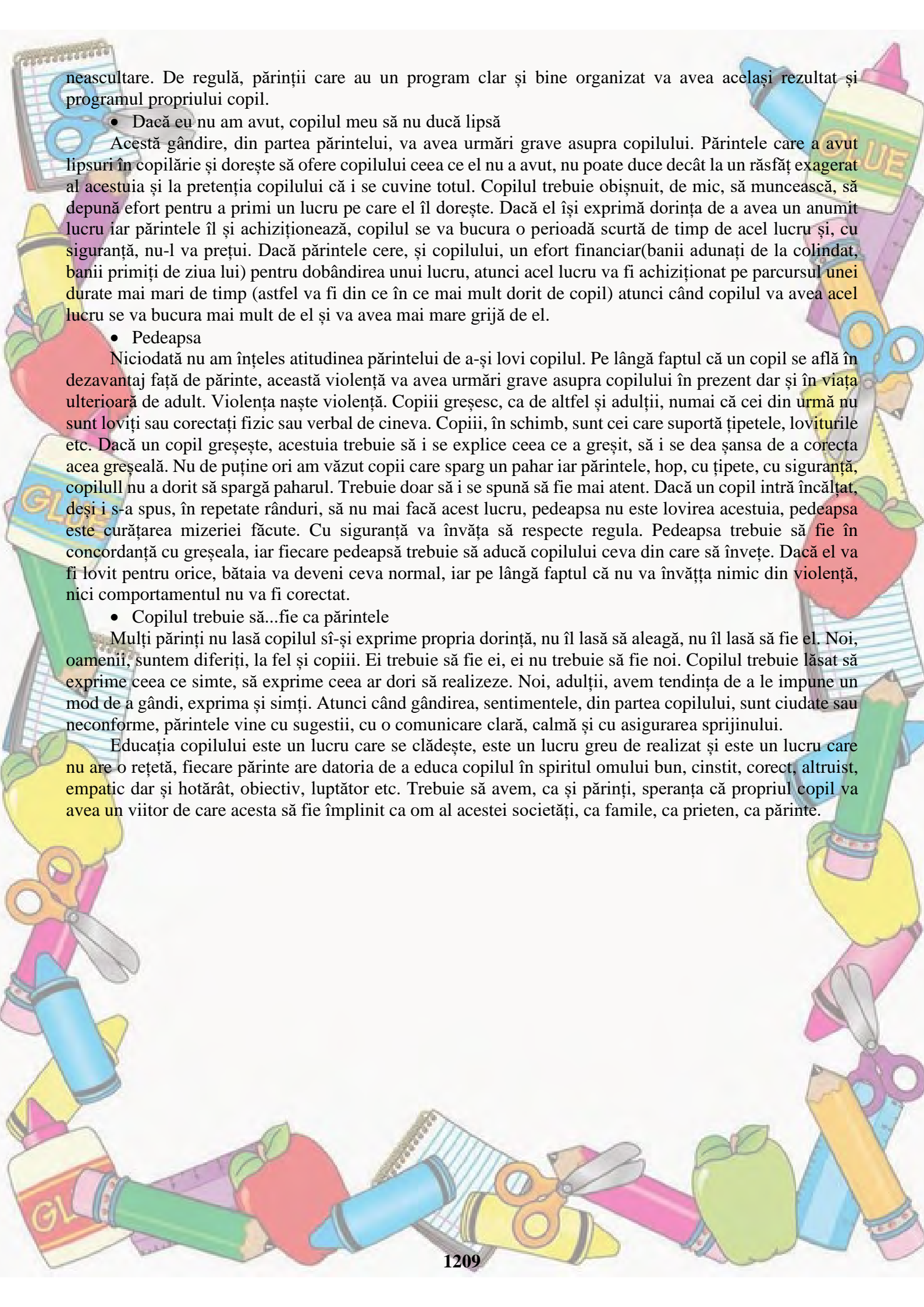
Copilul trebuie să știe faptul că poate să se manifeste până la un punct. Dacă copilul știe că îi este permis orice, pentru că așa a fost obișnuit, nu trebuie să ne uimească comportamentul lui în diferite situații. Dacă copilul știe că părinții când spun „nu”, rămâne „nu”, cu siguranță, acesta nu va insista. De exemplu: dacă copilul dorește o a doua bomboană iar părintele spune că este de ajuns una, tonul și faptul că părintele spune acest lucru, este suficient pentru ca pruncul să nu mai insiste. Dacă părintele a cedat în fața copilului o singură dată, el va insista pentru că va ști că va primi ce dorește. Copilul trebuie să cunoască limite. Părintele trebuie să fie, de asemenea, consecvent. Acest lucru este extrem de important. Dacă părintele stabilește reguli, acestea trebuie respectate, cu consecvență. Copilul va fi derutat dacă o dată îi este permis să-și lase jucăriile împrăștiate iar altădată îi este impus să le strângă. El nu mai știe ce dorește părintele.

- Reguli puține, rezultat optim

Regulile pe care copilul trebuie să le respecte, trebuie să fie clare și pe înțelesul lor. Dacă copilului i se va cere să-și pună hainele murdare în coșul cu rufe și se va urmări respectarea ei, iar, mai apoi, comportamentul copilului să fie laudat, acest comportament va deveni o obișnuință. Regula va face parte din comportamentul copilului. De asemenea, dacă unui copil i se spune, de la început ce se așteaptă de la el, acesta lucru nu va fi brusc și neașteptat. De exemplu: dacă ieșim cu copilul în oraș, și îi spunem că are voie un singur lucru să cumpere (o înghețată, un corn etc.), acesta nu va fi surprins când va intra într-un magazin alimentar și va trebui să aleagă un singur produs. De asemenea, atunci când suntem în parc, la joacă, și anunțăm copilul că mai are 5 minute de joc până la plecare, comportamentul lui se va adapta cerinței noastre pentru că a fost pregătit pentru acest moment, în schimb dacă dintr-o dată îi spunem copilului că mergem acasă, s-ar putea să avem parte de reacții nu tocmai plăcute din partea lui.

- Rutinele dau copiilor siguranță

Copilul are nevoie de un program organizat pentru a putea fi, și el, organizat. Obișnuința cu un program clar, îl va crea copilului o siguranță. Dacă el este obișnuit să se trezească, să se spele, să ia micul dejun, să se joace, să iasă afară la o plimbare, etc, la un moment dat, acesta va respecta acest program fără a i se mai spune ce are de făcut. Dacă programul unui copil este altul în fiecare zi, acesta nu va ști niciodată ce urmează să facă sau să se întâmple, ceea ce va duce va aduce la un comportament agitat și, probabil, la

neascultare. De regulă, părinții care au un program clar și bine organizat va avea același rezultat și programul propriului copil.

- Dacă eu nu am avut, copilul meu să nu ducă lipsă

Acestă gândire, din partea părintelui, va avea urmări grave asupra copilului. Părintele care a avut lipsuri în copilărie și dorește să ofere copilului ceea ce el nu a avut, nu poate duce decât la un răsfăț exagerat al acestuia și la pretenția copilului că i se cuvine totul. Copilul trebuie obișnuit, de mic, să muncească, să depună efort pentru a primi un lucru pe care el îl dorește. Dacă el își exprimă dorința de a avea un anumit lucru iar părintele îl și achiziționează, copilul se va bucura o perioadă scurtă de timp de acel lucru și, cu siguranță, nu-l va prețui. Dacă părintele cere, și copilului, un efort financiar (banii adunați de la colindat, banii primiți de ziua lui) pentru dobândirea unui lucru, atunci acel lucru va fi achiziționat pe parcursul unei durate mai mari de timp (astfel va fi din ce în ce mai mult dorit de copil) atunci când copilul va avea acel lucru se va bucura mai mult de el și va avea mai mare grijă de el.

- Pedepsa

Niciodată nu am înțeles atitudinea părintelui de a-și lovi copilul. Pe lângă faptul că un copil se află în dezavantaj față de părinte, această violență va avea urmări grave asupra copilului în prezent dar și în viața ulterioară de adult. Violența naște violență. Copiii greșesc, ca de altfel și adulții, numai că cei din urmă nu sunt loviți sau corecționați fizic sau verbal de cineva. Copiii, în schimb, sunt cei care suportă țipetele, loviturile etc. Dacă un copil greșește, acestuia trebuie să i se explice ceea ce a greșit, să i se dea șansa de a corecta acea greșeală. Nu de puține ori am văzut copii care sparg un pahar iar părintele, hop, cu țipete, cu siguranță, copilul nu a dorit să spargă paharul. Trebuie doar să i se spună să fie mai atent. Dacă un copil intră încălțat, deși i s-a spus, în repetate rânduri, să nu mai facă acest lucru, pedeapsa nu este lovirea acestuia, pedeapsa este curățarea mizeriei făcute. Cu siguranță va învăța să respecte regula. Pedepsa trebuie să fie în concordanță cu greșeala, iar fiecare pedeapsă trebuie să aducă copilului ceva din care să învețe. Dacă el va fi lovit pentru orice, bătaia va deveni ceva normal, iar pe lângă faptul că nu va învăța nimic din violență, nici comportamentul nu va fi corectat.

- Copilul trebuie să...fie ca părintele

Mulți părinți nu lasă copilul să-și exprime propria dorință, nu îl lasă să aleagă, nu îl lasă să fie el. Noi, oamenii, suntem diferiți, la fel și copiii. Ei trebuie să fie ei, ei nu trebuie să fie noi. Copilul trebuie lăsat să exprime ceea ce simte, să exprime ceea ce ar dori să realizeze. Noi, adulții, avem tendința de a le impune un mod de a gândi, exprima și simți. Atunci când gândirea, sentimentele, din partea copilului, sunt ciudate sau neconforme, părintele vine cu sugestii, cu o comunicare clară, calmă și cu asigurarea sprijinului.

Educația copilului este un lucru care se clădește, este un lucru greu de realizat și este un lucru care nu are o rețetă, fiecare părinte are datoria de a educa copilul în spiritul omului bun, cinstit, corect, altruist, empatic dar și hotărât, obiectiv, luptător etc. Trebuie să avem, ca și părinți, speranța că propriul copil va avea un viitor de care acesta să fie împlinit ca om al acestei societăți, ca familie, ca prieten, ca părinte.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR, ANCA GÎNSCĂ

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DEMETRIU RADU” RĂDEȘTI

Lumea contemporană, prin ritmul impus schimbării, cât și prin complexitatea și noutățile ei, pune în fața oamenilor, de toate vârstele, noi și noi probleme, de ordin economic, cultural etc. Acestei societăți trebuie să-i facă față copilul de astăzi și familia sa.

Educația, prin toate formele ei, este chemată să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient. Educația este foarte importantă în cadrul unei societăți, ea este baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității.

De ce este esențială implicarea părinților în educația copiilor? Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între familie și școală trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare. Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale. Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Acest tip de relație este hotărâtoare pentru formarea personalității deoarece familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei.

Pe de altă parte, școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

O relație bună școală-familie presupune o cunoaștere a stării de sănătate a copilului și a procesului de învățare. Când există o strânsă legătură între familie și școală, elevii au un randament superior, iar când familia nu prezintă interes elevii evoluează lent. Părinții joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

Deci, factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Așadar, familia constituie cadrul social al copilului iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață și îi asigură un bagaj de cunoștințe.

Bibliografie:

E. Adina-Vrasmas, *Consilierea și educația părinților*, Ed. Aramis, 2002;

I. Nicola, *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003;

P. Băran, *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Ed. Aramis, București, 2004;

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ !

PROF. ÎNV. PRIMAR GÎȚĂ MIRELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 28, GALAȚI

Creșterea și educarea copiilor reprezintă îndatoriri și responsabilități deosebit de importante ale familiei. Mediul educogen familial are influențe deosebit de puternice asupra formării personalității copilului, a comportamentului lui, care își mențin forța educativă uneori toată viața. De aceea se acordă o importanță deosebită educației „celor șapte ani de acasă”.

„Meseria de părinte” este, în același timp, cea mai dificilă și cea mai ușoară meserie din lume. Responsabilitatea care apasă pe umerii părintelui este una imensă. El este modelul pe care copilul îl urmează, el îi oferă acestuia condiții de viață, securitate afectivă, educația de bază. Practic, de modul în care părintele își îndeplinește rolul depinde viitorul copilului. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. În această perioadă copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă. Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini etc.

Cei „șapte ani de acasă” ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ. În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Familia are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite, sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copiii vor face sau vor crede precum părinții, imitând comportamentele acestora. Marele pedagog John Locke, convins de puterea exemplului în familie, afirma: "Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ce nu vreți să imite".

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politico, tolerant, responsabil. Politețea, buna-cuviință și bunele maniere sunt, lucruri” care se învață. Primele reguli de politețe copilul le învață de la părinți și de la bunici, apoi la grădiniță și abia apoi la școală. Fiecare copil este bine să știe că, dacă este politico și are o conduită frumoasă cu cei din jur, ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși cu el.

După intrarea copilului la grădiniță sau la școală, funcția educativă a familiei nu încetează, ci ea continuă să aibă aceeași importanță, realizându-se în ipostaza de interacțiune cu instituțiile de învățământ. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Familia reprezintă mediul care influențează în mod direct dezvoltarea copilului. Părinții trebuie să știe că prin implicarea în educația și formarea copilului, pun bazele de care acesta are nevoie pentru a se dezvolta și a-și construi un viitor de succes.

Bibliografie:

Ioan Dolean, Dacia Dorin Dolean, *Meseria de părinte*, Editura Aramis, 2009

DEZVOLTAREA PARTENERIATULUI ȘCOALĂ-FAMILIE ȘI EFECTELE LUI ASUPRA ELEVULUI

PROF.ÎNV.PRIMAR: GIURCA IOANA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "PETRU DUMITRIU" ORȘOVA

Parteneriatele dintre școli și familii pot ajuta profesorii în munca lor; perfecționa abilitățile școlare ale elevilor; îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar; îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților; dezvoltă abilitățile de lideri ale părinților; conecta familiile cu membrii școlii și ai comunității și pot crea un mediu mai sigur în școli.

Una dintre cele mai importante condiții ale creșterii eficienței activității educative desfășurate cu elevii o constituie asigurarea unei depline unități de acțiune a tuturor factorilor educativi: școală, familie, comunitate. Dacă este adevărat că școala este factorul de care depinde în mod covârșitor devenirea personalității umane, tot atât de adevărat este că educația coerentă nu poate face abstracție de rosturile familiei în această comuniune. Școala și familia sunt două instituții care au nevoie una de alta. Școala și familia trebuie să găsească fâgașul colaborării autentice bazată pe încredere și respect reciproc, pe iubirea față de copil, să facă loc unei relații deschise, permeabile, favorizante schimbului și comunicării de idei. Părinților le revine rolul esențial în creșterea copiilor, asigurându-le acestora nu numai existența materială, cât și un climat familial, afectiv și moral. Sunt situații în care familia consideră că este suficient să se ocupe doar de satisfacerea nevoilor primare (hrană, îmbrăcăminte, locuință, cheltuieli zilnice etc.), ignorând importanța unei comunicări afective, nestimulând dezvoltarea sentimentului de apartenență. Acasă trebuie să creeze un mediu de încredere, echilibrat, în care copilul să se manifeste neîngrădit iar în relația cu școala pot colabora cu alți membri ai comunității școlare pentru a crea un climat care sprijină învățarea, atât în școală cât și în afara ei. Este necesar ca părinții să își schimbe optica pe care o au asupra

Relația familie – școală este un subiect des abordat în literatura de specialitate și supus atenției întregii societăți, mai ales pe fondul schimbărilor sociale din ultimii ani. Integrarea în Uniunea Europeană a atras după sine o serie de schimbări, inclusiv în domeniul învățământului. Una dintre aceste schimbări se referă la relația familie - școală. Dacă până nu de mult acest parteneriat a fost dezvoltat unilateral, fiind de multe ori considerat „responsabilitatea școlii”, acest lucru începe să se schimbe. O educație de calitate se realizează atunci când la procesul de formare a elevilor participă în mod armonios toți factorii educaționali. Relația de colaborare cu familia este una dintre condițiile esențiale care asigură succesul școlar.

Când școlile și familiile lucrează împreună ca parteneri, beneficiari sunt elevii. Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului ci și înarmarea părinților cu toate problemele pe care le comportă această acțiune. În ceea ce privește relația școală-familie se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice etc. O bună colaborare între familie și școală se poate realiza prin parteneriate. Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice.

Reacția școlii, ca instituție de educație, formare și orientare, la mobilitatea socială și economică, trebuie să fie de adaptare a conținutului, structurii și funcțiilor sale, de creare de premise favorabile pentru elevi care să le permită integrarea socială rapidă, flexibilitatea, inițiativa și rezolvarea de probleme, diminuarea imprevizibilului. Școala trebuie să facă tot ce-i stă în putință pentru valorizarea maximă a fiecărui individ prin mai raționala stimulare intelectuală a elevilor, a aptitudinilor, a atitudinilor și a trăsăturilor lor de personalitate.

Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze.

Implicarea părinților în educația copiilor lor și asistarea acestora în îndeplinirea sarcinilor școlare contribuie la diminuarea efectelor sărăciei și absenței educației formale. Existența unui mediu familial

A decorative border surrounds the page, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a yellow crayon, a red apple, a glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a blue notebook, a yellow apple, orange scissors, a blue crayon, a yellow crayon, a glue stick labeled 'GL', a green pencil, a red apple, a blue crayon, a blue notebook, orange scissors, a yellow crayon, a pink crayon, a green apple, a blue crayon, and a yellow crayon. On the right side, from top to bottom, there is a pink crayon, a purple ruler, blue scissors, a yellow crayon, a red apple, a blue notebook, a green pencil, a blue crayon, a yellow crayon, orange scissors, a pink crayon, purple scissors, a yellow crayon, a blue crayon, and a yellow crayon.

suportiv, cu așteptări înalte în ceea ce privește succesul școlar al copilului, se corelează sistematic cu performanțe ridicate la învățatură.

Bibliografie:

- Claff, G., Parteneriatul școală - familie-comunitate : ghid pentru cadrele didactice, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2007
- Joița, E., Pedagogie și elemente de psihologie școlară, Editura Arves, 2003

PARTENERIATUL ȘCOALĂ-FAMILIE, FACTOR DETERMINANT AL FORMĂRII ȘI EDUCĂRII UNEI PERSONALITĂȚI

PROF. GIUREA-STĂNESCU MARIANA-CRISTINA

CENTRUL ȘCOLAR PENTRU EDUCAȚIE INCLUZIVĂ BALȘ, OLT

„Educația este un proces al vieții și nu o pregătire pentru viață. Cred că școala trebuie să reprezinte viața actuală, viață tot atât de reală și de vitală pentru copil ca aceea pe care el o duce în familia sa, cu vecinii săi, pe locurile lui de joacă”. (John Dewey)

Educația este un fenomen social, specific uman, care apare odată cu societatea, dintr-o anumită necesitate proprie acesteia - aceea a dezvoltării omului ca om, ca forță de muncă și ființă socială. Școala și comunitatea, care fac posibilă educația sunt două aspecte care i-a preocupat în egală măsură pe pedagogi, psihologi, sociologi, fiecare încercând să surprindă aspectul ce contribuie la mecanismele de funcționare ale acestora, agenții implicați și gradul de promovare a educației. Școala este una din instituțiile centrale ale comunității, are roluri specifice, dar nu poate funcționa și nu se poate dezvolta fără a ține cont de specificul comunității în care funcționează.

Partenerul tradițional al școlii este familia. Pentru ca acest parteneriat să devină eficient, familia trebuie să fie implicată, responsabilizată în educația copiilor, să dețină în permanență o legătură cu activitățile școlare. Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale, deoarece influențează și modelează persoana umană. Adulții sunt adesea copleșiți de treburile zilnice și le este tot mai greu să vadă lucrurile, acțiunile prin sufletul copilului care au fost. Familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala, apoi comunitatea. Întreaga activitate didactică este determinată, în mod substanțial, de relațiile pedagogice stabilite între profesori și elevi, între elevi și elevi, dar și de relațiile între familie și școală, între profesori și părinți, între elevi și părinți. Atât profesorii cât și părinții au același interes deosebit față de succesul copiilor și dețin sistemul de legături care să faciliteze reușita.

Pentru o relație optimă cu părinții este nevoie a îmbina forme și metode variate de colaborare a școlii cu familia. Voi prezenta câteva dintre acestea:

- **Leția** - ca principală formă de organizare a procesului didactic creează situații de învățare variate pentru copil prin multitudinea obiectivelor pe care le vizează, a strategiilor și materialelor didactice folosite. Profesorii pot desfășura lecții la care să participe părinții elevilor. Într-o zi a săptămânii (pe parcursul unui an școlar) familia va avea posibilitatea să vadă copilul în acel context educațional, să-l vadă cum se comportă, ce atitudine are față de învățare, față de profesori, față de colegi.

- **Vizita** - este o deplasare scurtă, de cel mult o zi, și are ca scop atingerea unor finalități educaționale concrete. Este bine să fie invitați și părinții copiilor. Părintele își poate observa copilul într-un alt mediu, în afara școlii, îl poate cunoaște sub alte aspecte: relaționare cu alți colegi, cu adulții din grup, comportarea în locuri publice. De asemenea îl poate cunoaște mai bine pe părinte și invers.

- **Excursia** - este o deplasare pe parcursul unei sau a mai multor zile care are ca scop recreerea și refacerea psihofizică a elevilor, dar și a părinților acestora. Este o oportunitate pentru părinți de a cunoaște propriul copil în alte situații decât cele de acasă, de a cunoaște grupul din care face parte copilul, de a se simți bine alături de propriul copil, de a relaționa cu ceilalți părinți din grup.

- **Serbările școlare** - sunt evenimente de o importanță deosebită în activitatea elevilor și în viața familiilor acestora. Este o ocazie în care copilul își poate pune în valoare inteligența dominantă descoperită și valorificată de cadrul didactic. Prin cântec, dans, recitarea unei poezii sau interpretarea unor piese de teatru, copilul își satisface nevoia de afirmare prin joc, căpătând încredere în propriul potențial artistic și cognitiv. Pe parcursul serbării se pot iniția momente interactive părinți- copii: jocuri, scenete, dansuri populare, cântece pe care le învață împreună cu copiii.

▪ Ședințele cu părinții- sunt întâlniri tematice organizate de către cadrul didactic. În cadrul lor se pot desfășura exerciții de intercunoaștere, de autocunoaștere, de cunoaștere a copilului, se generează situații în care părinții să dea soluții. Sunt ocazii unde se pot proiecta activități dorite de părinți, pentru viitor.

▪ Vizita la domiciliul elevului- este o formă de colaborare individuală prin care profesorul se poate edifica asupra unor aspecte legate de viața de familie, de modul de existență, de atmosfera și relațiile care domnesc acolo. Aceste vizite oferă ocazii în care părinții pot afla, pot găsi soluții potrivite la diferite probleme apărute în relația cu copilul. Părinții trebuie conștientizați că singura investiție de valoare pe care o familie o poate face pentru copil este investiția pentru mintea și sufletul acestuia.

Ca o concluzie, trebuie spus că, cei doi parteneri instituționali, familia și școala, trebuie să aibă același scop: formarea de personalități umane unice, integre și armonioase.

BIBLIOGRAFIE:

Cosma, T., *Ședințele cu părinții în gimnaziu*, Editura Polirom, Iași, 2001;

Șincai, E., Alexandru Ghe., *Școala și familia*, Editura Gheorghe Alexandru, Craiova, 1993.

Vințanu, N., *Educația adulților. Idei pedagogice contemporane*, Editura Didactică și pedagogică, București, 1998.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPIILOR „DIN SUFLET, PENTRU MAMA!”

GIURGI FELICIA-ALEXANDRA

Fiecare copil este născut și creat să învețe și pentru a primi o educație cumsecade în viață. Consider că educația este cheia care duce spre succes în viața fiecărui individ și este un factor important în cadrul societății. Educația începe de la naștere și nu se sfârșește niciodată; omul cât trăiește, învață.

Înainte de a merge la școală, copilul învață diferite abilități necesare și trăiește într-un mediu familial care îi transmite o serie de atitudini față de persoane și învățare. Educația de la părinți, îi transmite copilului curaj și încredere pentru a face orice pas în viață.

Școala este instituția în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Aceasta reprezintă factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață și să fie pregătit pentru muncă. Astfel, rolul școlii nu este doar de a încărca elevii cu un bagaj mare de cunoștințe, ci și de a le stimula calitatea de om.

Atât familia, cât și școala au roluri bine definite și se completează împreună. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, explicații, încurajări, blândețe, înțelegere, disponibilitate, etc. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Pentru a-i ajuta pe copii să se dezvolte, părinții și cadrele didactice trebuie să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației. Astfel, este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și instruire va fi doborâtă. Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere.

Familia este cea care îl ajută pe copil să își formeze cele mai importante deprinderi de comportament cum ar fi sinceritatea, ordinea, grija față de propriile lucruri, respectul, politețea, iubirea, disciplina, comunicarea, etc. Familia este cea care îl învață pe copil „cei 7 ani de acasă”.

În concluzie, sunt de părere că cei doi factori educativi, familia și școala, trebuie să aibă același scop și anume formarea personalității umane; între cei doi factori educaționali, trebuie să existe un raport de complementaritate, pentru a se completa unul pe celălalt. Așadar, fiecare om are nevoie de educație pentru a se dezvolta și pentru a-și forma anumite deprinderi necesare în viață. Familia și școala sunt principalii factori educaționali de care copilul are nevoie pentru a crește și pentru a se dezvolta.

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROFESOR ÎNV. PRIMAR, GIURGIU ELENA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 VICOVU DE SUS, SUCEAVA

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

Cauzele unor eșecuri școlare sunt multiple, dar școala are sarcina de a le depista și de a interveni, uneori, când este cazul, în situațiile delicate. Un sfat la timp, o îndrumare competentă, vizita la domiciliu sunt mijloace care pot da rezultate favorabile în creșterea randamentului școlar.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jignește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățatura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățatură le pun pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățatură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

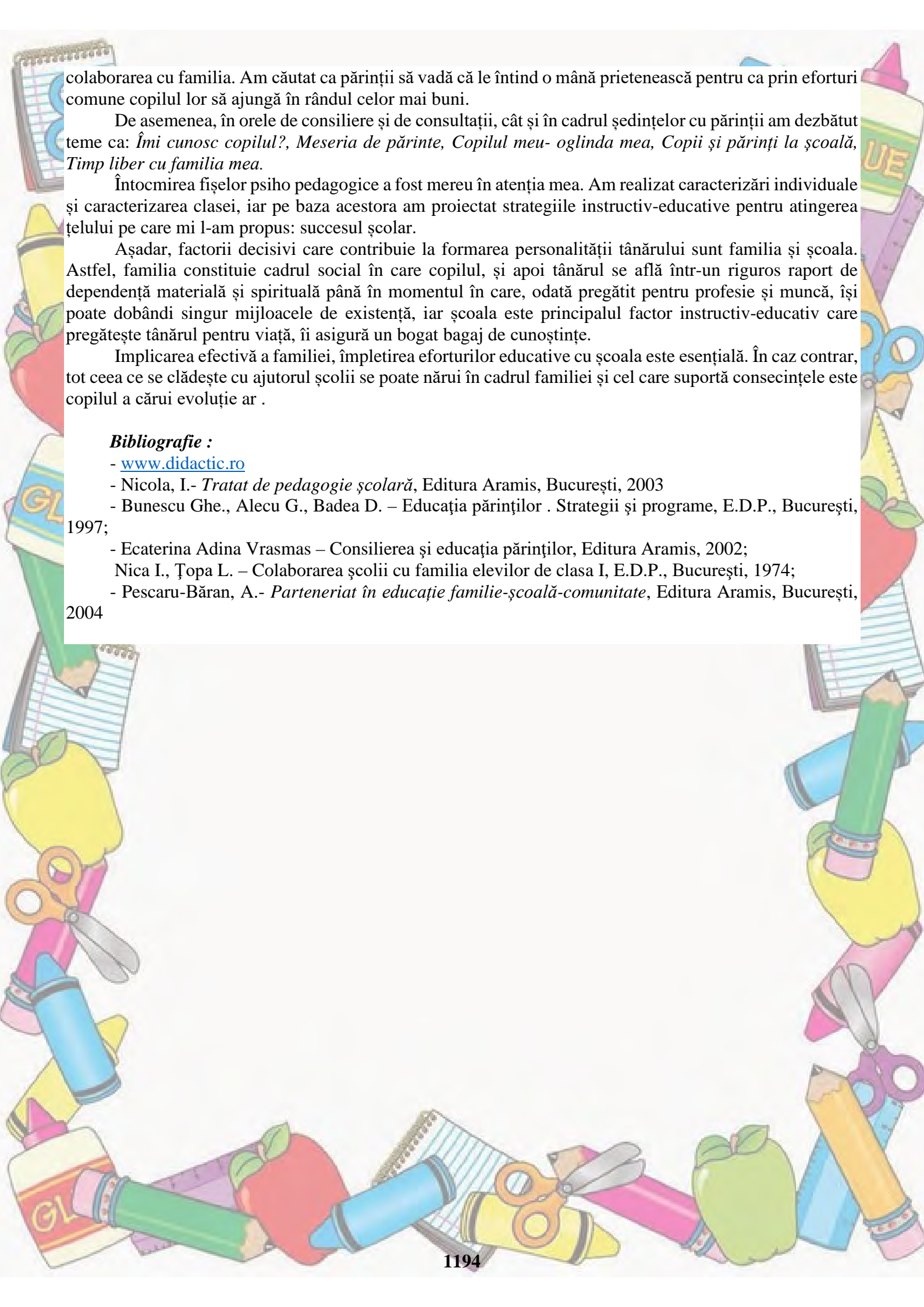
Deci, ca primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

Ca profesor, am urmărit să-i atrag pe părinți în jurul școlii și să devină colaboratori activi ai dascălului, să cunoască scopul și sarcinile, metodele educative, să devină conștienți de răspunderea pe care o au în fața societății.

Am folosit o varietate de forme și metode precum ședințele cu părinții, lectoratele cu părinții, consultațiile și convorbirile în grup sau individuale, fișele psiho-pedagogice ale elevilor.

În cadrul ședințelor cu părinții, m-am străduit să leg munca educativă a acestora de sarcinile activității instructiv-educative din școală. De asemenea, m-am ocupat de organizarea muncii în familie, de alcătuirea și respectarea regimului zilnic, de atragerea părinților în supravegherea timpului liber al elevilor. În acest sens, am dezbătut în cadrul unui lectorat tema *Un regim de viață rațional*.

În convorbirile cu părinții este foarte important tonul folosit de profesor. Nu am fost niciodată un acuzator al elevilor pentru a nu declanșa în părinți reacția de apărător al acestora, fapt care face imposibilă

colaborarea cu familia. Am căutat ca părinții să vadă că le întind o mână prietenească pentru ca prin eforturi comune copilul lor să ajungă în rândul celor mai buni.

De asemenea, în cadrul ședințelor cu părinții am dezbătut teme ca: *Vă cunoașteți copilul?*, *Rolul mamei*, *Rolul tatălui*, *Meseria de a fi părinte*, *Frumusețea comportării*, *Ziua mea de lucru*, *Copilul față în față cu părinții*.

Întocmirea fișelor pedagogice a fost mereu în atenția mea. Am realizat caracterizări individuale și caracterizarea clasei privită în ansamblu, iar pe baza acestora am proiectat strategiile instructiv-educative pentru atingerea țelului pe care mi l-am propus- succesul școlar.

Deci, factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Familia trebuie să se alătore eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată.

Așadar, să reflectăm asupra apelului adresat de celebrul J.J. Rousseau: *Educatori, învățați să vă cunoașteți copiii!*

Bibliografie

Pescaru-Băran, A.- *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004

Nicola, I.- *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!
„DIN SUFLET, PENTRU MAMA!”
ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

GIURGIU FLORIN CRISTIAN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ”AUREL HORNEȚ”, TUDOR VLADIMIRESCU, BRĂILA
-EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT-

Un rol foarte important pentru dezvoltarea capacității intelectuale, a îmbunătățirii stării de sănătate și bunăstare a copiilor este foarte important ca familia, școala și copiii să lucreze împreună, în acest fel toți copiii sunt ajutați să obțină rezultate mai bune. Șansele copilului de a crește, de a se dezvolta și de a obține rezultate mai bune cresc pe măsură ce părinții sunt mai implicați în educația lui. Părinții/apartinătorii legali și familiile au cea mai mare influență asupra atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului. Un copil își petrece la școală între 16% și 25% din timp și restul timpului în compania părinților/apartinătorilor legali, a familiei și a altor membri ai comunității, din acest motiv este foarte importantă colaborarea între părinți, școală și comunitate.

Jucând un rol foarte important în viața copiilor, părinții/apartinătorii legali trebuie să fie în permanență legătură cu școala în beneficiul educației copilului. Necesitatea unei implicări permanente în educația copilului, jucând un rol activ acasă.

Un impact pozitiv îl are încurajarea copilului să aibă o atitudine pozitivă și curioasă cu privire la învățat în orice mediu, acasă, la școală și în comunitate, încurajarea copilului să aibă interese variate ca de exemplu hobby-uri, activități extrașcolare și activități comunitare, discuții regulate cu, copilul despre viitorul, speranțele și visurile lui.

Comunicarea eficace este esențială pentru stabilirea unor relații pozitive; în acest fel fiecare persoană este binevenită, apreciată și respectată. Școala se asigură că toate comunicările folosesc un limbaj clar și simplu, punctuale și ușor accesibile fără jargon. Este foarte important că școala are prin un Consiliu reprezentativ al părinților și prin Consiliul de administrație, o voce activă a părinților care ia decizii având reprezentativitate la nivelul întregului grup de părinți ai școlii.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte trebuie să se urmărească precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

Învățarea împreună în familie este distractivă, încurajând și dezvoltând abilități pe care copilul le va folosi mai târziu în viață. Împreună, vrem să vă oferim mai multe oportunități de a lua parte la învățare printr-o serie largă de activități – școala sprijină părinții și copiii să învețe împreună atât acasă cât și la școală. Școala urmărește să-i atrag pe părinți în jurul ei și să devină colaboratori activi ai cadrului didactic, să cunoască scopul și sarcinile, metodele educative, să devină conștienți de răspunderea pe care o au în fața societății. În cadrul întrunirilor cu părinții, reprezentate prin ședințe, lectoratele, consultații și convorbiri în grup sau individuale, fișe psiho-pedagogice ale elevilor se indică părinților să lege munca educativă de sarcinile activității instructiv-educative din școală. Un alt aspect important îl reprezintă organizarea muncii în familie, de alcătuirea și respectarea regimului zilnic, de atragerea părinților în supravegherea timpului liber al elevilor. Familia și comunitatea locală trebuie să se alature eforturilor educative făcute de școală pentru a nu ”dărâma” cea ce se clădește cu ajutorul școlii, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi estompată.

Factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Știind că fiecare comunitate este unică, fiecare are la dispoziție un arsenal de resurse ce pot oferi sprijin și oportunități pentru copii și pentru familiile lor. Prin utilizarea resurselor comunității, familiile și școlile pot crea și împărtăși experiențe benefice copiilor și familiilor.

IMPLICAREA ȘCOLII ȘI FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. INV. PRIMAR: GLIGA CORINA

SCOALA GIMNAZIALA IBANESTI

Amprenta educativă a familiei, mai ales în prima parte a vieții copilului, este decisivă și consolidează eforturile educative ale școlii, numai atunci când conlucrează continuu și consistent, în acțiuni ce se completează, mobilizând în aceeași măsură elevii, ca subiecți activi ai procesului educativ. Studiile de specialitate pledează tot mai mult pentru strânsa legătură dintre școală și familie, și invers, părinții fiind recunoscuți ca adevărații „strategi” ai acțiunii educative ale cărei mize sunt complexe [Stănciulescu, 1997, p. 172].

Scopurile, țelurile părinților sunt multiple și cu destinații bine definite: în primul rând, cele de ordin instrumental, ei fiind preocupați de standardul viitor de viață al copiilor lor, de obținerea unui venit cât mai înalt; de ordin profesional, pentru realizarea unui statut social superior, care să le asigure putere, venituri, acces la resurse, capacitate de decizie; de ordin afectiv, în sensul deprinderii copiilor de a trăi pozitiv experiența de școlari; de ordin cultural, prin idealuri, modele culturale, de personalități, care le pot influența și ghida viața.

Elevul zilelor noastre, datorită posibilităților de informare fără precedent, devine tot mai mult o parte activă a procesului educativ familial, adeseori modelându-l din interior, oferindu-i noi direcții de evoluție, dar și a celui școlar, solicitând schimbări în conținutul programelor, în răspunsuri adresate factorilor educativi, care trebuie să fie pregătiți să conducă un dialog pertinent și valabil pentru ambele părți.

Copiii sau elevii constituie conexiunea dintre familie și școală, ca mediatori între părinți și profesori, aflați la intersecția dintre cele două influențe sau segmente ale adulților cu funcție educativă.

În acest fel, copiii, elevii devin ei înșiși contribuitori la autoformarea și construcția propriei personalități, contribuție care asigură, fără îndoială, o reușită mai mare procesului educativ.

Părinții sunt, desigur, primii responsabili de buna sau proasta educație a copilului, la vârsta când el, din punct de vedere fizic și psihic, are cea mai mare plasticitate, ceea ce face ca tot ei să fie primii atenționați de modul cum se comportă la școală. Acest comportament, cu rădăcini în viața de familie, se reflectă apoi în școală și în societate.

Antropologia culturală și sociologia culturii afirmă că familia constituie prima formă de comunitate umană în care învață copilul cele dintâi reguli de comportare în viață.. Antrenarea lor la însușirea temeinică a cunoștințelor, prin procesul instructiv, și la modelarea trăsăturilor propriei personalități, din perspectivă umană, morală, civică, prin procesul educativ din familie și școală, dar și prin autoeducație în afara lor, constituie pârgă fundamentală prin care se poate îmbunătăți calitatea întregului proces de învățământ. În acest fel, școala și familia se pot transforma în structuri dinamice, coordonatoare ale unei mase mari de colaboratori: copiii, elevii, asupra cărora trebuie să vegheze pentru buna lor încadrare în sistemul obligațiilor, îndatoririlor și disciplinei școlare, pentru creșterea calității activității educative și a produsului uman final,, viitorii cetățeni.

BIBLIOGRAFIE

1. MARIA COBIANU-BĂCANU, PETRUȘ ALEXANDRU, OZANA CUCU OANCEA, *Cultura, identitatea națională și educația în dezvoltarea durabilă a societății românești*, București, Editura Paralela 45, 2002.
2. MARIA COBIANU-BĂCANU, PETRUȘ ALEXANDRESCU, ELENA COBIANU, *Adolescenții, primăvara Europei*, București, Editura Aroun, 2004.

ȘCOALA ONLINE

GLIGOR MIRCEA – ADRIAN

COLEGIUL NAȚIONAL DE INFORMATICĂ „CARMEN SYLVA” PETROȘANI

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 7 PETROȘANI

Perioada pandemiei de COVID-19 înseamnă pentru educație o provocare și, în același timp, o dificultate, o schimbare de perspectivă asupra unor aprecieri ale activității de învățare a elevilor. În această perioadă vom evalua interesul / motivația pentru învățare a elevilor în condițiile în care activitățile se desfășoară în clasa virtuală.

Procesul didactic primește noi caracteristici date de mijloacele didactice folosite, dar și de tipurile de interacțiune ale cadrelor didactice și elevilor. Particularitățile sălii de clasă se schimbă, iar observarea directă a comportamentului de învățare al elevului se realizează cu dificultate sau este, în anumite cazuri, imposibilă.

Elevii ar trebui să fie învățați să învețe, devenind fideli parteneri ai dascălilor, deschiși să învețe în primul rând pentru sine, valorificând eficient multiplele sale inteligențe, care ulterior să devină achiziții importante pentru progresul societății.

Trecerea de la învățământul tradițional la învățământul la distanță (online) s-a făcut destul de brusc și au fost identificate anumite particularități, în comparație cu învățământul organizat în școală.

Cadrele didactice au fost provocate să se adapteze rapid, să se informeze, să se formeze, să pună în practică derularea activităților didactice exclusiv prin mijloace moderne de comunicare. Situația nou creată, s-a concretizat rapid într-o învățare de tip online, sincronă, care a fost inițial abordată cu scepticism de către cei mai mulți profesori și cu entuziasm și curiozitate de către cei mai mulți elevi.

Cadrele didactice au folosit Platforma educațională: G Suite for Education. (Google Classroom). Pachetul G Suite for Education conține instrumente digitale moderne care îmbunătățesc procesele de predare, învățare și colaborare în școală prin integrarea noilor tehnologii în activitatea didactică și administrativă.

Folosirea Internetului, a resurselor on-line, a bibliotecilor on-line, a comunicării on-line poate reprezenta și orienta procesul de instruire către interesele elevilor, realizând o predare centrată pe necesitățile de învățare ale acestora, contribuind la progresul lor educațional.

Învățarea asistată pe calculator sau online prezintă avantaje și cât și dezavantaje.

Avantajele folosirii acestei metode de învățare sunt:

- crește randamentul însușirii coerente a cunoștințelor prin aprecierea imediată a răspunsurilor elevilor;
- stimularea gândirii critice și a creativității;
- o mai bună colaborare profesor – elev și comunicare în timp real;
- oferă un climat de autodepășire, competitivitate;
- introduce un mod eficient de muncă independent.

Printre dezavantajele acestui mod de învățare amintim:

- folosirea în exces a calculatorului poate duce la pierderea abilităților practice, de calcul și de investigare a realității;
- utilizarea la întâmplare a calculatorului, fără un scop precis în timpul orelor poate provoca plictiseala, monotonie;
- costurile ridicate ale tehnologiei de ultimă oră ceea ce constituie un impediment pentru o bună parte a populației României.

În perioada desfășurării școlii online, a trebuit să ținem cont de anumite reguli. Acestea se pot aplica și în momentele de normalitate, dar care presupun și utilizarea instrumentelor digitale:

- orarul școlar tradițional NU poate fi transferat la programul de lucru online;

-
- timpul de lucru la calculator al elevilor trebuie să fie bine stabilit (ciclul primar - 90 min., ciclul gimnazial - 120/150 min.);
 - pentru activitățile sincrone și asincrone trebuie alese teme, instrumente digitale, soft-uri, aplicații, ce se potrivesc cel mai bine cu planul de predare, aprofundare, exersare;
 - toate activitățile sincron trebuie planificate din timp și organizate foarte bine;
 - este necesar să prezentăm părinților și elevilor platforma, dispozitivele digitale, modul de lucru cu aplicațiile.

Învățarea online reprezintă o oportunitate modernă și nouă al cărei rol nu este de a înlocui contactul față în față ci de a fructifica posibilități alternative de învățare. Ele nu pot substitui procesul de predare - învățare – evaluare realizat la clasă în care elevul utilizează manualul, caietul, fișele de lucru independent, proiectele de grup, scrisul la tablă, răspunsurile orale, colaborarea, socializarea.

Bibliografie:

1. Adrian Adăscăliței, **Instruire asistata de calculator. Didactica informatica**, Editura Polirom, 2007.
2. Constantin Cucos, Olimpiu Istrate, Ion - Ovidiu Pânișoară, Petre Bodnariuc, Simon Vela, **Scoala online-elemente pentru inovarea educației**, Ed.Universității, București, 2020.
3. Mihaela Brut, **Instrumente pentru e-Learning. Ghidul informatic al profesorului modern**, Editura Polirom, 2006.
4. Pavel Cerbuscă, **Învățământul în mod online: eficacitate și eficiență**, Chișinău 2020.
5. [http:// www.didactic.ro](http://www.didactic.ro)
6. [http:// www.e-scoala.ro](http://www.e-scoala.ro)

EDUCAȚIA ÎN CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: GLODEAN IULIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ VALEA VIȘEULUI
GRĂDINIȚA CU PN BISTRA, MARAMUREȘ

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

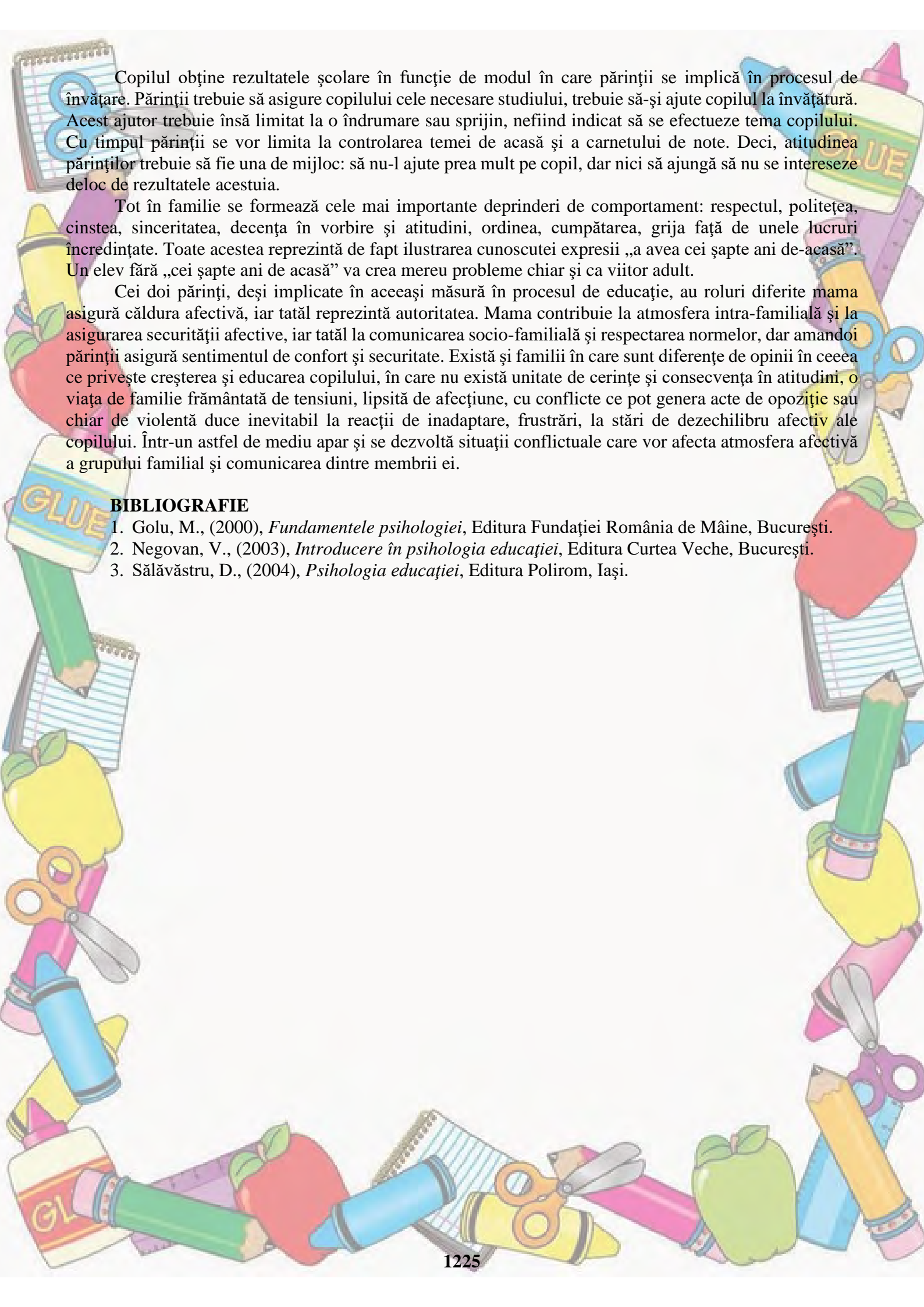
Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – om. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș.a..

Ca educatori, este important să-i susținem pe părinți în demersurile lor educative, să știm să-i orientăm în eforturile lor de a avea un copil fericit. Ca părinți, este important să știm ce hotărâri luăm pentru copilul nostru, cum și cu ce ocupăm timpul copilului, când să-l ajutăm și când să-l lăsăm să se descurce singur.

Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult.

Cei doi părinți, deși implicate în aceeași măsură în procesul de educație, au roluri diferite mama asigură căldura afectivă, iar tatăl reprezintă autoritatea. Mama contribuie la atmosfera intra-familială și la asigurarea securității afective, iar tatăl la comunicarea socio-familială și respectarea normelor, dar amândoi părinții asigură sentimentul de confort și securitate. Există și familii în care sunt diferențe de opinii în ceea ce privește creșterea și educarea copilului, în care nu există unitate de cerințe și consecvența în atitudini, o viață de familie frământată de tensiuni, lipsită de afecțiune, cu conflicte ce pot genera acte de opoziție sau chiar de violență ducе inevitabil la reacții de inadaptare, frustrări, la stări de dezechilibru afectiv ale copilului. Într-un astfel de mediu apar și se dezvoltă situații conflictuale care vor afecta atmosfera afectivă a grupului familial și comunicarea dintre membrii ei.

BIBLIOGRAFIE

1. Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
2. Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
3. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

PĂRINȚII, COPII ȘI EDUCAȚIA

PROF. GLODEANU GABRIELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ DĂRMĂNEȘTI, JUD. DÂMBOVIȚA

Dimineața soarele strălucește pe cer și mângăie prin geam obrazul alb al fetei de 18 ani, Emilia.

Emilia, absolventă de liceu, secția matematică – informatică se pregătește să susțină examenul de admitere la Facultatea de medicină din București. Pentru aceasta se pregătește intens zilnic, după un program stric, pe care îl respectă.

În această dimineață mai zăbovește puțin în pat înainte de a se ridica pentru a începe programul zilnic. Astfel, după ce se trezește și aruncă câteva priviri pe fereastră, pune din nou capul pe pernă și fără să își dea seama adoarme.

Prin fața ochilor ca într-un film încep să se deruleze imagini cu fetița mica îmbrăcată în rochița roz care se îndreptă grabită cu mama ei de mână către grădinița din localitate, acolo unde își întâlnește primii ei prieteni-colegi, unde va învăța primele taine din lumea poveștilor, scrisului și cititului; apoi se derulează imagini cu prima zi de școală unde alături de mama sa o întâlnește pe doamna învățătoare lângă care va sta 4 ani.

În cei patru ani a deprins tainele: cititului, scrisului, socotitului și pictatului. Doamna învățătoare a fost a doua mamă, mama de la școală, cea care a continuat și desăvâșit ceea ce mama în cei șapte ani a învățat-o pe Emilia.

În cei șapte ani de acasă mama a învățat-o să fi respectuasă cu cei din casă, să fie altruistă, bună, blândă, curajoasă, să accepte pe cei din jurul ei, cinstită, astfel mama a pus bazele a ceea ce ea, Emilia trebuia să facă în următorii ani. Emilia a învățat să respecte copiii, educatoarea, învățătoarea, profesorii, să prețuiască învățăturile pe care le-a primit în școală, pe care le-a pus în aplicare în cadrul examenelor și care au ajutat-o să devină fata de acum.

Se derulează în fața ochilor imagini ale deselor întâlniri ale ei cu colegii în locurile de joacă, concursuri sportive, artistice, olimpiade școlare unde a obținut premii pe care le-a are expuse în vitrina de acasă. Își aduce aminte sfaturile și încurajările mamei. Sfaturile mamei le-a urmat întocmai, și a avut de fiecare dată succes. Așa a procedat și cu sfaturile cadrelor didactice pe care le-a urmat în viața de elev.

De odată aude ușa camerei deschizându-se, era mama care o invita să ia micul dejun alături de ea și tatăl său. Se trezește brusc, lăsând în urmă amintiri pe care nu le poate șterge din memoria ei niciodată. Începe încetșor, cu glas blând și rar să îi povestească mica sa aventură din vis în copilăria sa, alături de ea, mama sufletului său, pe care o consideră cea mai puternică femeie din lume, educatorul, învățătorul, profesorul său preferat. Alături de mama sa deapănă mici amintiri, întâmplări amuzante din copilărie pe care nu le poate uita.

Crede cu tărie că deși a fost un vis ceea ce s-a derulat în fața ochilor preț de câteva minute reprezintă copilăria sa fericită, asemănătoare cu cea descrisă de povestitorul Ion Creanga în cartea sa "Amintiri din copilărie".

După câteva minute de depănat amintiri alături de mama sa pleacă împreună cu ea către bucătărie pentru a lua micul dejun, unde printre zâmbete deapănă amintiri frumoase pe care nici una, mamă sau fiică nu le poate uita niciodată. Astfel după micul dejun se despart pentru a putea realiza treburile zilnice, fiecare păstrând în memorie clipele fericite petrecute alături, cu bucurii, dar și tristeți care sunt eclipsate de bucurii.

Își dorește să nu se mai trezească din visul său, pentru că acolo este o lume magică care îi dă putere să continue mai departe. Consideră că cei șapte ani de acasă pe care ia parcurs cunț cei mai frumoși ani din viața de până acum. Este o mare bucurie să își depene amintiri din trecut.

ROLUL ȘCOLII ÎN REUȘITA ȘCOLARĂ

GLONȚ DINU LAURENȚIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "VLAICU VODĂ" SLATINA, OLT

Studiu de specialitate

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

Cauzele unor eșecuri școlare sunt multiple, dar școala are sarcina de a le depista și de a interveni, uneori, când este cazul, în situațiile delicate. Un sfat la timp, o îndrumare competentă, vizita la domiciliu sunt mijloace care pot da rezultate favorabile în creșterea randamentului școlar.

Orice demers de predare trebuie să pornească de la identificarea nevoilor individuale de învățare ale elevilor. Fără un diagnostic real al nevoilor, stilurilor și strategiilor de învățare ale elevilor, profesorul va fi decât un transmițător legitim de cunoștințe sigure și fără echivoc, nu un profesionist reflexiv, care vine permanent în întâmpinarea nevoilor individuale ale elevilor și facilitează implicarea acestora în contexte de învățare care să le dezvolte abilități de gândire de ordin superior și să le favorizeze adaptarea și dezvoltarea abilităților de autoinstruire și autoeducație.

Conceptul de cerințe educative speciale corespunde unei abordări care:

- postulează ideea ca fiecare copil este unic;
- identifică faptul ca orice copil poate învăța;
- valorizează unicitatea tipului de învățare determinată de particularitățile individuale;
- cultivă diversitatea copiilor ca un mijloc de învățare care sprijină și întărește învățarea dacă este folosită adecvat (prin curriculum).

De asemenea, la copii cu deficiență mintală, identificarea și potențarea unor calități, stimularea și abordarea integrală a personalității și a potențialului de dezvoltare sunt obiective educaționale de bază.

Identificarea acestor copii se poate face prin mai multe indicii care pot fi grupate în arii: vorbirea, înțelegerea limbajului, jocul, mișcarea, comportamentul, cititul și scrisul, psihomotricitatea, abilitățile de calcul. Astfel, elevul: dă răspunsuri inegale, incomplete; are nevoie de un anumit interval de timp pentru a răspunde la întrebări; are dificultăți în procesele de scris-citit și calcul aritmetic; nu respectă forma, mărimea, proporția, orientarea; manifestă încetineală în gândire; are dificultăți de a asculta și înțelege cele predate; are o slabă capacitate de concentrare, rezistență minimă la efort; are dificultăți de colaborare și stabilire a unor relații cu ceilalți copii; poate avea tulburări de comportament.

Identificarea nevoilor individuale este necesară pentru:

- Proiectarea și derularea eficientă a activităților de predare-învățare-evaluare;
- Crearea unui mediu pozitiv de învățare în care „să savureze” experiențele învățării;
- Adaptarea și modelarea strategiilor și tehnicilor de învățare, conținuturilor, metodelor de evaluare în funcție de vârstă/ disciplină/ aptitudini și abilități/ interese/ calități personale;
- Realizarea conexiunilor transdisciplinare, integrate;
- Asigurarea consilierii și „coaching-ului” pentru rezolvarea situațiilor problematice și de criză și dezvoltarea responsabilității individuale;
- Dezvoltarea potențialului fiecărui individ și îmbunătățirea evaluării;
- Tratarea diferențiată și individualizată a elevilor;
- Asigurarea managementului clasei și dezvoltarea echipei;
- Câștigarea și trăirea satisfacției profesionale ca și cadru didactic.

Această abordare consideră curriculum-ul școlar ca un instrument necesar a fi flexibil, adaptabil la nevoile/cerințele elevilor. Punctul de plecare în alcătuirea strategiilor de lucru este identificarea

problemelor pe care le întâmpină copiii în învățare, nu pentru a-i clasifica și eticheta, ci pentru a construi și proiecta activitățile în întâmpinarea nevoilor lor. Scopul îl constituie dezvoltarea fiecăruia și a tuturor, pentru că individualitatea este la fel de importantă ca și interacțiunea între elevi. Problemele de învățare sunt astfel cunoscute ca cerințe mai mult sau mai puțin speciale, particularități pe care se adaptează predarea și învățarea.

Este deosebit de importantă cunoașterea dificultăților de învățare ale fiecărui elev, modul lor de manifestare și domeniul în care apar.

Cunoașterea a cât mai multor lucruri despre elevii noștri și trăsăturile lor individuale ne vor ajuta să știm mai bine care sunt nevoile de învățare ale fiecăruia și, în consecință, care parte din curriculum trebuie diferențiată pentru o anumită lecție.

Satisfacerea diverselor nevoi ale elevilor nu este ceva care are loc întâmplător – trebuie să fie planuită prin:

- O investigație inițială completă și adecvată pentru a identifica orice dificultăți de învățare de ansamblu și particulare și nevoile de sprijin
- A se asigura că mecanismele de asistență potrivite sunt puse la dispoziție prompt
- Oferirea unei asistențe și îndrumări eficiente
- Identificarea stilurilor de învățare preferate ale elevilor
- O planuire eficientă a lecțiilor, ținând cont de stilurile de învățare preferate ale elevilor
- A se asigura că toate lecțiile iau în considerare stilurile de învățare preferate ale elevilor
- Strângerea și organizarea unor materiale de predare și învățare diferențiate corespunzătoare, de înaltă calitate

• A se asigura că orele mențin treaz interesul tuturor elevilor și că aceștia primesc sprijinul potrivit pentru a-și atinge scopurile și obiectivele învățării

- A se asigura că elevii capabili sunt provocați să-și atingă întregul potențial

Este binecunoscut faptul că proiectarea lecțiilor face ca activitatea de predare-învățare să fie mai eficientă. În absența acesteia apare improvizația care duce la o activitate didactică ineficientă. Astfel, apar întrebările: ce învățăm?, cum învățăm?, pe cine învățăm?, de ce învățăm? Tomlinson (2000) enumeră patru modalități prin care profesorii pot diferenția instruirea:

- prin conținut: ajustarea a ceea ce au de învățat elevii sau a modului în care ei primesc informația necesară;
- prin proces: recomandarea unor modalități de abordare a conținutului;
- prin produse: crearea de oportunități de exersare, aplicare și extindere a ceea ce au învățat într-o varietate de moduri;
- prin mediul învățării: crearea unei clase în care să existe zone de studiu în liniște și zone de interacțiune și în care să se predea rutine care dezvoltă independența de acțiune.

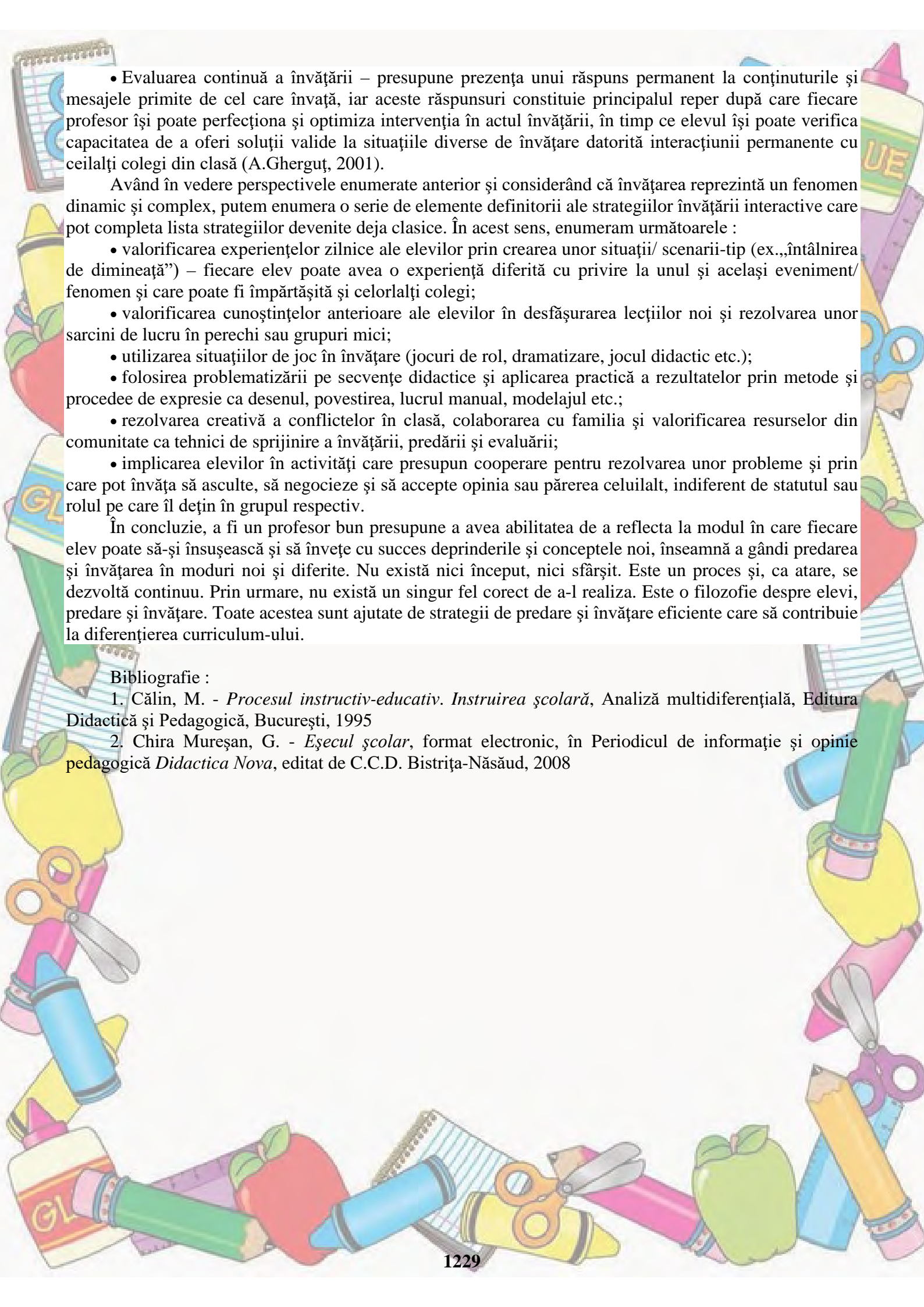
În scopul eficientizării procesului de învățare, în clasele unde se practică învățământul incluziv, UNESCO a elaborat un pachet de resurse pentru profesori, în care sunt prezentate o serie de strategii de sprijinire a învățării pentru toți elevii din clasă. În sinteză, aceste strategii pot fi prezentate astfel:

• **Învățarea interactivă** – presupune folosirea unor strategii de învățare focalizate pe cooperarea, colaborarea și comunicarea între elevi la activitățile didactice, precum și interacțiunea dintre profesori și elevi sau dintre profesori (eficiența învățării presupune lucrul profesorilor în echipă) ca o modalitate permanentă de lucru.

• **Negocierea obiectivelor** – se referă la discutarea și explicarea obiectivelor acțiunii de învățare în cadrul relației dintre profesori și elevi, deoarece fiecare participant la actul învățării are idei, experiențe și interese personale de care trebuie să se țină seama în proiectarea activităților didactice.

• **Demonstrația, aplicația și feedback-ul** – se referă la faptul că orice proces de învățare (mai ales în condițiile învățământului incluziv) este mai eficient și mai ușor de înțeles dacă informațiile prezentate sunt demonstrate și aplicate la situații reale de viață, existând și un feedback continuu de-a lungul întregului proces.

• **Modalitățile de sprijin în actul învățării.** Elevii cu cerințe educative speciale au nevoie în anumite momente de un sprijin activ în învățare, atât în timpul activităților desfășurate în clasă (profesori de sprijin), cât și la activitățile din afara clasei. Acesta poate fi acordat și prin dezvoltarea unui parteneriat educațional cu anumite categorii de specialiști, cu familiile elevilor sau cu anumite instituții din comunitate.

• Evaluarea continuă a învățării – presupune prezența unui răspuns permanent la conținuturile și mesajele primite de cel care învață, iar aceste răspunsuri constituie principalul reper după care fiecare profesor își poate perfecționa și optimiza intervenția în actul învățării, în timp ce elevul își poate verifica capacitatea de a oferi soluții valide la situațiile diverse de învățare datorită interacțiunii permanente cu ceilalți colegi din clasă (A.Gherguț, 2001).

Având în vedere perspectivele enumerate anterior și considerând că învățarea reprezintă un fenomen dinamic și complex, putem enumera o serie de elemente definitorii ale strategiilor învățării interactive care pot completa lista strategiilor devenite deja clasice. În acest sens, enumeram următoarele :

- valorificarea experiențelor zilnice ale elevilor prin crearea unor situații/ scenarii-tip (ex., „întâlnirea de dimineață”) – fiecare elev poate avea o experiență diferită cu privire la unul și același eveniment/fenomen și care poate fi împărtășită și celorlalți colegi;

- valorificarea cunoștințelor anterioare ale elevilor în desfășurarea lecțiilor noi și rezolvarea unor sarcini de lucru în perechi sau grupuri mici;

- utilizarea situațiilor de joc în învățare (jocuri de rol, dramatizare, jocul didactic etc.);

- folosirea problematizării pe secvențe didactice și aplicarea practică a rezultatelor prin metode și procedee de expresie ca desenul, povestirea, lucrul manual, modelajul etc.;

- rezolvarea creativă a conflictelor în clasă, colaborarea cu familia și valorificarea resurselor din comunitate ca tehnici de sprijinire a învățării, predării și evaluării;

- implicarea elevilor în activități care presupun cooperare pentru rezolvarea unor probleme și prin care pot învăța să asculte, să negocieze și să accepte opinia sau părerea celuilalt, indiferent de statutul sau rolul pe care îl dețin în grupul respectiv.

În concluzie, a fi un profesor bun presupune a avea abilitatea de a reflecta la modul în care fiecare elev poate să-și însușească și să învețe cu succes deprinderile și conceptele noi, înseamnă a gândi predarea și învățarea în moduri noi și diferite. Nu există nici început, nici sfârșit. Este un proces și, ca atare, se dezvoltă continuu. Prin urmare, nu există un singur fel corect de a-l realiza. Este o filozofie despre elevi, predare și învățare. Toate acestea sunt ajutate de strategii de predare și învățare eficiente care să contribuie la diferențierea curriculum-ului.

Bibliografie :

1. Călin, M. - *Procesul instructiv-educativ. Instruirea școlară, Analiză multidiferențială*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1995

2. Chira Mureșan, G. - *Eșecul școlar*, format electronic, în *Periodicul de informație și opinie pedagogică Didactica Nova*, editat de C.C.D. Bistrița-Năsăud, 2008

FAMILIA ȘI ȘCOALA

PROF. GLONȚ IONELA - CRISTINA – CJRAE VÂLCEA

*Familia este școala în care ești deopotrivă profesor și elev.
(Ioan Gyuri Pascu, "În căutarea armoniei")*

La baza dezvoltării copiilor, a educației lor, primordial se află familia. Părinții sunt cheia spre evoluția copiilor. Formarea abilităților, deprinderilor se formează încă din fragedă pruncie.

De exemplu, pasiunea pentru citit se formează din primii ani de viață, de când copilul este bebeluș, prin citirea de povești de către părinți înainte de somn și nu numai înainte de somn, ci și pe parcursul zilei, prin lăsarea bebelușului să pună mânuța pe cărți, să le atingă, răsfoiască, miroase.

În formarea fiecărei deprinderi este nevoie de multă răbdare din partea părinților, de multă atenție și dragoste.

De-a lungul timpului s-a încercat cuantificarea măsurii a ceea ce este mai important, sau a ceea ce cântărește mai mult în dezvoltarea unui elev, familia sau școala?

Răspunsul este că toate mediile influențează dezvoltarea copilului, iar foarte important este să reținem faptul că dezvoltarea copilului, nu doar fizică, ci și emoțională, începe încă din perioada intrauterină. Astfel că, mediile care influențează dezvoltarea copilului sunt multe, acestea fiind: ereditatea, mediul în care trăiește copilul și educația de care are parte.

Influența familiei nu este limitată doar la cadrul mediului în care copilul trăiește, precum nici școala nu este limitată doar la aria educației.

Astfel, părinții au o influență asupra copilului pe mai multe arii, precum: fizic, intelectual, moral, estetic.

Pe de altă parte, a fost demonstrat că școala prin mediul fizic, social și emoțional în care elevii petrec o mare parte din zi, pot avea influențe asupra sănătății fizice, emoționale și mentale a elevilor.

De asemenea, de-a lungul timpului s-a demonstrat că mediul școlar poate îmbunătăți starea emoțională, sociabilitatea și capacitatea de învățare a elevilor.

După cum observăm, atât familia, cât și școala au impact asupra dezvoltării copilului.

Astfel, putem spune că școala, alături de familie, influențează, prin ceea ce oferă, prin condițiile concrete în care se dezvoltă copilul, prin modul în care se desfășoară procesul de învățare, evoluția copilului.

Fiecare instituție, fie ca este vorba de familie sau de școală, are roluri bine definite, dar împreună se completează reciproc, formează un tot unitar, fără să se anulează, sau să se înlocuiască una pe cealaltă.

Însă pentru a se completa și pentru a fi un întreg, familia nu trebuie să elimine importanța școlii, precum nici școala nu trebuie să excludă părinții. Astfel, implicarea activă a părinților în procesul instructiv-educativ contribuie la îmbunătățirea procesului de învățare, la creșterea motivației și a interesului copilului față de școală.

Părinții oferă un bun ajutor copiilor în primul rând prin asigurarea unui mediu cald, armonios, prin buna înțelegere între părinți, prin blândețe, suport, oferirea de încurajări, apoi prin asigurarea unui spațiu potrivit pentru învățat, asigurarea de materiale necesare, suport logistic, suport în realizarea temelor, disponibilitate și bineînțeles prin menținerea unei permanente legături cu școala.

Comunicarea cu cadrele didactice sunt o cheie foarte importantă pentru motivarea copilului în actul educational. Copilul când își vede părintele că se implică, că vine pe la școală, că menține o comunicare cu învățătorul/dirigintele îl va responsabiliza pe copil destul de mult în procesul instructiv-educativ.

Școala și părinții trebuie să fie buni aliați pentru a face elevul: responsabil, implicat, dăruit. Dacă vede că primele două entități reprezentative în formarea lui se aliază, cu timpul se va alinia și el lor.

Astfel, ne dăm seama ce forță mare crează părinții alături de școală, și ne mai dăm seama că în procesul de învățare nu există o diadă, profesor-elev, ci o triadă: elev-profesor-părinte, de aceea de câțiva ani se pune accent în școli pe contractul școlii cu familia și includerea părinților în diverse echipe de lucru, proiecte, parteneriate, etc.

În încheiere, aş vrea să subliniez un aspect important, acela că în cadrul acestei "triade educaţionale" trebuie să existe conectarea între cei trei membri, pentru ca fiecare dintre ei să îşi atingă scopurile într-un tot armonios şi sănătos.

Bibliografie:

- Bonchiş, E. (2004). *Familia şi rolul ei în educare copilului*, Editura Polirom, Iaşi
- Adabrian, M. (2006). *Şcoala, familia, comunitatea*, Institutul European, Iaşi

IMPACTUL IMPLICĂRII PĂRINȚILOR ASUPRA PERFORMANȚEI ȘCOLARE A ELEVILOR

PROF. GLONȚARU ELENA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ DRIDU, IALOMIȚA

Factorii care contribuie la formarea personalității unui tânăr sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite (conștient sau nu!) o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

Între 0-4 ani, copiii generează multe conexiuni neurologice. În această perioadă de formare, creierul acționează ca un burete, absorbind foarte rapid o cantitate mare de informații și cunoștințe. Având în vedere acest aspect, rolul părintelui în primii ani de educare a copilului devine elocvent, iar acesta nu își pierde din importanță odată cu trecerea timpului. Pentru un elev, părintele va reprezenta mereu un reper moral, chiar dacă va încerca să îl conteste în perioada adolescenței. În concluzie, părintele poate fi un partener al profesorului în dezvoltarea unei strategii comune de comunicare cu elevul.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui dezvoltare va fi îngreunată de opiniile contradictorii ale adulților importanți din viața lui (părinții și profesorii).

Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Drumul spre Iad este pavat cu bune intenții. Tocmai din acest motiv este important ca implicarea părinților în activitatea școlară a copiilor să fie discutată în permanență cu cadrele didactice. În vreme ce o lipsă de interes din partea părinților poate produce un dezinteres pentru școală din partea copiilor și reversul este dăunător. O insistență necontrolată a părinților referitor la performanța școlară îi poate pune pe elevi într-o situație de stres (atât individual cât și în grupul clasei), ce poate descuraja copilul prin scăderea încrederii în sine și compararea cu cei din jur.

Cei 35 de ani de experiență pedagogică mi-au dezvăluit un trend din ce în ce mai accentuat de scădere a implicării părinților în activitatea școlară a copiilor. De cele mai multe ori, această ruptură apare în momentul trecerii din ciclul primar în cel gimnazial, cel mai probabil, datorită pierderii contactului cu învățătoarea, care le poate oferi părinților o imagine completă referitoare la performanța școlară a copiilor.

Pe lângă scăderea interesului acestora în legătură cu parcursul copiilor lor, odată cu accelerarea ritmului vieții, cât și cu apariția noilor provocări din ultimii ani (ex. pandemia COVID-19) părinții preferă metode de comunicare la distanță, cum ar fi platformele online și sunt mai puțin susceptibili să participe la ședințe sau activități școlare. O relație sănătoasă părinte-profesor nu este o responsabilitate unidirecțională, ci un success reflectat de eforturile comune ale tuturor părților implicate. Cadrele didactice trebuie să se adapteze schimbărilor sociale și să găsească noi metode de atragere a părinților către dialog și de conectare

a acestora cu reușitele și dificultățile academice ale copiilor lor. Astfel profesorii observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le justifica acestora diferite situații care pot părea nefavorabile în lipsa contextului real.

În concluzie, rolul școlii nu este doar acela de dezvoltare a unui bagaj de cunoștințe a viitorului adult. Educația implică o colaborare de succes între instituție și familie, pentru crearea unui mediu confortabil, în care copilul se simte încurajat să își cultive propriile pasiuni și abilități, dar în care este și protejat în fața eșecului prin supraveghere îndeaproape și ajutor negreșit. Un adult sănătos dezvoltat este succesul unei comunități unite.

Bibliografie:

<https://englezacopii.ro/educatia-despre-importanta-educatiei-si-rolul-familiei-procesul-de-dezvoltare-al-copilului/>

<https://ziarullumina.ro/societate/psihologie/rolul-familiei-si-scolii-in-educatia-copiilor-165577.html>

<https://edict.ro/rolul-familiei-si-al-scolii-in-educatia-copiilor/>

BUCĂTĂRIA MICILOR GASTRONOMI- PROIECT DE ACTIVITATE XTRACURRICULARĂ

PROF. GODICIU-RUNCAN ILEANA-MARIA, G.P.P NR 3 SEBEȘ

PROF. SALADE ELENA IZABELA, G.P.P NR. 3 SEBEȘ

Denumirea activității: Bucătăria micilor gastronomi;

Coordonator: Prof. Godiciu-Runcan Ileana-Maria și Salade Elena Izabela, G.P.P. nr. 3 Sebeș;

Descriere: Vârsta preșcolară se caracterizează prin curiozitate crescută, manifestată deseori în dorința de a participa activ la treburile casnice. Dornici să descopere universul bucătăriei micii gastronomi vor ajuta la realizarea unor deserturi ușoare sau a unor aperitive, fiecare copil având ocazia de a găti în bucătăria special amenajată cu mobilier potrivit vârstei lor.

Scop:

Formarea și dezvoltarea la preșcolari a unor cunoștințe priceperi și deprinderi legate de alimentație și de stil de viață sănătos igienă și siguranță în bucătărie, prepararea și aranjarea mesei.

Obiective:

- să prepare, folosind ingredientele și ustensilele puse la dispoziției, diferite rețete culinare;
- să respecte normele de igienă și de siguranță specifice activității desfășurate;
- să manifeste creativitate în alegerea ingredientelor și ornarea produselor finale;

Modalități de implementare:

- discuții despre alimente sănătoase și nesănătoase, despre normele de igienă și de siguranță, despre rețetele favorite din familie;
- brainstorming rețete specifice locale;
- jocuri de rol;
- activități practic-gospodărești;
- târg și picnic cu preparate realizate de copii;
- donație de preparate culinare realizate de copii;

Resurse necesare:

- umane: educatoare, preșcolari, părinți;
- materiale: cuptor cu microunde, aragaz, mașină de pâine, aparat de iaurt, cuțite de plastic, linguri, șorțuri, prosoape, storcător de citrice, bonete, făină, zahăr, ulei, fructe, sare, drojdie, lapte, ouă, forme pentru decupat, mezeluri, unt, brânză, legume;
- de loc: grădiniță, curtea grădiniței;
- de timp: 1 oră;

Diseminare:

- la întâlnirile metodice din localitate, pe pagina de facebook a doamnei educatoare, pe pagina școlii, la simpozioane și reviste educative;

Evaluare:

- album cu poze, picnic, târg cu vânzare de produse culinare;

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL SCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR CAMELIA GOGONEAȚĂ

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 80, BUCUREȘTI

"Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor." A.S. Makarenko

Că vrem sau nu să acceptăm, părinții sunt modele pentru copii. Și nu ma refer doar la modelele pozitive, ci și la cele negative. Copiii sunt bucați de părinți, care în timp se modelează și capătă noi forme, mai autentice sau copii cât mai fidele ale acestora. Primele gesturi ale bebelușilor sunt de imitare a gesturilor mamei sau tatălui. Ne mirăm când vedem bebeluși care dorm în aceeași poziție cu mama sau tata, însă este un lucru atât de firesc...

Ca părinți, avem multe responsabilități. De la grija pentru sănătatea, hrana, adăpostul, până la interesul pentru educația, cariera, comportamentul sau anturajul copiilor noștri. Încercăm să ne ocupăm de toate, cu înțelepciunea dobândită în ani, în urma experiențelor.

„Părinții sunt modelele de bază pentru copii. Fiecare cuvânt, mișcare și acțiune au un efect.” Bob Keeshan

Dacă ne dorim pentru copiii noștri valori, datoria noastră este să le cultivăm. Dacă nu ne pasă, atunci este suficient să îi lășăm suficientă libertate cât să își aleagă singur calea, modelele, să decidă el dacă vrea să învețe sau să piardă vremea, dacă să citească sau să hoinărească fără un scop, să se educe adecvat sau să fie educat conjunctural.

Primii 6 ani de viață au luat locul celor 7, însă cine spune că după aceea nu se mai pot face îmbunătățiri? Cine garantează că eforturile părinților nu vor fi spulberate de un anturaj nepotrivit? Sau, părintele urmează a fi scutit de datorii, griji, planuri după cei șase ani? Nici vorbă.

În etapa școlarității, părintele va face echipă cu școala și cadrele didactice și va lucra tot pentru dezvoltarea armonioasă și transformarea copilului într-un adult sănătos din toate punctele de vedere. Fără o astfel de gândire nu va fi ușor pentru nimeni să reușească să atingă cele mai înalte țeluri.

"Copiii trebuie învățați cum să gândească, nu ce să gândească." Margaret Mead

A fi părinte sau cadru didactic nu înseamnă să încerci să ai control permanent, să dirijezi fiecare pas, ci să știi cum să îi dai simțământul că este capabil, că poate să își controleze pașii, drumul cât mai armonios, să îi dai curaj să își pună ținte tot mai înalte pe care apoi să le și atingă. Provocarea cea mai mare vine atunci când conștientizezi că nu trebuie încadrați toți copiii din familie sau toți elevii dintr-o clasă în același șablon, ci că este important să modelezi autenticitatea fiecăruia, obținând unicitate. Profesorul cu adevărat valoros este acela care este depășit de către elevii săi.

"Educația nu înseamnă cunoaștere, ci acțiune." Herbert Spencer

A ordona copilului să citească în timp ce tu butonezi telecomanda, nu este prea realist și nici eficient. Fără un exemplu, acel copil nu va înțelege importanța sfatului, oricât de bun ar fi. Nu își va însuși sfatul, sau nu va putea face asta pentru o bună bucată de vreme. Cam până când nu va deveni suficient de matur intelectual, cât să înțeleagă importanța îndrumărilor părinților.

Pentru o educație eficientă, fii un exemplu pe care copilul tău să îl urmeze, oferă-i modelul pe care să fii onorat că îl agreează și care să contribuie la evoluția societății.

"Copiii trebuie educați, dar în același timp trebuie lăsați să se și autoeduce." Ernest Dimnet

Copiii au nevoie de îndrumare, de ghidare, însă pentru o educare sănătoasă, eficientă și completă, este nevoie să cunoască și partea mai puțin blândă a vieții. Au nevoie să își cunoască limitele, să se cunoască pe ei înșiși pentru a-și forma percepții corecte despre viață.

Dacă elevilor li se spune cu fiecare ocazie când să salute, li se dă "semnalul" de fiecare dată, în momentele în care vor fi singuri, nu vor ști când și dacă trebuie să facă acest gest. Dacă au nevoie de o lecție în acest sens, o atenționare, acest lucru îi va ajuta să memoreze genul de context și de situație și nu vor mai "uita" să rostească formula de salut. Autoeducarea, din punctul meu de vedere, nu exclude educarea venită din exterior, ci o întărește, o completează.

În concluzie pot spune că *"Educația este sufletul unei societăți care se transmite din generație în generație." (Gilbert K. Chesterton)*, prin intermediul familiei și al școlii.

PARTENERIAT PENTRU SUCCES ÎN VIAȚĂ: ȘCOALA ȘI FAMILIA

GOICEANU DANIELA, PROFESOR INFORMATICĂ

ȘCOALA GIMNAZIALA NR. 38 DIMITRIE CANTEMIR CONSTANȚA

În urmă cu mai bine de 200 de ani, Jean-Jaques Rousseau (1712-1778) adresa educatorilor un apel devenit celebru "Educatiori, învățați să vă cunoașteți copiii!". Marele filozof elvețian semnala o carență majoră a educației și anume ignorarea copilului, a intereselor, aspirațiilor și a posibilităților sale.

În practica curentă este cunoscută ideea că educarea și cunoașterea copiilor, una fără cealaltă, nu pot asigura reușita unei activități de învățare. Dascălul cunoaște elevul educându-l și îl educă mai bine cunoscându-l. Prin urmare, necesitățile procesului instructiv-educativ impun preocuparea de a găsi mijloace adecvate pentru cunoașterea personalității elevului.

Studiile din domeniul științele educației demonstrează faptul că există o legătură strânsă între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers.

Părinții și familia au cel mai direct și mai durabil efect asupra învățării și dezvoltării copiilor. În calitate de primii educatori ai copiilor lor, părinții au un rol esențial în parcursul educațional al copiilor lor. Mediul familial stimulant, care încurajează învățarea, precum și implicarea parentală în activitățile școlare, sunt cruciale pentru dezvoltarea emoțională, socială și cognitivă a copilului. Jocul sau lectura împreună cu copiii în primii lor ani de viață, ajutorul acordat la teme sau discuția de acasă despre întâmplările de la școală, participarea la întâlnirile dintre părinți și profesori cât și alte activități școlare vor avea efecte pozitive și de durată asupra motivației copilului de a învăța, asupra atenției, comportamentului și rezultatelor sale școlare. Așteptările educaționale ale părinților pentru copiii lor vor avea, de asemenea, un rol crucial în conturarea deprinderilor de învățare ale copiilor lor. Consolidarea parteneriatelor familie-școală și implicarea părinților ca parteneri de învățare încă din primii ani este, prin urmare, esențială pentru îmbunătățirea dezvoltării copiilor.

Așadar, ca primii educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să aibă o atitudine pozitivă și curioasă în orice mediu – acasă, la școală, în comunitate sau să se implice în acțiuni de voluntariat. Părinții joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

Școala, prin cadrul didactic, din perspectiva aceluiași principii, e important să înțeleagă viziunea pe care o are părintele asupra educației copilului său. Aceste informații se obțin prin chestionare, întâlniri individuale cu părinții față în față sau online, invitându-i să participe la diferite activități și programe, jurnale de acasă, scrisori, grupuri de sprijin pentru părinți.

Când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității devin și se consideră parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comuniune de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în clasele de elevi. Școala este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății.

Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea mului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Menirea școlii nu este numai de a educa și a înzestra elevii cu un pachet de cunoștințe cât mai vast, ci și de a stimula calitatea de om.

Bibliografie

1. Pescaru, Băran, Adina, „Parteneriat în educație”, Editura Aramis Print, București, 2004;
2. Dumitriu, Gheorghe, Comunicare și învățare, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1998

COLABORAREA GRĂDINIȚĂ-FAMILIE ÎN VEDEREA FORMĂRII PERSONALITĂȚII COPILULUI PREȘCOLAR

PROF. ANDREEA-LORETTA GOJEI

GRĂDINIȚA P.P. "PALATUL FERMECAT" REȘIȚA

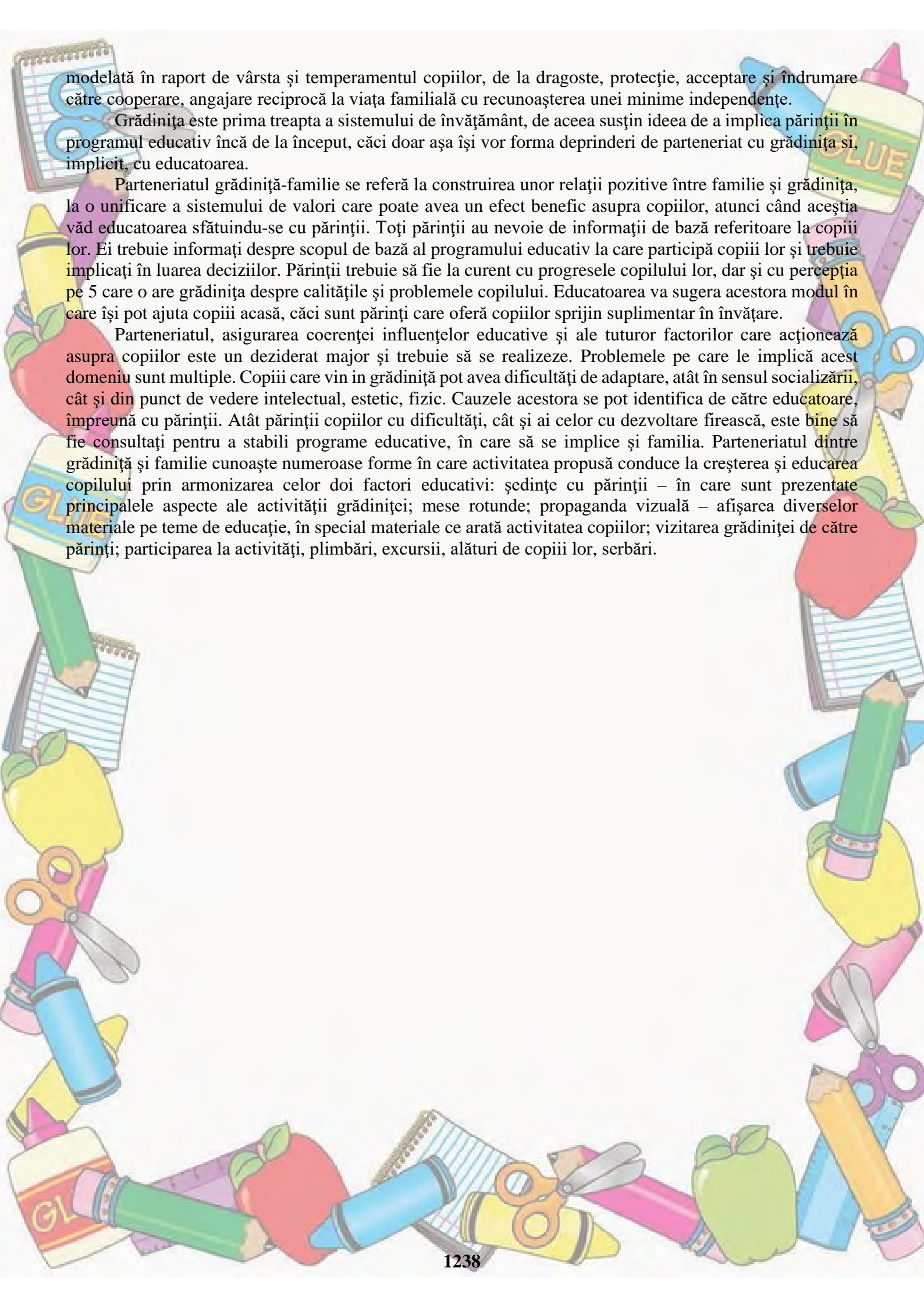
Motto: „Iubirea este necesară, deoarece pentru fiecare dintre noi nu este suficient faptul de a exista. Un copil poate să trăiască fericit numai atunci când știe că este iubit. Numai atunci devine complet el însuși.” Luigi Verdi

Preșcolarul este perioada formării inițiale a personalității, perioada apariției primelor relații și atitudini ce constituie un nivel superior de organizare a vieții psihice a copilului. În locul dependenței copilului de impresiile externe, în locul instabilității și fluctuației emoționale, în preșcolară vom întâlni detașarea, desprinderea copilului de câmpul perceptiv, o mai mare organizare și stabilizare a comportamentelor, fapt posibil datorită modificărilor esențiale care se produc în structura activității psihice. De un real folos în formarea personalității este jocul, mai ales cel bazat pe roluri, în care copilul, asimilându-și rolul își asimilează implicit și relațiile interioare de comportament incluse în rolul respectiv. La fel de importante pentru formarea personalității preșcolarului sunt și stilurile comportamentale parentale.

Mediul familial ocupă un loc central în multitudinea factorilor determinanți ai evoluției individului. Copilul nu este un adult în miniatură, ci el este un "candidat la maturizare"(H. Pierot), deosebit de receptiv la influențele pozitive sau negative care se exercită asupra lui. Copilul trebuie socializat și modelat, iar fundamentarea personalității sale se realizează, în mare măsură, în interiorul familiei acestuia, care concentrează primul său univers afectiv și social. Trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și natura situațională trăită în mod direct, nemijlocit, de către copil în mediul său familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității, în formare, a copilului. La vârstele mici, adaptarea copilului se realizează prin imitație, acesta raportându-se permanent la persoana adulților. Primul model oferit copilului este familia sa, iar calitatea și tipul relațiilor copil-părinți vor marca profund evoluția viitoare a copilului (G. Mauco).

După familie, grădinița constituie prima experiență de viață a copilului în societate. Această instituție îl așază într-un cadru nou prin dimensiunile și conținutul său. Aici copilul ia cunoștință cu activități și obiecte care-i stimulează gustul pentru investigație și acțiune, îl provoacă să se exprime și îi propune, incipient, angajarea în relațiile sociale de grup. Adaptându-și metodele la formele particulare ale vieții mentale ale copilului, grădinița încearcă să răspundă specificului activității fiecărei vârste și să identifice mijloacele și activitățile necesare pentru o dezvoltare complexă a forțelor infantile în vederea maturizării lor.

Familia îl pregătește pe copil pentru integrarea în grădiniță, orientându-l spre lumea cunoașterii, a activităților curente, inițiindu-l în deprinderi fundamentale. Fără o susținere afectivă, fără un ansamblu de activități, de achiziții și experiențe, întâlnirea copilului cu grădinița va fi cu atât mai violentă, iar procesul de instrucție și educație ar deveni inoperant. Se știe că familia reprezintă una din cele mai vechi forme de comunitate umana, ce asigură menținerea continuității biologice, culturale a societății, satisfacerea nevoilor personale, asigurând sentimentul siguranței, menținerii și dezvoltării personalității. Familia nu este numai primul adăpost al copilului, ci este și prima bază de lansare a lui în lume. Pentru a-și îndeplini acest rol familia trebuie să se deschidă lumii, oferind copilului 4 posibilități de a pătrunde în ea. Familia este primul inițiator sociocultural al copilului. Aici se pun bazele incipiente ale dezvoltării intelectuale, morale, estetice, fizice și sociale ale copilului. Modul de exercitare a rolului părinților, reglarea raporturilor dintre membrii familiei, grija față de bunurile comune, organizarea vieții de la micile treburi gospodărești la activitățile recreative și creative, atenția care se acordă fiecărui membru al familiei sunt percepute și trăite de copil în mod diferit, la fiecare vârstă. După numărul și ierarhia membrilor familiei care-i alcătuiesc o anumită constelație, fiecare familie se impune ca o matrice a devenirii personalității fiecărui membru al său. În interrelațiile dintre părinți și copii, singura atitudine părintească validă este cea de acceptare, de respect față de personalitatea în formare a copilului, față de sentimentele și nevoile sale. Atitudinea părinților trebuie

modelată în raport de vârsta și temperamentul copiilor, de la dragoste, protecție, acceptare și îndrumare către cooperare, angajare reciprocă la viața familială cu recunoașterea unei minime independențe.

Grădinița este prima treapta a sistemului de învățământ, de aceea susțin ideea de a implica părinții în programul educativ încă de la început, căci doar așa își vor forma deprinderi de parteneriat cu grădinița și, implicit, cu educatoarea.

Parteneriatul grădiniță-familie se referă la construirea unor relații pozitive între familie și grădinița, la o unificare a sistemului de valori care poate avea un efect benefic asupra copiilor, atunci când aceștia văd educatoarea sfătuindu-se cu părinții. Toți părinții au nevoie de informații de bază referitoare la copiii lor. Ei trebuie informați despre scopul de bază al programului educativ la care participă copiii lor și trebuie implicați în luarea deciziilor. Părinții trebuie să fie la curent cu progresele copilului lor, dar și cu percepția pe care o are grădinița despre calitățile și problemele copilului. Educatoarea va sugera acestora modul în care își pot ajuta copiii acasă, căci sunt părinți care oferă copiilor sprijin suplimentar în învățare.

Parteneriatul, asigurarea coerenței influențelor educative și ale tuturor factorilor care acționează asupra copiilor este un deziderat major și trebuie să se realizeze. Problemele pe care le implică acest domeniu sunt multiple. Copiii care vin în grădiniță pot avea dificultăți de adaptare, atât în sensul socializării, cât și din punct de vedere intelectual, estetic, fizic. Cauzele acestora se pot identifica de către educatoare, împreună cu părinții. Atât părinții copiilor cu dificultăți, cât și ai celor cu dezvoltare firească, este bine să fie consultați pentru a stabili programe educative, în care să se implice și familia. Parteneriatul dintre grădiniță și familie cunoaște numeroase forme în care activitatea propusă conduce la creșterea și educarea copilului prin armonizarea celor doi factori educativi: ședințe cu părinții – în care sunt prezentate principalele aspecte ale activității grădiniței; mese rotunde; propaganda vizuală – afișarea diverselor materiale pe teme de educație, în special materiale ce arată activitatea copiilor; vizitarea grădiniței de către părinți; participarea la activități, plimbări, excursii, alături de copiii lor, serbări.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. GOLDIȘ-CSILLAG LOREDANA
GRĂDINIȚA PP PALATUL FERMECAT ARAD

Grădinița și familia reprezintă piloni de rezistență ai educației. Dacă aceste medii educaționale se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură integrarea copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială. O colaborare reală, permanentă a grădiniței cu familia presupune crearea unei punți de legătură între doi parteneri educaționali în scopul realizării unei unități de cerințe în munca de educare a copiilor, a respectării unor principii unice de educație, a folosirii aceluiași metode în procesul educativ. Dacă părinții sunt implicați în programul educativ încă de la început, ei vor înțelege importanța colaborării cu grădinița și cu educatoarele și își vor forma deprinderea de a se interesa și a sprijini activitatea pe care copilul o desfășoară aici.

Părinții trebuie implicați permanent în activitatea grădiniței și nu doar când se ivesc probleme. Ei pot fi parteneri în educație pentru că dețin cele mai multe informații despre copiii lor. Pentru realizarea parteneriatului este esențial ca părinții să fie priviți ca participanți activi, să fie atrași în adoptarea deciziilor, să se recunoască și să se valorifice informațiile date de ei despre copii, iar responsabilitatea să fie împărțită între părinți și educatoarele.

Parteneriatul educativ grădiniță-familie trebuie inițiat de instituția preșcolară, având totodată autoritatea socială și legislativă de a se ocupa de educarea copiilor, având totodată și posibilitatea, prin pregătirea psihopedagogică a cadrelor didactice, de a cunoaște nevoile, posibilitățile copilului raportate la cerințele societății.

Sunt multe modalități de colaborare între familie și grădiniță: discuții zilnice, teme săptămânale de consiliere pentru părinți, ședințe și lectorate cu părinții, vizite la domiciliul copiilor, serbări, lecții-vizită, plimbări, cursuri "Educațiașă!", antrenarea părinților în derularea proiectelor tematice, voluntariat din partea părinților în organizarea și desfășurarea unor acțiuni de voluntariat. Participarea activă a părinților la activitățile din grădiniță le creează copiilor sentimente de siguranță, înțelegere, bucurie; copilul arată ce știe, ce poate iar părintele este mândru de copilul său în relație cu ceilalți. Așa pot să aprecieze împreună activitățile, faptele, evenimentele, rezultatele obținute. Părinții vor avea "măsura" evoluției copilului său, comportarea în colectiv.

Implicarea activă a părinților în activitățile preșcolare și extrașcolare ale propriilor copii au ca rezultat faptul că ei realizează că problemele lor sunt și ale altor părinți, că este util să discute despre situațiile cu care se confruntă, află căi și modalități de rezolvare a problemelor. Între unii părinți se înfiripează relații de încredere și cooperare, învață să accepte asistența specializată, să ceară ajutor atunci când au nevoie. Informațiile primite și abilitățile dobândite le dau încredere și competențe sporite.

De cele mai multe ori, părinții participă doar ca spectatori la serbările copiilor, nefiind implicați direct în munca copilului și a educatorului, ci văzând doar rezultatul final al acestora. Prin crearea parteneriatelor familie-grădiniță în cadrul acestor serbări se poate introduce de exemplu și un dans, un cântec sau o scenetă pregătită și interpretată doar de către părinți sau chiar de către părinte alături de copil. Prin implicarea părinților în astfel de activități, aceștia au posibilitatea să descopere și să cunoască inclinațiile artistice ale copilului, să-și aprecieze obiectiv copiii și chiar să-și însușească unele metode educative noi.

Grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în această instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu se va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. GOLOPENȚA IRINA- MARIANA

LICEUL TEHNOLOGIC „MATEI BASARAB“, STREHAIA

„Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ce ai învățat în școală.“ (Albert Einstein)

Toată lumea crește cu o educație primită de acasă dar aceasta trebuie să evolueze tot mai mult pe măsură ce și noi evoluăm ca oameni, nu este destulă educația primită de la părinți, ea trebuie fructificată în școală și trebuie menținută pe parcursul anilor, astfel ne diferențiem de ceilalți.

Comportamentul este un aspect important din viața noastră deoarece prin comportamentul și atitudinea noastră ne creăm o imagine față de ceilalți, ne respectăm în primul rând pe noi și apoi pe ceilalți din jurul nostru. A ști să ne comportăm în societate și nu numai este un aspect care ține de noi și de educația noastră.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

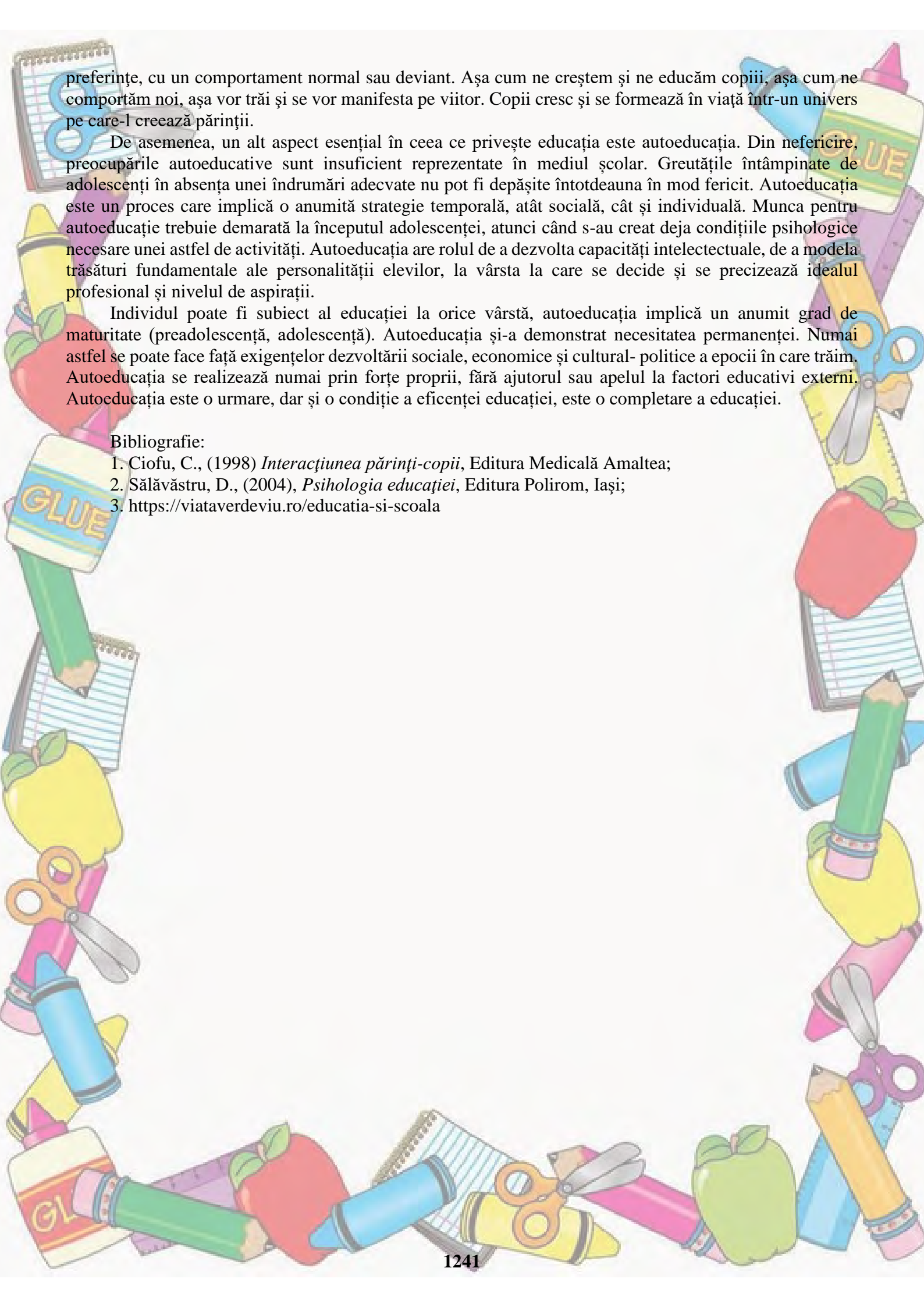
De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Trebuie încurajați să se exprime, lăsați să termine ce are de spus și să nu i se facă observații în public; prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Cei 7 ani de acasă își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu, și anume om. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și

preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

De asemenea, un alt aspect esențial în ceea ce privește educația este autoeducația. Din nefericire, preocupările autoeducative sunt insuficient reprezentate în mediul școlar. Greutățile întâmpinate de adolescenți în absența unei îndrumări adecvate nu pot fi depășite întotdeauna în mod fericit. Autoeducația este un proces care implică o anumită strategie temporală, atât socială, cât și individuală. Munca pentru autoeducație trebuie demarată la începutul adolescenței, atunci când s-au creat deja condițiile psihologice necesare unei astfel de activități. Autoeducația are rolul de a dezvolta capacități intelectuale, de a modela trăsături fundamentale ale personalității elevilor, la vârsta la care se decide și se precizează idealul profesional și nivelul de aspirații.

Individul poate fi subiect al educației la orice vârstă, autoeducația implică un anumit grad de maturitate (preadolescență, adolescență). Autoeducația și-a demonstrat necesitatea permanenței. Numai astfel se poate face față exigențelor dezvoltării sociale, economice și cultural- politice a epocii în care trăim. Autoeducația se realizează numai prin forțe proprii, fără ajutorul sau apelul la factori educativi externi. Autoeducația este o urmare, dar și o condiție a eficienței educației, este o completare a educației.

Bibliografie:

1. Ciofu, C., (1998) *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea;
2. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași;
3. <https://viataverdeviu.ro/educatia-si-scoala>

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROFESOR: GOMAN ELISABETA

SCOALA: SCOALA GINAZIALA „INV. GALGAU IOSIF” PAGAIA

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jignește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățătura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățătură le pun pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățătură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

Deci, ca primii educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

Așadar, factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Primii educatori cu ajutorul cărora se realizează educația sunt părinții. Importanța acestei educații, ca și cea a școlii, se răsfrânge asupra tuturor laturilor personalității copilului, în funcție de particularitățile de vârstă, dar de cele individuale ale acestuia. Trebuințele și dorințele copilului cresc pe măsură ce copilul se dezvoltă.

Deasemenea, școala are un rol major în formarea personalității oamenilor. Profesorul trebuie să cunoască bine condițiile vieții de familie unde trăiește copilul. Acest lucru se realizează prin vizitarea familiei, pentru cunoașterea condițiilor de viață, activitatea și odihna. Relația dintre părinți și copii, precum și climatul familial, în general, reprezintă motive de îngrijorare în ceea ce privește dezvoltarea fizică și psihică normală a copilului.

Școala nu îl poate învăța pe individ totul, iar educația nu se bazează numai pe școală, chiar dacă mulți o atribuie strict școlii. Acest lucru este o greșală, părinții având obligația de a se asigura că există condițiile

necesare pentru o educație pozitivă atât la școală, prin implicarea lor în activitățile elevilor, cât și acasă, unde copilul se simte protejat și unde anumite rețineri, pe care le are acesta la școală, dispar.

Așadar, să reflectăm asupra apelului adresat de celebrul J.J. Rousseau: *Educatori, învățați să vă cunoașteți copiii!*

FAMILIA ȘI ȘCOALA, FACTORI ESENȚIALI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROFESOR: GOMAN FLORIN

ȘCOALA: ȘCOALA GIMNAZIALĂ "ÎNV. GÂLGĂU IOSIF" PĂGAIA

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Ora de dirigiență este cea în care ne putem apleca asupra acestei laturi. În această oră se urmărește valorificarea abilităților de interrelaționare, de asumare a responsabilității, de descoperire a propriilor aspirații spre formarea școlară și profesională.

Educația ne însoțește pe tot parcursul vieții. Pentru ca un individ să aibă șansa de a primi o educație normală și corectă trebuie să crească într-o familie care să-i ofere modele demne de urmat, părinți care să se implice în activitatea de la școală, să-l susțină și să-l încurajeze pe copil.

Fără educație nu putem să ne integrăm în societatea actuală, care este într-o continuă schimbare. Nevoia de adaptare este atât de puternică încât ne împinge către toate mijloacele posibile prin care se poate produce educația, atât la nivel micro (familia, școala, biserica), cât și la nivel macro (societatea).

Personalitatea fiecărui individ este dezvoltată de către educație, iar odată cu aceasta și latura spirituală, dar și psihologică. Alături de familie, școala joacă un rol foarte important în procesul educației, dar și al dezvoltării personalității.

Nu am fi ceea ce suntem astăzi dacă mediul în care am trăit și ne-am dezvoltat de-a lungul vieții, din copilărie și până la maturitate, nu ar fi fost benefic, iar între componentele lui nu ar fi existat un echilibru care să ne definească personalitatea.

Există foarte mulți furnizori de educație: școala, biserica, societatea, mass-media, familia. Educația există în toate domeniile vieții de zi cu zi, chiar și printre oamenii cu care trăim și de la care avem ceva de învățat.

Rolul cel mai important în educația fiecărui individ, alături de școală îl are familia. Din această micro societate numită familie pornește tot: percepția asupra vieții, stilul de viață, credința, cât și moralitatea și conduita. Astfel, mediul în care copilul va crește se va răsfrânge în mod iminent asupra dezvoltării sale psihice.

Din cele mai vechi timpuri, oamenii au fost însoțiți de educație, importanța acesteia sporind cu fiecare generație. Educația reprezintă fundamentul vieții oricărui om cu ajutorul căreia s-au putut dezvolta percepția despre lume, gândirea, stilul de viață, conservarea valorilor sociale, dar și spirituale.

Unul dintre rolurile cele mai importante ale educației este acela de a influența, transforma și dezvolta personalitatea indivizilor. Procesul acesta este influențat atât de factorii genetici, cât și de mediile educogene în care individul se află la un moment dat.

Etapele ce duc la dezvoltarea personalității umane reprezintă, din punctul meu de vedere, cele mai importante obiective din existența noastră, ca ființe inteligente, ce au transformat societatea actuală într-una educativă perfecționistă.

Putem observa, așadar, că educația nu ține numai de însușirea unor norme sociale specifice traiului uman sau de un anumit tip de comportament, ci își are originea în mediile de dezvoltare ale individului și în percepțiile sale despre lume, deoarece acestea îl vor însoți de-a lungul existenței sale.

„Niciodată familia nu a fost mai solicitată și rolul său nu a fost niciodată atât de mare ca azi” – Boutin și Doring, 1994.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR, GORBAN ANCUȚA AURICA

Educația demonstrează că familia și școala constituie mediile socio-culturale, care modelează ființa umană de la vârsta timpuri și până la bătrânețe..

Amprenta familiei în educație, mai ales în prima parte a vieții copilului, este decisivă și consolidează eforturile educative ale școlii, numai atunci când conlucrează continuu și consistent, în acțiuni ce se completează, mobilizând în aceeași măsură elevii, ca subiecți activi ai procesului educativ.

Studiile de specialitate pledează tot mai mult pentru strânsa legătură dintre școală - familie, și invers.

Țelul părinților sunt multiple și cu destinații bine definite: în primul rând, ei sunt preocupați de standardul viitor de viață al copiilor lor, de obținerea unui venit cât mai înalt, pentru realizarea unui statut social superior, care să le asigure putere, venituri, acces la resurse și capacitate de decizie.

Copiii zilelor noastre, datorită posibilităților de informare, devin tot mai mult o parte activă a procesului educativ familial, adeseori modelându-l din interior, oferindu-i noi direcții de evoluție, dar și a celui școlar, solicitând schimbări în conținutul programelor, în răspunsuri adresate factorilor educativi, care trebuie să fie pregătiți să conducă un dialog pertinent și valabil pentru ambele părți.

Copiii constituie conexiunea dintre familie și școală, ca mediatori între părinți și educatori, aflați la intersecția dintre cele două influențe ale adulților cu funcție educativă.

În acest fel, copiii, elevii devin ei înșiși contributory la autoformarea și construcția propriei personalității, contribuție care asigură, fără îndoială, o reușită mai mare procesului educativ.

Părinții sunt primii responsabili de buna sau proasta educație a copilului, la vârsta când el, din punct de vedere fizic și psihic, are cea mai mare plasticitate, ceea ce face ca tot ei să fie primii atenționați de modul cum se comportă la școală, pentru a fi corecți. Acest comportament, cu rădăcini în viața de familie, se reflectă apoi în grădiniță, școală și în societate.

Școala și familia sunt structuri dinamice, coordonatoare ale copiilor, asupra cărora trebuie să vegheze în vederea respectării îndatoririlor și a disciplinei școlare, pentru creșterea calității activității educative și a produsului uman final, formând viitorii cetățeni responsabili.

EDUCAȚIA SI CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF.GRAMA VASILICA,
LICEUL TEORETIC "MIHAIL SEBASTIAN", BRAILA

Educatia nu este raspunsul la intrebare. Educatia este calea spre raspunsul la toate intrebarile.
(William Allin)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la IMITAȚIE și ÎNVĂȚARE, după modelul dat de părinți. Educația pe care copilul o primește de la părinți, în primii 7 ani de viață, își pune amprenta pentru întreaga viață.

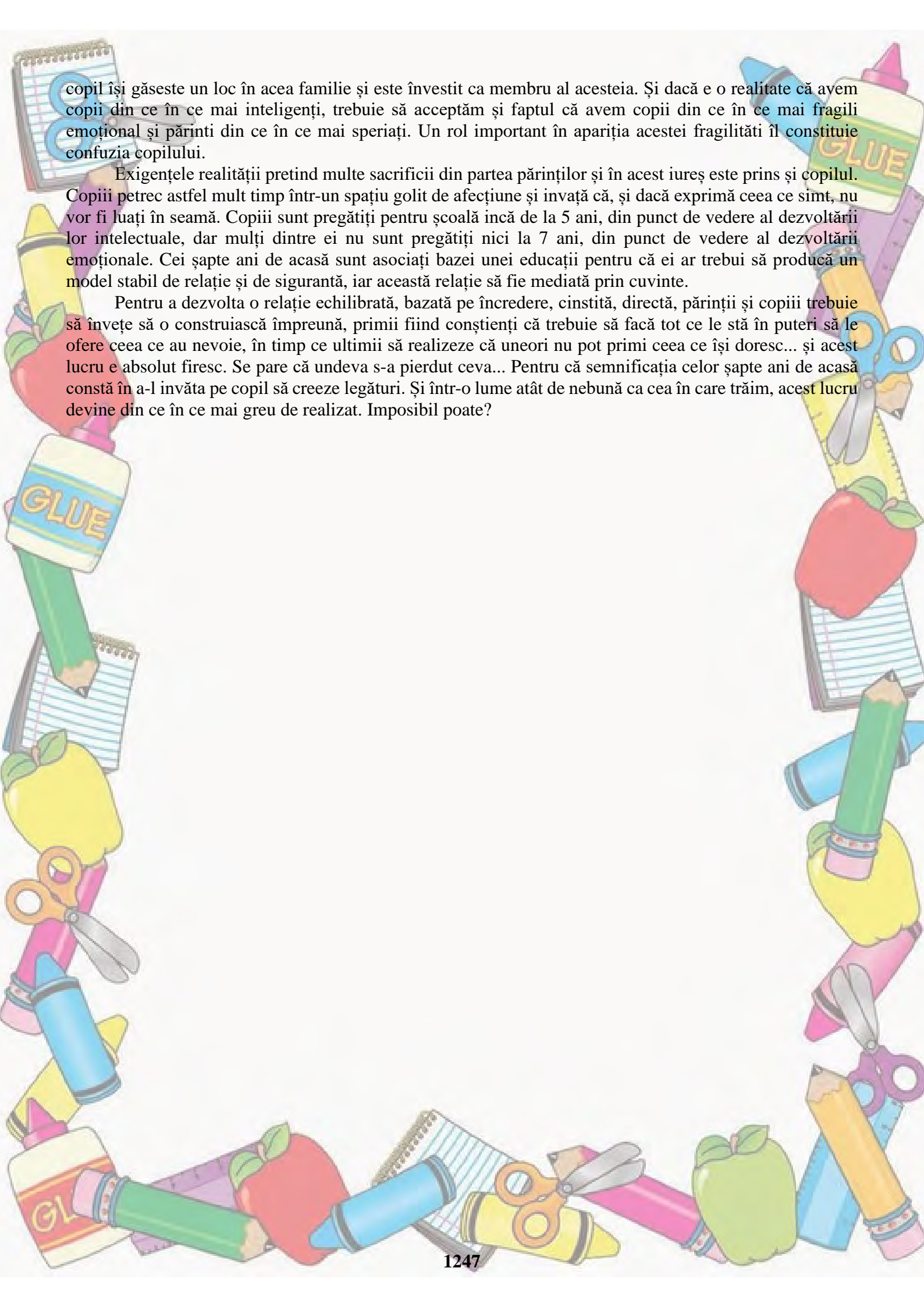
Pe vremuri se vorbea despre cei 7 ani de acasă ca despre o școală obligatorie de politețuri și mici reguli de interacțiune socială. De ce erau importanți cei 7 ani? Mai sunt ei importanți? Sunt chiar 7? Mai sunt 7 oare? Iată câteva întrebări care pot reprezenta un punct de plecare... A avea cei șapte ani de acasă era rezultatul unei educații ce venea din familie și, ulterior, devenea condiția esențială pentru a pătrunde cu succes în școală și a reuși mai târziu în viață. Cei 7 ani de acasă reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului, în familie sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

E adevărat că realitatea ține să dovedească de multe ori că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede. Și la fel de adevărat e că școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Ne trezim întrebându-ne dacă copilul de astăzi, copilul modern, cel din fața noastră este diferit de copilul de ieri, cel cu cheia de gât, dacă este, până la urmă, diferit de copilul (generic vorbind) care am fost eu. Iar această întrebare este o una încuietore, mult mai complexă decât ne-am așteptat. Dacă ne referim la lumea interioară a copilului, aceea nu s-a schimbat, ea este la fel de bogată, de tensionată, de conflictuală, de plină de întrebări și de dorințe. Dacă ne referim însă la exterior, aici s-au petrecut transformări semnificative care au constrâns interiorul să se adapteze acestora.

Rapiditatea cu care s-au petrecut aceste schimbări a expus acest interior unei avalanșe de stimuli. De aici și continua creștere a unor simptome precum tulburările de atenție și de concentrare ale copiilor. Este vorba în special de o creștere a stimulilor vizuali. Stimulul vizual are un impact considerabil asupra psihicului, el putând funcționa ca un liant între lumea exterioară și lumea interioară sau ca un intrus care are un efect de efracție și produce confuzie și derută. A rezultat, ca o consecință directă, o explozie a cuvintelor folosite de copii, o căutare constantă a interacțiunii verbale cu adulții ca o nevoie de a găsi un sens și o semnificație acestei avalanșe de imagini.

Mulți părinți sunt speriați de apariția timpurie a unor discuții și întrebări legate de subiecte tabu pe care ei le așteptau la „vârsta potrivită“. Transmiterea nu se poate realiza decât dacă există o disponibilitate pentru a comunica, pentru a vorbi despre acestea, pentru a le rosti. Tot mai multe familii se confruntă cu o ruptură care a apărut tocmai din cauza aparentei rupturi dintre cel două generații și a refuzului de a crea o tranziție. Mulți părinți se plâng de faptul că acești copii nu mai citesc și că nu găsesc nici o modalitate de a-i convinge să se apropie de cărți. Copiii le răspund sincer că este plictisitor, că ei consideră cărțile învechite, „de pe vremea bunicii“, pe când acum există lucruri mult mai moderne, precum jocuri sau materiale interactive sau, în cazul fericit, e-book-urile/kindle-urile. Un aspect important este legat de o discrepanță foarte mare între idealul și așteptările părinților și realitatea copilului. Această discrepanță provine dintr-un ideal inaccesibil părinților care au trăit de multe ori într-o realitate prea dură, ceea ce nu le-a permis să viseze. Ce construiește copilul în primii ani de viață și de ce este important să fi parcurs această etapă a celor „șapte ani“?

Apartenența familială este esențială pentru construirea unei identități individuale. Ea presupune că există o transmitere către copil a istoriei familiale, a credințelor, miturilor, valorilor și mai ales că acest

copil își găsește un loc în acea familie și este investit ca membru al acesteia. Și dacă e o realitate că avem copii din ce în ce mai inteligenți, trebuie să acceptăm și faptul că avem copii din ce în ce mai fragili emoțional și părinți din ce în ce mai speriați. Un rol important în apariția acestei fragilități îl constituie confuzia copilului.

Exigențele realității pretind multe sacrificii din partea părinților și în acest iureș este prins și copilul. Copiii petrec astfel mult timp într-un spațiu golit de afecțiune și învață că, și dacă exprimă ceea ce simt, nu vor fi luați în seamă. Copiii sunt pregătiți pentru școală încă de la 5 ani, din punct de vedere al dezvoltării lor intelectuale, dar mulți dintre ei nu sunt pregătiți nici la 7 ani, din punct de vedere al dezvoltării emoționale. Cei șapte ani de acasă sunt asociați bazei unei educații pentru că ei ar trebui să producă un model stabil de relație și de siguranță, iar această relație să fie mediată prin cuvinte.

Pentru a dezvolta o relație echilibrată, bazată pe încredere, cinstită, directă, părinții și copiii trebuie să învețe să o construiască împreună, primii fiind conștienți că trebuie să facă tot ce le stă în puteri să le ofere ceea ce au nevoie, în timp ce ultimii să realizeze că uneori nu pot primi ceea ce își doresc... și acest lucru e absolut firesc. Se pare că undeva s-a pierdut ceva... Pentru că semnificația celor șapte ani de acasă constă în a-l învăța pe copil să creeze legături. Și într-o lume atât de nebună ca cea în care trăim, acest lucru devine din ce în ce mai greu de realizat. Imposibil poate?

ROLUL ȘCOLII ȘI AL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. GRĂMADĂ ELISABETA

LICEUL TEHNOLOGIC „ION CREANGĂ”, PIPIRIG

„Școala, pentru a da roade, are nevoie de sprijinul conștient și de colaborarea părinților. Educația dată în școală se dovedește a fi muncă irosită și ineficace, dacă familia e ostilă și indiferentă”

Școala și familia rămân principalele surse de formare a personalității sociale și culturale, prima, prin pregătire temeinic organizată, după programe, cu cadre specializate și în perioade de timp bine definite, a doua, prin procesul real al vieții de zi cu zi, în care copilul, învață regulile primare de viață, deprinderea de a vorbi, de a se comporta față de cei din jur și de a-i aprecia .

Climatul familial își pune amprenta pe personalitatea sa. Odată cu intrarea copilului în școală, funcțiile educative ale familiei nu încetează, ci se amplifică, în sprijinirea rolului de elev. Profesorii trebuie să colaboreze cu familia, să facă în așa fel încât să-l facă un aliat și să se sprijine reciproc în munca de educație. Alături de școală, familia exercită cea mai mare influență asupra copilului, iar scopul acțiunilor lor trebuie să fie unitar. Familia, prin condițiile oferite, prin înțelegerea corectă a manifestărilor copiilor, prin contribuția în lărgirea orizontului profesional al acestora și prin oferirea unor modele pozitive de conviețuire socială contribuie la pășirea corectă a tânărului în viață. Familia poate stimula elevul, îl poate mobiliza în acțiuni legate de un anumit domeniu de activitate față de care manifestă aderență și pentru care prezintă mai multă garanție, în valorificarea capacităților proprii. Părintele își poate da mai bine seama de toate acestea în colaborare cu școala.

Familia trebuie să se preocupe de asigurarea unui trai decent, să apere copilul de pericole, să le ofere condiții de odihnă și învățatură, să se îngrijească de starea lor de sănătate, să le formeze deprinderi de igienă, să le dezvolte gustul lecturii. Copiii își formează deprinderi de comportament civilizată tot în familie: respect, politețe, cinste, decență. Părinții reprezintă un exemplu pentru copil, tot ei trebuie să-l îndrume să fie sociabil, bun coleg și prieten. Familia realizează contactul cu frumusețile naturii și se preocupă de cultura estetică. Copilul are nevoie să fie ajutat, apărat, călăuzit, să se simtă important pentru cei din jurul său. Într-o familie care îi asigură un echilibru, copilul se dezvoltă armonios, face eforturi de a învăța pentru a răsplăti pe părinți. Părinții trebuie să le organizeze timpul astfel încât să îmbine orele de pregătire a lecțiilor cu ore de odihnă și joacă. Trebuie să îmbine exigența cu indulgența, să-i ajute la realizarea temelor de casă dacă le este solicitat ajutorul, dar să nu minimalizeze controlarea acestora. Familia trebuie să asigure copilului bani de buzunar dar să nu exagereze. Încurajarea copilului de a fi ponderat în cheltuirea banilor îl va determina să-i prețuiască și nu-l va expune în postura de „copil de bani gata”.

Preocuparea excesivă a părinților pentru o situație strălucită la învățatură, alimentată de orgoliul lor îi determină să-l constrângă la o muncă școlară care îl depășește uneori și creează o continuă stare de neliniște și tensiune. Alți părinți le cer copiilor să facă multe ore de pregătire suplimentară, ore de dans, muzică, sport, fără a ține cont de părerea copilului. Rezultatele sunt de cele mai multe ori contrar celor scontate. Aceasta duce la o suprasaturare de informații, la plictiseală, oboseală și nu în ultimul rând la surmenaj.

O comunicare eficientă învățător/diriginte-familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamente negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și dezvoltare a relației școlă-familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă.

Factorii care favorizează comunicarea:

- Transmiterea informațiilor de către învățător/diriginte într-o formă accesibilă părinților;
- Alegerea unei teme de discuție interesantă care să incite curiozitatea părinților;
- Mediul ambiant de discuție să fie plăcut;
- Capacitatea învățătorului/dirigintelui de a mobiliza părinții să comunice și să le asculte problemele;
- Evitarea subiectelor care privesc elevii problemă, se fac discuții individuale cu părinți acestora;

-
- Rezolvarea problemelor elevilor, implicarea în găsirea unor soluții;
 - Sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

Factorii care blochează comunicarea

- Utilizarea unui limbaj neaccesibil părinților;
- Evidențierea doar a aspectelor negative ale comportamentului elevului;
- Alegerea de teme neadecvate lectoratului;
- Judecarea, ridicularizarea, moralizarea părinților;
- Transmiterea unui volum mare de informații;
- Oferirea sfatului necerut.

IMPACTUL FAMILIEI ASUPRA EDUCAȚIEI SI DEVENIRII COPILULUI

**PROF. GRANCEA NICOLETA LAVINIA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „CONSTANTIN NEGREANU”,
DROBETA TURNU SEVERIN, MEHEDINȚI**

„Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață. Dă-mi, te rog, acele lucruri care mă vor îndrepta spre fericire, Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume.” Mamie Gene Cole, Child's appeal

Tuturor ne este cunoscută expresia „cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie. „Cei șapte ani de acasă”, se referă la familia și mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, acestea reprezentând bagajul lui educativ. Pentru fiecare individ, familia reprezintă rădăcina educației, părinții fiind primii „profesori” din viața copilului. Ei sunt cei care pun bazele în educația, formarea și dezvoltarea acestuia. Când copilul ajunge la grădiniță și apoi în școală, ei vor avea în continuare un rol foarte important în educația lui, de implicarea lor în acest proces depinzând reușita școlară a copilului.

Familia reprezintă mediul care influențează în mod direct dezvoltarea copilului. Părinții trebuie să știe că prin implicarea în educația și formarea copilului, pun bazele de care acesta are nevoie pentru a se dezvolta și a-și construi un viitor de succes. Familia este rădăcina educației, ea reprezintă un factor primordial de informare și de formare a copiilor. Aceasta are rolul de a-l introduce pe copil în societate, de a implementa practici educative, construcții cognitive, familia implementează mai mult valori practice, decât teoretice. Individul, în cadrul familiei se dezvoltă multilateral, cuprinzând mai multe ramuri de activitate. Un mediu familial favorabil va ajuta la o înțelegere adecvată a societății, a omenirii, o educație bună va ajuta la crearea unui individ util societății. Familia are rol mai mult să formeze decât să informeze. Este foarte importantă educația din copilărie, deoarece individul ia primele impresii din mediul înconjurător, care, la vârsta fragedă a copilului, este familia. Tot din mediul familial, copilul, ca un burete, preia conduitele și obiceiurile celor din jur. Individul va repeta și va imita oamenii din jur, va avea aceleași păreri, idei, concepții. Copilul va mima, gesticula, exact ca persoanele din jur. Familia este mediul în care copilul se naște, trăiește, se dezvoltă și se formează pentru viață. Este principalul instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. De asemenea, în primii ani de viață, adică cei petrecuți în familie se formează imaginea de sine a copilului care este esențială pentru funcționarea sa socială.

Din perspectiva dezvoltării individuale, familia ar trebui să îndeplinească următoarele roluri: 1. Este primul grup social în care copilul învață comportamente sociale și se descoperă pe sine 2. Oferă securitate afectivă care este necesară pentru dezvoltarea armonioasă a personalității dar constituie și un factor de echilibru și compensare a problemelor 3. Este primul mediu de creștere și dezvoltare din punct de vedere intelectual, motivațional, afectiv, estetic și moral 4. Oferă primul model pentru comportamentele sociale viitoare prin imitație și interacțiune 5. Oferă identitate copilului 6. Este cadrul de dezvoltare a individualității. Părinții sunt primii educatori ai copilului, iar pentru a avea succes este necesar ca ei să fie conștienți de responsabilitățile pe care le au cu privire la copil și de nevoile acestuia. Unii autori consideră că stilul educativ se poate identifica cu atmosfera familială, climatul familial și tehnicile de influență ale familiei. E. Stănciulescu consideră că tipurile de stil educativ se pot clasifica în funcție de două axe de analiză: 1. relația autoritate – liberalism – se referă la constrângerile pe care le impun părinții în activitatea copiilor, responsabilitățile pe care le dau copiilor; 2. relația atașament – respingere – gradul de angajare al părinților în activitățile copiilor sprijinul acordat, timpul alocat, stările emoționale raportate la nevoile copilului. Controlul parental și sprijinul parental se pot combina, după D. Baumrind, în trei stiluri educative: -permisiv - caracterizat prin control slab, responsabilități și norme de conduită puține -autoritar - control puternic asociat cu o susținere slabă a activității copilului; regulile și normele sunt foarte rigide -autorizat

– îmbină controlul cu sprijinul parental, părinții stabilesc reguli și controlează respectarea acestora dar fără a le impune; regulile și situațiile în care se aplică sunt explicate copiilor, stimulând astfel gândirea acestora.

Din interacțiunea cu adulții din familie, părinții și alte persoane de referință din familia extinsă, copilul se poate simți valorizat și poate dobândi încredere în forțele proprii. Acest lucru este esențial pentru integrarea lui socială și școlară. Studiile au arătat că părintele bun este acel părinte care reușește să înțeleagă și să răspundă adecvat nevoilor copilului său și care încurajează autonomia copilului chiar de la o vârstă fragedă, arătând respect pentru individualitatea copilului. Analizându-se relația dintre stilul parental și comportamentul social al copilului, s-a constatat că relațiile permissive determină comportamente imprecise, ascultare și neascultare, relațiile autoritare se asociază cu obediența, lipsa de inițiativă și respect de sine, iar cele supra-protective tind să ducă la comportamente pasive, dependență și lipsa de reacție.

Bibliografie:

1. Vrasmas, Ecaterina Adina, (2012), Consilierea și educația părinților, Ed. Aramis, București.
2. Vrasmas, E, Herman, P., Paraschiv, I., Anghelescu, C., Costea, M., Pietraru, L., (2016) "Educația timpurie a copiilor de la 0 la 7 ani", Ministerul Învățământului și Reprezentanta Specială UNICEF, Ed. Alternative, București.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ȘCOALĂ

PROFESOR INV. PRIMAR GRASU ELENA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.4 LUGOJ, JUD.TIMIȘ

Educația reprezintă tot ceea ce învață un individ, din primele luni de viață și până la sfârșitul vieții. Educația aduce multe beneficii, atât individual cât și pentru societate, perspectiva carierei și implicit stimularea economiei. Educația face oamenii mai buni, mai fericiți, poate chiar să prelungească viața. Prin instruire societatea va evolua prin fiecare individ în parte.

Dar, care este importanța ei pentru copii? Educația școlară, așa cum o știm, predate prin metodele tradiționale și universitare, s-a schimbat prea puțin în timp. Ea este prezentă în toate mediile sociale.

Educația se derulează prin intermediul sistemului școlar și se referă la cunoștințele academice de bază, pe care copiii le învață într-un cadru formal, învățarea la clasă. Acesta este modul prin care o persoană frecventează o școală și primește instruire de la profesori autorizați. Acest sistem organizat, reprezintă educația formală. În România, ca în majoritatea țărilor, elevii urmează cursurile programului K -12. În acest sistem copiii, încep educația, de la grădiniță, până la vârsta de 18 ani, absolvirea liceului printr-un examen complex- bacalaureatul.

Un rol important, în dezvoltarea copilului, îl reprezintă educația socială. Copilul, când se joacă explorează, iar cei mici prezintă un interes deosebit pentru lumea din jur. Fundamentul educației timpurii se bazează pe relațiile sociale, pe care copii mici le creează în prezența familiei, în școli și comunitate. Copilul leagă prietenii, își exprimă opiniile și mai târziu, înțelege munca în echipă. De aceea “Jocul de rol”, este foarte important în această perioadă.

De asemenea, unul dintre cele mai importante roluri, un factor decisiv în viața copilului, îl reprezintă familia. Atunci când părinții se implică în viața socială a copiilor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, după cum știm, manifestă o mare dorință de cunoaștere.

Tehnologia și instrumentele digitale, pot ajuta familiile să se informeze, în vederea coordonării copiilor, altfel aceștia își pierd interesul pentru școală. Profesorii sesizează atât progresul, cât și regresul copiilor, în funcție de implicarea părinților.

Colaborarea școlii cu părinții, contribuie decisiv în formarea și educarea copiilor.

Implicarea părinților, îi ajută pe copii să obțină rezultate bune la învățătură, să aibă un scor peste medie, la testele naționale, să aibă încredere în propriile abilități, să socializeze ușor cu partenerii de joacă, cu cei din jur, să empatizeze cu aceștia, să-și continue studiile, etc. Părinții trebuie să comunice regulat cu profesorii și conducerea școlii, să participe la activitățile școlare, la ședințele cu părinții, să-și trimită reprezentanții în Consiliile de administrație ale școlii, să participe la festivități, activități extrașcolare, etc.

De asemenea, activitățile domestice, pot îmbunătăți procesul de învățare, excursiile cu familia, vizite la muzee, biblioteci, să vizioneze împreună cu copiii filme și videoclipuri educative. Să pună permanent întrebări copiilor: cum a fost la școală, ce a învățat nou, etc.

Un alt tip de educație, îl reprezintă educația non-formală. De exemplu, un elev susține educația formală frecventând școala, iar după școală merge la programul after school, precum și la cursuri de limbi străine (cursuri ce susțin dezvoltarea cognitivă a copiilor, dar și deschidere spre alte culturi), tabere sau excursii, prin care își dezvoltă alte abilități, toate aceste tipuri de educație non-formală, desfășurându-se în afara instituțiilor tradiționale.

Prin urmare, o educație bună, primită prin școală- familie-societate, aduce stimă de sine, perspective pentru o carieră mai bună, sănătate și o mai bună înțelegere a lumii, și, de ce nu, fericire!

CEI 7 ANI DE ACASĂ

GRECU IOANA-RAMONA

GRADINIȚA NR. 256

Un vechi proverb englezesc spune: „**Politețea nu costă nimic și cumpără orice!**”

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, cu toții credem că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă, ne referim la educația primită de copil acasă, de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea pe care o simte copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în forțele proprii.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață.

În orice societate familia joacă cel mai important rol în dezvoltarea și creșterea copiilor. Educația primită de aceștia până la vârsta de șapte ani este foarte importantă pentru o bună integrare a copiilor în viața socială.

Părinții reprezintă un model în viața copiilor, astfel că aceștia trebuie să conștientizeze importanța și influența pe care o au asupra celor mici. Ei furnizează copilului primele repere de orientare în lume, informații și învățături despre normele de comportare în societate, despre fenomene ale naturii, etc.

În primii ani din viață copilul imită ceea ce se întâmplă în jurul lui, astfel că el va prelua de la părinți gesturi, atitudini, limbaj, exemple de comportamente.

Psihologul Oana-Maria Udrea spune că educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de relația afectivă dintre copil și părinți, de specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli.

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât să se asigure că există coerență și unitate în demersul educative al grădiniței și cel al familiei.

Relația dintre părinți și educatori trebuie să se bazeze pe un bogat schimb de informații, de experiențe și pe colaborare cu scopul asigurării celor mai bune condiții de creștere și dezvoltare a copilului. Părinții trebuie să regăsească un sprijin în serviciile oferite de grădiniță, dar în același timp să se simtă și să acționeze responsabil pentru a colabora cu personalul la orice activitate realizată pentru și împreună cu copiii.

Alături de părinți și grădiniță, în creșterea și educarea copiilor își pune amprenta și comunitatea în care copilul crește și se dezvoltă.

Așadar, în această lume în continua schimbare, părinții, educatorii, școala, oamenii de afaceri, biserica, comunitățile locale, statele și guvernele naționale se străduiesc împreună să încurajeze sistemele de îmbunătățire a educației, pentru a-I ajuta pe copii să se dezvolte. Activitatea desfășurată în grădiniță nu poate fi separate, izolată de alte influențe educative care se exercită asupra copilului.

Bibliografie:

<https://surorileprovidentei.ro/tema-parinti/importanta-celor-7-ani-de-acasa-2019-12-19>

<https://freepedia.ro/cei-7-ani-de-acasa-educatia-in-familie>

Sinteze de pedagogia învățământului preșcolar – Ion Albulescu/Horațiu Catalano

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE

GRECU MIHAELA ANA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ FRUMUȘENI GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL FRUMUȘENI

Lumea contemporană, nu numai prin ritmul rapid impus schimbării, ci și prin complexitatea ei, prin noutățile pe care le realizează și le prognozează, pune în fața oamenilor de toate vârstele, noi și noi probleme de ordin economic, cultural, științific, etc. Acestei societăți trebuie să-i facă față copilul de astăzi și familia sa. Educația, sub toate formele ei, este chemată să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului. Cunoașterea particularităților dezvoltării personalității, a factorilor care contribuie la desăvârșirea acesteia, a problemelor pe care le ridică ea, contribuie în mare măsură la găsirea unor soluții adecvate.

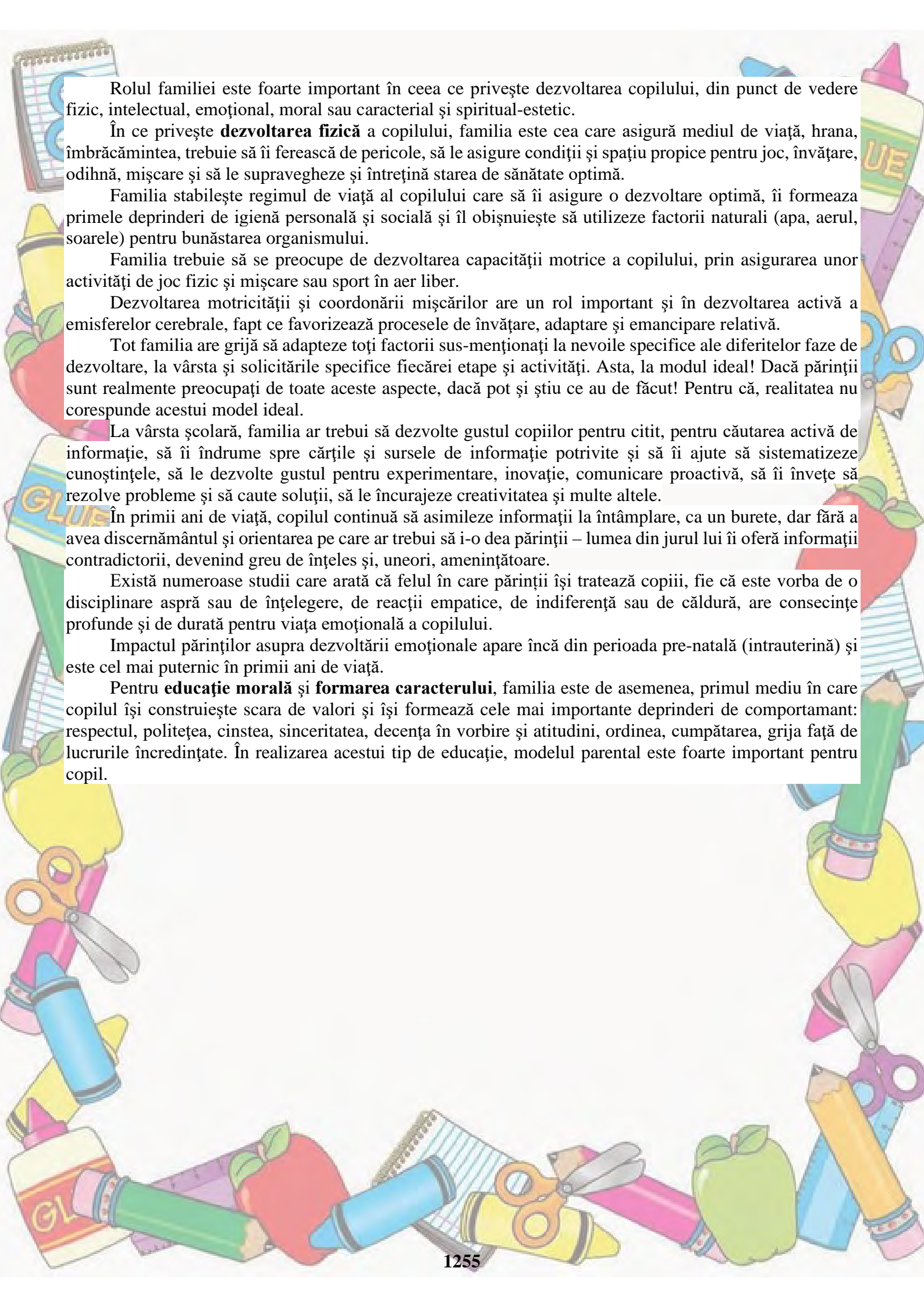
Considerând că “familia constituie un soi de personalitate colectivă, a cărei armonie generală influențează armonia fiecăreia dintre părți” (A. Berger) vom încerca să extragem câteva dintre caracteristicile relațiilor de filiație care au importanța majoră în definirea personalității copilului. Relațiile de filiație, având o determinare genetică, se desfășoară în trei niveluri: **primar** (părinți – copii), **secundar** (relații între frați) și **terțiar** (bunici -nepoți). Pe lângă componenta genetică, prin care sunt preluate de la antecesori o serie de trăsături și predispoziții psihice, și-a dovedit importanța cu totul excepțională, interacțiunea și comunicarea membrilor familiei pentru dezvoltarea generală a personalității copilului. Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale. “Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața” (M. Golu). Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții (cu intensități diferite), dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți-pe care copiii le preiau prin imitație și învățare-precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educationale (“cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin constientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare a copiilor, comportamentul lor sociomoral.

În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că *stimularea intelectuală* în primii ani de viață, *climatul emoțional stabil* din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), *încurajarea și suportul parental continuu*, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului. Astfel, Fraser 1959 – a constatat, în urma unui studiu efectuat pe copii de 12 ani, că există o corelație pozitivă puternică între coeficienții de inteligență (QI) înalți și nivelul încurajării parentale, atmosfera familială generală și numărul cărților citite în familie.

Familia este unul din cele mai importante elemente sau, mai bine spus, sisteme care contribuie la dezvoltarea unei persoane și la starea ei de sănătate.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Părinții furnizează „zestrea genetică”, iar familia creează condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale și modelează caracterul copilului, simțul moral, estetic etc. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile alimentare și igienice, atitudinile față de viață, modelele sau obișnuințele de comportament, copiii le datorează educației primite în mediul familial. De aceea, **familia este instituția fundamentală în toate societățile.**

Rolul familiei este foarte important în ceea ce privește dezvoltarea copilului, din punct de vedere fizic, intelectual, emoțional, moral sau caracterial și spiritual-estetic.

În ce privește **dezvoltarea fizică** a copilului, familia este cea care asigură mediul de viață, hrana, îmbrăcămintea, trebuie să îi ferească de pericole, să le asigure condiții și spațiu propice pentru joc, învățare, odihnă, mișcare și să le supravegheze și întrețină starea de sănătate optimă.

Familia stabilește regimul de viață al copilului care să îi asigure o dezvoltare optimă, îi formează primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului.

Familia trebuie să se preocupe de dezvoltarea capacității motrice a copilului, prin asigurarea unor activități de joc fizic și mișcare sau sport în aer liber.

Dezvoltarea motricității și coordonării mișcărilor are un rol important și în dezvoltarea activă a emisferelor cerebrale, fapt ce favorizează procesele de învățare, adaptare și emancipare relativă.

Tot familia are grijă să adapteze toți factorii sus-menționați la nevoile specifice ale diferitelor faze de dezvoltare, la vârsta și solicitările specifice fiecărei etape și activități. Asta, la modul ideal! Dacă părinții sunt realmente preocupați de toate aceste aspecte, dacă pot și știu ce au de făcut! Pentru că, realitatea nu corespunde acestui model ideal.

La vârsta școlară, familia ar trebui să dezvolte gustul copiilor pentru citit, pentru căutarea activă de informație, să îi îndrume spre cărțile și sursele de informație potrivite și să îi ajute să sistematizeze cunoștințele, să le dezvolte gustul pentru experimentare, inovație, comunicare proactivă, să îi învețe să rezolve probleme și să caute soluții, să le încurajeze creativitatea și multe altele.

În primii ani de viață, copilul continuă să asimileze informații la întâmplare, ca un burete, dar fără a avea discernământul și orientarea pe care ar trebui să i-o dea părinții – lumea din jurul lui îi oferă informații contradictorii, devenind greu de înțeles și, uneori, amenințătoare.

Există numeroase studii care arată că felul în care părinții își tratează copiii, fie că este vorba de o disciplinare aspră sau de înțelegere, de reacții empatică, de indiferență sau de căldură, are consecințe profunde și de durată pentru viața emoțională a copilului.

Impactul părinților asupra dezvoltării emoționale apare încă din perioada pre-natală (intrauterină) și este cel mai puternic în primii ani de viață.

Pentru **educație morală și formarea caracterului**, familia este de asemenea, primul mediu în care copilul își construiește scara de valori și își formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestui tip de educație, modelul parental este foarte important pentru copil.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. GRECU ȘTEFANIA

GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 19, DROBETA TURNU SEVERIN, JUDEȚUL MEHEDINȚI

Motto: “Nu zidurile fac o școală, ci spiritul ce domnește într-însa” (Regele Ferdinand

Educația este drumul pe care copiii urmează să atingă potențialul maxim în viață. Este, după cum bine se știe, cea mai importantă componentă a unei societăți. A educa înseamnă a instrui, a forma, a dezvolta. La nivelul școlii, educația se realizează prin metode sistematice și continue, ce au rolul de a forma, dezvolta, descoperi aptitudini, atitudini și conduite.

În prezent, unitatea de învățământ trebuie să se adapteze noilor cerințe ale societății și să facă față provocărilor care vor urma. Unitatea de învățământ este un actor important în comunitate deoarece se ocupă cu educarea copiilor, a generației viitoare. Cerințele beneficiarilor fac din unitatea de învățământ un cadru viu, un mediu în continua schimbare. Internetul, privit cu reticență inițial, a devenit acum un mediu de promovare nelimitat, prin care o școală își poate construi o imagine.

Sistemul românesc de învățământ, odată cu intrarea lui în rândul structurilor de tip european, este supus unei abordări cu totul diferite, în condițiile în care tendința este aceea de a acorda instituției cât mai multă libertate în luarea deciziilor. În acest context, statutul României de țară europeană îi oferă sistemului educațional posibilitatea de a-și rezolva problemele majore cu care se confruntă.

Având în vedere acest aspect, se impune ca fiecare unitate școlară să vizeze atingerea unor obiective privind curriculumul, resursele umane, resursele materiale și financiare, dezvoltarea de relații comunitare, obiective circumscrise unei strategii complexe în care să se regăsească domeniile pe care comunitatea educațională le consideră prioritare și pe care dorește să le dezvolte.

Deschiderea spre nou se realizează datorită cadrelor didactice pregătite, care intervin în favoarea acestei dezvoltări continue a școlii. Analizând ceea ce se cere de la unitatea de învățământ, putem stabili și cum anume o putem promova. Beneficiarii, atât direcți, cât și indirecti (elevii, părinții, angajatorii) sunt cei ce intră în contact cu mediul școlar, comunitatea fiind astfel influențată de școală.

Promovarea școlii către părinți, copii, comunitatea locală și mediul de afaceri este o caracteristică importantă a gestionării reputației unei școli. Realizările școlii sunt importante și definitorii, dar acestea se pot pierde în fața unor imagini și percepții negative. Internetul, privit cu reticență inițial, a devenit acum un mediu de promovare nelimitat, prin care o școală își poate construi o imagine. Gestionarea imaginii în mediul online poate face diferența pentru ca aceasta să aibă un impact asupra beneficiarilor și în comunitatea locală. Marea majoritate a persoanelor au acces la tehnologie, ceea ce înseamnă că o atitudine pro-activă în mediul online, o gestionare eficientă a știrilor bune poate atrage atenție pozitivă asupra școlii și pot avea și alte beneficii precum:

- Îmbunătățirea etosul și mândria școlară
- Atragerea potențialilor părinți și elevi
- Recompensarea cadrelor didactice și a elevilor implicați în diverse activități
- Atragerea potențialilor angajați
- Atragerea potențialilor parteneri ai comunității de afaceri

Stabilirea unei imagini pozitive pentru școală poate contribui de asemenea, la compensarea daunelor oricărui incident negativ care ar putea apărea ulterior. Crearea unei noi identități de marcă este un proces intensiv în sine. Dar munca nu se termină aici. Odată ce școala și-a dezvoltat noul brand și mesajele cheie, comunitatea, persoanele interesate trebuie anunțate. Crearea unei imagini noi se realizează prin fiecare cadru didactic din instituție, schimbarea venind prin fiecare dintre noi. Motivarea elevilor printr-o educație individualizată, adaptată la particularitățile elevului, folosirea mijloacelor tehnologice în strategii de predare atractive vor crea o imagine pozitivă asupra școlii. Promovarea imaginii instituției se realizează și

prin elaborarea unor proiecte la nivel local care să vizeze multiplicarea experienței pozitive și a exemplor de bună practică în managementul instituțional.

Multe școli sunt ancorate în trecut, ceea ce face dificilă schimbarea percepției publice. Transformarea imaginii școlii sau a unuia dintre programele sale poate fi cea mai mare provocare de marketing. Dar pe măsură ce nevoile elevilor și piața educației evoluează, schimbarea școlii poate reprezenta o nouă oportunitate de dezvoltare. Educația de calitate este rezultatul unui efort colectiv al cadrelor didactice, fiecare contribuind individual asupra imaginii de ansamblu a instituției școlare.

PREGĂTIREA COPILULUI PENTRU ADAPTAREA LUI LA MEDIUL ȘCOLAR

PROF. ÎNV. PRIMAR: GRIF SILVIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SFÂNTUL ANDREI”, BUCUREȘTI

Pregătirea copiilor pentru școală este o temă care a fost și rămâne incitativă atât pentru educatoare și învățătoare cât și pentru mame și psihologi. Cercetările arată clar că până la 4/5 ani copilul își dezvoltă 40 % capacitățile intelectuale, pe care urmează să le atingă la maturitate. Preșcolarul este apreciat ca fiind „vârsta ce cuprinde cea mai importantă experiență educațională din viața unei persoane”.

Copilul este un adult în devenire, care aspiră cu o energie nesfârșită la viața de om mare. La naștere, el posedă potențialități și predispoziții, este fragil și neajutorat, însă de-a lungul anilor va deveni parte integrantă a unei societăți complicate organizate. Treptat, copilul începe să facă primii pași într-o lume a uriașilor, capătă autonomie, inițiativă, își satisface nevoi variate, învață să se comporte „ca un om mare”.

Un act educativ competent nu se poate realiza dacă nu înțelegem că fiecare copil este o ființă unică, cu potențe- unele în stări latente – așteptând să fie descoperite și puse în valoare. Copilul nu este un adult în miniatură. El are propriul său stil de a gândi și de a acționa, propriul său stil de a simți. El este un cumul de resurse, care prin sprijin, îndrumare își va putea pune în valoare personalitatea dezvoltând conduite apreciate de societate, dând dovadă de fantezie și inițiativă.

Pregătirea pentru primul an de școală nu înseamnă doar cumpararea ghiozdanului și a altor rechizite. Prescolarul trebuie să fie obișnuit sau cel puțin familiarizat cu ceea ce înseamnă școala, o instituție în care își vor petrece o bună parte din viață, iar acest lucru nu se realizează în câteva zile, ci în câțiva ani.

Grădinița este prima experiență a vieții în societate a copilului. Ea constituie un cadru nou pentru el, prin dimensiunile și conținuturile sale, prin activitățile variate, noi și interesante. Adaptarea la noul mediu va fi de lungă durată, cu progrese și regresii, cu eforturi perseverente și de durată, atât din partea copilului însuși, cât și a adulților care-l susțin.

Copilul pășeste într-un nou univers social, o lume plină de necunoscut și de provocări, care îl confruntă cu experiențe inedite. În cadrul organizat al grădiniței, copilul nu doar ia parte la o serie de activități specifice învățământului prescolar, ci și intră în contact cu mediul extern.

Educatorul îl ghidează pe copil în toate formele de învățare, fără a substitui propriul nivel de înțelegere al copilului, ci făcându-l pe acesta să gândească singur, să exerseze singur diverse activități, stimulându-i interesul real pentru obiectele și oamenii din jur.

De-a lungul prescolarității, copiii câștigă mult sub raport fizic, mental și emoțional; curiozitatea preșcolarilor constituie baza învățării și a educației din anii următori. Pregătirea copilului pentru învățarea continuă începe de la grădiniță; aici, el dobândește primele comportamente intelectuale, face cunoștință cu primele povești fantastice, cu primele conținuturi științifice.

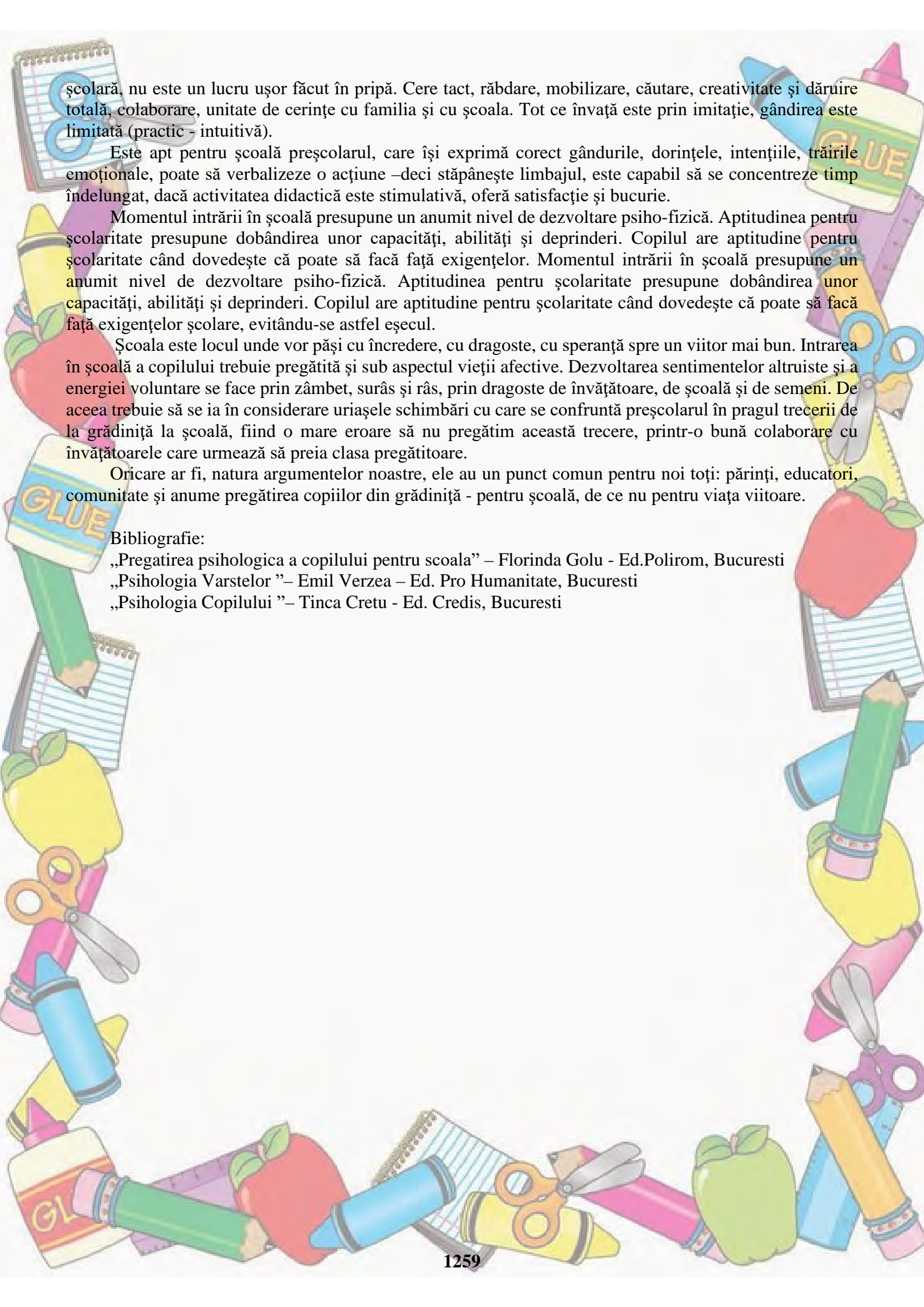
La grădiniță, copilul prezintă particularități specifice, precum instabilitate psihomotorie, capacitate limitată de concentrare a atenției, gândire predominant intuitivă, dar cu posibilități de deschidere către asimilarea structurilor operaționale concrete. Copilul gândește contextual, iar învățarea se realizează preponderent pe baza de imagini concret senzoriale, prin perceperea spontană sau dirijată verbală a obiectelor naturale și a substitutelor lor; în același timp, învățarea este orală și acțională, sub forma de joc, iar evaluarea este tot orală, stimulativă și realizată pe baza de aprecieri verbale.

Ulterior, copilul va trebui să se integreze într-o nouă ambianță, cu o învățătoare nouă, cu noi colegi; e necesar deci să-și ajusteze instrumentele de comunicare pentru a putea stabili relații optime.

Noțiunea de “pregătire” echivalează cu noțiunea de „dezvoltare” a copilului, viitor școlar, sub aspectul dezvoltării intelectuale, motivaționale, afectiv - voluționale, pe care îl reclamă învățătura.

Perioada preșcolară imprimă cele mai profunde, durabile și fructuoase amprente asupra individualității copilului. Sub influența factorilor ambientali are loc expansiunea potențialului creator al copilului, răsărând mlađițele „eului” cognitiv-afectiv-acțional, se constituie și se consolidează trăsăturile de personalitate.

Grădinița realizează învățarea spontană dar și cea dirijată, care pregătește copilul pentru lecția din școală, pentru trecerea de la joc la învățare. A sprijini copilul, preșcolar pentru școală și pentru integrare

școlară, nu este un lucru ușor făcut în pripă. Cere tact, răbdare, mobilizare, căutare, creativitate și dăruire totală, colaborare, unitate de cerințe cu familia și cu școala. Tot ce învață este prin imitație, gândirea este limitată (practic - intuitivă).

Este apt pentru școală preșcolarul, care își exprimă corect gândurile, dorințele, intențiile, trăirile emoționale, poate să verbalizeze o acțiune –deci stăpânește limbajul, este capabil să se concentreze timp îndelungat, dacă activitatea didactică este stimulativă, oferă satisfacție și bucurie.

Momentul intrării în școală presupune un anumit nivel de dezvoltare psiho-fizică. Aptitudinea pentru școlaritate presupune dobândirea unor capacități, abilități și deprinderi. Copilul are aptitudine pentru școlaritate când dovedește că poate să facă față exigențelor. Momentul intrării în școală presupune un anumit nivel de dezvoltare psiho-fizică. Aptitudinea pentru școlaritate presupune dobândirea unor capacități, abilități și deprinderi. Copilul are aptitudine pentru școlaritate când dovedește că poate să facă față exigențelor școlare, evitându-se astfel eșecul.

Școala este locul unde vor păși cu încredere, cu dragoste, cu speranță spre un viitor mai bun. Intrarea în școală a copilului trebuie pregătită și sub aspectul vieții afective. Dezvoltarea sentimentelor altruiste și a energiei voluntare se face prin zâmbet, surâs și râs, prin dragoste de învățătoare, de școală și de semenii. De aceea trebuie să se ia în considerare uriașele schimbări cu care se confruntă preșcolarul în pragul trecerii de la grădiniță la școală, fiind o mare eroare să nu pregătim această trecere, printr-o bună colaborare cu învățătoarele care urmează să preia clasa pregătitoare.

Oricare ar fi, natura argumentelor noastre, ele au un punct comun pentru noi toți: părinți, educatori, comunitate și anume pregătirea copiilor din grădiniță - pentru școală, de ce nu pentru viața viitoare.

Bibliografie:

- „Pregatirea psihologica a copilului pentru scoala” – Florinda Golu - Ed.Polirom, Bucuresti
- „Psihologia Varstelor ”– Emil Verzea – Ed. Pro Humanitate, Bucuresti
- „Psihologia Copilului ”– Tinca Cretu - Ed. Credis, Bucuresti

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN ORIENTAREA COPIILOR SPRE VIITOR

PROF. ÎNV. PRIMAR GRIGORAȘ ADELA MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „IRACLIE PORUMBESCU”
FRĂȚĂUȚII – NOI, SUCEAVA

Principalii factori care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Educația pe care copilul o primește în familie, în școală și în comunitate desăvârșește ființa umană.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să fie pregătit pentru viață și pentru muncă. Copilul reprezintă elementul central în educație. Educația trebuie centrată pe elev, iar misiunea școlii este aceea de a contribui la formarea capacității elevului de a se adapta la cerințele vieții sociale. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor pentru viață, transmiterea primelor cunoștințe, sentimente, virtuți. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala alături de familie influențează prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ și personalitatea copilului.

Un parteneriat familie- școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că subiectul este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute.

Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în modul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului și să-l ajute copilul la învățătură. Acest ajutor trebuie limitat la o îndrumare sau un sprijin, nefiind indicat să-i fie efectuată tema copilului. Cu timpul părintele se va limita doar la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Astfel, părintele va trebui să adopte o cale de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar să se intereseze de rezultatele acestuia.

Parteneriatele dintre școală și familie pot ajuta profesorii în munca lor, perfecționează abilitățile școlare ale elevilor, îmbunătățește programele de studiu și climatul școlar, îmbunătățește abilitățile educaționale ale părinților și pune în relație familiile cu membrii școlii.

Un studiu realizat în ceea ce privește necesitatea colaborării școală – familie enumeră patru motive pentru care școala și familia trebuie să stabilească legături între ele:

- a. părinții sunt responsabili juridic de educația copiilor lor;
- b. învățământul nu este decât o parte din educația copilului, dar o bună parte din educația copilului se petrece la școală;
- c. atitudinea parentală influențează rezultatele școlare ale elevilor, în special motivația învățării, dar și faptul că unele comportamente ale părinților pot fi favorizate datorită dialogului cu școala;
- d. grupurile sociale implicate în instituția școlară (părinții și profesorii) au dreptul să influențeze gestiunea școlară.

Această recunoaștere a importanței părinților în favorizarea succesului școlar al tinerilor a determinat autoritățile educative să susțină necesitatea întăririi legăturilor dintre părinți și școală.

În general, toată lumea apreciază efectele benefice ale unei interacțiuni de calitate între familie și școală asupra educației copiilor. Educația, sub toate formele ei, este chemată să găsească soluții prin care copilul să se adapteze rapid și eficient la societatea în care trăiește. Oricât s-ar strădui, școala nu poate înlocui restul instituțiilor care au misiunea de a forma cetățeni conștienți cu o conduită civilizată. Formarea ca cetățean se află sub influența societății și în special a familiei.

Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activități ale școlii cu aceasta: lectorate cu părinții, ședințe, consultații, vizite la domiciliul elevului, serbări școlare. Părinții trebuie să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om care- i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Școlii îi revine sarcina de a identifica situații problemă în familiile copiilor, să

A decorative border surrounds the page, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a purple pencil, a red apple, a yellow glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a blue notebook, a yellow apple, a pair of orange scissors, a blue crayon, a yellow pencil, a pink glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a red apple, a blue crayon, a yellow pencil, a pair of orange scissors, a pink pencil, a green apple, a blue crayon, and a yellow pencil. On the right side, from top to bottom, there is a blue crayon, a yellow glue stick labeled 'GLUE', a purple pencil, a pair of blue scissors, a yellow pencil, a red apple, a blue notebook, a green pencil, a blue crayon, a yellow pencil, a pair of orange scissors, a pink pencil, a pair of purple scissors, a yellow pencil, a blue crayon, a green apple, a blue crayon, and a yellow pencil.

dirijeze pe cât este posibil strategii educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală- familie este determinantă în educarea copiilor. Educația în familie devine un proces de pregătire pentru viață, prin întâmpinarea și rezolvarea problemelor apărute.

În concluzie, familia și școala, trebuie să aibă același scop- formarea personalității umane integrale și armonioase.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cerghit, I., Radu I, T., Popescu, E., Vlăsceanu, L., „Didactica”, manual pentru clasa a X –a, E.D.P.R.A., 1997
2. Nica, I., Țopa, L. „Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I”, E.D.P., București, 1992
3. „Tribuna învățământului”, 2000

IMPORTANTA EDUCATIEI IN FAMILIE SI LA SCOALA

GRIGORAS MADALINA

Evoluția rapidă a vieții sociale de astăzi, modificarea statutului familiei, atribuțiile crescute ale femeii fac ca rolul grădiniței să fie pregnant nu numai în ceea ce privește educația copiilor ci și a părinților. Grădinița, fiind puntea de legătură cu familia, are și menirea de a asigura părinților asistență de specialitate, infomându-i asupra etapelor de evoluție a copiilor și venind în sprijinul celor ce întâmpină dificultăți în înțelegerea rolului de părinți și îndeplinirea cu succes a educării copiilor. Chiar pentru reușita actului educațional derulat la grupă, munca educatoarei trebuie continuată de familie.

„Copilul ajunge pentru părinții săi, după educația care o capătă: răsplată sau pedeapsă.” Jean Jacques Rousseau

Educatoarea trebuie să-i convingă pe părinți să păstreze unitare cerințele adresate preșcolarilor cu cele formulate la grădiniță. Întâlnim multe cazuri în care părinții își trimit copiii nedisciplinați la grădiniță pentru a primi educația pe care ei ar trebui să le-o dea acasă. În această situație apare evidentă necesitatea sprijinirii părinților pentru a se alinia scopurilor educative în favoarea formării personalității copiilor. Sprijinul acordat părinților vizează trei direcții de acțiune:

- sprijinul emoțional (a le da părinților ocazia de exprimare a emoțiilor fără critică sau condamnare);
- sprijinul informațional (a le da părinților ocazia de a înțelege propria situație și a educației copiilor lor);
- sprijinul instrumental (a le oferi mijloace, tehnici de rezolvare a problemelor care țin de educația copilului).

Dorințele exagerate ale părinților privind nivelul de dezvoltare și achizițiile copilului, comparativ cu cei de vârsta lui, conduc la un dezacord între copil și familie, la o comunicare deficitară care contribuie la inhibarea copilului, la teama că nu se ridică la așteptările părinților.

Informarea și educarea părinților în ceea ce privește comportamentul copilului înafara casei este un element esențial pentru conturarea unei atitudini juste a lui, putând preveni multe conflicte care pot conduce uneori la situații ireversibile. Referindu-ne la influența pe care o are în general familia asupra personalității copilului îi vom ajuta să înțeleagă că ceea ce cred ei ca părinți, despre „viață” și „împlinirea în viață” va determina felul în care își vor educa copilul contribuind astfel la formarea concepției fundamentale a copilului despre el însuși. Scopul educației și informației preventive are în vedere realizarea unei bune relații între părinți și copiii, prevenirea unor greșeli de educație și a consecințelor manifestate în comportamentul copiilor, însușirea de către părinți a abilităților de bază prin care pot influența comportamentul copilului, evidențierea unor procedee eficiente de educație constând în atenție pozitivă din partea părinților, mai multe aprecieri pozitive, recompense, restricționarea pedepselor fizice.

Pornind de la faptul că reușita actului educațional și dezvoltarea multilaterală a copilului este condiționată de existența unei colaborări și susținerii reciproce grădiniță-familie, am derulat proiectul cu tema „Împreună și alături de ei!”. Am gândit și propus acest proiect și pentru faptul că atât copiii cât și părinții se aflau „la început de drum” (grupa copiilor de 3 ani).

Prin inițierea acestui proiect de parteneriat, am urmărit consilierea părinților în vederea schimbării atitudinii față de educarea copilului și a îmbunătățirii relației părinte-copil. Obiectivele proiectului:

- utilizarea unor metode și tehnici adecvate de consiliere a părinților;
- asigurarea unui cadru adecvat în vederea implicării părinților în activitatea instructiv-educativă;
- îmbunătățirea relației părinte-copil în vederea înțelegerii și influențării comportamentului copilului prin însușirea unor abilități de bază;
- cunoașterea de către părinți a activităților specifice grădiniței și a importanței acestora în educarea copilului și creșterea stimei de sine;
- înregistrarea și monitorizarea calitativă a rezultatelor obținute în urma derulării activităților de consiliere.

Părinții au fost foarte interesați și receptivi asupra mesajului transmis de acest proiect participând cu regularitate la activitățile puse care s-au desfășurat lunar.

Tematica activităților a fost variată atât ca și conținut cât și ca formă de organizare. În cadrul calendarului au fost derulate activități ca: „Bun găsit frumoasă grădiniță!” (informarea părinților despre regimul și activitatea grădiniței, despre obiectivele educaționale prevăzute în Curriculum preșcolar), „Fii model pentru copilul tău!” (întâlnire cu consilierul local), „Bradul este gata!” (activitate demonstrativă cu implicarea părinților în confecționarea unor podoabe pentru pomul de Crăciun), „De la noi din grădiniță” (analiza comportamentului acasă și la grădiniță, cauză-efect), „Hai să ne jucăm împreună” (activitate demonstrativă pe arii de stimulare la sugestia părinților), „Să-i creștem voinici” (întâlnire cu medicul pediatru), „Împreună suntem mai buni!” (activități de caritate cu ocazia Sărbătorilor Pascale), „Acesta este copilul meu?” (analizarea și interpretarea unor lucrări realizate de copii), „Meseria de părinte” (bilanțul activităților derulate).

Interpretările datelor culese la finalul proiectului prin aplicarea unui chestionar și inițierea unor dezbateri individuale și colective cu părinții au confirmat reușita acestuia prin realizarea obiectivelor propuse. Prin participarea și implicarea în reușita proiectului părinții și-au însușit o informare și un sprijin educațional eficient în formarea propriului copil înțelegând:

- că pot influența și controla comportamentul copilului, însușindu-și abilitățile de bază în acest sens;
- că trebuie să aibă răbdare, să nu forțeze copilul în îndeplinirea unor sarcini ci să-l facă să dorească, să participe la realizarea lor;
- să nu facă referiri, în fața copilului la nivelul de dezvoltare, deprinderile și abilitățile practice ale copiilor de aceeași vârstă sau de vârste mai mici deoarece vor accentua starea de neputință resimțită de copil sădindu-i neîncredere în sine, frustrare;
- să acorde cu consecvență atenție pozitivă, mai multe aprecieri pozitive și mai multe recompense;
- să nu cedeze impulsului de a-l lovi pe copil;
- să nu îl lase pe copil să înțeleagă că totul se poate „cumpăra” făcând un târg avantajos ci că totul se poate câștiga prin muncă și efort propriu;
- să-l încurajeze pe copil pentru a se juca cu parteneri de aceeași vârstă într-o relație în care și ei, părinții, să-i fie parteneri de joc empatizând cu copilul;
- îmbunătățirea relației mamă-copil prin acordarea de timp și mai multă înțelegere;
- să-i arate copilului că problemele lui îi preocupă sincer și că îl vor ajuta să se corecteze, încurajându-l să aibe încredere în părinți;
- să-l ajute pe copil să găsească soluția unei probleme, să-și planifice singur rezolvarea ei prin urmărirea unor pași concreți în direcția respectivă;
- să recunoască eforturile copilului chiar și atunci când nu reușește pe deplin;
- să încurajeze copilul, să mențină permanent o comunicare deschisă.

Deci, copilul trebuie să simtă că și familia este alături de el, că aici găsește înțelegere și ajutor în înlăturarea și soluționarea problemelor apărute în calea propriei dezvoltări.

BIBLIOGRAFIE

Curriculum pentru învățământul preșcolar, 2008.

Băban, Adriana, Consiliere educațională, Imprimeria „Ardealul” Cluj, 2001.

Glava, Adina, colaboratorii, Educația timpurie, Editura Paralela 45, Pitești, 2009.

ROLUL PARTENERIATULUI ÎN EDUCAȚIE

PROF. GRIGORAȘ OLIVIA - GRĂDINIȚA PP NR. 19 BOTOȘANI

„Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi.

Această lume nu va mai exista atunci când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze.” (Maria Montessori)

În societatea contemporană problematica educației dobândește noi conotații, educația depășește limitele exigențelor naționale și tinde spre universalitate, spre patrimoniul valoric comun al umanității.

În școala contemporană eficiența educației depinde de gradul în care se pregătește copilul pentru participarea la dezvoltarea de sine și de măsura în care reușește să pună bazele formării personalității copiilor sub aspect psihointelectual, fizic și socioafectiv, pentru o cât mai ușoară integrare socială.

Complexitatea finalităților educaționale impune îmbinarea activităților curriculare cu cele extracurriculare iar parteneriatul educațional, ca set de intervenție complementară, apare ca o necesitate.

Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune în condiții de comunicare, coordonare și cooperare și presupune împărțirea responsabilităților în derularea unei acțiuni cu precizarea obligatorie a atribuțiilor și contribuțiilor acestora, aspect statuat printr-un acord de parteneriat (convenție, protocol, înțelegere, contract).

Parteneriatul educațional trebuie privit ca un factor pozitiv care vine în sprijinul dezvoltării instituției, presupune participarea activă a tuturor celor implicați și constituie în același timp un punct forte în vederea stabilirii unei interacțiuni constructive între partenerii implicați, motivația fiind integrarea grădiniței în mediul comunitar și participarea activă la formarea viitorilor adulți.

Educația copilului este o acțiune care presupune schimb de experiențe, de valori între adulții care îl susțin în dezvoltarea sa și cu care intra în contact, motiv pentru care trebuie acordată în regim prioritar importanța cuvenită partenerilor educaționali.

Date fiind complexitatea și gradul impactului educației asupra întregului sistem social, crește necesitatea colaborării în parteneriat cu o categorie foarte largă: întreg personalul angajat în sistemul de învățământ, toți copiii cuprinși în sistemul de învățământ, părinții copiilor, organizații nonguvernamentale, reprezentanții cultelor religioase, autorități locale, instituții de învățământ din alte țări.

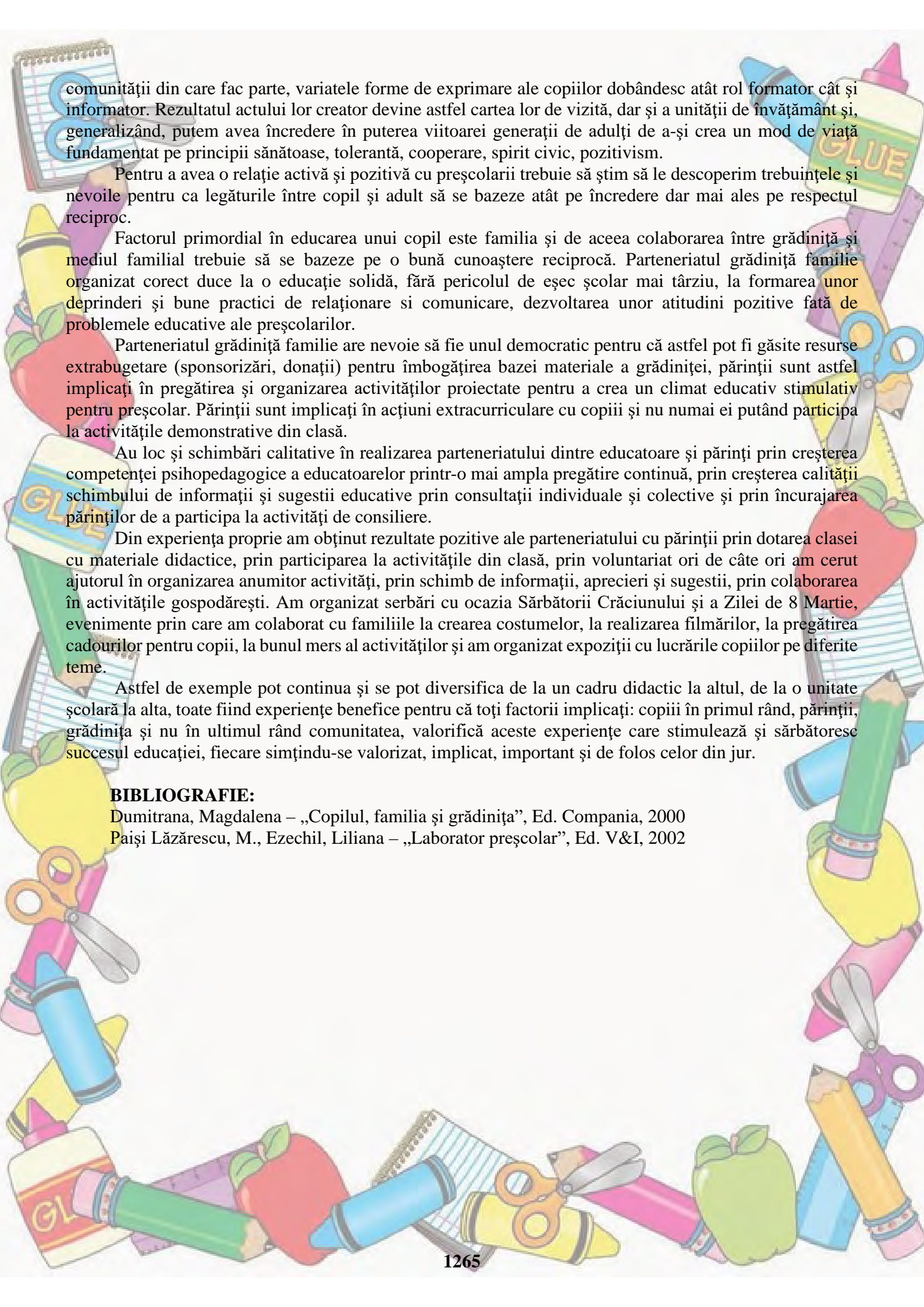
Obiectivul general al oricărei acțiuni de parteneriat trebuie să fie dezvoltarea unei serii de categorii de conduite necesare în viață: curiozitate investigatoare, originalitate și independență în gândire și acțiune, imaginație, fantezie, perseverență.

Toate instituțiile partenere promovează asigurarea egalității șanselor în educație, revigorarea spiritului civic și a mentalităților comunitare, promovarea dialogului, transparenței și a comunicării deschise, încurajarea inițiativei și a participării la proiecte educaționale, dezvoltarea colaborării și cooperării, încurajarea autodiscipliniei și a responsabilității, dezvoltarea personalității copilului și integrarea lui în societate.

Grădinița trebuie să se afle în dialog autentic și permanent cu societatea, străduindu-se să realizeze punți de legătură între nevoile educaționale, resursele intelectuale ale copiilor și perspectivele de dezvoltare ale societății. De aceea parteneriatul nu este un proces spontan ci este o activitate organizată, susținută, conștientă, direcționată spre problemele educative ale copiilor.

Aceste activități întregesc activitatea educativă a grădiniței, aducând un surplus informațional copiilor și completându-l cu exemple concrete, întregindu-se, completându-se și lărgindu-se astfel experiența de învățare formală cu experiența de învățare non-formală.

Copiii devin capabili să înțeleagă lumea în care trăiesc și să o transforme, să se cunoască pe sine și să se transforme, să se exprime, trăiesc experiențe reale, sunt puși în situații model pentru viața lor viitoare ca adulți, învață să reacționeze adecvat la situații date, să colaboreze, să comunice, să aibă inițiativă, să devină creativi. Ilustrând realitățile vieții lor cotidiene, activitățile specifice grădiniței, familiei și

comunității din care fac parte, variatele forme de exprimare ale copiilor dobândesc atât rol formator cât și informator. Rezultatul actului lor creator devine astfel cartea lor de vizită, dar și a unității de învățământ și, generalizând, putem avea încredere în puterea viitoarei generații de adulți de a-și crea un mod de viață fundamentat pe principii sănătoase, tolerantă, cooperare, spirit civic, pozitivism.

Pentru a avea o relație activă și pozitivă cu preșcolarii trebuie să știm să le descoperim trebuințele și nevoile pentru ca legăturile între copil și adult să se bazeze atât pe încredere dar mai ales pe respectul reciproc.

Factorul primordial în educarea unui copil este familia și de aceea colaborarea între grădiniță și mediul familial trebuie să se bazeze pe o bună cunoaștere reciprocă. Parteneriatul grădiniță familie organizat corect duce la o educație solidă, fără pericolul de eșec școlar mai târziu, la formarea unor deprinderi și bune practici de relaționare și comunicare, dezvoltarea unor atitudini pozitive față de problemele educative ale preșcolarilor.

Parteneriatul grădiniță familie are nevoie să fie unul democratic pentru că astfel pot fi găsite resurse extrabugetare (sponsorizări, donații) pentru îmbogățirea bazei materiale a grădiniței, părinții sunt astfel implicați în pregătirea și organizarea activităților proiectate pentru a crea un climat educativ stimulator pentru preșcolar. Părinții sunt implicați în acțiuni extracurriculare cu copiii și nu numai ei putând participa la activitățile demonstrative din clasă.

Au loc și schimbări calitative în realizarea parteneriatului dintre educatoare și părinți prin creșterea competenței psihopedagogice a educatoarelor printr-o mai amplă pregătire continuă, prin creșterea calității schimbului de informații și sugestii educative prin consultații individuale și colective și prin încurajarea părinților de a participa la activități de consiliere.

Din experiența proprie am obținut rezultate pozitive ale parteneriatului cu părinții prin dotarea clasei cu materiale didactice, prin participarea la activitățile din clasă, prin voluntariat ori de câte ori am cerut ajutorul în organizarea anumitor activități, prin schimb de informații, aprecieri și sugestii, prin colaborarea în activitățile gospodărești. Am organizat serbări cu ocazia Sărbătorii Crăciunului și a Zilei de 8 Martie, evenimente prin care am colaborat cu familiile la crearea costumelor, la realizarea filmărilor, la pregătirea cadourilor pentru copii, la bunul mers al activităților și am organizat expoziții cu lucrările copiilor pe diferite teme.

Astfel de exemple pot continua și se pot diversifica de la un cadru didactic la altul, de la o unitate școlară la alta, toate fiind experiențe benefice pentru că toți factorii implicați: copiii în primul rând, părinții, grădinița și nu în ultimul rând comunitatea, valorifică aceste experiențe care stimulează și sărbătoresc succesul educației, fiecare simțindu-se valorizat, implicat, important și de folos celor din jur.

BIBLIOGRAFIE:

- Dumitrana, Magdalena – „Copilul, familia și grădinița”, Ed. Compania, 2000
Paiși Lăzărescu, M., Ezechil, Liliana – „Laborator preșcolar”, Ed. V&I, 2002

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR GRIGORE ALINA GABRIELA

G.P.P „LICURIC”, ORAȘ OVIDIU, JUD. CONSTANȚA

Lumea contemporană, nu numai prin ritmul rapid impus schimbării, ci și prin complexității ei, prin noutățile pe care le realizează și le prognozează, pune în fața oamenilor de toate vârstele, noi și noi probleme de ordin economic, cultural, științific, etc. Acestei societăți trebuie să-i facă față copilul de astăzi și familia sa. Educația, sub toate formele ei, este chemată să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului. Cunoașterea particularităților dezvoltării personalității, a factorilor care contribuie la desăvârșirea acesteia, a problemelor pe care le ridică ea, contribuie în mare măsură la găsirea unor soluții adecvate.

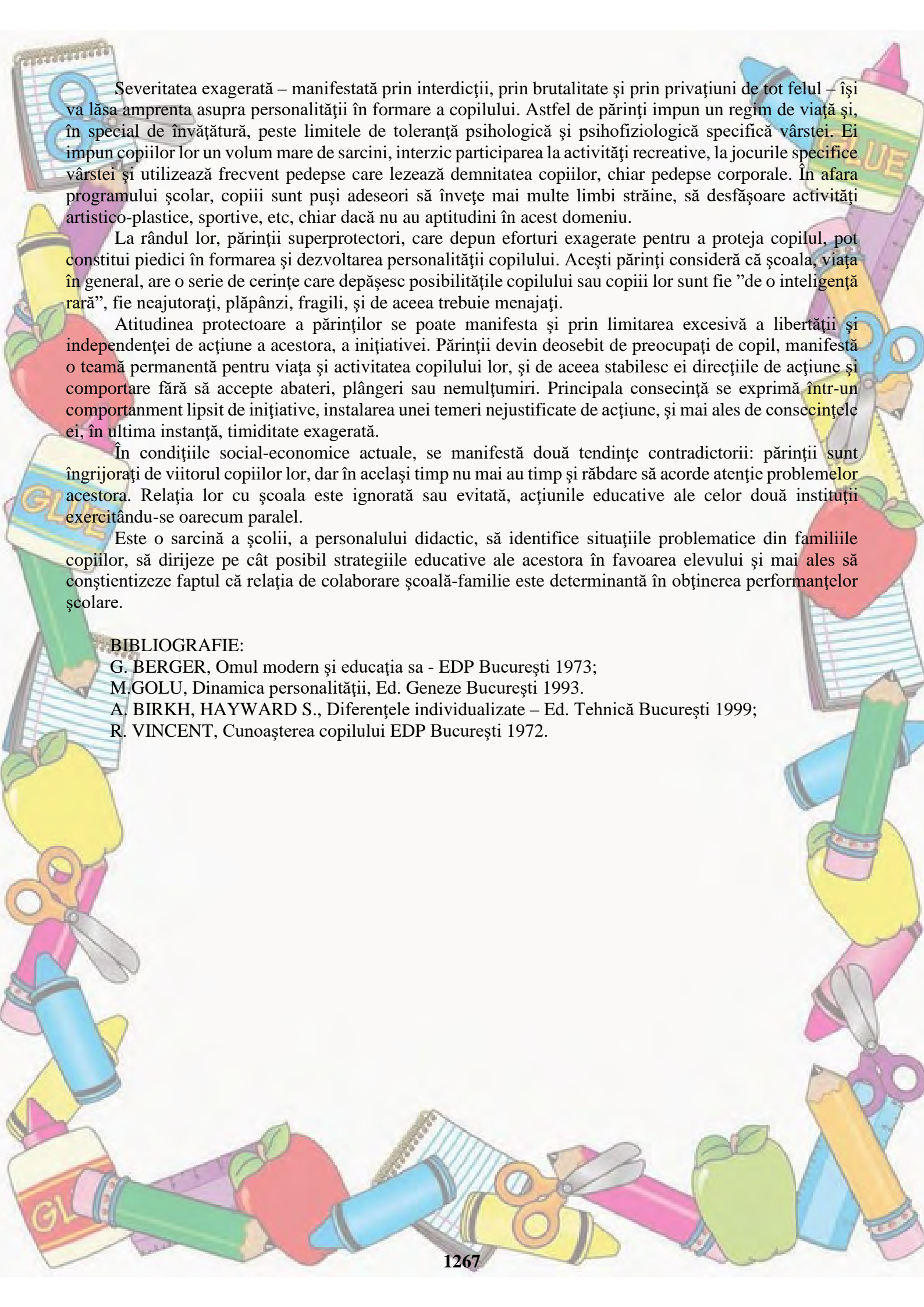
Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți-pe care copiii le preiau prin imitație și învățare-precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale (“cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral.

În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că stimularea intelectuală în primii ani de viață, climatul emoțional stabil din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), încurajarea și suportul parental continuu, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului. Astfel, Fraser 1959 – a constatat, în urma unui studiu efectuat pe copii de 12 ani, că există o corelație pozitivă puternică între coeficienții de inteligență (QI) înalți și nivelul încurajării parentale, atmosfera familială generală și numărul cărților citite în familie.

Trebuie să menționăm că strategiile educaționale utilizate de unii părinți, chiar dacă sunt bine intenționate, chiar dacă au avut efecte pozitive în anumite cazuri particulare, nu duc întodeauna la obținerea unui optim educațional, care să favorizeze dezvoltarea personalității. Cazurile particulare, exemplificările ocazionale, nu pot fi întotdeauna utile. Ceea ce într-o familie a avut efecte deosebit de eficiente, în alta poate determina efecte contrarii. Identificarea aspectelor particulare ale mediului educațional din familie după niște parametri unici, precum și cunoașterea consecințelor unui anumit comportament al părinților, contribuie la explicarea unor comportamente negative ale elevilor. Necunoscând suficient urmările educative, fiind convinși că ceea ce fac este spre binele copilului, unii părinți și chiar educatori, se află în fața unei situații oarecum paradoxale, pe de o parte, eforturile susținute, interesul manifestat pentru copil, etc și, pe de altă parte, rezultatele efective obținute, sub așteptări.

Analizând situațiile concrete în care se manifestă acțiunile educative în familie, putem identifica mai multe tipuri de părinți: unii înțeleg să-și armonizeze sistemul lor de acțiuni educative cu cele ale școlii, ale specialiștilor în domeniul muncii educative; alții nu conștientizează efectele negative ale strategiilor educative utilizate, sau, și mai grav, refuză să recunoască faptul că relațiile lor educaționale cu copiii sunt deficitare. Aceștia din urmă sunt convinși că nereușitele educaționale, rezultatele slabe la învățătură, comportamentele inadecvate, chiar aberante, sunt determinate de factori străini, ori necunoscuți familiei. Acțiunile educative ale școlii nu trebuie să neglijeze asemenea aspecte. Întâlnirile cu părinții, mai mult sau mai puțin organizate, trebuie să fie un prilej de a conștientiza consecințele imediate și de perspective ale strategiilor lor educaționale.

Comportamentele educaționale ale părinților, chiar dacă sunt bine intenționate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvării lor, a particularităților de vârstă și individuale, la situații concrete de acțiune, la sistemul de cerințe adresate copiilor, etc.

Severitatea exagerată – manifestată prin interdicții, prin brutalitate și prin privațiuni de tot felul – își va lăsa amprenta asupra personalității în formare a copilului. Astfel de părinți impun un regim de viață și, în special de învățatură, peste limitele de toleranță psihologică și psihofiziologică specifică vârstei. Ei impun copiilor lor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activități recreative, la jocurile specifice vârstei și utilizează frecvent pedepse care lezează demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale. În afara programului școlar, copiii sunt puși adeseori să învețe mai multe limbi străine, să desfășoare activități artistico-plastice, sportive, etc, chiar dacă nu au aptitudini în acest domeniu.

La rândul lor, părinții superprotectori, care depun eforturi exagerate pentru a proteja copilul, pot constitui piedici în formarea și dezvoltarea personalității copilului. Acești părinți consideră că școala, viața în general, are o serie de cerințe care depășesc posibilitățile copilului sau copiii lor sunt fie ”de o inteligență rară”, fie neajutorați, plâpânzi, fragili, și de aceea trebuie menajați.

Atitudinea protectoare a părinților se poate manifesta și prin limitarea excesivă a libertății și independenței de acțiune a acestora, a inițiativei. Părinții devin deosebit de preocupați de copil, manifestă o teamă permanentă pentru viața și activitatea copilului lor, și de aceea stabilesc ei direcțiile de acțiune și comportare fără să accepte abateri, plângeri sau nemulțumiri. Principala consecință se exprimă într-un comportament lipsit de inițiative, instalarea unei temeri nejustificate de acțiune, și mai ales de consecințele ei, în ultima instanță, timiditate exagerată.

În condițiile social-economice actuale, se manifestă două tendințe contradictorii: părinții sunt îngrijorați de viitorul copiilor lor, dar în același timp nu mai au timp și răbdare să acorde atenție problemelor acestora. Relația lor cu școala este ignorată sau evitată, acțiunile educative ale celor două instituții exercitându-se oarecum paralel.

Este o sarcină a școlii, a personalului didactic, să identifice situațiile problematice din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative ale acestora în favoarea elevului și mai ales să conștientizeze faptul că relația de colaborare școală-familie este determinantă în obținerea performanțelor școlare.

BIBLIOGRAFIE:

- G. BERGER, Omul modern și educația sa - EDP București 1973;
- M.GOLU, Dinamica personalității, Ed. Geneze București 1993.
- A. BIRKH, HAYWARD S., Diferențele individualizate – Ed. Tehnică București 1999;
- R. VINCENT, Cunoașterea copilului EDP București 1972.

COLABORAREA PĂRINȚILOR CU ȘCOALA ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

PROF.DE PSIHOPEDAGOGIE SPECIALĂ GRIGORE FLORENTINA
CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ NR. 2, MUN. PLOIEȘTI
LOCALITATEA PLOIEȘTI, JUDEȚUL PRAHOVA

Parteneriatul educațional reprezintă, în concepția majorității cadrelor didactice, o direcție educativă necesară dezvoltării actuale a școlii românești. Se pornește de la premisa că succesul copilului este condiționat de influența mai multor factori, nu doar școala, ca mediu instituționalizat. Angajarea factorilor responsabili din mediile formal, informal și nonformal determină gradul de succes al elevului. Familia și comunitatea sunt două componente care au sarcina de a sprijini școala pentru valorificarea potențialului fiecărui copil. La înscrierea copilului în mediul școlar, familia acestuia va încheia cu școala un parteneriat educațional care poartă una din denumirile: acord de parteneriat, acord cadru de parteneriat pentru educație, parteneriat de colaborare, contract de parteneriat etc.

Ecaterina Vrășmaș (2008, pp 217-218) definește parteneriatul educațional ca fiind „o atitudine în câmpul educației, concept central pentru abordarea de tip curricular, flexibilă și deschisă problemelor educative, [...] forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. El presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali”.

Se știe că familia este primul factor educativ în viața copilului și, ținând seamă de influența socioeducațională puternică a familiei, școlii, în special, îi revine dificila sarcină de a consilia și îndruma familia elevului pentru ca aceasta să contribuie la o formare armonioasă și eficientă a copilului. Elevul petrece cea mai mare parte din timpul dezvoltării sale intelectuale, morale și profesionale, într-un cadru instituționalizat, școala. Pentru ca familia să devină un partener real al școlii, fiecare unitate de învățământ elaborează strategii orientate către îmbunătățirea relațiilor dintre școală și familie.

Implicarea părinților în educația copiilor aduce beneficii tuturor factorilor implicați: părinți, școală, elevi, comunitate. Meseria de părinte presupune, cel puțin, un dublu rol în dezvoltarea copiilor. Modelarea unui comportament acasă, crearea unui mediu de respect, încredere și suport constituie primul pas în asigurarea unui climat adecvat care sprijină învățarea-atât în clasă, cât și-n afara clasei. Părintele trebuie să se preocupe să dezvolte copilului o atitudine pozitivă atât față de școală și învățare, cât și încredere în potențialul lui. Parteneriatul dintre educatori și părinți vizează acțiuni de gen creșterea, dezvoltarea, educa-

rea și integrarea copilului în diverse colectivități, în societate. Colaborarea cu familia elevului reprezintă una dintre verigile importante ale procesului acțional desfășurat în vederea desăvârșirii ca om a elevului.

Modalitățile în care îi putem activa pe părinți constituie un palier sensibil, deoarece familia trebuie privită ca un participant activ care este apreciată pentru informațiile furnizate, asumarea responsabilităților. Conștientizarea și considerarea părinților ca parteneri egali în procesul educativ reprezintă direcția în care trebuie să proiectăm și să derulăm acțiunile educative. Școala oferă cât mai multe forme de colaborare, de atragere a părinților într-un dialog real. Obiectivul acestui dialog școală-familie îl reprezintă formarea elevului atât din punct de vedere profesional, cât și comportamental.

Colaborarea dintre școală și familia elevului poate îmbrăca mai multe forme:

1. Comitetul de părinți

La nivelul fiecărei clase se constituie comitetul de părinți. El îndeplinește trei sarcini majore:

- susține informarea și pregătirea psihopedagogică a părinților pentru ca aceștia să participe eficient la procesul de educație
- îi antrenează pe părinții elevilor în procesul de rezolvare a unor probleme specifice clasei
- monitorizează asigurarea unității de influențe educative

2. Adunările cu părinții

Pe parcursul anului școlar adunările cu părinții facilitează legătura cu părinții elevilor, ridică nivelul pedagogic al părinților, îmbunătățesc condițiile de activitate educativă în școală și în familie, relațiile de colaborare între ei și influența educativă asupra copiilor. La aceste adunări părinții își confruntă opiniile și găsesc soluții pentru activitățile educative.

3. Lectoratele cu părinții

În cadrul lectoratelor cu părinții se dezbate teme legate de realitățile fiecărei școli și problemele de educație ale copilului în diverse contexte educaționale

4. Vizitele la domiciliul elevului

Acestea reprezintă o formă de colaborare prin intermediul căreia cadrul didactic ia contact cu condițiile concrete de viață și educație ale copilului în spațiul familial. Astfel profesorul cunoaște climatul familial, nivelul material și cultural al familiei, concepția părinților despre educație, gradul de influență educativă asupra copilului de către membrii familiei.

5. Vizitele părinților la școală pentru a se informa privind programul și activitatea copilului într-un mediu specific

6. Întâlniri tematice cu consilierul școlar sau cu diverși specialiști

7. Consultațiile pedagogice individuale sau colective, acordate părinților

Aceste consultații se desfășoară, de obicei, la școală, la cererea părinților sau la solicitarea cadrului didactic. Uneori ele se pot desfășura și în familia elevului. În cadrul acestor consultații pedagogice se pot dezbate teme generale de educație, în vederea discutării unor probleme de genul: situația școlară a elevului, problemele biologice sau psihologice specifice vârstei elevului, analiza cauzelor care au generat o anumită situație la învățătură și identificarea unor măsuri pentru eliminarea sau diminuarea efectelor negative.

8. Corespondența cu părinții

Prin corespondență cadrul didactic poate să le aducă părinților la cunoștință, rezultatele la învățătură și la purtare (la sfârșitul semestrului sau anului școlar), îi poate invita pe părinți la școală pentru diverse situații, îi poate felicita pentru rezultatele obținute de elev. În școala de azi această corespondență este foarte rapidă deoarece se realizează prin intermediul internetului: pe grupul clasei pe WhatsApp, pe platforma classroom sau prin apel telefonic/video etc.

9. Sărbătorirea în comun a unor evenimente deosebite

10. Desfășurarea de activități opționale în parteneriat cu părinții

11. Implicarea părinților în activitățile administrative

12. Participarea părinților la serbări, excursii, expoziții cu lucrările copiilor

13. Colaborarea cu părinții în activitățile gospodărești, cum ar fi acțiunile pentru înfrumusețarea spațiului verde al școlii.

Bibliografie:

Balan Bogdan, Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, ediția a II-a revăzută și adăugită, Polirom, 2008

Cucoș Constantin, Pedagogie, Polirom, 2006

Dumbrăveanu, L., Parteneriatul școală-familie, o provocare pentru școala românească, Cronica Română, 2006

Vrășmaș, E., Intervenția socioeducațională ca sprijin pentru părinți, Editura Aramis, București, 2008

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ÎN GRĂDINIȚĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. GRIGORE LUCIA

GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 29, BRAȘOV

“Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală”. (A. Einstein)

Dupa cum se știe, fiecare ființă umană este unică, alta ca ea nu mai există.

Educația este cea care desăvârșește ființa umana: *”Omul nu poate deveni OM decât prin educație”*, spune Imanuel Kant, educație pe care copilul o primește desigur în familie, în grădinița, în școală și de la comunitate.

Părintele nu poate lipsi din acest cerc educațional el este liantul, este partenerul-cheie în educația copilului, iar relația familie - grădinița - școală - comunitate este hotărâtoare.

Grădinița- școala și familia sunt pilonii de rezistență ai educației, iar între aceștia și comunitate. Între mediul extrașcolar și extrafamilial, pendulează copilul, obiect și subiect al educației. Atunci când părinții, copiii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se completează și se susțin, creează în jurul copiilor o comunitate de suport care începe să funcționeze și astfel se asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor, pregătindu-i și susținându-i din punct de vedere emoțional, comportamental, social și financiar. În familie se formează cele mai importante deprinderi și calități: respectul, politețea, sinceritatea, ordinea, cinstea. Familiei ocupă un loc important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, moral, intelectual și estetic. Părinții ar trebui să conștientizeze cât de important este rolul lor în prezent. Vorbindu-le celor mici, folosind cuvinte și expresii adaptate vârstei, oferindu-le exemple din aria lor de cunoaștere pentru a-i ajuta să înțeleagă anumite noțiuni sau fenomene, citindu-le sau citind ei înșiși pentru a induce pofta pentru lectură, ascultând muzică clasică, mergând la teatru pentru copii sau chiar la expoziții de artă, discutând cu copiii, ascultându-le problemele, explicându-le și, nu în ultimul rând, asigurându-i prin tot ceea ce fac de iubire necondiționată - părinții asigură un cămin propice dezvoltării armonioase a celor mici, dar și o relație solidă cu aceștia.

În acest fel, investind, în primul rând, timp în această relație, părinții îi pot învăța încă din primii ani valori ce le vor servi copiilor pe durata întregii vieți: respectul față de propria persoană și pentru cei din jur, onestitatea, corectitudinea, generozitatea, cultura muncii bine făcute și a efortului susținut, curajul sau spiritul civic – toate îi vor ajuta să devină adulții ce vor putea pune bazele unei societăți cu adevărat funcționale.

Următoarea treaptă din viața copilului se va desfășura în grădiniță, iar armonia dintre cele două medii, familial și educațional va depinde mult de dezvoltarea viitoare a copilului.

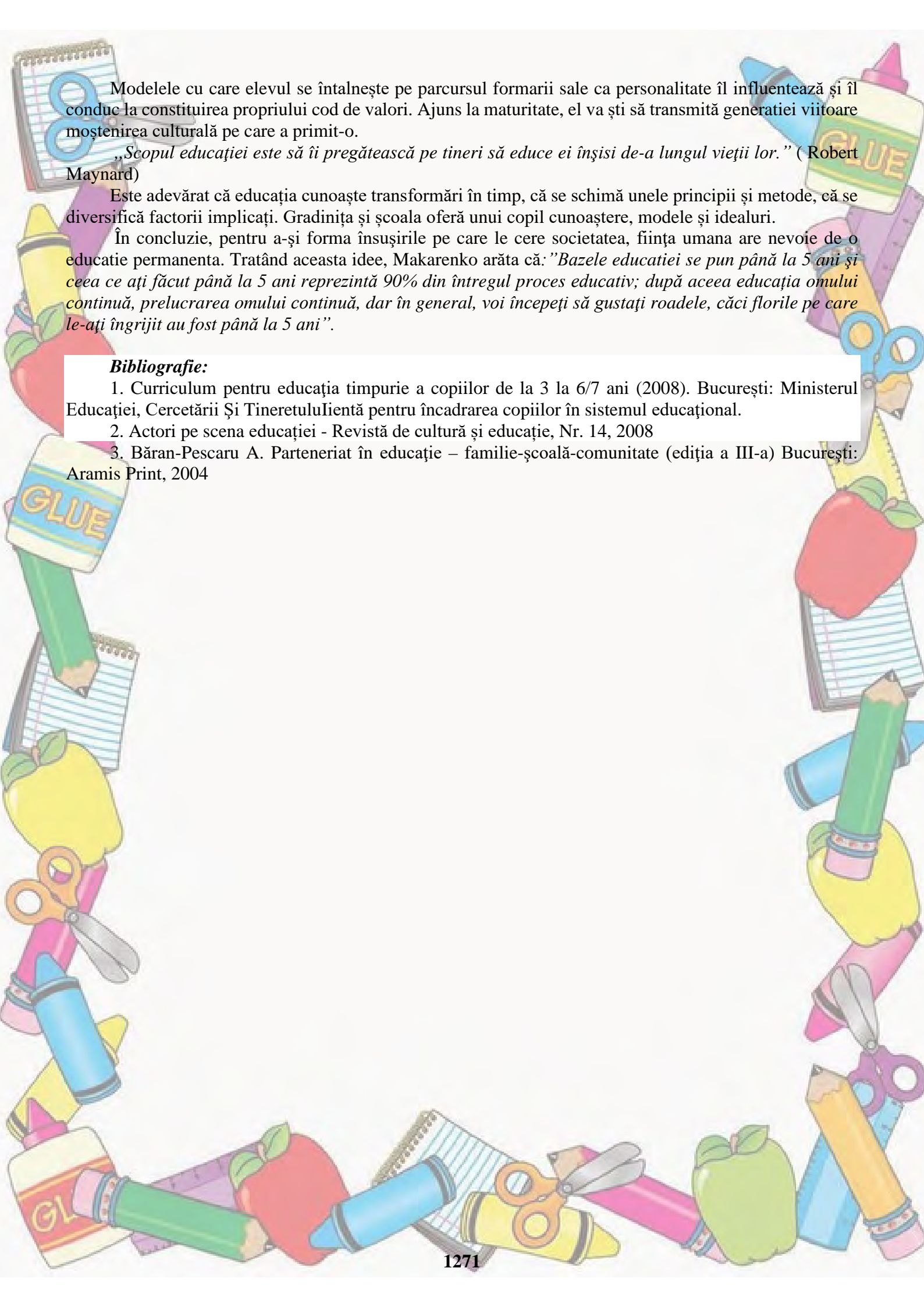
Intrarea în grădiniță determină o nouă extindere a câmpului de interacțiuni sociale. Cu toate că familia are în continuare o influență dominantă, copilul se confruntă cu un alt mediu, total diferit, descoperă alt raport al relațiilor cu adultul din grădiniță, diferit de cel din familie.

Mediul grădiniței este ideal pentru realizarea unor schimbări la nivel de interacțiune de grup, aceasta îl ajută să comunice, să-și formeze o nouă viziune asupra celorlalți și să-și renegocieze dimensiunile egoiste ale personalității sale. Grădinița va accentua bazele unor prietenii solide, copilul reușind să împărtășească aceleași curiozități cu semenii săi.

Prin urmare educația se realizează în diverse medii și forme, dar cu precădere în cadrul instituționalizat al grădiniței și școlii. În primul rând, grădinița, școala este cadrul în care copiilor li se oferă lumina cunoașterii, hrana necesară pentru dezvoltarea minții.

Grădinița și școala îi furnizează copilului de orice vârstă un set vast de achiziții, dar și competențe și deprinderi care îl pregătesc pentru viață.

În al doilea rând, grădinița și școala oferă și o educație morală, raportată la un cod etic a cărui valabilitate s-a confirmat în timp.

Modelele cu care elevul se întâlnește pe parcursul formării sale ca personalitate îl influențează și îl conduc la constituirea propriului cod de valori. Ajuns la maturitate, el va ști să transmită generației viitoare moștenirea culturală pe care a primit-o.

„Scopul educației este să îi pregătească pe tineri să educe ei înșiși de-a lungul vieții lor.” (Robert Maynard)

Este adevărat că educația cunoaște transformări în timp, că se schimbă unele principii și metode, că se diversifică factorii implicați. Grădinița și școala oferă unui copil cunoaștere, modele și idealuri.

În concluzie, pentru a-și forma însușirile pe care le cere societatea, ființa umana are nevoie de o educație permanentă. Tratatând această idee, Makarenko arată că: *”Bazele educației se pun până la 5 ani și ceea ce ați făcut până la 5 ani reprezintă 90% din întregul proces educativ; după aceea educația omului continuă, prelucrarea omului continuă, dar în general, voi începeți să gustați roadele, căci florile pe care le-ați îngrijit au fost până la 5 ani”*.

Bibliografie:

1. Curriculum pentru educația timpurie a copiilor de la 3 la 6/7 ani (2008). București: Ministerul Educației, Cercetării Și Tineretului
Centra Națională de Cercetare Științifică pentru încadrarea copiilor în sistemul educațional.
2. Actori pe scena educației - Revistă de cultură și educație, Nr. 14, 2008
3. Băran-Pescaru A. Parteneriat în educație – familie-școală-comunitate (ediția a III-a) București: Aramis Print, 2004

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ...

PROF. MIOARA GRIGORE

ȘCOALA GIMNAZIALĂ BOGDĂNEȘTI, BACĂU

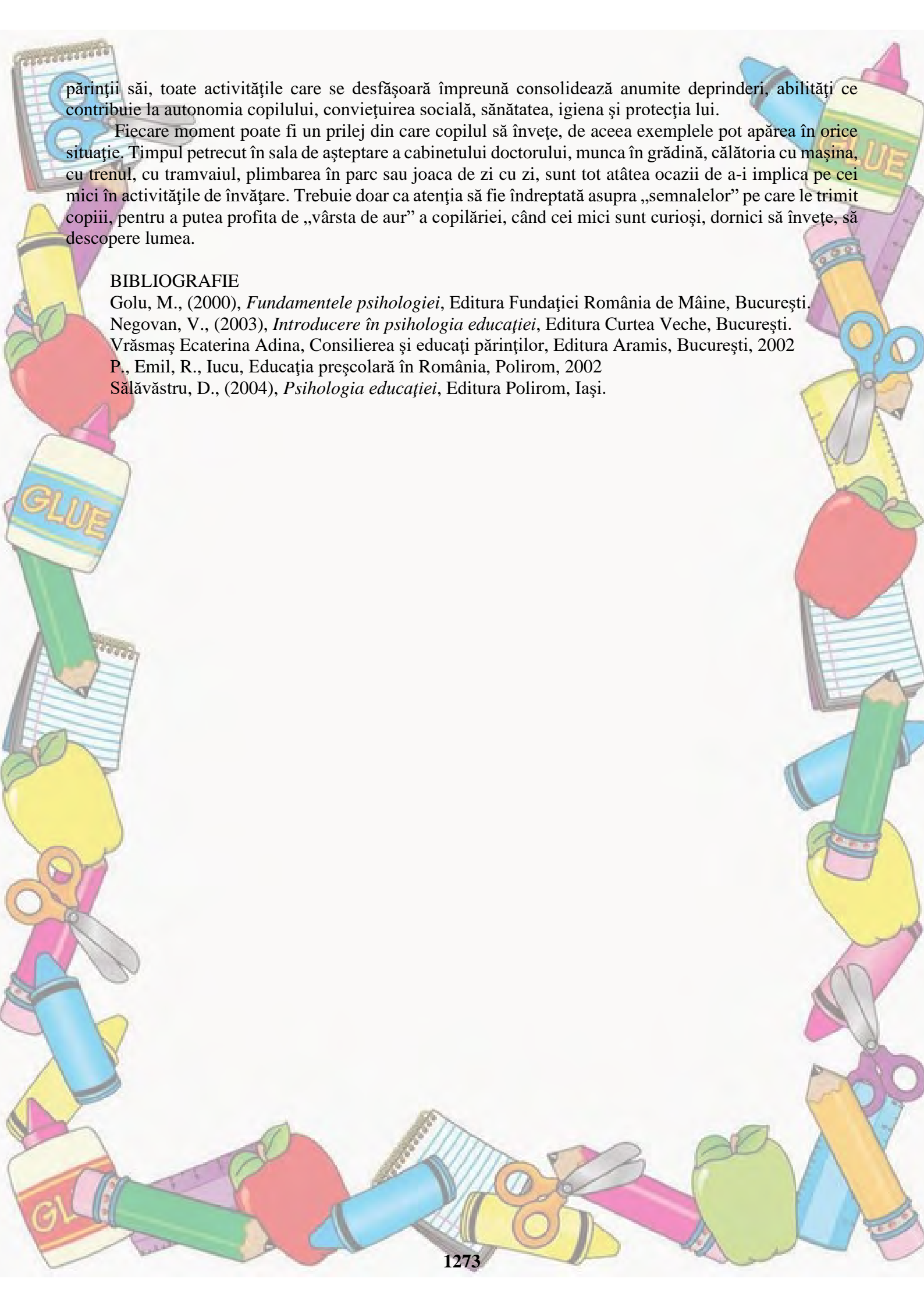
Educația este pașaportul nostru pentru viitor, căci ziua de mâine aparține celor care se pregătesc pentru ea de astăzi...

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important, respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia. Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental. Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei pătrund în lumea noastră. Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „șapte ani de-acasă”. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui. Fiecare intervenție pentru copil (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau pe lângă copil (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate intervenții educative, ele devenind intervenții împreună cu copilul: copilul le asimilează, le integrează în funcție de care își structurează personalitatea. Când spunem că un copil are „cei 7 ani de-acasă” ne gândim la un copil care știe să salute, să rostească acele cuvinte pe care noi, dascălii, le numim „magice”, și anume: „Mulțumesc!”, „Te rog!”, „Iartă-mă!”, etc., care se comportă politicos cu cei de vârsta lui, dar mai cu seamă cu adulții. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de-acasă”. Ce pot învăța copiii în cei șapte ani? Deprinderi de autoservire, igienă, curățenie și exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative, bune maniere, limbaj corect transmis, modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător, consecvență în realizarea unei sarcini, concentrare a atenției, perseverența în realizarea unei sarcini.

Comportamentul copilului este oglinda comportamentului părinților. Dacă copilul tău înțelege baza bunelor maniere, îl va ajuta să și le însușească. Manierele elegante reflectă o personalitate iubitoare și respectabilă. Rădăcina bunelor maniere o reprezintă respectul, iar rădăcina respectului este sensibilitatea. Combinația informației cu practica zilnică va face posibilă formarea unei personalități respectabile. Dacă unui copil, familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere. Viața copilului acasă, alături de

A decorative border surrounds the text, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a blue spiral notebook, a yellow crayon, a red apple, a glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a blue spiral notebook, a yellow apple, a pair of orange scissors, a blue crayon, a yellow pencil, a glue stick labeled 'GL', a green pencil, a red apple, a blue crayon, a yellow pencil, a pair of orange scissors, a pink pencil, a green apple, a blue crayon, and a yellow pencil. On the right side, from top to bottom, there is a blue crayon, a glue stick labeled 'GLUE', a yellow pencil, a pair of blue scissors, a yellow pencil, a red apple, a blue spiral notebook, a green pencil, a blue crayon, a yellow pencil, a pair of orange scissors, a pink pencil, a pair of purple scissors, a yellow pencil, a blue crayon, and a yellow pencil.

părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002

P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

A FI SAU A NU FI PĂRINTE MODEL

PROF. ÎNV. PRIMAR GRIGOROIU GORUN MAGDALENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COM. BUNEȘTI, JUD. VÂLCEA

Educația făcută de părinți în familie constituie una din componentele deosebit de importante ale sistemului social educațional. Nivelul de adaptare și înțelegere al individului uman adult în viața și activitatea socială este în mare măsură determinat de achizițiile psihologice și comportamentele realizate ca urmare a educației de familie, mai ales în primii ani de viață. De aceea, în cadrul fiecărei familii trebuie să sporească continuu calitatea îndeplinirii sarcinilor ce revin „profesiunii de părinte”, care presupune roluri și competențe aparte pentru care mai ales cei tineri nu sunt pregătiți. Ambii părinți trebuie să acționeze în mod unitar asupra copilului și, înainte de toate, trebuie să evite adoptarea unor strategii educaționale care pot să influențeze negativ comportamentul copilului și formarea armonioasă a personalității sale.

Pe drept cuvânt se spune că cea mai grea „meserie” este cea de părinte. Împovărați de grijile cotidiene acordă din păcate, foarte puțin timp educației copiilor, comunicării cu ei. Însă nu pierdeți prilejul de a le face câte „o lecție” de morală atunci când fac o boacană sau când vin cu o notă mică. Empatia este un cod de comunicare nescrisă uitat de multe ori de părinții acestui sfârșit de secol. Limbajul nonverbal și deschiderea afectivă a părinților pot provoca un sentiment de siguranță, conducând la stingerea unui conflict mai mult decât țipetele, cearta, loviturile, menite, în opinia unora, să-l facă pe copil să asculte. Comunicarea în familie lipsește azi mai mult ca oricând. Alți părinți apelează la o protecție exagerată a copilului. Hiperprotecția copilului conduce la iresponsabilizarea acestuia, la incapacitatea de a lupta cu probleme ulterioare.

Ar fi nemaipomenit dacă, înainte de a vă exercita rolul de părinte autoritar, v-ați pune întrebarea: **„Sunt un părinte perfect pentru ca să-i cer copilului meu perfecțiunea?”** Desigur că nu, dar cu siguranță ați putea fi prietenii lor dacă ați ține cont în permanență de anumite aspecte:

*Fiecare copil este o entitate mică, cu propria personalitate, ireparabilă. Fiecare copil se dezvoltă într-un ritm propriu și într-un mediu familial cu o specificitate familială caracteristică. În consecință, să nu încercăm să-l modelăm după o formă preconcepțivă și să-i permitem să-și manifeste propria-i personalitate!

*Pentru ca personalitatea copilului să se realizeze total să-l ghidăm cu dragoste și răbdare, fără a-l supune constrângerilor tiranice!

*Îndrumarea conduitei copilului constă în a-l disciplina pentru a-și însuși anumite reguli care să-l ajute să se autocontroleze!

*Autodisciplina se consolidează în măsura în care îi apreciem reușitele. Un comportament încurajat are mai multe șanse de a se repeta, decât un comportament neobservat!

*Dezvoltarea intelectuală a copilului trebuie stimulată. Stimularea intelectuală a copilului în primii ani este definitivă pentru formarea inteligenței lui. Stimularea limbajului, învățarea gândirii logice și a spiritului creator, formarea dragostei pentru lectură și frumos vor rămâne pentru totdeauna cadrul personalității lui!

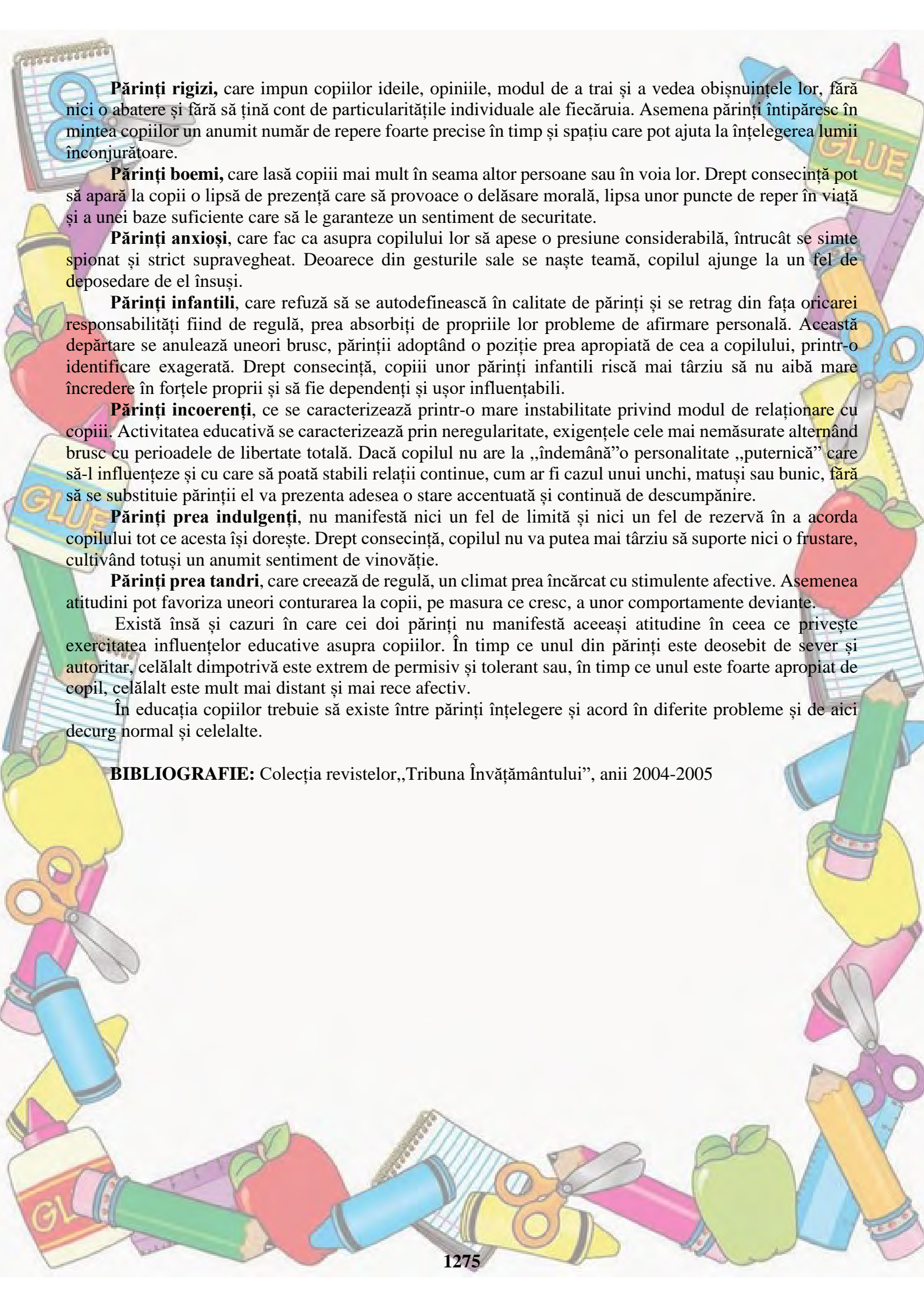
*Primii șapte ani sunt cei mai importanți și definitorii în educația atitudinilor și obiceiurilor individului. Relațiile care se stabilesc între părinți și copii în acest interval vor determina raporturile ce vor exista între părinți și copii în anii ce urmează!

*Creșterea și educarea unui copil implică o relație umană iar aceasta nu se reduce la reguli și legi. Să nu implicăm nici o regulă în mod rigid; cea mai bună regulă este cea care se potrivește cel mai bine atât pentru personalitatea părinților, cât și a copilului!

Îngrijirea și creșterea unui copil este o sarcină foarte dificilă care cere o maturitate și o responsabilitate deplină. Și totuși, ceea ce garantează o bună relație părinte-copil este să nu uitați nicicând că ați fost și voi, odată, copii....

În literatura psihopedagogică au fost conturate o serie de profiluri ale părinților în funcție de modul în care ei procedează la educarea copiilor lor.

Astfel, de exemplu, pot fi:

Părinți rigizi, care impun copiilor ideile, opiniile, modul de a trai și a vedea obișnuințele lor, fără nici o abatere și fără să țină cont de particularitățile individuale ale fiecăruia. Asemena părinți întipăresc în mintea copiilor un anumit număr de repere foarte precise în timp și spațiu care pot ajuta la înțelegerea lumii înconjurătoare.

Părinți boemi, care lasă copiii mai mult în seama altor persoane sau în voia lor. Drept consecință pot să apară la copii o lipsă de prezență care să provoace o delăsare morală, lipsa unor puncte de reper în viață și a unei baze suficiente care să le garanteze un sentiment de securitate.

Părinți anxioși, care fac ca asupra copilului lor să apese o presiune considerabilă, întrucât se simte spionat și strict supravegheat. Deoarece din gesturile sale se naște teamă, copilul ajunge la un fel de deposedare de el însuși.

Părinți infantili, care refuză să se autodefinească în calitate de părinți și se retrag din fața oricărei responsabilități fiind de regulă, prea absorbiți de propriile lor probleme de afirmare personală. Această depărtare se anulează uneori brusc, părinții adoptând o poziție prea apropiată de cea a copilului, printr-o identificare exagerată. Drept consecință, copiii unor părinți infantili riscă mai târziu să nu aibă mare încredere în forțele proprii și să fie dependenți și ușor influențabili.

Părinți incoerenți, ce se caracterizează printr-o mare instabilitate privind modul de relaționare cu copiii. Activitatea educativă se caracterizează prin neregularitate, exigențele cele mai nemăsurate alternând brusc cu perioadele de libertate totală. Dacă copilul nu are la „îndemână” o personalitate „puternică” care să-l influențeze și cu care să poată stabili relații continue, cum ar fi cazul unui unchi, matusi sau bunic, fără să se substituie părinții el va prezenta adesea o stare accentuată și continuă de descumpănire.

Părinți prea indulgenți, nu manifestă nici un fel de limită și nici un fel de rezervă în a acorda copilului tot ce acesta își dorește. Drept consecință, copilul nu va putea mai târziu să suporte nici o frustrare, cultivând totuși un anumit sentiment de vinovăție.

Părinți prea tandri, care creează de regulă, un climat prea încărcat cu stimulente afective. Asemenea atitudini pot favoriza uneori conturarea la copii, pe măsura ce cresc, a unor comportamente deviate.

Există însă și cazuri în care cei doi părinți nu manifestă aceeași atitudine în ceea ce privește exercitarea influențelor educative asupra copiilor. În timp ce unul din părinți este deosebit de sever și autoritar, celălalt dimpotrivă este extrem de permisiv și tolerant sau, în timp ce unul este foarte apropiat de copil, celălalt este mult mai distant și mai rece afectiv.

În educația copiilor trebuie să existe între părinți înțelegere și acord în diferite probleme și de aici decurg normal și celelalte.

BIBLIOGRAFIE: Colecția revistelor „Tribuna Învățământului”, anii 2004-2005

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ÎN ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. GRIJAC REBECA

Motto:

”Școala, pentru a da roade, are nevoie de sprijinul conștient și de colaborarea părinților. Educația dată în școală se dovedește a fi muncă irosită și ineficace, dacă familia e ostilă și indiferentă”

H.H.Stern-Educația părinților în lume

Educația este fenomenul social fundamental de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii către generațiile de copii și tineri, abilitării pentru integrarea lor în societate precum și cunoașterea bunelor maniere și comportarea în societate conform acestora. La ce servește educația? Înainte de a investiga originile și dezvoltarea sistemului educațional din țara noastră și de a lua în considerare controversile cu privire la educație, la standardele școlare și felul în care se poate face față eșecului școlar, iau în calcul următoarea aserțiune: ”copilul educat la școală este un membru al societății și trebuie tratat și instruit ca atare. De aici și responsabilitatea socială a instituției noastre”. Pentru Emil Durkheim, educația deținea un rol important în socializarea copilului. Important este faptul că, prin educație, îndeosebi prin studiul istoriei, copiii dobândesc o înțelegere a valorilor definitorii ale societății care unesc indivizi separați. Valorile comune includ credințele religioase convingerile morale, precum și un simț al autodiscipliniei. Sociologul consideră că educația permite copiilor să interiorizeze regulile sociale care contribuie la funcționarea societății.

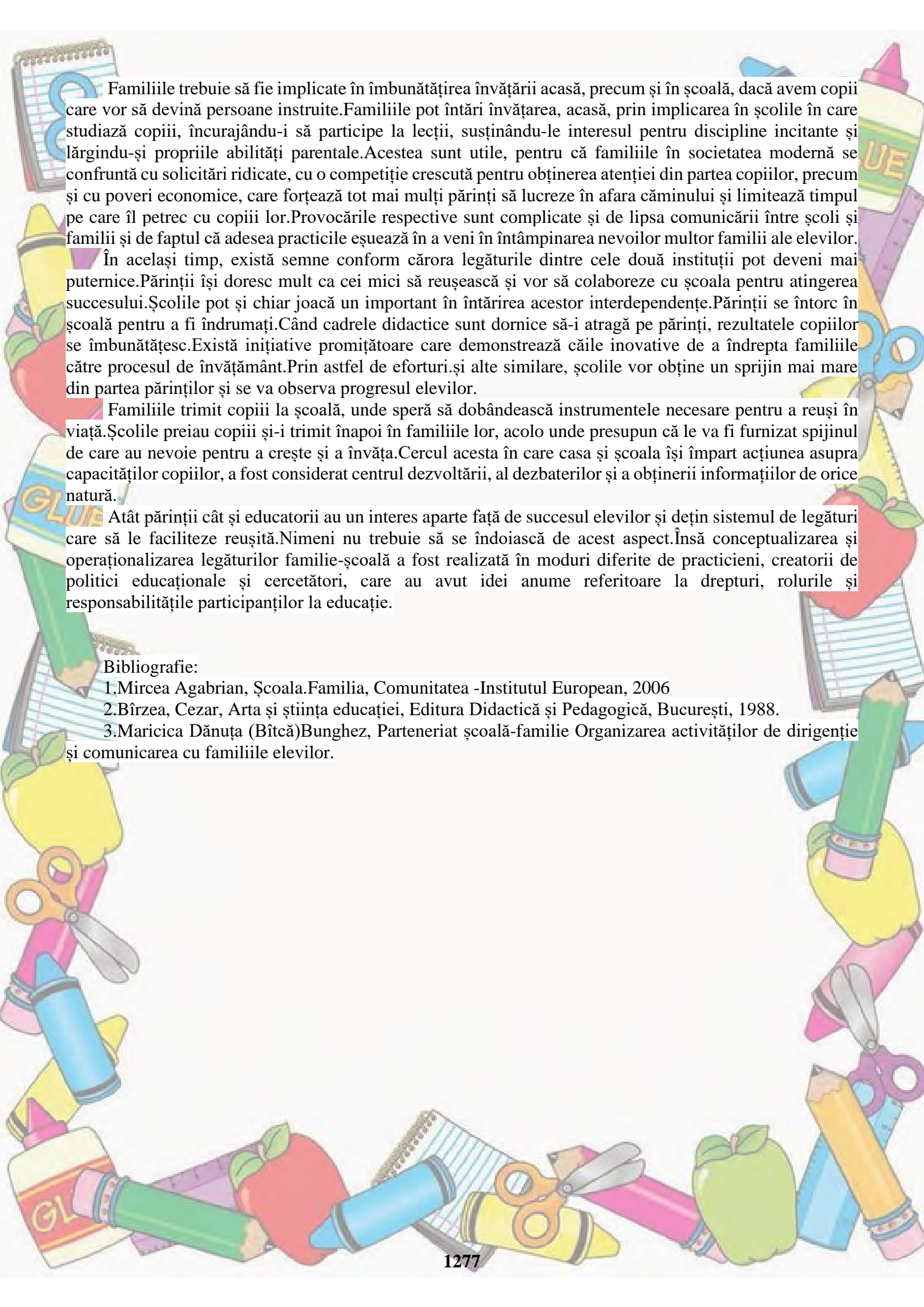
În societățile industriale, educația are și o altă funcție în socializarea copiilor: îi învață deprinderile necesare îndeplinirii unei munci specializate. În societățile tradiționale, deprinderile ocupaționale pot fi învățate în cadrul familiei. Pe măsură ce societatea devine mai complexă, este nevoie de un sistem de educație dezvoltat, care să transmită deprinderile necesare îndeplinirii diferitelor roluri ocupaționale specializate.

În lucrările lui Talcott Parsons regăsim o abordare funcționalistă diferită asupra educației, el era convins că funcția educației era de a insufla copilului valoarea realizării individuale iar această valoare crucială pt. funcționarea societăților industriale, nu se putea învăța în cadrul familiei. Familiile tratează copiii într-o anumită modalitate; statutul acestuia în familie este desemnat, în general, este stabilit prin naștere. În schimb statutul unui elev în cadrul școlii este în mare măsură dobândit. În cadrul școlilor, copiii sunt evaluați conform unor standarde universale, cum ar fi examenele. Funcția educației este de a permite copiilor să treacă de la standardele particularizante ale familiei la standardele universale necesare societății moderne, mature.

Răspândirea tehnologiei informației influențează deja educația în școli într-o serie de moduri diferite. Economia cunoașterii cere o forță de muncă inițiată în utilizarea computerului și devine clar că educația poate, și trebuie să joace un rol critic în îndeplinirea acestei nevoi. De fapt, integrarea și adaptarea profesională depind nu numai de nivelul instrucției școlare, ci și de factori motivaționali de stabilitate emoțională și comportamentală, de capacitățile creative. De aceea este necesar ca școala să dezvolte acele caracteristici de personalitate ce-l completează în chip fericit pe profesionistul dintr-un domeniu sau altul. Noile tehnologii ale comunicației creează noi posibilități în educație. Ele fac posibil ca educația formală să scape de constrângerile clasei sau ale sălilor de lectură și să fie accesibile unor noi studenți de oriunde din lume, indiferent de vârstă, gen sau clasă.

Trăim într-o lume turbulentă, dificilă și stranie, fie că ne place sau nu, trebuie să ne obișnuim cu amestecul de oportunitate și risc care o caracterizează. Putem înțelege familia de astăzi doar dacă știm câte ceva despre modul în care trăiau oamenii din alte timpuri și din alte societăți.

Într-o lume în permanentă schimbare, aflată sub presiunea competițiilor, părinții, educatorii, oamenii de afaceri, comunitățile locale, statele și guvernele naționale se străduiesc să încurajeze sistemele de îmbunătățire a educației, pentru a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Unul din mijloacele de îndeplinire a dezideratului, implicarea familiei în educație, a existat de generații.

Familiiile trebuie să fie implicate în îmbunătățirea învățării acasă, precum și în școală, dacă avem copii care vor să devină persoane instruite. Familiile pot întări învățarea, acasă, prin implicarea în școlile în care studiază copiii, încurajându-i să participe la lecții, susținându-le interesul pentru discipline incitante și lărgindu-și propriile abilități parentale. Acestea sunt utile, pentru că familiile în societatea modernă se confruntă cu solicitări ridicate, cu o competiție crescută pentru obținerea atenției din partea copiilor, precum și cu poveri economice, care forțează tot mai mulți părinți să lucreze în afara căminului și limitează timpul pe care îl petrec cu copiii lor. Provocările respective sunt complicate și de lipsa comunicării între școli și familii și de faptul că adesea practicile eșuează în a veni în întâmpinarea nevoilor multor familii ale elevilor.

În același timp, există semne conform cărora legăturile dintre cele două instituții pot deveni mai puternice. Părinții își doresc mult ca cei mici să reușească și vor să colaboreze cu școala pentru atingerea succesului. Școlile pot și chiar joacă un important în întărirea acestor interdependențe. Părinții se întorc în școală pentru a fi îndrumați. Când cadrele didactice sunt dornice să-i atragă pe părinți, rezultatele copiilor se îmbunătățesc. Există inițiative promițătoare care demonstrează căile inovative de a îndrepta familiile către procesul de învățământ. Prin astfel de eforturi și alte similare, școlile vor obține un sprijin mai mare din partea părinților și se va observa progresul elevilor.

Familiiile trimit copiii la școală, unde speră să dobândească instrumentele necesare pentru a reuși în viață. Școlile preiau copiii și-i trimit înapoi în familiile lor, acolo unde presupun că le va fi furnizat sprijinul de care au nevoie pentru a crește și a învăța. Cercul acesta în care casa și școala își împart acțiunea asupra capacităților copiilor, a fost considerat centrul dezvoltării, al dezbaterilor și a obținerii informațiilor de orice natură.

Atât părinții cât și educatorii au un interes aparte față de succesul elevilor și dețin sistemul de legături care să le faciliteze reușita. Nimeni nu trebuie să se îndoiască de acest aspect. Însă conceptualizarea și operaționalizarea legăturilor familie-școală a fost realizată în moduri diferite de practicieni, creatorii de politici educaționale și cercetători, care au avut idei anume referitoare la drepturi, rolurile și responsabilitățile participanților la educație.

Bibliografie:

1. Mircea Agabrian, Școala. Familia, Comunitatea - Institutul European, 2006
2. Bîrzea, Cezar, Arta și știința educației, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1988.
3. Maricica Dănuța (Bîtcă) Bunghez, Parteneriat școală-familie Organizarea activităților de dirigenție și comunicarea cu familiile elevilor.

EDUCAȚIA COPIILOR PRIORITARĂ PENTRU PĂRINȚI ȘI GRĂDINIȚĂ

PROF. PENTRU ÎNV. PREȘCOLAR GRIJINCU BRÎNDUȘA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "CONSTANTIN MORARIU" PĂTRĂUȚI, G.P.N. PĂTRĂUȚI

Conform DEX-ULUI educația este un fenomen social cu ajutorul căruia adulții transmit informații, experiențe de viață către copii și tineri, dar și abilități de integrare a acestora în societate. Calitatea procesului de învățare poate crește prin interacțiunea elev– părinte – cadru didactic.

Educația începe în familie. Aici copilul începe să-și formeze vocabularul, modul de a se comporta cu cei din jurul său, învață expresii și modul de comportare care îl vor însoți în educația ulterioară. Familia nu are doar rolul de a asigura condiții de viață pentru copii și de siguranță a acestora, ci trebuie să se implice activ în educația și instrucția copilului și să fie un continuator al cerințelor impuse de practica educațională. Educația începe în familie, astfel aceasta este prima școală a copilului unde se pun bazele formării care pot favoriza sau pot îngreuna activitățile care se vor realiza în cadrul grădiniței, școlii. Din perspectiva sociologică, familia este instituția fundamentală în toate societățile. Familia este un "grup social relativ permanent de indivizi legați între ei prin origine, căsătorie sau adopțiune".(Voinea, M., 2006)

Cei 7 ani de acasă reprezintă de fapt educația primită de cei mici în prima parte a copilăriei, aceștia fiind influențați de nivelul de educație al părinților, de statutul social, mediul din care provin, religie etc. Acum se formează și cele mai importante deprinderi de comportament: respectarea de reguli, sinceritatea, respectul, politețea etc. Părinții sunt modelul principal în constituirea caracterului copilului prin exemplele de comportament oferite în diferite contexte. Astfel, părinții sunt cei care îi îndrumă pe cei mici să fie sociabili, să colaboreze, să ajute când este cazul, să empatizeze cu cei care se află în apropiere.

Copilul, până la 3 ani are tendința de a imita învățând astfel "ce este bine" și "ce este rău", prin reproducerea comportamentului adultului, a cuvintelor folosite de acesta. De la această vârstă copilul este introdus în comunitate cu ajutorul grădiniței. Acum copilul pășește într-o lume nouă, își face noi prieteni, observă noi comportamente, i se stabilesc reguli pe care trebuie să le respecte. Acum apare parteneriatul familie–grădiniță, care are rolul de a participa la dezvoltarea globală a copilului în raport cu particularitățile sale individuale. Parteneriatul are rolul de a crea o alianță între cadre didactice-părinți-preșcolari pentru atingerea unor obiective comune, care se realizează prin încredere reciprocă, respect, precum și respectarea drepturilor și a obligațiilor fiecărei părți implicată în acesta.

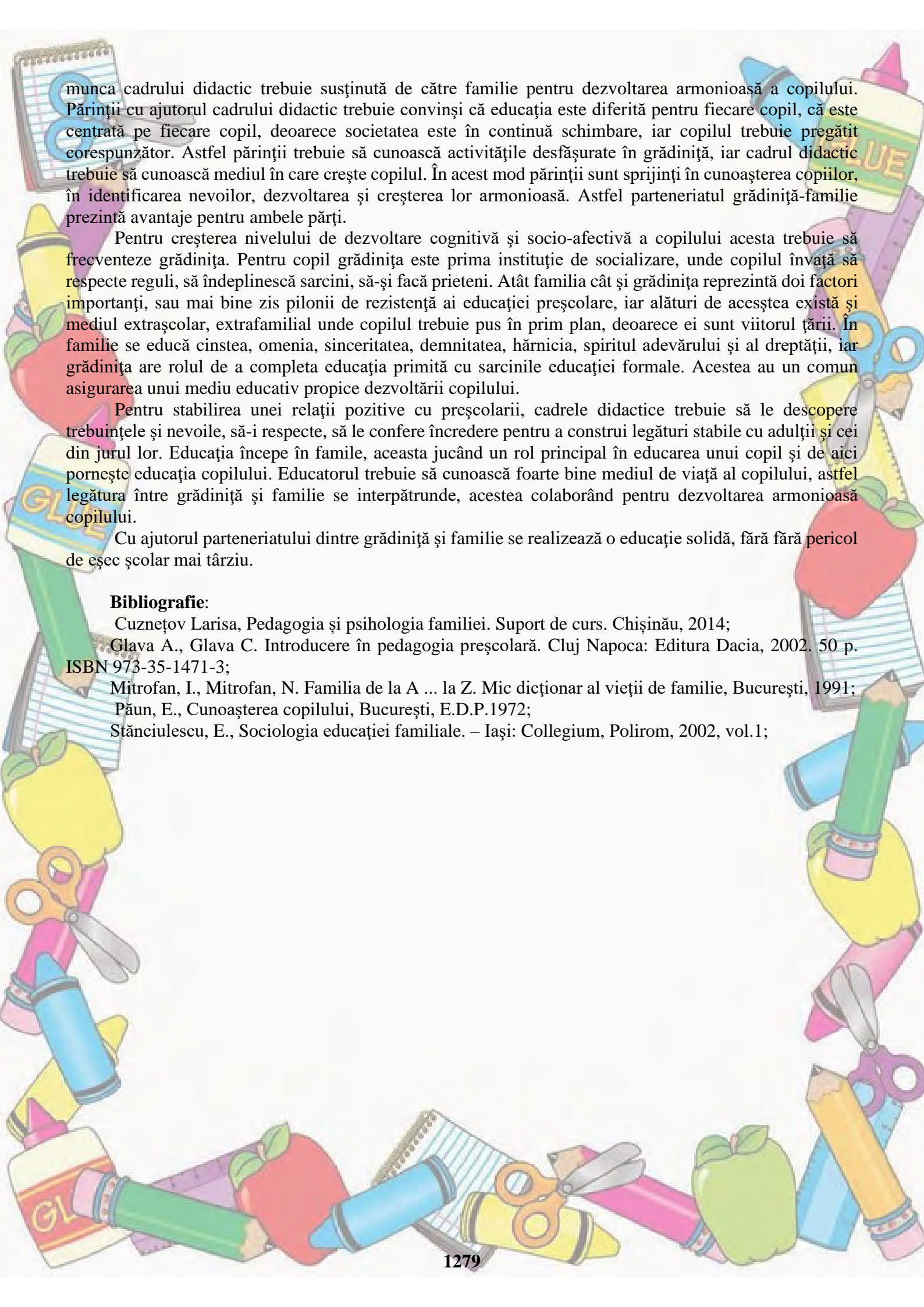
Parteneriatul grădiniței cu familia trebuie să respecte unele principii fundamentale, precum:

- părinții trebuie să participe activ la experiențele și activitățile desfășurate în cadrul grădiniței pentru a pune bazele unei învățări de calitate;
- copiii să fie activi și prezenți la activitățile desfășurate în grădiniță;
- atunci când apar probleme acestea să fie rezolvate prin colaborarea dintre părinți și cadre didactice pentru a obține un act educativ de calitate;
- relația dintre părțile implicate în parteneriat să fie în permanență una de calitate;
- cadrul didactic are rolul de a se implica în derularea și funcționarea parteneriatului, pentru a convinge părinții de obținerea obiectivelor propuse și obținerea de rezultate pozitive de către preșcolar.

Prin existența unui parteneriat între grădiniță și familie, cadrul didactic pune bazele unor standarde de învățare provocatoare, astfel părintele află la momentul oportun despre comportamentul copilului, dacă acesta trebuie îndreptat sau nu, dacă copilul are abilități speciale într-un anumit domeniu, etc.

Parteneriatul eficient între grădiniță și familie presupune ca familia să fie implicată în anumite activități instructive-educative. Părinții cu ajutorul acestor activități descoperă nevoile copiilor, îi cunosc mai bine pe cei mici, dar ajută și la dezvoltarea acestora în mod armonios. Copiii sunt în acest mod ajutați să colaboreze cu cei în vârstă, știu că pot primi sprijin pentru a rezolva sarcini.

Pentru creșterea eficienței activității educative desfășurate cu preșcolarii trebuie asigurat un climat favorabil precum și o interacțiune a tuturor factorilor educativi: grădiniță, preșcolari, familie, comunitate. În grădiniță se desfășoară un proces instructiv educativ amplu cu ajutorul metodelor și a procedurilor științifice aplicate de către cadrele didactice în cadrul activităților. Pentru reușita procesului instructiv

munca cadrului didactic trebuie susținută de către familie pentru dezvoltarea armonioasă a copilului. Părinții cu ajutorul cadrului didactic trebuie convinși că educația este diferită pentru fiecare copil, că este centrată pe fiecare copil, deoarece societatea este în continuă schimbare, iar copilul trebuie pregătit corespunzător. Astfel părinții trebuie să cunoască activitățile desfășurate în grădiniță, iar cadrul didactic trebuie să cunoască mediul în care crește copilul. În acest mod părinții sunt sprijiniți în cunoașterea copiilor, în identificarea nevoilor, dezvoltarea și creșterea lor armonioasă. Astfel parteneriatul grădiniță-familie prezintă avantaje pentru ambele părți.

Pentru creșterea nivelului de dezvoltare cognitivă și socio-afectivă a copilului acesta trebuie să frecventeze grădinița. Pentru copil grădinița este prima instituție de socializare, unde copilul învață să respecte reguli, să îndeplinească sarcini, să-și facă prieteni. Atât familia cât și grădinița reprezintă doi factori importanți, sau mai bine zis pilonii de rezistență ai educației preșcolare, iar alături de acestea există și mediul extrașcolar, extrafamilial unde copilul trebuie pus în prim plan, deoarece ei sunt viitorul țării. În familie se educă cinstea, omenia, sinceritatea, demnitatea, hărnicia, spiritul adevărului și al dreptății, iar grădinița are rolul de a completa educația primită cu sarcinile educației formale. Acestea au un comun asigurarea unui mediu educativ propice dezvoltării copilului.

Pentru stabilirea unei relații pozitive cu preșcolarii, cadrele didactice trebuie să le descopere trebuințele și nevoile, să-i respecte, să le confere încredere pentru a construi legături stabile cu adulții și cei din jurul lor. Educația începe în familie, aceasta jucând un rol principal în educarea unui copil și de aici pornește educația copilului. Educatorul trebuie să cunoască foarte bine mediul de viață al copilului, astfel legătura între grădiniță și familie se interpătrunde, acestea colaborând pentru dezvoltarea armonioasă copilului.

Cu ajutorul parteneriatului dintre grădiniță și familie se realizează o educație solidă, fără fără pericol de eșec școlar mai târziu.

Bibliografie:

- Cuznețov Larisa, Pedagogia și psihologia familiei. Suport de curs. Chișinău, 2014;
Glava A., Glava C. Introducere în pedagogia preșcolară. Cluj Napoca: Editura Dacia, 2002. 50 p.
ISBN 973-35-1471-3;
Mitrofan, I., Mitrofan, N. Familia de la A ... la Z. Mic dicționar al vieții de familie, București, 1991;
Păun, E., Cunoașterea copilului, București, E.D.P.1972;
Stănculescu, E., Sociologia educației familiale. – Iași: Collegium, Polirom, 2002, vol.1;

PARTICIPAREA FAMILIEI LA EDUCAȚIE

PROF. GRIJNCU MIHAELA,

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "CONSTANTIN MORARIU" PĂTRĂUȚI, SUCEAVA

Atunci când familia este parte a educației, cu condiția implicării în activități se va observa o diferență. Chiar și o simplă întrebare, adresată copilului, despre activitatea zilnică îi va arăta interesul părintelui și va conștientiza dorința dumneavoastră ca el să acumuleze rezultate bune.

Studiile legate de implicarea părinților în educație ne arată că elevii și-ar dori să poarte discuții legate de teme cu părinții lor și, de asemenea părinții, recunosc neacordarea timpului suficient pentru copiii lor. De aceea activare și amplificarea activităților de implicare a părinților în viața școlii trebuie să capete întâietate. Pentru ca părintele să se apropie de școală trebuie ca aceasta să ofere un mediu stabil, sigur pentru a –și spune frământările, Un părinte informat se poate implica eficient în viața școlii și este participant la stabilirea deciziilor.

Norme de bază ale colaborării familie-școală :

1. Copiii sunt parte activă în colaborarea școală-familie axată pe învățare.
2. Părinții beneficiază, indiferent dacă vin sau nu la școală de participarea activă la acțiunile educaționale ale copiilor,
3. Cooperarea dintre familie și școală este baza soluționării problemelor dintre cei doi parteneri, dar și prilej de a-și manifesta admirația pentru rezultatele și performanțele remarcabile.
4. La baza reorganizării din punct de vedere educațional și al înnoirii comunității stă legătura dintre școală și familie.
5. Îndemânare și priceperea dobândită de personalul școlii vor crea o eficiență profesională între relația părinți-comunitate.

Aceste norme sunt definte de următoarele scopuri :

- școala trebuie să conștientizeze ca resursă principală, care nu trebuie lăsată la urmă, în ascensiunea învățării și dezvoltării, parteneriatul școală-familie;
- la nivel național acest parteneriat școală-familie trebuie privit ca un standard în educație.

Pentru finalizarea cu succes a parteneriatului școală-familie trebuie găsite căi de îndepărtare a inconvenientelor ce se produc prin participarea familiei în viața școlii. Dintre acestea amintim:

- îndepărtarea obligativităților determinate de timp și resurse. Un parteneriat eficient presupune angajare atât din partea părinților, dar și a școlii cu timp și resurse pentru o intercunoaștere și programare a activităților desfășurate împreună, care vor conduce la dezvoltarea învățării elevului și atingerea scopului propus.
- școala și părinții primesc informații și sunt pregătiți prin tehnici de comunicare pentru a percepe lucrurile așa cum sunt și pentru întărirea încrederii reciproce. Această încredere și împreună lucrare a părinților cu școala, care va aduce reușita copiilor se obține prin participarea la diferite activități comune cu un bogat material informațional.
- reorganizarea școlii pentru susținerea familiei va dezvolta o legătură puternică între școală și familie. Școala va fi supusă unor transformări, nu va respecta o anumită ierarhie cu scopul obținerii unui mediu ospitalier, personalizat și accesibil părinților.
- familia și școala trebuie să depășească ceea ce-i desparte din punct de vedere al limbii și culturii, precum diferența de nivel educativ, cauze care vor face o comunicare imposibilă și neparticipare la activitățile școlii. Pentru părinții cu un nivel scăzut de educație școala va folosi diverse metode de comunicare pentru a fi informați despre programele școlii și situația școlară a elevilor, iar încrederea le va fi întărită printr-o promovare a culturii.

- colaborarea cu familia poate fi susținută de ajutorul dat de comunitatea locală prin colaboratorii acesteia preocupați de dezvoltarea acesteia.

Acțiunile care influențează un parteneriat eficient pot fi:

- fiecare parteneriat este unic și se realizează plecând de la punctele tari, scopurile și necesitățile elevilor, familiei și școlii descoperite împreună cu părinții, care se ating prin strategii optime.
- pregătirea și abilitățile de care trebuie să dispună părinții și profesorii pentru a conlucra, având ca obiectiv evoluția acțiunilor de învățare a copiilor se realizează printr-o formare continuă și dezvoltare a profesorilor și a membrilor din familie. Acest lucru va spori valoarea parteneriatului școală-familie.
- un parteneriat eficace are la bază comunicarea. Cerințele de limbă și cele culturale, stilul de viață, programul zilnic al membrilor familiei și al profesorilor sunt factori importanți ai acestui parteneriat. Pentru ca acești factori să conlucreze în planificarea și organizarea activităților este nevoie de foarte multă comunicare.
- o soluție a parteneriatului implică a fi flexibil și a totodată diversificat. Nu-i neapărat nevoie de prezența părinților la activități sau în școală dacă aceștia acordă timp și sprijin pentru studiul elevilor.
- pregătirea, asistența și sponsorizările sunt un beneficiu în cadrul unui parteneriat și depinde de regiunea și comunitatea din care face parte școala.
- timpul este cel care va aduce transformări într-un parteneriat. Problemele pot cauza noi provocări care prin osteneala comună a celor implicați va conduce la reușită.
- periodic se cere o evaluare a consecințelor parteneriatului, ceea ce implică gradul de satisfacere a elevilor, părinților și familiei.

Ideea de bază într-un parteneriat sunt activitățile comune și spiritul reciproc de care sunt marcați partenerii. Interrelaționarea dintre părinții și profesori în susținerea dezvoltării copiilor este o provocare ce-i determină să fie uniți pentru ca efortul lor să se materializeze. Părinții care sprijină parteneriatele sunt sensibili, calzi, grijulii, ascultători, constanți, pozitivi, își cunosc valoarea personală și au capacități interpersonale. Capacitatea părinților în a promova parteneriatul este determinată de fericire, armonia, succesul în familie. Atitudinile pozitive ale părinților decurg din încrederea de sine crescută a acestora, iar profesorii, prin comunicare, cerințele părinților pot crea un cadru favorabil pentru a dobândi victorie în acest domeniu. Părintele are o atitudine pozitivă dacă starea profesorului îi inspiră încredere, înțelegere și suportivitate. De asemenea, profesorii au puterea de-a influența pozitiv relația dintre părinți și copii dacă dau dovadă de: căldură, deschidere, sensibilitate, flexibilitate, încredere și accesibilitate (Comer & Haynes, 1991). Părinții asociază profesorilor atribute ca: încredere, căldură, pozitivism, atașare, aplecare spre elev, disciplină pozitivă, formare și îndemnare în predare, organizare eficientă la nivelul clasei. În implicarea parentală de succes studiile prevăd pentru profesori: atitudini pozitive, implicarea părinților prin planuri active, autoinstruire permanentă, angajare în dezvoltarea profesională și competență personală. (Epstein, 1984); (Galinsky, 1990).

În mediul familial și în relația școală-familie **rolul parental** este foarte important. Dezvoltarea familiei are la bază creșterea, învățarea și modelarea, iar părinții vor împlini atribuțiile de învățare, susținere, acțiune și vor fi părtași la actul decizional. Intensitatea acestor atribuții crește proporțional cu necesitatea impusă de împrejurări. Studiile arată concentrarea părinților spre educație și sprijin oferit copiilor când mediu școlar cu care vin în contact este primitiv, ceea ce amplifică relațiile cu profesorii și implicarea lor în viața școlii (Comer & Haynes, 1991).

Într-un parteneriat fundamental este și **rolul profesorului** orientat spre familie, ajutor, formare și ghidare. Legat de familia participantă la activitățile școlii, rolul profesorilor se îndreaptă spre susținere, îndrumare, îngrijire și angajarea în stabilirea deciziilor. Părinții și profesorii susțin, deopotrivă, conduite de cooperare, planificare, comunicare și evaluare (Epstein, 1991); (Swick, 1991).

Mediul de învățare pozitiv este rezultatul unor activități orientate pe acțiune și acordarea sprijinului în relația școală-familie părinților din medii culturale și etnice diferite. Programul orientat spre familie va corela acțiunile clasei cu nevoile și interesele familiei și copiilor. Eficiența sa fiind dată de conjunctura profesorului și a părintelui, perceperea atribuțiilor, recunoașterea valorilor, respectarea intereselor și nevoilor celuilalt.

Elementele primordiale ale unui parteneriat sunt: evaluarea nevoilor, cunoașterea scopurilor, realizarea activităților prioritare, ofertă de strategii, scheme de implementare și uneltele de evaluare (Comer & Haynes, 1991).

Parteneriatele viabile vor avea succes dacă multitudinea strategiilor țin cont de cererile, interesul părinților și de unicătatea fiecărei școli. Întâlnirile, vizitele la domiciliu, centrele pentru părinți, perfecționarea părinților și a adulților, implicarea în actul decizional, învățarea de acasă, ansamblul familie-

școală conturează numeroasele strategii care-i determină pe părinții să fie toleranți și colaborativi. De asemenea creativitate în tehnologie scoate din sfera tradiționalului și propune noi șanse parteneriatului.

Școala orientată spre familie dezvoltă o implicare timpurie împreună cu părinții în organizarea și dezvoltarea de medii sănătoase prin promovarea unui curriculum acceptat de copii, părinți și profesori, cu o structură ce valorizează: imaginea de sine, socializarea, multiculturalitatea, empatia și pozitivismul, disciplina și creativitatea.

Colaboarea parentală nu ține de demografie cât de relația profesor-părinte, de sprijinul profesorului pentru părinte și de percepția părintelui despre această implicare. Ca bariere ale implicării părinților în parteneriate amintim insuficienta instruire atât a profesorilor cât și a părinților, timpul scurt și resursele reduse alocate.

Un model de parteneriat școală-familie cu rezultate este cel susținut de universitatea Illinois, care promovează comunicarea reciprocă dintre familie și școală, participarea părinților la activitățile de învățare de acasă și în cele din cadrul școlii. Ideile de bază ale acestui parteneriat sunt:

- *parteneriatul este prioritar*: școala își stabilește prioritățile, folosind la maxim profesorii și părinții. Parteneriatul este cunoscut de toți, presupune implicarea tuturor, iar eficiența este dată de formarea cadrelor didactice spre atragerea părinților către școală.

- *planificarea muncii*: o planificare amănunțită începe cu o evaluare inițială care va identifica nevoi, viziuni și tipare ale părinților cu privire la colaborarea cu școala. Această evaluare ajută profesorul să -și creeze un plan de lucru care va ține cont de părerile părinților. Metoda de evaluare determină obiectivele parteneriatului și căile de realizare.

- *proactivitate și stăruință în comunicare*: pe întreaga perioadă a anului școlar sunt dezbătute cu părinții printr-o comunicare permanentă și consecventă regulile clasei, care sunt obiectivele și așteptările lor în legătură de participarea la parteneriat. Dacă părintele va fi informat despre viața școlii și va reuși să-și sprijine copilul acasă va privi acest lucru ca o șansă de a fi parte a educației propriului copil. Cu ajutorul metodelor moderne se poate ajunge la interacțiune cu mai multe persoane din familia copilului, va crește informația ce vine dinspre școală spre familie și implicit vor exista rezultate deosebite la nivelul școlii și al societății.

- *adoptarea unei poziții pozitive*: părinții trebuie informați atât de situațiile negative legate de copii lor, dar și situațiile pozitive prin promovarea lor îi vor asigura pe părinți de disponibilitatea profesorilor și vor fi mai receptivi la ceea ce are de spus profesorul.

Pozitivismul în comunicare va întări relația dintre familie și școală, va favoriza interacțiunile dintre profesori, părinții, copii. Câștigătorii acestor acțiuni vor fi copiii care vor oferi feedback pozitiv profesorilor mărturisind astfel recunoștința pentru osteneala lor.

- *individualizarea comunicării*: părintele va menține legătura cu școala dacă aceasta va respecta ce au negociat împreună, totul va fi transparent, iar în acest caz, informațiile legate de propriul copil atât din punct de vedere pozitiv cât și negativ, prezentate concret vor crește nivelul de colaborare aducând beneficii copilului.

Părinții se pot interesa unii de la alții despre reușita copilului, pot analiza temerile ce apar, iar ședințele cu părinții planificate oferă căi de a transmite amănunte legate de propriul copil.

- *sugestii practice*: prin sugestiile oferite de cadrele didactice părinților pentru învățare de acasă și de la școală copilul dobândește competențe și este mai sigur de sine.

- *monitorizarea programului*: printr-o supraveghere periodică se urmărește creșterea valorii parteneriatului. Planificarea, strategiile urmate, feedback-ul primit, evaluare sistematică sunt etapele care conduc la rezultate importante pentru activitățile ulterioare.

Părinții și cadrele didactice au o responsabilitate imensă în cadrul parteneriatului, iar succesul acestuia depinde de planificarea, organizarea, punerea aplicarea a celor propuse, dar susținuți și cu instrumentele adecvate vor crește valoarea școlii, implicit a copiilor și familiilor lor.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. GROSEANU-LUNGU GINA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ MIHAI EMINESCU-ALEXANDRIA

Scopul educației este nimicirea mărginirii egoiste a individului și supunerea lui la rațiunea lucrurilor. – Titu Maiorescu

Educația este foarte importantă în cadrul societății. Este baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității. Educația școlară, care cuprinde metodele tradiționale – de bază și universitară, nu s-a schimbat prea mult de-a lungul timpului. Cu toate acestea, transformarea digitală a modificat semnificativ felul în care este văzut acest proces. Educația înseamnă, însă, mult mai mult decât instruire formală – aceasta poate începe încă de la naștere și se manifestă în toate mediile sociale în care este prezent individul.

Învățarea formală este o formă de educare ce are loc, de obicei, în incinta unei instituții școlare. Se referă la cunoștințele academice de bază pe care un copil le învață într-un mod formal. Unele dintre exemplele de educație formală sunt învățarea la clasă, certificarea institutului sau educația planificată a diferitelor discipline cu o programă adecvată, dobândită prin participarea la o instituție.

Educația informală se referă la modul în care persoanele învață în afara clasei. Un elev care face parte dintr-un sistem educațional formal poate avea parte și de o educație informală. De pildă, un copil de clasă primară poate susține educația formală frecventând școala, iar după să participe la programe after school, precum cursuri de limbi străine, tabere sau excursii, care îi ajută să-și descopere și alte abilități. Acest tip de educație include, de asemenea, orice informație nouă pe care părintele o predă copilului, ca, de exemplu, atunci când mama îl învață pe copil să se spele pe mâini după ce folosește toaleta. Practic, toate informațiile acumulate în afara sălilor de clasă pot fi considerate a fi *educație informală*.

Un alt tip de învățare în afara instituțiilor tradiționale este educația

non-formală. Aceasta reprezintă echilibrul dintre metoda formală și cea informală. Deși se bazează pe o formă de învățare structurată, nu este necesar să se ghideze după un curriculum aprobat sau să dețină o certificare oficială. Un exemplu în acest sens sunt lecțiile de înot pentru copii mici, programele sportive și seminariile.

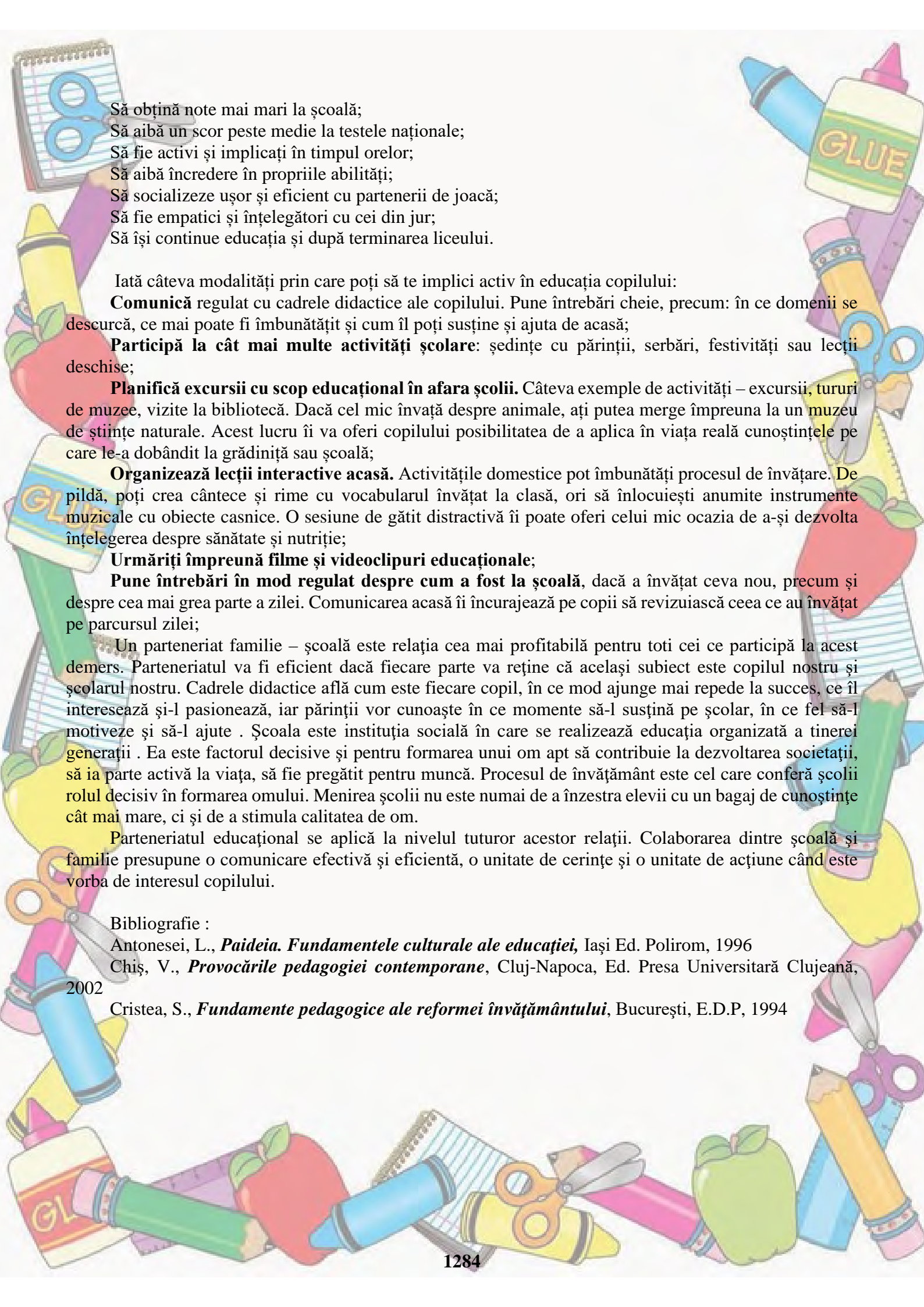
Atunci când se joacă și explorează, copiii mici arată un interes natural pentru lumea din jur. Educatorii preșcolariilor pot valorifica aceste interese prin planificarea unei varietăți de experiențe bazate pe educația socială. Aceste strategii pot ajuta la cultivarea și extinderea abilităților în cazul copiilor mici – ei învață cum să identifice și să rezolve probleme, să negocieze la locul de joacă, să identifice diversitatea și inegalitatea și, nu în ultimul rând, cum să recunoască consecințele anumitor comportamente nepotrivite.

Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curtoazie obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

Cercetările au arătat o scădere a procentului de părinți care să susțină comunicarea intimă dintre părinte-profesor. Părinții moderni preferă metode de comunicare la distanță, cum ar fi platformele online și sunt mai puțin susceptibili să participe la ședințe sau activități școlare. În timp ce tehnologia și instrumentele digitale pot ajuta familiile să rămână informate, elevii își pot pierde interesul pentru școală atunci când părinții nu își oferă sprijinul.

Pe de altă parte, profesorii observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici.

Potrivit specialiștilor, implicarea părinților îi poate ajuta pe cei mici în mai multe moduri, precum:

Să obțină note mai mari la școală;
Să aibă un scor peste medie la testele naționale;
Să fie activi și implicați în timpul orelor;
Să aibă încredere în propriile abilități;
Să socializeze ușor și eficient cu partenerii de joacă;
Să fie empatici și înțelegători cu cei din jur;
Să își continue educația și după terminarea liceului.

Iată câteva modalități prin care poți să te implici activ în educația copilului:

Comunică regulat cu cadrele didactice ale copilului. Pune întrebări cheie, precum: în ce domenii se descurcă, ce mai poate fi îmbunătățit și cum îl poți susține și ajuta de acasă;

Participă la cât mai multe activități școlare: ședințe cu părinții, serbări, festivități sau lecții deschise;

Planifică excursii cu scop educațional în afara școlii. Câteva exemple de activități – excursii, tururi de muzee, vizite la bibliotecă. Dacă cel mic învață despre animale, ați putea merge împreună la un muzeu de științe naturale. Acest lucru îi va oferi copilului posibilitatea de a aplica în viața reală cunoștințele pe care le-a dobândit la grădiniță sau școală;

Organizează lecții interactive acasă. Activitățile domestice pot îmbunătăți procesul de învățare. De pildă, poți crea cântece și rime cu vocabularul învățat la clasă, ori să înlocuiești anumite instrumente muzicale cu obiecte casnice. O sesiune de gătit distractivă îi poate oferi celui mic ocazia de a-și dezvolta înțelegerea despre sănătate și nutriție;

Urmăriți împreună filme și videoclipuri educaționale;

Pune întrebări în mod regulat despre cum a fost la școală, dacă a învățat ceva nou, precum și despre cea mai grea parte a zilei. Comunicarea acasă îi încurajează pe copii să revizuiască ceea ce au învățat pe parcursul zilei;

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efektivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Bibliografie :

Antonesei, L., *Paideia. Fundamentele culturale ale educației*, Iași Ed. Polirom, 1996

Chiș, V., *Provocările pedagogiei contemporane*, Cluj-Napoca, Ed. Presa Universitară Clujeană, 2002

Cristea, S., *Fundamente pedagogice ale reformei învățământului*, București, E.D.P, 1994

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR GROSU CATHERINE EMILIA

C.N. ANA ASLAN – BRĂILA

Educația copiilor se realizează atât prin intermediul procesului instructiv-educativ, cât și în cadrul activităților extrașcolare, un rol important fiind deținut de familie. Între factorii educației, familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe în familie, unde se formează "ceea ce este mai valoros pe lume – omul de caracter" – după cum spunea Loisel.

Încă de când copilul formulează primele propoziții simte nevoia să transmită părinților "evenimentele" din viața sa. Dacă părintele va fi mereu ocupat, neatent, obosit, neavând dispoziția sufletească nici timpul necesar să îl asculte pe copil, firul comunicării se rupe iar copilul se va simți neglijat, respins în așteptările sale. Va căuta răspunsuri în altă parte sau nu va mai căuta deloc.

Pentru o bună educație a copilului este necesară conlucrarea familiei cu grădinița, iar apoi cu școala. Apreciez că buna cunoaștere a ceea ce copilul trebuie să primească și primește concret din partea familiei, conjugată cu o muncă metodică pe baze științifice, din grădiniță, în condițiile unei bune colaborări permanente dintre familie și grădiniță, al unei îndrumări suficiente a familiei reprezintă pârgii de bază în munca de formare a preșcolarului.

Premisa de la care trebuie să pornească această colaborare este unitatea, comunicarea, continuitatea și competența în munca educativă. O cunoaștere suficientă a ambelor părți este dată de o apropiere cu dublu sens familie-grădiniță, grădiniță-familie, apropiere care să corespundă interesului celor două instituții: educația timpurie pentru viața a copiilor.

Stabilirea unui program comun de educație în grădiniță și în familie, fixarea unor sarcini ale educației în familie care să susțină, să întărească și să întrească munca educativă din grădiniță sunt condiții de asigurare a unei unități de vederi a grădiniței și familiei. De reținut că: faptele de astăzi ale copiilor reprezintă o prefigurare certă a celor de mâine; deprinderile și convingerile "creionate" acum constituie baza modului de acțiune în viitor; atitudinile și comportamentele adulților cu care vin în contact (îndeosebi ale părinților) vor fi primele modele copiate cu fidelitate de către copii.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Ca o concluzie, pot spune că școala și familia sunt dependente una față de alta: școala nu poate să-și atingă scopurile fără susținerea familiei și nci invers.

**SIMPOZION NAȚIONAL
„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ “**

**PROFESOR ÎNVAȚĂMÂNTUL PRIMAR GROSU LUCICA LILIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 LUNCA**

*“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”
(Mihail Levine).*

Când spunem „părinte” spunem model. Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la „imitație” și „învățare” după modelul dat de părinți. Această educație își pune amprenta pentru întreaga viață a copilului.

Și după cum se spune din bătrâni „meseria de părinte este cea mai grea meserie din lume”, dar în același timp cea mai frumoasă și aducătoare de bucurie și satisfacții.

Împovărați de grijile de zi cu zi, părinții acordă, din păcate, din ce în ce mai puțin timp educației copiilor, comunicării cu ei, petrecerii unui timp de calitate în compania lor. Însă, unii părinți nu pierd prilejul de a le face câte „o lecție” de morală copiilor atunci când greșesc sau când primesc note mici la școală. Alți părinți, dimpotrivă, apelează la o protecție exagerată a copilului, ceea ce conduce la incapacitatea acestuia de a se adapta la cerințele societății. Copilul, membru al unei familii mai mult sau mai puțin numeroase, trebuie să se adapteze noilor condiții și să acționeze în conformitate cu ceea ce este de dorit din punct de vedere social, atât pentru stabilitatea familiei sale cât și pentru păstrarea echilibrului în plan psihic și social.

Familia poartă cea mai mare responsabilitate pentru cum își educă copiii, dar multe dintre lucruri îi scapă de sub control, deoarece acestea se învață din situațiile concrete de viață.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere și pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoaștem unicitatea, personalitatea și nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește.

De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia. Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Ca părinți și ca dascăli trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar el într-a noastră.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR, GROSU LUMINIȚA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ACADEMICIAN ALEXANDRU ZUB”

VÂRFU CÂMPULUI, JUDEȚUL BOTOȘANI

Moto: „Un copil este ca o sămânță de floare... Cât de frumos va crește, cât de frumos va rodi, depinde de grădinarul care o va îngriji, de ce pământ și de câtă lumină și apă are, de cât e de ferită de frig, de furtună și de soare prea tare.

E atât de plăpândă... Cum ai putea s-o rupi ori să o calci în picioare, când e tot ce va rămâne în urma ta?” (Irina Petrea)

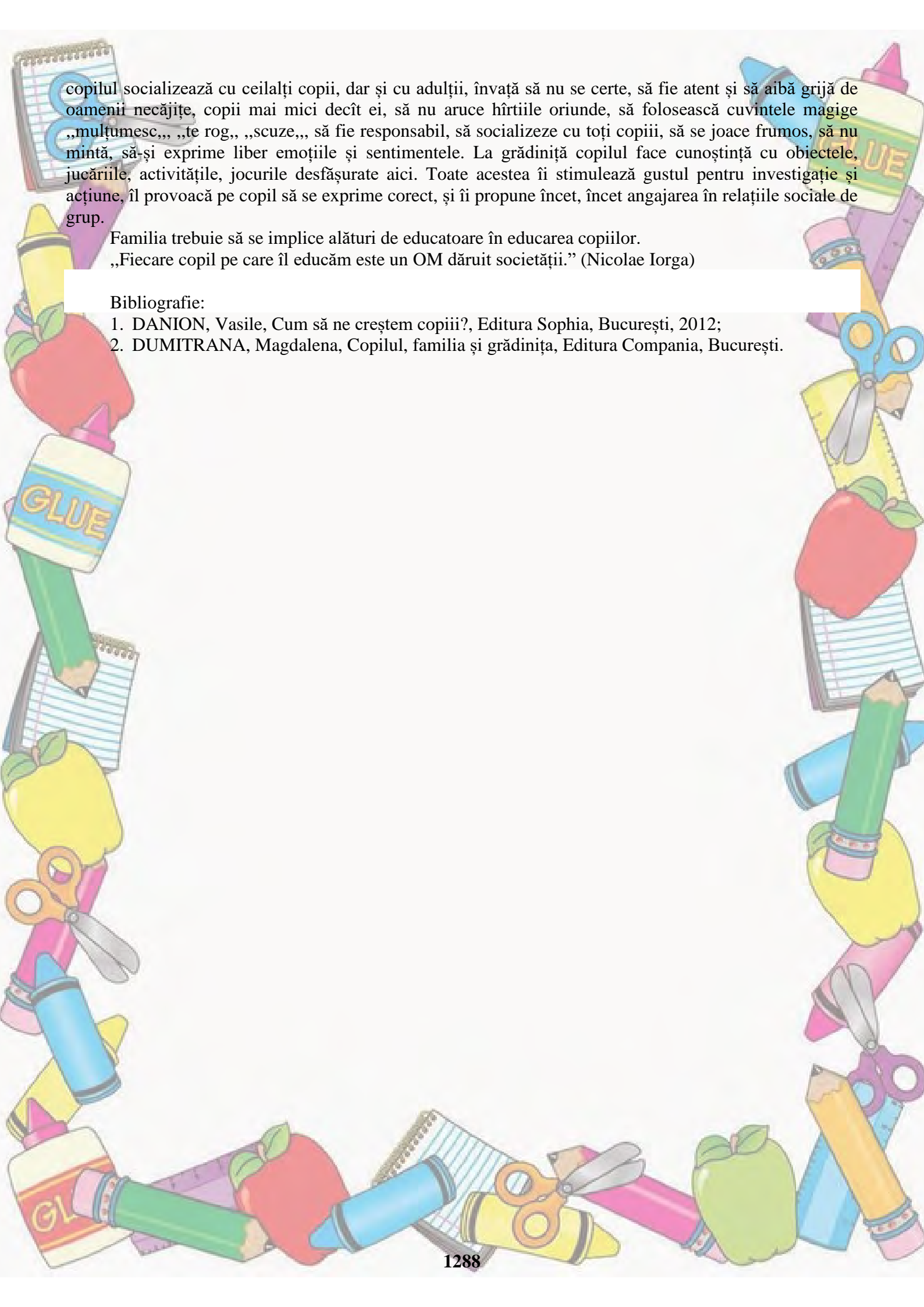
Copilul este cea mai mare minune, este acel dar de mare preț pe care Dumnezeu îl dă fiecărui părinte, iar acesta este responsabil pentru creșterea și educarea lui. Familia este responsabilă de trebuințele elementare ale copilului, de protecția acestuia. Educația pe care părinții o dau copiilor în primii anișori de viață se infiltrează foarte adânc, iar urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestora.

Părinții sunt cele mai bune exemple pentru copii lor. Exemplul părintelui este lesne de urmat, cu precădere în primii anișori de viață. Copilul imită, copiază ceea ce face mama sau tatăl său. El este sigur că tot ceea ce face mama, tata este important și corect. De aceea părinților le revine misiunea, în special mamei de a-și învăța încă de mic copilul ce este bine și ce este rău, regulile de politețe, principiile esențiale ale unei vieți curate, frumoase, plăcute în primul rând lui Dumnezeu și apoi oamenilor, și care îl va ajuta pe adultul de mâine să se integreze în viața socială cu mai multă ușurință. Un copil care a primit în primii ani de viață, în sânul familiei sale o educație aleasă, frumoasă, va deveni un adult educat, credincios, politicos, manierat, responsabil, punctual, care va ști să zică „mulțumesc” și cu o conduită bună în orice împrejurare, atât în viața particulară, cât și în afara ei. În familie, copilul primește primele lecții de viață, iar părinții sunt primii educatori care îi oferă un prim model de învățare.

Rolul educației este foarte important în viața omului. Părinții sunt cei care iau deciziile care pot influența într-o măsură sau alta viitorul copiilor săi. În zilele noastre, părinții lucrează, au servicii care îi solicită foarte mult, de aceea, uneori, se poate întâmpla ca din cauza oboselii, stresului, a crizei timpului, nerăbdării să nu acorde timp suficient copiilor. Pentru a-și educa corect copii, părinții ar trebui să aibă mai multă răbdare, să-i îndrume cu foarte multă înțelepciune, să nu fie prea permisivi. Dacă părinții le oferă copiilor tot ceea ce aceștia își doresc, cu timpul, acestea vor duce la apariția unor comportamente neașteptate, nedorite, cum ar fi spre exemplu, faptul că vor crede că lor li se cuvine totul, fără să aibă nici o datorie. Câteodată, părinții trebuie să fie fermi, să le refuze accesul la anumite lucruri, și să le spună categoric „Nu”.

Comunicarea dintre părinți și copiii lor este foarte importantă, indiferent de vârsta copilului. Părinții trebuie să trateze cu seriozitate problemele pe care copiii lor le ridică. Este indicat ca tot timpul părinții să fie prietenoși cu copii lor, să nu-i judece, să nu fie comparați, nici învățați să se compare cu alți copii, ci numai cu ei însuși, să-i încurajeze în permanență, să stabilească limite, dar cu empatie, să stea zilnic conectați cu micuții. Dragostea părintească nu trebuie să lipsească din această ecuație, aceasta este obligatorie în educația copiilor. Tot părinții trebuie să-și învețe copii ce înseamnă iertarea. Exemplul personal al părintelui contează foarte mult în educarea lor. Părinții sunt datori să-și învețe copii să ofere dragoste celor din jurul lor, să-L iubească pe Dumnezeu, să aibă încredere în oameni, să îndrăgească animalele, să aibă grijă de natură. Învățându-l aceste lucruri copilul va avea un caracter frumos, plăcut și de apreciat.

Atunci când copilul intră la grădiniță și devine preșcolar, educația sa vine din două părți: din partea părinților și din partea educatoarei, acesteia revenindu-i misiunea de a șlefui ceea ce au început părinții, de a umple golurile din educație. Grădinița este un mediu foarte important, primitiv, adecvat învățării. Aici

A decorative border surrounds the page, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a yellow crayon, a red apple, a glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a blue notebook, a yellow apple, a pair of orange scissors, a blue crayon, a yellow pencil, a pink crayon, a blue crayon, a green pencil, a red apple, a blue crayon, a yellow pencil, a pair of orange scissors, a pink crayon, a green apple, a blue crayon, and a yellow pencil. On the right side, from top to bottom, there is a blue crayon, a pink crayon, a glue stick labeled 'GLUE', a pair of blue scissors, a yellow pencil, a red apple, a blue notebook, a green pencil, a blue crayon, a yellow pencil, a pink crayon, a pair of purple scissors, a yellow pencil, a blue crayon, a green apple, a blue crayon, and a yellow pencil.

copilul socializează cu ceilalți copii, dar și cu adulții, învață să nu se certe, să fie atent și să aibă grijă de oamenii necăjiți, copii mai mici decât ei, să nu aruce hârtiile oriunde, să folosească cuvintele magice „mulțumesc,, „te rog,, „scuze,, să fie responsabil, să socializeze cu toți copiii, să se joace frumos, să nu mintă, să-și exprime liber emoțiile și sentimentele. La grădiniță copilul face cunoștință cu obiectele, jucăriile, activitățile, jocurile desfășurate aici. Toate acestea îi stimulează gustul pentru investigație și acțiune, îl provoacă pe copil să se exprime corect, și îi propune încet, încet angajarea în relațiile sociale de grup.

Familia trebuie să se implice alături de educatoare în educarea copiilor.

„Fiecare copil pe care îl educăm este un OM dăruit societății.” (Nicolae Iorga)

Bibliografie:

1. DANION, Vasile, Cum să ne creștem copiii?, Editura Sophia, București, 2012;
2. DUMITRANA, Magdalena, Copilul, familia și grădinița, Editura Compania, București.

ROLUL ȘI INFLUENȚA FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA PREȘCOLARILOR

EDUCATOARE: GROZA AURELIA

Termenul „familie” provine din limba latină – „famulus” (servitor), care conform *Dicționarului etimologic al limbii latine* reprezintă „ansamblul sclavilor și al servitorilor care trăiau sub același acoperiș, iar apoi casa în întregime: pe de o parte stăpânul, pe de alta soția, copiii și servitorii” (cit. in. Bulgaru, M, p. 80). Prin extensie de sens, familia a ajuns să cuprindă **agnati** (rudele pe linie paternă) și **cognati** (rudele pe linie maternă) și să devină sinonimă cu **gens** (comunitate formată din toate rudele de sânge), în limbaj comun, dar nu și în cel juridic. Putem spune deci, că familia este una dintre cele mai vechi și mai stabile forme de comunitate umană, asigurând evoluția și continuitatea vieții sociale.

Familia reprezintă locul în care individul se dezvoltă, unde își petrece o mare parte din timp, unde devine practic ființă socială. Indiferent de organizarea familiei, de identitatea sa etnică, religioasă ori politică, aceasta se caracterizează prin dinamism și printr-o mobilitate continuă. Familia este un sistem dinamic, care cunoaște transformări permanente. Membrii ei se dezvoltă, evoluează împreună și adaugă elemente care îmbogățesc în permanență viața familială. Cu toate aceste schimbări însă, se poate spune că „instituția familiei rămâne stabilă”.

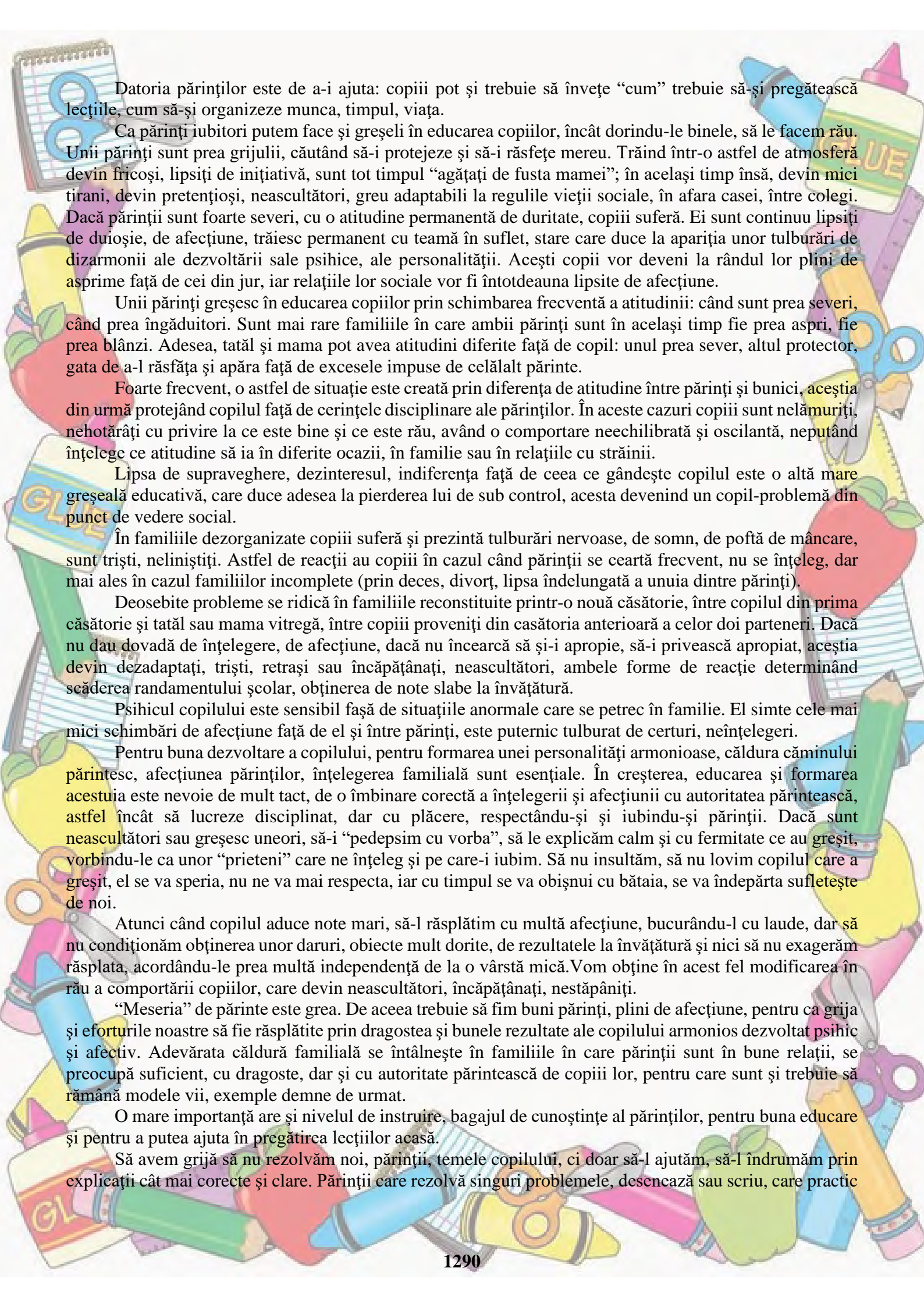
Totodată, se poate afirma că termenul de „familie” nu mai surprinde realitatea caracteristică a generațiilor precedente, tocmai datorită acestei schimbări. De-a lungul timpului, familia a fost definită în mai multe feluri, dar „familia, în orice societate, este o formă de comunitate umană alcătuită din cel puțin doi indivizi, uniți prin legături de căsătorie și/sau paterne, realizând, mai mult sau mai puțin, latura biologică și/sau cea psihosocială”

Rolul educației realizate în familie este acela de a dezvolta aptitudini de bază și competențe sociale în primii ani, ulterior copiii fiind preluați de către școală, pentru instruirea didactică. Familia pregătește și susține copilul din punct de vedere academic (în afara școlii), emoțional, comportamental, social, financiar.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic ș.a. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului mijloacele materiale și de spațiu necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul din punct de vedere cognitiv. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicată substituirea copilului de la sarcinile școlare. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține.

Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal este influențată de diferențele de ordin economic, social, cultural care există între familii. Familia însă, în ciuda acestor diferențe, prezintă anumite însușiri comune. Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Familia trebuie să aibă disciplina ei. Toate problemele se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și de înțelegere. În afara acestor elemente pe care copilul le preia în mod natural, prin imitație și contagiune, din familie, părinții trebuie să-și dezvolte și să-și asume în mod conștient o serie de abilități și responsabilități. Funcția de părinte presupune a veni în întâmpinarea nevoilor copilului pentru o dezvoltare normală, a acompania copilul și a-l dirija în dezvoltarea lui. Există câteva abilități de care părintele are nevoie pentru a putea fi un părinte bun.

Atmosfera caldă și de înțelegere în familie reconfortează și creează climatul necesar pentru munca intelectuală a școlarului. Lipsa de înțelegere, severitatea, exigența prea mare sau “dădăceala” au efecte dăunătoare asupra copilului care se află în tensiune nervoasă, mai ales în perioada testelor de evaluare sau spre sfârșitul semestrelor, când starea de oboseală începe să se instaleze.

Datoria părinților este de a-i ajuta: copiii pot și trebuie să învețe “cum” trebuie să-și pregătească lecțiile, cum să-și organizeze munca, timpul, viața.

Ca părinți iubitori putem face și greșeli în educarea copiilor, încât dorindu-le binele, să le facem rău. Unii părinți sunt prea grijulii, căutând să-i protejeze și să-i răsfețe mereu. Trăind într-o astfel de atmosferă devin fricoși, lipsiți de inițiativă, sunt tot timpul “agățați de fusta mamei”; în același timp însă, devin mici tirani, devin pretențioși, neascultători, greu adaptabili la regulile vieții sociale, în afara casei, între colegi. Dacă părinții sunt foarte severi, cu o atitudine permanentă de duritate, copiii suferă. Ei sunt continuu lipsiți de duioșie, de afecțiune, trăiesc permanent cu teamă în suflet, stare care duce la apariția unor tulburări de dizarmonii ale dezvoltării sale psihice, ale personalității. Acești copii vor deveni la rândul lor plini de asprime față de cei din jur, iar relațiile lor sociale vor fi întotdeauna lipsite de afecțiune.

Unii părinți greșesc în educarea copiilor prin schimbarea frecventă a atitudinii: când sunt prea severi, când prea îngăduitori. Sunt mai rare familiile în care ambii părinți sunt în același timp fie prea aspri, fie prea blânzi. Adesea, tatăl și mama pot avea atitudini diferite față de copil: unul prea sever, altul protector, gata de a-l răsfața și apăra față de excesele impuse de celălalt părinte.

Foarte frecvent, o astfel de situație este creată prin diferența de atitudine între părinți și bunici, aceștia din urmă protejând copilul față de cerințele disciplinare ale părinților. În aceste cazuri copiii sunt nelămuriți, nehotărâți cu privire la ce este bine și ce este rău, având o comportare neechilibrată și oscilantă, neputând înțelege ce atitudine să ia în diferite ocazii, în familie sau în relațiile cu străinii.

Lipsa de supraveghere, dezinteresul, indiferența față de ceea ce gândește copilul este o altă mare greșală educativă, care duce adesea la pierderea lui de sub control, acesta devenind un copil-problemă din punct de vedere social.

În familiile dezorganizate copiii suferă și prezintă tulburări nervoase, de somn, de poftă de mâncare, sunt triști, neliniștiți. Astfel de reacții au copiii în cazul când părinții se ceartă frecvent, nu se înțeleg, dar mai ales în cazul familiilor incomplete (prin deces, divorț, lipsa îndelungată a unuia dintre părinți).

Deosebite probleme se ridică în familiile reconstituite printr-o nouă căsătorie, între copilul din prima căsătorie și tatăl sau mama vitregă, între copiii proveniți din căsătoria anterioară a celor doi parteneri. Dacă nu dau dovadă de înțelegere, de afecțiune, dacă nu încearcă să și-i apropie, să-i privească apropiat, aceștia devin dezadaptați, triști, retrași sau încăpățânați, neascultători, ambele forme de reacție determinând scăderea randamentului școlar, obținerea de note slabe la învățătură.

Psihicul copilului este sensibil față de situațiile anormale care se petrec în familie. El simte cele mai mici schimbări de afecțiune față de el și între părinți, este puternic tulburat de certuri, neînțelegeri.

Pentru buna dezvoltare a copilului, pentru formarea unei personalități armonioase, căldura căminului părintesc, afecțiunea părinților, înțelegerea familială sunt esențiale. În creșterea, educarea și formarea acestuia este nevoie de mult tact, de o îmbinare corectă a înțelegerii și afecțiunii cu autoritatea părintească, astfel încât să lucreze disciplinat, dar cu plăcere, respectându-și și iubindu-și părinții. Dacă sunt neascultători sau greșesc uneori, să-i “pedepsim cu vorba”, să le explicăm calm și cu fermitate ce au greșit, vorbindu-le ca unor “prieteni” care ne înțeleg și pe care-i iubim. Să nu insultăm, să nu lovim copilul care a greșit, el se va speria, nu ne va mai respecta, iar cu timpul se va obișnui cu bătaia, se va îndepărta sufletește de noi.

Atunci când copilul aduce note mari, să-l răsplătim cu multă afecțiune, bucurându-l cu laude, dar să nu condiționăm obținerea unor daruri, obiecte mult dorite, de rezultatele la învățătură și nici să nu exagerăm răsplata, acordându-le prea multă independență de la o vârstă mică. Vom obține în acest fel modificarea în rău a comportării copiilor, care devin neascultători, încăpățânați, nestăpâniți.

“Meseria” de părinte este grea. De aceea trebuie să fim buni părinți, plini de afecțiune, pentru ca grija și eforturile noastre să fie răsplătite prin dragostea și bunele rezultate ale copilului armonios dezvoltat psihic și afectiv. Adevărata căldură familială se întâlnește în familiile în care părinții sunt în bune relații, se preocupă suficient, cu dragoste, dar și cu autoritate părintească de copiii lor, pentru care sunt și trebuie să rămână modele vii, exemple demne de urmat.

O mare importanță are și nivelul de instruire, bagajul de cunoștințe al părinților, pentru buna educare și pentru a putea ajuta în pregătirea lecțiilor acasă.

Să avem grijă să nu rezolvăm noi, părinții, temele copilului, ci doar să-l ajutăm, să-l îndrumăm prin explicații cât mai corecte și clare. Părinții care rezolvă singuri problemele, desenează sau scriu, care practic

Îl înlocuiesc în muncă fac o mare greșeală: copilul rămâne dependent, nu se obișnuiește să judece și să lucreze singur, devine comod, răsfățat și, cu vârsta, va deveni leneș.

Prin menținerea unor legături permanente, strânse cu școala, cu învățătorul, ca și prin urmărirea cu atenție discretă a prietenilor pe care le leagă în timpul liber, intervenind la timp, ferm, dar blând, pentru a-l feri de exemple și comportări rele, părinții pot avea mai multă siguranță în educarea copilului lor, în conturarea, formarea, dezvoltarea personalității acestuia.

- **Abilitatea de a da prioritate satisfacerii nevoilor de bază ale copilului**

Această abilitate presupune, în primul rând, cunoașterea nevoilor de bază ale copilului și apoi disponibilitatea părinților de a le satisface. Dacă părinții nu știu cât de important este să-i vorbească copilului, să-i lase acestuia timp pentru a-i răspunde, de a-l stimula tactil, de a-l lua în brațe sau a-i vorbi cu blândețe, putem spune că aceștia vor eșua în misiunea lor parentală.

- **Abilitatea de a oferi copilului experiențe noi, de a-l stimula cognitiv și afectiv**

Dezvoltarea cognitivă a copilului are nevoie de experiențe care să-l stimuleze în acțiunea sa de învățare. Piaget aseamăna copilul cu un cercetător în fața universului, având marea șansă de a descoperi lumea în care există. Părintele trebuie să fie capabil să îngăduie copilului aceste experiențe care adesea pe el îl sperie, prin faptul că unele par a fi riscante, iar copilul nu conștientizează acest lucru. Datoria părintelui este de a-și stăpâni propria anxietate și de a asista cu răbdare copilul în experiențele și descoperirile lui. Atâta timp cât aceste activități nu sunt periculoase pentru copil, părintele trebuie să permită realizarea lor.

- **Abilitatea de a avea o relație empatică cu copilul**

Fiecare părinte trebuie să-și cunoască copilul, dincolo de cuvinte. Empatia este cea care-l ajută pe părinte pentru a identifica nevoile nerostite ale copiilor. Empatia are la bază trei elemente: abilitatea de a diferenția, identifica și numi gândurile și sentimentele celeilalte persoane, abilitatea de a prelua rolul altuia din punct de vedere mental și abilitatea de a răspunde în funcție de sentimentele celeilalte persoane. O bună capacitate empatică îl va face pe părinte să fie părtaș la jocul, bucuria, tristețea sau descoperirile copilului său.

- **Abilitatea de a avea așteptări realiste față de comportamentul copilului**

De modul în care părinții își percep copilul depind atitudinea și comportamentul față de el. Așteptările față de copil sunt determinate de imaginea pe care părintele o are despre acesta. Adesea părinții nu observă calitățile reale ale copilului sau dificultățile pe care le întâmpină acesta datorită nivelului său de dezvoltare sau a unor condiții speciale.

Părintele care nu își percepe copilul în mod realist și își proiectează asupra lui propriile dorințe neîmplinite, va avea față de copil așteptări prea mari, nerealistice sau negative. Așteptările părinților influențează conduita acestora față de copil. Dacă așteptările sunt realiste, ele pot stimula copilul, provocându-l la dezvoltarea acelor trăsături pe care părintele le așteaptă și pot fi deci confirmate de evoluția copilului.

Exigențele prea mici conduc la nedezvoltarea capacității de rezolvare a problemelor și la iresponsabilitate. În momentul în care așteptările sunt prea mari, copilului i se va dezvolta teama de eșec, pentru că va ști că nu poate ajunge acolo unde își dorește părintele.

- **Abilitatea de a pune limite copilului**

Aceasta este probabil cea mai provocatoare funcție parentală și reprezintă abilitatea prin care se construiește în mintea copilului autoritatea părintelui. Un copil care nu își poate construi respectul pentru autoritatea părintelui este un copil care nu trăiește sentimentul de a fi protejat de un părinte.

Din punctul de vedere al socializării copilului, putem spune că regulile și limitele îl ajută pe acesta să se adapteze mediului și grupului din care face parte. Există însă o barieră fragilă între a spune „nu” cu autoritate și a restricționa cu agresivitate.

Alegerea de către părinte a celei de-a doua variante poate conduce la un copil rebel, lipsit de respect pentru norme și reguli sau din contră, la unul extrem de timid și foarte temător.

- **Abilitatea de a răsplăti/valoriza copilul**

Copiii au nevoie de încurajări și aprecieri. Una din cele mai importante funcții parentale, este aceea de a răspunde pozitiv, valorizând copilul pentru lucrurile bune pe care le face. Copiii care sunt stimulați adecvat fac progrese uimitoare într-o perioadă scurtă de timp. Se observă mai ales la copii mici că, imediat ce realizează un lucru (de cele mai multe ori lipsit de importanță), caută aprecierea părintelui. Totodată, în momentul în care copilul este încurajat, acesta capătă și mai multă încredere în sine.

• **Abilitatea de a-și înfrâna propriile dureri și porniri agresive fără a le proiecta în relația cu copilul**
Pentru rolul de părinte, un anumit grad de toleranță la frustrare și conflict este foarte necesar. Părintele trebuie să-și mențină calmul în relația cu copilul, să-i explice de ce nu a făcut bine un lucru, ce i s-ar fi putut întâmpla, etc. În niciun caz nu trebuie să reacționeze agresiv.

Pe lângă abilitățile importante pentru “funcția” de părinte, fiecare familie își dezvoltă propria structură de repartizare a responsabilităților. Normele generale după care trebuie să se desfășoare procesul de creștere și de educare a copilului în familie impun responsabilități precise din partea părinților. Printre cele mai importante pot fi menționate următoarele (Irimescu, 2002):

- asigurarea subzistenței și a educației;
- educarea și dirijarea trebuințelor fiziologice;
- dezvoltarea aptitudinilor, a limbajului și stimularea exersării capacităților practice, cognitive, tehnice și sociale, care au rolul de a facilita securitatea personală și comportamentul autonom;
- orientarea spre lumea imediată a universului familial, spre comunicarea mai largă, spre societate, în așa fel încât copilul să fie pregătit să se confrunte cu marea varietate de situații și poziții sociale care vor interveni în viața de adult;
- transmisia principalelor scopuri sociale, valori culturale care definesc modelul cultural-normativ al societății, formarea motivației personale în raport cu scopurile parentale și sociale;
- dezvoltarea capacității de a întreține raporturi interpersonale și de a răspunde în mod adecvat sentimentelor altora;
- controlul libertății de comportament, limitarea „transgresiunilor” de la normal, corectarea erorilor, oferirea unor îndrumări și interpretări.

Totodată, de la începutul vieții, ființa umană are extrem de multe nevoi, care trebuie satisfăcute pentru o bună dezvoltare a sa. În ceea ce-l privește pe copil, acesta în prima parte a vieții are efectivă nevoie de familie, care să-i ofere dragoste, atenție, să-l îngrijească, etc.

Nevoile de bază ale copilului în familie sunt:

• **dragoste și securitate;**

Această nevoie este permanentă în copilărie și foarte importantă în construirea atașamentului.

De măsura în care va fi satisfăcută nevoia copilului de dragoste va depinde calitatea viitoarelor relații sociale ale adultului cu colegii, cu prietenii, cu propria familie. Această nevoie reprezintă condiția dezvoltării unei personalități sănătoase.

• **de experiențe noi, de stimulare;**

Prin stimulare și experimentare se condiționează dezvoltarea inteligenței copilului. Jocul și limbajul sunt cele mai importante activități ale copilului în sensul trăirii de experiențe noi. În joc, copilul explorează lumea, își dezvoltă mecanismele de coping (control) cu situațiile provocatoare ale realității. Prin aceste experiențe copilul își dezvoltă lumea lui internă care este o reflectare a celei externe, impregnată și colorată cu sentimentele trăite în momentul în care a descoperit-o. Această lume internă ne face atât de deosebiți, unici în modul de a percepe și reacționa la situații, evenimente, persoane, obiecte ale realității.

• **nevoia copilului de a fi apreciat și de a-i fi recunoscute capacitățile;**

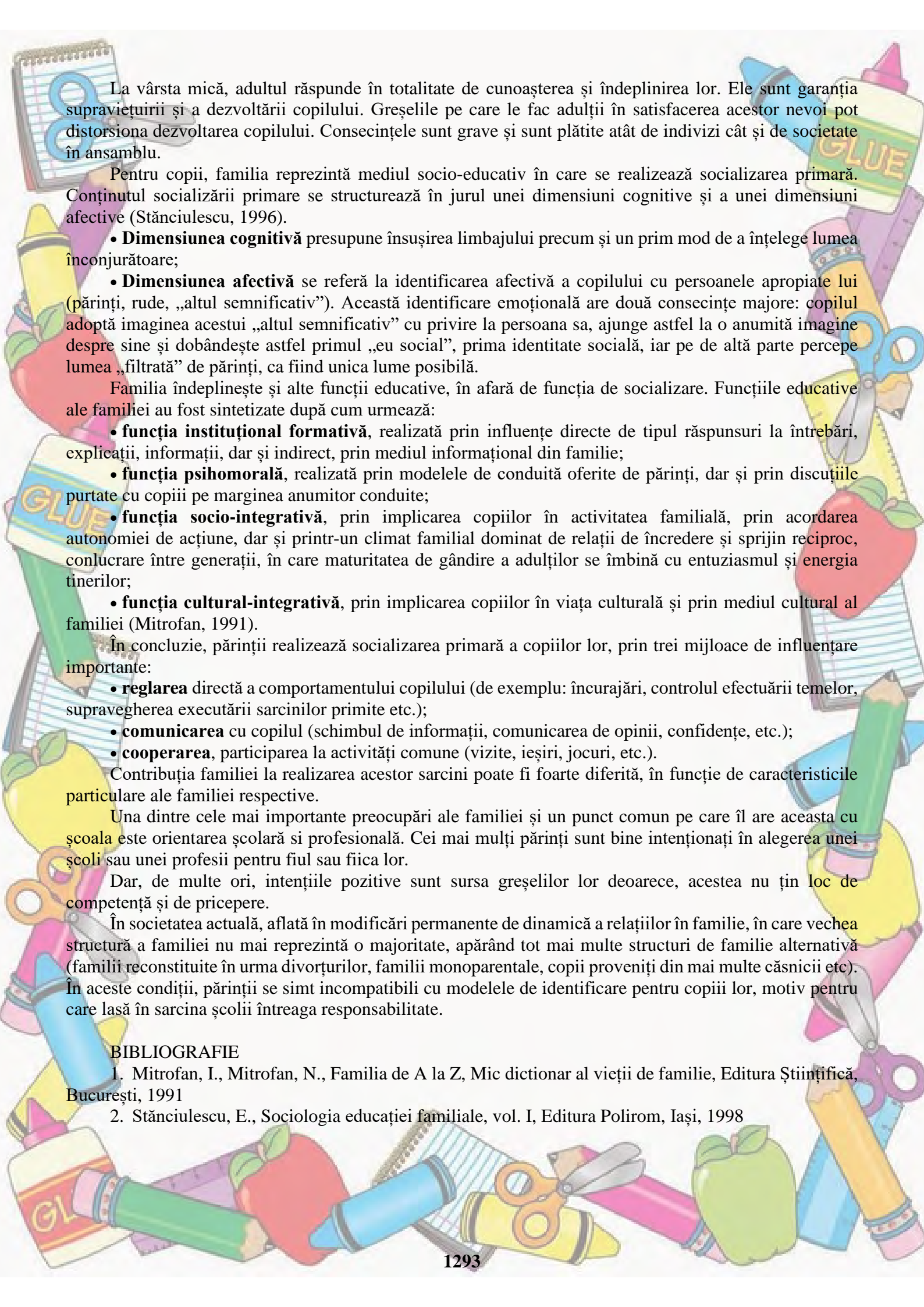
Încurajările adultului și exprimarea unor exigențe rezonabile față de copil sunt esențiale în socializarea copilului. Acest mod de răsplătă îi formează copilului o stimă de sine pozitivă. Recunoașterea meritului copilului trebuie făcută vizând în special efortul depus de copil și nu rezultatul, atât pentru a încuraja copiii cu rezultate mai slabe, cât și pentru a preveni tendința copilului de a vâna cu orice preț rezultatul.

Un copil care este respectat de adulții din jur va crește cu sentimentul valorii și al respectului de sine și comportamentul său ulterior va fi în limitele acestui respect.

• **nevoia de responsabilități;**

Aceasta devine la o anumită vârstă o nevoie de bază a copilului. Prin satisfacerea sa, se dezvoltă autonomia copilului. Mai întâi copilul învață să se îngrijească singur, să mănânce, să se spele, să se îmbrace. Responsabilitățile cresc pe măsură ce copilul se mărește și dau copilului sentimentul libertății în acțiunile proprii. Crescând astfel, la maturitate el va putea accepta responsabilitățile și răspunderile care îi revin. În același timp copilul învață regulile, tiparul după care se face un anumit lucru, ce este permis și ceea ce nu este permis.

• **nevoile de bază fiziologice ale copilului;**

La vârsta mică, adultul răspunde în totalitate de cunoașterea și îndeplinirea lor. Ele sunt garanția supraviețuirii și a dezvoltării copilului. Greșelile pe care le fac adulții în satisfacerea acestor nevoi pot distorsiona dezvoltarea copilului. Consecințele sunt grave și sunt plătite atât de indivizi cât și de societate în ansamblu.

Pentru copii, familia reprezintă mediul socio-educativ în care se realizează socializarea primară. Conținutul socializării primare se structurează în jurul unei dimensiuni cognitive și a unei dimensiuni afective (Stănciulescu, 1996).

- **Dimensiunea cognitivă** presupune însușirea limbajului precum și un prim mod de a înțelege lumea înconjurătoare;

- **Dimensiunea afectivă** se referă la identificarea afectivă a copilului cu persoanele apropiate lui (părinți, rude, „altul semnificativ”). Această identificare emoțională are două consecințe majore: copilul adoptă imaginea acestui „altul semnificativ” cu privire la persoana sa, ajunge astfel la o anumită imagine despre sine și dobândește astfel primul „eu social”, prima identitate socială, iar pe de altă parte percepe lumea „filtrată” de părinți, ca fiind unica lume posibilă.

Familia îndeplinește și alte funcții educative, în afară de funcția de socializare. Funcțiile educative ale familiei au fost sintetizate după cum urmează:

- **funcția instituțional formativă**, realizată prin influențe directe de tipul răspunsuri la întrebări, explicații, informații, dar și indirect, prin mediul informațional din familie;

- **funcția psihomorală**, realizată prin modelele de conduită oferite de părinți, dar și prin discuțiile purtate cu copiii pe marginea anumitor conduite;

- **funcția socio-integrativă**, prin implicarea copiilor în activitatea familială, prin acordarea autonomiei de acțiune, dar și printr-un climat familial dominat de relații de încredere și sprijin reciproc, conlucrare între generații, în care maturitatea de gândire a adulților se îmbină cu entuziasmul și energia tinerilor;

- **funcția cultural-integrativă**, prin implicarea copiilor în viața culturală și prin mediul cultural al familiei (Mitrofan, 1991).

În concluzie, părinții realizează socializarea primară a copiilor lor, prin trei mijloace de influențare importante:

- **reglarea** directă a comportamentului copilului (de exemplu: încurajări, controlul efectuării temelor, supravegherea executării sarcinilor primite etc.);

- **comunicarea** cu copilul (schimbul de informații, comunicarea de opinii, confidențe, etc.);

- **cooperarea**, participarea la activități comune (vizite, ieșiri, jocuri, etc.).

Contribuția familiei la realizarea acestor sarcini poate fi foarte diferită, în funcție de caracteristicile particulare ale familiei respective.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli sau unei profesii pentru fiul sau fiica lor.

Dar, de multe ori, intențiile pozitive sunt sursa greșelilor lor deoarece, acestea nu țin loc de competență și de pricepere.

În societatea actuală, aflată în modificări permanente de dinamică a relațiilor în familie, în care vechea structură a familiei nu mai reprezintă o majoritate, apărând tot mai multe structuri de familie alternativă (familii reconstituite în urma divorțurilor, familii monoparentale, copii proveniți din mai multe căsnicii etc). În aceste condiții, părinții se simt incompatibili cu modelele de identificare pentru copiii lor, motiv pentru care lasă în sarcina școlii întreaga responsabilitate.

BIBLIOGRAFIE

1. Mitrofan, I., Mitrofan, N., Familia de A la Z, Mic dicționar al vieții de familie, Editura Științifică, București, 1991

2. Stănciulescu, E., Sociologia educației familiale, vol. I, Editura Polirom, Iași, 1998

ȘCOALA ȘI FAMILIA ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR GROZA SIMONA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION POP RETEGANUL”

SÂNCEL, ALBA

Școala și familia sunt principalii factori în educația copiilor. Parteneriatul școală-familie este esențial în educația tinerei generații.

Filozoful de origine spaniolă, George Santayana, spunea că „un copil educat numai la școală este un copil needucat”.

Kant spunea: „Părinții care au primit ei înșiși o educație sunt deja niște modele după care se îndreaptă copiii. Dar pentru a-i face pe aceștia mai buni, este necesar să facem din pedagogie un studiu; altfel nu este nimic de sperat de la dânsa, iar educația este încredințată unor oameni cu pregătire rea” (Kant, Im. 1992, p.15).

Profesorii află de la părinți ce nevoi are elevul, ce pasiuni și interese, dar și ce stări și emoții resimte acesta în diferite perioade. Părinții pot afla, în schimb, când și cum are nevoie copilul să fie ajutat și încurajat pentru a reuși și a dezvolta un comportament pozitiv.

Învățământul nu este decât o parte din educația copilului. În mare măsură educația copiilor are loc în familie. Părinții au o influență importantă asupra rezultatelor școlare ale elevilor, în special asupra motivației învățării.

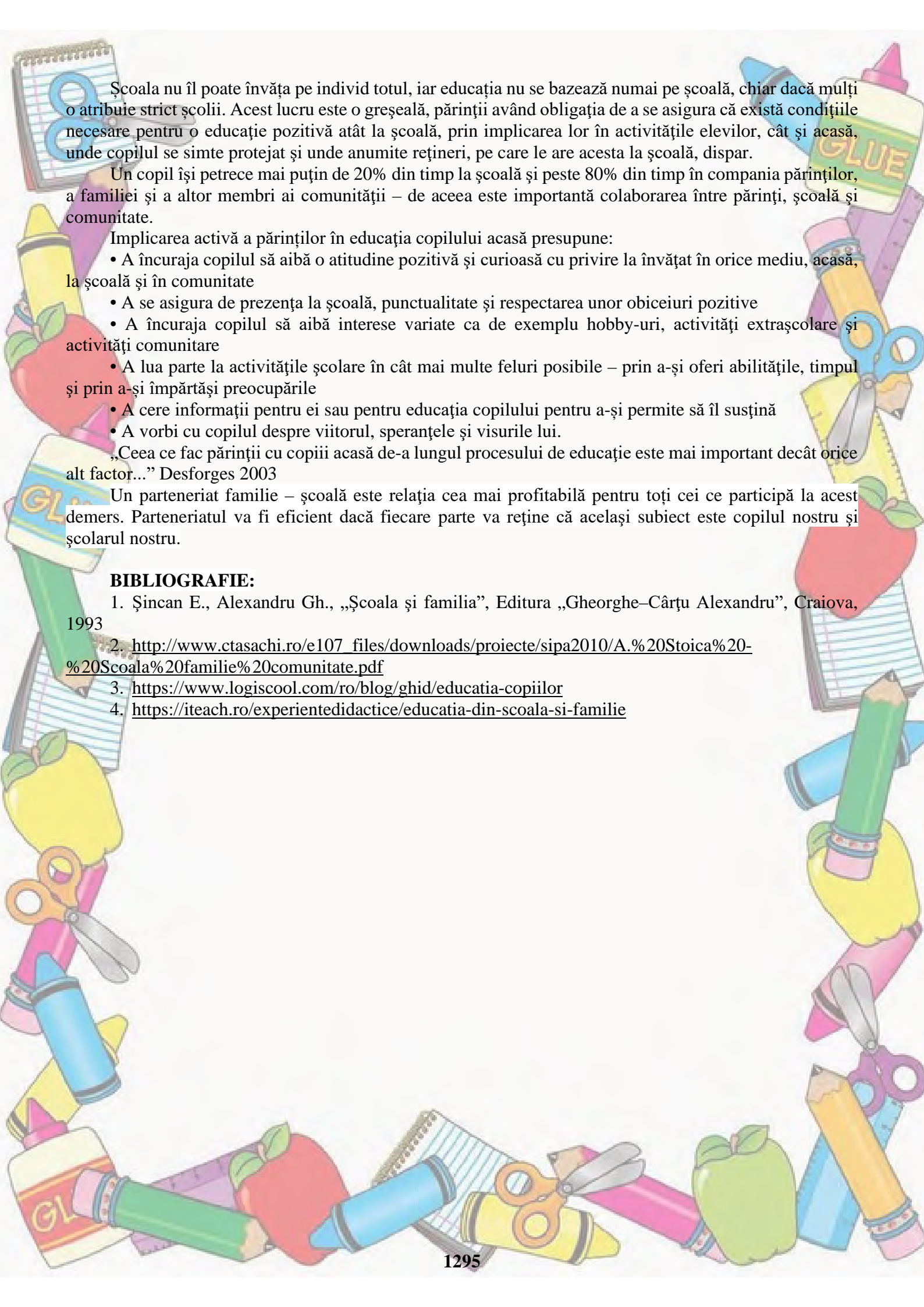
Un parteneriat eficient școală-familie presupune:

- Comunicarea periodică, onestă și eficientă a informațiilor despre copii (stări și dificultăți acasă, pasiuni, nevoi particulare)
- Cunoașterea de către părinți a cadrelor didactice și a comunității (colegi, alți părinți)
- Evitarea învinovățirii unei tabere sau a alteia
- Discuțiile individuale părinte-profesor pentru învățare personalizată a copilului
- Colaborarea pentru rezolvarea problemelor copilului
- Implicarea în activități organizate de școală și comunitate
- Asistarea copiilor în realizarea temelor și proiectelor online
- Solicitarea ajutorului când este nevoie
- Participarea părinților la deciziile luate împreună cu școala
- Implicarea în cunoașterea nevoilor copilului ca elev (părinți) și cunoașterea elevului în mediul său familial (profesori)
- Colaborarea pentru activități extracurriculare atractive pentru copii, cât stau acasă (atelier digitale, cursuri online în care să-și formeze pasiuni).

Primii educatori cu ajutorul cărora se realizează educația sunt părinții. Importanța acestei educații, ca și cea a școlii, se răsfrânge asupra tuturor laturilor personalității copilului, în funcție de particularitățile de vârstă, dar și de cele individuale ale acestuia. Trebuințele și dorințele copilului cresc pe măsură ce copilul se dezvoltă.

De când copilul începe școala și până la finalizarea acesteia, trebuie menținută o relație strânsă cu părinții în ceea ce privește dezvoltarea lui către viața de adult. Nu numai copilul, cât și părinții trec prin diferite etape care îi supun la felurite încercări de ordin psihic, de aceea este benefică antrenarea părinților în munca educativă a școlii.

Școala are un rol major în formarea personalității oamenilor. Profesorul trebuie să cunoască bine condițiile vieții de familie unde trăiește copilul. Acest lucru se realizează prin vizitarea familiei, pentru cunoașterea condițiilor de viață, activitatea și odihna. Relația dintre părinți și copii, precum și climatul familial, în general, reprezintă motive de îngrijorare în ceea ce privește dezvoltarea fizică și psihică normală a copilului.

Școala nu îl poate învăța pe individ totul, iar educația nu se bazează numai pe școală, chiar dacă mulți o atribuie strict școlii. Acest lucru este o greșeală, părinții având obligația de a se asigura că există condițiile necesare pentru o educație pozitivă atât la școală, prin implicarea lor în activitățile elevilor, cât și acasă, unde copilul se simte protejat și unde anumite rețineri, pe care le are acesta la școală, dispar.

Un copil își petrece mai puțin de 20% din timp la școală și peste 80% din timp în compania părinților, a familiei și a altor membri ai comunității – de aceea este importantă colaborarea între părinți, școală și comunitate.

Implicarea activă a părinților în educația copilului acasă presupune:

- A încuraja copilul să aibă o atitudine pozitivă și curioasă cu privire la învățat în orice mediu, acasă, la școală și în comunitate
- A se asigura de prezența la școală, punctualitate și respectarea unor obiceiuri pozitive
- A încuraja copilul să aibă interese variate ca de exemplu hobby-uri, activități extrașcolare și activități comunitare
- A lua parte la activitățile școlare în cât mai multe feluri posibile – prin a-și oferi abilitățile, timpul și prin a-și împărtăși preocupările
- A cere informații pentru ei sau pentru educația copilului pentru a-și permite să îl susțină
- A vorbi cu copilul despre viitorul, speranțele și visurile lui.

„Ceea ce fac părinții cu copiii acasă de-a lungul procesului de educație este mai important decât orice alt factor...” Desforges 2003

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru.

BIBLIOGRAFIE:

1. Șincan E., Alexandru Gh., „Școala și familia”, Editura „Gheorghe-Cârțu Alexandru”, Craiova, 1993
2. http://www.ctasachi.ro/e107_files/downloads/proiecte/sipa2010/A.%20Stoica%20-%20Școala%20familie%20comunitate.pdf
3. <https://www.logischool.com/ro/blog/ghid/educatia-copiilor>
4. <https://iteach.ro/experientedidactice/educatia-din-scoala-si-familie>

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

GROZAV ANIȚA

Educația este foarte importantă deoarece deschide mintea și joacă un rol vital în societățile noastre. Robert Fulghum spunea „Nu vă faceți griji că copiii nu vă ascultă niciodată; vă faceți griji că vă urmăresc mereu.”

Primul educator în viața copilului este părintele, el are obligația morală de a fi un bun exemplu. Încă din primele zile ale copilului în mediul exterior pântecului mamei acesta învață, se adaptează, cunoaște și recunoaște.

Destul de multe persoane consideră primul an de viață al copilului ca fiind perioada în care interacțiunea copilului cu omul este de neglijat, consideră că mama este adultul necesar și suficient pentru ca bebelușul să se dezvolte. Acest aspect neglijat de mulți duce la dificultăți atunci când se dorește introducerea copilului în colectivitate. Drept urmare, este important să obișnuim copilul din fragedă pruncie cu diferite persoane.

Totodată atenția adultului trebuie să cuprindă comportamentele copilului și corectarea celor nedorite. Aici o să dau un exemplu de comportament neglijat în multe cazuri din dorința părintelui de a gestiona perioada de început de dentiție, acela de a mușca la început doar cu gingiile și apoi mușcătura devenind dureroasă după apariția dinților. Adultul se lasă mușcat pentru a răspunde nevoii bebelușului, acesta se învață să muște și va continua acest comportament. Obiceiul devine greu de controlat și îndreptat. Urmând calea exemplului dat de adult copilului, mulți părinți se prefac că îi mușcă de picioare „Te mănânc!”, obicei ce va fi copiat de către copil. De cele mai multe ori, copilul obișnuit să muște în perioada de început a vieții va recurge la acest obicei ori de câte ori va întâmpina situații emoționale dificil de gestionat. De aceea este important să acordăm o mare atenție comportamentului copilului încă din primele zile de viață extraterină.

O simplă analiză a comportamentului copiilor în primii ani de viață aduce în prim-plan importanța exemplului dat de membrii familiei. Copilul imită ceea ce vede și aude, copilul nu cernă informația, el crede și face, de aceea în primul an de colectivitate copiii au comportamente diferite, unele greu de gestionat de către educator.

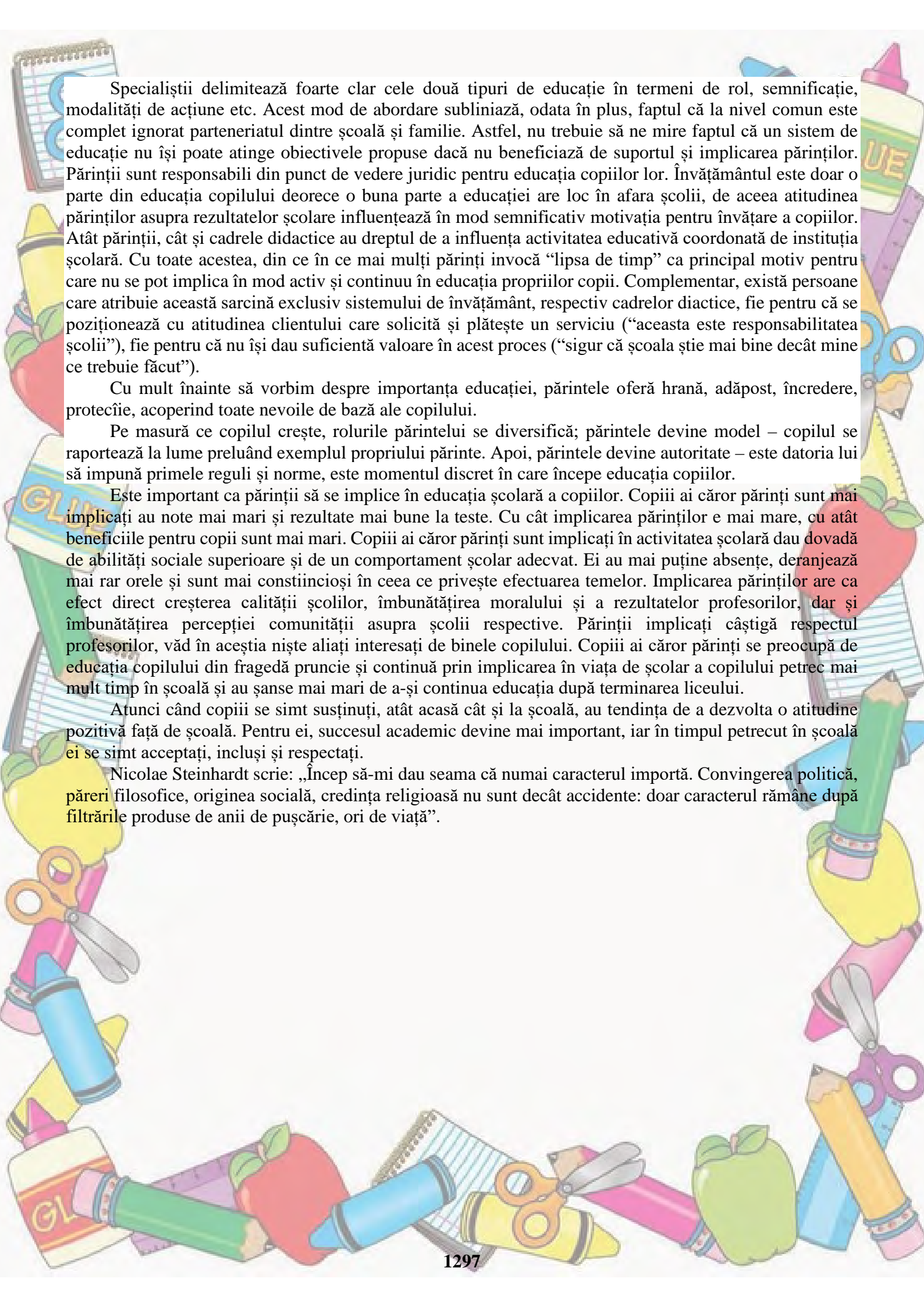
O tendință a ultimilor ani este de a învăța copilul să citească, să scrie cu mult înainte de a ajunge pe băncile școlii, dar sunt neglijate alte aspecte precum importanța respectării regulilor, a muncii celorlalți, necesitatea depunerii unui efort, motivarea copilului pentru muncă fără existența unei recompense etc.

Copilul zilelor noastre este bombardat de informații fără ghidajul părintelui. Informația trebuie cenzurată, filtrată, explicată. Copilul de azi nu este mai deștept decât cel din generațiile trecute, el are doar acces la alte metode de a se informa. Părintele de azi nu este mai ocupat decât cel al generațiilor trecute, părintele de azi este mai stresat și necesită timpi de respiro, timp ce îi împing pe unii părinți spre alegeri nerecomandate, telefoane, tablete etc.

În ultima perioadă nu există clasă de elevi în care să nu existe cel puțin un copil al cărui comportament lasă mult de dorit. Sunt din ce în ce mai multe cazurile în care copiii deranjează orele considerate de aceștia plictisitoare. Orele nu sunt plictisitoare, anumite discipline au conținuturi ce necesită atenție și concentrare mai îndelungată, efort ce trebuie depus de către copil. Pentru că activitățile la care a participat copilul au fost doar cele agreeate de către acesta în cadrul familiei, el nu este familiarizat cu activitățile pe care trebuie să le facă din simplul motiv că acestea sunt necesare, ele nu sunt executate pentru că sunt plăcute.

Un copil fericit și armonios dezvoltat fizic și emoțional este copilul care își vede părintele cum se joacă în aer liber, citește o poveste, cântă, plânge, face curat, merge la serviciu, face activități recreative, plăcute dar și activități necesare, obligatorii. Exemplul dat de părinte este imitat de către copil.

Carențele în educația unui copil sunt explicate fie prin lipsa calității sistemului de învățământ (“Ce vă învață pe voi, copii, la școală?”), fie prin eșecul părinților ca educatori (“nu ai cei șapte ani de acasă”). Practic, educația copiilor este vazută ca o responsabilitate care în primii ani de viață revine familiei, părinților mai precis și, care, ulterior, este transferată școlii.

Specialiștii delimitează foarte clar cele două tipuri de educație în termeni de rol, semnificație, modalități de acțiune etc. Acest mod de abordare subliniază, odata în plus, faptul că la nivel comun este complet ignorat parteneriatul dintre școală și familie. Astfel, nu trebuie să ne mire faptul că un sistem de educație nu își poate atinge obiectivele propuse dacă nu beneficiază de suportul și implicarea părinților. Părinții sunt responsabili din punct de vedere juridic pentru educația copiilor lor. Învățământul este doar o parte din educația copilului deoarece o bună parte a educației are loc în afara școlii, de aceea atitudinea părinților asupra rezultatelor școlare influențează în mod semnificativ motivația pentru învățare a copiilor. Atât părinții, cât și cadrele didactice au dreptul de a influența activitatea educativă coordonată de instituția școlară. Cu toate acestea, din ce în ce mai mulți părinți invocă “lipsa de timp” ca principal motiv pentru care nu se pot implica în mod activ și continuu în educația propriilor copii. Complementar, există persoane care atribuie această sarcină exclusiv sistemului de învățământ, respectiv cadrelor didactice, fie pentru că se poziționează cu atitudinea clientului care solicită și plătește un serviciu (“aceasta este responsabilitatea școlii”), fie pentru că nu își dau suficientă valoare în acest proces (“sigur că școala știe mai bine decât mine ce trebuie făcut”).

Cu mult înainte să vorbim despre importanța educației, părintele oferă hrană, adăpost, încredere, protecție, acoperind toate nevoile de bază ale copilului.

Pe măsură ce copilul crește, rolurile părintelui se diversifică; părintele devine model – copilul se raportează la lume preluând exemplul propriului părinte. Apoi, părintele devine autoritate – este datoria lui să impună primele reguli și norme, este momentul discret în care începe educația copiilor.

Este important ca părinții să se implice în educația școlară a copiilor. Copiii ai căror părinți sunt mai implicați au note mai mari și rezultate mai bune la teste. Cu cât implicarea părinților e mai mare, cu atât beneficiile pentru copii sunt mai mari. Copiii ai căror părinți sunt implicați în activitatea școlară dau dovadă de abilități sociale superioare și de un comportament școlar adecvat. Ei au mai puține absențe, deranjează mai rar orele și sunt mai conștiincioși în ceea ce privește efectuarea temelor. Implicarea părinților are ca efect direct creșterea calității școlilor, îmbunătățirea moralului și a rezultatelor profesorilor, dar și îmbunătățirea percepției comunității asupra școlii respective. Părinții implicați câștigă respectul profesorilor, văd în aceștia niște aliați interesați de binele copilului. Copiii ai căror părinți se preocupă de educația copilului din fragedă pruncie și continuă prin implicarea în viața de școlar a copilului petrec mai mult timp în școală și au șanse mai mari de a-și continua educația după terminarea liceului.

Atunci când copiii se simt susținuți, atât acasă cât și la școală, au tendința de a dezvolta o atitudine pozitivă față de școală. Pentru ei, succesul academic devine mai important, iar în timpul petrecut în școală ei se simt acceptați, incluși și respectați.

Nicolae Steinhardt scrie: „Încep să-mi dau seama că numai caracterul importă. Convingerea politică, păreri filosofice, originea socială, credința religioasă nu sunt decât accidente: doar caracterul rămâne după filtrările produse de anii de pușcărie, ori de viață”.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROFESOR LOGOPED GRUBER MIHAELA
CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ „ELISABETA POLIHRONIADE”,
VASLUI

Copilul nu datorează părinților viața, ci creșterea, spunea Nicolae Iorga. Familia a fost, este și va fi mereu prima colectivitate umană caracteristică omului și absolut necesară naturii umane, deoarece îi asigură acea atmosferă de intimitate în care se poate reculege după ce s-a dispersat în multiplele solicitări ale existenței.

Pe fundalul transformărilor prin care trece omenirea, importanța educației ia dimensiuni uriașe în întreaga lume, familiei revenindu-i un rol de prim ordin în acest proces. Practica instructiv-educativă dovedește că potențialul educativ al familiei poate întări acțiunile școlii, sporindu-le eficiența, că numai conjugate influențele acestor doi factori duc la o deplină reușită în educație.

Familia este unul din cele mai importante elemente sau, mai bine spus, sisteme care contribuie la dezvoltarea unei persoane și la starea ei de sănătate. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Părinții furnizează „zestrea genetică”, iar familia creează condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale și modelează caracterul copilului, simțul moral, estetic etc. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile alimentare și igienice, atitudinile față de viață, modelele sau obișnuințele de comportament, copiii le datorează educației primite în mediul familial. De aceea, **familia este instituția fundamentală în toate societățile.**

Rolul familiei este foarte important în ceea ce privește dezvoltarea copilului, din punct de vedere fizic, intelectual, emoțional, moral sau caracterial și spiritual-estetic. Pentru a-și îndeplini acest rol, modul de viață al părinților, comportarea lor în familie și societate trebuie să fie un exemplu pozitiv pentru copii. În familia unită prin afecțiune și respect se creează o ambianță specifică de mulțumire, care asigură echilibrul moral al membrilor ei și le reface forța de muncă. Lipsa de stimă și respect reciproc, viciile, imoralitatea, brutalitatea sau alte manifestări reprobabile ale unuia dintre părinți constituie cel mai nociv exemplu pentru copii. Lipsa de coeziune a familiei provoacă traumatisme psihice copilului, ducând adeseori la deviații de comportament care cu greu pot fi corectate. Un copil crescut într-o familie veșnic frământată de tensiuni va privi oamenii, societatea cu teamă și suspiciune.

Se spune că „meseria de om” copilul o învață în familie, deoarece de atitudinea pe care o adoptă față de membrii familiei vor depinde mai târziu relațiile cu restul oamenilor.

Pe lângă faptul că familia este primul mediu afectiv al copilului, aceasta este totodată, și singura care îi poate oferi o mare varietate în relații. Ea cuprinde indivizi mari și mici, puternici și slabi, tineri și vârstnici, bărbați și femei, atașați unii altora prin legăturile vieții în comun și prin afecțiune.

Copilul trăiește în sânul familiei o gamă întinsă de relații interindividuale. Dintre acestea, cele mai importante sunt cele dintre soț și soție și cele dintre părinți și copii. Pe baza lor, copilul își formează prima imagine despre familie și despre îndatoririle ei sociale. De aceea, majoritatea părinților educă așa cum au fost ei educați și, de aceea, este foarte greu să crezi o familie fericită când nu ai avut tu o astfel de familie.

Educația în familie nu se datorează numai mamei și tatălui (factorii principali cărora le revine ocrotirea, îngrijirea și formarea copilului pentru viață), ci întregului ansamblu de interrelații familiale.

Pentru un copil, școala este, după familie, spațiul cu cel mai mare impact asupra dezvoltării sale.

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite (conștient sau nu!) o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta.

Cu toate că percepția părinților despre educație este destul de diferită, cel puțin în ultimii doi ani, în realitate rolul școlii în viața oricărui copil este foarte important, reușind astfel să îl pregătească pentru nevoile vieții de adult. Ascendența profesională, precum și modul de rezolvare a situațiilor concrete de viață sunt două dintre cele mai importante efecte pe care le produce școala în viața copiilor. Școala ne asigură nivelul de educație de care avem nevoie pentru a putea supraviețui cerințelor concrete ale vieții, sporește încrederea și ne învață să legăm și să menținem prietenii, ne ajută să învățăm cum să lucrăm împreună ca o echipă, care este principala temelie a oricărei societăți de succes.

„Școala nu poate avea decât două scopuri. Primul e să dăm copilului cunoștințele generale de care, bineînțeles, va avea nevoie să se servească: aceasta este instrucția. Cealaltă e să pregătim copilul de azi pentru omul de mâine, și aceasta este educația.” **Gaston Berger**

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani de acasă!!!

BIBLIOGRAFIE

1. Bătrînu E.- *Educația în familie*, București, Editura Politică, 1980;
2. Ciohondaru E. - *Succesul relației dintre părinți și copii, acasă și la școală*, București, Editura Humanitas, 2004
3. Verza E.- *Psihologia copilului*, Editura Trei, 2017
4. <https://creeracord.com/2016/07/12/educatia-in-familie-baza-unei-dezvoltari-sanatoase-a-copilor-si-a-succesului-in-viata/>

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. INV. PRIMAR, GRUIA IRINA

Literatura de specialitate pune repetat în evidență importanța și rolul primordial pe care îl deține familia în dezvoltarea copilului, părinții având un impact direct și de durată asupra copiilor. Aceștia joacă un rol-cheie în educația și formarea lor ca persoane pentru societate. Astfel, putem spune că formarea copilului începe chiar de la naștere, sau chiar înainte de acest moment, prin felul părintelui de a vorbi cu copilul, de a se comporta cu acesta, de a se raporta la el, dar și prin modul de comporta părinții între ei înșiși, sau cu alți membri ai familiei sau în societate. *Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor.* – A.S. Makarenko Știm și am auzit de foarte multe ori că familia este este nucleul societății – poate uneori ni s-a părut mult, deoarece considerăm că alți mulți factori influențează traiectoria unei persoane, însă analizând mai bine, ne dăm seama că această sintagmă este adevărată, familia chiar este nucleul societății. Părinții sunt un bun exemplu pentru proprii copii, care are cel mai mare impact și cel mai lesne exemplu de urmat, mai ales în primii ani de viață. Familia este cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile de bază ale copilului, atât biologice cât și psihologice și sociale. Familia și mediul familial reprezintă veriga de legătură a copilului cu societatea și constituie matricea care îi imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale ale copilului. Părinții au un rol extrem de important în dezvoltarea emoțională a copilului, ambii părinți au un rol deosebit, atât mama, cât și tatăl. Este adevărat căci în primii ani de viață, rolul mamei este mult mai necesar și mai complex, față de cel al tatălui, dar crescând, copilul va avea nevoie și de modelul tatălui, care îi va inspira copilului siguranța de care acesta va avea nevoie pentru a intra în societate. Însă, cum am amintit, foarte importantă este și relația dintre părinți, nu contează care dintre ei este cel mai important, sau care are rolul cel mai complex, ci contează foarte mult mediul ambiant, relația dintre părinți și relațiile dintre toți membrii familiei, modul de raportare al unora la ceilalți, armonia și relațiile dintre aceștia, modul în care își vorbesc, cum se ajută sau cum își împart sarcinile. Primii ani de viață ai unui copil și implicarea părinților în acest stadiu de nevoie a satisfacerii trebuințelor este primordială. În primii ani de viață, copilul este dependent de părinți, în special de mamă, fiind o etapă de bază în dezvoltarea sa, deoarece în această perioadă se pun bazele dezvoltării viitorului adult. În cadrul familiei, copilul are parte de primele lecții de viață, iar părinții sunt cei care îi oferă un prim model de învățare. Dar și după ce crește și copilul ajunge la grădiniță/ școală, rolul părinților nu se termină, ci continuă, și este în continuare la fel de important. Colaborarea între actorii implicați, elev-profesor-părinte, este foarte chiar necesară și influențează viața școlară a copilului. Implicarea părinților în viața școlară, participarea activă a acestora în procesul instructiv-educational, colaborarea părintelui cu profesorul, duce la o implicare mai mare a copiilor în activitatea școlară, și la obținerea de rezultate mai bune. Literatura de specialitate

arată că șansele de reușită ale unui copil de a se dezvolta și de a obține rezultate mai bune la învățatură cresc pe măsură ce părinții sunt implicați în educația acestuia. Astfel, observăm ca educația nu se termină acasă, și nici nu începe la școală, ci este o continuă conlucrare a celor două medii, însă să ținem cont că mediul familial are o și mai mare influență asupra dezvoltării personalității, atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului, având în vedere faptul că un copil preșcolar sau din clasele primare, își petrece mult mai mult timp acasă, în compania părinților și a familiei, decât la școală. Pe parcursul înaintării în vârstă își va mai face apariția în dezvoltarea copilului încă un factor, mediul social: grupul prietenii și societatea. Așadar, fiecare actor implicat în dezvoltarea copilului (părinții, școala, societatea) au un rol important în dezvoltarea viitorului adult, însă să ținem cont de faptul că baza, fundația viitorul adult, este mult mai mult influențată de familie, aceasta având un rol cheie în evoluția sa.

„Părinții sunt modelele de bază pentru copii. Fiecare cuvânt, mișcare și acțiune au un efect.” – Bob Keeshan

Bibliografie

1. Colceag, F., Alexandru, F. (2018), *Copilul tău este un geniu*, Editura Tikaboo
2. Verza, E. Verza, F. E. (2017), *Psihologia copilului*, Editura Trei
3. *Citat despre familie*: <http://www.citatepedia.ro/index.php?id=67884>
4. *Citat despre părinți*: <https://centruldeparenting.ro/31-de-citate-frumoase-si-adevarate-despre-parinti-si-parenting/>

ROLUL PARINTILOR SI AL SCOLII IN EDUCAREA COPILULUI

PROF. GUGOASE NETA

Familia există din cele mai vechi timpuri, iar copilul a devenit treptat centrul familiei sale. Rolul educativ al părinților este legat de apariția sentimentului familiei și a sentimentului copilăriei. Cele două sentimente s-au construit treptat, unul pe baza celuilalt, implicând asumarea unei funcții afective atât în raporturile dintre soți, cât și în raportul dintre părinți și copii.

Un dascăl poate să-și arate măiestria și atunci când este nevoit să predea părinților „lecția privind rolul pe care pot să-l aibă în dezvoltarea intelectuală a copiilor lor. Nu este o lecție tocmai ușoară, dar merită încercat.

A.S. Macarenco, fiind convins de rolul exemplului în educație - ca și de înclinația copilului pentru imitație - se adresează părinților astfel: „Să nu credeți că educația copilului numai atunci când vorbiți cu el, când îl povățuiți sau îi porunciți. Îl educați în fiecare moment al vieții dumneavoastră...”

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, fapt recunoscut în pedagogie încă de la Comenius, care, în prima carte de educație a copilului, consideră că educația primită de acesta până la vârsta de șase ani, în primul rând de la mama, este determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară. Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale, deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Unii merg chiar mai departe și susțin că acțiunea ei asupra persoanei este atât de mare, încât ea egalează acțiunea celorlalte grupuri sociale. Familia este adevăratul laborator de formare a persoanei.

Noi, adulții suntem adesea copleșiți de grijile zilnice și ne este mai greu să ne aducem aminte cum vedem lucrurile prin sufletul copilului care am fost.

Începând din primii ani de viață, copilul preia de la cei din jur gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament. Prima relație a copilului cu lumea exterioară este cea cu familia. Acesta îi oferă copilului primele informații despre lumea care-l înconjoară: primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv. Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității, nu numai prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți - precum și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio-moral.

„Atât timp cât tatăl și mama nu-și vor pleca fruntea în fața măreției copilului, atât timp cât nu vor înțelege că vorba COPIL nu este decât o altă expresie pentru ideea de MĂIESTRIE, atât timp cât nu vor simți că în brațele lor doarme viitorul însuși sub înfățișarea copilului, că la picioarele lor se joacă istoric, nu-și vor da seama că am tot atât de puțin dreptul și puterea de a dicta legi acestei noi ființe, pe cât n-am puterea și nici dreptul de a impune legi în mersul aștrilor...”, Ellen Key

Fiecare copil are un limbaj principal de iubire, o modalitate în care el înțelege cel mai bine afecțiunea părintelui. Iubirea este fundamentul unei copilării lipsite de griji. Fiecare copil are propria modalitate de a oferi și primi iubire. Când copilul se simte iubit, este mai ușor de disciplinat și de format atunci când simte că rezervorul său emoțional este gol. Iubirea adevărată este totdeauna necondiționată. Iubirea necondiționată este iubirea totală, este o lumină călăuzitoare care strălucește în întuneric și ajută părinții să-și dea seama ce trebuie să facă pentru a-și crește copilul. Iubirea necondiționată înseamnă a iubi copilul indiferent de cum arată, de ce talent manifestă, de cum ar vrea să fie, de ceea ce face. Familia trebuie să asigure adăpost, hrană, haine, să-și asume și răspunderea formării lor mentale și sentimentale. Fără iubire, copilul va muri din punct de vedere emoțional și va avea un handicap pe viață. Baza emoțională se

construiește în primele 18 luni de viață „hrana necesară sănătății emoționale constă în mângâierile fizice, vorbele bune și îngrijirea tandră” .

Există cinci modalități în care copii înțeleg iubirea : mângâierile fizice, cuvintele de încurajare, timpul acordat, darurile, serviciile.

Mângâierile fizice sunt cea mai puternică voce a iubirii . Copii care sunt ținuti în brațe, sunt îmbrățișați, sunt sărutați, se dezvoltă mai devreme din punct de vedere emoțional, decât cei care sunt lăsați multă vreme fără un contact fizic . Ținutul în brațe, în timp ce i se citește o poveste, devine amintire pentru tot restul vieții.

Cuvintele de încurajare ”balsam pentru suflet ” hrănesc interiorul copilului dându-i sentimentul valorii de sine și al siguranței, căci” în voia limbii este viața și moartea „(proverb ebraic) . Tonul vocii, blândețea, atmosfera afectuoasă, toate comunică o căldură emoțională și multă iubire . Cuvintele de laudă, de încurajare, cuvintele călăuzitoare, tonul agreabil și o mânie stăpânită vor aduce oricând un câștig înșutit. Un mesaj pozitiv transmis în mod negativ va aduce rezultate negative.

Timpul acordat este darul pe care părintele îl oferă prin prezența sa copilului. În multe case, copiilor le este mai greu fără televizor decât fără tați . Cu cât legătura emoțională dintre copil și tată este mai puternică, cu atât scade posibilitatea de a se ajunge la un comportament ce presupune delicvență. Timpul acordat trebuie să presupună și un contact vizual plăcut și plin de afecțiune . A privi copilul în ochi este o modalitate foarte eficientă de a transmite iubire din toată inima către sufletul copilului . Nu trebuie lăsat copilul să creadă că i se oferă iubire pentru că a făcut ceva pe plac în momentul acela, trebuie să i se ofere iubire în mod consecvent, orice ar fi, indiferent de comportamentul lui sau de orice alte împrejurări.

Timpul acordat înseamnă a desfășura o activitate împreună, cunoscând astfel mai bine copilul, împărtășind gândurile și sentimentele . Tot ceea ce se face împreună cu copilul va conta întotdeauna.

Darurile sunt o formă de recunoștință sau de stimulare . Adevăratul dar exprimă iubirea pentru orice persoană, gestul fiind făcut de bunăvoie. “Cel mai frumos dar pe care îl puteți oferi copiilor dumneavoastră este propria sănătate emoțională, fizică, spirituală și intelectuală “(Sherill și Prudence Toppins).

Serviciile pline de iubire nu sunt sclavie, se fac de bunăvoie. Serviciile cu compasiune și iubire sunt caracteristice părinților cu vocație . A fi părinte bun nu înseamnă a oferi copilului tot ceea ce își dorește.

Pentru a fi un părinte trebuie:

- să observați felul în care copilul își exprimă dragostea față de dumneavoastră;
- să observați felul în care copilul își exprimă iubirea față de ceilalți;
- să ascultați cu atenție care sunt cele mai dese rugăminți ale copilului dumneavoastră;
- să observați care sunt lucrurile de care plânge cel mai adesea.

Părinții au un rol major în disciplinarea copilului, misiune dificilă care presupune înțelepciune, imaginație, răbdare și multă dragoste . Disciplina presupune o misiune îndelungată și foarte vigilentă, aceea de a călăuzi copilul de când este sugăr și până la vârsta adultă. Părinții sunt cheia capacității copiilor de a învăța și de a reuși în toate direcțiile .

Scoala are un important rol în formarea viitorului adult, pregătit din toate punctele de vedere pentru integrarea în viața socială . Pentru ca atașamentul dintre școală și copil să fie asigurat, un rol major îl are familia. E nevoie ca părintele să înțeleagă cu adevărat semnificațiile și valorile acestui termen, precum și modul în care școala ajunge să influențeze dezvoltarea intelectuală a copilului.

În primul rând școala este instituția care organizează trăirea unei experiențe de învățare. Ea urmărește atingerea unor obiective cu ajutorul unor metode și mijloace științifice. Școala informează și formează elevii ținând cont de anumite principii, având grija să evalueze modul în care obiectivele au fost atinse. Prin urmare, școala nu este singurul laborator în care copilul învață ci doar unul dintre ele, mai specializat și competent în domeniul educației decât altele. E bine ca părintele să aibă încredere în școală, dar pentru ca educația copilului să se ridice la nivelul așteptat, el trebuie să se implice, să colaboreze cu personalul didactic pentru ca metodele și obiectivele propuse să fie convergente. De asemenea, chiar dacă ”școala vieții” are un rol important în viața fiecăruia dintre noi, aceasta s-a dovedit a fi de multe ori insuficientă. De aceea, o educație dobândită în mediul școlar a reprezentat întotdeauna o bază foarte bună peste care s-a clădit experiența de viață.

Scoala și familia reprezintă adăpar, cei mai importanți factori în dezvoltarea socio-emoțională a copilului.

PARTENERIATUL FAMILIE-ȘCOALĂ ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR GULEȘ ANCA-SILVIA

LICEUL TEORETIC „ALEXANDRU MOCIONI” CIACOVA, TIMIȘ

Familia și școala sunt factorii principali care stau la baza procesului educațional al copilului. Părinții au un rol deosebit în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, moral, intelectual și estetic.

Școala, alături de familie, prin procesul didactic, prin intermediul celor mai potrivite și eficiente resurse, influențează personalitatea elevului, îmbogățirea bagajului de cunoștințe, abilități și deprinderi.

Parteneriatul familie-școală presupune cooperare și comunicare, având ca scop sprijinirea copilului pentru a deveni un om apt, care să contribuie la dezvoltarea societății.

Familia este primul factor educativ în viața copilului. Copilul învață din familie majoritatea cunoștințelor uzuale despre animale, plante, mediul înconjurător, dar și deprinderi comportamentale, precum politețea, respectul, cinstea, sinceritatea. Așadar, în familie se formează “cei șapte ani de acasă”.

Mediul familial poate ajuta sau dăuna vieții copiilor, poate forma sau deforma valorile acestora.

Parteneriatul familie-școală va fi eficient dacă fiecare parte va înțelege că subiectul comun este copilul.

Școala, prin cadrele didactice, descoperă ce interese și deprinderi are copilul, dar și care sunt metodele prin care va reuși să le atingă. Astfel, părinții vor ști cum și când să-l motiveze.

Comunicarea optimă dintre cadrele didactice și părinți are rolul de a acționa pozitiv asupra copilului și de a înlătura comportamentele negative.

Lipsa comunicării dintre școală și familie afectează evoluția elevului, rezultatele școlare, dar și comportamentul.

Colaborarea părinților cu familia se poate realiza prin lectorate cu părinții, întâlniri individuale, care au ca scop supravegherea copiilor, verificarea frecvenței la ore, urmărirea metodelor de învățare eficientă.

Părinții trebuie să își încurajeze copiii să participe la orele de curs, să elaboreze un program zilnic pentru teme și studiu, să îi verifice, să citească alături de ei, să îi încurajeze să obțină rezultate cât mai bune, să îi motiveze să devină oameni de succes.

Cadrele didactice trebuie să fie un model pentru părinți, pentru ca aceștia să știe cum să acționeze. De asemenea, profesorii au nevoie să cunoască modelul părinților, pentru a facilita găsirea mijloacelor potrivite modelării personalității copilului.. Este important să știm care sunt scopurile și nevoile părinților în privința dezvoltării copiilor.

Dacă relația dintre școală și familie este de calitate, cei care contribuie la stabilirea acestei relații se vor simți mai puternic conectați, mai optimiști, mai respectați și mai pregătiți în ceea ce privește ajutorul pe care îl pot oferi elevilor în procesul învățării. Implicarea părinților depinde de măsura în care sunt invitați, informați și implicați în tot ceea ce se întâmplă în viața copilului.

Mai presus de toate cunoștințele pe care copiii le dobândesc în școală, atât familia, cât și dascălii, trebuie să îi învețe pe copii să se respecte pe ei înșiși și pe cei din jur, să fie demni, să lupte pentru idealurile lor, să fie oglinda familiei lor.

Bibliografie

1. Bunescu G., Alecu G., Badea D. – Educația părinților. Strategii și programe, E.D.P. București, 1997
2. Ecaterina Adina Vrasmas- Consilierea și educația părinților, Ed. Aramis, 2002
3. Stoian M. – Abecedarul părinților, E.D.P. București, 1972

ȘCOALA ȘI FAMILIA – PARTENERI ÎN EDUCAȚIA „ȘCOLII DE ACASĂ”

PROF. ÎNV. PRIMAR: GULIN IOANA

ȘCOALA PRIMARĂ BRĂNEȘTI

Condițiile favorabile de dezvoltare psihică și fizică, climatul spiritual și nivelul aspirațiilor familiei și al mediului social lărgit, conlucrarea familiei cu școala, constituie premise temeinice pentru educarea capacităților de învățare și recuperare a copiilor.

Experiența arată că influența acestor factori, deși se face simțită la orice vârstă, are un rol mai mare pe primele trepte ale școlarității.

Recunoașterea contribuției mediului familial la formarea și dezvoltarea personalității elevilor au generat multiple forme și modalități de colaborare a școlii cu familia, privind participarea copiilor la realizarea în comun a unor acțiuni educative pe probleme concrete, interesul manifestat de cei din mediul școlar pentru o mai bună cunoaștere a mediului familial.

Starea de urgență, o perioadă nemaîntâlnită în istoria contemporană, a atras în toate domeniile vieții sociale schimbări, abordări noi.

Și învățământul a răspuns în această perioadă tuturor provocărilor.

Învățământul a trebuit și el să găsească pârghii prin care să reușească o comunicare eficientă și zilnică cu elevii.

În această perioadă de suspendare a cursurilor față-în-față, am creat grupul de elevi și părinți al clasei a II- a și în următorul an școlar al clasei a III – a pe WhatsApp și Messenger, unde echipa multidisciplinară de la clasă a organizat activități online cu elevii și au încărcat materiale, linkuri, fișe de lucru și tot aici, pe aceste grupuri am avut întâlniri săptămânale elevi- profesori-părinți. Pot să spun că împreună am abordat subiecte și teme propuse la începutul anului școlar în Planificarea lectoratelor cu părinții.

Au fost subiecte interesante și educative, dintre care amintesc: conștientizarea calității unui părinte responsabil, înțelegerea importanței frecventării în continuare a cursurilor, să cunoască eficiența unui obiect, a unei jucării potrivite pentru copiii lor, cunoașterea și conștientizarea regimului zilnic al activității pe care o desfășoară propriii copii, conștientizarea rezultatelor și evoluția copiilor în funcție de munca depusă în procesul de recuperare, înțelegerea beneficiilor unei bune comunicări în familie, conștientizarea importanței stabilirii unui program adecvat vârstei lor cât și a beneficiilor unui climat familial potrivit pentru creșterea sănătoasă a copilului, cunoașterea aspectelor privind evoluția propriului copil, înțelegerea necesității respectării regulilor de igienă, dar și înțelegerea importanței recreării copiilor alături de părinți etc.

Pot să spun că prin munca pedagogică cu părinții pentru a li se crea elevilor condiții cât mai bune de reabilitare și recuperare, prin îndrumarea acestora pentru a stabili elevului un regim de muncă și de a-i aloca atenție în nevoile sale primare, prin organizarea condițiilor de pregătire a acțiunilor educațional-terapeutice pentru elevii noștri, prin înlăturarea curențelor din activitățile instructiv-educative propuse pentru asimilare prin muncă suplimentară cu ei, prin folosirea unor procedee adecvate prin care să se înlătore consecințele unor particularități individuale, s-a observat progres în recuperarea și reabilitarea elevilor noștri, prin grija întregii echipea clasei: profesori de psihopedagogie specială, profesor psihopedagog și psihodiagnostician, profesor educator, profesor kinetoterapeut și nu în ultimul rând părinții acestora.

ROLUL FAMILIEI ÎN EVOLUȚIA COPILULUI

PROF. ÎNV. PREȘC.: GURGUIATU SIMONA

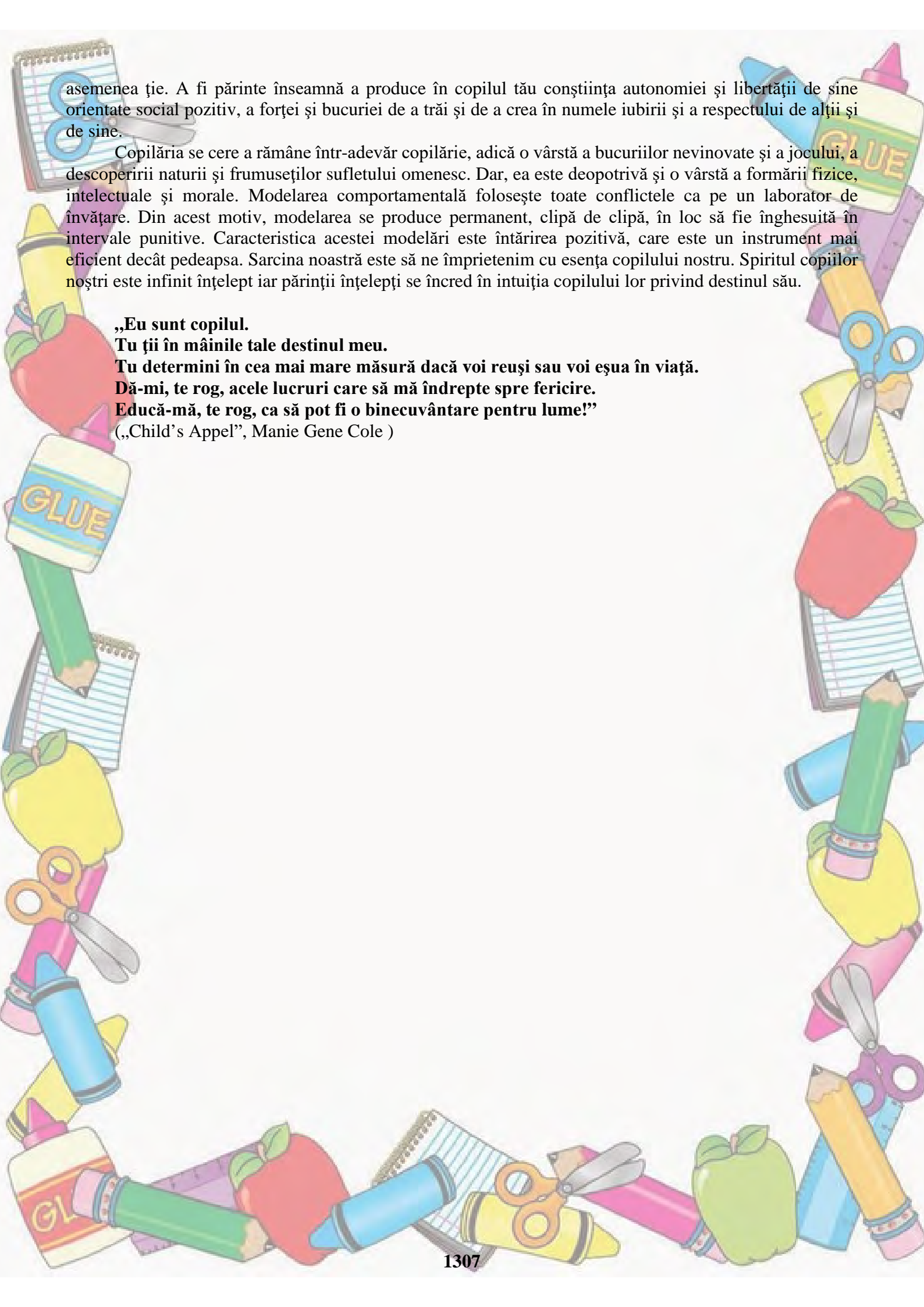
Copilăria este perioada în care dezvoltarea psihică a copiilor cunoaște salturi deosebit de importante. Părinții, educatorii și persoanele din jurul copiilor au datoria de a orienta, sprijini și contribui la dezvoltarea lor. Pentru a educa un copil trebuie mai întâi de toate să îl cunoști, să îl înțelegi, să știi cum să te apropii de el pentru a-i câștiga încrederea și a-i stimula receptivitatea. Copilul de azi are o dezvoltare mai rapidă, influențat fiind de familie, de mediul social, de mijloacele de informare în masă care se află la îndemâna tuturor. Pe cât de mult ne dorim să ne răsfățăm copiii atunci când sunt bebeluși, pe atât de responsabili îi dorim în adolescență. Prea puțini părinți înțeleg că este mai dificil să schimbi un comportament decât să-l formezi. Stabilirea unor reguli de bun simț nu înseamnă îngrădirea „personalității” copilului, așa cum cred mulți, ci îi oferă niște repere care să-l ghideze pe drumul unei dezvoltări armonioase. Responsabilizarea unui om începe din copilărie, mai exact de când bebelușul nostru drag începe să facă primii pași. Fiecare părinte dorește să-i ofere copilului său lumea întreagă, însă specialiștii ne atrag atenția că „și el trebuie să ofere ceva lumii înapoi”. Trăsăturile fizice și psihice ce caracterizează o anumită vârstă constituie particularitățile de vârstă, iar faptul că fiecare copil este o individualitate aparte, caracterizată prin trăsături fizice și psihice proprii, ne obligă să cunoaștem trăsăturile individuale ale acestora.

Familia poartă cea mai mare responsabilitate în creșterea și educarea copilului, care la naștere nu este altceva decât o ființă dependentă de mama sa și căruia până după vârsta majoratului i se satisfac toate nevoile de la cele mai simple la cele mai complexe de către familie. Procesul de dezvoltare este de lungă durată începând din prima zi de viață și până după vârsta majoratului, când copilul se desprinde de familie și este independent. Atunci i se formează o conduită pozitivă prin modelul și absorbția comportamentelor părintești, determinând dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane. Prin socializarea din cadrul familiei copilului îi sunt inoculate valorile, motivația și comportamentele specifice ascensiunii sociale.

Cei șapte ani de acasă își lasă amprenta pentru toată viața omului, deschizându-i calea spre producerea sinelui prin interiorizarea valorilor familiale, valorilor naționale și a celor general umane. Familia ne învață a iubi, a fi oameni, a colabora, a munci, a crea frumosul, a perpetua tradițiile spiritualității, eticii și moralei creștine.

Validând familiei calitatea de „prim rezervor de modele”, K. Mannheim subliniază importanța pe care o reprezintă celelalte medii care gravitează în jurul copilului și al grupului său familial. În perioada școlarizării randamentul la învățătură va depinde în mare măsură de posibilitatea oferită copilului de a învăța unele lucruri din ambianța familială și din diferitele împrejurări de viață din afara acesteia, în care va fi pus în mod conștient de părinți (petrecerea vacanțelor în medii naturale diferite, vizite la muzee, expoziții, vizionarea unor spectacole, lecturi etc.). Posibilitățile de a avea în familie o bibliotecă, de a-și procura reviste și cărți, de a fi sprijinit la învățătură de către părinți vor influența, de asemenea, la dezvoltarea intelectuală a copilului. Chiar modul în care se dă sprijinul la învățătură are o mare influență în dezvoltarea capacităților psihice și morale ale copilului. Unii părinți își retrag influența în îndeplinirea îndatoririlor școlare, ceea ce îi crează o stare de pasivitate și o falsă concepție despre muncă copilului; alții au o atitudine rigidă, aspră, ceea ce îl inhibă, frânându-i dezvoltarea gândirii.

Rolul părintelui în existența copilului este fundamental dar numai în măsura în care el găsește forța și secretul de a lansa pe traiectoria vieții un individ puternic, adaptat, echilibrat, bun și prin aceasta predispus la o anumită fericire. A fi părinte ne oferă numeroase ocazii în care ne trezim în mijlocul unei lupte dintre minte și inimă, ceea ce face creșterea unui copil asemănătoare cu mersul pe sârmă. Când ești părinte este important să faci distincția între cine ești tu și cine este fiecare dintre dintre copiii tăi. Copiii nu sunt ceva ce putem poseda sau deține în vreun fel. Atunci când venim în întâmpinarea nevoilor individuale ale copiilor noștri, nu este decât tendința noastră de a proiecta asupra lor propriile noastre idei și așteptări, asta face ca relația părinte-copil să ajungă să înăbușe spiritul copilului în loc să-l însuflețescă. Dacă vrei să ajungi la o stare de conectare pură cu copilul tău, o poți obține lăsând la o parte orice sentiment de superioritate. Dacă nu te ascunzi în spatele unei imagini a eului, vei putea să-ți abordezi copilul ca pe o persoană reală,

asemenea ție. A fi părinte înseamnă a produce în copilul tău conștiința autonomiei și libertății de sine orientate social pozitiv, a forței și bucuriei de a trăi și de a crea în numele iubirii și a respectului de alții și de sine.

Copilăria se cere a rămâne într-adevăr copilărie, adică o vârstă a bucuriilor nevinovate și a jocului, a descoperirii naturii și frumuseților sufletului omenesc. Dar, ea este deopotrivă și o vârstă a formării fizice, intelectuale și morale. Modelarea comportamentală folosește toate conflictele ca pe un laborator de învățare. Din acest motiv, modelarea se produce permanent, clipă de clipă, în loc să fie înghesuită în intervale punitive. Caracteristica acestei modelări este întărirea pozitivă, care este un instrument mai eficient decât pedeapsa. Sarcina noastră este să ne împrietenim cu esența copilului nostru. Spiritul copiilor noștri este infinit înțelept iar părinții înțelepți se încred în intuiția copilului lor privind destinul său.

„Eu sunt copilul.

Tu ții în mâinile tale destinul meu.

Tu determini în cea mai mare măsură dacă voi reuși sau voi eșua în viață.

Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire.

Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume!”

(„Child's Appel”, Manie Gene Cole)

EDUCAȚIA-LIANT INTRE ȘCOALĂ SI FAMILIE

GEORGIANA GUȘĂ,

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "MIHAI EMINESCU", ALEXANDRIA

Educația este una dintre cele mai importante investiții pe care o țară le poate face în viitor; este un agent puternic al schimbării și îmbunătățește sănătatea și mijloacele de trai, contribuie la stabilitatea socială și stimulează creșterea economică pe termen lung.

Tipul corect de educație nu se preocupă de nicio ideologie, oricât de mult ar promite o viitoare utopie: nu se bazează pe niciun sistem, oricât de atent gândit, și nici nu este un mijloc de a condiționa individul într-un mod special. Educația în adevăratul sens înseamnă a ajuta individul să fie matur și liber, să înflorească mult în dragoste și bunătate. Acesta este ceea ce ar trebui să ne intereseze și nu modelarea copilului după un model idealist. Cea mai înaltă funcție a educației este de a crea un individ integrat care este capabil să se ocupe de viața ca întreg.

Cei care sunt educați trec printr-o perioadă mai degrabă dificilă cu părinții lor, cu educatorii lor și cu colegii lor: deja valul luptei, anxietății, fricii și competiției i-a acaparat. Ei trebuie să înfrunte o lume suprapopulată, cu oameni subnutriți, o lume de război, terorism în creștere, guverne ineficiente, corupție și amenințarea sărăciei. Această amenințare este mai puțin evidentă în societățile bogate și destul de bine organizate, dar se simte în acele părți ale lumii în care există sărăcie uriașă, suprapopulare și indiferența conducătorilor ineficienți. Aceasta este lumea cu care trebuie să se confrunte tinerii și, firește, sunt cu adevărat speriați. Ei au ideea că ar trebui să fie liberi, independenți de rutină, nu ar trebui să fie dominați de bătrânii lor; și se feresc de orice autoritate. Libertatea pentru ei înseamnă să aleagă ce vor să facă; dar sunt confuzi, nesiguri și vor să li se arate ce ar trebui să facă. Elevul este prins între propria dorință de libertate de a face ceea ce dorește și cerințele societății de conformare cu propriile sale necesități, ca oamenii să devină ingineri, oameni de știință, soldați sau specialiști de vreun fel. Aceasta este lumea pe care trebuie să o înfrunte elevii și din care trebuie să devină parte integrantă prin educația lor. Este o lume înspăimântătoare. Cu toții ne dorim securitate atât fizic, cât și emoțional, iar a avea aceasta devine din ce în ce mai dificil și mai dureros.

Dacă ne pasă de copiii noștri, trebuie să ne întrebăm ce este educația. Dacă educația, așa cum este acum, trebuie să pregătească copiii să trăiască în efort perpetuu, conflict și frică, trebuie să ne întrebăm care este sensul acesteia. Este viața o mișcare, un flux de durere și anxietate și vărsare de lacrimi nevărsate, cu izbucniri ocazionale de bucurie și fericire?

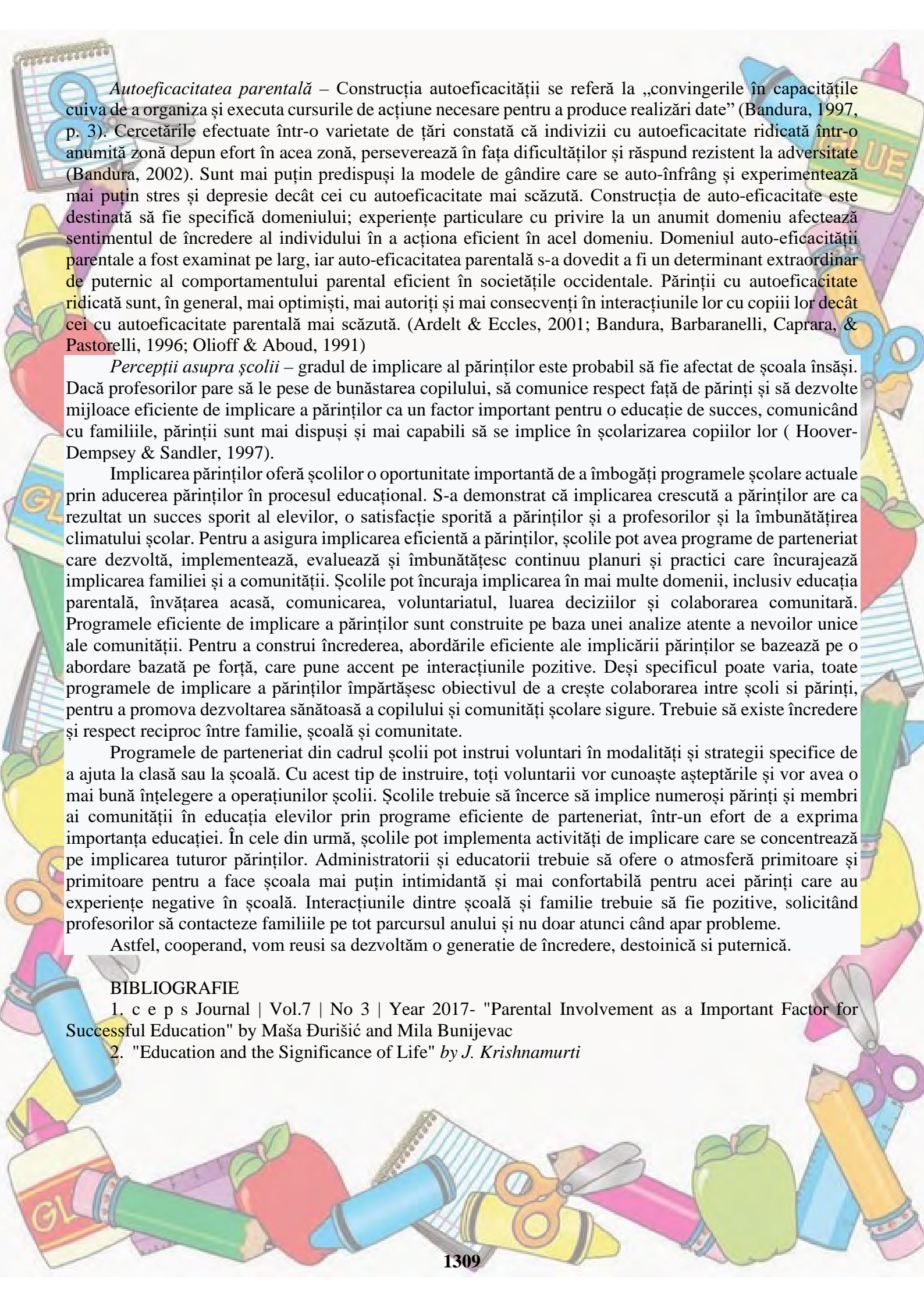
Noi, părinții și educatorii, trebuie să ne confruntăm cu acest fapt și să nu evadăm în teorii, căutând alte forme de educație și structuri.

Legătura dintre școli, familii, membrii comunității și performanța și succesul academic s-a dovedit a fi pozitivă. Influența unei familii în orientarea didactică poate influența, de asemenea, comportamentul și atitudinile tinerilor elevi. Serviciile de îndrumare și sprijin ale elevilor sunt mai puternice și mai bine deservite dacă se pot conecta cu școlile lor și cu familiile care îi susțin.

A avea relații pozitive între școli și familii va juca un rol important în promovarea dezvoltării și succesului copiilor. Copiii care beneficiază de lucrul împreună cu profesorii și părinții sunt capabili să dezvolte competențe sociale, emoționale și academice.

Cunostințele părinților cu privire la rolul lor au fost identificate ca un contributor major la dorința lor de a se angaja într-o educație de sprijin. Există trei forme de cunoaștere parentală: aspirațiile părinților cu privire la ocupația viitoare a copiilor lor, autoeficacitatea lor în creșterea și educarea copiilor și percepțiile lor despre școală.

Aspirațiile parentale – Aspirațiile parentale se referă la speranțe sau scopuri idealiste pe care părinții și le pot forma cu privire la realizarea viitoare. Părinții care au aspirații mari pentru viitorul copiilor lor sunt probabil mai dispuși să depună eforturi pentru a se asigura că aceste aspirații sunt realizate. Într-adevăr, dovezile aduse de cercetători sugerează că aspirațiile educaționale și ocupaționale sunt asociate cu modurile în care părinții modelează activitățile copiilor, timpul și mediul de învățare (Murphey, 1992).

Autoeficacitatea parentală – Construcția autoeficacității se referă la „convingerile în capacitățile cuiva de a organiza și executa cursurile de acțiune necesare pentru a produce realizări date” (Bandura, 1997, p. 3). Cercetările efectuate într-o varietate de țări constată că indivizii cu autoeficacitate ridicată într-o anumită zonă depun efort în acea zonă, perseverază în fața dificultăților și răspund rezistent la adversitate (Bandura, 2002). Sunt mai puțin predispuși la modele de gândire care se auto-înfrâng și experimentează mai puțin stres și depresie decât cei cu autoeficacitate mai scăzută. Construcția de auto-eficacitate este destinată să fie specifică domeniului; experiențe particulare cu privire la un anumit domeniu afectează sentimentul de încredere al individului în a acționa eficient în acel domeniu. Domeniul auto-eficacității parentale a fost examinat pe larg, iar auto-eficacitatea parentală s-a dovedit a fi un determinant extraordinar de puternic al comportamentului parental eficient în societățile occidentale. Părinții cu autoeficacitate ridicată sunt, în general, mai optimiști, mai autoriți și mai consecvenți în interacțiunile lor cu copiii lor decât cei cu autoeficacitate parentală mai scăzută. (Ardelt & Eccles, 2001; Bandura, Barbaranelli, Caprara, & Pastorelli, 1996; Olioiff & Aboud, 1991)

Percepții asupra școlii – gradul de implicare al părinților este probabil să fie afectat de școala însăși. Dacă profesorilor pare să le pese de bunăstarea copilului, să comunice respect față de părinți și să dezvolte mijloace eficiente de implicare a părinților ca un factor important pentru o educație de succes, comunicând cu familiile, părinții sunt mai dispuși și mai capabili să se implice în școlarizarea copiilor lor (Hoover-Dempsey & Sandler, 1997).

Implicarea părinților oferă școlilor o oportunitate importantă de a îmbogăți programele școlare actuale prin aducerea părinților în procesul educațional. S-a demonstrat că implicarea crescută a părinților are ca rezultat un succes sporit al elevilor, o satisfacție sporită a părinților și a profesorilor și la îmbunătățirea climatului școlar. Pentru a asigura implicarea eficientă a părinților, școlile pot avea programe de parteneriat care dezvoltă, implementează, evaluează și îmbunătățesc continuu planuri și practici care încurajează implicarea familiei și a comunității. Școlile pot încuraja implicarea în mai multe domenii, inclusiv educația parentală, învățarea acasă, comunicarea, voluntariatul, luarea deciziilor și colaborarea comunitară. Programele eficiente de implicare a părinților sunt construite pe baza unei analize atente a nevoilor unice ale comunității. Pentru a construi încrederea, abordările eficiente ale implicării părinților se bazează pe o abordare bazată pe forță, care pune accent pe interacțiunile pozitive. Deși specificul poate varia, toate programele de implicare a părinților împărtășesc obiectivul de a crește colaborarea între școli și părinți, pentru a promova dezvoltarea sănătoasă a copilului și comunități școlare sigure. Trebuie să existe încredere și respect reciproc între familie, școală și comunitate.

Programele de parteneriat din cadrul școlii pot instrui voluntari în modalități și strategii specifice de a ajuta la clasă sau la școală. Cu acest tip de instruire, toți voluntarii vor cunoaște așteptările și vor avea o mai bună înțelegere a operațiunilor școlii. Școlile trebuie să încerce să implice numeroși părinți și membri ai comunității în educația elevilor prin programe eficiente de parteneriat, într-un efort de a exprima importanța educației. În cele din urmă, școlile pot implementa activități de implicare care se concentrează pe implicarea tuturor părinților. Administratorii și educatorii trebuie să ofere o atmosferă primitoare și primitoare pentru a face școala mai puțin intimidantă și mai confortabilă pentru acei părinți care au experiențe negative în școală. Interacțiunile dintre școală și familie trebuie să fie pozitive, solicitând profesorilor să contacteze familiile pe tot parcursul anului și nu doar atunci când apar probleme.

Astfel, cooperand, vom reuși să dezvoltăm o generație de încredere, destoinică și puternică.

BIBLIOGRAFIE

1. c e p s Journal | Vol.7 | No 3 | Year 2017- "Parental Involvement as a Important Factor for Successful Education" by Maša Đurišić and Mila Bunijevac
2. "Education and the Significance of Life" by J. Krishnamurti

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. GUȘĂ PETRUȚA FELICIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ PLOSCA

Pentru buna dezvoltare a copilului, pentru formarea unei personalități armonioase, căldura căminului părintesc, afecțiunea părinților, înțelegerea familială sunt esențiale. În creșterea, educarea și formarea acestuia este nevoie de mult tact, de o îmbinare corectă a înțelegerii și afecțiunii cu autoritatea părintească, astfel încât să lucreze disciplinat, dar cu plăcere, respectându-și și iubindu-și părinții. Dacă sunt neascultători sau greșesc uneori, să-i “pedepsim cu vorba”, să le explicăm calm și cu fermitate ce au greșit, vorbindu-le ca unor “prieteni” care ne înțeleg și pe care-i iubim. Să nu insultăm, să nu lovim copilul care a greșit, el se va speria, nu ne va mai respecta, iar cu timpul se va obișnui cu bătaia, se va îndepărta sufletește de noi.

Atunci când copilul aduce note mari, să-l răsplătim cu multă afecțiune, bucurându-l cu laude, dar să nu condiționăm obținerea unor daruri, obiecte mult dorite, de rezultatele la învățătură și nici să nu exagerăm răsplata, acordându-le prea multă independență de la o vârstă mică. Vom obține în acest fel modificarea în rău a comportării copiilor, care devin neascultători, încăpățânați, nestăpâniți.

“Meseria” de părinte este grea. De aceea trebuie să fim buni părinți, plini de afecțiune, pentru ca grija și eforturile noastre să fie răsplătite prin dragostea și bunele rezultate ale copilului armonios dezvoltat psihic și afectiv. Adevărata căldură familială se întâlnește în familiile în care părinții sunt în bune relații, se preocupă suficient, cu dragoste, dar și cu autoritate părintească de copiii lor, pentru care sunt și trebuie să rămână modele vii, exemple demne de urmat.

O mare importanță are și nivelul de instruire, bagajul de cunoștințe al părinților, pentru buna educare și pentru a putea ajuta în pregătirea lecțiilor acasă.

Să avem grijă să nu rezolvăm noi, părinții, temele copilului, ci doar să-l ajutăm, să-l îndrumăm prin explicații cât mai corecte și clare. Părinții care rezolvă singuri problemele, desenează sau scriu, care practic îl înlocuiesc în muncă fac o mare greșală: copilul rămâne dependent, nu se obișnuiește să judece și să lucreze singur, devine comod, răsfățat și, cu vârsta, va deveni leneș.

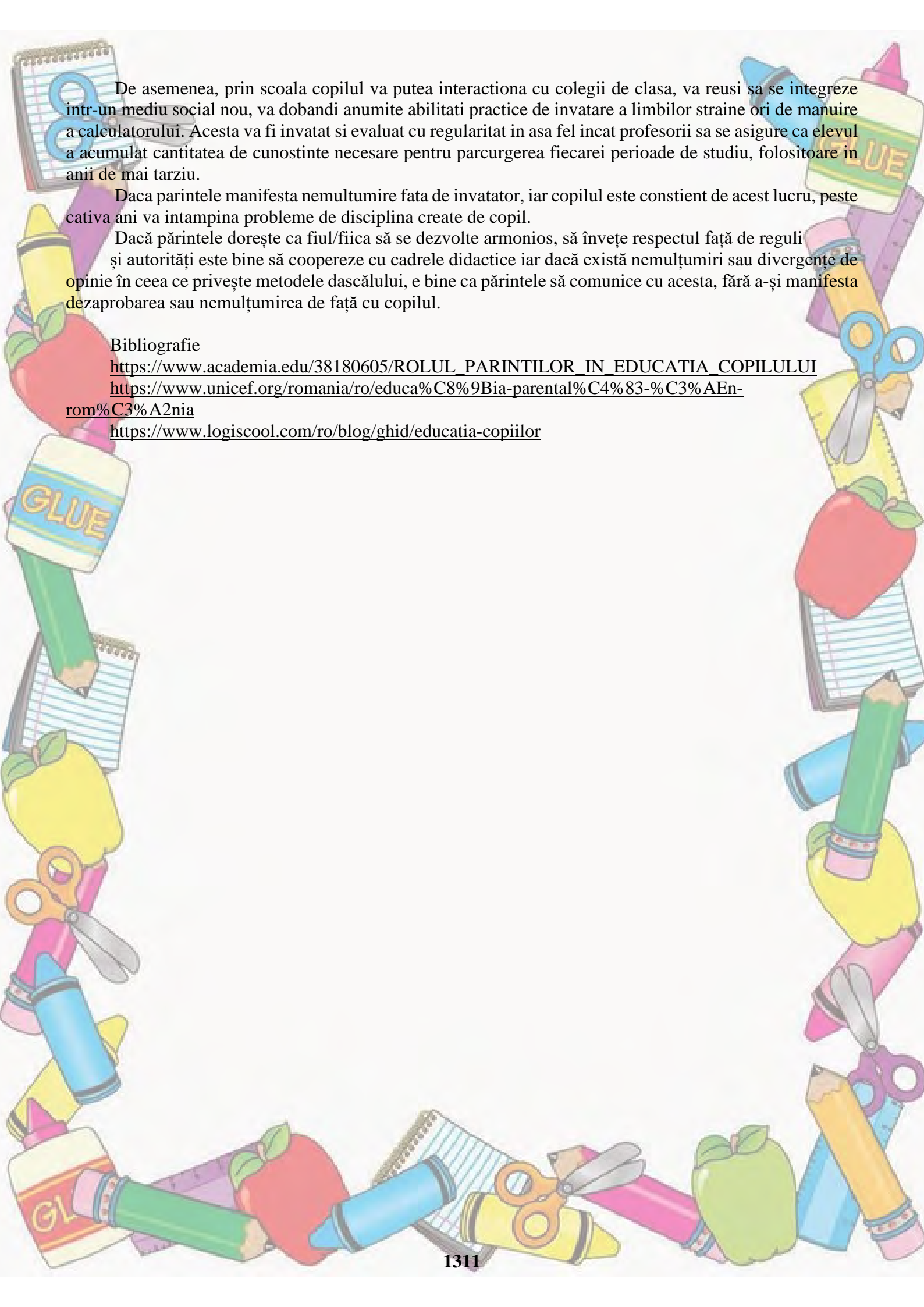
Prin menținerea unor legături permanente, strânse cu școala, cu învățătorul, ca și prin urmărirea cu atenție discretă a prietenilor pe care le leagă în timpul liber, intervenind la timp, ferm, dar blând, pentru a-l feri de exemple și comportări rele, părinții pot avea mai multă siguranță în educarea copilului lor, în conturarea, formarea, dezvoltarea personalității acestuia.

Rolul școlii este foarte important în viață oricărui copil. Pentru întărirea atașamentului dintre copil și școala este nevoie ca părintele să înțeleagă semnificația și modul cum școala influențează dezvoltarea intelectuală a copilului. Părinții definesc școala foarte diferit, în funcție de experiențele personale, plăcute sau neplăcute, de când erau elevi. Unii părinți consideră școala un laborator în care, după câțiva ani, copilul va deveni mai învățat, mai deștept, mai luminat. Acești părinți au încredere deplină în instituția de învățământ, fără să se implice în mod deosebit în activitățile acestora.

Școala urmărește atingerea unor obiective cu ajutorul unor metode și mijloace științifice. Ea informează și formează elevii ținând cont de anumite principii, evaluând modul cum au fost atinse obiectivele. Școala reprezintă un laborator mai specializat și mai competent în domeniul educației.

E bine ca părintele să aibe încredere în școală, dar pentru ca educația copilului să se ridice la nivelul așteptat, el trebuie să se implice, să colaboreze cu personalul didactic pentru ca metodele și obiectivele propuse să fie convergente. O educație dobândită în mediul școlar a reprezentat întotdeauna o bază foarte bună peste care s-a clădit existența de viață. Pentru unii părinți o școala este considerată „bună” dacă instituția le dă voie copiilor să își dezvolte personalitatea.

Nu trebuie să negăm faptul că școala este o instituție educativă cu reguli stricte ce trebuie respectate în așa fel încât copilul să beneficieze de ce mai bună învățare. Solicitarile cadrelor didactice nu fac altceva decât să îl ajute pe copil să se identifice din punct de vedere profesional în societate, determinând capacitatea acestuia de învățare și acumulare a cunoștințelor necesare vieții.

De asemenea, prin scoala copilul va putea interactiona cu colegii de clasa, va reusi sa se integreze intr-un mediu social nou, va dobandi anumite abilitati practice de invatare a limbilor straine ori de manuire a calculatorului. Acesta va fi invatat si evaluat cu regularitat in asa fel incat profesorii sa se asigure ca elevul a acumulat cantitatea de cunostinte necesare pentru parcurgerea fiecarei perioade de studiu, folositoare in anii de mai tarziu.

Daca parintele manifesta nemulțumire fata de invatator, iar copilul este constient de acest lucru, peste cativa ani va intampina probleme de disciplina create de copil.

Dacă părintele dorește ca fiul/fiica să se dezvolte armonios, să învețe respectul față de reguli și autorități este bine să coopereze cu cadrele didactice iar dacă există nemulțumiri sau divergențe de opinie în ceea ce privește metodele dascălului, e bine ca părintele să comunice cu acesta, fără a-și manifesta dezaprobarea sau nemulțumirea de față cu copilul.

Bibliografie

https://www.academia.edu/38180605/ROLUL_PARINTILOR_IN_EDUCATIA_COPIILOR

<https://www.unicef.org/romania/ro/educa%C8%9Bia-parental%C4%83-%C3%AEn-rom%C3%A2nia>

<https://www.logiscool.com/ro/blog/ghid/educatia-copiilor>

PĂRINȚI ȘI COPII- CU RĂBDARE ȘI AFECȚIUNE

PROF. ÎNV. PRIMAR GUT MIRELA

C. N. „O. GOGA” MARGHITA

După psihologia contemporană și după știința pedagogiei, temeliile vieții omului se pun în primii cinci - șase ani ai copilăriei. Într-un fel anume, forma pe care o ia copilul în acești ani, trăirile pe care le are copilul în acești primi ani sunt acelea care determină și influențează viața omului până la adânci bătrâneți, până la moartea sa. Și cunoaștem bine că la această vârstă copilul, de regulă, este în mâna părinților și mai ales în mâinile mamei. De aceea trebuie să facem tot ce ne stă în putință pentru a fi cei mai buni părinți, echilibrați psihologic, renăscuți duhovnicește pentru a ne putea ajuta copii. Nu numai să nu le facem rău, să nu le provocăm traume – lucru care se întâmplă din nefericire adeseori, nu numai să-i ferim de rău, ci să-i ajutăm pe copiii care vin în această lume cu diferite predispoziții, pentru a evita pericolele cu care se vor confrunta în viață și pentru a devenii astfel oameni corecți și echilibrați.

Educația este un dar, o acțiune specifică omului. Educația religioasă începe din fragedă pruncie, pentru că “mamele de odinioară”, chiar atunci când erau simple țărănci, știau să facă semnul crucii pe trupul pruncului încă din fașă, știau să ia mânuța copilului abia ridicat copăcel și să o învețe cuvioasa euritmie și gimnastică a înclinării domoale, blânde, știau să pună pe buzele pure și fragile ale copiilor, cristaline cuvinte sacre, știau să aprindă în ochi prizării de vis și de lumină pentru feeria altei lumi și să picure în candoarea sufletului mari seriozități și gânduri pentru precurate. Azi ne îngrijim aproape numai de filozofia graduală a copilului, ne grăbim să-i facem dubioase operații preventive, la care ne îndeamnă o medicină fără respectul iconomiei tainice și sacre a vieții, îl supraalimentăm cu toată combinația savantă a vitaminelor, nu care cumva să lipsească vreuna, tremurând la gândul că s-ar putea întâmpla, ca și când copilul are să trăiască într-o lume sterilizată, ne îngrijim să-l înzorzonăm și să creăm și pentru el o modă vestimentară, facem sacrificii ca să-l purtăm în cărucioare/mașini de lux, dar de sufletul lui adânc care va trebui odată să stea în fața lui Dumnezeu, nu ne îngrijim, ori așteptăm rețetele filozofilor, ca să vedem ce e de făcut.

J.J. Rousseau spunea: “Omul este bun, dar societatea îl face rău”, deci copii sunt buni prin firea lor, dar răutatea o învață de la cei mari. Nu în zadar se spune că pildele părinților sunt Evanghelia copiilor. Astfel putem sesiza, cât de prevăzători și înțelepți trebuie să fie în toate faptele lor învățătorii, părinții toți ce educă, fie ele cât de neînsemnate, pentru ca să nu aducă sminteală celor care îi au încredințați spre formare. A povățui pe altcineva, înseamnă în primul rând a te povățui pe tine însuși și a fi mereu pildă de urmat.

Neputând să se adapteze la morala adulților, copii creează o morală a stării lor de copii neastâmpărați (hiperactivi). Cine se apleacă cu afecțiune și cu răbdare asupra acestor copii știu cât de mult își deschid inima și câtă recunoștință simt pentru puțina atenție și dreptate care li se acordă. Aici este problema. Cum reușește cineva să se poarte cu copilul lui precum soarele cu păstorul. Desigur știți istorioara, dar poate că nu toți: “Soarele și vântul se certau: care are mai multă putere? Vântul spunea: “ Eu am mai multă putere!” Soarele la rândul lui spunea: “Eu am mai multă putere!” Un păstor care păștea oile purta o mantie groasă. Soarele și vântul au căzut de acord că cel care va reuși să-l determine pe păstor

să-și dea jos mantia, acela are cea mai mare putere. Primul a încercat vântul. A suflat tare, a suflat din nou cu multă putere și iar a suflat până când nu a mai putut. Păstorului a început să-și dea jos mantia, s-a înfășurat și mai bine cu ea încât vântul nu mai avea nici o șansă de izbândă. A venit rândul soarelui. A strălucit soarele cu toată lumina lui, și-a revărsat toată căldura peste păstor și îndată, acesta s-a încălzit și și-a dat jos mantia”.

Cu tensiune, cu certuri, cu pedepse, cu asprime sau cu presiuni de tot felul care ignoră personalitatea copilului nu se reușește mai nimic. Copilul este o entitate aparte și va folosi și el mijloacele lui ca replică, se va folosi de tot arsenalul care-i stă la îndemână. Copilul se apără și el precum păstorul, se înfășoară, se strânge în sine și nu se mai poate comunica cu el oricât de bune ar fi intențiile părinților. Este nevoie, așadar, ca părinții să se aplece cu multă răbdare, cu multă afecțiune asupra copilului, respectând personalitatea unică pe care o reprezintă copilul. Dacă putem să-i inspirăm încrederea noastră, dacă putem să-l facem să

simtă că-l prețuim cu adevărat, că-l respectăm, îl iubim și vrem să-l ajutăm, copilul se va deschide singur. Un copil care se află într-o stare de nervozitate se simte singur, izolat și nu dorește în fond nimic altceva decât să se deschidă puțin și să comunice cu cineva din afara lui. Și dacă aceasta este mama lui sau tatăl, ce și-ar putea dori mai mult? Mângâierea unei mame! Este însăși dragostea duioasă. Cum înțelege ea durerea copilului ei! Cum îl strânge ea la piept și-i ia toate suferințele în inima ei! Ei poate să-i spună totul, încredințat că ea îl înțelege, ca nimeni altul. Dintre toate mângâierile, cea mai dulce este a mamei sale. Aceasta a simțit-o mai mult decât un om încercat. De aceea unii părinți care cunosc această artă își câștigă foarte ușor copiii și se înțeleg cu ei foarte bine. În astfel de situații ajung să facă și voia părinților. Într-o astfel de situație copilului are mare nevoie de înțelegere din partea cuiva, să simtă că cineva este aliat cu el, este lângă el, că îl înțelege și că nu mai este singur.

Ca orice altă relație, relația părinte-copil este una complexă, care începe să se construiască încă din primele zile de viață ale copilului și care impune foarte multe condiții-răbdare, dăruire, înțelegere, atenție, dragoste, comunicare și tot așa mai departe. Această relație se bazează atât pe comunicarea verbală, cât și pe cea nonverbală – gesturi, mimică, ton al vocii, postură care să întărească cele comunicate verbal de părinte.

Pentru dezvoltarea armonioasă a personalității copilului și pentru dezvoltarea unei relații adecvate și a unei comunicări eficiente între părinte și copil, pe lângă satisfacerea nevoilor de bază ale copilului, foarte importante sunt și nevoile emoționale ale acestuia și anume:

– respectul: chiar dacă este doar un copil, el are nevoie de respectul și de valorizarea celorlalți, ca orice alt individ. Respectarea copilului înseamnă oferirea de alternative, explicarea motivelor care impun un comportament sau altul, libertatea de exprimare și de a lua decizii și multe alte lucruri;

– sinceritatea: copiii au nevoie de a cunoaște oamenii și de a avea încredere în ei, cu atât mai mult în părinții lor. Minciunile sau adevărul spus pe jumătate nu fac altceva decât să-i facă să fie confuzi și să-și dezvolte un stil de comunicare bazat pe minciună și nesinceritate;

– acceptarea: copilul are nevoie să fie acceptat și valorizat de părinții săi indiferent de succesul sau insuccesul acțiunilor sale, lucru care se poate realiza atât prin încurajări verbale cât și prin încurajări nonverbale. Din acest punct de vedere, în general, părinții au mai mult tendința de a valoriza și recompensa succesul copilului și de a critica sau pedepsi eșecul acestuia. În timp, această atitudine a părinților duce la deteriorarea comunicării dintre cele două generații și nu-l fac pe copil decât să se ferească de ei și să-i mintă, pentru a nu fi criticat sau a i se aduce din nou reproșuri;

– dragostea: un copil are nevoie de dragostea părinților săi tot timpul adică atât în momentele fericite cât și în cele triste. Părintele își poate exprima dragostea față de copil atât verbal, cât și nonverbal – îmbrățișări, strângeri de mână, mângâieri etc. Alternarea comportamentelor de manifestare a dragostei cu cele de neglijare, de indiferență sau cu cele agresive, îl pot face pe copil să nu mai aibă încredere în părinții săi, să-i evite, să-i mintă sau, mai rău, sa-i respingă;

– răbdarea: unui copil nu i se poate cere ceva „aici și acum”, ci are nevoie de timp și de explicații pentru a se putea adapta unui comportament sau altul solicitat de adult. Cei mai mulți părinți se așteaptă și doresc ca, o dată ce au cerut un anumit lucru copilului lor, acesta să-l realizeze fără a lua în considerare faptul că, mai întâi, copilul are nevoie să înțeleagă de ce este necesar acel lucru;

– timpul: copilul are nevoie de compania și atenția părinților săi. Nu se poate construi o relație între părinte și copil atâta timp cât părintele nu are timp pentru copilul său, este la serviciu mai toată ziua sau are alte priorități atunci când este acasă;

– corectitudinea: este important ca, copii să cunoască regulile iar, o dată ce acestea au fost stabilite (în colaborare cu copiii), aplicarea lor să fie corectă și constantă;

– înțelegerea: relațiile, în general, se bazează pe înțelegere astfel că, și copilul, are nevoie să fie ascultat și înțeles de părinții săi.

Bineînțeles lista de mai sus poate continua iar motivul pentru care am adus în discuție aceste nevoi emoționale ale copiilor nu este întâmplător deoarece tot mai mulți părinți tind să le piardă din vedere și să se axeze doar pe satisfacerea nevoilor de bază ale copilului – hrană, sete, îmbrăcăminte, locuință, somn. În prezent, părinții sunt foarte interesați de aspectul financiar, muncesc mult, uneori toată ziua, motivați de gândul: „copilului meu să nu-i lipsească nimic!” și, ca atare, nu mai au când să construiască o relație cu copilul lor, nu mai au când să discute cu el și să-l asculte, să-l cunoască și să-l facă să aibă încredere în ei.

Copilul își vede din ce în ce mai puțin părintele, este singur majoritatea timpului, dacă este mai mic, sau își petrece toată ziua în compania calculatorului sau a prietenilor, dacă este mai mare.

Toate ideile de mai sus nu au cum să nu te facă să vezi și să înțelegi că în cadrul relației părinte-copil este foarte importantă comunicare. Pentru o comunicare eficientă părinte-copil sunt necesare mai multe lucruri din partea părinților, mai ales: efort, răbdare, mesaje clare și concise, atenție, afecțiune, timp, respect și încredere. Toate acestea pot asigura evitarea obstacolelor în comunicare, feedback și alterarea rolurilor de emițător și receptor la cei doi parteneri ai comunicării.

Importanța socială și morală a familiei este aceea că în ea se trăiesc pe plan restrâns toate formele vieții sociale și de aceea se cultivă în ea toate virtuțile trebuitoare pentru o viață creștină adevărată, atât pe latura materială, cât și pe cea sufletească-morală. Familia este școala pregătitoare pentru conduita morală și socială corectă.

Bibliografie:

1. Arhim. Simeon Kraiopoulus, „Părinți și copii”. Editura Bizantină, 2005
2. Anton Moisin, „Arta educării copiilor și adolescenților în familie și în școală”, Editura Didactică și pedagogică, 2008

MAMA ȘI COPILUL

PROFESOR: GUȚĂ LILIANA

UNITATEA DE ÎNVĂȚĂMÂNT : ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2, REMUȘ GIURGIU

Emil Căpraru, în cartea sa, afirmă: ”Pentru dezvoltarea posibilităților fizice și sufletești, copilul are nevoie de spațiu interior și exterior, de sentimentul de libertate.” Femeile, în mod tradițional, își asumă rolul de mentori principali în educație, deoarece ele au dat naștere copiilor lor.

Mamele care îndeplinesc mai multe roluri în familie, le pot permite copiilor să învețe din exemplul lor. Compasiunea și dăruirea lor față de familie pot deveni baze solide ale învățării pentru copii și capacitatea lor de a se adapta în societate. Copilul stabilește primele relații sociale în familie, de aceea părinții și frații au un rol important în formarea lor ca persoane. Integrarea copiilor în societate este mult mai facilă dacă copilul cunoaște din timp drepturile și responsabilitățile cuvenite.

Familia îndeplinește patru funcții :

- Funcția biologică - constă în procrearea și creșterea copiilor
- Funcția psiho - afectivă - familia oferă copilului echilibrul emoțional, sentimentul de siguranță și iubire.
- Funcția economică - oferă stabilitate materială familiei pentru dezvoltare .
- Funcția educativă - în familie copilul învață limba, tradițiile, își dezvoltă abilitățile, competențele; deprinde un mod de viață, vine în contact normele și valorile societății.

Funcția educativă are rolul cel mai important în creșterea și educarea copilului deoarece se spune că, un copil ” bine crescut ” are ” Cei șaptea ani de- acasă”.

Educația arată, cum să răspunzi la situațiile din viață, cum să evaluezi situațiile, moduri de a-i trata pe ceilalți și abilități de a te iubi pe sine și pe alții. Mamele nu numai că stau la baza educației academice a copilului, dar se dovedesc adesea a fi primii profesori atunci când vine vorba de a învăța copiii diverse lucruri, pe care le vor include pe tot parcursul vieții. Aceste instrumente de viață prețuite includ: solidaritate, empatie, încredere în sine, modestie, simpatie, dragoste, răbdare și interes, caritate, compasiune și multe altele. Femeile au potențialul de a juca cel mai important rol de educatoare în viața timpurie a copilului și, pe măsură ce copiii cresc, ele sunt încă în centrul educației copiilor lor. Acest principiu se aplică și taților în mediul de acasă al copilului, totuși, cel mai frecvent, mama este cea care joacă rolul principal. Căminul este cuibul în care copilul se odihnește, mănâncă, doarme, se joacă și învață constant.

Părinții sunt considerați cei mai buni profesori când vine vorba de educația copilului, iar educația unei mame are un impact mare asupra abilităților lor de învățare. Fiecare zi oferă șanse nenumărate de a le oferi educație, beneficiind de momente de învățare, comunicând cu profesorii despre performanțele copilului la școală, cunoscându- i programul pentru a-l supraveghea, interacționând cu colegii copilului, participând la ședințele cu părinții și asigurându-vă că copilul dumneavoastră este în siguranță. Trebuie să facem suficiente eforturi pentru a-i lăsa pe copii să înțeleagă că prețuim învățarea lor, încurajându-i când au momente de slăbiciune și de asemenea, motivându-i să obțină ceea ce –și doresc în cazul în care nu s-au descurcat bine.

Pentru a reuși să creștem un copil care să corespundă exigențelor societății, avem nevoie de multă răbdare, tact și exercițiu. Educația se face în timp, prin numeroase încercări dar și eșecuri, cu multă repetiție, răbdare și perseverență.

Până vom reuși să culegem roadele, noi, trebuie să fim exemple bune pentru copiii noștri, deoarece fiecare părinte este un model, un idol pentru odrasla lui, ei copiind limbajul, gestică, comportamentele adulților și devin un tipar de viață pentru ei.

BIBLIOGRAFIE

1. Elena Nedelcu, E. Morar, Manual de Cultură Civică, București, Editura ALL, 2017
2. www.google.ro
3. www.Howtolearn.com

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. HAIȘ FLORICA MARIA

CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ ORIZONT, ORADEA

Educația aduce cu sine multe beneficii, atât pentru individ, cât și pentru societate – îmbunătățește perspectivele de carieră, stimulează economia și chiar poate extinde durata de viață. Mai mult, potrivit studiilor, educația poate face oamenii mai fericiți! De aceea, este absolut esențial ca educația, indiferent de natura sa, să fie aplicată încă din primele luni de viață ale copilului tău.

Educația: ce înseamnă și care este importanța ei pentru copii?

Educația este foarte importantă în cadrul societății. Este baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității. Educația școlară, care cuprinde metodele tradiționale – de bază și universitară, nu s-a schimbat prea mult de-a lungul timpului. Cu toate acestea, transformarea digitală a modificat semnificativ felul în care este văzut acest proces. Educația înseamnă, însă, mult mai mult decât instruire formală – aceasta poate începe încă de la naștere și se manifestă în toate mediile sociale în care este prezent individul.

Ce este educația formală ?

Învățarea formală este o formă de educare ce are loc, de obicei, în incinta unei instituții școlare. Se referă la cunoștințele academice de bază pe care un copil le învață într-un mod formal. Unele dintre exemplele de educație formală sunt învățarea la clasă, certificarea institutului sau educația planificată a diferitelor discipline cu o programă adecvată, dobândită prin participarea la o instituție.

Acesta este modul sistematic în care o persoană frecventează o școală sau universitate și primește instruire de la profesori care sunt echipați și autorizați să predea diferite materii. Țări din întreaga lume au adoptat diferite sisteme de educație formală, însă majoritatea dintre acestea urmează programul K-12, printre care și România. În acest sistem, un elev își începe educația la grădiniță la vârsta de cinci ani și continuă până la vârsta de 18 ani, când ar trebui să absolve liceul în urma unui examen complex. Educația formală cuprinde, de asemenea, și studii universitare și postuniversitare.

Definiția educației informale

Educația informală se referă la modul în care persoanele învață în afara clasei. Un elev care face parte dintr-un sistem educațional formal poate avea parte și de o educație informală. De pildă, un copil de clasă primară poate susține educația formală frecventând școala, iar după să participe la programe after school, precum cursuri de limbi străine, tabere sau excursii, care îi ajută să-și descopere și alte abilități.

Acest tip de educație include, de asemenea, orice informație nouă pe care părintele o predă copilului, ca, de exemplu, atunci când mama îl învață pe copil să se spele pe mâini după ce folosește toaleta. Practic, toate informațiile acumulate în afara sălilor de clasă pot fi considerate a fi *educație informală*.

Un alt tip de învățare în afara instituțiilor tradiționale este educația non-formală. Aceasta reprezintă echilibrul dintre metoda formală și cea informală. Deși se bazează pe o formă de învățare structurată, nu este necesar să se ghideze după un curriculum aprobat sau să dețină o certificare oficială. Un exemplu în acest sens sunt lecțiile de înot pentru copii mici, programele sportive și seminariile.

Educația socială: importanța educației sociale în dezvoltarea copilului

Atunci când se joacă și explorează, copiii mici arată un interes natural pentru lumea din jur. Educatorii preșcolariilor pot valorifica aceste interese prin planificarea unei varietăți de experiențe bazate pe educația socială. Aceste strategii pot ajuta la cultivarea și extinderea abilităților în cazul copiilor mici – ei învață cum să identifice și să rezolve probleme, să negocieze la locul de joacă, să identifice diversitatea și inegalitatea și, nu în ultimul rând, cum să recunoască consecințele anumitor comportamente nepotrivite.

Fundația educației timpurii este bazată pe relațiile sociale pe care cei mici le creează în prezența familiei, în școli și în comunitate. În aceste medii, copilul are ocazia de a-și face noi prieteni, de a-și exprima opiniile și de a înțelege importanța lucrului în echipă. Astfel, preșcolarii dezvoltă o înțelegere a rolurilor pe care le adoptă ca cetățeni ai unei societăți democratice și pot participa la activități care să-i ajute să înțeleagă și să-și exprime compasiunea și dorința de a-i ajuta pe ceilalți.

Familia și rolul ei în educație: de ce este esențială implicarea părinților în educația copilului

Care este cea mai precisă evaluare a realizărilor academice ale unui copil? Oare statutul socio-economic sau cât de prestigioasă este școala frecventată? Cel mai bun predictor al succesului elevilor este măsura în care familiile încurajează învățarea acasă și se implică în educația copilului lor.

Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curtoazie obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

Cercetările au arătat o scădere a procentului de părinți care să susțină comunicarea intimă dintre părinte-profesor. Părinții moderni preferă metode de comunicare la distanță, cum ar fi platformele online și sunt mai puțin susceptibili să participe la ședințe sau activități școlare. În timp ce tehnologia și instrumentele digitale pot ajuta familiile să rămână informate, elevii își pot pierde interesul pentru școală atunci când părinții nu își oferă sprijinul.

Pe de altă parte, profesorii observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici.

Implicarea părinților îi poate ajuta pe cei mici în mai multe moduri, precum:

- Să obțină note mai mari la școală;
- Să aibă un scor peste medie la testele naționale;
- Să fie activi și implicați în timpul orelor;
- Să aibă încredere în propriile abilități;
- Să socializeze ușor și eficient cu partenerii de joacă;
- Să fie empatici și înțelegători cu cei din jur;
- Să își continue educația și după terminarea liceului.

Iată câteva modalități prin care poți să te implici activ în educația copilului:

▪ **Comunică** regulat cu cadrele didactice ale copilului. Pune întrebări cheie, precum: în ce domenii se descurcă, ce mai poate fi îmbunătățit și cum îl poți susține și ajuta de acasă;

▪ **Participă la cât mai multe activități școlare:** ședințe cu părinții, serbări, festivități sau lecții deschise;

▪ **Planifică excursii cu scop educațional în afara școlii.** Câteva exemple de activități – excursii, tururi de muzee, vizite la bibliotecă. Dacă cel mic învață despre animale, ați putea merge împreună la un muzeu de științe naturale. Acest lucru îi va oferi copilului posibilitatea de a aplica în viața reală cunoștințele pe care le-a dobândit la grădiniță sau școală;

▪ **Organizează lecții interactive acasă.** Activitățile domestice pot îmbunătăți procesul de învățare. De pildă, poți crea cântece și rime cu vocabularul învățat la clasă, ori să înlocuiești anumite instrumente muzicale cu obiecte casnice. O sesiune de gătit distractivă îi poate oferi celui mic ocazia de a-și dezvolta înțelegerea despre sănătate și nutriție;

▪ **Urmăriți împreună filme și videoclipuri educaționale;**

▪ **Pune întrebări în mod regulat despre cum a fost la școală,** dacă a învățat ceva nou, precum și despre cea mai grea parte a zilei. Comunicarea acasă îi încurajează pe copii să revizuiască ceea ce au învățat pe parcursul zilei;

▪ **Pune bazele învățării unei limbi străine.** Deși învățământul formal poate include predarea unei limbi străine, acasă poate fi mediul în care copilul să se familiarizeze cu vocabularul și expresiile de bază. Poți face acest lucru prin desene animate în limba engleză, de pildă, în timp ce poți evidenția anumite cuvinte cheie, precum fructe, animale sau membri ai familiei.

Bibliografie:

- Lintiere, L. (2017) *Dezvoltarea inteligenței emoționale a copiilor*, Editura Curtea Veche, București;
- Marian, M. (2006) *Psihoterapii - teorii, metode, intervenție*, Editura Universității din Oradea;
- Neamțu, C., Gherguț, A. (2000) *Psihopedagogie specială*, Editura Polirom, Iași

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. HAI DĂU ADELINA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AL. I. CUZA” FĂLTICENI

Schimbările care au loc în plan social și implicit în plan educațional, impun de la o zi la alta o regândire a demersului educativ, impusă de nevoia de a găsi și a concepe noi strategii și resurse pentru a crea premisele personalității unui om pregătit, liber, curajos, capabil să se adapteze cu ușurință într-o societate aflată în schimbare. Racordându-ne la aceste schimbări și punându-ne întregul potențial creativ în slujba copilului, avem datoria de a aborda un nou tip de relație copil – profesor – părinte care să –i confere copilului încredere, sprijin, îndrumare, spirit competitiv și de cooperare și plăcerea de a învăța. De aceea, tot ceea ce facem cu și pentru copil trebuie să conducă la obținerea unor finalități care să convingă că rolul parteneriatului școală – familie este major în îndeplinirea idealului educațional. Trăind într-o societate democratică, în care se pune accent pe drepturile copilului, modelele tradiționale se cer înlocuite de practici educative care să implice în mod egal școala, familia și comunitatea pentru a răspunde cerințelor noilor generații, să stabilească un echilibru între libertate și alegere, drepturi și responsabilități. Astăzi se simte tot mai mult nevoia unui parteneriat educațional între toți factorii care contribuie la o educare eficientă pentru individ și societate. Dacă părinții sunt stimulați astfel încât să se simtă o parte a programului școlar, ei îl înțeleg mai bine și îl sprijină adecvat. Atunci când familiile sunt implicate efectiv în activitatea școlară când profesorul creează o atmosferă deschisă pentru implicarea părinților și îi încurajează să pună întrebări, să dialogheze deschis, să participe la activitățile din clasă să-și împărtășească interesele, beneficiază atât copiii, cât și părinții și profesorii. Lucrând împreună profesorii și părinții, într-o echipă, pentru a crea o experiență unică, interesantă de învățare pentru toată lumea, se dezvoltă încrederea reciprocă și copiii beneficiază din modelul adulților de echipe cooperante într-un mediu de învățare stimulator. Atunci când elevii îi văd pe părinți implicați în școală și colaborând cu învățătorii, se simt din ce în ce mai importanți. Colaborarea școlii cu familia constituie un element sine qua non în procesul educațional. Ca familie este prima „școală” a viitorului cetățean, este adevăr indubitabil, dar nu se poate lua în considerare ideea că, odată ce copilul pășește pragul școlii, influența familiei scade sau ar deveni un adjuvant de ordin cu totul secundar. Între cei doi factori educativi există o strânsă legătură, permanentă care se realizează prin diferite forme de colaborare, care nu se cer neapărat spectaculoase, dar care fac parte integrantă din procesul de conducere științifică a școlii. O relație majoră – școală și familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură. De-a lungul anilor am observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri însă când elevii cu multiple posibilități, evoluează lent fiindcă familia nu prezintă interes. Cauzele unor eșecuri școlare sunt multiple, școala are sarcina dar și menirea să le depisteze și să intervină, uneori când este cazul, în situații delicate. Un sfat la timp, o îndrumare competentă, o vizită la domiciliu sunt mijloace care pot da rezultate favorabile randamentului școlar. Creșterea randamentului școlar este strâns legată și de modul în care familia concepe stimularea elevului. Dezinteresul părinților față de notele copilului, trecerea pe planul doi a acestei datorii față de copil, nu numai că atrofiază voința copilului, dar îl și jignește. De cele mai multe ori, randamentul slab al copilului este rezultatul slabei preocupări a părinților în controlul propriilor copii. Familia și școala reprezintă factori importanți în educarea copilului dar un factor hotărâtor îl joacă și cel în care evoluează. De modul în care se integrează în grupurile sociale comunică cu cei din jurul său depinde sănătatea sa mintală și nu numai. Grupurile de prieteni în care este integrat copilul constituie un element cheie care stă la baza dezvoltării armonioase a acestuia. Spre deosebire de adulți în general, membrii grupurilor de copii sunt mai neiertători în ceea ce privește abaterile de la regulă, fapt care îl ajută pe copil să-și formeze un set de principii și norme morale. Problemele de educație și comportare civilizată există în întreaga lume și nu vor fi niciodată pe deplin soluționate. Educația pe care o face școala împreună cu familia este un proces continuu și conștient cu participarea copilului la cunoașterea binelui adevărului și frumosului. Educația și familia constituie

prima școală a copilului, partea cea mai importantă a pregătirii lui pentru viața socială și productivă care acționează de la naștere, în tot decursul copilăriei până la tinerețe și vârsta adultă, conjugată fiind cu acțiunile școlii și ale altor factori educativi. Familia trebuie să fie prima instituție socială care se preocupă de asigurarea condițiilor necesare dezvoltării normale a copilului, îngrijire, hrănire, dezvoltarea vorbirii primele cunoștințe despre mediul înconjurător, primele noțiuni morale și până la sprijinirea integrării sociale a acestora. Rolul primordial în acțiunea comună a celor doi factori îl are școala. Este necesar ca familia să sprijine în permanență activitatea educativă a școlii. Dirigințele, profesorii clasei, consilierul școlar și educativ, familia alături de partenerii de educație trebuie să-și sincronizeze contribuțiile să le coreleze în vederea realizării unor obiective educaționale comune să stabilească raporturi de colaborare. Cele două instituții școala și familia urmăresc aceleași scopuri care vizează formarea omului societății de mâine.

FAMILIA- UN PARTENER VALOROS ÎN PROCESUL EDUCATIV

PROF. HAIDUC LAURA ANAMARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 7 PETROȘANI

Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului; drepturile de care dispune pentru educația copilului; importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului; metodele de colaborare cu școala. În acest scop este necesar un dialog între profesori și părinți; profesorii trebuie să primească o pregătire în materie de relație cu părinții iar competența lor în această materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională; părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu profesorii; școlile trebuie să asigure (asociațiilor) părinților asistența necesară.

O problemă stringentă pentru România o reprezintă responsabilitatea locală pentru calitatea educației și succesul școlar, care reclamă căi diferite de stabilire a relațiilor de colaborare între școli, familii și comunități. Avem în vedere că școlile de toate gradele sunt organizații responsabile pentru educația formală a copiilor și adolescenților. Școlile care duc la bun sfârșit mult mai eficient această responsabilitate se consideră pe ele însele și elevii lor ca parte a sistemului social ce include familiile și comunitățile. Cercetările desfășurate în Statele Unite și în unele țări din Europa arată că atunci când școlile, familiile și comunitățile lucrează împreună ca parteneri, beneficiarii sunt elevii.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natură relațiilor publice.

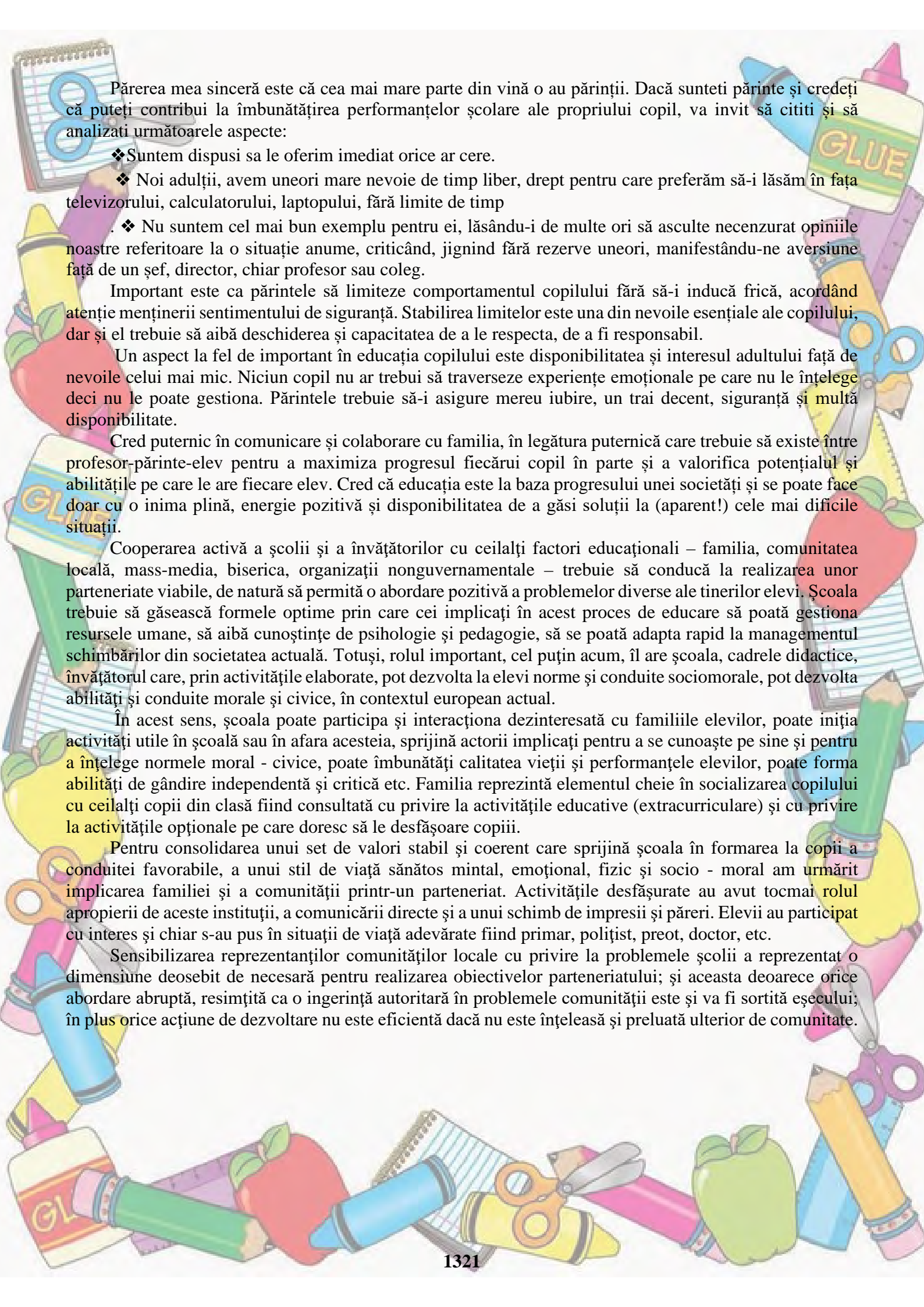
În baza cercetărilor făcute în școlile din S.U.A. și în unele țări din Europa, a reieșit faptul că, atunci când școlile, familiile și comunitățile colaborează ca parteneri, beneficiarii acestei colaborări sunt elevii. Parteneriatul are un rol deosebit în funcționarea școlii, în îndeplinirea obiectivelor acesteia și se poate realiza astfel:

- Ajută profesorii în munca lor
- Perfecționează abilitățile școlare ale elevilor
- Îmbunătățesc programele de studiu și climatul școlar
- Îmbunătățesc abilitățile educaționale ale părinților elevilor
- Dezvoltă abilități de lideri ale părinților
- Facilitează legătura dintre familii, personalul școlii și al comunității
- Oferă servicii și suport familiilor
- Creează o atmosferă mai sigură în școală
- Ajută la managementul școlii

Se vorbește foarte mult despre fenomenul de bullying. Desigur, acesta poate fi combătut prin educație și credință din partea familiei, școlii, Bisericii și a întregii societăți, care trebuie să dea dovadă de multă responsabilitate în educația și formarea bunelor maniere la copii și tineri.

De asemenea, copiii și tinerii trebuie să învețe să prețuiască valoarea prieteniei adevărate și să evite pe cât posibil comportamentele urâte în orice loc s-ar afla. De aceea, copiii și tinerii trebuie să aibă o alimentație variată și echilibrată, să facă zilnic mișcare, să evite consumul de substanțe dăunătoare organismului, să citească zilnic din cărți recomandate de părinți și de școală și să învețe zilnic cu pauze mari și nu în salturi.

În felul acesta, sunt evitate oboseala, surmenajul și alte afecțiuni, care le-ar putea dăuna sănătății și bunei desfășurări a activităților zilnice.

Păreră mea sinceră este că cea mai mare parte din vină o au părinții. Dacă sunteți părinte și credeți că puteți contribui la îmbunătățirea performanțelor școlare ale propriului copil, va invit să citiți și să analizați următoarele aspecte:

❖ Suntem dispusi să le oferim imediat orice ar cere.

❖ Noi adulții, avem uneori mare nevoie de timp liber, drept pentru care preferăm să-i lăsăm în fața televizorului, calculatorului, laptopului, fără limite de timp

❖ Nu suntem cel mai bun exemplu pentru ei, lăsându-i de multe ori să asculte necenzurat opiniile noastre referitoare la o situație anume, criticând, jignind fără rezerve uneori, manifestându-ne aversiune față de un șef, director, chiar profesor sau coleg.

Important este ca părintele să limiteze comportamentul copilului fără să-i inducă frică, acordând atenție menținerii sentimentului de siguranță. Stabilirea limitelor este una din nevoile esențiale ale copilului, dar și el trebuie să aibă deschiderea și capacitatea de a le respecta, de a fi responsabil.

Un aspect la fel de important în educația copilului este disponibilitatea și interesul adultului față de nevoile celui mai mic. Niciun copil nu ar trebui să traverseze experiențe emoționale pe care nu le înțelege deci nu le poate gestiona. Părintele trebuie să-i asigure mereu iubire, un trai decent, siguranță și multă disponibilitate.

Cred puternic în comunicare și colaborare cu familia, în legătura puternică care trebuie să existe între profesor-părinte-elev pentru a maximiza progresul fiecărui copil în parte și a valorifica potențialul și abilitățile pe care le are fiecare elev. Cred că educația este la baza progresului unei societăți și se poate face doar cu o inimă plină, energie pozitivă și disponibilitatea de a găsi soluții la (aparent!) cele mai dificile situații.

Cooperarea activă a școlii și a învățătorilor cu ceilalți factori educaționali – familia, comunitatea locală, mass-media, biserica, organizații nonguvernamentale – trebuie să conducă la realizarea unor parteneriate viabile, de natură să permită o abordare pozitivă a problemelor diverse ale tinerilor elevi. Școala trebuie să găsească formele optime prin care cei implicați în acest proces de educare să poată gestiona resursele umane, să aibă cunoștințe de psihologie și pedagogie, să se poată adapta rapid la managementul schimbărilor din societatea actuală. Totuși, rolul important, cel puțin acum, îl are școala, cadrele didactice, învățătorul care, prin activitățile elaborate, pot dezvolta la elevi norme și conduite sociomorale, pot dezvolta abilități și conduite morale și civice, în contextul european actual.

În acest sens, școala poate participa și interacționa dezinteresată cu familiile elevilor, poate iniția activități utile în școală sau în afara acesteia, sprijină actorii implicați pentru a se cunoaște pe sine și pentru a înțelege normele moral - civice, poate îmbunătăți calitatea vieții și performanțele elevilor, poate forma abilități de gândire independentă și critică etc. Familia reprezintă elementul cheie în socializarea copilului cu ceilalți copii din clasă fiind consultată cu privire la activitățile educative (extracurriculare) și cu privire la activitățile opționale pe care doresc să le desfășoare copiii.

Pentru consolidarea unui set de valori stabil și coerent care sprijină școala în formarea la copii a conduitei favorabile, a unui stil de viață sănătos mintal, emoțional, fizic și socio - moral am urmărit implicarea familiei și a comunității printr-un parteneriat. Activitățile desfășurate au avut tocmai rolul apropiării de aceste instituții, a comunicării directe și a unui schimb de impresii și păreri. Elevii au participat cu interes și chiar s-au pus în situații de viață adevărate fiind primar, polițist, preot, doctor, etc.

Sensibilizarea reprezentanților comunităților locale cu privire la problemele școlii a reprezentat o dimensiune deosebit de necesară pentru realizarea obiectivelor parteneriatului; și aceasta deoarece orice abordare abruptă, resimțită ca o ingerință autoritară în problemele comunității este și va fi sortită eșecului; în plus orice acțiune de dezvoltare nu este eficientă dacă nu este înțeleasă și preluată ulterior de comunitate.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. PT. ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR: HÂM ILDIKÓ-ERZSÉBET

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „VASILE LUCACIU”, CAREI

Precum spunea marele poet, filozof, român, Lucian Blaga: „Copilăria este inima tuturor vârstelor.”, adică este singurul moment al vieții în care trăim totul la maximă intensitate, în care râdem și plângem în aceeași zi, în care ne supărăm și iertăm în câteva secunde, în care suntem singuri și totodată cu toată lumea.

Copilăria înseamnă bucurie, puritatea privirii cu care copilul încearcă să înțeleagă lumea și pe care observatorul cât de cât atent, nu poate să nu o remarce, este perioada în care deprindem cele mai importante învățăminte ale vieții, iar fiecare eveniment prin care trece copilul îl formează mai târziu ca om.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Adică cei șapte ani de acasă își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală, și colectivă, și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ „cei șapte ani de acasă”.

În familie copilul face primul pas, spune primul cuvânt, cunoaște lumea înconjurătoare. Părinții sunt cei mai importanți oameni din viața copiilor. Prin conversațiile cu ei și cu ceilalți membri ai familiei, prin activitățile de joacă și rutinile familiale, copii învață despre lume și locul lor în ea. Familiile sunt primii educatori ai copilului: ele vor continua să le influențeze învățarea și dezvoltarea în timpul anilor de școală și multă vreme după aceea și prin valorile pe care le transmite, pune bazele dezvoltării sale intelectuale. Cei șapte ani de acasă influențează și modelează personalitatea umană.

Cecercetările psihologice au demonstrat: dragostea de carte poate fi cultivată până la 9 ani. Mai târziu să trezești interesul pentru lectură va fi mai complicat, câteodată chiar și imposibil. Așa dar, această funcție cade pe umerii părinților, căci ei sunt cei care le spun povești copiilor înainte de somn, răspund la numeroasele “de ce?”

S-a dovedit că anume copiii cărora li s-au citit din primii ani de viață, au succese mai bune în școală. Ascultarea poveștilor dezvoltă gândirea, imaginația și creativitatea.

Însă pentru ca apropierea de carte să devină o deprindere zilnică și, mai mult, ca plăcerea de a citi să devină o necesitate dorită și trăită emoțional, ea trebuie cultivată înainte chiar de a începe învățarea alfabetului, prin preocuparea permanentă a părinților de a-i obișnui pe copii cu frumusețea inegalabilă a lecturilor de basme și povești.

Fiecare părinte își dorește un copil educat, deștept, inteligent, afirmat și apreciat. Una dintre căile de realizare a acestor obiective este lectura, revigorarea lecturii de familie. Lectura cărților trebuie să constituie o activitate cotidiană fundamentală, deoarece contribuie la îmbogățirea vieții fiecăruia dintre noi.

Pornind de la aceste considerente teoretice și metodice în același timp, în cercetarea întreprinsă am pornit de la următoarea ipoteză: dacă în cadrul activității școlare se vor lucra intensiv de a organiza în școală cercuri de lectură și concursuri pe teme literare, cercuri de artă dramatică, *se va îmbunătăți în mod real copiii noștri obiceiul de a citi și capacitatea de receptare activă a textelor epice.*

Pentru realizarea cercetării am folosit următoarele metode: observația, conversația, metoda analizei produselor activității și cercetării documentelor, metoda testelor.

Pentru a verifica eficacitatea demersului metodic folosit în munca instructiv-educativă cu scopul de a îmbunătăți copiii noștri obiceiul de a citi, la vârsta școlară mică s-a procedat la o comparație a rezultatelor obținute de eșantionul experimental cu cele obținute de eșantionul de control. Clasa experimentală este formată din 16 elevi, iar clasa de control este formată tot din 16 elevi, cele două colective fiind alcătuite din copii cu o dezvoltare intelectuală eterogenă.

Experimentul s-a desfășurat în trei etape: etapa inițială, constatativă; etapa formativ-ameliorativă și etapa finală.

Etapa inițială, constatativă

În această etapă am aplicat un test de evaluare inițială, elaborat în concordanță cu obiectivele de referință ale clasei a II-a, pentru a se stabili nivelul de pregătire al elevilor.

Elevii de la cele două clase au fost puși în aceleași condiții de lucru: au fost testați în aceeași zi, la aceeași oră, li s-a acordat același timp necesar rezolvării sarcinilor de lucru, nu li s-au dat indicații.

În etapa inițială, constatativă a nivelului de cunoștințe literare ale elevilor și aplicare a lor în situații practice, de evaluare, rezultatele au indicat că elevii ambelor clase au nivele asemănătoare de pregătire și obiceiuri de a citi la fel.

Etapa formativ-ameliorativă

În această etapă, la clasa de control lecțiile s-au desfășurat în mod obișnuit, iar la clasa experimentală **au organizat în școală cercuri de lectură și concursuri pe teme literare, cercuri de artă dramatică**, metode activ-participative, jocuri didactice, metode moderne, interactive.

Etapa finală

În această etapă am propus celor două eșantioane (clasa de control și clasa experimentală) același test de evaluare sumativă aplicat în condiții similare; am înregistrat și prelucrat rezultatele obținute în vederea confirmării sau infirmării progresului prin raportarea la testul inițial și la obiectivele stabilite în desfășurarea cercetării.

Concluzii:

În etapa de evaluare finală a nivelului de dezvoltare a capacităților elevilor de receptare a textului epic, de lucru individual în analiza acestui tip de text, rezultatele au indicat o creștere semnificativă la clasa experimentală și s/au bucurat în voie de avantajele lecturii, vocabular bogat și exprimare elocventă, înțelegere amplă și succes școlar, imaginație și creativitate, empatie și ajustare socială, relaxare și stare de bine.

Comparând rezultatele la probele date, se constată că performanțele elevilor clasei experimentale sunt superioare celor ale elevilor clasei de control, care la începutul perioadei aveau aproximativ același nivel de pregătire.

Copiii pot fi educați pentru a deveni cititori printr-o muncă regulată, dedicată, dar să nu uităm, contează enorm de mult „cei șapte ani de acasă”!

Bibliografie:

„EDICT – Revista educației” (ISSN 1582 – 909X)

BUNESCU, GH. Educația părinților – strategii și programe. Ch.: Lumina, 1995. 178 p

COCIERU, N. BALTAG, S. BRAGHIȘ, M. Ședințe cu părinții. Ch.: Interprint, 2012. 134p.

CUZNEȚOV, E. Tratat de educație pentru familie. Pedagogia familiei. Ch.: CEP USM, 2008

TERZI-BARBAROȘIE, D. Partenariatul familie – școală: unicul scenariu verosimil pentru un învățământ de calitate. În: Didactica Pro, 2013, nr.3 (79), p.2-5

PRIMELE NOASTRE 500 DE ZILE DE ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR HANCHEȘ ANA LIVIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ANDREI ȘAGUNA” DEVA

DESCRIEREA PROIECTULUI

1. ARGUMENT

Proiectul *Primele noastre 500 de zile de școală* este adresat în primul rând elevilor și cadrelor didactice de la clasa a III-a B ai Școlii *Andrei Șaguna Deva*, dar și părinților și comunității locale, dorind să fie un portal spre sufletul fiecăruia, o dorință de a ne cunoaște mai bine, o șansă de a ne arăta frumusețea interioară, de a ne exprima prin intermediul artei.

2. SCOP:

Cunoașterea semnificației parcurgerii primelor 500 de zile din viața de școlar; bucuria sărbătoririi împreună a 500 de zile de școală prin diferite activități, dar și creșterea prestigiului claselor și școlilor în rândul comunității.

3. OBIECTIVE:

- Atragerea efectivă a copiilor în organizarea unor activități cu caracter extracurricular, conducând la creșterea calitativă a acestora;
- Identificarea propriilor valori și prezentarea grupului din care fac parte;
- Cunoașterea și respectarea valorilor actualei generații de școlari prin paralelismul între universul copilăriei de azi și universul copilăriei părinților lor sau al unor personaje din povești;
- Stimularea și promovarea creativității elevilor prin realizarea colecțiilor de 500 de obiecte;
- Conștientizarea afectivității de grup ca suport al prieteniei;
- Stimularea interesului părinților copiilor prin implicarea directă și indirectă în aceste activități;
- Promovarea imaginii școlii în cadrul comunității locale.

4. GRUPUL ȚINTĂ:

28 elevi ai clasei a III-a B ai Școlii „Andrei Șaguna” Deva implicați în proiect;
Părinții elevilor;
Membrii comunității locale.

5. PERIOADA:

Derulare: 11-22 octombrie 2021

6. RESURSE:

umane: elevi, cadre didactice, părinții elevilor, membri ai comunității locale;
materiale: colecțiile de materiale aduse de copii, markere, hârtie, carioci, carton, diplome oferite copiilor, yopsea, mănuși de unică folosință;
financiare: bugetare – fonduri proprii pentru materiale de specialitate;
extrabugetare – sponsorizări, contribuții ale părinților pentru realizarea colecțiilor de 500 de obiecte.

7. ACTIVITĂȚI:

- Anunțarea copiilor și a părinților asupra proiectului și asupra modului cum trebuie să se pregătească pentru sărbătorirea celor 500 de zile de școală: pregătirea colecțiilor de 500 de obiecte;
- Realizarea unui Jamboard cu aspecte reprezentative din activitatea școlară – octombrie 2021;
- Pavoazarea claselor pentru sărbătoare – 12 octombrie 2021;
- *500 de degețele harnice* – activități desfășurate în ziua de 13 octombrie 2021 (ochelari 500, ornamente cu 500 de frunze)
- Prezentarea unor aspecte din activitățile colegilor de la celelalte școli – 22 octombrie 2021.

A decorative border surrounds the text, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a blue notebook with scissors, a yellow crayon, a red apple, a blue glue bottle, a green pencil, a blue notebook, a yellow apple, orange scissors, a blue crayon, a yellow glue bottle, a green pencil, a red apple, a blue crayon, a blue notebook, orange scissors, a yellow crayon, a pink pencil, a green apple, a blue crayon, and a yellow glue bottle. On the right side, from top to bottom, there is a blue crayon, a yellow glue bottle, a yellow pencil, blue scissors, a yellow notebook, a red apple, a blue notebook, a green pencil, a blue crayon, a yellow glue bottle, a pink pencil, orange scissors, a yellow crayon, a pink pencil, purple scissors, a yellow pencil, a blue crayon, a green apple, a blue crayon, and a yellow glue bottle.

8. REZULTATE AȘTEPTATE:

- Atitudinea pozitivă a copiilor față de acțiunile realizate;
- Responsabilizarea elevilor și a părinților în vederea realizării colecțiilor cu 500 de obiecte;
- Implicarea elevilor, cadrelor didactice și a părinților în activitățile organizate;
- Dezvoltarea comportamentelor sociale la copii;
- Manifestarea spiritului de toleranță și cooperare între elevi;
- Dezvoltarea gândirii critice la elevi;
- Egalitate și respect pentru diversitate.

9. EVALUARE:

- Numărul activităților organizate în timpul derulării proiectului;
- Calitatea activităților organizate;
- Calitatea lucrărilor aflate la expoziții;
- Produsele finale ale activității.

PARINTII, PRIMII EDUCATORI AI COPIILOR

PROF. INV. PREȘC. HÂRLĂUANU GABRIELA

LICEUL TEHNOLOGIC TURCENI

GRĂDINIȚA STRĂMBA-JIU

„Cine-l vede pe copil cum crește? Nimeni! Numai cei care vin din alta parte spun:

„Vai, ce a crescut! „. Dar nici mama, nici tata nu l-au vazut cum creste. El a devenit in timp. Si in fiecare clipa a fost ceea ce urma sa fie., Antoine de Saint-Exupery

Constructia celor „7 ani de acasa,,este un proces indelungat, proces in care avem nevoie de parteneri. Atunci cand construim impreuna, trebuie sa fim constienti de importanta fiecaruia dintre noi, de cine suntem „noi,, ce stim sa facem si ce putem face fiecare pentru a reusi sa facem impreuna.

Rolul parintilor este acela de a fi primii educatori ai copilului lor. De aceea, este foarte important ca ei sa-si cunoasca responsabilitatile si sa dezvolte practici educative adecvate. Unde si cand se termina rolul de educator al parintilor? O intebare foarte buna..

Atunci cand ne referim la dezvoltarea copilului, trebuie sa avem in vedere un aspect important: dezvoltarea este un proces individual si desi etapele de dezvoltare sunt atribuite copilului in general, tine de unicitatea copilului.

Pentru a putea intelege nevoia copilului de educatie, trebuie sa incercam sa ne indepartam de sensul didactic, pedagogic pe care il acorda majoritatea oamenilor acestui concept si sa ne aducem aminte adevarul celor „7 ani de acasa,,. Fiecare interventie pentru copil sau pe langa copil este bine sa fie considerate interventii educative, ele devenind interventii impreuna cu copilul; copilul le asimileaza, le integreaza ca modele relationale, in functie de care isi structureaza personalitatea.

Familia are un rol deosebit in formarea si dezvoltarea personalitatii copilului. De atmosfera din familie depind sentimentele de siguranta sau nesiguranta, dezvoltarea capacitatilor sale intelectuale si afective.

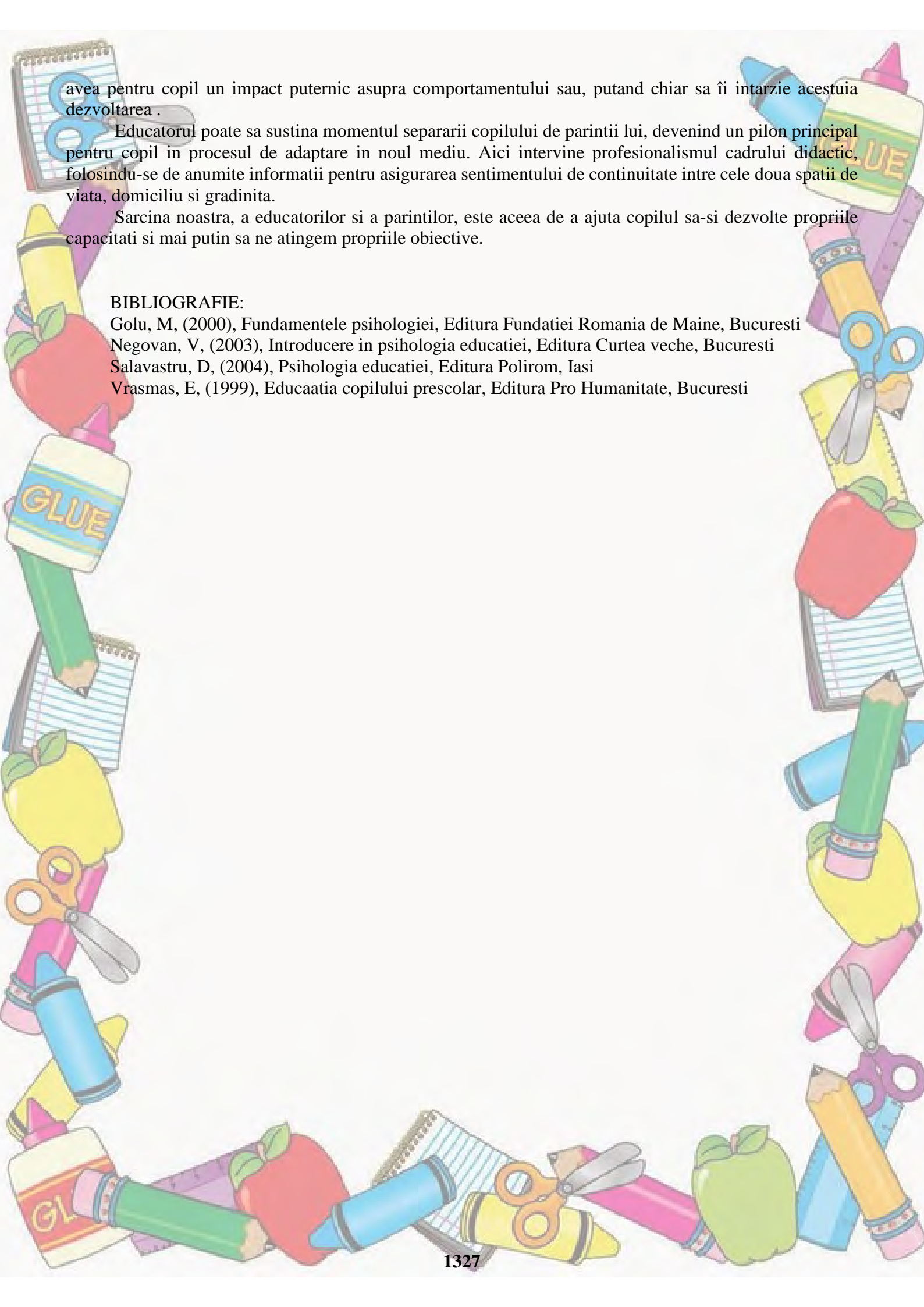
Familia este primul grup social din care face parte copilul. Aceasta reprezinta un prim instrument de reglare a interactiunilor dintre copil si mediul social. Procesele de descoperire a propriei persoane, a cunoasterii de sine, a identificarii persoanei, au loc in primii ani de viata, petrecuti in familie. Fiecare familie are stilul ei educativ. Exista o multitudine de determinante ale stilului educativ in familie . Acestea se refera la coordonatele exterioare si la variabilele interne ale vietii de familie. O serie de specialisti, considera ca atmosfera familiala, climatul familial, tehnicile de influenta ale familiei, se pot identifica cu stilul educativ(R. Vincente, 1972).

Multi parinti asteapta din partea copiilor lor sa invete lucruri care depasesc capacitatea lor si uita de varsta si de stadiul de dezvoltare. Exista tendinta de a astepta de la copil mai mult decat este el pregatit sa ofere.

Foarte important este faptul ca pentru a invata un comportament, copilul are nevoie de consecventa, ceea ce inseamna ca atat mama cat si tata si bunica, toti cei implicati in educatia copilului vor aplica aceeasi metoda si vor comunica copilului acelasi mesaj. Ceea ce este foarte important este ca regulile stabilite sunt aceleasi pentru toti membrii familiei.

Jocul este terenul pe care copilul isi manifesta personalitatea si interesele. Ca parinti, trebuie sa fim intotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv in timpul jocului. Cand ne implicam activ in jocul copilului punem temelia unei legaturi solide intre noi si el. Noi patrundem in lumea lor, iar noi intr-a noastra.

Dupa ce ajunge la varsta prescolara, educatia copilului se imparte intre familie si dascalii. Cei din urma, vor fi chemati sa slefuiasca ceea ce a realizat familia, sa completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scapat pana la aceasta varsta si sa-l ajute pe copil in intelegerea si lamurirea unor probleme. Inscrierea la gradinita a copilului, presupune o separare brusca de mediul social familiar copilului. Acesta traieste o stare de pierdere fata de persoanele dragi, iar asta poate fi derutant pentru el. Acest proces, poate

avea pentru copil un impact puternic asupra comportamentului sau, putand chiar sa îi intarzie acestuia dezvoltarea .

Educatorul poate sa sustina momentul separarii copilului de parintii lui, devenind un pilon principal pentru copil in procesul de adaptare in noul mediu. Aici intervine profesionalismul cadrului didactic, folosindu-se de anumite informatii pentru asigurarea sentimentului de continuitate intre cele doua spatii de viata, domiciliu si gradinita.

Sarcina noastra, a educatorilor si a parintilor, este aceea de a ajuta copilul sa-si dezvolte propriile capacitati si mai putin sa ne atingem propriile obiective.

BIBLIOGRAFIE:

Golu, M, (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundatiei Romania de Maine, Bucuresti

Negovan, V, (2003), Introducere in psihologia educatiei, Editura Curtea veche, Bucuresti

Salavastru, D, (2004), Psihologia educatiei, Editura Polirom, Iasi

Vrasmas, E, (1999), Educatia copilului prescolar, Editura Pro Humanitate, Bucuresti

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. HĂRȘAN IOANA

Educația sistematică, instituționalizată realizată în școală asigură în foarte mare măsură competențele și performanțele persoanei în sfera privată, profesională și publică. Prin misiunea asumată, școala pregătește pentru viața din comunitate. În acest sens, sloganul școlii devine: „**Nu pentru școală, ci pentru viață învățăm!**” (*Non scholae, sed vitae discimus*).

Toți copiii au dreptul la educație. Statul trebuie să asigure gratuitatea învățământului obligatoriu, să creeze condiții pentru ca educația să fie de calitate și accesibilă tuturor, fără nici o discriminare. Omul învață pe întreg parcursul vieții sale. Această învățare, în familie, în comunitate sau în școală îi permite omului să își dezvolte gândirea, inteligența, deprinderile, să se adapteze la mediul înconjurător, să ia decizii potrivite pentru prezentul și viitorul său.

Școala reprezintă un mediu caracterizat de norme (reguli), valori și modele de comportament menite să îl ajute pe elev să devină conștient de sine și de rolul său în cadrul unui grup. Școala este o instituție de învățământ, un spațiu de educație și de formare, locul în care elevul, cu sprijinul profesorilor săi, își dezvoltă cunoștințe și priceperi, realizând obiectivele de învățare adecvate potențialului său.

Școala este un mediu de toleranță și de respect pentru toți cei care îi deschid porțile, indiferent care sunt diferențele dintre aceștia. Prin urmare, cadrele didactice trebuie să intervină și să înlăture toate barierele care pot exista sau pot apărea pe parcursul actului educațional astfel încât elevii să se simtă protejați, respectați, acceptați și ajutați la nevoie. Promovând un astfel de mediu, optim și încrezător, rezultatele nu vor întârzia să apară.

Dreptul la educație asigură copiilor șanse egale. Educația este importantă pentru copil, ajutându-l să devină o ființă independentă și responsabilă. De asemenea, educația contribuie decisiv la integrarea unui copil în societate și la pregătirea sa pentru profesia pe care o va alege. Fără educație, visurile copiilor nu ar putea deveni realitate.

Părinții copilului au ca prioritate alegerea felului educației care îi va fi dată copilului, ei au obligația să-l înscrie pe copil la școală și să asigure frecventarea cu regularitate de către acesta a cursurilor școlare. Totodată este nevoie de o implicare activă și responsabilă pe tot parcursul școlarizării, crearea unei relații optime părinte-școală. Numai astfel pot fi preîntâmpinate și evitate posibilele evenimente, numai astfel se poate cunoaște realmente parcursul elevului, acordarea sprijinului necesar și îndrumarea acestuia în funcție de aptitudini și abilități.

Pe întregul parcurs al educării sale, copilului trebuie să i se respecte dreptul la demnitate. El nu poate fi supus unor tratamente abuzive, degradante sau umilitoare. Educația pe care o primesc copiii trebuie să îi învețe să fie toleranți și să respecte drepturile omului, însă și educația trebuie să respecte drepturile copilului: dreptul la informație corectă și dreptul la opinie. Școala este factorul cel mai important în educația copilului. Este al doilea cel mai cunoscut mediu pentru copil, un mediu care conlucrează la formarea și pregătirea acestuia pentru viață.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală, pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și instruire va fi frânată. Așadar, să reflectăm asupra apelului adresat de celebrul J.J. Rousseau: *Educatori, învățați să vă cunoașteți copiii!*

Bibliografie

1. Pescaru-Băran, A.- *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004
2. Nicola, I.- *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003
3. Ciocâlțeu A., Florea R., Gunea, C., Radu M., Stânculescu, A., *Manual de educație socială*, cls a V-a, editura Sigma

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

ÎNV. HÂRTOPANU OANA MARIA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ GÂȘTEȘTI

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jignește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățatura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățatură le pun pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățatură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

Deci, ca primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

Ca învățătoare, am urmărit să-i atrag pe părinți în jurul școlii și să devină colaboratori activi ai dascălului, să cunoască scopul și sarcinile, metodele educative, să devină conștienți de răspunderea pe care o au în fața societății.

Am folosit o varietate de forme și metode precum ședințele cu părinții, lectoratele cu părinții, consultațiile și convorbirile în grup sau individuale, fișele psiho-pedagogice ale elevilor.

În cadrul ședințelor cu părinții, m-am străduit să leg munca educativă a acestora de sarcinile activității instructiv-educative din școală. De asemenea, m-am ocupat de organizarea muncii în familie, de alcătuirea și respectarea regimului zilnic, de atragerea părinților în supravegherea timpului liber al elevilor. În acest sens, am dezbătut în cadrul unui lectorat tema *Un regim de viață rațional*.

În convorbirile cu părinții este foarte important tonul folosit de profesor. Nu am fost niciodată un acuzator al elevilor pentru a nu declanșa în părinți reacția de apărător al acestora, fapt care face imposibilă colaborarea cu familia. Am căutat ca părinții să vadă că le întind o mână prietenească pentru ca prin eforturi comune copilul lor să ajungă în rândul celor mai buni.

De asemenea, la orele de dirigenție, cât și în cadrul ședințelor cu părinții am dezbătut teme ca: *Vă cunoașteți copilul?*, *Rolul mamei*, *Rolul tatălui*, *Meseria de a fi părinte*, *Frumusețea comportării*, *Ziua mea de lucru*, *Copilul față în față cu părinții*.

Întocmirea fișelor pedagogice a fost mereu în atenția mea. Am realizat caracterizări individuale și caracterizarea clasei privită în ansamblu, iar pe baza acestora am proiectat strategiile instructiv-educative pentru atingerea țelului pe care mi l-am propus- succesul școlar.

Deci, factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată.

Așadar, să reflectăm asupra apelului adresat de celebrul J.J. Rousseau: *Educatori, învățați să vă cunoașteți copiii!*

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF: HAȘ LARISA, COLEGIUL ECONOMIC „PARTENIE COSMA” ORADEA

*„Educația este cea mai puternică armă pe care o puteți folosi pentru a schimba lumea”
Nelson Mandela*

Lumea se află într-o continuă schimbare și evoluție, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine și să îmbunătățească sistemul educației pentru a-i ajuta pe copii să se dezvolte.

O relație bună școală-familie duce la cunoașterea stării de sănătate a copilului și a procesul de învățare, un echilibru dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație.

Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între familie și școală trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare. Elevul împărtășește cu familia realizările școlare, aspectele pozitive, dar și aspectele mai puțin plăcute sau piedicile care pot să apară. Părinții sunt cei care sprijină necondiționat copilul, oferindu-i soluții optime pentru rezolvarea unor situații apărute atât în școală cât și în viață. Rolul părinților este de a oferi copiilor „cei șapte ani de acasă”, de a le implementa acestora normele de conduită, anumite valori și de a le transmite abilități de bază care pot fi de folos și în mediul școlar. Aceștia pot influența atitudinea copiilor față de școală, comportamentul în clasă, motivația pentru învățare precum și încrederea în propriile forțe.

Strategiile educaționale utilizate de unii părinți, chiar dacă sunt bine intenționate, chiar dacă au avut efecte pozitive în anumite cazuri particulare, nu duc întotdeauna la obținerea unui optim educațional, care să favorizeze dezvoltarea personalității. Cazurile particulare, exemplificările ocazionale, nu pot fi întotdeauna utile. Ceea ce într-o familie

a avut efecte deosebit de eficiente, în alta poate determina efecte contrarii.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul esențial pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale.

Școala trebuie să fie un loc în care copiii să vină cu plăcere. Activitățile școlare nu trebuie să reprezinte o ruptură în viața copilului, mediul școlar nu ar trebui să fie unul rigid, ci unul relaxant, în care copilul să se manifeste cu spontaneitate, să învețe jucându-se, să beneficieze de un climat cald, calm, protector și încurajator.

Școala trebuie să le arate elevilor în primul rând căile și mijloacele de supraviețuire și de aici de a face față și de a găsi totuși posibilitatea și capacitatea de a-și împlini și realiza viața la potențialul pe care împrejurările istorice, nivelul social general, contextul îl permit. Trebuie să fim preocupați să-i învățăm nu doar să învețe, ci și cum să-și consolideze anumite însușiri specifice umane, cum ar fi prietenia, omenia, solidaritatea, dragostea, ospitalitatea, compasiunea față de ceilalți, să dezvolte interesul pentru sănătatea mentală, pentru fericire, pentru caracteristicile care fac ca indivizii și comunitățile să se dezvolte armonios și să prospere.

Școala nu îl poate învăța pe individ totul, iar educația nu se bazează numai pe școală, chiar dacă mulți o atribuie strict școlii. Acest lucru este o greșală, părinții având obligația de a se asigura că există condițiile necesare pentru o educație pozitivă atât la școală, prin implicarea lor în activitățile elevilor, cât și acasă, unde copilul se simte protejat și unde anumite rețineri, pe care le are acesta la școală, dispar..

Educația nu ține numai de însușirea unor norme sociale specifice traiului uman sau de un anumit tip de comportament, ci își are originea în mediile de dezvoltare ale individului și în percepțiile sale despre lume, deoarece acestea îl vor însoți de-a lungul existenței sale.

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

HERBEI FELICIA GEORGETA

ȘCOALA PRIMARĂ PRUNIȘOR, JUD. ARAD

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curtoazie obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

Pe de altă parte, profesorii observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a le stimula calitatea de om.

Deci, factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată.

Bibliografie:

Nicola, Pescaru-Băran, A.- *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004

Nica, I., Țopa, L., *Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974;

ETAPELE COPILĂRIEI

PROF. HERMAN ANAMARIA

COLEGIUL TEHNIC „IOAN CIORDAȘ”BEIUȘ

„ Copilăria este o lume aparte; pentru noi o lume ciudată, fantastică, ireală, pentru cei ce fac parte din ea dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” – Francesco Orestano

Copilăria este etapa cea mai frumoasă din viața fiecărui om. În prima etapă a copilărie (perioada antepreșcolară 1- 3 ani) copilul se integrează în familie și începe să observe modul și stilul de viață al acesteia. În această perioadă se consolidează autonomia și se nuancează comunicarea verbală stimulând dezvoltarea întregii activități psihice. Cu timpul, copilul devine capabil să verbalizeze o mare parte a experienței senzoriale și afective (acru, dulce, amar, sărat) cu integratorii evaluativi (bun, rău, frumos, urât). Apar tot mai frecvent întrebările "ce este asta?", "de ce?", „cum" și concomitent copilul începe să își exprime verbal dorințele, voința, dificultățile întâmpinate își doresc ceva. În această perioadă copilul este interesat de jocuri și să asculte povești scurte cu final pozitiv, încercând apoi să le reproducă verbal. În această etapă copilul se caracterizează printr-o dezvoltare complexă și interesantă, cu influențe majore asupra evoluției ulterioare a copilului, treptat interacțiunile copilului cu mediul în care trăiește încep să se diversifice. La trei ani este vârsta la care copilul începe gradinița și capătă un statut social, se poate integra, poate socializa și învață lucruri noi. Din punct de vedere psihologic, este perioada în care copilul suportă ușor despărțirea de mama, în această perioadă jocul are un rol important în stimularea capacităților intelectuale. Se consolidează autonomia, comportamentul manifestă o serie de deprinderi legate de igienă, respectarea unui program, reguli, alimentație. În a doua parte a copilăriei învățarea devine tipul fundamental de activitate a copilului, ceea ce înseamnă că activitatea școlară va solicita intens intelectul, iar anumite probleme se focalizează pe adaptarea școlară și în societate. Adolescența se termină în jurul vârstei de 18 ani, este perioada cea mai apropiată de stadiul de adult și este caracterizată prin perfecționarea diverselor aparate și sisteme. Adolescentul începe să vadă viața într-un mod mai realist, caută să se armonizeze cu normele impuse de societate și de mediul în care își desfășoară activitățile. El refuză să mai fie considerat copil, apărând frecvent conflicte pe aceasta temă, în special cu adulții de acasă. Există și situații în care adolescentul nu dorește să se supună regulilor impuse de școală și părinți. Influența cea mai mare asupra formării personalității unui adolescent o are familia și școala. La finalul acestei perioade începe inițierea responsabilității și independența față de familie. Individualitatea este o temă majoră în acești ani și este posibil să se observe că copilul începe să-și dezvolte personalitatea, precum și să-și formeze gândurile și opiniile. Pe măsură ce continuă să îmbătrânească, se vor concentra mai mult pe prietenii și relațiile lor și se vor concentra mai puțin pe familia lor pentru a-și dezvolta stilul de viață independent. Nu este întotdeauna un moment dificil, dar adolescenții se confruntă cu o presiune mare și pot folosi întotdeauna sprijinul în timp ce trec prin această etapă a vieții lor. Copilăria fiecăruia este influențată de factorii individuali, experiențele care preced adolescența și care pentru toată lumea, au un rol important pe parcursul vieții fiecărui individ.

Bibliografie

1. Marcu V., Filimon L., Psihopedagogie pentru formarea profesorilor, Editura Universității din Oradea, 2003.
2. Cucos, C. (coordonatori), Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, Editura Polirom, București, 1998

FAMILIA, "CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ" ȘI SUCCESUL ȘCOLAR

PROF. ÎNV. PRIMAR IULIA HEROIU

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "GRIGORE MOISIL"- NĂVODARI, JUD. CONSTANȚA

Pornind de la cadrul cel mai general al condițiilor externe, trebuie menționată însemnătatea pe care o are mediul familial, natura influențelor acestuia pentru întreaga dezvoltare a copilului. O importanță deosebită o reprezintă perioada anterioară intrării copilului la școală. Această perioadă are un rol decisiv pentru dezvoltarea intelectuală, formarea morală, dezvoltarea vorbirii și educarea afectivă a sociabilității. Toate acestea constituie premise ale integrării copiilor, cu șanse de reușită în activitatea școlară.

Este cunoscut faptul că numeroase familii reușesc să dea o bună educație copiilor, unele însă, nu. Cadrele didactice trebuie să știe în ce condiții o familie poate deveni un bun mediu educativ, pentru ca prin îndrumările pe care le dau părinților, să favorizeze crearea acestor condiții.

O familie unită cu certitudine are o influență educativă mai mare decât una dezbinată. Familia în care părinții trăiesc despărțiți, sau trăiesc împreună, dar într-o atmosferă plină de conflicte verbale, chiar fizice, nu constituie un bun mediu educativ. Dar unitatea nu se referă doar la componența familiei, ci și la structura ei morală. Educația copilului este asigurată numai dacă părinții copilului trăiesc în deplină armonie, într-o familie unde domnește o atmosferă de bucurie, de bună înțelegere, de respect reciproc, de dragoste și de încredere. În asemenea familii îndrumările care se dau copiilor sunt unitare, hotărârile luate de către unul dintre părinți sunt aprobate și urmărite și de către celălalt, aprecierile pe care le face unul asupra purtării copilului sunt întărite de celălalt. Familia este mediul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare și nu printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, cu toții credem că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „*de la sine*“, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Regula celor șapte ani de acasă nu constă într-o teorie care trebuie învățată pe dinafară, ci mai degrabă reprezintă un cumul de experiențe frumoase, petrecute alături de cei mai dragi actori implicați în creșterea și educarea sa: părinții. Afecțiunea și dragostea părintească sunt elemente-cheie pentru deprinderea unui comportament civilizată. Atunci când ne gândim la părinții noștri, nu putem să nu ne aducem aminte că ei ne-au format, ei ne-au învățat cum să ne comportăm și tot de la ei am aflat ce trebuie să facem pentru a nu stârni controverse. Dragostea părinților le permite celor mici să învețe să se comporte, să aibă încredere în forțele proprii și să se simtă protejați. Copilul care se simte în siguranță va fi mai calm, va ști să perceapă pozitiv regulile impuse de părinți. Tot părinții îl vor face să își dea seama că modul în care se va comporta va fi doar pentru binele său pe mai târziu. Este indicat ca micuțul să facă totul în mod conștient, într-o atmosferă bazată pe lucruri pozitive, pe încredere și iubire, în așa fel încât copilul să nu aibă sentimentul de obligativitate.

Politețea - oglinda familiei: Ce trebuie să știe un copil „de acasă“ până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie,

un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Educația primită în familie: Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

a) **Salutul:** este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „Bună ziua!”.

b) **Comportamentul în public:** un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

c) **Comportamentul cu prietenii:** manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă faptul că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

d) **Înțelegerea normelor sociale:** prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „Te rog!”, „Mulțumesc!” și „Cu plăcere!”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

e) **Manierele la masă:** o bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

f) **Recunoașterea greșelilor:** „Îmi pare rău!” este, la fel ca și „Te rog!”, o expresie manierată. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

g) **Tact și toleranță:** un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul unor ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim unui copil, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care cineva s-a străduit să le predea copilului său au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal - asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate. Grădinița, școala sau oricare altă instituție nu va putea niciodată substitui valoarea celor 7 ani de acasă, acestea putând doar să o pună în evidență.

Bibliografie:

- Mărgineanțu, Dorina – „În ajutorul învățătorilor și diriginților”, Ed. Eurobit, Timișoara Stuparu Aurel 1996
- <https://mamadeprofesie.ro/familia/educatie/cei-sapte-ani-de-acasa.html>
- <https://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului.htm>
- <https://deweekend.ro/despre-politete-si-eleganta-politete-si-bun-simt/>

FAMILIA SI ROLUL EI IN FORMAREA UNEI PERSONALITATI DE SUCCES A COPILULUI

PROF. HIREAN CLAUDIA

SC. GIMN. „OVIDIU HULEA” AIUD, ALBA

”Eu sunt copilul.Tu tii in mainile tale destinul meu.

Tu determini in cea mai mare masura, daca voi reusi sau voi esua in viata.

Da-mi, te rog, acele lucruri care ma vor indrepta spre fericire.

Educa-ma, te rog, ca sa pot fi o binecuvantare pentru lume.....”

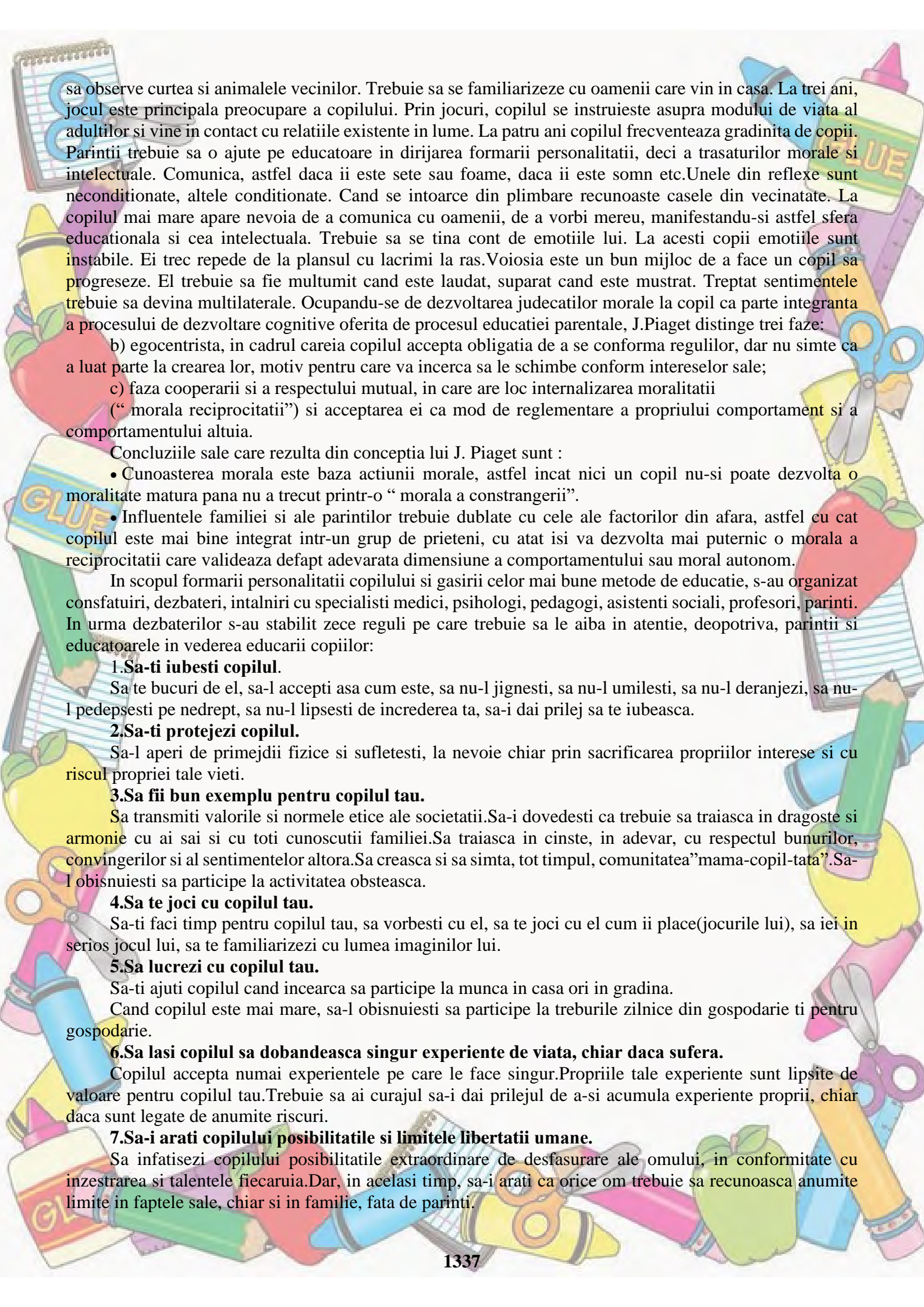
(din Child’s Appeal, Mamie Gene Cole)

Intre factorii educatiei, familia a fost si este considerata ca factor prioritar si primordial deoarece, in ordinea fireasca a lucrurilor educatia incepe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel sa afirme ca “in familie si pe genunchii mamei se formeaza ceea ce este mai valoros pe lume-omul de caracter.”

Citatul pune in evidenta dimensiunea morala a educatiei din familie, dar intrun anumit fel si into anumita masura familia isi aduce contributia in toate sectoarele educatiei, aici copilul facandu-si ucenicia pentru viata, cea morala ramanand ansa esentiala prin substanta pe care i-o imprima familia. Familia exercita o influenta deosebit de adanca asupra copiilor, ea fiind cea care raspunde de satisfacerea trebuintelor elementare ale copilului si mai ales de protectia lui.Actiunea educativa din familie trebuie si are intotdeauna un caracter intentional, urmarind o anumita finalitate-formarea personalitatii copilului pentru integrarea lui in societate.Educatia facuta de primii educatori-parintii, se rasfrange asupra tuturor laturilor copilului in functie de particularitatile de varsta si individuale ale acestuia. Cel mai important rol in evolutia moral-civica a copilului il au exemplele bune care pleaca inevitabil din familie.Familia, nucleu de baza al societatii noastre, are rolul de a asigura dezvoltarea fizica si morala a copilului.De familie depinde dirijarea judicioasa a maturizarii psihice a copilului, dezvoltarea lui, etc.De felul in care parintii vor educa copilul in sensul unei morale riguroase, dar suple si de felul in care vor stii sa dirijeze viata afectiva a copilului, va depinde formarea personalitatii acestuia.De la familie copilul invata sa iubeasca munca, tara si libertatea si sa respecte legile tarii. Copiii trebuie educati in asa fel incat sa realizeze ca libertatea individuala nu se poate realiza decat in cadrul libertatii colective, generale, ca munca si respectul fata de ceilalti constituie o obligatie fundamentala a fiecarui cetatean.Pentru a-si educa bine copilul, parintii nu trebuie sa considere niciodata ca acesta ar avea unele particularitati psihice nemodificabile, iar daca observa unele devieride la normal ale copilului, nu trebuie sa astepte pasivi ca timpul si natura sa le relolve.Parintii trebuie sa intervina activ, organizand, dirijand si orientand viata psihica a copilului in cazul oricarei abateri de la normal.Exista la unii copii, din fericire foarte rar, crize morale care pot aduce parintii la disperare.Desigur ca educatorii nu pot sta ca niste observatori pasivi fata de asemenea cazuri.

Formarea personalitatii:

Parintii trebuie sa vegheze copiii lor pentru a capata un ansamblu de trasaturi morale si intelectuale necesare formarii unei personalitati superioare.Educarea lor trebuie sa fie dirijata spre obtinerea modificarilor de caracter favorabile unei comportari superioare individuale si sociale.De aceea parintii trebuie sa lupte pentru ca orizontul moral si intelectual al copilului sa fie in continua largire. Copilul nu trebuie considerat ca o statuie de bronz, care are un loc fixat, din care nu mai poate fi schimbata. El trebuie sa fie activ si adaptabil, iar parintii au datoria permanenta de a-l face sa progreseze, sa se perfectioneze si sa-si mareasca valoarea umana. Formarea personalitatii la copil este dependenta de inteligenta lui, de gusturile si elanurile lui, de instructajul primit anterior. Personalitatea copilului incepe sa se contureze dupa varsta de doi ani. Este varsta la care copilul incepe sa perceapa si sa fie atent la ceea ce se petrece in jurul lui. Dupa varsta de trei ani, atentia si perceptia sunt mai active decat in trecut. Copilul incearca sa faca mici treburi. Vorbirea devine mai completa. Copilul face usor propozitii.Parintii trebuie sa-l incurajeze si sa-l indemne sa se supuna unor obligatiuni individuale : sa nu-si murdareasca hainele, sa manance singur si pe cat se poate mai ordonat, sa aseze dupa utilizare, jucariile la locul lor. Trebuie plimbat in jurul casei si facut

sa observe curtea si animalele vecinilor. Trebuie sa se familiarizeze cu oamenii care vin in casa. La trei ani, jocul este principala preocupare a copilului. Prin jocuri, copilul se instruieste asupra modului de viata al adultilor si vine in contact cu relatiile existente in lume. La patru ani copilul frecventeaza gradinita de copii. Parintii trebuie sa o ajute pe educatoare in dirijarea formarii personalitatii, deci a trasaturilor morale si intelectuale. Comunica, astfel daca ii este sete sau foame, daca ii este somn etc. Unele din reflexe sunt neconditionate, altele conditionate. Cand se intoarce din plimbare recunoaste casele din vecinatate. La copilul mai mare apare nevoia de a comunica cu oamenii, de a vorbi mereu, manifestandu-si astfel sfera educationala si cea intelectuala. Trebuie sa se tina cont de emotiile lui. La acesti copii emotiile sunt instabile. Ei trec repede de la plinsul cu lacrimi la ras. Voiosia este un bun mijloc de a face un copil sa progreseze. El trebuie sa fie multumit cand este laudat, suparat cand este mustrat. Treptat sentimentele trebuie sa devina multilaterale. Ocupandu-se de dezvoltarea judecatilor morale la copil ca parte integranta a procesului de dezvoltare cognitive oferita de procesul educatiei parentale, J. Piaget distinge trei faze:

b) egocentrism, in cadrul careia copilul accepta obligatia de a se conforma regulilor, dar nu simte ca a luat parte la crearea lor, motiv pentru care va incerca sa le schimbe conform intereselor sale;

c) faza cooperarii si a respectului mutual, in care are loc internalizarea moralitatii ("morala reciprocitatii") si acceptarea ei ca mod de reglementare a propriului comportament si a comportamentului altuia.

Concluziile sale care rezulta din conceptia lui J. Piaget sunt :

- Cunoasterea morala este baza actiunii morale, astfel incat nici un copil nu-si poate dezvolta o moralitate matura pana nu a trecut printr-o "morala a constringerii".

- Influenta familiei si ale parintilor trebuie dublate cu cele ale factorilor din afara, astfel cu cat copilul este mai bine integrat intr-un grup de prieteni, cu atat isi va dezvolta mai puternic o morala a reciprocitatii care valideaza defapt adevarata dimensiune a comportamentului sau moral autonom.

In scopul formarii personalitatii copilului si gasirii celor mai bune metode de educatie, s-au organizat consfatuiri, dezbateri, intalniri cu specialisti medici, psihologi, pedagogi, asistenti sociali, profesori, parinti. In urma dezbaterilor s-au stabilit zece reguli pe care trebuie sa le aiba in atentie, deopotri, parintii si educatoarele in vederea educarii copiilor:

1. Sa-ti iubesti copilul.

Sa te bucuri de el, sa-l accepti asa cum este, sa nu-l jignesti, sa nu-l umilesti, sa nu-l deranjezi, sa nu-l pedepsesti pe nedrept, sa nu-l lipsesti de increderea ta, sa-i dai prilej sa te iubeasca.

2. Sa-ti protejezi copilul.

Sa-l aperi de primejdii fizice si sufletesti, la nevoie chiar prin sacrificarea propriilor interese si cu riscul propriei tale vieti.

3. Sa fii bun exemplu pentru copilul tau.

Sa transmiți valorile si normele etice ale societatii. Sa-i dovedesti ca trebuie sa traiasca in dragoste si armonie cu ai sai si cu toti cunoscutii familiei. Sa traiasca in cinste, in adevar, cu respectul bunurilor, convingerilor si al sentimentelor altora. Sa creasca si sa simta, tot timpul, comunitatea "mama-copil-tata". Sa-l obisnuiesti sa participe la activitatea obsteasca.

4. Sa te joci cu copilul tau.

Sa-ti faci timp pentru copilul tau, sa vorbesti cu el, sa te joci cu el cum ii place (jocurile lui), sa iei in serios jocul lui, sa te familiarizezi cu lumea imaginilor lui.

5. Sa lucrezi cu copilul tau.

Sa-ti ajuti copilul cand incerca sa participe la munca in casa ori in gradina.

Cand copilul este mai mare, sa-l obisnuiesti sa participe la treburile zilnice din gospodarie ti pentru gospodarie.

6. Sa lasi copilul sa dobandeasca singur experiente de viata, chiar daca sufera.

Copilul accepta numai experientele pe care le face singur. Propriile tale experiente sunt lipsite de valoare pentru copilul tau. Trebuie sa ai curajul sa-i dai prilejul de a-si acumula experiente proprii, chiar daca sunt legate de anumite riscuri.

7. Sa-i arati copilului posibilitatile si limitele libertatii umane.

Sa infatisezi copilului posibilitatile extraordinare de desfasurare ale omului, in conformitate cu inzestrarea si talentele fiecaruia. Dar, in acelasi timp, sa-i arati ca orice om trebuie sa recunoasca anumite limite in faptele sale, chiar si in familie, fata de parinti.

Ajuta-l pe copil sa recunoasca si sa respecte aceste limite.

8.Sa-l inveti sa fie ascultator.

Sa supraveghezi si sa indrumi comportarea copilului, astfel incat prin actiunile sale sa nu genereze suferinta nici pentru altii.Rasplateste-l pentru respectarea regulilor stabilite.La nevoie, incearca impui respectarea regulilor prin pedepsire!

9.Sa astepti de la copil numai aprecierile pe care le poate da, conform gradului de maturitate si propriei experiente.

Copilul are nevoie de mult timp pana invata sa se orienteze in aceasta lume complicata.Ajuta-l cat timp poti si cere-i o parere proprie sau un verdict numai cand este in stare sa-l dea, conform experientelor acumulate si gradului de maturitate!

Mijloacele mass-media exercita o influenta puternica asupra educatiei estetice; pe de o parte exista numeroase emisiuni culturale, de imbogatire, dar pe de alta parte sunt difuzate numeroase programe care pot deforma imaginatia inocenta a copiilor intr-un sens negativ. In unele familii preocuparea pentru cultura estetica a copilului lipseste cu desavarsire, iar in altele este exagerata. Daca copilul nu are aptitudini si nici placere pentru diferite arte (balet, muzica, teatru, etc), parintii trebuie sa respecte optiunea copilului.

Familia trebuie sa fie un colectiv sanatos, intre acestia trebuie sa fie relatii de intelegere, respect, intrajutorare, sa traiasca in deplina armonie, sa duca o viata cinstita, onesta.Parintii trebuie sa fie un bun exemplu, avand in vedere cat de puternic este spiritul de imitatie la copii. In comparatie cu familia cu un singur copil, familia cu mai multi copii reprezinta un mediu educativ mai bun. Copilul singur la parinti tinde sa fie mofturos, egoist, capricios datorita parintilor care doresc sa-i faca toate poftele. In familiile cu mai multi copii, afectiunea parintilor se indreapta catre toti copiii. Parintii trebuie sa aiba o autoritate asupra copilului. Aceasta autoritate nu trebuie obtinuta cu ajutorul pedepselor sau a violentei si nici printr-un exces de bunatate si satisfacerea oricarei dorinte.A educa un copil nu este un lucru atat de usor. Unii parinti avand conceptii invecchite, cred ca ei stiu cel mai bine sa-si educe copilul, neacceptand sfaturi din exterior.Relationarea interumana a fost, este si va ramane o problema dificila si complexa nu numai in scoala, dar si in familie si societate deoarece oamenii, ca indivizi reprezinta unicitate, sunt diferenti din toate punctele de vedere: fizic(aspect, sanatate), social(profesie, avere), psihic(temperament, aptitudini, interese).Intr-un climat de respect reciproc, comunicarea este fireasca si eficienta iar alegerea dupa competenta si performanta nu mai este stimulata de o competenta acerba, ci de pasiune si de bucuria dezvoltarii personalitatii.

A fi parinte este deci mai mult decat o simpla calitate fata de care ne putem exalta. Ea presupune experienta, pricepere, rabdare, cu alte cuvinte toate insusirile care se cer pentru exercitarea unei adevarate profesii “ profesia de parinte”. Iar pentru realizarea unor performante existenta unui climat familial favorabil si armonios si competenta in educatie reprezinta premise de baza.

BIBLIOGRAFIE

- Revista Invitamantului Prescolar, Nr. 1-2/2001, Bucuresti, 2001
- MAKARENKO A.S., “Cartea pentru parinti”, Bucuresti, E.D.P, 1951
- NESTOR GEORGE, “ Bunici, parinti, copii”, Bucuresti, E.D.P, 1977
- I. MITROFAN, N. MITROFAIN, “ Familia de la A la Z, Mic dictionar al vietii de familie”, Editura Stiintifica, Bucuresti, 1991
- SILVIA DIMA, “ Cei sapte ani de acasa”, E.D.P., Bucuresti, 1991

JOCUL ȘI EDUCAȚIA SOCIALĂ A PREȘCOLARILOR

PROF. ÎNV. PREȘC. HOANCIA LILIANA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ SF. MARIA, BOTOȘANI

O condiție esențială a dezvoltării emoționale a copiilor o reprezintă socializarea și interacționarea acestora fapt care va contribui și la integrarea în grupuri și legarea de prietenii. Prietenia este cea care oferă echilibrul emoțional ceea ce denotă că mamele ar trebui să-și motiveze copiii încă de mici să se joace cu alți copii.

În urma studiilor realizate s-a constatat că acei copii care își petrec timpul mai mult singuri și sunt lăsați mereu la televizor, mai târziu este posibil să aibă un comportament introvertit, pasiv, neputându-se integra pe perioada școlarității sau în adolescență. Copiii care nu reușesc să-și dezvolte abilitățile sociale vor avea mai târziu dificultăți ca de exemplu neîmpărtășirea sentimentelor, greutate în găsirea unui partener de viață, etc.

Pentru a evita aceste probleme se va pune accent pe activitățile educative și distractive pe care copilul preșcolar sau chiar mai mic trebuie să le desfășoare. Se va încuraja de asemenea interacțiunile dintre copiii de aceeași vârstă, se vor dezvolta abilitățile lor sociale și se vor motiva jocurile de grup.

Învățând în grup copilul va învăța de la alții, va prelua anumite gesturi sau obiceiuri ale altor copii, va învăța cum să colaboreze cu ei, să împartă, va învăța, văzând la alții, cum poți crea diverse obiecte astfel încât își va dezvolta creativitatea, abilitățile motorii și sociale. Sunt importante și momentele când micuții vor să se joace singuri, acestea contribuind la dezvoltarea cognitivă a acestora.

Atunci când exprimarea emoțională a copilului este încurajată de adulți, când se modelează manifestările adecvate acestora, se vor dezvolta competențe de conștientizare, recunoaștere și interpretare a emoțiilor, în funcție de contextele date.

Ce ar trebui să facă un cadru didactic dar și părinții pentru dezvoltarea unor astfel de competente? Ei vor trebui să:

- ✚ Încurajeze copiii să vorbească despre emoțiile lor. Chiar dacă emoția este pozitivă sau negativă, nu trebuie considerată greșită nici o reacție emoțională. Este indicat ca copilul să identifice emoția și să exploreze sensul acesteia, așa va descoperi și exprimarea unui comportament adecvat;

- ✚ Trebuie să vorbească copiilor despre propriile emoții și felul cum fac față acestor emoții;

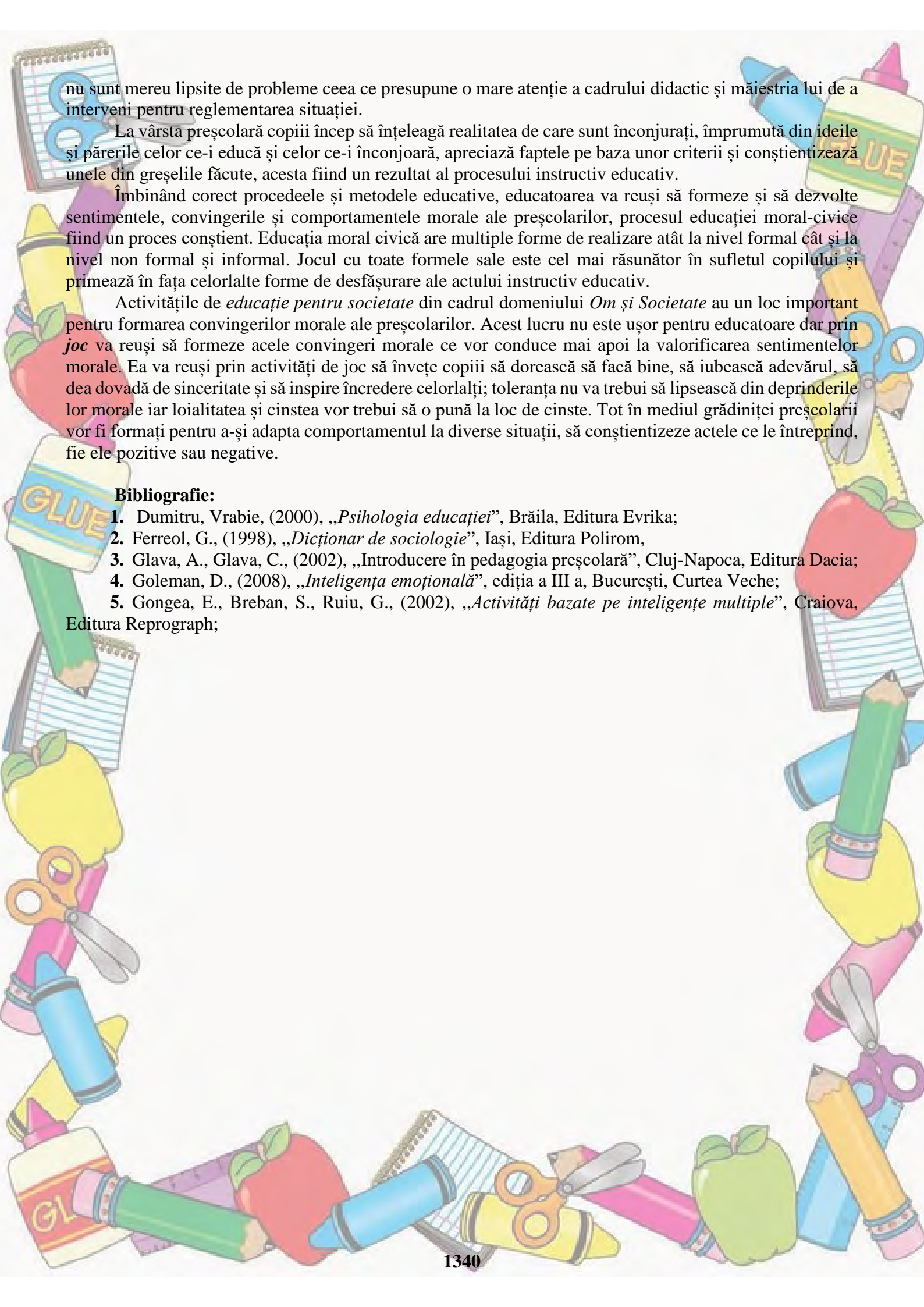
Comportamentul manifestat față de reacțiile emoțiilor trebuie să fie unul adecvat. Înțelegând copilul și reacțiile lui, îl vom ajuta să facă o interpretare corectă și să gestioneze adecvat emoția (de ex: ești supărat că nu a vrut să-ți dea cartea aceea dar nu înseamnă că ai voie să-l îmbrâncești și să țiți la el...)

Jocul, ca activitate voluntară, fără un scop precis va fi factor răspunzător pentru dezvoltarea maturizării și socializării din fiecare etapă a copilăriei. În trecut jocul era considerat de adulți o pierdere de vreme, pe când astăzi, jocul este considerat esențial în **dezvoltarea abilităților sociale și a personalității** copiilor. Dezvoltarea sănătoasă a copiilor se realizează prin joc, jucăriile ajutându-l pe copil să dezvolte noi relații, să rezolve diverse probleme și să-și exerseze aptitudinile motrice.

Adaptabilitatea comportamentului copiilor la diverse situații, gândirea creativă și dezvoltarea cognitivă sunt dependente tot de joc. Jocul antrenează toate aspectele dezvoltării socio-emoționale, motrice, cognitive, de limbaj. Copiii ce nu posedă abilitățile sociale dezvoltate, nu se vor putea concentra la joc, vor sări de la o jucărie la alta, nu vor ști și nu vor vrea să împartă jucăriile în joc, nu vor avea prieteni de joc, se vor supăra repede și nu vor pricepe consecințele acțiunilor lor.

A promova educația copilului preșcolar prin joc a devenit un obiectiv al tuturor educatorilor. La grădiniță, prin intermediul unor jocuri, preșcolarii vor învăța să-și exerseze abilitățile de socializare, vor învăța să împartă lucruri și jucării, vor învăța să ceară și să ofere ajutor, vor învăța să respecte rândul, să folosească formule politicoase de adresare, vor învăța să rezolve conflicte folosind strategii adecvate vârstei, vor învăța să evite compromisul și negocierea.

Ca interacțiunea pozitivă cu ceilalți să fie menținută, este necesar să existe abilități sociale formate. Unele dintre aceste abilități contribuie la crearea și menținerea prieteniiilor. Interacțiunile sociale ale copiilor

nu sunt mereu lipsite de probleme ceea ce presupune o mare atenție a cadrului didactic și măiestria lui de a interveni pentru reglementarea situației.

La vârsta preșcolară copiii încep să înțeleagă realitatea de care sunt înconjurați, împrumută din ideile și părerile celor ce-i educă și celor ce-i înconjoară, apreciază faptele pe baza unor criterii și conștientizează unele din greșelile făcute, acesta fiind un rezultat al procesului instructiv educativ.

Îmbinând corect procedeele și metodele educative, educatoarea va reuși să formeze și să dezvolte sentimentele, convingerile și comportamentele morale ale preșcolarilor, procesul educației moral-civice fiind un proces conștient. Educația moral civică are multiple forme de realizare atât la nivel formal cât și la nivel non formal și informal. Jocul cu toate formele sale este cel mai răsunător în sufletul copilului și primează în fața celorlalte forme de desfășurare ale actului instructiv educativ.

Activitățile de *educație pentru societate* din cadrul domeniului *Om și Societate* au un loc important pentru formarea convingerilor morale ale preșcolarilor. Acest lucru nu este ușor pentru educatoare dar prin *joc* va reuși să formeze acele convingeri morale ce vor conduce mai apoi la valorificarea sentimentelor morale. Ea va reuși prin activități de joc să învețe copiii să dorească să facă bine, să iubească adevărul, să dea dovadă de sinceritate și să inspire încredere celorlalți; toleranța nu va trebui să lipsească din deprinderile lor morale iar loialitatea și cinstea vor trebui să o pună la loc de cinste. Tot în mediul grădiniței preșcolarii vor fi formați pentru a-și adapta comportamentul la diverse situații, să conștientizeze actele ce le întreprind, fie ele pozitive sau negative.

Bibliografie:

1. Dumitru, Vrabie, (2000), „*Psihologia educației*”, Brăila, Editura Evrika;
2. Ferreol, G., (1998), „*Dicționar de sociologie*”, Iași, Editura Polirom,
3. Glava, A., Glava, C., (2002), „*Introducere în pedagogia preșcolară*”, Cluj-Napoca, Editura Dacia;
4. Goleman, D., (2008), „*Inteligența emoțională*”, ediția a III a, București, Curtea Veche;
5. Gongea, E., Breban, S., Ruiu, G., (2002), „*Activități bazate pe inteligențe multiple*”, Craiova, Editura Reprograph;

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

PROF. HOARĂ VIORICA-MIRELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ PROF. NICOLAE CARANDA GLOGOVA, JUD.GORJ

Indiferent dacă un copil are sau nu un mediu de susținere acasă, care este, de exemplu, lipsit de violență, afectează capacitatea copiilor de a se concentra la școală. Capacitatea părinților de a se implica în educația copiilor depinde foarte mult de cunoștințele lor legate de educație, sugerând o nevoie puternică de educare a adulților și accentuarea învățării. Există o persistență substanțială a rezultatelor educaționale de-a lungul generațiilor.

Fiecare etapă din viața copilului își lasă amprenta asupra dezvoltării motrice, afective și intelectuale a acestuia.

Factorii care pot influența dezvoltarea copilului depind de mediul familial, dar și de felul în care persoanele ce intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Prin educația primită până la vârsta de 6-7 ani, copilul va avea un anumit grad de autonomie (se îmbracă, se spală), un anumit nivel rezonabil de politețe învățată prin regulile impuse de familie, un limbaj adecvat pentru o comunicare eficientă, un grad de dezvoltare emoțională care îi permite să-și controleze fricile și emoțiile, capacitatea de relaționare socială.

O primă normă de conduită învățată în familie este salutul.

Când este în public, copilul „bine instruit”, știe să răspundă la întrebări și poate participa la o conversație, fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Și în relațiile cu prietenii își va respecta partenerii de joacă, se va conforma regulilor jocurilor specifice vârstei lui..

O bună creștere implică și aplicarea unor reguli nescrise ale lumii în care trăim, să spunem „te rog frumos”, „mulțumesc”, „cu plăcere”, presupune și utilizarea tacâmurilor la masă, precum și respectul pentru comensali, dar și pentru persoana care ne servește masa.

Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au și exemplele pozitive de acasă, deoarece la această vârstă, rolul exemplului este foarte important. De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului. Primele impresii despre lume și viață, despre fenomene din natură și societate, copilul le primește din familie.

Astfel, prin comunicarea continuă cu membrii familiei, el își însușește limbajul, care cu timpul devine un puternic instrument al dezvoltării sale psihice. Părinții vor fi atenți la felul cum pronunță copiii cuvintele, le vor corecta vorbirea, le vor îmbogăți vocabularul, îi vor învăța să se exprime corect și coerent. Ei trebuie să acorde o mare atenție întrebărilor copiilor, semn sigur al dezvoltării lor intelectuale, al manifestării active a setei de cunoaștere, al curiozității lor cu privire la originea lucrurilor din jur. În familie copiii își însușesc primele cunoștințe, își formează primele reprezentări și dobândesc experiențe morale. Părinții îi învață de timpuriu să înțeleagă ce este „bine” și ce este „rău”, ce este „permis” și ce este „interzis”. Pentru unele fapte și acțiuni, copiii sunt încurajați și laudați, iar pentru altele sunt dojeniți de către părinți. Procesul educării morale a copilului este de lungă durată, deși începe încă din familie.

În educarea copiilor, un rol foarte mare îl are stabilirea unor relații juste între membrii familiei. Ceea ce trebuie să caracterizeze relațiile dintre părinți și copii este stima reciprocă dintre aceștia, dragostea părintească rațională față de copii, consecvența și unitatea cerințelor pe care le formulează părinții și ceilalți membri ai familiei față de copii, exemplul personal pe care îl dau cei mari prin atitudinile și faptele lor, încât devin pentru copii un exemplu de urmat.

Nici un copil nu poate să crească sănătos, sub aspectul intelectual și moral, dacă nu se dezvoltă în colectiv și prin colectivul de copii. Având în vedere că anii copilăriei sunt și anii grădiniței, specificul muncii educative din grădiniță presupune și organizarea unor activități cu familiile copiilor, nu fiindcă acestea ar căuta să se sustragă de la îndeplinirea atribuțiilor lor educative, ci pentru că, de foarte multe ori, nu știu sau nu pot face acest lucru în condiții corespunzătoare. Rolul familiei nu se poate rezuma la asigurarea condițiilor de viață pentru copil, la asigurarea supravegherii acestuia, ci trebuie văzut ca primul

factor în educația și instrucția copilului și un continuator al cerințelor impuse de practica educațională instituționalizată.

Când vorbim de cei „șapte ani de acasă, ne vom gândi la educația pe care copilul o primește de la părinții lui care au misiunea de a realiza o dezvoltare armonioasă a tuturor capacităților fizice, mintale și afective ale copilului, trebuie să canalizeze interesul și înclinațiile și să-l ajute să-și formeze, încetul cu încetul, adevărata lui personalitate.

Bibliografie:

Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

8 MARTIE

**PROF.ÎNV.PREȘC.: HODUȚ TEODORA
G.P.P. ALBĂ CA ZĂPADA, BĂILE FELIX**

”Mama-i zâmbet, mama-i soare,
Mama-i dulce alinare.
Mama-i cântec, mama-i vis,
Mama-i floare de cais.
Mama-i cântec, mama-i dor,
Mama-i aripă în zbor.
Mama-i toate câte sunt,
E ubire pe pământ.”

La grădiniță preșcolarii desfășoară activități pentru a sărbătorii anumite evenimente cu impact emoțional asupra dezvoltării lor armonioase. Printre acestea 8 Martie, Ziua Femeii, este un eveniment important atât în viața copiilor, cât și în cea a adulților. Este o zi specială ce oferă ocazia tuturor de a spune „La mulți ani, mama!”. Ziua de 8 Martie aduce flori, bucurie, zâmbete, atât pe fețele mamelor, bunicii, cât și pe fețele celor ce dăruiesc.

Copiii sunt cei mai emoționați atunci când le dăruiesc mamelor ceea ce au lucrat cu mânuțele lor. Se citește în ochii lor blânzi fericirea.

Educatorele reușesc prin creativitate și originalitate să propună activități diferite pentru a marca această zi importantă. Copiii învață cântece pentru mama, poezii, dar și realizează în cadrul activităților practice felicitări, ornamente cu flori sau în cadrul activităților artistico- plastice, desene, picturi și chiar prăjituri sau cadouri din plastilină.

Este astfel evidențiat rolul mamei în educația copiilor. În cadrul familiei, fiecare membru este bine să se implice atât în a le oferi copiilor cele necesare, cât și în educația și dezvoltarea armonioasă a acestora. Se știe că fiecare copil este oglinda mamei, al cărei model îl urmează. De multe ori, mai ales în cadrul jocurilor de rol, îi auzim pe copii cum își împart rolurile din familie, precizând clar, mai ales la grupa mare, ce trebuie să facă fiecare membru al familiei.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ, REPER PENTRU TOATĂ VIAȚA

HOMOC VALERICA, INVĂȚĂTOR, ȘCOALA GIMNAZIALĂ "ION CREANGĂ" BUZĂU

Educația în familie, cei șapte ani de acasă, influențează întreaga existență a copilului, deoarece părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau nu, le văd și le urmează. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Când vorbim despre „cei 7 ani de acasă” ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are „cei 7 ani de acasă” ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună „mulțumesc”, „te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc „cei 7 ani de acasă”.

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului, iar el trebuie să se înteleze apoi pas cu pas. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece la un regim de activitate dirijată, de disciplină. În clasă sunt copii de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii. Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat, să își păstreze lucrurile în ordine), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla emoțiile și capacitatea de a relaționa cu ceilalți. Din păcate, observăm tot mai mulți copii în clasă care nu reușesc să își păstreze și să își strângă obiectele la plecarea de la școală, copii care așteaptă cu brațele întinse să fie îmbrăcați la plecare, copii care nu pot înțelege că ceea ce se află în clasă este al tuturor nu al lor personal, copii care nu se pot concentra câteva minute asupra unor sarcini, oricât de plăcută ar fi.

În familie, înconjurat de dragoste, de acceptare, copilul învață esențialul care va rămâne un reper pentru toată viața de adult:

Ascultarea- inițial față de părinții lui, ascultarea se transformă în respectarea cerințelor, a sarcinilor de lucru de la școală, apoi, treptat în ascultarea de normele sociale.

Salutul- prima normă de conduită învățată în familie, începând cu a saluta prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public- să răspundă la întrebări și să își aștepte rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Înțelegerea normelor sociale-prin imitația părinților copilul deprinde ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică aplicarea regulilor nescrise: să-și respecte partenerii de joacă, să înțeleagă și să se conformeze regulilor jocurilor specifice vârstei lui, să-și aștepte rândul, să spună „te rog”, „mulțumesc”, să nu încalce drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor proprii, să respecte simbolurile, credințele, valorile lui și ale celor de lângă el.

Tact și toleranță-copilul învață de la părinți că a râde de greșeala, sau dizabilitatea cuiva ne descalifică în primul rând pe noi.

Recunoașterea greșelilor-„îmi pare rău”, „iartă-mă” reprezintă expresii magice. Pentru a le folosi, un copil are nevoie să le audă de la adulții din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului sunt un semn de demnitate.

A decorative border surrounds the page, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a blue notebook with a pair of scissors, a yellow crayon, a red apple, a glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a blue notebook, a yellow apple, a pair of orange scissors, a blue crayon, a yellow crayon, a pink crayon, a pair of purple scissors, a green pencil, a red apple, a blue crayon, a yellow crayon, a pair of orange scissors, a pink crayon, a green apple, a blue crayon, a yellow crayon, a pair of purple scissors, and a green pencil. On the right side, from top to bottom, there is a blue crayon, a glue stick labeled 'GLUE', a yellow crayon, a pair of blue scissors, a yellow crayon, a red apple, a blue notebook, a green pencil, a blue crayon, a yellow crayon, a pair of purple scissors, a pink crayon, a pair of purple scissors, a green pencil, a blue crayon, a yellow crayon, a pair of purple scissors, and a green pencil.

Dacă în familie s-au format aceste deprinderi, copilul va reuși să se integreze cu ușurință în grupul clasei, va reuși să se adapteze cerințelor și vor reuși în viață. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Bibliografie

Molan, Vasile, 2014, Ghidul părinților pentru succesul copiilor la școală, Editura Diana

ATAȘAMENTUL COPILULUI FAȚĂ DE MAMA SA

PROF. HORDENCU IOANA

GRĂDINIȚA PP "ION CREANGĂ" MEDGIDIA

Experiențele din primii, și cei mai vulnerabili, ani de dezvoltare evolutivă a copilului, influențează semnificativ formarea deprinderii de a forma relații emoționale viabile. Empatia, afecțiunea, dorința de a împărtăși și împărtăși, inhibiția de a răni, de a face rău, capacitatea de a iubi și de a fi iubit și nenumărate alte caracteristici ale unei persoane (hotărâtă, competentă și fericită) sunt asociate cu competențele de bază, de atașament, formate în copilăria timpurie, precum și de-a lungul copilăriei propriu-zise.

Definiția atașamentului:

În aria de dezvoltare a copilului, atașamentul se referă la legătura, relația, specifică și specială ce se formează între *mamă și copil*. Relația de atașare are mai multe elemente-cheie:

- este o legătură emoțională de durată cu o anumită persoană (mama);
- această legătură conferă siguranță, pace, confort, plăcere și bucurie;
- pierderea sau amenințarea de pierdere a persoanei dragi determină un sentiment intens de anxietate.

Cercetătorii au observat că pierderea/distrugerea relației/atașamentului *mamă-copil* determină sechele funcționale în ceea ce privește dezvoltarea tuturor relațiilor interumane ulterioare pe care copilul le va angaja de-a lungul vieții.

O relație sănătoasă și durabilă între copil și mamă se asociază cu o probabilitate crescută de creare de noi relații interumane normale, în timp ce un atașament deficitar, sărac din punct de vedere sentimental, este asociat cu deficiențe emoționale și comportamentale pe parcursul întregii vieți.

Atașamentul este, deci, acea legătură afectivă puternică și de lungă durată, uneori cât o viață, pe care copilul o stabilește din primele clipe când vine pe lume, cu o persoană anume, cel mai adesea mama.

Atașamentul constituie baza relațiilor sale ulterioare și, totodată, o condiție a sănătății mintale și emoționale a acestuia. Atașamentul pune bazele socializării copilului, tiparele de comunicare dintre copil și mamă reprezentând cheia siguranței sau a nesiguranței.

Pornind de la acest sistem dual, în stadiile ulterioare ale copilăriei, ca și în etapa adultă, copilul/tânărul va fi capabil să dezvolte legături afective strânse și cu alți membri ai grupului social din care face parte. Atașamentul este văzut ca o relație ce securizează, reduce anxietatea și asigură suportul afectiv în condiții de stres, acesta fiind prezent în toate stadiile vieții.

Comportamental, atașamentul copilului se manifestă inițial prin căutarea proximității și a contactului permanent cu persoana ce constituie „figura de atașament”, cu atât mai mult în momentele de dificultate. La vârstele mai mari el va include aspecte mult mai complexe, dintre care esențiale sunt nevoia de aprobare și cea de suport afectiv, fără să dispară însă căutarea proximității, a prezenței părinților, chiar dacă nevoia de contact permanent diminuează.

Teoria atașamentului descrie și integrează științific nevoia ființelor umane de a forma și întreține legături emoționale puternice cu alte ființe umane. Este o teorie care ne ajută să înțelegem personalitățile adulte și comportamentul lor, formate pe baza modelului de relaționare și a experiențelor pe care le-au avut în relațiile cu proprii părinți, explorează modul în care calitatea relației cu mama se transformă într-o caracteristică individuală a acelui copil.

Dacă vom încerca să înțelegem calitatea mediului în care copilul s-a dezvoltat, va trebui să înțelegem părinții copilului, personalitățile acestora și tipul de relație pe care îl au între ei, ca adulți și apoi cu copilul.

Adolescenții și adulții tineri, care sunt sănătoși, fericiți și încrezători în sine reprezintă produsul unor familii stabile, în care ambii părinți acordă mult timp și atenție copiilor lor.

Copiii cei mai stabili emoțional și care profită cel mai mult de oportunitățile oferite sunt cei ai căror părinți, în timp ce încurajează autonomia copiilor lor, sunt și disponibili și responsivi în momentele în care sunt solicitați.

Din nefericire, situația contrară este la fel de reală și des întâlnită (Bowlby, 2011). Dacă mediul social influențează Sinele copilului, este nevoie să oferim mai multă atenție calității relației dintre actorii implicați.

Experiențele care participă la crearea relației mamă-copil:

Gestul de a lua copilul în brațe, de a-l legăna, de a-l alimenta, de a-l privi cu atenție, de a-l săruta și alte gesturi afective asociate îngrijirii lui, indiferent de vârstă, sunt factori de constituire ai legăturilor emoționale. Factorii esențiali care leagă aceste experiențe sunt atât cantitativi, cât și calitativi.

Calitatea interacțiunii părinți-copii depinde de o multitudine de factori:

- constituția genetică și temperamentală – modulează capacitatea de adaptare a individului;
- factorii culturali, istorico-geografici, condițiile socio-economice;
- tipul de relație dintre părinții copilului și proprii părinți – valoare predictivă a relației părinte-copil;
- tipul relațiilor intrafamiliale și valențele cuplului de adaptare la mediul social;
- statusul psihiatric al părinților – patologia psihiatrică a unuia sau a ambilor părinți;
- dimensiunea familiei.

Oamenii de știință consideră că factorul cel mai important în crearea atașamentului este contactul fizic direct (îmbrățișările, sărutările, mângâierile etc.). Aceste acțiuni generează răspunsuri neuro-chimice specifice la nivelul creierului, ceea ce duce la o organizare normală a sistemelor cerebrale responsabile de atașarea psiho-emoțională bivalentă (*mamă-copil/părinte-copil*).

În cursul primilor 3 ani de viață, creierul crește în dimensiune, atingând aproximativ 90% din dimensiunea adultă, și își fixează/definitivează cea mai mare parte a sistemelor și structurilor responsabile de întreaga funcționare emoțională, comportamentală, socială și fiziologică pentru tot restul vieții. De aici pornește și ideea că experiența atașării duce la o relație și o capacitate de relaționare normală, sănătoasă din punct de vedere psiho-social, atunci când apare în primii ani de existență.

Legătura cea mai importantă din viața unui *copil* este reprezentată de atașarea de *mama sa*, aceasta primă relație constituind “matrită” biologică și emoțională pentru oricare dintre relațiile ulterioare ale actualului copil, viitor adult. O relație normală *mamă-copil*, construită pe experiențele comune, repetitive, din copilărie, prefigurează o bază solidă, durabilă, pentru viitoarele relații.

Actualmente, relația sau legătura de atașare *copil-părinte* (mamă/tată) a căpătat importanță extraordinară în dezvoltarea/evoluția normală a oricărei ființe umane.

Teoriile atașamentului:

Preocuparea pentru crearea unei relații timpurii *mamă-copil* a fost, de-a lungul timpului, obiectivul central al multor cercetări și cercetători. Primele realizări, pe această filieră, au fost realizate de psihoanalistul René Spitz (1935) care a început prin a observa modul de dezvoltare al copiilor abandonați de mame în centre specializate – orfelinate. Aceste observații i-au permis să concluzioneze că mama este reprezentantul mediului extern și, prin intermediul ei, copilul începe să-și constituie propria obiectivitate.

În 1958, Bowlby, elaborează o ipoteză complet diferită de cea a lui Spitz. El postulează că legătura care unește copilul de mama sa este rezultatul acțiunii unei serii de sisteme comportamentale, ale cărei consecințe previzibile sunt aproximativ ca ale mamei. Mai târziu, în 1968, Bowlby definește comportamentul de atașare ca pe o formă oarecare de comportament ce face ca o persoană să atingă sau să mențină o relație de apropiere cu un alt individ, datorită diferențierii și preferințelor personale.

Ca rezultat al interacțiunii bebeluș-mediul înconjurător și, în special, cu principala figură a acestui mediu, adică mama, se creează anumite sisteme comportamentale, sisteme ce sunt active în comportamentul de atașare. În general, relația de atașare se produce în primele 8 până la 36 luni de viață. Pe scurt, Bowlby susține că atașamentul este compus din tendințe comportamentale și emoționale, create prin menținerea copilului în apropierea fizică a mamei.

Forme de atașament:

Formele de atașament se dezvoltă timpuriu și au o probabilitate crescută de a persista pe parcursul întregii vieți. Bazat pe modul în care indivizii răspund, privitor la figura *maternă*, când sunt anxioși (speriați), Ainsworth, Blewer, Waters și Wall au definit cele mai importante 3 coordonate ale atașamentului, precum și condițiile familiale care le promovează, creând, astfel, un stil sigur, unul anxios și/sau unul evaziv.

- *Copiii cu un atașament sigur* sunt capabili să-și transforme mama/părinții într-o bază de siguranță atunci când sunt supărați. Mama/părinții lor sunt persoane sensibile la nevoile copiilor, de aceea, aceștia din urmă, au încredere că persoanele de lângă ei sunt disponibile, că le vor răspunde și că îi vor ajuta, în

caz de necesitate. În domeniul interpersonal, copiii cu o formă sigură de atașament tind să fie mai tandri, mai stabili și cu relații personale satisfăcătoare; în domeniul intrapersonal, ei tind să fie mai optimiști, integrați și cu perspective coerente.

- *Copiii cu un atașament evaziv* afișează un dezinteres și o detașare aparentă vis-a-vis de prezența mamei pe parcursul perioadelor de supărare, tristețe. Acești copii nu au încredere că vor fi ajutați, sunt suspicioși cu ceilalți indivizi, le este frică de apropierea interumană și preferă să stea la distanță de restul.

- *Copiii cu un atașament anxios-ambivalent* răspund cu anxietate intensă la separare și comportamente de atașament amestecate cu expresii de protest, furie și rezistență. Datorită inconsecvențelor emoționale ale părinților lor, acești copii nu au așteptări de încredere în/și de la mama/părinți.

Etapele formării atașamentului

După John Bowlby, etapele atașamentului sunt, după cum urmează:

- *Prima etapă* durează de la naștere până la 6 săptămâni și reprezintă perioada de preatașament, în care copilul își descoperă mama, dar nu face distincția clară între ea și alții. Copilul atrage atenția mamei prin zâmbet, plâns și contact vizual.

- *Etapa următoare* durează de la 6 săptămâni la 8 luni, iar copilul știe care este mama, dar nu se întristează prea tare dacă aceasta pleacă. El dezvoltă încrederea în mamă și știe că se poate baza pe ea. Deja se conturează mai bine rolul atașamentului.

- *Abia în a treia etapă* care durează de la 6 luni până la 18 luni, se clarifică atașamentul, iar copilul dezvoltă preferința pentru mamă (sau altă persoană semnificativă și prezentă constant), exprimând anxietatea la separarea de această persoană – apare protestul. În faza următoare copilul dezvoltă anxietatea de separare și devine reactiv dacă mama (sau altă persoană de atașament semnificativă, în caz că este crescut de bunică, spre exemplu) pleacă. Încep să apară probleme în momentul în care copiii sunt duși la grădiniță.

- *Etapa a patra* este una de parteneriat, în care crește rolul atașamentului, copilul dezvoltând atașament și față de alte persoane. Este, totodată, perioada în care copilul înțelege că părinții (mama) pleacă, dar se și întorc.

Concluzii

În concluzie, *sugarul/copilul* este o ființă socială, care intră în relație socială cu *mama* sa încă din perioada de nou-născut. Interacțiunea *părinți-copii* este, în fond, un dialog social, schimbul fiind inițiat de ambii părinți, începând cu vârsta de 2 luni.

Stabilitatea sau instabilitatea emoțională reprezintă consecințe ale stilului parental-familial în strictă corelație cu stilul de atașament al individului, în sensul în care părinții, care încurajează autonomia și atașamentul de siguranță, asigură stabilitatea emoțională; părinții, care supra-protejează, alimentând dependența, pe fondul unui atașament ambivalent, contribuie la instabilitatea emoțională a individului, ca și cei care își neglijează copiii.

Relațiile timpurii cu figurile principale de atașament reprezintă punctul de plecare pentru o viață emoțională echilibrată și sănătoasă. Copiii sunt reflexia în oglindă a propriilor părinți, lucru atestat și de neurobiologie, propria creștere și dezvoltare a părintelui, sau lipsa acesteia, având un impact esențial asupra modului în care se structurează creierul copilului. Pe măsură ce părinții devin mai conștienți și mai sănătoși din punct de vedere emoțional, copiii au șansa de a culege recompensele și a se îndrepta și ei spre sănătate.

Stilul de atașament al persoanelor adulte este stabil, dar, totodată flexibil. Există tendința de a se menține pe parcursul timpului, dar, în anumite situații se poate schimba. Un adult sigur poate crește probabilitatea unei schimbări în bine nu numai pentru sine, ci și pentru cei din jur.

Bibliografie:

- Bowlby, J. (2016), *Crearea și ruperea legăturilor afective*, București: Editura Trei.

- Bowlby, J. (2011), *O bază de siguranță*, București: Editura Trei.

Webografie:

<https://www.remediu.ro/relatia-mama-copil-cea-mai-puternica-legatura-umana-2011a.html>

LA COLLABORATION ÉCOLE-FAMILLE, LA CLÉ DU SUCCÈS SCOLAIRE

PROF. TATIANA HORDUNĂ

COLEGIUL ECONOMIC «MIHAIL KOGĂLNICEANU» FOCȘANI

« *Sans éducation, l'enfant est orphelin* »

L'éducation est l'un des investissements les plus importants qu'un pays puisse faire pour son avenir, elle est un puissant facteur de changement. L'éducation améliore la santé, contribue à la stabilité sociale, stimule la croissance économique à long terme.

La collaboration école-famille et, plus spécifiquement, l'implication des parents dans le suivi scolaire de leur enfant sont au cœur des réformes scolaires actuelles et font l'objet de nombreux débats et recherches entre tous les acteurs du monde de l'éducation. Un rapport de l'OCDE (1997) montrait d'ailleurs l'importance de ce courant dès la fin des années 1990 dans tous les pays. Comment s'explique ce regain d'intérêt pour le rôle des parents dans les apprentissages scolaires ? D'une part, parce que l'école qui, pendant des décennies a été investie de la mission d'instruction en se centrant exclusivement sur l'enfant, a montré qu'elle n'obtenait qu'un succès relatif si celui-ci présentait des difficultés d'apprentissage ou d'adaptation, surtout s'il provenait de familles dites « vulnérables » (Boethel, 2003). D'autre part, parce que les recherches ont montré que la réussite scolaire était largement favorisée par la collaboration entre les parents et l'école ainsi que par l'implication des parents dans le cheminement scolaire de leur enfant (Deslandes et Bertrand, 2004 ; Epstein, 2011 ; Ferguson, 2008 ; Jeynes, 2011).

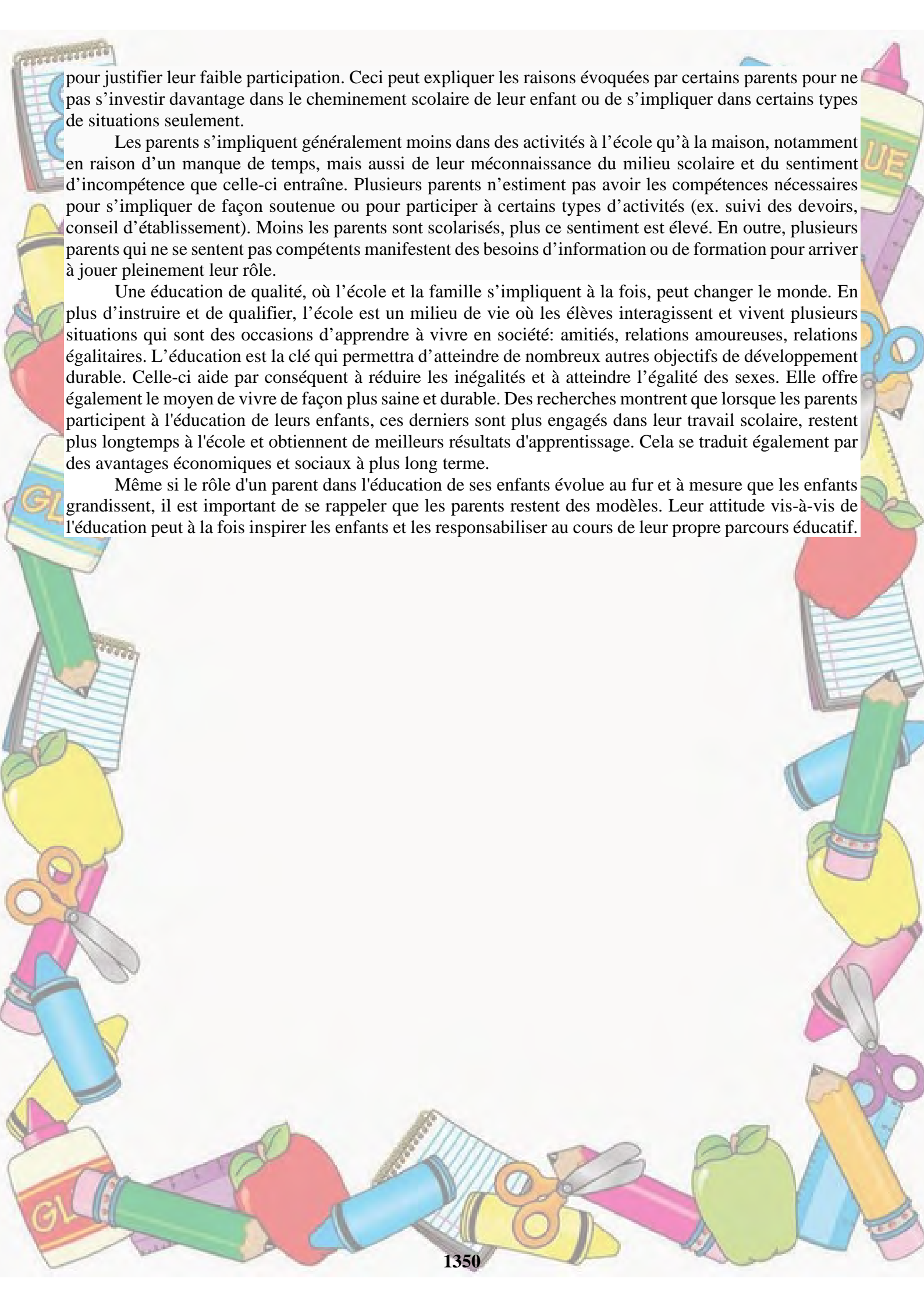
Dans le cadre d'une volonté de démocratisation, les politiques éducatives des pays occidentaux se sont orientées vers une décentralisation dans l'organisation de leur système scolaire visant notamment à rendre les écoles plus autonomes dans le choix de leur projet éducatif (Mons, 2004 ; Pelletier, 2001 ; Sanders, 2003). Ceci a eu une influence sur le retour des parents à l'école alors qu'ils en avaient été exclus dès sa fondation (Meirieu, 1997). Ce mouvement est aussi une conséquence des approches écosystémiques issues du modèle écologique de Bronfenbrenner (1986). Ce modèle prône la prise en compte, dans toute intervention, de l'ensemble des relations entre les différentes sphères de l'écosystème de l'individu.

L'école ne peut plus se centrer uniquement sur l'enfant mais doit s'intégrer dans une communauté éducative constituée par les parents, les enseignants et les professionnels de l'école et de la communauté afin de favoriser la réussite des élèves (Terrisse, Larivée et Blain, 2008). Ce type de relation repose cependant sur une collaboration harmonieuse entre l'école et la famille ainsi qu'une implication des parents dans le cheminement scolaire de leur enfant.

La réalité montre une implication plutôt faible de ceux-ci à l'école, particulièrement des parents provenant de milieux défavorisés qui délèguent une grande partie de leur mandat éducatif à l'école. Ceux qui collaborent de façon soutenue à l'école constituent une minorité et sont, pour la plupart, issus de milieux favorisés (Deniger et Roy, 2002 ; Perier, 2005). Bien qu'il soit difficile de juger de l'implication des parents à la maison, elle demeure plus privilégiée que celle à l'école (Larivée, 2012).

De nombreuses études ont été menées sur l'implication des parents dans le cheminement scolaire de leur enfant, à la maison ou à l'école dans le cadre de rencontres ou d'activités (Deslandes et Bertrand, 2004 ; Larivée, 2012). Par implication parentale, les auteurs font habituellement référence à la façon dont le parent prend part à la scolarisation de son enfant, aux activités auxquelles il participe à la maison, à l'école ou dans la communauté. Il est possible de distinguer plusieurs facteurs qui influencent cette implication, notamment : 1) d'ordre organisationnel (conciliation travail-famille-école, garde des enfants, etc.) ; 2) d'ordre relationnel (accueil à l'école, attitudes du personnel scolaire, etc.) ; 3) d'ordre psychologique (référence à leur vécu scolaire, sentiment d'incompétence face à la complexité de l'organisation scolaire, aux contenus des programmes, etc.).

D'après Deslandes et Bertrand (2004), l'implication des parents varie selon plusieurs facteurs, tels l'âge de l'enfant, la présence de difficultés scolaires chez l'enfant ou les parents, le statut socio-économique des familles et le niveau de scolarisation (les parents s'impliquent davantage en début de scolarisation). Certains parents évoquent aussi la crainte d'être jugés ou de voir leurs compétences remises en question

pour justifier leur faible participation. Ceci peut expliquer les raisons évoquées par certains parents pour ne pas s'investir davantage dans le cheminement scolaire de leur enfant ou de s'impliquer dans certains types de situations seulement.

Les parents s'impliquent généralement moins dans des activités à l'école qu'à la maison, notamment en raison d'un manque de temps, mais aussi de leur méconnaissance du milieu scolaire et du sentiment d'incompétence que celle-ci entraîne. Plusieurs parents n'estiment pas avoir les compétences nécessaires pour s'impliquer de façon soutenue ou pour participer à certains types d'activités (ex. suivi des devoirs, conseil d'établissement). Moins les parents sont scolarisés, plus ce sentiment est élevé. En outre, plusieurs parents qui ne se sentent pas compétents manifestent des besoins d'information ou de formation pour arriver à jouer pleinement leur rôle.

Une éducation de qualité, où l'école et la famille s'impliquent à la fois, peut changer le monde. En plus d'instruire et de qualifier, l'école est un milieu de vie où les élèves interagissent et vivent plusieurs situations qui sont des occasions d'apprendre à vivre en société: amitiés, relations amoureuses, relations égalitaires. L'éducation est la clé qui permettra d'atteindre de nombreux autres objectifs de développement durable. Celle-ci aide par conséquent à réduire les inégalités et à atteindre l'égalité des sexes. Elle offre également le moyen de vivre de façon plus saine et durable. Des recherches montrent que lorsque les parents participent à l'éducation de leurs enfants, ces derniers sont plus engagés dans leur travail scolaire, restent plus longtemps à l'école et obtiennent de meilleurs résultats d'apprentissage. Cela se traduit également par des avantages économiques et sociaux à plus long terme.

Même si le rôle d'un parent dans l'éducation de ses enfants évolue au fur et à mesure que les enfants grandissent, il est important de se rappeler que les parents restent des modèles. Leur attitude vis-à-vis de l'éducation peut à la fois inspirer les enfants et les responsabiliser au cours de leur propre parcours éducatif.

GRĂDINIȚĂ ȘI FAMILIE - PARTENERI PENTRU UN SCOP COMUN

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR HORNARIU DANA

GRĂDINIȚA ȘCOLII GIMNAZIALE „AL. I. CUZA” DOROHOI

Într-o societate care evoluează sub imperiul schimbărilor permanente în toate domeniile, care solicită abilități de adaptare rapidă la situații noi, educația trebuie să răspundă nevoilor individuale, asigurând șansele de integrare și dezvoltare socială personală. Acest deziderat este susținut prin proiectele educaționale de parteneriat care contribuie la întărirea relațiilor dintre educatori, părinți și comunitate, la creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali pentru reușita în educație.

Preșcolariata reprezintă etapa în care se țeș multe din structurile de profunzime ale personalității copilului, acesta înregistrând progrese însemnate pe plan intelectual și socio-afectiv cu condiția recepționării permanente a unor influențe educative pozitive, bine organizate, conștiente și sistematice din partea familiei și grădiniței.

Familia este cea dintâi școală în care copiii învață cum să se comporte în viață și societate, este universul natural al celor mici, părinții constituind primele modele de comportare care sunt asimilate prin imitație. Responsabilitatea dezvoltării copilului în primele etape ale vieții sale revine familiei și, din păcate, nu întotdeauna influențele sunt pozitive.

Grădinița și familia, în parteneriat, clarifică diverse probleme educative, oferă un cadru propice dezvoltării preșcolarului. Grădinița asigură cadrul educațional specializat, necesar formării și dezvoltării personalității copilului și, totodată, are misiunea de a realiza consensul, colinearitatea și caracterul de permanență în munca de cooperare cu familia. Din această colaborare au de câștigat în primul rând copilul, apoi familia, știindu-se că perioada preșcolară este cea mai efervescentă perioadă de formare, când se produc cele mai importante achiziții și transformări în structura de temelie a psihicului și personalității copilului.

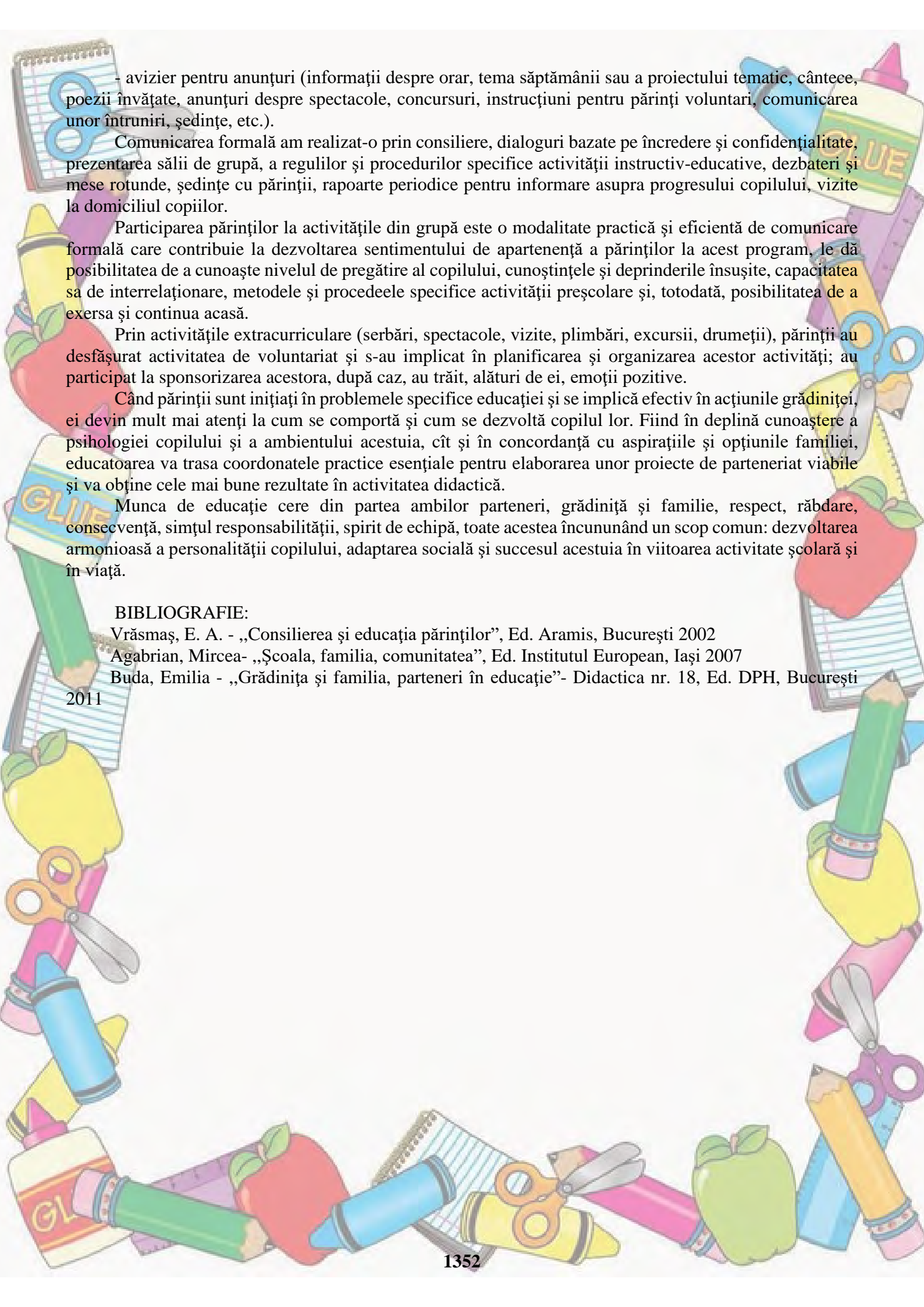
Relația părinte-educatoare trebuie să se bazeze pe încredere, respect reciproc, pe dialog eficient, prin care circulă informații despre copil și care fac posibilă unitatea de măsuri și de cerințe educative. Această colaborare este posibilă prin asigurarea unor condiții de bază :

- cunoașterea familiei preșcolarului de către educatoare, a caracteristicilor și potențialului ei educativ;
- informarea părinților despre specificul și obiectivele programului educativ din grădiniță, dar și despre progresul/eșecul copilului;
- stabilirea unui program comun de educație în grădiniță și în familie, aceasta din urmă având posibilitatea să susțină, să întărească și să întregască munca educativă desfășurată de educatoare.

Asumarea rolului de colaborator activ depinde de caracterul unitar al acțiunilor pedagogice, de tactul educatoarei în a găsi cele mai adecvate și eficiente căi de comunicare și acțiune în cadrul parteneriatului grădiniță-familie. Ca parte integrantă a programului educațional, evaluarea de tip feed-back(discuții, aprecieri, sugestii) și cea pe bază de chestionare, oferă educatoarei date despre eficiența acțiunilor și permite o eventuală îmbunătățire a acestuia. Dacă părinții vor participa la viața grădiniței, vor fi implicați în adoptarea deciziilor, în găsirea unor soluții și oportunități, ei vor percepe corect importanța colaborării cu grădinița, beneficiile acestui parteneriat, vor deveni participanți activi în derularea acțiunilor pentru a construi o relație de bună conlucrare în beneficiul copilului. Astfel, părinților trebuie să li se facă cunoscute aspecte din munca educativă desfășurată cu copiii lor în grădiniță, rezultatele obținute de aceștia privind progresul, dar și comportamentele ce trebuie mai des controlate, înfrânate sau călăuzite spre o altă direcție.

În cadrul programului de parteneriat educațional cu părinții am aplicat strategii de comunicare informală, formală, activități de voluntariat și alte activități care pot promova participarea familiei la procesul educativ din grădiniță. Iată câteva modalități de abordare a comunicării informale:

- ocazii informale de dialog prin asigurarea unui program flexibil;
- note și mesaje scrise (despre realizări ale copilului, o nouă deprindere, un nou comportament);
- scrisori de înștiințare (cu privire la unele evenimente sau activități din grădiniță, sugerarea unor căi de aprofundare a acestora la domiciliu, solicitarea unor materiale pentru activități și proiecte tematice);

- avizier pentru anunțuri (informații despre orar, tema săptămânii sau a proiectului tematic, cântece, poezii învățate, anunțuri despre spectacole, concursuri, instrucțiuni pentru părinți voluntari, comunicarea unor întruniri, ședințe, etc.).

Comunicarea formală am realizat-o prin consiliere, dialoguri bazate pe încredere și confidențialitate, prezentarea sălii de grupă, a regulilor și procedurilor specifice activității instructiv-educative, dezbateri și mese rotunde, ședințe cu părinții, rapoarte periodice pentru informare asupra progresului copilului, vizite la domiciliul copiilor.

Participarea părinților la activitățile din grupă este o modalitate practică și eficientă de comunicare formală care contribuie la dezvoltarea sentimentului de apartenență a părinților la acest program, le dă posibilitatea de a cunoaște nivelul de pregătire al copilului, cunoștințele și deprinderile însușite, capacitatea sa de interrelaționare, metodele și procedeele specifice activității preșcolare și, totodată, posibilitatea de a exersa și continua acasă.

Prin activitățile extracurriculare (serbări, spectacole, vizite, plimbări, excursii, drumeții), părinții au desfășurat activitatea de voluntariat și s-au implicat în planificarea și organizarea acestor activități; au participat la sponsorizarea acestora, după caz, au trăit, alături de ei, emoții pozitive.

Când părinții sunt inițiați în problemele specifice educației și se implică efectiv în acțiunile grădiniței, ei devin mult mai atenți la cum se comportă și cum se dezvoltă copilul lor. Fiind în deplină cunoaștere a psihologiei copilului și a ambientului acestuia, cât și în concordanță cu aspirațiile și opțiunile familiei, educatoarea va trasa coordonatele practice esențiale pentru elaborarea unor proiecte de parteneriat viabile și va obține cele mai bune rezultate în activitatea didactică.

Munca de educație cere din partea ambilor parteneri, grădiniță și familie, respect, răbdare, consecvență, simțul responsabilității, spirit de echipă, toate acestea încununând un scop comun: dezvoltarea armonioasă a personalității copilului, adaptarea socială și succesul acestuia în viitoarea activitate școlară și în viață.

BIBLIOGRAFIE:

- Vrăsmaș, E. A. - „Consilierea și educația părinților”, Ed. Aramis, București 2002
Agabrian, Mircea- „Școala, familia, comunitatea”, Ed. Institutul European, Iași 2007
Buda, Emilia - „Grădinița și familia, parteneri în educație”- Didactica nr. 18, Ed. DPH, București 2011

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. PSIHOPEDAGOG HORNEA FLORENTINA

CSEI BRĂILA

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

Cauzele unor eșecuri școlare sunt multiple, dar școala are sarcina de a le depista și de a interveni, uneori, când este cazul, în situațiile delicate. Un sfat la timp, o îndrumare competentă, vizita la domiciliu sunt mijloace care pot da rezultate favorabile în creșterea randamentului școlar.

Prin urmare, școala trebuie să accepte importanța participării și colaborării părinților la educația copiilor și necesitatea unei relații cordiale între ele profesor și părinți, astfel încât profesorii să își poată îndeplini funcția în mod eficient și complet.

Pentru a atinge același obiectiv, școala trebuie să favorizeze participarea părinților și să le ofere mijloacele necesare pentru a consolida legăturile cu profesorii unităților școlare. Cooperarea este esențială pentru ca dezvoltarea socială a elevului să fie coerentă. Părinții trebuie să fie implicați în funcționarea școlii și să participe la activitățile comune propuse.

Menținerea unei legături și a unei participări strânse are un impact semnificativ asupra rezultatelor educaționale ale elevului. Cooperarea dintre părinți, profesori și școală ar trebui considerată un instrument eficient pentru a opri eșecul în învățământ și a obține succesul școlar.

În mod ocazional, profesorii se plâng că familiile nu manifestă un interes suficient pentru educația copiilor lor sau nu colaborează la fel de mult cum se așteaptă de la ei. Obiectivul principal ar trebui să fie ca părinții să simtă că sunt parte integrantă a școlii. Pentru a realiza acest lucru, trebuie să explicăm încă de la început locul proeminent pe care îl ocupă în procesul educațional al copiilor lor și continuitatea pe care trebuie să le ofere în casele lor pentru munca care are loc în școală. Este esențial ca familiile să fie informate cu privire la proiectele școlii, modificările aprobate în acesta și activitățile organizate pe parcursul cursului.

Școala este responsabilă pentru dezvoltarea și implementarea canalelor de participare a familiei care facilitează contactul dintre părinți, cadre didactice și conducere, dincolo de îndrumări sau alte întâlniri formale obișnuite: ateliere, școală părinților, partide școlare sau discuții de către profesioniști, printre altele. Este important ca aceste activități să fie planificate în momente și la o dată în care un număr mai mare de părinți pot participa, fără a trebui să-și neglijeze obligațiile de serviciu.

Familia și profesorii au roluri diferite în educația elevilor. Elevii au cele mai mari beneficii atunci când relația între părinți și profesori este bazată pe respect și încredere. Părinții pot iniția discuții cu profesorii elevului pentru a-și clarifica diferite aspecte, iar profesorii le apreciază interesul și îi văd ca parteneri în educația elevilor.

Nu este suficient pentru un părinte să participe numai la întâlnirile lunare/ semestriale cu părinții organizate în școală pentru a fi considerat implicat în educația elevilor. Pentru a sprijini real procesul de învățare al elevului este nevoie să-i ofere oportunități de învățare atât acasă, sprijinindu-l la teme, asigurându-i un spațiu optim, cât și pe strada sau la magazin, ajutându-l să ia singur decizii și să aplice în practică lucrurile învățate. Chiar dacă nu face parte din comitetul părinților din școală are dreptul să se informeze în legătură cu activitățile acestuia.

Părinții și profesorii sunt principalii actori în procesul de cooperare între familie și școală. Ambele trebuie să mențină o atitudine deschisă și participativă pentru a se asigura că comunicarea este fluidă și eficientă.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată.

Bibliografie

1. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002;
2. Nicola, I.- *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

**PROFESOR HOROIU LAURA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "VASILE ȘEICARU", OANCEA, GALAȚI**

Familia constituie factorul primordial al formării și socializării copilului, este primul său intermediar în relațiile cu societatea și tot ea constituie matricea care imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale, atitudinile pe care copilul le adoptă în familie punând bazele conduitelor viitoare.

Ea reprezintă locul în care copilul învață regulile de comportare, strategii de rezolvare a problemelor practice, dobândește competențe sociale de bază (negocierea, comunicarea, exprimarea emoțională, controlul mâinii și a agresivității, conduita asertivă, etc.), care îl vor ajuta pe tânărul și adultul de mai târziu să se adapteze optim la rolurile familiale, profesionale și sociale pe care comunitatea și societatea din care face parte le așteaptă de la el.

Școala este un factor care ajută copilul în desăvârșirea propriei personalități. Factorii determinanți în dezvoltarea personalității copilului sunt familia și școala.

În cadrul familiei, copiii, beneficiind de sprijinul material, cognitiv și mai ales afectiv al părinților și al fraților, învață să fie autonomi și independenți, să fie siguri pe ei înșiși, să fie disciplinați și cinștiți, pentru a reuși în viață.

De asemenea, familia este locul unde sunt construite prototipuri pentru toate tipurile de relații sociale (de supra ordonare sau subordonare, de complementaritate sau de reciprocitate).

În densa rețea de influențe reciproce și adaptări din cadrul familiei, părinții joacă un rol hotărâtor. În egală măsură, conduita ambilor părinți reprezintă prima sursă de imitație, după care copiii încep să-și ghideze conduita. Dacă conduita părinților este adecvată și îl stimulează pe copil în direcția bună, acesta va ajunge să socializeze în mod normal și să aibă șanse crescute de a reuși în viață. În cazul în care modelele pozitive de conduită ale părinților sunt absente, copilul va întâmpina dificultăți în procesul de socializare, dificultăți care pot avea repercusiuni pe termen lung asupra dezvoltării personalității acestuia, mai ales atunci când acesta nu este ajutat la timp să le depășească.

Rolul familiei ca principal mediu de dezvoltare a personalității copilului este foarte important încă din etapele timpurii ale evoluției sale și continuând până la sfârșitul adolescenței, când această dezvoltare ajunge la maturitate, căpătând un caracter stabil.

Numărul, complexitatea și varietatea de situații care pot apărea într-o familie – începând cu tipul de familie, structura acesteia și până la conduitele specifice pe care aceste situații le determină sunt deosebit de importante pentru dezvoltarea personalității adolescentului. Diversitatea mediului familial ajută atât la socializarea adolescentului, prin descoperirea comportamentelor sociale fundamentale, de bază, dar și la individualizarea acestuia, oferindu-i posibilitatea de a se defini și preciza pe sine.

Influența familiei asupra personalității adolescentului se exercită pe trei căi principale:

- 1) prin educație explicită, intenționată;
- 2) prin transmiterea unor modele de valori, de atitudini și comportamente;
- 3) prin climatul familial.

Prima cale este directă, celelalte două sunt indirecte. Toate acestea se realizează diferit, de la familie la familie, în funcție de variabile ca: tipul de familie, statutul socio-economic și cultural, tipul de disciplină parentală etc.

Astfel, un rol principal revine educației pe care părintele o oferă adolescentului. Educația copilului în familie poate depinde de nivelul de instrucție al părinților, structura familiei, unele caracteristici psihopatologice ale părinților etc.

De asemenea, transmiterea familială a valorilor poate fi diferită de la familie la familie, în funcție de statusul, credințele, nivelul socio-economic și cultural al acesteia.

Modelele atitudinale și comportamentale pe care adolescentul le găsește în mediul familial pot fi pozitive, dar și negative precum: un tată incoerent, slab, supra ocupat, violent, despot sau o mamă instabilă, superficială etc.

Este de subliniat marea sensibilitate pe care o au copiii față de atitudinile, stările de spirit și opiniile părinților. Dependența de părinți, autoritatea și prestigiul acestora, câștigate prin experiența directă a traiului în comun, conștiința, dobândită de copii prin aceeași experiență, că părinții sunt ființe care pot rezolva orice problemă sau dificultate întăresc în copil încrederea profundă, cel puțin până la vârsta adolescenței, în capacitatea și știința părinților. Pentru copil această încredere constituie unul din suporturile esențiale ale imaginii lui despre lume și despre relațiile interumane. Lipsa acestui suport, spectacolul ostilității dintre părinți, produc o gravă dezorientare în conștiința lui.

Orice intenție educativă trebuie întemeiată pe buna organizare a vieții familiale. Este vorba de stabilirea unui regim de viață bine echilibrat, care să respecte toate trebuințele adolescentului și să-i dezvolte conștiința existenței unor îndatoriri față de familie și societate.

În acest sens, se poate afirma că dintre cei trei factori enumerați mai sus, ca fiind răspunzători pentru formarea personalității adolescentului în cadrul mediului familial, climatul familial influențează într-o foarte mare măsură pe primii doi, deoarece într-o atmosferă de tensiune și conflict (vorbind de o familie cu un climat negativ), este dificil de crezut ca se va realiza o educație adecvată.

ROLUL ȘCOLII ÎN STAREA DE BINE A COPILULUI

HORVAT IZABELLA, GPP NR. 1 REMETEA, JUD. BIHOR

Starea de bine este strâns legată de învățare și motivație. Nimeni nu poate fi bun în ceea ce face dacă nu e într-o stare bună. Contextele în care trăim pot stimula sau, dimpotrivă, deteriora starea de bine. Este un lucru valabil și pentru locul în care un copil își petrece o foarte mare parte din timp: ȘCOALA.

Copiii își petrec o bună parte din timp la școală, prin urmare, aceasta trebuie să fie un loc esențial pentru conturarea stării lor generale de bine, cu toate aspectele sociale, fizice și emoționale. Starea de bine a elevilor le influențează capacitatea de a-și atinge întregul potențial școlar. Calitatea relațiilor pe care au copiii între ei, pe care le au cu adulții, precum și calitatea mediului de învățare, influențează fundamental progresele lor școlare.

Se apreciază că mediul școlar poate îmbunătăți bunăstarea socială, emoțională și capacitatea de învățare când:

- este clad, prietenos și recompensează învățarea;
- promovează în special cooperarea și mai puțin competiția;
- oferă susținere și facilitează comunicarea deschisă;
- încurajează activitățile creative;
- încurajează dezvoltarea de proceduri și regulamente care interzic pedeapsa fizică și promovează interacțiunea non-violentă pe terenul de joacă, în clasă și între personalul școlii și elevi, prevenind în felul acesta pedeapsa fizică, agresivitatea, hărțuirea și violența.

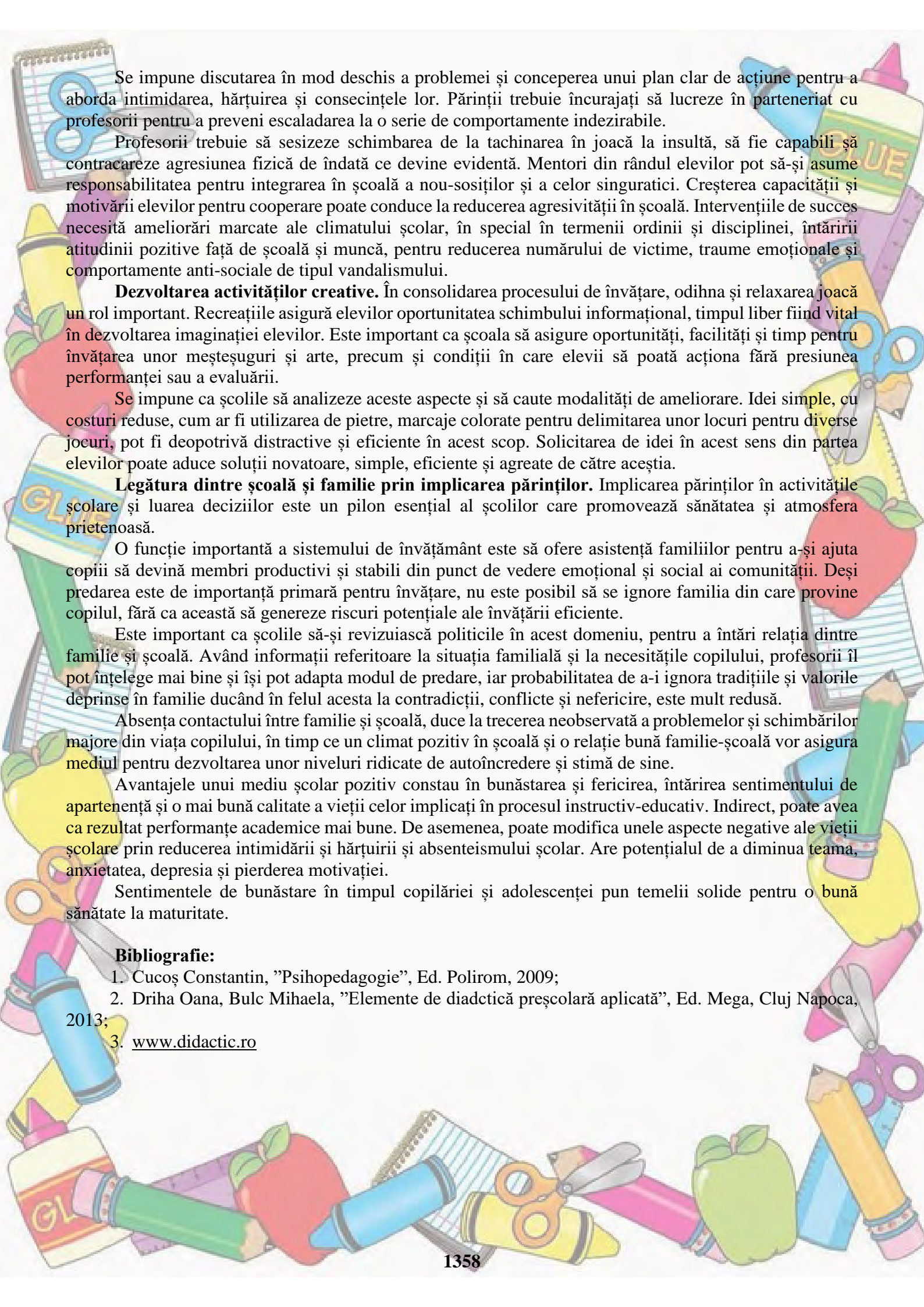
Susținerea cooperării și învățării active. Când elevii cooperează, încadrarea în învingători și învinși este mai puțin evidentă și, prin urmare, se evită umilirea consecutivă a celor considerați ratați. Prin această metodă pot beneficia în mare măsură elevii cu dificultăți de învățare și cei din comunități dezavantajate. Atunci când elevii primesc în mod constant mesajul că sunt ratați, dorința lor de a reuși se erodează. Când elevii cooperează în procesul de învățare, implicarea în rezolvarea sarcinilor este mai mare, se reduc diversivunile și se utilizează o proporție mai mare din timp pentru instruire. Copiii sunt capabili să se ajute între ei mult mai mult, cei cu un nivel mai scăzut, cât și cei cu un nivel mai înalt al realizărilor beneficiind deopotrivă, munca elevilor devenind mai atentă, aprofundată și bine prezentată.

Profesorii sunt factorul cel mai important în crearea unei atmosfere eficiente și incluzive. Copiii au o capacitate înnăscută de a învăța, dar această capacitate poate fi compromisă și, uneori, distrusă. O școală prietenoasă recunoaște, încurajează și sprijină capacitățile în creștere ale copiilor care învață. Școala trebuie să reprezinte un mediu prietenos și sigur de muncă și joacă. Rolul profesorului include grija pentru bunăstarea psihică a elevilor.

Climatul școlar a fost identificat ca una dintre cele mai importante trăsături ale unei școli. Când atmosfera unei școli este neprietenoasă, îngrijirea nu este atentă, lipsește încurajarea și recompensarea, sănătatea mintală, atât a elevilor, cât și a profesorilor poate fi afectată în mod advers. Impactul unei atmosfere neprietenoase este în mod particular dăunător dacă persistă o perioadă mai lungă de timp.

Din perspectiva profesorilor, școala asigură în mare măsură un climat adecvat, dar din perspectiva elevilor, cerințele pentru asigurarea unei atmosfere prietenoase, recompensatoare și încurajatoare sunt acoperite într-o mai mică măsură. Este necesar ca școlile să-și revizuiască o serie de aspecte și să stabilească mecanisme eficiente de feedback între profesori și elevi pentru identificarea deficiențelor și stabilirea de măsuri de corectare.

Intoleranța față de agresivitate, hărțuire și discriminare. Copiii au dreptul fundamental de a se simți în siguranță la școală și de a fi scutiți de asupra, umilire intenționată și pericole potențiale cauzate de intimidare și hărțuire. Deși majoritatea cercetărilor în acest domeniu s-au axat pe studiul personalității intimidatorilor și victimelor, multe progrese în această direcție pot fi realizate prin schimbarea modului de organizare al școlii și prin ajustarea atitudinii colective și atmosferei generale cu scopul prevenirii hărțuirii și intimidării, atitudinea profesorilor având efecte importante în descurajarea acestora. Neluând atitudine în cazul plângerilor, profesorii contribuie sau chiar cresc teama celor care sunt ținta atacurilor.

Se impune discutarea în mod deschis a problemei și conceperea unui plan clar de acțiune pentru a aborda intimidarea, hărțuirea și consecințele lor. Părinții trebuie încurajați să lucreze în parteneriat cu profesorii pentru a preveni escaladarea la o serie de comportamente indezirabile.

Profesorii trebuie să sesizeze schimbarea de la tachinarea în joacă la insultă, să fie capabili să contracareze agresiunea fizică de îndată ce devine evidentă. Mentori din rândul elevilor pot să-și asume responsabilitatea pentru integrarea în școală a nou-sosiților și a celor singuratici. Creșterea capacității și motivării elevilor pentru cooperare poate conduce la reducerea agresivității în școală. Intervențiile de succes necesită ameliorări marcate ale climatului școlar, în special în termenii ordinii și disciplinei, întăririi atitudinii pozitive față de școală și muncă, pentru reducerea numărului de victime, traume emoționale și comportamente anti-sociale de tipul vandalismului.

Dezvoltarea activităților creative. În consolidarea procesului de învățare, odihna și relaxarea joacă un rol important. Recreațiile asigură elevilor oportunitatea schimbului informațional, timpul liber fiind vital în dezvoltarea imaginației elevilor. Este important ca școala să asigure oportunități, facilități și timp pentru învățarea unor meșteșuguri și arte, precum și condiții în care elevii să poată acționa fără presiunea performanței sau a evaluării.

Se impune ca școlile să analizeze aceste aspecte și să caute modalități de ameliorare. Idei simple, cu costuri reduse, cum ar fi utilizarea de pietre, marcaje colorate pentru delimitarea unor locuri pentru diverse jocuri, pot fi deopotrivă distractive și eficiente în acest scop. Solicitarea de idei în acest sens din partea elevilor poate aduce soluții novatoare, simple, eficiente și agreate de către aceștia.

Legătura dintre școală și familie prin implicarea părinților. Implicarea părinților în activitățile școlare și luarea deciziilor este un pilon esențial al școlilor care promovează sănătatea și atmosfera prietenoasă.

O funcție importantă a sistemului de învățământ este să ofere asistență familiilor pentru a-și ajuta copiii să devină membri productivi și stabili din punct de vedere emoțional și social ai comunității. Deși predarea este de importanță primară pentru învățare, nu este posibil să se ignore familia din care provine copilul, fără ca această să genereze riscuri potențiale ale învățării eficiente.

Este important ca școlile să-și revizuiască politicile în acest domeniu, pentru a întări relația dintre familie și școală. Având informații referitoare la situația familială și la necesitățile copilului, profesorii îl pot înțelege mai bine și își pot adapta modul de predare, iar probabilitatea de a-i ignora tradițiile și valorile deprinse în familie ducând în felul acesta la contradicții, conflicte și nefericire, este mult redusă.

Absența contactului între familie și școală, duce la trecerea neobservată a problemelor și schimbărilor majore din viața copilului, în timp ce un climat pozitiv în școală și o relație bună familie-școală vor asigura mediul pentru dezvoltarea unor niveluri ridicate de autoîncredere și stimă de sine.

Avantajele unui mediu școlar pozitiv constau în bunăstarea și fericirea, întărirea sentimentului de apartenență și o mai bună calitate a vieții celor implicați în procesul instructiv-educativ. Indirect, poate avea ca rezultat performanțe academice mai bune. De asemenea, poate modifica unele aspecte negative ale vieții școlare prin reducerea intimidării și hărțuirii și absenteismului școlar. Are potențialul de a diminua teama, anxietatea, depresia și pierderea motivației.

Sentimentele de bunăstare în timpul copilăriei și adolescenței pun temelii solide pentru o bună sănătate la maturitate.

Bibliografie:

1. Cucuș Constantin, "Psihopedagogie", Ed. Polirom, 2009;
2. Driha Oana, Bulc Mihaela, "Elemente de didactică preșcolară aplicată", Ed. Mega, Cluj Napoca, 2013;
3. www.didactic.ro

IMPORTANȚA PARTENERIATULUI GRĂDINIȚĂ-FAMILIE ÎN EDUCAȚIA PREȘCOLARILOR

PROF. ÎNV. PREȘC. HOSU CRISTINA-GABRIELA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT DETA, JUD. TIMIȘ

Grădinița și familia sunt doi factori primordialii în educația copiilor. În grădiniță se pun bazele unei personalități care mai târziu va fi parte integrantă a unei societăți ale cărei cerințe se diversifică în permanență. Grădinița trebuie să găsească o punte de legătură cu familia, prezentând părinților noi căi spre o educație în beneficiul copiilor.

Cel mai puternic agent socializator în dezvoltarea copiilor, mai ales în perioada copilăriei mici, este familia. În primii ani ai dezvoltării copilului, familia este esențială pentru dezvoltarea psihică a copilului și este o sursă primară de dragoste și afecțiune. Familia este cea care trebuie să îndeplinească aproape toate nevoile de creștere și dezvoltare, atât fiziologice, cât și psihologice ale copilului, nevoi care condiționează fundamental calitatea achizițiilor psihocomportamentale ulterioare. În familie, copiii câștigă și dezvoltă aproape toate achizițiile importante (psihomotorii, cognitive și afective), motiv pentru care evaluarea contribuției sau influenței familiei în dezvoltarea copilului față de alți factori, cei genetici și sociali, este dificil de realizat. Factor esențial în creșterea, dezvoltarea și educarea copilului, familia este cea dintâi școală în care copiii învață să se comporte în viață și în societate.

Familia este pilonul ce stă la baza societății. Ca grup primordial, aceasta creează cadrul dezvoltării armonioase și multilaterale a personalității umane. Familia reprezintă întregul univers al copilului în primii ani de viață. În sânul familiei copilul învață pentru prima dată ce e bine și ce e rău și dobândește un prim set de valori.

Pornind de la aceste deziderate, noul curriculum pentru educație timpurie reconsideră rolul familiei în educația copilului, din acela de partener pasiv în cel de partener activ. Implicarea familiei nu se rezumă la implicarea prin susținerea financiară a activităților, ci mai ales la participarea în luarea deciziilor legate de educația copiilor, la prezența membrilor familiei în sala de grupă în timpul activităților și la participarea efectivă la aceste activități și, în general, la viața grădiniței și la toate activitățile și manifestările în care aceasta se implică.

Rolul familiei nu se mai poate limita doar la asigurarea condițiilor de viață pentru copil, la supravegherea lui, ci trebuie văzut ca factor principal în educația și socializarea copilului precum și ca un continuator al cerințelor impuse de practica educațională.

Prin colaborarea părinților cu grădinița, aceștia pot completa, sprijini și dezvolta personalitatea copilului. O educație adevărată și de bună calitate se fundamentează în familie și se continuă în grădiniță și școală.

Parteneriatul dintre grădiniță și familie poate duce la o educație solidă, fără pericol de eșec școlar mai târziu. Preșcolăritatea reprezintă piatra de temelie a personalității în formare a copilului, iar prezența familiei în cadrul grădiniței va fi liantul între copil și mediul necunoscut inițial.

Parteneriatul educațional dintre grădiniță și familie are ca și scop stimularea interesului părinților pentru activitățile desfășurate în grădiniță, consolidarea sentimentului de solidaritate, responsabilitate și socializare, participarea activă a familiei, alături de educatoare, în activitățile desfășurate atât în grădiniță, cât și în afara ei.

Parteneriatul grădiniță - familie, acțiunile pe care cei doi parteneri le desfășoară, continuarea de către familie a activităților desfășurate în grădiniță, nu fac decât să ducă la pregătirea preșcolarului pentru școlaritate și ulterior pentru viața de adult.

Bibliografie:

- *Curriculum pentru educație timpurie 2019*
- Mîslîțchi, V. (2015) *Parteneriatul educațional familie-grădiniță-școală: Ghid metodologic*, Chișinău, Pulsul Pieței;
- Agheorghesei, O. (coord.) (2015) *Consilierea părinților. Perspective europene*.

INFLUENȚA FAMILIEI ASUPRA DEZVOLTĂRII CARACTERULUI COPILULUI PREȘCOLAR

PROF. HRIȘCĂ IRINA,
G.P.N. „MARIA MONTESSORI” SUCEAVA

Influențele și acțiunile educative pe care le exercită instituțiile sociale se află în strânsă interdependență, de aceea este important ca ele să se desfășoare convergent, unitar, școala și familia având în acest sens, un rol catalizator.

Un rol deosebit îl are familia în acest domeniu. Sintagma românească a „celor șapte ani de acasă” vizează tocmai educația morală, adică expresia exterioară a acesteia: comportamentul. Comportamentul elevat - cetățenesc, civilizat, moral - nu apare de la sine, ci numai în măsura în care părinții se preocupă de formarea lui. Iar acesta nu se poate face prin cursuri și conferințe, ci prin modelul pe care îl oferă copiilor, care se vor strădui să-i imite. După ce copilul intră într-o instituție de educație și învățământ, sarcinile educației se divizează între aceste instituții și familie (Alina Georgeta Mag, *Valoarea educației morale active*, în *Educația din perspectiva valorilor, Tom II*, p. 188).

Ștefan Zisulescu în lucrarea sa *Caracterul*, precizează faptul că exemplul din familie are o influență covârșitoare asupra formării caracterului, deoarece copilul vine permanent în contact cu el. Modul în care se comportă părinții unul față de altul, față de copiii lor, față de semenii, atitudinea față de profesie, de munca pe care o desfășoară, față de colegii de muncă, modul în care se îmbracă, se preocupă de ridicarea nivelului ideologic, cultural și profesional, concepția despre lume și viață, optimismul de care dau dovadă, încrederea în viață, entuziasmul sau blazarea, influențează intens și direct formarea caracterului (p. 214).

Copilul imită modele de comportament mai întâi din mediul familial, apoi din mediul social (Maria Alexandrescu, *Rolul familiei și al școlii în educație*, în *Educația din perspectiva valorilor, Tom II*, p. 259).

Familia împreună cu școala și Biserica constituie transmiiătorii nemijlociți și principali ai educației creștine a copiilor de vârstă preșcolară consideră Sfântul Ioan Gură de Aur. Însă punctul de plecare al educației creștine a preșcolarului se află în familie, unde sunt puse bazele personalității și caracterului omului. Familia constituie nu numai cadrul natural al vieții copilului, ci și spațiul educației lui creștine zilnice. Însuși Dumnezeu, spune Sfântul Ioan Gură de Aur, a sădit dragostea părinților pentru copii, ca să poată copiii să-i aibă pe părinții lor drept învățători ai virtuții. Buna educație a copiilor este aceea care, alături de naștere, îi face pe părinți să fie într-adevăr părinți (Constantinia Iorda, 2009, p. 56-60).

Neînțelegerea părinților influențează defavorabil toți membrii familiei, care sunt părtași la consecințele negative ale stării acesteia. Mediul familial liniștit este un factor de o importanță hotărâtoare pentru calitatea spirituală și morală a copiilor.

Deoarece preșcolarii, îndeosebi astăzi, primesc mesaje negative din diferite direcții, în timp ce, paralel, din cauza vârstei lor, tendința spre imitare este decisivă, părinții, prin modalități concrete pot să ofere o atitudine potrivită de viață față de lucruri.

Pentru consolidarea unui set de valori stabil și coerent care sprijină grădinița în formarea la copii a unei conduite favorabile, a unui stil de viață sănătos, este necesară eficientizarea relației școală-familie. Familia reprezintă elementul cheie în socializarea copilului cu colectivul grupei, fiind consultată cu privire la activitățile educative din grădiniță și cu privire la activitățile opționale pe care doresc să le desfășoare copiii.

Implicarea părinților duce la conștientizarea rolului lor în educația intra și extracurriculară la nivel preșcolar și le suscită dorința de a se implica mai mult material și logistic în realizarea tuturor activităților propuse de educatoare. Grădinița este o parte minoră ca dimensiune a comunității, dar devine foarte importantă prin structura ei calitativă de a determina, prin funcționarea ei, viitorul celorlalte elemente ale parteneriatului (familia este prima influențată de calitatea activității grădiniței, apoi școala este la fel de interesată de educația preșcolară, iar comunitatea locală este cea care cumulează toate influențele viitorului prin educația preșcolară).

Cele mai frecvente roluri parentale sunt de a-l determina pe copil să aibă un sistem corect de valori, de a-l educa în sensul de a fi respectuos, responsabil, de a-și cunoaște potențialul, de a încerca să-și valorifice calitățile.

Bibliografie:

1. Dumitrana Magdalena, *Copilul, familia și grădinița*, Editura Compania, București, 2000.
2. Iorda Constantina, *Educația preșcolară după principiile Sfântului Ioan Gură de Aur*, Editura Cartea Ortodoxă, București, 2009.
3. Opreș Dorin, *Educația din perspectiva valorilor, Tom II : Summa Psihologie*, Editura Aeternitas, Alba Iulia, 2010.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL GRĂDINIȚEI ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. HRISTEA CLAUDIA
GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 12
LOC. HUȘI, JUD. VASLUI

Relatia dintre parinti si copii aduce cele mai multe satisfactii unui om. Nici o experienta trecuta sau viitoare nu se compara cu aceea de a avea un copil, de a te implica in cresterea si dezvoltarea lui, de a-i da cele mai bune sfaturi si de a-l calauzi in viata. Intotdeauna oamenii se vor intrea cum sa procedeze pentru a reusi sa fie un parinte bun pentru copilul sau. Nu exista “reteta perfecta”, ce functioneaza la o familie, poate sa nu dea roade in alta, insa sunt oricand binevenite idei care sa aduca un plus relatiei dintre parinti si copii.

Toti ne dorim ca micutul nostru sa creasca frumos si armonios, sa aiba incredere in propriile forte si sa se poata descurca cat mai bine in viitoarea-i viata de adult. Ne dorim sa poata deveni un adult care sa stie sa se afirme, sa fie sociabil, sa aiba o anume maturitate afectiva care sa-l ajute sa ia decizii in favoarea lui, sa fie responsabil. Daca dragoste nu e, nimic nu e, se zice din batrani. La fel de valabila este si in relatia dintre parinti si copii. Indiferent de cate trznai sau lucruri catalogate drept “rele” fac copiii, ei nu trebuie sa uite niciodata ca sunt iubiti de catre parinti. Un “Te iubesc” si o imbratisare calda fac mai mult decat o suta de predici. Sa-ti asculti si sa-ti intelegi copiii este un al element-cheie in relatia dintre parinti si copii. Ori de cate ori au ceva de spus, fii acolo pentru ei. Incurajeaza-i sa-ti vorbeasca despre orice: de la papusi sau masinute la pasiunea pe care a dezvoltat-o pentru vreun star TV. Incurajeaza copiii sa-i exprime dorintele, frustrarile, durerile, intelege-le si invata-i cum sa le gestioneze, cum sa le rezolve.

In incercarea de a fi un parinte bun, mai trebuie sa fii cateodata si “baiatul rau”. Copiii au nevoie si de reguli pe care trebuie sa le respecte: reguli de igiena, de comportament, de bune maniere, reguli pentru siguranta si integritatea personala, reguli in ceea ce priveste urmaritul programelor TV sau jocul pe calculator, reguli privind curatenia in casa etc. Toate acestea sunt lucruri de care va depinde viata lor, ca adulti.

Parintii buni nu critica, parintii buni lauda. Sarbatoreste fiecare mic “triumf” al copiilor tai. E de ajuns sa spui “Bravo!” sau “Ai facut o treaba buna!”. Daca-i certi de fiecare data cand fac ceva gresit si nu-i lauzi niciodata pentru o fapta buna, in mintea lor se va crea un complex de inferioritate bazata pe ideea ca nu fac niciodata nimic bun, ca tot timpul gresesc, ca nu sunt buni de nimic

E destul de greu sa fii consecvent, insa nu imposibil. Odata ce ai setat o regula, trebuie sa o aplici de fiecare data. Altfel vei deruta copiii si nu vor mai sti cand si ce sa faca. Copiii, mai ales cand sunt mici, au nevoie de siguranta, de o oarecare rutina. Iar daca schimbi de fiecare data regulile, in primul rand nu vei mai avea tu, ca parinte, credibilitate.

Serviciu, casa, familie, prieteni, vase de spalat – iata numai cateva activitati care iti ocupa mai toata ziua. In tot acest amalgam de activitati trebuie sa rezervi un spatiu si copiilor tai. Implica-te in viata copilului tau, fii tot timpul alaturi de el, fii informat cu privire la activitatile de la scoala/gradinita. Mergeti impreuna la activitati care implica participarea ca echipa “parinti si copii” sau practicati acasa astfel de jocuri. De exemplu impartiti curatenia casei pe echipe. O treabă făcută prin casă, un film/desen/poveste sunt idei de a petrece mai mult timp cu copiii tai, de a vorbi, de a crea legaturi puternice intre voi, de a consolida relatia parinti-copii.

Sunt si situatii cand este bine sa-ti lasi copiii sa suporte consecintele faptelor sale. De exemplu, daca au obiceiul sa invite la joaca prieteni pe care apoi nu-i baga in seama sau, mai rau, ii loveste, isi va da seama singur ca data viitoare respectivii copii nu vor mai vrea sa vina. Si atunci, cei mici vor invata “pe propria piele” ca nu au avut un comportament corespunzator.

Pentru a ne ajuta copilul sa aiba un echilibru emotional (sa stie ceea ce simte, sa isi exprime adecvat emotiile neplacute, sa intelega emotiile celorlalti) e important sa ogindim mai mult sentimentele copilului

nostru si sa criticam si mai putin comportamentul.

Vă enunț câteva exemple de situații dificile și posibile rezolvări:

1. a) Suntem cu copilul în parc și scapă din greșeala pe jos jucăria nou cumpărată. Aceasta se rupe și copilul izbucnește în plâns. Când îi spunem: "Vezi dacă nu ești atent?", "Uite, ai scapat-o", "Nu-i nimic, îți cumpăr alta", "Hai că nu s-a stricat prea rău", "Asta e, lucrurile se strică"... doar ne îndepărtăm de copil și de propriile lui sentimente. I-am făcut morală, i-am anulat suferința, i-am dat o soluție a noastră, însă NU i-am acceptat și recunoscut suferința pierderii unui lucru important pentru el.

b) Când însă îi spunem: "Îmi pare rău că s-a stricat, poți să îmi arăți unde s-a stricat?", "Vad că ești foarte trist și supărat că s-a stricat, îmi pare rău!", "Of, ce accident, înțeleg că ești supărat!", reușim să oglindim sentimentele copilului nostru. Și în acel moment el se simte înțeles și acceptat. De cele mai multe ori, se va liniști mai repede pentru că simte că i-am înțeles suferința și suntem alături de el într-un moment dificil. Este foarte important să-i arătăm copilului că înțelegem cum se simte chiar, dacă noua evenimentul nu ni se pare așa tragic.

2. a) Copilul alergă, se împiedică și cade. Se sperie, simte durere și izbucnește în plâns. Când îi spunem: "Ti-am spus să nu mai alergi că poți să cazi?", "Vezi dacă nu ești cuminte?", "Gata, nu-i nimic, trece imediat!", îi facem morală, îl criticăm și îi anulăm sentimentele.

b) Când însă îi spunem: "Ai căzut, te doare ceva?", "Unde te doare?", "Îmi pare rău că te doare!", "Am senzația că te-ai și speriat, așa e?" și în timpul acesta îl mângâiem ușor pe spate, îi recunoaștem emoțiile din acel moment.

3. a) Suntem în supermarket și copilul vede o jucărie mare și scumpă. Și începe să o ceară miorlăindu-se, tipând, plângând și chiar ajungând să se tăvălească pe jos. Cum ne putem simți noi atunci? Ne putem enerva, simți iritați, chiar furioși, ne putem simți rusinați față de ceilalți pentru reacția copilului nostru, simțim că ne pierdem răbdarea cu fiecare smiorcăială a lui... Și atunci putem să-i spunem: "Ti-am spus că NUU!", "Dacă nu te potolești o să vina gardianul și ne da afară!", "Nu ti-e rusine să faci așa?", "Îa gândește-te câte jucării frumoase ai acasă!", "Dacă nu taci în secunda asta, te pleznesc!", "Te porți ca un copil răsfățat!", "Nu o să mai vina Mos Crăciun la tine!", "Vezi, se uita doamna la tine și vede ce copil rău ești!", "Încetează acum că nu te mai iau NICIODATA la magazin cu mine!"și cu toate aceste mesaje doar ne îndepărtăm de copil. Ajungem să îl amenințăm, criticăm, mintim, șantajăm să anulăm dorința lui. Prin astfel de mesaje, doar reușim să escaladăm un conflict, nicidecum să îl aplanăm. Copilul nostru va adăuga la lista de emoții neplăcute și ceva sperietură, sentimente de vinovăție, furie și mai mare, sentiment de neînțelegere, frustrare...

Uneori e foarte important să acceptăm că părinți că nu putem controla toate reacțiile sau manifestările emoționale ale copilului nostru și uneori el poate izbucni în crize de furie pentru că nu poate avea ceea ce își dorește. Acceptând acest lucru ne poate fi mai ușor să ne gestionăm propriile emoții și să reușim să ne păstrăm calmul în astfel de situații. Copilul nostru doar încearcă cât mai creativ să ne convingă să ajungă la obiectul dorinței lui sau chiar se blochează emoțional și nu poate găsi resurse să depășească momentul frustrant pentru el. Faptul că își dorește toate acele lucruri este firesc, ținând cont de stimulii la care este expus. Noi ca adulți, apelăm de multe ori la o mare putere de voință pentru a rezista și a nu ne umple cosul cu tot felul de lucruri. Copilului îi este de o mie de ori mai greu să își ofere argumentele logice, rationale pentru care trebuie să se abțină. El încă funcționează cel mai mult conform principiului plăcerii.

b) Când însă îi spunem: "Vad că îți place foarte mult jucăria asta!", "Bag de seamă că te simți tare supărat că nu o putem lua!", "Îmi pare rău, vad că ti-o dorești tare", "Of, înțeleg că ti-e greu să renunți la ea!", "Mda, într-adevăr e o jucărie foarte dragă", îi recunoaștem sentimentele și arătăm că i le acceptăm. Dacă îi spunem aceste lucruri fără a-l amenința sau a-i face morală, pe un ton suportiv, el simte că e semnificativ pentru noi și emoțiile lui sunt recunoscute. În loc să îl tragem mai departe spunându-i un simplu "nu", putem să stăm 20 de secunde și să ne uităm la acel lucru împreună cu el și să-i oglindim sentimentele.

O soluție pentru a-l ajuta în această situație este și de a îl pregăti pentru momentul respectiv (când suntem pe drumul spre supermarket îi putem spune): "O să mergem la supermarket să cumpărăm de mâncare. S-ar putea să vezi și lucruri care o să-ti placă și cu care o să vrei să pleci acasă. Doar că nu pot să ti le cumpăr. Poți să îmi arăți ce îți place, doar că azi mergem să luăm de mâncare". Așa, putem preîntâmpina socul copilului când îi spunem că nu putem să-i satisfacem dorința de a avea ceea ce a văzut.

Asadar, răspunsurile noastre care recunosc sentimentele copilului au următoarele avantaje:

- ✓ creează o intimitate mai mare între noi și copii,
- ✓ copiii simt că au fost înțeleși și atunci durerea și frustrarea lor se atenuează,

-
- ✓ cand se simt intelesi si respectati, imaginea lor despre sine se dezvolta armonios,
 - ✓ simpatia parintelui e ca un prim-ajutor emotional cand copilul nu mai are control asupra propriilor emotii,
 - ✓ copilul capata din ce in ce mai multa forta pentru a infrunta realitatea, caci noi ii confirmam starea psihologica si ii exprimam dezamagirea,
 - ✓ copilul invata ca in situatiile viitoare sa-si exprime mai mult emotiile prin cuvinte si sa poata depasi mai repede frustrarea sau supararea.

Copiii au nevoia de a admira pe cineva, de a-si stabili niste idoli pe care sa-i copieze, de a avea un statut la care sa viseze sa ajunga. Fii acel exemplu pentru copiii tai. Urmeaza un stil de viata sanatos, fa alegeri sanatoase, respecta regulile pe care le vrei respectate de catre copiii tai, fii o influenta pozitiva.

Bibliografie:

1. *Băran – Pescaru, Emilia – „Familia azi. O perspectivă sociopedagogică”, Editura Aramis, București, 2004*
2. *Bistriceanu, Corina – „Sociologia familiei”, Editura Fundației „România de mâine”, București, 2005*
3. *Cristea, Sorin – „Dicționar de pedagogie”, Editura Litera. Litera Internațional, Chișinău-București, 2000*
4. *David, Eugen – „Introducere în sociologie”, Editura Psihomedica, Sibiu, 2004*
5. *Dima, Silvia – „Cei șapte ani de acasă”, Editura Didactică și Pedagogică, R. A., București, 1999*

ROLUL POVEȘTILOR ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

**PROF. ÎNV. PRIMAR HRUBAN SANDA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ “NICOLAE TITULESCU”, CLUJ-NAPOCA**

„La orice vârstă, omul este o ființă care se hrănește cu povești. De aceea, avuția poveștilor, strânsă de oamenii de pe tot globul, dincasă în casă, din secol în secol, fie oral, fie în scris, a depășit celelalte avuții omenești.” (Scriitorul și filozoful indian Rabindranath Tagore)

Principalele mijloace de exprimare a vieții afective a copilului sunt, prin joc sau „serios”, poveștile și desenul, chiar înainte de a intra sub incidența educației formale, ceea ce presupune implicarea în grad sporit a creativității.

În copilărie, principalele valori și modele de viață sunt întruchipate de personajul preferat din povești, cu care copilul se identifică adesea. Preluat de la adulții care îl îndrumă, fie ei părinți sau educatori care i-au lecturat/povestit poveștile copilăriei, este de văzut, în ce măsură mai corespunde acesta modelului educațional existent. În anii copilăriei, personajele din basme, oferă modele de urmat în viața adultă, ca tipar comportamental sau emoțional, de aceea poveștile joacă un rol foarte important din punct de vedere educativ în viața/ activitatea copiilor.

Prin intermediul poveștilor, care semnaleză, la nivel metaforic, lupta dintre bine și rău, și situațiile conflictuale întâlnite în structura narativă, copilul învață strategii de viață, descoperă consecințele unor fapte și atitudini și își însușește comportamente sociale pozitive, precum și modul în care în anumite situații concrete de viață poți găsi cea mai bună rezolvare a lor.

Povestitorul Charles Perrault susținea că „Toate poveștile tind să arate foloasele pe care le ai dacă ești cinstit, răbdător, muncitor, ascultător, cât și nenorocirile care-i pasc pe toți cei care nu sunt astfel (...) Ele stârnesc dorințele copiilor de a se asemui cu cei buni și, totodată, teama de nenorocirile în care cad cei răi, datorită răutății lor.” Copilul poate învăța ce înseamnă și cum să prețuiască prietenia, loialitatea, generozitatea, care sunt aspectele pozitive ale vieții, ce înseamnă bunătatea, hărnicia și să respingă răutatea, dușmănia, lenea, din poveștile lui Ion Creangă și Petre Ispirescu. Peripețiile personajelor din „Ionică mincinosul” sau „Petrică și lupul” îi învață pe copii importanța sincerității, determinându-i să prefere adevărul, minciunii. Din desfășurarea poveștii „Capra cu trei iezi”, copiii înțeleg prin intermediul metaforei faptul că până la o anumită vârstă trebuie să asculte și să respecte sfatul părinților pentru a evita pericolele iminente din viața reală. Multe povești conțin exemple educative prin care copilul este expus în plan imaginar unor primejdii cu care s-ar confrunta, dacă ar „ieși” din cuvântul părinților, dacă n-ar respecta sfaturile acestora. „Scufița Roșie”, (cu care se identifică, adesea, fetițele), vorbește despre riscul și primejdiile cu care ne putem confrunta atunci când ne abatem de la drumul stabilit pentru a ajunge la un obiectiv, iar la acest mesaj aderă nu numai fetele, ci și băieții. Finalul acestor povești aduce, întotdeauna, soluția salvatoare prin implicarea factorilor educaționali formatori, care îi pot explica celui mic diversele aspecte, clarificate pentru o bună înțelegere a mesajului poveștilor și însușirea lecției de viață, interiorizarea ei conducând la formarea imaginii de sine/de lume corecte.

Poveștile sunt un factor stimulator pentru dorința de cunoaștere, imaginația și creativitatea copilului. Lectura basmului facilitează accesul copilului la cuvinte și expresii noi, permite înțelegerea sensului unora abstracte sau metaforice, dezvoltând astfel limbajul, conducând spre o îmbogățire a vocabularului și a gândirii analitice. Stabilirea unei legături între lumea interioară a copilului, cea psiho-emoțională, și realitatea imediată, punerea bazelor imaginii de sine și dezvoltarea unor strategii de succes pentru rezolvarea problemelor și identificarea soluțiilor benefice viitorului adult pot începe odată cu pătrunderea în universul fascinant al poveștilor. În basmele fantastice copilul descoperă existența unor lumi complexe, ce sunt guvernate de reguli și principii care pot fi preluate, ulterior, cu discernământ, ca modele de viață. Astfel, copilului îi este activat interesul pentru înțelegerea și fixarea unor concepte care, altfel, ar fi fost foarte greu de înțeles.

Cunoașterea de sine a copilului prin intermediul reacțiilor la anumite situații care necesită implicare emoțională prilejuiește cunoașterea/ înțelegerea acestuia și de către părinți/educatori. Legăturile filială dintre

copil și părinte, dar și cea mentoră, dintre copil și profesor, se armonizează și se consolidează facilitate de poveștile copilăriei și implicarea activă a ambelor părți într-o activitate bazată pe istoria povestită. Cei doi adulți îndrumă copilul, prin intermediul poveștilor, comportamentelor și trăirilor afective, spre însușirea unor lecții de viață/abilități, utile mai târziu. Poveștile reprezintă pretextul favorabil pentru a stabili o legătură profundă între părinte/profesor și copil, prin alocarea unui timp unic, comun. Astfel, cititul sau nararea unei povești poate deveni un ritual al familiei/clasei, contribuind astfel la definirea unui program comun, de calitate, cu efecte benefice pentru ambele părți și asupra consolidării relațiilor dintre actanți. Cu un profund caracter inițiativ, narațiunile îi conduc pe copii spre a emite judecăți de valoare, le oferă modele de acțiune în viață, prin înțelegerea anumitor reacții și comportamente ale personajelor „model” pentru copii. Prezența părintelui/educatorului activă în raportările copilului la poveștile auzite este un factor de echilibru și de securitate care poate „aplana/ îndeprta” o stare de confuzie din partea copilului care abia acum începe să înțeleagă lumea și aspectele ei complexe.

Școala online, ca desfășurare, s-ar poziționa mai degrabă ca oponent al lecturii/poveștii, dar din experiența personală pot confirma, că elevii mei au fost la fel de absorbiți de povești, istorii și vizionarea/audierea lor în lectura mea sau a lor, (mai ales dacă le putem distribui rolurile fragmentului citit). Surprinzându-mă, de fiecare dată, cu aceeași atenție la tonul diferit al povestitorului, cu aceeași concentrare la curgerea textului, elevii mei și-au păstrat dorința de a auzi istorii și încântarea de a afla unele noi, întărindu-mi convingerea că poveștile rămân preferatele copiilor.

Datoria noastră a tuturor, părinți și educatori, este să conducem copilul spre a iubi poveștile, spre a le asculta cu plăcere.

Bibliografie:

- Bianca Bratu, *Preșcolarul și literatura*, Editura Didactică și Pedagogică, 1977
Domnica Petrovai, Sorina Petrică, Viorica Preda, Rodica Brănișteanu, *Pentru un copil sănătos social și emoțional. Ghid practic pentru educatorul care construiește încredere*, Ed. V&I Integral, București, 2012
Elena Bonchiș, *Teorii ale dezvoltării copilului*, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 2006
Ionuț, Ghiugan, <http://www.lapsiholog.com/rolul-povestilor-si-basmelor-in-educatia-copiilor.html>

FINALITĂȚILE EDUCAȚIEI PREȘCOLARE

HUDIȚĂ NICOLETA ROXANA,
GRĂDINIȚA NR. 10, PLOIEȘTI, PRAHOVA

Finalitățile unui sistem de învățământ reprezintă modificările care trebuie să se producă în comportamentul copiilor pe parcursul anilor de școală. Aceste modificări au loc pe parcurs, au rol de reglare a activității didactice și sunt supuse unui amplu proces de proiectare, la nivel macrosistemic și la nivel microsistemic. Finalitățile educației “reprezintă orientări valorice cu rol în organizarea, direcționarea și realizarea activităților de tip educativ, în vederea formării- dezvoltării personalității umane” (Jeder, în Albușescu (coord.), 2019, pag. 119). Când vorbim despre finalitățile educației ne referim la direcția în care trebuie să se îndrepte întregul proces de învățământ, după gradul de complexitate fiind organizate astfel: ideal, scop, obiective.

Idealul educațional reprezintă modelul educational al societății, așteptările pe care le are societatea de la procesul de educație. Idealul educational variază în funcție de situarea în timp și spațiu a celor implicați în educație, fiind dependent de schimbările ce se produc pe plan politic și cultural. Valori precum o dezvoltare fizică armonioasă (idealul educational antic), atitudinea pozitivă față de muncă (idealul communist), cunoașterea și utilizarea limbilor engleză sau franceză (în cazul societăților coloniale), utilizarea calculatorului în organizarea activității profesionale (idealul educational al ultimelor decenii) au avut, pe rând, rolul de direcționare, la nivel macrosistemic, a activităților educative, din acest ideal decurgând scopurile educaționale.

Scopul educational reprezintă traducerea, în termeni pedagogici, a idealului educational, având un grad de generalizare și de abstractizare mai redus decât acesta. Scopurile educaționale formulează direcțiile reale în care trebuie să se îndrepte procesul instructiv- educativ, detaliind, pe niveluri de studiu, comportamentele așteptate, la nivel general.

În perioada 3- 6/ 7 ani, dezvoltarea copilului este fulminantă, aproape la fel de importantă ca în perioada ce o precede (0- 3 ani). În “Curriculum- ul pentru educația timpurie”, un document apărut în 2019, ca o necesitate pentru restabilirea standardelor în context de dezvoltare a conceptului de educație timpurie, în țara noastră, sunt enumerate toate abilitățile copiilor de vârstă preșcolară dar și ce ar trebui să poată realiza un copil, la finalul preșcolarității. Scopurile educației preșcolare, enumerate, aici, sunt următoarele:

- Dezvoltarea liberă, integrală și armonioasă a personalității copilului în funcție de ritmul propriu și de trebuințele sale, sprijinind formarea autonomă și creativă a acestuia;
- Dezvoltarea capacității de a interacționa cu alți copii, cu adulții și cu mediul, pentru a dobândi cunoștințe, atitudini și conduite noi;
- Încurajarea explorărilor, exercițiilor, încercărilor și experimentărilor, ca experiențe autonome de învățare;
- Descoperirea, de către fiecare copil, a propriei identități, a autonomiei și dezvoltarea unei imagini de sine pozitive;
- Sprijinirea copilului în achiziționarea de cunoștințe, capacități, deprinderi și atitudini, necesare la intrarea în școală și pe tot parcursul vieții.

La nivel specific, scopul educațional formulează schimbarea ce se dorește a fi realizată, în cadrul unei unități de curs, în comportamentul copiilor. De pildă, o activitate de Educarea Limbajului poate avea, ca scop, “dezvoltarea capacității de formulare de propoziții simple, pe baza unor imagini date”.

Obiectivele procesului de învățământ pot fi generale, specifice și operaționale. Obiectivele generale sunt cele care direcționează activitatea procesului de învățământ, la același grad de generalizare ca și scopurile. Obiectivele specifice orientează activitatea unei arii curriculare sau domeniu de dezvoltare. Obiectivele operaționale sunt finalități concrete ale activităților desfășurate în grădiniță, ce formulează, în termeni măsurabili, o anumită schimbare ce se dorește a fi produsă, în comportamentul copilului.

Reforma din învățământ a dispus la reformularea termenilor ce denumesc finalitățile și în cazul educației preșcolare. Astfel, noul Curriculum pentru Educația timpurie din anul 2019 prevede formularea finalităților educației preșcolare sub formă de dimensiuni ale dezvoltării și comportamente. Diferența dintre

obiectivele cadru, de referință și specifice (formularea anterioară a finalităților) și dimensiunile și comportamentele actuale nu reprezintă o diferență în ceea ce privește gradul de generalizare al acestora ci ilustrează o schimbare a centrării procesului de învățământ pe copil și pe caracteristicile sale individuale, în schimb centrării acestuia pe finalități, în sine. Noile finalități au rol de stabilire a cadrului pedagogic pentru “sprijinirea copilului într- un mod holistic”, și de îndrumarea a educatorilor în “abordarea în funcție de interesele, necesitățile și potențialul fiecărui copil în parte”.

Finalitățile educației preșcolare sunt grupate pe domenii de dezvoltare, astfel:

- Dezvoltarea fizică, a sănătății și a igienei personale;
- Dezvoltarea socio- emoțională;
- Capacități și atitudini de învățare;
- Dezvoltarea limbajului, a comunicării și a premiselor citirii și scrierii;
- Dezvoltarea cognitivă și cunoașterea lumii.

Dimensiunile fiecărui domeniu de dezvoltare, în parte, reprezintă o grupare a comportamentelor în funcție de aspectul dezvoltării ce trebuie urmărit. De pildă, în cadrul domeniului *Dezvoltarea limbajului, a comunicării și a premiselor citirii și scrierii*, comportamentele sunt grupate în următoarele dimensiuni: *Mesaje orale în contexte de comunicare cunoscute, Mesaje orale în diverse situații de comunicare, Premise ale citirii și scrierii în context de comunicare cunoscute.*

Comportamentele urmărite reprezintă strict ce trebuie să poată face copilul la finalul perioadei preșcolare. De exemplu, Domeniul de dezvoltare detaliat mai sus, urmărește următoarele comportamente:

Dimensiune a dezvoltării: *Mesaje orale în contexte de comunicare cunoscute*

- Exersează, cu sprijin, ascultarea activă a unui mesaj, în vederea înțelegerii și receptării lui (comunicare receptivă)
- Demonstrează înțelegerea unui mesaj oral, ca urmare a valorificării ideilor, emoțiilor, semnificațiilor etc. (comunicare expresivă)

Dimensiune a dezvoltării: *Mesaje orale în diverse situații de comunicare*

- Demonstrează capacitate de comunicare clară a unor idei, nevoi, curiozități, acțiuni, emoții proprii (comunicare expresivă)
- Respectă regulile de exprimare corectă, în diferite contexte de comunicare
- Demonstrează extinderea progresivă a vocabularului

Dimensiune a dezvoltării: *Premise ale citirii și scrierii în context de comunicare cunoscute*

- Participă la experiențe de lucru cu cartea, pentru cunoașterea și aprecierea cărții
- Discriminează/diferențiază fonetic cuvinte, silabe, sunete și asociază sunete cu litere
- Identifică prezența mesajului scris, apreciază și valorifică mesajul scris în activitățile curente
- Asimilează unele elemente ale scrisului și folosește diferite modalități de comunicare grafică și orală pentru transmiterea unui mesaj

Ca și componentă de bază a educației timpurii, în România, educația preșcolară vizează abordarea holistică a dezvoltării copilului, “acordând, în permanență atenție egală tuturor domeniilor de dezvoltare: dezvoltarea fizică, dezvoltarea limbajului și a comunicării dezvoltarea cognitivă și dezvoltarea socioemoțională” (Albulescu, 2019, pag. 28), Educația preșcolară este axată pe învățarea centrată pe copil, recunoscând și respectând particularitățile de vârstă și individuale ale acestuia, are ca scop realizarea incluziunii sociale a copiilor proveniți din medii defavorizate și a integrării copiilor ce aparțin altor etnii/culturi și are în vedere realizarea unui parteneriat eficient între grădiniță și familie, părinții, beneficiari indirecti ai educației, devenind actori importanți în actul de predare.

BIBLIOGRAFIE:

- Spirea, I. E. (2012), *Basmul și importanța lui în educație*, București, Editura Ideea Europeană;
- Dumitrana, M. (1999), *Educarea limbajului în învățământul preșcolar*, București, Editura Compania;
- Dumitrana, M. (2011), *Cum crește un pui de om* București, Editura Compania; București,
- Jinga, I, Istrate, E. (2008), *Manual de Pedagogie*, București, Editura All;
- Balint, M. (2008), *Metodica activităților de educare a limbajului în învățământul preșcolar*, Cluj Napoca, (Syllabus)
- Sirghie, A.(2009), *Metodica predării Limbii și Literaturii române în învățământul preșcolar și primar*, Sibiu, editura Alma Mater

FAMILIA IN VIATA ELEVULUI

PROF. INV. PRIMAR HURJUI IRINA
SCOALA GIMNAZIALA NR 3 PIATRA NEAMT

In opinia mea, familia are un rol extrem de important in viata unui elev.

In primul rand, familia reprezinta primul cadru de dezvoltare al copiilor. In mijlocul acesteia dobandim primele deprinderi din aceasta lume, cum sa ne deplasam, cum sa mancam, comunicam si cum sa ne purtam, deprinzand astfel "cei 7 ani de acasa". Ea este primul etalon dupa care ne este modelata personalitatea in bine sau rau, spre exemplu daca vedem de mici ca parintii nostrii au fumat exista sansa ca si noi sa facem la fel, sau contrar, vazand ca acestora le face rau sa reusim sa evitam aceste vicii.

Tot datorita familiei, in special datorita parintilor acumulam si primul bagaj de informatii. Fiecare copil vazandu-si proprii parinti ca pe niste Einsteini ai lumii. In concluzie, putem spune ca familia, desi este format dintr-un grup mic de oameni are un rol foarte mare in viata unui adolescent si nu numai, acela de a contura viitoarele generatii pentru o mai buna dezvoltare a lumii.

Familia se preocupa de dezvoltarea fizica a copiilor. Ea asigura hrana si imbracamintea copiilor, ii fereste de pericole, le lasa timp de joaca, le creaza conditii cat mai bune de odihna si se ingrijeste de sanatatea lor. Un regim rational de viata nu poate avea decat urmasi pozitive asupra dezvoltarii sale fizice. Familia ii formeaza copilului primele deprinderi de igiena personala si sociala si il obisnuieste sa utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunastarea organismului. In cadrul familiei copilul isi insuseste limbajul. Volumul, precizia vocabularului si corectitudinea exprimarii copilului depind de munca depusa de parinti in aceasta directie. Ca prim factor de educatie, familia ofera copilului aproximativ 90% din cunostintele uzuale (ex: despre plante, animale, ocupatiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupa si de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltat spiritul de observatie, memoria si gandirea. Parintii incearca sa explice copiilor sensul unor fenomene si obiecte pentru a le putea intelege. Copiii pun cele mai multe intrebari in jurul varstei de 3-6 ani, iar parintii ii ajuta sa-si insuseasca un numar mare de cunostinte, raspunzand cat se poate de correct.

Cand sunt in scoala primara, familia vine in sprijinul lor, sustinand "gustul de citit" al elevilor. Cel mai important este stimularea curiozitatii copilului de a citi, prin cumpararea unor carti care sa puna bazele unei mici biblioteci. In preadolescenta este posibila o deviere de la subiectele strict legate de scoala sau indicate varstei fragede; astfel, datoria parintilor este de a indruma copilul sa citeasca ceea ce corespunde varstei sale. Dorinta de lectura poate deveni excesiva, copilul sacrificand astfel orele de somn. Copilul obtine rezultatele la scoala in functie de modul in care parintii se implica in procesul de invatare. Parintii trebuie sa-i asigure copilului cele necesare studiului: rechizite scolare, carti de lectura, manuale scolare etc., cat si niste conditii bune de munca: un birou, un computer si nu in ultimul rand liniste pentru a se putea concentra. Parintii trebuie sa-si ajute copiii la invatatura; ajutorul trebuie limitat la o indrumare sau sprijin, nefiind indicat sa efectueze temele copiilor. Cu timpul, parintii se vor limita la controlarea temelor de casa si a carnetului de note. Deci, atitudinea parintilor trebuie sa fie una de mijloc: sa nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici sa nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

In familie se formeaza cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, decenta in vorbire si atitudini, ordinea, cumpatarea, grija fata de lucrurile incredintate. In realizarea acestor sarcini, modelul parental ajuta cel mai mult; parintele este un exemplu pentru copil. Parintii le spun copiilor ce e bine si ce e rau, ce e drept si ce e nedrept, ce e frumos si ce e urat in comportamente. Aceste notiuni il ajuta pe copil sa se orienteze in evaluarea comportamentului sau si a celor din jur. Tot in sens moral, familia il indruma sa fie sociabil, sa fie un bun coleg si prieten.

Familia contribuie si la educatia estetica a copilului. Parintii sunt cei care realizeaza contactul copilului cu frumusetile naturii (culorile si mirosul florilor, cantecul pasarilor, verdele campului etc.), cu viata sociala (traditii, obiceiuri stravechi etc.).

Mijloacele mass-media si in mod special televiziunea, exercita o influenta puternica asupra educatiei estetice. Nu se poate vorbi despre o influenta strict pozitiva sau strict negativa; pe de o parte exista

A decorative border of school supplies surrounds the text. On the left side, from top to bottom, there is a yellow crayon, a red apple, a glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a blue notebook, a yellow apple, orange scissors, a blue crayon, a yellow crayon, a glue stick labeled 'GL', a green pencil, a red apple, a blue crayon, a blue notebook, orange scissors, a yellow crayon, a pink crayon, a green apple, a blue crayon, and a yellow crayon. On the right side, from top to bottom, there is a glue stick labeled 'UE', a yellow pencil, blue scissors, a yellow notebook, a red apple, a blue notebook, a green pencil, a blue crayon, a yellow crayon, orange scissors, a pink crayon, purple scissors, a yellow pencil, a blue crayon, and a yellow crayon.

numeroase emisiuni culturale, de imbogatire a cunostintelor, dar pe de alta parte sunt difuzate numeroase programe care pot deforma imaginatia inocenta a copiilor intr-un sens negativ.

Parintii trebuie sa controleze atat timpul pe care copilul il petrece in fata televizorului cat si emisiunile pe care le urmareste. In unele familii preocuparea pentru cultura estetica a copilului lipseste cu desavarsire, iar in altele aceasta este exagerata. Daca copilul nu are aptitudini si nici placere pentru diferite arte (balet, muzica, teatru etc.), parintii trebuie sa respecte optiunea copilului.

ROLUL PARINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

SCOALA GIMNAZIALA ROȘCANI-LITENI

INV. HURMUZACHI MARIA

Ultimul referat avut la o lecție de cerc a fost chiar pe această temă pe cât de sensibilă pe atât de frumoasă și importantă deoarece, educația în familie este o parte integrantă a educației. Factorul care exercită cea mai mare influență asupra copiilor, alături de școală, este deci, familia.

Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimentelor. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Atunci când școala și familia lucrează împreună ca parteneri, beneficiarii sunt elevii. Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului; drepturile de care dispune pentru educația copilului; importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului; metodele de colaborare cu școala. În acest scop este necesar un dialog între profesori/învățători și părinți.

Soluția ideală pare a fi: toți profesorii/învățătorii să aibă relații obișnuite de colaborare cu familiile; profesorii specializați să rezolve cazuri particulare, dificile, să efectueze vizite în familii, când este necesar și să organizeze reuniunile cu părinții. Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament : respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „ cei șapte ani de acasă ”.

Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om, de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative.

De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Atât părinții, cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia.

Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Asadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă, din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor. Se accentuează azi ideea de a sprijini părinții și nu de a-i substitui, de a forma și susține în sarcinile lor educative.

Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

Deci, ca primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes

În cadrul ședințelor cu părinții, m-am străduit să leg munca educativă a acestora de sarcinile activității instructiv-educative din școală și am abordat ca teme : *Rolul mamei, Rolul tatălui, Meseria de a fi părinte, Frumusețea comportării, Programul de lucru, Copilul față în față cu părinții, Vă cunoașteți copilul?, etc.*

A decorative border surrounds the text, featuring various school supplies and fruit. On the left side, from top to bottom, there is a yellow crayon, a red apple, a glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a blue notebook, a yellow apple, a pair of orange scissors, a blue crayon, a yellow pencil, a glue stick labeled 'GL', a green pencil, a red apple, a blue crayon, a yellow pencil, a pair of orange scissors, a pink pencil, a green apple, a blue crayon, a yellow pencil, a pair of purple scissors, and a blue pencil. On the right side, from top to bottom, there is a pink pencil, a glue stick labeled 'UE', a purple pencil, a pair of blue scissors, a yellow pencil, a red apple, a blue notebook, a green pencil, a blue pencil, a yellow pencil, a pair of purple scissors, a pink pencil, a blue pencil, a yellow pencil, a pair of orange scissors, a pink pencil, a green apple, a blue pencil, a yellow pencil, a pair of purple scissors, and a blue pencil.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată.

Scoala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Suntem dependenți unii de alții: școala nu poate să-și atingă scopurile fără susținerea familiei și invers.

„Cei șapte ani de acasă” sunt relevanți ca să știi să te respecti pe tine și pe cei din jur, să te purti cu demnitate, conform principiilor și valorilor tale, să ai o identitate stabilă și un simț al coerenței în acțiunile tale.

PREDAREA CARE SCHIMBĂ VIETI

PROFESOR HUȚAN ANA GEANINA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "VASILE ALECSANDRI" ROMAN

„Nu judeca reușita unei zile în funcție de cât ai cules, ci în funcție de cât ai semănat.” Robert Luis Stevenson

Aș putea să deschid câteva tomuri de specialitate și să înșir în rândurile următoare definiții, clasificări, concepte, opinii și păreri diferite. Acestea pe care abia ce le-am enumerat sunt foarte importante și valoroase, adevărate și demonstrate. Simt că ar fi momentul să nu mai vorbesc în general, ci cu punct și virgulă, să mă exprim eu, să îmi spun părerea, să îmi împărtășesc crezul, fără a îndrăzni măcar cu un cuvânt să anulez sau să neg definițiile și clasificările riguroase ale celor ce se ocupă cu teoretizarea.

Nu mă pot abține să nu menționez, pentru început, opinia lui Petre Țuțea, opinie care susține ceea ce urmează să desfășor eu în continuare: *„Profesorul este fabricant de oameni. Profesorul seamănă cu un tâmplar care ia din noroi un lemn murdar, îl spală și face din el mobilă de lux.”¹*

Adevăratul învățător predă întotdeauna din prisosul unei vieți pline. Dacă ar trebui să formulez acum o lege a învățătorului (*Legea pregătirii*), mai bine spus un principiu de bază ala cestei meserii - mai bine spus vocații, aceasta ar fi: *„Dacă astăzi încetezi să mai crești, mâine vei înceta să mai predai.”* Nicio personalitate, nicio metodologie nu pot înlocui acest principiu. Nu poți comunica din neant. Nu poți să împărtășești ceva ce nu ai. Dacă nu știi ce presupune acest lucru cu adevărat, nu poți dărui așa ceva. Această formulare a mea pe care am numit-o *lege* îmbrățișează o filozofie a cărei adeptă sunt, și anume că eu, ca dascăl, sunt în primul rând o persoană care învață, ca oricare dintre elevi. Eu am început acest proces de învățare cu mult timp în urmă și nu m-am oprit, ci continui procesul și mă mențin pe aceeași cale. Fiind din nou elev, dar în calitate de învățător, voi vedea procesul educațional cu totul altfel și cu siguranță, foarte atașat, personal.

Motto-ul de bază trebuie să fie: *„Trebuie să continui să cresc!”* Această filozofie îmi impune o anumită atitudine, și anume *„încă nu ai ajuns la capăt”*. O persoană care aplică acest principiu al predării se întreabă mereu cum se poate perfecționa.

„Câtă vreme trăiești, înveți, și câtă vreme înveți, trăiești!” De ce gândesc așa? Deoarece, metaforic vorbind, aș vrea ca elevii mei să se adape dintr-o apă curgătoare și nu dintr-o băltoacă.

Am început acest capitol cu un citat în care învățătorul/profesorul este asemănat cu un semănător. Pentru a culege rod bogat, acesta trebuie să cunoască și să pregătească foarte bine atât pământul în care pune sămânța, da și sămânța pusă trebuie să fie de cea mai bună calitate. Cu alte cuvinte, profesorul trebuie să cunoască tot ceea ce predă. Cunoașterea imperfectă se reflectă într-o predare imperfectă. Interesul în predare trebuie să fie mai mult decât profesional - e chiar foarte personal - trebuie să fie o pasiune!

Învățătorul trebuie să creeze condițiile cele mai favorabile pentru autoînvățare. Adevărata predare nu este aceea care oferă cunoștințe, ci aceea care îi stimulează pe elevi să și-o câștige. Astfel, am putea să spunem că predă cel mai bine cel care predă cel mai puțin. Cel mai puțin important este ceea ce faci tu în calitate ta de profesor. Cel mai valoros este ceea ce faci pe care-i înveți tu, ca rezultat al muncii tale. Profesorul este cel care stimulează și motivează, este un antrenor care-i incită și direcționează pe jucători. Piata de încercare a unui profesor nu este cât de bine știe el să facă un lucru, ci cum și cât de bine știe elevul să facă acel lucru.

Unul din țelurile pe care mi-l propun în munca mea de zi cu zi este să îi învăț pe copiii din bănci cum să învețe. Dacă vrei să schimbi în permanență o persoană, trebuie să fii sigur că se schimbă, în primul rând, modul de gândire, nu doar comportamentul. Dacă îi voi schimba doar comportamentul și doar pentru o anumită perioadă, scurtă, de timp, elevul nu va înțelege de ce s-a schimbat, lucrul acela fiind un act superficial, de moment. Datoria profesorului este „să întindă” gândirea lor, care este, într-un fel, ca o bandă elastică. Desigur, mă refer la un proces pretențios, un proces de plantare a semințelor care vor germina mai

¹ Țuțea, Petre, „332 de vorbe memorabile ale lui Petre Țuțea”, Editura Humanitas, București

târziu și care, într-un mod destul de interesant, vor deveni fructe. Când anume??? Nu știm niciodată. Aceasta este provocarea predării. O predare bună și o adevărată educație e formată dintr-o serie de momente de învățare.

Un alt motiv pentru care îmi reiau munca în fiecare zi este să îi învăț pe elevii mei cum să învețe. Eu încerc să îi educ în așa fel încât ei înșiși să fie conștienți și dornici să continue acest proces al învățării toată viața. Acest proces ar trebui să fie incitant și logic, un adevărat proces de descoperire care să producă bucurie și să aducă satisfacție.

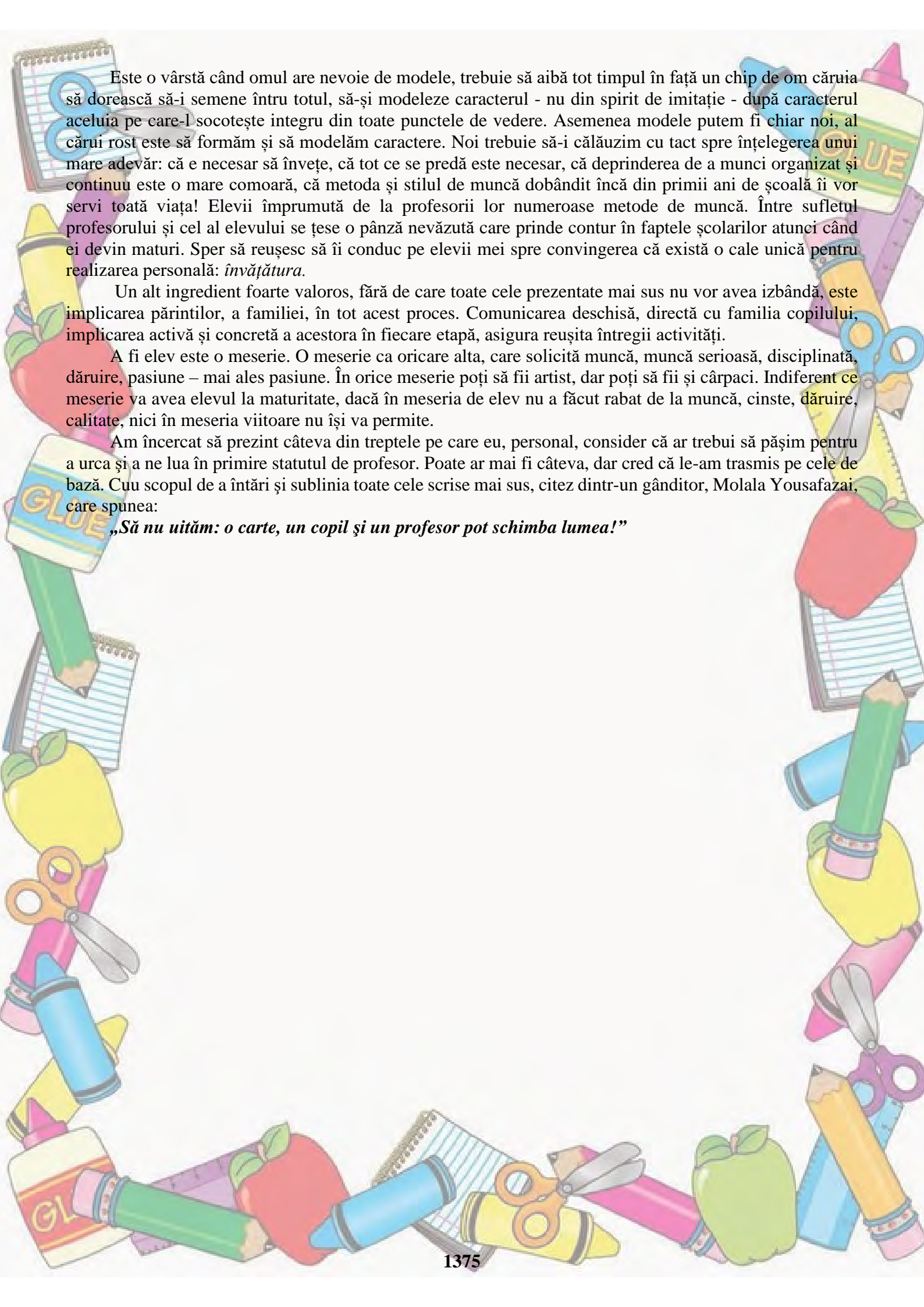
O altă misiune a profesorului este ca, prin afecțiune, prin exemplu propriu sau prin orice alte mijloace de influență, să-și provoace elevii, să le stârnească gândirea, să stimuleze raționamentul. Noi, profesorii, pregătim terenul, arăm pământul și punem sămânța. Trebuie să îi învățăm să muncească. Datoria mea este să formez oameni care să fie în stare să se descurce singuri, să fie disciplinați, să fie perseverenți. Să aleagă să se implice și, indiferent de cât este de lung drumul, să îl ducă până la capăt. De mici ei trebuie să știe că nimic nu se obține fără muncă, implicare și perseverență. Pentru a ilustra acest adevăr, obișnuiesc să tot repet cu elevii mei lectura „*Banul muncit*” scrisă de Alexandru Mitru. Ce mare satisfacție a avut băiatul când a primit plata pentru munca depusă de el! Și cum a ales să se arunce chiar în foc pentru banul muncit și transpirat de el. Este important să petrecem cât mai mult timp provocând elevii să gândească, să-și pună întrebări și apoi luptând să găsească răspunsurile. Nu trebuie să le dăm noi răspunsurile, să le capete ușor și facil, să le oferim soluții miraculoase. Din păcate, această eră a informatizării i-a cam obișnuit pe elevi ca, printr-o simplă atingere a unor taste, în câteva secunde, răspunsurile să apară de-a gata pe un ecran. Mult mai important este să îi provoci pe elevi să înceapă munca de cercetare, de descoperire, să plece de la ore cu întrebări care să li se învârtă în minte, la care să se gândească și despre care să vorbească și frământați de probleme la care să dorească să le găsească soluții.

Una din problemele predării eficiente este comunicarea (*Legea Comunicării*). Pentru a împărtăși cu adevărat informații, trebuie să construiești punți, poduri de legătură între tine și cel ce te ascultă. Sau doar dă impresia că te ascultă, și atunci adevărurile pe care dorești să i le transmiți nu ajung la ascultător. Deci predarea ta nu este eficientă. Trebuie deci să începem să construim poduri pentru a ajunge direct la elev. Schela acestei comunicări se compune din trei elemente de bază: *Gândul – Sentimentul – Acțiunea*. Sau, altfel spus, este vorba despre *intelect, emoții și voință*. Absolut tot ceea ce eu doresc să transmit elevilor mei implică: ceva ce știu (intelect), ceva ce simt (emoții), ceva ce fac (voință). Concluzia mea este de fapt următoarea: dacă eu conosc un lucru foarte bine și simt ceva real și profund, mai mult decât atât, dacă mai și fac lucrul acela în mod repetat, sistematic, atunci, cu siguranță, mesajul meu va fi bine recepționat de ascultător. Dacă, în calitatea noastră de emițători, vom pune accent doar pe componenta intelectuală - indiferent ce noțiuni am încerca noi să predăm, dacă vom pune preț și ne vom baza doar pe cuvinte și explicații reci, riscăm să nu fim receptați complet. Ingredientul secret care va transforma comunicarea noastră în una eficientă este întotdeauna factorul emoțional, *sentiment*. Oare tu crezi cu adevărat că ceea ce spui e valoros și important?! Acest ingredient secret va face diferența!

Eu cred și aplic și *Legea Inimii*. Predarea cu impact este doar o predare de la inimă la inimă. Socrate a rezumat esența comunicării cu trei concepte fascinante pe care le-a numit: *ETHOS* (caracterul), *PATHOS* (compasiune) și *LOGOS* (conținutul). Am putea spune că ethosul reprezintă consacrarea, acreditarea, credibilitatea profesorului; pathosul, compasiunea, se referă la modul în care profesorul stârnește pasiunea celor care îi ascultă și le trezește emoțiile. Și nu în ultimul rând, ori de câte ori un profesor deschide gura, are nevoie de „conținut”. Cuvântul „logos” folosit de Socrate ne transmite că trebuie să aibă valoare și greutate ceea ce transmitem, nu să folosim fraze pompoase, dar fără conținut. A preda înseamnă „a stârni”. „A stârni” ce? Interesul și dorința pentru învățatură. Există o legătură foarte strânsă între predare și învățare. Dacă elevul nu a învățat, înseamnă că noi nu am predat.

Pentru a putea îndeplini ceea ce am menționat anterior, trebuie să devenim persoane care au impact. Ce ar trebui să facem pentru a avea impact? Să ne cunoaștem elevii!! Asta nu e simplu. Se cere dedicare și timp. Dar dacă vrei ca predarea ta să fie eficientă, trebuie să plătești prețul - în timp și dedicare - pentru a-ți cunoaște fiecare elev în parte. De la distanță ai putea să impresionezi câțiva oameni, dar impactul asupra lor îl poți avea doar de aproape! Și cu cât ești mai aproape, adică cu cât îi cunoști mai bine, cu atât mai mare va fi impactul tău asupra lor.

Ei, și dacă plătești prețul și ajungi să îți cunoști elevii, atunci vei reuși să faci cel mai important lucru dintre toate (cel puțin așa cred eu), și anume, *MOTIVAREA (Legea Încurajării)*. Cred că este mult mai important în viața coeficientul de motivare decât cel de inteligență.

Este o vârstă când omul are nevoie de modele, trebuie să aibă tot timpul în față un chip de om căruia să dorească să-i semene întru totul, să-și modeleze caracterul - nu din spirit de imitație - după caracterul aceluia pe care-l socotește integru din toate punctele de vedere. Asemenea modele putem fi chiar noi, al cărui rost este să formăm și să modelăm caractere. Noi trebuie să-i călăuzim cu tact spre înțelegerea unui mare adevăr: că e necesar să învețe, că tot ce se predă este necesar, că deprinderea de a munci organizat și continuu este o mare comoară, că metoda și stilul de muncă dobândit încă din primii ani de școală îi vor servi toată viața! Elevii împrumută de la profesorii lor numeroase metode de muncă. Între sufletul profesorului și cel al elevului se țese o pânză nevăzută care prinde contur în faptele școlărilor atunci când ei devin maturi. Sper să reușesc să îi conduc pe elevii mei spre convingerea că există o cale unică pentru realizarea personală: *învățătura*.

Un alt ingredient foarte valoros, fără de care toate cele prezentate mai sus nu vor avea izbândă, este implicarea părintilor, a familiei, în tot acest proces. Comunicarea deschisă, directă cu familia copilului, implicarea activă și concretă a acestora în fiecare etapă, asigură reușita întregii activități.

A fi elev este o meserie. O meserie ca oricare alta, care solicită muncă, muncă serioasă, disciplinată, dăruire, pasiune – mai ales pasiune. În orice meserie poți să fii artist, dar poți să fii și cârpaci. Indiferent ce meserie va avea elevul la maturitate, dacă în meseria de elev nu a făcut rabat de la muncă, cinste, dăruire, calitate, nici în meseria viitoare nu își va permite.

Am încercat să prezint câteva din treptele pe care eu, personal, consider că ar trebui să pășim pentru a urca și a ne lua în primire statutul de profesor. Poate ar mai fi câteva, dar cred că le-am transmis pe cele de bază. Cuu scopul de a întări și sublinia toate cele scrise mai sus, citez dintr-un gânditor, Molala Yousafzai, care spunea:

„Să nu uităm: o carte, un copil și un profesor pot schimba lumea!”

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

IACOBUȘ IOANA

Având în vedere lumea în care trăim, schimbările care au loc în lume, este foarte important ca atât școala, cât și familia, să vină în sprijinul educației copilului, deoarece factorii care contribuie la formarea personalității copiilor sunt familia și școala. Familia este prima școală a copilului, nu degeaba există zicala „nu ai cei șapte ani de acasă”, a ști să te respecti pe tine și pe cei din jur. Ea reprezintă cadrul social în care copilul, tânărul, se dezvoltă armonios, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care îl pregătește pentru viață. Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu de care îi transmite o serie de atitudini față de persoane și învățare, acestea îi pot ajuta sau din contră îl pot împiedica în mediul școlar.

Între familie și școală trebuie să existe o punte de legătură, o conexiune permanentă. Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și nici invers. Fiecare dintre ele are rolurile sale bine stabilite, se întrepătrund una pe alta. Familia oferă copilului primele informații despre lumea care îl înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale.

A avea o familie adevărată înseamnă, a avea o familie care să emane energie pozitivă, în care să râdem mult, să fim uniți, să avem încredere unii în alții, să ne iubim necondiționat. Familia este locul unde învățăm să fim calzi unii cu ceilalți, să ajutăm oamenii din jur, să ne înțelegem bine. Ea este o forță incredibilă a naturii. Din ea ne luăm putere să facem absolut tot ceea ce ne dorim, indiferent cât de greu ne este. Dincolo de carieră, succes și bani, sunt oameni care ne vor fi mereu alături, care ne iubesc, ne sprijină și ne încarcă mereu cu energia de care avem nevoie ca să mergem mai departe. Iar pentru ei, nu banii sunt importanți, ci clipele petrecute împreună și amintirile pe care le clădim în fiecare zi. Amintirile alături de cei dragi sunt cea mai de preț moștenire pe care o vom lăsa în urmă. Atâta timp cât în familie există toate aceste lucruri, copilul se va dezvolta armonios și va repeta și el lucrurile văzute în

familie, adică va avea modele de conduită (familia va fi primul model social cu un mare impact asupra formării concepției lor despre viață, a modului de comportare, a modului de relaționare).

Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității sale, nu numai prin faptul că este primordială și se menține toată viața, dar și prin faptul că mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala. Pe lângă dezvoltarea personalității, familia poate determina și rezultatele școlare ale elevului, comportamentul lui socio-moral. Tot din familie aflăm despre starea de sănătate a copilului, anumiți factori care pot influența negativ procesul de învățare al copilului.

Acolo unde părinții sunt mai implicați în educația copilului, sunt interesați de situația lui școlară, comunică mult cu profesorii, diriginții, de cele mai multe ori și copiii nu au probleme la învățătură sau abandon școlar. Există însă și părinți care supraaglomerează copiii, care au cerințe prea exagerate de la ei, sau de la școală. De aceea, trebuie să existe un acord între cerințele școlii și ale părinților. Copiii trebuie încurajați mereu, trebuie apreciați pentru cel mai mărunț progres pe care îl fac, atât acasă, cât și la școală, pentru a le crește încrederea în ei, a le dezvolta stima de sine.

Foarte important în legătura școală- familie este implicarea părinților în viața școlii (ședințe cu părinții, activități extracurriculare, etc). Munca la școală trebuie continuată și acasă, iar dacă există o legătura puternică între școală-familie, acest lucru va fi posibil.

**EDUCAREA AUTOCONTROLULUI LA COPILUL DE VÂRSTĂ PREȘCOLARĂ ÎN
FAMILIE ȘI MEDIUL GRĂDINIȚEI
-REPERE ȘI DESCHIDERI-**

**PROF. IAKAB IRINA GHIZELA
GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 12 MEDIAȘ, JUD. SIBIU**

“ ... Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu.
Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau
voi eșua în viață !
Dă – mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire.
Educă – mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume .” (Child’s Appel, Mamie Gene Cole)

În educarea copilului de vârstă preșcolară, un pas important reprezintă creșterea capacității acestuia de „autocontrol”. Sarcina aceasta este dificilă pentru părinți și educatoare, deoarece trebuie stabilit un echilibru între nevoia de independență nou-dobândită a copilului la această vârstă și necesitatea impunerii unor limite menite a forma un comportament dezirabil din punct de vedere social.

Termenul de „autocontrol” desemnează capacitatea de a decide care este momentul potrivit și modalitatea potrivită de exprimare a sentimentelor, precum și capacitatea de a selecta impulsul care trebuie urmat. Pentru copilul de vârstă preșcolară care, de puțin timp „a învățat” să exploreze mediul și care nu are o experiență de viață suficient de vastă pentru a-și gestiona emoțiile, autocontrolul pare o noțiune extrem de complicată și dificilă.

În perioada 3-6 ani, copilul intră în contact cu primele noțiuni de etică și morală. Acestea, nu de puține ori, sunt în contradicție cu impulsurile lui. Dacă controlul extern exercitat de către părinți asupra copilului este exagerat, acesta va avea repercursiuni negative asupra copilului, stârnind agresivitatea acestuia, copilul devenind obraznic, neascultător, provocator. Însă neconturarea unor limite, indulgența, slăbiciunea și lipsa de fermitate a părinților produce disfuncții comportamentale serioase, care mai târziu vor fi greu de corectat.

Dezvoltarea autocontrolului sau „controlul emoțiilor” la copii presupune ca prim pas găsirea unui echilibru educațional, iar asta presupune, în primă instanță, înțelegerea de către părinți a faptului că un comportament inadecvat al copilului este o ocazie de a-l învăța. Comportamentul inadecvat al copilului nu trebuie privit ca pe ceva negativ ci, din contră, o oportunitate.²

Copilul trebuie ajutat să înțeleagă regulile și utilitatea lor. Dacă îi vom spune: „Nu ai voie!”, „Nu face așa!”, copilul nu va înțelege motivul real pentru care i se impune această limită. De aceea trebuie să-i explicăm de ce îi este trasată o anumită limită, pentru că doar așa va înțelege de ce nu este bine ceea ce face. Trebuie să ne asigurăm că i-am oferit suficiente explicații și că le-a înțeles, prin întrebări și exemple.

Educarea autocontrolului la copii presupune înțelegerea motivului care l-a determinat pe copil să-și piardă cumpătul. Cu cât vom identifica mai bine și mai repede cauzele pierderii controlului, cu atât vom fi mai capabili să îl ajutăm să dezvolte comportamente optime. Aceasta cere răbdare și observarea observarea copilului în diferite contexte de viață și în diferite momente. O anumită conduită se poate manifesta la grădiniță și niciodată sau foarte rar acasă, sau invers. În ambele cazuri, trebuie identificați factorii favorizanți pierderii autocontrolului, pentru a acționa asupra lor.

În orice situație, copilul trebuie ajutat să-și recapete autocontrolul, atunci când are probleme în a-și gestiona emoțiile. Primul lucru pe care îl putem face în acest sens este să fim noi, adulții, un exemplu de autocontrol. Trebuie să manifestăm calm și să găsim cea mai potrivită metodă de a-l ajuta pe copil să-și redobândească autocontrolul. Unii copii sunt receptivi la îmbrățișări, alții la distragere, la implicarea în altă activitate sau doar și la o discuție pe un ton calm și blând.

În timp, o dată cu o bună interiorizare a regulilor, copilul va fi din ce în ce mai capabil să-și gestioneze impulsurile, mai ales dacă părinții și educatoarele dau dovadă de echilibru, răbdare și înțelegere în a-l învăța pe copil cum să realizeze acest lucru.

„Pentru a crește copii buni să folosim multe ingrediente esențiale – iubire, disciplină, iertare și multe calități, toate ambalate cu enorm de multă grijă și răbdare, totul spre binele final al copiilor noștri.”³

Bibliografie

1. Ziglar, Z., (2000), *Putem crește copii buni într-o lume negativă*, Editura Curte Veche, București;
2. www.ghidul-părinților.ro

³ Ziglar, Z., *Putem crește copii buni într-o lume negativă*, p.9

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR IAMBOR ALEXANDRA-MARIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 PUSTA

ȘIMLEU SILVANIEI, SĂLAJ

Motto: „Biologia ne aseamănă, educația ne deosebește.” Confucius

Într-un sens mai larg, prin educație se înțelege procesul prin care se formează, se dezvoltă și se maturizează laturile fundamentale ale ființei umane: fizicul, psihicul, moralul, cognitivul, afectivul, esteticul, volitivul.

Așadar, prin educație, omul, din simplă ființă umană, trebuie să devină o ființă conștientă de sine și de ceilalți, care să se ghideze în viață după valorile superioare: ale adevărului (cognitive), ale eticii (morale), ale frumosului (estetice), ale credinței. Fără educație, individul uman va acționa ca o simplă ființă biologică, după instincte, care, în cele mai multe împrejurări, sunt fie agresive, fie de apărare. Omul nu se poate forma decât prin educație și autoeducație: în familie, în școală și în societate, toate contribuind la o educație permanentă și multilaterală. La formarea și dezvoltarea armonioasă a individului uman pentru a deveni o personalitate a societății contribuie și alți doi factori: ereditatea și mediul social. Fără unul dintre acești trei factori (ereditate, mediu și educație), individul uman nu poate deveni persoană și, în perspectivă, personalitate.

Personalitatea este subiectul uman în trei înfățișări: subiect pragmatic - om al acțiunii (homo faber), cel ce transformă lumea și tinde să o stăpânească; subiect epistemic - om al cunoașterii (homo sapiens), cel ce ajunge la conștiința de sine și de lume, omul care se folosește de cunoștințele asimilate și participă la procesul gigantic și nelimitat de cunoaștere, proces înfăptuit de omenire; subiect axiologic - purtător și generator al valorilor (homo valens), acea persoană care a intrat sub imperiul culturii și se ghidează în societate după valorile credinței, ale adevărului, frumosului și binelui, conferind astfel un sens superior propriei sale vieți.

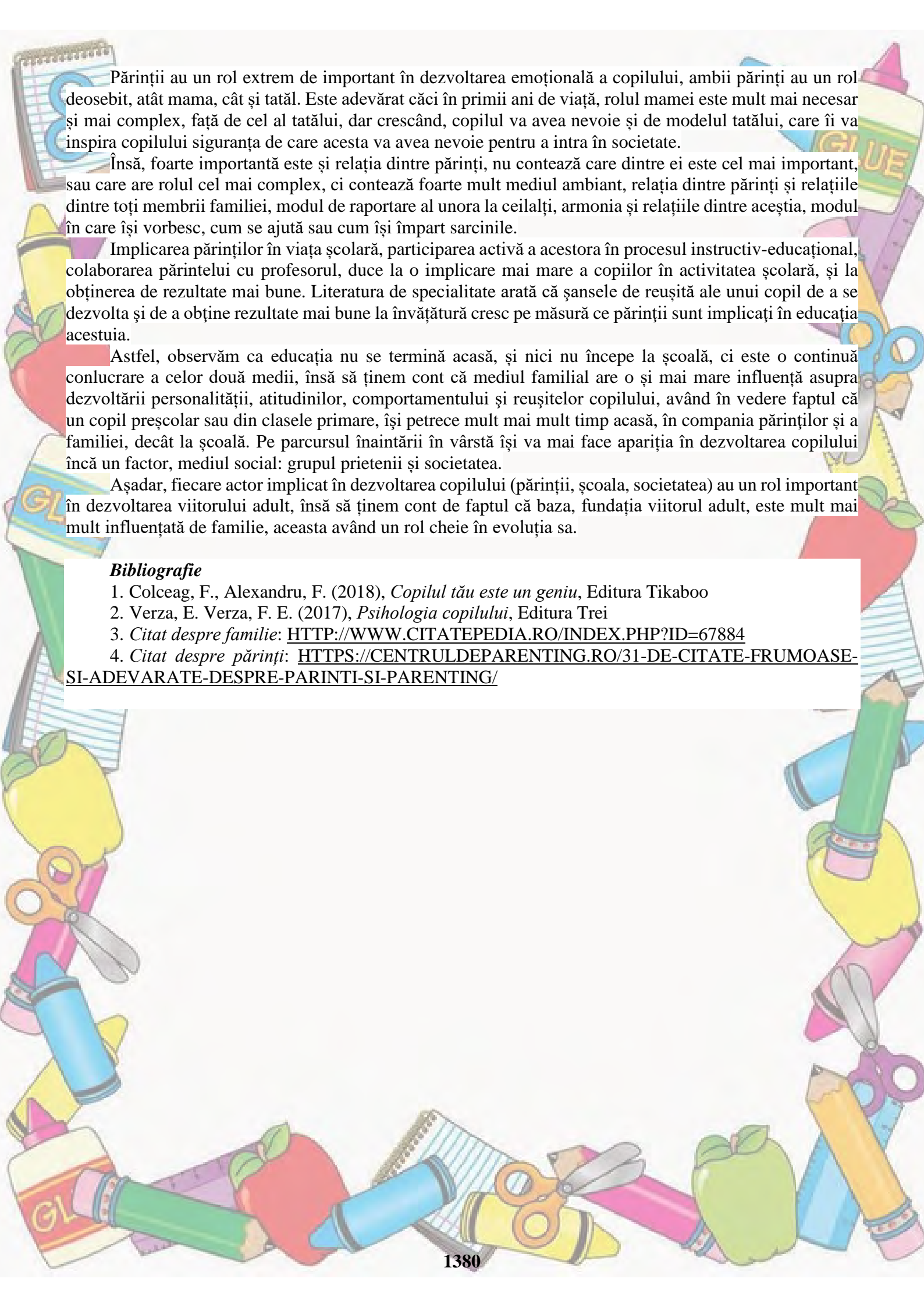
Pentru formarea individului uman ca factor activ în societate, un rol fundamental îl are școala. Dacă ar fi să definim cam ce reprezintă școala pentru un copil am putea afirma că este locul unde se pun bazele educației, și care contribuie la dezvoltarea personalității sale, într-un spirit bazat pe idealuri pozitive.

În afară de menirea pe care o are, de a-l învăța pe copil să citească, să scrie, să înțeleagă și să memoreze unele informații, poate cea mai importantă lecție pe care un copil o învață la școală este cum să se descurce în viață. Un cadru didactic bun este cel care știe cum să-i învețe pe elevi nu numai lecțiile, ci și disciplina și autocontrolul, dar este conștient în același timp că nimic nu poate fi făcut cu forța, împotriva voinței copilului. Dorința de a fi mai bun trebuie să vină în primul rând din partea elevului. Prin educația făcută în școală, copilul ar trebui să dobândească acel sentiment al responsabilității față de ceilalți.

Însă, în afară de implicarea celor doi – profesor și elev, mai este nevoie și de alta. Chiar și cei mai buni profesori nu pot rezolva singuri problemele elevilor lor, și de aceea este nevoie de colaborarea cu părinții prin întâlniri regulate.

Literatura de specialitate pune repetat în evidență importanța și rolul primordial pe care îl deține familia în dezvoltarea copilului, părinții având un impact direct și de durată asupra copiilor. Aceștia joacă un rol-cheie în educația și formarea lor ca persoane pentru societate. Astfel, putem spune că formarea copilului începe chiar de la naștere, sau chiar înainte de acest moment, prin felul părintelui de a vorbi cu copilul, de a se comporta cu acesta, de a se raporta la el, dar și prin modul de comporta părinții între ei înșiși, sau cu alți membri ai familiei sau în societate.

Părinții sunt un bun exemplu pentru proprii copii, care are cel mai mare impact și cel mai lesne exemplu de urmat, mai ales în primii ani de viață. Familia este cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile de bază ale copilului, atât biologice cât și psihologice și sociale. Familia și mediul familial reprezintă veriga de legătură a copilului cu societatea și constituie matricea care îi imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale ale copilului.

Părinții au un rol extrem de important în dezvoltarea emoțională a copilului, ambii părinți au un rol deosebit, atât mama, cât și tatăl. Este adevărat căci în primii ani de viață, rolul mamei este mult mai necesar și mai complex, față de cel al tatălui, dar crescând, copilul va avea nevoie și de modelul tatălui, care îi va inspira copilului siguranța de care acesta va avea nevoie pentru a intra în societate.

Însă, foarte importantă este și relația dintre părinți, nu contează care dintre ei este cel mai important, sau care are rolul cel mai complex, ci contează foarte mult mediul ambiant, relația dintre părinți și relațiile dintre toți membrii familiei, modul de raportare al unora la ceilalți, armonia și relațiile dintre aceștia, modul în care își vorbesc, cum se ajută sau cum își împart sarcinile.

Implicarea părinților în viața școlară, participarea activă a acestora în procesul instructiv-educational, colaborarea părintelui cu profesorul, duce la o implicare mai mare a copiilor în activitatea școlară, și la obținerea de rezultate mai bune. Literatura de specialitate arată că șansele de reușită ale unui copil de a se dezvolta și de a obține rezultate mai bune la învățătură cresc pe măsură ce părinții sunt implicați în educația acestuia.

Astfel, observăm ca educația nu se termină acasă, și nici nu începe la școală, ci este o continuă conlucrare a celor două medii, însă să ținem cont că mediul familial are o și mai mare influență asupra dezvoltării personalității, atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului, având în vedere faptul că un copil preșcolar sau din clasele primare, își petrece mult mai mult timp acasă, în compania părinților și a familiei, decât la școală. Pe parcursul înaintării în vârstă își va mai face apariția în dezvoltarea copilului încă un factor, mediul social: grupul prietenii și societatea.

Așadar, fiecare actor implicat în dezvoltarea copilului (părinții, școala, societatea) au un rol important în dezvoltarea viitorului adult, însă să ținem cont de faptul că baza, fundația viitorul adult, este mult mai mult influențată de familie, aceasta având un rol cheie în evoluția sa.

Bibliografie

1. Colceag, F., Alexandru, F. (2018), *Copilul tău este un geniu*, Editura Tikaboo
2. Verza, E. Verza, F. E. (2017), *Psihologia copilului*, Editura Trei
3. *Citat despre familie*: [HTTP://WWW.CITATEPEDIA.RO/INDEX.PHP?ID=67884](http://www.citatepedia.ro/index.php?id=67884)
4. *Citat despre părinți*: [HTTPS://CENTRULDEPARENTING.RO/31-DE-CITATE-FRUMOASE-SI-ADEVARATE-DESPRE-PARINTI-SI-PARENTING/](https://centruldeparenting.ro/31-de-citate-frumose-si-adevarate-despre-parinti-si-parenting/)

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ȘCOALĂ

PROF. IAMBOR IVAN
CENTRUL ȘCOLAR PENTRU EDUCAȚIE INCLUZIVĂ
ȘIMLEU SILVANIEI, SĂLAJ

„Părinții sunt modelele de bază pentru copii. Fiecare cuvânt, mișcare și acțiune au un efect.” – Bob Keeshan

Educația este un element indispensabil al existenței socio-umane. Ea este un proces în derulare, un element fără de care existența ființei umane nu poate fi concepută. Ioan Nicola vedea în educație un fenomen ontic aparținând sistemului social, cu rol activ și transformator. Paul-Henry Chombar de Lauwe concepea educația într-un cadru social, configurând-o prin prisma întâlnirii omului cu societatea: „Dacă educația nu ar fi organizată într-un mod represiv, copilul ar putea, încă din cea mai fragedă copilărie, să acționeze în timp ce primește educația și să contribuie la transformarea mediului social care-l formează. Educația poate fi concepută într-un mod mai larg ca o întâlnire între individ și societate, și întreaga viață socială poate fi marcată de acest schimb permanent” (*Cultura și puterea*, trad. rom. de Rola Mahler, Ed. Politică, București, 1982, p. 75). P. H. Chombart de Lauwe consemna că libertatea de care dispune omul *nu se exercită în vid*, ci ea apare pe terenul practicii și al acțiunii, ea este asociată *comunicării, dialogului, relației sociale, comunitare*. Ioan Nicola vorbea de un „transfer neîntrerupt de informații de la societate la individ”, procesul educațional fiind abordat din perspectivă sistemică ca relație de dependență a elementului uman față de sistemul social (Ioan Nicola, *Pedagogie*, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1992, p. 13).

Așadar, educația reprezintă un transfer de valori de la societate la individ. Ea este un fenomen social dotat cu o relativă autonomie, manifestată prin *funcțiile* sale proprii, prin *modul* său de derulare, prin *structura* sa specifică. Sociologul educației este interesat, aproape în aceeași măsură ca și pedagogul, de *mecanismul intern* al educației, adică de specificitatea ei.

Educația este un fenomen complex, de unde și greutatea definirii ei. Educația este o relație tipic umană, ea are, indiscutabil, caracter uman, ea este o acțiune conștientă și premeditată, condusă potrivit unor finalități hotărâte în prealabil. Acțiunea educațională este o acțiune intențională ce urmărește un scop bine determinat, ea operează cu un set de valori ce urmează a fi transmise de la educator la educat într-un mod organizat și bine structurat, adică eficient. Elena Joița încearcă să prindă notele esențiale ale diferitelor definiții date educației în lucrări de pedagogie: educația este o activitate socio-umană fundamentală pe axa socializare-umanizare, un sistem de acțiuni bine reglat și evaluat, un proces progresiv, adesea contradictoriu de formare și dezvoltare a personalității umane (*Pedagogia. Știință integrativă a educației*, Ed. Polirom, Iași, 1999, p. 30).

Educația este complexă, ea este „o realitate socială specială, continuu cerută și afirmată, o componentă a vieții sociale. Ea răspunde unor cerințe obiective ale societății, asigură legătura între generații, între experiență și progres, conservă societatea, dar o și propulsează, realizează un proces progresiv de socializare, este un factor de dezvoltare socială” (ibidem, p. 31).

Educația este prin excelență *un fenomen social*. Societatea educă, înțelegem mai bine relația dintre educație și societate dacă percepem societatea în realitatea ei dinamică. Educația are rolul de a media raportul omului cu mediul său social, susținând dezvoltarea omului în mijlocul realității sociale date și evoluția societății în ansamblul ei. Omul este educat în societate, omul însuși este un factor al dezvoltării sociale, omul acționează asupra societății acționând de fapt asupra lui însuși. Schimbările survenite în plan uman se vor repercuta asupra societății globale.

Educația, sub toate formele ei, trebuie să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului. Ea este cea care desăvârșește ființa umană și pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate.

Acum, mai mult ca niciodată, se simte nevoia unui parteneriat educațional în favoarea creșterii și educării adecvate a copiilor, deoarece, de modul în care îi vom crește și îi vom învăța să se adapteze la schimbările permanente din ziua de azi, dar și de mâine, așa vom asigura și continuitatea culturii și civilizației noastre umane.

Educația nu înseamnă numai pregătire școlară, ea este eficientă atunci când plasează copilul în centrul ei, ca parte activă și motivată la propria ei devenire. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului.

Aspirațiile, rezultatele și sprijinul social și familial constituie trei aspecte ale unei interacțiuni dinamice între copilul individual și cercul său imediat. Studiile, dar și realitatea însăși, confirmă tot mai mult importanța familiei ca nucleu al vieții sociale, în dezvoltarea individuală și integrarea sa socială.

Unii părinți văd școala ca pe un „laborator” în care copilul este supus unor „operații” științifice; alții văd școala ca pe o instituție publică, ce are ca sarcină să aibă grijă de copii pentru câteva ore, iar numai un procent scăzut fac aproape orice pentru ca al lor copil să primească cea mai bună educație.

Familia este cea dintâi școală a copilului, iar contribuția pe care o aduce la educarea acestuia poate favoriza sau dimpotrivă poate frâna acțiunea educativă a școlii. De aceea între școală și familie trebuie să existe o relație permanentă, familia având un rol important în acțiunea de învățare a copilului prin susținerea, lărgirea și adâncirea acțiunilor educative ale școlii, iar școala se sprijină neîncetat pe experiența de viață a copilului dobândită în familie și în alte împrejurări ale vieții sale.

Părinții sunt un bun exemplu pentru proprii copii, care are cel mai mare impact și cel mai lesne exemplu de urmat, mai ales în primii ani de viață. Familia este cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile de bază ale copilului, atât biologice cât și psihologice și sociale. Familia și mediul familial reprezintă veriga de legătură a copilului cu societatea și constituie matricea care îi imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale ale copilului.

Părinții au un rol extrem de important în dezvoltarea emoțională a copilului, ambii părinți au un rol deosebit, atât mama, cât și tatăl. Este adevărat căci în primii ani de viață, rolul mamei este mult mai necesar și mai complex, față de cel al tatălui, dar crescând, copilul va avea nevoie și de modelul tatălui, care îi va inspira copilului siguranța de care acesta va avea nevoie pentru a intra în societate. În cadrul familiei, copilul are parte de primele lecții de viață, iar părinții sunt cei care îi oferă un prim model de învățare. Dar și după ce crește și copilul ajunge la grădiniță/ școală, rolul părinților nu se termină, ci continuă, și este în continuare la fel de important. Colaborarea între actorii implicați, elev-profesor-părinte, este foarte chiar necesară și influențează viața școlară a copilului.

Implicarea părinților în viața școlară, participarea activă a acestora în procesul instructiv-educational, colaborarea părintelui cu profesorul, duce la o implicare mai mare a copiilor în activitatea școlară, și la obținerea de rezultate mai bune. Literatura de specialitate arată că șansele de reușită ale unui copil de a se dezvolta și de a obține rezultate mai bune la învățătură cresc pe măsură ce părinții sunt implicați în educația acestuia.

Unitatea de acțiune a școlii și a familiei este o cerință de bază pentru buna educare a copiilor. Între sarcinile pe care le pune școala în fața copiilor și cele pe care le pune familia trebuie să existe consecvență și unitate. Rolul conducător în educarea elevilor îl are școala, iar familia trebuie să sprijine permanent activitatea educativă a școlii. Toți părinții care se respectă și își respectă copiii trebuie să apeleze la colaborarea cu școala, să caute să cunoască tot mai bine atmosfera muncii din școală și să încerce să o prelungească în familie.

Astfel, observăm ca educația nu se termină acasă, și nici nu începe la școală, ci este o continuă conlucrare a celor două medii, însă să ținem cont că mediul familial are o și mai mare influență asupra

dezvoltării personalității, atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului, având în vedere faptul că un copil preșcolar sau din clasele primare, își petrece mult mai mult timp acasă, în compania părinților și a familiei, decât la școală. Pe parcursul înaintării în vârstă își va mai face apariția în dezvoltarea copilului încă un factor, mediul social: grupul prietenii și societatea.

Așadar, fiecare actor implicat în dezvoltarea copilului (părinții, școala, societatea) au un rol important în dezvoltarea viitorului adult, însă să ținem cont de faptul că baza, fundația viitorul adult, este mult mai mult influențată de familie, aceasta având un rol cheie în evoluția sa.

Bibliografie

1. Colceag, F., Alexandru, F. (2018), Copilul tău este un geniu, Editura Tikaboo
2. . Verza, E. Verza, F. E. (2017), Psihologia copilului, Editura Trei
3. Citat despre familie: <HTTP://WWW.CITATEPEDIA.RO/INDEX.PHP?ID=67884>
4. Citat despre părinți: <HTTPS://CENTRULDEPARENTING.RO/31-DE-CITATE-FRUMOASE-SI-ADEVARATE-DESPRE-PARINTI-SI-PARENTING/>
5. Pedagogia. Știință integrativă a educației, Ed. Polirom, Iași, 1999, p. 30

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE

PROF. IANA MIHAELA MARIA

Datorită faptului că societatea în care trăim este într-o permanentă schimbare atât părinții cât și educatoarele trebuie să aibă în vedere o adevărată luptă cu mediul, să fie foarte atente la mijloacele pe care le folosesc pentru a putea mijloci cu copiii, ei fiind foarte vulnerabili la această vârstă iar influențele negative sunt la tot pasul. Pentru a avea o relație activă și pozitivă cu preșcolarii trebuie să știm să le descoperim trebuințele și nevoile, pentru ca legaturile ce se stabilesc între preșcolari și adulți să se bazeze atât pe încredere dar mai ales pe respectul reciproc.

După cum bine se știe familia este factorul primordial în educarea unui copil și educația începe în familie de aceea legătura dintre grădiniță și mediul familial va trebui să se întrepătrundă, iar educatorul să cunoască foarte bine mediul de viața al copilului, pentru a putea colabora.

Văzând cum se comportă părinții noștri sau ai altor copii, de multe ori ne spunem în gând sau cu voce tare – „eu o să îmi cresc copilul așa”, sau „eu nu o să fac asta copilului meu”. Mai târziu, ca adolescenți sau adulți, văzând comportamente ale părinților sau altor copii, ne spunem: „copilul meu nu o să ajungă așa”, sau „voi avea grijă să îmi învăț copilul să...”. Apoi apar planurile concrete de viitori părinți, când se pune problema de a avea copii, de a le oferi o educație. Și iată că vine momentul când copilul e pe drum și cei doi viitori părinți deja încep să îi traseze cariera, văd că în globul de cristal cum va fi el mare director, mare fotbalist, mare om de afaceri... Oricum, cineva mare... Deoarece nu cred că există cineva care își imaginează că propriul copil va deveni un mare nimeni. **Educația unui copil începe cu educația părinților lui, pentru că ei sunt primele lui modele.** Dacă vrem să ajungă un mare om, trebuie să îl creștem ca atare. Adică să facem cu el și pentru el acele lucruri care să îl ajute să fie mai întâi un mare om, apoi să îl ajute să se descurce în viață, să se ajute singur atunci când întâlnește probleme în viață. Mai întâi îl vom ajuta și susține să fie independent în deprinderile de autoîngrijire, apoi îl vom susține în ce își dorește să facă, nu îi vom impune să ducă la bun sfârșit propriile noastre neîmpliniri. Mulți părinți sunt conștienți că nu este în regulă să-ți răsfăți copilul. Este foarte bine că își pun această problemă. Ceea ce nu-i tocmai bine este că nu știu încă (la această vârstă) ce înseamnă răsfăț și ce nu, și pleacă urechea la consilierea de parc. Răsfăț este atunci când fac eu, ca adult, în locul copilului, ceea ce el poate (sau ar trebui să poată) să facă deja și anume: să îi dau să mănânce, să îl spăl, să îl îmbrac, să îi fac ghiozdanul, să nu îl pun să facă treburi casnice (să spele vase, să curețe unde a mâncat, să își facă ordine în cameră). Ce nu este răsfăț: să îl drăgălesc, să îl iau în brațe când plânge (când e bebeluș), să mă joc mult cu el. Ceea ce nu ține de răsfăț, ci de probleme ale adulților, probleme care pot genera în greșeli educaționale majore și defecte caracteriale la copil: să exagerez când copilul se lovește (deși, adesea, e mai mare sperietura decât durerea), să-i cumpăr prea multe jucării și haine, să permit copilului orice fel de comportament considerând că e mic și drăguț, să nu pretind de la el lucruri corespunzătoare vârstei sale. Acești adulți fac rău propriului copil. Au o mulțime de (mari) frustrări personale, sunt anxioși ori au ei înșiși probleme legate de trăsături caracteriale sau sisteme de valori mai puțin sănătoase. **Iubire adevărată** înseamnă să dăruiești fără limită atenție pozitivă, disponibilitate, înțelepciune, să aleg să fac pentru copilul meu ceea ce îi folosește (abilități, cunoștințe, încredere în sine), să îl învăț să se bazeze numai pe ceea ce poate face el (nu pe banii mei, pe relațiile mele, pe averile mele etc.), să-l învăț că totul e relativ și poate dispărea în orice moment (de exemplu, banii, averea, susținătorii, prietenii), dar nu și ceea ce este în capul lui (cunoștințele sale, ceea ce știe să facă). Poate că sună ușor catastrofal dar copilul trebuie învățat să supraviețuiască în orice condiții, nu numai în civilizație. **Un copil lăsat să fie educat numai de grădiniță, școală sau biserică este un copil needucat, căci baza educației lui este familia. După modelul dat de membrii familiei își construiește sistemul de valori.**

Copilul nu trebuie nici comparat, nici învățat să se compare cu ceilalți, ci numai cu el însuși. Un copil sănătos psihic se va raporta doar la propriile sale performanțe – azi sunt mai bun, mai înțelept, mai evoluat decât ieri, deci această zi nu a trecut degeaba. Așadar, un copil adaptat se crește cu multă atenție!

Cunoscând faptul că fiecare persoană este unică în felul ei, ca fiecare părinte are stilul propriu de educație, convingerile și valorile sale personale, grădinița încearcă să stabilească punți specifice pentru o mai bună comunicare, pentru a educa cât mai bine împreună, ea este terenul unor relații educative din care fiecare beneficiar – copil, părinte, educator – are de învățat și trebuie să se simtă valorizat și important. Perioada copilariei este unică și fiecare clipă pierdută ne trimite uneori mai departe de ei scăpând din vedere esențialul, și anume responsabilitatea de a fi părinte .

Familia și grădinița au un interes comun: educația copilului și pregătirea lui pentru integrarea cu succes în viața socială și mai târziu în școală. Rolul familiei nu se mai poate limita doar la asigurarea condițiilor de viață pentru copil, la supravegherea lui, ci trebuie văzut ca factor principal în educația și socializarea copilului precum și ca un continuator al cerințelor impuse de practica educațională.

„Eu sunt copilul.

Tu ții în mâinile tale destinul meu.

Tu determini în cea mai mare măsură, dacă

Voi reuși sau voi eșua în viață.

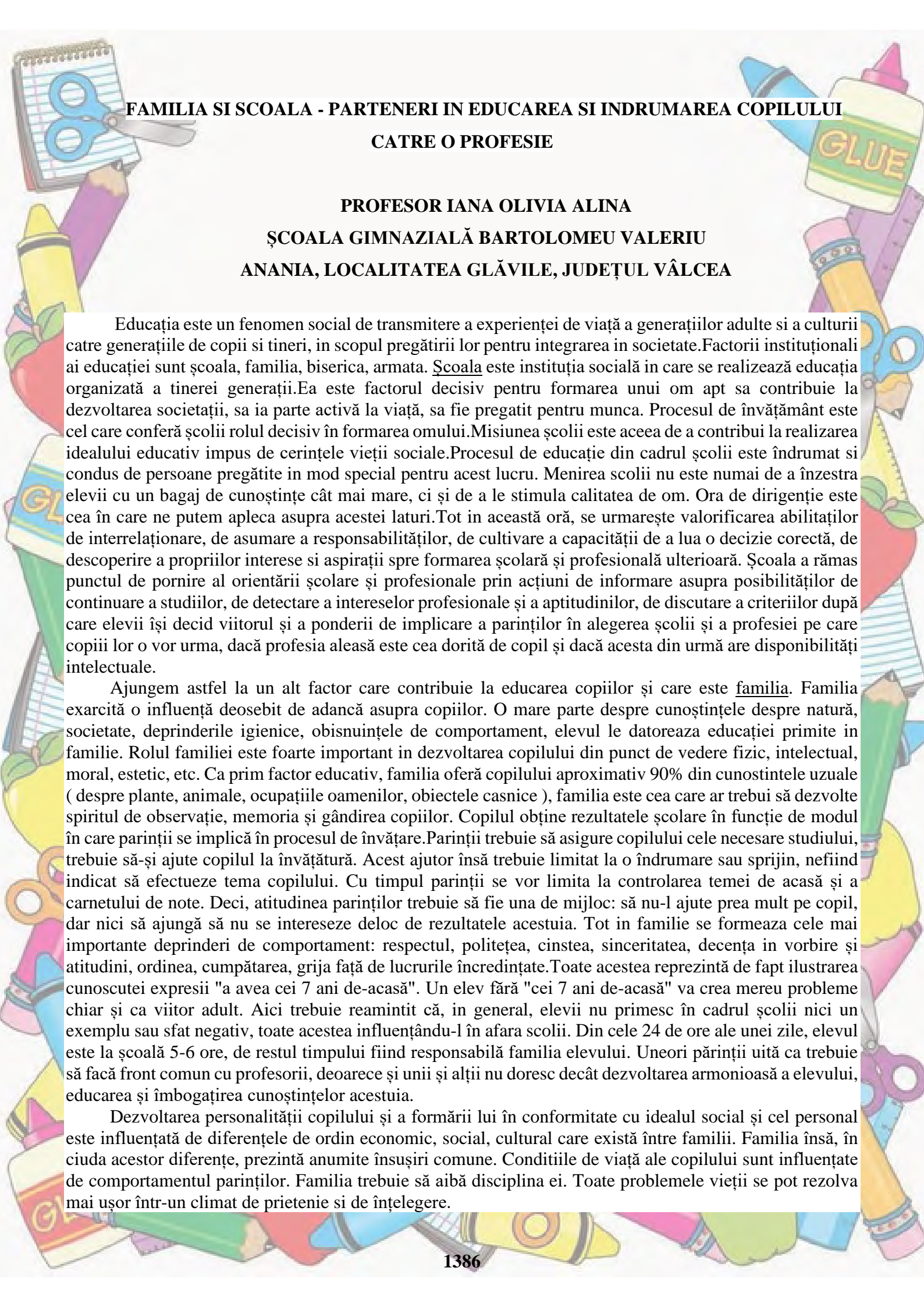
Dă-mi, te rog acele lucruri care

Să mă îndrepte spre fericire,

Educă-mă, te rog, ca să pot fi

O binecuvântare pentru lume.”

(din Child's Appeal, Mamie Gene Cole)

FAMILIA SI SCOALA - PARTENERI IN EDUCAREA SI INDRUMAREA COPILULUI CATRE O PROFESIE

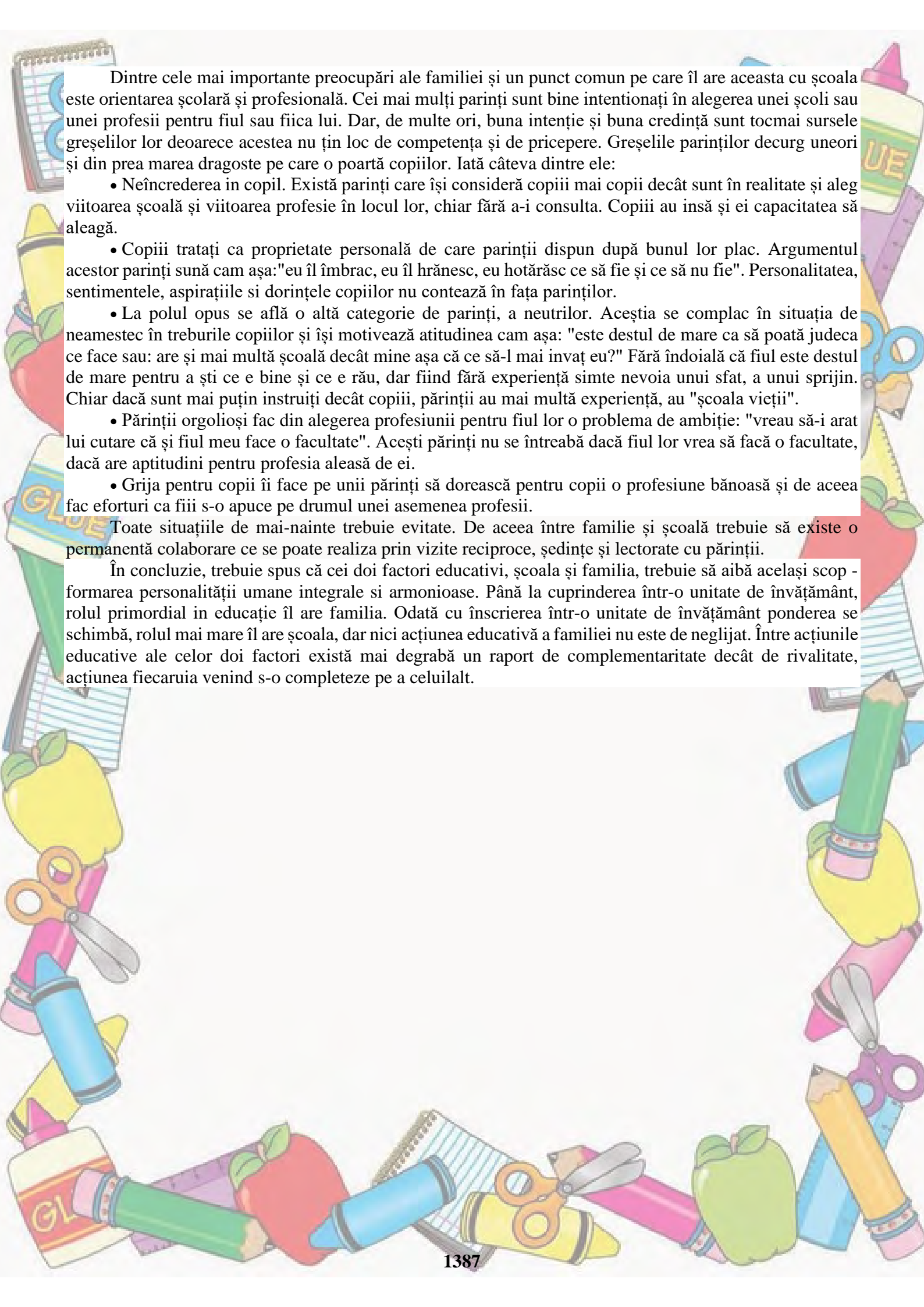
PROFESOR IANA OLIVIA ALINA

**ȘCOALA GIMNAZIALĂ BARTOLOMEU VALERIU
ANANIA, LOCALITATEA GLĂVILE, JUDEȚUL VÂLCEA**

Educația este un fenomen social de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii către generațiile de copii și tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate. Factorii instituționali ai educației sunt școala, familia, biserica, armata. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru munca. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a le stimula calitatea de om. Ora de dirigiență este cea în care ne putem apleca asupra acestei laturi. Tot în această oră, se urmărește valorificarea abilităților de interrelaționare, de asumare a responsabilităților, de cultivare a capacității de a lua o decizie corectă, de descoperire a propriilor interese și aspirații spre formarea școlară și profesională ulterioară. Școala a rămas punctul de pornire al orientării școlare și profesionale prin acțiuni de informare asupra posibilităților de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale și a aptitudinilor, de discutare a criteriilor după care elevii își decid viitorul și a ponderii de implicare a părinților în alegerea școlii și a profesiei pe care copiii lor o vor urma, dacă profesia aleasă este cea dorită de copil și dacă acesta din urmă are disponibilități intelectuale.

Ajungem astfel la un alt factor care contribuie la educarea copiilor și care este familia. Familia exerce o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obiceiurile de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic, etc. Ca primul factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor însă trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii "a avea cei 7 ani de-acasă". Un elev fără "cei 7 ani de-acasă" va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5-6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia.

Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal este influențată de diferențele de ordin economic, social, cultural care există între familii. Familia însă, în ciuda acestor diferențe, prezintă anumite însușiri comune. Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Familia trebuie să aibă disciplina ei. Toate problemele vieții se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și de înțelegere.

Dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli sau unei profesii pentru fiul sau fiica lui. Dar, de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai sursele greșelilor lor deoarece acestea nu țin loc de competență și de pricepere. Greșelile părinților decurg uneori și din prea marea dragoste pe care o poartă copiilor. Iată câteva dintre ele:

- Neîncrederea în copil. Există părinți care își consideră copiii mai copii decât sunt în realitate și aleg viitoarea școală și viitoarea profesie în locul lor, chiar fără a-i consulta. Copiii au însă și ei capacitatea să aleagă.

- Copiii tratați ca proprietate personală de care părinții dispun după bunul lor plac. Argumentul acestor părinți sună cam așa: "eu îl îmbrac, eu îl hrănesc, eu hotărâsc ce să fie și ce să nu fie". Personalitatea, sentimentele, aspirațiile și dorințele copiilor nu contează în fața părinților.

- La polul opus se află o altă categorie de părinți, a neutrilor. Aceștia se complac în situația de neamestec în treburile copiilor și își motivează atitudinea cam așa: "este destul de mare ca să poată judeca ce face sau: are și mai multă școală decât mine așa că ce să-l mai invaț eu?" Fără îndoială că fiul este destul de mare pentru a ști ce e bine și ce e rău, dar fiind fără experiență simte nevoia unui sfat, a unui sprijin. Chiar dacă sunt mai puțin instruiți decât copiii, părinții au mai multă experiență, au "școala vieții".

- Părinții orgolioși fac din alegerea profesiei pentru fiul lor o problema de ambiție: "vreau să-i arat lui cutare că și fiul meu face o facultate". Acești părinți nu se întreabă dacă fiul lor vrea să facă o facultate, dacă are aptitudini pentru profesia aleasă de ei.

- Grija pentru copii îi face pe unii părinți să dorească pentru copii o profesiune bănoasă și de aceea fac eforturi ca fiii s-o apuce pe drumul unei asemenea profesii.

Toate situațiile de mai-nainte trebuie evitate. De aceea între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare ce se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, școala și familia, trebuie să aibă același scop - formarea personalității umane integrale și armonioase. Până la cuprinderea într-o unitate de învățământ, rolul primordial în educație îl are familia. Odată cu înscrierea într-o unitate de învățământ ponderea se schimbă, rolul mai mare îl are școala, dar nici acțiunea educativă a familiei nu este de neglijat. Între acțiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate decât de rivalitate, acțiunea fiecăruia venind să o completeze pe a celuilalt.

COPIIUL, PĂRIŢII ŞI CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREŞ. IANCULOVICI SAVDIA

GRĂDINIŢA NR. 1 P.P. ORŞOVA

Motto:

„Tot ceea ce n-avem de la naştere şi de care avem nevoie când suntem mari, ne este dat prin educaţie. Această educaţie ne vine de la natură, de la oameni sau de la lucruri.” – Jean Jacques Rousseau

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne

comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE

UNITATEA DE ÎNVĂȚĂMÂNT: G.P.P. NR.3

STRUCTURA ȘCOLII GIMNAZIALE NR. 3, MANGALIA

PROPUNĂTOR: PROF. ÎNV. PREȘ. IANE ZOIA

Mediul în care copilul se naște, se dezvoltă și se formează pentru viață este familia. Cu toții ne dorim un lucru foarte important și anume niște copii împliniți în viață, din punct de vedere social, emoțional și profesional. Familia are un rol central în asigurarea condițiilor necesare trecerii prin etapele antrenamentului individual, de aceea afectiv, climatul și modelul social-cultural oferit de acesta, sunt importante în integrarea socială, J.S. Bruner fiind de părere că, „toți oamenii sunt în esență lor umani, însă această umanitate este conturată de tipul de familie pe care aceștia l-au trăit” (J.S. Bruner în *Ghid de bune practici*, p.104, anul 2008).

Potrivit Curriculumului pentru educație timpurie (2019), familia reprezintă „un partener activ, nu doar un receptor al informațiilor furnizate de educatoare, referitoare la progresele realizate de copil”. Acest principiu al parteneriatului cu familia și comunitatea influențează educația copilului. Părinții, copiii, comunitatea se pot influența reciproc una pe alta.

Familia este cadrul în care se formează, se construiește personalitatea viitorului copil adult. Familia, în special părinții, au un rol important în educația copilului, aceștia influențând dezvoltarea academică, socială, emoțională a copilului. Educația de bază a copiilor este oferită aici, în familie, rolul școlii fiind acela de a modela și de a-i da forma finală. Pentru un copil, părintele este primul său profesor, primii ani ai copilăriei punându-și amprenta pe viitorul acestuia. Părinții sunt printre cei mai importanți oameni din viața copiilor mici. De la naștere, copiii învață și se bazează pe mame și tați, precum și pe alți îngrijitori care acționează în rolul de părinte, pentru a-i proteja și îngriji.

Mama reprezintă prima îndrumare cu care se confruntă copilul, deoarece, în relațiile cu ea, el cunoaște primele reguli, primele obligații, primele forme morale. Astfel că prin, atitudinea mamei față de lucruri, evenimente, oameni și chiar față de el însuși determină și atitudinea copilului față de aceleași lucruri, evenimente, oameni și chiar față de el.

Atitudinea mamei este cea care condiționează atitudinea copilului. De atitudinea ei depinde încrederea sau neîncrederea sa, curajul sau teama, voiciunea sau moderația, optimismul sau pesimismul său. Pedagogul John Locke, apreciază puterea exemplului în familie, ambianța ce se regăsește în respectiva familie. Astfel, potrivit pedagogului, acesta se adresa părinților astfel: „nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite.” (J.Locke, în *Ghid de bune practici*, p.104, anul 2008).

Sugarii și preșcolarii sunt niște bureți mici. Ei absorb tot ce văd și aud. În această perioadă, a preșcolarității, învățarea vine în primul rând din joc, din auzirea cântecelor și cuvintele oamenilor care vorbesc cu ei, care interacționează cu cei mici. Părinții, bunicii și frații mai mari îi învață pe copil atât de multe înainte de a intra la grădiniță.

Dovezile specialiștilor, arată că implicarea părinților duce la o educație bună, note superioare, învățământ avansat și abandon mai mic de la școală. Pe lângă realizările educaționale, implicarea părinților conduce la un comportament bun și o mai bună adaptare la școală, o implicare mai mare în munca școlară, o mai bună realizare a valorii educației și un sentiment mai mare de competență personală și eficacitate a învățării. Dezvoltarea unor abilități sociale mai bune la copii este un avantaj suplimentar.

Rezultatele unor cercetări făcute au arătat că dezvoltarea copilului este influențată în proporție de 70, 63% de familie. În perioada preșcolarității, grădiniței îi revine rolul de partener în relațiile cu familia. Educația primită de preșcolari în grădiniță, poate avea rezultate foarte bune, doar dacă există cooperare, colaborare între familie și instituție.

De asemenea, implicarea părinților îi va ajuta pe copii să fie mai pregătiți pentru a învăța, mai concentrați în activitatea școlară și mai activi. Ei învață să fie punctuali și perseverenți. Copiii vor avea o stimă de sine îmbunătățită și un comportament social pozitiv. Părinții pot ajuta, de asemenea, la promovarea

unei game largi de activități cognitive și eficiente. Copiii care se simt susținuți de părinți sunt mai puțin susceptibili de a experimenta suferință emoțională.

Bibliografie:

- Curriculum pentru educație timpurie 2019;
- Ghid de bune practice pentru educație timpurie a copiilor între 3-6/7 ani. (2008), Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului.

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!”

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: IANOSI MELANIA GABRIELA
G.P.N. MOFTINU MIC, JUD. SATU MARE**

„A fi manierat e expresia artei de a te înțelege bine cu semenii tăi”- Maggie O'Farriel

„Cei șapte ani de acasă” reprezintă educația pe care o primește copilul în cadrul familiei în prima parte a copilăriei, deoarece el aici petrece cea mai mare parte a timpului. Regulile de comportament și educație pe care le primește în primii șapte ani de viață sunt importante în formarea copilului ca adult.

„Cei șapte ani de acasă” în multe situații are în vedere faptul cât de frumos se comportă copilul cu ceilalți copii sau cu adulții. Dintre deprinderile pe care copilul le poate primi în familie se pot aminti: deprinderi igienico- sanitare, deprinderi de comportare civilizată și de politețe, deprinderi de ordine și curățenie. Pentru dobândirea acestor deprinderi trebuie avut în vedere multă răbdare, perseverență, îndrumare din partea adulților. Părinții au rolul cel mai important în formarea acestor deprinderi, deoarece acestea trebuie repetate cât mai mult pentru ca să se formeze obișnuințele.

Copiii au nevoie de o permanentă ghidare din partea părinților în ceea ce privește cunoașterea și respectarea normelor de comportare în familie și în anumite situații sociale. Un copil cu o purtare frumoasă și cuviincioasă se va descurca mult mai bine în relațiile sociale și se va simți mult mai plăcut în prezența celorlalți copii, decât unul care nu îi are pe „cei șapte ani de acasă”. Părinții sunt cei mai buni model pentru copil pentru a le oferi bunele maniere.

Educația pe care copii o primesc de la părinți este un proces continuu, care duce la formarea comportamentului și a personalității lor până în momentul în care ajung la școală și nu numai. Având în vedere „strategia umanistă a lui Ham Ginott, în lucrarea sa „Între părinți și copii”

(1965), insistă asupra unei strategii orientate în direcția îmbunătățirii comunicării dintre părinți și copii. În concepția lui, relațiile părinți- copii trebuie să se concentreze asupra evitării conflictelor, părinții învățând cum să asculte copiii și cum să câștige, în întregime atenția acestora.

În această privință autorul a formulat o serie de „reguli” cum ar fi:

- comunicarea cu copilul este bazată pe respect și îndemânare;
- lauda și întăririle pozitive nu trebuie să fie utilizate în exces de către părinți;
- în abordarea conflictelor sau stressului, ce apar în interacțiune cu copilul, Ginott oferă ca sfaturi- anumite acte comportamentale ale copiilor îi fac pe părinți supărați; - adulții sunt îndreptățiți să resimtă supărarea în raport cu anumite acte de conduită ale copiilor, fără a se simți vinovați; - adulții trebuie să- și exprime sentimentele fără a ataca personalitatea copiilor;
- anumite pattern-uri ale interacțiunii părinți- copii sunt considerate de acesta ca fiind de autoapărare;
- comunicarea devine mai eficientă atunci când diferențele fizice dintre părinți și copii sunt minimalizate;
- copiii pot învăța, pe măsură ce cresc, să- și asume responsabilitatea pentru comportamentul lor;
- disciplina și responsabilitatea sunt învățate de către copii prin intermediul unor limitări rezonabile pe care ei pot să le înțeleagă”- Revista învățământului preșcolar nr. 3- 4/ 1998.

Deoarece părinții își cunosc cel mai bine copii, ei contribuie în cea mai mare parte la formarea unor norme și reguli de comportare, acestea trebuind adaptate vârstei și nivelului de înțelegere a copilului. Educația trebuie să ducă treptat la formarea celor „șapte ani de acasă”, acesta fiind un proces permanent.

„Nici o altă instituție, oricât de calificată, nu este atât de direct sensibilă la exprimarea trebuințelor, la manifestările slăbiciunilor sau potențialului de dezvoltare al copilului, fiindcă nici o altă instituție nu cuprinde ființe legate de copil în mod direct și atât de vital ca tatăl și mama...” (P. Osterrieth). (Consiliere

A decorative border surrounds the page, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a blue notebook with a pair of scissors, a yellow crayon, a red apple, a glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a blue notebook, a yellow apple, a pair of orange scissors, a blue crayon, a yellow crayon, a glue stick labeled 'GL', a green pencil, a red apple, a blue crayon, a yellow crayon with a pair of orange scissors, a pink crayon, a green apple, a blue crayon, and a yellow crayon. On the right side, from top to bottom, there is a blue crayon, a glue stick labeled 'GLUE', a yellow crayon with a pair of blue scissors, a red apple, a blue notebook, a green pencil, a blue crayon, a yellow crayon, a pair of orange scissors, a pink crayon, a pair of purple scissors, a yellow crayon, a blue crayon, and a yellow crayon.

parentală în grădiniță-40 de sugestii de teme posibile- Cristina Maria Barbacariu, Mariana Dumitrescu, Maria Barbacariu, Nela Bărbulescu- Editura Diana-2015)

Bibliografie:

Revista învățământului preșcolar nr. 3- 4/ 1998- București-1998

Revista învățământului preșcolar nr. 3- 4/ 2008- București- 2008

Să învățăm bunele maniere!- Adina Grigore, Mihaela Crivac, Mihaela Hațegan, Margareta Lauruc, Mădălina Opreșan, Liliana Popescu, - Editura Ars Libris- 2010

Codul bunelor maniere pentru copii- Cei șapte ani de acasă...- Editura Pescăruș 2014

Consiliere parentală în grădiniță 40 de sugestii de teme posibile- Cristina Maria Barbacariu, Mariana Dumitrescu, Maria Barbacariu, Nela Bărbulescu- Editura Diana-2015

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR MIA-MIRELA-TATIANA ICHIM

Succesul copilului la școală depinde mult de disponibilitatea părinților și a profesorilor, de a construi o relație pozitivă, din care copiii să aibă de câștigat pe termen lung. Nimănui nu îi este ușor să interacționeze cu copiii: atât rolul de părinte, cât și cel de profesor implică o mulțime de responsabilități și momente dificile, dar și satisfacții pe măsură.

Rolul profesorilor și al părinților în educația copiilor este complementar și esențial pentru o educație completă, atât academică, cât și culturală, emoțională, socială și valorică. De aceea este important să mergem în aceeași direcție pentru a consolida reciproc ceea ce am învățat în două domenii: școală și familie. Cu toate acestea, uneori ambii, în loc să colaboreze, contribuie la barierele în comunicarea și înțelegerea în comunitatea educațională.

Prin urmare, școala trebuie să accepte importanța participării și colaborării părinților la educația copiilor și necesitatea unei relații cordiale între ele profesor și părinți, astfel încât profesorii să își poată îndeplini funcția în mod eficient și complet.

Pentru a atinge același obiectiv, școala trebuie să favorizeze participarea părinților și să le ofere mijloacele necesare pentru a consolida legăturile cu profesorii unităților școlare. Cooperarea este esențială pentru ca dezvoltarea academică a elevului să fie coerentă. Părinții trebuie să fie implicați în funcționarea școlii și să participe la activitățile comune propuse.

Părinții și profesorii împărtășesc responsabilitatea pentru educația copiilor și studenților. Cele două părți trebuie să coopereze și să se raporteze astfel încât traiectoria academică a copilului să se dezvolte în mod coerent și în aceeași direcție.

Toate cercetările și studiile efectuate asupra relației dintre familie și școală arată că menținerea unei legături și a unei participări strânse are un impact semnificativ asupra rezultatelor educaționale ale elevului. Cooperarea dintre părinți, profesori și școală ar trebui considerată un instrument eficient pentru a opri eșecul în învățământ și a obține succesul școlar.

În mod ocazional, profesorii se plâng că familiile nu manifestă un interes suficient pentru educația copiilor lor sau nu colaborează la fel de mult cum se așteaptă de la ei.

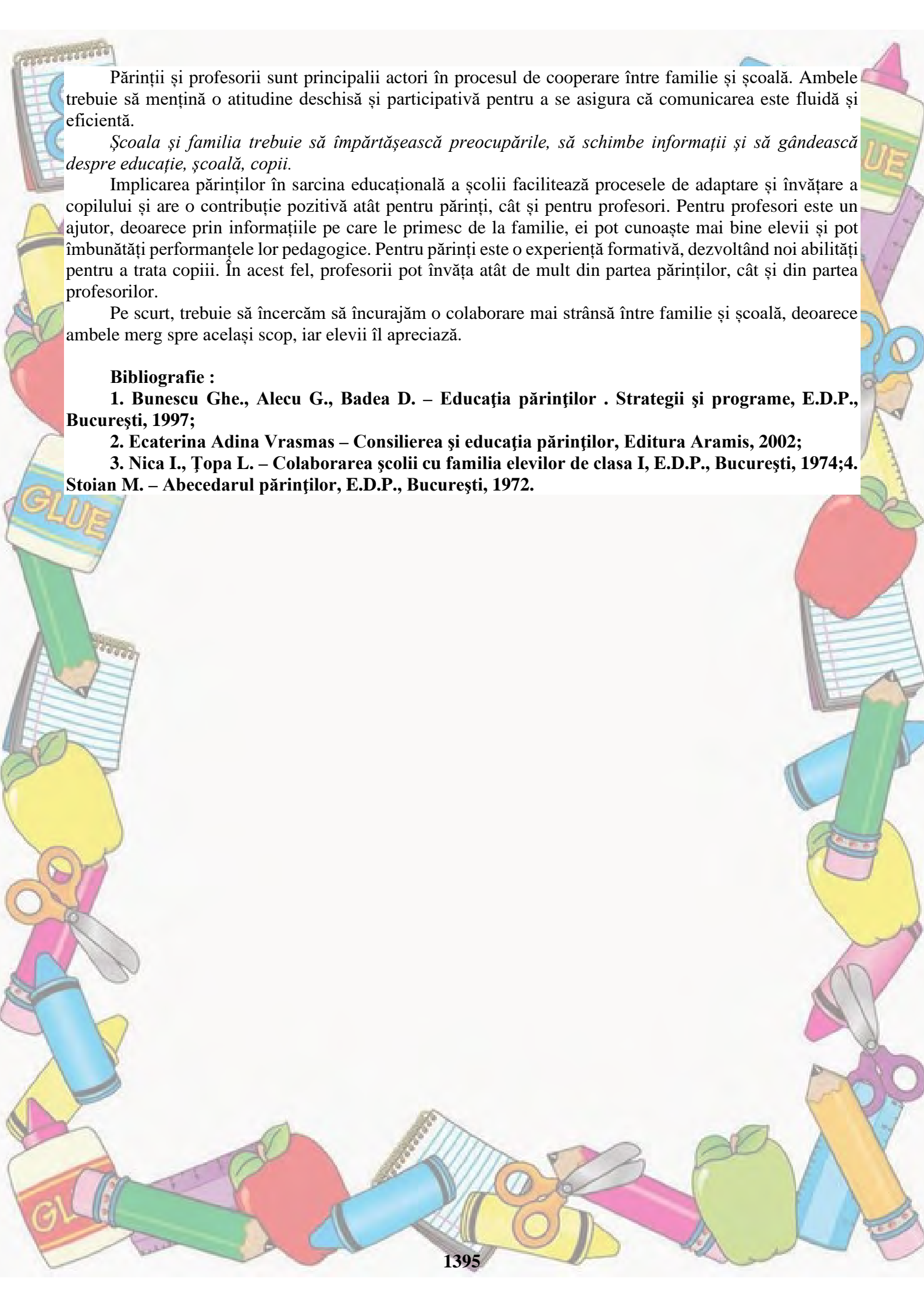
Școala are un rol primordial în stabilirea legăturii dintre profesori și părinți.

Obiectivul principal ar trebui să fie ca părinții să simtă că sunt parte integrantă a școlii. Pentru a realiza acest lucru, trebuie să explicăm încă de la început locul proeminent pe care îl ocupă în procesul educațional al copiilor lor și continuitatea pe care trebuie să le ofere în casele lor pentru munca care are loc în școală. Este esențial ca familiile să fie informate cu privire la proiectele școlii, modificările aprobate în acesta și activitățile organizate pe parcursul cursului.

Școala este responsabilă pentru dezvoltarea și implementarea canalelor de participare a familiei care facilitează contactul dintre părinți, cadre didactice și conducere, dincolo de îndrumări sau alte întâlniri formale obișnuite: ateliere, școală părinților, partide școlare sau discuții de către profesioniști, printre altele.. Este important ca aceste activități să fie planificate în momente și la o dată în care un număr mai mare de părinți pot participa, fără a trebui să-și neglijeze obligațiile de serviciu.

Familia și profesorii au roluri diferite în educația elevilor. Elevii au cele mai mari beneficii atunci când relația între părinți și profesori este bazată pe respect și încredere. Părinții pot iniția discuții cu profesorii elevului pentru a-și clarifica diferite aspecte, iar profesorii le apreciază interesul și îi văd ca parteneri în educația elevilor.

Nu este suficient pentru un părinte să participe numai la întâlnirile lunare/ semestriale cu părinții organizate în școală sau online, pentru a fi considerat implicat în educația elevilor. Pentru a sprijini real procesul de învățare al elevului este nevoie să-i ofere oportunități de învățare atât acasă, sprijinindu-l la teme, asigurându-i un spațiu optim, cât și pe strada sau la magazin, ajutându-l să ia singur decizii și să aplice în practică lucrurile învățate. Chiar dacă nu face parte din comitetul părinților din școală are dreptul să se informeze în legătură cu activitățile acestuia.

Părinții și profesorii sunt principalii actori în procesul de cooperare între familie și școală. Ambele trebuie să mențină o atitudine deschisă și participativă pentru a se asigura că comunicarea este fluidă și eficientă.

Școala și familia trebuie să împărtășească preocupările, să schimbe informații și să gândească despre educație, școală, copii.

Implicarea părinților în sarcina educațională a școlii facilitează procesele de adaptare și învățare a copilului și are o contribuție pozitivă atât pentru părinți, cât și pentru profesori. Pentru profesori este un ajutor, deoarece prin informațiile pe care le primesc de la familie, ei pot cunoaște mai bine elevii și pot îmbunătăți performanțele lor pedagogice. Pentru părinți este o experiență formativă, dezvoltând noi abilități pentru a trata copiii. În acest fel, profesorii pot învăța atât de mult din partea părinților, cât și din partea profesorilor.

Pe scurt, trebuie să încercăm să încurajăm o colaborare mai strânsă între familie și școală, deoarece ambele merg spre același scop, iar elevii îl apreciază.

Bibliografie :

- 1. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – Educația părinților . Strategii și programe, E.D.P., București, 1997;**
- 2. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002;**
- 3. Nica I., Țopa L. – Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, E.D.P., București, 1974;4. Stoian M. – Abecedarul părinților, E.D.P., București, 1972.**

EVALUAREA ȘCOLARĂ MODERNĂ CENTRATĂ PE COMPETENȚE

PROF. ÎNV. PRIMAR ICOBESCU VERONICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2, LUGOJ

În domeniul educațional, *competența* este capacitatea de selecție și combinare a cunoștințelor și capacităților susținute valoric și atitudinal de a rezolva cu succes o sarcină de învățare în raport cu standardele determinate.

Competența școlară poate fi considerată ca o disponibilitate acțională a elevului, bazată pe resurse bine precizate, dar și pe experiența prealabilă, suficientă și semnificativ organizată. Se materializează în performanțe ale elevului, predictibile în mare măsură pe baza prestațiilor anterioare.

În condițiile învățământului modern, competența se transformă în *finalitate a procesului educațional* și „obiect” al evaluării școlare. Competențele școlare disciplinare/transversale dobândite de elev în cadrul unei instruirii și evaluări „autentice” au luat locul obiectivelor operaționale/comportamente (observabile și măsurabile). În domeniul evaluativ ne aflăm în faza reconceperii evaluării, a trecerii de la evaluarea obiectivelor la evaluarea competențelor școlare.

Reconceperea evaluării din perspectiva competențelor presupune:

- Extinderea evaluării de la verificare și apreciere a rezultatelor la evaluarea procesului, a strategiei de învățare a elevului, purtătoare de succes; evaluarea elevilor dar și a obiectivelor, a conținutului, metodelor, a situației de învățare, a evaluării însăși;
- Luarea în considerare, pe lângă achizițiile cognitive, și a altor indicatori, precum: personalitatea, conduita, atitudinile; aplicarea în practică a celor învățate; diversificarea tehnicilor de evaluare și adecvarea acestora la situațiile concrete (teste docimologice, lucrări de sinteză, tehnici de evaluare a achizițiilor practice, probe de aptitudini, conduită, valorizare etc.);
- Deschiderea evaluării spre viață: competențe relaționale, comunicare profesor - elev, disponibilități de integrare socială;
- Scurtarea drumului evaluare - decizie - acțiune ameliorativă, inclusiv prin integrarea eforturilor și disponibilităților participative ale elevilor; centrarea pe aspectele pozitive și nesancționarea în permanentă a celor negative;
- Transformarea elevului într-un partener al profesorului în evaluare, prin: autoevaluare, interevaluare, evaluare controlată.

Această nouă concepție – centrarea pe competențe – prefigurează construcția unui nou model integrator al evaluării, care valorifică deopotrivă și încearcă să coreleze cunoștințe, deprinderi, capacități de aplicare a cunoștințelor, valori și atitudini ale elevului.

Bibliografie

Miron Ionescu, Ioan Radu-Didactica Modernă, ed.Dacia, Cluj-Napoca
Conctantin Cucos-Teoria și metodologia evaluării, editura Polirom, 2008

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. IFTIME BRÂNDUȘA IONELA

COLEGIUL TEHNIC „ION CREANGĂ” TG. NEAMȚ

Având ca punct de plecare expresia: „Părinții sunt modelele de bază pentru copii. Fiecare cuvânt, mișcare și acțiune au un efect.” Bob Keeshan – putem afirma că educația nu se termină acasă, și nici nu începe la școală, cele două medii trebuie să funcționeze în această direcție într-un echilibru perfect. Mediul familial are o și mai mare influență asupra dezvoltării personalității, atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului, având în vedere faptul că un copil preșcolar sau din clasele primare, își petrece mult mai mult timp acasă, în compania părinților și a familiei, decât la școală. Își va mai face apariția, pe parcursul înaintării în vârstă în dezvoltarea copilului încă un factor, mediul social: grupul prietenii și societatea.

În formarea personalității tânărului, factorii care contribuie sunt familia și școala. Pe de o parte, familia reprezintă cadrul social în care copilul, și apoi adolescentul, se află într-un raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, este pregătit pentru profesie și muncă și își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar pe de altă parte școala care constituie principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Părinții, cadrele didactice și comunitățile locale, se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte în această lume aflată într-o permanentă schimbare. Este fundamentală nevoia de implicare a familiei în educația de calitate a copiilor Pentru ca acest lucru să poată fi materializat, prima școală a viitorului cetățean este bineînțeles familia, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer a fi neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

Școala are sarcina de depista cauzele unor eșecuri școlare și de a interveni, uneori, când este cazul, în situațiile delicate. Mijloacele care pot da rezultate favorabile în creșterea randamentului școlar ar putea fi: un sfat la timp, o îndrumare competentă, vizita la domiciliu.

Se poate observa însă o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Există situații în care elevii cu multiple posibilități evoluează foarte lent deoarece familia nu prezintă interes în acest sens. Lipsa de interes și nepăsarea părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jignește. Ori, din pricina dezinteresului manifestat de familie sub aspectul învățaturii la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult încetinit de preocupări extrașcolare, folosind timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, însă, rezultatele slabe la învățatură le pun pe seama școlii. Pe de altă parte, sunt și părinți care supraaglomerează copiii, forțându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină nervozitate, o capacitate slabă a memoriei, irascibilitate. Sau sunt cazuri în care unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățatură, cu toate că aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului, făcându-l să pară timorat la lecție, inspirându-i teamă. Așadar, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție esențială a bunelor rezultate înregistrate de elevi.

Comunicarea profesor-părinte evidențiază, susține precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, părinții pot susține învățarea acasă, determinându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le curiozitatea și interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

Astfel, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme ca fiind primi educatori ai copiilor lor, manifestându-și disponibilitatea de a le răspunde la întrebări făcându-și timp să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să lectureze împreună, să păstreze legătura cu școala, să le aprecieze efortul copiilor,

să-i încurajeze și să-i ajute să persevereze. Pentru a deveni un individ de succes, părinții joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului.

Eforturilor educative făcute de școală, trebuie să se alătore familia pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care va avea de suferit este copilul, a cărui formare și instruire va fi încetinită.

Bibliografie:

1. Colceag, F., Alexandru, F. (2018), *Copilul tău este un geniu*, Editura Tikaboo
2. Pescaru-Băran, A.- *Parteneriat în educație familie - școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004
3. Nicola, I.- *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003
4. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002

PROFESOR IFTIMIU NICOLETA

COLEGIUL ECONOMIC „ION GHICA” BACĂU

Analiza de față se oprește asupra universului familial surprins în trei romane realiste din perioada interbelică a literaturii române: „Ion”, de Liviu Rebreanu (1920), „Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război”, de Camil Petrescu (1930) și „Enigma Otiliei”, de George Călinescu (1938), toate regăsindu-se în Programa pentru Bacalaureat.

Dacă în romanul rebrenian, întâmplările sunt amplasate în spațiul rural ardelenesc, de la începutul secolului al XX-lea, în celelalte două opere, spațiul este citadin. Viziunea asupra familiei este diferită, pornindu-se de la dihotomia rural-citadin.

În „Ion”, căsătoria se oficia în funcție de întinderile de pământ. Destinul lui Ion, cel care se căsătorește cu Ana, „fata bogată dar urâtă”, deși o iubește pe Florica „fata frumoasă dar săracă” l-au avut și Vasile Baci și Alexandru Pop Glanetașu. Iubind pământul, Vasile Baci ajunge să și iubească și nevasta, la moartea căreia își va urî fiica. Nu același lucru se întâmplă cu tatăl lui Ion care se căsătorește din interes. Numai că acesta va risipi avuția nevestei pe băutură, ceea ce va declanșa ura protagonistului pentru tatăl său, știut fiind faptul că, în spațiul rural, a avea pământ echivala cu respectul din partea comunității. În grilă psihanalitică, putem afirma că, în subconștientul lui Ion, exista dorința de a avea un tată respectat precum Vasile Baci, pentru fără a forța grila de interpretare. Nu putem trece peste familia învățătorului de la sat Zaharia Herdelea cu cele două fiice, Ghighi, Laura și fiul Titu. De remarcat este faptul că învățătorul are ca preocupare fundamentală realizarea unor căsătorii bazate pe siguranța materială și nu pe sentimentele fiicelor. Ana întruchipează imaginea unei „mater dolorosa” (Tudor Vianu). Neiubită nici de tată, nici de soț, alege sinuciderea, pentru a scăpa de suferință. Condiția femeii în spațiul rural ardelenesc, de la începutul secolului al xx-lea este sintetizată de G. Călinescu ca reprezentând „o avere, două brațe de muncă și o producătoare de copii”. Cititorul receptează mesajul transmis de către naratorul obiectiv, omniscient și omniprezent.

Viziunea asupra familiei/căsătoriei în romanul camilpetrescian este uniperspectivistă, din punctul de vedere al personajului-narator Ștefan Gheorghidiu, alter-ego al autorului. Scrierea de factură modernistă are în centru confesiunea protagonistului, un intelectual hiperlucid care, încă din capitolul al doilea, pune sub semnul suspiciunii fidelitatea soției sale Ela: „Eram însurat de doi ani și jumătate cu o colegă de la universitate și banuiam că mă înșală”. Crescut doar de mamă, Gheorghidiu, pasionat de filosofie, nu este de acord cu spiritul mercantil al unchilor său cu care are deseori contradicții. Spre surprinderea lui, va primi moștenirea de unchiul Tache și modul de viață al soților se va schimba în contrast cu anii săraci din studenția lor. Ela se va dovedi, brusc, interesată de petreceri mondene, excursii cu automobilul. Excursia de la Odobești accentuează gelozia lui Gheorghidiu. Faptul că Ela mânca din aceeași farfurie cu domnul G. declanșează o imensă suferință. Experiența trăită de el pe frontul Primului Război Mondial îl face să conștientizeze că, pe lume, există drame mai puternice decât suferința din dragoste. Hotărăște să se despartă de Ela, îi este indiferent chiar dacă este nevinovată, îi lasă toată averea, casele de la Constanța, banii, fotografiile, „adică tot trecutul”.

Pe lângă faptul că este o frescă a burgheziei bucureștene de la începutul secolului al XX-lea, romanul „Enigma Otiliei”, cu titlul inițial „Părinții Otiliei” are ca teme și paternitatea, căsătoria, familia, iubirea. Clanul Tulea reprezintă universal familial al unei burghezii decadente. Tipologiile realiste sunt relevante și expresiv construite. În centru se află averea lui moș Costache Giurgiuveanu care era mobilul atenției clanului Tulea în frunte cu sora acestuia, Aglae „baba absolută, fără cusur în rău”. Cei trei copii Olimpia „femeia plată”, Aurica „fata bătrână”, Titi „retardatul” sunt sub influența mamei lor, Aglae. Lipsiți de spirit întreprinzător, de dinamism și dorința de a acționa în vederea prosperității, toți din clanul Tulea așteptau moartea lui Giurgiuveanu pentru a moșteni averea acestuia. La polul opus, se află triumful Felix- Otilia-Pascalopol prin faptul că nu manifestau interes pentru avere. Felix venise în casa unchiului său, la București pentru a studia medicina, Pascalopol era un moșier întors de la Paris și face o pasiune pentru Otilia, peronajul enigmatic, „eternul feminin” din universul familial burghez care, deși îl iubește sincer pe Felix,

se va căsători cu Pascalopol pentru confortul material și va pleca la Paris, spre dezamăgirea lui Felix. Felix și Otilia pot fi considerați „orfani ai lumii burgeze”. Lui Felix îi murise tatăl când ajunge în casa unchiului său. Moș Costache avusese o legătură cu mama Otiliei, la moartea căreia amână gestul adopției, deși o iubește sincer. O numește „fe-fetița lui”. În finalul romanului, aflăm că Felix devenise doctor de renume. Este relevantă secvența din tren, când Felix se întâlnește cu Pascalopol care îi spune că se despărțise de Otilia, pentru a-i reda libertatea. Aceasta se căsătorise cu un conte la Buenos Aires și devenise actriță de mâna a doua. Fotografia pe care I-o arată lui Felix îl pune în dificultate. Otilia era de nerecunoscut, își pierduse fascinația de odinioară, devenise o femeie banală. Pascalopol este cel care spune că, pentru el „Otilia a rămas o enigmă”.

Chipul mamei este ilustrat de Aglae, „baba absolută, fără cusur în rău”, autoritară cu toți copiii.

Cele trei romane realiste din perioada interbelică sunt creații reprezentative ale literaturii noastre care surprind, cu originalitate, universul familial și constituie un prilej de reflecție cognitivă și afectivă asupra epocii.

PARTENERIATUL ȘCOALĂ-FAMILIE - FUNDAMENT PENTRU CALITATE ÎN EDUCAȚIE

PROF. BIANCA-MARIA ILAȘ
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 10 BOTOȘANI

Funcția fundamentală a educației este aceea de a pregăti omul pentru integrarea socială. Educația nu vizează formarea unui om abstract, ci a omului necesar societății respective, potrivit cerințelor acesteia. Funcția axiologică reprezintă educația pentru și prin valori.

Elevul trebuie să înțeleagă că societatea în care trăiește se conduce după anumite reguli și norme, pe care și el trebuie să le cunoască, să le aplice și să le respecte printr-un comportament corespunzător specific vârstei, prin valori sociale și atitudini morale care să ducă la armonia comunității și la progresul acesteia. Aceasta s-ar putea realiza prin readucerea emoției și a trăirii active a narațiunii în care este implicat elevul în spațiul școlar.

Rolul școlii este acela de formare a persoanelor capabile să utilizeze o bază de informații tot mai largă, să se adapteze flexibil la noile medii și condiții, să lucreze în mod efectiv în echipă, să aibă o atitudine empatică autentică față de alte grupuri și culturi și să rezoneze moral în mod responsabil la noile provocări și influențe distructive.

Oricât de bine ar fi pregătit un elev, nu se va integra în viața socială dacă nu practică un comportament civic (activ, liber, responsabil, deschis, tolerant, comunicativ, reflexiv, autoevaluativ), unele atitudini și valori morale (cinstea, corectitudinea, sinceritatea, respectul față de prieteni, părinți, oameni în general, față de școală, muncă).

Parteneriatele școală – familie - comunitate au la bază ideea că profesorii, elevii, părinții ceilalți membri ai comunității sunt parteneri în educație. Dacă în trecut aceste parteneriate erau activități cu caracter opțional și țineau mai mult de domeniul relațiilor publice, în prezent ele au un rol esențial în procesul de educație a elevilor, deoarece îi ajută să-și dezvolte competențe și abilități sociale încă din primii ani ai copilăriei, pregătindu-i să aibă succes la școală și mai târziu, în viață și în carieră.

În jurul elevilor se creează o comunitate de suport care începe să funcționeze în contextul în care părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Acestea nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice.

Problemele relației școală-familie pot fi de ordin comportamental (întâlnite atât între părinți, cât și la profesori și administratori școlari) sau de ordin material (relația școala-familie cere un surplus de efort material și de timp). Dificultățile pot rezulta din ideile divergente privind: responsabilitatea statului și a familiei privind educația copiilor; libertatea de alegere a școlii de către părinți sau unicitatea învățământului; impactul mediului familial asupra rezultatelor școlare ale copilului; randamentul pedagogic și datoria parentală; participarea părinților la gestionarea și procesul decizional din instituția școlară. Se consideră, în general, că problema este de atitudine; este dificil de pretins, atât la părinți, cât și la profesori, că relația de colaborare școală-familie (nu) este doar un "drept de opțiune".

Punctele negative referitoare la părinți față de colaborarea cu școala sunt: apatia (nu vin la reuniuni anunțate); lipsa de responsabilitate (așteaptă inițiativa profesorilor); timiditate (lipsa de încredere în sine); participare cu ingerințe (critica cu impertinență școala); preocupări excesive (exclusive) pentru randamentul școlar (notele copilului); rolul parental rău definit (nu înțeleg corect funcțiile și rolurile în educația copilului); contacte limitate cu școala (numai în situații excepționale, de criza în comportarea copilului); conservatorism (reacții negative la idei noi), activitatea cu părinții are un caracter neorganizat, sporadic și la întâmplare sau este ignorată în multe școli.

În ceea ce privește profesorii privind colaborarea cu familiile elevilor reproșurile sunt similare, inclusiv privind: dificultăți de a stabili relația cu adulții (tratează părinții ca pe copii și nu ca parteneri în educația copilului, decizând autoritar la reuniunile cu părinții); definirea imprecisă a rolului de profesor

(oscilează între autonomia tradițională și perspectivele noi ale parteneriatului); lipsa pregătirii privind relația școală-familie.

Dacă cele două medii educaționale – școala și familia – se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură bună integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială. Binefacerile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor și continuând cu identificarea intereselor comune în beneficiul copiilor. Cercetările confirmă că indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri cu școala în educația copiilor lor, rezultatele determină performanța elevilor, o mai bună frecvență a școlii, reducerea ratei de abandon școlar și scăderea fenomenului delincvenței.

Iată câteva principii ale colaborării familie școală:

- Copiii să se implice ca participanți activi în interacțiunile familie școală, centrată pe învățare;
- Să ofere tuturor părinților oportunități de a participa activ la experiențele educaționale ale copiilor lor, chiar dacă vin sau nu la școală;
- Colaborarea familie școală să fie folosită pentru rezolvarea problemelor dificile și, drept cadru de sărbătorire a realizărilor, a performanțelor deosebite;
- Relația dintre cele două instituții atât de importante să constituie fundamentul restructurării educaționale și al reinnoirii comunității;
- Eficiența profesională a cadrelor didactice, a administratorilor și a întregului personal al școlii să fie maximizată prin dezvoltarea unor abilități concrete, esențiale, conexiuni cu părinții și comunitatea.

Scopurile aferente acestor principii ar fi:

- Să ajutăm școlile să privească parteneriatele cu familia ca pe o primă resursă și nu ca pe un ultim refugiu, în promovarea învățării și dezvoltării.
- Să stabilim colaborarea școală – familie la nivel național, ca pe un standard al politicilor și practicilor educaționale.

Bibliografie :

1. Bunescu, Gheorghe „Școala și valorile morale“, EDP, R.A, București, 1998;
2. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „Prelegeri pedagogice“, Editura Polirom, Iași, 2001;
3. Robu, Maria, „Empatia în educație“, Didactica Publishing House, București, 2008;

STIMULAREA INTERESULUI PENTRU LECTURA

PROF.INV. PRIMAR ILIE MIRELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 169
SECTOR 6, BUCUREȘTI

“Cultura unui om se formează, în primul rând, prin lectură. De aceea, din fragedă copilărie e bine să iubim cartea, să o citim, să o păstrăm cu grijă ca pe un bun de preț. (Nicolae Iorga)

Citind aceste rânduri ar trebui să ne dăm seama cât de importantă este cartea care este comoara fără de preț, este învățătura care te conduce la bine, te face să te bucuri, să râzi sau să plângi. Din păcate, într-o perioadă în care suntem invadați de vizual, internet și televiziune, lectura devine o variantă mai puțin accesibilă de petrecere a timpului liber pentru tinerii din ziua de azi. De aceea, putem constata că ei citesc mai greu, nu le place să citească, nu înțeleg ceea ce citesc, iar dorința de a se informa este mai rapidă. Gustul pentru citit nu vine de la sine ci se formează printr-o îmbinare a factorilor educaționali (școala și familia) o muncă ce se caracterizează prin răbdare, perseverență, continuitate și voință.

Citirea cărților contribuie la îmbogățirea cunoștințelor elevilor, la formarea unui vocabular bogat, la dezvoltarea exprimării. Ceea ce citesc în copilărie se întipărește în amintirea lor toată viața, influențând personalitatea fiecăruia. Pentru a ajunge la actul lecturii, copiii învață mai întâi să citească. Stimularea interesului pentru lectură, începând chiar din clasa pregătitoare, contribuie la exersarea unei citiri corecte și conștiente. Învățătorul trebuie să aleagă pentru școlarul mic o lectură adecvată pe care mai întâi i-o citește cu voce tare și mai târziu o va citi el însuși. De asemenea, este important să fie folosite diverse forme de îndrumare care să aibă drept scop stimularea interesului pentru lectură iar cea mai deasă formă folosită este **povestirea**. Elevii citesc povestirea acasă, iar în oră povestesc lectura citită. Conținutul povestirii e redat de mai mulți elevi ceea ce duce la activizarea și antrenarea lor în activitate. Elevii se întrec în a povesti cât mai frumos și mai mult, antrenând astfel și pe cei mai puțin dornici de lectură.

Promovarea lecturii se mai poate face și prin **vizita la bibliotecă**, elevii fiind astfel îndrumați spre lectura personală prin împrumutul cărților. O astfel de vizită am efectuat-o cu elevii mei încă de când au erau “bobocei “. Intrând într-o încăpăre cu cărțile frumos rânduite, estetic și funcțional, cu portrete dominând pereții, precum și cu citate celebre referitoare la carte, ei au reușit să se orienteze după cartea importantă, să intre în contact cu fișele de evidență ale cititorilor și, în plus de asta, să fie în contact cu lumea cărților, să caute să se documenteze, totul îndemnându-i la lectură.

La clasele mici, printre mijloacele pasionante care-i invită pe copii la lectură se pot număra și **jocurile literare**.”Povestirea în lanț “este un joc prin care conținutul poveștilor citite este redat de mai mulți elevi. Ei sunt așezați în cerc, formând un lanț. Este numit primul elev să povestească, acesta povestește un fragment iar alt elev continuă povestea de acolo de unde s-a oprit primul și tot așa până la sfârșitul poveștii. Copilul care nu poate continua povestirea ”rupe lanțul“ și, astfel va trebuie să citească o lectură în plus. De asemenea, **ghicitorile literare** au un rol important în stimularea interesului pentru lectură. Acestea se pot desfășura astfel: se citește un fragment apoi se cere elevilor să recunoască și să indice opera/autorul sau să recunoască lectura în care este specificat eroul principal. Foarte apreciat de elevi este “jocul cu versurile“ în care învățătorul recită 1-2 versuri dintr-o poezie iar elevii o continuă.

La clasele mai mari interesul pentru lectură se amplifică. La studierea unor autori am căutat să-i stimulez pe elevi să citească și alte opere scrise de aceștia. Am întocmit cu elevii portofolii pentru fiecare scriitor cunoscut ce cuprindea portretul acestuia, date bibliografice și aspecte esențiale din opera lor sub forma de imagini și citate, stârnindu-le, astfel, interesul și dragostea pentru lectură.

Medalionul literar este o activitate pe care o realizat-o cu elevii cu ocazia zilei de 15 ianuarie, în cinstea marelui poet Mihai Eminescu în colaborare cu biblioteca școlii. Elevii au fost înștiințați dinainte spunându-li-se numele autorului. A fost realizată o miniexpoziție de carte care cuprindea titluri din

diversele opere scrise de marele poet. Doamna bibliotecara le-a prezentat elevilor aspecte din viața și opera marelui poet și activitatea s-a încheiat cu un mic spectacol artistic în care elevii au recitat poezii sau au cântat cântece.

Și organizarea unor **șezători literare** are rolul de a verifica asimilarea conținutului lecturilor citite de elevi deoarece acestea reprezintă o formă recreativă foarte potrivită pentru realizarea cu succes a obiectivelor propuse în cadrul orelor de limba și literatura română. Dacă elevii iubesc poveștile, cântecele, poeziile, glumele atunci realizarea unei astfel de șezători va fi benefică, deoarece acestea dau viață unei astfel de activități.

Șezătoarea literară se poate organiza fie în cadrul clasei, fie cu clase diferite. Este o formă atractivă, recreativă și dinamizatoare și reprezintă cadrul cel mai adecvat manifestării libere a elevilor, mijloc eficient de exersare și cultivare a relațiilor de colaborare, încredere.

La șezătoare, aceștia pot deveni mici actori, interpretând rolul unor personaje preferate din lecturile citite. Pot participa și părinții pentru a le demonstra rolul important pe care îl au cărțile. Mulți dintre aceștia pot deveni astfel cititori alături de copiii lor și, cumpărând cărțile recomandate, vor pune bazele unei mici biblioteci școlare.

Caietul de lectura este un important element de lucru atât pentru elevi cât și pentru învățător. Acesta ajută elevii să-și formeze deprinderea de a citi în mod corect o carte, de a observa trăsăturile personajelor și a formula propriile opinii despre o carte. În ele, aceștia pot nota:

- Elemente de identificare : autorul și titlul cărții; editura și anul apariției; numărul de pagini
- Conținutul cărții: subiectul pe scurt; personajele; expresii artistice care urmează a fi folosite în propriile compoziții

În urma analizării acestor caiete se poate face o clasificare a elevilor, cei care citesc mai mult pot fi recompensați cu o diplomă. Realizarea acestor caiete poate duce la creșterea interesului celor care citesc mai puțin sau uită să citească.

Alături de aceste activități extracurriculare și *familia* are un rol important în promovarea lecturii, în formarea și dezvoltarea gustului pentru lectură. Când în familie nu există o mică bibliotecă sau când membrii familiei nu citesc, rareori se poate aștepta ca un copil să dovedească de timpuriu pasiune pentru lectură, pentru carte în general. Exemplul personal în familie este esențial în îndrumarea elevului. În acest scop, povestirea conținutului, comentarea unei cărți în mediul familial reprezintă un bun mijloc de dezvoltare a dragostei pentru lectură.

Am sugerat părinților copiilor mei, ca în momentul lecturii să încurajeze copilul să redea prin desen ceea ce a înțeles el din conținutul citit sau să asculte diverse fragmente muzicale potrivite textului audiat, dezvoltându-li-se astfel gustul pentru lectură.

Această dragoste pentru lectură, formată cât de cât în familie, este întreținută apoi de către școală prin activitățile ei curriculare și extracurriculare, aceasta având rolul cel mai important în apropierea copilului de lumea cărții și, implicit pentru lectură.

În afară de toate acestea, orice plimbare poate fi un motiv pentru lectură, dar un alt tip de lectură și anume cea a comportamentului, a culorilor, a reacțiilor celorlalți. Chiar și călătoriile prin și în afara localității reprezintă un prilej de a povesti istoricul locurilor, pentru amintiri și impresii.

Așadar, necesitatea modernizării strategiei didactice, în vederea ameliorării performanței elevilor în domeniul lecturii în ciclul primar, constituie o preocupare permanentă a tuturor persoanelor implicate în procesul educativ. Învățătorul reprezintă cel mai important factor în ceea ce privește delimitarea a două lucruri: lectura și media.

Nazareno Padellano scria: *"Profesorul citește și știe să citească bine. Dacă vrea să-i facă pe elevi să iubească lectura este necesar să nu-și satisfacă gustul personal, ci să se străduiască să caute cărți construite în jurul polilor de atracție ai acțiunii și imaginației.."*

BIBLIOGRAFIE:

1. Cosmovici, Andrei - *Psihologie școlară*, Iași, Editura „Polirom”, 1998
2. Costea, Octavia – *Didactica lecturii. O abordare funcțională*, Institutul european Iasi, 2006
3. Șerdean, Ion -, *Metodica predării limbii române la clasele I-IV*”, EDP, București, 1991

FEMEIA - INIMA FAMILIEI!

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR: ILIEȘ ALEXANDRA CLAUDIA

GPP DEDA

Mama este mereu lângă tine, e îngerul păzitor al fiecăruia. O găsești în adierea frunzelor pe lângă care treci, în mirosul mâncărilor pe care ți le amintești din copilărie, în florile pe care alegi să le dăruiești, ea e în toate zâmbetele tale de zi cu zi.

O găsești în mâna care te atinge pe frunte când ai febră, în liniștea din zilele ploioase când te simți melancolică, ea e în culorile curcubeului și în căldura pe care o simți în diminețile reci din anotimpul iarna.

Când plec undeva, și sunt departe, îmi sun mama, de fiecare dată amândouă ne aducem aminte de momentele frumoase petrecute împreună. Râdem, suspinăm, visăm, ne bucurăm, povestim ce a mai gătit, ce am mai scris pe papirusul vieții, popasurile și hopurile, dacă am mâncat, dacă m-am îmbrăcat, dacă am răcit, vrute și nevrute. Așa e mama, grijulie!

Pentru mama am rămas tot puiul ei și așa va fi mereu oricât de multe urme vom avea pe frunte sau viața ne va ninge părul. Cât timp ne trăiesc părinții, noi suntem copii indiferent de vârsta pe care o avem.

I-am văzut chipul mamei îngândurat și obosit. Și i-am văzut mâinile muncite și îmbătrânite. A fost nevoie să devin mare pentru a o înțelege pe mama, pentru a înțelege câte frământări interioare, câte visuri neîmplinite, câte dureri și doruri nespuse a ascuns în sufletul ei. Oare cum a învățat să se pună pe locul doi și cum a învățat să se abandoneze și să trăiască prin mine? Câtă forță a putut să aibă inima ei, care a suspinat și a plâns atât pentru mine, cât și pentru toate durerile și nedreptățile la care a fost ea supusă?

Mama e cea care mereu spune: „lasă că o să treacă și mâine o să vezi ca să fie mai bine!” Există câte o mamă pentru fiecare copil și acea mamă i se potrivește cel mai bine, pentru că simte instinctiv lucrurile care i se întâmplă. Odată, demult, am fost o singură ființă și de aceea purtăm cu toții o fărâmă din inima mamei.

De la mama știu o mulțime de lucruri: să nu uit să fiu om, să iubesc fără să aștept ceva în schimb, să iert pentru liniștea mea, să ajut pe oricine, să mângâi fără greață orice rană a sufletului sau a trupului, să rabd valorile și provocările vieții, pentru că după orice noapte vine și zi, și după orice ploaie apare soarele. Tot mama m-a învățat să gătesc orice fel de mâncare, să spăl, să calc, să fac curat, să fiu gospodină și independentă, să nu depind de nimeni niciodată și să nu aștept nimic din exterior. Să muncesc și să mă ridic singură, fără compromisuri.

Mama m-a învățat că mulțumită și fericită nu mă face ceea ce am în pungă, ci ceea ce am în inimă și să nu-mi fie frică de nimeni și nimic, decât de Domnul! Mi-a spus mereu că sunt puternică, deșteaptă și frumoasă: „Mami te iubește, viața este frumoasă, tu ești iubire!”

Of, mamă, dacă aș fi știut mai devreme, dacă aș fi înțeles mai devreme toate astea! Nu ți-aș mai fi întors spatele când îmi dădeai un sfat, nu te-aș mai fi contrazis și nu aș mai fi ridicat tonul la tine. Nu aș fi spus niciun cuvânt care să-ți rănească sufletul atât de fragil! Ți-aș fi spus cât mai des că te iubesc și că ești frumoasă. Ți-aș fi mulțumit pentru fiecare clipă de dăruire și pentru sacrificiile tale neobosite. M-aș fi plimbat mai mult cu tine și mai puțin cu prietenii mei. Te-aș fi rugat să stai cu mine la masă și te-aș fi servit eu, să simți și tu că ești iubită. Nu te-aș mai fi lăsat să muncești atât și nu aș mai fi cerut atât de multe de la tine. Aș fi făcut tot posibilul să-ți bucur inima, să îți arăt că toate eforturile tale făcute cu atâta iubire îți sunt acum răsplătite cu recunoștință și dragoste.

Sunt multe de spus despre mama. Niciunul dintre noi nu ar putea epuiza toate cuvintele și gândurile ce înveșmântează ființa cea mai dragă de pe pământ. Cuvintele nu-mi ajung acum. Restul le va spune inima...

8 REGULI DE BUNE MANIERE PE CARE ORICE COPIL TREBUIE SĂ LE CUNOASCĂ

INTOCMIT, PROF. EDUCATOR, ANDA ILIEȘ

Înainte de a certa copilul, de a-i reproșa că e lipsit de bun simț sau a-i atrage atenția asupra unor lucruri pe care nu i le-am predat înainte, trebuie să respirăm adânc și să ne întrebăm dacă el e conștient de faptul că ceea ce face e greșit.

1. *Te rog, de fiecare dată când cere ceva.*

E simplu să cerem, însă nimeni nu e obligat să ne ofere. Un singur cuvânt poate schimba întotdeauna lucrurile.

2. *Mulțumesc !*

Mulțumesc este cuvântul magic. Nu doar pentru că stă la baza piramidei bunelor maniere, dar și pentru că transmite celorlalți apreciere și recunoștință pentru ceea ce au făcut pentru noi.

3. *Arta conversației.*

Copiii întrerup adesea conversațiile adulților. Motivul? Au ceva important de spus, din punctul lor de vedere, așadar vor neapărat să fie ascultați. Nu e cazul să îi certăm, însă e esențial să le explicăm că pot întrerupe conversația doar când este o situație cu adevărat urgentă.

Totodată, nu uita să îl asiguri că îl vei ajuta să rezolve problema imediat ce închei conversația. Astfel copilul va ști că îl ascuți și va exersa și răbdarea.

4. *Scuză-mă !*

Scuză-mă, atunci când vrea să intre într-o conversație sau să o întrerupă, pentru un motiv sau altul, reprezintă o metodă extraordinară de a se face ascultat fără să apară ca lipsit de bun simț. Întreruperile urmate de scuze sunt binevenite, captează atenția, iar copilul va fi ascultat și integrat în conversație.

Iată ce simplu este să îl ajutăm pe copil să se integreze într-o conversație, să fie ascultat, să îi fie acceptate ideile – totul într-o manieră politicoasă.

5. *Diplomația.*

Sigur te-ai întâlnit, măcar o dată, cu o persoană care s-a grăbit să îți spună că te-ai îngrășat, că îți stă urât părul sau că ești slabă moartă. Astfel de opinii exprimate fără rețineri jignesc și chiar pot distruge relații.

Copilul ar trebui să învețe, încă din primii ani de viață, ce înseamnă diplomația. Motivele pentru care oamenii arată într-un fel sau altul nu sunt de judecat, deci remarcile negative sunt de evitat.

Cum le explicăm acest lucru copiilor? Foarte simplu.

Cu toții suntem diferiți și nu trebuie să aducem jigniri nimănui.

6. *Să evite situația în care ar fi musafirul nepoftit.*

Copilul trebuie să învețe să bată la ușă. Indiferent că e vorba de ușa de la baie, ușa de la camera părinților sau orice altă ușă din camera sau din spațiile străine în care ajunge. Bătând la uși va înțelege că poate evita situații neplăcute, iar explicându-i că nici lui nu i-ar plăcea ca altă persoană să intre peste el fără să bată înainte la ușă.

7. Să nu râdă de ceilalți.

În rândul copiilor, **bullyingul** este foarte des întâlnit. Dar, știați că foarte mulți copii obișnuiesc să se poarte urât cu ceilalți, să îi jignească și să îi umilească... pentru că așa au văzut acasă? Sau pentru că nimeni a fost acolo pentru a le asculta nevoile?

Ne e greu să credem, dar astfel de lucruri se întâmplă. Este de datoria noastră, a părinților, să le explicăm celor mici că avem cu toții defecte, iar fiecare om trebuie iubit pentru ceea ce este.

8. Să nu vorbească niciodată cu gura plină.

Când cineva vorbește cu gura plină, toți cei din jur pot vedea ce mănâncă. Mai mult decât atât, resturi din mâncare pot ajunge în farfuriile celorlalți...și nimeni nu își dorește asta.

Încă din primii ani de viață copilul trebuie să învețe să mănânce cu gura închisă și să nu vorbească în timp ce are gura plină.

Ce ar mai trebui să știi : -bunele maniere nu sunt valori care se învață de la sine. Pentru ca fenomenul de autoeducare să poată avea loc, în copilărie este esențial să le predăm copiilor regulile de bază care construiesc sistemul bunelor maniere.

Copiii învață foarte repede și sunt foarte deschiși educației. Rolul părinților în predarea bunelor maniere este esențial. Pentru binele copilului și viitorului adult.

ROLUL COLABORĂRII FAMILIEI CU ȘCOALA ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR, ILIEȘ GEORGE CĂLIN

ȘC. GIMN. "DR. IOAN MIHALYI DE APȘA" SIGHETU MARMAȚIEI

Părinții sunt primii profesori ai copilului, ei începând educarea lui în mediul familial. Împreună cu părinții, grădinița și școala își au rolul lor bine stabilit, intervenind în dezvoltarea primară a copilului.

Părinților le revine rolul esențial în creșterea copiilor, asigurându-le acestora nu numai existența materială, cât și un climat familial afectiv și moral. Sunt situații în care familia consideră că este suficient să se ocupe doar de satisfacerea nevoilor primare (hrană, îmbrăcăminte, locuință, cheltuieli zilnice etc.), ignorând importanța unei comunicări afective, nestimulând dezvoltarea sentimentului de apartenență. Dezvoltarea socială și emoțională a copilului mic este esențială pentru modul în care va crește și va evolua ca persoană. Dezvoltarea emoțională se referă și vizează formarea conceptului de sine a celui mic prin capacitatea de a reuși să se perceapă ca o persoană unică, individuală și de a recunoaște emoții, sentimente, trăiri. O dezvoltare emoțională echilibrată a copilului îl ajută să identifice rapid sentimente și emoții, să le exprime și să le facă față corespunzător în anumite situații. În plus, îl ajută să perceapă și să identifice trăirile prin care trec cei cu care interacționează și să gestioneze situația și dialogul în funcție de acestea.

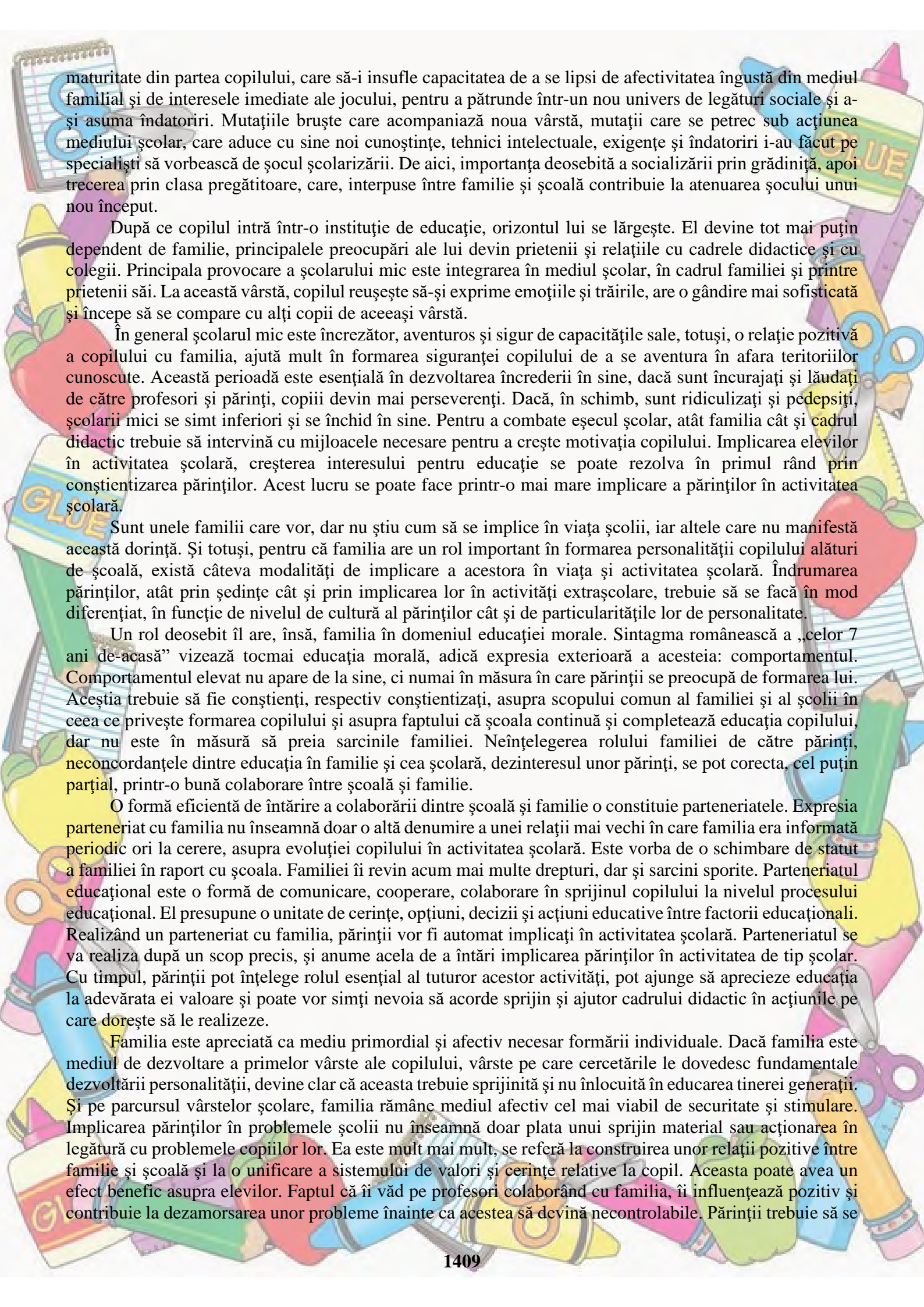
Dacă abilitățile motorii și creșterea micuțului se dezvoltă în mod firesc sau natural, cea emoțională sau socială necesită ajutorul părinților, care trebuie să dea dovadă de foarte multă răbdare și timp. Un copil care deține frâiele unor abilități socio-emoționale esențiale va crește și se va dezvolta într-un adolescent și apoi într-un matur responsabil și împlinit. Dezvoltarea socio-emoțională a copiilor este o problemă foarte sensibilă, ea are un rol esențial în fiecare etapă a împlinirii sociale a copilului. În formarea acesteia părinții au un rol deosebit, de aceea, ei trebuie să cunoască elementele de bază în formarea socio-emoțională a unui copil, pentru a trata acest aspect în funcție de importanța cuvenită.

În primul rând, părinții trebuie să introducă în rutina zilnică a copilului jocuri, jucării și activități care să îl ajute să-și însușească principalele aptitudini socio-emoționale. Întâlnirile de joacă și integrarea micuțului în grupuri de copii, încă de la vârste fragede, reprezintă o metodă simplă și eficientă prin care copiii sunt ajutați să își dezvolte principalele aptitudini sociale. Puterea exemplului are aici un rol deosebit. Cu ajutorul lor, copilul învață unele reguli ce trebuie respectate în interacțiunile cu ceilalți. Din aceste interacțiuni copilul are multe lucruri de învățat, acestea contribuind la o dezvoltare emoțională echilibrată.

Principalele aptitudini sociale și emoționale se învață prin joc și cu ajutorul jucăriilor, cum ar fi jucăriile de pluș și jocurile de rol și de societate, dar și jocuri de imaginație și creativitate. Cu ajutorul lor și prin acestea, copilul se va afla în diferite situații imaginare în care va învăța să socializeze cu alții. Copilul trebuie încurajat să se joace cu instrumente muzicale, să picteze și să deseneze, să modeleze plastilina, să facă puzzle-uri simple, să inventeze povești, să pună în scenă teatru de păpuși, să se joace cu cuburi de construcție. Toate acestea îl ajută să devină mai creativ și să-și dezvolte imaginația. Familia este și trebuie să fie un model pentru copii.

Copiii imită vorbele, faptele și gesturile celor în mijlocul cărora trăiesc. De aceea, părinții trebuie să aibă mare grijă și să se comporte în fața lor exact așa cum doresc să se comporte și copiii când vor fi adulți. În ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, așadar, între factorii educației, familia este și a fost considerată ca factor prioritar și primordial. Parte componentă a educației informale, familia joacă un rol esențial în educația tinerei generații. Ea își aduce contribuția în toate sectoarele educației, aici, copilul făcându-și ucenicia pentru viață, cea morală rămânând însă esențială prin substanța pe care i-o imprimă familia.

Ponderea familiei ca factor educațional este cu atât mai mare cu cât copilul este mai mic, aceasta scăzând odată cu înaintarea copilului pe treptele superioare ale ontogenezei. Mediul școlar în care copilul de 6 ani este primit este complet diferit de cel familial, el fiind creat pentru o muncă disciplinată, organizată. Școala constituie un mediu care, în locul unui grup restrâns, ca cel de joc, oferă copilului o colectivitate și un loc de muncă cu numeroase întrepătrunderi: mentale, afective, morale, care se constituie ca un important resort al dezvoltării lui psihice. Adaptarea la școală, la ocupațiile și relațiile școlare, presupune o oarecare

maturitate din partea copilului, care să-i însuflească capacitatea de a se lipsi de afectivitatea îngustă din mediul familial și de interesele imediate ale jocului, pentru a pătrunde într-un nou univers de legături sociale și a-și asuma îndatoriri. Mutațiile bruște care acompaniază noua vârstă, mutații care se petrec sub acțiunea mediului școlar, care aduce cu sine noi cunoștințe, tehnici intelectuale, exigente și îndatoriri i-au făcut pe specialiști să vorbească de șocul școlarizării. De aici, importanța deosebită a socializării prin grădiniță, apoi trecerea prin clasa pregătitoare, care, interpusă între familie și școală contribuie la atenuarea șocului unui nou început.

După ce copilul intră într-o instituție de educație, orizontul lui se lărgeste. El devine tot mai puțin dependent de familie, principalele preocupări ale lui devin prietenii și relațiile cu cadrele didactice și cu colegii. Principala provocare a școlarului mic este integrarea în mediul școlar, în cadrul familiei și printre prietenii săi. La această vârstă, copilul reușește să-și exprime emoțiile și trăirile, are o gândire mai sofisticată și începe să se compare cu alți copii de aceeași vârstă.

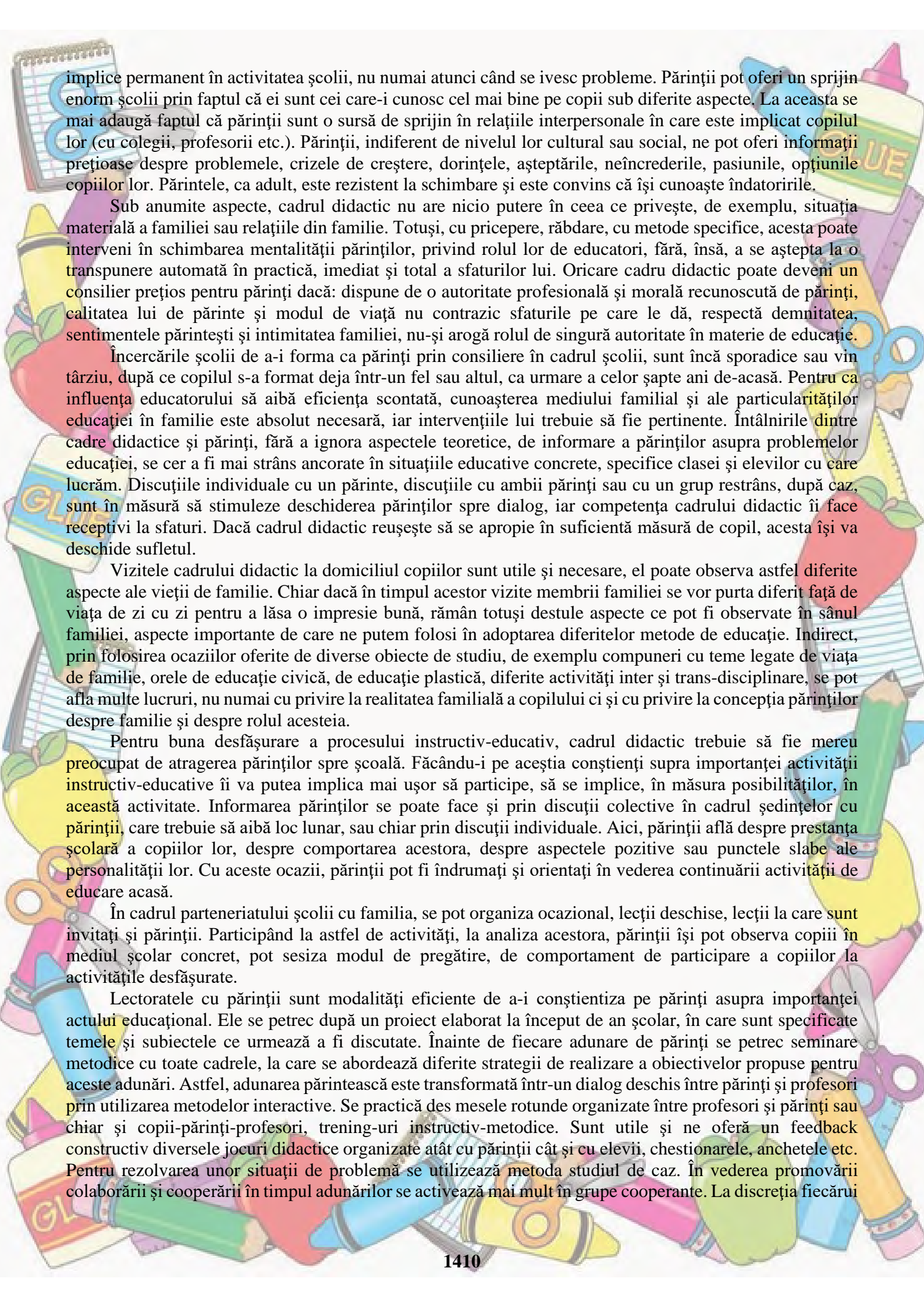
În general școlarul mic este încrezător, aventuros și sigur de capacitățile sale, totuși, o relație pozitivă a copilului cu familia, ajută mult în formarea siguranței copilului de a se aventura în afara teritoriilor cunoscute. Această perioadă este esențială în dezvoltarea încrederii în sine, dacă sunt încurajați și laudați de către profesori și părinți, copiii devin mai perseverenți. Dacă, în schimb, sunt ridiculizați și pedepsiți, școlarii mici se simt inferiori și se închid în sine. Pentru a combate eșecul școlar, atât familia cât și cadrul didactic trebuie să intervină cu mijloacele necesare pentru a crește motivația copilului. Implicarea elevilor în activitatea școlară, creșterea interesului pentru educație se poate rezolva în primul rând prin conștientizarea părinților. Acest lucru se poate face printr-o mai mare implicare a părinților în activitatea școlară.

Sunt unele familii care vor, dar nu știu cum să se implice în viața școlii, iar altele care nu manifestă această dorință. Și totuși, pentru că familia are un rol important în formarea personalității copilului alături de școală, există câteva modalități de implicare a acestora în viața și activitatea școlară. Îndrumarea părinților, atât prin ședințe cât și prin implicarea lor în activități extrașcolare, trebuie să se facă în mod diferențiat, în funcție de nivelul de cultură al părinților cât și de particularitățile lor de personalitate.

Un rol deosebit îl are, însă, familia în domeniul educației morale. Sintagma românească a „celor 7 ani de-acasă” vizează tocmai educația morală, adică expresia exterioară a acesteia: comportamentul. Comportamentul elevat nu apare de la sine, ci numai în măsura în care părinții se preocupă de formarea lui. Aceștia trebuie să fie conștienți, respectiv conștientizați, asupra scopului comun al familiei și al școlii în ceea ce privește formarea copilului și asupra faptului că școala continuă și completează educația copilului, dar nu este în măsură să preia sarcinile familiei. Neînțelegerea rolului familiei de către părinți, neconcordanțele dintre educația în familie și cea școlară, dezinteresul unor părinți, se pot corecta, cel puțin parțial, printr-o bună colaborare între școală și familie.

O formă eficientă de întărire a colaborării dintre școală și familie o constituie parteneriatele. Expresia parteneriat cu familia nu înseamnă doar o altă denumire a unei relații mai vechi în care familia era informată periodic ori la cerere, asupra evoluției copilului în activitatea școlară. Este vorba de o schimbare de statut a familiei în raport cu școala. Familiei îi revin acum mai multe drepturi, dar și sarcini sporite. Parteneriatul educațional este o formă de comunicare, cooperare, colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. El presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali. Realizând un parteneriat cu familia, părinții vor fi automat implicați în activitatea școlară. Parteneriatul se va realiza după un scop precis, și anume acela de a întări implicarea părinților în activitatea de tip școlar. Cu timpul, părinții pot înțelege rolul esențial al tuturor acestor activități, pot ajunge să aprecieze educația la adevărata ei valoare și poate vor simți nevoia să acorde sprijin și ajutor cadrului didactic în acțiunile pe care dorește să le realizeze.

Familia este apreciată ca mediu primordial și afectiv necesar formării individuale. Dacă familia este mediul de dezvoltare a primelor vârste ale copilului, vârste pe care cercetările le dovedesc fundamentale dezvoltării personalității, devine clar că aceasta trebuie sprijinită și nu înlocuită în educarea tinerei generații. Și pe parcursul vârstelor școlare, familia rămâne mediul afectiv cel mai viabil de securitate și stimulare. Implicarea părinților în problemele școlii nu înseamnă doar plata unui sprijin material sau acționarea în legătură cu problemele copiilor lor. Ea este mult mai mult, se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală și la o unificare a sistemului de valori și cerințe relative la copil. Aceasta poate avea un efect benefic asupra elevilor. Faptul că îi văd pe profesori colaborând cu familia, îi influențează pozitiv și contribuie la dezamorsarea unor probleme înainte ca acestea să devină necontrolabile. Părinții trebuie să se

implică permanent în activitatea școlii, nu numai atunci când se ivesc probleme. Părinții pot oferi un sprijin enorm școlii prin faptul că ei sunt cei care-i cunosc cel mai bine pe copii sub diferite aspecte. La aceasta se mai adaugă faptul că părinții sunt o sursă de sprijin în relațiile interpersonale în care este implicat copilul lor (cu colegii, profesorii etc.). Părinții, indiferent de nivelul lor cultural sau social, ne pot oferi informații prețioase despre problemele, crizele de creștere, dorințele, așteptările, neîncrederea, pasiunile, opțiunile copiilor lor. Părintele, ca adult, este rezistent la schimbare și este convins că își cunoaște îndatoririle.

Sub anumite aspecte, cadrul didactic nu are nicio putere în ceea ce privește, de exemplu, situația materială a familiei sau relațiile din familie. Totuși, cu pricepere, răbdare, cu metode specifice, acesta poate interveni în schimbarea mentalității părinților, privind rolul lor de educatori, fără, însă, a se aștepta la o transpunere automată în practică, imediat și total a sfaturilor lui. Oricare cadru didactic poate deveni un consilier prețios pentru părinți dacă: dispune de o autoritate profesională și morală recunoscută de părinți, calitatea lui de părinte și modul de viață nu contrazic sfaturile pe care le dă, respectă demnitatea, sentimentele părintești și intimitatea familiei, nu-și arogă rolul de singură autoritate în materie de educație.

Încercările școlii de a-i forma ca părinți prin consiliere în cadrul școlii, sunt încă sporadice sau vin târziu, după ce copilul s-a format deja într-un fel sau altul, ca urmare a celor șapte ani de-acasă. Pentru ca influența educatorului să aibă eficiența scontată, cunoașterea mediului familial și ale particularităților educației în familie este absolut necesară, iar intervențiile lui trebuie să fie pertinente. Întâlnirile dintre cadre didactice și părinți, fără a ignora aspectele teoretice, de informare a părinților asupra problemelor educației, se cer a fi mai strâns ancorate în situațiile educative concrete, specifice clasei și elevilor cu care lucrăm. Discuțiile individuale cu un părinte, discuțiile cu ambii părinți sau cu un grup restrâns, după caz, sunt în măsură să stimuleze deschiderea părinților spre dialog, iar competența cadrului didactic îi face receptivi la sfaturi. Dacă cadrul didactic reușește să se apropie în suficientă măsură de copil, acesta își va deschide sufletul.

Vizitele cadrului didactic la domiciliul copiilor sunt utile și necesare, el poate observa astfel diferite aspecte ale vieții de familie. Chiar dacă în timpul acestor vizite membrii familiei se vor purta diferit față de viața de zi cu zi pentru a lăsa o impresie bună, rămân totuși destule aspecte ce pot fi observate în sânul familiei, aspecte importante de care ne putem folosi în adoptarea diferitelor metode de educație. Indirect, prin folosirea ocaziilor oferite de diverse obiecte de studiu, de exemplu compuneri cu teme legate de viața de familie, orele de educație civică, de educație plastică, diferite activități inter și trans-disciplinare, se pot afla multe lucruri, nu numai cu privire la realitatea familială a copilului ci și cu privire la concepția părinților despre familie și despre rolul acesteia.

Pentru buna desfășurare a procesului instructiv-educativ, cadrul didactic trebuie să fie mereu preocupat de atragerea părinților spre școală. Făcându-i pe aceștia conștienți supra importanței activității instructiv-educative îi va putea implica mai ușor să participe, să se implice, în măsura posibilităților, în această activitate. Informarea părinților se poate face și prin discuții colective în cadrul ședințelor cu părinții, care trebuie să aibă loc lunar, sau chiar prin discuții individuale. Aici, părinții află despre prestața școlară a copiilor lor, despre comportarea acestora, despre aspectele pozitive sau punctele slabe ale personalității lor. Cu aceste ocazii, părinții pot fi îndrumați și orientați în vederea continuării activității de educare acasă.

În cadrul parteneriatului școlii cu familia, se pot organiza ocazional, lecții deschise, lecții la care sunt invitați și părinții. Participând la astfel de activități, la analiza acestora, părinții își pot observa copiii în mediul școlar concret, pot sesiza modul de pregătire, de comportament de participare a copiilor la activitățile desfășurate.

Lectoratele cu părinții sunt modalități eficiente de a-i conștientiza pe părinți asupra importanței actului educațional. Ele se petrec după un proiect elaborat la început de an școlar, în care sunt specificate temele și subiectele ce urmează a fi discutate. Înainte de fiecare adunare de părinți se petrec seminare metodice cu toate cadrele, la care se abordează diferite strategii de realizare a obiectivelor propuse pentru aceste adunări. Astfel, adunarea părintească este transformată într-un dialog deschis între părinți și profesori prin utilizarea metodelor interactive. Se practică des mesele rotunde organizate între profesori și părinți sau chiar și copii-părinți-profesori, trening-uri instructiv-metodice. Sunt utile și ne oferă un feedback constructiv diversele jocuri didactice organizate atât cu părinții cât și cu elevii, chestionarele, anchetele etc. Pentru rezolvarea unor situații de problemă se utilizează metoda studiului de caz. În vederea promovării colaborării și cooperării în timpul adunărilor se activează mai mult în grupe cooperante. La discreția fiecărui

A decorative border surrounds the text, featuring various school supplies and fruit. On the left side, from top to bottom, there is a yellow crayon, a red apple, a glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a blue notebook, a yellow apple, orange scissors, a blue crayon, a yellow pencil, a glue stick labeled 'GL', a green pencil, a red apple, a blue crayon, a yellow pencil, orange scissors, a pink pencil, a green apple, a blue crayon, and a yellow pencil. On the right side, from top to bottom, there is a blue crayon, a glue stick labeled 'GLUE', a yellow pencil, blue scissors, a yellow pencil, a red apple, a blue notebook, a green pencil, a blue crayon, a yellow pencil, a pink pencil, orange scissors, a purple pencil, a blue crayon, a yellow pencil, and a pink pencil.

profesor rămâne alegerea celor mai eficiente metode și procedee în realizarea obiectivelor propuse la fiecare întâlnire cu părinții.

Educația nu este numai pregătirea școlară, ci este înțeleasă tot mai mult ca un flux continuu de influențe modelatoare și transformatoare exercitate pe tot parcursul vieții individului. Ele construiesc, modelează și transformă personalitatea, dar e necesară corespondența cu nevoile și cerințele individuale.

Educația este eficientă atunci când consideră copilul în centrul ei ca parte activă și motivată la propria devenire. Școala este factorul primordial și extrem de important, dar ea nu este totul, ea are nevoie de familie, de comunitate, de întreaga societate pentru a sprijini și îndruma omul în devenire.

De aceea, rolul familiei nu trebuie diminuat, ea este leagănul social al copilului și sprijinul său pe aproape toată viața.

CEI ȘAPTE ANI DE – ACASĂ

PROFESOR ÎNV. PRIMAR, ILIESCU AURORA
LICEUL PREDĂ BUZESCU-BERBESTI, JUD VÂLCEA

MOTTO ” Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților . ” (Valeria Mahok)

Deseori, un gest considerat nepotrivit în comportamentul unei persoane, determină folosirea expresiei „îi lipsesc cei șapte ani de acasă“ Dar, ce se înțelege de fapt, prin această expresie „îi lipsesc cei șapte ani de acasă“? Care este rolul acestei perioade de formare, până la 7 ani, în viața noastră de mai târziu?

Cei 7 ani de acasă reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a existenței lor. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Așa cum procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului, ca un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața acestuia.

Primele elemente ale comportamentului civilizată și de bună creștere sunt oferite copiilor în familie prin purtarea părinților și mai apoi prin sfaturi și educație. Treptat, cei mici vor deprinde reguli de bună purtare și mai apoi bunele maniere atât de necesare conviețuirii în societate, puterea exemplului personal al părinților în însușirea unui comportament civilizată, fiind esențială în primii ani de viață ai copilului.

Cei 7 ani de-acasă sunt cheia către succesul social al copilului. Educația acestuia constă în ceea ce el trăiește în familie. Copilul trăiește faptele părinților, care-i vor servi de model, și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Că aceștia trebuie să învețe cum să se comporte cu ceilalți, este răspunderea părinților, de a-i obișnui de mici cu bunele maniere.

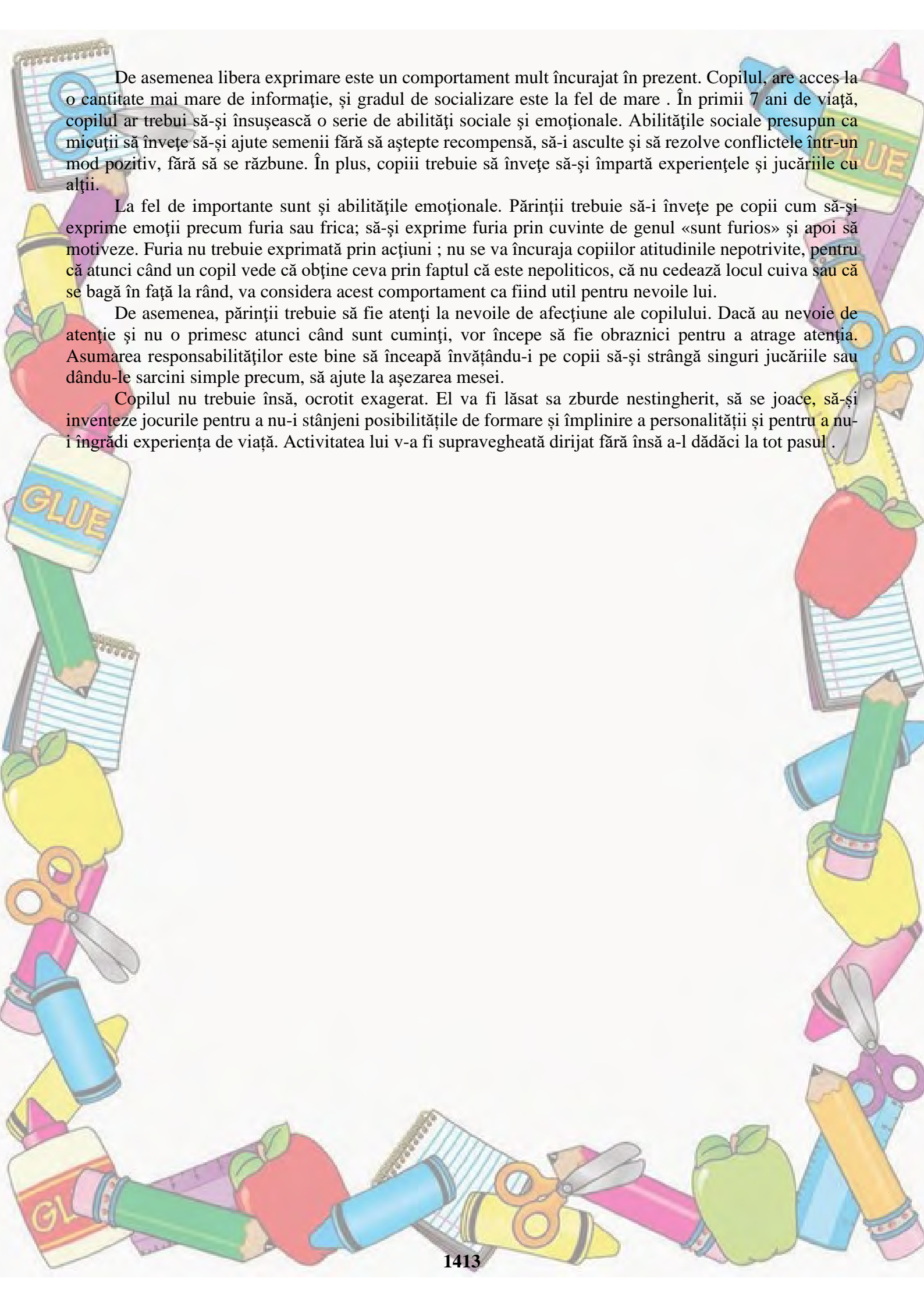
Pentru că primii șapte ani sunt esențiali în formarea caracterului său, copilul trebuie ajutat să deprindă obiceiuri sănătoase și maniere elegante. Micuțul învață care sunt principiile și valorile după care va trebui să se ghideze în viață, în situații dintre cele mai diverse, descoperă cum să aibă grijă de corpul și de lucrurile lui, ce este recomandat să mănânce, cum să își ajute părinții și cum să se bucure de încrederea și aprecierea oamenilor cu care interacționează.

Tot ceea ce se omite sau se greșește acum în educație este în dauna copilului. Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar se va face mult mai anevoios, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el.

Bunele maniere sunt cartea noastră de vizită. Felul în care ne comportăm are o puternică influență asupra relațiilor cu familia, prietenii, colegii, și, în cele din urmă, de acest lucru depinde dacă avem sau nu succes în viață. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărăuia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fim noi, părinții, un bun model pentru ei, începând prin a-i învăța lucruri simple încă de la vârstă fragedă: să salute, să spună „te rog”, „poftim”, „mulțumesc”.

Dacă în trecut se punea mare preț pe politețe, acum părinții sunt sfătuiți să-și învețe copiii să-și asume responsabilități. Socializarea, asumarea responsabilităților și exprimarea emoțiilor sunt o parte dintre abilitățile pe care un copil trebuie să și le însușească în cei 7 ani de acasă, părinții fiind adevărate modele. Dacă micuții sunt crescuți de bone sau bunici, comportamentul acestora trebuie să coincidă cu al părinților, în caz contrar, copiii riscând să fie bulversați și să testeze diverse atitudini în funcție de conjunctură.

Dacă, cu 30-40 de ani în urmă se punea mare preț pe regulile de politețe, astăzi sunt valorizate vigilența și inițiativele. Educația primită în prezent de copii în cei 7 ani de acasă diferă de cea primită acum 30 de ani, și psihologii susțin că este o evoluție firească și o adaptare la contextul sociocultural. Astăzi, „valorile s-au schimbat; sunt valorizate vigilența și inițiativele. Acum e important să fii primul pentru că resursele sunt limitate“, explică psihologul Bogdana Bursuc.

De asemenea libera exprimare este un comportament mult încurajat în prezent. Copilul, are acces la o cantitate mai mare de informație, și gradul de socializare este la fel de mare . În primii 7 ani de viață, copilul ar trebui să-și însușească o serie de abilități sociale și emoționale. Abilitățile sociale presupun ca micuții să învețe să-și ajute semenii fără să aștepte recompensă, să-i asculte și să rezolve conflictele într-un mod pozitiv, fără să se răzbune. În plus, copiii trebuie să învețe să-și împartă experiențele și jucăriile cu alții.

La fel de importante sunt și abilitățile emoționale. Părinții trebuie să-i învețe pe copii cum să-și exprime emoții precum furia sau frica; să-și exprime furia prin cuvinte de genul «sunt furios» și apoi să motiveze. Furia nu trebuie exprimată prin acțiuni ; nu se va încuraja copiilor atitudinile nepotrivite, pentru că atunci când un copil vede că obține ceva prin faptul că este nepoliticos, că nu cedează locul cuiva sau că se bagă în față la rând, va considera acest comportament ca fiind util pentru nevoile lui.

De asemenea, părinții trebuie să fie atenți la nevoile de afecțiune ale copilului. Dacă au nevoie de atenție și nu o primesc atunci când sunt cuminți, vor începe să fie obraznici pentru a atrage atenția. Asumarea responsabilităților este bine să înceapă învățându-i pe copii să-și strângă singuri jucăriile sau dându-le sarcini simple precum, să ajute la așezarea mesei.

Copilul nu trebuie însă, ocrotit exagerat. El va fi lăsat să zburde nestingherit, să se joace, să-și inventeze jocurile pentru a nu-i stânjeni posibilitățile de formare și împlinire a personalității și pentru a nu-i îngrădi experiența de viață. Activitatea lui v-a fi supravegheată dirijat fără însă a-l dădăci la tot pasul .

REFERAT

IMPORTANTA EDUCATIEI IN FAMILIE SI LA SCOALA

PROF. INV. PRIMAR:ILIESCU ECATERINA ELENA DENISA

SCOALA GIMNAZIALA NR. 3 ROVINARI, GORJ

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efektivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală. Colaborarea și cooperarea părinților cu școala sunt eficiente ambilor factori. Dacă ne referim la optimizarea comunicării între profesori și părinți, se iau în calcul:

- calitatea celor doi poli ai colaborării (profesori și părinți);
- percepțiile fiecăruia;
- atitudinile care îi caracterizează;
- caracteristicile instituției școlare;

- caracteristicile familiei;
- modul de comunicare.

Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivații, dintre care enumerăm : părinții își cunosc copiii și doresc să îi descopere ca elevi, părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor. Forme de colaborare a părinților cu școala:

- prezența la ședințe și lectorate ;
- asistarea elevilor în efectuarea temelor ;
- participarea la activități cultural- artistice și sportive ;
- organizarea unor expoziții, serbări, excursii ;
- organizarea unui colț verde în școală ;
- atragerea unor fonduri pentru școală ;
- susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

O comunicare optimă învățător/ diriginte/ familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Factori care favorizează comunicarea:

- transmiterea informațiilor de către învățător/ diriginte într-o formă accesibilă părinților ;
- evitarea analizării critice sau blamării părintelui ;
- mediul ambiant de discuție să fie plăcut ;
- capacitatea învățătorului de a mobiliza părinții să comunice și să le asculte problemele
- evitarea subiectelor care privesc elevii problemă, se fac discuții individuale cu aceștia;
- rezolvarea problemelor copiilor, implicarea în găsirea unor soluții ;
- sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

Există două teorii importante privind relația școală- familie : teoria profesionalismului și teoria schimbului. Teoria profesionalismului consideră ca un element esențial serviciul făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, având drept criterii competența, un cod de etică profesională. Teoria schimbului consideră acțiunea umană în funcție de un câștig personal, un salariu asigurat, o competiție restrânsă. Cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece : părinții sunt parteneri ai școlii, eficacitatea învățământului poate fi ameliorată prin cooperarea între școală și familie, părinții sunt responsabili legali de educația copiilor. Atât părinții, cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste, corectitudine) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Asadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă, din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională . Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli pentru copilul lor . Dar, de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai sursele greșelilor lor deoarece acestea nu țin loc de competență.

Greșelile părinților decurg uneori și din prea mare dragoste pe care o poartă copiilor. De aceea, între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare . Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers.

Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și îl pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să îl susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze. Școala este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății.

Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale.

Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Ora de dirigiență este cea în care ne putem apleca asupra acestei laturi. În această oră se urmărește valorificarea abilităților de interrelaționare, de asumare a responsabilității, de descoperire a propriilor aspirații spre formarea școlară și profesională.

Se accentuează azi ideea de a sprijini părinții și nu de a-i substitui. Se identifică tot mai clar ideea unor intervenții asupra familiei și deci, în primul rând, asupra părinților pentru a-i ajuta, forma și susține în sarcinile lor educative.

„Niciodată familia nu a fost mai solicitată și rolul său nu a fost niciodată atât de mare ca azi” – Boutin și During, 1994.

TRILOGIA PROFESOR-PĂRINTE-ELEV

PROF. ILINCĂI DANIELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AL. I. CUZA” FĂLTICENI, JUD. SUCEAVA

MOTTO:

„Menirea firească a școlii nu e să dea învățătută, ci să deștepte cultivând destoinicirile intelectuale în inima copilului, trebuința de a învăța toată viața.” (Ioan Slavici)

Pentru că ne-am trezit în fața unei provocări a unui act educațional online, pentru că toți actorii implicați – profesori, elevi, părinți – au reacționat în mod diferit la acest nou tip de predare, procesul didactic a îmbrăcat diverse forme de exprimare și manifestare.

Dacă am realizat cu toții prin efort personal un act didactic pe măsura calităților profesionale și a disponibilității de a ne adapta la cerințele acestui nou tip de predare, a rămas fără răspuns întrebarea: *Mai este de actualitate trilogia profesor-părinte-elev în era digitalizării?*

Pentru a găsi un răspuns corect și actual, trebuie să pornesc de la ceea ce știam cu precădere, din toate manualele și articolele pedagogice studiate. Oare afirmația care pune familia în centrul educației, alături de școală și cadre didactice, mai are greutate?

Educația în familie este o parte integrantă a educației. Factorul care exercită cea mai mare influență asupra copiilor, alături de școală, este familia. Încă de la începutul secolului trecut, Kant - urmărind un proiect de emancipare a condiției umane - scria: „Părinții care au primit ei înșiși o educație sunt deja niște modele după care se îndreaptă copiii. Dar pentru a-i face pe aceștia mai buni, este necesar să facem din pedagogie un studiu; (...)" (Kant, Im. 1992, p.15).

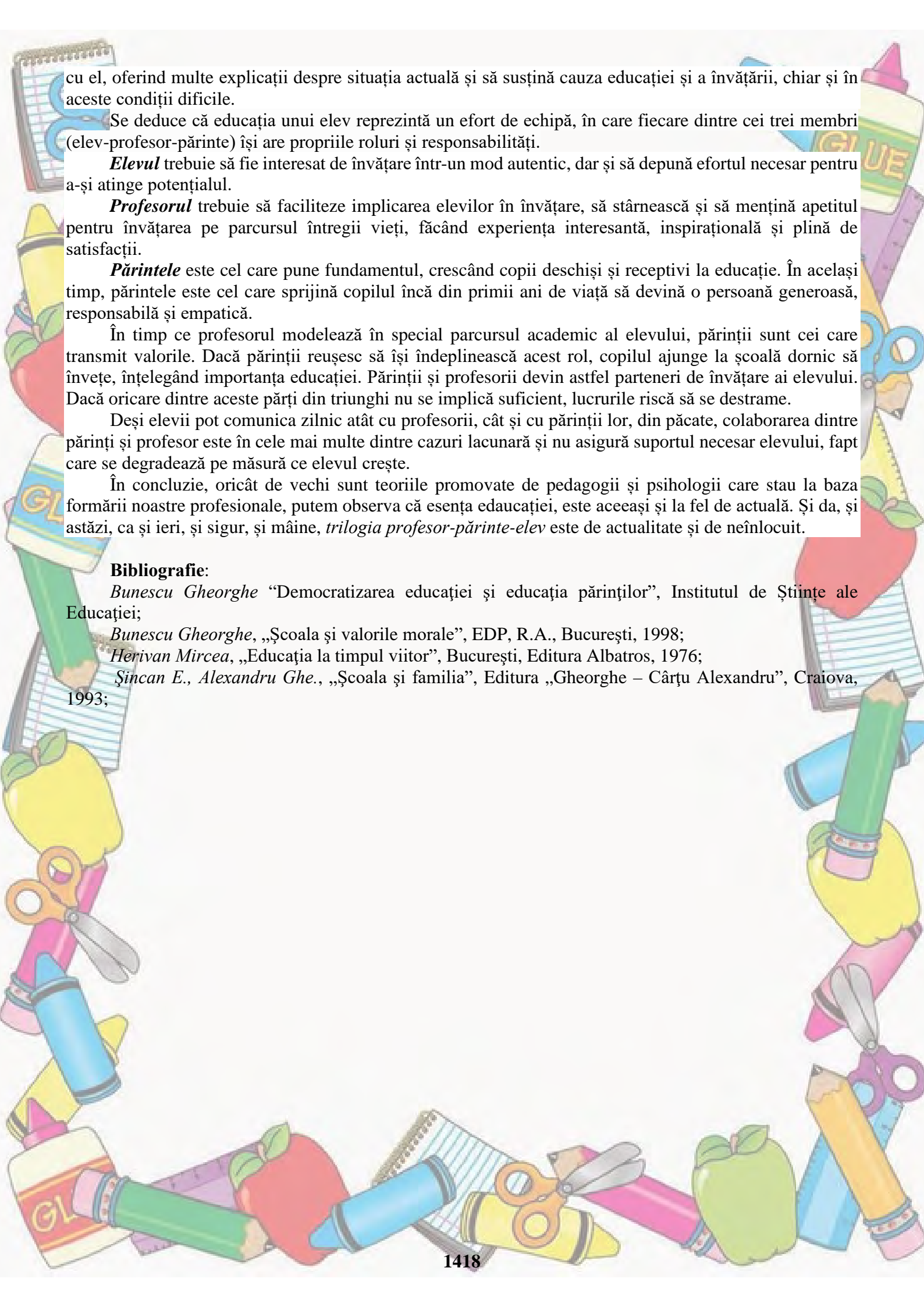
Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o *comunitate de suport* care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice. Obstacolele relației școală-familie pot fi de ordin comportamental (întâlnite, atât între părinți, cât și la profesori și administratori școlari) sau de ordin material (relația școală-familie cere un surplus de efort material și de timp).

Se pot deosebi trei etape în evoluția relației familie-școală:

- etapa școlii autosuficiente: școala este considerată o instituție închisă, care nu influențează mediul familial și nu se lasă influențată de el
- etapa de incertitudine profesională: profesorii încep să recunoască influența factorilor familiari asupra rezultatelor școlare dar părinții continuă să creadă că școala este autosuficientă.
- etapa de dezvoltare a încrederii mutuale: părinții și profesorii descoperă împreună că neîncrederea este puțin câte puțin înlocuită cu încrederea unora față de alții.

Școala online a presupus o reorganizare completă a modului în care se abordează actul didactic, pornind de la metode și tehnici de predare, procedee de lucru, dozajul diferit al timpului și terminând cu materialele și mijloacele didactice utilizate. Monitorizarea învățării se realizează într-un alt mod acum, câteodată chiar foarte greu. Lipsa unui dialog autentic cu clasa, imposibilitatea urmării modului în care elevii își iau notițe, dificila administrare a probelor de evaluare reprezintă aspecte care trebuie regândite și îmbunătățite. Aceste neajunsuri nu au putut fi eliminate decât treptat, și cu minusuri observate în carențele în calitatea cunoștințelor achiziționate.

Rolul părintelui ca partener al cadrului didactic, în situația mutării școlii în noul sistem, este unul extrem de important. Părintele a fost unul dintre factorii care trebuia să gestioneze activitatea de acasă și să se asigure atât de funcționarea fizică a sistemului informatic, de frecventarea cursurilor de către elev, cât și de motivarea și implicarea acestuia în actul de învățare. De asemenea, părintele deținea rolul de suport emoțional pentru stările specifice acestei perioade restrictive. Trebuia să empatizeze cu copilul, să discute

cu el, oferind multe explicații despre situația actuală și să susțină cauza educației și a învățării, chiar și în aceste condiții dificile.

Se deduce că educația unui elev reprezintă un efort de echipă, în care fiecare dintre cei trei membri (elev-profesor-părinte) își are propriile roluri și responsabilități.

Elevul trebuie să fie interesat de învățare într-un mod autentic, dar și să depună efortul necesar pentru a-și atinge potențialul.

Profesorul trebuie să faciliteze implicarea elevilor în învățare, să stârnească și să mențină apetitul pentru învățarea pe parcursul întregii vieți, făcând experiența interesantă, inspirațională și plină de satisfacții.

Părintele este cel care pune fundamentul, crescând copiii deschiși și receptivi la educație. În același timp, părintele este cel care sprijină copilul încă din primii ani de viață să devină o persoană generoasă, responsabilă și empatică.

În timp ce profesorul modelează în special parcursul academic al elevului, părinții sunt cei care transmit valorile. Dacă părinții reușesc să își îndeplinească acest rol, copilul ajunge la școală dornic să învețe, înțelegând importanța educației. Părinții și profesorii devin astfel parteneri de învățare ai elevului. Dacă oricare dintre aceste părți din triunghi nu se implică suficient, lucrurile riscă să se destrame.

Deși elevii pot comunica zilnic atât cu profesorii, cât și cu părinții lor, din păcate, colaborarea dintre părinți și profesor este în cele mai multe dintre cazuri lacunară și nu asigură suportul necesar elevului, fapt care se degradează pe măsură ce elevul crește.

În concluzie, oricât de vechi sunt teoriile promovate de pedagogii și psihologii care stau la baza formării noastre profesionale, putem observa că esența educației, este aceeași și la fel de actuală. Și da, și astăzi, ca și ieri, și sigur, și mâine, *trilogia profesor-părinte-elev* este de actualitate și de neînlocuit.

Bibliografie:

Bunescu Gheorghe "Democratizarea educației și educația părinților", Institutul de Științe ale Educației;

Bunescu Gheorghe, „Școala și valorile morale”, EDP, R.A., București, 1998;

Herivan Mircea, „Educația la timpul viitor”, București, Editura Albatros, 1976;

Șincan E., Alexandru Ghe., „Școala și familia”, Editura „Gheorghe – Cârțu Alexandru”, Craiova, 1993;

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

IMRE ILDIKÓ, ȘC. GIMNAZIALĂ TOMPA LÁSZLÓ,
ODORHEIU SECUIESC

Când auzim afirmația „Cei șapte ani de acasă”, ne gândim la lipsa de educație, la comportamentul inadecvat al persoanei. Această expresie însă definește tot bagajul de cunoștințe acumulat în primii ani de copilărie. În această perioadă copilul este pregătit să primească informații și este foarte important felul transmiterii informațiilor.

Este atașat de mama lui, învață prin imitație atât limbajul, cât și modelele comportamentale. La vârsta preșcolară are nevoie de modele, se identifică cu părinții- deci climatul familiar, educația părinților, comportamentul lor pun amprente în viața fiecărui copil.

În acei „șapte ani” copiii ar trebui să învețe: igiena, ordinea, bunele maniere, exprimarea nevoilor, autocontrolul, modul de a relaționa cu ceilalți, un limbaj adecvat potrivit diferitelor situații.

Majoritatea părinților se străduiesc să învețe copilul mai ales în primii trei ani. Se mândresc cu ei...apoi urmează perioada grădiniței și părinții nu mai sunt atât de atenți cu copiii, ca să nu vorbim despre clasele primare. În foarte multe cazuri părinții nu sunt conștienți de faptul că viața de familie este un model pentru copil. Se ceartă în fața copiilor, nu au răbdare și se ceartă și cu copiii, strigă la ei, le bat. Violența din familie este adusă de copil în școală.

Sunt învățătoare de 28 de ani, am avut mulți elevi și m-am întâlnit atât cu cazuri pozitive, cât și cu cele negative în ceea ce privește educația familială. Din păcate, cu trecerea anilor numărul cazurilor negative a crescut.

Ce pot face ca învățătoare?

În primul rând încerc să le învăț elevilor mei bunele maniere, comunicarea civilizată. Pe lângă mama lor, acum și învățătoarea este un model. Educarea copiilor este prezentă în fiecare oră, dar sunt și ore de consiliere, cu obiective bine conturate.

La ședințele cu părinții discutăm problemele comportamentale ivite și rezolvările lor. Am și specializarea de consilier psihologic, deci țin ședințe de consiliere pentru părinți dacă este cazul.

În cazuri mai grave cer ajutorul psihologului școlii- părinților le place să discute problemele cu specialiști. Rareori se întâmplă ca învățătoarea să fie și consilier psihologic- ca să nu aibă îndoieli, e bine să fie prezent și un specialist în domeniu.....să audă același lucruri de la doi specialiști.

Este foarte interesant, că educația copiilor devine datoria mamelor. La ședințele cu părinții sunt prezente mamele elevilor. Dacă sunt probleme în familie, mă sun mamele. Deci- mamele răspund de educarea copiilor...pe lângă celelalte probleme- locul de muncă, treburile casnice.

Nu ar fi nicio problemă, dacă copiii ar imita doar modelul lor. Deci dacă auzim expresia „cei șapte ani de acasă”, e bine să ne gândim la mame, să le admirăm devotamentul, perseverența lor...și să ne gândim și la viața familiei respective. Mamele se străduiesc, sunt dăruitoare, dar.....unele lucruri nu depind numai de ei.

Sunt învățătoare, consilier psihologic și mamă.....în ciuda calităților mele nici eu nu am reușit să am un copil „model”. Intervine genetica, intervine modelul de familie adus de tatăl copilului.....deci mamele se străduiesc, dar nu depinde totul de ei.

Bibliografie:

D. Sălăvăstru „Psihologia educației”, Editura POLIROM, Iași, 2004

E. Ioan „Cei șapte ani de acasă”, Editura Didactică și Pedagogică, 2007

EDUCAȚIA PĂRINȚILOR. COMPONENTĂ A STRATEGIILOR PREVENTIVE DE DISCIPLINARE A COPIILOR

PROF. ÎNV. PREȘC: IOANA DELIA CRISTEA,
GRĂDINIȚA P.P. STEP BY STEP NR. 12, ALBA IULIA

În cadrul acestui proiect de cercetare am pornit de la ipoteza că în urma aplicării programului „Educați așa!”, comportamentul copiilor se schimbă, ca urmare a însușirii abilităților parentale de către părinții acestora și a aplicării lor în situații de comportamente pozitive sau negative. Rezultatul final este copii mulțumiți, părinți mulțumiți.

Prezentarea temei, a obiectivelor generale și a ipotezei cercetării

Obiective generale ale cercetării:

- Identificarea problemelor pe care le întâmpină părinții în gestionarea problemelor de disciplină;
- Prezentarea modalităților de influențare a comportamentelor propriilor copii;
- Însușirea de către părinți a unor abilități de bază de care au nevoie pentru a influența efectiv comportamentul copilului (acordarea atenției, aprecierea, stabilirea limitelor, a spune nu și a interzice, ignorarea, izolarea, pedepsirea), care să aibă ca rezultat clădirea unor familii care folosesc metode și procedee eficiente de educație.

În aplicarea proiectului de cercetare am folosit **ghidul de interviu** și **chestionarul**, metode pe care le-am aplicat părinților.

Cu ajutorul **Ghidului de interviu** mi-am propus să descopăr adevăruri prin intermediul discuțiilor directe cu actorii implicați în educație, în cazul nostru, părinții. Interviul l-am pregătit dinainte, respectând obiectivul de cercetat și natura proiectului de cercetare. Concluziile trase au fost din ceea ce au răspuns subiecții, și nu din ceea ce am crezut eu despre fenomenul investigat.

Ghid de interviu:

1. Ce înțelegeți prin probleme de comportament la copii?
2. Ce probleme de comportament ați observat în general la copii?
3. Știți să comunicați corect cu copilul dumneavoastră? Exemplificați.
4. Ce presupune parentalitatea pentru dumneavoastră?
5. De ce sunteți de acord să urmați un curs de educație parentală?
6. Ce v-ar place să învățați la un curs de educație parentală?

Chestionarul este o metodă care constă într-o succesiune de întrebări adresate subiecților într-o formă scrisă, într-o ordine de natură logică și psihologică. În elaborarea unui chestionar am parcurs mai multe etape :

- elaborarea setului de întrebări în raport cu scopul cercetării;
- aplicarea inițială la un grup restrâns în scopul perfecționării setului de întrebări;
- aplicarea chestionarului la eșantionul supus cercetării.

Dacă un părinte își iubește copilul trebuie să-i îndeplinească toate dorințele?

Dacă un părinte vrea să-și disciplineze copilul trebuie să-l laude de fiecare dată când face ceva bun?

Dacă un părinte vrea să-și disciplineze copilul trebuie să-l pedepsească de fiecare dată când greșește?

Este normal să se bată cu colegii?

Dacă refuză mâncarea, sunteți de acord?

Este normal să strige, când îi interziceți ceva?

Este normal să nu asculte de părinți, când merge în vizită?

Acest proiect îl desfășor în fiecare an școlar, la fiecare ciclu de 3 ani.

Motivația derulării acestui curs pentru părinți este aceea că ne dorim să creștem tineri cu o personalitate conturată și creatoare, pentru că fenomenele de indisciplină și chiar de violență se păstrează în școală la un nivel inacceptabil, pentru că este mai greu să modifice comportamentul elevului cu cât acesta este mai mare.

Scopul programului « Educați așa ! » :

1. Realizarea unei bune relații între părinte și copil, deoarece aceasta este condiția unei dezvoltări sănătoase și armonioase a copilului;

2. Prevenirea unor probleme grave de educație. Prevenirea poate însemna chiar și consultarea unui specialist dacă este nevoie de ajutorul acestuia atunci când relația părinte-copil este compromisă;

3. Prevenirea apariției unor probleme în comportamentul copilului și a spiralei negative pe care o determină acestea (comportamentul negativ al copilului, reacția negativă a părintelui, comportament și mai negativ al copilului-respingerea mai profundă a părintelui).

Programul „Educați așa!” mai are în plus următoarele scopuri specifice:

- ✓ Să-i facă pe părinți să înțeleagă că ei pot influența și conduce comportamentul propriilor copii;
- ✓ Să-i sprijine pe părinți să-și însușească abilitățile de bază (acordarea atenției, aprecierea, stabilirea limitelor prin a spune nu și a interzice prin a ignora, prin a izola, prin a pedepsi), de care au nevoie pentru a influența efectiv comportamentul copilului;

- ✓ Să aibă ca rezultat clădirea unor familii care folosesc metode și procedee eficiente de educație (comparativ cu situațiile actuale), adică:

- mai multă atenție pozitivă din partea părinților, mai multe aprecieri pozitive, mai multe recompense;
- mai puține pedepse fizice atunci când copiii încalcă regulile și limitele;
- alegerea conștientă a reacțiilor față de posibilul comportament nedorit copiilor (sporirea alternativelor de negociere).

Cursul se desfășoară pe durata a cinci ședințe, având ca tematică: ACORDAREA ATENȚIEI ȘI APRECIEREA, INTERZICEREA ȘI IGNORAREA, IZOLAREA ȘI PEDEPSIREA, RECOMPENSELE, EVALUAREA (Anexa 3).

În cadrul fiecărei ședințe se folosește un material video, care ilustrează situații de apreciere din partea părinților pentru comportamente pozitive, situații în care părinții stabilesc limite prin interzicere, prin izolare sau prin confiscarea unui obiect, care place copilului.

Fiecare întâlnire presupune desfășurarea unui exercițiu de laudare a copilului (Anexa 4), un exercițiu de a spune nu (Anexa 5), un exercițiu de izolare (Anexa 6), un exercițiu de “ce aș face eu” (Anexa 7). De asemenea, la sfârșitul fiecărei întruniri, părinții primesc teme pentru acasă (Anexa 8) și câte o broșură, care sintetizează abilitățile însușite (Anexa 9).

În cadrul cele de-a doua ședințe se folosește exercițiul “Fierbinte-rece” (Anexa 10), cu scopul de a evidenția diferența dintre “îndrumarea pozitivă” și “îndrumarea negativă” și de asemenea jocul “Semaforul” (Anexa 11), cu scopul de a-i ajuta pe părinți să înțeleagă ce lucruri le plac sau nu la copiii lor și că regulile diferă în funcție de fiecare părinte.

La fiecare întâlnire, părinții explică modul în care au urmărit comportamentul copilului și felul în care au exersat abilitatea însușită.

Prin exersarea abilității de „acordare a atenției”, părinții înțeleg că:

- dacă acordă atenție influențează comportamentul copilului;
- pot acorda atenție într-o manieră pozitivă sau negativă;
- dacă vor să stimuleze comportamentul pozitiv al copilului trebuie să-i acorde atenție pozitivă;

Exersarea abilității de „apreciere”, îi convinge pe părinți că:

- laudele îi pot stimula pe copii să se comporte mai des într-un mod dezirabil;
- laudându-și copilul pentru faptele bune pe care le face acesta, atmosfera din casă este mai plăcută și oferă copilului o imagine pozitivă față de sine însuși;

- să formuleze o apreciere pozitivă
- să explice copilului de ce l-au laudat.

Prin exersarea abilității de „a spune nu și a interzice” și „a ignora”, părinții înțeleg:

- să fixeze limite verbal;
- să formuleze cât mai clar o interdicție;
- ce comportamente ale copiilor lor pot fi sau nu ignorate și ce efect are ignorarea;
- cum să ignore comportamentul nedorit al copilului.

Ultimele abilități: „a izola” și „a pedepsi” îi învață pe părinți:

- în care situații trebuie separat copilul;
- care sunt „regulile de joc”;
- care sunt riscurile dacă, de exemplu, izolează copilul într-o încăpere în care el se poate distra;

- că dacă confiscă un obiect care copiilor le face plăcere, copiii consideră aceasta o pedeapsă;
- să nu exagereze și să nu se gândească la pedepse nepotrivite care nu pot fi puse în aplicare, să nu înspăimânte copiii.

CONCLUZII:

În cei doi ani de cercetare al proiectului, 30 părinți din cei 32 părinți din grupă, au urmat cursurile de educație parentală. În urma aplicării celor învățate la curs acasă cu propriii copii, părinții au înțeles că educația copiilor nu se poate face oricum și că ajutorul de specialitate este bine venit în creșterea și educația copiilor. Părinții au confirmat că relația cu copiii s-a îmbunătățit, iar abilitățile dobândite i-au făcut să se simtă mai siguri pe ei ca și părinți, iar relația cu copiii să se îmbunătățească.

În al doilea an de cercetare, s-a confirmat ipoteza stabilită inițială, că, în urma aplicării programului „Educați așa!”, comportamentul copiilor se schimbă, ca urmare a însușirii abilităților parentale de către părinții acestora și a aplicării lor în situații de comportamente pozitive sau negative. Rezultatul final este: **COPII MULȚUMIȚI, PĂRINȚI MULȚUMIȚI!**

Bibliografie:

- Ștefan Catrinel, A., Kállay, É., *Dezvoltarea competențelor emoționale și sociale la preșcolari*, Editura ASCR, 2011;
- Botiș, A, Tărău, A., „*Disciplinarea pozitivă*”, Editura ASCR, Cluj Napoca, 2004.
- Fundația Copiii noștri, UNICEF, „*Sfaturi pentru părinți*”;
- Dr. Livingstone, T., „*Copilul vremurilor noastre. Învățarea timpurie*”, Editura DPH, București,

2009

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ ȘI COMPORTAMENTUL COPILULUI

PROF. IOJĂ ANCUȚA-EMANUELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 BALCANI

Niciun părinte nu-și dorește ca fiul său/fiica sa să dea dovadă de proastă creștere, fie acasă, fie în societate. Bineînțeles, fiecare părinte ar vrea ca fiul său/ fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita avută la școală, pe terenul de sport, la teatru/cinema sau în vizită la rude.

Ce sunt cei 7 ani de acasă?

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne, totuși, ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Familia reprezintă mediul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitație decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății, cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, așteptându-și rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „Te rog”, „Mulțumesc!” și „Cu plăcere!”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul față de cei cu care stăm la masă și față de cel/cea care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL GRĂDINIȚEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. ÎNV. PREȘC. ION ELENA
GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 18, TULCEA

Motto: "Educația este pur și simplu sufletul societății trecând de la o generație la alta." (G.K. Chesterton)

Educația este un tip particular de acțiune umană, o intervenție sau direcționare, o categorie fundamentală a pedagogiei.

Platon definea educația ca fiind „arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelor care dispun de ele. Johann Amos Comenius, în lucrarea sa „Didactica magna”, considera că la naștere, natura înzestrează copilul numai cu „semințele științei, ale moralității și religiozității”, ele devin un bun al fiecărui om numai prin educație. Rezultă că în concepția sa, educația este o activitate de stimulare a acestor „semințe”, și implicit, de conducere a procesului de umanizare, omul ”nu poate deveni om decât dacă este educat”.

Familia este unul din cele mai importante elemente sau, mai bine spus, sisteme care contribuie la dezvoltarea unei persoane și la starea ei de sănătate. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Părinții furnizează „zestrea genetică”, iar familia creează condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale și modelează caracterul copilului, simțul moral, estetic etc. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile alimentare și igienice, atitudinile față de viață, modelele sau obișnuințele de comportament, copiii le datorează educației primite în mediul familial. De aceea, **familia este instituția fundamentală în toate societățile**. Rolul familiei este foarte important în ceea ce privește dezvoltarea copilului, din punct de vedere fizic, intelectual, emoțional, moral sau caracterial și spiritual-estetic.

De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului. Primele impresii despre lume și viață, despre fenomene din natură și societate, copilul le primește din familie. Astfel, prin comunicarea continuă cu membrii familiei, el își însușește limbajul, care cu timpul devine un puternic instrument al dezvoltării sale psihice. Părinții vor fi atenți la felul cum pronunță copiii cuvintele, le vor corecta vorbirea, le vor îmbogăți vocabularul, îi vor învăța să se exprime corect și coerent. Însușirea vorbirii de către copii cu cei din jur.

Părinții trebuie să acorde o mare atenție întrebărilor copiilor, semn sigur al dezvoltării lor intelectuale, al manifestării active a setei de cunoaștere, al curiozității lor cu privire la originea lucrurilor din jur. În familie copiii își însușesc primele cunoștințe, își formează primele reprezentări și dobândesc experiențe morale. Părinții îi învață de timpuriu pe copii să înțeleagă ce este "bine" și ce este "rău", ce este "permis" și ce este "interzis". Pentru unele fapte și acțiuni, copiii sunt încurajați și laudați, iar pentru altele sunt dojeniți de către părinți.

Odată ajuns la grădiniță, copilul învață surprizele relațiilor sociale, învață să asculte și să se facă ascultat de un alt copil. Aceasta comunicare îi face altruști și deschisi către ceilalți într-un mod semnificativ îmbunătățit, față de un copil care este crescut fără a interacționa cu cei de vârsta lui și obișnuit să obțină lucrurile de care are nevoie de la adulții din preajmă. Grădinița îl ajută să se deschidă către ceilalți și să își renegocieze dimensiunile egoiste ale personalității sale. De cele mai multe ori, familia este un loc în care sunt mai mulți adulți. La grădiniță însă, copiii sunt egali săi și au drepturi egale. Într-un astfel de colectiv, copilul învață să coopereze cu ceilalți, să dăruiască și să primească. Învață să se joace împreună cu ceilalți cu jucării comune, să participe la jocuri și să facă parte dintr-o echipă. Această perioadă îl ajută foarte mult să își formeze niște reguli sănătoase de a fi în lume printre ceilalți oameni și de a găsi niște mijloace integrate social de a-și atine scopurile.

Această perioadă a frecventării grădiniței reprezintă temelia întregii vieții de mai târziu. La grădiniță, copiii își însușesc noțiunile de bază în ceea ce privește scrierea, limbajul și numerele. De asemenea, acest mediu este perfect pentru a învăța conceptul de relaționare și pentru o primă integrare în sistemul de învățământ. Copilul preșcolar încă este la vârsta la care totul este un joc. Astfel, grădinița este instituția care

Îi învață pe micuți cum să respecte anumite reguli, un orar, o muncă structurată și egalitatea șanselor în ceea ce privește educația. Specialiștii în educație recomandă ca cei mici să meargă la grădiniță, în loc să rămână acasă cu bona sau bunicii.

Copiii au un potențial de dezvoltare enorm, așadar ar trebui valorificat cât mai bine și cât mai rapid cu putință. În plus învățarea unui nou mod de viață este benefic, dacă adaptarea se face cu succes.

FAMILIA ȘI ȘCOALA, PARTENERI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR: IONEL-DINCĂ MARILENA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AUREL SOLACOLU”-OGREZENI

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ. Este nevoie a se dezvolta un nou concept care să întărească schimbarea în relațiile școală-familie. Acest concept este parteneriatul educațional.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. Acesta presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

Parteneriatul educațional se realizează între:

- instituțiile educației : familie, școală și comunitate ;
- agenții educaționali: copil, părinți, profesori, specialiști în rezolvarea unor probleme educaționale ;
- membrii ai comunității cu influență asupra creșterii, educării și dezvoltării copilului (medici, factori de decizie, reprezentanți ai bisericii, ai poliției);
- influențele educative exercitate la anumite momente asupra copilului;
- programele de creștere, îngrijire și educare a copilului.

Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație . Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efektivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală. Colaborarea și cooperarea părinților cu școala sunt eficiente ambilor factori. Dacă ne referim la optimizarea comunicării între profesori și părinți, se iau în calcul:

- calitatea celor doi poli ai colaborării (profesori și părinți);
- percepțiile fiecăruia;
- atitudinile care îi caracterizează;
- caracteristicile instituției școlare;
- caracteristicile familiei;
- modul de comunicare.

Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivații, dintre care enumerăm: părinții își cunosc copiii și doresc să îi descopere ca elevi, părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor. Forme de colaborare a părinților cu școala:

- prezența la ședințe și lectorate;
- asistarea elevilor în efectuarea temelor;
- participarea la activități culturale- artistice și sportive;
- organizarea unor expoziții, serbări, excursii;
- organizarea unui colț verde în școală;
- atragerea unor fonduri pentru școală;
- susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

O comunicare optimă învățător/ diriginte/ familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Factori care favorizează comunicarea:

- transmiterea informațiilor de către învățător/ diriginte într-o formă accesibilă părinților ;
- evitarea analizării critice sau blamării părintelui ;
- mediul ambiant de discuție să fie plăcut ;
- capacitatea învățătorului de a mobiliza părinții să comunice și să le asculte problemele
- evitarea subiectelor care privesc elevii problemă, se fac discuții individuale cu aceștia;
- rezolvarea problemelor copiilor, implicarea în găsirea unor soluții ;
- sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

Există două teorii importante privind relația școală- familie : teoria profesionalismului și teoria schimbului. Teoria profesionalismului consideră ca un element esențial serviciul făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, având drept criterii competența, un cod de etică profesională. Teoria schimbului consideră acțiunea umană în funcție de un câștig personal, un salariu asigurat, o competiție restrânsă. Cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece: părinții sunt parteneri ai școlii, eficacitatea învățământului poate fi ameliorată prin cooperarea între școală și familie, părinții sunt responsabili legali de educația copiilor. Atât părinții, cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea

personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste, corectitudine) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Asadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă, din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională . Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli pentru copilul lor . Dar, de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai sursele greșelilor lor deoarece acestea nu țin loc de competență.

Greșelile părinților decurg uneori și din prea mare dragoste pe care o poartă copiilor. De aceea, între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare. Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers.

Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și îl pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să îl susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze. Școala este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății.

Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului.

Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale.

Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Se accentuează azi ideea de a sprijini părinții și nu de a-i substitui. Se identifică tot mai clar ideea unor intervenții asupra familiei și deci, în primul rând, asupra părinților pentru a-i ajuta, forma și susține în sarcinile lor educative.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și instruire va fi frânată.

Niciodată familia nu a fost mai solicitată și rolul său nu a fost niciodată atât de mare ca azi – Boutin și During, 1994.

BIBLIOGRAFIE

1. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. - *Educația părinților. Strategii și programe*, E.D.P., București, 1997
2. Ecaterina Adina Vrasmas - *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, 2002;
3. Nica I., Țopa L. - *Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I*, E.D.P., București, 1974;
4. Nicola, I. - *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003
5. Pescaru-Băran, A. - *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004
6. Stoian M. - *Abecedarul părinților*, E.D.P., București, 1972.

FAMILIA ȘI ȘCOALA

PROF. IONESCU NICOLETA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "NICOLAE TITULESCU" CĂLĂRAȘI

Școala și familia sunt cei doi piloni de rezistență ai educației, care contribuie prin mijloace specifice la formarea tineretului. Familia este prima școală a copilului. Ea este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și protecția sa, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân întipărite, uneori, pentru toată viața în profilul moral al acestuia.

Familia ocupă un loc aparte în sistemul instituțional al educației, iar acțiunea ei pe întreaga perioadă a dezvoltării copilului include și toate laturile formării personalității. Ea îi oferă primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct – prin acțiuni dirijate, fie indirect – prin modele oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie.

Școala își poate atinge scopul educațional numai colaborând cu familiile elevilor. Pornind de la necesitatea cunoașterii psihopedagogice a copilului, școala inițiază această colaborare sub diferite aspecte. Părinții trebuie să urmărească parcursul școlar al copilului și pot completa, sprijini sau dezvolta personalitatea acestuia colaborând cu profesorii.

Poziția unor părinți care consideră că rolul său s-a încheiat odată cu intrarea copilului în școală sau poziția unor cadre didactice conform căreia școala poate totul fără a apela la sprijinul familiei sunt greșite. Numai o colaborare între cei doi factori este de natură să determine o eficiență maximă a muncii educative.

Desigur, rolul conducător îl are școala. Ea poate să orienteze, să ajute familia în sarcinile ce-i revin, să asigure o unitate de vedere și de acțiune. Este necesară o redefinire a echilibrului educațional dintre deciziile luate de școală și inițiativele venite din partea părinților sau a factorilor locali. Școala trebuie să găsească formele optime prin care cei implicați să poată să gestioneze resursele umane, să aibă cunoștințe de psihologie și pedagogie, să se poată adapta rapid la managementul schimbărilor din societatea actuală.

Pentru eficientizarea relației școală-familie-comunitate este necesar de abordat un stil empatic între părți, trebuie transpus în gândirea elevului, astfel încât să se producă o apropiere între părți.

Formele de legătură pe care școala le poate organiza cu părinții și elevii pot fi:

- întâlniri lunare cu părinții elevilor/ consultații acordate acestora când este nevoie;
- vizite la domiciliul elevilor;
- corespondența cu părinții;
- lectorate cu părinții organizate pe cicluri de învățământ.

Un studiu privind necesitatea acestei relații enumeră patru motive pentru școala și familia se străduiesc să colaboreze :

- părinții sunt juridic responsabili de educația copiilor lor;
- învățământul asigură numai o parte din educația copiilor, o bună parte realizându-se în afara școlii;
- cercetările reliefează influența atitudinii părinților asupra rezultatelor școlare, îndeosebi privind motivația învățării;
- grupurile sociale implicate în instituția școlară (în special părinții și profesorii) au dreptul să influențeze gestiunea școlară.

Există o tot mai amplă susținere a unei noi forme de colaborare, în care accentul este pus pe un angajament clar stabilit între părinți și profesori, pe un "contract parental"; contractul între familie și școală nu mai este un drept opțional, ci devine un sistem de obligații reciproce în cooperarea părinților cu profesorii.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROF. ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR: IONESCU ROXANA GABRIELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GHEORGHE VERNESCU”

RÂMNICU SĂRAT, JUD. BUZĂU

Cei „șapte ani de acasă” nu sunt doar o vorbă românească, ci un adevăr psihologic...

Într-o lume în care respectul față de celălalt este din ce în ce mai alterat, nu este o misiune ușoară pentru părinți să-și crească copilul în spiritul bunelor maniere. Cu toate acestea, părinții trebuie să știe că o bună educație în familie va cântări mai greu și va câștiga în fața școlii de cartier sau influenței anturajului de la școală.

Un copil cu bune maniere va deveni un adult politicos, elegant și apreciat. Bunele maniere reprezintă o carte de vizită în toate situațiile. Care sunt cele mai importante bune obiceiuri pe care ar trebui să le învețe copiii de mici?

- să asculte și să nu întrerupă adulții în timp ce vorbesc;
- învățați-i unde se așază tacâmuri, șervețele, pahare și cum să le folosească;
- bunele maniere la masă: să mănânce cu gura închisă, să-și așeze șervețelul pe picioare, să utilizeze corect tacâmurile;

- să spui „te rog” și „mulțumesc” face parte din manierele de bază;
- să salute la venire și plecare acasă sau la școală, oriunde merg;
- să se îmbrace corect și adecvat în diverse situații;
- să respecte diferențele de religie, rasă, sex, persoane cu nevoi speciale; băieții să învețe de mici cum să se poarte cu fetele;

- să cedeze locul persoanelor în vârstă sau femeilor însărcinate în autobuz;
- să vorbească încet în public.

Comportamentul copilului este oglinda comportamentului părinților. Dacă copilul tău înțelege baza bunelor maniere, îl va ajuta să și le însușească. Manierele elegante reflectă o personalitate iubitoare și respectabilă.

➤ **Cultivați respectul**

Rădăcina bunelor maniere o reprezintă respectul, iar rădăcina respectului este sensibilitatea. Copilul căruia îi pasă de ceilalți, de sentimentele celorlalți, va deveni automat o persoană manierată. În acest fel politețea va fi mai creativă și practică cu entuziasm. Combinația informației cu practica zilnică va face posibilă formarea unei personalități respectabile.

➤ **Învățați de timpuriu copiii formulele de politețe**

Chiar dacă copiii mici nu înțeleg sensul cuvintelor, cel puțin observă plăcerea de a spune „mulțumesc” și „te rog” în comunicarea zilnică. De la 2-3 ani în sus, deja pot să le utilizeze și știu că obțin ce vor. Cu timpul, formulele de politețe vor deveni automate.

➤ **Fii un model**

Între 2 și 4 ani, ce aude copilul, spune mai departe. Lăsați copilul să audă o mulțime de formule de politețe. Adresați-vă copilului la fel de politicos ca unui adult, ca să prindă gustul de mic.

➤ **Confirmați copilul în situațiile sociale**

Puteți să luați copilul cu voi în vizită, chiar dacă nu sunt și alți copii. Astfel, îi veți da ocazia să învețe abilitățile sociale dezirabile și să fie valorizat.

➤ **Nu forțați comportamentul manierat**

Limbajul este o abilitate de care trebuie să se bucure orice copil, nu să se forțeze în a folosi anumite cuvinte, a fi tot timpul conform unei etichete riguroase. Copilul poate obosi dacă insistați prea mult asupra acestui aspect. Introduceți într-un mod relaxat cuvintele magice de politețe și practicați-le.

BIBLIOGRAFIE:

- Verza, Emil- „Psihologia copilului”- Editura Trei, Bucuresti, 2017.

ROLUL PARTENERIATULUI FAMILIE – GRĂDINIȚĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR IONIȚĂ IOANA

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR CIOBANU ELENA

GRĂDINIȚA „LICURICI” BUCUREȘTI- SECTOR 2

„Educația nu este pregătirea pentru viață, educația este viața însăși” (JOHN DEWEY)

Educația este o acțiune socială organizată, care se desfășoară într-un cadru constituit pe baza unor valori la care participă toți factorii educaționali: familie, grădiniță, comunitatea locală. La nivelul acestor factori se formează medii educaționale care exercită influențe specifice asupra noilor generații. Mediul familial îi oferă copilului modele de comportamente pe care acesta le imită cu fidelitate, pune bazele unor deprinderi și obișnuințe elementare de comportare morală și formează reprezentări, noțiuni, convingeri care să exprime atitudinea copilului față de ceilalți și față de societatea în care se afirmă.

Procesul de educare al ființei umane în devenire poate fi pus în aplicare numai printr-o colaborare strânsă, susținută și fluentă între familie și școală. Este esențial ca cei doi factori să-și dirijeze acțiunile spre un scop comun, să-și concentreze influențele spre formarea tipului de personalitate solicitat de imperatiile lumii moderne. Odată cu intrarea copilului în mediul școlar, acțiunea educativă a familiei se îmbogățește și devine mai profundă. Pentru ca copilul să obțină performanțe este necesară o punte de comunicare, o conexiune reală între grădiniță și familie.

O bună informare a părinților cu privire la frecvență, mod de manifestare intelectuală și comportamentală, precum și identificarea unor căi, direcții, procedee acționale pentru ameliorarea ori dezvoltarea personalității copilului, pot asigura succesul procesului de învățământ.

Pregătirea pentru viață a omului de mâine începe din primele luni de existență și primii care pun bazele educației sale sunt părinții, familia. Conturarea principalelor trăsături ale viitorului cetățean începe în primii 5-6 ani. După această vârstă, școala și societatea intervin, dar factorul hotărâtor îl constituie bazele educației din primii ani din grădiniță și familie.

Copilul preșcolar ar trebui să aibă toate condițiile unui cadru optim în care să se dezvolte, această răspundere revine în mare măsură familiei care poate îndeplini această sarcină printr-o colaborare eficientă cu instituția preșcolară. Familia ar trebui să ofere copilului un mediu afectiv, social și cultural. Mediul familial, sub aspect afectiv, este o școală a sentimentelor în care se modelează personalitatea preșcolară. Copilul trăiește în familia sa relații interindividuale, copiindu-le prin joc în propria conduită. Familia poate să-i facă copilului mult bine, dar poate să și greșască, mai ales din cauza lipsei de viziune în legătură cu perspectivele asupra viitorului copilului. Unitatea de acțiune a doi factori foarte importanți în conturarea personalității copilului (grădiniță - familie) este condiționată de un mod comun de lucru și de o bună cunoaștere reciprocă. Relația cu familia și responsabilizarea acesteia față de educația copiilor, precum și implicarea comunității în activitatea și decizia educativă, reprezintă preocupări fundamentale din domeniul preșcolar. Comunicarea dintre grădiniță - familie și comunitate, depinde de gradul de înțelegere a necesității acestor acțiuni și decizii comune, precum și de respectarea statutului fiecăruia, prin prisma rolului pe care îl are în devenirea copilului. Părinții doresc adesea să participe în grădiniță la educația și dezvoltarea programului copiilor lor. Din colaborarea educatoare - copil - familie - comunitate, fiecare are de câștigat, dar cel mai important câștig îl reprezintă creșterea, dezvoltarea și educarea copiilor.

Copilul vine în grădiniță cu o experiență importantă, iar influențele educative de aici trebuie să fie în consens cu celelalte influențe educative permanente sau temporare, care acționează asupra copilului. Preșcolarul nu este o materie de modelat, ci o personalitate în devenire care se poate constitui în partener al propriei sale formări. Depinde de cadru didactic să ofere ocazii de dezvoltare și să construiască împreună cu familia, condițiile experimentării acționale și socializării copilului, realizând activități în care să poată contribui și copilul și părintele. Factorii de modelare a personalității umane trebuie să interacționeze ca un tot unitar, sub forma unui sistem bine încheiat pentru asigurarea țelului comun, educarea copilului

Părinții trebuie conștientizați că singura investiție de valoare, niciodată falimentară, pe care o familie o poate face pentru copil este investiția pentru mintea și sufletul acestuia.

Bibliografie:

Bunescu Gh., Alecu Gh., Badea D., „Educația părinților”, E.D.P., București, 1997;

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR, IONIȚĂ TITIANA – CARMEN

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "SF. TREI IERARHI", HANU CONACHI, JUD. GALAȚI

Perioada pe care o traversăm este plină de provocări: elevii au trecut la școala în mediul online, iar părinții sunt încurajați să lucreze de acasă, fiind o adaptare rapidă la un mod de viață atipic pentru părinți, elevi și profesori. În contextul actual, apare tot mai des întrebarea: "Care sunt și cum se modifică rolurile familiei și ale școlii, în educația copiilor?"

Toți actorii sistemului de învățământ, părinții, cadrele didactice și responsabilii comunităților locale încearcă să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a ajuta beneficiarii acestora să se dezvolte.

Orice copil trăiește într-un mediu familial care îi transmite o serie de atitudini față de persoane și învățare și tot acolo își însușește abilitățile de bază și, care îi pot fi de folos sau nu în procesul adaptării la mediul școlar, dar și pe parcursul învățării. Prin urmare, familia devine prima școală a viitorului cetățean, iar între aceasta și mediul școlar trebuie să existe o legătură permanentă ce se poate realiza prin diferite forme de colaborare, ele fiind parte integrantă a procesului educațional.

„Meseria de părinte” este cea mai dificilă, însă fiind o meserie aceasta se poate învăța, iar ca oricare alta are reguli și „secrete” ce pot fi aplicate. Din păcate, mulți părinți au uitat că familia reprezintă „nucleul societății”, că aceasta este responsabilă de formarea viitorilor cetățeni, iar ceea ce cred părinții despre viață și împlinirea ei va determina felul în care își vor crește copiii.

Relația cu copiii se caracterizează printr-un schimb de experiență: părinții influențează copiii și invers, educarea copiilor putând fi o plăcere, dar având și dificultăți, însă cu răbdare, atenție și susținere, atât timpul petrecut acasă cât și conceptul de școală online pot fi o oportunitate de a suda relația familie-școală de care e atâtă nevoie pentru viitorul copiilor noștri.

Colaborarea dintre școală și familie înseamnă nu numai o informare reciprocă cu privire la evoluția/parcursul educațional al copilului, ci și cunoașterea de către părinți a problemelor pe care le implică această acțiune. Alte aspecte importante sunt: cunoașterea stării de sănătate a copilului, echilibrul dintre efort și joc ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

Acțiunea educativă a familiei este eficientă doar atunci când scopul său este același cu al școlii, între cei doi factori fiind o concordanță în ceea ce privește obiectivele urmărite, subordonate idealului social și educațional. Școala are sarcina de a depista cauzele eșecurilor la învățatură și de a interveni, uneori, când este cazul, în situațiile delicate cu un sfat, o îndrumare competentă, o vizită la domiciliu. Acestea sunt de fapt, mijloacele prin care putem obține rezultate favorabile în creșterea randamentului școlar, însă școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers.

Atât instituția familiei, cât și cea a școlii, au roluri de sine stătătoare, iar împreună se completează și se accentuează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe cealaltă. O implicare permanentă a părinților presupune prezența activă în procesul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Mediul familial își pune amprenta asupra comportamentului copilului prin condițiile economice și materiale, hrană, locuință, influențe culturale, integrare socială. Există și factori ce contribuie la dezvoltarea unui comportament agresiv: violența din familie, climatul afectiv nefavorabil, lipsa de respect față de copii, ceea ce le crează un complex de inferioritate, nesupravegherea copiilor de către părinți, copiii abuzați de părinți sau familiile dezorganizate.

Comunicarea constantă a părinților cu cadrele didactice, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării sale, aceștia fiind pentru copii adevărate modele de conduită preluate prin imitație și învățare, puterea exemplului fiind mare (copiii crescuți în critici învață să condamne; copiii crescuți în toleranță învață să fie răbdători).

”Școlile nu sunt doar un loc pentru educație academică, ci și pentru învățarea abilităților sociale și emoționale, interacțiune și sprijin social. Închiderea școlilor nu numai că a perturbat procesul de educație a copiilor, ci și accesul la mese oferite în cadrul școlii, sprijin pentru bunăstare și referire la servicii medicale și sociale de bază.” (din raportul UNICEF)

La fel de importante ca formarea unor competențe de calcul matematic, de analiză a unui text, de localizare a unor obiective pe hartă, etc. sunt și principiile ce stau la baza instituției în care învață copiii noștri și e indicat să fie cunoscute și folosite ca etalon în evaluarea performanțelor școlilor și cadrelor didactice, deoarece ele se axează și pe formarea unei conduite de viață. Referitor la acest aspect, Nicolae Steinhardt scrie: *„Încep să-mi dau seama că numai caracterul importă. Convingerea politică, păreri filosofice, originea socială, credința religioasă nu sunt decât accidente: doar caracterul rămâne după filtrările produse de anii de pușcărie, ori de viață”*.

Elevii sunt de fapt, interfața dintre familie și școală, chiar mediatori între părinți și profesori, aflați la intersecția dintre cele două influențe sau segmente ale adulților cu funcție educativă, devenind ei înșiși contributivi la autoformarea și construcția propriei personalității, contribuție care asigură, fără îndoială, o reușită importantă a procesului instructiv - educativ.

Aceștia se află într-un proces de formare și se comportă diferit, de aceea au nevoie de sprijin, de comunicare și de susținere atât din partea familiei, cât și din partea școlii, provocările fiind semnificative pentru toți: elevi, familii, profesori.

”Dacă nu se va face față acestei provocări, impactul asupra copiilor, tinerilor, familiilor, comunităților și societăților la un nivel mai larg se va resimți pe tot parcursul vieții, atât din punct de vedere social, cât și economic.” (din raportul UNICEF)

În concluzie, am descoperit că este important ca rolurile familiei și ale școlii să se completeze cu precădere în contextul actual, fără a intra în contradicție, profesorii aflând de la părinți ce nevoi are elevul, ce pasiuni și interese, dar și ce stări și emoții resimte acesta în această perioadă. În schimb, părinții pot descoperi când și cum are nevoie copilul să fie ajutat și încurajat pentru a reuși să-și dezvolte un comportament pozitiv.

”Acest parteneriat educațional se menține cel mai bine, în contextul învățatului acasă, prin:

- comunicarea periodică, onestă și eficientă a informațiilor despre copii (stări și dificultăți acasă, pasiuni, nevoi particulare);
- cunoașterea de către părinți a cadrelor didactice și a comunității (colegi, alți părinți);
- evitarea învinovățirii unei tabere sau a alteia;
- discuțiile individuale părinte-profesor pentru învățare personalizată a copilului;
- colaborarea pentru rezolvarea problemelor copilului;
- implicarea în activități organizate de școală și comunitate;
- asistarea copiilor în realizarea temelor și proiectelor online;
- solicitarea ajutorului când este nevoie;
- participarea părinților la deciziile luate împreună cu școala;
- implicarea în cunoașterea nevoilor copilului ca elev (părinți) și cunoașterea elevului în mediul său familial (profesori);
- colaborarea pentru activități extracurriculare atractive pentru copii, cât stau acasă (atelier digitale, cursuri online în care să-și formeze pasiuni).”

Se consideră, în general, că problema este de atitudine; *„este dificil de pretins, atât la părinți, cât și la cadre didactice, ca relația de colaborare școală-familie să nu fie doar un drept de opțiune”*, afirma dr. Gheorghe Bunescu de la Institutul de Științe ale Educației într-un articol intitulat *„Democratizarea educației și educația părinților”*.

Pentru un învățământ de calitate nu se poate face abstracție de relația școală-familie. Instrumentele clasice de colaborare a școlii cu familia (ședințele – online, mai nou, lectoratele cu părinții, vizitele la domiciliul elevilor sau la obligativitatea semnării carnetelor de note de către ambii parteneri în educație) sunt departe de a fi suficiente. **Îmbunătățirea relației dintre școală-familie este țelul oricărui cadru didactic implicat în buna evoluție a elevilor săi, însă ca orice deziderat acesta are atât aspecte pozitive, cât și negative.**

Bibliografie:

- <https://iteach.ro/experientedidactice/evitarea-educatiei-violente-si-a-traumelor-psihiice-metoda-educati-asa>
- <https://www.logischool.com/ro/blog/ghid/educatia-copiilor>
- <https://ziarullumina.ro/societate/psihologie/rolul-familiei-si-scolii-in-educatia-copiilor-165577.html>
- <https://ro.scribd.com/doc/191746722/Democratizarea-Educatiei-Si-Educatia-Parintilor>
- <https://www.unicef.org/romania/media/2836/file/Crearea%20unor%20sisteme%20de%20educa%C5%A3ie%20reziliente%20%C3%AEn%20contextul%20pandemiei%20de%20COVID-19.pdf>
- Nicola, I. - "Pedagogie", București, Editura Didactică și Pedagogică, 1994;
- Vrasmas, E. A. - "Consilierea și educația părinților", București, Editura „Aramis”, 2002.

FAMILIA ROLUL PRINCIPAL ÎN: "CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ"

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR IORDACHE CORINA IONELA

G.P.N. "ORIZONT" RM. SĂRAT, JUD. BUZĂU

Începând cu Platon, părintele filosofiei, mai apoi Aristotel, iar în cele din urmă, Jan Amos Comenius precizau că actul educațional va fi propice dezvoltării copilului doar atunci, când membrii familiei, școala și comunitatea își vor fuziona eforturile. Deasemenea, și în cadrul unui parteneriat educațional eficient, familia detine cele mai importante aspecte în dezvoltarea preșcolarului, cum ar fi:

- consolidarea criteriilor de viață favorabile pentru securitatea și dezvoltarea psihofizică a copilului;
- crearea relațiilor interumane propice influenței pozitive în socializarea copilului;
- alcatuirea unui ambient psihologic avantajos pentru dezvoltarea respectului de sine al copilului și ale condițiilor oportune pentru cercetarea sinelui / autocunoaștere;
- încurajarea dorinței copilului pentru autoeducație;
- expunerea unor modele relaționale și comportamentale.

Educația în familie este prima modalitate de educație pe care copilul o dobândește. Așadar rolul acesteia este esențial în dezvoltarea copilului. Modul în care părintele își educă copilul este specifică, autentică, exclusivă, reflectivă a nivelului de cunoștințe pe care le-a acumulat de-a lungul vieții de adult și nu în ultimul rând, a trăsăturilor sale de caracter.

Stilul parental ales în educația copilului își face resimțită prezența asupra dezvoltării atitudinii morale a acestuia, principalele domenii comportamentale care o conturează fiind cel cognitiv și social-afectiv. Părerile pedagogilor cu referințe la stilurile parentale sunt diversificate:

- stilul despotice (de autoritate), în care cerințele asupra copilului sunt exorbitante, înțelegerea fiind dusă la un nivel mediu spre mic, relația empatică cu cel mic clădindu-se pe reproșuri, critici și tonuri imperative;
- stilul permisiv (indulgent) în care controlul asupra copilului este aproape inexistent iar susținerea în orice ramură aleasă, nelimitată; această tipologie de părinți construiesc astfel un viitor adult predispus viciilor și tentațiilor nefavorabile unei vieți armonioase.
- stilul respingător, recunoscut prin ignorarea sau abandonarea copilului, prin lipsa de aspirații asupra vieții, exigențe scăzute, lipsa susținerii, nivel scăzut de grijă, afectivitate, acte facute benevol deseori de către părinți, soldându-se astfel cu eșec, aspirațiile și visurile copilului fiind îngădite de lipsa de afecțiune și remușcări cu privire la copilărie.

Autoritatea excesivă a părinților, reproșurile, interdicțiile, comenzile ferme însoțite de amenințări, influențează negativ dezvoltarea copilului, determinând amendamente în unul din cele mai importante domenii ale personalității, și anume latura atitudinal - relațională.

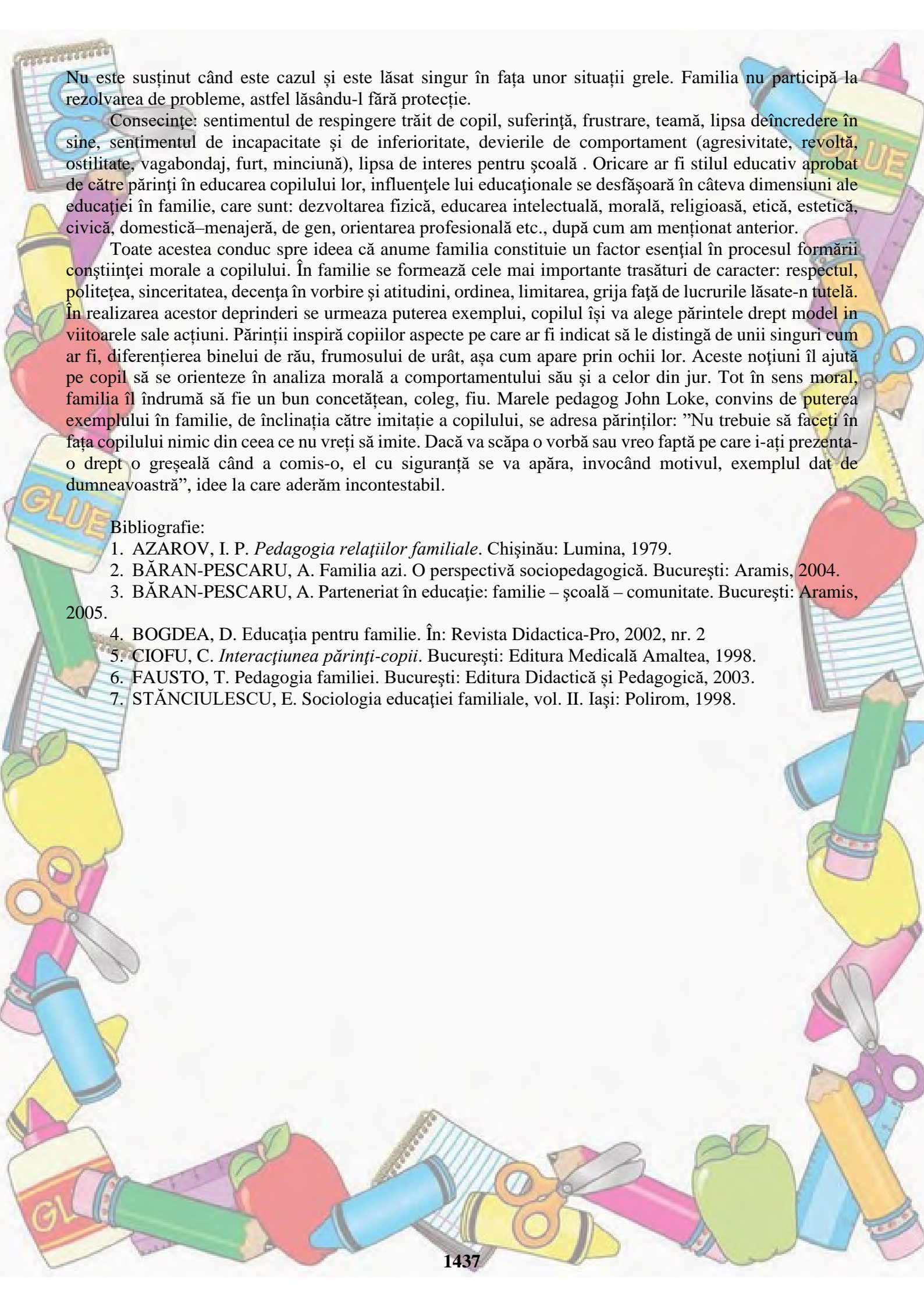
Deseori, părinții se simt incapabili să clădească o autoritate parentală adecvată sau să îndeplinească corespunzător rolul de părinte, nereușind să comunice empatic și încrezător cu copiii sau să accepte ideile și atitudinile desprinse diferit de perspectiva lor; ajung chiar la lipsa de control asupra copiilor de la care așteaptă un comportament matur.

Stilurile aplicate de părinți sunt împărțite în două grupe relațional-educative:

Supraprotejarea – purtarea de grijă exagerată, empatia împartășită exagerat sau dimpotrivă, limitarea libertății și deciziilor copilului.

Consecințe: diferența între imaginea de sine și posibilitățile reale ale copilului; supraevaluare, egocentrism, atitudini dominatoare față de alții sau, dimpotrivă, slab spirit de inițiativă, teamă, incapacitatea de a lua decizii și de a-și asuma consecințele, subestimarea de sine. La copiii supraprotejați întâlnim o vulnerabilitate relațională exagerată, o dependență față de părinți, tendința de "a rămâne mic", lipsa de interes pentru viitor, un egocentrism manifestat prin incapacitatea de a se distanța de sine însuși.

Subprotejarea – atitudine parentală distantă care se manifestă prin neglijență, indiferență evidentă, severitate, cereri excesive. Copilul este perceput ca o responsabilitate în plus făcându-l să se simtă nedorit.

Nu este susținut când este cazul și este lăsat singur în fața unor situații grele. Familia nu participă la rezolvarea de probleme, astfel lăsându-l fără protecție.

Consecințe: sentimentul de respingere trăit de copil, suferință, frustrare, teamă, lipsa de încredere în sine, sentimentul de incapacitate și de inferioritate, devierile de comportament (agresivitate, revoltă, ostilitate, vagabondaj, furt, minciună), lipsa de interes pentru școală. Oricare ar fi stilul educativ aprobat de către părinți în educarea copilului lor, influențele lui educaționale se desfășoară în câteva dimensiuni ale educației în familie, care sunt: dezvoltarea fizică, educarea intelectuală, morală, religioasă, etică, estetică, civică, domestică–menajeră, de gen, orientarea profesională etc., după cum am menționat anterior.

Toate acestea conduc spre ideea că anume familia constituie un factor esențial în procesul formării conștiinței morale a copilului. În familie se formează cele mai importante trăsături de caracter: respectul, politețea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, limitarea, grija față de lucrurile lăsate-n tutelă. În realizarea acestor deprinderi se urmează puterea exemplului, copilul își va alege părintele drept model în viitoarele sale acțiuni. Părinții inspiră copiilor aspecte pe care ar fi indicat să le distingă de unii singuri cum ar fi, diferențierea binelui de rău, frumosului de urât, așa cum apare prin ochii lor. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în analiza morală a comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie un bun concetățean, coleg, fiu. Marele pedagog John Loke, convins de puterea exemplului în familie, de înclinația către imitație a copilului, se adresa părinților: ”Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite. Dacă va scăpa o vorbă sau vreo faptă pe care i-ați prezentat-o drept o greșeală când a comis-o, el cu siguranță se va apăra, invocând motivul, exemplul dat de dumneavoastră”, idee la care aderăm incontestabil.

Bibliografie:

1. AZAROV, I. P. *Pedagogia relațiilor familiale*. Chișinău: Lumina, 1979.
2. BĂRAN-PESCARU, A. *Familia azi. O perspectivă sociopedagogică*. București: Aramis, 2004.
3. BĂRAN-PESCARU, A. *Parteneriat în educație: familie – școală – comunitate*. București: Aramis, 2005.
4. BOGDEA, D. *Educația pentru familie*. În: *Revista Didactica-Pro*, 2002, nr. 2
5. CIOFU, C. *Interacțiunea părinți-copii*. București: Editura Medicală Amaltea, 1998.
6. FAUSTO, T. *Pedagogia familiei*. București: Editura Didactică și Pedagogică, 2003.
7. STĂNCIULESCU, E. *Sociologia educației familiale*, vol. II. Iași: Polirom, 1998.

ROLUL ȘCOLII ȘI AL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR IORDACHE DANIELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ MIRCEA VODĂ CĂLĂRAȘI

Fiecare studiu ce are ca obiectiv educația arată că familia și școala constituie mediile socio-culturale, care modelează ființa umană de-a lungul întregii vieți. Școala și familia rămân principalele surse de formare a personalității sociale și culturale, prima, prin pregătire temeinic organizată, după programe, cu cadre specializate și în perioade de timp bine definite, a doua, prin procesul real al vieții de zi cu zi, în care copilul, învață regulile primare de viață, deprinderea de a vorbi, de a se comporta față de cei din jur și de a-i aprecia.

Amprenta educativă a familiei, mai ales în prima parte a vieții copilului, este decisivă și consolidează eforturile educative ale școlii, numai atunci când conlucrează continuu și consistent, în acțiuni ce se completează, mobilizând în aceeași măsură elevii, ca subiecți activi ai procesului educativ. Studiile de specialitate pledează tot mai mult pentru strânsa legătură dintre școală și familie, și invers, părinții fiind recunoscuți ca adevărații „strategi” ai acțiunii educative ale cărei mize sunt complexe [Stănciulescu, 1997, p. 172].

Scopurile, țelurile părinților sunt multiple și cu destinații bine definite: în primul rând, cele de ordin instrumental, ei fiind preocupați de standardul viitor de viață al copiilor lor, de obținerea unui venit cât mai înalt; de ordin profesional, pentru realizarea unui statut social superior, care să le asigure putere, venituri, acces la resurse, capacitate de decizie; de ordin afectiv, în sensul deprinderii copiilor de a trăi pozitiv experiența de școlari; de ordin cultural, prin idealuri, modele culturale, de personalități, care le pot influența și ghida viața.

Elevul zilelor noastre, datorită posibilităților de informare fără precedent, devine tot mai mult o parte activă a procesului educativ familial, adeseori modelându-l din interior, oferindu-i noi direcții de evoluție, dar și a celui școlar, solicitând schimbări în conținutul programelor, în răspunsuri adresate factorilor educativi, care trebuie să fie pregătiți să conducă un dialog pertinent și valabil pentru ambele părți.

Copiii sau elevii constituie conexiunea dintre familie și școală, ca mediatori între părinți și profesori, aflați la intersecția dintre cele două influențe sau segmente ale adulților cu funcție educativă.

În acest fel, copiii, elevii devin ei înșiși contribuitori la autoformarea și construcția propriei personalități, contribuție care asigură, fără îndoială, o reușită mai mare procesului educativ.

Părinții sunt, desigur, primii responsabili de buna sau proasta educație a copilului, la vârsta când el, din punct de vedere fizic și psihic, are cea mai mare plasticitate, ceea ce face ca tot ei să fie primii atenționați de modul cum se comportă la școală. Acest comportament, cu rădăcini în viața de familie, se reflectă apoi în școală și în societate.

Antropologia culturală și sociologia culturii afirmă că familia constituie prima formă de comunitate umană în care învață copilul cele dintâi reguli de comportare în viață. Antrenarea lor la însușirea temeinică a cunoștințelor, prin procesul instructiv, și la modelarea trăsăturilor propriei personalități, din perspectivă umană, morală, civică, prin procesul educativ din familie și școală, dar și prin autoeducație în afara lor, constituie pârgă fundamentală prin care se poate îmbunătăți calitatea întregului proces de învățământ. În acest fel, școala și familia se pot transforma în structuri dinamice, coordonatoare ale unei mase mari de colaboratori: copiii, elevii, asupra cărora trebuie să vegheze pentru buna lor încadrare în sistemul obligațiilor, îndatoririlor și disciplinei școlare, pentru creșterea calității activității educative și a produsului uman final, viitorii cetățeni.

BIBLIOGRAFIE

1. MARIA COBIANU-BĂCANU, PETRUȘ ALEXANDRU, OZANA CUCU OANCEA, Cultura, identitatea națională și educația în dezvoltarea durabilă a societății românești, București, Editura Paralela 45, 2002.
2. MARIA COBIANU-BĂCANU, PETRUȘ ALEXANDRESCU, ELENA COBIANU, Adolescenții, primăvara Europei, București, Editura Aroun, 2004.

ÎMPREUNĂ PENTRU COPII!!!

PROFESOR INVATAMANT PRESCOLAR: IORDACHE MIHAELA
LICEUL TEORETIC” MIHAI VITEAZUL” VIȘINA-GRADINIȚA IZVORU

Scopul:

- Informarea corectă a părinților cu privire la copiii cu nevoi speciale și înțelegerea reală a ceea ce este incluziunea

GHIDUL PĂRINȚILOR

Care sunt pașii de urmat atunci când observi că ceva nu e în regulă cu copilul tău?

Ai un copil de 1, 2 sau 3 ani și observi că ceva nu e bine în evoluția și dezvoltarea lui:

COMPORAMENT

- nu te privește când vorbești cu el
- nu se întoarce când îl strigi
- este deranjat de sunete, zgomote puternice
- apar mișcări stereotipe: flutură mâinile, merge pe vârfuri, se învârte în jurul propriei axe
- se joacă singur, (nu manifestă interes față de alți copii)
- nu stă locului o clipă, are o energie nepotolită
- se angajează în acțiuni riscante (nu percepe pericolul)
- este certăreț, gălăgios, solicitant, este agresiv (lovește adultul, alți copii etc.)
- are dificultăți în a-și aștepta rândul (de exemplu, la joacă)
- adoarme foarte greu, are preferințe alimentare
- plânge foarte ușor și se liniștește foarte greu; pot să apară crize de tantrum.

COGNITIV

- paletă restrânsă de jocuri și activități
- are dificultăți în menținerea atenției, este ușor distras de stimuli externi
- folosește adultul pentru a-și satisface anumite trebuințe (te ia de mână și te duce în acel loc, fără a indica ceea ce-și dorește)
- nu imită anumite gesturi motorii simple
- nu urmează instrucțiunile, nu respectă regulile
- se plictisește repede de o jucărie.

LIMBAJ

- nu vorbește, vorbirea este greu inteligibilă
- nu emite vocalele sau onomatopee specifice (cum fac animalele, sunete din natură etc.)
- vorbește despre el la persoana a III-a singular („el joacă mașina”)
- repetă imediat sau mai târziu cuvântul sau întrebarea adresată
- nu execută, pare că nu înțelege comenzi, expresii simple („adu mingea”, „dă-mi mașina”, ”pune păpușa în căsuță” etc)
- nu inițiază și nu susține un dialog
- pronunția este deficitară, apar substituiri, omisiuni, distorsionări de sunete.

Primul pas este să te adresezi **medicului de familie** cu încredere, povestindu-i ceea ce ai observat.

Medicul de familie poate să formuleze un bilet de trimitere spre un **medic specialist**, fie **psihiatrice pediatrică**, fie **neurologie pediatrică și să vă indice unitatea medicală (clinică, policlinică)** unde să vă adresați, ca să faceți o programare.

Medicul specialist va examina copilul, vă va pune întrebări despre evoluția sarcinii, nașterea copilului, primul an de viață și poate formula un **diagnostic medical** și recomandări privind: **tratament specific**, forma de școlarizare, pedagogie diferențiată, încadrare în colectivitate redusă de copii, unde să vă adresați pentru anumite **terapii specifice** pe care să le urmeze copilul (logopedie, stimulare cognitivă, terapie comportamentală, kinetoterapie, stimulare multisenzorială etc.)

NU VĂ SPERIAȚI, NU VĂ DESCURAJAȚI, NU DAȚI VINA PE NIMENI!!

Încercați să gândiți constructiv, toți membrii familiei!!

Cu cât depistarea problemelor copilului se face mai repede, cu atât șansele de reabilitare și recuperare sunt mai mari!

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAREA COPIILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR IORDAN LUCREȚIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 13, RM. VÂLCEA, JID. VÂLCEA

Educația copiilor se referă la posibilitatea acestora de a acumula diferite informații și cunoștințe, menite să-i ajute în viața de zi cu zi. Aceasta poate fi o definiție generală a conceptului.

Rolul și scopul educației este de a dezvolta abilități de gândire, de analiză și de aplicare a informațiilor învățate în diferite circumstanțe. Aceasta nu are un final, fiindcă un om se educă sau pe tot parcursul vieții.

Educația nu se referă la capacitatea de a scrie sau de a citi. Aceasta este alfabetizarea, care este menită să ajute copilul să participe la diferite examene sau să exceleze la școală.

Importanța educației în viața copiilor constă în a-i ajuta să învețe să trăiască independent. Aceasta permite stabilirea standardelor de viață, a obiectivelor și a dorințelor ce trebuie îndeplinite. În plus, oferă cunoștințe pentru ca oamenii să înțeleagă rezultatul deciziilor lor și îi ajută să găsească diferite rezolvări.

Educația trebuie începută din timpul copilăriei. Astfel, implicarea părinților este crucială, mai ales în primii ani de viață. Nu degeaba se spune că cei șapte de ani de acasă își pot spune cuvântul asupra comportamentului unui om.

Este indicat ca educarea în familie să nu se facă cu severitate sau într-un mod foarte teoretic. Micuțul trebuie pus în fața unor fapte, pentru a înțelege ceea ce este greșit. De aceea, practica este esențială în educarea unui bebeluș sau a unui copil de 1 an, 1 an și jumătate, 2 sau 3 ani. Pe măsură ce acesta crește, i se pot explica printr-un dialog efectele unor anumite acțiuni.

Prin urmare, rolul familiei, al părinților în educarea copilului este unul cu o însemnătate uriașă. Mama și tata sunt cei care trebuie să învețe prichindelul despre primele lucrurile cu care acesta poate lua contact. În rest, pe măsură ce trece timpul, intervin și dascălii sau alți mentori.

Nu este deloc ușor să înveți un micuț toate cele necesare în viață și care este comportamentul potrivit pentru integrarea în societate, însă această misiune nu este una imposibilă. Cu mult calm, răbdare, implicare și devotament, nu ai cum să nu reușești ceea ce ți-ai propus. Iată câteva recomandări:

- Comunică deschis cu acesta
- Încearcă să fii constant în preajma lui
- Oferă-i un model de urmat
- Învăță-l prin exemple practice
- Folosește doar pedepsele potrivite
- Ține legătura cu profesorii
- Îndrumă-l spre diferite activități comunitare

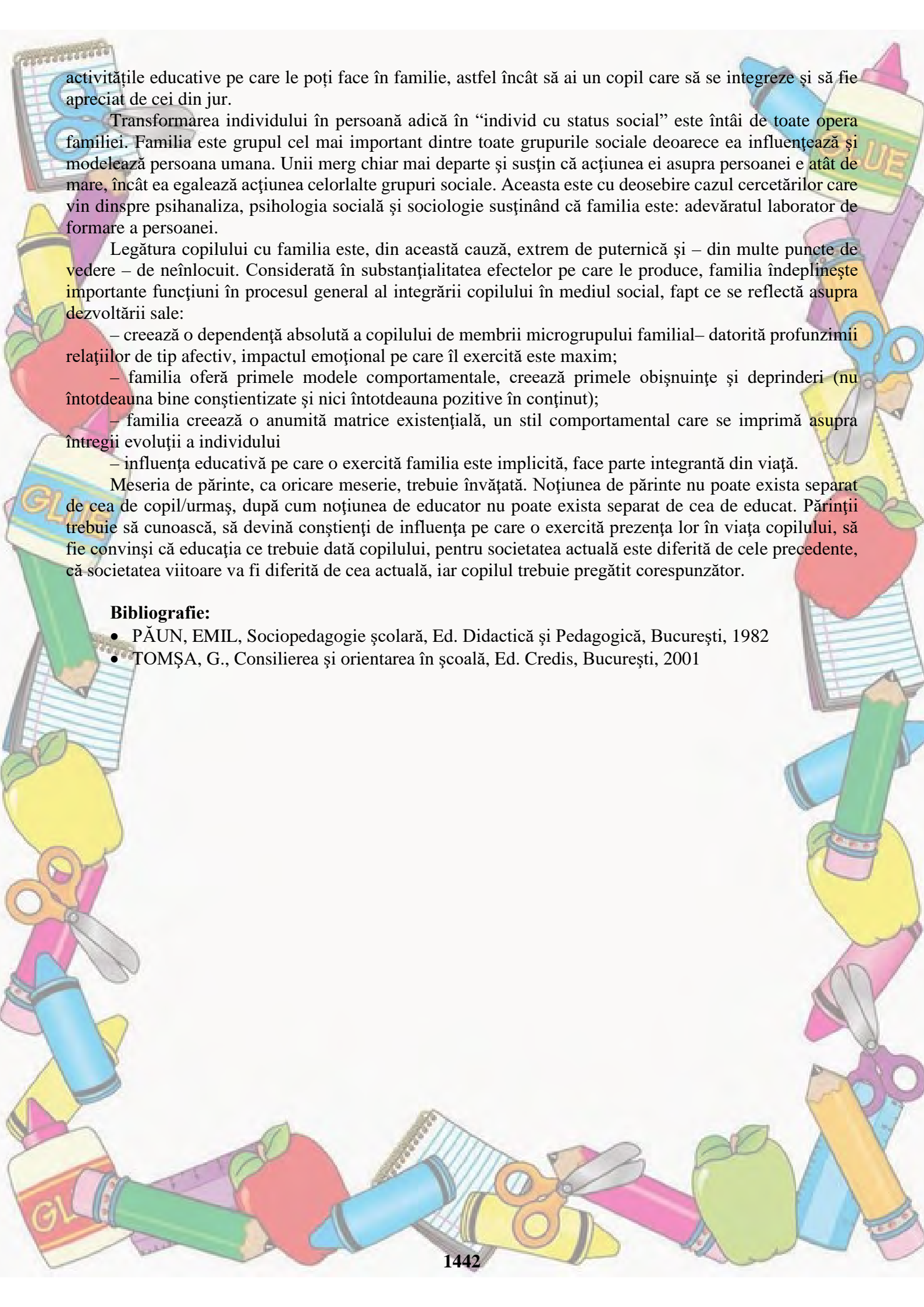
Uneori însă i ntențiile bune de educare a copiilor în familie pot conduce la greșeli care pot afecta psihic sau emoțional prichindelul. Este stringent ca în momentul în care dorești să-ți înveți micuțul un anumit lucru, să fii foarte atent la modalitatea prin care o faci.

Majoritatea adulților sunt stresați, îngrijorați sau foarte obosiți, iar toți acești factori pot perturba modalitățile corecte de educare a celor mici.

- Cele mai comune greșeli de educare a unui copil:
- Pedepse foarte dure
- Compararea cu ceilalți copii
- Jigniri
- Explicarea pe un ton ridicat

În cele din urmă, trebuie reținut faptul că educația copiilor poate fi diferită de la caz la caz, însă, în ciuda acestui fapt, este important să se țină cont de evitarea greșelilor. Acestea pot ajuta să-ți educi micuțul ca la carte, fără violență sau momente de disperare, ci doar cu vorba bună și cu înțelepciune.

Un om needucat este marginalizat, dat la o parte de toți ceilalți, deoarece nimănui nu-i face plăcere să stea de vorbă cu o persoană care nu știe să se comporte frumos. Astfel, interesează-te cu privire la

activitățile educative pe care le poți face în familie, astfel încât să ai un copil care să se integreze și să fie apreciat de cei din jur.

Transformarea individului în persoană adică în “individ cu status social” este întâi de toate opera familiei. Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale deoarece ea influențează și modelează persoana umana. Unii merg chiar mai departe și susțin că acțiunea ei asupra persoanei e atât de mare, încât ea egalează acțiunea celorlalte grupuri sociale. Aceasta este cu deosebire cazul cercetărilor care vin dinspre psihoanaliza, psihologia socială și sociologie susținând că familia este: adevăratul laborator de formare a persoanei.

Legătura copilului cu familia este, din această cauză, extrem de puternică și – din multe puncte de vedere – de neînlocuit. Considerată în substanțialitatea efectelor pe care le produce, familia îndeplinește importante funcțiuni în procesul general al integrării copilului în mediul social, fapt ce se reflectă asupra dezvoltării sale:

- creează o dependență absolută a copilului de membrii microgrupului familial– datorită profunzimii relațiilor de tip afectiv, impactul emoțional pe care îl exercită este maxim;
- familia oferă primele modele comportamentale, creează primele obișnuințe și deprinderi (nu întotdeauna bine conștientizate și nici întotdeauna pozitive în conținut);
- familia creează o anumită matrice existențială, un stil comportamental care se imprimă asupra întregii evoluții a individului
- influența educativă pe care o exercită familia este implicită, face parte integrantă din viață.

Meseria de părinte, ca oricare meserie, trebuie învățată. Noțiunea de părinte nu poate exista separat de cea de copil/urmaș, după cum noțiunea de educator nu poate exista separat de cea de educat. Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie conștienți că educația ce trebuie dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Bibliografie:

- PĂUN, EMIL, Sociopedagogie școlară, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1982
- TOMȘA, G., Consilierea și orientarea în școală, Ed. Credis, București, 2001

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

PROF. IOSIF GABRIELA-LAURA

CENTRUL ȘCOLAR PENTRU EDUCAȚIE INCLUZIVĂ BRAȘOV

Părinții sau familia în ansamblu, sunt unul dintre titularii direcți ai muncii educaționale. (Emerillahu, Dali, 1998)

„Educația acasă”, ca termen, reprezintă impactul educațional al familiei asupra copiilor. S-a dovedit că în diverse medii familiale, copiii dobândesc o varietate de experiențe, prin interpretarea diverselor activități, fiind expus în mod constant la o serie de influențe și așteptări din partea persoanelor cu care conviețuiește.

Vom analiza influența părinților asupra educației copiilor lor în mediul familial.

Familia are o responsabilitate uriașă deoarece trebuie să aibă grijă de sănătatea lor fizică, dezvoltarea și educația generală; dezvoltarea afinităților intelectuale, precum și a valorilor morale mai bune, convingeri și atitudini, obiceiuri, relații culturale și comportamentale în familie, cât și în societatea în care trăiește copilul.

Această interacțiune este în mod constant văzută ca o influență și un proces reciproc facând trecerea de la părinte la copil și invers, ceea ce declanșează o varietate de factori care într-un fel sau altul poate avea un impact asupra dezvoltării și educației copiilor, atât pozitiv, cât și în sens negativ.

Părinții sunt conștienți de munca privind dezvoltarea copiilor, dar în același timp au nevoie de pedagogie și informații despre dreptul la educație al copiilor lor. (Mojsovsja Koteva Tatjana. 2006). Tocmai din aceste motive, pedagogii și psihologii, precum și alți cercetători, subliniază într-un mod argumentativ, rolul părinților în dezvoltarea generală a copiilor lor, concentrând dezvoltarea personalității lor în familie.

S-a spus că așa-numitul „climat de dezvoltare a copiilor”, mai frecvent a fost văzut din perspectiva a trei factori sau dimensiuni care interacționează precum;

1. Fericirea sau plăcerea părinților pentru realizarea copiilor lor;
2. Nevoile și stresul care impune rolul parental în proces;
3. Sentimentul privind competențele parentale față de dezvoltarea generală a copiilor

Educația pentru viață într-o familie începe cu primele zile de viață ale copilului. În acest sens, atât părinții, cât și familia în ansamblu, joacă atât rolul de lideri direcți, cât și de susținători a implementării educației copiilor lor. Atunci când părinții se implică în procesul educațional al copiilor lor, de obicei rezultatul poate fi calificat drept unul pozitiv și încurajator.

Prin urmare, părinții ar trebui să se implice în sprijinirea copiilor lor în a face temele, deoarece în acest fel își oferă sprijinul părintesc ca una dintre strategiile cheie care conduc spre o educație cu succes a copiilor la școală.

Nivelul educațional al copiilor din familie depinde mai mult de nivelul de educație al părintelui, astfel încât acest factor afectează puternic relațiile de familie și succesul în dezvoltarea copiilor. (Matilov, Naum. 2002)

Pentru a avea rezultate bune la școală, controlul parental asupra copilului trebuie să fie permanent. Copiii au doi educatori principali în viața lor – părinții și profesorii lor. Părinții sunt primii educatori până când copilul merge la grădiniță sau începe școala și rămân o influență majoră asupra învățării copiilor lor prin școală și nu numai. Părinții sunt cel mai puternic model de urmat și au cea mai mare influență pentru copiii lor.

În timp ce rolul principal al părintelui în familie este educația și creșterea copiilor, principala obligație a copiilor este să studieze mai mult și mai bine. Pentru acest scop, ei trebuie să fie bine instruiți cum să studieze, pe baza regulilor și principiilor unei învățări și studii adecvate.

Procesul de socializare, cu siguranță în zilele noastre reprezintă unul dintre cele mai importante procese implicate în formarea lui încă din copilărie. Astfel, copilul începe să socializeze încă din primele etape ale copilăriei sale în casa părinților, înconjurat de atmosfera parentală și de relația dintre membrii familiei în general. În acest anturaj, copilul face primii pași în societate, manifestând trăsăturile de bază ale

comportamentului, care sunt fundamentele dezvoltării sociale ulterioare și integrării lui într-o societate dată. (Lakinska, Divna, 2006).

Părinții ca educatorii trebuie să fie capabili să recunoască trăsăturile de bază ale copilului lor, interesele, temperamentul dar mai ales trăsăturile emoționale și caracterul copilului.

Părinții oferându-le sprijin educațional, în probleme precum pregătirea temelor, creează așa-numitele obiceiuri de rutină zilnică de acțiune la procesul de învățare, care îi face pe părinți să-i laude, creând și întărind astfel o mai bună comunicare reciprocă între părinți și copii. Răsplătirea și laudarea copilului, este un adevărat stimulator către un mai bun respect reciproc și apropiere între toți membrii ca o familie compactă. Această abordare ca valoare ar ridica în rândul copiilor sentimentul respectării celorlalți membri ai familiei. Dezvoltarea copilului este de fapt formarea generală a personalității lui.

ȘCOALA – FAMILIE – COMUNITATE.
CALITATE ȘI EFICIENȚĂ

PROF. IOȚA CORNELIA IONELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „PETRACHE POENARU,, BRĂDEȘTI

PROF. UNTARU DOINA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „PETRACHE POENARU,, BRĂDEȘTI

Școala trebuie să fie un loc în care copiii să vină cu plăcere. Activitățile școlare nu trebuie să reprezinte o ruptură în viața copilului, mediul școlar nu ar trebui să fie unul rigid, ci unul relaxant, în care copilul să se manifeste cu spontaneitate, să învețe jucându-se, să beneficieze de un climat cald, calm, protector și încurajator. Însă, pe lângă toate aceste modalități prin care învățatoarea poate ajuta copiii să aibă o atitudine pozitivă în raport cu școala, e bine să știm că și noi, părinții, avem rolul nostru. În raport cu activitatea școlară, copilul trebuie să îi considere pe părinți niște parteneri dispuși să ofere sprijin la nevoie, de aceea comunicarea în cadrul familiei este extrem de importantă.

Întrebați-l zilnic pe cel mic ce a făcut la școală, ascultați cu interes ceea ce vă povestește, amuzați-vă împreună de întâmplările hazlii, încurajați-l să vă spună și aspectele plăcute, dar și pe cele neplăcute din ziua respectivă. Arătând un interes deosebit pentru activitatea de la școală, îi dovediți copilului că învățarea este un lucru serios, care vă preocupă, și, astfel, copilul va fi mai implicat.

Copilul împărtășește cu familia succesul școlar, realizările, aspectele pozitive, dar și aspectele mai puțin plăcute sau insuccesele. Părinții sunt cei care îl sprijină necondiționat pe copil, oferindu-i soluții optime pentru rezolvarea unor situații apărute școală: ei îi pot da sfaturi utile, pot împărtăși din experiența lor de școlari, se pot consulta cu învățătorul pentru a rezolva împreună unele situații. Să nu uităm că exemplul părinților contribuie major la educația copilului. De exemplu, dacă părintele dorește să-l obișnuiască pe copil să citească în timpul liber, poate organiza acasă „Lectura de seară”, un interval de timp în care, împreună, toți membrii familiei citesc ceva ce le place.

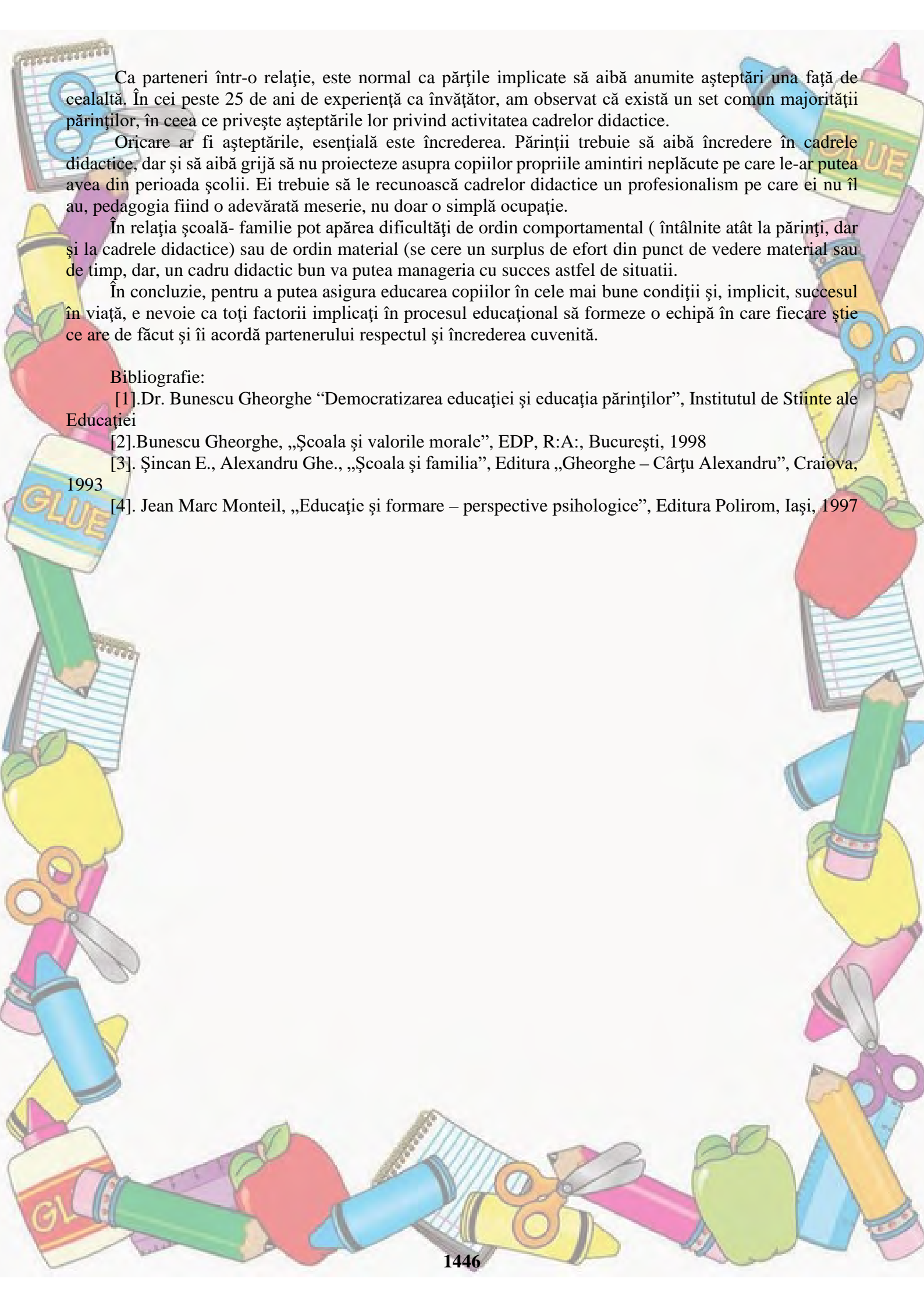
Copilul este motivat să învețe dacă ceea ce învață este legat de realitate, dacă este util și îl ajută în viața cotidiană, dacă pornește de la ceea ce cunoaște și de la ceea ce corespunde experienței sale. Învățarea este o experiență personală la care el are nevoie să participe. El învață dacă face, interacționează direct, acționează practic, aplică, dacă analizează, apreciază, observă, extrage concluzii, adică dacă este implicat activ mental și, mai ales la vârste mici, senzorial și motric.

Învățarea eficientă se realizează într-o atmosferă plăcută, suportivă, în care copilul simte că poate decide, că are un anumit grad de libertate, în care are voie să greșască și în care este susținut să-și corecteze greșelile. El are încredere că va critica pentru greșelile sale și nici nu va fi comparat cu alți copii.

Cercetările realizate în domeniul educației arată că, indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri cu școala în educația copiilor lor, se observă o îmbunătățire a performanțelor elevilor, o mai bună frecvență a școlii, precum și reducerea ratei de abandon școlar sau chiar a scăderii delincvenței juvenile.

Implicarea părinților în educația școlară a copiilor are la bază câteva **principii esențiale**:

- Părinții, indiferent de etnie, statut socio-economic sau pregătire educațională, sunt unelelemente cheie în educația propriilor copii.
- Părinții doresc tot ce e mai bun pentru copiii lor.
- Toți copiii pot învăța.
- Elementul principal este copilul și realizările sale.
- Școala nu este singura responsabilă pentru rezultatele școlare ale copilului.
- Fiecare cadru didactic este un specialist în domeniul său, oferind astfel copiilor informații relevante și accesibile vârstei.

Ca parteneri într-o relație, este normal ca părțile implicate să aibă anumite așteptări una față de cealaltă. În cei peste 25 de ani de experiență ca învățător, am observat că există un set comun majorității părinților, în ceea ce privește așteptările lor privind activitatea cadrelor didactice.

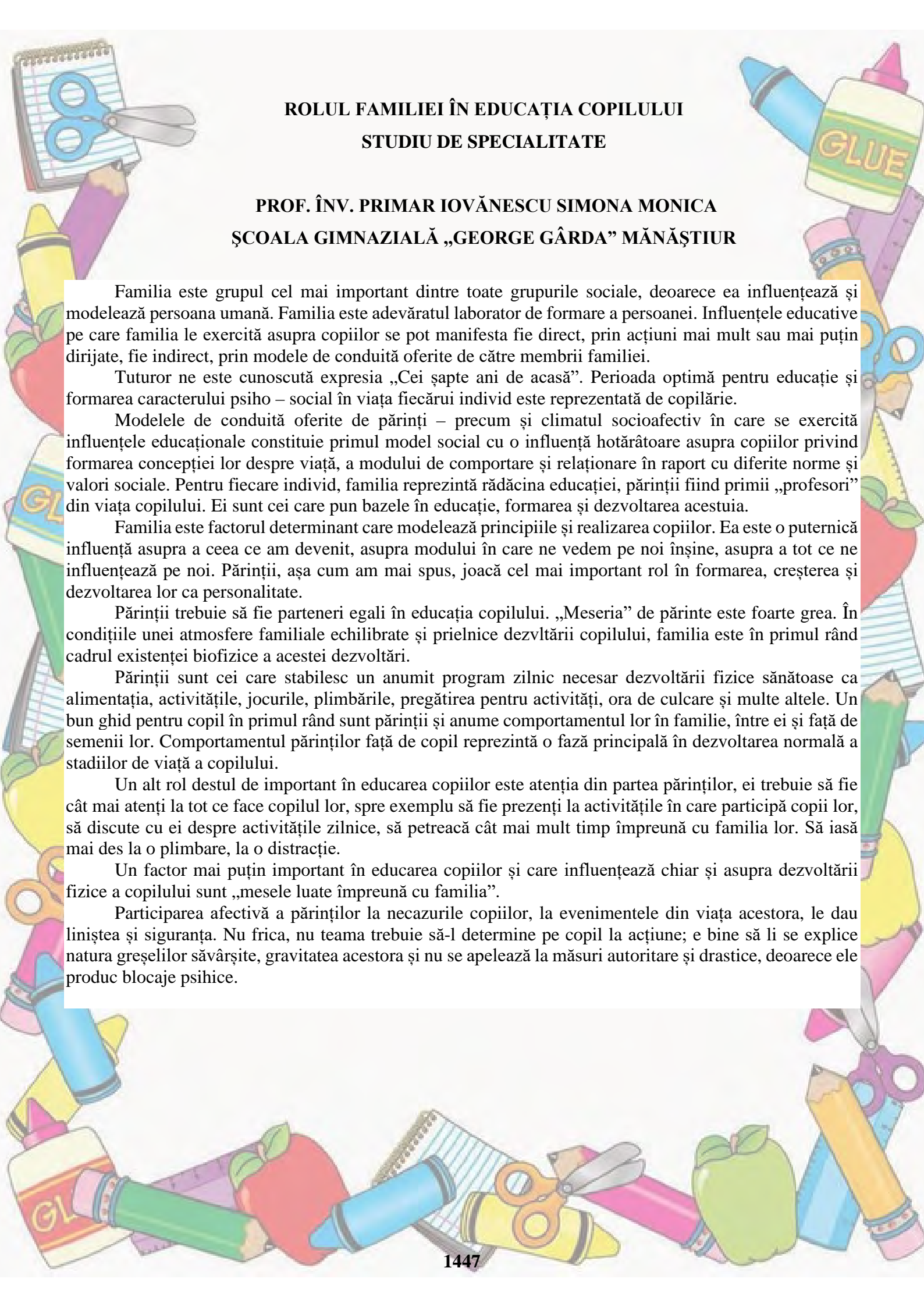
Oricare ar fi așteptările, esențială este încrederea. Părinții trebuie să aibă încredere în cadrele didactice, dar și să aibă grijă să nu proiecteze asupra copiilor propriile amintiri neplăcute pe care le-ar putea avea din perioada școlii. Ei trebuie să le recunoască cadrelor didactice un profesionalism pe care ei nu îl au, pedagogia fiind o adevărată meserie, nu doar o simplă ocupație.

În relația școală- familie pot apărea dificultăți de ordin comportamental (întâlnite atât la părinți, dar și la cadrele didactice) sau de ordin material (se cere un surplus de efort din punct de vedere material sau de timp, dar, un cadru didactic bun va putea manageria cu succes astfel de situații).

În concluzie, pentru a putea asigura educarea copiilor în cele mai bune condiții și, implicit, succesul în viață, e nevoie ca toți factorii implicați în procesul educațional să formeze o echipă în care fiecare știe ce are de făcut și îi acordă partenerului respectul și încrederea cuvenită.

Bibliografie:

- [1].Dr. Bunescu Gheorghe “Democratizarea educației și educația părinților”, Institutul de Științe ale Educației
- [2].Bunescu Gheorghe, „Școala și valorile morale”, EDP, R:A., București, 1998
- [3]. Șincan E., Alexandru Ghe., „Școala și familia”, Editura „Gheorghe – Cârțu Alexandru”, Craiova, 1993
- [4]. Jean Marc Monteil, „Educație și formare – perspective psihologice”, Editura Polirom, Iași, 1997

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI STUDIU DE SPECIALITATE

PROF. ÎNV. PRIMAR IOVĂNESCU SIMONA MONICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GEORGE GÂRDA” MĂNĂȘTIUR

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale, deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Familia este adevăratul laborator de formare a persoanei. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei.

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho – social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie.

Modelele de conduită oferite de părinți – precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Pentru fiecare individ, familia reprezintă rădăcina educației, părinții fiind primii „profesori” din viața copilului. Ei sunt cei care pun bazele în educație, formarea și dezvoltarea acestuia.

Familia este factorul determinant care modelează principiile și realizarea copiilor. Ea este o puternică influență asupra a ceea ce am devenit, asupra modului în care ne vedem pe noi înșine, asupra a tot ce ne influențează pe noi. Părinții, așa cum am mai spus, joacă cel mai important rol în formarea, creșterea și dezvoltarea lor ca personalitate.

Părinții trebuie să fie parteneri egali în educația copilului. „Meseria” de părinte este foarte grea. În condițiile unei atmosfere familiale echilibrate și prielnice dezvoltării copilului, familia este în primul rând cadrul existenței biofizice a acestei dezvoltări.

Părinții sunt cei care stabilesc un anumit program zilnic necesar dezvoltării fizice sănătoase ca alimentația, activitățile, jocurile, plimbările, pregătirea pentru activități, ora de culcare și multe altele. Un bun ghid pentru copil în primul rând sunt părinții și anume comportamentul lor în familie, între ei și față de semenii lor. Comportamentul părinților față de copil reprezintă o fază principală în dezvoltarea normală a stadiilor de viață a copilului.

Un alt rol destul de important în educarea copiilor este atenția din partea părinților, ei trebuie să fie cât mai atenți la tot ce face copilul lor, spre exemplu să fie prezenți la activitățile în care participă copiii lor, să discute cu ei despre activitățile zilnice, să petreacă cât mai mult timp împreună cu familia lor. Să iasă mai des la o plimbare, la o distracție.

Un factor mai puțin important în educarea copiilor și care influențează chiar și asupra dezvoltării fizice a copilului sunt „mesele luate împreună cu familia”.

Participarea afectivă a părinților la necazurile copiilor, la evenimentele din viața acestora, le dau liniștea și siguranța. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil la acțiune; e bine să li se explice natura greșelilor săvârșite, gravitatea acestora și nu se apelează la măsuri autoritare și drastice, deoarece ele produc blocaje psihice.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

IRIMIA ANDRA- MARIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 10 BOTOȘANI

„A pleca de la probleme care sunt cu adevărat probleme, și a căror soluție poate să aducă o îmbunătățire operei școlare, aceasta este regula de conduită care nu trebuie niciodată pierdută din vedere.”

(E. Planchard)

Dreptul la educație, alături de cel de a exista, de a trăi sănătos este fundamental. Societatea este obligată să-i asigure copilului exercitarea acestui drept. Copilul învață de când se naște. Prima lui școală este familia, apoi prietenii și orice alt grup social din care copilul face parte într-un moment anume. Este „acea școală a vieții”, care debutează din copilăria timpurie și se menține de-a lungul întregii existențe.

Formarea unui copil este o sarcină complexă și de înaltă răspundere, care trebuie realizată fără rebuturi sau pierderi de valori umane. Îndeplinirea acestei nobile misiuni, cu dezideratul său major de a ameliora progresiv capacitatea adaptativă a omului la cerințele sociale, revine în principal, școlii, dar și familiei.

Formarea capacității de adaptare la diverse situații de viață este condiționată, într-o mare măsură, de găsirea modalităților optime de instruire și învățare. Dezvoltarea psihică a elevilor poartă amprenta conținutului concret al învățământului și al modului de realizare a acestuia.

Posibilitățile mintale ale copilului sunt mari, iar evaluarea capacităților mintale genetice –fluide și polivalente- este o sarcină dificilă în stadiul actual de dezvoltare socială. Potențialitățile intelectuale se realizează în contextul activităților în care este antrenat copilul în mod efectiv. Metodologia activităților instructiv – educative, modul lor de organizare, pot favoriza ori limita valorificarea deplină a posibilităților de dezvoltare psihică de care dispune copilul. Perfecționarea mijloacelor, a metodelor reale de formare a personalității, contribuie la ridicarea nivelului de dezvoltare mintală, afectivă și morală a copilului.

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie. „Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

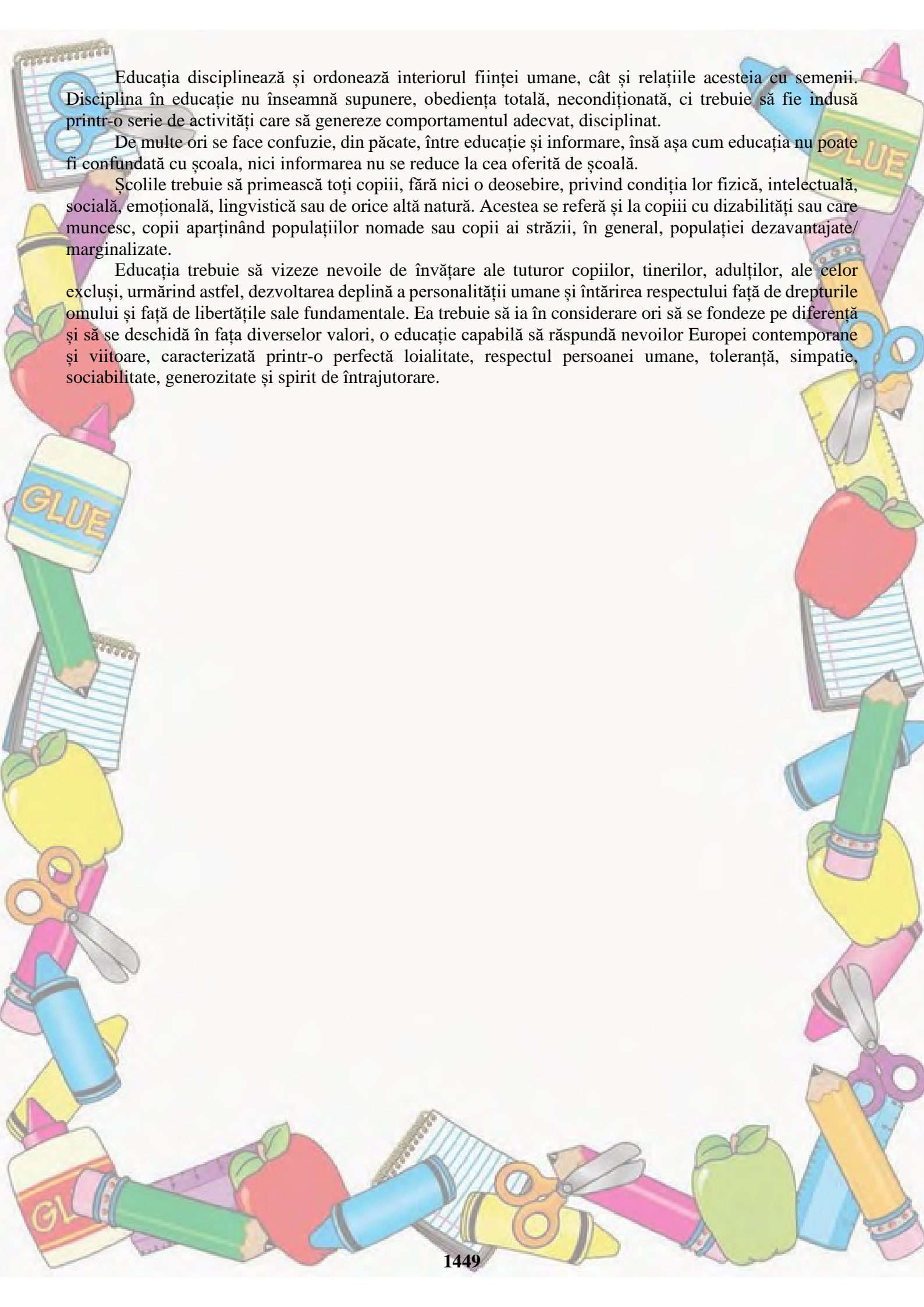
Pentru fiecare individ, familia reprezintă rădăcina educației, părinții fiind primii „profesori” din viața copilului. Ei sunt cei care pun bazele în educația, formarea și dezvoltarea acestuia. Când copilul ajunge la grădiniță și apoi în școală, ei vor avea în continuare un rol foarte important în educația lui, de implicarea lor în acest proces depinzând reușita școlară a copilului.

Familia reprezintă mediul care influențează în mod direct dezvoltarea copilului. Părinții trebuie să știe că prin implicarea în educația și formarea copilului, pun bazele de care acesta are nevoie pentru a se dezvolta și a-și construi un viitor de succes.

Specialiștii în psihologia copilului au afirmat că părinții nu acordă importanța necesară educației copilului. Un tânăr are nevoie să își cunoască propria personalitate și să fie conștient de poziția pe care o ocupă în societate. Prin înțelegerea exactă a elementelor care contribuie la dezvoltarea unui copil părintele poate să controleze modul în care acesta își formează personalitatea.

Părinții trebuie să răspundă nevoilor copiilor, în special cele emoționale, care se concretizează în dorința de a fi ascultați, îngrijiți și apreciați. În funcție de vârsta și nivelul de dezvoltare al acestuia, atitudinea părinților trebuie să fie corespunzătoare.

Mediul școlar îl ajută apoi, după cei „7 ani de acasă”, să se adapteze mai bine lumii, prin știință și cunoaștere. Dezvoltarea capacităților mentale și modalitatea de a le folosi eficient sunt contribuțiile majore ale școlii, unde copilul găsește tot ceea ce este necesar „construirii” unui om capabil de acțiune, cu conștiința morală vie.

Educația disciplinează și ordonează interiorul ființei umane, cât și relațiile acesteia cu semenii. Disciplina în educație nu înseamnă supunere, obediența totală, necondiționată, ci trebuie să fie îndusă printr-o serie de activități care să genereze comportamentul adecvat, disciplinat.

De multe ori se face confuzie, din păcate, între educație și informare, însă așa cum educația nu poate fi confundată cu școala, nici informarea nu se reduce la cea oferită de școală.

Școlile trebuie să primească toți copiii, fără nici o deosebire, privind condiția lor fizică, intelectuală, socială, emoțională, lingvistică sau de orice altă natură. Acestea se referă și la copiii cu dizabilități sau care muncesc, copii aparținând populațiilor nomade sau copii ai străzii, în general, populației dezavantajate/marginalizate.

Educația trebuie să vizeze nevoile de învățare ale tuturor copiilor, tinerilor, adulților, ale celor excluși, urmărind astfel, dezvoltarea deplină a personalității umane și întărirea respectului față de drepturile omului și față de libertățile sale fundamentale. Ea trebuie să ia în considerare ori să se fondeze pe diferență și să se deschidă în fața diverselor valori, o educație capabilă să răspundă nevoilor Europei contemporane și viitoare, caracterizată printr-o perfectă loialitate, respectul persoanei umane, toleranță, simpatie, sociabilitate, generozitate și spirit de întraajutorare.

EDUCAȚIA TIMPURIE – PION CENTRAL ÎN DEZVOLTAREA COPILULUI

PROF. IRINA ANA-MARIA

GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 14 IAȘI

În ultimii ani asistăm la validarea pe scară largă a importanței educației timpurii conturând particularități ale educatului sau ale contextului de formare cât și oportunitatea intervenției timpurii, a strategiilor și a soluțiilor propuse. Experiențele practice și cercetările din întreaga lume reflectă nevoia de accesibilitate, dar și de calitate în ceea ce privește abordarea serviciilor în educația timpurie.

Conceptul de *educație timpurie - ET (early education - EE)* vizează acțiunea multidimensională și multifactorială a modelării persoanei în intervalul cuprins între naștere și momentul intrării la școală, 6, 7 sau 8 ani, în funcție de țară.

În 1990, Conferința Mondială de la Jomtien care a avut ca obiectiv *Educația pentru toți*, transmitea ca mesaj principal faptul că învățarea începe de la naștere și se derulează pe tot parcursul vieții. Conferința a evidențiat necesitatea corelării domeniilor sănătății, a nutriției și a igienei, al protecției sociale cu sfera educației, o educație bazată pe conceptul de dezvoltare cognitivă și emoțională a copilului, urmărind valorificarea la maximum și într-un context optimizat a potențialului acestuia.

Palier al învățării cu efecte esențiale pentru dezvoltarea ulterioară a individului, educația timpurie trebuie conturată sub forma unui context existențial complex ce cuprinde familia și instituțiile specializate de tipul creșelor, grădinițelor și implicit un ansamblu de resurse umane și materiale centrate pe formarea personalității copiilor. O astfel de abordare, multidisciplinară, preocuparea pentru sănătatea, nutriția, educația și protecția copilului, din perioada prenatală până la începerea școlii, la care se adaugă conceptul de parentalitate, plasează principiile educației timpurii la baza dezvoltării holistice a copilului. De asemenea, se evidențiază clar importanța părintelui și a familiei în cercul educațional, acesta fiind partenerul-cheie în relația familie-grădiniță, hotărâtoare fiind în acest context și comunitatea.

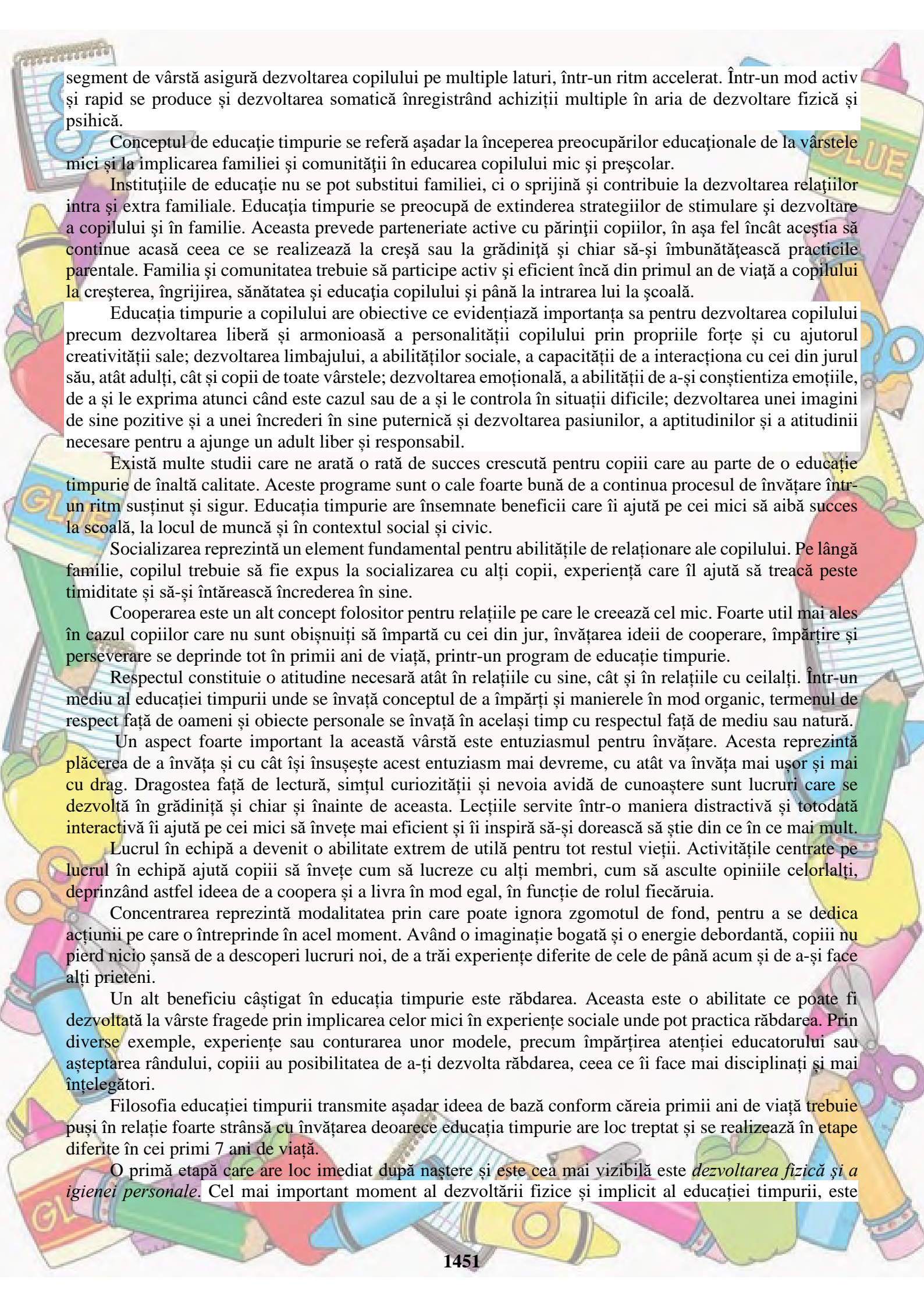
Copilăria timpurie reprezintă cea mai importantă perioadă din viața unei persoane tocmai prin consecințele durabile pe care le are asupra dezvoltării ulterioare a acestuia. Perioada copilăriei timpurii este cea mai importantă pentru dezvoltarea ulterioară a persoanei deoarece sistemul nervos central este caracterizat de o plasticitate ridicată în această perioadă, iar atunci când expunerile sunt variate, copilul are posibilitatea de a învăța și de a se adapta în mod firesc, conform lui Roșan (2015).

În mod similar, Meltzoff și Moore, în cadrul unui studiu realizat în anul 2002, constată că această plasticitate este, în termeni de adaptabilitate la mediu, menținută și în stadiile de dezvoltare ulterioară, fiind o caracteristică a dezvoltării umane. Din acest motiv, ceea ce se petrece în perioada timpurie a copilăriei produce semne marcante ce vor rămâne vizibile pe o perioadă îndelungată, în viața copilului (Roșan, 2015).

Copilul are nevoie de un mediu sănătos, de o alimentație adecvată și de dragoste și atenție din partea familiei sale. Sunt condiții necesare pentru o persoană sănătoasă mai târziu. Mediul în care copilul se dezvoltă și stimularea pe care o primește sunt hotărâtoare pentru fiecare în parte.

În ultimii ani s-a evidențiat o creștere a interesului pentru educația timpurie și s-au realizat practici și politici care să ajute la implementarea acestei abordări în societatea românească. Conform Ecaterinei Vrășmaș (2012), educație și îngrijire timpurie pentru dezvoltare constituie un concept și o orientare actuală care încearcă să dea răspunsuri la neliniștile și descoperirile referitoare la noile generații. Autoarea completează că este vorba în același timp, de o disciplină nouă de studiu care combină elemente din mai multe câmpuri de cunoaștere și acțiune și care include: stimularea copilului mic, sănătatea, nutriția, educația timpurie, dezvoltarea comunității, dezvoltarea femeii, psihologie, sociologie, antropologie, dezvoltarea copilului, și chiar economie.

Totodată, studiile științifice asupra dezvoltării creierului au demonstrat că stimularea precoce declanșează structurile cognitive și demararea procesualității intelectuale, faptul că nutriția adecvată a copilului mic garantează dezvoltarea creierului și înlătură riscul de deficiență mintală. Astfel că, rezultatele conchid că investiția în educația timpurie este poate cea mai rentabilă investiție în educație. Învățarea timpurie favorizează oportunitățile de învățare de mai târziu, iar susținerea învățării și a educației acestui

segment de vârstă asigură dezvoltarea copilului pe multiple laturi, într-un ritm accelerat. Într-un mod activ și rapid se produce și dezvoltarea somatică înregistrând achiziții multiple în aria de dezvoltare fizică și psihică.

Conceptul de educație timpurie se referă așadar la începerea preocupărilor educaționale de la vârstele mici și la implicarea familiei și comunității în educarea copilului mic și preșcolar.

Instituțiile de educație nu se pot substitui familiei, ci o sprijină și contribuie la dezvoltarea relațiilor intra și extra familiale. Educația timpurie se preocupă de extinderea strategiilor de stimulare și dezvoltare a copilului și în familie. Aceasta prevede parteneriate active cu părinții copiilor, în așa fel încât aceștia să continue acasă ceea ce se realizează la creșă sau la grădiniță și chiar să-și îmbunătățească practicile parentale. Familia și comunitatea trebuie să participe activ și eficient încă din primul an de viață a copilului la creșterea, îngrijirea, sănătatea și educația copilului și până la intrarea lui la școală.

Educația timpurie a copilului are obiective ce evidențiază importanța sa pentru dezvoltarea copilului precum dezvoltarea liberă și armonioasă a personalității copilului prin propriile forțe și cu ajutorul creativității sale; dezvoltarea limbajului, a abilităților sociale, a capacității de a interacționa cu cei din jurul său, atât adulți, cât și copii de toate vârstele; dezvoltarea emoțională, a abilității de a-și conștientiza emoțiile, de a și le exprima atunci când este cazul sau de a și le controla în situații dificile; dezvoltarea unei imagini de sine pozitive și a unei încrederi în sine puternică și dezvoltarea pasiunilor, a aptitudinilor și a atitudinii necesare pentru a ajunge un adult liber și responsabil.

Există multe studii care ne arată o rată de succes crescută pentru copiii care au parte de o educație timpurie de înaltă calitate. Aceste programe sunt o cale foarte bună de a continua procesul de învățare într-un ritm susținut și sigur. Educația timpurie are însemnate beneficii care îi ajută pe cei mici să aibă succes la școală, la locul de muncă și în contextul social și civic.

Socializarea reprezintă un element fundamental pentru abilitățile de relaționare ale copilului. Pe lângă familie, copilul trebuie să fie expus la socializarea cu alți copii, experiență care îl ajută să treacă peste timiditate și să-și întărească încrederea în sine.

Cooperarea este un alt concept folositor pentru relațiile pe care le creează cel mic. Foarte util mai ales în cazul copiilor care nu sunt obișnuiți să împartă cu cei din jur, învățarea ideii de cooperare, împărțire și perseverare se deprinde tot în primii ani de viață, printr-un program de educație timpurie.

Respectul constituie o atitudine necesară atât în relațiile cu sine, cât și în relațiile cu ceilalți. Într-un mediu al educației timpurii unde se învață conceptul de a împărți și manierele în mod organic, termenul de respect față de oameni și obiecte personale se învață în același timp cu respectul față de mediu sau natură.

Un aspect foarte important la această vârstă este entuziasmul pentru învățare. Acesta reprezintă plăcerea de a învăța și cu cât își însușește acest entuziasm mai devreme, cu atât va învăța mai ușor și mai cu drag. Dragostea față de lectură, simțul curiozității și nevoia avidă de cunoaștere sunt lucruri care se dezvoltă în grădiniță și chiar și înainte de aceasta. Lecțiile servite într-o manieră distractivă și totodată interactivă îi ajută pe cei mici să învețe mai eficient și îi inspiră să-și dorească să știe din ce în ce mai mult.

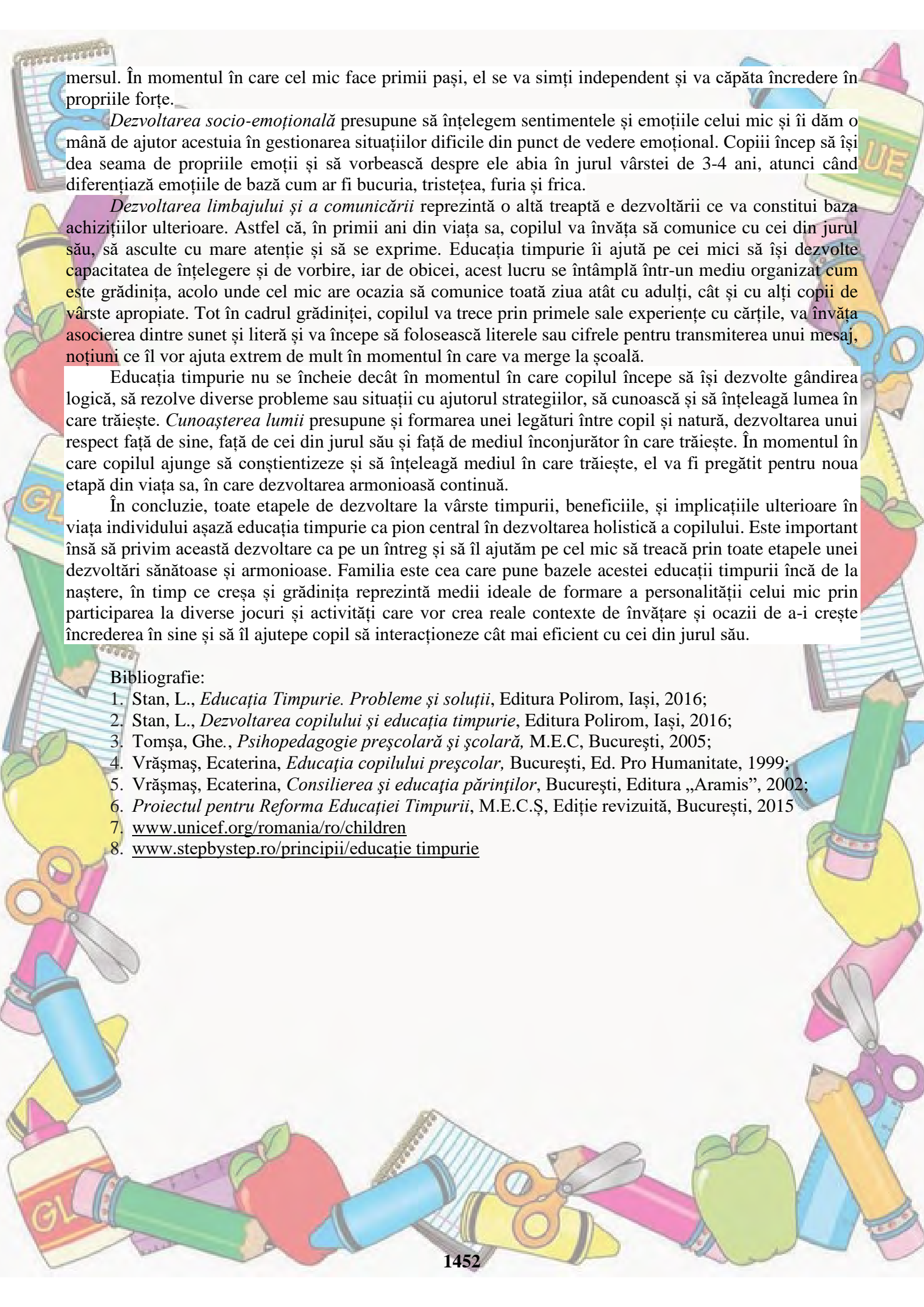
Lucrul în echipă a devenit o abilitate extrem de utilă pentru tot restul vieții. Activitățile centrate pe lucrul în echipă ajută copiii să învețe cum să lucreze cu alți membri, cum să asculte opiniile celorlalți, deprinzând astfel ideea de a coopera și a livra în mod egal, în funcție de rolul fiecăruia.

Concentrarea reprezintă modalitatea prin care poate ignora zgomotul de fond, pentru a se dedica acțiunii pe care o întreprinde în acel moment. Având o imaginație bogată și o energie debordantă, copiii nu pierd nicio șansă de a descoperi lucruri noi, de a trăi experiențe diferite de cele de până acum și de a-și face alți prieteni.

Un alt beneficiu câștigat în educația timpurie este răbdarea. Aceasta este o abilitate ce poate fi dezvoltată la vârste fragede prin implicarea celor mici în experiențe sociale unde pot practica răbdarea. Prin diverse exemple, experiențe sau conturarea unor modele, precum împărțirea atenției educatorului sau așteptarea rândului, copiii au posibilitatea de a-și dezvolta răbdarea, ceea ce îi face mai disciplinați și mai înțelegători.

Filosofia educației timpurii transmite așadar ideea de bază conform căreia primii ani de viață trebuie puși în relație foarte strânsă cu învățarea deoarece educația timpurie are loc treptat și se realizează în etape diferite în cei primi 7 ani de viață.

O primă etapă care are loc imediat după naștere și este cea mai vizibilă este *dezvoltarea fizică și a igienei personale*. Cel mai important moment al dezvoltării fizice și implicit al educației timpurii, este

mersul. În momentul în care cel mic face primii pași, el se va simți independent și va căpăta încredere în propriile forțe.

Dezvoltarea socio-emoțională presupune să înțelegem sentimentele și emoțiile celui mic și îi dăm o mână de ajutor acestuia în gestionarea situațiilor dificile din punct de vedere emoțional. Copiii încep să își dea seama de propriile emoții și să vorbească despre ele abia în jurul vârstei de 3-4 ani, atunci când diferențiază emoțiile de bază cum ar fi bucuria, tristețea, furia și frica.

Dezvoltarea limbajului și a comunicării reprezintă o altă treaptă e dezvoltării ce va constitui baza achizițiilor ulterioare. Astfel că, în primii ani din viața sa, copilul va învăța să comunice cu cei din jurul său, să asculte cu mare atenție și să se exprime. Educația timpurie îi ajută pe cei mici să își dezvolte capacitatea de înțelegere și de vorbire, iar de obicei, acest lucru se întâmplă într-un mediu organizat cum este grădinița, acolo unde cel mic are ocazia să comunice toată ziua atât cu adulți, cât și cu alți copii de vârstă apropiate. Tot în cadrul grădiniței, copilul va trece prin primele sale experiențe cu cărțile, va învăța asocierea dintre sunet și literă și va începe să folosească literele sau cifrele pentru transmiterea unui mesaj, **noțiuni** ce îl vor ajuta extrem de mult în momentul în care va merge la școală.

Educația timpurie nu se încheie decât în momentul în care copilul începe să își dezvolte gândirea logică, să rezolve diverse probleme sau situații cu ajutorul strategiilor, să cunoască și să înțeleagă lumea în care trăiește. *Cunoașterea lumii* presupune și formarea unei legături între copil și natură, dezvoltarea unui respect față de sine, față de cei din jurul său și față de mediul înconjurător în care trăiește. În momentul în care copilul ajunge să conștientizeze și să înțeleagă mediul în care trăiește, el va fi pregătit pentru noua etapă din viața sa, în care dezvoltarea armonioasă continuă.

În concluzie, toate etapele de dezvoltare la vârste timpurii, beneficiile, și implicațiile ulterioare în viața individului așază educația timpurie ca pion central în dezvoltarea holistică a copilului. Este important însă să privim această dezvoltare ca pe un întreg și să îl ajutăm pe cel mic să treacă prin toate etapele unei dezvoltări sănătoase și armonioase. Familia este cea care pune bazele acestei educații timpurii încă de la naștere, în timp ce creșa și grădinița reprezintă medii ideale de formare a personalității celui mic prin participarea la diverse jocuri și activități care vor crea reale contexte de învățare și ocazii de a-i crește încrederea în sine și să îl ajute pe copil să interacționeze cât mai eficient cu cei din jurul său.

Bibliografie:

1. Stan, L., *Educația Timpurie. Probleme și soluții*, Editura Polirom, Iași, 2016;
2. Stan, L., *Dezvoltarea copilului și educația timpurie*, Editura Polirom, Iași, 2016;
3. Tomșa, Ghe., *Psihopedagogie preșcolară și școlară*, M.E.C, București, 2005;
4. Vrășmaș, Ecaterina, *Educația copilului preșcolar*, București, Ed. Pro Humanitate, 1999;
5. Vrășmaș, Ecaterina, *Consilierea și educația părinților*, București, Editura „Aramis”, 2002;
6. *Proiectul pentru Reforma Educației Timpurii*, M.E.C.Ș, Ediție revizuită, București, 2015
7. www.unicef.org/romania/ro/children
8. [www.stepbystep.ro/principii/educație timpurie](http://www.stepbystep.ro/principii/educație_timpurie)

ROLUL COLABORĂRII PĂRINȚILOR CU ȘCOALA ÎN EDUCAREA ELEVILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR, ISAILĂ NATALIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ,, SIMION BĂRNUȚIU,, TIUR-BLAJ

Familia reprezintă primul grup în care copilul se naște. Aici începe educația și tot aici el învață primele reguli pentru a putea socializa.

Grădinița și apoi școala au un rol foarte important în preluarea unor sarcini din familie pentru formarea unor competențe de socializare, relaționare, comunicare, precum și formarea deprinderilor de manifestare socio-afective în diverse situații.

Dascălul care reușește să-și adapteze conținuturile în funcție de cerințele elevilor, să creeze un climat socio-afectiv prielnic pentru dezvoltarea armonioasă a elevilor, să stabilească cu părinții elevilor adevărate relații de cooperare, implicându-i pe aceștia în viața școlii, acel dascăl este unul adevărat.

Din dorința de a valorifica cât mai mult resursele elevilor săi, dascălul implică familiile acestora în activități cât mai variate, urmărind ca această colaborare să aducă beneficii elevilor. Parteneriatul dintre școală și familie trebuie să fie activ, să se bazeze pe transparență și corectitudine, pe o comunicare eficientă.

La începutul și la sfârșitul unui ciclu de învățământ, dascălul preocupat de buna dezvoltare a copilului, împreună cu familia stabilesc o punte de legătură, un parteneriat care să cuprindă o serie de activități de cunoaștere a copilului și a celor doi parteneri, părinții și educatorul. Cunoscând nevoile copiilor, educatoarea împreună cu viitoarea învățătoare a copiilor din grupa mare a grădiniței implementează sedințe cu părinții, „ Ziua porților deschise,, un tip de activitate de cunoaștere a mediului școlar, al clasei unde vor învăța viitorii elevi, dar și activități educative cu copiii din grădiniță.

În cazul copiilor care provin din medii dezavantajate, importanța școlii și a educației este majoră. De aceea se dorește și o educare a părinților care fac parte din această categorie .

În foarte multe cazuri, datorită nevoilor materiale părinții sunt nevoiți să petreacă un timp relativ foarte scurt în familie, fie că au un serviciu la care trebuie să nu renunțe și care le răpește un număr mare de ore din zi, fie sunt nevoiți să plece în străinătate pentru a lucra ca să le asigure necesarul în ceea ce privește traiul zilnic.

De multe ori părinții vin să prezinte educatorilor problemele pe care le întâmpină în educarea copiilor și cer ajutor acestora în rezolvarea diferitelor situații prezentate.

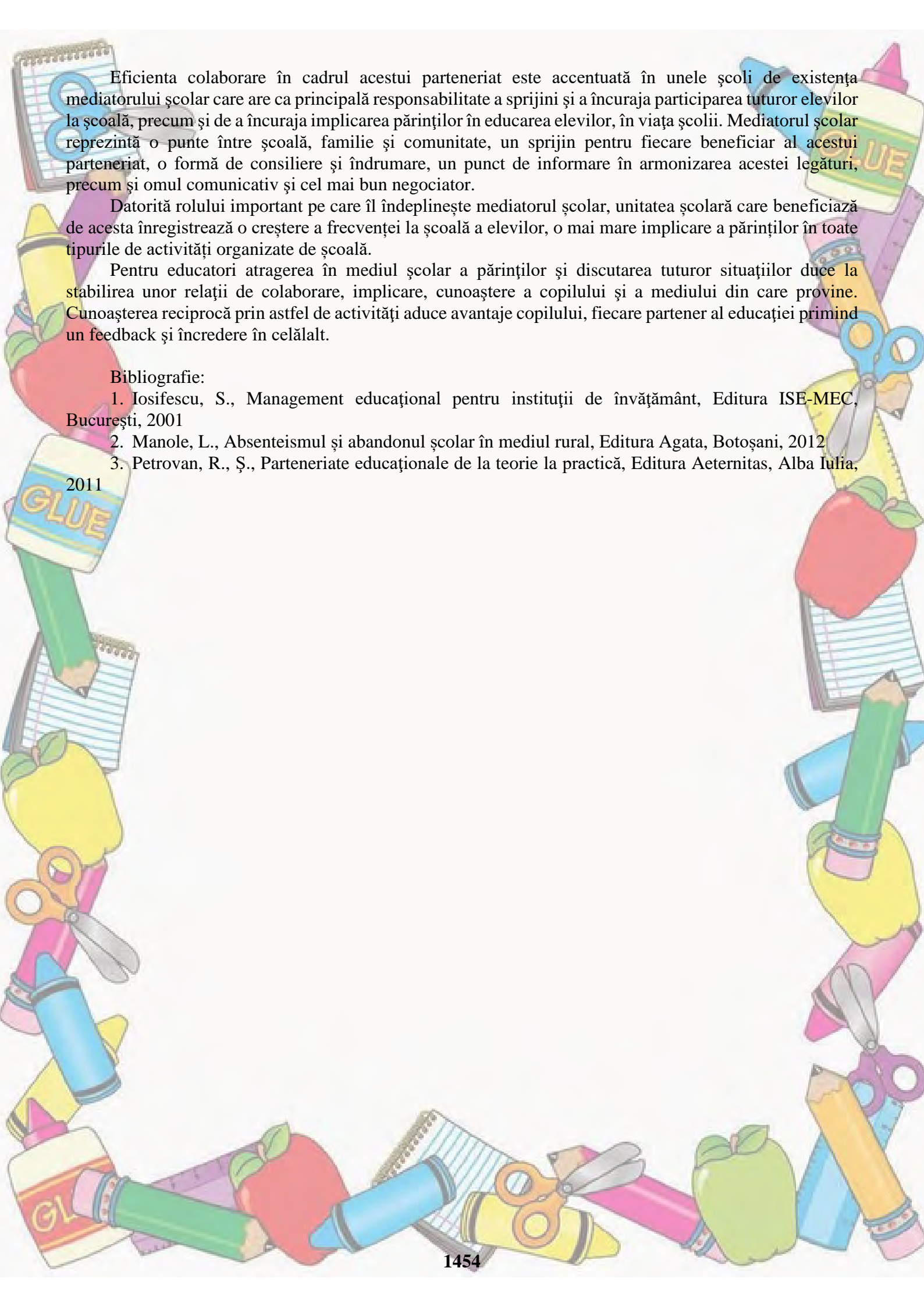
Întâlnirile cu părinții sub forma ședințelor, a lectoratelor pe teme cum ar fi: Părintele, prietenul copilului, Reguli și limite în comportamentul copiilor, Tipuri de copii- tipuri de părinți, Școala- a doua casă, Învățătorul facilitator sau alte tipuri de activități cum ar fi prezentări, studii de caz, jocuri de rol, discuții individuale, fac ca fiecare partener în educație să observe, să-și clarifice anumite temeri și să cunoască mai bine mediul în care trăiește copilul, nevoile și trebuințele acestora.

Foarte mulți părinți sunt preocupați de buna pregătire a elevilor pentru școală, lăsând dezvoltarea caracterului acestora deoparte. Copiii trebuie înțeleși și învățați cum să ia cele mai bune alegeri în viață și să respingă acele lucruri care îi fac rău. Părinții au nevoie de consiliere de multe ori pentru a face față situațiilor din familie cu privire la comportamentele copiilor lor și pentru a identifica corect acele valori pe care trebuie să li le transmită.

Lectoratele cu părinții de multe ori vin în ajutorul părinților prin teme abordate cu privire la cunoașterea copilului, a nevoilor acestora, precum și a obligațiilor față de părinți.

În cadrul acestor întâlniri colective se pot invita psihologi, medici, consilieri școlari pentru o mai bună abordare a temelor. Se vor face studii de caz cu întrebări și răspunsuri, se pot cere completarea unor chestionare anonime pentru identificarea tuturor aspectelor problemelor.

Colaborarea cu părinții se realizează și prin întâlniri individuale. Părintele dorește de multe ori să discute despre cazurile speciale și specifice doar familiei lor. Acesta se poate face prin aceste întâlniri. Există săptămânal astfel de activități la clasele primare. La acestea pot participa ambii părinți sau doar unul dintre ei.

Eficiența colaborare în cadrul acestui parteneriat este accentuată în unele școli de existența mediatorului școlar care are ca principală responsabilitate a sprijini și a încuraja participarea tuturor elevilor la școală, precum și de a încuraja implicarea părinților în educarea elevilor, în viața școlii. Mediatorul școlar reprezintă o punte între școală, familie și comunitate, un sprijin pentru fiecare beneficiar al acestui parteneriat, o formă de consiliere și îndrumare, un punct de informare în armonizarea acestei legături, precum și omul comunicativ și cel mai bun negociator.

Datorită rolului important pe care îl îndeplinește mediatorul școlar, unitatea școlară care beneficiază de acesta înregistrează o creștere a frecvenței la școală a elevilor, o mai mare implicare a părinților în toate tipurile de activități organizate de școală.

Pentru educatori atragerea în mediul școlar a părinților și discutarea tuturor situațiilor duce la stabilirea unor relații de colaborare, implicare, cunoaștere a copilului și a mediului din care provine. Cunoașterea reciprocă prin astfel de activități aduce avantaje copilului, fiecare partener al educației primind un feedback și încredere în celălalt.

Bibliografie:

1. Iosifescu, S., Management educațional pentru instituții de învățământ, Editura ISE-MEC, București, 2001
2. Manole, L., Absenteismul și abandonul școlar în mediul rural, Editura Agata, Botoșani, 2012
3. Petrovan, R., Ș., Parteneriate educaționale de la teorie la practică, Editura Aeternitas, Alba Iulia, 2011

FAMILIA ȘI ROLUL EI ÎN ACTIVITATEA ȘCOLARĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: ISCU MIHAELA-IZABELA

GRADINIȚA CU P.N. NR. 1 PODURI, BACĂU

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul/preșcolarul le datorează educației primite în familie.

Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea.

Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, dar și comportamentul lor sociomoral.

Familia influențează atitudinea copilului față de învățătură, motiv pentru care școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților. Alături de școală, familia este unul din factorii care se preocupă de educația copilului.

Familia asigură sentimentul siguranței și îl ajută pe copil să depășească obstacolele inerente vieții, este punctul de sprijin, educându-i să devină persoane responsabile, adaptate timpului în care trăiesc.

Educația în familie, prin “cei șapte ani de-acasă”, influențează puternic întreaga existență a individului, indiferent dacă el recunoaște sau nu. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează.

Familia înseamnă înțelegere, bucuria de a sta împreună, de a fi cu toții în diferite ocazii, de a pleca în vacanțe. Ea este cea care mediază comunicarea cu celelalte componente sociale, în special cu școala. Școlarul are nevoie acasă de un mediu de viață în care să se simtă în siguranță. Într-un climat educativ bun părinții sunt calmi în raporturile cu copiii, fără a le satisface orice capriciu. Copilul simte că părinții se ocupă de el, că sunt interesați de necazurile și problemele lui, ca și de rezultatele școlare. Familia este un cadru ferm de disciplină, în care și copiii și părinții împărtășesc același nivel de exigență. Climatul familial negativ este caracterizat prin lipsa de autoritate a mamei, rolul de părinte nu este îndeplinit cu calm și consecvență, părinții ajungând deseori la divergențe în legătură cu disciplinarea copilului. Astfel, copilului i se aplică pedepse corporale, este amenințat și/sau admonestat.

Cauzele eșecul școlar determinate de condițiile de mediu familial sunt:

- atitudinea de neacceptare a dorințelor copilului de către părinți;
- așteptările exagerate și presiunile către învățare, fără a-i acorda încurajare și suport afectiv;
- atitudinea severă față de copil, caz în care copilul devine apatic, indiferent, protestează, se revoltă;
- atitudini negative față de profesori, școală, activitatea intelectuală.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral și estetic.

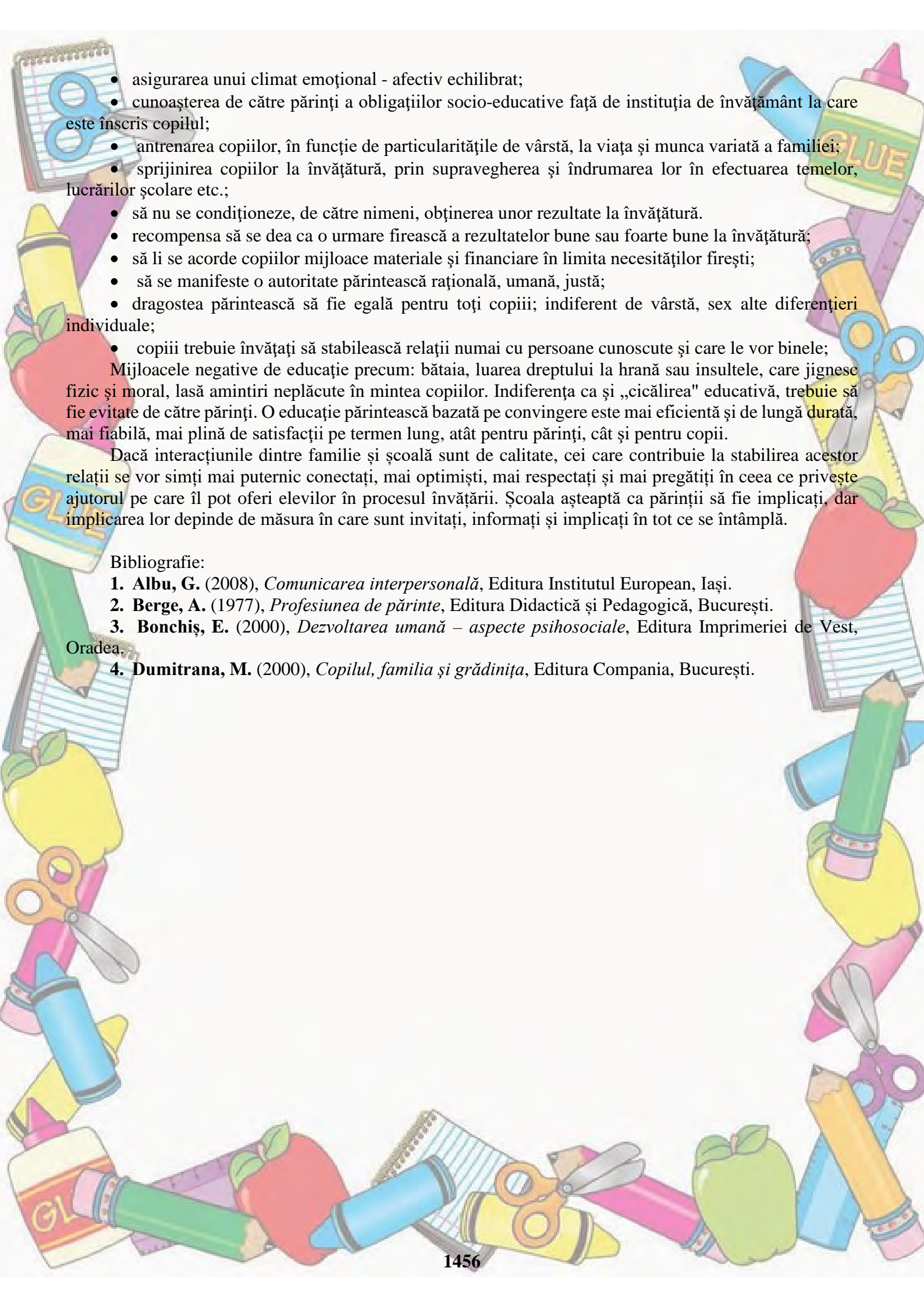
Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le creează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor.

Dezvoltarea intelectuală este cea mai importantă. În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți în această direcție. Familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale.

Educația morală a copiilor - În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult, părintele este un exemplu pentru copil.

Îndeplinirea cu succes a funcțiilor familiei implică respectarea cerințelor socio-educative:

- preocuparea permanentă a părinților de a-și ridica nivelul pregătii profesionale pentru a putea fi model și pentru a sprijini copiii în dezvoltare;

-
- asigurarea unui climat emoțional - afectiv echilibrat;
 - cunoașterea de către părinți a obligațiilor socio-educative față de instituția de învățământ la care este înscris copilul;
 - antrenarea copiilor, în funcție de particularitățile de vârstă, la viața și munca variată a familiei;
 - sprijinirea copiilor la învățătură, prin supravegherea și îndrumarea lor în efectuarea temelor, lucrărilor școlare etc.;
 - să nu se condiționeze, de către nimeni, obținerea unor rezultate la învățătură.
 - recompensa să se dea ca o urmare firească a rezultatelor bune sau foarte bune la învățătură;
 - să li se acorde copiilor mijloace materiale și financiare în limita necesităților firești;
 - să se manifeste o autoritate părintească rațională, umană, justă;
 - dragostea părintească să fie egală pentru toți copiii; indiferent de vârstă, sex alte diferențieri individuale;
 - copiii trebuie învățați să stabilească relații numai cu persoane cunoscute și care le vor binele;

Mijloacele negative de educație precum: bătaia, luarea dreptului la hrană sau insultele, care jignesc fizic și moral, lasă amintiri neplăcute în mintea copiilor. Indiferența ca și „cicălirea” educativă, trebuie să fie evitate de către părinți. O educație părintească bazată pe convingere este mai eficientă și de lungă durată, mai fiabilă, mai plină de satisfacții pe termen lung, atât pentru părinți, cât și pentru copii.

Dacă interacțiunile dintre familie și școală sunt de calitate, cei care contribuie la stabilirea acestor relații se vor simți mai puternic conectați, mai optimiști, mai respectați și mai pregătiți în ceea ce privește ajutorul pe care îl pot oferi elevilor în procesul învățării. Școala așteaptă ca părinții să fie implicați, dar implicarea lor depinde de măsura în care sunt invitați, informați și implicați în tot ce se întâmplă.

Bibliografie:

1. **Albu, G.** (2008), *Comunicarea interpersonală*, Editura Institutul European, Iași.
2. **Berge, A.** (1977), *Profesiunea de părinte*, Editura Didactică și Pedagogică, București.
3. **Bonchiș, E.** (2000), *Dezvoltarea umană – aspecte psihosociale*, Editura Imprimeriei de Vest, Oradea.
4. **Dumitrana, M.** (2000), *Copilul, familia și grădinița*, Editura Compania, București.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR IȘFAN LOREDANA

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional. O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jignește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățatura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățatură le pun pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățatură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

Deci, ca primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite (conștient sau nu!) o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Școala este instituția care organizează trăirea unei experiențe de învățare. Ea urmărește atingerea unor obiective cu ajutorul unor metode și mijloace științifice. Școala informează și formează elevii ținând cont de anumite principii, având grijă să evalueze modul în care obiectivele au fost atinse. Prin urmare, școala nu este singurul laborator în care copilul învață ci doar unul dintre ele, mai specializat și competent în domeniul educației decât altele. E bine ca părintele să aibă încredere în școală, dar pentru ca educația copilului să se ridice la nivelul așteptat, el trebuie să se implice, să colaboreze cu personalul didactic pentru

A decorative border surrounds the page, featuring a variety of school supplies and fruit. On the left side, from top to bottom, there is a yellow crayon, a red apple, a glue stick with 'GLUE' written on it, a green pencil, a blue notebook, a yellow apple, a pair of orange scissors, a blue crayon, a yellow pencil, a pink pencil, a purple pencil, a green pencil, a red apple, a blue crayon, a yellow pencil, a pair of orange scissors, a pink pencil, a green apple, a blue pencil, and a yellow pencil. On the right side, from top to bottom, there is a glue stick with 'GLUE' written on it, a yellow pencil, a pair of blue scissors, a yellow pencil, a red apple, a blue notebook, a green pencil, a yellow pencil, a pair of orange scissors, a pink pencil, a purple pencil, a pair of purple scissors, a yellow pencil, a blue pencil, and a yellow pencil. At the top left, a blue spiral notebook is partially visible.

ca metodele si obiectivele propuse să fie convergente. De asemenea, chiar dacă „școala vieții” are un rol important în viața fiecăruia dintre noi, aceasta s-a dovedit a fi de multe ori insuficientă. De aceea, o educație dobândită în mediul școlar a reprezentat întotdeauna o bază foarte bună peste care s-a clădit experiența de viață.

Concluzionăm faptul că familia și școala reprezintă cei doi pioni principali în formarea unei educații de calitate, și, existența unui parteneriat solid între aceștia este primordială.

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIE!

CAMELIA-MARIA ISMANĂ-ILISAN

Implicarea în dezvoltarea și educația copiilor are diferite efecte pozitive: note mai mari la limba maternă și matematică, abilități îmbunătățite de scriere și citire, rată de prezență la școală mai bună, mai puține probleme comportamentale. Din acest motiv, implicarea părinților reprezintă o modalitate de a ajuta copiii în tranziția acestora prin adolescență, cu efecte pozitive semnificative.

În aceste situații, cadrul teoretic este definit de următoarele aspecte: diferențierea participării părinților după diferite criterii: părinții cu venituri mici participă mai puțin la activități în școli decât cei cu venituri mai mari. Barierele pe care le întâmpină părinții cu venituri mici sugerează că școlile trebuie să dezvolte o nouă abordare pentru implicarea acestor părinți (Cankar și Deutsch, 2009, apud Griffin și Galassi, 2010); alți teoreticieni susțin că istoria parteneriatului nu este doar o istorie evolutivă a largirii participării; parteneriatele implică o dublă relație de punere în legătură a modelelor de guvernare ale statului și societății civile cu principiile acțiunii individuale (Karila și Alasuutari, 2012). Tipologia beneficiilor implicării include: - pentru copii: performanță academică, atitudini și comportament, prezență, adaptare și implicare școlară, rata promovabilității; - pentru părinți: atitudini pozitive față de școală, relații mai bune între copii și părinți; - pentru profesori: motivație crescută pentru îmbunătățirea metodelor educative; - pentru comunitate: sprijin crescut din partea comunității. Școlile care au creat programe de parteneriat foarte bune au putut implica în mod productiv în educația copiilor, părinți din toate mediile, indiferent de statutul socio-economic, mediul de viață și numărul de membri ai familiei (Cankar și Deutsch, 2009, apud Griffin și Galassi, 2010). Există două tipuri de factori care pot influența implicarea consilierilor școlari în parteneriatele școală-familie-comunitate: factori care țin de consilierul școlar și factori care țin de școală (Bryan și McCoy, 2007). Evidențele indică faptul că factorii de la nivelul școlii au un efect mai mare asupra implementării parteneriatelor școală-familie-comunitate decât factorii de la nivel individual, cum ar fi factorii care țin de consilier. Se observă că implicarea părinților tinde să scadă în învățământul secundar. Factorii care determină lipsa de implicare a părinților sunt: lipsa rețelelor sociale pentru părinți, lipsa stabilității financiare, nivelul educațional scăzut al părinților, factori ce țin de școală, ore de întâlnire neconvenabile, transport, îngrijirea copiilor, cunoștințele părinților despre regulile și politicile școlii, lipsa de încredere a școlii în părinți și elevi, rasismul perceput de către părinți, experiențe negative ale părinților cu școala în copilărie.

A fi părinte în societatea modernă semnifică nu numai înțelegerea nevoilor copilului, dar și expectanțele pe care părinții le au din partea societății, întrucât evoluția și sănătatea copiilor nu este numai responsabilitatea părinților, ci și a societății în ansamblu, care trebuie să-i protejeze drepturile. De aceea părinții trebuie văzuți, din perspectivă socială, ca persoane care au nevoie de suport în situațiile în care nu sunt capabili să aibă grijă de copiii lor. Cunoștințele aprofundate despre procesul de dezvoltare a copilului și a drepturilor lui constituționale contribuie la dobândirea competențelor parentale și a abilităților lor de a colabora cu proprii copii și cu ceilalți adulți implicați. Implicarea familiei contribuie la îmbunătățirea rezultatelor, frecvenței școlare și o mai mare responsabilitate a elevilor pentru munca legată de școală. Implicațiile acestor rezultate pentru școli țin de faptul că, dacă acestea doresc să dezvolte parteneriatul cu părinții și să îmbunătățească succesul elevilor, atunci trebuie să regândească rolul familiei și implicării comunitare. Școlile trebuie să planifice programe de parteneriat care să stabilească legătura dintre familie și școală în cadrul activităților care încurajează succesul elevilor.

Deși școala este oficial responsabilă pentru alfabetizarea socială a copilului, prin asigurarea contextelor și a procesului prin care elevii își dezvoltă deprinderea de a citi și atracția pentru lectură, familia rămâne totuși principala instituție în cadrul căreia are loc acest proces, întrucât părinții sunt aceia care îi familiarizează pe copii cu practicile culturale, spre exemplu, deprinderile părinților de a citi și interacționa cu copiii lor.

Parteneriatele școală - familie - comunitate au însemnat beneficii în planul performanței academice a elevilor. Spre exemplu, se diminuează rezistența elevilor și se reduc efectele negative ale stresului și

inechităților sociale, se dezvoltă competențele sociale ale elevilor, scade nivelul de participare a adolescenților în activități de risc.

Bibliografie:

1. Cankar, F., Deutsch, T. & Kolar., M. (2009). Teachers and Parents – Partners with Different Expectations. *International Journal about Parents in Education*, 3 (1), 15-28.
2. Karila, K. & Alasuutari, M. (2012). Drawing Partnership on Paper: How do the Forms for Individual Educational Plans Frame Parent – Teacher Relationship? *International Journal about Parents in Education*, 6 (1), 15-27.
3. Bryan, J. & Holcomb McCoy, C. (2007). An Examination of School Counsellors Involvement in School-Family-Partnerships. *Professional School Counselling*, 10 (5), 441-454.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA ANTIDROG – STUDIU DE CAZ

PROF. ISPAS DAN-MUGUREL

COLEGIUL TEHNIC "IOAN CIORDAȘ" BEIUȘ, JUD. BIHOR

Tranziția spre democrație a societății românești postdecembriste a adus în fața acesteia și unele provocări cu care aceasta nu se mai confruntase, cel puțin nu la scară largă și nu într-o manieră transparentă, asumată; teme precum homosexualitatea, prostituția, consumul și traficul de droguri fuseseră printre tabuurile regimului comunist. Cu atât mai mult era necesară dezbaterea publică a acestora și, mai ales, acceptarea unor astfel de fenomene. România, care se pronunțase ferm pentru integrarea euro-atlantică, trebuia să-și schimbe viziunea asupra unor teme precum cele enunțate, aderarea la Uniunea Europeană însemnând și racordarea la valorile acesteia. Astfel, dezincriminarea homosexualității a fost una dintre prioritățile modificărilor legislative necesare alinierii la acquis-ul comunitar, în timp ce prostituția sau problema drogurilor reclamau și acestea noi abordări.

Stringența elaborării unui cadru legal care să acopere toate situațiile conexe traficului și consumului de droguri devenea evidentă, România parcurgând etapizat distanța care o separa, în acest domeniu, de noii parteneri europeni. De aceea, considerăm că demersul legislativ referitor la combaterea traficului și consumului de droguri reprezintă în sine o dovadă a acceptării extinderii fenomenelor menționate la nivel național, cu potențial de penetrare în toate straturile societății românești și, firește, cu un impact negativ deja constat în statele occidentale.

Referitor la tendințele actuale ale consumului de droguri în rândurile românilor, acestea sunt monitorizate și reliefate în documentele de specialitate de la nivel comunitar și național, cele mai la îndemână exemple fiind rapoartele europene privind drogurile, publicate anual sub egida Observatorului European pentru Droguri și Toxicomanie (EMCDDA) și cele elaborate în țară, de asemenea anual, de Agenția Națională Antidrog.

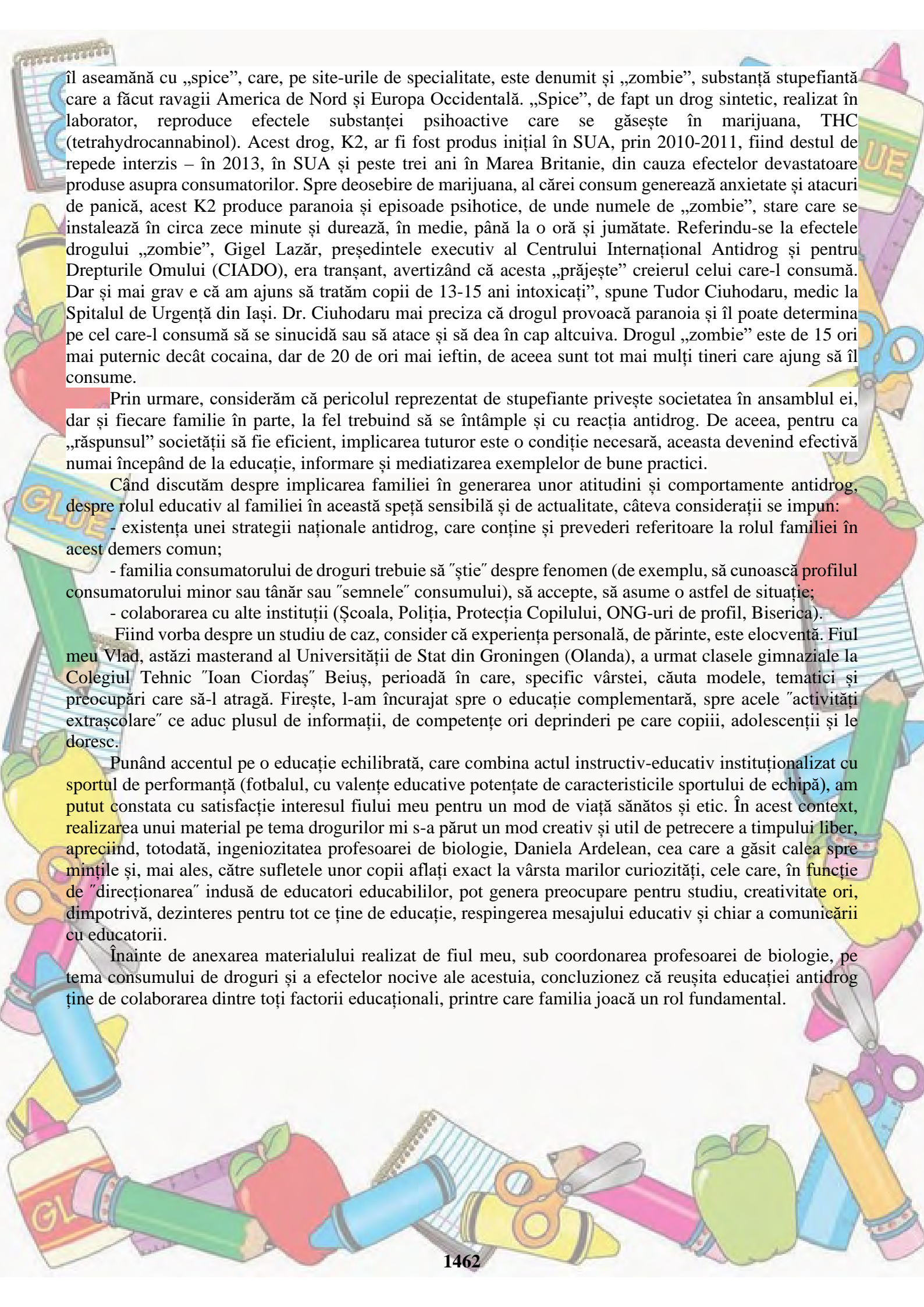
După ce traficul și consumul de droguri au înregistrat creșteri – evidențiate prin diverse statistici, precum cele ale capturilor realizate de instituțiile abilitate, ale internărilor în centre de dezintoxicare sau ale solicitărilor de servicii medicale de urgență, în ultimii ani constatăm o stabilizare a indicatorilor statistici aferenți acestor fenomene, explicațiile fiind multiple.

Desigur, aplicarea unor strategii coerente antidrog are un impact semnificativ asupra traficului și consumului de droguri, limitând proporțiile acestora, dar situația rămâne fluctuantă, în funcție de anumiți factori socio-demografici, ca: tranzitarea României de către străini din motive ce țin de activitățile economice sau comerciale; turismul; existența diasporei românești, una semnificativă numeric și care, din punct de vedere al caracteristicilor de vârstă – mai ales oameni tineri, eventual familii tinere, cu copii adolescenți – și ocupaționale – studenți, lucrători, copiii acestora aflați în situația de elevi ai școlilor din țările de adopție, se potrivește profilului consumatorului român și european de droguri; problemele emoționale, psihice și sociale cu care se confruntă copiii – mai ales adolescenții, tinerii – celor plecați la muncă în străinătate.

Alți factori care concură la intensificarea consumului de droguri țin de poziția geografică a țării noastre, România aflându-se pe câteva dintre rutele traficului de droguri, trasee care leagă Balcanii de Vest, spațiul ex-sovietic, Orientul Apropiat ori Asia Centrală de Europa Centrală și de Vest.

Pe de altă parte, creșterea nivelului de trai al românilor, în urma aderării la Uniunea Europeană, transformă România dintr-o țară de tranzit într-o piață de desfacere pentru traficanții de stupefiante. Totuși, în contextul menținerii unor decalaje la nivelul veniturilor, consumatorii români se îndreaptă cu predilecție spre drogurile ieftine, cannabisul aflându-se în fruntea listei de preferințe. Desigur, pe piața românească sunt traficate toate tipurile de droguri existente în Europa, inclusiv unele dintre cele cu un efect imediat devastator, ca de exemplu "Crocodil".

Așa-numitele etnobotanice reprezintă alternativa la drogurile "clasice", acestea producând o "democratizare" a consumului, din cauza prețurilor accesibile. În urmă cu câțiva ani, pe piața românească a drogurilor pătrunsese "zombie", un fel de marijuana modificată, dar cu efecte mult mai grave. Specialiștii

Îl aseamnă cu „spice”, care, pe site-urile de specialitate, este denumit și „zombie”, substanță stupefiantă care a făcut ravagii America de Nord și Europa Occidentală. „Spice”, de fapt un drog sintetic, realizat în laborator, reproduce efectele substanței psihoactive care se găsește în marijuana, THC (tetrahydrocannabinol). Acest drog, K2, ar fi fost produs inițial în SUA, prin 2010-2011, fiind destul de repede interzis – în 2013, în SUA și peste trei ani în Marea Britanie, din cauza efectelor devastatoare produse asupra consumatorilor. Spre deosebire de marijuana, al cărei consum generează anxietate și atacuri de panică, acest K2 produce paranoia și episoade psihotice, de unde numele de „zombie”, stare care se instalează în circa zece minute și durează, în medie, până la o oră și jumătate. Referindu-se la efectele drogului „zombie”, Gigel Lazăr, președintele executiv al Centrului Internațional Antidrog și pentru Drepturile Omului (CIADO), era tranșant, avertizând că acesta „prăjește” creierul celui care-l consumă. Dar și mai grav e că am ajuns să tratăm copii de 13-15 ani intoxicați”, spune Tudor Ciuhodaru, medic la Spitalul de Urgență din Iași. Dr. Ciuhodaru mai preciza că drogul provoacă paranoia și îl poate determina pe cel care-l consumă să se sinucidă sau să atace și să dea în cap altcuiva. Drogul „zombie” este de 15 ori mai puternic decât cocaina, dar de 20 de ori mai ieftin, de aceea sunt tot mai mulți tineri care ajung să îl consume.

Prin urmare, considerăm că pericolul reprezentat de stupefiante privește societatea în ansamblul ei, dar și fiecare familie în parte, la fel trebuind să se întâmple și cu reacția antidrog. De aceea, pentru ca „răspunsul” societății să fie eficient, implicarea tuturor este o condiție necesară, aceasta devenind efectivă numai începând de la educație, informare și mediatizarea exemplelor de bune practici.

Când discutăm despre implicarea familiei în generarea unor atitudini și comportamente antidrog, despre rolul educativ al familiei în această speță sensibilă și de actualitate, câteva considerații se impun:

- existența unei strategii naționale antidrog, care conține și prevederi referitoare la rolul familiei în acest demers comun;

- familia consumatorului de droguri trebuie să „știe” despre fenomen (de exemplu, să cunoască profilul consumatorului minor sau tânăr sau „semnele” consumului), să accepte, să asume o astfel de situație;

- colaborarea cu alte instituții (Școala, Poliția, Protecția Copilului, ONG-uri de profil, Biserica).

Fiind vorba despre un studiu de caz, consider că experiența personală, de părinte, este elocventă. Fiul meu Vlad, astăzi masterand al Universității de Stat din Groningen (Olanda), a urmat clasele gimnaziale la Colegiul Tehnic „Ioan Ciordaș” Beiuș, perioadă în care, specific vârstei, căuta modele, tematici și preocupări care să-l atragă. Firește, l-am încurajat spre o educație complementară, spre acele „activități extrașcolare” ce aduc plusul de informații, de competențe ori deprinderi pe care copiii, adolescenții și le doresc.

Punând accentul pe o educație echilibrată, care combina actul instructiv-educativ instituționalizat cu sportul de performanță (fotbalul, cu valențe educative potențate de caracteristicile sportului de echipă), am putut constata cu satisfacție interesul fiului meu pentru un mod de viață sănătos și etic. În acest context, realizarea unui material pe tema drogurilor mi s-a părut un mod creativ și util de petrecere a timpului liber, apreciind, totodată, ingeniozitatea profesoarei de biologie, Daniela Ardelean, cea care a găsit calea spre mințile și, mai ales, către sufletele unor copii aflați exact la vârsta marilor curiozități, cele care, în funcție de „direcționarea” indusă de educatori educabililor, pot genera preocupare pentru studiu, creativitate ori, dimpotrivă, dezinteres pentru tot ce ține de educație, respingerea mesajului educativ și chiar a comunicării cu educatorii.

Înainte de anexarea materialului realizat de fiul meu, sub coordonarea profesoarei de biologie, pe tema consumului de droguri și a efectelor nocive ale acestuia, concluzionez că reușita educației antidrog ține de colaborarea dintre toți factorii educaționali, printre care familia joacă un rol fundamental.

Drogurile

Coordonator: prof. Ardelean Daniela

Elev: Ispas Vlad-Haralambie

De ce oamenii se droghează?

Ei doresc să simtă altceva decât de obicei. Este greșit să spui: „Incerc doar odata, de curiozitate”. Dacă iei o dată vei dori să mai iei o dată și astfel vei ajunge, fără să-ți dai seama, dependent. Suntem ușor de influențat, iar pentru unii, anturajul este distrugător. Cercul de prieteni în care ne „învărtim” este una dintre cauzele principale care duc la dependent de droguri. “Dacă ia el, de ce să nu iau și eu?”; și așa începe totul... apoi urmează chinul. Foarte multe dintre cei care s-au drogat, regret enorm că au făcut acest pas negativ în viața. Unii au reușit să renunțe.

De asemenea, o mare parte dintre consumatori au început căutând anumite senzații care ori nu erau de ajuns, ori nu le-au mai avut. Anumite halucinozene au fost create special pentru aceste “stări”.

În America, mai există un mod prin care oamenii ajung la droguri, acesta numindu-se “Bumerangul”.

Cum se manifesta o persoana care s-a drogat deja?

Acest lucru depinde în mare parte și de drogul administrat.

Dacă un consumator de cocaină nu-și administrează doza la un anumit interval de timp, apar simptome de ameteală; grata, unde subsemnatul vomită ceea ce a mâncat, iar dacă nu a consumat nimic, vomită o substanță galbenă, asemănătoare galbenusului din ouă.

Când o persoană s-a drogat deja, capacitatea sa de concentrare îi scade, lucru ireversibil.

După ce o persoană s-a drogat, în următoarele câteva ore, creierul nu mai percepe bine realitatea, producând halucinații și tulburări psihice.

Cum putem prevenii sa ne drogam?

Pentru a prevenii sa ne drogam, trebuie sa avem grija la anturajul in care traim, nespunandu-ne "Incerc o singura data... de curiozitate"

In al doilea rand, trebuie sa refuzam sub orice imprejurare consumarea halucinogenelor.

Cum se poate trata un consumator?

In prezent, exista un medicament, cu ajutorul caruia, nu mai simti nevoia de a te droga.

Totul are insa un pret, iar, din momentul inceperii tratamentului, persoana respectiva nu va mai avea voie sa consume in viata lui: produse lactate, oua si alte halucinogene.

Ce efecte asupra vietii tale social are dependenta de droguri?

Chiar daca o persoana s-a lasat de droguri, ea a primit deja o eticheta greu de schimbat.

Subsemnatul isi va gasi un loc de munca mai greu decat alte personae.

**SA NU CREDETI CA DACA
VA VETI DROGA, VETI DEVENI
MAI "COOL"!**

SPUNETI NU DROGURILOR!

DROGURILE

Coordonator: prof. Ardelean Daniela

Elev: Ispas Vlad-Haralambie

Vrei sa ajungi sa faci asta in
fiecare zi???

Fara ea simti ca ai murit!

Toate drogurile pot duce la dependenta, iar in supradoza, poti muri!

De ce sa-ti ruinezi viata din cauza unui drog?

In ultimii ani, cresterea plantelor halucinogene a devenit tot mai mare si ameninta continuu!

**Nu consumati droguri daca nu
vrete sa ajungeti asa!**

Spuneti NU drogurilor!

FAMILIA - LEAGĂNUL FERICIRII COPILULUI

PROF. MARIANA GABRIELA ISPAS

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION AGÂRBICEANU”, CLUJ-NAPOCA, JUD. CLUJ

Printre problemele importante ale învățământului în această etapă de schimbare și modernizare rapidă se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia ocupă un loc privilegiat. Familia, prima școală a vieții este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale. “Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața” (M. Golu). Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității nu numai prin faptul ca ea este primordială și se menține pe toată durata vieții (cu intensități diferite), dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Ca prima verigă a sistemului educativ, familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este, dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile vieții zilnice, minimalizând rolul de factor educativ. Alte familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare copiilor le lipsesc pregătirea psihopedagogică, experiența.

Analizând situațiile concrete în care se manifestă acțiunile educative în familie, putem identifica mai multe tipuri de părinți: unii înțeleg să-și armonizeze sistemul lor de acțiuni educative cu cele ale școlii, ale specialiștilor în domeniul muncii educative; alții nu conștientizează efectele negative ale strategiilor educative utilizate, sau, și mai grav, refuză să recunoască faptul că relațiile lor educaționale cu copiii sunt deficitare. Aceștia din urmă sunt convinși ca nereușitele educaționale, rezultatele slabe la învățătură, comportamentele inadecvate, chiar aberante, sunt determinate de factori străini, ori necunoscuți familiei. Acțiunile educative ale școlii nu trebuie să neglijeze asemenea aspecte. Întrunirile cu părinții, mai mult sau mai puțin organizate, trebuie să fie un prilej de a conștientiza consecințele imediate și de perspective ale strategiilor lor educaționale.

În activitatea de educație în familie un rol important îl are „**climatul**” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma „**climatul pozitiv**” (*favorabil*) sau „**climatul negativ**” (*nefavorabil*) educației, adică formarea copilului ca cetățean, ca om.

Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

În viziunea lui *Daniel Goleman*, autorul cărții “*Inteligența emoțională*”, cele mai inadecvate tipare emoționale pe care le utilizează părinții și ulterior, prin extensie, educatorii, învățătorii și profesorii sunt următoarele:

- Ignorarea tuturor sentimentelor – părinții/educatorii tratează supărarea emoțională a copilului ca pe un lucru neînsemnat sau enervant, peste care de-abia așteaptă să treacă; ei nu folosesc aceste momente ca pe o șansă de apropiere față de copil, astfel încât să-l ajute să asimileze lecții de competență emoțională.
- Indulgența exagerată – părinții observă reacțiile emoționale ale copilului, însă consideră că este indiferent cum depășește copilul furtuna emoțională.

Ca și cei care ignoră sentimentele copilului, acești părinți rareori încearcă să îi prezinte copilului o alternativă de reacție emoțională și să îi arate unde greșește, dacă este cazul. Ei se străduiesc să calmeze toate supărările și vor folosi tocmelile sau mita pentru a-i împiedica pe copii să fie triști sau supărați. Uneori,

dacă cele două mijloace de mai sus nu au efect, intervin cu ajutorul corecției fizice, aceasta fiind, în anumite cazuri, cea mai la îndemână.

- Manifestarea disprețului, lipsa de respect față de sentimentele copilului. Părinții care fac apel la această metodă de „educație” fac parte, de obicei, din categoria celor care veșnic nu sunt de acord cu ce se întâmplă, care sunt aspri atât în comentarii cât și în pedepse. Ei pot să interzică chiar orice manifestare a supărării copilului și să pedepsească și cel mai mic semn de irascibilitate.

Pentru **educație morală și formarea caracterului**, familia este de asemenea, primul mediu în care copilul își construiește scara de valori și își formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestui tip de educație, modelul parental este foarte important pentru copil.

Educația artistic-estetică și înțelegerea valențelor spirituale ale umanității trebuie să vină în completarea celorlalte tipuri de educație, pentru a stimula creativitatea copilului și a-l ajuta să treacă de la o înțelegere a lumii axată pe propriile nevoi și plăceri la o înțelegere mai completă a lumii, a universului și a resorturilor profunde care guvernează viața, în ansamblul ei și societatea umană.

Unui copil fără o educație moral-caracterială corectă îi va fi foarte greu să ajungă la acea coerență a sinelui de care vorbea Antonovsky. Îi vor lipsi atât comprehensibilitatea, controlul cât și semnificația. Prin urmare, oricâte bunuri materiale îi vor pune părinții la dispoziție, nu va izbuti să fie fericit și, deci, rezistent la boli.

Din nefericire, în condițiile societății moderne, atât datorită presiunilor economice, evoluției tehnologiei cât și modelelor sociale pe care le-am creat, din ce în ce mai mulți părinți „rămân corigenți” la capitolul dezvoltării armonioase a copiilor, transferând apoi, uneori în întregime, această responsabilitate sistemului educativ – grădiniței, școlii.

Bibliografie:

- G. Berger, Omul modern și educația sa - EDP București 1973;
- A. Birkh, S.Hayward, Diferențele individualizate – Ed. Tehnica București 1999;
- M. Gilly, Elev bun – elev slab, EDP București 1973;
- M. Golu, Dinamica personalității, Ed. Geneze București 1993;
- R. Vincent, Cunoașterea copilului EDP București 1972.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ISTÓK ÉVA,

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „PETŐFI SÁNDOR”, TG.SECUIESC

„Copiii nu-și amintesc ce ai încercat să-i înveți, ci ceea ce ai însemnat pentru ei.” (Jim Henson)

A fi părinte este sinonim cu „a schimba”, cu toate varietățile lui: a ne schimba pe noi înșine, a schimba ceva în jurul nostru, a accepta schimbarea altora, a accepta o provocare continuă, a ne asuma răspundere.

Pentru a obține un permis de conducere auto sau o diplomă avem de parcurs o serie de examene și evaluări, în urma cărora persoane abilitate decid asupra aptitudinile dobândite și ni se acordă dreptul de a ne urca la volan sau a exersa o meserie. Dar cine ne evaluează, cine decide dacă avem sau nu pregătirea necesară pentru a adopta conduita parentală cu cele mai bune efecte asupra procesului de creștere și educare a copilului? Devenind părinți ne angajăm într-un proces de învățare de lungă durată, pentru și alături de copiii noștri.

Valoarea și importanța influenței exercitate asupra copiilor, indiferent de vârsta acestora, este demult cunoscută în teorie și în practică. Formula „*cei șapte ani de acasă*” a devenit o scală uzuală de evaluare a calității conduitei persoanelor, de multe ori cu referire doar la comportamentul acestora. Părinții au la dispoziție exclusivă șapte (sau șase) ani, timp în care au posibilitatea să constituie o bază solidă de educație emoțională și intelectuală, ceea ce poate fi valorificată în educația școlară.

Începerea educației școlare nu înseamnă o perioadă de repaus pentru părinți, ci din contra, ei trebuie să asiste și să se implice activ, să constituie sprijin și un background de încredere copilului. Implicarea părinților în educația copilului, la școală și acasă, este considerată a fi unul dintre cei mai importanți factori legați de succesul școlar și a vieții copilului în general. Conform cercetărilor, copiii unor părinți implicați au performanțe școlare mai bune și acced la nivele mai înalte de educație.

Un mediu familial care încurajează învățarea este mai important decât venitul părinților, nivelul educațional sau background-ul cultural. Implicându-se activ în educația copiilor lor, părinții le transmit acestora un mesaj important: că sunt interesați de activitățile copiilor, iar școala este importantă.

Nu este suficient ca un părinte să își trimită cu conștiinciozitate copilul la școală în fiecare zi sau implicarea părintelui să fie redusă la asistarea copilului la teme, pentru ca acesta să aibă succes. Partea cea mai importantă a implicării părinților în educația școlară a copilului este aceea de a oferi oportunități de învățare atât acasă, cât și pe stradă, în orice împrejurare, ajutându-l să ia decizii și să pună în practică lucrurile învățate la școală.

Atunci când copilul percepe participarea părinților la activitățile sale școlare ca pe un proces constant de susținere și de colaborare, care are ca scop să-i ușureze înțelegerea cunoștințelor și nu ca pe niște activități secundare ale datoriei de părinți desfășurate ocazional, din obligație, acesta primește una din lecțiile importante privind răspunsul la întrebarea: ce este familia? Familia reprezintă, tot acel complex de relații existente între membrii săi, de dragoste, respect, înțelegere și mai ales, de susținere permanentă și necondiționată, care ne permite ca, pe parcursul vieții adulte să ne dezvoltăm separat, știind că putem să contăm oricând pe sprijinul celorlalți membri ai familiei.

Pe lângă părinte, școala are un rol semnificativ și decisiv în educația copilului.

Școala trebuie să ofere copilului instruire și totodată să-i dezvolte comportamentul social când acesta se află în afara controlului parental. Totuși, școala, respectând programa școlară, nu trebuie să depășească limitele pe care familia le consideră potrivite și necesare dezvoltării copilului, dar, de multe ori trebuie să completeze și să corecteze valorile impuse de educația primită în familie. Fără colaborarea permanentă și susținută a părinților cu școala, nu putem vorbi despre un proces corect de dezvoltare a personalității copilului, a comportamentului social al acestuia, atât sub controlul familial cât și în afara acesteia, precum și de o corectă înțelegere a informațiilor pe care le primește în procesul de instruire școlară.

Având în vedere că 90% din educație constă în încurajarea elevului în demersurile acestuia de a descoperi lumea, de a găsi răspunsuri la o mulțime de întrebări și de a se descurca singur în lume, rolul de facilitator a școlii și al părintelui devine tot mai accentuat.

De aceea, școala și familia trebuie să colaboreze și să ofere copiilor cel mai mare dar: „rădăcinile responsabilității și aripile independenței” (*Denis Waitley*).

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR ISTRĂȚOIU MIRELA

Necesitatea educării tinerei generații pentru a face față exigențelor societății, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noștri nu numai achiziția de cunoștințe, priceperi, deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat, în așa fel încât să facă față cerințelor societății. Cu siguranță, nu trebuie să uităm în formarea generațiilor viitoare și de buna-cuviință și de politețea sufletului omenesc.

Modelarea și stimularea comportamentului copilului se referă, de fapt, la pătrunderea în structurile etice ale bunelor purtări și nu la gesturile “de fațadă” care nu vor decât să facă impresie, nefiind motivate de o convingere interioară. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Cei șapte ani de-acasă” care, în prezent, au devenit “cei șase ani de-acasă” sunt din ce în ce mai goi, mai lipsiți de sens, o expresie învechită și demodată. Părinții, încărcăți de grijile zilnice, au uitat cât de mult te bucurai când întâlneai un copil politicos.

De câțiva ani se observă o nepăsare și o lipsă de griji față de purtarea copiilor care, în mare măsură, este oglinda primilor ani petrecuți în familie. În ziua de astăzi, politețea a dispărut din uz, iar tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu istețimea, iar răsfățul cu dragostea. Politețea, buna-cuviință și bunele maniere sunt “lucruri” care se învață. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici, apoi la grădiniță și abia apoi la școală.

Este bine de știut că a avea “cei șapte ani de-acasă” înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință pe tot parcursul zilei, a avea maniere frumoase în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, frații, prietenii, colegii, vecinii, cu profesorii etc.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor aspecte.

Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume un adult responsabil și educat.. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții. Educația este cea mai elegantă, haină” pe care o poate îmbrăca un om.

FAMILIA ȘI ȘCOALA, PARTENERI ÎN EDUCAȚIE

ISUF ȘTEFANIA-ADRIANA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „CONSTANTIN GEROTĂ” CALAFAT

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ. Este nevoie a se dezvolta un nou concept care să întărească schimbarea în relațiile școală-familie. Acest concept este parteneriatul educațional.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. Acesta presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

Parteneriatul educațional se realizează între:

- instituțiile educației : familie, școală și comunitate ;
- agenții educaționali : copil, părinți, profesori, specialiști în rezolvarea unor probleme educaționale ;
- membrii ai comunității cu influență asupra creșterii, educării și dezvoltării copilului (medici, factori de decizie, reprezentanți ai bisericii, ai poliției) ;
- influențele educative exercitate la anumite momente asupra copilului ;
- programele de creștere, îngrijire și educare a copilului.

Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament : respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei

generații . Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală . Colaborarea și cooperarea părinților cu școala sunt eficiente ambilor factori. Dacă ne referim la optimizarea comunicării între profesori și părinți, se iau în calcul:

- calitatea celor doi poli ai colaborării (profesori și părinți);
- percepțiile fiecăruia;
- atitudinile care îi caracterizează;
- caracteristicile instituției școlare;
- caracteristicile familiei;
- modul de comunicare.

Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivații, dintre care enumerăm : părinții își cunosc copiii și doresc să îi descopere ca elevi, părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor. Forme de colaborare a părinților cu școala:

- prezența la ședințe și lectorate ;
- asistarea elevilor în efectuarea temelor ;
- participarea la activități cultural- artistice și sportive ;
- organizarea unor expoziții, serbări, excursii ;
- organizarea unui colț verde în școală ;
- atragerea unor fonduri pentru școală ;
- susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

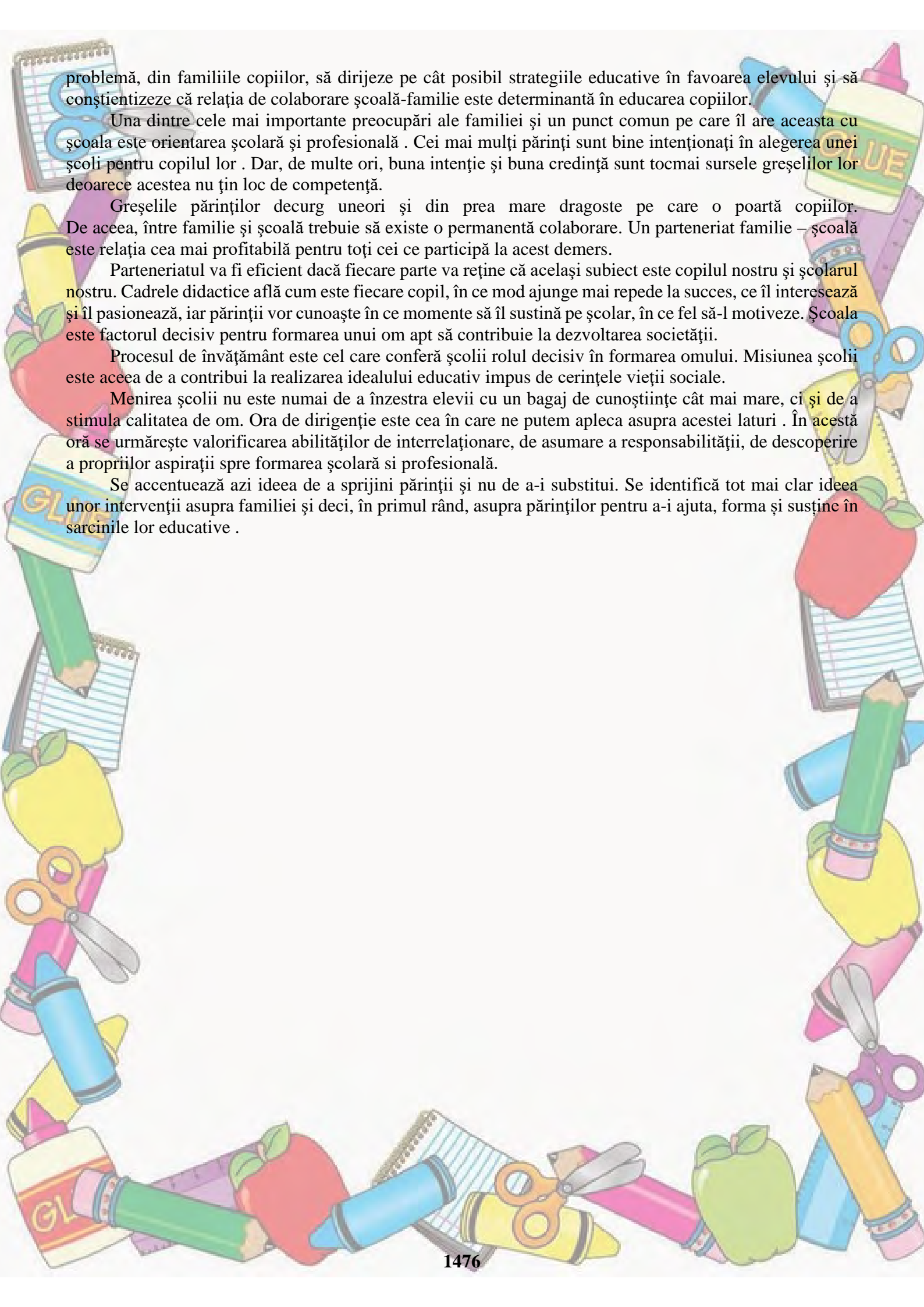
O comunicare optimă învățător/ diriginte/ familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Factori care favorizează comunicarea:

- transmiterea informațiilor de către învățător/ diriginte într-o formă accesibilă părinților ;
- evitarea analizării critice sau blamării părintelui ;
- mediul ambiant de discuție să fie plăcut ;
- capacitatea învățătorului de a mobiliza părinții să comunice și să le asculte problemele
- evitarea subiectelor care privesc elevii problemă, se fac discuții individuale cu aceștia;
- rezolvarea problemelor copiilor, implicarea în găsirea unor soluții ;
- sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

Există două teorii importante privind relația școală- familie : teoria profesionalismului și teoria schimbului. Teoria profesionalismului consideră ca un element esențial serviciul făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, având drept criterii competența, un cod de etică profesională. Teoria schimbului consideră acțiunea umană în funcție de un câștig personal, un salariu asigurat, o competiție restrânsă. Cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece : părinții sunt parteneri ai școlii, eficacitatea învățământului poate fi ameliorată prin cooperarea între școală și familie, părinții sunt responsabili legali de educația copiilor. Atât părinții, cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste, corectitudine) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Asadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile

problemă, din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională . Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli pentru copilul lor . Dar, de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai sursele greșelilor lor deoarece acestea nu țin loc de competență.

Greșelile părinților decurg uneori și din prea mare dragoste pe care o poartă copiilor. De aceea, între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare. Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers.

Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și îl pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să îl susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze. Școala este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății.

Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale.

Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Ora de dirigiență este cea în care ne putem apleca asupra acestei laturi . În această oră se urmărește valorificarea abilităților de interrelaționare, de asumare a responsabilității, de descoperire a propriilor aspirații spre formarea școlară și profesională.

Se accentuează azi ideea de a sprijini părinții și nu de a-i substitui. Se identifică tot mai clar ideea unor intervenții asupra familiei și deci, în primul rând, asupra părinților pentru a-i ajuta, forma și susține în sarcinile lor educative .

PRIMI ȘAPTE ANI DIN VIAȚĂ

GPP NR. 30, „MUGUREL”, ORADEA

REDACTOR: ANA IUHASZ

Dezvoltarea și educația copiilor noștri au devenit unele din prioritățile vieții noastre, balansând într-o utilă măsură jobul și hobby-urile. Cu toate acestea, în opinia psihologului Alexandru Pleșea, educația primită în școală, acasă și pe stradă reușește să le dezvolte doar inteligență cognitivă, nu și inteligență emoțională, care este esențială în armonioasa și sănătoasa dezvoltare a copiilor.

Specialistul în psihologia copilului, cunoscut opiniei publice drept Antrenorul Minții, afirmă că atât școală, cât și familia și societatea fac 3 greșeli majore, care dezechilibrează buna dezvoltare a copilului: neglijarea dezvoltării inteligenței emoționale încă din primii ani de școală, punerea accentului aproape în exclusivitate pe științele reale și neglijarea materiilor care au menirea de a le stimula creativitatea și emoțiile și, nu în ultimul rând, denaturarea conceptului de “Cei 7 ani de acasă”.

Dezvoltarea inteligenței emoționale, neglijată încă din primii ani

Încă din timpul grădiniței și al școlii primare, copiii sunt ghidați de sistemul de învățământ exclusiv către partea informațională și tehnică a lucrurilor. Această metodă dezvoltă, într-adevăr, funcțiile psihice sau intelectuale și cele motorii sau instinctive, însă dacă aceste funcții nu sunt bine coordonate de emoții, există riscul major ca acești indicatori de performanță să acționeze în cel mai bun caz, deficitar, iar în cel mai rău caz, haotic, respectiv distructiv. În sistemul românesc nu este inclus, cum de altfel, este util viitorului adult, dezvoltarea funcțiilor emoționale, respectiv: observarea, înțelegerea, toleranța, responsabilitatea proprie a stărilor sentimentale (iritarea, anxietatea, timiditatea, curajul, empatia, altruismul etc.).

Prea mult accent pe științe reale, prea puțin accent pe artă

“De altfel, în sistemul educațional autohton, balanța cognitiv vs. emoțional este înclinată net în favoarea inteligenței cognitive, dovadă fiind afluxul de materii care promovează științele reale și neglijarea materiilor care încurajează dezvoltarea creativității și a spiritului artistic în rândul copiilor. Muzica, desenul, chiar și educația civică, dirigența, religia etc. ar trebui să devină materii la fel de importante ca matematica, informatica, chimia sau fizica. Focusând întreaga lor educație către științe exacte riscăm să-i dezvoltăm dizarmonios pe copii, să nu știe să-și gestioneze emoțiile și, până la urmă, să nu știe să opereze în societatea reală, noțiunile din matematică, chimie sau alte materii asemănătoare. Totul se transformă într-un cerc vicios din care unui copil îi va fi foarte greu să iasă. Dincolo de bagajul de cunoștințe pe care vrem să le însușească, țelul unei societăți sănătoase este să formeze copii fericiți, care să se bucure de viață, de cele învățate, de familie, de prieteni. Formula corectă este îmbinarea armonioasă dintre inteligența cognitivă și cea emoțională”, explică psihologul Alexandru Pleșea.

Îi învățăm să spună, fără să simtă, “Mulțumesc” și “Bună ziua”

Copiii învață prin imitare. Îi observă pe adulții din jurul nostru și le imită gesturile, atitudinile, comportamentele. Când ei vor vedea adulți nefericiți, vor deduce faptul că acesta este modul corect de a trăi, iar fericirea nu este un obiectiv în viață. Din nefericire, noi, adulții, îi învățăm să spună, prin imitare, dar fără să simtă sau să dorească, să spună “Mulțumesc” sau “Bună ziua”. Conceptul de “Cei 7 ani de acasă” nu mai are același înțeles ca pe vremuri, deoarece în cei 7 ani de acasă, părinții îi educă în spiritul competiției cu orice preț, cu idei de genul “dacă pierzi, ești un ratat” sau “Băiatul vecinei a luat note mai mari ca tine”. Respectul față de oamenii din jur nu mai reprezintă o valoare atât de importantă pentru copiii noștri, deoarece noi, adulții, am încetat să le mai spunem asta. Astfel, toate sugestiile pe care cei mari le dau celor mici, nu fac decât să stopeze și să înlăture posibilitatea copilului să se implice emoțional într-un anumit aspect. Astfel, crescând, adultul va avea rețineri să-și facă așa repede prieteni, să râdă, să se bucure ca un copil, să treacă peste probleme, să se bucure de orice moment, așa cum o făcea când era mic.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. IVAN ELENA

Școala și familia urmăresc același scop educativ, formarea copiilor pentru viață. Familia și școala sunt parteneri în educația copiilor. Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt familia și școala. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor și deprinderilor de viață.

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite (conștient sau nu!) o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Familia, ca instituție fundamentală în toate societățile, este prima școală a copilului și contribuția pe care o are la educația acestuia poate favoriza sau îngreuna activitatea școlii. Părinții dau copilului primele informații despre lumea înconjurătoare, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar dezvoltării sale armonioase. De aceea, rolul familiei nu se poate rezuma la asigurarea condițiilor de viață pentru copil, la asigurarea supravegherii acestuia, ci trebuie văzută ca primul factor în educația și instrucția copilului și un continuator al cerințelor impuse de practica educațional-instituționalizată.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Tot cu ajutorul părinților se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține.

Pentru copii, familia reprezintă mediul socio-educativ în care se realizează socializarea primară. Conținutul socializării primare se structurează în jurul unei dimensiuni cognitive și a unei dimensiuni afective.

Școala trebuie să fie un loc în care copiii să vină cu plăcere. Activitățile școlare nu trebuie să reprezinte o ruptură în viața copilului, mediul școlar nu ar trebui să fie unul rigid, ci unul relaxant, în care copilul să se manifeste cu spontaneitate, să învețe jucându-se, să beneficieze de un climat cald, calm, protector și încurajator.

Școala este instituția care organizează trăirea unei experiențe de învățare. Ea urmărește atingerea unor obiective cu ajutorul unor metode și mijloace științifice. Școala informează și formează elevii ținând cont de anumite principii, având grijă să evalueze modul în care obiectivele au fost atinse. Prin urmare, școala nu este singurul laborator în care copilul învață ci doar unul dintre ele, mai specializat și competent în domeniul educației decât altele. E bine ca părintele să aibă încredere în școală, dar pentru ca educația copilului să se ridice la nivelul așteptat, el trebuie să se implice, să colaboreze cu personalul didactic pentru ca metodele și obiectivele propuse să fie convergente. De asemenea, chiar dacă ”școala vieții” are un rol important în viața fiecăruia dintre noi, aceasta s-a dovedit a fi de multe ori insuficientă. De aceea, o educație dobândită în mediul școlar a reprezentat întotdeauna o bază foarte bună peste care s-a clădit experiența de

A decorative border surrounds the text, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a red apple, a yellow glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a blue notebook, a yellow apple, a pair of orange scissors, a blue marker, a yellow pencil, a pink marker, a blue pencil, a yellow glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a red apple, a blue marker, a yellow pencil, a pair of orange scissors, a pink marker, a green apple, a blue pencil, and a yellow pencil. On the right side, from top to bottom, there is a blue marker, a yellow glue stick labeled 'GLUE', a purple pencil, a pair of blue scissors, a yellow pencil, a red apple, a blue notebook, a green pencil, a blue marker, a yellow pencil, a pair of purple scissors, a pink marker, a blue pencil, and a yellow pencil.

viață. Pentru unii părinți o școală bună este instituția în care li se dă voie copiilor să își dezvolte nestingheriți personalitatea.

Școala nu doar că este importantă pentru noi ca oameni, ci și pentru că ajută la progresul societății prin educarea membrilor care îi aduc forța de muncă individului prin noile informații dobândite. Școala sporește încrederea și ne învață să legăm și să menținem prietenii și ne ajută să învățăm cum să lucrăm împreună ca o echipă, care este principala temelie a oricărei societăți de succes. Fără școală, cunoștințele nu s-ar răspândi la fel de repede, iar accesul nostru la idei și oameni noi ar putea fi ușor tăiat. O lume fără școală ar crea dificultăți și ar împiedica dispersia creșterii economice, a toleranței și a aprecierii semenilor noștri.

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF.LUMINIȚA IVAN

ȘCOALA GIMNAZIALĂ AGHIREȘU-FABRICI

STRUCTURA ȘCOALA GIMNAZIALĂ AGHIREȘU, JUD.CLUJ

Educația în familie are rolul de a asigura dezvoltarea fizică și morală a copilului. Maturizarea psihică a copilului și formarea personalității lui depinde de familia din care provine .

Funcția educativă a familiei constă în pregătirea copilului pentru viață. Familia oferă cadrul cel mai potrivit pentru formarea principalelor deprinderi, pentru transmiterea principalelor cunoștințe asupra realității și formarea primelor principii de viață. În familie se construiește personalitatea copilului care va deveni un viitor adult responsabil, și va învăța să comunice asertiv sau nu, va căpăta încredere în sine sau nu, va învăța să fie suspicios sau să aibă încredere în sine. Modelele de comportament care sunt oferite de părinți sunt preluate de copii prin imitație și învățare. *Cei șapte ani de acasă* constituie primul model social cu o influență majoră asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Școala este instituția care organizează trăirea unei experiențe de învățare. Ea urmărește atingerea unor obiective cu ajutorul unor metode și mijloace științifice. Școala informează și formează elevii ținând cont de anumite principii, având grijă să evalueze modul în care obiectivele au fost atinse. Școala nu este singurul loc în care copilul învață, ci doar unul dintre ele, mai specializat și competent în domeniul educației decât altele. E bine ca părintele să aibă încredere în școală, dar pentru ca educația copilului să se ridice la nivelul așteptat, el trebuie să se implice, să colaboreze cu personalul didactic pentru ca metodele și obiectivele propuse să fie convergente. De asemenea, chiar dacă experiența personală are un rol important în viața fiecăruia dintre noi, aceasta s-a dovedit a fi de multe ori insuficientă. Educație dobândită în școală a reprezentat întotdeauna baza peste care s-a clădit experiența de viață. Pentru unii părinți o școală bună este instituția în care li se dă voie copiilor să își consume nestingheriți energia și să facă ce vor fără să respecte nicio regulă. Școala este o instituție educativă cu reguli stricte care trebuie respectate în așa fel încât copilul să beneficieze de cea mai bună învățare. O atitudine indiferentă sau potrivnică față de școală manifestată de către părinte va constitui model negativ pentru copil, acesta va surprinde repede această atitudine și va învăța să manifeste negativism față de orice formă de autoritate. Părintele ar trebui coopereze cu cadrele didactice, iar dacă există nemulțumiri sau divergențe de opinie în ceea ce privește metodele dascălului, ar fi de preferat ca părintele să comunice cu acesta, fără a-și manifesta dezaprobarea sau nemulțumirea de față cu copilul.

Atât familia cât și școala au un rol extrem de important în educația copilului.

Surse bibliografice

Cucoș, Constantin *PEDAGOGIE*, Ed.Polirom, Iași, 2014

Miron, Ionescu

Ion Radu *DIDACTICA MODERNĂ*, Ed, Dacia, Cluj, 2001

FAMILIA - UN ROL IMPORTANT ÎN VIAȚA COPILULUI ȘI ÎN SOCIETATE

EDUC. IVAN MARINA GABRIELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 FRĂȘINET, JUD. CĂLĂRAȘI

Rolul educației este acela de a contribui la formarea și dezvoltarea personalității umane. O caracteristică definitorie a omului este aceea de a fi nu numai un produs al evoluției biologice naturale, ci și al unei modelări sociale și culturale a personalității.

Rolul educației în realizarea stratificării sociale, intervenția educației în realizarea șanselor sociale, reprezintă obiectivul principal.

Familia are rolul de a impune bazele în educație, iar școala de a distribui șansele sociale. Creșterea continuă a nivelului cultural al familiei și îndrumarea ei directă în eforturile educative continuă să constituie un deziderat al întregii noastre națiuni, o preocupare permanentă a celor ce se ocupă și răspund de sectorul educației. Trebuie să devenim cât mai conștienți de principalul rol pe care îl are familia în educarea viitoarelor generații. Mediul uman în care se formează copilul este alcătuit dintr-o totalitate difuză de factori, greu de izolat și controlat. Astfel, în deviațiile comportamentale grave sau în situațiile, mai obișnuite, de regresivitate la învățătură, cercetându-se cauzele care le determină, s-a constatat că ele sunt multiple și că, de cele mai multe ori, se interconstrâng. Mediul familiei, strada, cartierul, grupul de prieteni pot constitui cauze separate, dar pot acționa și în totalitatea lor. Unde începe și unde sfârșește influența fiecăruia dintre acești factori? Care este ponderea lor? Greu de stabilit, deoarece ei sunt într-o strânsă unitate și interdependență, păstrându-și în același timp fiecare specificul său.

De multă vreme familia solicită și primește sprijinul școlii în îndeplinirea rolului său educativ. Toate contactele dintre școală și familie trebuie să fie educative; dacă este sau nu așa, aceasta depinde nu numai de școală, ci și de familie. Din relatările tuturor cadrelor didactice cu experiență reiese că legătura școlii cu familia este obligatorie pentru reușita educației. Cunoașterea mediului familial al copilului, cunoașterea celor ce-l influențează în afara școlii este absolut necesară. În fiecare generație noile familii reeditează, din punct de vedere moral, atitudinea și mentalitatea familiilor din care provin.

La o întrebare dintr-un chestionar cu privire la cauzele pentru care unii părinți nu-și îndeplinesc sarcinile educative, o învățătoare a răspuns: „Principala cauză este mediul în care ei înșiși au cunoscut viața; li s-a cerut puțin în copilărie, părinții lor s-au ocupat puțin de educația lor și ei procedează la fel”.

Educația, în forma ei instituționalistă, este tocmai sistemul prin care se realizează relația necesară dintre producție, cultura, populație (agenți umani). Individizii însă sunt formați, educați, în conformitate cu un tip de cultură, care este cultura clasei lor de origine sau de destinație. Învățământul îndeplinește funcții generale, proprii oricărui proces educativ. Ca atare, învățământul continuă exercitarea unei funcții de formare a elevilor în raport cu o cultură socială dată. Astfel, el are, prin excelență, semnificația unei sfere a culturii, context în care poate fi înțeles ca „proces de inițiere” de către societate a membrilor săi în modelele de comportare acceptate de aceasta.

BIBLIOGRAFIE

- ▣ 'Educația în familie', Emilia Batranu, Editura politica;
- ▣ 'Elemente de psihopedagogie și psihosociologie', Maria Condor, Nicolina Gaman, Andrei Alexandru Teodorescu, Editura Pro Universitaria
- ▣ 'Sociologia culturii', Aurelian Bondrea, Editura Fundatiei Romania de maine.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI COPIILOR ACASĂ ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. IVANA MONICA

Copiii învață cel mai bine atunci când adulții importanți din viața lor, părinții, profesorii și alți membri ai familiei și comunității lucrează împreună pentru a-i încuraja și sprijini. Acest fapt de bază ar trebui să fie un principiu călăuzitor atunci când ne gândim la modul în care ar trebui să fie organizate școlile și cum ar trebui să le fie predați copiii. Școlile singure nu pot aborda toate nevoile de dezvoltare ale unui copil: implicarea semnificativă a părinților și sprijinul din partea comunității sunt esențiale.

Necesitatea unui parteneriat puternic între școli și familii pentru a educa copiii poate părea de bun simț. În vremuri mai simple, această relație era firească și ușor de întreținut. Profesorii și părinții au fost adesea vecini și au găsit multe ocazii pentru a discuta despre progresul unui copil. Copiii au auzit aceleași mesaje de la profesori și părinți și au înțeles că trebuie să respecte aceleași standarde acasă și la școală.

Cu toate acestea, pe măsură ce societatea a devenit mai complexă și mai solicitantă, aceste relații au căzut prea des pe margine. Nici profesorii, nici părinții nu au suficient timp pentru a se cunoaște și a stabili relații de lucru în numele copiilor. În multe comunități, părinții sunt descurajați să petreacă timpul în sălile de clasă, iar profesorii sunt așteptați să se consulte cu membrii familiei numai atunci când copilul are probleme. Rezultatul, în prea multe cazuri, este neînțelegerea, neîncrederea și lipsa de respect, astfel încât atunci când un copil rămâne în urmă, profesorii dau vina pe părinți, iar părinții dau vina pe profesori.

În același timp, societatea noastră a creat distincții artificiale cu privire la rolurile pe care părinții și profesorii ar trebui să le joace în dezvoltarea unui tânăr. Tindem să credem că școlile ar trebui să rămână la predarea cadrelor academice și că mediul familial este locul în care ar trebui să aibă loc dezvoltarea morală și emoțională a copiilor.

Cu toate acestea, copiii nu încetează să învețe despre valori și relații atunci când intră într-o clasă și nici nu încetează să învețe studii academice și atitudini despre învățare atunci când sunt acasă sau în altă parte a comunității lor. Ei observă în mod constant modul în care adulții semnificativi din viața lor se tratează unul pe altul, cum sunt luate și executate deciziile și cum sunt rezolvate problemele. Fiecare copil care crește și este educat în prezența mamei, a ambilor părinți atinge o dezvoltare fizică, psihologică și socială adecvată. Acești copii au un aspect mai bun, sunt fericiți, se bucură de copilărie sunt comunicativi sunt gata să coopereze. Iubirea și afecțiunea parentală este cheia dezvoltării armonioase.

În zilele noastre, este nevoie de eforturi extraordinare pentru a construi relații puternice între familii și educatori. Școlile trebuie să ajungă la familii, făcându-le să se simtă binevenite ca parteneri deplin în procesul educațional. Familiile, la rândul lor, trebuie să își dea timp și energie pentru a-și susține copiii atât acasă, cât și la școală.

Efortul implicat în restabilirea acestor conexiuni merită din plin, așa cum descoperă multe comunități din întreaga țară, inclusiv cele cu care lucrăm. Experiența noastră este că implicarea semnificativă a părinților este posibilă, de dorit și valoroasă în îmbunătățirea creșterii și performanței elevilor. Părinții pot fi implicați în școli în mai multe roluri. Există modalități tradiționale: încurajarea copiilor să finalizeze temele, participarea la ședințe părinți-profesori și a fi membri activi ai organizației părinți-profesori a școlii lor.

Într-o perioadă în care școlile adoptă programe bazate pe probleme și informații din lumea reală, familiile pot aduce o contribuție valoroasă prin împărtășirea informațiilor directe despre muncă, hobby-uri, istorie și alte experiențe personale, fie în persoană, fie prin intermediul platformelor moderne de comunicare. Poate cel mai important, părinții își pot face pur și simplu timp să meargă la școlile lor și să observe, aflând despre ceea ce fac copiii lor și profesorii copiilor lor.

Indiferent de implicarea directă a părintelui în activitățile școlare, este vital ca părinții și profesorii să comunice eficient între ei. Fiecare are o parte din imaginea dezvoltării unui copil și fiecare poate fi mai eficient atunci când informațiile sunt partajate. Comunicarea constantă ajută la asigurarea faptului că atât școlile, cât și familia răspund la nevoile unice ale elevilor și, prin urmare, sprijină dezvoltarea generală a copiilor.

O parte din această interacțiune ar trebui să fie față în față, fie la școală, acasă, la locul de muncă al părinților sau într-o altă locație convenabilă. Trebuie să fie considerată parte integrantă a școlii și trebuie acordat timp adecvat în timpul orelor normale de lucru pentru ca personalul școlii să o desfășoare. În același timp, această comunicare trebuie să fie recunoscută ca o parte critică a educației parentale, iar părinții trebuie să își asume angajamentul de a se întâlni periodic cu profesorii copiilor lor.

Tehnologia poate permite profesorilor și părinților să fie conectați într-o rețea de sprijin reciproc mai solidă decât oricând. Școlile și casele pot fi conectate prin rețele de socializare care le permit să partajeze liber informații, prin e-mail, WhatsApp, telefon pe tot parcursul anului.

Dar cei mai mari câștigători sunt copiii atunci când școala, familia, comunitatea colaborează, ajutându-i pe viitorii adulți în formare să devină membrii unei societăți bazată pe dorința de evoluție și pe efortul constant de a îmbunătăți comunitatea din care fac parte.

ȘCOALA DE ACASĂ ÎN ON-LINE

PROF. ÎNV. PREȘ. IĂNESCU CARMEN IOLANDA
GRĂDINIȚA NR. 1 P.P. ORȘOVA

Motto:

„Educația este cheia care deschide poarta de aur a libertății.” (George Washington Carver)

Școala on-line îți dă prilejul să explorezi noi moduri de învățare. Metodologia clasică (predare – învățare – verificare) poate fi înlocuită cu mijloace mai atractive. În acest răstimp am găsit o groază de videoclipuri cu activități predate diferit față de cum eram obișnuită. M-au ajutat să privesc subiectele predate la grădiniță dintr-o altă perspectivă.

Cu toate acestea, perioada prin care trecem reprezintă pentru noi toți mai mult decât o provocare obișnuită. Învățământul on-line deschide posibilitatea unei pregătiri structurate, coordonate și corect etapizate (vedem acum multitudinea de platforme și soft-uri educaționale on-line, care abundă media în această perioadă); reprezintă o formă de învățare la distanță, facilă, destinată celor care nu au posibilitatea de a accesa sistemul de învățământ clasic, traditional, ”față în față” sau adecvată unor contexte speciale, așa cum se întâmplă în perioada actuală de pandemie, când întregul sistem de învățământ, public și privat, indiferent de nivel sau ciclu curricular este închis. Acest mod de învățare este impus acum de perioada dramatică pe care o traversăm.

Educația este foarte importantă deoarece deschide mintea și joacă un rol vital în societate. De cele mai multe ori, educația are loc frecvent sub îndrumarea educatorilor.

Este evident că școala – chiar și repositionată în zona digitală – trebuie să continue să reprezinte pentru copii o resursă de siguranță și de continuitate.

Școala on-line ar putea deveni un sistem funcțional, care să rezolve problemele din sistemul românesc de educație.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

În prezent trăim într-o perioadă marcată de schimbări rapide, suntem puși în fața provocărilor de a ne adapta unei lumi care nu mai este la fel de sigură și predictibilă cum era în trecut. În această situație, este necesar să acordăm o mai mare atenție dezvoltării comportamentului emoțional și a celui social al copiilor. Studiile indică faptul că acei copii care au dezvoltate abilitățile sociale se vor adapta mai bine la mediul școlar, vor avea rezultate mai bune. Copiii cu abilități sociale slab dezvoltate (copiii care se comportă agresiv, fizic sau verbal, copiii care au dificultăți de a se integra într-un grup) prezintă o probabilitate crescută de a dezvolta probleme de comportament. Lucrurile nu se desfășoară la fel în cazul tuturor copiilor.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. IVANOV ALINA- RALUCA

GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 18 TULCEA

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Literatura de specialitate pune în evidență importanța și rolul primordial pe care îl deține familia în dezvoltarea copilului, părinții având un impact direct și de durată asupra copiilor. Aceștia joacă un rol-cheie în educația și formarea lor ca persoane pentru societate. Astfel, putem spune că formarea copilului începe chiar de la naștere, sau chiar înainte de acest moment, prin felul părintelui de a vorbi cu copilul, de a se comporta cu acesta, de a se raporta la el, dar și prin modul de comporta părinții între ei înșiși, sau cu alți membri ai familiei sau în societate.

Am auzit de foarte multe ori că familia este este nucleul societății – poate uneori ni s-a părut mult, deoarece considerăm că alți mulți factori influențează traiectoria unei persoane, însă analizând mai bine, ne dăm seama că această sintagmă este adevărată, familia chiar este nucleul societății. Părinții sunt un bun exemplu pentru proprii copii, care are cel mai mare impact și cel mai lesne exemplu de urmat, mai ales în primii ani de viață. Familia este cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile de bază ale copilului, atât biologice cât și psihologice și sociale. Familia și mediul familial reprezintă veriga de legătură a copilului cu societatea și constituie matricea care îi imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale ale copilului. Părinții au un rol extrem de important în dezvoltarea emoțională a copilului, ambii părinți au un rol deosebit, atât mama, cât și tatăl. Este adevărat că în primii ani de viață, rolul mamei este mult mai necesar și mai complex, față de cel al tatălui, dar crescând, copilul va avea nevoie și de modelul tatălui, care îi va inspira copilului siguranța de care acesta va avea nevoie pentru a intra în societate. Însă, cum am amintit, foarte importantă este și relația dintre părinți, nu contează care dintre ei este cel mai important, sau care are rolul cel mai complex, ci contează foarte mult mediul ambiant, relația dintre părinți și relațiile dintre toți membrii familiei, modul de raportare al unora la ceilalți, armonia și relațiile dintre aceștia, modul în care își vorbesc, cum se ajută sau cum își împart sarcinile.

Primii ani de viață ai unui copil și implicarea părinților în acest stadiu de nevoie a satisfacerii trebuințelor este primordială. În primii ani de viață, copilul este dependent de părinți, în special de mamă, fiind o etapă de bază în dezvoltarea sa, deoarece în această perioadă se pun bazele dezvoltării viitorului adult. În cadrul familiei, copilul are parte de primele lecții de viață, iar părinții sunt cei care îi oferă un prim model de învățare. Dar și după ce crește și copilul ajunge la grădiniță/ școală, rolul părinților nu se termină, ci continuă

, și este în continuare la fel de important. Colaborarea între actorii implicați, elev-profesor-părinte, este foarte chiar necesară și influențează viața școlară a copilului. Implicarea părinților în viața școlară, participarea activă a acestora în procesul instructiv-educational, colaborarea părintelui cu profesorul, duc la o implicare mai mare a copiilor în activitatea școlară, și la obținerea de rezultate mai bune. Literatura de specialitate arată că șansele de reușită ale unui copil de a se dezvolta și de a obține rezultate mai bune la învățătură cresc pe măsură ce părinții sunt implicați în educația acestuia. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile copiilor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul

de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament : respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „ cei șapte ani de acasă ”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație . Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații . Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. O comunicare optimă învățător/ diriginte/ familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Asadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă, din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională . Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli pentru copilul lor . Dar, de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai sursele greșelilor lor deoarece acestea nu țin loc de competență.

Greșelile părinților decurg uneori și din prea mare dragoste pe care o poartă copiilor. De aceea, între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare . Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers.

Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și îl pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să îl susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze. Școala este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie Școala trebuie să fie un loc în care copiii să vină cu plăcere. Activitățile școlare nu trebuie să reprezinte o ruptură în viața copilului, mediul școlar nu ar trebui să fie unul rigid, ci unul relaxant, în care copilul să se manifeste cu spontaneitate, să învețe jucându-se, să beneficieze de un climat cald, calm, protector și încurajator.

Bibliografie

1. Verza, E. Verza, F. E. (2017), *Psihologia copilului*, Editura Trei
2. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – Educația părinților . Strategii și programe, E.D.P., București, 1997;
3. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002;
4. Nica I., Țopa L. – Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, E.D.P., București, 1974;
5. Stoian M. – Abecedarul părinților, E.D.P., București, 1972

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ” IMPORTANȚA FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILOR

MATERIAL REALIZAT DE PROF. MARILENA IVANOV

Educația este foarte importantă în cadrul societății, aceasta fiind baza pentru evoluția umanității prin instruire personală. Educația școlară, prin metode tradiționale, nu s-a schimbat prea mult de-a lungul timpului. Cu toate acestea, transformarea digitală a modificat semnificativ felul în care este văzut acest proces. Educația înseamnă, însă, mult mai mult decât instruirea formală. Aceasta începe încă de la naștere și se manifestă în toate mediile sociale în care este prezent individul.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile pe care aceștia le desfășoară împreună, formează și consolidează anumite deprinderi și abilități ce contribuie la autonomia copilului, la protecția lui și la conviețuirea socială. În familie copilul începe să se descopere pe sine, să se definească, prin imitație, comparație și însușirea modelelor adulților cu care relaționează, ca persoana care va deveni în viitor.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește, însă, tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, fiind una din perioadele de maximă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de a acumula informații, de a memora și de a-și însuși diverse comportamente, atitudini, limbaj, din mediul cu care vine în contact. Copilul este pregătit să primească informații însă, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Este adevărat că nu prea mai există cei șapte ani de acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, însă, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, mai degrabă prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Grădinița și școala nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră. De ei depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și însușească în acești primi ani ai copilării toate componentele unei „bune creșteri”. Iar această expresie nu este un standard general, ci are forma pe care părinții i-o dau. Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, cu toții credem că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la imitație și învățare, după modelul dat de părinți. Educația pe care copilul o primește de la părinți, în primii șapte ani de viață, își pune amprenta pentru întreaga viață. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Meseria de părinte este cea mai grea meserie din lume dar în același timp cea mai frumoasă și aducătoare de bucurie și satisfacții. Împovărați de grijile cotidiene, părinții acordă, din păcate, din ce în ce mai puțin timp educației copiilor, comunicării cu ei, petrecerii unui timp de calitate în compania lor. Însă, unii părinți nu pierd prilejul de a le face câte „o lecție” de morală copiilor atunci când greșesc sau când primesc note mici la școală. Alți părinți, dimpotrivă, apelează la o protecție exagerată a copilului, ceea ce conduce la incapacitatea acestuia de a se adapta la cerințele societății. Ca părinți, trebuie să fim întotdeauna

un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră. Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „șapte ani de-acasă“. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în diferite medii ale societății. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil care știe să salute, să rostească acele cuvinte pe care noi, dascălii, le numim „magice”, și-anume: „mulțumesc”, „te rog”, „iartă-mă”, etc., care se comportă politicos cu cei de vârsta lui, dar mai cu seamă cu adulții. Printre principalele elemente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim: *salutul, comportamentul în public, comportamentul cu prietenii, înțelegerea normelor sociale, recunoașterea greșelilor, precum și tactul și toleranța față de cei din jur*. Toate aceste comportamente sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Există, uneori, și devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului, momente în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care ne-am străduit să le dăm copiilor noștri au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența și exemplul personal permanent. Eforturile susținute vor duce în final la rezultatele așteptate.

Grădinița, școala sau oricare altă instituție, nu va putea niciodată substitui valoarea celor șapte ani de acasă, dar o pot spori. La grădiniță, atunci când se joacă și explorează, copiii mici arată un interes natural pentru lumea din jur. Educatorii lor pot valorifica aceste interese prin planificarea unei varietăți de experiențe bazate pe educația socială. Aceste strategii pot ajuta la cultivarea și extinderea abilităților în cazul copiilor mici – ei învață cum să identifice și să rezolve probleme, să negocieze la locul de joacă, să identifice diversitatea și inegalitatea și, nu în ultimul rând, cum să recunoască consecințele anumitor comportamente nepotrivite.

Fundația educației timpurii este bazată pe relațiile sociale pe care cei mici le creează în prezența familiei, în școli și în comunitate. În aceste medii, copilul are ocazia de a-și face noi prieteni, de a-și exprima opiniile și de a înțelege importanța lucrului în echipă. Astfel, preșcolarii dezvoltă o înțelegere a rolurilor pe care le adoptă ca cetățeni ai unei societăți democratice și pot participa la activități care să-i ajute să înțeleagă și să-și exprime compasiunea și dorința de a-i ajuta pe ceilalți.

Cel mai bun predictor al succesului elevilor este măsura în care familiile încurajează învățarea acasă și se implică în educația copilului lor. Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curiozitate obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv. Cercetările au arătat o scădere a procentului de părinți care să susțină comunicarea intimă dintre părinte-profesor. Părinții moderni preferă metode de comunicare la distanță, cum ar fi platformele online și sunt mai puțin susceptibili să participe la ședințe sau activități școlare. În timp ce tehnologia și instrumentele digitale pot ajuta familiile să rămână informate, elevii își pot pierde interesul pentru școală atunci când părinții nu își oferă sprijinul.

Pe de altă parte, profesorii observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici.

ROLUL EXERCITIULUI FIZIC ÎN MENȚINEREA SĂNĂTĂȚII

ȘCOALA GIMNAZIALĂ JURIOVCA, JUDEȚUL TULCEA

PROFESOR DE EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT

IVANOV VICTORIȚA

Exercițiul fizic în menținerea unei cât mai bune stări de sănătate a fost apreciată încă din vremuri străvechi. Practicat cu regularitate și într-o măsură corectă, crește fermitatea trupului, capacitatea de muncă, rezistența fizică la ridicarea unor greutăți, eliminarea tulburărilor fiziologice și stimularea funcțiilor digestive se poate obține în mod eficient. Important însă, face ca viața modernă să se deosebească net de viața omului din trecut, prin nivelul scăzut al activității fizice. Datorită multiplelor mijloace tehnice aflate la dispoziție, în viața omului modern s-au redus considerabil situațiile care solicită corpul să realizeze exerciții fizice. Studiile epidemiologice moderne au arătat că traiul sedentar, împreună cu starea de obezitate asociată acestuia, reprezintă factori importanți care contribuie la apariția unor boli grave, cum sunt diabetul și arteroscleroza. În prezent, coexistența acestor două boli este o cauză frecventă de mortalitate, iar morbiditatea în diabetul zaharat este reprezentată de complicațiile cardio-vasculare. Mateev și Novikov (1959, p.107) susțin că „exercițiile fizice au o importanță instructivă și educativă multilaterală. Ele contribuie la dezvoltarea funcțională și morfologică a organismului, perfecționează activitatea sistemului nervos, a aparatului motric și a organelor interne, asigură dezvoltarea calităților fizice: forță viteză, rezistență, îndemănare etc)”. Practicarea exercițiului fizic, în general îmbunătățește circulația sangvină, ajută la procesul de detoxifiere a corpului și ne ajută să ne menținem într-o stare generală bună, îmbunătățește modul de realizare a unor procese psihice și mentale. Fiecare nou studiu care se realizează pe aceasta temă, ajunge la același rezultat ducând la o înțelegere din ce în ce mai bună a modului în care exercițiul fizic influențează sănătatea trupului și a minții. Înotul sau alergările conduc la eliberarea unei substanțe responsabile de înlăturarea stresului: endorfinele. În general, stresul apare și ca urmare a unei vieți lipsite de activitate, inclusiv pe fondul sedentarismului. Exercițiile fizice, sunt sau ar trebui să devină pentru fiecare din noi o activitate rituală care să redirecționeze energia într-un mod eficient. Cărstea (1995, p51), argumentează că „sinonimul exercițiului fizic este „exercițiul” prezent în cadrul altor specialități” și „reprezintă principala grupă de instrumente didactice”. La greci, termenul general pentru exerciții era, „ascesis”. Un ascet era acea persoană care practica exercițiile fizice și mentale fiind considerate inseparabile, practicate fără veșminte.

Exercițiul fizic – „act motric repetat sistematic și conștient în vederea îndeplinirii obiectivelor educației fizice și sportului (T.Badiu 2002), „sau reprezintă actul motric repetat în mod conștient și sistematic în scopul creșterii potențialului biologic al omului, exprimat prin perfecționarea dezvoltării fizice, creșterea capacității motrice, corectarea deficiențelor fizice și recuperarea motorie, menționat de alți specialiști. Exercițiul fizic se constituie în mijlocul specific de bază pentru educație fizică și sport. El este modelul operațional cel mai frecvent folosit pentru realizarea obiectivelor propuse. Realizarea exercițiilor fizice, într-un mod științific, este condiția fundamentală pentru obținerea eficienței optime pe linia celor două obiective prioritare ale educației fizice și sportului: perfecționarea dezvoltării fizice și dezvoltarea capacității motrice.

Conținutul exercițiului fizic se referă la: mișcarea corpului, efortul fizic, efortul psihic. Se poate aprecia conținutul exercițiilor după parametrii efortului (volum, intensitate, complexitate).

Forma exercițiilor fizice este dată de concretizarea elementelor de conținut: poziția, direcția, amplitudinea, raportul dintre segmentele corpului. O clasificare a exercițiilor fizice după (T.Badiu 2002), ar fi:

- după ponderea asupra dezvoltării unor segmente și grupe musculare (exerciții pentru trunchi, spate, membre superioare și inferioare) criteriul anatomic;
- după poziția față de aparate (exerciții la aparate, cu aparate, pe aparate);
- după influența asupra dezvoltării calităților motrice (exerciții pentru dezvoltarea vitezei, forței, îndemnării, rezistenței etc.);

-după influența lor asupra componentelor antrenamentului sportiv(exerciții pentru pregătire fizică, tehnică, tactică, etc);

-după caracterul succesiunii mișcărilor componente(exerciții ciclice, aciclice și combinate);

-după natura efortului – statice, dinamice, mixte;

-după intensitatea efortului fizic (medii, submaximal, supramaximal);

-după tipul deprinderilor motrice care se învață(de bază, aplicativ-utilitare, specifice);”

Cârstea(1995, p.54) menționează ca „nici o clasificare a exercițiilor fizice nu poate fi completă. Toate sunt bune, sunt funcționale pe măsură ce corespund necesităților celor care selecționează exerciții fizice pentru scopuri sau intenții precise”.În cazul de față există, o multitudine de exerciții, mai bine zis structuri de exerciții pentru dezvoltarea calității motrice capacități coordinative(îndemănare) prin jocurile sportive(handbal, fotbal, baschet, volei), elevii fiind angrenați într-o continuă mișcare, în timpul orelor de educație fizică, fără ca aceștia să conștientizeze că ora s-a încheiat, menționând,-S-a sunat!?”.

Șiclovan I. (1979) consideră că „exercițiul fizic reprezintă o acțiune preponderent corporală, efectuată sistematic și conștient, în scopul perfecționării dezvoltării fizice și a capacității motrice a individului”. Fără îndoială, că indicii superiori ai dezvoltării morfologice și funcționale a organismului, precum și cei ai priceperilor, deprinderilor și calităților motrice, nu pot fi obținuți fără repetarea îndelungată a unor exerciții fizice anume, orientate în acest scop. Pentru a ilustra întreaga complexitate a exercițiului fizic, în sensul de a depăși limita corporalului și a fi în concordanță cu concepția generală despre mișcarea în scop formativ, consider că exercițiul fizic reprezintă o acțiune motrică cu valoare deosebită, concepută și programată în vederea realizării obiectivelor proprii diferitelor activități motrice (de exemplu, dezvoltarea tonicității și troficității musculare, însușirea și perfecționarea deprinderilor și priceperilor motrice, dezvoltarea calităților motrice, etc.)

Bibliografie

1. Barna A., Antohe, G., „Cercetarea pedagogică” în „Curs de Pedagogie. Teoria instruirii și evaluării.” Editura Istru, Galați, 2003;
2. T., Badiu, Teoria și Metodica ed. fizice și sportului, (culegere de teste), Ed. „Evrika”, 1998;
3. A. Dragnea și colab., Educație Fizică și Sport – teorie și didactică, E.F.E.S.T, București, 2006;
4. A.D. Novikov și L.P.Mateev, Teoria Educației Fizice, Editura Uniunii de Cultură Fizică și Sport, 1959;
5. T.Badiu, C. Mereuță, I.Mandache, D.Robu,„Strategii Didactice de Tip Algoritmice și Euristice Folosite în Educația Fizică Școlară Editura Fundației Universitare „Dunărea de Jos” Galați, 2003;
6. Gh., Cârstea, Teoria și metodica ed. fizice și sportului, Ed. AN-DA, 1993;
7. MEC, Curriculum Național Ghid metodologic de aplicare a programelor de Educație fizică și Sport în învățământul gimnazial, București, 2008;
8. M.E.C.I, Programe Școlare, Clasele V-VIII, Educație fizică și sport, București-2009;
9. Eugeniu Scarlat și Mihai Bogdan Scarlat, Educație Fizică și Sport,„București. 2002;
- 10 Gh. Mitra, Al. Mogoș, Dezvoltarea calităților motrice, București, 1977;
11. Anca Dragu, Sorin Cristea, Psihologie și Pedagogie Școlară, Constanța. 2003;
- 12.A. Dragnea și A. Bota, Teoria activităților motrice, București, 1999;

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF.ÎNV.PRIMAR JBANCA MONICA

LICEUL „GH. RUSET-ROZNOVANU”

ROZNOV, NEAMȚ

Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale și împlinite etapele întregului sau ciclu de creștere.

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de acesta până la șapte ani, fiind determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară, fiind, în primul rând, cadrul existenței biofizice al dezvoltării copilului, principalul obiectiv al familiei trebuie să fie, păstrarea sănătății, creșterea normală și călirea organismului. Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltării fizice armonioase, înseamnă asigurarea unui program zilnic care trebuie să respecte orele de somn, activitate, joc, plimbare, masă. Dar copilul nu are nevoie numai de adăpost, hrană și haine, familia și căminul reprezintă pentru copil și “școala primilor ani” în care se pun bazele viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care îl vor defini ca om întreg, ca persoană cu statut social.

Părinții reprezintă primii mentori reali în viața copilului, furnizându-i primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și din societate, primele sfaturi, norme și reguli de conduită. Creșterea și educarea copilului, ceea ce înseamnă “bun” pentru el, se afla într-o dinamică permanentă de la o cultură la alta, de la o perioadă la alta. Părinții trebuie să devină conștienți de influența pe care o exercită în viața copilului, să cunoască că educația dată propriului copil este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de celelalte, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Începând cu primii ani de viață, copilul preia de la părinți gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament pozitive ca: sârguința, cinstea, politețea, sociabilitatea, inițiative creatoare, dispoziția de colaborare. Toate acestea cer calm, înțelegere, răbdare, dragoste față de copil. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil să facă fapte bune. Pentru a descoperi binele trebuie să existe un cod de conduită bazat pe egalitate, respectare atât de copil cât și de părinți.

Dragostea de “bine”, de adevăr, are nevoie mai ales de acțiune, de descoperire a virtuților de către copil. Greșesc acei părinți, care le interzic copiilor de a apuca, de a desface jucăriile, de a le pipăi, a le privi și chiar de a le izbi. Activismul precum și curiozitatea acută de a cerceta tot ce-l înconjoară trebuie stimulate, încurajate, înțelegând copilul ca pe o ființă autonomă.

Cultivarea dragostei față de frumos se realizează tot în familie prin pregătirea bunului gust al copilului față de ținuta și locuința sa, precum și cea de frumusețe în comportare și relația cu cei din jur.

Orice experiența de viață, orice relație afectivă vor fi resimțite în funcție de bazele oferite de familie. Familia reprezintă pentru copil, structura socio-afectivă de bază, principala structură protectoare absolut necesară existenței lui.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA CONTEAZĂ CEI 7 ANI DE ACASĂ

JECU CRISTINA TEODORA
LICEUL TEHNOLOGIC „VICTOR FRUNZĂ”
RÂMNICU SĂRAT, JUD. BUZĂU

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne

comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ ÎN VIAȚA COPIILOR

EDUCATOARE: JEFLEA NICOLETA MARIANA

GPN POIANA VADULUI, ALBA

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere. În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu, aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE:

1. www.didactic.ro;
2. Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București;
3. Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

AUTOR: JELERIU RALUCA- TEODORA

Familia ocupă rolul primordial în dezvoltarea copilului, părinții având un impact major asupra copiilor. Aceștia joacă un rol esențial în educația și formarea lor ca persoane pentru societate. Cu alte cuvinte, putem spune că formarea copilului începe chiar de la naștere, de la primul gângurit, la primii pași, continuându-se apoi în mediul școlar. Părinții sunt cel mai bun exemplu pentru proprii copii, mai ales în primii ani de viață. Familia este cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile de bază ale copilului, biologice, psihologice și sociale.

Părinții au un rol extrem de important în dezvoltarea emoțională a copilului. În cadrul familiei, copilul are parte de primele lecții de viață, atunci când învață primele cuvinte, primii pași etc., iar părinții sunt cei care îi oferă un prim exemplu. Rolul părinților continuă și în mediul școlar și este la fel de important, copilul având nevoie de sprijin în permanență. Colaborarea între actorii implicați, elev-profesor-părinte, este foarte importantă și influențează succesul școlar. Cu alte cuvinte, educația nu se termină acasă, ci continuă la grădiniță și la școală.

Grădinița și mai apoi școala, reprezintă a doua casă a copilului. Acestea sunt instituțiile care organizează trăirea unei experiențe de învățare. Ele urmăresc atingerea unor obiective și pregătirea copiilor pentru societate. Astfel, putem spune că o educație dobândită în mediul școlar conduce la o dezvoltare armonioasă a copilului. De asemenea, mediul școlar reprezintă forma cu cel mai înalt nivel de organizare a activității de instruire și educație, de modelare a personalității umane. Este vorba de un proces progresiv (planificat, sistematic, metodic și intensiv) de acces la cunoștere și acțiune, pus sub controlul personalului didactic, bazat pe selecționarea și structurarea strictă a conținuturilor și pe efortul personal al elevului.

În concluzie, putem spune că atât familia cât și educația ocupă un rol esențial în educația și formarea copiilor ca persoane pentru societate.

COMUNICAREA PRIETENOASĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR, JENICA TĂNASE
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 26 GALAȚI

Îmi place să lucrez cu copiii. Cât timp am starea de bine și creez o atmosferă prietenoasă de lucru în clasă, nu îmi pasă cât este ceasul, dacă ninge sau plouă afară, în ce sens curge Dunărea și ce adâncime are pentru că îmi place mult să fiu acolo cu copiii, să experimentez, să descopăr, să învăț de la ei și să îi îndrum să facă lucruri și să învețe prin joacă.

În era modernă unde suntem invadați de tehnologie, comunicarea orală pare să ocupe locul doi. Iată de ce, în comunicarea din viața de zi cu zi și mai ales cu elevii și cu părinții se merită să ne oprim și să ne gândim:

1. **Ce mesaj vrem să transmitem astfel încât să fim ascultați?**
2. **Conține mesajul nostru Claritate ?**
3. **Livrăm conținutul în cel mai bun format pentru a fi interesant și atractiv?**
4. **Are o parte de Interactivitate?**

Din punctul meu de vedere, este valoros să facem acele descoperiri și redescoperiri atât de la îndemână și cu impact pentru copii atunci când vorbim despre comunicarea noastră cea de toate zilele. Pentru a ne bucura de succes în toate aspectele vieții, fie că suntem profesori la clasă sau părinți .Si care ar fi o descoperire la îndemână?

Câți ne gândim oare la vocea cu care comunicăm?

Ei bine, un profesor bun trebuie să știe să comunice foarte bine cu elevii săi . Profesorii de neuitat ajung la inimile copiilor. Sunt acei profesori pe care copiii nu îi uită niciodată. Sunt profesorii de succes care sunt atenți la ce mesaje transmit copiilor și mai știu că mesajele ajung la copii tare și clar și persistă ani de zile mai viu decât lecția predată. Si atunci ei au mereu grijă cum să fie și să le arate copiilor că le pasă.

Profesorii de succes au voci frumoase. Ei transmit mesaje de încredere și de siguranță.

Dacă ne gândim la vocea cu care comunicăm, câteva dintre ingredientele principale ale unei voci bune sunt:

DICȚIA adică rostim cuvintele până la capăt, să le articulăm și să delimităm cuvintele între ele
VOLUMUL VOII (Variații de volum exemplu: impartim un text și îl citim cu variații diferite de volum)

RITMUL Adaptăm ritmul la mesajul comunicării .Ritmul și varietatea vocală dau claritate exprimării și atunci copiii înțeleg până la capăt mesajul profesorului.

INTONAȚIA : să vizualizăm ceea ce avem de spus .Impactăm astfel copiii și mesajul rămâne puternic .Felul în care modelăm vocea este foarte important. **Ruperile de ritm și pauzele dramatice îi țin pe copii în captarea atenției și asigură o înțelegere facilă a învățării.**

În continuare vă prezint trei idei ușor de folosit în sala de clasă care cuprind secvențe de comunicare pe care profesorul le poate insera în activitățile sale cu copiii:

1. O întrebare pentru doamna învățătoare este moment care încurajează comunicarea bazată pe încredere, interacțiune, gândire critică

2. Atelier Magia cuvintelor cu asumarea de roluri pentru dezvoltarea abilităților de comunicare în care se exersează ascultarea, comunicarea, atenția, încadrarea în timp și încorporează partea de evaluare și feedback în prezentările pe care le fac.

3. Evaluare de tip ARA (APRECIERE, RECOMANDARE, APRECIERE) prin care copiii învață să ofere aprecieri colegilor și în viața de zi cu zi.

Mesajul de final este acela că atunci când comunicăm clar și vorbim în limbajul de iubire al copiilor, se obțin foarte multe beneficii pentru toți în toate aspectele vieții, atât în viața personală cât și cea profesională.

Potențial creativ în grupurile de lucru

Eficiență crescută și moral bun la locul de muncă

Starea de mulțumire și recunoștință cunoscând stiluri diferite de comunicare

Relații personale și profesionale echilibrate

Comunicarea nu are loc între gura cuiva și urechea altcuiva, ci comunicarea are loc între inimi și minți.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN DEZVOLTAREA SOCIO-EMOȚIONALĂ A COPIILOR

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR, JERLOIANU LILIANA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "SFINȚII CONSTANTIN ȘI ELENA", SECTOR 6, BUCUREȘTI

Oamenii sunt ființe sociale. În toate etapele vieții, ei interacționează unii cu ceilalți. Încă din primele clipe ale vieții lor, copiii stabilesc interacțiuni cu părinții, cu alte persoane din familie, precum și cu alți copii și adulți. Aceste interacțiuni stimulează dezvoltarea socio-emoțională a copiilor. Toate funcțiile psihologice se dezvoltă în context social: potențialul de care dispune copilul nu devine realitate decât dacă cei din jur participă în mod activ prin încurajare, ajutor, sprijin. Copiii descoperă lumea prin interacțiuni sociale. A învăța cum să te porți în compania celorlalți este esențial, iar interacțiunile sociale reușite conduc la dezvoltarea încrederii în sine și a autocontrolului.

Comunicarea stă la baza tuturor interacțiunilor noastre. Ea ne ajută nu numai să stabilim relații, dar și să ne rezolvăm problemele sau conflictele cu ceilalți.

Strategiile eficiente de comunicare își au originea în abilitățile de gestionare a emoțiilor. Persoanele care suferă de tulburări emoționale au mult mai multe dificultăți în comunicarea gândurilor și a emoțiilor. Dar nu numai aceste persoane se confruntă cu blocaje de comunicare. Nimeni nu este perfect. Ocazional, toți putem comite erori, care pot să afecteze relațiile cu ceilalți și mai ales cu copiii.

Preșcolăritatea ocupă un rol aparte în contextul copilăriei. Este perioada în care se pun bazele personalității și se fac acumulările necesare începerii învățării școlare. Copilul de această vârstă, în principal, se joacă, dar și achiziționează numeroase cunoștințe și experiențe, în cadrul familiei, în cadrul activităților din grădiniță și din școală, care îl maturizează psihointelectual și psiho-comportamental. Preșcolăritatea este etapa în care se realizează, prima oară, adaptarea într-un grup organizat.

Clasa pregătitoare asigură trecerea gradată a copilului de la educația din familie și grădiniță la formarea inițială asigurată de școală.

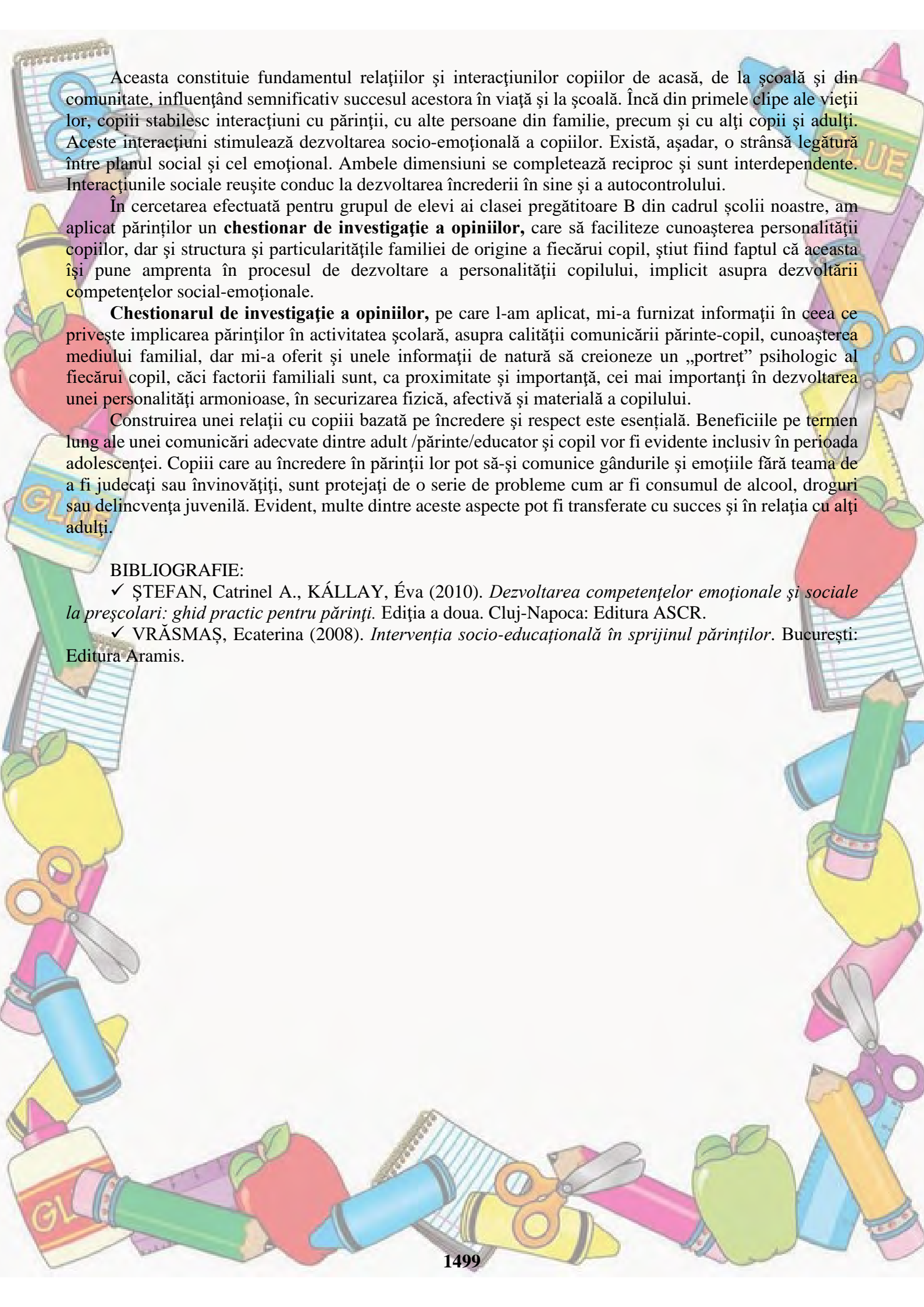
Experiența clasei pregătitoare este determinantă pentru cariera școlară a copilului de 6 ani. Formarea competențelor socio-emoționale aparține atât școlii cât și familiei și constituie un proces complex, cu profunde implicații asupra integrării copilului în viața școlară și ulterior în cea socială și profesională.

Autorul, Nathaniel Branden prezenta rolul școlii în general, și al profesorilor în special de a construi un mediu propice dezvoltării încrederii în sine a elevilor în cartea „Cei șase stâlpi ai încrederii în sine”. Acesta consideră că „Unul dintre cele mai mari daruri pe care un profesor îl poate face unui elev este refuzul de a accepta părerea proastă pe care elevul o are despre sine.”

Autorul evidențiază că școala reprezintă pentru mulți copii o a doua oportunitate de a dobândi o părere mai bună despre ei și o viziune mai bună asupra vieții decât li se oferise acasă. Dacă mediul familial nu este unul care să încurajeze încrederea în sine a copilului, atunci profesorul poate constitui un antidot demn de luat în considerare împotriva unui climat care nu încurajează astfel de atitudini. În condițiile în care copilul a crescut într-o familie în care un asemenea respect nu există, un profesor care tratează elevul cu respect și înțelegere îi oferă acestuia ocazia să înțeleagă fundamentul relațiilor interumane.

Perioada tranziției din familie la ciclul preprimar, apoi la cel primar constituie pentru elevi o perioadă de intense transformări, activatoare de considerabile energii fizice și psihice. Mediul grădiniței, precum și cel școlar aduc în viața elevului aflat pentru prima dată în această ipostază o realitate multiplu dimensionată, nouă, cu un profil specific, diferit din variate perspective. Activitatea de învățare dobândește un accentuat caracter sistematic, activând întreaga personalitate a copilului, deschizând posibilități numeroase de dezvoltare, cristalizare și afirmare a unor procese și funcții psihice din ce în ce mai complexe. Fenomenele ce au loc în această perioadă sunt acompaniate de procese și realități descrise de o serie bogată de sintagme și concepte din sfera psihosociopedagogiei, precum adaptare, reușită, succes vs insucces etc.

Unul dintre principalele fundamente ale stării de bine a copiilor este dezvoltarea socială și emoțională, fiind una dintre premisele adaptării optime a acestora la cerințele mediului înconjurător.

Aceasta constituie fundamentul relațiilor și interacțiunilor copiilor de acasă, de la școală și din comunitate, influențând semnificativ succesul acestora în viață și la școală. Încă din primele clipe ale vieții lor, copiii stabilesc interacțiuni cu părinții, cu alte persoane din familie, precum și cu alți copii și adulți. Aceste interacțiuni stimulează dezvoltarea socio-emoțională a copiilor. Există, așadar, o strânsă legătură între planul social și cel emoțional. Ambele dimensiuni se completează reciproc și sunt interdependente. Interacțiunile sociale reușite conduc la dezvoltarea încrederii în sine și a autocontrolului.

În cercetarea efectuată pentru grupul de elevi ai clasei pregătitoare B din cadrul școlii noastre, am aplicat părinților un **chestionar de investigație a opiniilor**, care să faciliteze cunoașterea personalității copiilor, dar și structura și particularitățile familiei de origine a fiecărui copil, știut fiind faptul că aceasta își pune amprenta în procesul de dezvoltare a personalității copilului, implicit asupra dezvoltării competențelor social-emoționale.

Chestionarul de investigație a opiniilor, pe care l-am aplicat, mi-a furnizat informații în ceea ce privește implicarea părinților în activitatea școlară, asupra calității comunicării părinte-copil, cunoașterea mediului familial, dar mi-a oferit și unele informații de natură să creioneze un „portret” psihologic al fiecărui copil, căci factorii familiali sunt, ca proximitate și importanță, cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase, în securizarea fizică, afectivă și materială a copilului.

Construirea unei relații cu copiii bazată pe încredere și respect este esențială. Beneficiile pe termen lung ale unei comunicări adecvate dintre adult /părinte/educator și copil vor fi evidente inclusiv în perioada adolescenței. Copiii care au încredere în părinții lor pot să-și comunice gândurile și emoțiile fără teama de a fi judecați sau învinovați, sunt protejați de o serie de probleme cum ar fi consumul de alcool, droguri sau delincvența juvenilă. Evident, multe dintre aceste aspecte pot fi transferate cu succes și în relația cu alți adulți.

BIBLIOGRAFIE:

- ✓ ȘTEFAN, Catrinel A., KÁLLAY, Éva (2010). *Dezvoltarea competențelor emoționale și sociale la preșcolari: ghid practic pentru părinți*. Ediția a doua. Cluj-Napoca: Editura ASCR.
- ✓ VRĂȘMAȘ, Ecaterina (2008). *Intervenția socio-educțională în sprijinul părinților*. București: Editura Aramis.

CUM COMUNICĂM EFICIENT CU PĂRINȚII?

JESCU PARASCHIVA PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR
G.P.N. "MARIA MONTESSORI"

MOTTO: „ Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”. (Child’s Appeal) .

În pedagogia tradițională, această temă era tratată sub denumirea de „colaborare dintre grădiniță și familie”. Actualmente dimensiunile acestei relații sunt mai cuprinzătoare datorită lărgirii conceptului de colaborare spre cel de comunicare prin cooperare, și mai nou, prin conceptul de parteneriat care le cuprinde pe toate și în plus, exprimă, și o anumită abordare pozitivă și democratică a relațiilor educative, în sensul implicării active și al valorizării experienței și statutului fiecărui actor în egală măsură. Colaborarea dintre grădiniță și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului. Rolul educatoarei este acela de a discuta cu părinții copiilor, de a stimula comunicarea permanentă cu aceștia, de a informa membrii familiei cu privire la nevoile psihice și motrice ale copiilor, de a-i orienta către cunoașterea activităților din grădiniță și sprijinul în desfășurarea cât mai eficientă a acestora.

Comunicarea cu familia presupune :

- să alocați timp suficient, creați ocazii și încurajați familiile să discute cu dumneavoastră despre ideile, bucuriile, scopurile și grijile lor;
- să stabiliți locuri special amenajate pentru a purta discuții între patru ochi și tratați întotdeauna informația primită ca fiind confidențială;
- că familiile vă vor împărtăși informații cu adevărat personale și este de datoria noastră, a educatoarelor, să le asigurăm că ele vor fi strict confidențiale.

Activități organizate în cadrul Centrelor de Resurse pentru Părinți (CRP) .CRP este un spațiu anume pregătit să asigure un mediu propice comunicării optime și pozitive dintre educatoare și părinți. Ca spațiu, el trebuie să îndeplinească toate condițiile pe care le impune mediul educațional: să constituie un mesaj indirect către comunicarea cu familia.

De aceea, în acest spațiu trebuie amenajate:

- obiecte de mobilier plăcute și funcționale (canapea, fotolii, mese mici etc.) care să ofere o ambianță pozitivă și relaxantă;
- câteva scaune în jurul unei mese de discuții;
- mică bibliotecă în care să fie expuse: cărți despre educație, broșuri educative pentru părinți, materiale care îi pot interesa pe părinți, jocuri și jucării model pentru vârste diferite, desene și lucrări efectuate de copiii din grupe diferite sau în activitățile de zi cu zi, materiale produse de grădiniță ca: programul educativ, orarul zilnic, programa, cărți pentru copii (modele) casete cu experiențele de învățare ale copiilor sau cu alte exemple de bune practici educaționale etc

În cadrul CRP se pot organiza și susține:

- **activități de informare.**

Broșurile educative trebuie să aibă un limbaj simplu, clar și concis, cu o tematică foarte variată. Ele vor prezenta teme precum: sănătatea, creșterea, dezvoltarea, educația, hrana, relațiile copiilor etc. Modul de prezentare trebuie să fie expresiv și simplu pentru a atrage atenția și a exprima cerințele necesare într-o manieră cât mai atractivă. Vă recomandăm următoarele cărți și broșuri educative: „Cele cinci limbaje de iubire ale copiilor”, „Cât și cum privesc copiii la TV”, „Cum le arătăm copiilor noștri dragostea”, „Masa în familie”, „Minciuna la copii” etc.

- **activități de educație parentală**

Întâlnirile tematice cu părinții se organizează pentru toți părinții. Prin intermediul lor se realizează propaganda pedagogică în rândul acestora. Referatele, expunerile sau dezbaterile abordează anumite teme pedagogice, de interes general. Cu acest prilej pot fi invitați specialiști din domeniul educației pentru a

prezenta asemenea teme. Propuneri de teme de dezbatere cu părinții: „Criza de împotrivire”, „Pedepsele. Bătaia”, „Singur în cameră?”, „Reguli de politețe”, „Oboseala copilului în grădiniță”, „Frica de întuneric”, „Să știți să-i spuneți NU”, „Igiena: semnificațiile ei” .

Programele de educație parentală .Aceste cursuri s-au născut din ideea că educația părinților în ceea ce privește comunicarea cu copilul este un element esențial în viața de familie și că în societatea românească contemporană este deosebit de necesară o asemenea intervenție. Prin informarea și educarea părinților se pot preveni multe conflicte în viața de familie, care uneori pot ajunge la situații ireversibile. În urma desfășurării acestor cursuri, educatoarea primește semnale importante despre felul și calitatea educației din familie, cartier, ideile părinților despre aceasta, întrebări cu privire la educație, probleme și situații tensionate în familie. Toate aceste informații se notează, iar educatoarea va îmbunătăți viața copilului prin „educarea părinților”. Aceste cursuri sunt bazate pe un cadru teoretic strict, care nu poate fi pus în aplicare doar din ce este conținut în materialele oferite (materiale vizuale, broșuri, fișe individuale). În plus, se pretinde ca cei ce lucrează cu grupuri de părinți - în special cu grupe de părinți cu situații mai dificile - să fie specialiști, să dețină aptitudini și profesionalism în folosirea materialelor. Putem sugera părinților să reflecteze asupra următoarelor subiecte: „Acordarea atenției”, „Aprecierea”, „A spune NU și a interzice”, „Ignorarea”, „Separarea”, „Pedepsirea”, „Imaginea de sine”, „Autonomie versus dependență” etc .

Biblioteci cu secție de împrumut O rezervă specială de cărți și jucării poate fi disponibilă pentru părinți, pentru ca aceștia să le poată folosi acasă pentru o perioadă de timp. Jucăriile pot fi păstrate în CRP. Păstrați o listă cu semnături sau buletine individuale pentru a ține evidența celor care au împrumutat o jucărie și evidența datei când jucăria trebuie returnată. În general jucăriile se pot împrumuta pentru două sau trei săptămâni. Părinții trebuie să aibă posibilitatea să împrumute oricât de des doresc. Lectura cărților pentru copii reprezintă momente speciale de tandrețe acasă între părinte și copil, iar citirea frecventă de povesti poate deschide gustul pentru literatură pentru întreg restul vieții copilului. Pentru împrumutul cărților se pot folosi, la fel, liste de evidență cu semnături. Încăperea destinată familiei ar putea conține și cărți de specialitate despre dezvoltarea copilului și despre educația parentală. Acestea trebuie să fie la îndemâna părinților, care fie le citesc la grădiniță fie le împrumută. Dacă nu există astfel de cărți, educatoarea ar trebui să încerce să scrie câteva date simple despre dezvoltarea copilului, date pe care părinții să le citească. Unii membri ai familiei pot alege ocazia unei întruniri cu familia pentru a face un schimb de informații privind creșterea și dezvoltarea copilului. Unele dintre ideile acestor părinți pot fi scrise, pentru ca alții să le poată citi și aprecia.

Membrii familiei pot organiza și menține mici biblioteci cu secție de împrumut. Activitatea lor ar consta din aranjarea jucăriilor și cărților, din verificarea listelor cu semnături și din trimiterea de note către familiile care se întâmplă să uite să returneze o jucărie sau o carte. Este important ca familiile să nu-și facă probleme în ceea ce privește aceste împrumuturi, deci spuneți-le că orice jucărie folosită în mod normal se poate strica și orice carte se poate rupe. Firește că familia trebuie să aibă grijă ca aceste materiale să nu se deterioreze, dar este de înțeles că se pot întâmpla accidente. Jucăriile deteriorate trebuie scoase din uz, deoarece pot deveni periculoase. Dacă e posibil, jucăriile stricate și cărțile rupte din sala de clasă și din CRP ar trebui să fie reparate. Părinții sunt adesea foarte pricepuți în a repara diferite obiecte; aceasta este o cale prin care ei se pot simți utili în activitatea grădiniței.

- **activități de consiliere** Pentru a-și exercita cu succes rolul în viața copiilor, familiile trebuie încurajate și sprijinite prin acțiuni sociale specifice care favorizează derularea optimă a relațiilor educaționale. Această intervenție socio-educatională este constituită dintr-un complex de măsuri care sprijină familia, intervenind benefic în mecanismele care reglează relațiile intrafamiliale, în favoarea educației familiei și a educării copiilor. Decizia de a realiza o cercetare cu aceasta temă a fost determinată, pe de o parte, de noile solicitări asupra familiei cu copii cu vârste cuprinse între 3-6/7 ani și, pe de altă parte, de recunoașterea comunicării insuficiente dintre părinți, copii și cadre didactice. Se identifică tot mai presant nevoia sprijinirii familiei în educație, dar și găsirea unor căi noi de comunicare și colaborare între părinți și grădiniță. În grădiniță, relația dintre familie și cadrele didactice este mai ușor de influențat și poate determina efecte pozitive asupra copiilor. Consilierea familiei presupune și acțiuni de informare, deci de transmitere și primire a unor cunoștințe, idei și teze importante pentru asigurarea succesului în comunicarea intrafamilială și în rezolvarea situațiilor conflictuale, implicând în egală măsură toți membrii triadei (mamă, tată, copil).

-activități de voluntariat al părinților "

-activități cu sponsori, acele firme și întreprinderi care pot sprijini cu resurse materiale programul educativ (De exemplu: o fabrică de mobilă poate oferi mici bucăți de lemn; o fabrică de sticlă poate oferi oglinzi.)

Întâlniri cu comitetul de părinți. Comitetul de părinți se alege la începutul fiecărui an școlar, în prima adunare cu părinții. Rolul acestuia este de a-i mobiliza pe toți părinții în vederea participării lor la diferite acțiuni inițiate de către educatoare la nivelul clasei sau unității, de a-i antrena în rezolvarea unor probleme social-gospodărești.

Analiza caietelor sau mapelor cu produsele activității copiilor. Părinții pot primi informații despre copii și pot vedea diferite obiecte pe care aceștia le-au realizat în grădiniță, la activitățile desfășurate.

Rapoartele periodice pot prezenta unele rezultate obținute în cadrul diverselor proiecte sau evenimente de tipul: „Colorăm și învățăm!”, „Piticot”, „Festivalul copiilor”, „Steluțele dansului”, „Sub semnul copilăriei” ș.a.

Correspondența scrisă cu părinții: „ Scrisorile reprezintă o altă modalitate de comunicare cu familiile. Se pot trimite ori de câte ori este nevoie. Reușita este pentru formulare tip. Trimițând acasă o astfel de scrisoare prin copil din două în două săptămâni sau o dată pe lună vă asigurați că toate familiile sunt informate substanțial. Tonul și conținutul scrisorilor poate varia. Educatoarele pot utiliza: - scrisoarea de înștiințare, pentru a descrie evenimente și activități petrecute în grădiniță și pentru a sugera diferite căi de aprofundare a acestor activități la domiciliu. - apelează la o abordare tematică, dezbătând activități și idei care detaliază o anumită temă. - scrisori cu diverse anunțuri ca: „ evenimente prezentate”, „ de reținut” etc.

„ **Notițe și observații**” trimise la domiciliu de educatoare cu detalii despre activitățile preferate de copil. Se poate ca într-o astfel de familie, un bunic/o bunică să aibă grijă de copii cât timp părinții sunt la serviciu. Bunica poate participa cu plăcere la o activitate săptămânală de gătit, împreună cu copiii, în sala de grupă. Aceasta permite copilului să aibă un membru al familiei lui care cunoaște noua lui lume, iar bunica, ajungând să cunoască mai multe despre activitățile din sala de grupă, poate comunica impresiile și noutățile restului familiei.

-**Carnetele de dialog** Acestea circulă între casă și grădiniță și sunt foarte utile. Aceasta este o modalitate foarte nimerită în care familiile pot dialoga cu educatoarea, mai ales dacă familiile nu prea au timp să comunice astfel la grădiniță sau dacă nu au telefon. Aceste carnete de dialog pot fi simple caiete cu foi detașabile, decorate de către copil, care sunt „transportate” înspre și dinspre grădiniță de către copil sau de către un membru al familiei.

Afișierul pentru anunțuri Afișierele reprezintă o altă modalitate prin care se comunică informații familiilor într-o manieră informală. Informațiile de pe afișier pot fi adresate direct anumitor părinți. Ele pot fi: anunțuri ale diverselor întruniri, biletele cu note despre comportamentul copilului sau despre alte aspecte importante. Se pot prezenta și informații legate de activitățile petrecute în grădiniță, produse artistice ale copiilor, povestiri despre excursiile făcute sau fotografii cu membrii familiilor din care provin copiii. De asemenea, vor fi afișate și liste cu orarul zilnic, note care trebuie semnate, liste cu instrucțiuni pentru voluntari. Informațiile de pe afișier pot repeta sau accentua date deja menționate prin intermediul altor forme de comunicare cum ar fi scrisorile sau mesajele scrise. Este important ca afișierele să fie frumos colorate și plăcute la vedere, aspectul lor trebuind, ca de altfel și conținutul, să fie schimbat frecvent. Dacă afișierele sunt pline de date vechi sau arată dizgrațios familiile nici nu se vor uita la ele. Schimbarea conținutului afișierelor poate reprezenta o sarcină plăcută pentru educatoare, care trebuie să se asigure de faptul că afișierele sunt întotdeauna actuale și interesante. Este întotdeauna mai ușor și mai interesant să se alcătuiască afișierul printr-o muncă de echipă. Folosiți-vă creativitatea, făcând în așa fel încât afișierele să comunice atmosfera și activitățile din sala de grupă. Rugați familiile să contribuie la elaborarea acestor afișiere. De exemplu, dacă un tătic desenează bine, rugați-l să vină în sala de clasă și să deseneze sau să picteze împreună cu copiii, iar apoi expuneți lucrările executate pe afișier.

Alegerea unei „zi a părinților”, când aceștia sunt pentru câteva ore, copii. Se duc în centrele de activități și aleg împreună cu copiii activitățile unde vor lucra în ziua respectivă. Astfel, modelează, construiesc, desenează, realizează colaje ș.a. La sfârșit povestesc cum au lucrat împreună cu copiii și ce impresii au. Emoțiile și plăcerea cu care se discută sunt impresionante. Copiii se simt mândri și fericiți că demonstrează părinților lor cum se joacă și cum lucrează ei în grădiniță. Părinții se familiarizează și cu acele jucării care dezvoltă creativitatea și antrenează capacitățile fundamentale vârstei. Totul se poate

A decorative border surrounds the text, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a yellow crayon, a red apple, a white glue stick with 'GLUE' written on it, a green pencil, a blue notebook, a yellow apple, orange scissors, a blue crayon, a yellow pencil, a white glue stick with 'GL' on it, a green pencil, a red apple, a blue crayon, a yellow pencil with orange scissors, a pink pencil, and a green apple. On the right side, from top to bottom, there is a blue pencil, a white glue stick with 'GLUE' on it, a yellow pencil with blue scissors, a yellow pencil with a yellow eraser, a red apple, a blue notebook, a green pencil, a yellow pencil, a pink pencil with purple scissors, a yellow pencil with purple scissors, a blue pencil, a green apple, a yellow pencil with orange scissors, a pink pencil, and a blue pencil.

termina cu o comunicare extrem de eficientă între grădiniță și familiile copiilor. În urma acestei acțiuni părinții pot contribui după posibilități, cu obiecte care nu le mai sunt de folos (pentru crearea unui mediu ambiant specific locuinței) și cu donații de jucării de la copiii lor mai mari. Se sugerează alte modalități creative pentru facilitarea comunicării: „Un mic dejun duminică”, organizat pentru familii la grădiniță.

Parteneriatul între cele două instituții de învățământ, urmărește găsirea celor mai eficiente căi pentru a asigura adaptarea copiilor cu vârste între 3-6/7 ani la noua etapă din viața lor, școala, după cum vizează și îmbunătățirea pregătirii profesionale a cadrelor didactice prin activități organizate în școală și grădiniță, valorificând cunoștințele, experiența cadrelor și baza materială a unităților implicate.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

AUTOR: JARCA FLORINA-ALINA

UNITATEA: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 HIDIȘELU DE SUS

Rolul părinților și al școlii în educația copiilor „Niciodată familia nu a fost mai solicitată și rolul său nu a fost niciodată atât de mare ca azi” -Butin și Doring, 1994.

Mai mult ca niciodată în ultimii doi ani familia a avut un rol foarte important în educația copiilor. Traversând această perioadă dificilă, având parte de multă școală online, părinții au fost nevoiți să fie și profesorii propriilor copii. Aceștia din urmă având nevoie de sprijin necondiționat mai mult ca de obicei.

Dacă ne gândim la școlarul mic, a fost foarte greu la început să se descurce singur, poate chiar imposibil. Fără să vrea, părinții au participat mai mult ca niciodată la educația propriilor copii. Bine-nțeleș unii mai mult, alții mai puțin, fiecare după posibilități. Acei copii care nu au fost ajutați, sau situația lor a fost una aparte, au avut foarte mult de pierdut în ultimii doi ani, iar lacunele sunt imense.

Acum mai mult ca niciodată, poate unii dintre părinți au înțeles cât este de important profesorul și cât este de important ca părintele să se implice activ în educația copiilor. Avem de multe ori impresia că dacă au crescut se descurcă și nu mai au nevoie de ajutorul și sprijinul părinților, dar nu este deloc așa. Un copil are mereu nevoie de susținere, sprijin și încurajare din partea părinților, indiferent de vârstă.

Din păcate în zilele noastre, tot mai mulți părinți, fie din comoditate, nu-și mai urmăresc copiii și activitatea lor în ceea ce privește școala. Mulți petrec foarte mult timp în mediul online, dar fără să studieze sau să învețe. De multe ori întâlnim copii parcă ruși de realitatea de la clasă.

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia.

Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

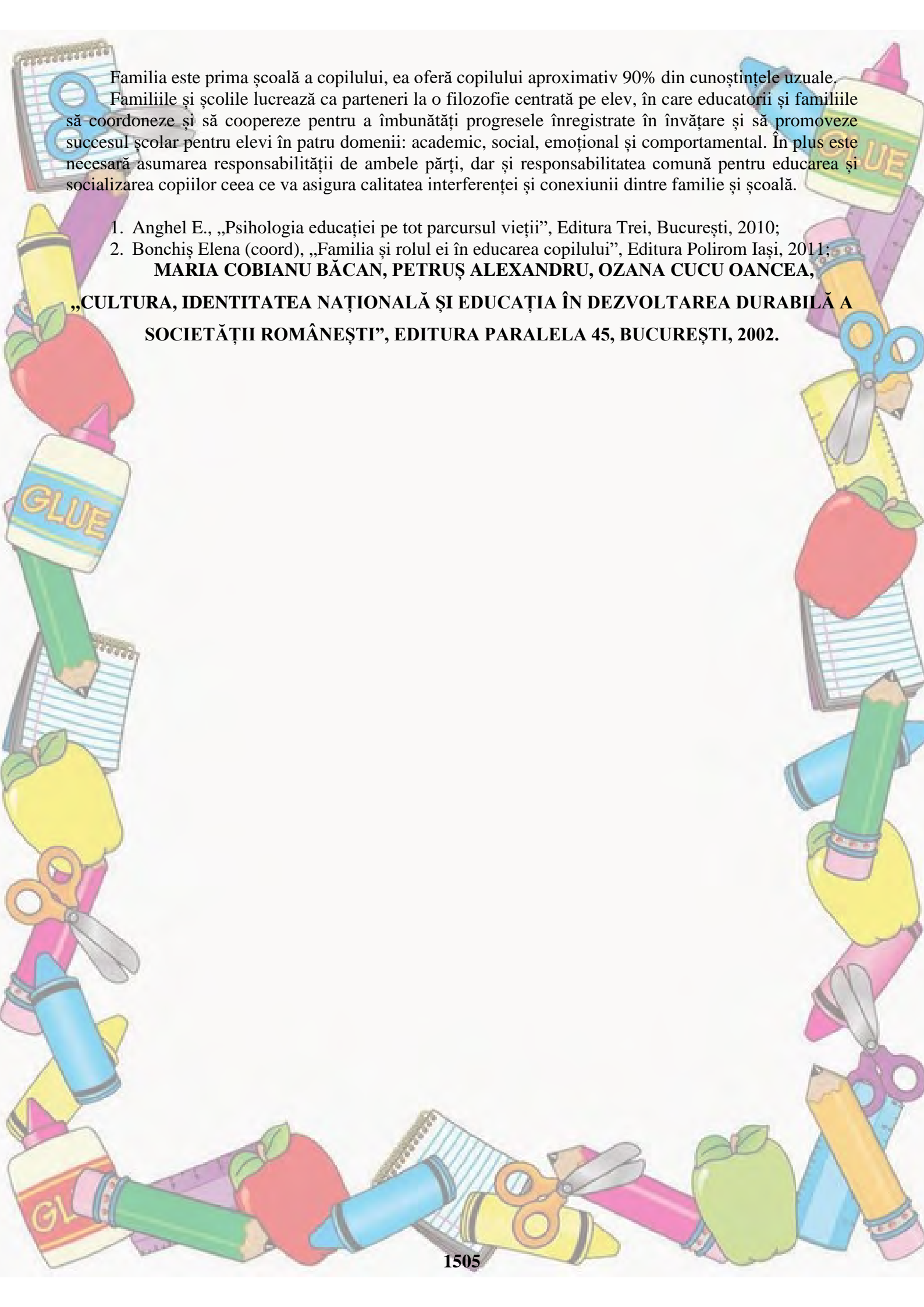
Un rol foarte important în acest sens îl are parteneriatul educațional între școală -familie -comunitate. Parteneriatul este o formă de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional.

Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor. De asemenea părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului. Trăsăturile morale și deprinderile de comportament se formează tot în familie: respectul, politețea, conștientizarea, sinceritatea, decența în vorbire, adică „cei șapte ani de acasă”.

Copilul împărtășește cu familia succesul școlar, realizările, aspectele pozitive, dar și aspectele mai puțin plăcute sau insuccesul. Părinții sunt cei care îi sprijină necondiționat pe copii oferindu-le soluții optime pentru rezolvarea unor situații apărute la școală, le pot da sfaturi utile, pot împărtăși din experiența lor de școlari, se pot consulta cu învățătorul/dirigintele pentru a rezolva împreună unele situații.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac, sau invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei cât și cea a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiește una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate.

Școala și familia constituie mediile socio-culturale, care modelează ființa umană de-a lungul întregii vieți. Școala și familia rămân laboratoarele de formare a personalității sociale sau culturale, prima, prin pregătire temeinic organizată, după programe, cu cadre specializate și în perioade de timp definite, a doua, prin procesul real al vieții de zi cu zi, în care copilul învață regulile primare de viață, deprinderea de a vorbi, de a se comporta față de cei din jur și de a-i aprecia.

Familia este prima școală a copilului, ea oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale. Familiile și școlile lucrează ca parteneri la o filozofie centrată pe elev, în care educatorii și familiile să coordoneze și să coopereze pentru a îmbunătăți progresele înregistrate în învățare și să promoveze succesul școlar pentru elevi în patru domenii: academic, social, emoțional și comportamental. În plus este necesară asumarea responsabilității de ambele părți, dar și responsabilitatea comună pentru educarea și socializarea copiilor ceea ce va asigura calitatea interferenței și conexiunii dintre familie și școală.

1. Anghel E., „Psihologia educației pe tot parcursul vieții”, Editura Trei, București, 2010;
2. Bonchiș Elena (coord), „Familia și rolul ei în educarea copilului”, Editura Polirom Iași, 2011;

MARIA COBIANU BĂCAN, PETRUȘ ALEXANDRU, OZANA CUCU OANCEA,
„CULTURA, IDENTITATEA NAȚIONALĂ ȘI EDUCAȚIA ÎN DEZVOLTAREA DURABILĂ A SOCIETĂȚII ROMÂNEȘTI”, EDITURA PARALELA 45, BUCUREȘTI, 2002.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR JIDAVU DIANA-ALEXANDRINA
COLEGIUL NAȚIONAL „GEORGE COȘBUC”, CLUJ-NAPOCA

Din momentul în care apar în viața noastră, ne străduim să facem tot ceea ce este necesar pentru a le fi bine. Toate acțiunile noastre sunt făcute spre BINELE lor. Dar oare reușim să identificăm care e „binele” lor? Gândim pe termen lung? Tot ceea ce el DEVINE, se clădește în cei „șapte ani de acasă”.

Părinții pot să cadă în capcana ideii că a fi părinte constă în a-i îmbrăca pe cei mici, a-i hrăni, a-i pregăti de culcare. Copilul nu este o sarcină de dus la bun sfârșit, ci persoane care trebuie educate, trebuie iubite. Cum le arătăm dragostea? Înseamnă să le acordăm atenție chiar și atunci când suntem prinși între multe alte sarcini de îndeplinit, între multe alte presiuni ale vieții. Nu e greșit să iubești prea mult un copil, dar se poate să îți exprimi greșit dragostea față de el.

Modelarea copiilor se realizează prin fiecare interacțiune pe care o avem cu ei și nu are loc atunci când toată lumea se înțelege bine, ci în momentele în care încearcă să trăiască în cadrul limitelor stabilite pentru ei.

Cele mai importante mijloace folosite de noi, părinții, ar trebui să fie:

- exemplul personal. Știm că ei copiază tot ceea ce aud și văd. Așadar, cu atât mai mult, trebuie să fim așa cum am vrea să devină copiii noștri. Ce fel de adulți vrem să devină? Generoși, răbdători, responsabili, respectuoși? Noi, părinții cum stăm în aceste privințe?

- modul în care ne raportăm la copii. Dacă vrem să îi învățăm respectul, ei trebuie să se simtă respectați. Dacă vrem să învețe să asculte, trebuie să simtă că sunt auziți.

- felul în care ne adresăm lor. Să ne gândim înainte de a răspunde, ce opțiuni avem și să facem alegerile prin intermediul cărora știm că va învăța ceva nou. Să nu răspundem din impuls, deoarece ei ne vor urma exemplul. Disciplina constă în a-i răspunde cu răbdare și fermitate DE FIECARE DATĂ când greșește, deoarece copilul are nevoie de timp să asimileze. Însă întâi de toate, trebuie stabilite limitele. Iar limitele trebuie respectate. Ce se întâmplă când se forțează limitele? Îi confruntăm cu urmările negative care decurg. E esențial să se simtă înțeleși, însă e indicat să li se precizeze clar unde se trage linie. Un aspect la fel de important este tonul vocii folosit în comunicarea cu copilul. Dacă se păstrează calmul, această stare, cu timpul va deveni și starea copilului.

Un studiu realizat în Marea Britanie de Royal Economic Society a descoperit că nivelul de reușită al unui elev și abilitățile sale sunt influențate de cinci ori mai mult de părinți și familie, decât de profesorii de la școală. Copiii sunt influențați de tot ceea ce este în jurul lor, de modul în care părinții se comportă, de ceea ce ei spun și ceea ce fac.

În prezent, momentul în care familia se reunește este finalul zilei, la cină, care de multe ori este în fața televizorului. De multe ori părinții sunt prea oboseți să mai inițieze discuții. Datorită programului prelungit la serviciu, din păcate, doar seara le rămâne ca timp de petrecut în familie. De aceea, ar fi benefice atât discuțiile prin care să înțeleagă care e viața copilului, prin ce stări trece, cât și discuții prin care să se exploreze idei intelectuale. Altfel, părinții se vor trezi că nu știu ce gândește, ce simte, ce știe copilul său.

Prea mulți copii sunt expuși la cultura centrată pe binele propriei persoane, care promovează răsplata imediată, mai mult decât virtuți ca onestitatea, hărnicia, perseverența. Cine trebuie să îi învețe diferența dintre bine și rău, cum să își gestioneze conflictele, cum să relaționeze cu ceilalți? Acesta e rolul **familiei** și de aceea sunt importanți cei **șapte ani de-acasă**.

Bibliografie:

- Mamalakis Ph., *Principii ortodoxe de creștere a copiilor*, editura Sophia, București, 2017
- www.doxologia.ro

ROLUL ACTIVITATILOR EXTRASCOLARE IN PROCESUL EDUCATIONAL

P.I.P. JIGLARU ELENA MADALINA

„Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze.” -(Maria Montessori –“Descoperirea copilului”)

În ultimul timp, devine tot mai evident faptul că educația extracurriculară, adică cea realizată dincolo de procesul de învățământ, își are rolul și locul bine stabilit în formarea personalității preșcolarilor. În școala contemporană, o educație eficientă, depinde de gradul în care se pregătește copilul pentru participarea la dezvoltarea de sine. Depinde de asemenea și de măsura în care reușește să pună bazele formării personalității copiilor. În acest cadru, învățământul are misiunea de a-i forma pe copii sub aspect fizic și socio-afectiv, pentru o integrare socială cât mai ușoară. Complexitatea procesului educațional impune îmbinarea activităților curriculare cu cele extracurriculare, iar în acest caz, parteneriatul educațional devine o necesitate. În opinia mea, activitățile extracurriculare sunt deosebit de importante deoarece, contribuie la gândirea și completarea procesului de învățare. De asemenea, prin intermediul acestora se pot dezvolta și explora anumite înclinații și aptitudini ale copiilor. Având un caracter atractiv, copiii participă într-o atmosferă relaxantă, cu însuflețire și dăruire, la astfel de activități, îmbinându-se utilul cu plăcutul.

Un punct forte al activităților extrașcolare este acela că antrenează copiii în activități cât mai variate și bogate cu o structură aparte, diferită de clasică metodă de predare-învățare. O activitate desfășurată într-un mediu extrașcolar permite de asemenea și dezvoltarea unor aptitudini speciale și facilitarea integrării în mediul școlar. Trebuie să ținem cont că, indiferent ce metodă se adoptă în educația tradițională, indiferent dacă are o finalitate pozitivă și un obiectiv primar atins, ea nu va epuiza niciodată sfera influențelor formative exercitate asupra copilului. Din seria activităților extrașcolare amintim: taberele, excursiile, piesele de teatru, spectacolele de operă comică, atelierele creative, șezătoarele, spectacolele în aer liber, vizitele la muzee sau Grădina Zoologică. Copiii pot fi stimulați și își pot îmbogăți imaginația creatoare și sfera cunoștințelor, prin vizionarea de piese de teatru, filme educative, participând la ateliere de creație, prin dramatizarea unor opere literare cu diferite ocazii sau prin implicarea în desfășurarea sesiunilor literare. Copiii trebuie să fie îndrumați să dobândească în primul rând o gândire independentă, toleranță față de ideile noi, capacitatea de a descoperi probleme noi și de a găsi modul de rezolvare a lor și posibilitatea de a critica constructiv. Înainte de toate, este însă important ca educatorul însăși să fie creativ, pentru că numai așa poate să aducă în atenția copiilor săi tipuri de activități extrașcolare care să le stârnească interesul, curiozitatea, imaginația și dorința de a participa necondițional la desfășurarea acestora. Excursiile și taberele școlare contribuie la îmbogățirea cunoștințelor copiilor despre frumusețile țării, la educarea dragostei, respectului pentru frumosul din natură, artă și cultură.

Ceea ce trebuie să ținem cont este că întotdeauna obiectivele instructiv – educative să primeze, dar în același timp să reușim să prezentăm în mod echilibrat și momentele recreative și de relaxare. Este foarte important să dăm o notă relaxantă tuturor jocurilor și activităților.

PĂRINȚII ȘI ȘCOALA, ÎMPREUNĂ PENTRU COPII

PROF. JIPA DANIELA

LICEUL TEORETIC „GH. M. MURGOCI” – GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 4 MĂCIN

Parteneriatul părinți școală asigură o temelie trainică în dezvoltarea copilului. De buna comunicare dintre acești doi factori depinde dezvoltarea pleneră a copilului. Educația parentală pe care am realizat-o după ce noi, educatoarele am fost formate, a făcut echipa noastră mult mai puternică. Temele abordate în cele zece întâlniri i-au ajutat pe părinți să-și răspundă la multe din întrebările ce apar în creșterea unui copil.

Deseori le subliniem părinților importanța petrecerii timpului liber alături de copii: timp de calitate.

Am constatat că unii dintre ei petrec mult timp cu copiii, căutând activități cât mai variate, menite să stimuleze activitățile sociale ale acestora, spiritul de inițiativă, să dezvolte sentimentul de apartenență al acestora. Le-am dat câteva sugestii de petrecere a timpului liber:

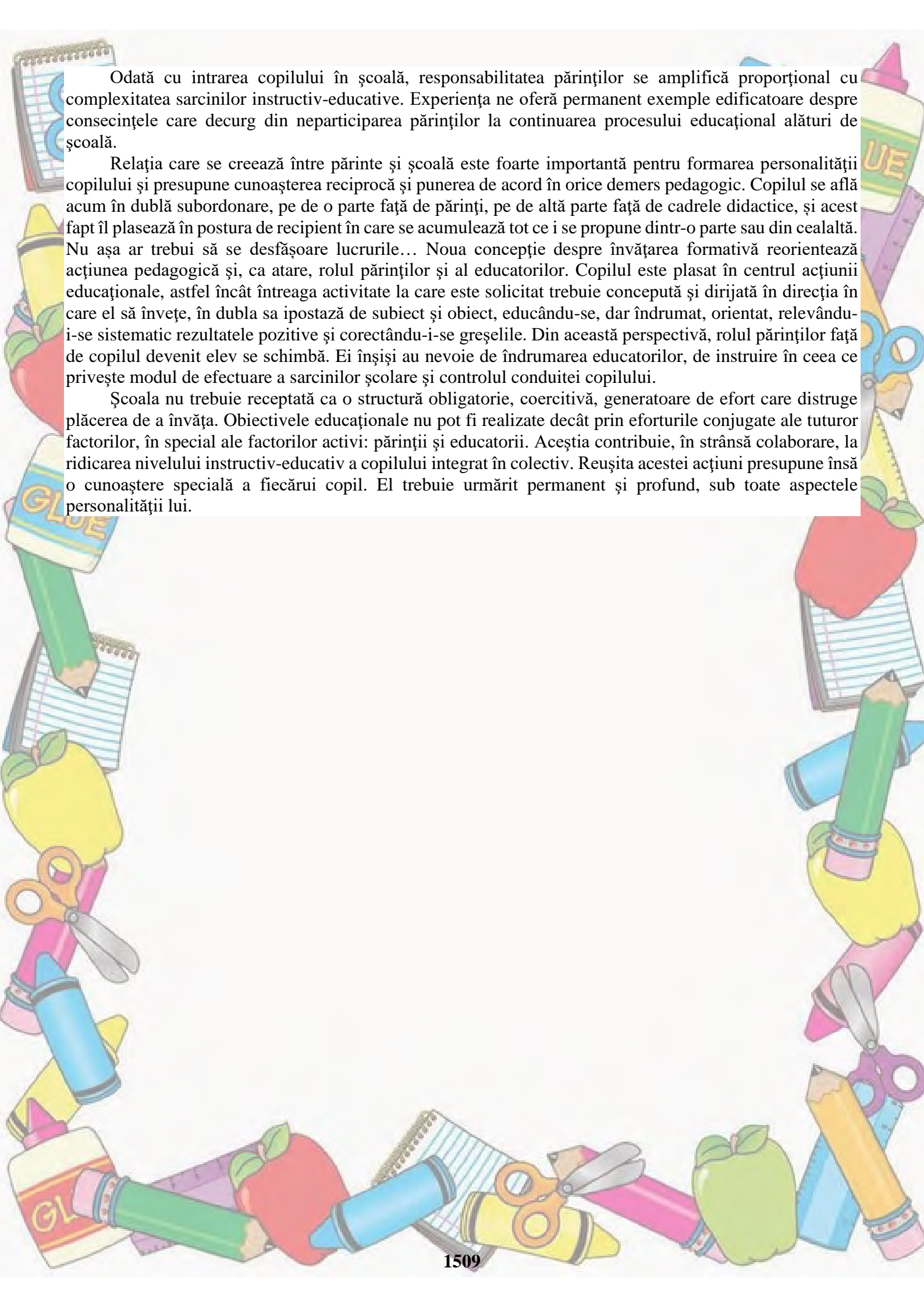
- *Colecția familiei* - colecționarea împreună cu copiii a variate obiecte, lucru ce contribuie la dezvoltarea spiritului de echipă în familie;
- *Campionatele familiei* - jocuri de cărți, rummy, „Nu te supăra, frate!” – menite să trezească spiritul de competiție, să stimuleze ambiția și voința copiilor;
- *Pictatul pe față și corp* - dezvoltă creativitatea copiilor și creează bună dispoziție;
- *În grădină* – oferă posibilitatea dezvoltării dragostei și respectului față de mediu, oferă momente de relaxare și de comunicare afectivă;
- *Concursuri pe teme din povești/desene animate* – sunt metode utile pentru stimularea imaginației și a proceselor de cunoaștere;
- *În bucătărie* – pot inventa rețete culinare împreună – un timp de calitate petrecut împreună;
- *Voluntariat* – Implicare familie – copii – grădiniță în activități de voluntariat inițiate de ONG-uri, în folosul comunității;
- *Produse artistice* – realizate pentru decorarea casei;
- *Colțul cu vești* – realizarea unui panou, plasat la vedere, în care membrii familiei pot nota mesaje, desene, chiar caricaturi – înseninează ziua tuturor;
- *Așteptând oaspeți* – la apariția unui eveniment în familie, membrii acesteia primesc sarcini concrete în decorarea casei, aranjarea mesei, a platourilor cu gustări.

Acest gen de activități îi apropie pe membrii familiei. Copiii simt apartenența la acest grup, se simt importanți atunci când realizează lucruri, obiecte, desfășoară activități alături de părinți.

Nu trebuie neglijate nici activitățile zilnice, obișnuite ce trebuie desfășurate alături de copii, cum ar fi: să vizioneze un film împreună și apoi să-l discute, să citească o carte împreună și apoi să comenteze aspectele esențiale, să meargă la cumpărături împreună, să petreacă săptămânal o oră de plimbare în natură, fără o direcție precisă și un scop anume, să facă împreună treburi în casă (curățenie, spălat, mâncare), să petreacă zilnic câteva minute făcând exerciții fizice împreună.

Relația copii – educatoare – părinți poate fi dezvoltată și îmbunătățită printr-o activitate de tipul „Petrecerea”. La această activitate va fi invitat trio-ul de mai sus și participanții sunt anunțați că în cadrul acestei petreceri copiii vor juca rolul părinților și părinții rolul copiilor. Prin schimbul de roluri între copii și părinți se urmărește identificarea imaginii pe care părinții o au despre copiii lor și pe care, la rândul lor, copiii o au despre părinți. Acest tip de activitate îi ajută pe părinți să conștientizeze felul în care se simte copilul la un moment dat sau într-o anumită situație; același lucru poate vedea și copilul atunci când părintele îi imită comportamentul. Activitățile de acest gen sunt antrenante, îi ajută pe părinți și copii să devină mai sociabili, mai deschiși la provocări și îi ajută să învețe jucându-se.

Este necesar ca părinții să își schimbe optica pe care o au asupra întâlnirilor din mediul școlar, acestea putând deveni un sprijin real în îmbunătățirea relației dintre părinte și copil, părinte și cadru didactic. Gradul de implicare al părinților în viața școlară a copiilor lor influențează și rezultatele acestora, în sens pozitiv. Educația nu este un proces de care este responsabilă în mod exclusiv școala, dar nici părinții; este un proces al cărui succes depinde de colaborarea dintre cele două părți implicate.

Odată cu intrarea copilului în școală, responsabilitatea părinților se amplifică proporțional cu complexitatea sarcinilor instructiv-educative. Experiența ne oferă permanent exemple edificatoare despre consecințele care decurg din neparticiparea părinților la continuarea procesului educațional alături de școală.

Relația care se creează între părinte și școală este foarte importantă pentru formarea personalității copilului și presupune cunoașterea reciprocă și punerea de acord în orice demers pedagogic. Copilul se află acum în dublă subordonare, pe de o parte față de părinți, pe de altă parte față de cadrele didactice, și acest fapt îl plasează în postura de recipient în care se acumulează tot ce i se propune dintr-o parte sau din cealaltă. Nu așa ar trebui să se desfășoare lucrurile... Noua concepție despre învățarea formativă reorientează acțiunea pedagogică și, ca atare, rolul părinților și al educatorilor. Copilul este plasat în centrul acțiunii educaționale, astfel încât întreaga activitate la care este solicitat trebuie concepută și dirijată în direcția în care el să învețe, în dubla sa ipostază de subiect și obiect, educându-se, dar îndrumat, orientat, relevându-i-se sistematic rezultatele pozitive și corectându-i-se greșelile. Din această perspectivă, rolul părinților față de copilul devenit elev se schimbă. Ei înșiși au nevoie de îndrumarea educatorilor, de instruire în ceea ce privește modul de efectuare a sarcinilor școlare și controlul conduitei copilului.

Școala nu trebuie receptată ca o structură obligatorie, coercitivă, generatoare de efort care distruge plăcerea de a învăța. Obiectivele educaționale nu pot fi realizate decât prin eforturile conjugate ale tuturor factorilor, în special ale factorilor activi: părinții și educatorii. Aceștia contribuie, în strânsă colaborare, la ridicarea nivelului instructiv-educativ a copilului integrat în colectiv. Reușita acestei acțiuni presupune însă o cunoaștere specială a fiecărui copil. El trebuie urmărit permanent și profund, sub toate aspectele personalității lui.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR JITARU DANIELA-ELENA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 49, BUCUREȘTI

Dezvoltarea armonioasă a copilului depinde de implicarea părinților în tot ceea ce privește viața acestuia. Ambii părinți sunt modele pentru acesta, iar rolurile lor pot fi diferite în modelarea personalității copilului. Mama poate avea rolul de protecție, pe când tatăl poate avea un rol de pregătire pentru confruntarea cu diferitele aspecte ale vieții.

Este foarte important ca în familie să i se ofere copilului o educație pozitivă, bazată pe armonie, încredere, căldură și limite, înțelepciunea de a traversa orice situație mai puțin neplăcută. „Cei șapte ani de acasă” sunt rezultatul muncii părinților și al mediului familial în care sunt crescuți copiii. De aici copilul preia comportamentele, atitudinile, limbajul, deprinderile necesare pentru viață. Copiii sunt bine educați doar dacă părinții își iau în serios rolul.

De ce este importantă educația?

- copilul va avea o viață fericită și stabilă;
- educația îl va ajuta să-și îndeplinească toate visurile;
- o persoană educată își va îmbunătăți constant starea de sănătate, va trăi mai mult și mai bine;
- îi va oferi accesul la tehnologie;
- ajută la relaționarea socială.

Educația în familie are o influență majoră asupra copiilor deoarece ei pot asimila cunoștințe importante mult mai ușor decât în alt mediu. Acest lucru este posibil datorită suportului pe care îl primesc din partea membrilor familiei. Faptul ca ei sunt înconjurați de dragoste, afectivitate, încredere, că sunt încurajați, ajutați, apreciați și validați le conferă acestora mediul propice de dezvoltare. Un copil care se simte iubit și apreciat va obține, cu siguranță, și rezultate mai bune la școală.

Asemenea rolului familiei și rolul pe care școala îl are în educația copilului este esențial. Pentru întărirea atașamentului dintre școală și copil este nevoie ca părintele să înțeleagă cu adevărat semnificația și valorile acestui termen, precum și modul în care școala ajunge să influențeze dezvoltarea intelectuală a copilului.

Școala este instituția care organizează trăirea unei experiențe de învățare. Ea urmărește atingerea unor obiective cu ajutorul unor metode și mijloace științifice. Școala informează și formează elevii ținând cont de anumite principii, având grijă să evalueze modul în care obiectivele au fost atinse.

Dincolo de predarea unui anumit conținut, cadrul didactic este un purtător de valori, un model de rol și un vector de imagine pentru aspecte care țin sau nu de materia predată. Școala are rolul de a dezvolta și următoarele aspecte:

- **Instinctul de a persevera atunci când lucrurile nu merg bine.** Este vital să creștem personalități puternice, oameni care nu dau înapoi în fața dificultăților, care se pot automotiva și care vor merge mai departe fără să se lase afectați prea mult de eșecuri.
- **Încrederea în sine pentru a veni cu idei noi, inovatoare, potențial transformatoare.** Atunci când cineva are o idee nouă este posibil ca persoanele din jur să-l privească critic, să-l conteste. Copiii au nevoie de curaj pentru asumarea unor idei noi, curaj pe care școala îl poate dezvolta.
- **Răbdarea pentru a pune punct, a reflecta și a lua decizii înțelepte în fața unor dileme neprevăzute.**

Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta.

Bibliografie

Cosmovici A., „Psihologie generală”, 1996, Ed. Polirom, Iași
Crețu Tincă, „Psihologie generală”, 2001, Ed. Credis, București

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROFESOR ÎNV. PREȘCOLAR – JITCU IOANA

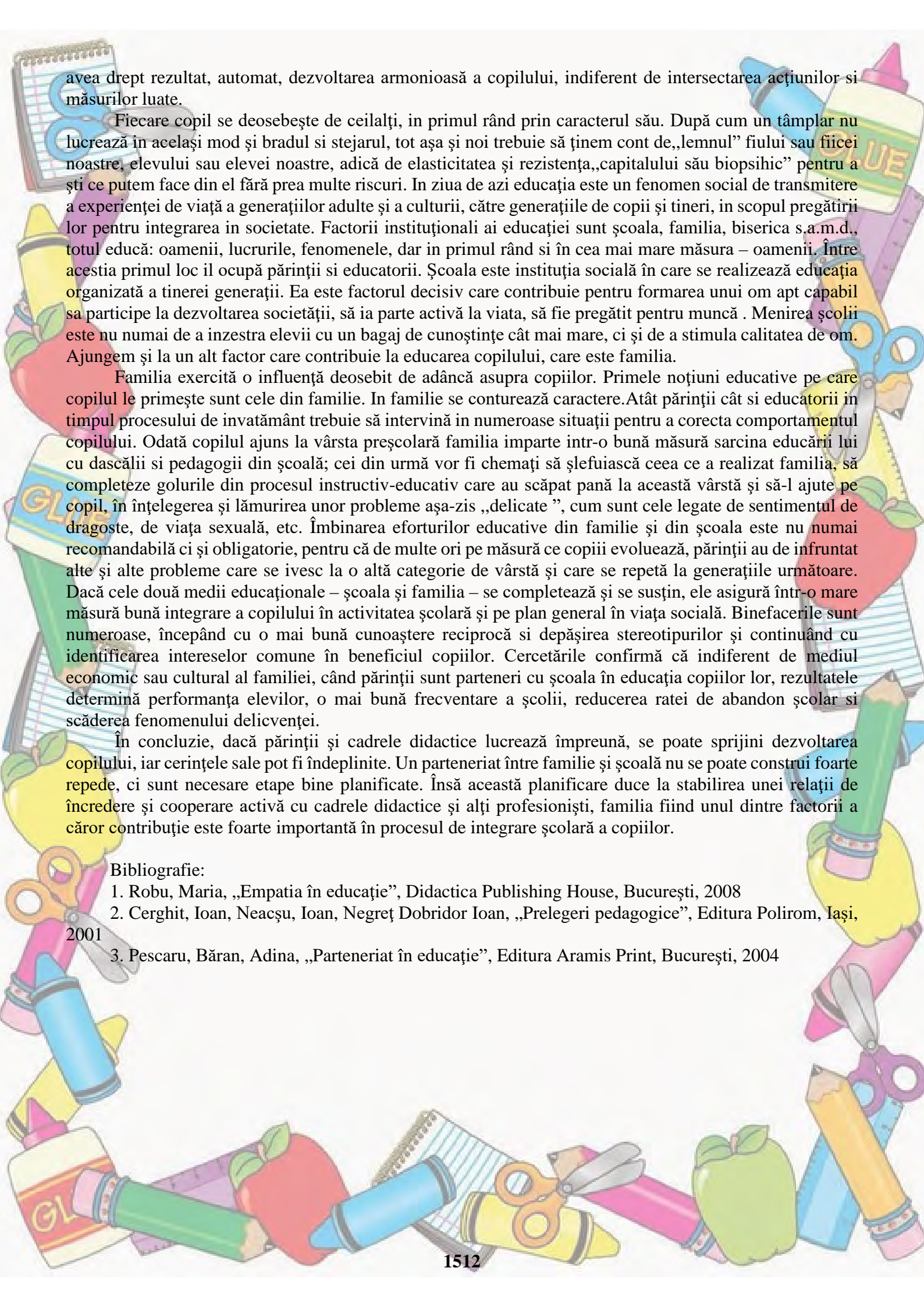
Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului; drepturile de care dispune pentru educația copilului; importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului; metodele de colaborare cu școala. În acest scop este necesar un dialog între profesori și părinți; profesorii trebuie să primească o pregătire în materie de relație cu părinții iar competența lor în această materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională; părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu profesorii; școlile trebuie să asigure (asociațiilor) părinților asistența necesară.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natură relațiilor publice. Evoluțiile rapide din viața socială generează o cerere de continuare a proceselor de reînnoire a cunoștințelor, deprinderilor și valorilor pe durata vieții.

Din perspectiva unei analize sistematice, educația părinților apare ca o dimensiune a educației permanente și școala este un mediu social organizatoric în care universul copilului se extinde depășind constrângerea dependenței materne. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educație pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Relația școală-familie-comunitate este una în care fiecare factor interrelaționează cu ceilalți. Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului ci și înarmarea părinților cu toate problemele pe care le comportă această acțiune. Pentru consolidarea unui set de valori stabil și coerent care sprijină școala în formarea la copii a conduitei favorabile, a unui stil de viață sănătos mintal, emoțional, fizic și socio-moral am urmărit implicarea familiei și a comunității printr-un parteneriat.

Familia reprezintă elementul cheie în socializarea copilului cu ceilalți copii din clasă fiind consultată cu privire la activitățile educative (extracurriculare) și cu privire la activitățile opționale pe care doresc să le desfășoare copiii (literatură pentru copii). Motto: „Școala încearcă să se pună de acord cu noi părinții; noi familia încercăm să ne punem de acord cu școala. Care sunt căile cele mai potrivite?” În baza cercetărilor făcute în școlile din S.U.A. și în unele țări din Europa, a reieșit faptul că, atunci când școlile, familiile și comunitățile colaborează ca parteneri, beneficiarii acestei colaborări sunt elevii. Parteneriatul are un rol deosebit în funcționarea școlii, în îndeplinirea obiectivelor acesteia și se poate realiza astfel: Ajută profesorii în munca lor Perfecționează abilitățile școlare ale elevilor Îmbunătățesc programele de studiu și climatul școlar Îmbunătățesc abilitățile educaționale ale părinților elevilor Dezvoltă abilități de lideri ale părinților Facilitează legătura dintre familie, personalul școlii și al comunității oferă servicii și suport familiilor. Creează o atmosferă mai sigură în școală. Ajută la managementul școlii. Scopul creării unor astfel de parteneriate este dorința comună de a ajuta elevii să obțină rezultate foarte bune în acumularea cunoștințelor la școală, ca să poată reuși să pășească pe treptele superioare ale învățării și pentru pregătirea lor de viitori adulți. Atunci când elevii, părinții, comunitatea devin și se consideră parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comunitate de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în clasele de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate opțională sau o problemă de natură relațiilor publice.

Trebuie avut în vedere că școlile de toate gradele sunt organizații responsabile pentru educația formală a copiilor și a adolescenților și au obligația să se achite de această responsabilitate, ca parte a sistemului social ce include și familiile și comunitățile. Istoria societății cunoaște o lungă perioadă în care familia deținea, aproape exclusiv rolul de educator social al copilului. Complexitatea sporită a societății actuale a dus la diferențierea factorului educativ, la specializarea lor. S-ar putea crede că această specializare

avea drept rezultat, automat, dezvoltarea armonioasă a copilului, indiferent de intersectarea acțiunilor și măsurilor luate.

Fiecare copil se deosebește de ceilalți, în primul rând prin caracterul său. După cum un tâmplar nu lucrează în același mod și bradul și stejarul, tot așa și noi trebuie să ținem cont de „lemnul” fiului sau fiicei noastre, elevului sau elevei noastre, adică de elasticitatea și rezistența „capitalului său biopsihic” pentru a ști ce putem face din el fără prea multe riscuri. În ziua de azi educația este un fenomen social de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii, către generațiile de copii și tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate. Factorii instituționali ai educației sunt școala, familia, biserica s.a.m.d., totul educă: oamenii, lucrurile, fenomenele, dar în primul rând și în cea mai mare măsură – oamenii. Între aceștia primul loc îl ocupă părinții și educatorii. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv care contribuie pentru formarea unui om apt să participe la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Menirea școlii este nu numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Ajungem și la un alt factor care contribuie la educarea copilului, care este familia.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Primele noțiuni educative pe care copilul le primește sunt cele din familie. În familie se conturează caractere. Atât părinții cât și educatorii în timpul procesului de învățământ trebuie să intervină în numeroase situații pentru a corecta comportamentul copilului. Odată copilul ajuns la vârsta preșcolară familia împarte într-o bună măsură sarcina educării lui cu dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil, în înțelegerea și lămurirea unor probleme așa-zis „delicate”, cum sunt cele legate de sentimentul de dragoste, de viața sexuală, etc. Îmbinarea eforturilor educative din familie și din școală este nu numai recomandabilă ci și obligatorie, pentru că de multe ori pe măsură ce copiii evoluează, părinții au de înfruntat alte și alte probleme care se ivesc la o altă categorie de vârstă și care se repetă la generațiile următoare. Dacă cele două medii educaționale – școala și familia – se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură bună integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială. Binefacerile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor și continuând cu identificarea intereselor comune în beneficiul copiilor. Cercetările confirmă că indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri cu școala în educația copiilor lor, rezultatele determină performanța elevilor, o mai bună frecvență a școlii, reducerea ratei de abandon școlar și scăderea fenomenului delincvenței.

În concluzie, dacă părinții și cadrele didactice lucrează împreună, se poate sprijini dezvoltarea copilului, iar cerințele sale pot fi îndeplinite. Un parteneriat între familie și școală nu se poate construi foarte repede, ci sunt necesare etape bine planificate. Însă această planificare duce la stabilirea unei relații de încredere și cooperare activă cu cadrele didactice și alți profesioniști, familia fiind unul dintre factorii a căror contribuție este foarte importantă în procesul de integrare școlară a copiilor.

Bibliografie:

1. Robu, Maria, „Empatia în educație”, Didactica Publishing House, București, 2008
2. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „Prelegeri pedagogice”, Editura Polirom, Iași, 2001
3. Pescaru, Băran, Adina, „Parteneriat în educație”, Editura Aramis Print, București, 2004

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA ELEVILOR

PROF.ÎNV.PRIMAR: JORZA IOANA –RAMONA

UNITATEA DE ÎNVĂȚĂMÂNT:LICEUL TEHNOLOGIC „CRIȘAN”

LOCALITATEA: CRIȘCIOR

JUDEȚUL: HUNEDOARA

Educația este un fenomen social de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii către generațiile de copii și tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate.

Scoala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a le stimula calitatea de om. Ora de dirigiență este cea în care ne putem apleca asupra acestei laturi. Tot în această oră, se urmărește valorificarea abilităților de interrelaționare, de asumare a responsabilităților, de cultivare a capacității de a lua o decizie corectă, de descoperire a propriilor interese și aspirații spre formarea școlară și profesională ulterioară. Școala a rămas punctul de pornire al orientării școlare și profesionale prin acțiuni de informare asupra posibilităților de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale și a aptitudinilor, de discuție a criteriilor după care elevii își decid viitorul și a ponderii de implicare a părinților în alegerea școlii și a profesiei pe care copiii lor o vor urma, dacă profesia aleasă este cea dorită de copil și dacă acesta din urmă are disponibilități intelectuale.

Ajungem astfel la un alt factor care contribuie la educarea copiilor și care este **familia**. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic, ș.a. Ca primul factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățatură. Acest ajutor însă trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii "a avea cei 7 ani de-acasă". Un elev fără "cei 7 ani de-acasă" va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5-6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uita că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia.

Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal este influențată de diferențele de ordin economic, social, cultural care există între familii. Familia însă, în ciuda acestor diferențe, prezintă anumite însușiri comune. Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Familia trebuie să aibă disciplină ei. Toate problemele vieții se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și de înțelegere.

Una dintre cele mai importante preocupari ale familiei si un punct comun pe care il are aceasta cu scoala este orientarea scolara si profesionala.Cei mai multi parinti sunt bine intentionati in alegerea unei scoli sau unei profesii pentru fiul sau fiica lui.Dar, de multe ori, buna intentie si buna credinta sunt tocmai sursele greselilor lor deoarece acestea nu tin loc de competenta si de pricepere.Greselile parintilor decurg uneori si din prea marea dragoste pe care o poarta copiilor.Iata cateva dintre ele:

ȘCOALA ȘI FAMILIA PARTENERI ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROFESOR: JIVULESCU CODRUȚA ADELINA
LICEUL TEORETIC "IULIA HASDEU", LUGOJ

În spatele fiecărui copil de succes, stau părinții, dar și cadrele didactice.

Implicarea părinților în educația copilului, la școală dar și acasă, este considerată a fi unul dintre cei mai importanți factori legați de succesul școlar și a vieții copilului în general.

Conform cercetărilor, copiii unor părinți implicați au performanțe școlare mai bune și tind la culmi mai înalte de educație.

O importanță deosebită se acordă relației care se stabilește între părinți și școala unde copiii învață, iar această relație crește semnificativ rezultatele la învățătură ale elevilor. Alți cercetători au demonstrat că părinții se pot implica în viața elevilor în diferite moduri: ajutându-i să ia decizii potrivite, ajutându-i la teme sau păstrând contactul cu școala. Luând parte la activitățile școlare ale copiilor lor pot de asemenea influența pozitiv succesul școlar.

Una dintre problemele principale ale părinților preocupați de sprijinirea parcursului școlar al copilului este că nu vor face față. La clasele mici este ceva mai ușor: mulți copii participă la programul prelungit unde, de regulă, se rezolvă problema temelor sub supravegherea și cu ajutorul învățătoarei. Mai încolo, însă, lucrurile se complică: programa este încărcată, materiile studiate au un grad de complexitate mult superior celui necesar când părinții de azi erau elevi.

Ceea ce părintele poate și trebuie să facă pentru a-i crea copilului succesul școlar ține nu atât de partea specializată a învățării, ci de contextul general în care copilul își desfășoară activitatea.

Un mediu familial care încurajează învățarea este mai important decât venitul părinților și nivelul educațional. Părinții implicându-se activ în educația copiilor lor, le transmit acestora: că sunt interesați de activitățile lor, iar școala este foarte importantă.

Partea cea mai importantă a implicării părinților în educația școlară a copilului este aceea de a oferi oportunități de învățare atât acasă, cât și pe stradă, în orice împrejurare, ajutându-l să ia decizii și să pună în practică lucrurile învățate la școală.

Părinții și profesorii împreună, indicat ar fi să-i laude adesea pe copii, să stabilească obiceiuri bune de învățare, să-i ajute pe copii să-și planifice activitățile și să le dezvolte interesul în diverse domenii. Nici unul nu trebuie însă să comenteze asupra ideilor celuilalt, nu trebuie să se uite că părinții și profesorii au cea mai mare influență asupra tinerilor și fiecare să încerce să ofere oportunități de învățare și să lucreze ca parteneri.

Este important ca educația să fie făcută într-un mediu potrivit atât familial cât și școlar, dar și la timpul potrivit. Copiii între unu și opt ani, cărora li se oferă un mediu prielnic de dezvoltare din partea părinților sunt echilibrați în viață și au capacitatea de a învăța.

Bibliografie :

- Bernstein, B. (1978). Studii de sociologie a educației. București: Editura Didactică și Pedagogică.
- Gilly, M. (1976). Elev bun, elev slab. București: Didactică și Pedagogică.
- Iluț, P. (2005). Sociopsihologia și antropologia familiei, București: Polirom

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAREA COPILOR

JÓZSA IZABELLA,

COLEGIUL DE MUZICĂ SIGISMUND TODUȚĂ, CLUJ-NAPOCA,
LICEUL UNITARIAN JÁNOS ZSIGMOND, CLUJ-NAPOCA

Formarea personalității unui copil este un proces deosebit de complex, care începe în cadrul familiei. Bucuria cea mai mare din viața unei familii este nașterea unui copil și viața familiei se concentrează în jurul lui deoarece formarea caracterului copilului începe la cele mai fragede vârste.

În copilăria timpurie un rol absolut în educarea copilului îl au părinții. Mecanismele condiționării, al autorității, al imitației și al modelului, fiind mijloacele prin care se formează caracterul copilului, sunt fundamentate de către părinți.

Datorită dezvoltării științei, a tehnicii și a exploziei informaționale cerințele societății devin din ce în ce mai complexe și în procesul de educație a copilului școala vine în ajutorul părinților. Școala ca instituție urmărește atingerea obiectivelor cu ajutorul unor metode și mijloace științifice. În cadrul școlii copilul are ocazia de a dezvolta relațiile cele mai importante: relația cu copiii de vârsta lui, cu autoritatea și cu lumea științei.

Învățământul online a implicat mai mult părinții, care au avut astfel ocazia să-și observe, să-și cunoască mai bine copiii. Izolarea impusă din cauza epidemiei a blocat familiile în locuințe și astfel au avut ocazia să petreacă mai mult timp împreună. De cele mai multe ori putem considera că acest lucru este pozitiv, dar din rapoartele poliției reiese că în această perioadă violența domestică a crescut într-un mod îngrijorător. Familiile s-au dezobișnuit să fie împreună, aglomerarea locuințelor, stresul asociat vieții online, nesiguranța zilei de mâine, a adus oamenii în situații neașteptate și în unele cazuri a dus la comportamente neacceptabile. Să sperăm că aceste cazuri sunt rare.

Reînceperea școlii a fost primită foarte bine de către elevi, părinți și profesori deopotrivă, mai ales că era un semn al normalizării vieții sociale. Fiind mai implicați în învățământul online, părinții înțeleg și apreciază mai bine acum munca profesorilor și este posibil ca să se refacă acea încredere în profesori care mai demult nici nu se pune sub semnul întrebării. Profesorul are în față clase de elevi, fiecare elev are o personalitate unică, cu trăsături emoționale, cognitive și comportamentale specifice, iar profesorul trebuie să dirijeze gândurile fiecărui elev spre materia care urmează să fie predată.

Nici un profesor nu poate să rezolve toate problemele elevilor săi, părinții sunt cei care asigură condiții materiale și psihice prielnice învățării și nici un părinte nu poate substitui toate mijloacele didactice și toți profesorii de specialitate asigurate de școală.

Așa cum ne-a demonstrat apariția pandemiei mondiale, care a schimbat fața întregii lumi, viața este plină de evenimente neașteptate. Viitorul următoarelor generații este imposibil de descifrat. Capacitatea de a ne acomoda oricăror situații devine cel mai important lucru. Având țeluri comune, munca părinților și a profesorilor trebuie să se sprijine reciproc pentru a avea rezultate cât mai bune în educarea copilului.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR JULA MĂDĂLINA-IOANA
COLEGIUL NAȚIONAL „ONISIFOR GHIBU”, ORADEA, JUD. BIHOR

„Omul lipsit de educație nu știe să se folosească de libertatea sa.” Immanuel Kant

Potrivit studiilor de specialitate, educația poate face oamenii mai fericiți. Tocmai de aceea este extrem de important ca educația să fie pusă în practică încă din primele luni de viață ale copilului.

În funcție de gradul de organizare și de oficializare, al formelor educației, putem delimita trei mari categorii:

- educația formală (oficială);
- educația non-formală (extrascolară);
- educația informală (spontană).

Educația poate și sigur va aduce doar beneficii pentru indivizi și societate. Educația din familie este un factor al dezvoltării armonioase și a personalității fiecărui om.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, precum și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale („cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Comportamentele educaționale ale părinților, chiar dacă sunt bine intenționate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvării lor, a particularităților de vârstă și individuale, la situații concrete de acțiune, la sistemul de cerințe adresate copiilor.

Severitatea exagerată – manifestată prin interdicții, prin brutalitate și prin privațiuni de tot felul – își va lăsa amprenta asupra personalității în formare a copilului. Astfel de părinți impun un regim de viață și, în special de învățatură, peste limitele de toleranță psihologică și psihofiziologică specifică vârstei. Ei impun copiilor lor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activități recreative, la jocurile specifice vârstei și utilizează frecvent pedepse care lezează demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale. În afara programului școlar, copii sunt puși adeseori să învețe mai multe limbi străine, să desfășoare activități artistico-plastice, sportive, etc, chiar dacă nu au aptitudini în acest domeniu.

La rândul lor, părinții superprotectori, care depun eforturi exagerate pentru a proteja copilul, pot constitui piedici în formarea și dezvoltarea personalității copilului. Acești părinți considera că școala, viața în general, are o serie de cerințe care depășesc posibilitățile copilului sau copii lor sunt fie „de o inteligență rară”, fie neajutorați, plătânzi, fragili, și de aceea trebuie menajați.

Procesul instructiv-educativ în cadrul unei instituții este îndrumat și controlat de persoane pregătite în acest domeniu. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe extrem de mare, ci mai ales de a stimula calitățile specifice omului pe care ar trebui să le aibă în viitor.

Școala este punctul de pornire a copiilor pentru viață, pentru societate, al orientării profesionale prin acțiuni de informare a părinților despre posibilitățile copiilor de a studia, de detectare a intereselor și aptitudinilor, a criteriilor după care își vor alege viitorul.

Pentru mulți dintre noi, adulții, anii de școală sunt acei ani cu cele mai multe și frumoase amintiri, anii în care au fost cele mai frumoase perioade ale vieții noastre. De mici am fost învățați să primim școala ca pe un lucru foarte important. Cu multe presiuni din partea părinților noștri de a nu renunța la școală, unii am reușit să devenim oameni cu personalitate și un viitor strălucit, iar alții care nu au ascultat întocmai sfaturile părinților sau a cadrelor didactice, au avut parte de obstacole în alegerea unui loc de muncă. Cu toate acestea, chiar și personalități importante, cei mai creativi și de succes oameni din întreaga lume, au renunțat la școală.

Ceea ce înveți la școală și realitatea vieții sunt deseori două lucruri diferite și uneori chiar opuse. Pentru a reuși în viață, trebuie să ieși din tipare și nu să faci ceea ce face toată lumea.

Bibliografie :

1. Antonesei Liviu - "Paideia. Fundamentele culturale ale educației", Editura Polirom 1996
2. Cucos Constantin - "Pedagogie", Editura Polirom 2001
3. <https://www.rasfoiesc.com/educatie/psihologie/EDUCATIA-IN-FAMILIE-FACTOR-AL-75.php>

PARTENERIATUL ȘCOALĂ – FAMILIE ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

**JULA MONICA, BIBLIOTECARĂ
LICEUL TEHNOLOGIC „IONIȚĂ G. ANDRON”,
NEGREȘTI OAAȘ, SATU MARE**

*„Educația este cea mai puternică armă pe care o poți folosi pentru a schimba lumea”
Nelson Mandela*

Familia și școala sunt factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efektivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune, când este vorba de interesul copilului.

Cele mai importante deprinderi de comportament se formează în familie: respectul, cinstea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. *Cei șapte ani de acasă* ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ, este perioada de cea mai intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

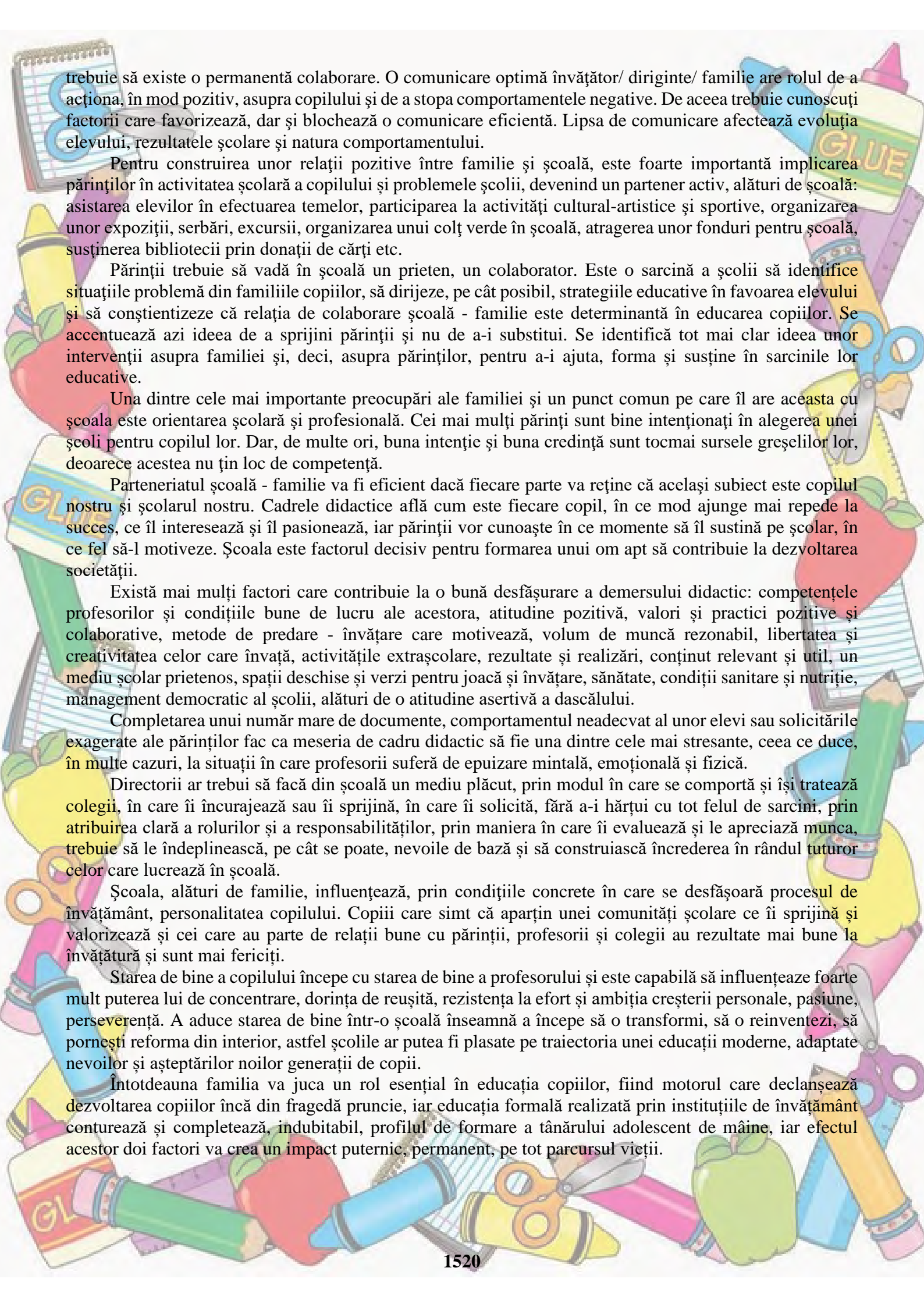
A crește și a educa un copil este o operă care cere multă dragoste, dar aceasta nu exclude rațiunea, bazată pe cunoștințe precise. Să conduci către maturitate o ființă umană nu e deloc simplu: eforturile, descurajările, temerile, slăbiciunile fac drumul foarte greu. Pe acest drum părinții vor găsi un real sprijin în oamenii școlii: educatori, învățători și profesori.

Școala, prin informațiile pe care își propune să le ofere, prin spațiul pus la dispoziție pentru desfășurarea cursurilor, prin valorile pe care le promovează și le susține, aduce o contribuție morală și educațională importantă la procesul dezvoltării și maturizare al fiecărui copil și menține într-o continuă provocare profesorii și părinții. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Copiii, părinții și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Ca prim factor educativ, familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

Părinții se străduiesc să fie cât mai buni cu copiii lor. Muncesc pentru a reuși să le ofere copiilor ceea ce poate lor, le-a lipsit. Se constată uneori, însă, un ușor dezechilibru între ceea ce părinții oferă copiilor și nevoile reale ale acestora, nevoi de comunicare, afecțiune și siguranță. Părinții fac totul pentru a-i educa pe copii, atât cum știu și cât pot de bine. Acest „totul” semnifică pentru fiecare părinte, altceva. Adultul își construiește o strategie educativă pe măsură ce copilul său crește, strategie care fie se aseamănă cu cea adoptată în copilărie de părintii lui, fie este opusă acesteia. Această practică educativă este dependentă de nivelul de cunoștințe al părintelui, de atitudinile și convingerile sale, de concepția acestuia despre lume și viață.

Uneori, părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă, totuși, ca o măsură pe care părinții o consideră a fi corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul, în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților, care sunt depășiți de situație. Între familie și școală

trebuie să existe o permanentă colaborare. O comunicare optimă învățător/ diriginte/ familie are rolul de a acționa, în mod pozitiv, asupra copilului și de a stopa comportamentele negative. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează, dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Pentru construirea unor relații pozitive între familie și școală, este foarte importantă implicarea părinților în activitatea școlară a copilului și problemele școlii, devenind un partener activ, alături de școală: asistarea elevilor în efectuarea temelor, participarea la activități cultural-artistice și sportive, organizarea unor expoziții, serbări, excursii, organizarea unui colț verde în școală, atragerea unor fonduri pentru școală, susținerea bibliotecii prin donații de cărți etc.

Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator. Este o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze, pe cât posibil, strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală - familie este determinantă în educarea copiilor. Se accentuează azi ideea de a sprijini părinții și nu de a-i substitui. Se identifică tot mai clar ideea unor intervenții asupra familiei și, deci, asupra părinților, pentru a-i ajuta, forma și susține în sarcinile lor educative.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli pentru copilul lor. Dar, de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai sursele greșelilor lor, deoarece acestea nu țin loc de competență.

Parteneriatul școală - familie va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și îl pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să îl susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze. Școala este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății.

Există mai mulți factori care contribuie la o bună desfășurare a demersului didactic: competențele profesorilor și condițiile bune de lucru ale acestora, atitudine pozitivă, valori și practici pozitive și colaborative, metode de predare - învățare care motivează, volum de muncă rezonabil, libertatea și creativitatea celor care învață, activitățile extrașcolare, rezultate și realizări, conținut relevant și util, un mediu școlar prietenos, spații deschise și verzi pentru joacă și învățare, sănătate, condiții sanitare și nutriție, management democratic al școlii, alături de o atitudine asertivă a dascălului.

Completarea unui număr mare de documente, comportamentul neadecvat al unor elevi sau solicitările exagerate ale părinților fac ca meseria de cadru didactic să fie una dintre cele mai stresante, ceea ce duce, în multe cazuri, la situații în care profesorii suferă de epuizare mintală, emoțională și fizică.

Directorii ar trebui să facă din școală un mediu plăcut, prin modul în care se comportă și își tratează colegii, în care îi încurajează sau îi sprijină, în care îi solicită, fără a-i hărțui cu tot felul de sarcini, prin atribuirea clară a rolurilor și a responsabilităților, prin maniera în care îi evaluează și le apreciază munca, trebuie să le îndeplinească, pe cât se poate, nevoile de bază și să construiască încrederea în rândul tuturor celor care lucrează în școală.

Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului. Copiii care simt că aparțin unei comunități școlare ce îi sprijină și valorizează și cei care au parte de relații bune cu părinții, profesorii și colegii au rezultate mai bune la învățătură și sunt mai fericiți.

Starea de bine a copilului începe cu starea de bine a profesorului și este capabilă să influențeze foarte mult puterea lui de concentrare, dorința de reușită, rezistența la efort și ambiția creșterii personale, pasiune, perseverență. A aduce starea de bine într-o școală înseamnă a începe să o transformi, să o reinventezi, să pornești reforma din interior, astfel școlile ar putea fi plasate pe traiectoria unei educații moderne, adaptate nevoilor și așteptărilor noilor generații de copii.

Întotdeauna familia va juca un rol esențial în educația copiilor, fiind motorul care declanșează dezvoltarea copiilor încă din fragedă pruncie, iar educația formală realizată prin instituțiile de învățământ conturează și completează, indubitabil, profilul de formare a tânărului adolescent de mâine, iar efectul acestor doi factori va crea un impact puternic, permanent, pe tot parcursul vieții.

Bibliografie:

1. A. Băran-Pescaru, *Parteneriat în educație*, Editura Aramis, București, 2004
2. M. Ionescu, I. Radu, *Didactica modernă*, Dacia, București, 2001
3. M. Agabrian, *Parteneriate școală - familie - comunitate*, Iași, Institutul European, 2005.
4. A. Botiș, A. Tarău, *Disciplinarea pozitivă sau cum să disciplinezi fără să rănești*, Editura ASCR, Cluj-Napoca, 2004.
5. Gh. Schwartz, G. Kelemen, O. D. Moldovan, „*Psihologia copilului*”, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2009
6. E. A. Vrăsmaș, „*Consilierea și educația părinților*”, Editura Aramis, București, 2002
7. A. Tîrcă, „*Hai cu starea de bine în școală*”, București, Corint, 2021

ROLUL FAMILIEI IN EDUCAȚIA COPILULUI-„MESERIA DE PĂRINTE”

PROF. ÎNV. PRIMAR: JULA SORINA
ȘCOALA PRIMARĂ NR. 2 –ROȘIA /BIHOR

„Copilul care este lăudat, învață la rândul-i să aprecieze . Dacă un copil trăiește în iubire, învață să iubească și el . Dacă trăiește într-un mediu ce dăruiește, copilul învață ce este generozitatea .”(D. I. Nolte)

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, fapt recunoscut încă de la Komensky, în prima carte de educație a copiilor, care considera că educația primită de la aceștia până la vârsta de șase ani, în primul rând de la mamă, este determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară .

Ceea ce cred părinții despre viață și împlinirea ei va determina felul în care își vor crește copiii . Modul în care sunt crescuți contribuie la formarea concepției fundamentale a copiilor despre ei înșiși. Toate opțiunile lor viitoare depind de viziunea asupra propriei persoane .

Deci, comportamentul copilului va fi influențat de educația pe care a primit-o în familie . În familia în care predomină supraprotecția, respingerea și întreruperea sistematică a oricărei activități efectuate de copil, copilul manifestă brutalitate, este certăreț, se joacă mai mult singur, se supără când pierde, este necomunicativ . La polul opus sunt familiile în care copilul este liber, îi este stimulată creativitatea . Acesta se caracterizează prin originalitate și spontaneitate, are autonomie și capacități de a se descurca singur .

În familie, copilul își face pregătirea pentru viață . Contribuția familiei este cu atât mai mare cu cât copilul este mai mic și scade pe măsură ce copilul înaintează pe treptele superioare ale ontogenezei . A. S. Makarenko fiind convins de rolul exemplului în educație ca și de înclinația copilului pentru imitație se adresează părinților astfel : „ Să nu credeți că educați copilului numai atunci când vorbiți cu el, când îl povățuiți sau îi porunciți . Îl educați în fiecare moment al vieții voastre chiar și atunci când nu sunteți acasă . Felul cum vă îmbrăcați, cum vorbiți, cum vă bucurați sau vă întristați, cum vă purtați cu prietenii și dușmanii, felul cum râdeți sau citiți ziarul- toate au pentru copil mare însemnătate . Copilul vede sau simte cea mai mică schimbare în ton ; orice subtilitate a gândurilor voastre ajunge la dânsul pe căi pe care voi nu le observați” .

Un părinte fericit va fi acela care nu dă copilului tot ce vrea, pentru că două lucruri pot duce la ruină : să nu aibă nimic sau să aibă totul .

Un părinte fericit va fi acela care nu ia întotdeauna apărarea copilului său . Iubirea adevărată constă în a-l obișnui cu umilința, căci din recunoașterea greșelilor se naște dorința de îndreptare .

Un părinte fericit va fi acela care are răbdare și încredere, își ajută copilul să își dezvolte propriul eu, îi cultivă bunătatea, dărnicia, compătimirea față de semenii aflați în suferință .

Copiii au ceea ce trăiesc . Ca să-i învățăm să fie încrezători, să iubească, să fie generoși, respectuoși trebuie să-i încurajăm, să-i acceptăm, să-i aprobăm și să le fim prieteni

Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative precum învățarea limbilor străine, informatica, muzica.

Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități **blochează copilăria**, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.

În ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți.

- *Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă.*
- *Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea.*
- *Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească.*
- *Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își prețesc copiii pentru eșecuri.*

- *Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni*
- *Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare.*
- *Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată.*

Părinții inteligenți sunt semănători de idei și nu controlează viața copiilor lor. Ei seamănă și așteaptă ca semințele să germineze. Pe timpul așteptării poate să apară mâhnire, dar dacă semințele sunt bune, vor încolți.

„Avem nevoie de patru îmbrățișări pe zi pentru a supraviețui. Avem nevoie de opt îmbrățișări pe zi pentru a ne menține pe linia de plutire. Avem nevoie de douăsprezece îmbrățișări pe zi pentru a crește.” (Virginia Satir)

Ce aduce o îmbrățișare?

- Protecție
- Siguranță

Încredere...în sine sau în cei apropiați

- Forță - când transmitem energia noastră prin îmbrățișare, propriile noastre forțe cresc.
- Sănătate -contactul fizic în îmbrățișare implică o energie vitală, capabilă de a vindeca sau ușura suferința.

Recunoaștere...a valorii fiecăruia.

- „Singurul mod rezonabil de a educa este acela de a fi o pildă de urmat”-I. H. Pestalozzi

Cele 7 păcate capitale ale educației:

1. A corecta în public
2. A exprima autoritatea cu agresivitate
3. A fi excesiv de critic: a obstrucționa copilăria celui educat
4. A pedepsi la furie și a pune limite, fără a da explicații
5. A fi nerăbdător și a renunța să mai faci educație
6. A nu te ține de cuvânt
7. A distruge speranța și visele

Sfaturi pentru fericirea copilului :

1. Cunoaște-ți copilul !
2. Acceptă-l așa cum este !
3. Fă pași spre el tot timpul !
4. Nu-i pune poveri pe umeri !
5. Fii mereu blând și zâmbitor !
6. Ajută-l să-și formuleze un mare vis, un mare scop în viață !
7. Iubește-ți copilul necondiționat !

Bibliografie :

1. Mihai Stanciu, Mărioara Șchiopu, Deschideri europene, periodic de didactică, numărul 1/2007 Botoșani, 2007
2. Michiela Poenaru, Eu te-am făcut eu te omor., Editura Coresi, București, 2008

RELAȚIA ȘCOALĂ- FAMILIE ÎN CONTEXTUL ACTUAL

PROF. ÎNV. PRIMAR EUFEMIA JURCA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MARIUS ȘANDRU” REȘIȚA

Relația care se stabilește între elev și învățătorul său în primii ani de școală este determinată pentru reușita școlară și pentru angajarea copilului în procesul instructiv-educativ.

Copilul care pășește în școală părăsește treptat universul în care părinții sau bunicii erau singurii care îi ofereau grijă și afecțiune. Odată cu înscrierea la școală, aceștia acceptă să transfere autoritatea lor celor care vor prelua într-o mare măsură educația copilului lor. Ei permit astfel copilului să se atașeze unei persoane noi, care va face parte din anturajul apropiat al copilului pentru o bună bucată de vreme. Personalitatea învățătorului devine unul dintre factorii importanți care contribuie la modelarea personalității școlarului.

Atunci când sunt puse în discuție aptitudinile necesare unui cadru didactic, literatura de specialitate conturează însușiri generale de personalitate precum: inteligență, devotament, dragoste pentru copii, bunătate, modestie, sinceritate, generozitate etc. Nu pot fi neglijate nici însușirile fizice precum: sănătate, prezență agreabilă, voce armonioasă, exprimare clară. La toate acestea se adaugă acele aptitudini speciale: capacitatea de a cunoaște elevul, de a-l înțelege și de a stabili o relație optimă cu acesta. Învățătorul trebuie să aibă dovadă de spirit de observație, capacitatea de a transmite în mod accesibil cunoștințele, să aibă capacitate organizatorică, atenție distributivă, imaginație pedagogică, competență.

Componente importante ale aptitudinilor didactice sunt creativitatea, receptivitatea la nou, găsirea unor forme mai eficiente în activitatea cu elevii, interesul pentru tot ce constituie un pas înainte în cunoaștere. La nivelul pedagogiei practice, deschiderea spre nou, încorporarea noutăților, ideile și modalitățile de lucru creative, sunt cerințe pentru obținerea unor rezultate calitative superioare. Noutățile devin operante prin activitatea dascălului, inclusiv prin experiența și calitățile sale personale. Prin urmare, este esențială deschiderea spre nou a acestuia, dorința permanentă de autoinstruire și perfecționare.

Anul 2020 a adus schimbări majore în activitatea didactică. Digitalizarea forțată a adus în prim plan unele dintre aceste calități ale dascălului, în timp ce distanțarea socială a pus în valoare importanța parteneriatului părinte-școală, mai mult ca oricând. Dintr-o dată părintele a devenit „copilot” în instruirea elevului, revenindu-i o parte dintre sarcinile privind învățarea. Au fost necesare schimbări majore, de strategii noi adaptate predării on line și de stăpânirea tehnologiei. Acolo unde profesorii au fost capabili să se adapteze din mers noilor cerințe ale învățământului, au găsit metode prin care să țină elevii „conectați”, unde școlile au venit în sprijinul familiilor cu toate resursele de care au avut nevoie, parteneriatul a funcționat, iar câștigul a fost pe de o parte al elevului, căci s-a continuat învățarea, iar pe de altă parte al școlii printr-o imagine pozitivă.

Învățătorul/profesorul este cel care reunește toate resursele materiale și umane, resurse logistice de ordin pedagogic și psihologic și le configurează într-o manieră proprie la nivelul clasei pe care o conduce. La nivelul instituției de învățământ, managerul școlar este cel care pune în funcțiune programul managerial, conduce personalul didactic, preșcolarii și școlarii cooptați în sistemul de învățământ, precum și personalul administrativ, în scopul creșterii eficienței procesului instructiv-educativ. De aici se desprinde necesitatea formării manageriale pentru toți agenții educaționali, indiferent de locul lor în ierarhia organizației școlare, deoarece responsabilitatea cadrelor didactice implică însumarea mai multor roluri: de profesor, de părinte, de consilier. Efortul este considerabil și de multe ori este nevoie de multă organizare, dăruire, răbdare și sacrificii.

Satisfacția ce apare la sfârșitul ciclului de învățământ, este sursa de energie necesară managerului clasei pentru continuarea acestei nobile activități.

Bibliografie:

Matei Nicolae Constantin - Educarea capacităților creatoare în procesul învățământului, Editura Mirador, Iași, 1990;

Iucu, R., *Managementul și gestiunea clasei de elevi*, Editura Polirom, Iași, 2000;

Joița. E., *Management școlar*, Editura Gh. C. Alexandru, Craiova, 1995.

COLABORAREA FAMILIE – ȘCOALĂ PENTRU ASIGURAREA REUȘITEI ȘCOLARE

PROF. ÎNV.PRIMAR : JURCĂ MARGARETA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 39 „NICOLAE TONITZA”

CONSTANȚA, JUD. CONSTANȚA

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru a sigura reușita școlară.

Fără sprijinul activ al părinților, școala nu poate realiza obiectivele educaționale stabilite, oricât de competenți ar fi educatorii. Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea actuală va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș.a.. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. A fi părinte este ceva înăscut, acest sentiment aflându-se în noi în stare latentă. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație.

Un parteneriat familie-școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane

pregătite în mod special pentru acest lucru. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Școala a rămas punctul de pornire al orientării școlare și profesionale prin acțiuni de informare asupra posibilităților de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale și a aptitudinilor, de discutare a criteriilor după care elevii își decid viitorul și ponderii de implicare a părinților în alegerea școlii și a profesiei pe care copiii lor o vor urma, dacă profesia aleasă este cea dorită de copil și dacă aceasta din urmă are disponibilități intelectuale.

Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activități ale școlii cu aceasta (lectorate cu părinții, ședințe, consultații, vizite la domiciliul elevului, serbări școlare). Părinții trebuie să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Așadar e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școala-familie este determinantă în educarea copiilor. Educația în familie devine astfel un proces de pregătire pentru viață, prin întâmpinarea și rezolvarea problemelor de viață. În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, familia și școala, trebuie să aibă același scop – formarea personalității umane integrale și armonioase.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cerghit, I.; Radu, I.T.; Popescu, E.; Vlăsceanu, L., „Didactica”, manual pentru clasa a X-a, școli normale, E.D.P., R.A., 1997;
2. Kant, Im., Tratat de pedagogie. Iași, Editura Agora, 1992.
3. Nica, I, Țopa, L., Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974;

ȘCOALA – A DOUA FAMILIE

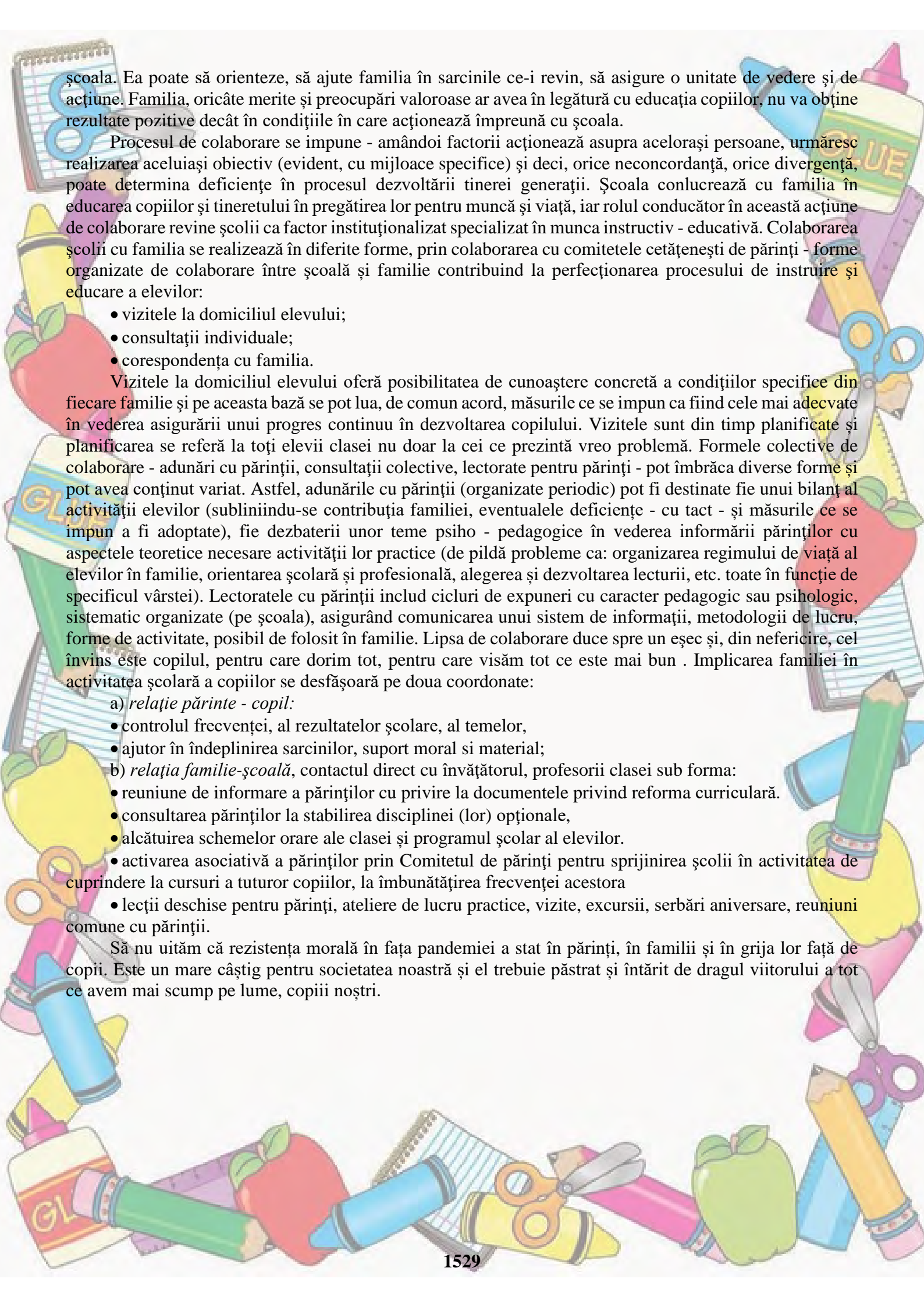
PROF. ÎNV. PRIMAR JURCOVICI RODICA

COLEGIUL NAȚIONAL „TRAIAN DODA”, CARANSEBEȘ

Este cunoscut faptul că familia este considerată prima școală a copiilor, iar școala este a doua familie. Părinții nu pot fi dați deoparte atunci când vine vorba de educația copiilor lor. Ei apără cel mai bine interesul propriilor copii, le știu nevoile și le cunosc stadiul de maturizare psihologică. Iubirea și dăruirea sufletească oferite de părinți copiilor lor sunt unice, valori de neînlocuit.

Școala și familia sunt cei doi poli de rezistență ai educației, care contribuie prin mijloace specifice la formarea tineretului. Familia este prima școală a copilului. Ea este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân întipărite pentru toată viața în profilul moral - spiritual al acestuia. Familia ocupă un loc aparte în sistemul instituțional al educației. Acțiunea ei pe întreaga perioadă a dezvoltării include și toate laturile formării personalității. Ea reprezintă unul din mediile de socializare și educare din cele mai complete datorită posibilităților ce le are de a-l introduce pe copil în cele mai variabile situații și de a acționa asupra lui prin cele mai complexe și firești mijloace. Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct - prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect - prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare precum și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale ("cei șapte ani de acasă") constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio-moral. Factorul decisiv în succesul școlar îl reprezintă raportarea corectă a realității în existența activității comune familie - școală. Sunt necesare sisteme complexe de dezvoltare a responsabilităților individuale și colective, în concordanță deplină cu preocupările, interesele, deprinderile și aptitudinile fiecărui copil. Reglementarea științifică a unor norme educative impune colaborarea sistematică și permanentă a celor doi factori de instruire, familie - școală și presupune unitatea influențelor educative, continuitatea muncii de formare a copilului.

Procesul de colaborare cu părinții asigură atingerea scopului educațional. Pornind de la necesitatea cunoașterii socio- psihopedagogice a copilului, școala impune colaborarea cu familia sub diferite aspecte. Urmărind aspectele comune, speciale și diferențiate pe care viața de elev o prezintă, părinții pot completa, sprijini și dezvolta personalitatea copilului cu o singură condiție - colaborarea cu școala. S-au cam pierdut formele de comunicare între cei doi factori decisivi pentru formarea copilului. Au supraviețuit ședințele cu părinții organizate sistematic. În principiu, părinții elevilor cu rezultate școlare bune și foarte bune sunt prezenți. Dar unde sunt ceilalți? Problemele sociale nu motivează absența lor, pentru că școala are același rol educativ. Cu intrarea în școală (de la vârsta de 6 ani) problemele muncii de educație devin mai complexe și odată cu ele și rolul familiei, școala constituind pentru copil un nou mediu căruia trebuie să i se adapteze și care va influența enorm dezvoltarea sa. O serie de sarcini educaționale sunt preluate în mod special de școală (cele privind instrucția), dar familia rămâne implicată chiar și în realizarea acestora, rămânându-i în același timp și multe altele în care rolul principal îl are în continuare. Fără participarea părinților, efortul educativ organizat prin instituțiile școlare poate fi frânt, deviat sau deformat. Așa cum arăta și H. H. Stern "orice sistem de educație, oricât ar fi de perfect, rămâne neputincios dacă se lovește de opoziția sau indiferența din partea părinților". Poziția unor părinți care consideră că, odată cu intrarea copiilor în școală, rolul lor s-a încheiat sau poziția unor cadre didactice conform căreia școala poate totul fără a apela la sprijinul părinților sunt greșite. Numai o colaborare perfectă între cei doi factori este de natură să determine o eficiență maximă a muncii educative. Desigur, în acest proces de colaborare, rolul conducător îl are

școala. Ea poate să orienteze, să ajute familia în sarcinile ce-i revin, să asigure o unitate de vedere și de acțiune. Familia, oricâte merite și preocupări valoroase ar avea în legătură cu educația copiilor, nu va obține rezultate pozitive decât în condițiile în care acționează împreună cu școala.

Procesul de colaborare se impune - amândoi factorii acționează asupra acelorași persoane, urmăresc realizarea aceluiași obiectiv (evident, cu mijloace specifice) și deci, orice neconcordanță, orice divergență, poate determina deficiențe în procesul dezvoltării tinerei generații. Școala conlucrează cu familia în educarea copiilor și tineretului în pregătirea lor pentru muncă și viață, iar rolul conducător în această acțiune de colaborare revine școlii ca factor instituționalizat specializat în munca instructiv - educativă. Colaborarea școlii cu familia se realizează în diferite forme, prin colaborarea cu comitetele cetățenești de părinți - forme organizate de colaborare între școală și familie contribuind la perfecționarea procesului de instruire și educare a elevilor:

- vizitele la domiciliul elevului;
- consultații individuale;
- corespondența cu familia.

Vizitele la domiciliul elevului oferă posibilitatea de cunoaștere concretă a condițiilor specifice din fiecare familie și pe aceasta bază se pot lua, de comun acord, măsurile ce se impun ca fiind cele mai adecvate în vederea asigurării unui progres continuu în dezvoltarea copilului. Vizitele sunt din timp planificate și planificarea se referă la toți elevii clasei nu doar la cei ce prezintă vreo problemă. Formele colective de colaborare - adunări cu părinții, consultații colective, lectorate pentru părinți - pot îmbrăca diverse forme și pot avea conținut variat. Astfel, adunările cu părinții (organizate periodic) pot fi destinate fie unui bilanț al activității elevilor (subliniindu-se contribuția familiei, eventualele deficiențe - cu tact - și măsurile ce se impun a fi adoptate), fie dezbaterii unor teme psiho - pedagogice în vederea informării părinților cu aspectele teoretice necesare activității lor practice (de pildă probleme ca: organizarea regimului de viață al elevilor în familie, orientarea școlară și profesională, alegerea și dezvoltarea lecturii, etc. toate în funcție de specificul vârstei). Lectoratele cu părinții includ cicluri de expuneri cu caracter pedagogic sau psihologic, sistematic organizate (pe școala), asigurând comunicarea unui sistem de informații, metodologii de lucru, forme de activitate, posibil de folosit în familie. Lipsa de colaborare duce spre un eșec și, din nefericire, cel învins este copilul, pentru care dorim tot, pentru care visăm tot ce este mai bun . Implicarea familiei în activitatea școlară a copiilor se desfășoară pe doua coordonate:

a) *relație părinte - copil:*

- controlul frecvenței, al rezultatelor școlare, al temelor,
- ajutor în îndeplinirea sarcinilor, suport moral și material;

b) *relația familie-școală*, contactul direct cu învățătorul, profesorii clasei sub forma:

- reuniune de informare a părinților cu privire la documentele privind reforma curriculară.
- consultarea părinților la stabilirea disciplinei (lor) opționale,
- alcătuirea schemelor orare ale clasei și programul școlar al elevilor.
- activarea asociativă a părinților prin Comitetul de părinți pentru sprijinirea școlii în activitatea de cuprindere la cursuri a tuturor copiilor, la îmbunătățirea frecvenței acestora
- lecții deschise pentru părinți, ateliere de lucru practice, vizite, excursii, serbări aniversare, reuniuni comune cu părinții.

Să nu uităm că rezistența morală în fața pandemiei a stat în părinți, în familii și în grija lor față de copii. Este un mare câștig pentru societatea noastră și el trebuie păstrat și întărit de dragul viitorului a tot ce avem mai scump pe lume, copiii noștri.

REUȘIM ÎMPREUNĂ!

PROF. ÎNV. PRIMAR JURJ RODICA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ PIȘCOLT, SATU MARE

Motto:

„Educația este cel mai frumos dar pe care îl poate dobândi omul.”

- PLATON -

Știm cu toții cât de importantă este educația, însă un lucru pe care nu foarte mulți îl cunosc este acela că educația începe din primii ani de viață.

Este ȘCOALA singura responsabilă de educația copilului? În niciun caz...Educația începe acasă, continuă la școală și influențează întreaga noastră viață.

Demersul nostru niciodată nu va reuși dacă munca noastră de zi cu zi nu va fi suplinită de munca de zi cu zi a părinților copiilor.

După John Dewey, „Educația este un proces al vieții și nu o pregătire pentru viață. Cred că școala trebuie să reprezinte viața actuală, viața tot atât de reală și de vitală pentru copil ca aceea pe care el o duce în familia sa, cu vecinii săi, pe locurile lui de joacă.”

Acțiunile și rezultatele educației nu mai pot fi realizate decât în legătura strâns formată, școală-familie-comunitate. Legătura dintre școală- familie- comunitate se referă la construirea unor relații pozitive între acestea, la o unificare a sistemului de valori care poate avea un efect benefic asupra copiilor atunci când aceștia sunt în formare.

Partenerul tradițional al școlii este familia. Pentru ca acest parteneriat să devină eficient, familia trebuie să fie implicată, responsabilizată în educația copiilor, să dețină în permanență o legătură cu activitățile școlare. Familia este adevăratul laborator de formare a persoanei. Amândouă- ȘCOALĂ-FAMILIE- împart responsabilitatea pentru viitorul tinerei generații.

Cum și în ce măsură cooperează școala și familia, care sunt condițiile, factorii care influențează această relație, ce așteptări au părinții vis-à-vis de școală sau școala vis-à-vis de părinți? sunt doar câteva dintre întrebările la care căutăm răspunsuri.

Ca și în majoritatea societăților, și în România relația dintre familie și școală îmbracă forme diferite, în funcție de contextul socio-economic, caracteristicile familiei, școlii, personalului didactic, copilului etc.

În ultimele două decenii s-a ajuns la concluzia că a investi familia cu responsabilitatea totală a eșecului sau reușitei educaționale și socio-profesionale a individului este la fel de greșit cu a aștepta același lucru de la școală. Cea mai bună abordare s-a dovedit a fi colaborarea, cooperarea dintre cele două instanțe, împărțirea responsabilității eșecului educațional și socio-profesional al individului precum și succesul acestuia. În aceste condiții și specialiștii au acordat mai multă atenție identificării de tipuri, modele de relații de colaborarea, cooperare, parteneriat între familie și școală care să faciliteze reușita educațională și socio-profesională a individului, și mai puțin stabilirii „vinovatului” de nereușită. Nu s-a ajuns, până în prezent, la identificarea unui model, tip ideal de relație între școală și familie, însă au fost identificate mecanismele, cauzele, factorii care influențează colaborarea, cooperarea dintre cele două instanțe și modul în care acestea

pot fi valorificate în favoarea copilului. Dintre acestea, caracteristicile socio-economice și culturale ale familiei, așteptările, aspirațiile, comportamentele părinților vis-à-vis de școală, competențele și practicile parentale s-au dovedit a fi cele mai importante.

E bine știut că fiecare individ este unic, dar nu este singur. Iar asta nu ne oprește să fim uniți, să ne ascultăm unii pe alții, să ne ajutăm, să fim din ce în ce mai buni...

Medic și pedagog italian care a pus la punct o metodă ce-i poartă numele pentru dezvoltarea armonioasă și educația copiilor și care a fost adoptată de școli din întreaga lume, Maria Montessori, a realizat câteva reguli și pentru părinți.

Sfaturile sunt simple, dar cu un mesaj profund:

1. Copiii învață din ceea ce îi înconjoară.
 2. Dacă un copil este criticat des – el învață să condamne.
 3. Când un copil este des lăudat – învață să prețuiască.
 4. În cazul în care ai o atitudine răutăcioasă față de copil – el învață să fie la fel.
 5. Dacă ești sincer – copilul va învăța să spună adevărul.
 6. Atunci când copilul este luat în derâdere – învață să fie timid.
 7. Dacă un copil trăiește cu sentimentul de siguranță – învață să aibă încredere.
 8. Atunci când un copil este umilit – învață să se simtă vinovat.
 9. Dacă ești de acord cu părerile copilului – el învață să se iubească pe sine însuși.
 10. Atunci când ești indulgent cu el – copilul învață să fie răbdător.
 11. Dacă este încurajat – învață să aibă încredere în propriile forțe.
 12. Dacă copilul trăiește într-o atmosferă prietenoasă și se simte important – învață să găsească dragostea în această lume.
 13. Nu vorbi urât despre copil – nici în prezența, nici în lipsa lui.
 14. Concentrează-te asupra dezvoltării constructive a copilului, astfel nu va atrage lucrurile negative.
 15. Ascultă-l și răspunde-i atunci când apelează la tine.
 16. Respectă copilul și atunci când greșește, mai devreme sau mai târziu se va corecta.
 17. Fii dispus să ajuți copilul care vrea să descopere lumea și fii invizibil pentru cel care a descoperit-o.
 18. Ajută copilul să evolueze cu grijă, pace și iubire.
 19. Tratează-ți copilul în cel mai frumos mod și oferă-i ce ai tu mai bun.
 20. Se spune că relațiile cu copiii nu sunt atât de complicate. Vrei un copil bun – fii un părinte bun.
- O bună educație va duce către o bună perspectivă. Și cine nu-și dorește asta?!
Copilul este cea mai plăpândă ființă din UNIVERS. El seamănă cu o mlădiță firavă care trebuie îngrijită pentru a crește frumos. Și cine, mai mult decât EU și TU -**PROFESOR și PĂRINTE**- poate îngriji mai bine această plantă?

**„Căci ei vor fi în lume și în viață,
Așa cum noi le-am spus și arătat,
Iar ei, la fel vor da povață
Și-un lung popor e-acum de noi format!” (Traian Dorz)**

BIBLIOGRAFIE

1. Ionescu Mihaela, Negreanu, Elisabeta (coord.), *Educația în familie. Repere și practici actuale*, 2006, www.ise.ro;
2. Mărginean, Ioan, *Studii de sociologie, calitatea vieții și politici sociale*, Editura Universității din Pitești, 2004
3. Miclea, Mircea (coord.), *Nevoi și priorități de schimbare educațională în România – fundament al dezvoltării și modernizării învățământului preuniversitar*, SNSPA, 2007
<http://www.edu.ro/index.php/articles/8246>
4. Montandon, Cléopâtre, *Les relations des parents avec l'école*, *Lien Social et Politique-RIAC*, 35, Printemps, 1996;
5. Perrenoud, Philippe, *Quelques conditions d'un partenariat durable entre les parents et Les enseignants*, http://www.unige.ch/fapse/SSE/teachers/perrenoud/php_main/liste.html

LECȚII IMPORTANTE ÎN PRIMII 7 ANI DE VIAȚĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR, JUROVSCHI BRÎNDUȘA ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SATU MARE, JUDEȚUL SUCEAVA

Codul bunelor maniere pentru copii, sau „Cei 7 ani de acasă” modul în care mai este cunoscut, reprezintă un set de reguli cu o istorie veche, prin care oamenii își arată respectul față propriile persoane și față de cei din jurul lor. Aceste reguli se află într-o continuă evoluție, ca societatea în care trăim, astfel acestea s-au modificat de-l lungul anilor, dar cel mai important lucru și anume bunul simț, este cel care a rămas neschimbat.

O etapă esențială în procesul educației la copii și în dezvoltarea acestora o reprezintă bunele maniere. Întregul comportament al copiilor este ghidat după educația pe care a primit-o acasă, politețea și bunul simț fiind lucrurile pe care copiii le învață prima dată în procesul de formare pentru cei 7 ani de acasă. Câteva reguli simple, dar învățate la timpul potrivit vor contura un comportament elegant și politicos, esențial pentru un viitor respectabil adult.

Persoanele adulte reprezintă modele de comportament după care un copil se ghidează și este dator să îl învețe pe cel mic reguli de comportament. Afirmațiile precum: „Nu vorbi cu gura plină!”, „Bună ziua, căciulă! Că stăpânul n-are gură!” sau „Nu mânca cu gura deschisă!” sunt venite din partea bunicilor, a părinților, a profesorilor sau a adulților cu care cel mic intră în contact și au menirea de a îi ajuta pe copii să își formeze un caracter frumos, care să fie redat printr-un comportament frumos.

Salutul este cea mai simplă formă de comunicare, iar copilul trebuie să cunoască unele aspecte. Acesta se face simplu, prin „Bună dimineața!”, „Bună ziua!”, „La revedere!” sau chiar și prin „Salut!”, formule adeseori însoțite de un zâmbet. Alt lucru important pe care cel mic trebuie să îl cunoască este faptul că persoanele necunoscute nu se salută, doar oamenii pe care îi cunoaștem, cum ar fi: rudele, vecinii, prietenii ori profesorii.

Alte reguli care țin de bunele maniere sunt: băiatul salută primul fata, copilul salută primul adultul și întotdeauna se răspunde la un salut pentru a nu ne afla în situația în care să auzim: „Bună ziua, căciulă! Că stăpânul n-are gură.”

Atunci când îți dorești ceva sau ceri ceva este indicat să folosești această formulă magică. Printr-un simplu „te rog” cererea ta poate să fie formulată mult mai plăcut, iar dorința îți poate fi îndeplinită. Această expresie trebuie folosită atunci când îți dorești sau ai nevoie de ajutor, de un obiect sau de o favoare. Un aspect la fel de important este să mulțumești în momentul în care ți s-a oferit ceea ce ai cerut, acest lucru dând dovadă de cei 7 ani de acasă.

Prin simplul mulțumesc îți arăți aprecierea, entuziasmul și respectul față de cel căruia i te adresezi. O vorbă bună, un cadou sau un ajutor trebuie urmate de un sincer mulțumesc.

Există momente în care, chiar dacă nu a fost cu intenție, putem să îi deranjăm pe cei din jurul nostru. Accidente precum a călca piciorul cuiva, a apela un număr greșit sau o altă situație în care deranjăm sau greșim, poate fi reparată de niște scuze sincere. A ne cere scuze reprezintă o metodă elegantă prin care putem repara situația neplăcută pe care am provocat-o.

Pe lângă formulele de salut, copilul trebuie să știe să nu întrerupă celelalte persoane în timpul unei conversații. Dacă totuși acest lucru se întâmplă cel mic trebuie să își ceară scuze pentru intervenție. De asemenea, o conversație în care nu ești implicat poate fi întreruptă doar în cazul unei urgențe. Prin acest aspect, dau dovadă de respect și de răbdare.

Așadar, ce înseamnă cei 7 ani de acasă pentru copii?

Primele bune maniere se învață în primii ani de viață, de la părinți și bunici prin joacă, prin sfaturi, prin rime și zicători, prin limite impuse, dar mai ales prin propriul model de comportament, toate în vederea dezvoltării comportamentului și a personalității copilului.

Bunul simț se învață, se educă și trebuie arătat la orice pas în orice situație. Acesta se manifestă prin comportament, prin vorbe și fapte, caracterizate de cele multe ori de sinceritate și bunăvoință. Cu ajutorul bunelor maniere, putem trăi într-un mediu frumos și respectuos alături de cei din jur și să creăm o

ANIMAȚIE CULTURALĂ PENTRU COPII ÎN PANDEMIE

PROF. CAMELIA KALLOS,

LICEUL TEHNOLOGIC DE CONSTRUCȚII ȘI PROTECȚIA MEDIULUI ARAD

Conform definiției avansate de specialistul în sociologie dr. Maria Moldoveanu, “animația culturală constă în stimularea interesului indivizilor față de produsele și serviciile culturale pe care le oferă mediul lor de viață. Rolul ei este de a da oamenilor sentimentul apartenenței lor la o colectivitate dominată de valori și de a-i face să participe la evenimente semnificative pentru dezvoltarea umană” (Maria Moldoveanu – “Biblioteca și animația culturală” în Revista “Biblioteca”, nr.6/1998). Creșterea interesului pentru carte și pentru instruire în general, a determinat diversificarea profesiilor legate de carte. Profesia de bibliotecar primește valențe formative și informative, iar în secolul XX, conform celebrului filantrop american William Carnegie, biblioteca devine principalul instrument de educare a maselor. Bibliotecarul devine și un distribuitor de carte, nu doar un păstrător al cărții. Getta Elena Rally, directorul Bibliotecii Municipale din București, spunea în cadrul unei conferințe în anul 1943 că "bibliotecarul modern este un inginer social, el învață pe alții, el informează, el nu păzește un cimitir de cărți, ci o bibliotecă vie. Serviciul lui este un serviciu social, o ramură a învățământului post-școlar" (Getta Elena Rally în "Revista Bibliotecii Naționale", nr.2/1997).

Animația culturală este un program amplu prin care se urmărește aducerea cărții, a lecturii, a informării și documentării în viața de zi cu zi a publicului. Nu este un demers ușor, dar are scopuri precise și anume:

- atragerea oamenilor din comunitățile locale spre bibliotecă, acel loc care poate deveni un spațiu al învățării, al dobândirii de noi competențe și abilități de viață
- dezvoltarea cunoașterii și realizarea unei apropieri între membrii comunității
- implicarea activă în viața bibliotecii prin parteneriate, colaborări sau voluntariat
- schimbarea percepției publicului asupra instituției bibliotecii care devine un veritabil centru de educație, informare, cultură și loisir.

Pentru a avea efecte pozitive în viața cetățenilor, biblioteca ar trebui să intre în viața acestora încă de la vârste fragede. Pentru animația publicului infantil trebuie avută în vedere mai întâi educația timpurie a viitorului public. Dezvoltarea bibliotecilor pentru copii ar constitui o primă măsură în acest sens. În cadrul acestor biblioteci pentru copii se pot organiza diferite activități având drept scop descoperirea cărții și a lecturii încă de la cele mai fragede vârste.

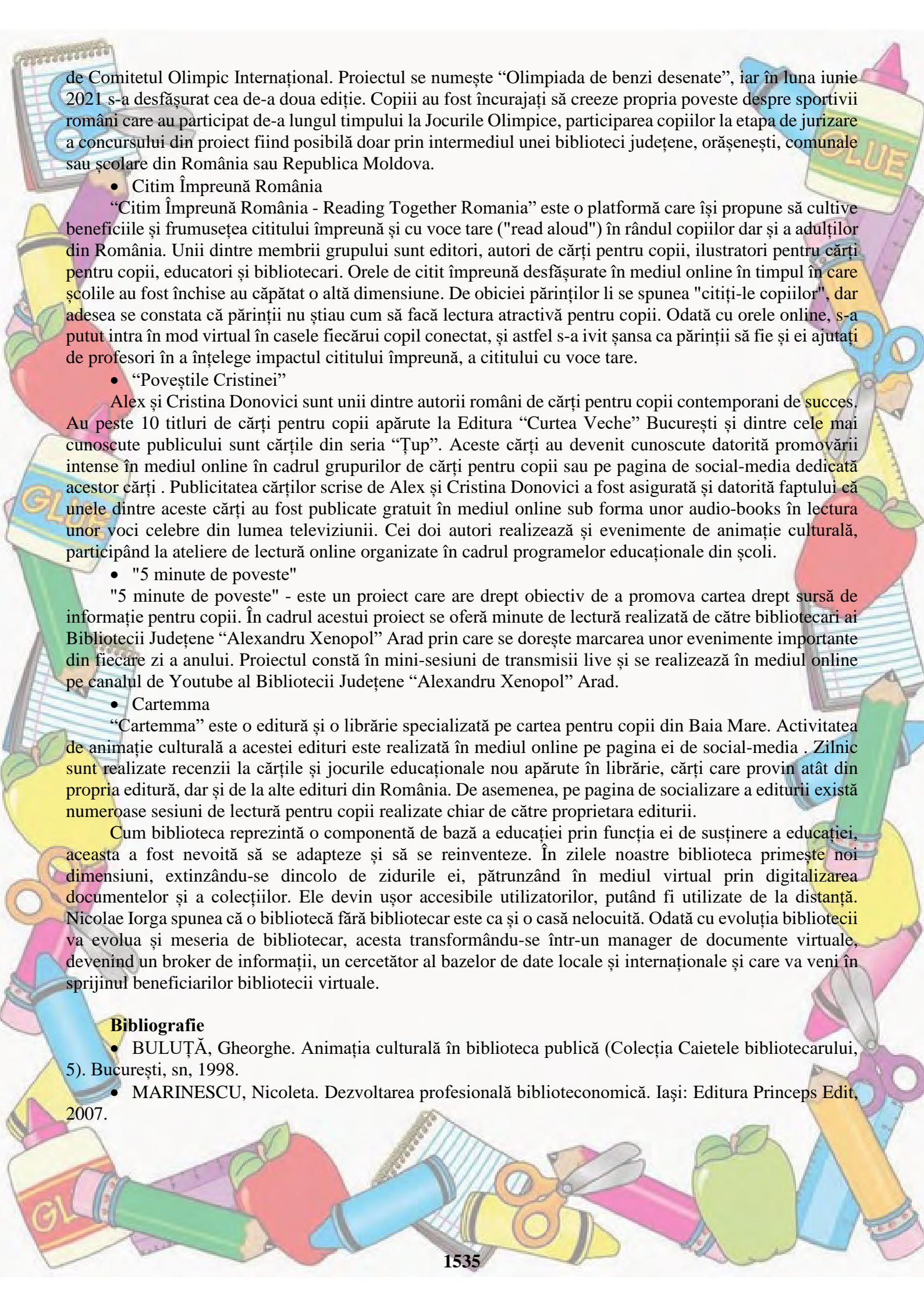
Începând cu primăvara anului 2020 când în toată lumea a fost declanșată perioada pandemiei COVID, rolul familiei a devenit primordial în actul educațional al copilului. Familia a devenit un facilitator determinant în educație. Mediul online a devenit un mediu familiar tuturor, astfel că partea de animație culturală a cunoscut și ea o adaptare la noile condiții de viață. Programele de animație culturală ce s-au desfășurat în perioada pandemiei au avut o nouă dimensiune, și anume au fost derulate în mediul online. Dintre aceste programe de animație culturală care au interferat foarte mult cu educația, amintim:

- Maratonul de povești

Ziua Internațională a copilului a fost sărbătorită pentru a 71-a oară în țara noastră printr-o acțiune din domeniul animației culturale. Gândită și organizată într-un context pandemic, această acțiune a fost desfășurată în mediul online. Este vorba despre un maraton de citit cu voce tare povești și cărți pentru copii. La a doua ediție a acestui maraton de povești ce a avut loc cu ocazia zilei de 1 iunie 2021, au participat 11 biblioteci județene, 4 biblioteci municipale și orașenești, 25 de biblioteci comunale, 1 bibliotecă comunitară, 7 biblioteci școlare și 57 de bibliotecari din România și Republica Moldova. Fiecare dintre cei implicați au citit cu voce tare cărți pentru copii și povești într-un maraton live pe rețeaua de socializare Facebook.

- Olimpiada de benzi desenate

Cărțile și revistele cu benzi desenate sunt foarte populare printre micii cititori. Un proiect educațional unic a fost dezvoltat în colaborare cu bibliotecile din România și Comitetul Olimpic și Sportiv Român și

de Comitetul Olimpic Internațional. Proiectul se numește “Olimpiada de benzi desenate”, iar în luna iunie 2021 s-a desfășurat cea de-a doua ediție. Copiii au fost încurajați să creeze propria poveste despre sportivii români care au participat de-a lungul timpului la Jocurile Olimpice, participarea copiilor la etapa de jurizare a concursului din proiect fiind posibilă doar prin intermediul unei biblioteci județene, orașenești, comunale sau școlare din România sau Republica Moldova.

- Citim Împreună România

“Citim Împreună România - Reading Together Romania” este o platformă care își propune să cultive beneficiile și frumusețea cititului împreună și cu voce tare ("read aloud") în rândul copiilor dar și a adulților din România. Unii dintre membrii grupului sunt editori, autori de cărți pentru copii, ilustratori pentru cărți pentru copii, educatori și bibliotecari. Orele de citit împreună desfășurate în mediul online în timpul în care școlile au fost închise au căpătat o altă dimensiune. De obicei părinților li se spunea "citiți-le copiilor", dar adesea se constata că părinții nu știau cum să facă lectura atractivă pentru copii. Odată cu orele online, s-a putut intra în mod virtual în casele fiecărui copil conectat, și astfel s-a ivit șansa ca părinții să fie și ei ajutați de profesori în a înțelege impactul cititului împreună, a cititului cu voce tare.

- “Poveștile Cristinei”

Alex și Cristina Donovici sunt unii dintre autorii români de cărți pentru copii contemporani de succes. Au peste 10 titluri de cărți pentru copii apărute la Editura “Curtea Veche” București și dintre cele mai cunoscute publicului sunt cărțile din seria “Țup”. Aceste cărți au devenit cunoscute datorită promovării intense în mediul online în cadrul grupurilor de cărți pentru copii sau pe pagina de social-media dedicată acestor cărți. Publicitatea cărților scrise de Alex și Cristina Donovici a fost asigurată și datorită faptului că unele dintre aceste cărți au fost publicate gratuit în mediul online sub forma unor audio-books în lectura unor voci celebre din lumea televiziunii. Cei doi autori realizează și evenimente de animație culturală, participând la ateliere de lectură online organizate în cadrul programelor educaționale din școli.

- "5 minute de poveste"

"5 minute de poveste" - este un proiect care are drept obiectiv de a promova cartea drept sursă de informație pentru copii. În cadrul acestui proiect se oferă minute de lectură realizată de către bibliotecari ai Bibliotecii Județene “Alexandru Xenopol” Arad prin care se dorește marcarea unor evenimente importante din fiecare zi a anului. Proiectul constă în mini-sesiuni de transmisii live și se realizează în mediul online pe canalul de Youtube al Bibliotecii Județene “Alexandru Xenopol” Arad.

- Cartemma

“Cartemma” este o editură și o librărie specializată pe cartea pentru copii din Baia Mare. Activitatea de animație culturală a acestei edituri este realizată în mediul online pe pagina ei de social-media. Zilnic sunt realizate recenzii la cărțile și jocurile educaționale nou apărute în librărie, cărți care provin atât din propria editură, dar și de la alte edituri din România. De asemenea, pe pagina de socializare a editurii există numeroase sesiuni de lectură pentru copii realizate chiar de către proprietara editurii.

Cum biblioteca reprezintă o componentă de bază a educației prin funcția ei de susținere a educației, aceasta a fost nevoită să se adapteze și să se reinventeze. În zilele noastre biblioteca primește noi dimensiuni, extinzându-se dincolo de zidurile ei, pătrunzând în mediul virtual prin digitalizarea documentelor și a colecțiilor. Ele devin ușor accesibile utilizatorilor, putând fi utilizate de la distanță. Nicolae Iorga spunea că o bibliotecă fără bibliotecar este ca și o casă nelocuită. Odată cu evoluția bibliotecii va evolua și meseria de bibliotecar, acesta transformându-se într-un manager de documente virtuale, devenind un broker de informații, un cercetător al bazelor de date locale și internaționale și care va veni în sprijinul beneficiarilor bibliotecii virtuale.

Bibliografie

- BULUȚĂ, Gheorghe. Animația culturală în biblioteca publică (Colecția Caietele bibliotecarului, 5). București, sn, 1998.
- MARINESCU, Nicoleta. Dezvoltarea profesională biblioteconomică. Iași: Editura Princeps Edit, 2007.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

REALIZAT DE: KERESZTESSY KATALIN

”Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor.” – A.S. Makarenko

Copilul, înainte să meargă în comunitate, învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi folos în procesul adaptării la mediul înconjurător și pre parcursul învățării.

Familia este prima școală a copilului, iar educația pe care o primește de la ei, poate ajuta sau poate îngreuna activitatea copilului când ajunge prima dată într-o comunitate. Părinții sunt primele factori care dau cele mai importante informații pentru copii lor, informații care-i însoțesc pe copil pe tot parcursul demersului educativ. Copii de la părinții lor află primele informații despre mediul înconjurător, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar dezvoltării lor armonioase. Rolul familiei nu se rezumă numai la asigurarea condițiilor de viață, la asigurarea supravegherii, la asigurarea integrității fizice a copilului, ci familia este primul factor în educația, instrucția copilului. Familia oferă copilului cea mai mare parte din cunoștințele elementare, despre animale, plante, obiecte casnice, mediul înconjurător. În mediul familial se dezvoltă spiritul de observație al copilului, memoria și gândirea. Părinții sunt cei care formează cele mai importante deprinderi ale copilului, politețea, respectul, sinceritatea, ordinea, vorbirea decentă.

Grădinița nu poate să facă ceea ce nu fac părinții și invers. Atât familia, cât și grădinița au roluri bine definite. Aceste instituții se completează, dar nici unul nu-l înlocuiește pe celălalt, se ajută reciproc.

Implicarea părinților înseamnă prezență activă în demersul învățării prin asigurarea materialelor necesare, încurajarea preșcolărilor, înțelegerea copiilor și aducerea de zi cu zi la grădiniță pentru o dezvoltare cât mai eficientă. Părinții trebuie să comunice constant cu educatoarea pentru a-i explora deficitul, pentru a vedea unde este necesară susținerea și îmbunătățirea, să înțeleagă când trebuie să-i susțină emoțional sau social pe copil, pentru o dezvoltare cât mai optimă și moral sănătoasă.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative deoarece fără această alăturare ceea ce se clădește cu ajutorul grădiniței se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care are de suferit din această cauză, este copilul, a cărui formare și intuire va fi frânată.

Familia și grădinița sunt dependenți unul de altul, grădinița nu poate să-și atingă țelurile fără susținerea părinților și invers.

În concluzie, cei șapte ani de acasă sunt cei mai importanți, ca să ști să te respecti pe tine și pe cei din jur.

EDUCATIA DE FAMILIE-CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR, KISIM LUCIA,

SCOALA GIMNAZIALA ANINOASA, COM. ANINOASA, JUD.GORJ

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

**NON SCHOLAE SED VITAE DISCIMUS
NU PENTRU ȘCOALĂ CI PENTRU VIAȚĂ ÎNVĂȚĂM**

PROF. KISS IRMA

COLEGIUL NAȚIONAL IANCU DE HUNEDOARA, HUNEDOARA

Educația reprezintă printre cele mai discutate teme de-a lungul anilor. Educația ridică întrebări precum cine și cum este responsabil de educația educabilului, care este importanța părinților și rolul acestora în educația copilului, nivelul de implicare al părinților, responsabilitățile și rolul școlii în a forma adulți de succes.

Factorul care stă la baza formării copilului este familia. Primordial este că în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, corectitudinea, sinceritatea, decența, loialitatea, adică ceea ce popular numim „cei șapte ani de acasă”. Copilul vine de acasă la școală cu anumite tipare comportamentale, psihice și emoționale. Acolo se naște, acolo învață primele lucruri, acolo descoperă universul primilor ani de viață. Familia reprezintă elementul de stabilitate, fundamentul de la care copilul pleacă și se întoarce zilnic, stâlpul de siguranță, modelul, tiparul reprodus în toate relațiile create ulterior. Acești primi ani din viața copilului stau la baza modelării personalității și caracterului individului. Copilul observă tot ceea ce se întâmplă în jurul său, adulții sunt luați drept exemplu de comportament, atitudini, relaționare, afectivitate. Viața ulterioară se va clădi pe acest fundament.

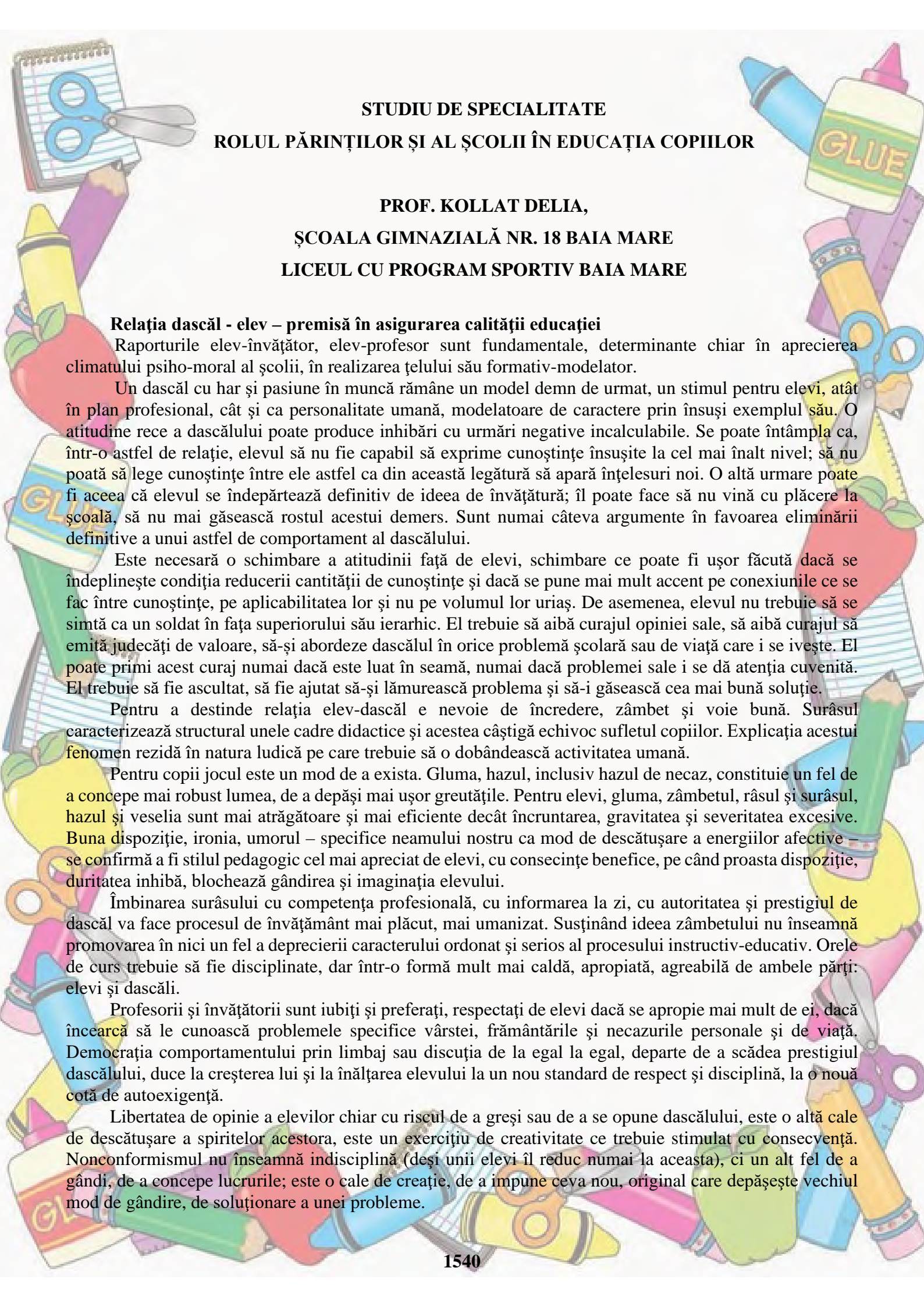
În schimb, procesul de dezvoltare permanentă al copilului are loc în școală. Școala devine „a doua familie” unde copilul dobândește un ansamblu complex de cunoștințe, atitudini și abilități necesare, care să-i permită integrarea cu succes în societate. Este minunat cum din niște străini se poate forma un colectiv unde predomină înțelegerea. În plus, exceptând legăturile formate între colegi, un alt tip de legături frecvente sunt cele de tipul elev-profesor. În momentul în care un elev se simte susținut și apreciat de un cadru didactic aceasta se va simți apropiat de el, considerându-l în unele situații chiar un mentor.

Progresul academic și emoțional al elevului se fundamentează pe colaborarea dintre familie și școală. Doar împreună vor forma un individ pregătit pentru societate, profesional, emoțional, social. Desigur, școala este factorul decisiv pentru ca viitorul adult să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activ la viață, să fie pregătit pentru muncă și interacțiunea socială inevitabilă pe parcursul vieții. Dar școala reprezintă și instituția în cadrul căreia elevii se dezvoltă atât din punct de vedere intelectual cât și din punct de vedere emoțional. Dincolo de cunoștințele absorbite pe parcursul anilor de studiu, școala te face OM.

Educația unui copil nu se poate realiza nici doar la școală, prin educatori/învățători/profesorii, nici doar prin părinți, ci prin colaborarea permanentă a familiei cu școala. O educație eficientă este una în care elevul clădește la școală pe cele văzute, învățate, simțite acasă. În același timp transferă cele învățate în școală în situațiile reale din viața din afara școlii, în familie și în relațiile interpersonale pe măsură ce crește.

Bibliografie:

1. Cucuș, C., (2009), Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, Iași, Polirom.
2. Jigau, M., (1998), Factorii reușitei școlare, Editura Grafo Art, București,

STUDIU DE SPECIALITATE
ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. KOLLAT DELIA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 18 BAIIA MARE
LICEUL CU PROGRAM SPORTIV BAIIA MARE

Relația dascăl - elev – premisă în asigurarea calității educației

Raporturile elev-învățător, elev-profesor sunt fundamentale, determinante chiar în aprecierea climatului psiho-moral al școlii, în realizarea țelului său formativ-modelator.

Un dascăl cu har și pasiune în muncă rămâne un model demn de urmat, un stimul pentru elevi, atât în plan profesional, cât și ca personalitate umană, modelatoare de caractere prin însuși exemplul său. O atitudine rece a dascălului poate produce inhibări cu urmări negative incalculabile. Se poate întâmpla ca, într-o astfel de relație, elevul să nu fie capabil să exprime cunoștințe însușite la cel mai înalt nivel; să nu poată să lege cunoștințe între ele astfel ca din această legătură să apară înțelesuri noi. O altă urmare poate fi aceea că elevul se îndepărtează definitiv de ideea de învățatură; îl poate face să nu vină cu plăcere la școală, să nu mai găsească rostul acestui demers. Sunt numai câteva argumente în favoarea eliminării definitive a unui astfel de comportament al dascălului.

Este necesară o schimbare a atitudinii față de elevi, schimbare ce poate fi ușor făcută dacă se îndeplinește condiția reducerii cantității de cunoștințe și dacă se pune mai mult accent pe conexiunile ce se fac între cunoștințe, pe aplicabilitatea lor și nu pe volumul lor uriaș. De asemenea, elevul nu trebuie să se simtă ca un soldat în fața superiorului său ierarhic. El trebuie să aibă curajul opiniei sale, să aibă curajul să emită judecăți de valoare, să-și abordeze dascălul în orice problemă școlară sau de viață care i se ivește. El poate primi acest curaj numai dacă este luat în seamă, numai dacă problemei sale i se dă atenția cuvenită. El trebuie să fie ascultat, să fie ajutat să-și lămurească problema și să-i găsească cea mai bună soluție.

Pentru a destinde relația elev-dascăl e nevoie de încredere, zâmbet și voie bună. Surâsul caracterizează structural unele cadre didactice și acestea câștigă echivoc sufletul copiilor. Explicația acestui fenomen rezidă în natura ludică pe care trebuie să o dobândească activitatea umană.

Pentru copii jocul este un mod de a exista. Gluma, hazul, inclusiv hazul de necaz, constituie un fel de a concepe mai robust lumea, de a depăși mai ușor greutățile. Pentru elevi, gluma, zâmbetul, râsul și surâsul, hazul și veselia sunt mai atrăgătoare și mai eficiente decât încruntarea, gravitatea și severitatea excesive. Buna dispoziție, ironia, umorul – specifice neamului nostru ca mod de descătușare a energiilor afective – se confirmă a fi stilul pedagogic cel mai apreciat de elevi, cu consecințe benefice, pe când proasta dispoziție, duritatea inhibă, blochează gândirea și imaginația elevului.

Îmbinarea surâsului cu competența profesională, cu informarea la zi, cu autoritatea și prestigiul de dascăl va face procesul de învățământ mai plăcut, mai umanizat. Susținând ideea zâmbetului nu înseamnă promovarea în nici un fel a deprecierii caracterului ordonat și serios al procesului instructiv-educativ. Orele de curs trebuie să fie disciplinate, dar într-o formă mult mai caldă, apropiată, agreabilă de ambele părți: elevi și dascăli.

Profesorii și învățătorii sunt iubiți și preferați, respectați de elevi dacă se apropie mai mult de ei, dacă încearcă să le cunoască problemele specifice vârstei, frământările și necazurile personale și de viață. Democrația comportamentului prin limbaj sau discuția de la egal la egal, departe de a scădea prestigiul dascălului, duce la creșterea lui și la înălțarea elevului la un nou standard de respect și disciplină, la o nouă cotă de autoexigență.

Libertatea de opinie a elevilor chiar cu riscul de a greși sau de a se opune dascălului, este o altă cale de descătușare a spiritelor acestora, este un exercițiu de creativitate ce trebuie stimulat cu consecvență. Nonconformismul nu înseamnă indisciplina (deși unii elevi îl reduc numai la aceasta), ci un alt fel de a gândi, de a concepe lucrurile; este o cale de creație, de a impune ceva nou, original care depășește vechiul mod de gândire, de soluționare a unei probleme.

Copilului i se pun azi în față probleme mult mai diversificate și mai solicitante decât în trecut. Știința și cultura au ajuns pe culmi fără precedent și este dificil să alegi dintre atâtea oferte pe cea care ți se potrivește; pe cea, pe care o poți înțelege și duce mai departe îmbogățită. Cu atât mai dificil este acest lucru pentru un om în devenire. Elevul are nevoie de relaxare spirituală și nervoasă ca să se poată exprima. De aceea rolul nostru, al dascălilor, este tot mai mult unul de îndrumător, de susținător.

Elevii doresc de la dascălii lor competență, zâmbet și încredere. În afară de cunoștințe și informații elevii așteaptă de la noi suflet încălzit la lumina zâmbetului, care se transmite pe chipurile și în ochii lor puri și încrezători.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – CEI 7 ANI DE ACASĂ

**PROF. LABANOV ADRIANA NARCISA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „CONSTANTIN NEGREANU”,
DROBETA TURNU SEVERIN, MEHEDINȚI**

Dezvoltarea personalității copilului are loc în prezența și sub influența a trei mari grupe de factori determinanți, care se află într-o relație de interdependență și care, în proporții diferite, pun în valoare anumite aspecte ale personalității. Cele trei grupe mari de factori sunt: ereditatea, mediul și educația. În actul de educare al copilului, familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume-omul de caracter”. În familie, copilul își face pregătirea pentru viață. Contribuția familiei este cu atât mai mare cu cât copilul este mai mic și scade pe măsură ce etapele de creștere înaintează pe treptele superioare ale ontogenezei. Familia contribuie la satisfacerea trebuințelor copilului încă din primii ani de viață, oferindu-i modele de comportament, de comunicare, contribuind pregnant la socializarea copilului, la dezvoltarea conștiinței și a conduitelor morale. Relațiile copilului cu familia sunt de durată, consistente, fundamentate pe legături afective care au la bază căldura căminului și înțelegerea. Familiile dezorganizate au o influență haotică, fluctuantă.

Familia are datoria de a facilita socializarea copilului și adaptarea acestuia la condițiile impuse de societate, fiind prima colectivitate umană caracteristică omului și absolut necesară devenirii umane. Ca mediu social, familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională. Copilul, în primii ani de viață este dependent de părinți, iar aceștia nu trebuie să fie preocupați doar de latura fizică a îngrijirii lui, ci să aibă în vedere educația psiho-socială, corelând posibilitățile fizice cu cele psihice. Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului, iar educația sa la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluția fizică, urmărindu-se concomitent educația intelectuală, morală în scopul formării caracterului. Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive de acasă, deoarece la această vârstă, rolul exemplului este foarte important. De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului. Primele impresii despre lume și viață, despre fenomene din natură și societate, copilul le primește din familie. Astfel, prin comunicarea continuă cu membrii familiei, el își însușește limbajul, care cu timpul devine un puternic instrument al dezvoltării sale psihice. Părinții vor fi atenți la felul cum pronunță copiii cuvintele, le vor corecta vorbirea, le vor îmbogăți vocabularul, îi vor învăța să se exprime corect și coerent. Ei trebuie să acorde o mare atenție întrebărilor copiilor, semn sigur al dezvoltării lor intelectuale, al manifestării active a setei de cunoaștere, al curiozității lor cu privire la originea lucrurilor din jur. În familie copiii își însușesc primele cunoștințe, își formează primele reprezentări și dobândesc experiențe morale. Părinții îi învață de timpuriu să înțeleagă ce este „bine” și ce este „rău”, ce este „permis” și ce este „interzis”. Pentru unele fapte și acțiuni, copiii sunt încurajați și laudați, iar pentru altele sunt dojeniți de către părinți.

Procesul educării morale a copilului este de lungă durată, deși începe încă din familie. Deprinderile de comportare civilizată, atitudinile copilului față de alții exprimă de fapt atmosfera morală în care el a fost crescut în familie, sfaturile și îndemnul pe care le-a primit de la părinți, exemplul personal pe care i l-au dat prin atitudinile și faptele lor de conduită. Unii părinți nu înțeleg că adesea copilul este incorect nu pentru că ar vrea să se abată de la reguli, ci pentru că nu știe cum trebuie să se comporte, nu dispune de experiența morală necesară, nu cunoaște cerințele față de comportarea lui. În educarea copiilor, un rol foarte mare îl are stabilirea unor relații juste între membrii familiei. Ceea ce trebuie să caracterizeze relațiile dintre părinți și copii este stima reciprocă dintre aceștia, dragostea părintească rațională față de copii, consecvența și unitatea cerințelor pe care le formulează părinții și ceilalți membri ai familiei față de copii, exemplul personal pe care îl dau cei mari prin atitudinile și faptele lor, încât devin pentru copii un exemplu de urmat. Desigur, părinții își iubesc copiii, le poartă de grijă, muncesc pentru ei și participă la toate bucuriile și supărările lor, dar această dragoste nu trebuie să fie oarbă. Părinții care se manifestă astfel față de copiii lor,

Îi scutesc de orice efort, le satisfac toate capriciile, nu se bucură de nici un fel de respect și autoritate în fața acestora.

Experiența educației în familie arată că acolo unde copiii sunt scutiți de orice fel de griji și eforturi, ei devin egoiști, nu-și iubesc cu adevărat părinții, se înstrăinează de ei și nu le dau o mână de ajutor atunci când se întâmplă să treacă prin unele încercări. O problemă aparte a educației în familie o constituie copilul unic. Nu e de mirare că părinții concentrează toată grija și dragostea asupra singurului lor copil. Dar această dăruire afectivă, pe deplin explicabilă, trebuie totuși supusă unui control rațional. Părinții sunt datori să-i găsească copilului tovarăși de aceeași vârstă cu el. Ei nu trebuie să-l „acopere”, să-l silească să-și petreacă timpul numai în preajma lor. A-l priva pe copil de posibilitatea de a se juca cu alți copii, înseamnă a-l lipsi de bucuriile vieții. Nici un copil nu poate să crească sănătos, sub aspectul intelectual și moral, dacă nu se dezvoltă în colectiv și prin colectivul de copii. Având în vedere că anii copilăriei sunt și anii grădiniței, specificul muncii educative din grădiniță presupune și organizarea unor activități cu familiile copiilor, nu fiindcă acestea ar căuta să se sustragă de la îndeplinirea atribuțiilor lor educative, ci pentru că, de foarte multe ori, nu știu sau nu pot face acest lucru în condiții corespunzătoare.

Rolul familiei nu se poate rezuma la asigurarea condițiilor de viață pentru copil, la asigurarea supravegherii acestuia, ci trebuie văzut ca primul factor în educația și instrucția copilului și un continuator al cerințelor impuse de practica educațională instituționalizată. În concluzie, familia are misiunea de a realiza o dezvoltare armonioasă a tuturor capacităților fizice, mintale și afective ale copilului, trebuie să canalizeze interesul și înclinațiile și să-l ajute să-și formeze, încetul cu încetul, adevărata lui personalitate.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș, E., A. (2002). Consilierea și educația părinților. Editura Aramis, București.
2. Emil, P., Iucu, R. (2002). Educația preșcolară în România. Polirom, Iași.
3. www.didactic.ro

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL CADRULUI DIDACTIC ÎN EDUCAȚIA COPILOR

LĂDARU VIORICA/ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.133

Cadrul didactic are rolul de consilier atât în relațiile cu elevii, cât și în relațiile cu părinții; îndreptând, îndrumând sau mediind diferite conflicte sau cazuri de eșecuri școlare. Acesta face o consiliere psihopedagogică, consiliere ce are ca scop sprijinirea elevului, pentru a-și forma o imagine de sine corectă, pe baza autocunoașterii resurselor de care dispune, și pentru a se integra în mediul socio-cultural și comportamental.

Consilierea părinților este o activitate care se referă la acordarea unui sprijin moral și psihopedagogic pentru familiile preșcolarelor. Trebuie îndrumate și încurajate pentru a-și exercita cu succes rolul în viața copiilor, în creșterea, îngrijirea și educarea adecvată a acestora.

Principiile care stau la baza acestor consilieri sunt:

- acceptarea și comunicarea eficientă – presupune ca fiecare părinte să fie acceptat și considerat partener în actul comunicării și al învățării
- confidențialitatea – semnifică nevoia de a păstra secretul problemelor familiei și al datelor culese în urma discuțiilor curente ;
- respectul individualității – presupune înțelegerea fiecărui părinte ca fiind o persoană care are dreptul la înțelegere și respect, la acceptarea sa așa cum este, fără a se emite judecați de valoare ; sinceritatea – impune conturarea unei imagini cât mai clare și mai sincere a problemelor întâmpinate și abordarea cât mai realistă a situațiilor ;
- recunoașterea propriilor limite – este tot o formă de sinceritate și cere ca cadrul didactic să apeleze la un colaborator, la un specialist sau un consilier ;
- negocierea soluțiilor și respectarea deciziilor beneficiarului – se referă la nevoia de a face pe fiecare să înțeleagă soluțiile, de discutare cu părinții a tuturor pașilor în programul de intervenție, ca și sprijinirea deciziilor ;
- acordarea unor servicii integrate – presupune apelul la diferiți profesioniști (consilieri psihopedagogici, asistenți sociali, medici etc).

Grădinița este o instituție de educație și are rolul de a oferi sprijin educativ pentru copii și părinți. Mai mult, ea este terenul unor relații educative din care fiecare beneficiar -copil, părinte, cadru didactic are de învățat și trebuie să se simtă valorizat și important.

Consilierea copiilor presupune o cunoaștere profundă a particularităților de vârstă și individuale, experimentarea unor strategii de consiliere specifice, precum și adaptarea comportamentului și atitudinilor consilierului la aceștia. În manifestarea ascultării active, ținem seama de stadiul de dezvoltare a limbajului și de achizițiile exprimării nonverbale, urmărim cu atenție ceea ce spune, ceea ce face copilul pentru a-i transmite mesajul că ne interesează și este important ceea ce relatează.

Este importantă adaptarea tonului și a ritmului de vorbire, la modul de comunicare al copilului deoarece vocea este un instrument care comunică emoțiile/ sentimentele pe care le avem față de o persoană. Solicitățile formulate pe un ton plăcut și ferm în același timp, dar în nici un caz amenințător sau milos, invită la comunicare deschisă.

Vocea este un instrument care comunică emoțiile/ sentimentele pe care le avute față de o persoană, de aceea este importantă adaptarea tonului și a ritmului nostru de vorbire, la modul de comunicare al clientului. De exemplu, când un copil vorbește încet sau foarte repede, se încearcă răspunsul în aceeași manieră sau, cu alte cuvinte, comunicarea într-un mod natural, firesc, adaptat situației. Astfel se evita întreruperea copilului atunci când spune ceva.

Durata și intensitatea contactului vizual sunt importante deoarece au impact asupra stării de confort a copilului . Copiii mici se joacă și vorbesc în același timp, preocupați de jocul lor, fără să se uite la cadru didactic. Pentru a le capta privirea și, implicit, atenția pentru activitatea de consiliere, cadrul didactic imită, folosește răspunsul minimal, încurajează spontaneitatea, paralimbajul comprehensiv (mimica, privirea, accentul, timbrul și tonul vocii etc.). unii copii se simt incomodați de o privire prea insistentă și atunci este importantă adaptarea la „felul de a fi“ al lui. Uneori, copilul are o privire ezitantă, menține puțin timp

contactul vizual, își schimbă des poziția atunci când relatează ceva. Poate fi un indiciu că subiectul despre care vorbește este unul dificil pentru el și simte nevoia e a fi ajutat în expunerea problemei.

Preșcolăritatea sau cea de-a doua copilărie se caracterizează printr-o deosebită receptivitate la influențele mediului și prin ritmuri accelerate de dezvoltare psihică. Educația făcută de părinți ca și cea a grădiniței se răsfrânge asupra tuturor laturilor personalității copilului. Pe măsură ce copilul se dezvoltă, cresc și trebuințele și dorințele lui.

Apropierea de copil presupune existența unor relații noi între copil-cadru didactic și cadru didactic-copil, bazate pe încredere, prețuire, siguranță, care să-i dea copilului certitudinea că cadrul didactic este ființa căreia îi poate încredința „tainele sufletului”, spre păstrare. Pentru ca acest lucru să fie posibil, este necesar să-i dai copilului posibilitatea să-ți deschidă calea spre lumea lui interioară sau să-i dai puterea de a înțelege că tu ești busola în marea lume a lui de multe ori neînțeleasă de noi, ca adulți. El simte când este privit cu încredere, cu afecțiune și când nu, reacția copilului față de tine este diferită; se închide într-o carapace, greu „de spart”.

Apropierea de copii implică multe aspecte, printre care și exemplul personal. Cadrul didactic trebuie să fie blând, bun, iubitor, dar în același timp demn și decent. Sigur înțelegerea copilului ne apropie de inima lui, ne face să creștem în fața lui, dă acestuia putere, simțind că are alături „cea mai dragă ființă a sufletului său”. A fi consilierul copiilor înseamnă a fi partenera de joc, prietena cea mai bună, cea mai sinceră, prietenă lor mai mare spre care se îndreaptă în orice clipă a vieții lor.

Bibliografie

- Pescaru-Băran, A.- Parteneriat în educație familie-școală-comunitate, Editura Aramis, București, 2004
- Nicola, I.- Tratat de pedagogie școlară, Editura Aramis, București, 2003

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE

PROF. LANGU MARINELA LIVIA

ȘC. GIMN. STOENEȘTI, JUD. OLT

În familie începe educarea corectă a copilului, părinții au un rol important în acest proces de lungă durată. Comunicarea permanentă și atenția pe care mamicile și tăticii trebuie să le ofere din plin celor mici vor fi abordate neapărat într-o manieră constructivă, încă de la naștere. Avem uneori situații când unii părinți încearcă să facă educație prin amenințări, pedepse fizice, țipete și jigniri, considerând că, dacă vor fi mai blânzi, atunci își vor pierde din autoritate. Relația sănătoasă părinte-copil și educația pozitivă pot deveni realitate cu răbdare, iubire și cu cât mai multe informații în ce privește interacțiunea cu micuțul.

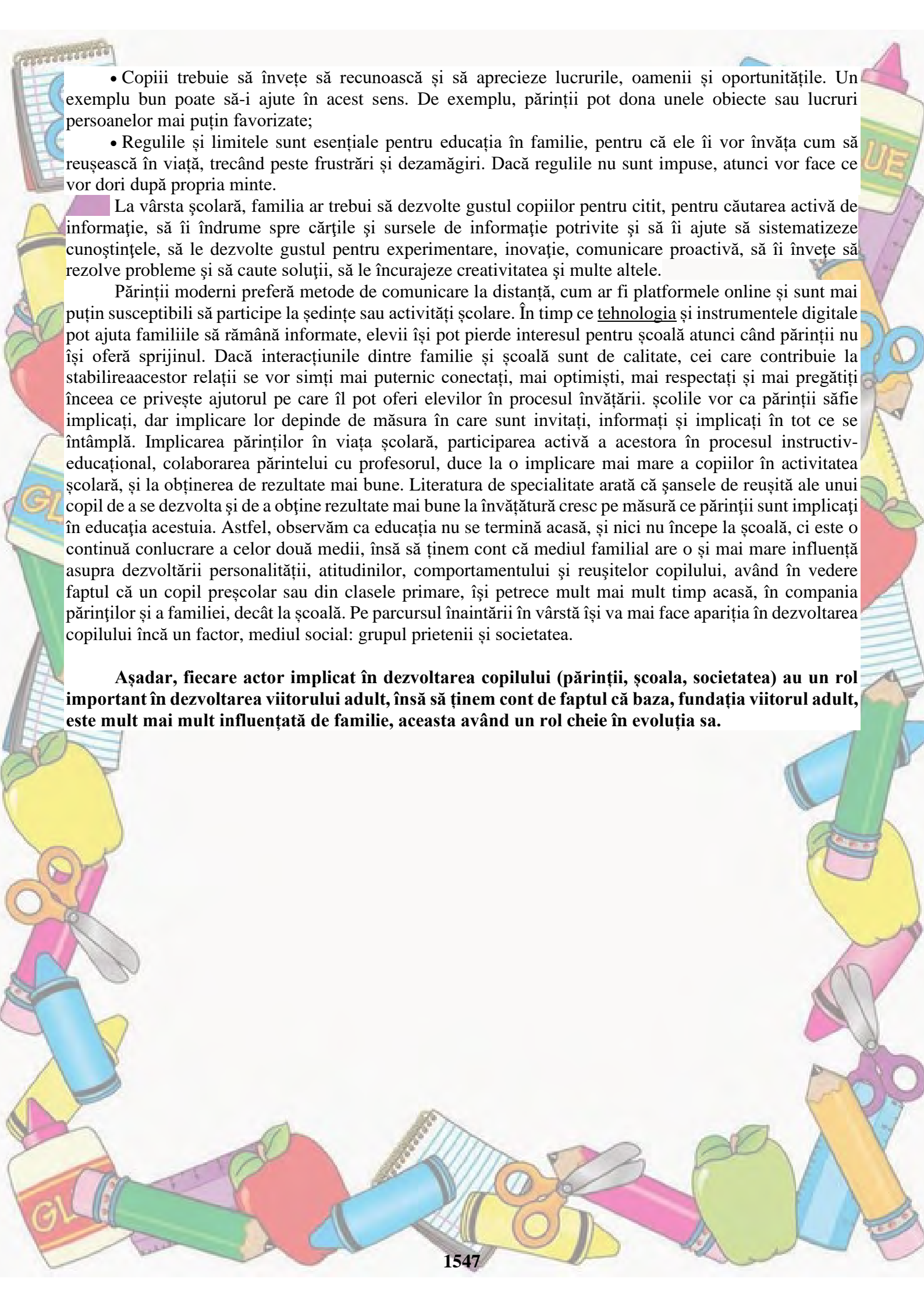
Înainte de a merge la școală, în familie un copil învață abilități de bază, trăiește într-un mediu familial care îi transmite o serie de atitudini față de persoane și învățare, pe care le poate folosi corect în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării. Nu putem avea pretenția ca școala să facă ceea ce părinții nu fac și invers. Atât familia, cât și școala, ar trebui să fie foarte implicate în dezvoltarea copilului, să aibă roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Comunicarea permanentă cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier trebuie să fie permanent, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul vieții academice.

Dezvoltarea echilibrată a copilului depinde de implicarea ambilor părinți în toate aspectele ce țin de viața copilului. Trebuie să fim atenți la cel mai mic detaliu. De la ce mănâncă zi de zi copilul, cu ce se îmbracă, la ce tip de informații este expus, prin ce stări emoționale trece, în ce activități este implicat, la ce grădiniță merge. Vom observa cum rolul mamei și al tatălui sunt diferite în dezvoltarea copilului și în modelarea personalității sale. Așa cum știm, fiecare mamă are rolul de a-l proteja pe copil, în timp ce tatăl are rolul de a-l pregăti pe acesta pentru confruntarea de mai târziu cu realitatea, cu greutățile vieții. Tatii se exprimă mai sumar, direct și la obiect; adeseori încurajează copiii să încerce, să testeze lucrurile; încurajează independența, concurența, pun accent pe dreptate și îndatoriri bazate pe reguli; tind să se joace cu copiii și să perceapă copiii lor în raport cu lumea din jur.

A îndruma un copil într-o direcție bună, a urmări buna educație a unui copil, mamicile și tăticii trebuie să-i îndrume cu multă înțelepciune, să poată să spună NU, să nu fie prea permisivi și să nu considere că datoria lor este să-i facă fericiți într-una. De asemenea, tot în seama educației parentale cade și crearea unui set de reguli și limite pe care cei mici trebuie să le aibă. Dacă nu vor fi aplicate, aceștia vor ajunge să creadă că întreaga lume se învârtă în jurul lor.

Indiferent de situație, părinții sunt un model pentru copil, această diferență aduce beneficii însemnate pentru copil, oferindu-i experiențe variate. Specialiștii vin în întâmpinarea nevoilor părinților cu o mulțime de sfaturi utile:

- Deciziile adultului influențează personalitatea copilului. Dacă îi va da mereu ce își dorește, nu va crește un prichindel responsabil;
- Este important să le ofere posibilitatea de a-și dezvolta empatia, să înțeleagă, să respecte și să prețuiască opiniile celor din jur;
- O lecție valoroasă pe care părinții trebuie să o predea copiilor este cea legată de răbdare. Ei trebuie să-și dea seama că nu pot primi mereu tot ceea ce doresc;
- Părinții nu trebuie să-i răsfețe cu tot felul de lucruri, ci să le arate care este valoarea banului;
- Cei mici vor învăța obligatoriu care le sunt responsabilitățile în familie, activitățile de acest gen permițându-le să muncească pentru a strânge bani sau de a învăța că unele lucruri se fac în mod voluntar, gratis;
- Este indicat ca părinții să le permită să ia singuri anumite hotărâri, evident, unele decizii potrivite vârstei, apoi să le ceară socoteală pentru ceea ce fac și pentru alegerile pentru care au optat;

- Copiii trebuie să învețe să recunoască și să aprecieze lucrurile, oamenii și oportunitățile. Un exemplu bun poate să-i ajute în acest sens. De exemplu, părinții pot dona unele obiecte sau lucruri persoanelor mai puțin favorizate;

- Regulile și limitele sunt esențiale pentru educația în familie, pentru că ele îi vor învăța cum să reușească în viață, trecând peste frustrări și dezamăgiri. Dacă regulile nu sunt impuse, atunci vor face ce vor dori după propria minte.

La vârsta școlară, familia ar trebui să dezvolte gustul copiilor pentru citit, pentru căutarea activă de informație, să îi îndrume spre cărțile și sursele de informație potrivite și să îi ajute să sistematizeze cunoștințele, să le dezvolte gustul pentru experimentare, inovație, comunicare proactivă, să îi învețe să rezolve probleme și să caute soluții, să le încurajeze creativitatea și multe altele.

Părinții moderni preferă metode de comunicare la distanță, cum ar fi platformele online și sunt mai puțin susceptibili să participe la ședințe sau activități școlare. În timp ce tehnologia și instrumentele digitale pot ajuta familiile să rămână informate, elevii își pot pierde interesul pentru școală atunci când părinții nu își oferă sprijinul. Dacă interacțiunile dintre familie și școală sunt de calitate, cei care contribuie la stabilirea acestor relații se vor simți mai puternic conectați, mai optimiști, mai respectați și mai pregătiți în ceea ce privește ajutorul pe care îl pot oferi elevilor în procesul învățării. Școlile vor ca părinții să fie implicați, dar implicarea lor depinde de măsura în care sunt invitați, informați și implicați în tot ce se întâmplă. Implicarea părinților în viața școlară, participarea activă a acestora în procesul instructiv-educational, colaborarea părintelui cu profesorul, duce la o implicare mai mare a copiilor în activitatea școlară, și la obținerea de rezultate mai bune. Literatura de specialitate arată că șansele de reușită ale unui copil de a se dezvolta și de a obține rezultate mai bune la învățătură cresc pe măsură ce părinții sunt implicați în educația acestuia. Astfel, observăm ca educația nu se termină acasă, și nici nu începe la școală, ci este o continuă conlucrare a celor două medii, însă să ținem cont că mediul familial are o și mai mare influență asupra dezvoltării personalității, atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului, având în vedere faptul că un copil preșcolar sau din clasele primare, își petrece mult mai mult timp acasă, în compania părinților și a familiei, decât la școală. Pe parcursul înaintării în vârstă își va mai face apariția în dezvoltarea copilului încă un factor, mediul social: grupul prietenii și societatea.

Așadar, fiecare actor implicat în dezvoltarea copilului (părinții, școala, societatea) au un rol important în dezvoltarea viitorului adult, însă să ținem cont de faptul că baza, fundația viitorul adult, este mult mai mult influențată de familie, aceasta având un rol cheie în evoluția sa.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ!
IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. GEORGETA LĂPĂDAT
LICEUL TEORETIC „GH. VASILICHI” - CETATE, DOLJ

„Dacă vrei să-i vezi pe copiii tăi mai buni, dă-le ocazia să audă toate lucrurile frumoase pe care le spui altora. “- Haim Ginott

Școala nu poate face ceea ce nu reușesc să facă părinții și nici invers. Fiecare dintre ele au un rol important în educația copilului, se completează reciproc și nu se pot înlocui.

Chiar dacă se crede că e un concept învechit, în mod cert atât școala, cât și alte medii educaționale nu pot decât să confirme și să consolideze anumite norme deprinse din familie până la 3 sau 6 ani, de ceva timp. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau interdicțiile pe care i le stabilesc părinții și educatorii, dar și societatea mai târziu.

Recunoaștem cu toții că primii ani de viață ai unui copil, modul în care crește și comunică cu părinții, constituie o bază solidă în ceea ce va deveni tânărul și adultul de mâine, cu o „bună creștere”, cu celebrii sau controversații, actuali sau nu, „cei 7 ani de-acasă”, iar un părinte responsabil va ști că va trebui să impună reguli clare și concrete, constante și coerente și să le aplice consecvent. Modele și deschizători de drumuri, părinții pot oferi stabilitate și siguranță, iubire și compasiune, respect și armonie, responsabilitate și înțelegere, pot fi ei înșiși exemple pentru proprii copii.

E drept, există și părinți care au renunțat la acest „concept”, copilul nemaifiind obișnuit să învețe reguli, să facă alegeri, să înfrunte situații, să ia decizii la nivelul vârstei, pentru simplul fapt că au părinți ocupați care își petrec mai puțin timp cu ei decât și-ar dori, și-atunci încearcă să compenseze această lipsă prin diferite forme. Iar dacă aceștia îi obișnuiesc că pot face și obține tot ce-și doresc foarte ușor, vor ucide motivația de care vor avea nevoie pentru a face față provocărilor pe viitor.

Tot ceea ce fac sau nu fac părinții, în mod obișnuit, se va regăsi mai târziu și în obiceiurile și faptele copiilor.

Prin imitație și suficientă practică, copilul poate deprinde, în mediul familial, ceea ce are voie și ceea ce nu are voie acasă, apoi la școală și în societate. Va învăța să spună „îmi pare rău” atunci când greșește sau să ajute atunci când este nevoie, să spună „te rog”, și „mulțumesc” învățând de la adulții ce le folosesc în jurul lui. Doar așa poate învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de regret și demnitate.

Să știe că a râde de slăbiciunea, de defectul fizic sau dizabilitatea de orice fel a cuiva va deschide răni care vor fi greu de închis, dar că râsul sănătos și spiritul de glumă însănătoșește, că ceea ce nu va învăța la timpul potrivit nu va mai învăța pe deplin niciodată, că va trebui să iasă de sub umbrela protecției a familiei de la o vreme, că oricât de multă dragoste și sprijin i-ar oferi familia, va veni timpul ca ea să nu poată suplini rolul școlii, având în vedere că părintele nu se află în posesia tuturor informațiilor de care un școlar, un tânăr are nevoie, părintele înțelegând că școala devine aliatul de nădejde în „marele proiect”-plămădirea armonioasă a copilului.

Ceea ce se sădește în copil de timpuriu va fi potențat și dezvoltat la școală și, dincolo de sincopel sistemului de învățământ, există mulți oameni cu vocație, gata să-și ofere suportul și experiența pentru a întâmpina cu succes provocările. Profesorul devine garantul educației de calitate, cel care știe să-l învețe nu numai lecțiile, ci și disciplina și autocontrolul, cum va trebui să se descurce în viață printre cei asemenea lui.

Implicarea părinților în activitățile școlare, legătura permanentă cu școala, precum și luarea unor decizii comune constituie un pilon esențial în obținerea succesului școlar, iar o școală prietenoasă poate asigura copilului suportul emoțional și social, o educație orientată spre valori democratice și umaniste.

Și da, doar împreună, o familie responsabilă și un mediu școlar propice, pun temelii solide pentru o educație în continuă schimbare și construiesc valori precum încredere, echitate, solidaritate și eficacitate necesare adultului de mâine, cu o personalitate distinctă.

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA MORALĂ A COPIILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR LĂRGEANU FLORICA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHU DRAGOMIR” BRĂILA

„Părinții rămân primii și cei mai importanți educatori ai copiilor, mai întâi pentru că îi influențează moral de la vârsta cea mai fragedă și apoi pentru că au asupra lor autoritatea incomparabilă a iubirii părintești, căreia copiii îi răspund cu iubirea filială” (Moisin, 2001, 3).

Problematica formării morale a copiilor vizează o varietate de aspecte de conținut și, în același timp, de factori care contribuie la acest proces. Familia, ca mediu primordial de formare și dezvoltare a personalității copilului are un rol imens.

Dezvoltarea morală a copilului se află în strânsă relație cu climatul afectiv și relațiile dintre membrii familiei, cu calitatea persoanelor cu care copilul intră în contact și care reprezintă sursa percepțiilor, reprezentărilor și înțelegerii normelor, regulilor și valorilor de conduită, a atitudinilor și comportamentelor. Relațiile dintre părinți, dintre aceștia și copii, dintre copii în sânul familiei sau în familiile destrămate, modelul părinților, locul familiei în cadrul societății, raporturile părinților cu grădinița și școala au un rol important în formarea profilului moral al copiilor.

Un climat caracterizat de relații ostile nu este favorabil echilibrului și armoniei de care copilul are nevoie pentru a-și dirija manifestările generate de energia personală pe care fiecare copil o posedă și care îl ajută să se afirme sau să se opună, ca formă de manifestare a relației sale active cu lumea în care trăiește. Această energie poate fi utilizată ca forță constructivă și benefică pentru individ, prin raportare la alții și la mijloacele naturale. De altfel, pe măsură ce se confruntă cu lumea exterioară, copilul se confruntă cu el însuși, dobândind capacități de valorificare a potențialului în raport cu încercările cărora trebuie să le facă față, exersându-și, astfel, calități precum stăpânirea de sine și conștiința de sine.

În relațiile cu lumea fizică și socială, copilul trăiește o multitudine de emoții, de la cele pozitive, generate de satisfacerea diferitelor categorii de trebuințe (din ce în ce mai complexe și mai încărcate de elemente sociale și spirituale, odată cu înaintarea în vârstă), la cele negative, generate de opoziția dintre nevoile sale și dezamăgirea produse de opoziția, respingerea, refuzul, indiferența sau neglijarea copilului, de starea de sănătate sau igienă precară, au efecte alienante și, drept consecință, copii fără personalitate, nervoși, anxioși, instabili, agresivi sau violenți.

Egocentrismul părinților, exigența, dorința lor acerbă de a-și vedea copilul realizat, conduc la violență față de manifestările care nu se încadrează în proiecțiile lor și nu stimulează dezvoltarea identității proprii a acestuia. Adeseori copiii crescuți în familii monoparentale sunt stăpâniți de sentimente de frică, umilință, amărăciune din cauza intoleranței grupului și a lipsei de încredere în ei înșiși.

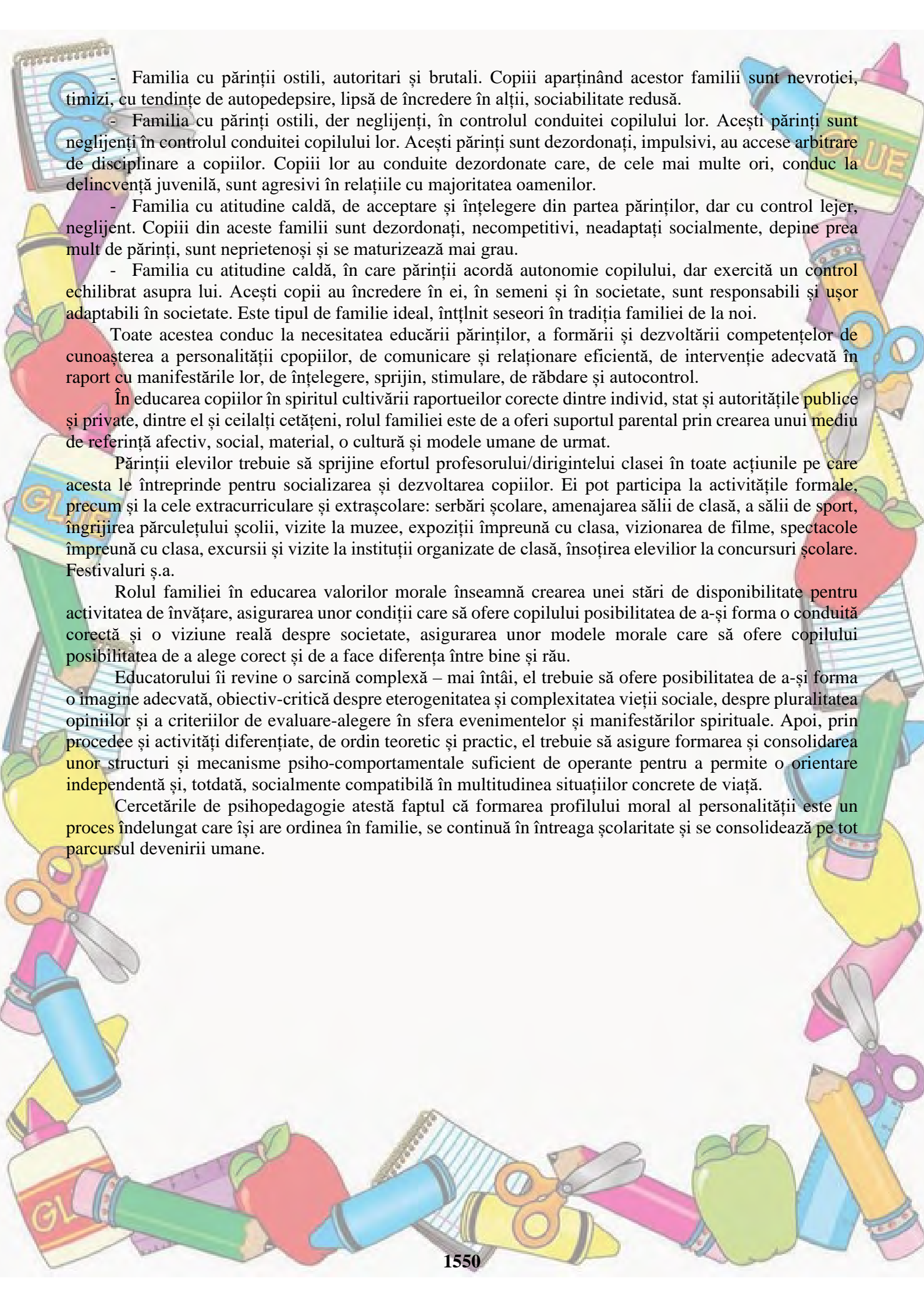
În alt plan, preferința părinților față de unul dintre copii în defavoarea altuia nu poate crea decât gelozie și rivalitate. Înțelegerea dintre frați nu se poate instaura decât dacă fiecare se simte egal apreciat și respectat. Tot astfel, dacă un copil este mai puțin performant în anumite activități, părinții și educatorii trebuie să-l pună în valoare în cele pe care le lucrează cu plăcere.

Sunt copii care sunt permanent agitați, care nu se adaptează la cerințele stabilite, care se ceartă sau manifestă ostilitate față de ceilalți, ceea ce atrage atenția asupra mediului în care s-au format, a perseverenței cu care s-a urmărit respectarea regulilor și formarea deprinderilor de relaționare cu ceilalți, de a se încadra în cerințele activității și ale diferitelor contexte sociale.

Relațiile din familie (dintre copii și părinți și dintre părinți) au efecte în ceea ce privește formarea conștiinței de sine și a copilului, de care depind considerabil autoechilibrul și trăirile subiective de fericire și nefericire.

Copiii care trăiesc tensiunea rejecției și a autoritarismului excesiv și brutal, suferă, tind să se simtă inferiori și au dificultăți în a primi și a dezvolta afecțiunea, se simt singuri și nefericiți, vinovați și deprimați. Acești copii au potențial mai redus de a reuși și de a învinge dificultățile. Copiii acceptați și care se bucură de căldură în familie manifestă în genere stimă de sine înaltă, au încredere, primesc responsabilități cu autoconștiința realizării lor.

Pot fi identificate patru tipuri de familii:

- Familia cu părinții ostili, autoritari și brutali. Copiii aparținând acestor familii sunt nevrotici, timizi, cu tendințe de autopedepsire, lipsă de încredere în alții, sociabilitate redusă.

- Familia cu părinți ostili, der neglijenți, în controlul conduitei copilului lor. Acești părinți sunt neglijenți în controlul conduitei copilului lor. Acești părinți sunt dezordonați, impulsivi, au accese arbitrare de disciplinare a copiilor. Copiii lor au conduite dezordonate care, de cele mai multe ori, conduc la delincvență juvenilă, sunt agresivi în relațiile cu majoritatea oamenilor.

- Familia cu atitudine caldă, de acceptare și înțelegere din partea părinților, dar cu control lejer, neglijent. Copiii din aceste familii sunt dezordonați, necompetitivi, neadaptați socialmente, depine prea mult de părinți, sunt neprietenoși și se maturizează mai greu.

- Familia cu atitudine caldă, în care părinții acordă autonomie copilului, dar exercită un control echilibrat asupra lui. Acești copii au încredere în ei, în semeni și în societate, sunt responsabili și ușor adaptabili în societate. Este tipul de familie ideal, întâlnit deseori în tradiția familiei de la noi.

Toate acestea conduc la necesitatea educării părinților, a formării și dezvoltării competențelor de cunoașterea a personalității copiilor, de comunicare și relaționare eficientă, de intervenție adecvată în raport cu manifestările lor, de înțelegere, sprijin, stimulare, de răbdare și autocontrol.

În educarea copiilor în spiritul cultivării raporturilor corecte dintre individ, stat și autoritățile publice și private, dintre el și ceilalți cetățeni, rolul familiei este de a oferi suportul parental prin crearea unui mediu de referință afectiv, social, material, o cultură și modele umane de urmat.

Părinții elevilor trebuie să sprijine efortul profesorului/dirigintei clasei în toate acțiunile pe care acesta le întreprinde pentru socializarea și dezvoltarea copiilor. Ei pot participa la activitățile formale, precum și la cele extracurriculare și extrașcolare: serbări școlare, amenajarea sălii de clasă, a sălii de sport, îngrijirea părculețului școlii, vizite la muzee, expoziții împreună cu clasa, vizionarea de filme, spectacole împreună cu clasa, excursii și vizite la instituții organizate de clasă, însoțirea elevilor la concursuri școlare. Festivaluri ș.a.

Rolul familiei în educarea valorilor morale înseamnă crearea unei stări de disponibilitate pentru activitatea de învățare, asigurarea unor condiții care să ofere copilului posibilitatea de a-și forma o conduită corectă și o viziune reală despre societate, asigurarea unor modele morale care să ofere copilului posibilitatea de a alege corect și de a face diferența între bine și rău.

Educatorului îi revine o sarcină complexă – mai întâi, el trebuie să ofere posibilitatea de a-și forma o imagine adecvată, obiectiv-critică despre eterogenitatea și complexitatea vieții sociale, despre pluralitatea opiniilor și a criteriilor de evaluare-alegere în sfera evenimentelor și manifestărilor spirituale. Apoi, prin procedee și activități diferențiate, de ordin teoretic și practic, el trebuie să asigure formarea și consolidarea unor structuri și mecanisme psiho-comportamentale suficient de operante pentru a permite o orientare independentă și, totodată, socialmente compatibilă în multitudinea situațiilor concrete de viață.

Cercetările de psihopedagogie atestă faptul că formarea profilului moral al personalității este un proces îndelungat care își are ordinea în familie, se continuă în întreaga școlaritate și se consolidează pe tot parcursul devenirii umane.

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

AUTOR, PROF. PT. ÎNV. PRIMAR: LASC FLORENTINA ANGELA

ȘCOALA GIMNAZ. NR. 1 BRUSTURI

Vorbind despre triada: ereditate -mediu -educatie, se cunoaste faptul că rolul mediului din care provine copilul , precum si zestrea ereditară pe care o are, sunt factori majori ce influentează educatia viitorului adult. Familia este celula de baza a societății. Familia reprezintă „leagănul copilăriei”!

Pentru un copil, primul educator este familia. Și mai ales, dintre toți membrii familiei, mama este cea mai direct și cu efecte mai mari -ea se implică în procesul complex de educare a copilului mic: „ea îi transmite afecțiunea deplină, gingășia, tandrețea, însușiri pe care nu le posedă într-un grad atât de mare decât mamă iubitoare, fericită de copilul din brațele sale”.

Ulterior, intervine aportul educativ al școlii. O educație completă, înțeleasă atât în sens afectiv, cât și în sens instructiv, nu o pot oferi decât familia și școala împreună. Astfel, raportul corect dintre familie și școală, colaborarea dintre ele au un rol foarte important. Familiile trebuie să fie implicate în îmbunătățirea învățării acasă, precum și în școală.

Familiile pot întări învățarea acasă, prin implicarea în școlile în care studiază copiii, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții și susținându-le interesul pentru discipline interesante. Nu este ușor să educi un copil. Comparativ cu generațiile anterioare, familia de azi petrece foarte puțin timp împreună . Părinții și copiii se confruntă cu dorința de a echilibra cererile vieții de familie cu cele impuse de locul de muncă. Părinții se află într-o perioadă când petrec foarte puțin timp cu copiii lor și de aceea simt o nevoie imperioasă de a se implica în educație. Pe de cealaltă parte, școlile trebuie să răspundă nevoilor părinților și să le ofere acestora sprijinul necesar pentru a se putea implica în procesul de învățare a copilului. Plecând de la persoanele care au lucrat cu părinții și cu profesorii, Mircea Agabrian sugerează în lucrarea „Școala, familia, comunitatea” o serie de activități pe care părinții ar trebui să le realizeze cu copiii lor:

- să elaboreze un program zilnic pentru teme, care să fie verificat regulat; să existe un loc liniștit de studiu, fără televizor sau radio. Să se descurajeze convorbirile telefonice în timpul lucrului. Părinții să încurajeze eforturile copilului și să fie disponibili să le răspundă la întrebări, precum și să discute cu ei ceea ce și-au însușit
- să citească împreună cu copilul. Părinții trebuie să-l ducă pe acesta la bibliotecă și să-l ajute să-și găsească cărți potrivite. Când părinții le citesc copiilor sau citesc împreună cu ei, performanțele acestora se îmbunătățesc.
- Să folosească televizorul cu moderație. Să stabilească un anumit program la televizor și chiar să-l ajute să aleagă programele, să le urmărească împreună și să le discute.
- Să păstreze legătura cu școala. Să știe ce învață copilul, care-i sunt temele și cum le rezolvă. Să-și stabilească un program în care să meargă la școală și să discute cu profesorii.
- Să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul . Să-i încurajeze să persevereze, să cultive o atmosferă caldă, dar în același timp să stabilească standarde referitoare la modul de rezolvare a temelor.

Părinții joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un om de succes. Ar trebui să-i încurajeze nu doar să-și îmbunătățească temele, ci și să-i introducă într-un program de îmbunătățire a activităților lor. Aceste contacte pot îmbrăca forma unor ” întâlniri colective sau a unor întâlniri interindividuale”. Cele colective se desfășoară în cadrul formal al negocierilor între administrația școlară și asociațiile părinților, al reuniunilor de informare a părinților cu privire la conținuturile și metodele școlare, orarelor, exigențelor cadrelor didactice, „ lecțiilor deschise” pentru părinți, al atelierelor de lucrări practice.

În plan informal, întâlnirile colective se desfășoară în cadrul unor excursii, vizite, ieșiri ale elevilor la diferite activități sportive, serbări, aniversări, mese servite împreună cu părinții și cadrele didactice. Întâlnirile interindividuale se desfășoară în cadrul formal al unor întâlniri programate la inițiativa cadrului didactic sau a părintelui ori în cadrul informal al întâlnirilor, mai mult sau mai puțin întâmplătoare, la ieșirea din școală sau în diferite spații publice, al vizitelor la domiciliu.

Implicarea părinților în educație presupune o mulțime de activități. Unii părinți și unele familii poate că au timp să se implice în mai multe moduri, alții în doar una sau două activități iar alții , aproape deloc. Părinții și profesorii pot crea „parteneriate”, angajându-se în activități comune de învățare, sprijinindu-se unii pe alții în îndeplinirea rolurilor cerute, finalizând activitățile de îmbunătățire la nivel de școală și clasă, participând împreună la diverse activități de luare a deciziei și fiind „apărătorii” copiilor lor. Atât părinții, cât și profesorii au roluri și comportamente bine conturate în acest context. Rolurile parentale sunt performate în cadrul familiei și al relațiilor de tip școală – familie.

Rolurile de bază pentru dezvoltarea familială sunt: creșterea, învățarea și modelarea. În interiorul structurii extinse familie-școală, părinții trebuie să îndeplinească roluri de învățare, de acțiune, de sprijinire și de luare a deciziilor. În mod normal, părinții folosesc aceste roluri variate în diferite context dar le accentuează pe unele , în funcție de situația dictată de familie sau de relația școală-familie. Rolurile profesorilor includ pe cele centrate pe familie, cele de sprijin, educare și îndrumare. Rolurile care vizează implicarea familiei în activitățile școlii și ale clasei le conțin și pe cele de îngrijire, susținere, ghidare și luare a deciziilor. Nivelul succesului școlar al elevilor este influențat de gradul în care strategiile sunt relaționate cu nevoile și interesele părinților și cu situațiile unice, speciale ale școlilor și profesorilor. Vizitele la domiciliu, conferințele, centrele pentru părinți, sistemele de telecomunicații, implicarea în clasă, participarea în luarea de decizii, programele de educație a părinților și a adulților, activitățile de învățare acasă, sedintele , lectoratele, ora la dispoziția părintelui, deci , tot ce înseamnă rețeaua familie-școală - constituie unele din multiplele strategii care i-au angajat efectiv pe părinți și profesori în performarea de roluri suportive și de colaborare.

Educația părinților deși este o idee recentă câștigă teren în tot mai multe țări. Educația părinților este una din direcțiile pe care le poate îmbrăca intervenția socio-educativă de tip formativ și ea se adresează direct acestora. Se simte nevoia construirii comportamentelor parentale încă de la vârstele mici. În lucrarea Consilierea și educația părinților, Ecaterina Vrășmaș realizează o distincție între conceptele: educația părinților, educația parentală, „Educația parentală ”este și educația prin care tânăra generație este pregătită în direcția preluării modelelor de parențialitate. Educația parentală este un câmp de cercetare și acțiune interdisciplinar relativ recent”. Educația familială ”se referă la construirea deprinderilor, valorilor și normele vieții în comun în familie, avându-i în vedere pe toți membrii acesteia și deci o sferă mai mare decât educația parentală” Educația părinților este o forță de intervenție asupra părinților în favoarea educației copiilor lor.

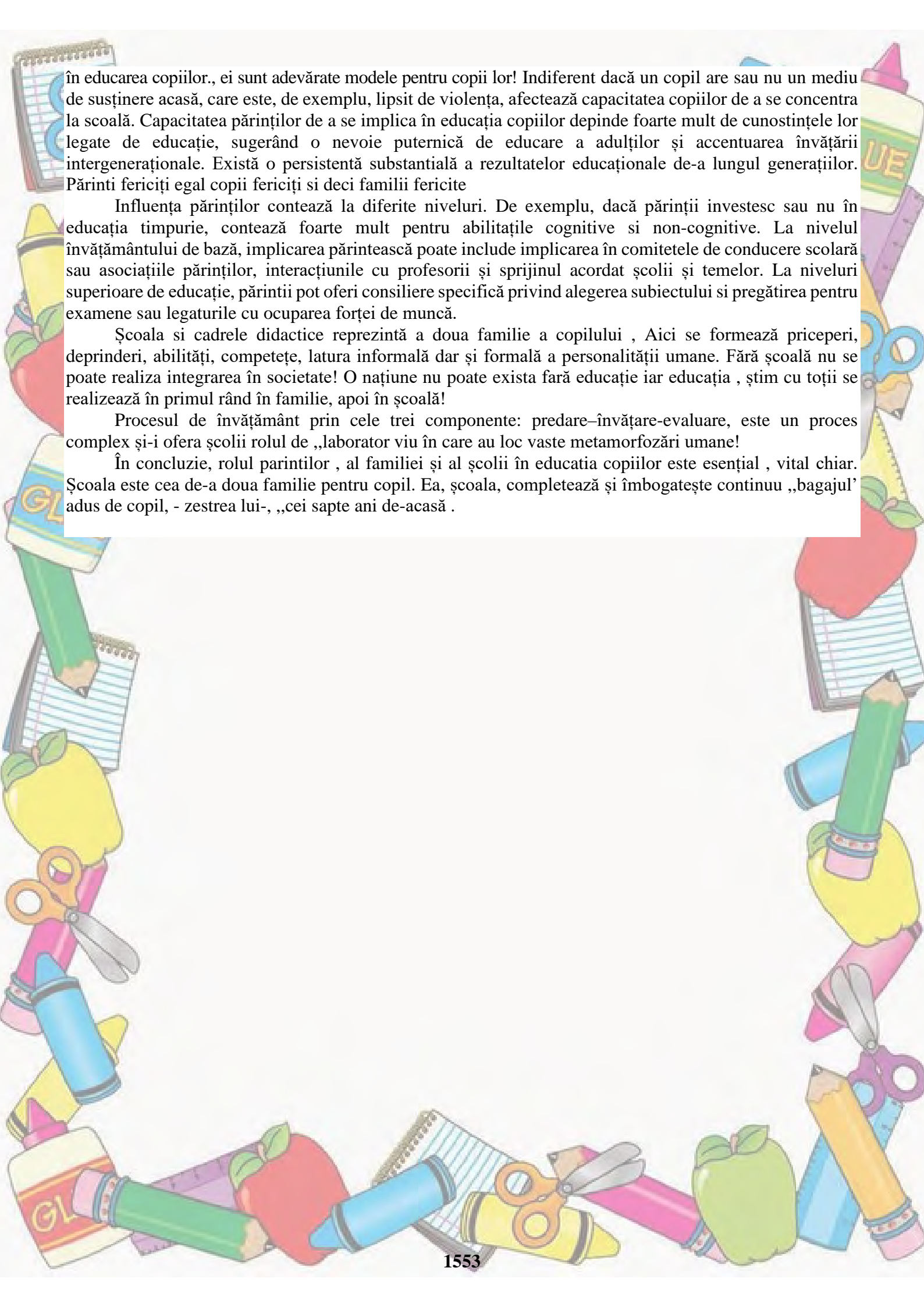
- Dezvoltarea copilului este dependentă de calitatea relațiilor dintre el și părinții lui. Prima grijă a părinților trebuie să fie cunoașterea nevoilor copiilor lor.
- Abilitățile parentale reflectă nivelul individual de încredere în propriile forțe, cunoștințe și abilități.
- Proiectele și serviciile planificate în colaborare strânsă cu părinții și bazate pe propriile lor nevoi vor fi mai acceptabile și vor putea deveni practici uzuale.
- Toți părinții au nevoie de sprijin și ajutor în anumite perioade, dar cel mai adesea nevoile lor sunt diferite la stadii diferite și de aceea identificarea și rezolvarea problemelor educaționale necesită căi diferite.
- Creșterea copiilor este văzută în orice context ca o necesitate fundamentală ce presupune sprijin financiar, îngrijire în instituții potrivite și căldura căminului familial.

Activitatea de formare în educația familială se leagă de imaginea de sine și de rețeaua relațională a persoanei. Educația părinților aduce valoare relațiilor din interiorul familiei, dar și părinților ca persoane. Dacă vor ști mai bine, vor acționa mai eficient și vor avea mai mult succes în rezolvarea problemelor de familie.

Se constată că activitățile propuse de programele de educație a părinților ajută persoana pentru a se descoperi ca partener și ca părinte, dar și ca individ intenționat. În planul relațiilor cu anturajul familial, educația familială provoacă schimbări care se repercutează asupra climatului general al familiei ceea ce se traduce în faptele cotidiene, printr-o abordare mai coștientă a relațiilor dintre părinți și copii. La nivelul relațiilor cu copilul, adultul va face probe implicării sale și a interogării: se va preocupa de cunoașterea copilului, pentru că dorește să-și asume sarcina sa educativă, fără să se supună orbește instituției școlare.

Părinții joacă un rol important în educația copiilor. Factorii genetici, situația financiară și socială și relațiile familiale sunt importante pentru rezultatele educației copiilor.

Așa cum mulți parinți vor atesta, fără îndoială, implicarea și sprijinul pentru școlarizarea copiilor presupune expunerea la activități culturale și disponibilitatea materialelor educaționale. Să aruncăm o privire mai profundă la legăturile dintre părinți și succesul în educație al copiilor. Părinții joacă un rol cheie

În educarea copiilor., ei sunt adevărate modele pentru copiii lor! Indiferent dacă un copil are sau nu un mediu de susținere acasă, care este, de exemplu, lipsit de violență, afectează capacitatea copiilor de a se concentra la școală. Capacitatea părinților de a se implica în educația copiilor depinde foarte mult de cunoștințele lor legate de educație, sugerând o nevoie puternică de educare a adulților și accentuarea învățării intergeneraționale. Există o persistență substanțială a rezultatelor educaționale de-a lungul generațiilor. Părinți fericiți egal copii fericiți și deci familii fericite

Influența părinților contează la diferite niveluri. De exemplu, dacă părinții investesc sau nu în educația timpurie, contează foarte mult pentru abilitățile cognitive și non-cognitive. La nivelul învățământului de bază, implicarea părintească poate include implicarea în comitetele de conducere școlară sau asociațiile părinților, interacțiunile cu profesorii și sprijinul acordat școlii și temelor. La niveluri superioare de educație, părinții pot oferi consiliere specifică privind alegerea subiectului și pregătirea pentru examene sau legăturile cu ocuparea forței de muncă.

Școala și cadrele didactice reprezintă a doua familie a copilului, aici se formează priceperi, deprinderi, abilități, competențe, latura informală dar și formală a personalității umane. Fără școală nu se poate realiza integrarea în societate! O națiune nu poate exista fără educație iar educația, știm cu toții se realizează în primul rând în familie, apoi în școală!

Procesul de învățământ prin cele trei componente: predare-învățare-evaluare, este un proces complex și-i oferă școlii rolul de „laborator viu în care au loc vaste metamorfozări umane!

În concluzie, rolul părinților, al familiei și al școlii în educația copiilor este esențial, vital chiar. Școala este cea de-a doua familie pentru copil. Ea, școala, completează și îmbogățește continuu „bagajul” adus de copil, - zestrea lui-, „cei șapte ani de-acasă”.

ROLUL FAMILIEI ȘI ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR LĂUTARU ELENA MARGARETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 4 RM. VÂLCEA

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite (conștient sau nu!) o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Dincolo de sincopetele sistemului de învățământ, există atât de mulți oameni cu vocație, gata să-și ofere suportul și expertiza pentru rezolvarea provocărilor. Aceasta este o chemare la responsabilitate: ceea ce sădești în copilul tău de timpuriu va fi potențat și dezvoltat de școală, dependent de implicarea ta. Mai târziu, adultul format va fi o valoare pentru societate, un om cu simț civic, responsabil și moral... sau nu. La nivel micro, cum arată familia, așa arată și școala, iar la nivel macro, cum arată școala, așa arată și țara. În esență este vorba despre interdependență, conectare. Suntem dependenți unii de alții: școala nu poate să-și atingă scopurile fără susținerea familiei și invers.

Efectele Negative ale Școlii Online asupra dezvoltării copiilor și ce putem face ca să le evităm

Școala online a început să-și găsească din ce în ce mai mult locul în vocabularul și în viețile noastre. Copiii le vine aproape natural să se îndrepte dimineața spre laptop sau tabletă, în loc să-și pregătească ghiozdanele. Mulți dintre ei au dat uniforma școlară pe haine comode și s-au obișnuit să dea share screen în loc să iasă la tablă.

Ce știm cu siguranță este că cei mici, copiii, s-au adaptat la realitate mai ușor decât noi, adulții. Însă, chiar dacă s-au obișnuit cu noile rutine, trebuie să ne păstrăm atenția pe acele lucruri care nu le fac bine, pe efectele mai puțin vizibile, dar care sunt periculoase pe termen lung.

Noi, părinții, avem darul de a privi dincolo de ce se întâmplă azi, să gândim pe termen lung. Pentru că e la noi să ne protejăm copiii, să profităm de faptul că mult din felul în care se simt copiii noștri, fizic și emoțional, este la noi.

Bibliografie:

<https://ziarullumina.ro/societate/psihologie/rolul-familiei-si-scolii-in-educatia-copiilor-165577.html>
<https://uraniacremene.ro/parteneri/3-efecte-negative-ale-scolii-online-asupra-dezvoltarii-copiilor-si-ce-putem-face-ca-sa-le-evitam/>

PARTENERIATUL EDUCAȚIONAL GRĂDINIȚĂ- FAMILIE

PROF. ÎNV. PREȘC.: LAZA ELENA
GRĂDINIȚA PP „FURNICUȚA” ARAD

Termenul de „parteneriat educațional” este bazat pe premisa că cei care sunt implicați în educația copiilor au un obiectiv comun, acționează în aceeași direcție. Factorii implicați în educarea copilului: familia, grădinița, școala, comunitatea, colaborează și furnizează cele mai bune resurse și experiențe posibile pentru a îmbunătăți educația copiilor preșcolari.

Parteneriatul grădiniță- familie are în vedere continuarea de către familie a activităților desfășurate în grădiniță și încurajarea acestuia în ceea ce privește reușita școlară. Copilul este dispus la schimbare și încearcă să rezolve problemele ce apar așa cum știe, cum a învățat. De aceea are nevoie de susținere din partea părinților, educatoarelor, a tuturor membrilor care se află în jurul lui. Parteneriatul educațional presupune în primul rând comunicare eficientă între toți partenerii implicați. Chiar dacă sunt implicate doar grădinițe, educatoarele trebuie să comunice între ele, să facă schimb de materiale, să pregătească materiale didactice comune, să mențină o corespondență între grădinițele participante în cadrul parteneriatului.

Fiecare grădiniță poate iniția un parteneriat educațional. Toți participanții își propun aceleași obiective. Scopul parteneriatului educațional vizează identificarea nevoilor copiilor, dar și colaborarea partenerilor în stabilirea sarcinilor stabilite. Dacă toți partenerii educaționali cooperează, în jurul copiilor se formează o comuniune de suport, copiii se simt protejați, apreciați, comunică mai bine cu părinții, cu cadrele didactice, toate acestea având un rol în educația și dezvoltarea lor. Cu alte cuvinte, parteneriatele educaționale sunt o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activităților în unitatea de învățământ.

Dezvoltarea unor parteneriate eficiente între grădiniță și familie presupune o relație deschisă între educatoare și părinte care să le ofere acestora posibilitatea de a adresa întrebări, de a-și spune punctul de vedere în legătură cu o situație dată, de a-și exprima dorințele, dar și îngrijorările, de a participa activ în luarea deciziilor.

Implicarea părinților în educația copiilor presupune activitățile educative sau recreative pe care aceștia le desfășoară împreună cu copiii lor, această implicare fiind dependentă de mediul educațional al grădiniței. Dacă familia colaborează cu grădinița, participă la toate activitățile propuse în cadrul parteneriatului educațional, se va constata mai târziu succesul școlar al copilului. Legătura familie-grădiniță trebuie să fie una continuă, tot timpul trebuie să existe colaborare între acești doi membri cu rol definit în educația copilului. Dacă această legătură este întreruptă se crează un disconfort în ceea ce privește performanța copilului. Datorită acestui fapt, părintele care nu se implică în educația copilului la nivel de grădiniță va constata lipsa acestui fapt mai târziu.

Așadar putem spune că familia și grădinița sunt două elemente care trebuie să colaboreze în scopul dezvoltării armonioase a copilului, mai ales să fie parteneri egali în educarea acestora. Colaborarea grădiniță-familie are ca scop principal succesul școlar al preșcolarului.

FAMILIA-UN STĂLP DE SUSȚINERE ÎN ACTIVITATEA ȘCOLARĂ

LÁZÁR ANIKÓ, ÎNVĂȚĂTOR,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ GAÁL MÓZES-BARAOLT

Motto: „Iubirea este necesară, deoarece pentru fiecare dintre noi nu este suficient faptul de a exista. Un copil poate să trăiască fericit numai atunci când știe că este iubit. Numai atunci devine complet el însuși.” Luigi Verdi

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale (“cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral.

În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că *stimularea intelectuală* în primii ani de viață, *climatul emoțional stabil* din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), și *suportul parental continuu*, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului.

Dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: **familiali, școlari, comunitari**. Factorii familiali sunt ca proximitate și importanță cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase. Rezultatele mai multor studii arată că elevii care sunt înconjurați de dragostea și ajutorul membrilor familiei au rezultate mult mai bune la școală față de copiii ai căror părinți lucrează de dimineață până seara și care nu petrec prea mult timp împreună cu ei. De ce este importantă familia în educația copiilor? Pentru că are o influență deosebită asupra copiilor, care dobândesc mult mai repede și mai ușor cunoștințe despre obiceiuri comportamentale, stil de viață, societate și natură de la persoanele apropiate, cu autoritate în viața lor, decât de la profesori sau necunoscuți. De asemenea, familia are un rol foarte important în dezvoltarea copiilor atât din punct de vedere **intelectual**, cât și **fizic, moral și estetic**. Părinții sunt cei care de cele mai multe ori asigură hrana și celelalte elemente necesare copiilor: haine, cărți, rechizite, jucării, ceea ce îi determină pe cei mici să înțeleagă că au datoria să împlinească așteptările pe care le au adulții de la ei.

Mai mult decât atât, părinții au datoria de a le forma copiilor **conștiința, caracterul, voința, personalitatea și simțul responsabil**, dinainte ca cei mici să ajungă pe băncile școlilor.

Comportamentele educaționale ale părinților, chiar dacă sunt bine intenționate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvării lor la particularităților de vârstă și individuale, la situații concrete de acțiune, la sistemul de cerințe adresate copiilor, etc.

Severitatea exagerată – manifestată prin interdicții, prin brutalitate și prin privațiuni de tot felul – își va lăsa amprenta asupra personalității în formare a copilului. Astfel de părinți impun un regim de viață și, în special de învățură, peste limitele de toleranță psihologică și psihofiziologică specifică vârstei. Ei impun copiilor lor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activități recreative, la jocurile specifice vârstei și utilizează frecvent pedepse care lezează demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale. În afara programului școlar, copiii sunt puși adeseori să învețe mai multe limbi străine, să desfășoare activități artistico-plastice, sportive, etc, chiar dacă nu au aptitudini în acest domeniu.

La rândul lor, părinții superprotectori, care depun eforturi exagerate pentru a proteja copilul, pot constitui piedici în formarea și dezvoltarea personalității copilului. Acești părinți consideră că școala, viața în general, are o serie de cerințe care depășesc posibilitățile copilului sau copiii lor sunt fie “de o inteligență rară”, fie neajutorați, plătânzi, fragili, și de aceea trebuie menajați.

Considerând că nici unul dintre aspectele climatului familial prezentat nu este favorabil dezvoltării armonioase a personalității copilului, concluzionăm că “școlarul are nevoie acasă de un cadru general de viață în care să se simtă în siguranță”. Pentru aceasta el are nevoie de părinți calmi, înțelegători, afectuoși,

destul de maleabili în raporturile cu copilul, fără a da dovadă de slăbiciune. El are nevoie să simtă că părinții se ocupă de el, că iau parte la micile lui neazuri și la problemele care îl întristează, și că nu se dezinteresează de ceea ce se întâmplă la școală. Dar în același timp el are nevoie de un cadru de disciplină destul de ferm pentru a nu-l lăsa să-și închipuie că libertatea lui e fără margini și, totodată, să știe că părinții săi împărtășesc același nivel de exigență.”(M. Gilly).

BIBLIOGRAFIE:

BIRKH, HAYWARD S., Diferențele individualizate – Ed. Tehnica București 1999.

GILLY, Elev bun – elev slab, EDP București 1973; M. GOLU, Dinamica personalității, Ed. Geneze București 1993

CEI SAPTE ANI DE ACASĂ!

LAZAR IONELA

G.P.N. CIOCARLIA DE SUS

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la imitație și învățare, după modelul dat de părinți. Educația pe care copilul o primește de la părinți, în primii 7 ani de viață, își pune amprenta pentru întreaga viață.

Meseria de părinte este cea mai grea meserie din lume dar în același timp cea mai frumoasă și aducătoare de bucurie și satisfacții.

Împovărați de grijile cotidiene, părinții acordă, din păcate, din ce în ce mai puțin timp educației copiilor, comunicării cu ei, petrecerii unui timp de calitate în compania lor. Însă, unii părinți nu pierd prilejul de a le face câte „o lecție” de morală copiilor atunci când greșesc sau când primesc note mici la școală. Alți părinți, dimpotrivă, apelează la o protecție exagerată a copilului, ceea ce conduce la incapacitatea acestuia de a se adapta la cerințele societății. Copilul, membru al unei familii mai mult sau mai puțin numeroase, trebuie să se adapteze noilor condiții și să acționeze în conformitate cu ceea ce este de dorit din punct de vedere social, atât pentru stabilitatea familiei sale cât și pentru păstrarea echilibrului în plan psihic și social.

Familia poartă cea mai mare responsabilitate pentru cum își educă copiii, dar multe dintre lucruri îi scapă de sub control, deoarece acestea se învață din situațiile concrete de viață.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relațională care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

*“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”
(Mihail Levine).*

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental. Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura persoalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționale în funcție de care își structurează personalitatea.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil care știe să salute, să rostască acele cuvinte pe care noi, dascălii, le numim „magice”, și-anume: „mulțumesc”, „te rog”, „iartă-mă”, etc., care se comportă politicos cu cei de vârsta lui, dar mai cu seamă cu adulții.

A decorative border surrounds the text, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a blue notebook with a pair of blue scissors, a yellow crayon, a red apple, a white glue stick with 'GLUE' written on it, a green pencil, a blue notebook, a yellow apple, a pair of orange scissors, a blue crayon, a yellow crayon, a white glue stick with 'GL' on it, a green pencil, a red apple, a blue crayon, a yellow crayon with a pair of orange scissors, a pink crayon, a green apple, a blue crayon, and a yellow crayon with a pair of purple scissors. On the right side, from top to bottom, there is a blue crayon, a white glue stick with 'GLUE' on it, a yellow crayon with a pair of blue scissors, a yellow notebook, a red apple, a blue notebook, a green pencil, a blue crayon, a yellow crayon, a pink crayon with a pair of purple scissors, a blue crayon, a yellow crayon with a pair of purple scissors, a blue crayon, and a yellow crayon with a pair of purple scissors.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în diferite medii ale societății. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult, ca om pentru viitor.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

IMPORTANTA CELOR SAPTE ANI DE ACASA

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR,

LAZĂR IONUȚ – ALEX

“Copilaria este o stare fără vârstă, ea ține de infinit, este singura felie ve topește întregul univers înconjurător. Copilăria este seismograful care anunță cutremurele intime de mai târziu , în funcție de ea , omul se comportă într-un anumit fel când e matur și nu altfel“ - Petre Sălcudeanu

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, cu toții credem că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Pentru o bună educație a copilului este necesară colaborarea familiei cu grădinița. Apreciem că buna cunoaștere a ceea ce copilul trebuie să primească și primește concret din partea familiei, conjugată cu o muncă metodică pe baze științifice, din grădiniță, în condițiile unei bune colaborări permanente dintre familie și grădiniță, a unei îndrumări suficiente a familiei, reprezintă pârgii de bază în formarea personalității preșcolarului.

De reținut că: faptele de astăzi ale copiilor reprezintă o prefigurare certă a celor de mâine; deprinderile și convingerile "creionate" acum constituie baza modului de acțiune în viitor; atitudinile și comportamentele adulților cu care vin în contact (îndeosebi ale părinților) vor fi primele modele copiate cu fidelitate de către copii.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PR. PROF. LAZĂR LIVIU

ȘCOALA GIMNAZIALĂ TEODOR BĂLĂȘEL- ȘTEFĂNEȘTI (VĂLCEA)

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ. Este nevoie a se dezvolta un nou concept care să întărească schimbarea în relațiile școală-familie. Acest concept este parteneriatul educațional.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. Acesta presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

Parteneriatul educațional se realizează între:

- instituțiile educației : familie, școală și comunitate ;
- agenții educaționali: copil, părinți, profesori, specialiști în rezolvarea unor probleme educaționale ;
- membrii ai comunității cu influență asupra creșterii, educării și dezvoltării copilului (medici, factori de decizie, reprezentanți ai bisericii, ai poliției) ;
- influențele educative exercitate la anumite momente asupra copilului ;
- programele de creștere, îngrijire și educare a copilului.

Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea , părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității.

Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament : respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „ cei șapte ani de acasă ”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație . Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce , ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute . Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații . Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii

rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare eficientă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală. Colaborarea și cooperarea părinților cu școala sunt eficiente ambilor factori.

Dacă ne referim la optimizarea comunicării între profesori și părinți, se iau în calcul:

- calitatea celor doi poli ai colaborării (profesori și părinți);
- percepțiile fiecăruia;
- atitudinile care îi caracterizează;
- caracteristicile instituției școlare;
- caracteristicile familiei;
- modul de comunicare.

Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivații, dintre care enumerăm : părinții își cunosc copiii și doresc să îi descopere ca elevi, părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor. Forme de colaborare a părinților cu școala:

- prezența la ședințe și lectorate ;
- asistarea elevilor în efectuarea temelor ;
- participarea la activități cultural- artistice și sportive ;
- organizarea unor expoziții, serbări, excursii ;
- organizarea unui colț verde în școală ;
- atragerea unor fonduri pentru școală ;
- susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

O comunicare optimă învățător/ diriginte/ familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Factori care favorizează comunicarea:

- transmiterea informațiilor de către învățător/ diriginte într-o formă accesibilă părinților ;
- evitarea analizării critice sau blamării părintelui ;
- mediul ambiant de discuție să fie plăcut ;
- capacitatea învățătorului de a mobiliza părinții să comunice și să le asculte problemele
- evitarea subiectelor care privesc elevii problemă, se fac discuții individuale cu aceștia;
- rezolvarea problemelor copiilor, implicarea în găsirea unor soluții ;
- sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

Există două teorii importante privind relația școală- familie : teoria profesionalismului și teoria schimbului. Teoria profesionalismului consideră ca un element esențial serviciul făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, având drept criterii competența, un cod de etică profesională. Teoria schimbului consideră acțiunea umană în funcție de un câștig personal , un salariu asigurat, o competiție restrânsă. Cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece : părinții sunt parteneri ai școlii , eficacitatea învățământului poate fi ameliorată prin cooperarea între școală și familie, părinții sunt responsabili legali de educația copiilor. Atât părinții, cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste , corectitudine) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

Se accentuează azi ideea de a sprijini părinții și nu de a-i substitui. Se identifică tot mai clar ideea unor intervenții asupra familiei și deci, în primul rând, asupra părinților pentru a-i ajuta, forma și susține în sarcinile lor educative.

BIBLIOGRAFIE:

- Ecaterina Adina Vrasmaș, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, 2002;
- Nica I., Țopa L., *Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I*, E.D.P., București, 1974;
- Stoian, M., *Abecedarul părinților*, E.D.P., București, 1972.

„DOI PARTENERI , ACELAȘI SCOP-EDUCAREA COPILULUI”

ED. LAZĂR MARIANA-ALINA
GRĂDINIȚA GLODENII-GÂNDULUI

„Eu sunt copilul.Tu ții în mâinile tale destinul meu.Tu determini , în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață!Dă-mi , te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire.Educă-mă, te rog ca să pot fi o binecuvântare pentru lume!”

Familia joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fiziologice, sociale și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere.

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de acesta până la șapte ani, fiind determinată pentru dezvoltarea sa ulterioară, fiind , în primul rând , cadrul existenței biofizice al dezvoltării copilului , principalul obiectiv al familiei trebuie să fie, păstrarea sănătății, creșterea normal și călirea organismului.Un anumit regim necesar dezvoltării fizice armonioase, înseamnă asigurarea unui program zilnic care trebuie să respecte orele de somn, activitate, joc, plimbare, masă.Dar copilul nu are nevoie numai de adăpost , hrană și haine, familia și căminul reprezintă pentru copil și „școala primilor ani”în care se pun bazele viitoarei sale conștiințe , al tuturor trăsăturilor care îl vor defini ca om întreg , ca persoană cu statut social.

Părinții reprezintă primii mentori reali în viața copilului, furnizându-i primele repere de orientare în lume , primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și din societate, primele sfaturi, norme și reguli de conduită.Creșterea și educarea copilului , ceea ce înseamnă „bun” pentru el, se află într-o dinamică permanentă de la o cultură la alta, de la o perioadă la alta. Părinții trebuie să devină conștienți de influența pe care o exercită în viața copilului, să cunoască că educația dată propriului copil este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de celelalte, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Începând cu primii ani de viață, copilul preia de la părinți gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament pozitive ca :sânguință, cinstea, politețea, sociabilitatea, inițiativa creatoare, dispoziția de colaborare.Toate acestea cer calm, înțelegere, răbdare, dragoste de copil. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil să facă fapte bune.Pentru a descoperi binele trebuie să existe un cod de conduită bazată pe egala respectare atât de copil cât și de părinți. Dragostea de „bine”, de adevăr, are nevoie mai ales de acțiune, de descoperire a virtuților de către copil.Greșesc acei părinți, care interzic copiilor să apuce, să desfacă jucăriile, să le pipăiască, să le privească și chiar să le izbească.Activismul precum și curiozitatea acută de a cerceta tot ce-l înconjoară trebuie stimulate, încurajate înțelegând copilul ca pe o ființă autonomă.

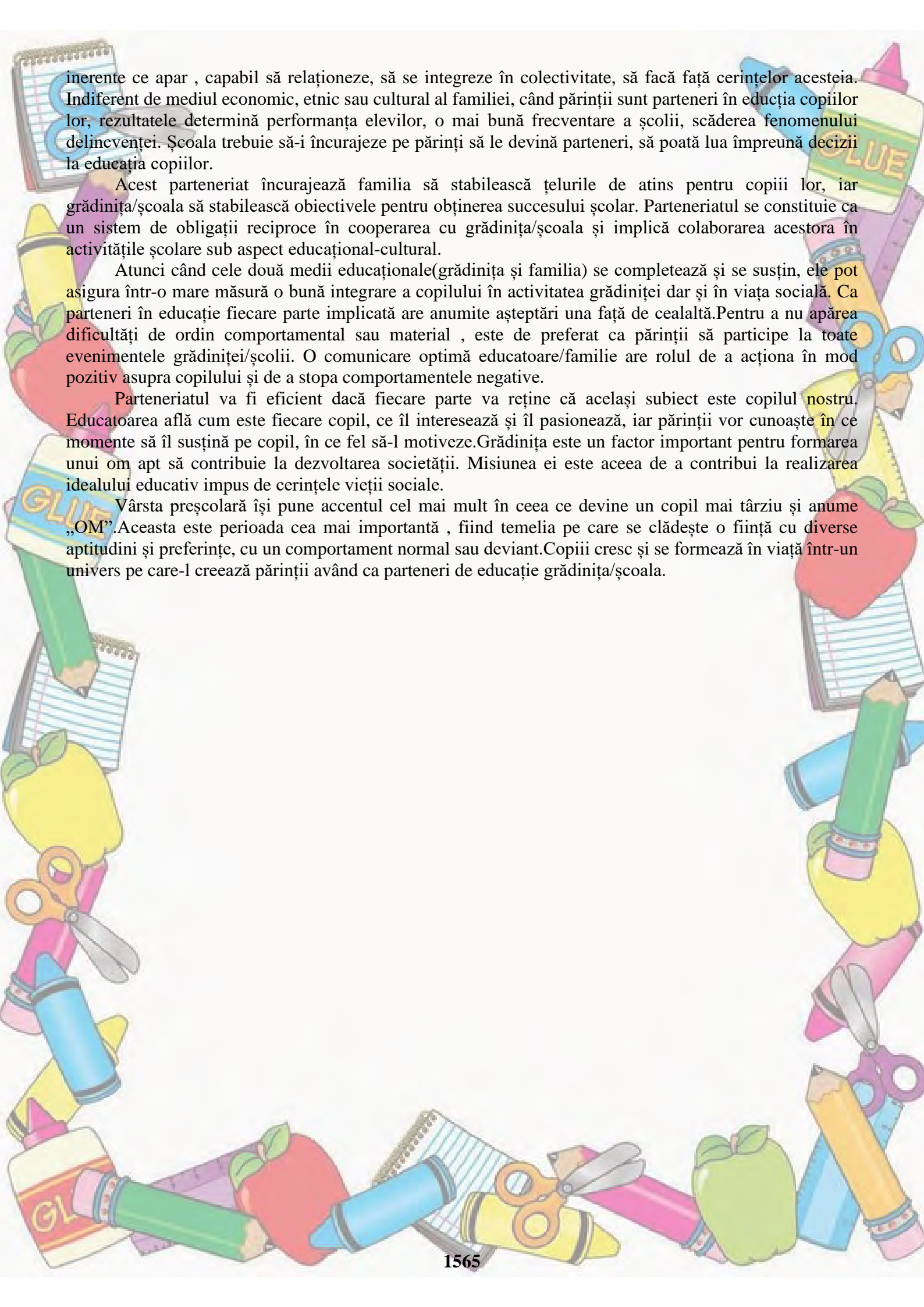
Cultivarea dragostei față de frumos se realizează tot în familie prin pregătirea bunului gust al copilului față de ținuta și locuința sa, precum și de frumusețea în comportare și în relație cu cei din jur.

Orice experiență de viață, orice relație afectivă vor fi resimțite în funcție de bazele oferite de familie.Familia reprezintă pentru copil, structura socio-afectivă de bază, principala structură protectoare absolute necesară existenței lui.În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui , oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și educatori;cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia , să completeze golurile din procesul instructiv-educativ și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități(o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Colaborarea dintre familie și grădiniță/școală este un factor esențial în procesul de educare a copiilor.Numai împreună putem reuși să dăm societății un cetățean pregătit, gata să înfrunte problemele

inerente ce apar , capabil să relaționeze, să se integreze în colectivitate, să facă față cerințelor acesteia. Indiferent de mediul economic, etnic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri în educația copiilor lor, rezultatele determină performanța elevilor, o mai bună frecvență a școlii, scăderea fenomenului delincvenței. Școala trebuie să-i încurajeze pe părinți să le devină parteneri, să poată lua împreună decizii la educația copiilor.

Acest parteneriat încurajează familia să stabilească țelurile de atins pentru copiii lor, iar grădinița/școala să stabilească obiectivele pentru obținerea succesului școlar. Parteneriatul se constituie ca un sistem de obligații reciproce în cooperarea cu grădinița/școala și implică colaborarea acestora în activitățile școlare sub aspect educațional-cultural.

Atunci când cele două medii educaționale(grădinița și familia) se completează și se susțin, ele pot asigura într-o mare măsură o bună integrare a copilului în activitatea grădiniței dar și în viața socială. Ca parteneri în educație fiecare parte implicată are anumite așteptări una față de cealaltă.Pentru a nu apărea dificultăți de ordin comportamental sau material , este de preferat ca părinții să participe la toate evenimentele grădiniței/școlii. O comunicare optimă educatoare/familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative.

Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru. Educatoarea află cum este fiecare copil, ce îl interesează și îl pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să îl susțină pe copil, în ce fel să-l motiveze.Grădinița este un factor important pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății. Misiunea ei este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale.

Vârsta preșcolară își pune accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume „OM”.Aceasta este perioada cea mai importantă , fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant.Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții având ca parteneri de educație grădinița/școala.

ROLUL PĂRINȚILOR COPILOR CU DIFICULTĂȚI DE ÎNVĂȚARE ÎN EDUCAȚIE

PROF. INV. PRESCOLAR LAZAROIU SIMONA NICULINA

SCOALA GIMNAZIALA CIPRIAN PORUMBESCU COMANESTI, JUDET BACAU

Familiei îi revine un rol covârșitor, în calitate de factor microsocial de bază în influențarea adaptării școlare a copilului. Copilul face primii pași în acest proces cu sprijinul aproape exclusiv al familiei. În familie trebuie să existe un mediu propice dezvoltării și educației copilului, membrii familiei trebuie să confere echilibru, siguranță și afecțiune. Ambianța familială va avea o influență hotărâtoare asupra viitorului copilului, a percepției asupra lumii și societății pe care acesta o va manifesta. Adaptarea depinde foarte mult de autocontrolul membrilor familiei (în speță, al părinților) și de modul cum aceștia gestionează relația cu copilul. Părintele este principalul responsabil în creșterea, formarea și educarea copilului, el este „primul și nelipsitul dascăl din viața unui copil” (v. A. Faber, E. Mazlish, p.12).

Specialiștii țin însă să atragă atenția asupra tipului nou de familie cu care se confruntă societatea actuală, aflată într-o criză tot mai acută. Prioritare pentru familia actuală nu mai sunt educația și promovarea valorilor pozitive, ci bunăstarea materială, interesele personale egoiste. Tot mai des ne întâlnim de cazuri de familii cu părinți considerați normali, dar cu copii care prezintă tulburări de comportament, hiperactivitate și ADHD, autism, deficiențe mentale și locomotorii etc. Copiii diferiți se manifestă diferit în situații de criză privind dinamica familială (separarea părinților, divorțul, abandonarea familiei, decesul unuia sau ambilor părinți etc.) la care se adaugă și diferitele abuzuri (viol, incest etc.). Chiar dacă pe unii copii pare să îi afecteze mai puțin aceste fenomene, totuși s-ar putea ca acestea să lase sechele profunde în psihicul și sănătatea emoțională, iar consecințele vor fi vizibile mai devreme sau mai târziu. O familie destrămată, chiar dacă se reface, va afecta copilul, care va fi nevoit să se adapteze noului climat familial, afectându-i implicit viața de școlar. O consiliere psihopedagogică, psihologică și chiar psihiatrică (dacă este cazul) poate depista din timp eventualele probleme și le poate cel puțin ameliora, dacă nu le poate rezolva.

Un aspect negativ omniprezent în sistemul educațional românesc îl reprezintă „abandonarea” în școală a unor copii de către propriii lor părinți, fie prea ocupați să muncească (de multe ori în străinătate) ca să-și asigure lor și familiei un trai normal, fie prea avizi să-ți satisfacă propriile interese egoiste prin derularea de afaceri aducătoare de profit, fie pur și simplu dezinteresați de soarta copiilor, părinții care își „caută” în acte de violență, alcool și chiar droguri rezolvarea problemelor, ajungând să-și abandoneze domiciliul, să divorțeze etc. Există și destui părinți care „se spală pe mâini” responsabilizând doar școala pentru educația copiilor lor sau părinți care depun prea ușor armele, justificând că „nu am ce să-i mai fac copilului” care, din cauza dificultăților de învățare, capătă un comportament indezirabil sau deviant. Prin aceste atitudini și comportamente ei ajung să încurajeze inadaptația școlară, problemă favorizată și de lacunele legislative și procedurale din sistemul de învățământ actual.

În modelul tradițional, relațiile familiei cu școala sunt aproape inexistente sau au un caracter informal, ocazional. În condițiile integrării în structurile învățământului de masă a copiilor cu cerințe educative speciale, e necesar ca părinții să participe direct la viața școlii și chiar să influențeze anumite decizii care privesc procesul educațional. Absența sau indiferența părinților în ceea ce privește problemele educaționale ale copilului vine în opoziție cu ideea de integrare sau incluziune. În acest sens apar o serie de dificultăți cauzate de atitudinea de reținere sau neîncredere a părinților care rezultă din reprezentări/mentalități eronate cu privire la viața și evoluția școlară a unui copil cu cerințe educative speciale. Având în vedere perspectiva învățământului de tip incluziv, părinții au dreptul să-și exprime propria viziune asupra modului de funcționare a școlii și să participe concret la influențarea actului managerial din școală. De asemenea, familiile copiilor cu cerințe educative speciale au obligația să se implice în activitățile extrașcolare ale copiilor și să dea dovadă de răbdare și înțelegere față de schimbările mai lente sau mai rapide din viața copiilor lor.

Relația familie-școală se bazează pe încredere mai ales atunci când vorbim despre copii cu dificultăți de învățare integrați în învățământ de masă. Comunicarea eficientă asigură încrederea reciprocă. La începutul parteneriatului cu părinții, profesorii trebuie să se gândească ce pot învăța de la părinți despre

copiii lor. Pentru ca această comunicare să fie eficientă profesorii trebuie să apeleze la bune deprinderi de ascultare. Ascultând atent părintele se poate stabili o relație deschisă cu sprijin reciproc. A ști să ascuți înseamnă a fi capabil să crezi premisele colaborării. Ascultarea activă înseamnă a fi cu adevărat activ .

Pentru o mai eficientă susținere a școlii incluzive din partea familiilor care au copii cu CES, membrii acestora trebuie să satisfacă un minimum de cerințe:

- să participe activ la toate activitățile școlii și să se implice în promovarea practicilor de integrare școlară a copiilor cu cerințe speciale la toate nivelurile vieții sociale;
- să fie modele de acțiune și comportament în acceptarea și susținerea integrării persoanelor cu cerințe speciale din comunitățile lor;
- să sprijine profesorii în alegerea unor strategii realiste cu privire la evoluția și formarea copiilor în școală și în afara ei;
- să fie parteneri sinceri de dialog și să accepte fără rezerve colaborarea cu echipa de specialiști care se ocupă de educarea și recuperarea copiilor lor, urmărind împreună progresul înregistrat de copil în diverse situații de viață;
- să colaboreze cu alți părinți în grupurile de suport ale părinților și să împărtășească și altora experiențele personale cu propriii copii la activitățile desfășurate în mijlocul familiei;
- să fie convinși de avantajele oferite de școala incluzivă copiilor cu cerințe speciale și să accepte fără resentimente eventualele limite impuse de gradul și complexitatea deficiențelor acestora.

Se evidențiază în mod tipic caracteristici legate de condițiile de acasă și din familie ale elevilor ca fiind unele din barierele principale în învățare. Ca și exemple se pot menționa:

- resursele financiare ale familiei;
- atitudinile părinților față de școală și educație;
- starea de sănătate și nutrițională a copilului;
- stresul cauzat de separarea părinților sau de familii disfuncționale;
- proveniența dintr-o familie ce călătorește mult;
- începerea școlii cu slabe abilități de vorbire, vocabular deficitar și insuficienta pregătire pentru citit-scris.

Școlile întâlnesc cele mai mari dificultăți atunci când se confruntă cu bariere pe care le consideră externe și cu mult în afara controlului școlii –condițiile de acasă și din familia elevului care afectează abilitatea acestuia de a fi complet receptiv la oportunitățile educaționale pe care le oferă școala. Cu siguranță că școlile și profesorii nu pot să rezolve toate problemele sociale pe care le întâlnesc. Dar, cadrele didactice trebuie să combine o concentrare pe responsabilitățile lor profesionale distincte cu dezvoltarea continuă a unui climat tolerant și cald care ține seama de nevoile, problemele și istoria de viață a tuturor elevilor.

Prin comunicarea bilaterală părinții creează un parteneriat strâns în sprijinul copiilor, se formează comunitatea și cultura școlii, cadru în care aceștia se simt ca „membri ai unei familii”. Părinții răspund la această cultură prin participarea la educația copiilor în moduri în care ei înșiși niciodată nu le-au cunoscut.

Factorii care influențează părinții în implicarea lor în educația copiilor, includ: nivelul educațional al părinților; grupurile din care ei fac parte; atitudinea conducerii școlii; influențele culturale; problemele familiei în îngrijirea copilului. „Educația copiilor cu cerințe educaționale speciale este o sarcină care trebuie împărțită între părinții acestora și profesioniști. O atitudine pozitivă din partea părinților favorizează integrarea școlară și socială. Părinții au nevoie de sprijin pentru a-și putea asuma rolul de părinți ai unor copii cu cerințe speciale.”(Declarația de la Salamanca - Spania asupra educației cerințelor speciale, adoptată la conferința mondială „Acces și calitate”organizată de UNESCO și Ministerul Educației din Spania, în perioada 7-10 iunie 1994. pg. 19).

Familia este mediul normal în care personalitatea unui copil, cu sau fără deficiențe, se dezvoltă armonios sub toate aspectele. Succesul educației incluzive este asigurat de comunicarea dintre familie și școală. la rândul ei, școala și toate cadrele didactice trebuie să creeze un mediu primitiv pentru implicarea familiei în recuperarea, adaptarea și integrarea copiilor cu cerințe speciale, prin:

- solicitarea tuturor familiilor cu copii care prezintă cerințe educaționale speciale să participe la aplicarea programului educațional și terapeutic propus;
- recunoașterea cerințelor și drepturilor familiilor de a alege dacă, în ce măsură, cum și când pot participa la cât mai multe activități terapeutice, pentru continuarea lor acasă;
- includerea familiilor, în mod obișnuit și consecvent, în schimbul de informații despre copil;

-
- identificarea resurselor din cadrul programului educațional și recuperator-terapeutic al elevilor cu cerințe speciale prin care se pot sprijini activitățile părinților;
 - anunțarea familiei în legătură cu activitățile propuse în programul recuperator-terapeutic și completarea lui la solicitările părinților;
 - informarea familiilor despre schimbările survenite în cadrul programului;
 - acceptarea feed-back ului primit de la familie ca informații utile în ameliorarea programelor destinate educării și recuperării elevilor cu dificultăți de învățare.

Colaborarea dintre cadrele didactice și familie este posibilă numai dacă fiecare dintre cei implicați înțelege rolul pe care îl joacă în viața copilului. Părinții au nevoie de educație pentru a ști cum să-și crească copiii. Dacă părinții și cadrele didactice lucrează împreună, se poate sprijini dezvoltarea copilului, iar cerințele sale pot fi îndeplinite într-o măsură mai mare, știut fiind faptul că familia este unul dintre factorii a căror contribuție este foarte importantă în procesul de integrare școlară a copiilor cu dificultăți de învățare.

Bibliografie

Aurelia Coașan, Anton Vasilescu, *Adaptarea școlară*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1988;

Alois Gherguț, *Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale*, Editura Polirom, 2006

Adele Faber, Elaine Mazlish, *Comunicarea eficientă cu copiii acasă și la școală*, Ed. Curtea Veche, București, 2002

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAREA COPILOR

**PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR, LEITAN ANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 PUSTA, JUDEȚUL SĂLAJ**

Se consideră că scopul educației are ca produs final ființa umană autonomă în raport cu propriul său destin, propria sa personalitate, deși așa cum afirma Debesse „educația nu-l creează pe om, ea îl ajută să creeze”. Una din definițiile educației precizează ca aceasta este activitatea sistematică pe care adulții o desfășoară asupra copiilor și adolescenților, din dorința de a-i pregăti pentru viață, într-un mediu determinat.

Factorii care determină reușita la învățatură sunt inteligența, condițiile pedagogice, mediul social, cultural și familial în care trăiește copilul.

Mediul familial deține un loc central între factorii determinanți ai evoluției copilului. Faptul că copilul este înzestrat cu un uimitor potențial de dezvoltare, foarte receptiv la influențe externe-pozitive sau negative nu este un adult în miniatură, ci doar un candidat la umanizare.

Fundamentarea personalității copilului se realizează în mare măsură în sânul familiei, care reprezintă deopotrivă universul afectiv al viitorului adult. Educația părinților, stilurile și metodele de educare a copiilor folosite de către părinți alese mai mult sau mai puțin aleator și practicate zilnic sub forma cerințelor și atitudinilor față de copil, au un rol important în educarea și formarea personalității copilului. Educația copilului este direct influențată de modelul și natura situațiilor trăite nemijlocit și intens de către copil în mediul familial care este considerat locul de inserție al copilului în societate și nu numai.

Eficiența factorului familiei depinde însă de cât de conștientă este aceasta că educația copilului nu sfârșește cu ea, că ceea ce face ea este numai o parte dintr-o operă ce o depășește.

Familia trebuie să-și cunoască răspunderile și limitele și mai ales să le accepte pe acestea din urmă, colaborând cu toți ceilalți factori educativi.

Formarea omului este o sarcină complexă și de înaltă răspundere care trebuie realizată fără pierderi de valori umane. Îndeplinirea acestei misiuni nobile, cu dezideratul său major de a ameliora progresiv capacitatea de adaptare a omului la cerințele impuse complexitatea și mobilitatea vieții sociale revine în primul rând școlii, respectiv cadrelor didactice. Selectarea și asimilarea continuă a informațiilor, transferul de la o activitate la alta a cunoștințelor asimilate și a deprinderilor formate, abilitatea de a lua cu promptitudine decizii corecte, capacitatea de a evalua deciziile gândirii, creativitatea, perseverența în învingerea dificultăților, trebuința de autorealizare, stabilitatea emoțională optimă, capacitatea de autoreglare sunt doar câteva din trăsăturile de personalitate indispensabile omului educat ca element activ al societății. Absența sau diminuarea capacității de adaptare duce inevitabil la multiplicarea eșecului școlar, profesional, familial, social, la fenomene de inadaptare școlară, socioprofesională.

Reușita sau nereușita elevului la învățatură este în funcție de exigența normelor școlare. Succesul școlar poate fi considerat o expresie a concordanței între capacitățile, interesele elevului, pe de o parte și exigențele școlare formulate și prezentate elevului prin diverse metode instructiv-educative, pe de altă parte.

Elevii care prezintă dificultăți de adaptare la exigențele, la programele școlare necesită o atenție mărită din partea școlii. Adaptarea școlară este o condiție a reușitei școlare. Astfel în primul rând se cere descifrarea, pentru fiecare elev în parte a cauzelor și a condițiilor de adaptare. Se cercetează configurații de factori fizici, intelectuali, afectivi, caracteriali pe de o parte și familiali, sociali și pedagogici, pe de altă parte considerându-se că eșecul în învățare provine din dezarmonia dintre factori sau deficiența sau absența unora dintre ei. Factorii etiologici se caută atât în mediul școlar, în special în calitatea activității instructive cât și în condițiile familiale, precum și în particularitățile individuale a elevului. Neadaptarea este întotdeauna multicauzală. Școlarul are nevoie acasă de un cadru general de viață în care să se simtă în siguranță. Pentru aceasta el are nevoie să simtă că părinții se ocupă de el, că iau parte la micile lui probleme și că sunt interesați de ceea ce se întâmplă la școală. Dar în același timp el are nevoie de un cadru de disciplină asemănător cu cel de la școală.

Încrederea în sine observată la elev este oglinda încurajării și încrederii ce i se acordă în familie și în școală. Pe baza evaluării sistematice a randamentului școlar de către părinți și profesori, copilul își formează o autoevaluare din ce în ce mai realistă care se manifestă în nivelul de aspirație al elevului.

De cele mai multe ori familia vine în sprijinul școlii pentru realizarea reușitei școlare a elevului. Colaborarea reală dintre școală și familie poate fi un factor favorizant al învingerii de către elev a dificultăților sale școlare. Atât mediul școlar cât și cel familial influențează succesul școlar al copilului.

Bibliografie:

Kulcsar Tiberiu „Factorii psihologici ai reușitei școlare” Editura Didactică și Pedagogică, București, 1978

Mihaela Jigău „Factorii reușitei școlare”, Editura Grafoart, București, 1998

PARENTINGUL DIN PERSPECTIVĂ CREȘTINĂ. PARENTINGUL RELIGIOS (STUDIU ȘTIINȚIFIC)

PROF. ÎNV. PRIMAR, LEONTE MARIA DOINA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIRON COSTIN” SUCEAVA

Parentingul este un termen împrumutat din limba engleză și nu are un corespondent în limba română. El însumează tot ceea ce presupune demersurile părinților pentru educarea și dezvoltarea copiilor lor într-un mod competent, asumat, informat, bazat pe o relație corectă părinte-copil (Brooks, 1981).

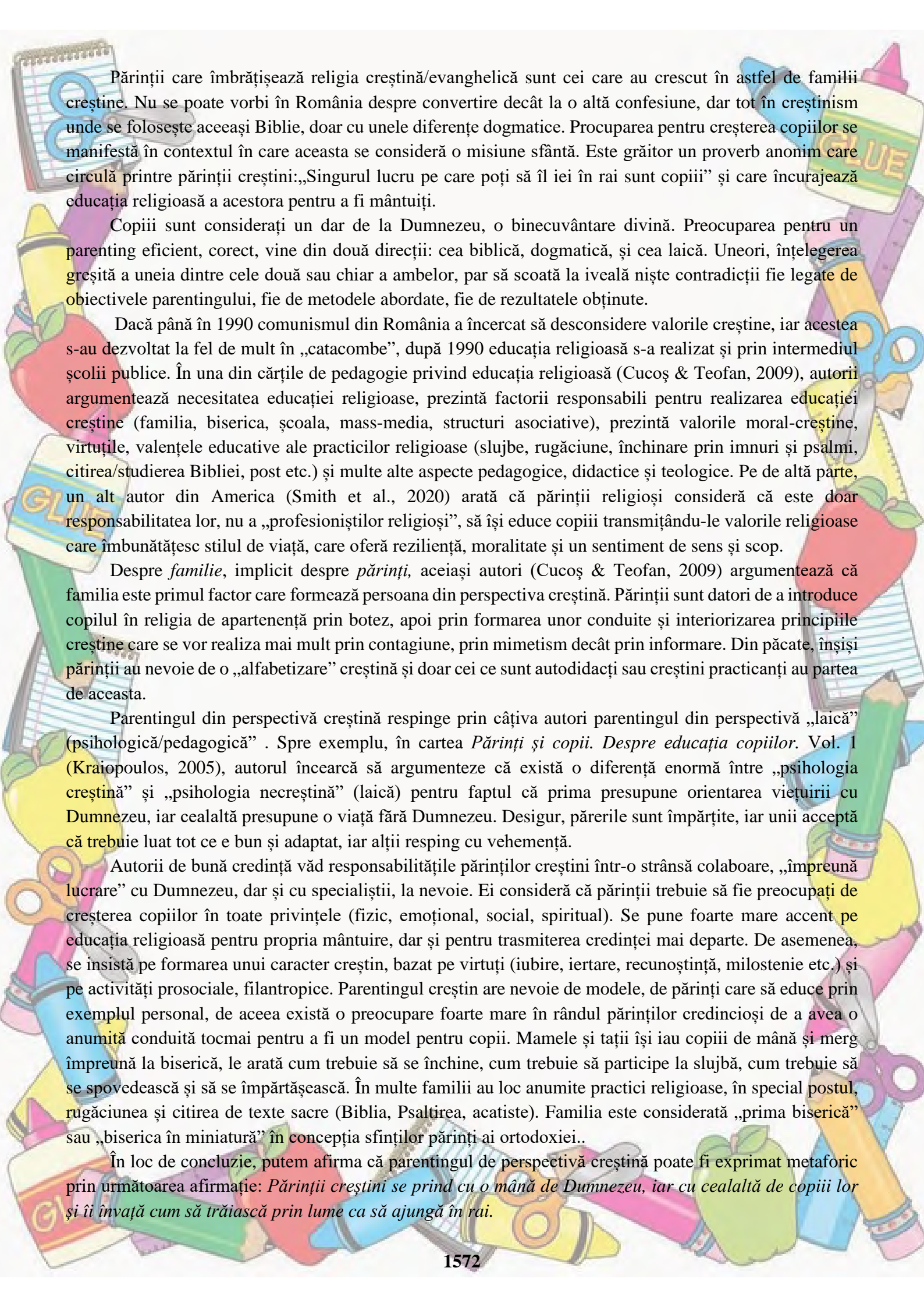
Creșterea copiilor este o acțiune complexă, de durată, cu multiple provocări pentru părinți și a câștigat o atenție de anvergură în domeniul cercetării din diferite discipline științifice. Multe teorii susțin și argumentează faptul că părinții împlinesc un rol esențial în creșterea și dezvoltarea copilului, ceea ce a determinat activități de cercetare în acest domeniu cu mai bine de 75 de ani în urmă (Kuppens & Ceulemans, 2019).

Atunci când în atenția studiului sunt părinții, cercetătorii pot urmări câteva aspecte specifice luând în considerare practicile parentale, dimensiunile parentale sau stilurile parentale. *Practicile parentale* au fost definite ca fiind comportamente specifice care pot fi observate în mod direct și pe care părinții le folosesc pentru a-și socializa copiii (Darling & Steinberg, 1993). Spre exemplu, dacă părinții se folosesc de anumite practici parentale cu scopul de a promova realizările academice ale copiilor, acest fapt demonstrează implicare prin participarea la ședințele cu părinții sau controlul zilnic al temelor copiilor și, eventual, sprijinirea în rezolvarea acestora. Alte practici parentale se referă la întărirea pozitivă, disciplină sau rezolvarea problemelor.

În rândul oamenilor de știință există un consens cu privire la identificarea a cel puțin două dimensiuni definitorii ale parentingului: *sprijinul parental* și *controlul parental*. Dimensiunea sprijinului parental se referă la latura afectivă a relației părinte-copil, care se manifestă prin implicare, acceptare, disponibilitate emoțională, căldură și receptivitate (Goeke-Morey & Cummings, 2017). Sprijinul acordat copiilor a corelat cu rezultatele pozitive ale dezvoltării copiilor, cum ar fi prevenirea abuzului de alcool și a devianței de comportament (depresie și delincvență, externalizarea comportamentului problematic).

Dimensiunea de control parental are două subdiviziuni: control psihologic și comportamental. Ultimul constă în încercarea părintelui de a controla, de a gestiona sau de a regla comportamentul copilului, fie printr-un set de cerințe și reguli, strategii de disciplinare, un sistem de control al recompenselor și pedepselor, fie prin activități de supraveghere. S-a constatat că un nivel adecvat de control comportamental influențează pozitiv dezvoltarea copilului, în timp ce un control în doză insuficientă (monitorizarea parentală slabă) sau controlul comportamental excesiv (pedeapsa fizică) a fost corelat frecvent cu rezultate negative ale dezvoltării copilului, cum ar fi comportamentul deviant, conduită necorespunzătoare, depresie și anxietate (Kuppens & Ceulemans, 2019).

Printre diverse tipuri de parenting, găsim în literatura de specialitate (Gălan, 2016; Petro et al., 2018; Smith et al., 2020) și termenul de „parenting religios” care se referă la metodele și strategiile prin care părinții transmit copiilor lor credințele, valorile și practicile religioase. În cartea lor, Smith et al. (2020) arată că, în pofida diversității religioase masive dintre părinții evanghelici, mormoni, catolici, protestanți, evrei, hinduși, musulmani și budiști, aproape toți au același tip de abordare a formării religioase a copiilor. Pentru ei religia este considerată importantă pentru că reprezintă fundamentul pentru a deveni cea mai bună variantă a sinelui în călătoria dificilă prin meandrele vieții. Religia reprezintă, în primul rând, o resursă în călătoria plină de provocări ale acestei vieți, nu doar pentru pregătirea pentru o viață de apoi.

Părinții care îmbrățișează religia creștină/evangelică sunt cei care au crescut în astfel de familii creștine. Nu se poate vorbi în România despre convertire decât la o altă confesiune, dar tot în creștinism unde se folosește aceeași Biblie, doar cu unele diferențe dogmatice. Preocuparea pentru creșterea copiilor se manifestă în contextul în care aceasta se consideră o misiune sfântă. Este grăitor un proverb anonim care circulă printre părinții creștini: „Singurul lucru pe care poți să îl iei în rai sunt copiii” și care încurajează educația religioasă a acestora pentru a fi mântuiți.

Copiii sunt considerați un dar de la Dumnezeu, o binecuvântare divină. Preocuparea pentru un parenting eficient, corect, vine din două direcții: cea biblică, dogmatică, și cea laică. Uneori, înțelegerea greșită a uneia dintre cele două sau chiar a ambelor, par să scoată la iveală niște contradicții fie legate de obiectivele parentingului, fie de metodele abordate, fie de rezultatele obținute.

Dacă până în 1990 comunismul din România a încercat să desconsidere valorile creștine, iar acestea s-au dezvoltat la fel de mult în „catacombe”, după 1990 educația religioasă s-a realizat și prin intermediul școlii publice. În una din cărțile de pedagogie privind educația religioasă (Cucoș & Teofan, 2009), autorii argumentează necesitatea educației religioase, prezintă factorii responsabili pentru realizarea educației creștine (familia, biserica, școala, mass-media, structuri asociative), prezintă valorile moral-creștine, virtuțile, valențele educative ale practicilor religioase (slujbe, rugăciune, închinare prin imnuri și psalmi, citirea/studierea Bibliei, post etc.) și multe alte aspecte pedagogice, didactice și teologice. Pe de altă parte, un alt autor din America (Smith et al., 2020) arată că părinții religioși consideră că este doar responsabilitatea lor, nu a „profesioniștilor religioși”, să își educe copiii transmițându-le valorile religioase care îmbunătățesc stilul de viață, care oferă reziliență, moralitate și un sentiment de sens și scop.

Despre *familie*, implicit despre *părinți*, aceiași autori (Cucoș & Teofan, 2009) argumentează că familia este primul factor care formează persoana din perspectiva creștină. Părinții sunt datori de a introduce copilul în religia de apartenență prin botez, apoi prin formarea unor conduite și interiorizarea principiilor creștine care se vor realiza mai mult prin contagiune, prin mimetism decât prin informare. Din păcate, înșiși părinții au nevoie de o „alfabetizare” creștină și doar cei ce sunt autodidacți sau creștini practicanți au partea de aceasta.

Parentingul din perspectivă creștină respinge prin câțiva autori parentingul din perspectivă „laică” (psihologică/pedagogică” . Spre exemplu, în cartea *Părinți și copii. Despre educația copiilor*. Vol. 1 (Kraiopoulos, 2005), autorul încearcă să argumenteze că există o diferență enormă între „psihologia creștină” și „psihologia necreștină” (laică) pentru faptul că prima presupune orientarea viețuirii cu Dumnezeu, iar cealaltă presupune o viață fără Dumnezeu. Desigur, părerile sunt împărțite, iar unii acceptă că trebuie luat tot ce e bun și adaptat, iar alții resping cu vehemență.

Autorii de bună credință văd responsabilitățile părinților creștini într-o strânsă colaboare, „împreună lucrare” cu Dumnezeu, dar și cu specialiștii, la nevoie. Ei consideră că părinții trebuie să fie preocupați de creșterea copiilor în toate privințele (fizic, emoțional, social, spiritual). Se pune foarte mare accent pe educația religioasă pentru propria mântuire, dar și pentru transmiterea credinței mai departe. De asemenea, se insistă pe formarea unui caracter creștin, bazat pe virtuți (iubire, iertare, recunoștință, milostenie etc.) și pe activități prosociale, filantropice. Parentingul creștin are nevoie de modele, de părinți care să educe prin exemplul personal, de aceea există o preocupare foarte mare în rândul părinților credincioși de a avea o anumită conduită tocmai pentru a fi un model pentru copii. Mamele și tații își iau copiii de mână și merg împreună la biserică, le arată cum trebuie să se închine, cum trebuie să participe la slujbă, cum trebuie să se spovedească și să se împărtășească. În multe familii au loc anumite practici religioase, în special postul, rugăciunea și citirea de texte sacre (Biblia, Psaltirea, acatiste). Familia este considerată „prima biserică” sau „biserica în miniatură” în concepția sfinților părinți ai ortodoxiei.

În loc de concluzie, putem afirma că parentingul de perspectivă creștină poate fi exprimat metaforic prin următoarea afirmație: *Părinții creștini se prind cu o mână de Dumnezeu, iar cu cealaltă de copiii lor și îi învață cum să trăiască prin lume ca să ajungă în rai.*

Bibliografie:

Brooks, J. (1981). *Parenting*.

Cucoș, C. & Teofan. (2009). *Educația religioasă: Repere teoretice și metodice*. Polirom.

Darling, N., & Steinberg, L. (1993). Parenting style as context: An integrative model. *Psychological Bulletin*, 113(3), 487–496.

Goeke-Morey, M. C., & Cummings, E. M. (2017). Religiosity and parenting: Recent directions in process-oriented research. *Current Opinion in Psychology*, 15, 7–12.

Kraiopoulos, Arhim. S. (2005). *Parinti si copii. Despre educatia copiilor* (Vol. 1–vol. I). Editura Bizantină.

Kuppens, S., & Ceulemans, E. (2019). Parenting Styles: A Closer Look at a Well-Known Concept. *Journal of Child and Family Studies*, 28(1), 168–181.

Petro, M. R., Rich, E. G., Erasmus, C., & Roman, N. V. (2018). The Effect of Religion on Parenting in Order to Guide Parents in the Way They Parent: A Systematic Review. *Journal of Spirituality in Mental Health*, 20(2), 114–139.

Smith, C., Ritz, B., & Rotolo, M. (2020). *Religious parenting: Transmitting faith and values in contemporary America*. Princeton University Press.

FAMILIA- PRIMUL MODEL AL COPILULUI

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR LEPĂDATU MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SFÂNTUL VASILE”, PLOIEȘTI

Când spunem că un copil are „cei 7 ani de acasă”, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să spună: „Mulțumesc!”, „Te rog!”, „Bună ziua!”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Un copil cu bune maniere se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc „cei 7 ani de acasă”. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate

Educația începe în familie și, pentru a avea un copil cu „cei 7 ani de acasă”, părinții/bunicii trebuie să fie un model pentru el. Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani, se dezvoltă și se pregătește pentru viață. Ea are o funcție educativă, fiind prima instituție de educație, iar părinții sunt primii și cei mai importanți educatori din viața copilului. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, sinceritatea și cinstea.

Dezvoltarea se realizează pe mai multe domenii: fizic, intelectual, social, emoțional, toate fiind strâns legate între ele și influențându-se reciproc! Important este ca părinții să nu negligeze nici un domeniu de dezvoltare, pentru că toate influențează dezvoltarea globală a copilului.

Un copil trebuie să aibă dezvoltate, până la 6 -7 ani, prin educația primită acasă, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să mănânce singur, să se spele, să fie ordonat, să facă sport); să-și exprime propriile nevoi; să-și exteriorizeze trăirile, sentimentele și emoțiile, atât pozitive, cât și negative; să aibă bune maniere și un comportament dezirabil; un limbaj care să-i permită să comunice corect, coerent, expresiv; să fie consecvent și perseverent în realizarea unei sarcini; să-și concentreze atenția; să aleagă motivele și motivațiile, atunci când vrea să facă ceva; să aibă capacitate de relaționare socială.

La baza formării unui comportament corespunzător al copilului stă relația afectivă cu părinții. Iubirea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe.

Copilul trebuie educat să știe că recompensa pentru acțiunile lui nu este materială (dulciuri, jucării, bani), ci mulțumirea și bucuria părinților. Cei „7 ani de acasă” sunt vitali, pentru copil în primul rând, pentru părinți și societate, în al doilea rând.

Dr. Augusto Jorge Cury ne spune că în ziua de azi nu este de ajuns să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre șapte deprinderi ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

- Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii să gândească;
- Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc fiii pentru eșecuri;
- Părinții buni stau de vorbă, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;
- Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată.”

„Cei 7 ani de acasă” reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

ROLUL PĂRINTILOR ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. ÎNV. PREȘC. LEPOIEV GABRIELA-MARINELA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 26, TIMIȘOARA

De la naștere și până în momentul în care poate lua singur deciziile, copilul este supus influențelor familiale. În perioada copilăriei, principalul mediu de formare al copilului este familia. Mediul familial ocupă un loc central în evoluția copilului, de la imaturitate și până la maturitate. Ștefan Ludwig Roth spune că un copil se simte în largul său în momentul în care este el însuși. Și poate fi astfel, doar atunci când se află în mediul lui familial, obișnuit cu condițiile sale de viață, cu membrii familiei, cu lucrurile sale (Ionescu, Bocoș, 2009).

În perioada antepreșcolară, copilul depinde foarte mult de părinții săi, astfel că tot ei sunt cei care conduc copilul spre ceea ce cred ei că e mai bine pentru el. Acțiunile de viață curente ale unui copil sunt realizate neîncetat de influența formativă a părinților. Această influență a părinților asupra copilului este foarte puternică, deoarece se sprijină pe afectivitatea naturală dintre aceștia. Un copil se atașează prima dată de părinții lui, de aceea absența lor sau lipsa de afectivitate, precum și indiferența lor, pot duce la tulburări grave de caracter.

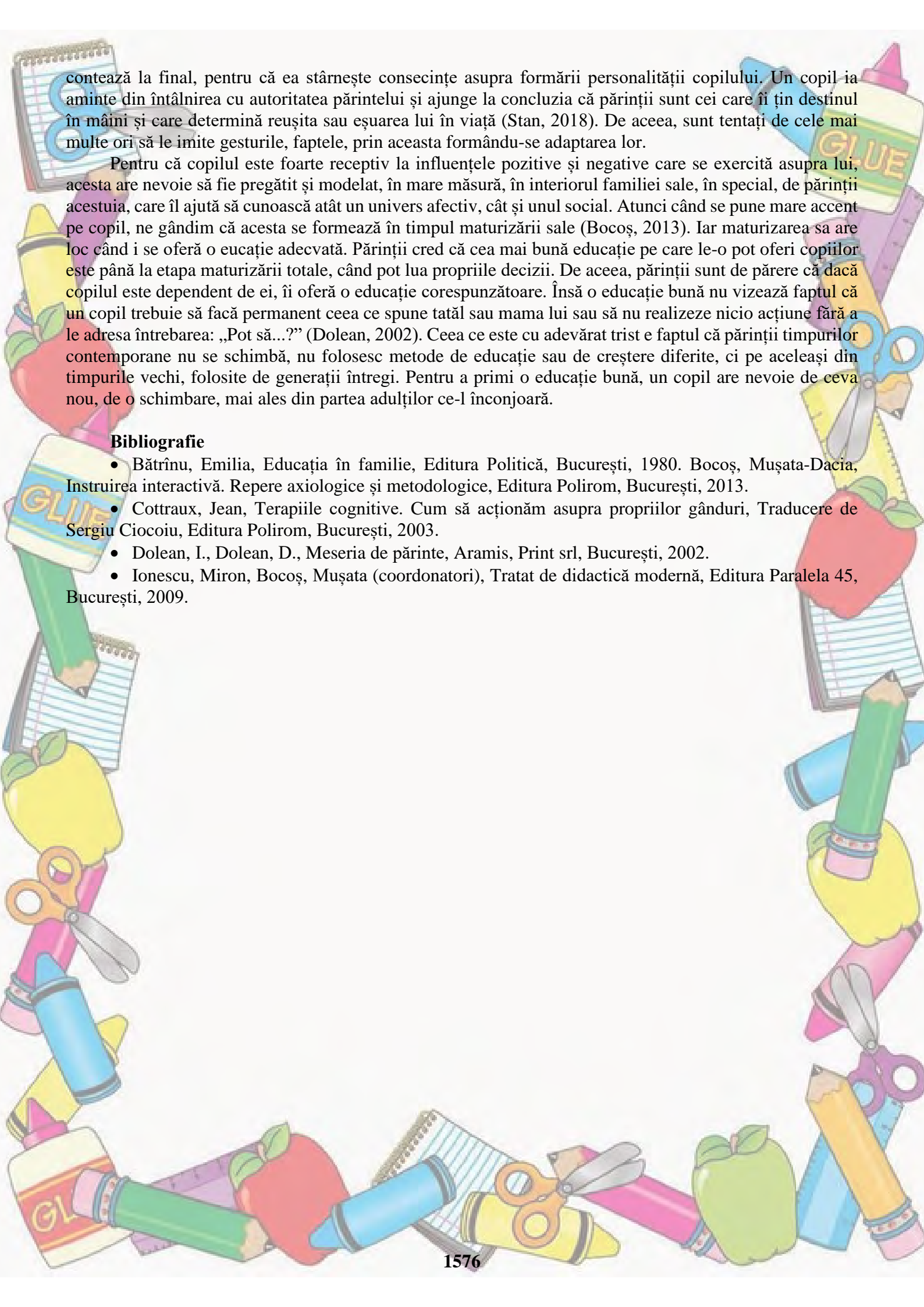
Bineînțeles, părinții sunt primele și cele mai importante persoane care au un rol deosebit în formarea personalității copilului. Prima persoană intermediară a copilului cu lumea este mama, a doua fiind tata. În relațiile cu părinții, micuțul cunoaște primele relații umane. Dragostea parentală se referă la schimbul afectiv între părinți și copii. Dacă dragostea este insuficientă sau chiar absentă, copilul devine nefericit, închis în sine, rezervat, trist, simțindu-se abandonat. Dimpotrivă, când dragostea aceasta este în exces sau se prezintă într-o formă exagerată, ea devine nocivă, iar copilul își însușește atribuții necorespunzătoare: devine mult prea alintat, schimbându-se rolurile între acesta și părinți, devine mult prea încrezător, închipuindu-și că părinții lui sunt și eroii lui.

Părinții, și în general familia, reprezentând „sâmburele” societății noastre, are sarcina de a asigura dezvoltarea morală și fizică a copilului. De părinți nu depinde doar maturizarea psihică a copilului, ci și felul în care îl educă pe copil, cum îi dirijează viața afectivă și cum va evolua copilul pe viitor. Educația copilului admite uneori influența ereditară. Pe scurt, acest lucru ar putea fi înțeles prin exemplul pe care îl oferă Cajal Marco, și anume că un copil crescut în lipsuri și nevoi, într-un mediu de teroare, nu poate ajunge o persoană plină de curaj, încredere și inițiativă. La fel se întâmplă și cu un copil crescut „din plin”, căruia i se îndeplinesc toate dorințele, acesta nu poate intra pe viitor într-un mediu social dependent normelor sociale elementare. În acest sens, părinții sunt cei care pregătesc copilul pentru viață. În cadrul familiei se formează principalele deprinderi, primele principii de viață și cunoștințe asupra realității. În copilărie, cea mai importantă este relația dintre dezvoltarea limbajului și mediul familial, prin care copilului i se dezvoltă gândirea.

Pe lângă ceea ce îi oferă școala, televizorul, cinematograful, biblioteca, strada, grupul de joacă, etc., se adaugă și ceea ce primește de la familie, de la părinți și anume, socializarea sau comunicarea care este un element foarte important. Socializarea acestuia prin familie, formarea lui pentru adaptarea la viața socială se realizează în corelație cu procesul formării personalității multilateral dezvoltate, nevoie impusă de trăsăturile societății socialiste în actuala fază de dezvoltare. Cea mai importantă problemă de educație care realizează formarea personalității copilului la vârsta copilăriei este cea a autorității.

Conform spuselor lui J. M. Bochenski, autoritatea reprezintă un raport între trei termeni. Aceștia sunt: un purtător, un subiect și un domeniu. Bochenski explică faptul că purtătorul posedă autoritatea, subiectul este persoana pentru care purtătorul are autoritatea menționată, iar domeniul este mărginit de multitudinea de probleme în mijlocul căreia subiectul purtător deține autoritatea în raport cu subiectul (Stan, 2018). Așadar, putem spune că doar prin autoritate te poți impune în fața unui copil. Ca și părinte, dăruiești în primul rând dragoste, iubire, înțelegere, dar fără autoritate în unele situații, nu se rezolvă nicio problemă.

Un copil este tentat să-și încerce părintele, să-l supună la o mulțime de teste, pentru a putea vedea dacă i se acordă libertate totală sau o libertate cu anumite limite. Atitudinea părinților este ceea care

contează la final, pentru că ea stârnește consecințe asupra formării personalității copilului. Un copil ia aminte din întâlnirea cu autoritatea părintelui și ajunge la concluzia că părinții sunt cei care îi țin destinul în mâini și care determină reușita sau eșuarea lui în viață (Stan, 2018). De aceea, sunt tentați de cele mai multe ori să le imite gesturile, faptele, prin aceasta formându-se adaptarea lor.

Pentru că copilul este foarte receptiv la influențele pozitive și negative care se exercită asupra lui, acesta are nevoie să fie pregătit și modelat, în mare măsură, în interiorul familiei sale, în special, de părinții acestuia, care îl ajută să cunoască atât un univers afectiv, cât și unul social. Atunci când se pune mare accent pe copil, ne gândim că acesta se formează în timpul maturizării sale (Bocoș, 2013). Iar maturizarea sa are loc când i se oferă o educație adecvată. Părinții cred că cea mai bună educație pe care le-o pot oferi copiilor este până la etapa maturizării totale, când pot lua propriile decizii. De aceea, părinții sunt de părere că dacă copilul este dependent de ei, îi oferă o educație corespunzătoare. Însă o educație bună nu vizează faptul că un copil trebuie să facă permanent ceea ce spune tatăl sau mama lui sau să nu realizeze nicio acțiune fără a le adresa întrebarea: „Pot să...?” (Dolean, 2002). Ceea ce este cu adevărat trist e faptul că părinții timpurilor contemporane nu se schimbă, nu folosesc metode de educație sau de creștere diferite, ci pe aceleași din timpurile vechi, folosite de generații întregi. Pentru a primi o educație bună, un copil are nevoie de ceva nou, de o schimbare, mai ales din partea adulților ce-l înconjoară.

Bibliografie

- Bătrînu, Emilia, Educația în familie, Editura Politică, București, 1980. Bocoș, Mușata-Dacia, Instruirea interactivă. Repere axiologice și metodologice, Editura Polirom, București, 2013.
- Cottraux, Jean, Terapiile cognitive. Cum să acționăm asupra propriilor gânduri, Traducere de Sergiu Ciocoiu, Editura Polirom, București, 2003.
- Dolean, I., Dolean, D., Meseria de părinte, Aramis, Print srl, București, 2002.
- Ionescu, Miron, Bocoș, Mușata (coordonatori), Tratat de didactică modernă, Editura Paralela 45, București, 2009.

FAMILIA – INSTANȚA EDUCAȚIONALĂ DE BAZĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: LEZEU COSMINA ANCA

Familia reprezintă cel dintâi mediu, în care are loc socializarea copilului (cei „șapte” ani de acasă), acest proces dezvoltându-se în dependență de relațiile pe care le are cu mama, tata, frații, surorile (și alți membri în cazul familiei lărgite). Cu toate acestea în ceea ce privește familia contemporană, se poate menționa ca ea își pierde treptat statutul său de instituție socială, structura ei se destramă, iar prin slăbirea interesului și controlului părinților față de preocupările copiilor i se diminuează funcția educativă.

Mulți părinți nu-și dau seama cât este de important ca, începând cu primul an de viață al copilului, să stabilească legături afective intense cu acesta, să identifice și să încurajeze proiectele și experiențele senzoriale și de cunoaștere a copilului. Potrivit studiilor medicale, relația copilului cu mama în primele 9-12 luni de viață este mult importantă pentru copil. Acesta, neavând încă o personalitate proprie, simte nevoia identificării cu persoana de lângă el. De asemenea, este demonstrat că, începând cu al 3-lea an de viață, copilul vede în tatăl său autoritatea în familie și, drept urmare, asimilează acest comportament exterior.

Familia este și se comportă ca matrice de viață fundamentală pentru existența și formarea personalității copilului, ca mediu educativ determinant, dar și ca sursă de dezadaptare și comportament deviant al copilului; din păcate, poate constitui o sursă de influență negativă. Familia constituie cel dintâi și cel mai important context de viață cu un rol deosebit în socializarea copilului.

Familia este considerată elementul natural și fundamental al societății, ea reprezintă una dintre construcțiile sociale cele mai vechi și mai specifice în asigurarea continuității și afirmării a speciei umane. În concepția antropologiei moderne, familia este cea mai mică unitate socială. Deși relativ independentă în raport cu societatea în interiorul căreia se formează, familia este determinată și condiționată în organizarea și evoluția sa, de modul în care este organizată societatea, pe care o reflectă.

O altă variabilă este structura internă a familiei. În primul volum al Elisabetei Stănciulescu intitulat „Sociologia educației familiale”, aceasta îl citează pe sociologul francez J. Lautrey, care confirmă ipoteza dependenței stilului educativ de modul de structurare a familiei. Acesta construiește trei tipuri de familii: familii slab structurate care prezintă copilului puține regularități, normale fiind aproape absente; familii cu structură rigidă care pun copilul în fața unor norme a căror aplicare nu admite nici o excepție; familii cu structură suplă care furnizează copilului regularități și norme flexibile, aplicabile în funcție de situație. (Stănciulescu, 1997, p. 94)

Se poate spune așadar că mediul (climatul) familial poate fi pozitiv sau negativ deci „bun” sau „rău” și se interpune ca un filtru între influențele educaționale exercitate de părinți și achizițiile psihocomportamentale realizate la nivelul personalității copiilor. Mediul familial pozitiv favorizează îndeplinirea tuturor funcțiilor cuplului conjugal și familial la cote înalte de eficiență. Aici, „în sânul familiei”, individul este așteptat, preferat, înțeles, prețuit, respectat, îi este cerută părerea, sfatul, opinia și dacă toate acestea la un loc devin factori motivaționali, vor duce la creșterea gradului de integrare a comportamentului său în viața și activitatea familială și totodată, la sporirea unității și coeziunii grupului familial. Prin această prezentare succintă a mediului familial, se poate observa că familia este primul și cel mai puternic mediu în care copilul se socializează, trecând de la starea de dependență la starea de autonomie.

Specialiștii în domeniul analizei și intervenției asupra grupului familial au ajuns la o concluzie comună: dintre toate mediile ce influențează dezvoltarea umană (familie, școală, cercul de prieteni, mass media), familiei îi revin unele din cele mai importante sarcini, ea construind, deopotrivă, universul afectiv, social și cultural al viitorului adult. Prin urmare, în mod inevitabil, mediile familiale curențiale prezintă riscul de a defavoriza sau împiedica dezvoltarea normală a copiilor.

În ultimele decenii se observă „o ascensiune accelerată a muncii salariate feminine” (Stănciulescu, 1997, p. 124). Acest fenomen de angajare a femeii nu este uniform și diferit motivat. În unele cazuri poate fi o angajare temporară sau cu normă incompletă, în alte cazuri poate însemna o angajare completă și cu normă întreagă sau această angajare poate apărea din cauza incapacității partenerului de a munci. În majoritatea cazurilor însă statutul ocupațional al celor doi parteneri de cuplu aducători de venit sunt împărțite în felul următor: ocupația femeii este mai slab valorizată și mai prost remunerată decât cea a

bărbatului, salariul femeii fiind doar unul de completare, cel al bărbatului fiind în continuare principala sursă de venit. În acest caz femeia rămânea cea care se ocupa în cea mai mare parte de treburile casnice și era persoana cu cea mai mare implicare în îngrijirea și educația copiilor.

Cu toate acestea se înmulțesc cazurile în care „cei doi soți desfășoară activități comparabile din punctul de vedere al nivelului diplome, al responsabilității și gradului de angajare subiectivă cerute și al nivelului salarizării” (Stănciulescu, 1997, p. 94) sau chiar situații în care ocupația femeii este mai bine valorizată și mai bine plătită decât cea a partenerului de viață. Andrée Michel a tras următoarea concluzie în urma unei anchete realizate în 1966 în societatea franceză: existența unei corelații între activitatea profesională feminină și asumarea de către bărbați a unor sarcini domestice. Cu cât statutul socio-educational al femeii era mai înalt, cu atât participarea masculină la activități domestice era mai mare. Cu toate acestea numeroasele cercetări întreprinse de specialiști din întreaga lume, arată complexitatea fenomenului de implicare a părinților în creșterea și educarea copiilor atunci când ambii parteneri întreprind activități profesionale (Stănciulescu, 1997, p. 126). Cert este că generațiile contemporane de tați au o implicare mult mai mare în activitățile domestice și mai ales în cele de îngrijire și educație a copiilor, chiar dacă analiza bugetelor de timp arată că „în toate categoriile sociale, bărbații alocă educației copiilor durate mult mai mici decât femeile” (Stănciulescu, 1997, p. 129).

Diferența dintre bărbați și femei în ceea ce privește diferitele funcții este aceea că în timp ce femeia asigură toate cele trei funcții, independent de prezența și/sau absența partenerului, bărbatul este acela care se ocupă în special de funcția de reconfort. Cu toate acestea în majoritatea cazurilor, rolul educativ al tatălui nu este considerat secundar sau inferior rolului educativ al mamei. “Deosebirea între rolul masculin și cel feminin vizează modul, natura implicării și nu gradul, mai mic sau mai mare, de implicare” (Stănciulescu, 1997, p. 133). Chiar dacă timpul petrecut de tați alături de copiii lor este mai scurt în comparație cu cel în care mama se ocupă de copii, nu există dovezi clare, că acesta ar fi și calitativ inferior.

În concluzie putem afirma că familia este nucleul societății, iar în familie cei doi soți sunt parteneri egali în creșterea și educarea copiilor.

BIBLIOGRAFIE

1. Bătrînu, E. (1980). *Educația în familie*. București: Editura Politică.
2. Nuișl, E. (2011). *Cercetare educațională empirică pentru începători*. Timișoara: Editura Mirton.
3. Pitulac, T. (2009). *Sociologia comunității*. Iași: Institutul European.
4. Popescu, R. (2009). *Introducere în sociologia familiei. Familia românească în societatea contemporană*. Iași: Polirom.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE, GRĂDINIȚĂ ȘI ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: LIBER MARIA
ȘCOALA PROFESIONALĂ RUSCOVA/MARAMUREȘ
GRĂDINIȚA SOLOSTEANU

Educația este foarte importantă în cadrul societății. Este baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității. Educația începe de la primele momente ale vieții și se continuă pe tot parcursul acesteia. Primul mediu cu care copilul intră în contact și care îi trasează primele direcții ale educației îl reprezintă familia. Achizițiile însușite de copil în primii ani de viață în cadrul familiei sunt fundamentale pentru dezvoltarea ulterioară a acestuia.

Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educație pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Factorii care contribuie la formarea personalității copilului sunt **familia, grădinița și școala**.

În familie se învață, ce este bine și ce este rău. „Cei șapte ani de acasă” este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său.

Părinții, cadrele didactice se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte, iar pentru realizarea acestui lucru este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima **școală** a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care fac parte integrantă din procesul educațional.

Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie și grădiniță, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

La intrarea în cadrul primului colectiv al copiilor - grădinița, strategiile educative fac apel la sprijinul și colaborarea părinților în adaptarea preșcolarilor cu noul mediu social și educațional. În grădiniță se pun bazele parteneriatelor educaționale realizate în sprijinul dezvoltării societății prin intermediul educației. Importanța participării familiei în educație ca partener actiu este subliniată de necesitatea implicării părinților în diverse activități alături de cadrele didactice. Atât școala cât și grădinița sunt instituții puternic ancorate în comunitate, care prin statutul pe care îl au, prin cadrul legislativ, activitățile desfășurate și multitudinea resurselor implicate, în special cele umane pot deveni promotori ai parteneriatului comunitar. Familia intervine în acest parteneriat grădiniță-școală- ca fiind factor cheie.

În concluzie putem spune că educația copiilor nu se poate realiza fără colaborarea dintre toți acești factori care intervin în viața lor, respectiv în educația acestora. Școala, familia, grădinița reprezintă instituții ale educației prin intermediul cărora se cultivă responsabilizarea socială și se accentuează valorile sociale.

BIBLIOGRAFIE :

- ***Revista Învățământul Preșcolar și Primar, nr. 1-2, Editura Arlequin, 2014.
- ***Curriculum pentru învățământul preșcolar, Editura Didactica Publishing House, București, 2009.
- Pescaru-Băran, A.- *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004
- Sursa internet

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ȘCOALĂ COLABORAREA ȘI PARTENERIATUL ÎNTRE PĂRINȚI ȘI PROFESORI

PROF. LICHI MIOARA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "SCARLAT LOMNGHIN", DOFTEANA

"Există multe motive pentru a dezvolta parteneriate școală -familie-comunitate. Motivul principal pentru a crea astfel de parteneriate este de a ajuta toți copiii să reușească la școală și în viața de mai târziu"
Joyce Epstein

Deși este unanim acceptată valoarea parteneriatului dintre școală și familie, se constată că punerea în practică ridică dificultăți și nu se realizează deloc simplu. Profesorii au sentimente diferite și amestecate legat de modul în care colaborează cu părinții. În general, sentimentele sunt pozitive atunci când identifică eforturile comune și valorile împărtășite, dar există și sentimente, față de unii părinți, de frustrare, neputință și chiar furie legat de anumite **conflicte de percepție și înțelegere**. Când există prea mari diferențe de percepție și de atenție, parteneriatul nu poate avea succes.

Cu cât părinții participă mai mult la școlarizare, într-un mod susținut, la fiecare nivel -în apărarea drepturilor, luarea deciziilor, ca strângători de fonduri și mobilizatori, ca voluntari și, ca profesorii de acasă – cu atât mai mari sunt realizările elevilor.

Decenii de cercetări arată faptul că **implicarea părinților** aduce elevilor:

- note, punctaje la teste și o rată a absolvirii mai mari,
- o creștere a motivației învățării,
- dezvoltarea încrederii în sine și în ceilalți,
- o frecvență mai bună a cursurilor,
- rată mai scăzută a abandonului școlar,
- diminuarea consumului cu risc (tutun, alcool, droguri),
- mai puține exemple de comportament violent,
- optimizarea relației cu părinții și cu profesorii.

Importanța familiilor pentru profesori

Famiile:

- pot da informații care pot explica anumite comportamente ale copiilor în activitățile la clasă,
- oferă informații despre mediul de dezvoltare și despre istoria medicală a copilului, ceea ce ajută profesorii să înțeleagă de ce un elev învață sau acționează într-un anumit mod,
- pot întări directivele pe care le dau profesorii asigurând continuitatea suportului pentru învățare (sprijin în rezolvarea temelor pentru acasă),
- pot ajuta profesorii să determine care sunt interesele elevilor pentru a se stabili scopurile educației pe termen lung, precum și orientarea profesională,
- pot ajuta profesorii să găsească punctele forte și nevoile educative ale fiecărui copil pentru a se crea scopuri instrucționale potrivite

Importanța profesorilor pentru familii

Profesorii:

- dau familiilor dovezi documentate referitor la progresul și succesele elevilor,
- pot ajuta familiile să devină mai implicate în educația propriilor copii,
- pot întări deprinderile sociale ale elevilor astfel încât aceștia să aibă succes și să devină membri activi în comunitățile în care trăiesc familiile lor,
- pot oferi o mână de ajutor sau de sprijin și o figură prietenoasă pentru a sprijini orice familie, e.t.c.

In concluzie, implicarea părinților în educația copiilor poate preveni sau elimina dificultăți inerente în viața unei școli, iar împreună, părinți, copii și profesori putem face din școală un loc plăcut, un mediu bazat pe încredere, comunicare, respect și flexibilitate, astfel încât copiii noștri să crească fericiți și bogați în interior și să nu fie doar copii cu rezultate bune. Acest parteneriat este impus cu necesitate de realitatea educațională - familia și școala se intersectează în permanență în viața copilului, iar soluția unor relații de tip partenerial este cert o nevoie atât socială cât și individuală.

Bibliografie :

1. Baran - Pescaru Adina – *Parteneriat în educație: familie- școală - comunitate*, Editura Aramis Print București , 2004.
2. Ion Negreț -Dobridor –*Didactica nova sau arta de a-i învăța pe toți (aproape)totul*, Editura Aramis, 2005.
3. Ion-Ovidiu Pânișoară – *Ghidul profesorului*, Editura Polirom, 2017 .
4. Ion- Ovidiu Pânișoară – *Comunicarea eficientă* , Editura Polirom, București, 2008.

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. ÎNV.PRIMAR LIPAN CONSTANȚA
ȘCOALA GIMAZIALĂ "ANTON PANN,, BRĂILA

Studiile ca au ca obiectiv educația arată că familia și școala constituie laboratoarele , care modelează ființa umană de-a lungul întregii vieți. Școala și familia rămân principali factori de formare a personalității sociale și culturale, prima, prin pregătire temeinic organizată, după programe, cu cadre specializate și în perioade de timp bine definite, a doua, prin procesul real al vieții de zi cu zi, în care copilul, învață regulile primare de viață, deprinderea de a vorbi, de a se comporta față de cei din jur și de a-i aprecia .

Amprenta educativă a familiei, mai ales în prima parte a vieții copilului, este decisivă și consolidează eforturile educative ale școlii, numai atunci când conlucrează continuu și consistent, în acțiuni ce se completează, mobilizând în aceeași măsură elevii, ca subiecți activi ai procesului educativ. Studiile de specialitate pledează tot mai mult pentru strânsa legătură dintre școală și familie, și invers, părinții fiind recunoscuți ca adevărații „strategi” ai acțiunii educative ale cărei mize sunt complexe (Stănciulescu, 1997, p. 172).

Scopurile, țelurile părinților sunt multiple și cu destinații bine definite: în primul rând, cele de ordin instrumental, ei fiind preocupați de standardul viitor de viață al copiilor lor, de obținerea unui venit cât mai înalt; de ordin profesional, pentru realizarea unui statut social superior, care să le asigure putere, venituri, acces la resurse, capacitate de decizie; de ordin afectiv, în sensul deprinderii copiilor de a trăi pozitiv experiența de școlari; de ordin cultural, prin idealuri, modele culturale, de personalități, care le pot influența și ghida viața .

Elevul zilelor noastre, datorită posibilităților de informare fără multiple, devine tot mai mult o parte activă a procesului educativ familial, adeseori modelându-l din interior, oferindu-i noi direcții de evoluție, dar și a celui școlar, solicitând schimbări în conținutul programelor, în răspunsuri adresate factorilor educativi, care trebuie să fie pregătiți să conducă un dialog pertinent și valabil pentru ambele părți.

Copiii sau elevii constituie conexiunea dintre familie și școală, fiind mediatori între părinți și profesori, aflați la intersecția dintre cele două influențe sau segmente ale adulților cu funcție educativă.

În acest fel, copiii, elevii devin ei însuși și contribuitoari la autoformarea și construcția propriei personalități, contribuție care asigură, fără îndoială, o reușită mai mare procesului educativ.

când el, din punct de vedere fizic și psihic, are cea mai mare plasticitate, ceea ce face ca tot ei să fie primii atenționați de modul cum se comportă la școală. Acest comportament, cu rădăcini în viața de familie, se reflectă apoi în școală și în societate.

Antropologia culturală și sociologia culturii afirmă că familia constituie prima formă de comunitate umană în care învață copilul cele dintâi reguli de comportare în viață.. Antrenarea lor la însușirea temeinică a cunoștințelor, prin procesul instructiv, și la modelarea trăsăturilor propriei personalități, din perspectivă umană, morală, civică, prin procesul educativ din familie și școală, dar și prin autoeducație în afara lor, constituie pârghia fundamentală prin care se poate îmbunătăți calitatea întregului proces de învățământ. În acest fel, școala și familia se pot transforma în structuri dinamice, coordonatoare ale unei mase mari de colaboratori: copiii, elevii, asupra cărora trebuie să vegheze pentru buna lor încadrare în sistemul obligațiilor, îndatoririlor și disciplinei școlare, pentru creșterea calității activității educative și a produsului uman final, viitorii cetățeni.

În concluzie acolo unde există o colaborare strânsă între familie și școală reușita actului educațional este unul de succes.

BIBLIOGRAFIE

1. MARIA COBIANU-BĂCANU, PETRUȘ ALEXANDRU, OZANA CUCU OANCEA, *Cultura, identitatea națională și educația în dezvoltarea durabilă a societății românești*, București, Editura Paralela 45, 2002.
2. MARIA COBIANU-BĂCANU, PETRUȘ ALEXANDRESCU, ELENA COBIANU, *Adolescenții, primăvara Europei*, București, Editura Aroun, 2004.

CURIOZITATEA INTELECTUALĂ

LIPAN MĂDĂLINA, PROF. ÎNV. PRIMAR

LICEUL TEHNOLOGIC FELDRU, JUD. BISTRIȚA-NĂȘĂUD

Curiozitatea începe odată cu primul contact al copilului cu mediul înconjurător. Dezvoltarea acestei trebuințe de explorare depinde de grija pe care părinții o acordă copilului, în tot timpul creșterii sale. Școala trebuie să întrețină și să ducă mai departe această flacără (care nu se stinge cât durează viața) și să-l înarmeze pe elev cu metode noi de a-și satisface setea de a cunoaște. Misiunea școlii nu se poate, însă, realiza complet dacă ea nu este sprijinită de părinți și dacă aceștia nu percep corect sarcinile școlii, care nu se reduc la eliberarea unor diplome și la încununarea cu lauri a premianților, ci trebuie să fie privită sub aspectul formării unor oameni capabili să satisfacă cerințele unei vieți în continuă transformare.

Curiozitatea intelectuală este un îndemn interior de investigație continuă, o dorință de a cunoaște care trebuie orientată selectiv. E nevoie să știm ce căutăm. Cine cunoaște puțin este curios de puține lucruri spune o veche zicală franceză. Setea de cunoaștere se manifestă către obiectele cele mai diferite, iar curiozitatea noastră se exprimă în diferite feluri: de la aceea simplă și trecătoare față de nou, până la aceea intelectuală, de pătrundere și înțelegere a necunoscutului.

Copiii, de îndată ce îngână primele cuvinte, ne copleșesc cu întrebările: cum, de ce, ce este asta? La început curiozitatea lor este primitivă, se referă la obiecte, apoi la persoane și acțiuni, mulțumindu-se cu răspunsurile primite, sesizând cu greu contradicțiile. Părinții și în genere educatorii sunt chemați să acționeze în această perioadă, să satisfacă interesul de a cunoaște al copilului, dar, mai ales, să-l învețe să se oprească vreme mai îndelungată în cercetarea necunoscutului și să evite fuga de la un obiect la altul. Dacă totuși acest tip de curiozitate este normal și natural pentru perioada antepreșcolară și preșcolară- când copilul este copleșit de lumea externă-, ea devine periculoasă în lumea școlară.

Atât familia cât și școala trebuie să formeze curiozitatea intelectuală, să-i deprindă pe copii cu cercetarea metodică a adevărului. Curiozitatea intelectuală nu este o înclinare personală, o aptitudine înnăscută, ea este o cucerire realizată printr-un efort susținut. Însușirea unor cunoștințe nu înseamnă însă un termen final, ci reprezintă tot un punct de plecare pentru noi cuceriri.

Un copil care vede pentru prima dată o mașină este „uimit”: el este stăpânit de neastâmpărul și emoția curiozității, dar nerăbdarea sa este de scurtă durată, interesul său scade când nu este alimentat de instrucția anterioară. Astfel, „noul” valorează prin ceea ce este cunoscut. Arta educației este de a reda „noul” inteligibil prin „vechi” și de a-l face pe acesta atractiv și folositor colorându-l prin „nou”.

Noul trebuie să fie prezentat într-un context de lucruri cunoscute, lămurit și clasificat sau – mai bine – ajutat să fie descoperit și diferențiat chiar de către copil. Varietatea! Varietatea indispensabilă operei educative nu se obține prin dispersarea minții asupra unui număr mare de obiecte prezentate succesiv, ci printr-o concentrare asupra unor obiecte cunoscute, pe care să le studiem dintr-un punct de vedere „nou”.

Curiozitatea intelectuală este un atribut al omului, care se formează prin educație și duce la satisfacții superioare, dar ea presupune efort, exercițiu, exactitate, concentrare. Ca efect, curiozitatea intelectuală mobilizează întreaga ființă a omului, asigură sănătatea psihică, prin aceasta contribuie la un echilibru al întregului organism.

Bibliografie

Constantin Zahirnic „Probleme pentru părinți, probleme ale părinților”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1976

DESPRE IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

LICEUL TEHNOLOGIC "HENRI COANDA", TARGU-JIU

PROF. LISEI SIMONA

PROF. DAVITOIU MARIA

Educația este cea care ne definește ca oameni la orice vârstă, fie la vârste fragede, fie la maturitate, asadar, gradul de educație ne cataloghează în societate. Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia.

Părinții sunt primii responsabili ai unei dezvoltări armonioase. Ei le oferă baza- "cei șase ani de acasă"- mai exact oferă copilului : aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice), deprinderi de comportament (cum trebuie să se comporte, cum să își stăpânească emoțiile, cum să vorbească, cum să fie manierati în orice situație etc.) . Aceștia contribuie la dezvoltarea valorilor morale, spiritului de observație, memoriei, gândirii. Totodată, implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare, deoarece , copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

În mediul școlar, învățătorii, profesorii sau consilierii școlari îi îndrumă pe copii spre o perfecționare. Cadrele didactice contribuie la formarea culturii generale și a informațiilor de care o să se ajute mai târziu în viață. Putem spune că procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă. Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală. Colaborarea și cooperarea părinților cu școala sunt eficiente ambilor factori.

Formele prin care un părinte poate ține o strânsă legătură cu școala sunt : prezența la ședințe și lectorate, asistarea elevilor în efectuarea temelor ; participarea la activități artistice și sportive ; organizarea unor expoziții, serbări, excursii ; susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

În concluzie, atât școala , cât și familia au o influență foarte mare asupra copiilor. Acestea două au o strânsă legătură , deoarece una fără cealaltă nu ar putea construi o educație solidă generațiilor de elevi.

„CUVINTELE MAGICE”

EDUCATOARE: LIȚOIU ANDA

GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT „MICUL PRINȚ” NR. 22 , BRAȘOV

Grupa: mică

Săptămâna: „Mamă bună, mamă dragă”

Tema: „Cuvintele magice”

Comportamentul urmărit: Construiește noi experiențe, pornind de la experiențe trecute

Competențe : comunicare, relaționare

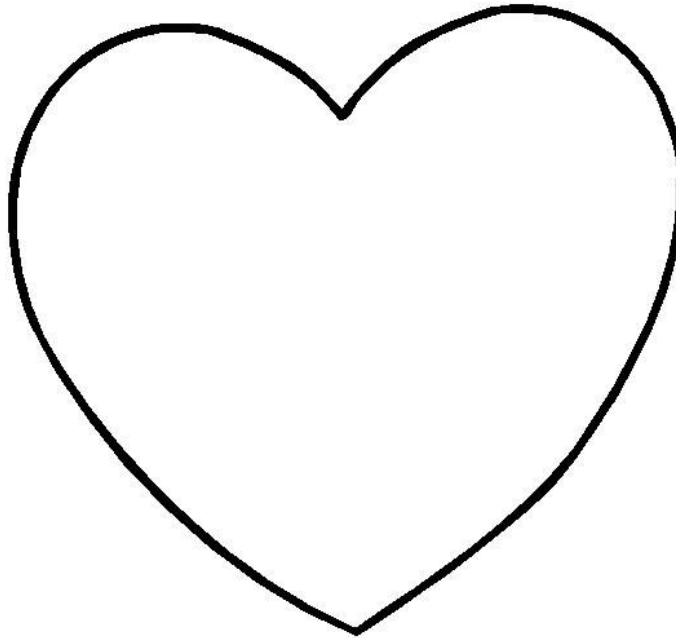
Categoria de activitate: Abilități de viață

Domeniul experiențial: Domeniul Om și Societate – Educație moral-civică

Materiale necesare & linkuri utile: Foaie alba, culori creioane colorate, carioca

Sarcina de lucru:

- Pe o foaie se printează sau se desenează o inimă/ imaginea atașată, apoi se cere copilului să coloreze inima. Inima se decupează și este oferită copilului. Copilul la fiecare cuvânt care nu este frumos/potrivit va mototoli inima. Pentru a îndrepta inima motolită copilul trebuie să spună un cuvânt magic (te rog, iartă-mă, mulțumesc, etc). Copilul va observa la final cum arată inima primită , înțelegând faptul că sunt cuvinte care rănesc, sau care vindecă.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE

PROFESOR LIZANDIER IONELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ ILOVIȚA, COM. ILOVIȚA

JUDEȚUL MEHEDINȚI

Familia este prima unitate cu care copii au contact continuu și primul context în care se dezvoltă pattern-urile socializării. Ea este o lume cu care nimic nu se poate compara și, astfel, cel mai important agent al socializării. (Elkin, Handel în cartea „Copilul și Societatea”)

De-a lungul existenței umane, familia a fost una dintre cele mai vechi și mai stabile forme de comunitate și cea care asigură evoluția și continuitatea vieții sociale. Caracteristicile specifice ale familiei derivă din multitudinea de funcții ale acesteia: fiziologică, psihologică, morală, educațională, economic și emoțională. Dacă rolul moral este bine definit în familie (dragoste, afecțiune, înțelegere și respect reciproc), atunci vorbim de o familie puternică și integră. Această familie va genera întotdeauna un climat favorabil în care copiii vor crește armonios și vor fi educați ca la carte. Lumea contemporană, nu numai prin ritmul rapid impus schimbării, ci și prin complexitatea ei, prin noutățile pe care le realizează și le prognozează, pune în fața oamenilor de toate vârstele, noi și noi probleme de ordin economic, cultural, științific, etc. Acestei societăți trebuie să-i facă față copilul de astăzi și familia sa. Educația, sub toate formele ei, este chemată să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului. Cunoașterea particularităților dezvoltării personalității, a factorilor care contribuie la desăvârșirea acesteia, a problemelor pe care le ridică ea, contribuie în mare măsură la găsirea unor soluții adecvate. Considerând că “familia constituie un soi de personalitate colectivă, a cărei armonie generală influențează armonia fiecăreia dintre părți” (A. Berger) vom încerca să extragem câteva dintre caracteristicile relațiilor de filiație care au importanța majoră în definirea personalității copilului. Relațiile de filiație, având o determinare genetică, se desfășoară în trei niveluri: **primar** (părinți – copii), **secundar** (relații între frați) și **terțiar** (bunici -nepoti). Pe lângă componenta genetică, prin care sunt preluate de la antecesori o serie de trăsături și predispoziții psihice, și-a dovedit importanța cu totul excepțională, interacțiunea și comunicarea membrilor familiei pentru dezvoltarea generală a personalității copilului. Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale. “Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața” (M. Golu). Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții (cu intensități diferite), dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți-pe care copiii le preiau prin imitație și învățare-precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale (“cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin constientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare a copiilor, comportamentul lor sociomoral. În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că *stimularea intelectuală* în primii ani de viață, *climatul emoțional stabil* din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), *încurajarea și suportul parental continuu*, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului. Astfel, Fraser 1959 – a constatat, în urma unui studiu efectuat pe copii de 12 ani, că există o corelație pozitivă puternică între coeficienții de inteligență (QI) înalți și nivelul încurajării parentale, atmosfera familială generală și numărul cărților citite în familie. Trebuie să menționăm că strategiile educaționale utilizate de unii părinți, chiar dacă sunt bine intenționate, chiar dacă au avut efecte pozitive în

anumite cazuri particulare, nu duc intodeauna la obtinerea unui optim educational, care sa favorizeze dezvoltarea personalitatii. Cazurile particulare, exemplificarile ocazionale, nu pot fi intotdeauna utile. Ceea ce intr-o familie a avut efecte deosebit de eficiente, in alta poate determina efecte contrarii. Identificarea aspectelor particulare ale mediului educational din familie dupa niste parametri unici, precum si cunoasterea consecintelor unui anumit comportament al parintilor, contribuie la explicarea unor comportamente negative ale elevilor. Necunoscand suficient urmarile educative, fiind convinsi ca ceea ce fac este spre binele copilului, unii parinti si chiar educatori, se afla in fata unei situatii oarecum paradoxale, pe de o parte, eforturile sustinute, interesul manifestat pentru copil, etc si , pe de alta parte, rezultatele efective obtinute, sub asteptari. Analizand situatiile concrete in care se manifesta actiunile educative in familie, putem identifica mai multe tipuri de parinti: unii inteleg sa-si armonizeze sistemul lor de actiuni educative cu cele ale scolii, ale specialistilor in domeniul muncii educative; altii nu constientizeaza efectele negative ale strategiilor educative utilizate, sau, si mai grav, refuza sa recunoasca faptul ca relatiile lor educationale cu copiii sunt deficitare. Acestia din urma sunt convinsi ca nereusitele educationale, rezultatele slabe la invatatura, comportamentele inadecvate, chiar aberante, sunt determinate de factori straini, ori necunoscuti familiei. Actiunile educative ale scolii nu trebuie sa negligeze asemenea aspecte. Intrunirile cu parintii, mai mult sau mai putin organizate, trebuie sa fie un prilej de a constientiza consecintele imediate si de perspective ale strategiilor lor educationale. Comportamentele educationale ale parintilor, chiar daca sunt bine intentionate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvarii lor, a particularitatilor de varsta si individuale, la situatii concrete de actiune, la sistemul de cerinte adresate copiilor, etc. Severitatea exagerata – manifestata prin interdictii, prin brutalitate si prin privatiuni de tot felul – isi va lasa amprenta asupra personalitatii in formare a copilului. Astfel de parinti impun un regim de viata si, in special de invatatura, peste limitele de toleranta psihologica si psihofiziologica specifica varstei. Ei impun copiilor lor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activitati recreative, la jocurile specifice varstei si utilizeaza frecvent pedepse care lezeaza demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale. In afara programului scolar, copiii sunt pusi adeseori sa invete mai multe limbi straine, sa desfasoare activitati artistico-plactice, sportive, etc, chiar daca nu au aptitudini in acest domeniu. Afirmand ”facem totul ca sa scoatem din el un om deosebit” sau “trebuie sa faca ceea ce eu nu am facut pentru ca nu am avut conditiile necesare”, parintii trebuie sa inteleaga ca dincolo de intentia buna, maniera concreta in care procedeaza, poate sa conduca la rezultate contrare celor scontate. Atitudinea protectoare a parintilor se poate manifesta si prin limitarea excesiva a libertatii si independentei de actiune a acestora, a initiativei. Parintii devin deosebit de preocupati de copil, manifesta o teama permanenta pentru viata si activitatea copilului lor, si de aceea stabilesc ei directiile de actiune si comportare fara sa accepte abateri, plangeri sau nemulumiri. Principala consecinta se exprima intr-un comportament lipsit de initiative, instalarea unei temeri nejustificate de actiune, si mai ales de consecintele ei, in ultima instanta, timiditate exagerata. Considerand ca nici unul dintre aspectele climatului familial prezentat nu este favorabil dezvoltarii armonioase a personalitatii copilului, concluzionam ca ”scolarul are nevoie acasa de un cadru general de viata in care sa se simta in siguranta”. Pentru aceasta el are nevoie de parinti calmi, intelegatori, afectuosi, destul de maleabili in raporturile cu copilul, fara a da dovada de slabiciune. El are nevoie sa simta ca parintii se ocupa de el, ca iau parte la micile lui necazuri si la problemele care il intristeaza, si ca nu se dezintereseaza de ceea ce se intampla la scoala. Dar in acelasi timp el are nevoie de un cadru de disciplina destul de ferm pentru a nu-l lasa sa-si inchipuie ca libertatea lui e fara margini si, totodata, sa stie ca parintii sai impartasesc acelasi nivel de exigenta.”(M. Gilly). In conditiile social-economice actuale, se manifesta doua tendinte contradictorii: parintii sunt ingrijorati de viitorul copiilor lor, dar in acelasi timp nu mai au timp si rabdare sa acorde atentie problemelor acestora. Relatia lor cu scoala este ignorata sau evitata, actiunile educative ale celor doua institutii exercitandu-se oarecum paralel. Este o sarcina a scolii, a personalului didactic, sa identifice situatiile problematice din familiile copiilor, sa dirijeze pe cat posibil strategiile educative ale acestora in favoarea elevului si mai ales sa constientizeze faptul ca relatia de colaborare scoala-familie este determinanta in obtinerea performantelor scolare. Educatia trebuie inceputa din timpul copilăriei. Astfel, implicarea părinților este crucială, mai ales în primii ani de viață. Nu degeaba se spune că cei șapte de ani de acasă își pot spune cuvântul asupra comportamentului unui om. Prin urmare, rolul familiei, al părinților în educarea copilului este unul cu o însemnătate uriașă. Mama și tata sunt cei care trebuie să învețe prichindelul despre primele lucruri cu care acesta poate lua contact. În rest, pe măsură ce trece timpul, intervin și dascălii sau alți mentori. Este indicat ca educarea în familie să nu se facă cu severitate sau într-un mod foarte teoretic. Micuțul trebuie pus în fața unor fapte, pentru a înțelege ceea ce este greșit. De aceea,

A decorative border surrounds the page, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a yellow crayon, a red apple, a glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a blue notebook, a yellow apple, orange scissors, a blue crayon, a yellow crayon, a glue stick labeled 'GL', a green pencil, a red apple, a blue crayon, a yellow notebook, orange scissors, a pink crayon, a green apple, a blue crayon, and a yellow crayon. On the right side, from top to bottom, there is a purple ruler, a yellow crayon, blue scissors, a yellow notebook, a red apple, a blue notebook, a green pencil, a yellow crayon, orange scissors, a pink crayon, purple scissors, a yellow crayon, a blue crayon, a yellow crayon, and a purple ruler. At the top right, there is a pink crayon with 'UE' written on it.

practica este esențială în educarea unui bebeluș sau a unui copil până la 3 ani. Pe măsură ce acesta crește, i se pot explica printr-un dialog efectele unor anumite acțiuni.

BIBLIOGRAFIE:

- G. BERGER, Omul modern și educația sa - EDP București 1973;
A. BIRKH, HAYWARD S., Diferențele individualizate – Ed. Tehnica București 1999;
M.GILLY, Elev bun – elev slab, EDP București 1973;
M.GOLU, Dinamica personalității, Ed. Geneze București 1993.
R.VINCENT, Cunoașterea copilului EDP București 1972.

GRĂDINIȚA-PRIMUL PAS SPRE SUCCES AL FIECĂRUI COPIL

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR LOVIN DIANA

GRĂDINIȚA PROHOZEȘTI, ȘCOALA GIMN. "G-RAL N.ȘOVA" PODURI

Venind în contact cu mediul educațional al grădiniței, diferit de cel familial - prin structura programului, reguli, mod de relaționare, copilul descoperă cu uimire și plăcere lucruri noi, interesante și stimulatoare din punct de vedere intelectual și emoțional. Aici, sub atenta dirijare și îndrumare a educatoarei, învață despre propria persoană dar și despre ceea ce se află în jurul lui, descoperă taine și rezolvă mistere, învață și se joacă în același timp.

Acum au loc importante achiziții ale limbajului, încep să se formeze operațiile gândirii (analiza, sinteza, generalizarea și abstractizarea), se exersează și se dezvoltă atenția, memoria și imaginația, se formează și dezvoltă abilități de interacțiune socială, abilități practice, atitudini și sentimente față de ceea ce se află în jurul său. În spațiul instituțional al grădiniței, acestea se formează și se dezvoltă în mod preponderent prin joc, prin acțiunea directă asupra obiectelor folosite de educatoare în activitățile didactice.

Pentru a fi în concordanță cu cerințele actuale ale societății, noul curriculum pentru învățământul preșcolar a evidențiat cât de importantă este educația timpurie în dezvoltarea copiilor, relevând principiile care trebuie avute în vedere în structurarea și desfășurarea actului didactic:

- abordarea holistă a dezvoltării copiilor – educatoarea trebuie să acorde atenție, în egală măsură, tuturor domeniilor de dezvoltare: fizică, psihică, emoțională;
- creșterea numărului de activități prin care i se oferă posibilitatea copilului de a relaționa cu mediul social;
- actul educațional trebuie întotdeauna adaptat la particularitățile de vârstă;
- valorificarea învățării active, care le oferă copiilor accesul direct la diferite obiecte aflate în jurul lor (Proiectul pentru reforma educației timpurii, Educația timpurie și specificul dezvoltării copilului preșcolar - modul I, București, 2008, pag. 8);

Urmând aceste principii, educatoarea contribuie semnificativ la dezvoltarea armonioasă a copiilor, care se va reflecta în personalitatea acestora. Astfel, se urmărește ca, la finalul etapei preșcolare, fiecare copil să aibă o personalitate activă, să fie capabil să găsească soluții la diferite probleme întâlnite, să se integreze în mediul social și în cel educațional din care face parte.

Dezvoltarea și îmbunătățirea continuă a procesului de învățământ se bazează pe cercetarea și studiile întreprinse de teoreticienii din domeniul psihopedagogic. Aceștia au elaborat o serie de teorii relevante privind dezvoltarea copiilor aflați la vârsta preșcolară. Deși unele teorii au fost elaborate cu foarte mult timp în urmă, ele au putut fi adaptate la cerințele educative ale perioadei actuale.

Câteva dintre teoriile elaborate privind dezvoltarea copilului preșcolar:

- teoria constructivismului, reprezentanții de seamă ai acesteia au fost John Dewey și Jean Piaget, care au susținut ideea conform căreia tot ceea ce știm este rezultatul experienței noastre personale, achizițiile viitoare sprijinindu-se direct pe cunoștințele deja acumulate. Deasemenea aceștia au pus în evidență importanța limbajului la dobândirea și înțelegerea cunoștințelor.
- pedagogul american Jerome Bruner a evidențiat caracterului activ, dinamic pe care trebuie să îl aibă învățarea, educatorul având sarcina de a încuraja copiii să caute și să descopere ei singuri, conform vârstei și nivelului individual, soluții la diverse probleme.
- Erickson a elaborat teoria dezvoltării psihosociale, care a susținut faptul că dezvoltarea copilului integrează mai mulți factori: biologici, educaționali și sociali.
- o teorie modernă și pertinentă pentru educație a venit din partea lui Howard Gardner, este vorba de teoria inteligențelor multiple. Aceasta este opusă cu perspectiva psihometrică, unidimensională a inteligenței. Gardiner a susținut existența a șase tipuri de inteligențe, de care trebuie să țină seama educatorul în structurarea și desfășurarea activității didactice. Acestea sunt cele șase tipuri de inteligență: verbală, logico-matematică, muzicală, interpersonală, intrapersonală și naturalistă. (Proiectul pentru reforma educației timpurii, *Educația timpurie și specificul dezvoltării copilului preșcolar* - modul I,

București, 2008, pag. 14). Fiecare copil poate avea un tip de inteligență dominant, însă toate cele șase trebuie să atingă un anumit nivel de realizare, să înregistreze progrese, astfel încât, pentru atingerea idealului educațional și a obiectivelor propuse, este necesară abordarea tuturor și nu doar a celor spre care copilul este predispus.

Prin caietele de observații individuale, fișe de progres, educatoarea urmărește constant, metodic întreaga activitate a copilului. Astfel, sunt stocate date importante ale evoluției fiecărui copil, care arată care este nivelul de dezvoltare psiho-fizică ale acestuia, care sunt interesele, punctele maxime și minime ale dezvoltării intelectuale. Toate aceste date vor fi transmise învățătorului, care va putea planifica mai ușor strategiile de predare-instruire.

BIBLIOGRAFIE:

- **Cojocariu, Venera-Mihaela** – „Fundamentele pedagogiei/Teoria și metodologia curriculumului”, Editura V&I Integral, București, 2008;
- **Dumitriu, Constanța** - „Introducere în cercetarea psihopedagogică”, E.D.P., București, 2004;
- ****”Curriculum pentru educație timpurie” 2018

EFECTELE ÎNVĂȚĂRII TEHNOLOGIZATE

**PROF. ÎNV. PRIMAR LUBINSCHY RAMONA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "SFÂNTUL ANDREI", BUCUREȘTI**

Învățarea eficientă într-un sistem e-Learning este posibilă numai în prezența unui complex de condiții, care trebuie asigurate în prealabil. Se pot enumera, printre altele, existența unei infrastructuri de comunicații corespunzătoare, a unui sistem de reglementări în domeniu, a aplicațiilor pentru suport, a conținutului, a cunoștințelor și, nu în ultimul rând, a unui context social propice. Mediul social trebuie să permită dezvoltarea procesului de creștere a capacității indivizilor sau a grupurilor de indivizi de a alege forma de instruire cea mai potrivită în raport cu particularitățile psihologice de vârstă, individuale, sociale etc. și de a transforma alegerile respective în acțiuni și rezultate.

În contextul dinamicii actuale din spațiul comunicării cunoașterii și a nevoilor tot mai complexe de (auto)cunoaștere și competență, procesul de predare-învățare-evaluare se redefineste într-un ritm tot mai alert. Încorporând teorii și aplicații consacrate, dar și practici noi și flexibile, educația online se prezintă ca un proces complex și dinamic, care încearcă să răspundă cât mai eficient nevoilor de învățare ale generațiilor actuale și viitoare de elevi și student.

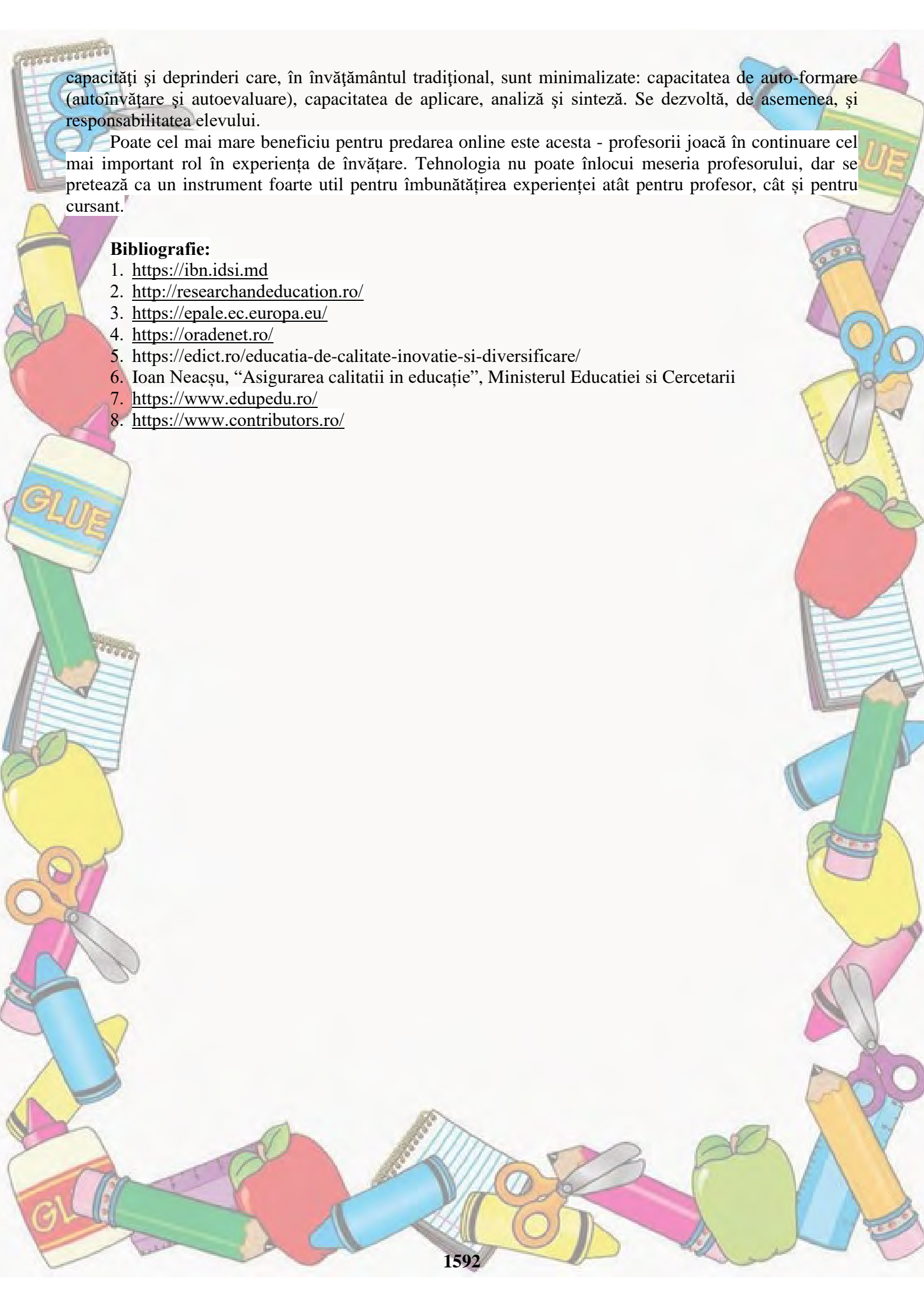
Astfel, educația este forțată să se adapteze la un cadru în care spațiile și mediile electronice se reinventează și se modifică rapid, aducând în față constant noi provocări. Generațiile actuale par să prefere mediile digitale, urmărind conținuturi atractive, accesibile și sistematizate.

Profesorii care reușesc să fie eficienți în mediile online sunt cei care se angajează într-o pedagogie activă, bazată pe atenția crescută la nevoile de învățare și, deopotrivă, la cele emoționale ale elevilor. Este drept: eforturile pe care aceștia trebuie să le facă pentru a menține motivația și angajamentul educabililor sunt mai crescute, deoarece, în condițiile unei interacțiuni virtuale, cadrul didactic nu poate controla mediul de învățare și factorii ce distrag atenția și concentrarea elevului sau studentului.

Un avantaj al învățării online ar putea fi utilizarea unor materiale video extrem de bine structurate, care să permită celui ce învață să fixeze informațiile relevante și să le aplice cât mai concret. Aceste materiale au avantajul că pot fi oprite și reluate oricând, astfel că elevul / studentul își poate ajusta parcurgerea lor în funcție de capacitatea de înțelegere, de starea emoțională etc., fără să fie nevoit să le parcurgă în ritmul mediu al clasei / grupeii. De asemenea, educația online poate încuraja dezvoltarea învățării autoreglate prin faptul că elevii și studenții sunt puși să își monitorizeze procesul de învățare, să își planifice și să se auto-evalueze în raport cu cerințele și scopurile personale. Posibilitățile multiple de susținere a procesului educațional, pe care le oferă instrumentele online, pot dezvolta autonomia în învățare, creativitatea și flexibilitatea cognitivă. Desigur, o condiție esențială pentru ca aceste competențe să se dezvolte este ca profesorul să încorporeze în proiectarea didactică cele mai eficiente instrumente în raport cu obiectivele didactice și, totodată, să încurajeze colaborarea, căutarea susținerii din partea cadrului didactic sau a colegilor, stabilirea obiectivelor, gestionarea efortului și a timpului.

Totuși, o provocare importantă care se ridică aici este aceea că, în absența unui ghidaj sistematic, în selectarea informațiilor relevante și valide, oferit de cadrul didactic, elevul / studentul poate să găsească dificilă selectarea conținuturilor și să se încarce emoțional cu frustrare care, deseori, duce la dezangajarea din procesul de învățare. De aceea, atenția din partea cadrului didactic rămâne esențială în orientarea procesului educativ.

Deși învățarea online și cea tehnologizată reprezintă trecerea de la o psihologie a învățării centrată pe conținut la o psihologie centrată pe nevoile și interesele elevilor, accentul este pus, în principal, pe informarea și formarea unor abilități intelectuale, eliminându-se însușirea deprinderilor practice. Nu se pot realiza, în cazul învățământului online sau tehnologizat, experimente de laborator complexe sau diverse alte tipuri de operații, ci le putem doar simula virtual. În felul acesta, practica efectivă este înlocuită de învățarea sau observarea pe simulator. Prin urmare, nu toate disciplinele se pretează învățământului tehnologizat sau online. Aceste tipuri de experimente "virtuale" mai au și alte neajunsuri sau privații de natură psihologică pentru elev. Dintr-un alt punct de vedere, învățarea tehnologizată și cea online dezvoltă

capacități și deprinderi care, în învățământul tradițional, sunt minimalizate: capacitatea de auto-formare (autoînvățare și autoevaluare), capacitatea de aplicare, analiză și sinteză. Se dezvoltă, de asemenea, și responsabilitatea elevului.

Poate cel mai mare beneficiu pentru predarea online este acesta - profesorii joacă în continuare cel mai important rol în experiența de învățare. Tehnologia nu poate înlocui meseria profesorului, dar se pretează ca un instrument foarte util pentru îmbunătățirea experienței atât pentru profesor, cât și pentru cursant.

Bibliografie:

1. <https://ibn.idsi.md>
2. <http://researchandeducation.ro/>
3. <https://epale.ec.europa.eu/>
4. <https://oradnet.ro/>
5. <https://edict.ro/educatia-de-calitate-inovatie-si-diversificare/>
6. Ioan Neacșu, "Asigurarea calitatii in educație", Ministerul Educatiei si Cercetarii
7. <https://www.edupedu.ro/>
8. <https://www.contributors.ro/>

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: LUCA LĂCRĂMIOARA FLORINA
GRĂDINIȚA CU P.N. LUNCA CÂLNICULUI

Sunt ceea ce sunt, am realizat, ceea ce am realizat cu ajutorul educației primite în cei 7 ani de acasă de la părinții mei...Acum, în vremurile actuale, nu știu dacă mai este corect să spunem "cei șapte ani de acasă", deoarece tot mai mulți copii sunt duși, de la un an la creșe, apoi la grădinițe cu program prelungit, unde își petrec cel puțin 8 ore pe zi....deci, cei șapte ani de acasă sunt petrecuți mai mult în instituții. Instituția oferă ce-i drept, educație, dar oricât de mult s-ar încerca, oricât de mult s-ar dori, creșele și grădinițele nu vor înlocui niciodată timpul de calitate petrecut în familie. Consider că până la vârsta de 7 ani, patru ore la grădiniță sunt mai mult decât suficiente pentru deprinderile și comportamentele ce trebuie dezvoltate în această perioadă.

Educația morală primită în familie, contribuie semnificativ la dezvoltarea unui comportament pozitiv al copilului pentru tot parcursul vieții. Încă din fragedă copilărie copilul poate fi învățat că există o putere supremă (Dumnezeu) care este în permanență cu noi, care ne păzește, care ne ajută de câte ori avem nevoie și care se bucură când suntem buni și se întristează, când suntem mai puțin buni.

Crezul meu era că: exista cineva, exista ceva, ce nu îți spune niciodată NU sau NU SE POATE. Așa am crescut eu, cineva ma păzea întotdeauna, cineva ma ajuta de câte ori era nevoie, exista acel Ceva la care apelam de câte ori aveam nevoie, amintindu-mi mereu icoana cu îngerul care păzește copilașii pe un pod. Dacă ceva nu îmi ieșea așa cum îmi doream știam că ACEL CINEVA știa de ce așa și lucra spre binele meu.

Dacă sămânță pusă în pământ este de calitate, este udată la timp, are lumina, căldura și iubire este aproape imposibil să nu rodească frumos...

Samanta este reprezentată de valorile morale, sadite în sufletul copilului din frageda copilărie, iar apa, căldură, lumina, iubirea sunt reprezentate de mediul înconjurător... Toate acestea reprezintă o parte a personalității umane...să nu uităm că în cei "șapte ani de acasă se clădește fundația pe care se va ridica personalitatea umană. Dacă această temelie nu este trainică, se va clătina și personalitatea individului. Deprinderile, comportamentele, atitudinile formate în această perioadă sunt decisive pentru formarea unei personalități umane ideale.

Dacă ar fi să definim cam ce reprezintă și școala pentru un copil am putea afirma că este locul unde se pun bazele educației, și care contribuie la dezvoltarea personalității sale, într-un spirit bazat pe idealuri pozitive. În afară de menirea pe care o are, de a-l învăța pe copil să citească, să scrie, să înțeleagă și să memoreze unele informații, poate cea mai importantă lecție pe care un copil o învață la școală este cum să se descurce în viață. Un cadru didactic bun este cel care știe cum să-i învețe pe elevi nu numai lecțiile, ci și disciplina și autocontrolul, dar este conștient în același timp că nimic nu poate fi făcut cu forța, împotriva voinței copilului. Dorința de a fi mai bun trebuie să vină în primul rând din partea elevului. Prin educația făcută în școală, copilul ar trebui să dobândească acel sentiment al responsabilității față de ceilalți.

Însă, în afară de implicarea celor doi – profesor și elev, este nevoie și de alta. Chiar și cei mai buni profesori nu pot rezolva singuri problemele elevilor lor, și de aceea este nevoie de colaborarea strânsă cu părinții.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. LUCA PETRONELA VASILICA

LICEUL TEHNOLOGIC "IORGU VĂRNAV LITEANU"- LITENI

Ne-am confruntat în această perioadă cu situații deosebite, au apărut schimbări la care și noi, cadrele didactice, le-am luat ca provocări.

Atât cadrele didactice cât și părinții au trecut printr-o adaptare rapidă și fiecare în parte au încercat să se plieze după noile cerințe. Școala online, putem spune, că, a apărut ca o oportunitate de a întări relația familie- școală.

Familia este primul mediu în care copilul experimentează relații și el va dezvolta relații în afara acestui mediu pornind de la modelele pe care le-a întâlnit și preluat de aici.

De aceea un copil are nevoie de legături emotionale stabile, de sentimentul apartenenței la un grup de persoane (în esența familia sa), de un mediu securizat care să-i permită experiențe normale de viață.

Stând acasă, elevii au fost deconectați de la educația tradițională și astfel părinții au putut să se pregătească pentru a dezvolta educația copiilor acasă.

Atât elevii cât și profesorii nu au interacționat la același nivel ca atunci când orele se desfășurau în clasă.

Deoarece orele se desfășurau online elevii erau distrași și nu puteau să se concentreze, iar orele de odihnă nu corespundeau unui program riguros care să poată fi respectat. La elevii din ciclul primar, spre exemplu, aceștia trebuiau să aibă un program riguros de odihnă, care să nu depășească ora de culcare, spre exemplu.

Interacțiunea dintre colegi era fără activitate fizică și fără activități sociale, față de activitatea desfășurată în clasă, ceea ce implică un minus.

Importanța implicării părinților în favorizarea succesului școlar al elevilor întărește necesitatea susținerii și întăririi legăturilor dintre părinți și școală, dar fiind o situație mai atipică implicarea părinților a avut o mai mare pondere.

De altfel, în contextul actual al pandemiei, aceste legături par a fi mai necesare ca niciodată.

Într-adevăr, misiunea socială a școlii depășește tot mai mult simpla atingere a obiectivelor pedagogice ale curriculum-ului școlar având în vedere și faptul că mulți părinți sunt prea preocupați de problemele familiale, profesionale sau sociale pentru a putea urmări evoluția copiilor lor sau coerența dintre educația pe care copilul o primește în familie și cea școlară. (după cum spuneam, într-o perioadă atipică cu multe transformări și adaptări din mers).

Atât părinții cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Beneficiile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor, și continuând cu identificarea unor interese comune în beneficiul copiilor. În sfârșit, colaborarea este benefică și pentru școală, părinții aducând deseori resurse suplimentare ce pot susține rolul educativ al școlii dar oferă și un cadru pentru o continuă reevaluare.

Când vorbim de familie, ne referim în primul rând la părinți, dar un loc foarte important îl are în viața copilului familia formată în mod tradițional din bunici și rude până la gradul al IV-lea.

Familia extinsă îl ajută pe copil să-și cunoască rădăcinile, să-și întregească experiențele de viață de familie, să dezvolte relații multiple și complexe.

De aceea este foarte important pentru fiecare copil să își cunoască rudele și să se bucure de relații personale cu acestea. În plus, familia extinsă este principala relație de suport pentru părinți. În special bunicii pot fi un sprijin real pentru părinți și, de multe ori, reprezintă principala resursă pentru prevenirea separării. Toți copiii au nevoia și dreptul de a fi îngrijiți și crescuți de părinții lor într-o manieră competentă.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: ALEXANDRA-GABRIELA LUCHIAN

Atunci când se vorbește despre educația copiilor cu toții se gândesc la instituțiile de învățământ, însă educația începe mult mai drevreme, confrom specialiștilor. Cu siguranță fiecare dintre noi a auzit cel puțin o dată în viață sintagma „familia este nucleul societății”. Drept urmare educația începe în familie și, ulterior, se continuă în instituțiile de învățământ.

Educația copiilor este o temă foarte greu de abordat pentru că fiecare are o percepție diferită atunci când se face referire la educația propriilor copiii. Cu toate astea mai mulți specialiști, au susținut de-a lungul timpului prin diverse lucrări și studii că educația timpurie este cea mai importantă. Mai mult de atât, literatura de specialitate subliniază în mod repetat că părinții au o importanță desăvârșită și în același timp joacă un rol primordial în educația și formarea copiilor. Drept urmare se poate spune că formarea copilului începe chiar de la primele sale secunde de viață, sau chiar înainte de acest moment. Ultima afirmație poate părea imposibil de crezut, însă mai mulți oameni de știință au demonstrat, că felul părintelui de a vorbi cu copilul, de a se comporta cu acesta, de a se raporta la el, dar și modul în care părinții se comportă și interacționează între ei înșiși poate influența comportamentul și educația unui copil, viitor adult, încă din momentul în care se află în pântecele mamei sale. În primii ani de viață rolul mamei este mult mai important decât cel al tatălui, însă asta nu înseamnă că odată cu înaintarea în vârstă copilul nu va avea nevoie și de un model masculin în viața sa. Mama îi oferă copilului primele lecții de viață și totodată pune bazele unui adult educat. Partea masculină a familiei va avea rolul de a consolida pe viitor stabilitatea emoțională a copilului și îi va oferi acestuia un model demn de urmat în societate, însă este impropriu spus că cei doi părinți au roluri diferite în educația copilului. Asta deoarece până și interacțiunea dintre cei doi adulți ai familiei joacă un rol de bază pentru ceea ce va deveni copilul, chiar și interacțiune părinților cu alte persoane îi oferă niște lecții importante mezinului. Drept urmare, copilul are de învățat câte ceva din fiecare acțiune a părinților, din fiecare interacțiune cu aceștia și din fiecare cuvânt care se aude în mediul său inconjurător. Nu puțini au fost aceia care au spus că fără „cei șapte ani de acasă” un om se descurcă foarte greu în societate.

Atunci când vine vorba însă depre educația în școli mulți părinți consideră, din păcate, că rolul lor în educația copiilor a luat sfârșit, însă este cu totul greșit. Părinții joacă în continuare un rol foarte important în tot ceea ce ține de educația unui copil chiar dacă acesta a ajuns la vârsta la care trebuie să meargă la școală. Este esențial pentru o bună dezvoltarea a educației unui copil ca părinții să se implice și să colaboreze cu cadrele didactice care se ocupă de copilul lor. Participarea activă a acestora în procesul instructiv-educativ, colaborarea părintelui cu profesorul, duce la o implicare mai mare a copiilor în activitatea școlară, și la obținerea de rezultate mai bune. Literatura de specialitate arată că șansele de reușită ale unui copil de a se dezvolta și de a obține rezultate mai bune la învățătură cresc pe măsură ce părinții sunt mai implicați în educația acestuia. Astfel putem afirma fără să greșim că educația nu se termină acasă și nici nu începe la instituțiile de învățământ. Educația este de fapt o contopire a acestor două medii între care oscilează copilul până la vârsta adultă. Demn de subliniat este și faptul că mediul familial are o și mai mare influență asupra dezvoltării personalității, atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului, având în vedere faptul că un copil preșcolar sau din clasele primare, își petrece mai mult timp acasă, în compania părinților și a familiei decât la școală. Odată cu înaintarea în vârstă a copilului își va face ușor, ușor apariția în dezvoltarea acestuia încă un factor foarte important, și anume mediul social sau „grupul prietenii și societatea”.

Așadar, fiecare actor implicat în dezvoltarea copilului (părinții, școala, societatea) are un rol important în dezvoltarea viitorului adult, însă să ținem cont de faptul că baza, fundația viitorul adult, este mult mai mult influențată de familie, aceasta având un rol cheie în evoluția sa. În concluzie, „Totul educă:

oamenii, lucrurile fenomenele, dar în primul rând și în cea mai mare măsură, oamenii. Între aceștia, primul loc îl ocupă părinții și educatorii”, A. S. Makarenko.

Bibliografie:

Fetescu, Vasile, Familia și atitudinea copilului față de învățatură în revista *Învățământul primar*, nr.2, 1992;

Verza, E. Verza, F. E. (2017), *Psihologia copilului*, Editura Trei

Citat despre educație, <http://www.citatepedia.ro/index.php?id=67883>

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!
„DIN SUFLET, PENTRU MAMA!”
EDUCAȚIA ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȘI POTE
GRĂDINIȚA P.N. CHIȘCĂRENI NR. 2, JUD. IASI
PROF. ANDREEA-CĂTĂLINA LUCHIAN

Nu există nimic mai scump decât mama, scria în antichitate Euripide. Valoarea femeii este dată de capacitatea acesteia de a da naștere, de a perpetua specia umană.

Educația copilului începe din pântecul mamei sale și se continuă toată viața. Copilul este un pui de om fragil, vulnerabil, neștiutor, inocent și în același timp plin de viață și promisiuni. Părinții sunt primele exemple și modele pentru copil. În cadrul familiei, copilul are parte de primele lecții de viață, iar părinții sunt cei care-i oferă un prim model de purtare. Din mâinile părinților vor ieși bărbații și femeile de mâine. De obicei, regula de care ținem seama în comportarea noastră față de copil este amintirea educației pe care am primit-o noi înșine. Copilașii vor dori să fie puternici și autoritari precum tații și iubitori precum sunt mamele. Trebuie să ne gândim și la greutățile materiale, de timp, etc. pe care mama le are de întâmpinat în creșterea și educarea copiilor. În societatea actuală mama merge la servici, pierde multe ore muncind sau deplasându-se la muncă, are multe obligații familiale și din această pricină se pierde timp prețios asupra nevoilor și educației copilului.

Prin sacrificiul și dăruirea ei continuă, prin iubire și afecțiune, mama este cea care asigură climatul afectiv din familie și oferă societății omenii de care e nevoie. În societate avem nevoie de o populație educată, echilibrată, dornică de a presta servicii în domeniul pentru care a fost pregătită. Cei 7 ani de acasă sunt primordialii pentru fiecare dintre noi.

Educația instituționalizată începe din fragedă pruncie. Copilul este dus la creșă, grădiniță, școală, facultate, toate aceste instituții contribuind la educația și formarea tinerei mlădițe.

Pe lângă educația din familie și școală, mai amintim Biserica, societatea, cultura, precum și mediul larg sau restrâns în care trăiește și se dezvoltă copilul.

Școala este instituția care pregătește și educă elevul, în vederea intergrării și socializării în societate. Fiecare dintre noi, venim la școală cu un bagaj de cunoștințe și cu cei 7 ani de acasă. Școala poate fi numită și o a doua casă pentru noi.

În școală copilul este instruit și învățat corespunzător ciclului în care se află: primar, gimnazial, liceal. Copilul părăsește lumea imaginației din copilăria mică și prin școală reușește să se integreze în lumea realității.

Educația vede în fiecare copil o personalitate aparte, irepetabilă și chipul lui Dumnezeu.

Educația și învățarea sunt cele două lucrări ale școlii, care presupun o strădanie neîntreruptă pentru omul aflat în creștere.

Se spune că educatorul/ învățătorul este cheia succesului copilului.

Copilul își poate lua cunoștințele numai de la un alt om. Cadrul didactic trebuie să iubească profund și sincer copiii, iar dragostea oferită să fie și exigentă. La școală copilul învață să citească, să scrie, să socotească, dar și cum să se descurce în viață. Un cadru didactic bun este cel care știe cum să-i învețe pe elevi nu numai lecțiile, ci și disciplina și autocontrolul, dar este conștient în același timp că nimic nu poate fi făcut cu forța sau fără dorința copilului. Ca să rezumăm, rolul educației în școală, în afară de cel strict pedagogic, este să-l învețe pe copil cum să se descurce zilnic, să-i formeze cultura generală și chiar să-l pregătească pentru o meserie.

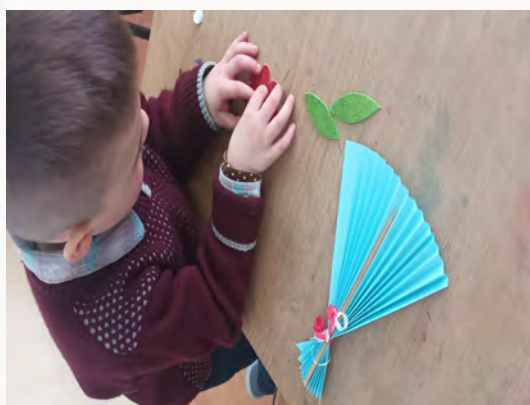
Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în procesul învățării prin asigurarea de materiale necesare, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere,

disponibilitate. Trebuie să existe o bună comunicare și colaborare între familie și cadrele didactice din școală.

Foarte importanți sunt cei 7 ani de acasă, sunt persoane care au finalizat și două facultăți și uneori ne surprind mai puțin plăcut.

Viitorul apropiat este în mâinile tinerilor. Să luăm aminte la tot ceea ce facem pentru modelarea lor, pentru ca viața să le fie frumoasă și să o prețuiască ca fiind cel mai mare dar.

Preșcolarii de la Grădinița Chișcăreni nr.2, com.Șipote, jud.Iași, au lucrat cu drag și spor pentru mămicile lor!

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

LUCIU ANDRUȚA-IOANA

Grădinița și familia reprezintă cele două părți care acționează împreună pentru atingerea scopului comun, educația copilului. Ambele medii sunt importante și își pun amprenta în educația copilului, iar acestea pot colabora pentru a lucra împreună și se pot asocia din punct de vedere economic, științific și cultural.

Din experiența de educator am constat faptul că părinții cu venituri mici se implică mai puțin în activitățile din grădiniță față de cei cu venituri mari. Fapt pentru care familiile din mediile vulnerabile au nevoie de un parteneriat cu grădinița, un parteneriat care trebuie să aibă o serie de particularități. Educatorul trebuie să fie și un ghid pentru părinți, să îi îndrume, să intervină acolo unde este cazul, deoarece copilul își petrece o mare parte din timp în familie, iar acest mediu trebuie să îi ofere siguranță, afecțiune, sprijin moral.

Metodele, procedeele pe care cadrul didactic le folosește în activități consider că trebuie să fie continuate și acasă, cele două medii să aibă un scop comun. Procesul de instruire trebuie să fie continuu, părinții trebuie să continue și să susțină efortul cadrului didactic. Educatoarea îi poate ajuta pe părinți să cunoască aceste metode, dar să își cunoască și propriul copil, deoarece aceștia au nevoi, dar și o serie de particularități care trebuie identificate pentru a asigura o dezvoltare armonioasă.

O altă particularitate esențială este faptul că părinții trebuie să fie un exemplu pentru copil. Copiii imită activitatea și comportamentul celor din familie, fapt pentru care părinții trebuie să fie îndrumați pentru a ști să se autocontroleze, pentru a fi un exemplu.

Familia poate fi definită ca un grup social permanent, este nucleul fundamental, care influențează activitatea copiilor (Perta E.(2021)). Grădinița reprezintă o instituție destinată educației timpurii.

Cristina Calărășanu, psiholog specializat în „Terapie Psihanalitică Familială”, explică faptul că în fiecare copil există un grad de vulnerabilitate înăscut dar acest lucru depinde de mediul în care crește, dacă această structură psihică fragilă se dezvoltă sau nu. Familia fiind primul contact al copilului, este mediul din care acesta învață să coreleze cu alte persoane, iar formele de comportament pe care le dobândește le va păstra pe tot parcursul vieții.

Conform Eurostat România rămâne una dintre cele mai sărace țări membre UE. În anul 2019 România în ceea ce privește riscul de sărăcie și al excluziunii sociale în rândul copiilor, cuprinde o proporție de 34, 6% din populația sub 16 ani. Accesul la o educație de calitate este o problemă care poate fi gestionată și prin intermediul educației la grădiniță și în familie. Cadrul didactic poate influența viitorul copiilor, mai ales educatoarea care are posibilitatea să intervină în educația timpurie.

Mediul familial este o condiție în apariția și menținerea conduitei.

Educația în familie și la grădiniță este importantă, deoarece poate avea ca obiectiv asigurarea unui viitor de calitate.

Bibliografie:

1. Topală, I. (2020). *Metodologia cercetării psihopedagogice(suport de curs)*, Universitatea Transilvania din Brașov, Brașov.
2. Produ V., Corcevoi M. (2019). *Rolul terapiei cognitiv-comportamentale în diminuarea agresivității la copiii din familii vulnerabile*. <http://dspace.usarb.md:8080/jspui/handle/123456789/4830> accesat la data de 01.03.2022
3. Andrasciuc, V. (2020). *Eficientizarea colaborării dintre grădiniță și familie prin parteneriatul educațional*. https://ibn.idsi.md/vizualizare_articol/114628 accesat la data de 28.02.2022
4. Bota, O. (2021). *Teoria și practica activităților extracurriculare și extrașcolare. Parteneriatul în educație* (suport de curs), Universitatea Transilvania din Brașov, Brașov.

ROLUL ȘI INFLUENȚA FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA PREȘCOLARULUI

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR LUNGU FELICIA
GRĂDINIȚA „MUGURI DE ANIN,,
LOC. ANINOASA, JUD. DÂMBOVIȚA

Factorii care influențează azi mediul educativ sunt: noua concepție care se cristalizează asupra educației ca serviciu social și extinderea mass-media.

Părinții trebuie să-și întărească fundamentarea relațiilor pe baza dragostei lor față de proprii copii și pe dorința lor ca aceștia să aibă performanțe și succes în viață. În relațiile dintre părinții și copiii trebuie să primeze un climat afectiv pozitiv favorabil și nu unul negativ nefavorabil educației, adică să primeze formarea personalității preșcolarului ca om.

Felul în care părinții se raportează la copii afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate. Părinții severi vor forma un tânăr fără personalitate, voință, inițiativă, părinții care-l vor răsfăța vor avea un copil care nu învață, nu muncește, dar pretinde mereu. Părinții care denotă inconsecvență educativă, care oscilează între răsfăț și severitate, vor forma un copil dezorientat, încăpățânat, capricios și dificil în raporturile sociale.

Educația copiilor presupune întâi de toate desăvârșirea propriei educații, a sentimentelor noastre, părinții trebuie să se străduiască să dea dovadă de moralitate ireproșabilă, de integritate și educație aleasă, fiind formatorii unei generații, ca astfel preșcolarii să-i aibă ca model.

Comportamentul plin de afecțiune al mamei este liantul care leagă formarea sentimentului comunității sociale, favorizând comunicarea, colaborarea, afecțiunea, altruismul. Baza acestui sentiment o constituie relațiile cu mama, afecțiunea reciprocă dintre mamă și copil.

Atitudinile și comportamentele părinților influențează formarea profilului moral al copilului. Responsabilitatea unui părinte este uriașă în ceea ce privește educația copilului-neadaptarea socială, delincvența, depresia, dependența și chiar sinuciderea au ca substrat lipsa educației familiale sănătoase.

Iată câteva ipostaze ale familiei în educarea preșcolarului:

1. Familia severă imprimă ordine, seriozitate, asigură unitate și echilibru familial. Severitatea este necesară dar cu măsură și multă blândețe astfel încât copilul să nu se simtă timorat cu gândul la pedepse, pentru că preșcolarul va căuta afectivitate în altă parte.

2. Familia permisivă stă la polul opus al familiei severe, are un climat de „puf”, un astfel de copil va deveni neajutorat, un egoist pentru că în familie îi este permis orice, el are numai drepturi, în timp ce părinții doar datorii.

Este un copil care se va adapta greu la școală și în viitor la locul de muncă.

3. Familia rigidă prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsă de încredere în sine, teama de nereușită și sancțiune.

4. Familia libertină creează o atmosferă legeră, prezentând riscul de a întârzia sau împiedica maturizarea socială a copiilor datorită preocupării excesive a unui părinte sau a ambilor pentru ei înșiși.

De aceea, părinți trebuie să înțeleagă că în climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestea (severitatea și blândețea, afectivitatea și

sobrietatea, larghețea și strictetea), toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

În concluzie rolul familiei și influenței acesteia în educația copiilor este primordială: „Familia reprezintă matricea primordială a culturii omenești. [...] Aici se trezesc și încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal (sinele), aici începe copilul să iubească (pe cine și cum?), să creadă, și să se sacrifice, aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare, aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă o mare personalitate sau invers.” După cum spune un proverb: „O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună căzută la timp potrivit, înviorează câmpul”.

BIBLIOGRAFIE:

Curriculum pentru învățământ preșcolar, 2019

Revistele „Tribuna învățământului”, anii 2004-2005

Psihologie generală, Andrei Cosmovici, Editura Polirom, Iași-1996

BENEFICIILE IMPLICĂRII PĂRINȚILOR ÎN ACTIVITĂȚILE EDUCATIVE ȘI EXTRACURRICULARE ORGANIZATE CU PREȘCOLARI

PROF. LUNGU GETA
G.P.P „1-2-3” SUCEAVA

Motto: „*Omul este rodul educației pe care o primește*” Helvetius (1715-1771)

În mod firesc, părinții sunt primii educatori ai copilului. Vine apoi rândul profesioniștilor din grădinițe și școli să se ocupe de educarea și formarea copiilor printr-o metodologie și un curriculum specific vârstei acestora.

Familia reprezintă școala sensibilității, a primelor emoții și afecte, locul unde copilul învață să fie o ființă sensibilă, capabilă să își însușească valorile morale, intelectuale, estetice. Mediul familial în care trăiesc preșcolarii acționează zi de zi, constituind unul din factorii cunoașterii profilului psihologic al copiilor și deci un permanent punct de reper în activitatea instructiv-educativă. În familie, educația copiilor are totuși un caracter nesistematizat, spontan și uneori eronat. Nu toți părinții au priceperea de a-și îndruma corect copiii, de a adopta o atitudine pozitivă față de aceștia. Mediul educațional familial se deosebește de cel instituțional specializat prin faptul că acțiunea educativă din familie este integrată vieții reale, este saturată emoțional și are o intensitate deosebită.

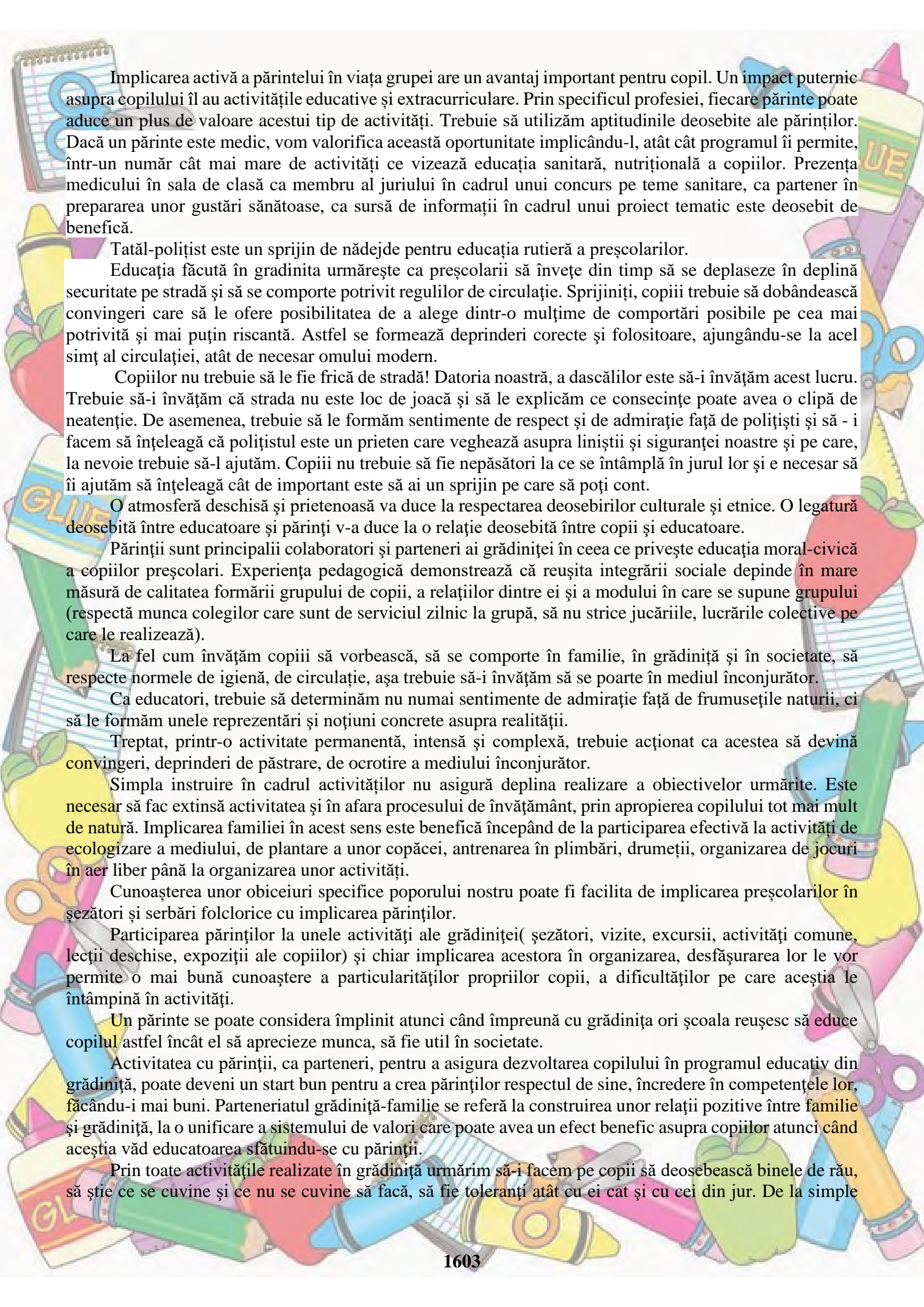
Demersul principal în colaborarea grădiniței cu familia este de a-i face pe părinți să reflecteze și să înțeleagă că nucleul familial are dimensiuni specifice prin conținutul său cu puternice valențe educative asupra copiilor.

Atragerea părinților ca parteneri în actul educațional, cunoașterea de către părinți a particularităților individuale și de vârstă ale copilului, pentru a evita riscul unei prestații educative ineficiente sau al unor influențe negative, ca efect al greșelilor pedagogice, realizarea unei „rețele” de ajutor interfamilial în ceea ce privește educația copiilor, ne ajută la o informare psiho-pedagogică cât mai bună a părinților.

Derularea eficientă a procesului instructiv-educativ din grădiniță depinde de asigurarea unui raport direct proporțional între factorii implicați în dezvoltarea copilului la aceasta vârstă: familia, grădinița, societatea. În cadrul acestui „complex formativ” rolul preponderent îi revine grădiniței, instituție specializată cu cadre anume formate pentru realizarea obiectivelor educației preșcolare.

De modalitățile complete de realizare a educației preșcolare depinde în mare măsură întreaga dezvoltare ulterioară a personalității copilului. Pentru reușita actului educațional, munca depusă de cadrele didactice din grădiniță trebuie armonizată, continuată, susținută și întărită de familie. Familia este pentru copil primul grup în care exersează comportamentele sociale și se descoperă pe sine, este instituția cea mai stabilă, responsabilă de păstrarea și dezvoltarea tradițiilor culturale. Vârsta preșcolară este, fără îndoială, temelia educativă a întregii vieți. Datorită vârstei mici, educația preșcolară capătă caracter specific. Această perioadă, ca îngrijire și educație, formează temelia întregii vieți de mai târziu. Asigurarea unui parteneriat real între aceștia, implicarea tuturor în realizarea unei unități de cerințe va duce implicit la o educație corectă a copiilor, la evitarea erorilor în educație și la soluționarea problemelor care apar.

În acest sens educatoarea trebuie să asigure o permanentă colaborare între grădiniță și familie, să-i convingă pe părinți să păstreze unitatea de cerințe adresate preșcolarilor cu cele ale grădiniței. Inițierea părinților în problemele specifice educației copiilor se face prin diverse metode, alese cu tact de către educatoare. Una dintre cele mai eficiente poate fi considerată implicarea directă a părinților în activitățile propuse de grădiniță. Colaborarea dintre grădiniță și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului ci și înarmarea părinților cu toate problemele pe care le comportă această acțiune. Participarea părinților se poate materializa în acțiuni de amploare cum ar fi: spectacole, drumeții, proiecte, concursuri sau acțiuni zilnice de pictură, modelaj, activități practice gospodărești. În acest fel, părinții au posibilitatea să vadă ce fac copiii lor în grădiniță, în același timp să înțeleagă ce aptitudini au și ce posibilități de interese dovedesc.

Implicarea activă a părintelui în viața grupei are un avantaj important pentru copil. Un impact puternic asupra copilului îl au activitățile educative și extracurriculare. Prin specificul profesiei, fiecare părinte poate aduce un plus de valoare acestui tip de activități. Trebuie să utilizăm aptitudinile deosebite ale părinților. Dacă un părinte este medic, vom valorifica această oportunitate implicându-l, atât cât programul îi permite, într-un număr cât mai mare de activități ce vizează educația sanitară, nutrițională a copiilor. Prezența medicului în sala de clasă ca membru al juriului în cadrul unui concurs pe teme sanitare, ca partener în prepararea unor gustări sănătoase, ca sursă de informații în cadrul unui proiect tematic este deosebit de benefică.

Tatăl-polițist este un sprijin de nădejde pentru educația rutieră a preșcolarilor.

Educația făcută în grădinița urmărește ca preșcolarii să învețe din timp să se deplaseze în deplină securitate pe stradă și să se comporte potrivit regulilor de circulație. Sprijiniți, copiii trebuie să dobândească convingeri care să le ofere posibilitatea de a alege dintr-o mulțime de comportări posibile pe cea mai potrivită și mai puțin riscantă. Astfel se formează deprinderi corecte și folositoare, ajungându-se la acel simț al circulației, atât de necesar omului modern.

Copiii nu trebuie să le fie frică de stradă! Datoria noastră, a dascălilor este să-i învățăm acest lucru. Trebuie să-i învățăm că strada nu este loc de joacă și să le explicăm ce consecințe poate avea o clipă de neatenție. De asemenea, trebuie să le formăm sentimente de respect și de admirație față de polițiști și să - i facem să înțeleagă că polițistul este un prieten care veghează asupra liniștii și siguranței noastre și pe care, la nevoie trebuie să-l ajutăm. Copiii nu trebuie să fie nepăsători la ce se întâmplă în jurul lor și e necesar să îi ajutăm să înțeleagă cât de important este să ai un sprijin pe care să poți conta.

O atmosferă deschisă și prietenoasă va duce la respectarea deosebirilor culturale și etnice. O legătură deosebită între educatoare și părinți v-a duce la o relație deosebită între copii și educatoare.

Părinții sunt principalii colaboratori și parteneri ai grădiniței în ceea ce privește educația moral-civică a copiilor preșcolari. Experiența pedagogică demonstrează că reușita integrării sociale depinde în mare măsură de calitatea formării grupului de copii, a relațiilor dintre ei și a modului în care se supune grupului (respectă munca colegilor care sunt de serviciu zilnic la grupă, să nu strice jucăriile, lucrările colective pe care le realizează).

La fel cum învățăm copiii să vorbească, să se comporte în familie, în grădiniță și în societate, să respecte normele de igienă, de circulație, așa trebuie să-i învățăm să se poarte în mediul înconjurător.

Ca educatori, trebuie să determinăm nu numai sentimente de admirație față de frumusețile naturii, ci să le formăm unele reprezentări și noțiuni concrete asupra realității.

Treptat, printr-o activitate permanentă, intensă și complexă, trebuie acționat ca acestea să devină convingeri, deprinderi de păstrare, de ocrotire a mediului înconjurător.

Simpla instruire în cadrul activităților nu asigură deplina realizare a obiectivelor urmărite. Este necesar să fac extinsă activitatea și în afara procesului de învățământ, prin apropierea copilului tot mai mult de natură. Implicarea familiei în acest sens este benefică începând de la participarea efectivă la activități de ecologizare a mediului, de plantare a unor copăcei, antrenarea în plimbări, drumeții, organizarea de jocuri în aer liber până la organizarea unor activități.

Cunoașterea unor obiceiuri specifice poporului nostru poate fi facilitată de implicarea preșcolarilor în șezători și serbări folclorice cu implicarea părinților.

Participarea părinților la unele activități ale grădiniței (șezători, vizite, excursii, activități comune, lecții deschise, expoziții ale copiilor) și chiar implicarea acestora în organizarea, desfășurarea lor le vor permite o mai bună cunoaștere a particularităților propriilor copii, a dificultăților pe care aceștia le întâmpină în activități.

Un părinte se poate considera împlinit atunci când împreună cu grădinița ori școala reușesc să educe copilul astfel încât el să aprecieze munca, să fie util în societate.

Activitatea cu părinții, ca parteneri, pentru a asigura dezvoltarea copilului în programul educativ din grădiniță, poate deveni un start bun pentru a crea părinților respectul de sine, încredere în competențele lor, făcându-i mai buni. Parteneriatul grădiniță-familie se referă la construirea unor relații pozitive între familie și grădiniță, la o unificare a sistemului de valori care poate avea un efect benefic asupra copiilor atunci când aceștia văd educatoarea sfătuindu-se cu părinții.

Prin toate activitățile realizate în grădiniță urmărim să-i facem pe copii să deosebească binele de rău, să știe ce se cuvine și ce nu se cuvine să facă, să fie toleranți atât cu ei cât și cu cei din jur. De la simple

cunoștințe și fapte de viață să-i determinăm pe copii să aibă atitudini personale participative, să-i învățăm că nu pot să trăiască singuri ci numai împreună cu ceilalți.

În cadrul acestor activități vor fi promovate și dezvoltate adevăratele valori și atitudini ca mod de viață: dragoste – dăruire pentru cei din jur, instituții și mediul înconjurător; disciplină, responsabilitate – să își asume răspunderea pentru faptele, acțiunile întreprinse, să se simtă valoroși, de ajutor, utili;

În concluzie:

- în grădiniță, actul educațional are o eficiență sporită dacă este implicată familia alături de ceilalți factori, stabilindu-se un sistem unitar de cerințe.
- în cadrul acestui tip de activități părinții au posibilitatea să-și cunoască mai bine copiii, modul lor de a se manifesta în viața de grup, de colectiv, în viața socială;
- părinții înțeleg mai bine rolul lor educativ și își însușesc procedee educative pe care să le aplice în educația copiilor lor.
- cunoscându-se mai bine în cadrul acestor activități, părinții vor colabora mai ușor în luarea unor decizii importante pentru grădiniță.

Familia exercită alături de grădiniță cea mai mare influență asupra copilului. Scopul acțiunilor lor este unitar însă în acțiunea comună a acestor doi factori, rolul conducător revine grădiniței.

Mediul educativ din familie susține socializarea copilului. Participarea părinților în proiectele grădiniței, contribuie la însușirea unor strategii eficiente ce facilitează dezvoltarea armonioasă a copiilor. Atmosfera familială sănătoasă bazată pe încredere, respect, armonie, dragoste, atitudinea corectă a părinților față de copii, exemplul personal, stabilirea unui regim de zi în funcție de condițiile concrete din fiecare familie, unitatea de cerințe sunt esențiale pentru a croi copilului mic un debut sănătos în colectivitate.

„Să ne dăm toată silința să facem din copil un om și un caracter”.

(după Liviu Rebreanu)

Bibliografie:

- Moisin, A – *Arta educării copiilor și adolescenților în familie și școală*, 2001, E.D.P. Bucuresti
- Dumitrana, M – *Didactica Prescolara*, 1998, Ed. V&I Integral Bucuresti
- Sălăgean, D. Pintilie, M. Pintilie, *Managementul activităților educative*, Ed. Eurodidact, Cluj-Napoca
- Ciolompea, T., Niculae, I., Șerban, M., *Manual pentru părinți*, Ed. Fundației Salvați Copiii, București, 2002
- Băran-Pescaru, A.(2004) *Parteneriat în educație*, Editura Aramis Print, București
- Băran-Pescaru, A.(2004), *Familia de azi. O perspectivă sociopedagogică*, Editura Aramis, București
- Bocoș, M., Catalano, H. (coord) (2008), *Pedagogia învățământului primar și preșcolar*, Volumul I- „Cercetări- acțiune”, Ed. Presa Universitară Clujeană, Cluj
- Dumitrana, Magdalena (2000) „ *Copilul, familia și grădinița*”, Editura Compania
- http://articole.famoushy.ro/parteneriatul_educational_scoala-familie-comunitate

STUDIU PRIVIND EDUCAȚIA PENTRU TIMPUL LIBER AL PREȘCOLARILOR

LUNGU LAURA

GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 13 FOCȘANI

Scopul și obiectivele studiului:

- Descrierea conceptului de educație pentru timpul liber;
- Identificarea factorilor implicați în educația pentru timpul liber al preșcolarilor;
- Identificarea beneficiilor acestui tip de educație asupra dezvoltării preșcolarilor;
- Identificarea soluțiilor pentru stimularea participării copiilor la activități dedicate timpului liber.

Subiecții studiului:

- copiii grupei mari (24 copii)
- educatoarea: Lungu Laura
- părinții copiilor din grupa mică.

Durata studiului : 1 an (sept.2018-iun.2019)

Metode utilizate în realizarea studiului:

- studiul individual;
- interviu cu fiecare copil din grupă pe tema petrecerii timpului liber;
- observarea și înregistrarea datelor cu privire la comportamentul copiilor pe parcursul desfășurării studiului;
- chestionare completate de părinții copiilor cu privire la implicarea acestora în diferite activități extrașcolare.

Educația pentru timpul liber

Bertrand Russel afirmă că : «Folosirea inteligentă a timpului liber este un produs al culturii și al educației .

Rolul activităților din timpul liber se rezumă la trei funcții majore :

- a) regenerarea- refacerea forțelor fizice și spirituale epuizate în timpul îndeplinirii obligațiilor profesionale, familiale și sociale.
- b) compensarea – exercitarea insuficientă a capacităților în timpul activităților profesionale
- c) dezvoltarea- o funcție ideativă care are rolul de a da individului o anumită orientare în domeniul ideilor

Sociologii români definesc timpul liber ca partea rămasă disponibilă după efectuarea activității profesionale , acel timp care este folosit pentru manifestări culturale artistice, distracții, sport, destindere.

Beneficiile întrebunțării timpului liber :

- cunoașterea și însușirea modalităților diverse de organizare și petrecere a timpului liber ;
- cunoașterea unor modele și tehnici de planificare a vieții personale în vederea dezvoltării sentimentului de « satisfacție a trăirii timpului liber » ;
- formarea unui stil de viață civilizată ;
- valorificarea tradițiilor și obiceiurilor ;
- identificarea modalităților de relaxare ;
- cultivarea atitudinii optimiste față de viață, școală și familie deopotrivă.

În ceea ce privește **timpul liber al preșcolarului** sau al școlarului se impune organizarea unor acțiuni și activități la care copilul să participe cu plăcere și interes, după preferințe și preocupări, opțional în funcție de interesele și aptitudinile pe care le are pentru anumite domenii ale vieții sociale, artistice și culturale.

Factori implicați în alegerea activităților desfășurate în timpul liber :

- grădinița ;
- familia ;

- cluburi și palate ale copiilor ;
- instituții cultural-artistice ;
- aptitudinile și preferințele copiilor.

Tipuri de activități desfășurate de copii în timpul liber :

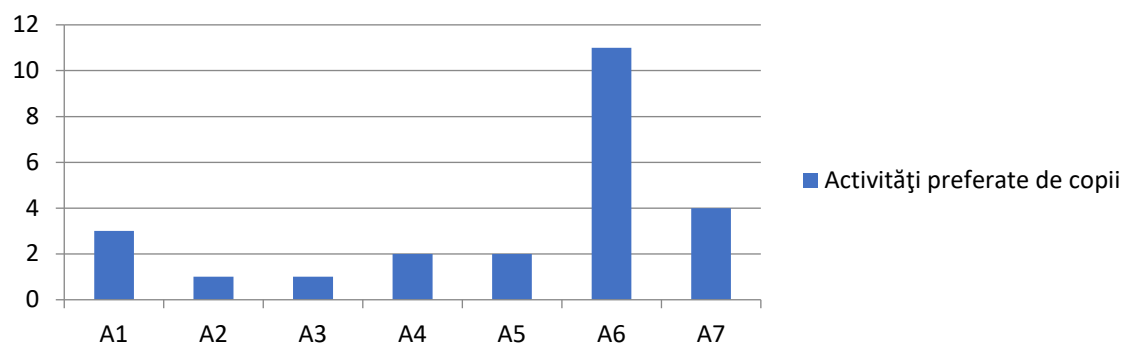
- A1-vizionare filme sau emisiuni Tv ;
- A2-vizionari spectacole;
- A3-participare la cluburi tematice;
- A4-practicarea unui sport și participare la întreceri sportive;
- A5-desfășutarea unor drumeții, excursii ;
- A6-jocuri video sau pe calculator, tabletă ;
- A7-jocuri diverse cu prietenii.

Aplicarea metodelor și interpretarea rezultatelor

Am folosit **metoda interviului** pentru consrmnarea opțiunilor copiilor în ceea ce privește preferințele pentru desfășurarea activităților în timpul liber. În urma centralizării datelor au fost identificate următoarele activități preferate:

Nr. Crt.	Tipul de activitate	Număr de copii care preferă activitatea	Procentaj
A1	Vizionare filme sau emisiuni Tv	3	12, 5%
A2	Vizionari spectacole	1	4, 1%
A3	Participare la cluburi tematice	1	4, 1%
A4	Practicarea unui sport și participare la întreceri sportive	2	8, 3%
A5	Desfășutarea unor drumeții, excursii	2	8, 3%
A6	Jocuri video sau pe calculator, tabletă	11	45, 8%
A7	Jocuri diverse cu prietenii	4	16, 6%

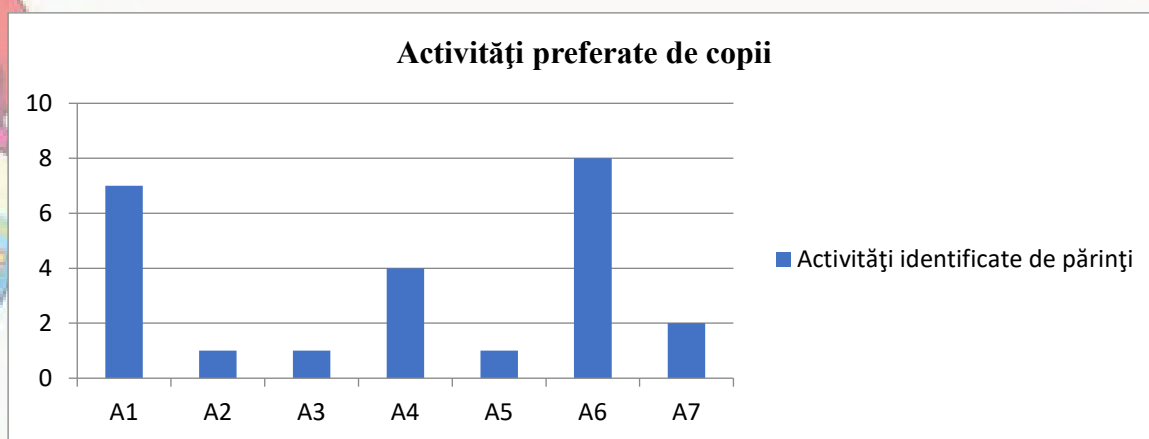
Activități preferate de copii

Activitățile preferate de copii au fost jocurile pe calculator sau tabletă și, mult în urmă ca pondere, jocurile diverse cu prietenii. Am luat în considerare prima activitate numită de copil ca preferată. În urma analizei răspunsurilor am constatat că preferința către jocuri pe calculator au manifestat-o copiii lăsați în grija bunicilor sau a bonelor în lipsa părinților care muncesc. La copiii care au ales drumețiile, excursiile sau activitățile sportive părinții sunt mai mult prezenți în viața copiilor și se implică mai mult în activitățile cu aceștia.

Am aplicat un **chestionar** părinților în care am solicitat consemnarea activităților pe care copilul le desfășoară în timpul liber. În urma centralizării datelor au fost identificate următoarele activități:

Nr. Crt.	Tipul de activitate	Număr de părinți care au ales activitatea pentru copil	Procentaj
A1	Vizionare filme sau emisiuni Tv	7	29%
A2	Vizionari spectacole	1	4, 1%
A3	Participare la cluburi tematice	1	4, 1%
A4	Practicarea unui sport și participare la întreceri sportive	4	16, 6%
A5	Desfășutarea unor drumeții, excursii	1	4, 1%
A6	Jocuri video sau pe calculator, tabletă	8	33, 3%
A7	Jocuri diverse cu prietenii	2	8, 3%

Ponderea activităților alese de părinți este ușor schimbată. Predominant activitățile pe care le desfășoară copii în timpul liber sunt tot jocurile pe calculator sau tabletă, urmate de vizionările de filme sau emisiuni Tv. În urma prezentării datelor strânse în urma studiului părinții au conștientizat importanța dirijării și orientării activității copiilor în timpul liber spre practicarea unui sport, implicarea în activități care să le dezvolte copiilor aptitudinile și petrecerea timpului liber în natură prin desfășurarea unor plimbări, drumeții sau excursii.

Bibliografie

Dumitrana, Magdalena (2000), „Copilul, familia și grădinița”, Editura Compania, București

ROLUL ȘCOLII ȘI AL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA ELEVULUI

PROF. LUNGU MIHAI

ȘCOALA GIMNAZIALĂ ANINOAS

LOC. ANINOASA, JUD. DÂMBOVIȚA

Școala și familia rămân principalele surse de formare a personalității sociale și culturale, prima, prin pregătire temeinic organizată, după programe, cu cadre specializate și în perioade de timp bine definite, a doua, prin procesul real al vieții de zi cu zi, în care copilul, învață regulile primare de viață, deprinderea de a vorbi, de a se comporta față de cei din jur și de a-i aprecia .

Amprenta educativă a familiei, mai ales în prima parte a vieții copilului, este decisivă și consolidează eforturile educative ale școlii, numai atunci când conlucrează continuu și consistent, în acțiuni ce se completează, mobilizând în aceeași măsură elevii, ca subiecți activi ai procesului educativ. Studiile de specialitate pledează tot mai mult pentru strânsa legătură dintre școală și familie, și invers, părinții fiind recunoscuți ca adevărații „strategi” ai acțiunii educative ale cărei mize sunt complexe [Stănculescu, 1997, p. 172].

Scopurile, țelurile părinților sunt multiple și cu destinații bine definite: în primul rând, cele de ordin instrumental, ei fiind preocupați de standardul viitor de viață al copiilor lor, de obținerea unui venit cât mai înalt; de ordin profesional, pentru realizarea unui statut social superior, care să le asigure putere, venituri, acces la resurse, capacitate de decizie; de ordin afectiv, în sensul deprinderii copiilor de a trăi pozitiv experiența de școlari; de ordin cultural, prin idealuri, modele culturale, de personalități, care le pot influența și ghida viața .

Elevul zilelor noastre, datorită posibilităților de informare fără precedent, devine tot mai mult o parte activă a procesului educativ familial, adeseori modelându-l din interior, oferindu-i noi direcții de evoluție, dar și a celui școlar, solicitând schimbări în conținutul programelor, în răspunsuri adresate factorilor educativi, care trebuie să fie pregătiți să conducă un dialog pertinent și valabil pentru ambele părți.

Elevii constituie conexiunea dintre familie și școală, ca mediatori între părinți și profesori, aflați la intersecția dintre cele două influențe sau segmente ale adulților cu funcție educativă.

În acest fel, elevii devin ei înșiși contribuitori la autoformarea și construcția propriei personalități, contribuție care asigură, fără îndoială, o reușită mai mare procesului educativ.

Părinții sunt, desigur, primii responsabili de buna sau proasta educație a copilului, la vârsta când el, din punct de vedere fizic și psihic, are cea mai mare plasticitate, ceea ce face ca tot ei să fie primii atenționați de modul cum se comportă la școală. Acest comportament, cu rădăcini în viața de familie, se reflectă apoi în școală și în societate.

Antropologia culturală și sociologia culturii afirmă că familia constituie prima formă de comunitate umană în care învață copilul cele dintâi reguli de comportare în viață.. Antrenarea lor la însușirea temeinică a cunoștințelor, prin procesul instructiv, și la modelarea trăsăturilor propriei personalități, din perspectivă umană, morală, civică, prin procesul educativ din familie și școală, dar și prin autoeducație în afara lor, constituie pârghia fundamentală prin care se poate îmbunătăți calitatea întregului proces de învățământ. În acest fel, școala și familia se pot transforma în structuri dinamice, coordonatoare ale unei mase mari de colaboratori: copiii, elevii, asupra cărora trebuie să vegheze pentru buna lor încadrare în sistemul obligațiilor, îndatoririlor și disciplinei școlare, pentru creșterea calității activității educative și a produsului uman final, viitorii cetățeni.

BIBLIOGRAFIE

MARIA COBIANU-BĂCANU, PETRUȘ ALEXANDRU, OZANA CUCU OANCEA, *Cultura, identitatea națională și educația în dezvoltarea durabilă a societății românești*, București, Editura Paralela 45, 2002.

MARIA COBIANU-BĂCANU, PETRUȘ ALEXANDRESCU, ELENA COBIANU, *Adolescenții, primăvara Europei*, București, Editura Aroun, 2004.

NEVOIA DE EDUCAȚIE – O DIMENSIUNE UMANĂ

PROF. MIHAELA LUP

GPP NR. 34 AR GPP NR. 48

“Educația permanentă pornește de la ipoteza că omul este educabil o viață și, mai mult, el are nevoie imperioasă de acest lucru” (Prof. Stanciu Stoian)

Cuvântul EDUCAȚIE este de origine latină și are drept conținut semantic: creștere, cultivare, formare. În sens psihologic, educația este procesul de formare a omului ca personalitate în plan cognitiv, afectiv-motivațional, volitiv, aptitudinal, atitudinal.

Structura psihică a personalității se construiește pe fundamentul eredo-nativ al ființei biologice, în cadrul relației educaționale, prin conținutul cultural al experienței adultului - părinte, învățător, profesor. Educația în acest caz este instrumentul formării individului ca personalitate. Înțeleaptă vorbă a rostit acela care a spus că școlile sunt ateliere ale umanității, întrucât ele fac ca omul să devină cu adevărat om. Cu un cuvânt: „Școlile sunt ateliere în care să fie instruiți toți, în toate și din toate punctele de vedere“.

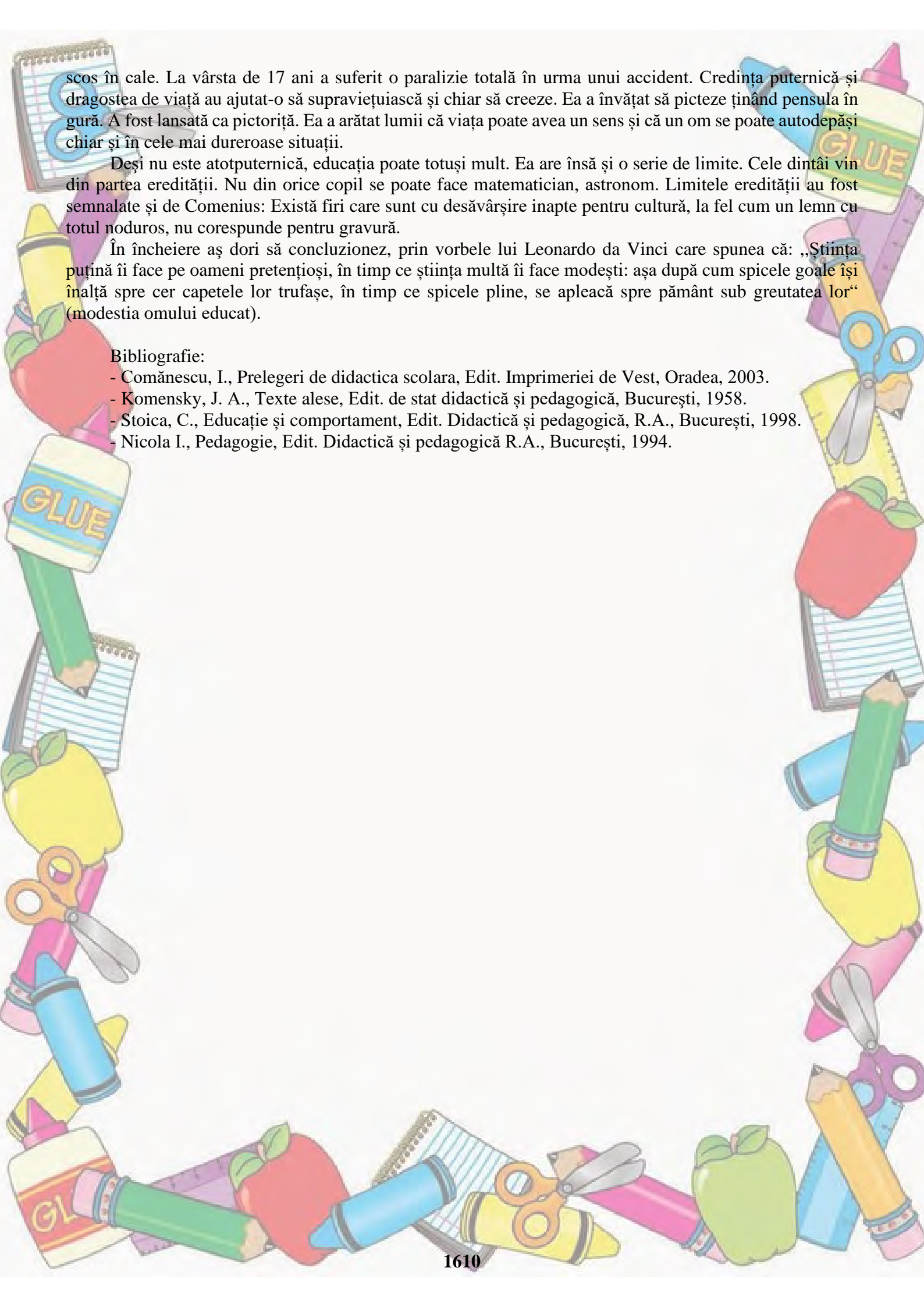
Așa cum se știe, întregul comportament uman este învățat. La naștere, omul este doar „un candidat“ la umanitate; el urmează să devină om prin educație. Așadar, toți care s-au născut oameni au nevoie de educație. Educarea omului trebuie începută din copilărie pentru ca să fie pregătit pentru activitățile din viață, înainte de a începe să activeze. Așadar simțurile omului trebuie să fie deșteptate de timpuriu deoarece el are multe de învățat, de cercetat și de îndeplinit. “Tânărul trebuie să învețe, bătrânul trebuie să aplice cele ce a învățat” spunea Seneca. Pe scurt, deoarece de vârsta copilăriei și de educație atârână tot restul vieții, totul va fi pierdut, dacă mințile tuturor nu vor fi pregătite cum se cuvine aici, adică în școli pentru toate problemele întregii vieți.

Nu trebuie ignorat faptul că viața omului, de fiecare zi, de la deșteptare până la culcare, este de neconceput fără o largă gamă de priceperi, deprinderi, obișnuințe. În concluzie, accentul trebuie deplasat pe aspectul formativ care, mai mult decât cunoaștere înseamnă viață, trăire, sănătate și valoare. Conținutul „noilor educații“ constă într-un sistem de cunoștințe esențiale, în atitudini, priceperi și comportamente responsabile ale “indivizilor” specifice într-un domeniu.

Educația trebuie înțeleasă ca “o activitate socială complexă, care se realizează printr-un lanț nesfârșit de acțiuni exercitate în mod conștient, sistematic și organizat, în fiecare moment un subiect - individual sau colectiv – acționând asupra unui obiect – în vederea transformării acestuia din urmă într-o personalitate activă și creatoare, corespunzătoare atât condițiilor istorico sociale prezente și de perspectivă, cât și potențialului său biopsihic individual.“

În condițiile în care violența se răsfață pe ecrane, în care adevărul este tot mai mult concurat de minciună, în condițiile crimei organizate, când dreptul forței înlocuiește forța dreptului, egoismul și invidia le întâlnești la tot pasul, când piramida valorilor este răsturnată, iar climatul vieții de familie se degradează, influența educativă, conștientă, sistematică, exercitată de educatori este mult diminuată. Drumul spre “Cetatea educativă” este anevoios și de lungă durată. El este însă posibil. Nu trebuie să uităm că societatea îl schimbă pe om, dar și omul schimbă societatea. Ellen Key, autoarea lucrării “Secolul copilului” spunea că “Societatea se va transforma numai în măsura în care natura umană se va transforma.“

S-a spus că, prin educație, orbul nu poate fi făcut să vadă, surdul să audă și mutul să vorbească. Afirmatia este valabilă în sensul propriu al termenilor folosiți. Într-un sens mai larg, orbul poate fi ajutat să vadă (cititul cu „ochii degetelor“), surdul poate fi ajutat să audă ce se întâmplă în jurul lui și mutul să comunice. Pot fi citate numeroase exemple spectaculoase pentru puterea educației personale a omului. Beethoven, titanul muzicii universale, reprezintă un astfel de caz. Se știe că el și-a pierdut auzul în 1796, dată înaintea căreia, în catalogul operelor sale nu figurează decât Opus nr. 1. Se poate deci afirma că aproape întreaga operă a lui Beethoven a fost scrisă de acesta după ce a surzit. Tânăra americană Joni Eareckson ne oferă, de asemenea un exemplu de tărie morală și perseverență în învingerea greutăților pe care viața i le-a

scos în cale. La vârsta de 17 ani a suferit o paralizie totală în urma unui accident. Credința puternică și dragostea de viață au ajutat-o să supraviețuiască și chiar să creeze. Ea a învățat să picteze ținând pensula în gură. A fost lansată ca pictoriță. Ea a arătat lumii că viața poate avea un sens și că un om se poate autodepăși chiar și în cele mai dureroase situații.

Deși nu este atotputernică, educația poate totuși mult. Ea are însă și o serie de limite. Cele dintâi vin din partea eredității. Nu din orice copil se poate face matematician, astronom. Limitele eredității au fost semnalate și de Comenius: Există firi care sunt cu desăvârșire inapte pentru cultură, la fel cum un lemn cu totul noduros, nu corespunde pentru gravură.

În încheiere aș dori să concluzionez, prin vorbele lui Leonardo da Vinci care spunea că: „Știința puțină îi face pe oameni pretențioși, în timp ce știința multă îi face modești: așa după cum spicele goale își înalță spre cer capetele lor trufașe, în timp ce spicele pline, se apleacă spre pământ sub greutatea lor“ (modestia omului educat).

Bibliografie:

- Comănescu, I., Prelegeri de didactica scolara, Edit. Imprimeriei de Vest, Oradea, 2003.
- Komensky, J. A., Texte alese, Edit. de stat didactică și pedagogică, București, 1958.
- Stoica, C., Educație și comportament, Edit. Didactică și pedagogică, R.A., București, 1998.
- Nicola I., Pedagogie, Edit. Didactică și pedagogică R.A., București, 1994.

ȘCOALA ȘI FAMILIA, ÎMPREUNĂ PENTRU EDUCAȚIE

PROF. VIORELIA DIANA LUP

ȘCOALA GIMNAZIALĂ DUMITRA, JUD. BISTRIȚA NĂSĂUD

Educația este cea mai puternică armă pe care voi o puteți folosi pentru a schimba lumea. (Nelson Mandela)

A educa înseamnă a ghida o ființă umană în trecerea prin această lume, ca printr-un labirint întunecat, înseamnă chiar a salva din adâncurile neștiinței un individ. Educația este o investiție pe termen lung, ea are rădăcini amare, dar fructele ei sunt dulci, după cum spunea Aristotel.

Educația începe la vârste fragede, încă din primii ani de viață, rolul cel mai important revenindu-i familiei care modelează caracterul fiecărui copil. Familia este modelul pe care copilul îl are de-a lungul vieții, în comportament, în atitudini, limbaj, exprimare, pronunție chiar. În familie copilul învață ce e bine și ce e rău, ce este permis și ce nu este permis. Încă de mic, un copil trebuie să primească recompense când face lucruri bune și la fel, să primească pedepse când greșește. Toate însă aplicând buna măsură, oferind dragoste necondiționată, cultivând valori morale și stima de sine. În familie se urmărește atât dezvoltarea fizică, dar și dezvoltarea spirituală pentru evoluția armonioasă a copiilor.

O familie care are o bună educație, are un status ocupațional ridicat, venituri materiale semnificative și dispune de bunuri educaționale pe care le poate folosi în educația copiilor. Adică, la intrarea în școală, unii copii vin cu un vocabular mult mai dezvoltat decât alții, au cunoștințe din domenii variate, se orientează și se adaptează mai ușor, deci au șanse mai mari de a obține rezultate școlare deosebite.

Totuși, performanță școlară, depinde și de calitatea resurselor educaționale existente în școală, de baza materială, de existența profesorilor calificați, de felul cum fiecare gestionează situațiile cu care se confruntă la un moment dat. O colaborare eficientă între școală și familie sporește șansele performanțelor școlare, un indicator recunoscut fiind evaluările naționale. Părinții interesați și implicați, alături de cadrele didactice calificate influențează în bine viitorul copiilor.

Un rol semnificativ îl are și societatea care își pune amprenta asupra evoluției unui copil. În funcție de mediul în care trăiește, copilul adoptă obiceiuri și modele de comportament pe care le păstrează timp îndelungat.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

LUPAȘCU LUMINIȚA GRĂDINIȚA PÂRJOL

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia. Un copil cu bune maniere va deveni un adult politicos, elegant și apreciat. Bunele maniere reprezintă o carte de vizită în toate situațiile. Care sunt cele mai importante bune obiceiuri pe care ar trebui să le învețe copiii de mici?

- să asculte și să nu întrerupă adulții în timp ce vorbesc. Același lucru trebuie să-l facă și părinții.
- învățați-i unde se așază tacâmuri, șervețele, pahare și cum să le folosească.
- bunele maniere la masă: să mănânce cu gura închisă, să-și așeze șervețelul pe picioare, să utilizeze corect tacâmurile.
- să spui „te rog” și „mulțumesc” face parte din manierele de bază.
- să salute la venire și plecare acasă sau la școală, oriunde merg.
- să se îmbrace corect și adecvat în diverse situații.
- să respecte diferențele de religie, rasă, sex, persoane cu nevoi speciale; băieții să învețe de mici cum să se poarte cu fetele.
- să dea locul persoanelor în vârstă sau femeilor însărcinate în autobuz.
- să vorbească încet în public.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil care știe să salute, să rostească acele cuvinte pe care noi, dascălii, le numim „magice”, și-anume: „mulțumesc”, „te rog”, „iartă-mă”, etc., care se comportă politicos cu cei de vârsta lui, dar mai cu seamă cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în diferite medii ale societății. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Comportamentul în public.

Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește

Comportamentul cu prietenii.

Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale.

Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Tact și toleranță.

Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult, ca om pentru viitor

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR: LUPESCU ELENA

LICEUL TEHNOLOGIC TOPRAISAR

GPN TOPRAISAR

Motto:

„Eu sunt copilul. Tu fii în mâinile tale destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume!” Din Child’s Appeal

Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate.

Aspirațiile, rezultatele și sprijinul social și familial constituie trei aspecte ale unei interacțiuni dinamice între copilul individual și cercul său imediat.

Implicarea părinților joacă un rol semnificativ în cadrul intervenției școlare.

Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș.a.. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor.

Perioada preșcolară este crucială pentru dezvoltarea competențelor de comunicare de înțelegere și de producere a limbajului. Competențele lingvistice ale copiilor care sosesc la grădiniță sunt foarte eterogene. Unii au un vocabular foarte limitat, ca număr de cuvinte și construcție sintactică, în timp ce alții au un vocabular diversificat cu construcție sintactică corectă. Grădinița reprezintă pentru toți copiii ocazia de a se familiariza cu un vocabular nou prin intermediul activităților propuse și al literaturii pentru copii parcurse aici. De aceea învățarea de cuvinte noi în grădiniță, va fi însoțită de activități de explorare a proprietăților obiectelor corespunzătoare cuvintelor și va fi sprijinită de educatoare pentru facilitarea categorizării.

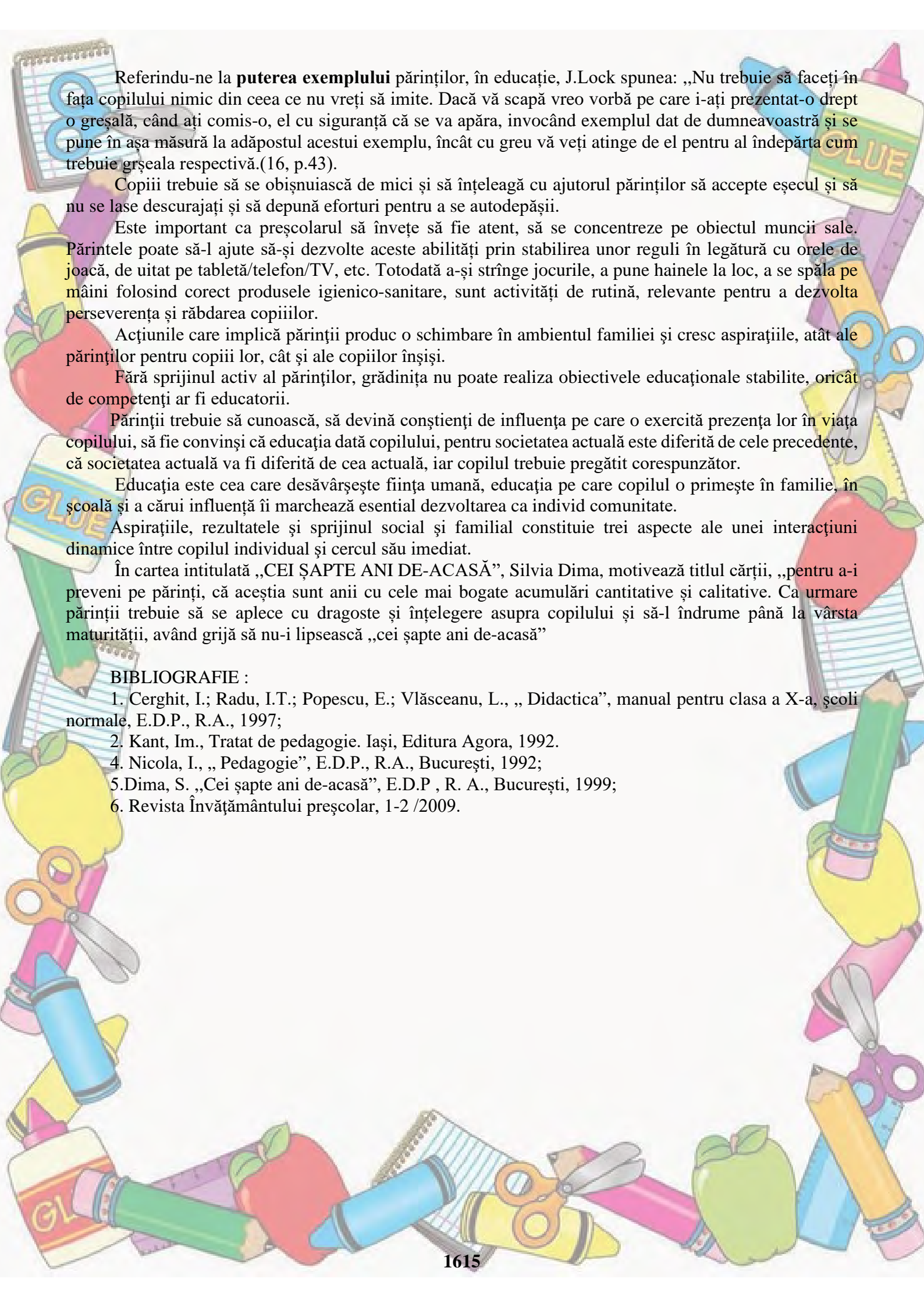
Totodată învață să exprime cereri, anumite sentimente sau interese, să intre în relație cu altul, sau să mențină contactul interpersonal și chiar să mențină verbal comportamentul celuilalt.

Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățatură. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”.

Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara instituției școlare.

Din cele 24 de ore ale unei zile, preșcolarul este la grădiniță 4 – 5 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia preșcolarului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu educatoarele, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a preșcolarului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia.

A fi părinte este ceva înăscut, acest sentiment aflându-se în noi în stare latentă. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație.

Referindu-ne la **puterea exemplului** părinților, în educație, J.Lock spunea: „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite. Dacă vă scapă vreo vorbă pe care i-ați prezentat-o drept o greșală, când ați comis-o, el cu siguranță că se va apăra, invocând exemplul dat de dumneavoastră și se pune în așa măsură la adăpostul acestui exemplu, încât cu greu vă veți atinge de el pentru al îndepărta cum trebuie grșeala respectivă.(16, p.43).

Copiii trebuie să se obișnuiască de mici și să înțeleagă cu ajutorul părinților să accepte eșecul și să nu se lase descurajați și să depună eforturi pentru a se autodepăși.

Este important ca preșcolarul să învețe să fie atent, să se concentreze pe obiectul muncii sale. Părintele poate să-l ajute să-și dezvolte aceste abilități prin stabilirea unor reguli în legătură cu orele de joacă, de uitat pe tabletă/telefon/TV, etc. Totodată a-și strânge jocurile, a pune hainele la loc, a se spăla pe mâini folosind corect produsele igienico-sanitare, sunt activități de rutină, relevante pentru a dezvolta perseverența și răbdarea copiilor.

Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși.

Fără sprijinul activ al părinților, grădinița nu poate realiza obiectivele educaționale stabilite, oricât de competenți ar fi educatorii.

Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea actuală va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ comunitate.

Aspirațiile, rezultatele și sprijinul social și familial constituie trei aspecte ale unei interacțiuni dinamice între copilul individual și cercul său imediat.

În cartea intitulată „CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ”, Silvia Dima, motivează titlul cărții, „pentru a-i preveni pe părinți, că aceștia sunt anii cu cele mai bogate acumulări cantitative și calitative. Ca urmare părinții trebuie să se aplece cu dragoste și înțelegere asupra copilului și să-l îndrume până la vârsta maturității, având grijă să nu-i lipsească „cei șapte ani de-acasă”

BIBLIOGRAFIE :

1. Cerghit, I.; Radu, I.T.; Popescu, E.; Vlăsceanu, L., „ Didactica”, manual pentru clasa a X-a, școli normale, E.D.P., R.A., 1997;
2. Kant, Im., Tratat de pedagogie. Iași, Editura Agora, 1992.
4. Nicola, I., „ Pedagogie”, E.D.P., R.A., București, 1992;
5. Dima, S. „Cei șapte ani de-acasă”, E.D.P , R. A., București, 1999;
6. Revista Învățământului preșcolar, 1-2 /2009.

EDUCAȚIA ÎNCEPE ACASĂ

PROF. LUPȘE MARINA

G.P.P. NR. 53 ORADEA

Mulți părinți consideră educația copiilor ca fiind datoria exclusivă a instituției de învățământ. Adevărul este că educația începe încă din prima zi de viață a copilului și este un proces continuu care se desfășoară treptat și în strânsă legătură cu etapele de dezvoltare ale acestuia. Prin urmare, educația începe acasă, părinții având cel mai important rol în transmiterea ei și se continuă/aprofundează de către educator/profesor în domeniul educațional.

Specialiștii sunt de părere că părinții implicați în educația micuților vor primi din partea acestora rezultate satisfăcătoare și o atitudine pozitivă în ceea ce privește procesul educațional. Pentru a iniția acest proces și mai ales pentru a menține viu acest proces, părinții trebuie să fie foarte atenți la comportamentele copiilor și să intervină încă de la bun început în educarea acestora. Din păcate, mulți părinți, din motive subiective, trec cu vederea anumite stări nepotrivite, purtări urâte ale copiilor, considerându-le „trecătoare”, normale, inofensive sau puerile. Aceste scuze ale părinților care acoperă dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copiilor, au drept consecință afectarea procesului educațional. De cele mai multe ori, părinții sunt de părere că ceea ce ei iartă, trec cu vederea, corectează educatorul/profesorul și astfel ușor-ușor, procesul de educație al copilului se îngreunează și devine din ce în ce mai dificil de modelat. Din acest motiv, este important ca părinții să favorizeze procesul de educație al copilului, oferindu-i un climat familial pozitiv, în care predomină dragostea, afecțiunea. Părinții, și nu doar ei, ci și ceilalți membri ai familiei (surori, frați, bunici, etc) trebuie să știe să fie și autoritari și să-și impună respectul față de cei mici. Totodată, este important ca ambianța familială să fie echilibrată, relația dintre părinți să fie una armonioasă, bazată pe dragoste și înțelegere, pentru a oferi copiilor, un exemplu pozitiv de comportament. În funcție de relațiile din familie se formează diferite atitudini ale copiilor față de oameni, de mediul în care trăiesc și astfel se conturează caracterul și conduita lor.

FAMILIA ȘI ȘCOALA, PARTENERI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR LUPU GEORGIANA – ELENA

G.P.P „LICURICI” OVIDIU

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului. Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ. Este nevoie a se dezvolta un nou concept care să întărească schimbarea în relațiile școală-familie. Acest concept este parteneriatul educațional. Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. Acesta presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

Parteneriatul educațional se realizează între:

- instituțiile educației : familie, școală și comunitate ;
- agenții educaționali : copil, părinți, profesori, specialiști în rezolvarea unor probleme educaționale ;
- membrii ai comunității cu influență asupra creșterii, educării și dezvoltării copilului (medici, factori de decizie, reprezentanți ai bisericii, ai poliției) ;
- influențele educative exercitate la anumite momente asupra copilului ;
- programele de creștere, îngrijire și educare a copilului.

Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament : respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii

rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului. Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală. Colaborarea și cooperarea părinților cu școala sunt eficiente ambilor factori.

Dacă ne referim la optimizarea comunicării între profesori și părinți, se iau în calcul:

- calitatea celor doi poli ai colaborării (profesori și părinți);
- percepțiile fiecăruia;
- atitudinile care îi caracterizează;
- caracteristicile instituției școlare;
- caracteristicile familiei;
- modul de comunicare.

Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivații, dintre care enumerăm : părinții își cunosc copiii și doresc să îi descopere ca elevi, părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor. Forme de colaborare a părinților cu școala:

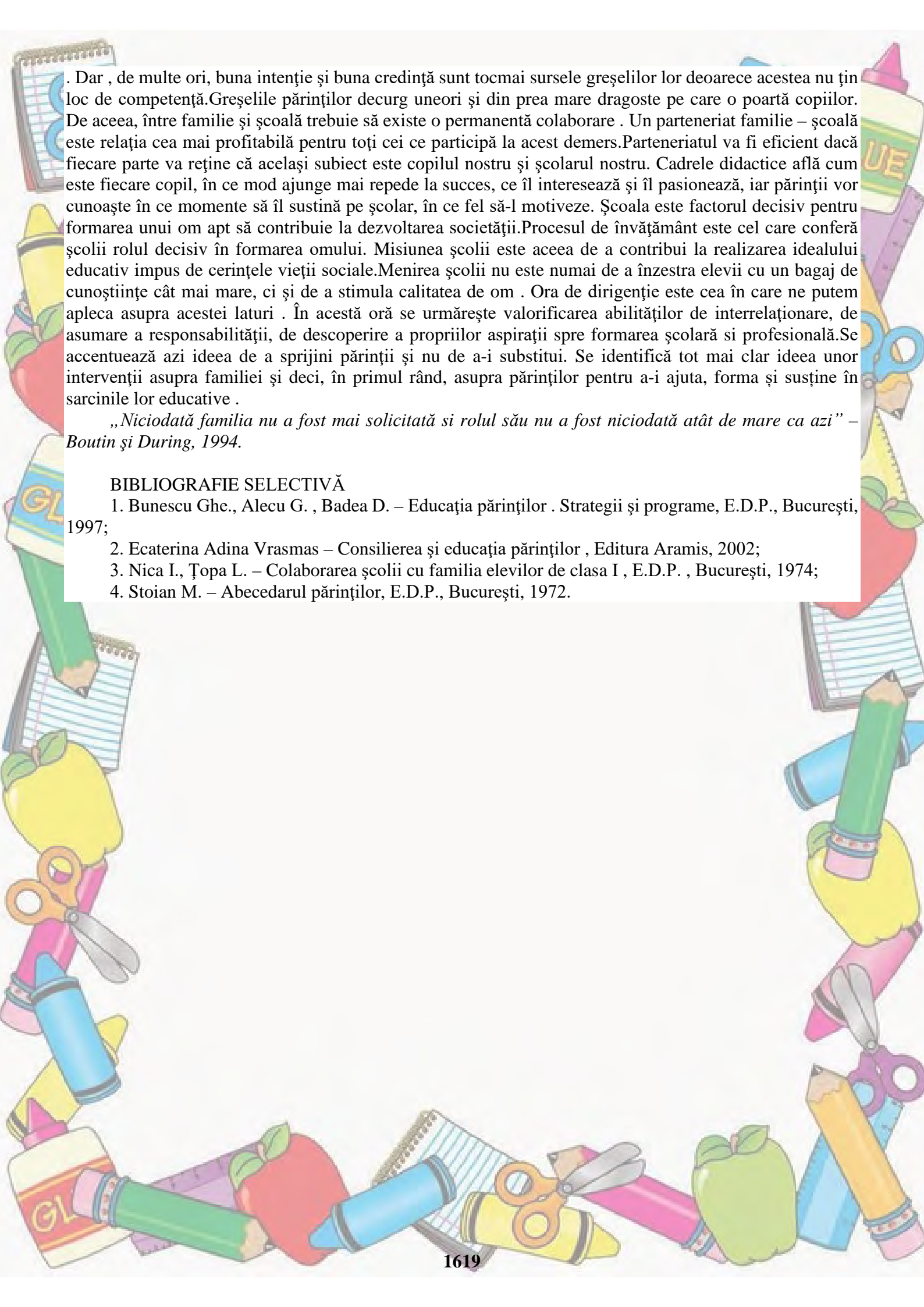
- prezența la ședințe și lectorate ;
- asistarea elevilor în efectuarea temelor ;
- participarea la activități cultural- artistice și sportive ;
- organizarea unor expoziții, serbări, excursii ;
- organizarea unui colț verde în școală ;
- atragerea unor fonduri pentru școală ;
- susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

O comunicare optimă învățător/ diriginte/ familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Factori care favorizează comunicarea:

- transmiterea informațiilor de către învățător/ diriginte într-o formă accesibilă părinților ;
- evitarea analizării critice sau blamării părintelui ;
- mediul ambiant de discuție să fie plăcut ;
- capacitatea învățătorului de a mobiliza părinții să comunice și să le asculte problemele
- evitarea subiectelor care privesc elevii problemă, se fac discuții individuale cu aceștia;
- rezolvarea problemelor copiilor, implicarea în găsirea unor soluții ;
- sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

Există două teorii importante privind relația școală- familie : teoria profesionalismului și teoria schimbului. Teoria profesionalismului consideră ca un element esențial serviciul făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, având drept criterii competența, un cod de etică profesională. Teoria schimbului consideră acțiunea umană în funcție de un câștig personal , un salariu asigurat, o competiție restrânsă. Cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece : părinții sunt parteneri ai școlii , eficacitatea învățământului poate fi ameliorată prin cooperarea între școală și familie, părinții sunt responsabili legali de educația copiilor. Atât părinții, cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste , corectitudine) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste. Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Asadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă, din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor. Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională . Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli pentru copilul lor

. Dar , de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai sursele greșelilor lor deoarece acestea nu țin loc de competență. Greșelile părinților decurg uneori și din prea mare dragoste pe care o poartă copiilor. De aceea, între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare . Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și îl pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să îl susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze. Școala este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om . Ora de dirigenție este cea în care ne putem apleca asupra acestei laturi . În această oră se urmărește valorificarea abilităților de interrelaționare, de asumare a responsabilității, de descoperire a propriilor aspirații spre formarea școlară și profesională. Se accentuează azi ideea de a sprijini părinții și nu de a-i substitui. Se identifică tot mai clar ideea unor intervenții asupra familiei și deci, în primul rând, asupra părinților pentru a-i ajuta, forma și susține în sarcinile lor educative .

„Niciodată familia nu a fost mai solicitată și rolul său nu a fost niciodată atât de mare ca azi” – Boutin și During, 1994.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. Bunescu Ghe., Alecu G. , Badea D. – Educația părinților . Strategii și programe, E.D.P., București, 1997;
2. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților , Editura Aramis, 2002;
3. Nica I., Țopa L. – Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I , E.D.P. , București, 1974;
4. Stoian M. – Abecedarul părinților, E.D.P., București, 1972.

IMPORTANȚA FAMILIEI ȘI A ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

**PROFESOR: LUPU MARIA-ALINA
CSEI TÂRGU-NEAMȚ**

Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare afectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune. Prin implicarea părinților în problemele școlii facem referire la constituirea unei relații pozitive între școală și familie. Implicarea părinților în rezolvarea problemelor și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivații.

Cooperarea cu familia poate fi un test profesional. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare asigurându-i copilului cele necesare studiului.

Cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, cinstea, politețea, decența, sinceritatea, atitudinea, decența din vorbire, toate acestea formându-se în familie, sau mai bine spus, „în cei șapte ani de acasă”. Părinții trebuie să facă front comun cu dascălii în dezvoltarea armonioasă, îmbogățirea cunoștințelor. O permanentă colaborare trebuie să fie realizată între familie și școală prin ședințe, lectorate cu părinții, astfel ajungându-se mai repede la succes.

Școala reprezintă factorul decisiv pentru formarea unui om apt, menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe ci și de a stimula calitatea de om. Deci, factorii care contribuie la formarea personalității sunt familia și școala.

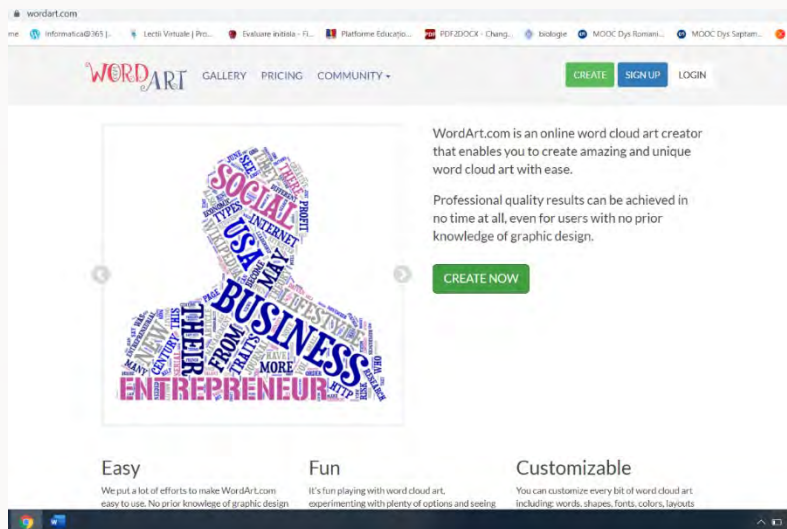
„Educația este cel mai frumos dar pe care îl poate dobândi omul.”-Platon. Așadar, educația influențează înțelegerea și diferența dintre bine și rău. Educația ne oferă calea către o viață independentă și ne ajută în relaționarea socială.

Educația copiilor este o misiune delicată la care trebuie să participe cu eforturi susținute, în primul rând familia și mai apoi școala cât și societatea.

NOR DE CUVINTE

***PROF. LUȚARU IULIA,
COLEGIUL TEHNIC „GENERAL GHEORGHE MAGHERU”, TG-JIU**

Pentru a crea „Nor de cuvinte” se poate folosi site-ul wordart.com.
Este ușor de folosit și nu necesită logare, deoarece aplicația permite și utilizare fără cont. Este o aplicație ușoară, intuitivă, care ajută învățare formatărilor caracterelor.
Etapile creării „Norului de cuvinte”
- Se accesează site-ul wordart.com;

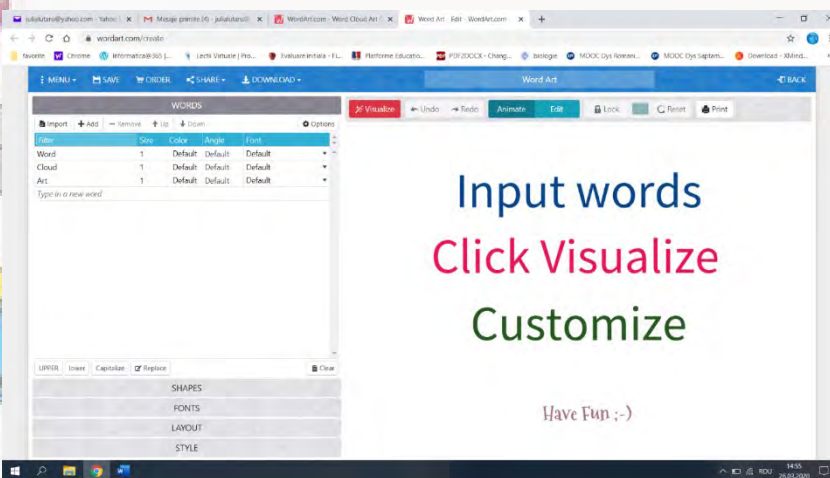
- Se acționează butonul „CREATE NOW”

Bara de titlu conține: MENU (Meniu), SAVE (Salvare), ORDER (Cumpărare), SHARE (Distribuire), DOWNLOAD (Descărcare), WordArt, BACK (Revenire)

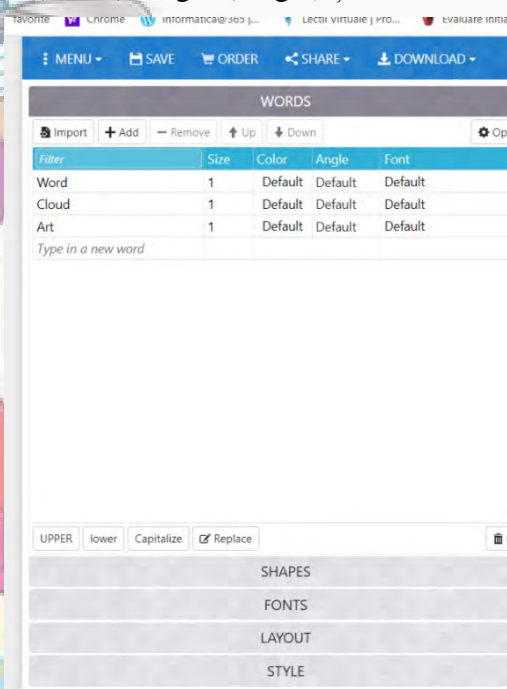
Ecranul este împărțit în două:

a) Partea din stânga a ecranului conține setările pentru cuvinte

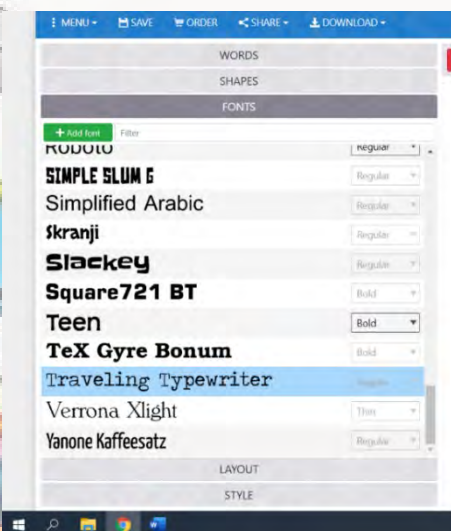

- WORDS - se adaugă cuvintele pe care dorim să fie afișate, formatăm acestea după mărime (Size), culoare (Color), unghi (Angle) și stilul fontului (Font).

- SHAPES

- formele sunt grupate pe categorii
- se alege categoria și forma dorită

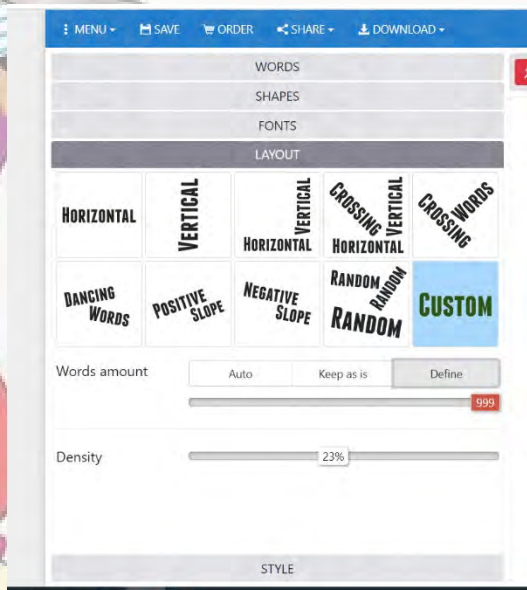

- FONTS

- în această zonă se pot adăuga efecte scrisului: îngroșat, înclinat, îngroșat și înclinat, negru și înclinat, etc..

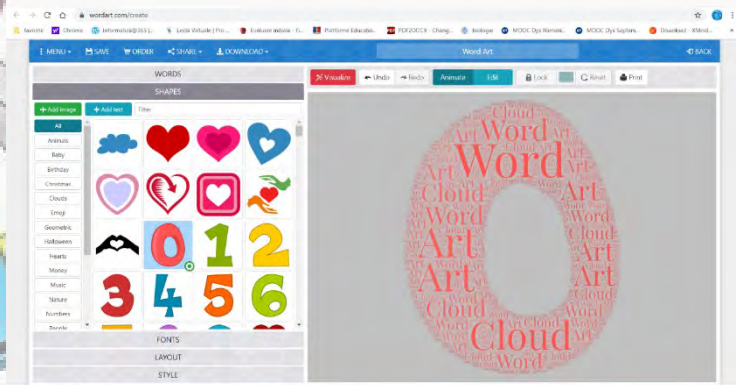
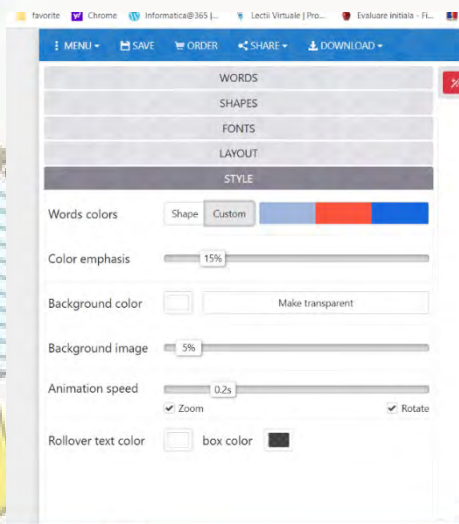
- LAYOUT

- se modifică orientarea cuvintelor selectate

- STYLE

- se poate adăuga culoare pentru fundal, accente de culori, etc..

putem descărca doar sub forma **Standard PNG** și **Standard JPEG**.

Alte site-uri unde se pot crea **Nor de cuvinte** sunt: www.wordclouds.com, <http://www.edwordle.net/>, <https://voyant-tools.org/>.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR MACOVEI ALINA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NEDELCU CHERCEA”, BRĂILA

Familia și școala constituie mediile socio-culturale, cele care modelează ființa umană de-a lungul întregii vieți. Ele ajută la formarea personalității sociale și culturale. Familiile și școlile lucrează ca parteneri la o filozofie centrată pe elev, în care educatorii și familiile să coordoneze și să coopereze pentru a îmbunătăți progresele înregistrate în învățare și să promoveze succesul școlar pentru elevi în patru domenii: academic, social, emoțional și comportamental.

Elevii, copiii constituie legătura dintre familie și școală, ei fiind asemenea unor mediatori între profesori și părinți, aflându-se la intersecția celor două. Numeroasele oportunități de informare îi oferă copilului noi direcții de evoluție, schimbări ale conținutului programelor, pregătirea părinților de a conduce un dialog valabil și pertinent. Astfel, școlarii contribuie la propria formare a propriei personalități.

Familia este cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile de bază ale copilului, atât biologice cât și psihologice și sociale. E cea care îl ajută pe copil să învețe regulile primare de viață, deprinderea de a vorbi, de a se comporta față de cei din jur și de a-i aprecia, fiind cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile sale psihologice și sociale, e primul intermediar în relațiile copilului cu societatea. Ea imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale, e veriga de legătură a copilului cu societatea, părinții fiind cei care oferă un prim model de învățare. Atitudinea părinților față de copii este cea care determină educația lor, bună sau rea, care determină un comportament dezagreabil sau exemplar în societate. Dacă părinții participă activ la educația copiilor, acest lucru ar duce la o implicare mai mare a copiilor în activitățile didactice, dar și la obținerea unor rezultate mai bune.

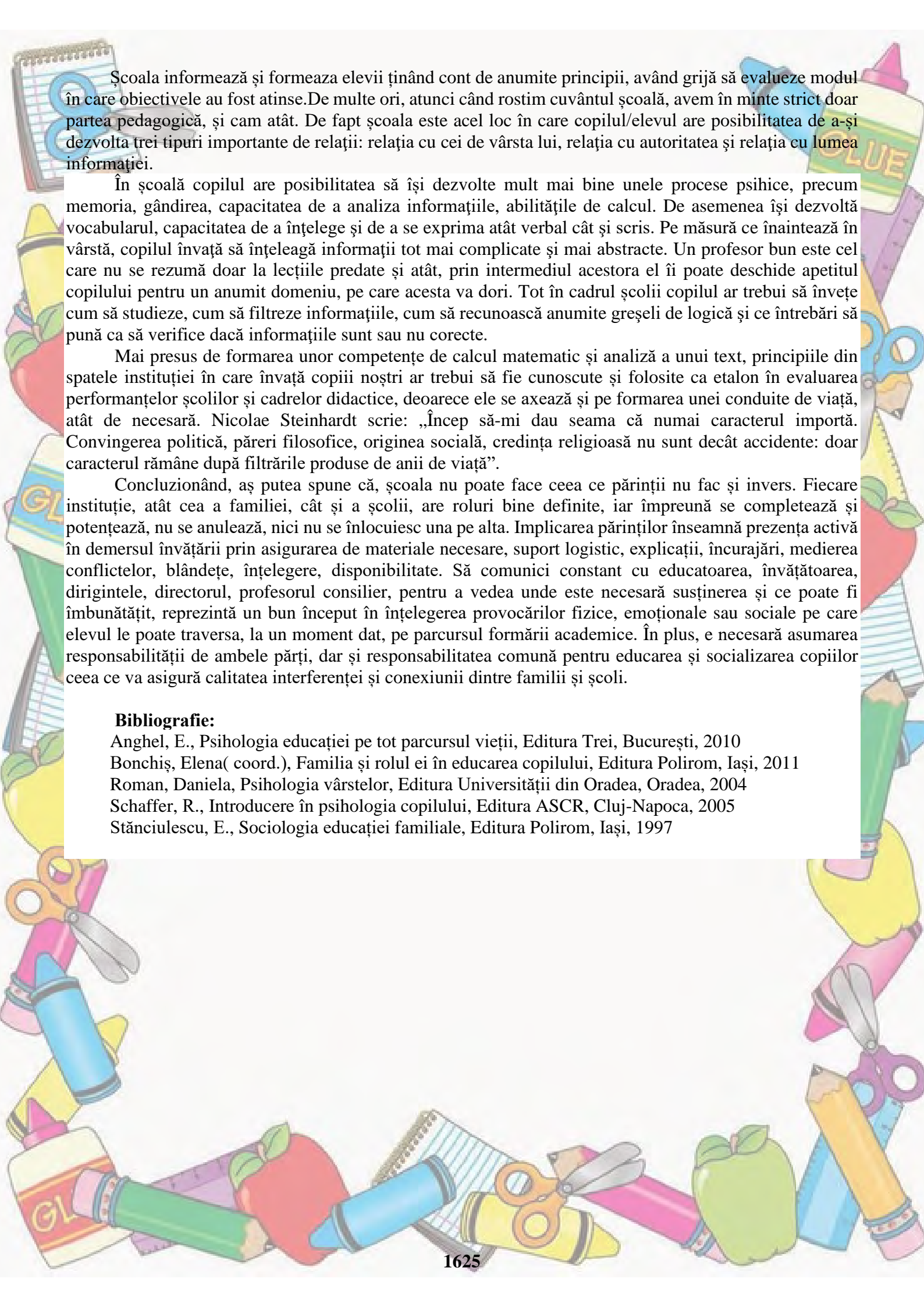
Atunci când ne referim la părinții unui preșcolar, aceștia trebuie să devină un partener de încredere în educarea celor mici, ei având responsabilitatea de a se asigura că oferă copiilor un mediu familial echilibrat, un mediu propice dezvoltării și educării copiilor. Ei trebuie să îl încurajeze pe copil în permanență, să ia decizii corecte, să caute soluții în rezolvarea problemelor, să stabilească limite, să fie un model pentru copil, să îi înțeleagă gândurile și sentimentele acestuia în diferite situații. Părinții trebuie să stea zilnic conectat cu acesta, cât mai mult timp, legătura dintre ei ajunge astfel să fie cea mai bună metodă de parenting.

Când vorbim despre părinții unui școlar, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere, o modalitate extraordinară de a crea un mediu pozitiv de învățare. Familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici. Profesorii trebuie să apeleze la orice metodă, astfel încât să se asigure că familiile sunt informate, trebuie să recurgă la platforme online și la orice mijloc și instrument digital. O implicare continuă din partea părinților duce la o îmbunătățire a motivației și performanței elevilor. Dacă părinții se implică activ în viața unui școlar, se observă o încredere sporită în propriile abilități, empatie față de semenii lor, implicare activă pe parcursul orelor de curs, o socializare mai eficientă în activitățile desfășurate.

Presupunând că părinții le oferă copiilor o bună creștere, atunci posibilitatea de reușită, de a deveni adulți pregătiți, sporește. Viața din sânul familiei îi învață pe copii primele valori, valori ce le vor modela personalitatea.

Rolul familiei, mai ales în prima parte a vieții copilului, este decisivă și consolidează eforturile educative ale școlii, numai atunci când conlucrează continuu și consistent, în acțiuni ce se completează, mobilizând în aceeași măsură elevii, ca subiecți activi ai procesului educativ. Studiile de specialitate pledează tot mai mult pentru strânsa legătură dintre școală și familie, și invers, părinții fiind recunoscuți ca adevărații „strategi” ai acțiunii educative ale cărei mize sunt complexe [Stănculescu, 1997, p. 172].

Educația oferă copilului o pregătire temeinic organizată, după programe, cu cadre specializate și în perioade de timp bine definite. Ea urmărește atingerea unor obiective cu ajutorul unor metode și mijloace științifice.

Școala informează și formează elevii ținând cont de anumite principii, având grijă să evalueze modul în care obiectivele au fost atinse. De multe ori, atunci când rostim cuvântul școală, avem în minte strict doar partea pedagogică, și cam atât. De fapt școala este acel loc în care copilul/elevul are posibilitatea de a-și dezvolta trei tipuri importante de relații: relația cu cei de vârsta lui, relația cu autoritatea și relația cu lumea informației.

În școală copilul are posibilitatea să își dezvolte mult mai bine unele procese psihice, precum memoria, gândirea, capacitatea de a analiza informațiile, abilitățile de calcul. De asemenea își dezvoltă vocabularul, capacitatea de a înțelege și de a se exprima atât verbal cât și scris. Pe măsură ce înaintează în vârstă, copilul învață să înțeleagă informații tot mai complicate și mai abstracte. Un profesor bun este cel care nu se rezumă doar la lecțiile predate și atât, prin intermediul acestora el îi poate deschide apetitul copilului pentru un anumit domeniu, pe care acesta va dori. Tot în cadrul școlii copilul ar trebui să învețe cum să studieze, cum să filtreze informațiile, cum să recunoască anumite greșeli de logică și ce întrebări să pună ca să verifice dacă informațiile sunt sau nu corecte.

Mai presus de formarea unor competențe de calcul matematic și analiză a unui text, principiile din spatele instituției în care învață copiii noștri ar trebui să fie cunoscute și folosite ca etalon în evaluarea performanțelor școlilor și cadrelor didactice, deoarece ele se axează și pe formarea unei conduite de viață, atât de necesară. Nicolae Steinhardt scrie: „Încep să-mi dau seama că numai caracterul importă. Convingerea politică, păreri filosofice, originea socială, credința religioasă nu sunt decât accidente: doar caracterul rămâne după filtrările produse de anii de viață”.

Concluzionând, aș putea spune că, școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice. În plus, e necesară asumarea responsabilității de ambele părți, dar și responsabilitatea comună pentru educarea și socializarea copiilor ceea ce va asigura calitatea interferenței și conexiunii dintre familii și școli.

Bibliografie:

- Anghel, E., Psihologia educației pe tot parcursul vieții, Editura Trei, București, 2010
- Bonchiș, Elena(coord.), Familia și rolul ei în educarea copilului, Editura Polirom, Iași, 2011
- Roman, Daniela, Psihologia vârștelor, Editura Universității din Oradea, Oradea, 2004
- Schaffer, R., Introducere în psihologia copilului, Editura ASCR, Cluj-Napoca, 2005
- Stănciulescu, E., Sociologia educației familiale, Editura Polirom, Iași, 1997

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL GRĂDINIȚEI ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

PROF. CRISTINA MACOVEI

PROF. CRISTINA ȘOPRON

GRĂDINIȚA CU P.P. NR, 5 VASLUI

"Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor." (A.S. Makarenko)

"Școala trebuie adaptată la copii și nu copiii adaptați școlilor." (Alexander Sutherland)

Odată ce copilul începe să frecventeze grădinița, trebuie realizată o conexiune majoră între familie și unitatea școlară. Aceasta constă într-o permanentă colaborare, comunicare și împărtășire de sfaturi, idei, gânduri care sunt pentru binele suprem al copilului.

Nu este destul a spune că educația se face doar într-un singur mediu, familial sau școlar, acestea se îmbină formând un mediu propice dezvoltării fizice, psihice și emoționale a copilului.

La grădiniță, copilul găsește primii prieteni, comunică și socializează cu alți copii, învață să se joace organizat, învață comportamente noi. Acasă, părinții continuă implementarea acestor comportamente.

Familia are rolul de a forma priceperi, deprinderi de viață și să inoculeze sentimente și emoții copilului. Acest rol este deosebit de important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, dar și moral și estetic. Grădinița, în armonie cu familia, prin procesul de învățare contribuie la dezvoltarea personalității copilului. Părinții, copiii și grădinița se influențează reciproc. Mediul oferit de părinți determină viitorul copiilor, valorile lor. Totodată, pot influența grădinița și pot contribui la dezvoltarea valorilor grădiniței. Activitatea educativă din grădiniță nu poate fi izolată de influențele educative exercitate asupra copilului de mediul familial. Indiferent unde este aplicată, educația desăvârșește omul.

În familie se formează primele și cele mai importante deprinderi de comportament, respectul, politetea, sinceritatea, cinstea, decența în atitudine și vorbire, "cei șapte ani de acasă". Grădinița, școala cizelează aceste deprinderi, insistând constant asupra lor. Părinții trebuie să facă front comun cu cadrele didactice pentru că, și unii și alții doresc dezvoltarea armonioasă a copiilor, educarea și îmbogățirea bagajului de cunoștințe al acestora.

De ce este important ca părinții să se implice activ în educația copiilor? Este demonstrat faptul că, șansele copilului de a crește, de a se dezvolta și de a obține rezultate cât mai bune la grădiniță, la școală cresc pe măsură ce părinții se implică și mai mult în educația lor, nelăsând aceasta doar în seama cadrelor didactice. "Ceea ce fac părinții cu copiii acasă de-a lungul procesului de educație este mai important decât orice alt factor..." (Desforges, C. & Abouchar, A. (2003) Impactul implicării parentale, al sprijinului parental și al educației familiei asupra performanței și adaptării elevilor: o revizuire a literaturii. Londra: Departamentul pentru Educație și Abilități).

Cea mai mare parte a timpului, copilul și-o petrece în familie, peste 80%, iar restul timpului, în unitatea școlară.

Cum se pot implica părinții? Aducerea și luarea copilului de la grădiniță și solicitarea de informații în legătură cu desfășurarea zilei pentru copil. Participarea la ședințele și lectoratele cu părinții, la evenimentele desfășurate de grădiniță, serbări, proiecte educaționale, concursuri, participări la acțiuni de voluntariat, împărtășirea de informații ce privesc starea de bine a copilului, sănătatea și bunăstarea lui și sărbătorirea reușitelor împreună cu grădinița. Pentru ambii parteneri în educația copilului, grădinița și familia, este benefic și profitabil acest demers spre cunoașterea reciprocă. Cadrele didactice susțin educația copilului, află cum poate ajunge acesta la succes, care sunt interesele și pasiunile lui, iar părinții vor ști cum să-l susțină, să-l motiveze și să-l ajute. În grădiniță se realizează educația organizată, mai târziu la școală, se formează viitorul adult apt pentru a-și aduce contribuția la dezvoltarea societății. Procesul de învățământ conferă grădiniței, școlii rolul decisiv în formarea omului, nu doar înzestrând copilul cu un bagaj de cunoștințe, dar îl și evaluează și îi stimulează calitatea umană.

Colaborarea dintre grădiniță și familie presupune o comunicare efektivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Implicarea părinților în tot ceea ce presupune educația copilului, atrage construirea unor relații pozitive între familie și grădiniță. Colaborarea și cooperarea părinților cu unitatea școlară sunt benefice ambilor factori. Cu referire la optimizarea comunicării între cadre didactice și părinți, se iau în calcul: calitatea celor doi poli ai colaborării (profesori și părinți); percepțiile fiecăruia; atitudinile care îi caracterizează; caracteristicile unității școlare; caracteristicile familiei; modul de comunicare.

Implicarea părinților în activitățile școlare și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivații: părinții își cunosc copiii și îi pot descoperi și în mediul școlar și au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de preșcolar sau școlar de către copilul lor.

Iată ce pot face părinții: să participe la ședințele cu părinții, să continue activitatea cadrelor didactice acasă (repetând poezia, lucrează o fișă asemănătoare, repetă ce au învățat copiii la grădiniță sau școală), participă la activități cultural-artistice și sportive, organizează expoziții, serbări, excursii, atrage fonduri pentru unitatea școlară etc.

Este important să existe o comunicare consecventă între cei doi parteneri ai educației copilului. Cadrul didactic transmite informații părinților într-o formă accesibilă, evită să facă analize critice sau să acuze părinții de problemele copilului, rezolvă problemele copiilor, implicându-se în găsirea de soluții, sprijină și încurajează părinții în rezolvarea situațiilor ce privesc preșcolarul sau școlarul.

Părinții trebuie să vadă în unitatea școlară un prieten, un colaborator, care poate fi oricând de ajutor fără a fi vreun fel părtinitor.

„Niciodată familia nu a fost mai solicitată și rolul său nu a fost niciodată atât de mare ca azi”. (Boutin și Daring, 1994)

BIBLIOGRAFIE

- Bunescu Ghe., Alecu G. , Badea D. – Educația părinților . Strategii și programe, E.D.P., București, 1997
- Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților , Editura Aramis, 2002

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. MADAR FLORINA LIVIA

G.P.P. NR. 30, ORADEA, BIHOR

„Meseria de părinte”, este una dintre cele mai grele meserii din lume, însă este în același timp cea mai frumoasă și mai aducătoare de satisfacții și bucurii.

Familia are cea mai mare responsabilitate pentru felul în care își educă copiii, însă de multe ori împovărați de grijile cotidiene părinții acordă, din păcate din ce în ce mai puțin timp educației copiilor lor, comunicării cu aceștia, petrecerea unui timp de calitate. Familia reprezintă astfel primul spațiu formativ pentru copil, aceasta în primii șapte ani de viață învață prin imitație, urmează exemplul dat de către părinții lui, această educație își pune amprenta asupra copilului întreaga viață.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și totodată competență între adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Astfel că în jurul copilului se țese o spirală relațională care se bazează în primul rând pe încredere și apoi pe parteneriat. O competență parentală importantă pentru fiecare părinte este aceea de a observa progresele copilului său, reacțiile pe care acesta le are la stimulii pe care i le oferă și deschiderea spre cunoaștere. Însă cel mai important lucru, pe care un părinte îl poate face pentru copilul său, este petrecerea unui timp calitativ, recunoașterea unicității propriului copil, a personalității și a nevoilor sale zilnice. Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul parental. Părinții trebuie să fie întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului prin intermediul căruia se stabilește o legătură solidă între părinte și copil.

Ce po învața copiii în primii șapte ani de acasă?

- deprinderi de auto servire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și a emoțiilor atât pozitive și negative;
- bune maniere și comportament;
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică, ori dezacord dintre părțile de vorbire);
- modul de relaționare cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător;
- consecvență în realizarea unei sarcini;
- concentrare a atenției;
- perseverență în realizarea unei sarcini;
- spiritul de competiție.

Unele din aceste însușiri dobândite în perioada primilor șapte ani devin stabile pentru tot restul vieții precum:

- spiritul de competiție;
- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Primii 7 ani de acasă sunt foarte importanți, putând fi denumiți ca și temelia

pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant.

În concluzie putem afirma faptul că copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE:

- Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași;
Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

MATEMATICA SE ÎNVAȚĂ ÎN FAMILIE

PROF. MANEA-MARINESCU NICOLETA,
LICEUL TEHNOLOGIC "DACIA" PITEȘTI

Școala și familia urmăresc același scop educativ formarea copiilor spre a deveni un adult responsabil. Familia și școala sunt parteneri în educația copilului. Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață. Principalii factori care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului mijloacele materiale și de spațiu necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul din punct de vedere cognitiv. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicată substituirea copilului de la sarcinile școlare. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grijă față de ceea ce îi aparține.

Familia reprezintă locul în care individul se dezvoltă, unde își petrece o mare parte din timp, unde devine practic ființă socială. Indiferent de organizarea familiei, de identitatea sa etnică, religioasă ori politică, această se caracterizează prin dinamism și printr-o mobilitate continuă. Familia este un sistem dinamic, care cunoaște transformări permanente. Membrii ei se dezvoltă, evoluează împreună și adaugă elemente care îmbogățesc în permanență viața familială. Cu toate aceste schimbări însă, se poate spune că „instituția familiei rămâne stabilă” (Băran – Pescaru, A, 2004, p. 83).

Totodată, se poate afirma că termenul de „familie” nu mai surprinde realitatea caracteristică a generațiilor precedente, tocmai datorită acestei schimbări. De-a lungul timpului, familia a fost definită în mai multe feluri, dar „familia, în orice societate, este o formă de comunitate umană alcătuită din cel puțin doi indivizi, uniți prin legături de căsătorie și/sau paterne, realizând, mai mult sau mai puțin, latura biologică și/sau cea psihosocială” (Mitrofan, I, 1998, p. 17).

Rolul educației realizate în familie este acela de a dezvoltă aptitudini de bază și competențe sociale în primii ani, ulterior copiii fiind preluați de către școală, pentru instruirea didactică. Familia pregătește și susține copilul din punct de vedere academic (în afară școlii), emoțional, comportamental, social, financiar.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic ș.a.

De exemplu, matematică stârnește anxietate nu doar copiilor, ci și părinților, mai ales pe măsură ce copilul crește, iar matematică devine mai dificilă, iar notele copiilor pot începe să scadă. De aceea, organizarea unui eveniment în jurul acestei materii, la care să participe și părinții, poate fi util, ajutându-i pe copii să învețe matematică și încurajând comunicarea părinte-profesor.

Copilul se descurcă mai bine la școală atunci când părinții se implică activ în procesul de realizare a temelor. În acest fel, copiii înțeleg că ceea ce fac ei este important.

Bineînțeles, a-ți ajuta copilul să-și facă temele nu înseamnă nici să faci temele în locul copilului și nici să petreci ore în șir lângă el, în fața biroului. Un părinte interesat de temele copilului sau este un părinte care știe să-și susțină copilul, arătându-i cum să învețe și cum să se organizeze, explicându-i o problema sau un concept mai dificil sau pur și simplu încurajându-l să ia o pauză, din când în când.

Copilul învață mai bine atunci când i se dau exemple de rezolvare a problemelor. În loc să-i rezolvi tema, este recomandat să-i arăți copilului cum ai face tu o sarcină similară, pas cu pas. După fiecare pas, pentru a te asigura că a înțeles, oferă-i copilului ocazia să-ți explice, pe înțelesul lui, de ce ai ales calea respectivă. De exemplu, dacă are de rezolvat o problema la algebră în care două trenuri se îndreaptă spre

aceeași destinație, având viteze diferite, l-ai putea ajuta dacă i-ai sugera să-ți deseneze parcursul celor două trenuri.

De asemenea, este recomandat să-i arăți copilului modalități alternative de abordare a unei sarcini. Dacă cel mic întâmpina greutăți în a rezolva problemele la matematică, poți apela la o poveste pentru a-i explica și a-l face să înțeleagă. De exemplu: "să spunem că Ion a lucrat timp de patru ore și a câștigat 24 de lei, care ar fi salariul lui Ion pe ora?" Acest lucru îi permite copilului să folosească diferite părți ale creierului.

Când vine vorba de învățare, nu este bine să-i repeți copilului că pentru a reuși trebuie să și sufere puțin. Proverbul potrivit căruia "fără durere, nu există câștig" este greșit. În timp ce este perfect normal să înveți copilul că trebuie să se străduiască și să depună un anumit efort pentru a duce la bun sfârșit o sarcină, este total greșit să lași copilul să creadă că trebuie să sară peste cină pentru a-și rezolva problema sau că nu are voie să adoarmă până nu găsește soluția.

Bibliografie:

1. <https://www.proform.snsr.ro/baza-de-date-online-cu-bune-practici-pentru-dezvoltarea-capacitatii-institutionale-a-scolilor-defavorizate/scoala-si-familia>
2. <https://www.scribd.com/document/25382301/SCOALA-SI-FAMILIA>
3. https://www.academia.edu/8864216/Forme_%C5%9Fi_metode_de_colaborare_%C5%9Fcoal%C4%83_familie

ROLUL REGULILOR ÎN VIAȚA COPILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR, MAFTEI GETA

Pentru că lipsa regulilor înseamnă haos și dezordine iar prezența regulilor dă un punct de plecare în viață, copiii au nevoie în permanență de reguli pe care le învață în familie și care îl ajută pe copil să crească echilibrat și sănătos. Copiii învață în familie să se spele pe dinți înainte de culcare, să respecte orele de masă și de somn, să ajungă la timp la grădiniță sau școală și să salute un cunoscut când îl întâlnesc. Un copil crescut fără reguli sau fără limite poate fi un adult care dă vina pe ceilalți și nu-și asumă responsabilități sau din contra un răzvrătit care nu înțelege de ce să urmeze reguli. Așadar părintele trebuie să spună cu fermitate și căldură “Stop!”, “Ajunge!”, “Nu e voie!”, “Pana aici!”, chiar și atunci când copilul se tăvăleşte pe covor sau roagă printere “lacrimi de crocodil” să-i mai lase câteva minute telefonul. Așadar în fața copilului părintele trebuie să fie și bun și hotărât.

Uneori părinții confundă iubirea pentru copiii lor cu lipsa regulilor și limitelor iar permisivitatea dusă la extrem are efecte negative asupra dezvoltării copilului.

Un copil căruia i se face pe plac tot timpul de cele mai multe ori este copilul care nu se va integra ușor la grădiniță sau la școală. Copilul al cărui părinte cedează când acesta plânge sau are o criză de nervi de cele mai multe ori va crede că și educatoarea, colegii sau prietenii lui vor ceda când va reacționa la fel. Copilul căruia nu i s-au pus limite referitor la mâncare, somn, timp petrecut în fața televizorului sau pe telefon poate deveni un viitor adolescent cu dependențe, care se va refugia într-o pungă de chipsuri sau la un serial iar când lucrurile nu stau așa cum vrea el, va fi un răzvrătit. Când încercăm să fim mai mult prieteni decât părinți, nu facem decât să atârnam pe umerii celor mici o greutate pe care nu o pot duce și nu vor reuși să descopere singuri care sunt limitele pe care viața le va pune în calea lor. Dacă părinții vor impune reguli, dacă vor spune stop copiilor, cu blândețe și fermitate, încă de la cele mai fragede vârste, aceștia pot ajunge să învețe, pe pielea lor, că există reguli care nu pot fi încălcate. Asta pentru că un copil crescut fără reguli și limite nu va avea repere în viață, va trăi într-un haos permanent și îi va fi greu, să se integreze la grădiniță sau școală și să-și facă prieteni.

La polul opus, un copil crescut cu reguli prea stricte va deveni obedient și îi va fi teamă să spună lucrurilor pe nume sau să devină creativ, îi va fi greu să caute singur soluții. Copiii iubesc și trăiesc în prezent vise, iubesc speranța, iubesc lumea în care trăiesc și în care binele învinge.

Responsabilitatea părintelui este creșterea unui copil sănătos, educat, integrat până când el, copilul poate să își ia singur deciziile pentru el. Părintele trebuie să se asigure în fiecare zi că învață copilul cum să poată lua singur decizii, inclusiv punând limite și spunând de ce nu se poate uita la televizor oricând vrea el, de ce nu poate să i cumpere toate hainele pe care le dorește, de ce acea înghețată sau prăjitură este suficientă și nu mai trebuie încă una. Iubirea nu înseamnă să-i faci toate poftele copilului, să-i oferi tot ce vrea, iubirea înseamnă să le oferim copiilor ce au cu adevărat, nevoie. Iar copiii au nevoie de reguli au nevoie de limite ca să se simtă în siguranță. Copiii au nevoie de cineva care să spună: “Destul!”, “Iti face rău!”, chiar dacă copilul protestează chiar dacă plânge, sau aruncă cuvinte grele, pentru că în subconștient ei sunt recunoscători că este cineva acolo în care pot avea încredere atunci când ei nu au autocontrol.

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

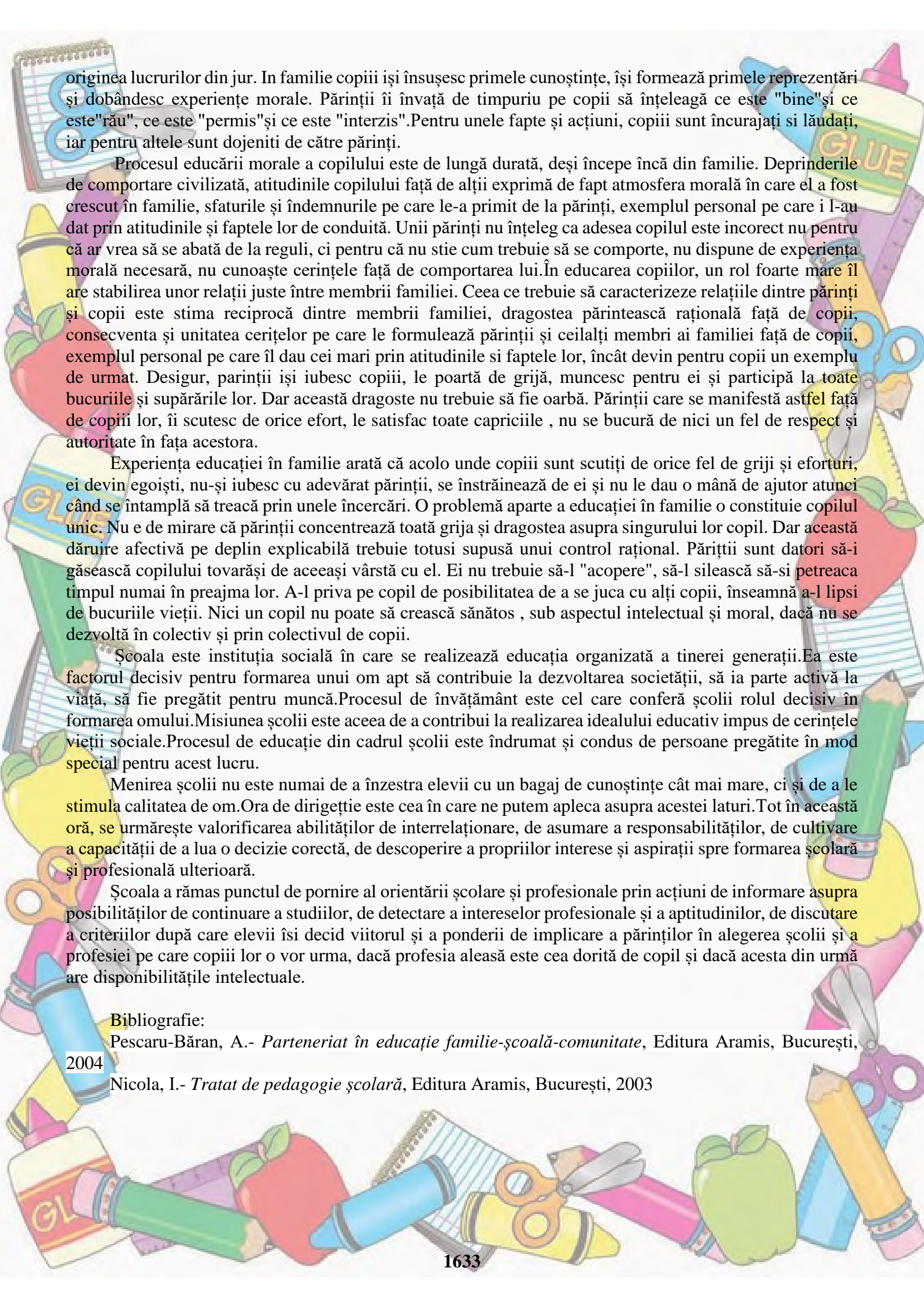
PROF. INV. PRIMAR MĂGĂRDICIAN ALIS MELINE

COLEGIUL NAȚIONAL DE ARTE „REGINA MARIA” CONSTANȚA

Dezvoltarea echilibrată a copilului depinde de implicarea ambilor părinți în toate aspectele ce țin de viața copilului. De la ce mănâncă zi de zi copilul, cu ce se îmbracă, la ce tip de informații este expus, prin ce stări emoționale trece, în ce activități este implicat, la ce grădiniță merge. Rolul mamei și al tatălui sunt diferite în dezvoltarea copilului și în modelarea personalității sale. Mama are rolul de a-l proteja pe copil, în timp ce tatăl are rolul de a-l pregăti pe acesta pentru confruntarea de mai târziu cu lumea, cu viața. Ambii părinți sunt un model pentru copil, și această diferență aduce beneficii însemnate pentru copil, oferindu-i experiențe variate.

Educația copilului este cea mai profitabilă investiție (în timp, atenție, înțelegere, dragoste) pe care o pot face părinții pentru ei. Educația pozitivă a copilului presupune a aduce în relația părinte-copil căldura, structura și limite, înțelepciunea de a transforma orice situație cotidiană, cât ar fi de negativă, de provocatoare, într-o lecție de empatie, respect, înțelegere a nevoii care a creat acea situație. „Cei șapte ani de acasă” sunt opera părinților și a mediului familial în care cresc copiii. Copilul învață în familie limbajul culturii în care trăiește, deprinde normele, atitudinile, valorile și comportamentele necesare pentru a se integra în societate. Cercetările au demonstrat, că părinții au stiluri diferite de educație a copilului: mamele tind mai mult spre precauție, ele încurajează securitatea, echitatea; simplifică mesajele și vorbesc la nivelul copilului; pun accent pe îngrijirea copilului, pe simpatie, grijă și ajutor bazat pe relații și percep lumea din jur în raport cu copiii lor. Tații se exprimă mai sumar, direct și la obiect; adeseori încurajează copiii să încerce, să testeze lucrurile; încurajează independența, concurența, pun accent pe dreptate și îndatoriri bazate pe reguli; tind să se joace cu copiii și să perceapă copiii lor în raport cu lumea din jur. Un lucru este cert, că ambele abordări sunt necesare pentru maturizarea copilului. Ceea ce nu știu tații despre implicarea lor în creșterea și educația copilului, este că dincolo de ”oboseală”, ”nervi” și ”timp pierdut”, copiii lor au multe beneficii, printre care: copiii sunt mai independenți și mai încrezători; au mai multe șanse de succes când începe școala; au o stimă de sine mai înaltă, un nivel sporit al autonomiei și proactivitate în luarea deciziilor; au capacitatea de a dezvolta competențe sociale mai devreme decât semenii lor, abilități de negociere și rezolvare a conflictelor; spiritul de echipă.

Ingredientele necesare pentru o implicare sănătoasă în dezvoltarea copiilor sunt: iubirea focalizată pe copil, necondiționată și manifestată în mod sănătos (inclusiv, manifestarea grijii și a interesului pentru tot ce i se întâmplă și ce trăiește copilul); setarea limitelor, discutarea și agrearea regulilor; comunicarea consistentă, exprimarea deschisă și asertivă, cu copilul și cu alți membri ai familiei; identificarea de gen pozitivă și coeziunea cu alți membri ai comunității în care crește copilul. Cercetările arată că prezența taților și a mamelor în creșterea, educația și dezvoltarea copiilor, în egală măsură, asigură succesul dezvoltării acestora. Ca mediu social familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională. Copilul, în primii ani de viață este dependent de părinți, iar aceștia nu trebuie să fie preocupați doar de latura fizică a îngrijirii lui, ci să aibă în vedere educația psiho-socială, corelând posibilitățile fizice cu cele psihice. Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului, iar educația sa la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluția fizică, urmărindu-se concomitent educația intelectuală, morală în scopul formării caracterului. Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive din familie, deoarece la această vârstă, rolul exemplului este foarte important; de familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului. Primele impresii despre lume și viața, despre fenomene din natură și societate, copilul le primește din familie. Astfel, prin comunicarea continuă cu membrii familiei, el își însușește limbajul, care cu timpul devine un puternic instrument al dezvoltării sale psihice. Părinții vor fi atenți la felul cum pronunță copiii cuvintele, le vor corecta vorbirea, le vor îmbogăți vocabularul, îi vor învăța să se exprime corect și coerent. Insușirea vorbirii de către copiii cu cei din jur. Părinții trebuie să acorde o mare atenție întrebărilor copiilor, semn sigur al dezvoltării lor intelectuale, al manifestării active a setei de cunoaștere, al curiozității lor cu privire la

originea lucrurilor din jur. În familie copiii își însușesc primele cunoștințe, își formează primele reprezentări și dobândesc experiențe morale. Părinții îi învață de timpuriu pe copii să înțeleagă ce este "bine" și ce este "rău", ce este "permis" și ce este "interzis". Pentru unele fapte și acțiuni, copiii sunt încurajați și laudați, iar pentru altele sunt dojeniti de către părinți.

Procesul educării morale a copilului este de lungă durată, deși începe încă din familie. Deprinderile de comportare civilizată, atitudinile copilului față de alții exprimă de fapt atmosfera morală în care el a fost crescut în familie, sfaturile și îndemnul pe care le-a primit de la părinți, exemplul personal pe care i l-au dat prin atitudinile și faptele lor de conduită. Unii părinți nu înțeleg ca adesea copilul este incorect nu pentru că ar vrea să se abată de la reguli, ci pentru că nu știe cum trebuie să se comporte, nu dispune de experiența morală necesară, nu cunoaște cerințele față de comportarea lui. În educarea copiilor, un rol foarte mare îl are stabilirea unor relații juste între membrii familiei. Ceea ce trebuie să caracterizeze relațiile dintre părinți și copii este stima reciprocă dintre membrii familiei, dragostea părintească rațională față de copii, consecvența și unitatea cerințelor pe care le formulează părinții și ceilalți membri ai familiei față de copii, exemplul personal pe care îl dau cei mari prin atitudinile și faptele lor, încât devin pentru copii un exemplu de urmat. Desigur, părinții își iubesc copiii, le poartă de grijă, muncesc pentru ei și participă la toate bucuriile și supărările lor. Dar această dragoste nu trebuie să fie oarbă. Părinții care se manifestă astfel față de copiii lor, îi scutesc de orice efort, le satisfac toate capriciile, nu se bucură de nici un fel de respect și autoritate în fața acestora.

Experiența educației în familie arată că acolo unde copiii sunt scutiți de orice fel de griji și eforturi, ei devin egoiști, nu-și iubesc cu adevărat părinții, se înstrăinează de ei și nu le dau o mână de ajutor atunci când se întâmplă să treacă prin unele încercări. O problemă aparte a educației în familie o constituie copilul unic. Nu e de mirare că părinții concentrează toată grija și dragostea asupra singurului lor copil. Dar această dăruire afectivă pe deplin explicabilă trebuie totuși supusă unui control rațional. Părinții sunt datori să-i găsească copilului tovarăși de aceeași vârstă cu el. Ei nu trebuie să-l "acopere", să-l silească să-și petreacă timpul numai în preajma lor. A-l priva pe copil de posibilitatea de a se juca cu alți copii, înseamnă a-l lipsi de bucuriile vieții. Nici un copil nu poate să crească sănătos, sub aspectul intelectual și moral, dacă nu se dezvoltă în colectiv și prin colectivul de copii.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru.

Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a le stimula calitatea de om. Ora de dirigentie este cea în care ne putem apleca asupra acestei laturi. Tot în această oră, se urmărește valorificarea abilităților de interrelaționare, de asumare a responsabilităților, de cultivare a capacității de a lua o decizie corectă, de descoperire a propriilor interese și aspirații spre formarea școlară și profesională ulterioară.

Școala a rămas punctul de pornire al orientării școlare și profesionale prin acțiuni de informare asupra posibilităților de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale și a aptitudinilor, de discuție a criteriilor după care elevii își decid viitorul și a ponderii de implicare a părinților în alegerea școlii și a profesiei pe care copiii lor o vor urma, dacă profesia aleasă este cea dorită de copil și dacă acesta din urmă are disponibilitățile intelectuale.

Bibliografie:

Pescaru-Băran, A.- *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004

Nicola, I.- *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR MĂGIRESCU DANIELA
GRĂDINIȚA CU P.P. „VOINICEL” (PN) ZEMEȘ, BACĂU

În educarea „puiului de om”, părinții, educatorii, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Printre problemele importante ale învățământului în această etapă de schimbare și modernizare rapidă, se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia ocupă un loc privilegiat. Familia, prima școală a vieții este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi, dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Ca primă verigă a sistemului educativ, familia are responsabilități clare și diverse. Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile vieții zilnice, minimalizând rolul de factor educativ. Alte familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare copiilor le lipsesc pregătirea psihopedagogică, experiența.

Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curtoazie obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

Profesorii observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței copiilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici.

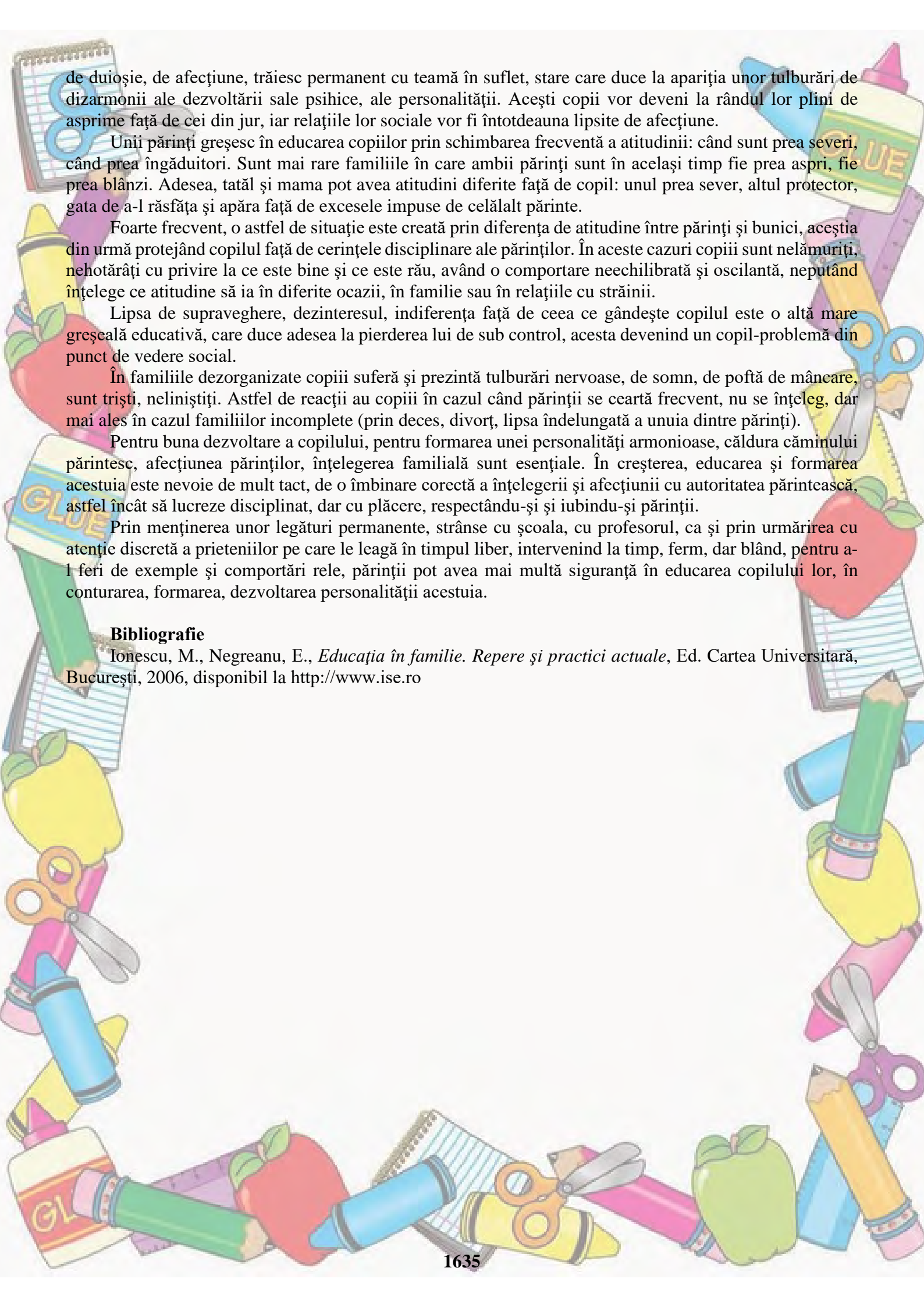
Implicarea părinților îi poate ajuta pe cei mici în mai multe moduri, precum:

- Să obțină rezultate mai bune;
- Să fie activi și implicați în timpul activităților;
- Să aibă încredere în propriile abilități;
- Să socializeze ușor și eficient cu partenerii de joacă;
- Să fie empatici și înțelegători cu cei din jur.

Iată câteva modalități prin care părinții se pot implica activ în educația copilului:

- ✓ Comunică regulat cu educatoarea copilului;
- ✓ Pune întrebări în mod regulat despre cum a fost la grădiniță, dacă a învățat ceva nou, precum și despre cea mai grea parte a zilei. Comunicarea acasă îi încurajează pe copii să revizuiască ceea ce au învățat pe parcursul zilei;
- ✓ Participă la cât mai multe activități școlare: ședințe cu părinții, serbări, festivități sau lecții deschise;
- ✓ Planifică excursii cu scop educațional în afara școlii. Acest lucru îi va oferi copilului posibilitatea de a aplica în viața reală cunoștințele pe care le-a dobândit la grădiniță sau școală;
- ✓ Organizează lecții interactive acasă. Activitățile domestice pot îmbunătăți procesul de învățare.
- ✓ Urmăresc împreună filme și videoclipuri educaționale.

Ca părinți iubitori se pot face și greșeli în educarea copiilor, încât dorindu-le binele, să le facă rău. Unii părinți sunt prea grijulii, căutând să-i protejeze și să-i răsfețe mereu. Trăind într-o astfel de atmosferă devin fricoși, lipsiți de inițiativă, sunt tot timpul “agățați de fusta mamei”; în același timp însă, devin mici tirani, devin pretențioși, neascultători, greu adaptabili la regulile vieții sociale, în afara casei, între colegi. Dacă părinții sunt foarte severi, cu o atitudine permanentă de duritate, copiii suferă. Ei sunt continuu lipsiți

de duioșie, de afecțiune, trăiesc permanent cu teamă în suflet, stare care duce la apariția unor tulburări de dizarmonii ale dezvoltării sale psihice, ale personalității. Acești copii vor deveni la rândul lor plini de asprime față de cei din jur, iar relațiile lor sociale vor fi întotdeauna lipsite de afecțiune.

Unii părinți greșesc în educarea copiilor prin schimbarea frecventă a atitudinii: când sunt prea severi, când prea îngăduitori. Sunt mai rare familiile în care ambii părinți sunt în același timp fie prea aspri, fie prea blânzi. Adesea, tatăl și mama pot avea atitudini diferite față de copil: unul prea sever, altul protector, gata de a-l răsfăța și apăra față de excesele impuse de celălalt părinte.

Foarte frecvent, o astfel de situație este creată prin diferența de atitudine între părinți și bunici, aceștia din urmă protejând copilul față de cerințele disciplinare ale părinților. În aceste cazuri copiii sunt nelămurii, nehotărâți cu privire la ce este bine și ce este rău, având o comportare neechilibrată și oscilantă, neputând înțelege ce atitudine să ia în diferite ocazii, în familie sau în relațiile cu străinii.

Lipsa de supraveghere, dezinteresul, indiferența față de ceea ce gândește copilul este o altă mare greșală educativă, care duce adesea la pierderea lui de sub control, acesta devenind un copil-problemă din punct de vedere social.

În familiile dezorganizate copiii suferă și prezintă tulburări nervoase, de somn, de poftă de mâncare, sunt triști, neliniștiți. Astfel de reacții au copiii în cazul când părinții se ceartă frecvent, nu se înțeleg, dar mai ales în cazul familiilor incomplete (prin deces, divorț, lipsa îndelungată a unuia dintre părinți).

Pentru buna dezvoltare a copilului, pentru formarea unei personalități armonioase, căldura căminului părintesc, afecțiunea părinților, înțelegerea familială sunt esențiale. În creșterea, educarea și formarea acestuia este nevoie de mult tact, de o îmbinare corectă a înțelegerii și afecțiunii cu autoritatea părintească, astfel încât să lucreze disciplinat, dar cu plăcere, respectându-și și iubindu-și părinții.

Prin menținerea unor legături permanente, strânse cu școala, cu profesorul, ca și prin urmărirea cu atenție discretă a prietenilor pe care le leagă în timpul liber, intervenind la timp, ferm, dar blând, pentru a-l feri de exemple și comportări rele, părinții pot avea mai multă siguranță în educarea copilului lor, în conturarea, formarea, dezvoltarea personalității acestuia.

Bibliografie

Ionescu, M., Negreanu, E., *Educația în familie. Repere și practici actuale*, Ed. Cartea Universitară, București, 2006, disponibil la <http://www.ise.ro>

CE ROL ȘI SOLUȚII AU FAMILIA ȘI ȘCOALA, CÂND COPIII ÎNVĂȚĂ ONLINE, DE ACASĂ

**PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR MĂGULEAN PAULA,
GRĂDINIȚA PP „CĂSUȚA PITICILOR” ARAD**

Trăim într-o perioadă în care apar schimbări peste schimbări: școala trece online, iar angajații sunt încurajați să lucreze de acasă. E o adaptare rapidă la un ritm incert pentru părinți, elevi și profesori, privind cu îngrijorare anul școlar. În contextul acesta, care sunt și cum se modifică rolurile familiei și ale școlii, în educația copiilor?

Cu răbdare, compasiune și susținere, timpul petrecut acasă cât și conceptul de școală online pot fi o oportunitatea de a întări relația familie-școală de care e atâtă nevoie pentru viitorul copiilor.

Modul în care se schimbă școala și educația în România este un subiect important pentru noi la Logischool, așa că astăzi venim în sprijinul vostru cu câteva resurse care vă pot ajuta să faceți tranziția mai ușoară la educația acasă. Vom discuta despre cum arată parteneriatul familie-școală, cum pot fi copiii susținuți în dezvoltarea lor educațională, afectată de pandemie și ce pot face părinții pentru a gestiona cu bine perioada.

Ce probleme apar odată cu trecerea la școala online?

Dacă anul trecut am navigat cum am putut prin apele tulburi ale carantinei și ale învățării acasă, fără să știm încotro, odată cu întoarcerea în online, epuizarea pare și mai greu de gestionat, în timp ce încă dibuim ce funcționează mai bine pentru noi.

Universitatea din Michigan a publicat recent rezultatele unui studiu privind provocările părinților cu școala online acasă, în timpul pandemiei:

- Aproape 50% se simt copleșiți de responsabilitatea de a educa copiii acasă
- 1 din 4 părinți simte că nu are resursele necesare să asigure educația copilului acasă
- 24% au spus că au un copil anxios și speriat, iar 30%, că este nervos și tensionat
- 71% au primit ajutor din partea școlii.

„Distanțarea și statul acasă au deconectat milioane de copii de educația tradițională și au lăsat puțin timp părinților să se pregătească pentru a susține educația copiilor lor acasă”, a declarat autoarea studiului.

Copiii resimt în mod diferit schimbarea în online. Printre cele mai mari provocări pe care le întâmpină se numără:

- Scăderea nivelului de interacțiune și comunicare dintre profesor-elev sau dintre elevi
- Pot dezvolta un program neregulat de odihnă
- Trebuie să învețe să utilizeze tehnologia nu doar pentru distracție, ci pentru studiu
- Evaluarea online poate fi subiectivă
- Sunt distrași și nu pot să se concentreze la fel de bine ca la școală
- Sunt izolați de colegi și de prieteni
- Nu mai fac activitate fizică și nici activități sociale
- Au nevoie de o perioadă de adaptare și de reguli potrivite.

Așa cum descrie și raportul UNICEF privind crearea unor sisteme de educație reziliente în contextul pandemiei, închiderea școlilor la nivel global a afectat aproape 50 de milioane de copii, de la preșcolari la liceeni.

Școlile nu sunt doar un loc pentru educație academică, ci și pentru învățarea abilităților sociale și emoționale, interacțiune și sprijin social. Închiderea școlilor nu numai că a perturbat procesul de educație a copiilor, ci și accesul la mese oferite în cadrul școlii, sprijin pentru bunăstare și referire la servicii medicale și sociale de bază. (din raportul UNICEF) Pentru că aceștia se află în proces de formare și funcționează diferit, au nevoie de sprijin, de comunicare și de susținere din partea familiei și a școlii ca parteneri în educația lor. Dar provocările sunt semnificative pentru toți: familii, profesori, comunități.

Provocările profesorilor legate de educația online

Chiar dacă nu este prima situație în care educația trece în digital, problemele cu care încă se confruntă cadrele didactice încă trebuie gestionate:

- Lipsa metodologiilor în situații de urgență precum pandemia
- Lipsa infrastructurii pentru a facilita predarea online (tehnologii)
- Lipsa de experiență cu metodele de lucru online și cu pedagogia digitală
- Schimbarea mediului de predare și adaptarea la predarea experiențială
- Schimbarea programului de ore

Cu toate acestea, ne bucurăm să vedem comunități de profesori și lideri, care se formează pentru a ajuta atât dascălii, cât și părinții și elevii, creând un mediu prietenos pentru parteneriatul dintre aceștia. Pas cu pas, se construiesc noi programe și metodologii de educație, transformând criza într-o oportunitate de creștere și adaptare la nevoile elevilor, ale profesorilor și ale părinților.

Dacă mulți părinți sunt stresați și nu fac față pentru că fie nu au cu cine lăsa copiii acasă în timpul jobului, fie lucrează de acasă și nu pot supraveghea copiii în același timp, profesorii încă se adaptează la pedagogia digitală și învață, la fel ca elevii, principiile învățării online.

Tocmai de aceea, este important ca rolurile familiei și ale școlii să se completeze în contextul actual (și în noua normalitate), fără a se afla în contradicție.

Profesorii află de la părinți ce nevoi are elevul, ce pasiuni și interese, dar și ce stări și emoții resimte acesta în această perioadă. Părinții pot afla, în schimb, când și cum are nevoie copilul să fie ajutat și încurajat pentru a reuși și a dezvolta un comportament pozitiv.

În parteneriatul acestora, este nevoie și de membri ai comunității care să asigure dezvoltarea personală și socială, cât și sănătatea fizică și emoțională, prin diferite căi: consiliere, îndrumare spirituală, programe de dezvoltare, servicii de sănătate, parteneriate cu școala etc. - cu atât mai mult în perioada pandemiei.

Acest parteneriat educațional se menține cel mai bine, în contextul învățatului acasă, prin:

Comunicarea periodică, onestă și eficientă a informațiilor despre copii (stări și dificultăți acasă, pasiuni, nevoi particulare)

- Cunoașterea de către părinți a cadrelor didactice și a comunității (colegi, alți părinți)
- Evitarea învinovățirii unei tabere sau a alteia
- Discuțiile individuale părinte-profesor pentru învățare personalizată a copilului
- Colaborarea pentru rezolvarea problemelor copilului
- Implicarea în activități organizate de școală și comunitate
- Asistarea copiilor în realizarea temelor și proiectelor online
- Solicitarea ajutorului când este nevoie
- Participarea părinților la deciziile luate împreună cu școala
- Implicarea în cunoașterea nevoilor copilului ca elev (părinți) și cunoașterea elevului în mediul său familial (profesori)
- Colaborarea pentru activități extracurriculare atractive pentru copii, cât stau acasă (atelier digitale, cursuri online în care să-și formeze pasiuni).
- Dacă adesea au apărut conflicte în relația părinte-profesor (lipsa de comunicare, percepții diferite, monopol asupra deciziilor luate cu privire la educație), criza poate fi o oportunitate pentru o transformare pozitivă foarte interesantă.

Învățarea online sau hibrid poate fi chiar ceea ce au nevoie copiii, practic, pentru viitorul lor: de autonomie și responsabilitate, de simțul colaborării și de încredere, de reziliență.

11 moduri prin care părinții pot susține în continuare educația copiilor și o relație productivă cu programul școlii online

1. Oferă-ți răgaz pentru tranziție

Între work from home, treburi casnice, familie, încearcă să le iei pe rând și să nu-ți neglijezi stările. E firesc să simți o schimbare, însă e important să conștientizezi că normalitatea se creează în timp, așa cum ți-e mai bine.

Prioritizează pauzele de destindere (meditație, yoga, conversații cu prietenii, gătit), iar dacă simți că ai o stare proastă, te poți retrage 10 minute. Cei mici observă subtilitățile din comportamentul adulților, iar cum îți gestionezi stările poate fi un model pozitiv pentru ei și stările lor în pandemie.

2. Asigură-i un spațiu doar al lui, pentru învățarea online

Dacă e posibil, organizați împreună un birou sau un colț de studiu doar al său. Așa cum probabil ți-ai pregătit și tu un spațiu de lucru departe de distrageri, și elevii au nevoie de "banca" lor, care să separe "acasă" de "școală".

Organizarea și separarea acestor aspecte e importantă pentru copil, dar și pentru un părinte, care poate să își păstreze astfel și propriul spațiu de muncă acasă, separat de ceilalți. În timp ce îi pui nevoile de învățare pe primul loc, îți oferi și ție spațiu.

3. Susține-i responsabilizarea în procesul de învățare

Când e acasă, e mult mai ușor să ajungi să-l ajuți cu temele ca să treci mai departe. Însă nu este cea mai bună soluție. Talentul pedagogic aparține de obicei dascălilor, așa că ce poți face pentru a ușura procesul de învățare - și a-ți salva energie - e să îndrumi copilul să-și exploreze autonomia.

Când întâmpină probleme, încurajează-l să preia inițiativa și să le clarifice cu profesorii, să pună întrebări și să caute resurse. Învățarea hibrid sau online poate ajuta elevii să-și dezvolte noi abilități digitale, să învețe independent și să colaboreze cu colegii când are nevoie să înțeleagă ceva.

Este ceea ce spuneam despre parteneriatul educațional: dezvoltă o colaborare cu școala bazată pe încredere, în timp ce stabilești limite sănătoase în relația cu copilul și cu profesorii.

4. Validează-i emoțiile

Copiii nu sunt antrenați să-și gestioneze frustrările și emoțiile, sunt copleșiți de ele. Izolarea de prieteni, de colegi și de activitățile preferate îi pot da peste cap, iar timpul non-stop cu părinții îi poate face confuzi, furioși, apatici și anxioși, agitați, dependenți de afecțiune.

Ce poți face, când și jobul, și familia îți cer atenția?

Pentru cei mici, este un proces de adaptare cum e și pentru tine. Oricum s-ar manifesta, alege pe cât posibil să nu îl cerți, ci să-i arăți respect față de ce simte vizavi de educația acasă, să îi validezi trăirile și frustrările, normale în acest context, și să comunicați onest.

5. Cere ajutorul profesorilor

Bineînțeles, implicarea părinților în educația copiilor înseamnă și să știi când să ceri ajutor. Ca părinte, e recomandat să ceri sprijinul profesorilor când nu faci față (mai ales pentru materii mai dificile, precum științele și artele).

De asemenea, pentru că elevii își pierd atenția ușor online, au nevoie de provocări noi în timpul învățării: o activitate colaborativă, o întrebare personalizată, un exercițiu, 5-10 minute de mișcare fizică. Părinții pot agreea cu profesorii ce nevoie are fiecare și cum le pot face.

Nici părinții, nici cadrele didactice nu sunt perfect adaptați la predarea online, însă colaborând, procesul de adaptare devine mai ușor pentru toți.

6. Alegeți o rutină clară, a voastră

Educația copiilor acasă poate crea un program foarte haotic, de la orele de masă și de somn, la timpul de teme sau de joacă. Totul se petrece sub același acoperiș, iar stresul carantinei poate influența părinții să devină mai permisivi decât de obicei.

Însă rutina ajută părinții să aibă control, iar copiii să aibă disciplină și repere. În timpul școlii online, ar fi ideal ca ei să înceapă ziua la aceeași oră, dar și să discutați despre programul de peste zi (mese, pauze, lecții online, teme, joacă, odihnă).

Totodată, îngăduiți-vă din când în când să faceți excepții, mai ales când copiii au nevoie de o pauză sau o seară mai distractivă în familie.

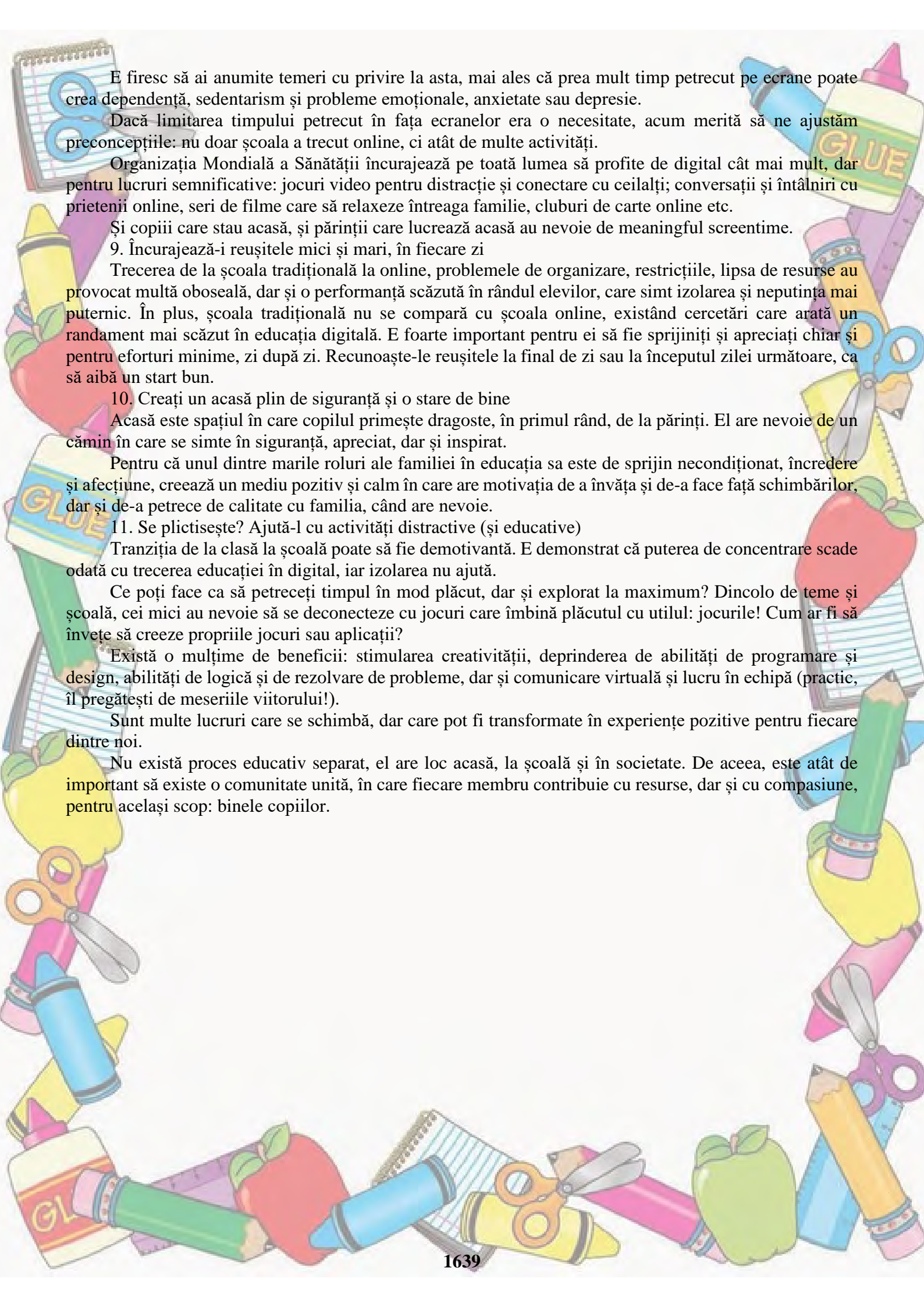
7. Ajută-l să folosească tehnologia în mod benefic

Ce poți face pentru a le asigura un mediu sigur și a-i responsabiliza pas cu pas e să îi asisti în procesul de adaptare, cu calm, dar și cu entuziasm. Mulți elevi nu sunt autonomi și nu pot filtra sursele de informare ca un adult. Trebuie și să învețe cum se folosesc platformele și aplicațiile de învățare, ceea ce nu e chiar o plăcere.

Asigură-te că știe să caute ce are nevoie (poți cere recomandări profesorilor), că ai implementat control parental unde e nevoie și arată-i ce lucruri minunate poate învăța pe net despre ce îl pasionează, folosind tehnologia în mod benefic.

8. Uită ce credeai despre timpul petrecut în fața ecranului

Poate că simți chiar și tu asta, dar cu siguranță merită să o accepți pentru copil: timpul petrecut pe dispozitive nu mai e o problemă, ci o cale de supraviețuire în pandemie.

E firesc să ai anumite temeri cu privire la asta, mai ales că prea mult timp petrecut pe ecrane poate crea dependență, sedentarism și probleme emoționale, anxietate sau depresie.

Dacă limitarea timpului petrecut în fața ecranelor era o necesitate, acum merită să ne ajustăm preconcepțiile: nu doar școala a trecut online, ci atât de multe activități.

Organizația Mondială a Sănătății încurajează pe toată lumea să profite de digital cât mai mult, dar pentru lucruri semnificative: jocuri video pentru distracție și conectare cu ceilalți; conversații și întâlniri cu prietenii online, seri de filme care să relaxeze întreaga familie, cluburi de carte online etc.

Și copiii care stau acasă, și părinții care lucrează acasă au nevoie de meaningful screentime.

9. Încurajează-i reușitele mici și mari, în fiecare zi

Trecerea de la școala tradițională la online, problemele de organizare, restricțiile, lipsa de resurse au provocat multă oboseală, dar și o performanță scăzută în rândul elevilor, care simt izolarea și neputința mai puternic. În plus, școala tradițională nu se compară cu școala online, existând cercetări care arată un randament mai scăzut în educația digitală. E foarte important pentru ei să fie sprijiniți și apreciați chiar și pentru eforturi minime, zi după zi. Recunoaște-le reușitele la final de zi sau la începutul zilei următoare, ca să aibă un start bun.

10. Creați un acasă plin de siguranță și o stare de bine

Acasă este spațiul în care copilul primește dragoste, în primul rând, de la părinți. El are nevoie de un cămin în care se simte în siguranță, apreciat, dar și inspirat.

Pentru că unul dintre marile roluri ale familiei în educația sa este de sprijin necondiționat, încredere și afecțiune, creează un mediu pozitiv și calm în care are motivația de a învăța și de-a face față schimbărilor, dar și de-a petrece de calitate cu familia, când are nevoie.

11. Se plictisește? Ajută-l cu activități distractive (și educative)

Tranziția de la clasă la școală poate să fie demotivantă. E demonstrat că puterea de concentrare scade odată cu trecerea educației în digital, iar izolarea nu ajută.

Ce poți face ca să petreceți timpul în mod plăcut, dar și explorat la maximum? Dincolo de teme și școală, cei mici au nevoie să se deconecteze cu jocuri care îmbină plăcutul cu utilul: jocurile! Cum ar fi să învețe să creeze propriile jocuri sau aplicații?

Există o mulțime de beneficii: stimularea creativității, deprinderea de abilități de programare și design, abilități de logică și de rezolvare de probleme, dar și comunicare virtuală și lucru în echipă (practic, îl pregătești de meseriile viitorului!).

Sunt multe lucruri care se schimbă, dar care pot fi transformate în experiențe pozitive pentru fiecare dintre noi.

Nu există proces educativ separat, el are loc acasă, la școală și în societate. De aceea, este atât de important să existe o comunitate unită, în care fiecare membru contribuie cu resurse, dar și cu compasiune, pentru același scop: binele copiilor.

STUDIU: ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

MAGURAN DORINA-VIOLETA

LICEUL „IOAN BUTEANU” GURAHONȚ

LOCALITATEA BONȚEȘTI, COMUNA GURAHONȚ, JUDEȚUL ARAD

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor și deprinderilor de viață.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și mai tâziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt demult considerate ca o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natură relațiilor publice. În țările dezvoltate, cu deosebire pe continentul nord-american, parteneriatele școală-familie-comunitate sunt esențiale în procesul de educație al elevilor și în succesul lor la școală.

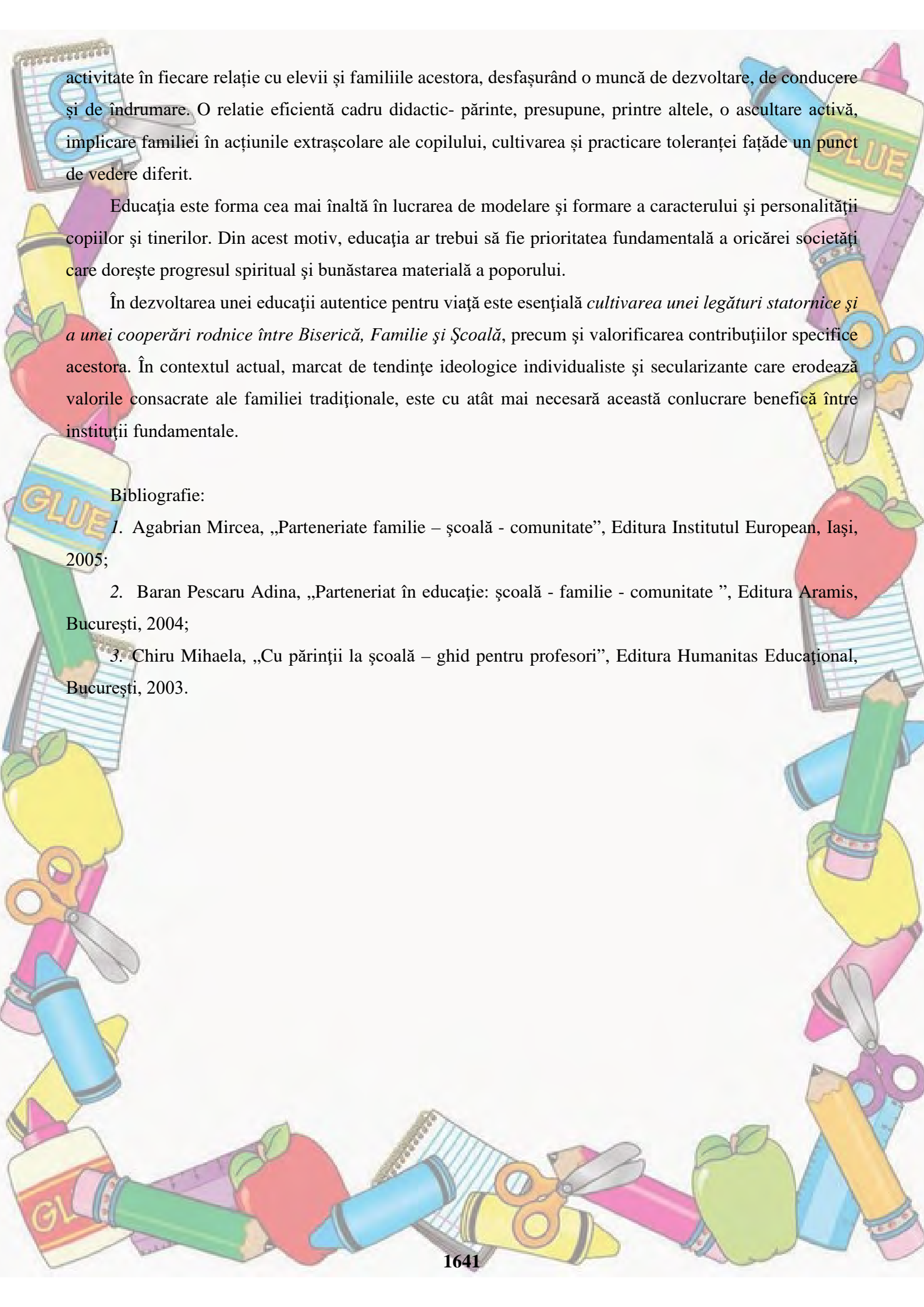
Alături de școală care asigură maximă comunicare între generații, familia și comunitatea au o deosebită valoare în formarea personalității copilului. Fiecare om vine pe lume cu o anumită zestre nativă, apoi grație climatului afectiv din familie, copilul cunoaște lumea din jur printr-un permanent dialog cu cei mai mari, învață și poate să iubească, comunice, se ghidează după anumite modele, imită diferite acțiuni până își formează propriile valori, propriile principii despre lume, despre viață.

În relația școală-familie-comunitate trebuie să existe relații de respect, de acceptare reciprocă, de simpatie și admirație, nu de suspiciune, nedumerire sau iritare și provocare. Relațiile dintre școală, elevi, familiile acestora și comunitate trebuie să fie bazate pe contact și colaborare, pe transmitere de informații și prezentare a unor stări de lucruri, de influențe pozitive asupra comportamentelor elevilor, pe trăiri afective și emoționale reciproce în diferite forme de manifestare.

Pentru atingerea unui nivel de calitate ridicat în eficientizarea relației școală- elevi- familie-comunitate, este necesar de abordat un stil empatic de comunicare între părți, ce trebuie transpus în psihologia mentală a elevului, astfel încât să se producă o apropiere între părți, păstrând însă o neutralitate necesară și un echilibru constant și permisiv.

Au existat întotdeauna educatori excelenți și părinți iubitori, care nu și-au pus probabil atâtea probleme și totuși au reușit foarte bine; dar poate că acest lucru era mai ușor într-o lume foarte statornică, în care tradiția avea ultimul cuvânt.

În cadrul abordărilor contemporane ale fenomenului educațional, se impune tot mai mult implicarea cadrelor didactice în relații de cooperare cu părinții copiilor și cu alți factori sociali interesați de educație. Rolul cadrelor didactice nu se reduce doar la educația la catedră sau în clasă, ci presupune o astfel de

activitate în fiecare relație cu elevii și familiile acestora, desfășurând o muncă de dezvoltare, de conducere și de îndrumare. O relație eficientă cadru didactic- părinte, presupune, printre altele, o ascultare activă, implicare familiei în acțiunile extrașcolare ale copilului, cultivarea și practicarea toleranței față de un punct de vedere diferit.

Educația este forma cea mai înaltă în lucrarea de modelare și formare a caracterului și personalității copiilor și tinerilor. Din acest motiv, educația ar trebui să fie prioritatea fundamentală a oricărei societăți care dorește progresul spiritual și bunăstarea materială a poporului.

În dezvoltarea unei educații autentice pentru viață este esențială *cultivarea unei legături statornice și a unei cooperări rodnice între Biserică, Familie și Școală*, precum și valorificarea contribuțiilor specifice acestora. În contextul actual, marcat de tendințe ideologice individualiste și secularizante care erodează valorile consacrate ale familiei tradiționale, este cu atât mai necesară această conlucrare benefică între instituții fundamentale.

Bibliografie:

1. Agabrian Mircea, „Parteneriate familie – școală - comunitate”, Editura Institutul European, Iași, 2005;
2. Baran Pescaru Adina, „Parteneriat în educație: școală - familie - comunitate ”, Editura Aramis, București, 2004;
3. Chiru Mihaela, „Cu părinții la școală – ghid pentru profesori”, Editura Humanitas Educațional, București, 2003.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA GRĂDINIȚĂ

PROF. ÎN ÎNV. PREȘC. MAIER ANDRADA VICTORIA

Primii ani ai copilăriei, perioada de la naștere până la acomodarea cu mediul școlar, sunt tocmai anii formatori și reprezintă cea mai importantă perioadă din viața copilului pentru succesul său de mai târziu.

Din clipa în care se naște, copilul are nevoie să-și satisfacă necesitățile fiziologice - de aer, hrană, somn, căldură, apă. Treptat apare și se manifestă nevoia de siguranță, dragoste și apartenență, de autorespect și autorealizare care contribuie la dezvoltarea personalității lui. Intervenția adultului asupra copilului în această perioadă este fundamentală. Un mediu familial și social protector ar trebui să asigure copilului mic suficientă afecțiune și protecție care să-i permită să se dezvolte atât fizic, cât și emoțional și cognitiv pentru a deveni un individ unic, cu respect de sine și încredere în forțele proprii.

Educația timpurie vizează intervalul de timp cuprins între naștere - pentru că din momentul când se naște copilul începe să se dezvolte și să învețe, și până la 6/7 ani - vârsta intrării la școală, și, totodată, momentul când se petrec importante transformări în dezvoltarea copilului. Aceasta pornește de la ideea că vârstele mici constituie baza dezvoltării personalității și că, pentru reușită educațională a copilului, familia, instituțiile educaționale și comunitatea sunt răspunzătoare de realizarea obiectivelor educaționale.

Dezvoltarea copilului în această perioadă depinde în mare măsură de modul de asigurare a nevoilor alimentare și de igienă, dar și de gradul de stimulare motorie și senzorială. Lipsa unui mediu de dezvoltare sigur și sănătos pentru copil va duce la întâzieri în creșterea și dezvoltarea acestuia.

Copiii le place foarte mult mișcarea, să alerge, să sară și trebuie supravegheați în permanență. Copilul își structurează comunicarea verbală, stimulând astfel dezvoltarea întregii activități psihice. La sfârșitul celui de-al treilea an de viață, majoritatea copiilor vorbesc bine și cursiv, își folosesc propriul nume.

Activitatea preferată este jocul, care ocupă cea mai mare parte a timpului unui copil. În această perioadă, copilul are preferință pentru jocurile colective și își manifestă în cadrul acestora, conduite și atitudini noi (atracție, simpatie, atenție afectivă).

Chiar dacă majoritatea copiilor dobândesc anumite deprinderi la o vârstă specifică, este important să știm că fiecare copil are propriul ritm de dezvoltare.

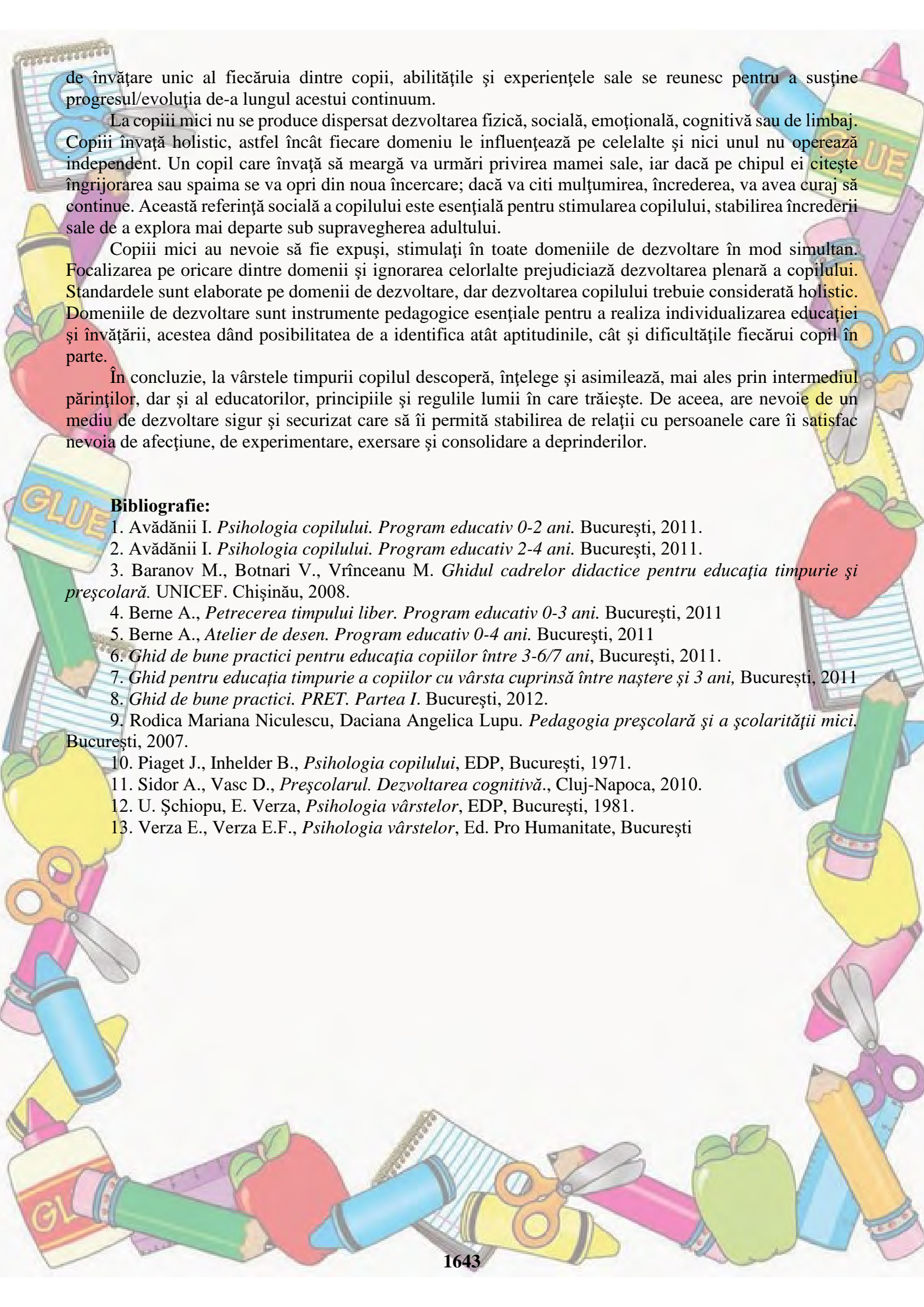
Pentru urmărirea progresului dezvoltării copilului de vârstă antepreșcolară și preșcolară se propune o altă periodizare de vârstă. Standardele de învățare și dezvoltare a copilului de la naștere la 7 ani au scopul de a construi un întreg sistem de repere fundamentale în abordarea integrată a educației, îngrijirii și dezvoltării copilului mic.

Activitățile în educația timpurie se împart în: rutine, tranziții și activități de învățare, iar programul este unul previzibil, deoarece are un rol esențial în organizarea mentală a copilului, în crearea sentimentului de siguranță și securitate și în aderarea lui la ordine și reguli.

Pentru o pregătire cât mai bună a copilului pentru școală și pentru viață, în perioada copilăriei timpurii este deosebit de importantă atenția acordată dezvoltării sale din toate punctele de vedere. Astfel, vom descrie învățarea copilului pe domenii de dezvoltare, finalitatea educației în perioada copilăriei timpurii fiind dezvoltarea globală a copilului, care urmează să îi asigure un start bun în viață. Domeniile de dezvoltare sunt diviziuni convenționale ce asigură dezvoltarea pleneră, completă a copilului, dar și observarea evoluției acestuia. Între toate domeniile există o intersectare și participare interrelațională, astfel că fiecare achiziție într-un domeniu influențează semnificativ progresele copilului în celelalte domenii.

Îndeosebi în primii trei ani de viață copiii învață într-un ritm foarte alert. Ei traversează cu rapiditate perioada de la dependența totală de cei care-i îngrijesc și le satisfac toate nevoile și devin moderat independenți aproape de 3 ani, intervenind și implicându-se în procesul de satisfacere de către adulți a acestor nevoi.

Creșterea și dezvoltarea copiilor în primii ani de viață este foarte rapidă înregistrând salturi calitative în intervale scurte de timp. Chiar dacă, în esență, copiii cresc și se dezvoltă trecând prin stadii similare, fiecare copil este un individ unic care se dezvoltă în ritm propriu. Dezvoltarea și învățarea copiilor reprezintă un proces continuu care se bazează pe experiențele și cunoștințele anterioare ale copilului. Stilul

de învățare unic al fiecăruia dintre copii, abilitățile și experiențele sale se reunesc pentru a susține progresul/evoluția de-a lungul acestui continuum.

La copiii mici nu se produce dispersat dezvoltarea fizică, socială, emoțională, cognitivă sau de limbaj. Copiii învață holistic, astfel încât fiecare domeniu le influențează pe celelalte și nici unul nu operează independent. Un copil care învață să meargă va urmări privirea mamei sale, iar dacă pe chipul ei citește îngrijorarea sau spaima se va opri din noua încercare; dacă va citi mulțumirea, încrederea, va avea curaj să continue. Această referință socială a copilului este esențială pentru stimularea copilului, stabilirea încrederii sale de a explora mai departe sub supravegherea adultului.

Copiii mici au nevoie să fie expuși, stimulați în toate domeniile de dezvoltare în mod simultan. Focalizarea pe oricare dintre domenii și ignorarea celorlalte prejudiciază dezvoltarea pleneră a copilului. Standardele sunt elaborate pe domenii de dezvoltare, dar dezvoltarea copilului trebuie considerată holistic. Domeniile de dezvoltare sunt instrumente pedagogice esențiale pentru a realiza individualizarea educației și învățării, acestea dând posibilitatea de a identifica atât aptitudinile, cât și dificultățile fiecărui copil în parte.

În concluzie, la vârstele timpurii copilul descoperă, înțelege și asimilează, mai ales prin intermediul părinților, dar și al educatorilor, principiile și regulile lumii în care trăiește. De aceea, are nevoie de un mediu de dezvoltare sigur și securizat care să îi permită stabilirea de relații cu persoanele care îi satisfac nevoia de afecțiune, de experimentare, exersare și consolidare a deprinderilor.

Bibliografie:

1. Avădăni I. *Psihologia copilului. Program educativ 0-2 ani*. București, 2011.
2. Avădăni I. *Psihologia copilului. Program educativ 2-4 ani*. București, 2011.
3. Baranov M., Botnari V., Vrînceanu M. *Ghidul cadrelor didactice pentru educația timpurie și preșcolară*. UNICEF. Chișinău, 2008.
4. Berne A., *Petrecerea timpului liber. Program educativ 0-3 ani*. București, 2011
5. Berne A., *Atelier de desen. Program educativ 0-4 ani*. București, 2011
6. *Ghid de bune practici pentru educația copiilor între 3-6/7 ani*, București, 2011.
7. *Ghid pentru educația timpurie a copiilor cu vârsta cuprinsă între naștere și 3 ani*, București, 2011
8. *Ghid de bune practici. PRET. Partea I*. București, 2012.
9. Rodica Mariana Niculescu, Daciana Angelica Lupu. *Pedagogia preșcolară și a școlarității mici*. București, 2007.
10. Piaget J., Inhelder B., *Psihologia copilului*, EDP, București, 1971.
11. Sidor A., Vasc D., *Preșcolarul. Dezvoltarea cognitivă.*, Cluj-Napoca, 2010.
12. U. Șchiopu, E. Verza, *Psihologia vârstelor*, EDP, București, 1981.
13. Verza E., Verza E.F., *Psihologia vârstelor*, Ed. Pro Humanitate, București

COPIII, OGLINDA PĂRINȚILOR LOR

**PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR MĂIMĂSCU MIHAELA-LILIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 MIRCEA VODĂ, JUDEȚUL CONSTANȚA**

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „*celor 7 ani de acasă*”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor copilului și, mai târziu a tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale.

„Culmea achizițiilor” în care bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață, reprezintă una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, gesturi etc.

Părinții sunt primii educatori deoarece:

- ei sunt primii cu care copilul interacționează din prima zi a vieții;
- familia este modelul pe care copilul îl imită – modul de viață al familiei este principalul reper în viața al copilului, el fiind internalizat puternic în anii copilăriei;
- comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea copilului, formarea personalității lui.

Modul în care fiecare părinte înțelege și își poate **asuma rolul de părinte**, mamă sau tată, depinde de mai mulți factori:

- factori culturali, suportul familiei extinse sau suportul social;
- condițiile economice ale familiei;
- tipul de relație- modelele de interacțiune – a părinților copilului cu proprii lor părinți, care pot determina calitatea relației cu propriul lor copil;
- tipul de relații familiale și capacitate de adaptare socială a cuplului parental;
- dimensiunea familiei;
- patologia unuia dintre membri familiei (părinți sau copil)

Relația dintre părinți, dintre mamă și tată, construiește o ecologie a familiei care poate determina modul de dezvoltare al copilului. Tot așa, atmosfera familială în care se dezvoltă un copil ține de mai mulți factori:

- nivelul de apropiere și înțelegere între părinți, gradul de coeziune dintre aceștia;
- modul în care este perceput și considerat copilul;
- modul în care este ascultată opinia copilului în familie;
- forma de negociere sau de exprimare a acordului sau dezacordului în diferite probleme;
- dinamica apariției unor stări conflictuale;
- modalitățile în care este gândit controlul comportamentului copilului: comportamente și valori acceptate, sancțiuni utilizate;
- modul de manifestare a autorității parentale.

Indiferent de modalitatea în care fiecare părinte înțelege să își asume **responsabilitățile** ce decurg din rolurile parentale, acestea ar trebui să:

- acopere nevoile copilului de educare și îngrijire;
- aibă un caracter predictibil pentru copil, acesta să știe cui și când să se adreseze și la ce reacție se poate aștepta în anumite situații;
- existe o constantă în comportamentul părinților.

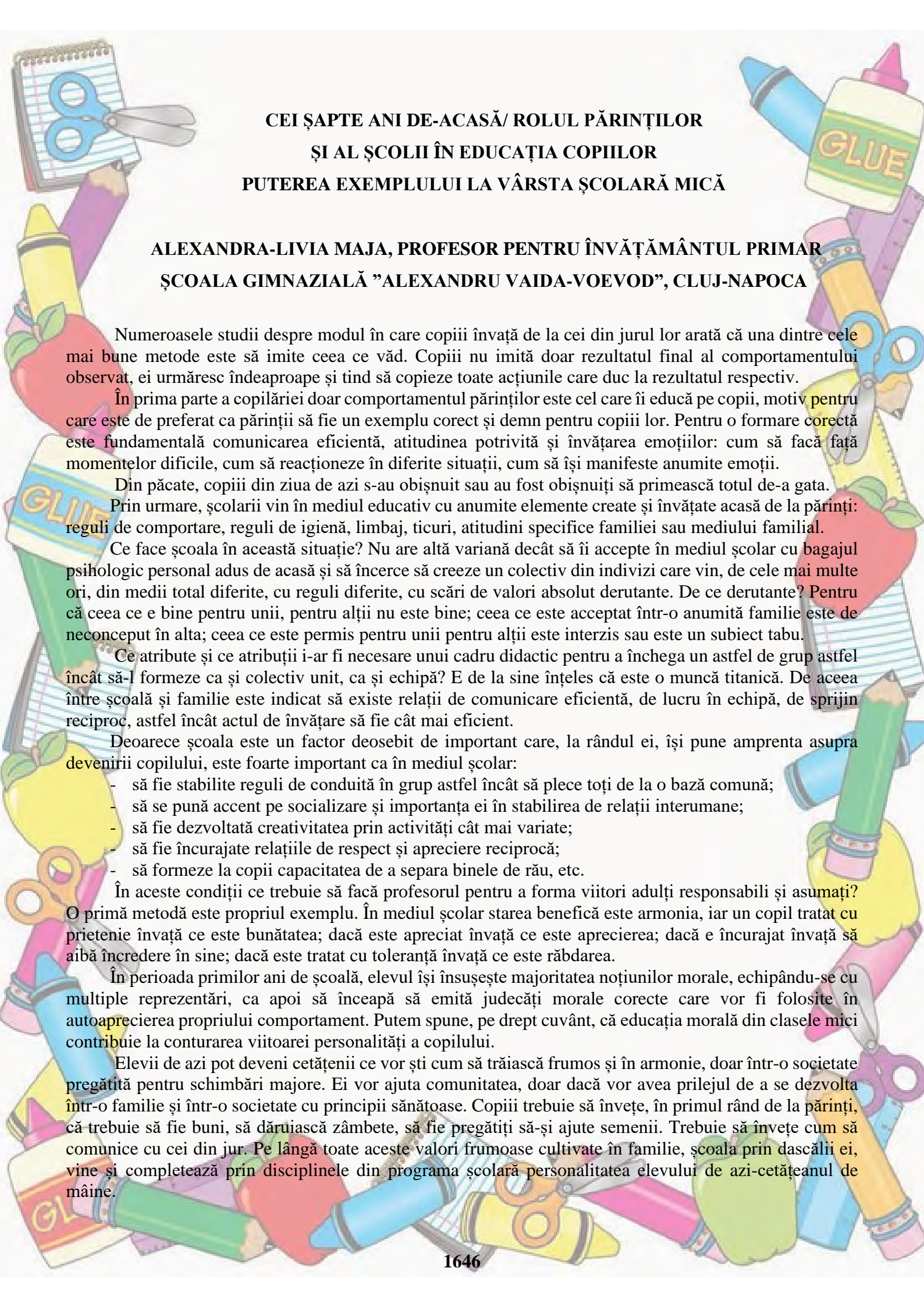

Statutul familiei ca prim educator al copilului reprezintă un factor important în stabilirea parteneriatului în grădiniță – familie, apoi școală – familie. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, mediul socio-cultural în care copilul s-a născut și crește. Eforturile depuse de părinți și educatori trebuie să se bazeze pe un schimb bogat de informații, de experiențe și pe colaborare în asigurarea celor mai bune condiții de creștere și dezvoltare ale copilului.

Realitatea de zi cu zi a familiei de azi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp împreună, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În acest context, stabilirea unui program zilnic pentru copil și, mai mult, integrat în programul familiei devine tot mai greu de realizat iar copilul nu se poate dezvolta armonios fără a avea un program zilnic coerent echilibrat, flexibil, adaptat nevoilor de dezvoltare specifice acestuia.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Să nu uităm că ei, copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții lor!

**CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ/ ROLUL PĂRINȚILOR
ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPIILOR
PUTEREA EXEMPLULUI LA VÂRSTA ȘCOLARĂ MICĂ**

**ALEXANDRA-LIVIA MAJA, PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "ALEXANDRU VAIDA-VOEVOD", CLUJ-NAPOCA**

Numeroasele studii despre modul în care copiii învață de la cei din jurul lor arată că una dintre cele mai bune metode este să imite ceea ce văd. Copiii nu imită doar rezultatul final al comportamentului observat, ei urmăresc îndeaproape și tind să copieze toate acțiunile care duc la rezultatul respectiv.

În prima parte a copilăriei doar comportamentul părinților este cel care îi educă pe copii, motiv pentru care este de preferat ca părinții să fie un exemplu corect și demn pentru copiii lor. Pentru o formare corectă este fundamentală comunicarea eficientă, atitudinea potrivită și învățarea emoțiilor: cum să facă față momentelor dificile, cum să reacționeze în diferite situații, cum să își manifeste anumite emoții.

Din păcate, copiii din ziua de azi s-au obișnuit sau au fost obișnuși să primească totul de-a gata.

Prin urmare, școlarii vin în mediul educativ cu anumite elemente create și învățate acasă de la părinți: reguli de comportare, reguli de igienă, limbaj, ticuri, atitudini specifice familiei sau mediului familial.

Ce face școala în această situație? Nu are altă variantă decât să îi accepte în mediul școlar cu bagajul psihologic personal adus de acasă și să încerce să creeze un colectiv din indivizi care vin, de cele mai multe ori, din medii total diferite, cu reguli diferite, cu scări de valori absolut derutante. De ce derutante? Pentru că ceea ce e bine pentru unii, pentru alții nu este bine; ceea ce este acceptat într-o anumită familie este de neconceput în alta; ceea ce este permis pentru unii pentru alții este interzis sau este un subiect tabu.

Ce atribute și ce atribuții i-ar fi necesare unui cadru didactic pentru a încheia un astfel de grup astfel încât să-l formeze ca și colectiv unit, ca și echipă? E de la sine înțeles că este o muncă titanică. De aceea între școală și familie este indicat să existe relații de comunicare eficientă, de lucru în echipă, de sprijin reciproc, astfel încât actul de învățare să fie cât mai eficient.

Deoarece școala este un factor deosebit de important care, la rândul ei, își pune amprenta asupra devenirii copilului, este foarte important ca în mediul școlar:

- să fie stabilite reguli de conduită în grup astfel încât să plece toți de la o bază comună;
- să se pună accent pe socializare și importanța ei în stabilirea de relații interumane;
- să fie dezvoltată creativitatea prin activități cât mai variate;
- să fie încurajate relațiile de respect și apreciere reciprocă;
- să formeze la copii capacitatea de a separa binele de rău, etc.

În aceste condiții ce trebuie să facă profesorul pentru a forma viitori adulți responsabili și asumați? O primă metodă este propriul exemplu. În mediul școlar starea benefică este armonia, iar un copil tratat cu prietenie învață ce este bunătatea; dacă este apreciat învață ce este aprecierea; dacă e încurajat învață să aibă încredere în sine; dacă este tratat cu toleranță învață ce este răbdarea.

În perioada primilor ani de școală, elevul își însușește majoritatea noțiunilor morale, echipându-se cu multiple reprezentări, ca apoi să înceapă să emită judecăți morale corecte care vor fi folosite în autoaprecierea propriului comportament. Putem spune, pe drept cuvânt, că educația morală din clasele mici contribuie la conturarea viitoarei personalități a copilului.

Elevii de azi pot deveni cetățenii ce vor ști cum să trăiască frumos și în armonie, doar într-o societate pregătită pentru schimbări majore. Ei vor ajuta comunitatea, doar dacă vor avea prilejul de a se dezvolta într-o familie și într-o societate cu principii sănătoase. Copiii trebuie să învețe, în primul rând de la părinți, că trebuie să fie buni, să dăruiască zâmbete, să fie pregătiți să-și ajute semenii. Trebuie să învețe cum să comunice cu cei din jur. Pe lângă toate aceste valori frumoase cultivate în familie, școala prin dascăli ei, vine și completează prin disciplinele din programa școlară personalitatea elevului de azi-cetățeanul de mâine.

BIBLIOGRAFIE

1. CRISTEA, S. - Fundamentele pedagogiei, Ed. Polirom, Iași, 2010.
2. HĂVĂRNEANU, C. - Cunoașterea psihologică a persoanei, Ed. Polirom, Iași, 2000.

CEI 7 ANI DE ACASĂ-ROLUL ȘCOLII ȘI AL PĂRINȚILOR ÎN EDUCAREA COPILULUI

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: MĂLĂELEA IUSTINA SILVANA

GRĂDINIȚA PN BICHIGI

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: SUICI RAMONA DORINA

GRĂDINIȚA PP FĂGET

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Sistemul de învățământ ca produs al dezvoltării sociale, a reflectat întotdeauna cerințele și posibilitățile oferite de societate, afirmându-se, la rândul său, ca factor al dezvoltării sociale. Sub impulsul cerințelor dezvoltării sociale, sistemele de învățământ se modifică, tinzându-se spre modernizarea metodelor de predare, a conținutului, a formelor de organizare, precum și a formelor de colaborare, de cooperare dintre diferitele instituții educative. Una dintre sarcinile grădiniței, este pregătirea copilului pentru școală, prin intermediul a două forme specifice, jocul și învățarea. Învățământul preșcolar trebuie să realizeze educația preșcolară având ca funcție majoră formarea și dezvoltarea personalității copilului în raport cu nevoile specifice vârstei, cu posibilitățile și dotările sale, în interesul său și al comunității sociale.

Cu toate acestea, complexitatea actului educațional, a realității umane și sociale contemporane și sarcinile tot mai dificile cărora trebuie să le facă față procesul educațional fac să se identifice tot mai multe fisuri în relația amintită. Se recunoaște faptul că deciziile, acțiunile și rezultatele educației nu mai pot fi realizate decât în comunitatea de opțiuni dintre mediile responsabile – familie, școală și comunitate.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale

copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

FAMILIA ȘI ȘCOALA, PARTENERI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

ȘCOALA GIMNAZIALĂ ZĂVOI P.I.P. MĂLĂESCU MARIA-IONICA

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruiua îi lipsesc cei 7 ani de acasă. După 7 ani, educația copilului este preluată în mare măsură de școală. Dacă familia este nucleul societății, școala este societatea însăși redusă la o scară de proporții adecvată vârstei elevului.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere.

„Oricine are nevoie de o casă în care să trăiască, dar o familie care te sprijină clădește cu adevărat un cămin.” – Anthony Liccione

O educație de calitate se realizează atunci când, la procesul de formare a micilor școlari participă în mod armonios toți factorii educaționali. Relația de colaborare permanentă cu familia este una dintre condițiile esențiale care asigură succesul școlar.

Copilul trăiește un sentiment de mândrie atunci când părinții săi se implică în activitățile școlii sau îl sprijină în realizarea sarcinilor de învățare.

„Școala nu poate avea decât două scopuri. Primul e să dăm copilului cunoștințele generale de care, bineînțeles, va avea nevoie să se servească: aceasta este instrucția. Cealaltă e să pregătim copilul de azi pentru omul de mâine, și aceasta este educația.” - Gaston Berger

Bibliografie:

<https://edict.ro/rolul-colaborarii-familie-scoala-in-dezvoltarea-personalitatii-copilului-de-varsta-scolara-mica/>,

<https://edict.ro/familia-si-scoala-parteneri-in-educatia-copilului/>,

<https://ro.scribd.com/document/25382301/SCOALA-SI-FAMILIA>

ROLUL FAMILIEI ÎN DEZVOLTAREA COPILULUI

PROF. MĂLAIMARE MIHAELA DIANA

Educația tinerei generații este o activitate complexă, de aceea la realizarea ei, alături de școală, trebuie să contribuie și alți factori, printre care familia și organizațiile de copii și tineret. Influența pe care o exercită familia asupra copiilor este multilaterală și deosebit de adâncă. O mare parte dintre cunoștințele, deprinderile igienice și obișnuințele de comportare morală elevul le datorează educației din familie. Adesea urmele acestei educații rămân pentru întreaga viață. Plasticitatea deosebită a scoarței cerebrale la copiii mici face ca influențele educative ale familiei să se imprime adânc și să se păstreze mult timp. Familia este cea dintâi școală a copilului și contribuția pe care o aduce la educația acestuia poate favoriza sau îngreuna acțiunea educativă a școlii. Observând importanța pe care o are asupra dezvoltării ulterioare a copiilor educația primită de la părinți, îndeosebi de la mamă, mulți pedagogi au scris lucrări care cuprind îndrumări pentru mame în legătură cu educația copiilor.

Faptul că în familie, părinții au în general un nivel politic, cultural și social din ce în ce mai ridicat, că în majoritatea familiilor se găsesc mijloace variate de informare culturală pentru copii, exercită o influență pozitivă asupra acestora. La aceasta se adaugă preocuparea tot mai intensă a părinților pentru educarea copiilor, pentru obținerea unor rezultate din ce în ce mai bune la învățatură, pentru frecventarea a celor mai bune școli. O influență pozitivă asupra dezvoltării copiilor o exercită și profesia părinților, profesia care ține pasul cu tehnica modernă și introduce în mediul familial reprezentări și noțiuni despre această tehnică și problemele ei.

Familia se preocupă de educația copilului sub toate aspectele. În privința dezvoltării fizice, ea asigură hrană și îmbrăcăminte copilului, îl apără de intemperii, îl antrenează în muncă după puterile lui, îl supraveghează, îi creează condiții de joacă și trai, condiții cât mai bune de odihnă, de somn, se îngrijește deci de păstrarea sănătății lui ca un întreg.

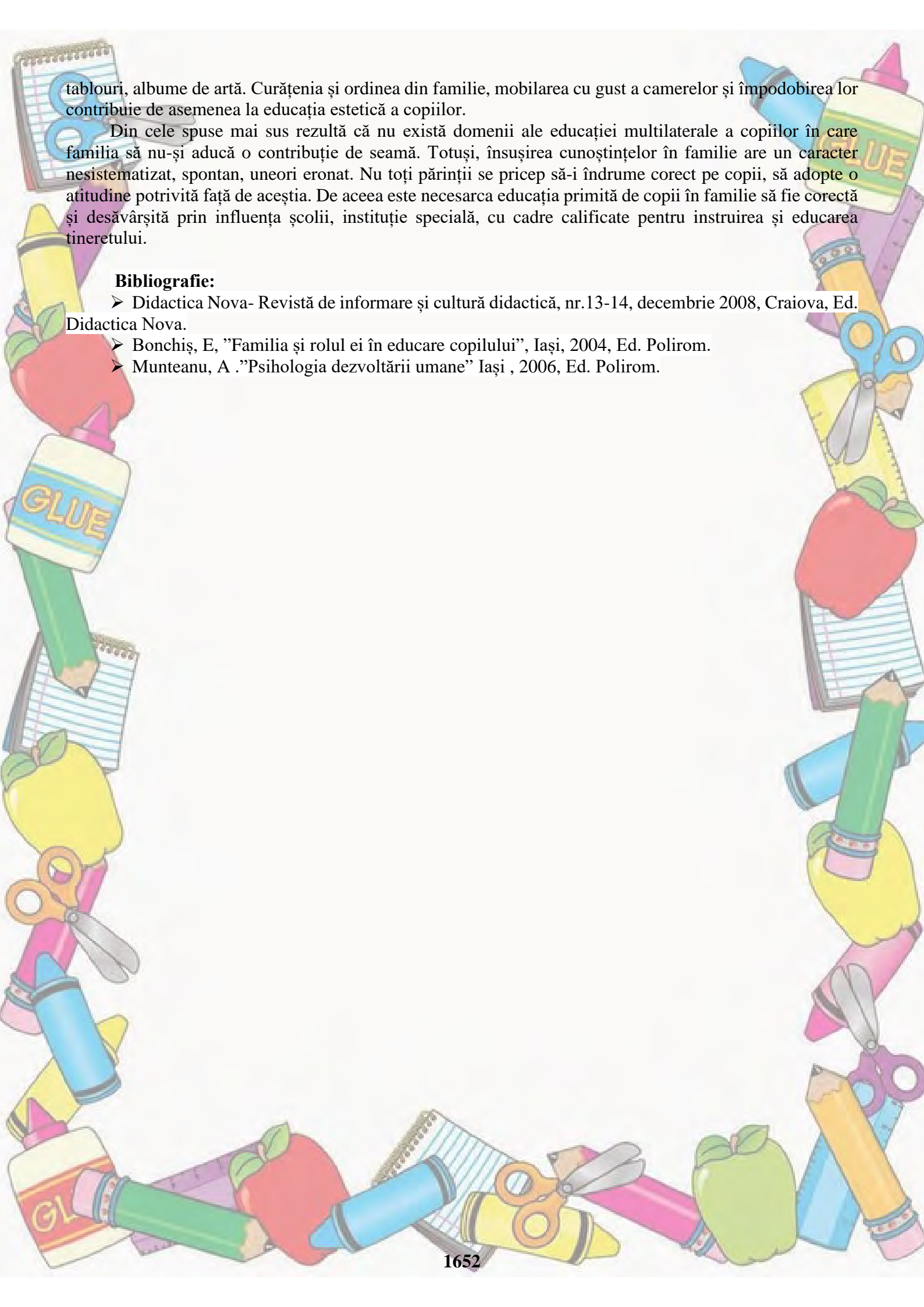
Importantă este contribuția familiei și la dezvoltarea intelectuală a copiilor. În familie ei își însușesc limbajul, instrument indispensabil pentru dobândirea unor cunoștințe noi, pentru dezvoltarea gândirii. Volumul și precizia vocabularului, corectitudinea exprimării copilului depind de grija pe care o depun părinții în această direcție. Foarte multe percepții și reprezentări despre realitatea înconjurătoare se dobândesc în familie. Cunoștințele pe care și le însușesc acum copiii despre animale, plante, despre obiectele casnice, despre ocupațiile și munca oamenilor, despre întâmplările din viața orașului formează o bază pe care se va sprijini instrucția ce li se va face în școală. Familia corectează expresiile greșite din vorbirea copiilor, le dezvoltă spiritul de observație, îndrumându-i cum să observe, le atrage atenția asupra observațiilor inexacte, înlocuiește treptat cunoștințele eronate cu altele corecte. Multe familii se preocupă să dea explicații științifice asupra obiectelor și fenomenelor din natură, la nivelul lor de înțelegere.

Este de asemenea cunoscută grija pe care o au părinții pentru a dezvolta capacitățile psihice ale copiilor - atenția, memoria, gândirea - exersându-le și îndrumând desfășurarea lor.

În familie copiii își însușesc nu numai deprinderi de comportare corectă, de comportare civilizată ci și noțiuni morale, își formează sentimente morale. Familia transmite copiilor noțiuni elementare după care se apreciază corect comportarea personală și a semenilor, ce este bine, ce este rău, ce este nedrept, ce este frumos, ce este urât în comportare.

Dragostea și atașamentul copilului față de familie, față de oraș și împrejurimile acestora, plimbările cu părinții în mediul înconjurător pentru a-i cunoaște frumusețile, pentru a cunoaște pe oamenii din localitatea, participarea, împreună cu părinții la diferite manifestări culturale - artistice sunt elemente de preț în dezvoltarea dragostei copilului.

Familia exercită de asemenea o multitudine de influențe care contribuie la educația estetică a copiilor. Părinții îi pun în contact cu frumosul din natură și le atrag atenția asupra aspectelor care trebuie observate și reținute - culorile, mirosul florilor, cântecul păsărilor, foșnetul pădurii, verdeța câmpului, etc. Familia pune pe copii în contact cu frumosul din viața socială - participarea la serbări, la spectacole, etc. În familie, ei cunosc și unele aspecte ale frumosului artistic, ascultă povești, cântece, poezii, învață dansuri, privesc

tablouri, albume de artă. Curățenia și ordinea din familie, mobilarea cu gust a camerelor și împodobirea lor contribuie de asemenea la educația estetică a copiilor.

Din cele spuse mai sus rezultă că nu există domenii ale educației multilaterale a copiilor în care familia să nu-și aducă o contribuție de seamă. Totuși, însușirea cunoștințelor în familie are un caracter nesistematizat, spontan, uneori eronat. Nu toți părinții se pricep să-i îndrume corect pe copii, să adopte o atitudine potrivită față de aceștia. De aceea este necesară educația primită de copii în familie să fie corectă și desăvârșită prin influența școlii, instituție specială, cu cadre calificate pentru instruirea și educarea tineretului.

Bibliografie:

- Didactica Nova- Revistă de informare și cultură didactică, nr.13-14, decembrie 2008, Craiova, Ed. Didactica Nova.
- Bonchiș, E, "Familia și rolul ei în educare copilului", Iași, 2004, Ed. Polirom.
- Munteanu, A ."Psihologia dezvoltării umane" Iași , 2006, Ed. Polirom.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR, MALIȚA PETRUȚA DANIELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 HIDIȘEL, LOCALITATEA HIDIȘEL, JUD. BIHOR

Noi, ca și cadre didactice avem oportunitatea de a influența viitorul unei întregi civilizații, amprenta pe care ne-am lăsat-o asupra celor cărora le-am ghidat pașii în viață, va dăinui chiar și atunci când noi nu vom mai fi. Atunci când un om se stinge asemenea unei pulberi de praf în vânt, nu mai contează ceea ce a lăsat în urma sa ca bunuri materiale, deoarece acestea sunt perisabile, ceea ce contează cu adevărat este moștenirea spirituală pe care a lăsat-o ca dar viitorilor urmași. Cadrul didactic este precum un făuritor de oameni, asemenea unui brutar, care trebuie să-și utilizeze resursele pe care le are pentru a obține cea mai bună pâine și cadrul didactic trebuie să coordoneze subtil destinul copiilor pe care-i are în grijă, deoarece el este unul dintre cei care pun temelia în formarea viitorului adult. Asemenea unui pui care-și ia zborul de sub aripa protectoare a mamei și copiii vor părăsi sala de clasă care le-a conturat căile pe care le vor urma în viață, la sfârșitul unui ciclu de învățământ. Amintirea cadrului didactic va dăinui veșnic în amintirea lor, de aceea este extrem de important modelul de conduită pe care îl oferim copiilor, precum și ceea ce întreprindem pentru a face pe fiecare copil să strălucească precum un diamant.

Trăim într-o societate, în care nevoia consolidării unei educații solide, se face resimțită din ce în ce mai puternic. Aceasta se datorează creșterii considerabile a volumului de cunoștințe, care la rândul său cere o personalitate aptă de a le posedea și a opera cu ele. La momentul actual, societatea are nevoie de maximul de potențial creativ al fiecărui individ, la fel și de realizarea subiectivității sale unice. Acest nou ritm de viață foarte alert, se răsfrânge și asupra elevului, care este pus în fața unui volum imens de informații, ce se cer a fi asimilate într-un timp foarte scurt.

Procesul de învățare începe de la o vârstă fragedă, înainte de intrarea copilului în școală. Casa este primul laborator de știință al micului geniu. În primii 7 ani de viață, se pun bazele viitorului adult de succes. Școlarul mic, va imita tot ceea ce vede în sânul familiei, va imita comportamente, atitudini, modul de exprimare, gesturi și i se va forma subtil caracterul. Toate acțiunile desfășurate în mediul familial, vor fi interiorizate, ulterior exprimate de cel mic. Înainte de a păși timid în instituția de învățământ, ar fi bine ca cel mic să aibă formate încă de acasă anumite valori care-i vor facilita adaptarea la noul mediu, valori precum respectul, hărnicia, bunătatea, onestitatea, curajul. Pentru a-i stârni motivația pentru studiu copilului, este necesar ca acestuia să i se prezinte scopul învățării, beneficiile educației, modul în care viitoarele informații se vor constitui ca o temelie solidă în formarea viitorului adult de succes.

În perioada școlarității mici, învățătoarea este figura centrală a procesului educativ, ea reprezintă cel mai elocvent model pentru copil. Întregul univers al copilului, gravitează în jurul învățătoarei. Odată cu introducerea în mediul școlarității, copiii au ca activitate principală învățatul și, în școala primară, cunoștințele se acumulează piramidal, având la bază aptitudinile achiziționate deja. Volumul de cunoștințe, precum și solicitările cresc în complexitate odată cu trecerea anilor, iar școlarul poate evolua numai dacă și-a însușit cunoștințele și deprinderile de bază în învățare.

Învățarea devine tipul fundamental de activitate, mai ales datorită modificărilor oarecum radicale de condiționarea a dezvoltării psihice în ansamblul său pe care le provoacă și ca urmare a dificultăților pe care copilul le poate întâmpina și depăși în mod independent. Activitatea școlară va solicita intens activitatea intelectuală, procesul de însușire gradată de cunoștințe cuprinse în programele școlii elementare, copilului i se vor organiza și dezvolta strategii de învățare, i se va conștientiza rolul atenției și repetiției, își va forma deprinderi de scris-citit și calcul.

Școala creează capacități și strategii de învățare pentru toată viața și contribuie la dezvoltarea planului deliberativ avertizat al vieții interioare, la structurarea independenței și a capacităților proprii, la dezvoltare de aspirații, la descoperirea vieții sociale. Volumul mare de cunoștințe pe care le vehiculează școala permite să se formeze o continuitate socială prin integrarea culturală a copilului în orbita cerințelor și intereselor sociale privind nivelul minimal de cultură, nivelul cerut de conceptele implicate în continuarea dezvoltării economiilor naționale moderne și în exercitarea de roluri profesionale și sociale.

Menirea cadrului didactic este de a prelucra acea „piatră”, minuțios și cu multă migală, având încrederea că în viitor acea „piatră” mică și neînsemnată, va ajunge un „diamant” prețios. Cadrul didactic are oportunitatea de a contura subtil caractere, de a scoate la lumină binele din fiecare, de a insufla principii morale valoroase și sănătoase copiilor pe care-i au în grijă. Un copil are nevoie de un mediu propice studiului, de activități interesante care să îl incite la învățat, dar în același timp are nevoie să se simtă încrezător în propriile forțe, să îi fie apreciată strădania, să fie lăudat atunci când face o faptă bună, iar cadrul didactic este cel care trebuie să-i satisfacă aceste nevoi copilului în mediul școlar, urmând ca acasă acest demers să fie continuat de familie. Prin existența unei bune comunicări între familie și școală, demersul educațional va fi soldat cu rezultate excepționale!

MAN VERONICA

GRĂDINIȚA CU P.P., CĂSUȚA CU POVEȘTI”, ZALĂU

Procesul de colaborare cu parintii asigura atingerea scopului educational. Pornind de la necesitatea cunoașterii sociopsihopedagogice a copilului, grădinița dorește colaborarea cu familia sub diferite aspecte. Urmărind aspectele comune, speciale și diferențiate pe care viața de prescolar o prezintă, părinții pot completa, sprijini și dezvolta personalitatea copilului cu o singură condiție - colaborarea cu grădinița. Grădinița trebuie să găsească o punte de legătură cu familia, arătând părinților noi căi spre educație în beneficiul copiilor.

O educație adevărată, reală se fundamentează în familie, iar apoi se continuă în Grădinița și în școală. Responsabilitatea dezvoltării copilului în primele etape ale vieții revine în primul rând familiei sale. Chiar și atunci când grădinița oferă programe foarte eficiente, ea nu poate contracara experiențele negative acumulate de copil în familia sa. Pe de altă parte, ceea ce învață copilul în grădinița pierde din importanță și, eficiența dacă părinții nu sînt interesați și nu valorifică programul educativ desfășurat în grădinița.

Pornind de la aceste considerații am stabilit câteva direcții care ne preocupă pentru a ține părinții aproape și pentru a avea o unică cerință în ceea ce privește educația copilului

- Comunicarea permanentă, clară și succintă despre demersurile educaționale formale și nonformale.
 - întâlnirile zilnice cu părinții la venirea sau plecarea copiilor, pentru o comunicare reciprocă permanentă a noutăților ce apar în comportamentul copiilor pe parcursul derulării programului de grădiniță, sau acasă, pentru o bună cunoaștere a trăirilor copiilor și gestionarea situațiilor în cunoștință de cauză.
- Susținerea părinților cu informații utile pentru continuarea procesului de învățare și în cadrul familiei
 - părinții au ocazia să urmărească progresul copiilor prin consultarea portofoliului individual al copilului și oferirea explicațiilor din partea educatoarelor asupra sarcinilor propuse în cadrul fișelor sau a lucrărilor copiilor;
 - părinților li se comunică tema proiectului tematic, tema săptămânii și sunt încurajați să sprijine copiii în aducerea la grădiniță a unor materiale corespunzătoare pentru a susține implicarea educatoare-copii-părinți în desfășurarea activităților
 - invitarea părinților în grădiniță pentru a desfășura de activități în comun, ziua părinților, în care un părinte își exprimă dorința de a se implica în activitatea, conceperea activității astfel încât părintele să fie implicat, nu doar în asistență
 - comunicarea și implicarea părinților în proiecte educaționale, parteneriate, derulate la nivel de grupă sau unitate
- Organizarea de sesiuni de intercunoaștere cu scopul creșterii coeziunii comunității (fizic sau pe zoom).
 - menținerea legăturii care cu copiii și familiile lor pe perioade în care sunt înregistrate absențe din diferite motive, pe WhatsApp, pe platforma Google Classroom, sau în perioadele când activitatea se desfășoară online, pentru menținerea stării de bine a copiilor
- Abordarea pozitivă în timpul transmiterii de informații cu privire la comportamentul copilului, cultivarea încrederii pentru schimbare și îmbunătățire.
 - dovedirea empatiei și preocuparea față de gestionarea comportamentelor nepotrivite ale copiilor, comunicarea activităților desfășurate în grădiniță și a metodelor aplicate pentru a continua și acasă aceste strategii;
 - asigurarea că orice problemă are rezolvare și respectarea principiului sprijinirea pe elementele pozitive pentru evitare sau ameliorarea celor nepotrivite
 - punerea la dispoziție și îndrumarea părinților în căutarea unor articole/clipuri video de specialitate care vizează rezolvarea acestor situații;

- informarea asupra existenței și rolului consilierului școlar și logopedului pentru a putea alege colaborarea cu aceștia, dacă problemele persistă

- Ajutarea părinților să înțeleagă că suntem aliatul lor în educarea copilului. Accentuarea întotdeauna a ideii că formăm o echipă și feedbackul pe care îl oferim are rolul de a-l ajuta pe copil să se dezvolte.

- asigurarea părinților de tot sprijinul, abordarea unei atitudini prietenoase în încercarea de a răspunde solicitărilor și propunerilor lor, găsirea unui echilibru în rezolvarea situațiilor de orice fel;

- dobândirea încrederii părinților și crearea deschiderii la colaborare firească, conștientizând că tot ceea ce întreprindem împreună este în beneficiul copilului, că el se află în centrul atenției, că fiecare copil este unic, iar noi ne pliem pe nevoile lui

- Facilitarea împărtășirii experienței parentale pentru cunoașterea și conștientizarea contextului familial.

-crearea unor situații în care părinții să împărtășească individual sau în grup, probleme, situații care îi pun în dificultate, împărtășirea unor metode care au dat rezultate, dar în același timp comunicarea faptului că nu există rețete și că fiecărui copil i se potrivește o anumită metodă sau abordare

- Rabdare și consecvență.

- abordarea unei atitudini înțelegătoare, disponibilitate de ambele părți, dar și consecvență în respectarea regulilor stabilite de comun acord sau prevazute de regulamentul grădiniței, o atitudine de respect reciproc bazată pe încredere.

Respectând principiul "Educăm azi ca să nu vindecăm mâine" rămânem preocupați în menținerea unei bune colaborări, bazate pe încredere și pe urmărirea scopului comun „Totul pentru copiii” în pregătirea lor pentru viață.

ȘCOALA ȘI FAMILIA PENTRU EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR VIRGINIA MIRELA MAN

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AVRAM IANCU”

CÂMPIA TURZII

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor și deprinderilor de viață. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual și moral. Școala, alături de familie, influențează personalitatea copilului.

Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe și își dezvoltă dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv. Părinții se pot implica prin: încurajează copilul să aibă o atitudine pozitivă și curioasă, asigură prezența la școală, încurajează copilul să aibă activități extrașcolare, iau parte la activitățile școlare, se informează periodic despre educația copilului. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși.

Familia și școala au, fiecare, roluri bine definite, iar împreună se completează. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Comunicarea între părinți și dascăl reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat.

Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament : respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența, adică „ cei șapte ani de acasă ”.

Cei șapte ani de acasă sunt foarte importanți pentru ca un copil să știe să se respecte pe el însuși și pe cei din jur, să se poarte cu demnitate, conform principiilor și valorilor înșușite în familie.

Studiile arată că șansele copilului de a crește, de a se dezvolta și de a obține rezultate mai bune cresc pe măsură ce părinții sunt mai implicați în educația copilului. Părinții au cea mai mare influență asupra atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului.

Parteneriatul educațional școală-familie este o formă de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. Acesta presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

Acum, în perioada pandemiei, parteneriatul educațional școală-familie este cu atât mai important pentru ca elevii să primească suportul necesar pentru a avea succes în școală și în viață. Studiile au arătat că dezvoltarea și implementarea unor astfel de parteneriate îmbunătățesc: prezența elevilor la lecții online, performanța elevilor, relația online familie-școală, sprijinul din partea comunității, de care școala are nevoie. Implicarea în dezvoltarea și educația copiilor are diferite efecte pozitive: note mai mari, abilități îmbunătățite de scriere și citire, rată de prezență la școală mai bună, mai puține probleme comportamentale.

În această perioadă am fost nevoiți să facem față unei schimbări radicale în abordarea procesului didactic dintr-o altă perspectivă, prin înlocuirea în totalitate a interacțiunilor face-to-face cu întâlnirile online. Această nouă abordare a educației a dus la o mai bună înțelegere și implicare a cadrelor didactice și a părinților, pentru copii.

Pentru utilizarea unor platforme educaționale și instrumente online precum: Google Classroom, wordwall.net, Canva, Jamboard, Zoom, Learningapps.org, teste online pe didactic.ro, Baamboozle etc., a fost necesară implicarea părinților copiilor mai mici, pentru că aceștia au încă dificultăți în a folosi diverse dispozitive.

Pentru a mulțumi părinților pentru sprijinul lor, și în special mamelor, am realizat la clasă activitatea aplicativă „*Din suflet, pentru mama!*”. Copiii au confecționat măștișoare, ghiocei, felicitări, cănițe cu flori, au scris o diplomă pentru cea mai bună mamă și au pregătit cântece de 8 Martie.

Din lucrările copiilor:

BIBLIOGRAFIE

1. Andrei-Muscă A., Botnariuc P. - *Parteneriatul Școală-Familie-Comunitate*. Editura Universitară. București, 2014.
2. Ciofu C.- *Interacțiunea părinți – copii*. Ediția a IIa. Editura Medicală Amaltea, București, 1998;
3. Ionescu M., Negreanu E., *Educația în familie – Repere și practici actuale*, Editura Univers București, 2006

CÂT TIMP ÎI OFER COPILULUI MEU, ÎN FIECARE ZI?

MANCAȘ MIHAELA
GRADINIȚA NR. 256
SECTOR 2, BUCUREȘTI

Nimeni nu mai are timp în ziua de azi. Și totuși copilul are nevoie de părinți. Între jobul plin de responsabilități și dorința de a sta cu copilul se interpune nemilosul timp.

A fi părinte e lucru greu.

Una dintre cele mai mari dileme este tocmai aceea legată de timpul petrecut cu copilul: pe de-o parte, părintele vrea să îi ofere copilului tot ce e mai bun, tot ce nu a avut în copilărie etc., pe de alta, nu ar vrea să-l priveze de prezența sa iubitoare.

Ce-i de făcut? Poate câteva lucruri obiective, de la specialiști citire, vă vor mai orienta în negocierea cu timpul.

Greșeli frecvente

- **Ideea că cei mici țin minte tot și „taxează” mai târziu ...** nu e nici pe departe adevărat. Micuții sunt într-adevăr foarte receptivi și simt mai mult decât înțeleg, însă faptul că rețin tot nu e nici pe departe adevărat – memoria lor este la fel de selectivă cum e și cea adultă, atâta doar că e mai propice învățării și înmagazinării la vârstele mici.

- **Amintirile copiilor până la 2-3 ani nu există sau nu contează.** Lucrurile nu stau chiar așa. Copilul „ține minte” în sensul în care e marcat de un anumit ecou emoțional din perioada 0-3 ani. Chiar dacă nu știe cine a avut grijă de el până la 3 ani, va resimți că a fost tratat „ca și cum nu înțelege nimic” versus „ca și cum simte și știe”.

- **E important să fii acolo la fiecare pas.**

În afară de situația în care părintele a renunțat definitiv la job, nu prea există posibilitatea de a face acest lucru. Sigur că primii pași, primele cuvinte sunt momente pe care niciun părinte nu ar vrea să le piardă. Dar nu veți fi mai puțin părinți dacă nu sunteți acasă non-stop. Important e să „fiți” acolo ca prezență și timp de calitate, adică să existe în fiecare zi o ora, doua sau chiar jumătate de ora, dar dedicată doar copilului. Iată un concept salvator și atât de menționat, că pare panaceu.

De fapt, timpul de bună calitate preamărit de americani are la bază câteva concepte simple și mai ușor de urmat decât se crede.

E vorba de a petrece timp, și nu tot timpul împreună cu copilul. Dar timpul pe care îl petreceți împreună trebuie să conteze. Dacă ai doar două ore de stat cu copilul, fă-le să conteze: nu cu TV-ul sau revista în față. Jucați-vă, vorbiți, interacționați.

Se măsoară nu cantitatea, ci calitatea. Quality time-ul acesta asigură pe termen lung: prezența și implicarea ca părinte, chiar dacă nu sunteți fizic acolo mereu.

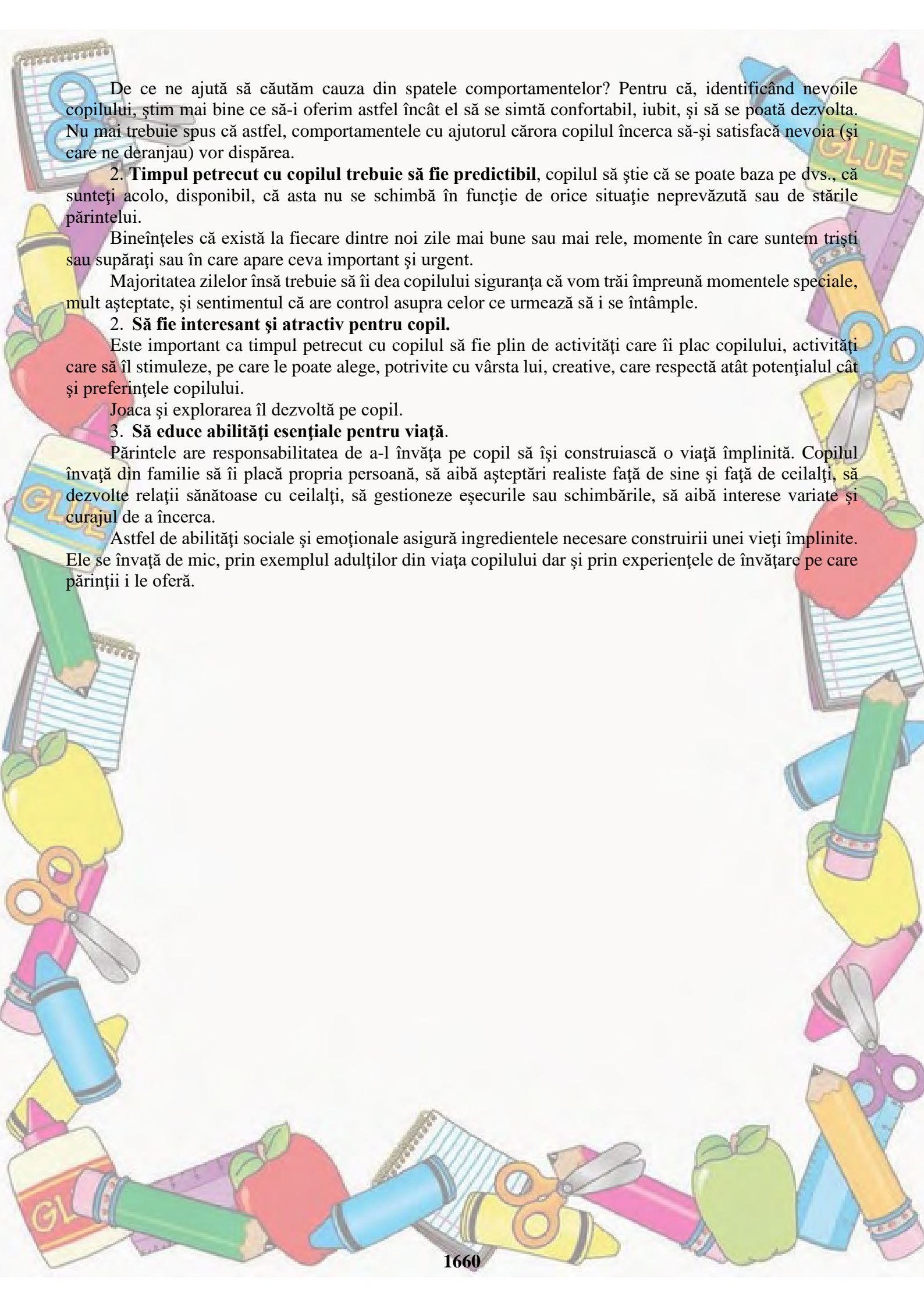
Activitățile în aer liber precum sportul și mesele sunt printre cele mai bune ocazii de comunicare părinte-copil.

Cum ne putem asigura că timpul pe care îl petrecem cu copilul este unul de calitate? Iată în continuare câteva criterii care ne pot ghida în planificarea timpului dedicat copilului.

1. Timpul pe care îl dedicăm copilului trebuie să răspundă nevoilor lui.

Asta înseamnă să știm care sunt cele mai importante nevoi ale copiilor, dar și să învățăm să fim atenți la semnalele transmise de copil.

În ceea ce privește identificarea semnalelor transmise de copil, prin ceea ce face sau spune, prin reacțiile față de noi sau față de alte persoane, este important să facem exercițiul de a găsi cauzele comportamentelor sale. Mai ales când ne confruntăm cu comportamente problematice ale copilului, putem folosi aceste situații ca ocazii de a identifica ce nevoie stă de fapt în spatele lor. Copilul repetă cuvinte nepotrivite deși i-am spus să n-o mai facă? Poate că are nevoie de mai multă atenție din partea noastră și nu știe cum s-o obțină altfel.

De ce ne ajută să căutăm cauza din spatele comportamentelor? Pentru că, identificând nevoile copilului, știm mai bine ce să-i oferim astfel încât el să se simtă confortabil, iubit, și să se poată dezvolta. Nu mai trebuie spus că astfel, comportamentele cu ajutorul cărora copilul încerca să-și satisfacă nevoia (și care ne deranjau) vor dispărea.

2. Timpul petrecut cu copilul trebuie să fie predictibil, copilul să știe că se poate baza pe dvs., că sunteți acolo, disponibil, că asta nu se schimbă în funcție de orice situație neprevăzută sau de stările părintelui.

Bineînțeles că există la fiecare dintre noi zile mai bune sau mai rele, momente în care suntem triști sau supărați sau în care apare ceva important și urgent.

Majoritatea zilelor însă trebuie să îi dea copilului siguranța că vom trăi împreună momentele speciale, mult așteptate, și sentimentul că are control asupra celor ce urmează să i se întâmple.

2. Să fie interesant și atractiv pentru copil.

Este important ca timpul petrecut cu copilul să fie plin de activități care îi plac copilului, activități care să îl stimuleze, pe care le poate alege, potrivite cu vârsta lui, creative, care respectă atât potențialul cât și preferințele copilului.

Joaca și explorarea îl dezvoltă pe copil.

3. Să educe abilități esențiale pentru viață.

Părintele are responsabilitatea de a-l învăța pe copil să își construiască o viață împlinită. Copilul învață din familie să îi placă propria persoană, să aibă așteptări realiste față de sine și față de ceilalți, să dezvolte relații sănătoase cu ceilalți, să gestioneze eșecurile sau schimbările, să aibă interese variate și curajul de a încerca.

Astfel de abilități sociale și emoționale asigură ingredientele necesare construirii unei vieți împlinite. Ele se învață de mic, prin exemplul adulților din viața copilului dar și prin experiențele de învățare pe care părinții i le oferă.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI TIMPURII ÎN GRĂDINIȚĂ – JOCUL ȘI STIMULAREA ÎNVĂȚĂRII

**PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR ȘI PREȘCOLAR MANDRA ILEANA
LICEUL TEHNOLOGIC OCNA ȘUGATAG – STRUCTURA BREB
JUDEȚUL MARAMUREȘ**

Educația timpurie se referă la educația copilului în primele stadii ale copilăriei (de la naștere la 8 ani) și le oferă condiții specifice pentru dezvoltarea deplină, respectând dezvoltarea individuală și de vârstă a acestora.

Educația timpurie pornește de la ideea că vârstele mici constituie baza personalității, iar pentru reușita educațională a copilului, e necesar să fie antrenați toți actorii cu care acesta interacționează, începând cu membrii familiei, personalul din instituțiile de educație preșcolară și terminând cu comunitatea.

Educația timpurie este un tip de educație global și funcțional, adaptat nevoilor și caracteristicilor individuale ale copilului, o pedagogie a acțiunii și a comunicării, centrată pe copil, ca autor al propriei deveniri.

Tendențele și orientările generale ale educației au condus la redimensionări ale documentelor curriculare care reglementează organizarea și desfășurarea procesul instructiv-educativ în unitățile de învățământ preșcolar. În contextul actual, încercările de reșezare a educației în primii ani de viață ai copilului au oferit argumente solide pentru legiferarea conceptului de educație timpurie și formarea de pârgii de acțiune la nivel de sistem de învățământ. Una dintre aceste pârgii este programa de studiu, respectiv Curriculum pentru educația timpurie a copiilor de la 3 la 6/7 ani.

Cele mai relevante finalități ale educației timpurii în contextul sistemului nostru de învățământ au în vedere o unitate de idei cu a cele ale altor sisteme de învățământ contemporane, astfel:

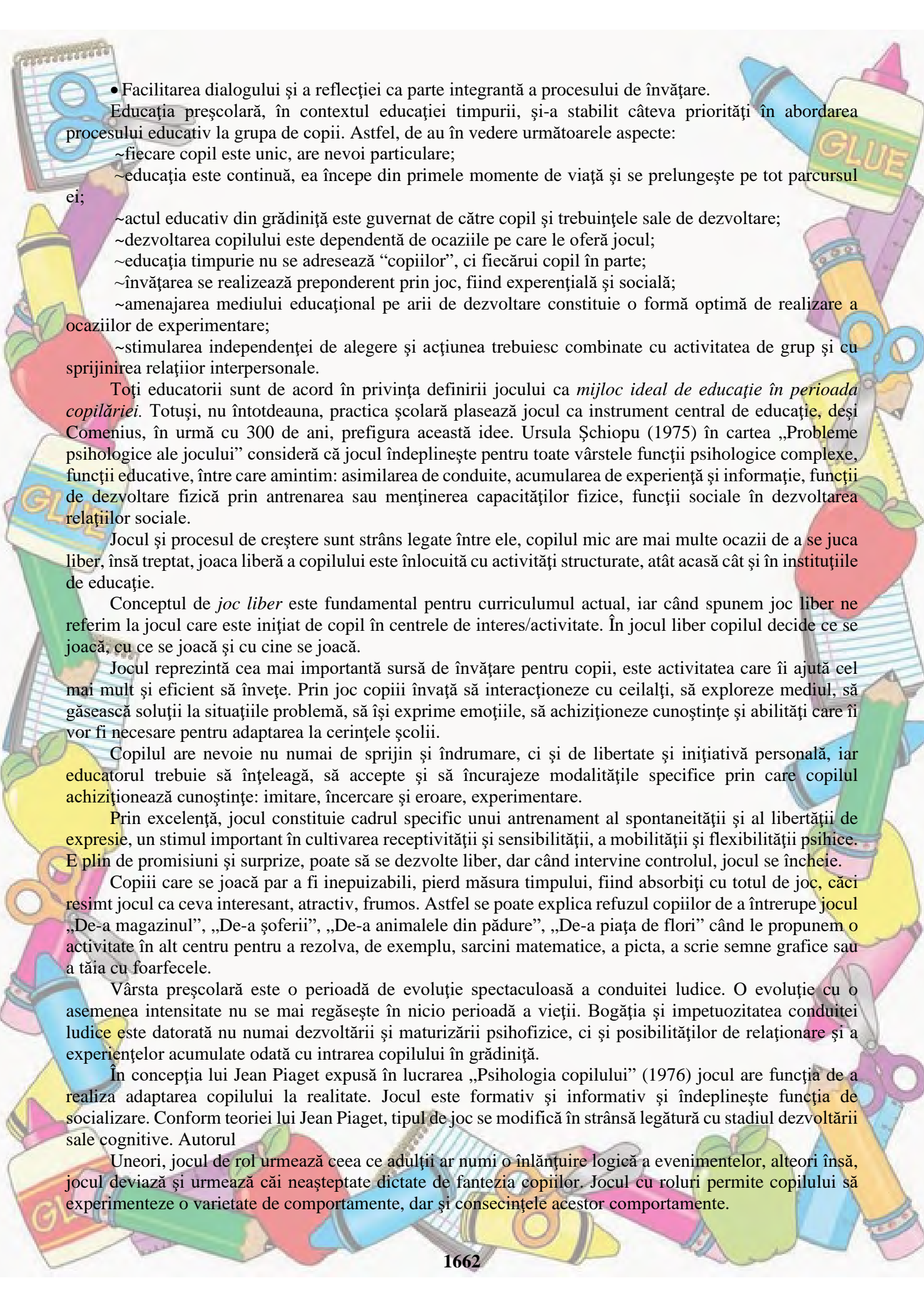
- Dezvoltarea liberă, integrală și armonioasă a personalității copilului, în funcție de ritmul propriu și de trebuințele sale;
- Dezvoltarea capacității de interacționa cu alți copii, cu adulții și cu mediul pentru a dobândi cunoștințe, deprinderi, atitudini și conduite noi;
- Descoperirea, de către fiecare copil, propriei identități, a autonomiei și formarea unei imagini de sine pozitive;
- Sprijinirea copilului în achiziționarea unor cunoștințe, capacități, deprinderi și atitudini necesare la intrarea în școală.

Noul curriculum pentru învățământ preșcolar abordează în mod explicit pe de o parte, nevoia înțelegerii în complexitatea lor a tuturor experiențelor de viață și de învățare ale copilului în intervalul primilor ani de viață, precum și locul/ rolul cadrului didactic care dezvoltă o educație integrată cu acești copii.

Pentru eficientizarea procesului de predare-învățare și diversificarea strategiilor aplicate este necesar să se promoveze climatul pozitiv în educație, în condițiile comunicării și relaționării permanente cu copilul/copiii și, de asemenea, cu părinții.

Valoarea utilizării strategiilor didactice, dau, în fapt, valoarea educației copilului preșcolar. Ca o consecință directă a dimensiunilor educației la vârstele mici, rolul educatoarei implică:

- Dezvoltarea și înțelegerea istoriei personale și sociale a celui care învață și sensibilitatea la influențele culturale exercitate de familie;
- Aprecierea și utilizarea experiențelor anterioare ale copilului, ca parte integrantă a procesului de învățare;
- Organizarea mediului de învățare astfel încât să faciliteze învățarea experiențială;
- Pregătirea copilului pentru a accepta și a face față schimbărilor, contradicțiilor și incertitudinilor;
- Definirea și punerea de probleme pentru copii pentru a identifica soluțiile alternative;

- Facilitarea dialogului și a reflecției ca parte integrantă a procesului de învățare.

Educația preșcolară, în contextul educației timpurii, și-a stabilit câteva priorități în abordarea procesului educativ la grupa de copii. Astfel, de au în vedere următoarele aspecte:

- ~fiecare copil este unic, are nevoi particulare;
- ~educația este continuă, ea începe din primele momente de viață și se prelungește pe tot parcursul ei;
- ~actul educativ din grădiniță este guvernat de către copil și trebuințele sale de dezvoltare;
- ~dezvoltarea copilului este dependentă de ocaziile pe care le oferă jocul;
- ~educația timpurie nu se adresează “copiilor”, ci fiecărui copil în parte;
- ~învățarea se realizează preponderent prin joc, fiind experiențială și socială;
- ~amenajarea mediului educațional pe arii de dezvoltare constituie o formă optimă de realizare a ocaziilor de experimentare;
- ~stimularea independenței de alegere și acțiunea trebuie combinate cu activitatea de grup și cu sprijinirea relațiilor interpersonale.

Toți educatorii sunt de acord în privința definirii jocului ca *mijloc ideal de educație în perioada copilăriei*. Totuși, nu întotdeauna, practica școlară plasează jocul ca instrument central de educație, deși Comenius, în urmă cu 300 de ani, prefigura această idee. Ursula Șchiopu (1975) în cartea „Probleme psihologice ale jocului” consideră că jocul îndeplinește pentru toate vârstele funcții psihologice complexe, funcții educative, între care amintim: asimilarea de conduite, acumularea de experiență și informație, funcții de dezvoltare fizică prin antrenarea sau menținerea capacităților fizice, funcții sociale în dezvoltarea relațiilor sociale.

Jocul și procesul de creștere sunt strâns legate între ele, copilul mic are mai multe ocazii de a se juca liber, însă treptat, joaca liberă a copilului este înlocuită cu activități structurate, atât acasă cât și în instituțiile de educație.

Conceptul de *joc liber* este fundamental pentru curriculumul actual, iar când spunem joc liber ne referim la jocul care este inițiat de copil în centrele de interes/activitate. În jocul liber copilul decide ce se joacă, cu ce se joacă și cu cine se joacă.

Jocul reprezintă cea mai importantă sursă de învățare pentru copii, este activitatea care îi ajută cel mai mult și eficient să învețe. Prin joc copiii învață să interacționeze cu ceilalți, să exploreze mediul, să găsească soluții la situațiile problemă, să își exprime emoțiile, să achiziționeze cunoștințe și abilități care îi vor fi necesare pentru adaptarea la cerințele școlii.

Copilul are nevoie nu numai de sprijin și îndrumare, ci și de libertate și inițiativă personală, iar educatorul trebuie să înțeleagă, să accepte și să încurajeze modalitățile specifice prin care copilul achiziționează cunoștințe: imitare, încercare și eroare, experimentare.

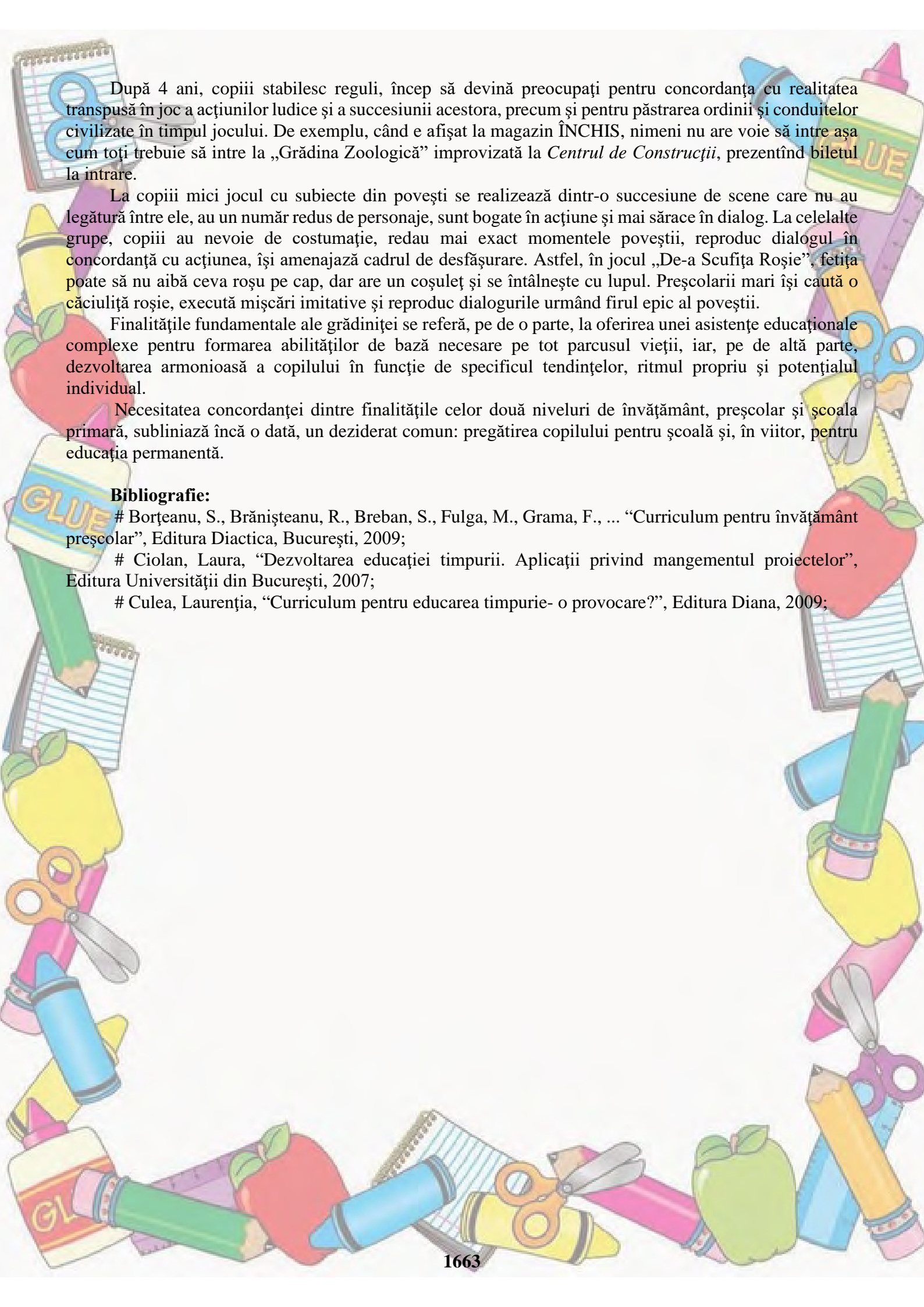
Prin excelență, jocul constituie cadrul specific unui antrenament al spontaneității și al libertății de expresie, un stimul important în cultivarea receptivității și sensibilității, a mobilității și flexibilității psihice. E plin de promisiuni și surprize, poate să se dezvolte liber, dar când intervine controlul, jocul se încheie.

Copiii care se joacă par a fi inepuizabili, pierd măsura timpului, fiind absorbiți cu totul de joc, căci resimt jocul ca ceva interesant, atractiv, frumos. Astfel se poate explica refuzul copiilor de a întrerupe jocul „De-a magazinul”, „De-a șoferii”, „De-a animalele din pădure”, „De-a piața de flori” când le propunem o activitate în alt centru pentru a rezolva, de exemplu, sarcini matematice, a picta, a scrie semne grafice sau a tăia cu foarfecele.

Vârsta preșcolară este o perioadă de evoluție spectaculoasă a conduitei ludice. O evoluție cu o asemenea intensitate nu se mai regăsește în nicio perioadă a vieții. Bogăția și impetuoșitatea conduitei ludice este datorată nu numai dezvoltării și maturizării psihofizice, ci și posibilităților de relaționare și a experiențelor acumulate odată cu intrarea copilului în grădiniță.

În concepția lui Jean Piaget expusă în lucrarea „Psihologia copilului” (1976) jocul are funcția de a realiza adaptarea copilului la realitate. Jocul este formativ și informativ și îndeplinește funcția de socializare. Conform teoriei lui Jean Piaget, tipul de joc se modifică în strânsă legătură cu stadiul dezvoltării sale cognitive. Autorul

Uneori, jocul de rol urmează ceea ce adulții ar numi o înlănțuire logică a evenimentelor, alteleori însă, jocul deviază și urmează căi neașteptate dictate de fantezia copiilor. Jocul cu roluri permite copilului să experimenteze o varietate de comportamente, dar și consecințele acestor comportamente.

După 4 ani, copiii stabilesc reguli, încep să devină preocupați pentru concordanța cu realitatea transpusă în joc a acțiunilor ludice și a succesiunii acestora, precum și pentru păstrarea ordinii și conduitelor civilizate în timpul jocului. De exemplu, când e afișat la magazin ÎNCHIS, nimeni nu are voie să intre așa cum toți trebuie să intre la „Grădina Zoologică” improvizată la *Centrul de Construcții*, prezentând biletul la intrare.

La copiii mici jocul cu subiecte din povești se realizează dintr-o succesiune de scene care nu au legătură între ele, au un număr redus de personaje, sunt bogate în acțiune și mai sărace în dialog. La celelalte grupe, copiii au nevoie de costumație, redau mai exact momentele poveștii, reproduc dialogul în concordanță cu acțiunea, își amenajază cadrul de desfășurare. Astfel, în jocul „De-a Scufița Roșie”, fetița poate să nu aibă ceva roșu pe cap, dar are un coșuleț și se întâlnește cu lupul. Preșcolarii mari își caută o căciuliță roșie, execută mișcări imitative și reproduc dialogurile urmând firul epic al poveștii.

Finalitățile fundamentale ale grădiniței se referă, pe de o parte, la oferirea unei asistențe educaționale complexe pentru formarea abilităților de bază necesare pe tot parcursul vieții, iar, pe de altă parte, dezvoltarea armonioasă a copilului în funcție de specificul tendințelor, ritmul propriu și potențialul individual.

Necesitatea concordanței dintre finalitățile celor două niveluri de învățământ, preșcolar și școala primară, subliniază încă o dată, un deziderat comun: pregătirea copilului pentru școală și, în viitor, pentru educația permanentă.

Bibliografie:

- # Borțeanu, S., Brănișteanu, R., Breban, S., Fulga, M., Grama, F., ... “Curriculum pentru învățământ preșcolar”, Editura Diactica, București, 2009;
- # Ciolan, Laura, “Dezvoltarea educației timpurii. Aplicații privind managementul proiectelor”, Editura Universității din București, 2007;
- # Culea, Laurenția, “Curriculum pentru educarea timpurie- o provocare?”, Editura Diana, 2009;

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR MANEA CLAUDIA

LICEUL TEHNOLOGIC "CRIȘAN"

CRIȘCIOR, HUNEDOARA

COPILUL- OGLINDA PĂRINȚILOR

Un vechi proverb englezesc spune: „*Politețea nu costă nimic și cumpără orice!*”

Nu suntem singuri pe pământ! Trăim într-o comunitate. Indiferent de rasă sau de locul unde ne aflăm, există reguli universale de comportament în societate, care implică o ținută morală și o prezență fizică, în armonie cu mediul din jur, cu obiceiurile și regulile generale de conviețuire, bazate pe respectul reciproc.

Felul cum ne prezentăm, cum vorbim, cum reacționăm în toate împrejurările, ne dezvăluie mentalitatea, educația, cultura, caracterul nostru.

Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, cu toții credem că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Politețea - oglinda familiei

Ce trebuie să știe un copil „de acasă” până la 6 - 7 ani: să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Educația primită în familie

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ”ingrediente” care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

- *Salutul.* Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă, firească, cu „bună ziua”.
- *Comportamentul în public.* Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.
- *Comportamentul cu prietenii.* Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.
- *Înțelegerea normelor sociale.* Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și

aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

- *Manierele la masă.* O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.
- *Recunoașterea greșelilor.* „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie manierată. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.
- *Tact și toleranță.* Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate „ingredientele” de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, *perseverența*. Și *exemplul personal*, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră. Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu* copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Grădinița, școala sau oricare altă instituție nu va putea niciodată substitui valoarea celor 7 ani de acasă, acestea doar o pot perpetua.

Bibliografie:

- <https://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului.htm>
- <https://deweekend.ro/despre-politete-si-eleganta-politete-si-bun-simt/>
- „Cei șapte ani de-acasă”, Emilia Ioan, EDP, 2008
- „Cei șapte ani de-acasă – obiceiuri sănătoase și informații utile”, editura Galaxia Copiilor, 2016

CUM ÎȚI AJUȚI COPILUL LA LECȚII?

PROF. MANEA COSMIN, ȘCOALA GIMNAZIALĂ "ION MINULESCU" PITEȘTI

Elevii trebuie să își facă temele singuri, părinții doar supraveghează procesul de redactare a acestora. E o problemă veche pe care o cunosc prea bine cei care sunt deja părinți. Din momentul în care micuțul intră la școală și apar și primele teme tentația de a ajuta la realizarea lor cât mai corectă e foarte mare. Deși sunt temele lui și el merge la școală, el le primește, te simți ca și cum ai merge chiar tu la școală și trebuie neapărat să faci tema bine, poate mai bine decât o fac restul copiilor.

A ajuta un copil la teme e ceva normal, însă implicarea mult prea mare duce de cele mai multe ori la rezultatul opus. Ajungi să îi faci temele în totalitate celui mic și el nu va înțelege oricum nimic din ele, nu își va însuși cunoștințele și deprinderile vizate. Și îi faci foarte rău dacă nu reușești să te implici doar cât e necesar în realizarea temelor de zi cu zi. Dacă ești în situația de a nu putea să scapi de „obiceiul” de a ajuta poate prea mult la teme sunt câteva lucruri pe care le poți încerca...

Temele copiilor din ziua de astăzi sunt tot mai complexe și mai grele, de multe ori copilul îți cere ajutorul și s-ar putea să ajungi în situația în care mare parte din teme să le faci tu, că și cum te-ai duce la școală a două zi. Părintele se va implica oricum în ajutorul copilului, până la o anumită vârstă, însă nu trebuie să exagereze. Recomandat ar fi să nu se implice deloc și să îl lase pe micuț să greșească, să învețe din greșeli și să se descurce cum poate. Ideea unei teme e simple: copilul care o face trebuie să învețe să fie independent.

Părintele nu trebuie să fie indiferent la temele copilului și la tot ce ține de școală, nu asta se înțelege prin mai puțină implicare. Un părinte care vrea să ajute copilul în mod real trebuie să îl încurajeze, să îi asigure un mediu perfect pentru dezvoltare. Trebuie să îl supravegheze când își face temele, să îi coordoneze orice fel de „mișcare” că să fie mereu pe drumul cel bun.

Cum mulți copii urăsc temele și fac orice că să nu le facă, dacă e posibil, părintele ar fi bine să încurajeze, să dea încredere, să „certifice” un anumit tip de comportament. Când copilul va putea să se descurce singur cu temele și nu va mai trebui să te implici atât de mult știi că ai făcut tot ce s-a putut pentru viitorul lui.

Modalități de a ajuta copilul să-și facă eficient temele:

- Fă cunoștință cu profesorii, pentru a le cunoaște așteptările.

Participă la evenimentele școlare organizate, cum ar fi ședințele cu părinții. Întreba profesorii care participă la aceste ședințe despre abordarea lor asupra temelor și cum consideră ei că trebuie să se implice un părinte în procesul de rezolvare a acestora.

- Creează un ambient prietenos pentru realizarea temelor.

Asigura-te că elevul tău are suficientă lumina naturală în camera în care își face temele și verifică dacă are la îndemână toate ustensilele de care are nevoie, cum ar fi cerneală, hârtie, creioane, lipici, foarfece, etc.

- Stabilește un program clar pentru teme.

Există copii care lucrează și învață mai bine după-amiază, după o gustare și o anumită perioadă de joacă, în timp ce alții preferă să-și facă temele după cină. Stabiliți împreună care este cea mai bună perioadă pentru teme și asigura-te că cel mic respectă acest program.

- Ajută copilul să-și facă un plan.

În zilele în care copilul are foarte multe teme sau trebuie să facă un proiect mai complicat, încurajează-l să-și împartă muncă în mai multe sarcini, pe care să le rezolve treptat. În acest fel, nu va fi nevoit să lucreze încontinuu la tema respectivă și nu se va simți epuizat. Nu uita să te asiguri că cel mic face o pauză de 15 minute la fiecare ora de studiu.

- Învață copilul că este mai eficient să-și facă temele în liniște, departe de factorii perturbatori.

Este bine să-i explici copilului că își poate face temele mai bine și mai repede dacă se concentrează asupra sarcinilor, în liniște. Acest lucru înseamnă că nu trebuie să-și facă temele cu televizorul sau radioul pornit sau ascultând muzică și să nu se întrerupă din treaba pentru a răspunde telefoanelor primite de la

prieteni. Ocazional, îi poți spune că discuțiile cu un coleg de clasă referitoare la un proiect sau o temă sunt utile.

- Asigura-te că își face singur temele.

Copilul nu va învăța niciodată dacă nu este încurajat să găsească singur soluția și dacă nu i se permite să facă propriile greșeli. Că părinte, îi pot face sugestii și îl poți ajuta să păstreze direcția bună, însă temele trebuie făcute de copil.

- Motivează și monitorizează copilul.

Întreabă copilul despre temele și testele primite, despre stadiul proiectelor. Roagă-l să-ți arate problemele rezolvate și spune-i că poate apela oricând la tine dacă are nelămuriri sau dacă simte că nu mai poate avansa cu vreo sarcină.

- Fii un exemplu bun. Este mult mai probabil că micuțul tău să-ți urmeze exemplul decât să-ți urmeze sfaturile. Așa că nu te sfii să-i arăți cum gestionezi bugetul familiei sau că vrei constant să te autodepășești, citind și învățând lucruri noi.

- Laudă muncă și efortul copilului. Să nu crezi că dacă îi arăți copilului că ești mândru de reușitele lui îl răsfăți. Este important că el să știe că muncă depusă este apreciată și recunoscută atât de tine, cât și de ceilalți membri ai familiei, cum ar fi mătuși, unchi sau bunici.

- Dacă cel mic întâmpină constant probleme în rezolvarea temelor, cere ajutorul profesorului.

Explică-i profesorului ce fel de probleme are copilul cu temele, unde se împotmolește mereu și cât îi este de greu să găsească soluțiile. Este posibil că cel mic să nu vadă bine la tablă și să aibă nevoie de ochelari sau poate avea nevoie de o evaluare privind o eventuală problemă de învățare sau o tulburare de atenție.

Bibliografie:

1. <https://kidshealth.org/en/parents/homework.html>
2. <https://www.ratb.ro/cum-sa-ajuti-copilul-la-teme-fara-sa-ajungi-sa-i-le-faci-tu/>
3. <https://www.edupedu.ro/p-ajutor-online-la-teme-s-a-lansat-platforma-teme-anidescoala-ro-unde-elevii-intreaba-iar-raspunsurile-sunt-verificate-de-un-profesor/>

IMPORTANȚA COLABORĂRII DINTRE PĂRINȚI ȘI PROFESORI ÎN SUCCESUL ȘCOLAR AL ELEVILOR

PROF. ȘTEFANIA MANEA,
COLEGIUL NAȚIONAL „MIHAI EMINESCU”, PETROȘANI, JUD. HUNEDOARA

„Ceea ce fac părinții cu copiii acasă de-a lungul procesului de educație este mai important decât orice alt factor...” Desforges, 2003

În prezent, succesul elevilor se evaluează pe baza a notelor. Cu toate acestea, adevărata cheie a succesului elevilor nu este acesta. Cel mai bun indicator privind succesul școlar al elevilor depinde de cât de implicate sunt familiile în educarea copilului lor acasă și în școală.

Un copil își petrece mai puțin de 20% din timp la școală și peste 80% din timp în sânul familiei, alături de părinți, precum și a altor membri ai comunității – de aceea este importantă colaborarea între părinți, școală și comunitate.

Famiiliile implicate în educația copilului lor acasă și la școală au rezultate școlare mai mari decât cele care nu se implică. Mulți membri ai personalului, cum ar fi profesorii, consilierii școlari și directorii școlilor joacă un rol esențial în conectarea familiilor cu școala lor, încurajând implicarea familiei. Implicarea familiei nu este doar interesul părinților pentru învățarea copilului lor; este o responsabilitate comună alături de profesori de a îndeplini obiectivele educaționale și de a încuraja educarea unui elev.

Atunci când părinții sunt implicați în viața de școală a copilului lor, copiii dezvoltă o dragoste pentru studiu care le va extinde baza de cunoștințe și sentimentul de satisfacție. Când profesorii se concentrează pe relațiile de familie, ei văd adesea schimbări la acei elevi în clasă. Cu cât profesorii implică mai mult părinții, cu atât crește mai mult motivația, comportamentele pozitive și notele bune.

Profesorii încurajează adesea implicarea părinților invitându-i la întâlniri/ ședințe cu părinții sau evenimente școlare, cerându-le să facă voluntariat la școală, a împărtăși informații privitoare la sănătatea și bunăstarea copilului și a sărbători reușitele sau le-ar putea sugera acestora să se întâlnească cu profesorul copilului lor pentru a stabili scopuri și obiective în vederea îmbunătățirii situației la învățatură a elevilor.

Când părinții și profesorii se angajează în această atmosferă de învățare și lucrează împreună pentru a ajuta elevii să reușească, atunci vedem succesul și îmbunătățirea rezultatelor. Deci, de ce este atât de importantă implicarea părinților? Când profesorii stabilesc relații cu familiile de la început, familiile se vor simți mai binevenite și mai dispuse să fie implicate în educația copilului lor. Dacă aceste relații nu sunt stabilite devreme, părinții pot simți că nu ar trebui să facă parte din procesul de învățare al copilului lor. Există, bineînțeles și părinții care din diverse motive nu se implică niciodată în educația copiilor și acest lucru se observă în rezultatelor acestora.

Alți factori pot crea o deconectare între părinți și profesori, cum ar fi problemele de transport și lipsa de conștientizare pentru familiile cu venituri mici. Lucrul împreună pentru a depăși aceste obstacole este o parte esențială a participării active la educația unui copil.

Copiii cu părinți implicați au mai multe șanse să obțină note mai mari, să absolve liceul și să urmeze învățământul postliceal/ universitar, să dezvolte încredere în sine și motivație la clasă și să aibă abilități sociale și un comportament mai bun la clasă. De asemenea, copiii cu familii implicate sunt, de asemenea, mai puțin probabil să se lupte cu stima de sine scăzută, să dezvolte probleme de comportament sau să aibă nevoie de redirectionare de la profesorul lor în clasă.

Deci, cum pot părinții să se implice mai mult în viața școlară a copilului lor?

- Să furnizeze datele de contact corecte profesorilor și să comunice cu aceștia ori de câte ori este necesar.
- Să se conecteze cu școala participând la evenimente școlare, întâlniri și comitete de părinți-profesori.
- Să fie receptiv la feedback-ul pozitiv și negativ din partea profesorilor despre progresul copilului.

-
- Să încurajeze copilul să aibă o atitudine pozitivă cu privire la învățare în orice mediu, acasă, la școală și în comunitate.
 - Să se asigure de prezența la școală, punctualitate și respectarea unor obiceiuri pozitive.
 - Să încurajeze copilul să aibă interese variate, ca de exemplu, hobby-uri, activități extrașcolare și activități comunitare.

Profesorii pot încuraja o mai mare implicare a familiei în următoarele moduri:

- Să ofere părinților informațiile de contact pentru a-i încuraja pe aceștia să-i contacteze când este necesar și să stabilească o comunicare puternică cu profesorul.
- Să invite părinții să se conecteze cu școala împărtășind evenimente școlare, întâlniri și comitete părinți-profesori.
- Să stabilească o legătură cu părinții în persoană cât mai mult posibil. Să comunice des cu apeluri telefonice atât pozitive, cât și negative, evenimentele viitoare și orice preocupări pe care le au în clasă.

Când părinții și personalul școlii lucrează împreună, succesul școlar al elevilor crește. Lucrând împreună și stabilind o relație de la început, se creează o școală și un mediu de lucru pozitiv.

Atitudinea părinților față de școală și cadrele didactice se reflectă în atitudinea și comportamentul copiilor. Atunci când părinții au respect pentru școală și cadrele didactice, elevii conștientizează rolul școlii în viața și devenirea lor.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE, CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ!

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR - MANEA TATIANA

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR - PETRE ANDREEA CRISTINA ELENA

GRĂDINIȚA NR. 5 PP, BUFTEA

Educația în familie, cei șapte ani de-acasă, influențează puternic întreaga existență a individului, indiferent dacă el recunoaște sau nu. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează.

Familia înseamnă înțelegere, bucuria de a sta împreună, de a fi cu toții în diferite ocazii, de a pleca în vacanțe. Ea este cea care mediază comunicarea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Factorii determinanți în dezvoltarea personalității copilului sunt școala și familia.

Încadrul familiei moderne se produc unele mutații, care constau în înlocuirea familiei formată dintre generații cu familia formată din două generații. De aici putem concluda că bunicii participă din ce în ce mai puțin la educația nepoților. Alte influențe sociale pot fi considerate migrația de la sat la oraș și urbanizarea satelor. Astfel cresc posibilitățile de folosire a mijloacelor audio-vizuale, contactul cu tehnica, preocupările culturale și sportive, și rezultă o schimbare în mentalitatea familiei.

Climatul educațional familial cuprinde ansamblul de stări psihice, modurile de relaționare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial o perioadă mare de timp. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ.

Într-un climat educativ bun părinții sunt calmi în raporturile cu copiii, fără a le satisface orice capriciu. Copilul simte că părinții se ocupă de el, că sunt interesați de necazurile și problemele lui, ca și de rezultatele școlare. Familia este un cadru ferm de disciplină, în care și copiii și părinții împărtășesc același nivel de exigență.

Climatul familial negativ este caracterizat prin lipsa de autoritate a mamei, rolul de părinte nu este îndeplinit cu calm și consecvență, părinții ajung deseori la divergențe în legătură cu disciplinarea copilului, copilului i se aplică pedepse corporale, este amenințat și admonestat.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral și estetic.

1. Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le crează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice.

2. Dezvoltarea intelectuală este cea mai importantă. În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de muncă depusă de părinți în această direcție.

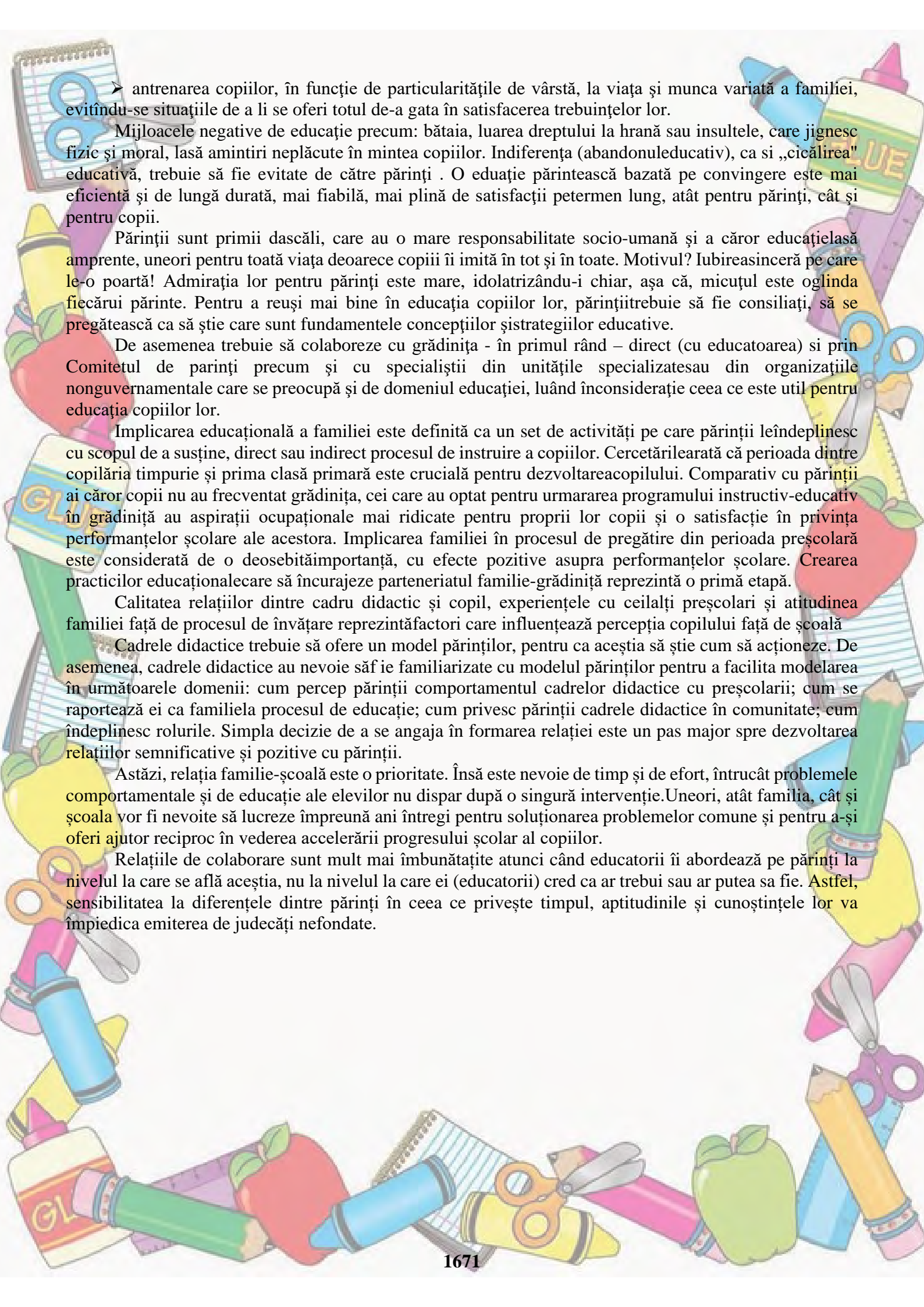
Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (ex: despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte pentru a le putea înțelege.

Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare.

Familia este partenerul tradițional al școlii. Aceasta influențează atitudinea copilului față de învățare, de aceea școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților.

Îndeplinirea cu succes a funcțiilor familiei implică respectarea cerințelor socioeducaționale:

- preocuparea permanentă a părinților de a-și ridica nivelul pregătii profesionale pentru a putea fi model și pentru a sprijini copiii în dezvoltare;
- asigurarea unui climat emoțional-afectiv echilibrat;
- cunoașterea de către părinți a obligațiilor socio-educative față de instituția de învățământ la care este înscris copilul;

➤ antrenarea copiilor, în funcție de particularitățile de vârstă, la viața și munca variată a familiei, evitându-se situațiile de a li se oferi totul de-a gata în satisfacerea trebuințelor lor.

Mijloacele negative de educație precum: bătaia, luarea dreptului la hrană sau insultele, care jignesc fizic și moral, lasă amintiri neplăcute în mintea copiilor. Indiferența (abandonul educativ), ca și „cicălirea” educativă, trebuie să fie evitate de către părinți. O educație părintească bazată pe convingere este mai eficientă și de lungă durată, mai fiabilă, mai plină de satisfacții pe termen lung, atât pentru părinți, cât și pentru copii.

Părinții sunt primii dascăli, care au o mare responsabilitate socio-umană și a căror educație lasă amprente, uneori pentru toată viața deoarece copiii îi imită în tot și în toate. Motivul? Iubirea sinceră pe care le-o poartă! Admirația lor pentru părinți este mare, idolatrizându-i chiar, așa că, micuțul este oglinda fiecărui părinte. Pentru a reuși mai bine în educația copiilor lor, părinții trebuie să fie consiliați, să se pregătească ca să știe care sunt fundamentele concepțiilor și strategiilor educative.

De asemenea trebuie să colaboreze cu grădinița - în primul rând – direct (cu educatoarea) și prin Comitetul de părinți precum și cu specialiștii din unitățile specializate sau din organizațiile nonguvernamentale care se preocupă și de domeniul educației, luând în considerație ceea ce este util pentru educația copiilor lor.

Implicarea educațională a familiei este definită ca un set de activități pe care părinții le îndeplinesc cu scopul de a susține, direct sau indirect procesul de instruire a copiilor. Cercetările arată că perioada dintre copilăria timpurie și prima clasă primară este crucială pentru dezvoltarea copilului. Comparativ cu părinții ai căror copii nu au frecventat grădinița, cei care au optat pentru urmărirea programului instructiv-educativ în grădiniță au aspirații ocupaționale mai ridicate pentru proprii lor copii și o satisfacție în privința performanțelor școlare ale acestora. Implicarea familiei în procesul de pregătire din perioada preșcolară este considerată de o deosebită importanță, cu efecte pozitive asupra performanțelor școlare. Crearea practicilor educaționale care să încurajeze parteneriatul familie-grădiniță reprezintă o primă etapă.

Calitatea relațiilor dintre cadru didactic și copil, experiențele cu ceilalți preșcolari și atitudinea familiei față de procesul de învățare reprezintă factori care influențează percepția copilului față de școală.

Cadrele didactice trebuie să ofere un model părinților, pentru ca aceștia să știe cum să acționeze. De asemenea, cadrele didactice au nevoie să fie familiarizate cu modelul părinților pentru a facilita modelarea în următoarele domenii: cum percep părinții comportamentul cadrelor didactice cu preșcolarii; cum se raportează ei ca familie la procesul de educație; cum privesc părinții cadrele didactice în comunitate; cum îndeplinesc rolurile. Simpla decizie de a se angaja în formarea relației este un pas major spre dezvoltarea relațiilor semnificative și pozitive cu părinții.

Astăzi, relația familie-școală este o prioritate. Însă este nevoie de timp și de efort, întrucât problemele comportamentale și de educație ale elevilor nu dispar după o singură intervenție. Uneori, atât familia, cât și școala vor fi nevoite să lucreze împreună ani întregi pentru soluționarea problemelor comune și pentru a-și oferi ajutor reciproc în vederea accelerării progresului școlar al copiilor.

Relațiile de colaborare sunt mult mai îmbunătățite atunci când educatorii îi abordează pe părinți la nivelul la care se află aceștia, nu la nivelul la care ei (educatorii) cred că ar trebui sau ar putea să fie. Astfel, sensibilitatea la diferențele dintre părinți în ceea ce privește timpul, aptitudinile și cunoștințele lor va împiedica emiterea de judecăți nefondate.

ETAPELE PREDARII UNUI TEXT EPIC LA CLASA A II-A

PROF. INV. PRIMAR MANISOR MARIA CLAUDIA

I Introducerea temei textului in tema generala care s-a studiat se face printr-o activitate de pregatire in vederea introducerii elevilor in atmosfera generala a temei abordate in acea perioada , in atmosfera generala a textului , in problematica lui, facandu-se apel la discutiile despre tema generala din orele anterioare. Aceasta pregatire urmareste si trezirea interesului elevilor pentru textul respectiv , crearea unui fond afectiv si adecvat, pe baza caruia se va desfasura ora de limba romana.

Pregatirea pentru citire se poate realiza printr-o conversatie, printr-o povestire a invatatoarei, prin intuirea unor tablouri, a unor ilustratii, prin prezentarea unui diafilm sau cu ajutorul altor mijloace audio-vizuale.

Tot in aceasta etapa, daca este cazul, se explica si cuvintele noi, a caror necunoastere ar impiedica intelegerea textului.

II Citirea textului in gand (soapta)

Citirea cu voce tare reprezinta o activitate necesara in insusirea acestei deprinderi , dar este numai un mijloc , o etapa spre invatarea citirii in gand , care este citirea cu cel mai mare randament. De aceea, pana la sfarsitul clasei a IV-a , trebuie sa-i obisnuim pe copii sa citeasca in gand. Prin urmare , le cerem copiilor inca de acum sa efectueze citirea independenta , daca nu in gand , cel putin in soapta.

III Intrebări privitoare la continutul textului

Este necesara aceasta scurta etapa de conversatie pentru a verifica felul in care elevii sunt orientati in problemele mari ale textului: numele autorului, titlul textului, actiunea in linii mari, numele personajului principal. Invatatoarea adreseaza cateva intrebari care nu vizeaza , insa, probleme de adancime si de amanunt ale textului citit.

Odata identificate , titlul si autorul se scriu pe tabla , respectiv pe caiete. De asemenea pot fi scrise si raspunsurile la doua – trei intrebari.

IV Citirea integrala a textului

Doi sau trei elevi care si-au format deprinderea de a citi, care efectueaza o citire corecta si coerenta, sunt solicitati sa citeasca textul in intregime. Dupa aceea , in cadrul claselor care au o oarecare omogenitate si nivelul este destul de ridicat, se poate face citirea simultana a mai multor copii.

V Explicarea cuvintelor noi

In aceasta etapa se vor explica acele cuvinte care nu a fost explicate la inceput. In acest scop elevii vor fi indrumati sa foloseasca si minidictionarul din josul paginii. Astfel , vom usura drumul catre formarea deprinderii de a utiliza dictionarul in clasa a IV-a . Daca aceste cuvinte vor intra in vocabularul lor activ se vor alcatui propozitii cu ele iar cateva se vor scrie pe tabla, respectiv caiete. Cuvintele vechi nu se integreaza in enunturi; doar se explica.

VI Recitirea textului in lant si selectiva

Acum , elevii sunt familiarizati cu textul, deci, isi pot indrepta atentia mai mult pe actul citirii . Ca sa nu devina monotona, ca sa cuprindem cat mai multi copii in aceasta activitate , se va apela la diferite modele de citire: in lant, selectiva, simultana, pe roluri.

VI Intrebări in ordinea desfasurarii actiunii

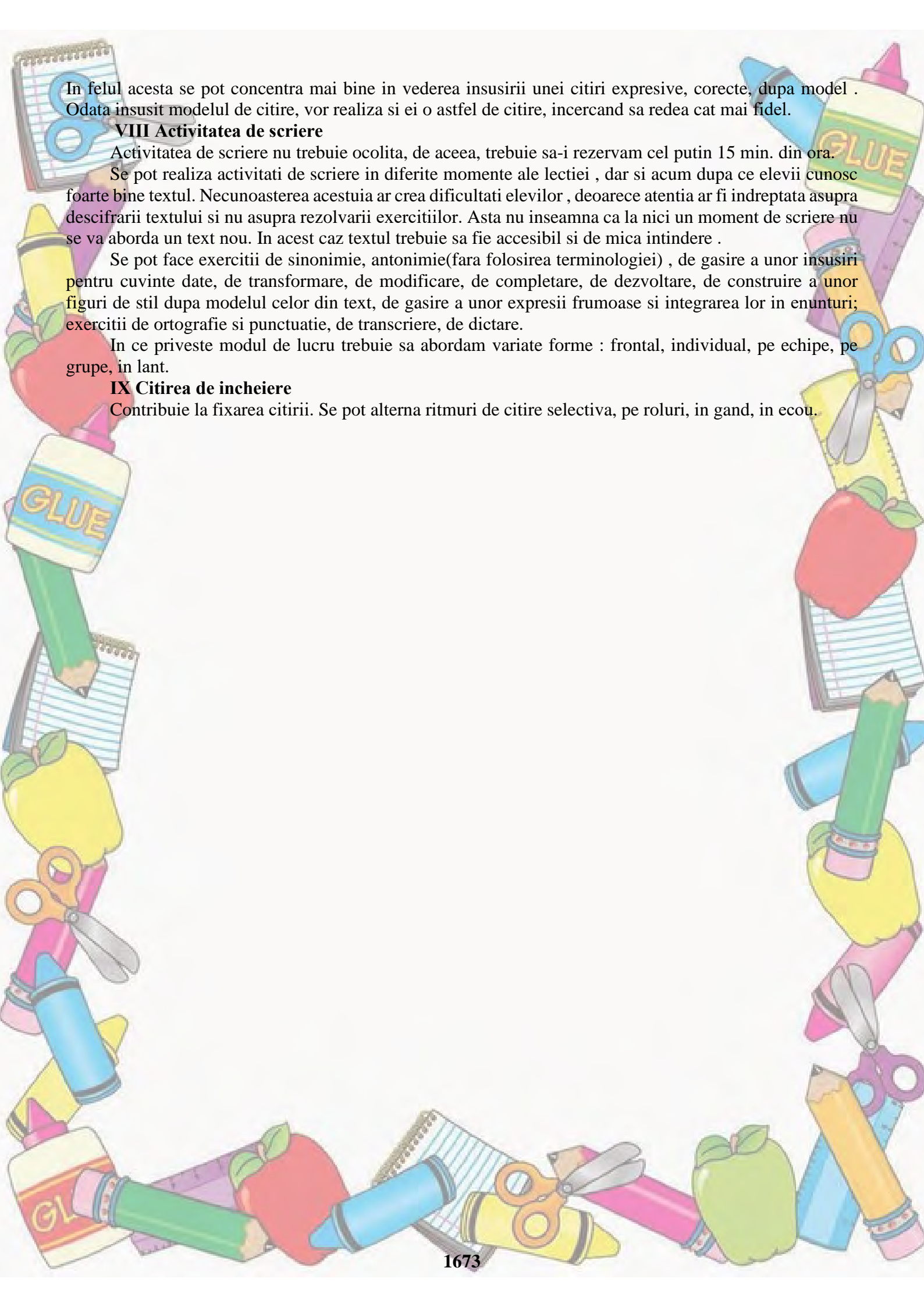
In aceasta etapa se va reda pe scurt continutul textului . Intrebarile care au fost puse la inceput vor fi intregite de alte intrebari in ordinea logica a petrecerii faptelor.

Intai se va face frontal , cu toata clasa , apoi un elev este solicitat sa raspunda la aceste intrebari. Daca este posibil , poate fi pus un alt elev sa povesteasca fara sa i se puna intrebarile .

Intrebarile trebuie sa fie simple, concrete, sa nu contina cuvinte si expresii pe care ei nu le cunosc.

VII Citirea model si dupa model

Este adevarat ca citirea se invata prin efortul personal al fiecarui elev, dar nu trebuie neglijata, la fiecare ora, citirea model de catre invatator. Aceasta se va face dupa ce toata clasa este orientata , in linii mari, in text, il cunosc destul de bine, dupa ce l-au citit, l-au povestit si nu mai reprezinta pentru ei o enigma.

In felul acesta se pot concentra mai bine in vederea insusirii unei citiri expresive, corecte, dupa model . Odata insusit modelul de citire, vor realiza si ei o astfel de citire, incercand sa redea cat mai fidel.

VIII Activitatea de scriere

Activitatea de scriere nu trebuie ocolita, de aceea, trebuie sa-i rezervam cel putin 15 min. din ora.

Se pot realiza activitati de scriere in diferite momente ale lectiei , dar si acum dupa ce elevii cunosc foarte bine textul. Necunoasterea acestuia ar crea dificultati elevilor , deoarece atentia ar fi indreptata asupra descifrarii textului si nu asupra rezolvarii exercitiilor. Asta nu inseamna ca la nici un moment de scriere nu se va aborda un text nou. In acest caz textul trebuie sa fie accesibil si de mica intindere .

Se pot face exercitii de sinonimie, antonimie(fara folosirea terminologiei) , de gasire a unor insusiri pentru cuvinte date, de transformare, de modificare, de completare, de dezvoltare, de construire a unor figuri de stil dupa modelul celor din text, de gasire a unor expresii frumoase si integrarea lor in enunturi; exercitii de ortografie si punctuatie, de transcriere, de dictare.

In ce priveste modul de lucru trebuie sa abordam variate forme : frontal, individual, pe echipe, pe grupe, in lant.

IX Citirea de incheiere

Contribuie la fixarea citirii. Se pot alterna ritmuri de citire selectiva, pe roluri, in gand, in ecou.

INTERACȚIUNEA ȘCOALĂ-FAMILIE

PROF. ÎNV. PRIMAR MANIU VALERIA ANGELA
ȘCOALA GIMNAZILĂ GÂRBOVA

Este un fapt cert că sunt din ce în ce mai mulți părinții care situează problemele legate de buna educație a copiilor printre cele mai importante preocupări ale lor. Bunele intenții ale unui părinte în ce privește îndrumarea copilului său nu pot fi contestate niciodată; despre justetea măsurilor cu care intențiile sunt traduse în practică nu se poate spune însă totdeauna același lucru.

Tuturor părinților le pasă de copiii lor, doresc să aibă succes și încearcă să obțină cât mai multe informații de la școală, deci sunt buni parteneri în educarea copiilor lor. De obicei nu lipsa de interes este cea care determină neimplicarea părinților în educarea copiilor. Există bariere autentice invocate de părinți:

- lipsa timpului;
- sentimentul că nu au cu ce să contribuie;
- neînțelegerea sistemului;
- lipsa posibilității de îngrijire a copiilor mai mici;
- diferențe culturale;
- sentimentul că nu sunt doriți în școală;
- un nivel de cunoștințe scăzut.

Din păcate, nu toți părinții realizează că ajutorul calificat al cadrelor didactice - oameni a căror profesie este tocmai aceea de educator - este de neînlocuit. De aceea școala este aceea care are menirea de a găsi cât mai multe forme de colaborare, de atragere a părinților într-un dialog real care are ca obiectiv formarea elevului atât din punct de vedere profesional cât și comportamental.

Unul din modurile în care școala poate asista familiile în dezvoltarea capacității lor de a sprijini educația copiilor este implicarea părinților în activitățile școlii prin invitarea părinților la activitățile clasei. Se poate înlesni o experiență pozitivă prin selectarea unei activități care poate fi demonstrată ușor, angajarea părinților să lucreze cu grupuri mici, consilierea în îndrumarea comportamentului copiilor, încurajarea bunei dispoziții, a unei atmosfere relaxante.

Pentru a trece de barierele pe care le întâmpină părinții în a fi prezenți la școală și a se implica în activități de parteneriat școală-familie, am considerat necesară inițierea unei comunicări pro-actice cu părinții, cu titlul "Școala de altădată".

Scop: dezvoltarea relațiilor pozitive cu părinții prin comunicare și interacțiune

Beneficiari: părinți, cadre didactice, elevi

Resurse: fotografii, laptop, videoproiector

Trucuri motivaționale:

Ascultați activ

Oferiți și primiți feedback pozitiv

Comunicați prin mesaje verbale, nonverbale și paraverbale

Exprimați emoțiile în comunicare

S-a desfășurat o activitate de socializare eficientă și relaționare pozitivă: învățăror-părinți-elevi. Am prezentat uniforma școlară, câțiva părinți au prezentat întâmplări din viața de elev și alții au prezentat fotografii de când au fost și ei școlari..

Construind-se un cadru pentru afirmarea pozitivă a părinților, s-a constatat o ceștere a încrederii acestora în propriile capacități de a participa la activitățile școlare, încredere care este necesară mai ales acum, când desfășurăm școala online.

Atât timp cât entuziasmul profesorului rămâne, iar sensul bucuriei învățării se păstrează, educația continuă. Chiar și online.

Bibliografie

1. Bunescu, Ghe., *Democratizarea educației și educația părinților*, www.1educat.ro
2. Iluț, P., (1994), *Familia. Cunoaștere și asistență*, Editura Argonaut, Cluj-Napoca.
3. Vrășmaș, E., A., (2002), *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București.

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN REUȘITA ȘCOLARĂ A ELEVILOR DIN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

PROFESOR MANOLACHI LILIANA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „LUCIAN GRIGORESCU,, MEDGIDIA

Educația ocupă un loc central astăzi în toate societățile din lume. Oamenii sunt mereu într-un ritm alert, accelerat, încercând să-și astâmpere setea de cunoaștere. Din ce în ce mai mulți oameni optează pentru realizarea unor studii superioare, pentru întemeierea unei familii și cu siguranță vor ca ceea ce fac să fie de calitate, astfel încât încearcă să obțină rezultate optime atât pe plan profesional, cât și în cadrul familial. Implicarea familiei are o puternică influență atât în adaptarea școlară cât și în reușita și obținerea de performanțe școlare ale copilului atunci când părinții se implică în educația copiilor lor, aceștia obțin rezultate bune, tratează procesul educațional școlar cu mai multă seriozitate, își fac temele cu regularitate, demonstrează atitudini și comportamente pozitive și au șanse mai mari de reușită în celelalte etape ale educației, decât copiii ale căror familii dovedesc o implicare mai redusă în educația lor. Așadar, implicarea părinților este importantă atât pentru copii cât și pentru școală, motiv pentru care acestea, împreună, trebuie să formeze un parteneriat care să reducă riscul pentru eșecul școlar. Familia a fost constituită încă din cele mai vechi timpuri, urmărind asigurarea continuității și afirmării depline a ființei umane. Pe parcurs, însă contextul familial cu tot ceea ce implică el, și anume, membrii acesteia, rolul lor familial, relația dintre ei, atitudinea și interesul manifestat pentru o atmosferă cât mai confortabilă, s-a schimbat, adaptându-se la societatea din care aparține. Deși aparent independentă, organizarea și evoluția sa sunt determinate de organizarea și evoluția societății. Transformările ce se produc în viața socială determină modificări structurale și funcționale în viața de familie. Familia se subordonează intereselor individuale și scopurilor sociale, dar cu toate acestea rămâne o entitate de-sine-stătătoare. Ea este universală, și există, permițând omului să își contureze și să își dezvolte propria sa natură, astfel încât umanitatea să tindă către perfecțiune, către ideal. Familia a fost, este și va continua să fie prima colectivitate umană caracteristică omului și absolut necesară naturii umane, căci în cadrul familiei individul are parte de o atmosferă de intimitate, în care copleșit de variate solicitări existențiale se poate, în sfârșit, destinde. Problema rolurilor educaționale ale părinților în familie este o funcție esențială care se răsfrânge asupra copilului pe întreaga perioadă pe care acesta o petrece în cadrul grupului familial. Funcția educativă are un caracter intențional și asemeni funcției culturale, finalitatea sa constă în integrarea eficientă a individului în societate. Referindu-ne la realizarea acestei finalități, nu se recurge la însușirea aproape mecanică a unor modele, ci la formarea după un anumit ideal de personalitate. Familia este prima care influențează dezvoltarea omului, modelând, în mare parte, întreaga sa personalitate. În cadrul familial, individul învață primele lucruri elementare, necesare existenței sale, precum vorbirea, mersul, hrănirea, exprimarea sentimentelor, abilitatea de socializare, și nu numai. Familia construiește temelia pentru edificiul personalității și cât de trainic va fi acest edificiu depinde numai și numai de calitatea acestei temelii. Această funcție urmărește crearea unor ”individualități multilaterale dezvoltate” (Dimitriu Cornelia, 1973, p.18) care să aducă o contribuție optimă la transformarea și la progresul societății.

Bibliografie:

http://performer.ispef.biz/english/index_htm_files/Carnat%20David%20Daniela%20Marta-%20Disertatie.pdf

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

ÎNV. MANOLE LUMINIȚA

ȘCOALA. GIMNAZIALĂ „OVIDIU HULEA” AIUD

În această lume în permanentă schimbare, aflată sub presiunea competițiilor de orice fel, unii părinții aleargă după un anumit confort financiar, își petrec tot mai puțin timp alături de copiii lor și uită de una din cele mai importante datorii ca părinte și anume educația.

„A avea cei șapte ani de acasă” înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună cuviință tot timpul, în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, cu bunicii, cu rudele, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii etc.

Cei șapte ani de acasă reprezintă educația pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. În primii ani de viață copilul învață primele reguli de politețe de la părinți și bunici, deprinde primele reguli de bună purtare. Această perioadă este esențială pentru orice copil în conturarea și achiziționarea unui comportament social corect, urmat apoi de perioada școlară în care învățătorul și dascălii pot să confirme și să consolideze normele de conduită civilizată deprinse în familie.

Fiecare moment din primii ani de viață poate fi pentru copil un prilej din care copilul să învețe de la cei din jurul său: părinți, bunici și chiar dascăli, cum trebuie să se comporte acasă, la școală, la teatru, în vizită, la joacă sau în parc. Toate persoanele aflate în jurul copiilor le dau sfaturi zilnice acestora încă de la cea mai fragedă vârstă. Îi îndeamnă:

Spune „Sărut mâna” când te întâlnești cu cineva cunoscut!

„Nu vorbi cu gura plină!”

Spune „te rog” când ceri ceva!

Spune „mulțumesc” când primești ceva!

Ținând cont de aceste sfaturi zilnice copilul învață să fie politicos, învață buna cuviință bunele maniere și aplică regulile nescrise ale lumii în care trăim: își așteaptă rândul la școală sau la locul de joacă, spune „mulțumesc”, „te rog” și respectă drepturile celorlalți. Acum învață că dacă este politicos și are un comportament frumos cu cei din jur, ceilalți, vor fi, la rândul lor, politicoși cu el.

Este adevărat că cel mai ușor copiii învață imitând, copiind anumite gesturi, atitudini și comportamente ale adulților în jurul cărora trăiesc. Educația copiilor constă în ceea ce trăiesc copiii în familie.

Părinții sunt primii educatori ai propriului copil și pentru a avea succes trebuie să spună mereu adevărul, să aibă bune maniere atât cu adulții din jur cât și cu copiii, nu trebuie să abuzeze de copil, ci să fie alături de el emoțional. Unii părinți își focalizează atenția asupra copiilor și încearcă să le ofere cea mai bună educație, iar alții din prea multă iubire le iartă orice greșeală și fac să fie catalogați drept copii cărora „le lipsesc cei șapte ani de acasă”. Exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată copilului pentru faptele sale bune sunt cea mai prețioasă recompensă. De aceea este important ca părinții să-i laude ori de câte ori se dovedesc a fi bine crescuți. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui sau ignorarea sau rezultate mai bune decât o ceartă sau agresarea fizică.

Părinții sunt cei care, prin propriul lor comportament, transmit copiilor învățăminte prin care îi formează respectuoși și demni de respect la rândul lor sau, dimpotrivă, le transmit învățăminte care, din păcate, nu sunt de fiecare dată demne de urmat, ci sunt niște exemple de rătăcire, de deviere de la viața cuviincioasă a adulților din jurul lor. De ceea ce învață în această perioadă de la părinți depinde integrarea lor în societate, depinde modul în care vor fi agreeți de cei din jur și bineînțeles modul în care-și ordonează viața și stilul de viață alături de cei dragi. De la cea mai mică vârstă, din familie, copilul trebuie să învețe să utilizeze formulele potrivite de salut, modurile simple de a cere ajutor sau de a împărți anumite lucruri cu ceilalți. De asemenea regulile elementare de igienă precum spălarea mâinilor sau a celor de servire a mesei utilizând tacâmurile sunt utile și ajută copilul în momentul în care acesta intră într-un mediu nou, necunoscut.

Majoritatea părinților zilelor noastre lasă însă aceste lucruri în seama grădiniței și a școlii considerând aceste instituții responsabile de introducerea regulilor și formarea comportamentelor cu toate că însușirile dobândite în această perioadă ca: spiritul de competiție; altruismul; cooperarea; atitudinea pozitivă față de diverse sarcini devin stabile pentru tot restul vieții. Educația micilor școlari ar fi mai ușoară dacă respectul pentru cel de lângă noi ar veni de acasă și nu am încerca să spunem și să credem că totul ni se cuvine.

Avantajele implicării familiei în educația copiilor constau în faptul că:

- Mediul familial oferă momente de predare de care cadrele didactice nu pot beneficia;
- Copiii petrec mai mult timp acasă decât la școală, de aceea părinții îi cunosc cel mai bine, interacționează cu fiecare și nu se așteaptă vreă răsplată dacă își ajută copilul să reușească;
- Se observă o schimbare semnificativă, imediată a copiilor atunci când părinții își învață copilul;
- Copiii ai căror părinți se implică au note mai mari, achiziții academice pe termen lung, atitudini și comportamente pozitive;
- Se adâncesc achizițiile elevilor dacă implicarea părinților este corelată cu cea de la școală;
- Părinții care își ajută copiii obțin un câștig în încrederea în ei înșiși și în copii;
- Părinții care colaborează cu școala sunt avocați puternici pentru comunitatea din jurul școlii.

În concluzie, familia are o funcție educativă. Ea este prima instituție de educație morală și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este cea mai necesară școală de omenie în care părinții pot forma adolescentul, tânărul și adultul de mâine cu toate componentele celor „șapte ani de acasă”.

IMPORTANȚA FAMILIEI ȘI A ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

MANZUR OTILIA

LICEUL TEORETIC „TRAIAN VUIA” FĂGET, JUDEȚUL TIMIȘ

Motto:

„Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume!”

Din Child`s Appeal

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite (conștient sau nu) o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și cea a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților în educația copiilor înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, disponibilitate. Comunicarea permanentă a părinților cu reprezentanții școlii contribuie la o mai bună educație a copiilor.

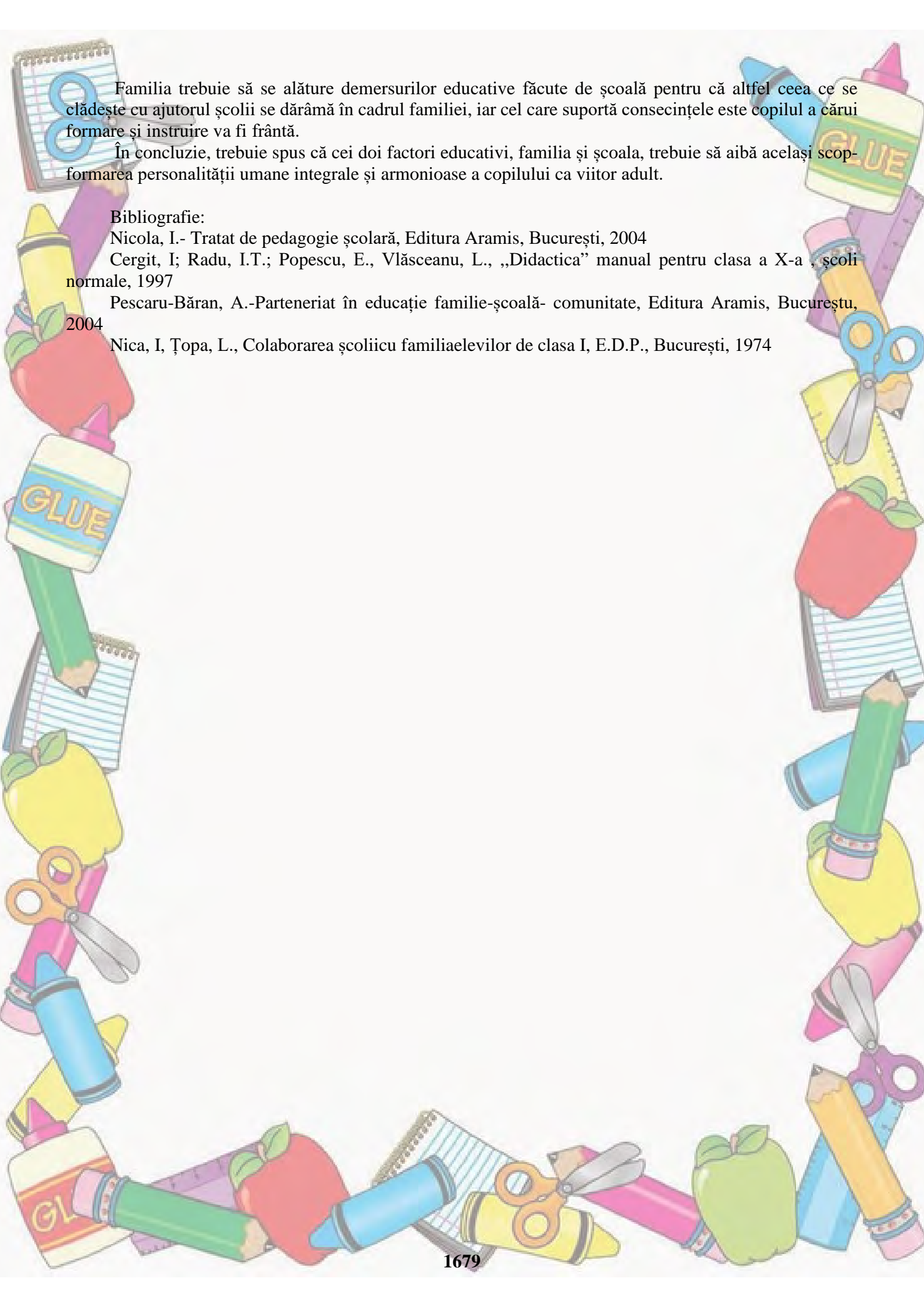
S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri în care elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jignește, sau din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățătura la elevi randamentul școlar este tot mai stopat de preocupările extrașcolare.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza printr-un parteneriat familie-școală care este relația cea mai bună în realizarea acestui demers de educare a copiilor.

Școala este instituția în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci de a stimula calitatea de om.

Educația, sub toate formele ei, are menirea să găsească soluții prin care copilul să se adapteze rapid și eficient la societatea în care trăiește. Familia, considerată dintotdeauna celula de bază a societății de a cărei armonie generală depinde dezvoltarea personalității copiilor, are un rol foarte important în ajutorul pe care trebuie să îl dea școlii. Formarea unui cetățean se află sub influența societății și în special a familiei. Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activități școlii cu aceasta, cum ar fi: lectorate cu părinții, ședințe, vizite la domiciliul elevului, serbări școlare, activități practice realizate împreună cu elevii și părinții.

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă. O relație majoră școală-familie are în vedere și cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți de învățare. Cauzele unor eșecuri școlare sunt multiple, dar școala are sarcina de a le depista și de a interveni, uneori, când este cazul, în situații delicate. Un sfat la timp, o îndrumare competentă, vizita la domiciliu sunt mijloace care pot da rezultate favorabile în randamentul școlar.

Familia trebuie să se alăture demersurilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și instruire va fi frântă.

În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, familia și școala, trebuie să aibă același scop-formarea personalității umane integrale și armonioase a copilului ca viitor adult.

Bibliografie:

Nicola, I.- Tratat de pedagogie școlară, Editura Aramis, București, 2004

Cergit, I; Radu, I.T.; Popescu, E., Vlăsceanu, L., „Didactica” manual pentru clasa a X-a , școli normale, 1997

Pescaru-Băran, A.-Parteneriat în educație familie-școală- comunitate, Editura Aramis, București, 2004

Nica, I, Țopa, L., Colaborarea școlii cu familiaelevilor de clasa I, E.D.P., București, 1974

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR ÎNV. PREȘCOLAR MĂRĂNDOIU DORINA DANIELA
COLEGIUL NAȚIONAL "ANA ASLAN", BRĂILA

Cei „șapte ani de acasă” reprezintă eticheta cu care copilul pleacă în lume, „zestrea” care îl însoțește toată viața. Familia este mediu în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Grădinița, școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Pornind de la premisa că cele mai multe acumulări pe plan moral, cognitiv, afectiv și volițional au loc în „cei șapte ani de acasă”, trebuie să aprofundăm problemele complexe și de o importanță covârșitoare ale educării copiilor în această perioadă, insistând asupra grijii, răspunderii și preocupărilor pe care pot și trebuie să le aibă atât părinții cât și educatorii pentru a facilita și a favoriza însușirea și consolidarea corectă, adecvată și sistematică a celor mai importante cunoștințe, priceperi, deprinderi, reguli, atitudini și comportamente. Nu putem oferi soluții universal valabile, doar putem veni cu sugestii, să prezentăm modele, să interpretăm situații, să oferim exemple, să încurajăm sau să tragem semnale de alarmă, fiind convinși că întotdeauna și în orice domeniu, cu atât mai mult în cel educativ, este mai ușor să previi decât să corectezi.

În prezent, trăim într-o perioadă marcată de schimbări rapide, suntem puși în fața provocărilor de a ne adapta unei lumi care nu mai este la fel de sigură și predictibilă cum era în trecut. În această situație, este necesar să acordăm o mai mare atenție dezvoltării comportamentului emoțional și a celui social al copiilor.

Studiile indică faptul că acei copii care au dezvoltate abilitățile sociale, se vor adapta mai bine la mediul școlar, vor avea rezultate mai bune. Copiii cu abilități sociale slab dezvoltate (copiii care se comportă agresiv, fizic sau verbal, copiii care au dificultăți de a se integra într-un grup) prezintă o probabilitate crescută de a dezvolta probleme de comportament.

Lucrurile nu se desfășoară la fel în cazul tuturor copiilor. Dacă un copil este caracterizat printr-un temperament energic, soluția nu este să îl „liniștim”, ci să-i oferim activități stimulative, de epuizare „sănătoasă” a surplusului de energie.

Poate ar trebui să ne întrebăm în ce măsură adulții prezenți în viața copilului oferă un model clar de autostăpânire. În multe cazuri, adultul are obligația de a se schimba întâi pe sine pentru a oferi copilului un model adecvat.

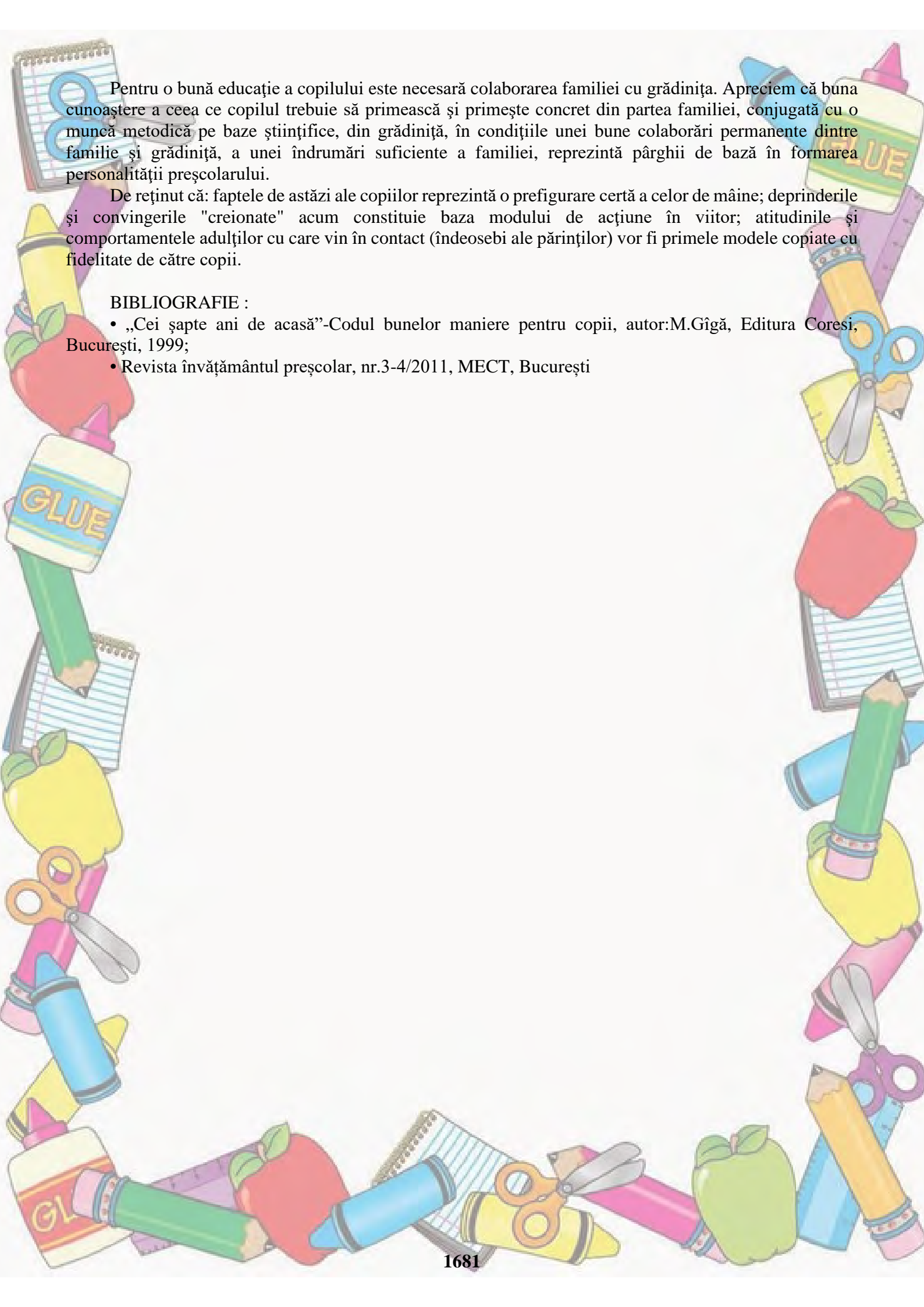
Totuși, dacă este prea neastâmpărat, prezentând un temperament coleric, nu înseamnă că poate fi lăsat să se manifeste în consecință. El trebuie învățat să respecte reguli de conduită morală.

Pe de altă parte, o disciplinare „excesivă” este în mod sigur dăunătoare copilului, antrenând efecte nedorite, precum stoparea inițiativei, a creativității și pierderea încrederii în sine.

Copiii trebuie să învețe că toate comportamentele noastre au consecințe asupra celorlalți și de aceea pe unele dintre ele le modificăm. În cadrul interacțiunilor sociale (copii-adulți, copii-copii), copiii își dezvoltă anumite abilități de relaționare și învață noi comportamente. Ei au nevoie permanentă de ghidare din partea adulților în ceea ce privește recunoașterea și respectarea regulilor de comportament în diferite situații sociale. Regulile au rolul de a preveni apariția unor probleme de comportament. Focalizarea pe ceea ce face bine copilul este mult mai eficientă în dobândirea comportamentelor sociale adecvate și în estomparea comportamentelor problematice, decât utilizarea pedepselor.

În grădinița de copii, formarea grupei de preșcolari reprezintă actul fondator al socializării ulterioare a preșcolarului. Fiecare grupă reprezintă un context social complex, iar o bună adaptare la cerințele grădiniței presupune înțelegerea rolului educatoarei, a așteptărilor din partea acesteia, înțelegerea relației cu ceilalți copii și adaptarea la o serie de reguli.

Studiile de psihologie educațională arată că instrucțiunile educatoarei și modalitățile de predare, utilizarea unor strategii de modificare comportamentală adecvată, modelează tipul și frecvența interacțiunilor dintre copii.

Pentru o bună educație a copilului este necesară colaborarea familiei cu grădinița. Apreciem că buna cunoaștere a ceea ce copilul trebuie să primească și primește concret din partea familiei, conjugată cu o muncă metodică pe baze științifice, din grădiniță, în condițiile unei bune colaborări permanente dintre familie și grădiniță, a unei îndrumări suficiente a familiei, reprezintă pârgii de bază în formarea personalității preșcolarului.

De reținut că: faptele de astăzi ale copiilor reprezintă o prefigurare certă a celor de mâine; deprinderile și convingerile "creionate" acum constituie baza modului de acțiune în viitor; atitudinile și comportamentele adulților cu care vin în contact (îndeosebi ale părinților) vor fi primele modele copiate cu fidelitate de către copii.

BIBLIOGRAFIE :

- „Cei șapte ani de acasă”-Codul bunelor maniere pentru copii, autor:M.Gîgă, Editura Coresi, București, 1999;
- Revista învățământul preșcolar, nr.3-4/2011, MECT, București

DORINȚA DE A FI UN PĂRINTE MAI BUN

**PROF. ÎNV. PRIMAR MARCHEDON MIHAELA,
LICEUL „CORNELIU MEDREA”, ZLATNA**

Plecând de la premiza că nu există părinți perfecți, ei trebuie să învețe și să se încurajeze reciproc pentru a fi cei mai buni părinți posibili. Îngrijindu-se pe ei înșiși, ei pot să-și îngrijească copiii mai bine. Toată lumea are nevoie de ajutor pentru a-și crește copiii. Pe lângă nevoile de bază pe care le oferă copiilor: hrană, îmbrăcăminte, igienă personală, spațiu de odihnă, joc, mișcare, întreținerea stării de sănătate părinții trebuie să-și gestioneze și să învețe să antreneze parentingul apreciativ: disciplina, stresul, prețuirea de sine, comunicarea, așteptările adecvate ale copiilor, modul în care au fost crescuți ei și cum afectează acest aspect pe copiii lor, cum să prevină abuzul și neglijarea, problemele relațiilor, primul ajutor pentru copii.

Stresul face parte din activitatea noastră zilnică, iar el trebuie gestionat. Părinții copiilor mici sunt confrunțați mereu cu solicitări de schimbare a timpului, răbdării, energiei și imaginației lor. Stresul afectează fizic, mental și emoțional.

Metode de combatere a stresului:

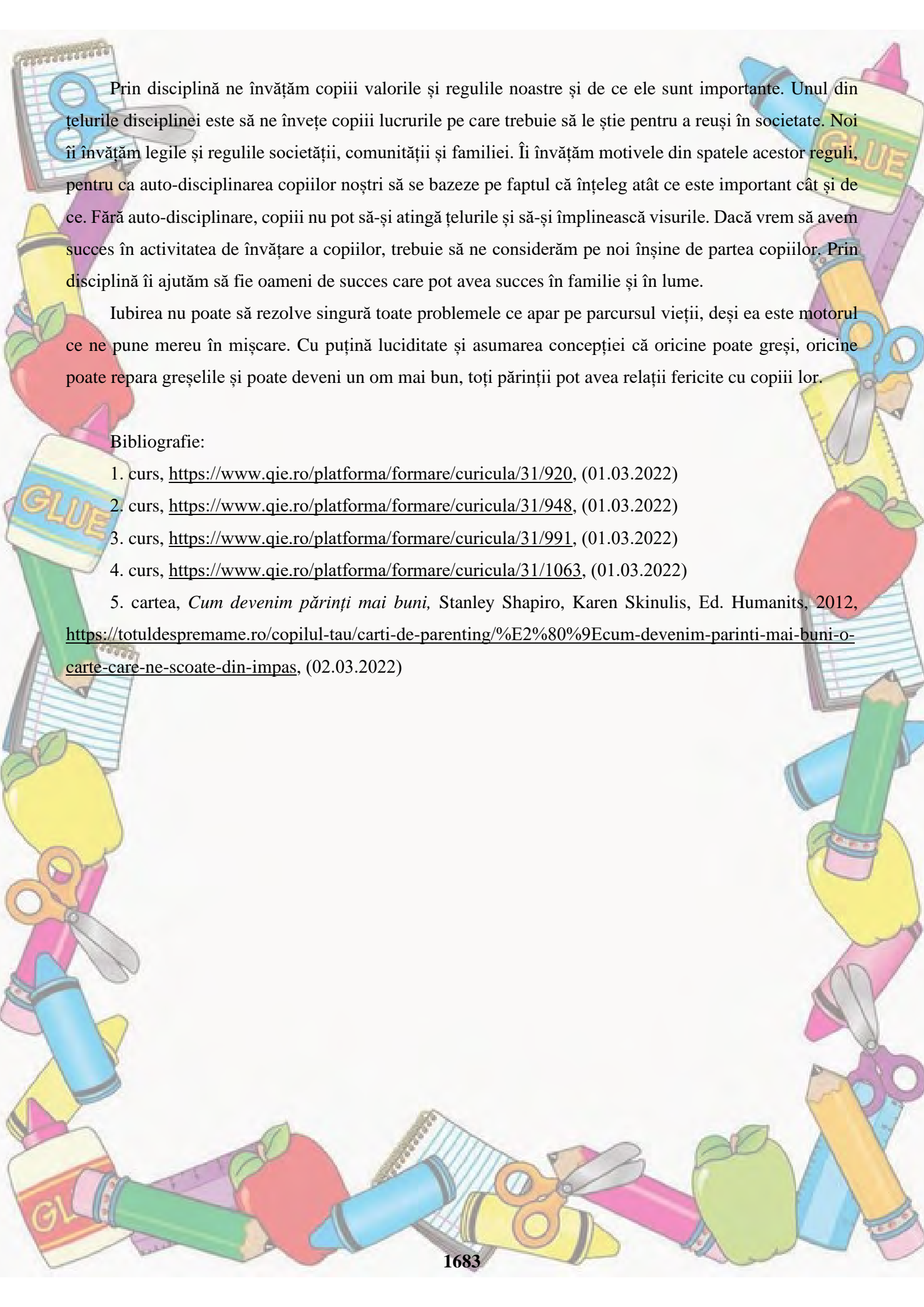
1. Respirați adânc de trei ori și numărați până la 10.
2. Faceți câțiva pași înapoi.
3. Folosiți-vă simțul umorului.
4. Mișcați-vă.
5. Faceți o pauză.

Copiii noștri învață privindu-ne pe noi. Ei au nevoie să vadă pașii pe care-i facem ca să ne reducem propriul nostru stres. Când părinții își controlează stresul, ei modelează abilități pentru copiii lor și îi ajută să-și mențină stima de sine.

Comunicarea interpersonală este o nevoie fundamentală a ființei umane și este nevoie de practică pentru a învăța să comunicăm pozitiv și eficient. Pentru a menține o relație bună cu copilul, este important ca părintele să comunice cu el.

Primii profesori ai copiilor sunt părinții. Ei dăruiesc limbajul (cuvinte, gesturi, semne). Comunicarea poate fi verbală, non-verbală și para-verbală, iar pentru a obține o comunicare eficientă cele trei paliere trebuie să fie convergente.

Cunoașterea și conștientizarea structurilor de gândire distorsionată, privind comunicarea reprezintă un pas cert real și eficient al părinților în direcția dirijării relațiilor dintre aceștia și copii. Rolurile pe care părinții le adoptă uneori privind comunicarea cu proprii copii pot împiedica manifestarea sentimentelor acestora. Acestea pot deveni adevărate bariere în comunicarea cu copilul.

Prin disciplină ne învățăm copiii valorile și regulile noastre și de ce ele sunt importante. Unul din telurile disciplinei este să ne învețe copiii lucrurile pe care trebuie să le știe pentru a reuși în societate. Noi îi învățăm legile și regulile societății, comunității și familiei. Îi învățăm motivele din spatele acestor reguli, pentru ca auto-disciplinarea copiilor noștri să se bazeze pe faptul că înțeleg atât ce este important cât și de ce. Fără auto-disciplinare, copiii nu pot să-și atingă telurile și să-și împlinească visurile. Dacă vrem să avem succes în activitatea de învățare a copiilor, trebuie să ne considerăm pe noi înșine de partea copiilor. Prin disciplină îi ajutăm să fie oameni de succes care pot avea succes în familie și în lume.

Iubirea nu poate să rezolve singură toate problemele ce apar pe parcursul vieții, deși ea este motorul ce ne pune mereu în mișcare. Cu puțină luciditate și asumarea concepției că oricine poate greși, oricine poate repara greșelile și poate deveni un om mai bun, toți părinții pot avea relații fericite cu copiii lor.

Bibliografie:

1. curs, <https://www.qie.ro/platforma/formare/curricula/31/920>, (01.03.2022)
2. curs, <https://www.qie.ro/platforma/formare/curricula/31/948>, (01.03.2022)
3. curs, <https://www.qie.ro/platforma/formare/curricula/31/991>, (01.03.2022)
4. curs, <https://www.qie.ro/platforma/formare/curricula/31/1063>, (01.03.2022)
5. cartea, *Cum devenim părinți mai buni*, Stanley Shapiro, Karen Skinulis, Ed. Humanits, 2012, <https://totuldespremamame.ro/copilul-tau/carti-de-parenting/%E2%80%99Cum-devenim-parinti-mai-buni-o-carte-care-ne-scoate-din-impas>, (02.03.2022)

COMUNICAREA ȘCOLII CU FAMILIA

PROF. ÎNV. PRIMAR: MARCU ȘTEFANIA-MIHAELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ GIURGIȚA

Creșterea calității în educație este un obiectiv major a eforturilor de eficientizare a legăturilor obligatorii dintre școală și familie, elevii fiind beneficiarii direcți ai efortului făcut de școala românească în acest sens. Este necesară o redefinire a echilibrului educațional dintre deciziile luate de școală și inițiativele venite din partea părinților. Este nevoie să se treacă rapid de la rolul autoritar și unic al școlii la un sistem de valori umaniste, cu importanță pe inițiativa responsabilă venită din toate părțile implicate în educația copiilor.

Școala nu-și poate realiza pe deplin sarcinile dacă nu cunoaște condițiile familiale de muncă și viață ale copiilor.

Parteneriatul între școală și familie și-a demonstrat eficiența pretutindeni unde a fost aplicat, dacă s-au respectat anumite condiții de realizare a acestuia:

- părinții să fie percepuți de către cadrele didactice ca persoane active și valoroase pentru educarea copiilor;
- părinții să se implice în mod concret în luarea de decizii referitoare la activitățile extrașcolare, la modificarea orarului, la stabilirea disciplinelor opționale;
- responsabilitatea pentru evoluția copilului să fie împărțită între școală și familie.

Părinții nu pot cunoaște pe deplin psihologia copilului lor, dacă nu află și modul lui de comportare în condițiile școlare. Activitatea de acasă este o continuare a activității pedagogice de la școală și invers – activitatea de la școală este o continuare a activității de acasă.

Părinții devin deosebit de preocupați de copil, manifestă o teamă permanentă pentru viața și activitatea copilului lor și de aceea stabilesc ei direcțiile de acțiune și comportare fără să accepte abateri, plângeri și nemulțumiri. Principala consecință se exprimă într-un comportament lipsit de inițiativă, instalarea unei temeri nejustificate de acțiune și mai ales de consecințele ei, în ultima instanță timiditate exagerată.

Obiectivul primordial al parteneriatului școală – familie îl reprezintă obținerea succesului școlar. Evoluția pozitivă în planul activității școlare se exprimă prin termenii de progres, reușită și succes școlar.

Progresul – arată obținerea anumitor stări calitative superioare în raport cu o perioadă comparată. Poate fi continuu sau periodic.

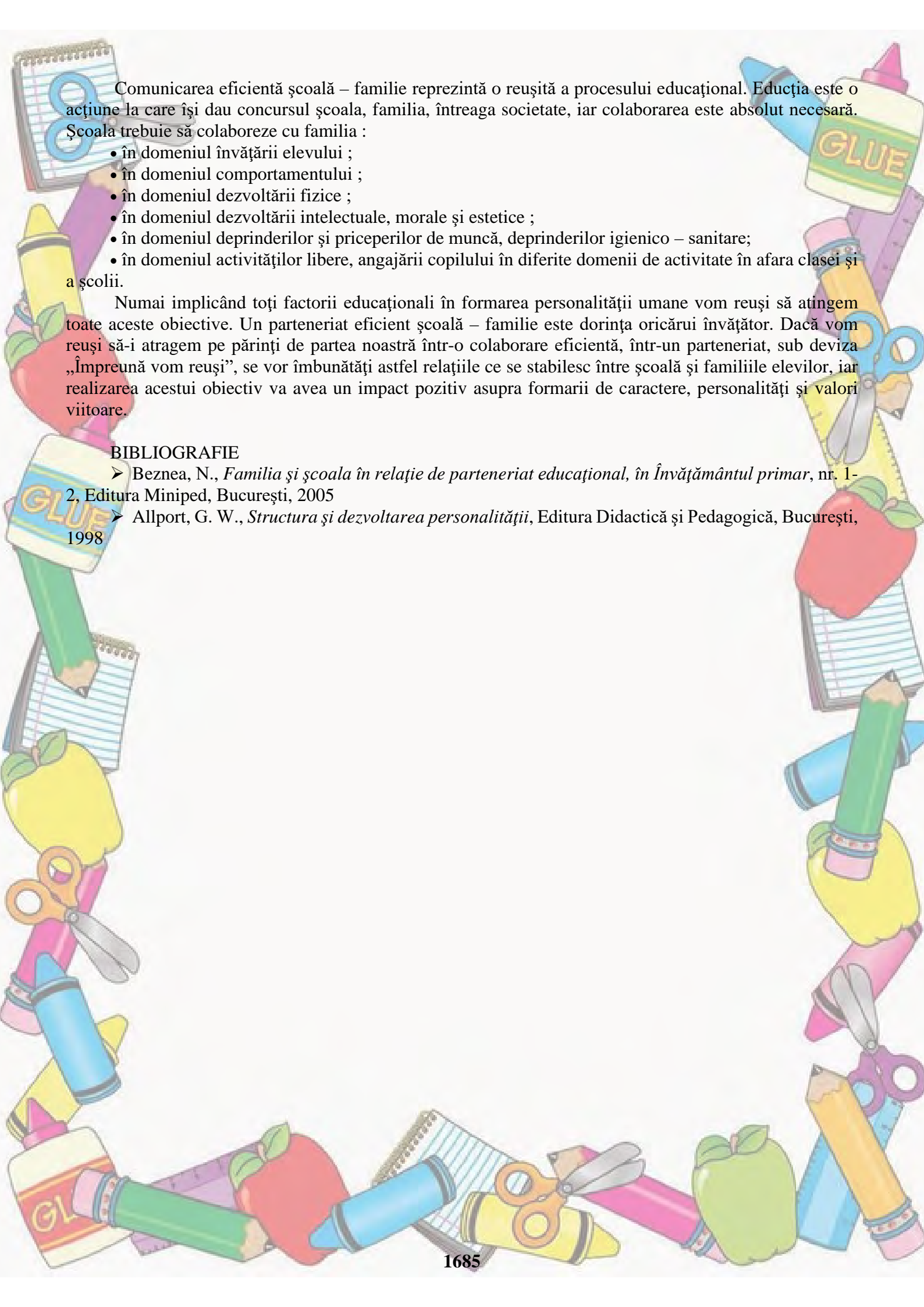
Reușita școlară se referă la nivelul de realizare a unui obiectiv propus pentru o durată mai mare de timp.

Succesul școlar se exprimă prin raportarea performanțelor elevului la cerințele programei școlare și la finalitățile învățământului.

În climatul actual întâlnim două tendințe contradictorii: părinții sunt preocupați de viitorul copiilor lor, dar, în același timp, nu mai au timp să le acorde atenția cuvenită.

Este o sarcină a școlii, a învățătorului în special, să identifice situațiile „dificile” din familiile copiilor, să dirijeze strategiile educative în favoarea elevului și mai ales să conștientizeze faptul că relația de parteneriat școală – familie este determinantă în obținerea performanțelor școlare.

Copilul trăiește un sentiment de mândrie atunci când părinții săi se implică în activitățile școlii sau îi sprijină în realizarea sarcinilor de învățare. În mod sigur aceste fapte au ecouri pozitive în formarea personalității copilului, în conștiința lui. Ca urmare își va respecta mai mult părinții, va învăța să aprecieze munca celorlalți, îi va fi asigurat succesul școlar. Dăruirea, tinerețea, experiența, profesionalismul, puterea, curajul, interesul, dedicarea, perseverența, implicarea, sensibilitatea sunt câteva din calitățile și în același timp valorile unui mare pedagog care, prin implicarea eficientă a părinților în dezvoltarea intelectuală a copiilor, asigură o educație de calitate.

Comunicarea eficientă școală – familie reprezintă o reușită a procesului educațional. Educația este o acțiune la care își dau concursul școala, familia, întreaga societate, iar colaborarea este absolut necesară.

Școala trebuie să colaboreze cu familia :

- în domeniul învățării elevului ;
- în domeniul comportamentului ;
- în domeniul dezvoltării fizice ;
- în domeniul dezvoltării intelectuale, morale și estetice ;
- în domeniul deprinderilor și priceperilor de muncă, deprinderilor igienico – sanitare;
- în domeniul activităților libere, angajării copilului în diferite domenii de activitate în afara clasei și a școlii.

Numai implicând toți factorii educaționali în formarea personalității umane vom reuși să atingem toate aceste obiective. Un parteneriat eficient școală – familie este dorința oricărui învățător. Dacă vom reuși să-i atragem pe părinți de partea noastră într-o colaborare eficientă, într-un parteneriat, sub deviza „Împreună vom reuși”, se vor îmbunătăți astfel relațiile ce se stabilesc între școală și familiile elevilor, iar realizarea acestui obiectiv va avea un impact pozitiv asupra formării de caractere, personalități și valori viitoare.

BIBLIOGRAFIE

- Beznea, N., *Familia și școala în relație de parteneriat educațional, în Învățământul primar*, nr. 1-2, Editura Miniped, București, 2005
- Allport, G. W., *Structura și dezvoltarea personalității*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1998

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

AUTOR: MARCU VALENTINA

ȘCOALĂ: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 DOR MĂRUNT SAT

LOCALITATE: DOR MĂRUNT

JUDEȚ: CĂLĂRAȘI

Educația în familie este deosebit de importantă, deoarece familia este locul în care copiii primesc rădăcini pentru a crește și aripi pentru a zbura mai departe. În familie se învață pentru prima dată ce este lumea, ce este bine și ce este rău. „*Cei șapte ani de acasă!*” este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „*cei șapte ani de acasă*” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie.

Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria, gândirea.

Familia are un rol esențial în educația copilului, este nucleul în care copilul se formează ca om. Aceasta are un rol decisiv în ceea ce privește viitorul social și spiritual al copilului: felul în care părinții se raportează la copii afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate. Educația copiilor presupune, întâi de toate, desăvârșirea propriei noastre educații, a sentimentelor noastre.

Influențele negative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot modifica prin modele de conduită oferite de membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în cadrul familiei. Este recunoscut că strategiile educative la care se face apel în familie mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor social și moral.

Fiecare familie își formează propriul stil educativ care presupune unitatea stilurilor parentale personale ale ambilor părinți. Este esențial ca acesta să fie unul pozitiv și utilizat cu pricepere. Importanța exemplului pozitiv în procesul de educație se bazează pe tendința înnăscută a copilului de a imita. Din frageda copilărie el imită persoanele care îi sunt mai apropiate (părinții, bunicii).

Indiferent de vârstă este foarte important ca părinții să-i ofere copilului modele pozitive, demne de urmat.

Relația școală-familie-comunitate este una în care fiecare factor interrelaționează cu ceilalți.

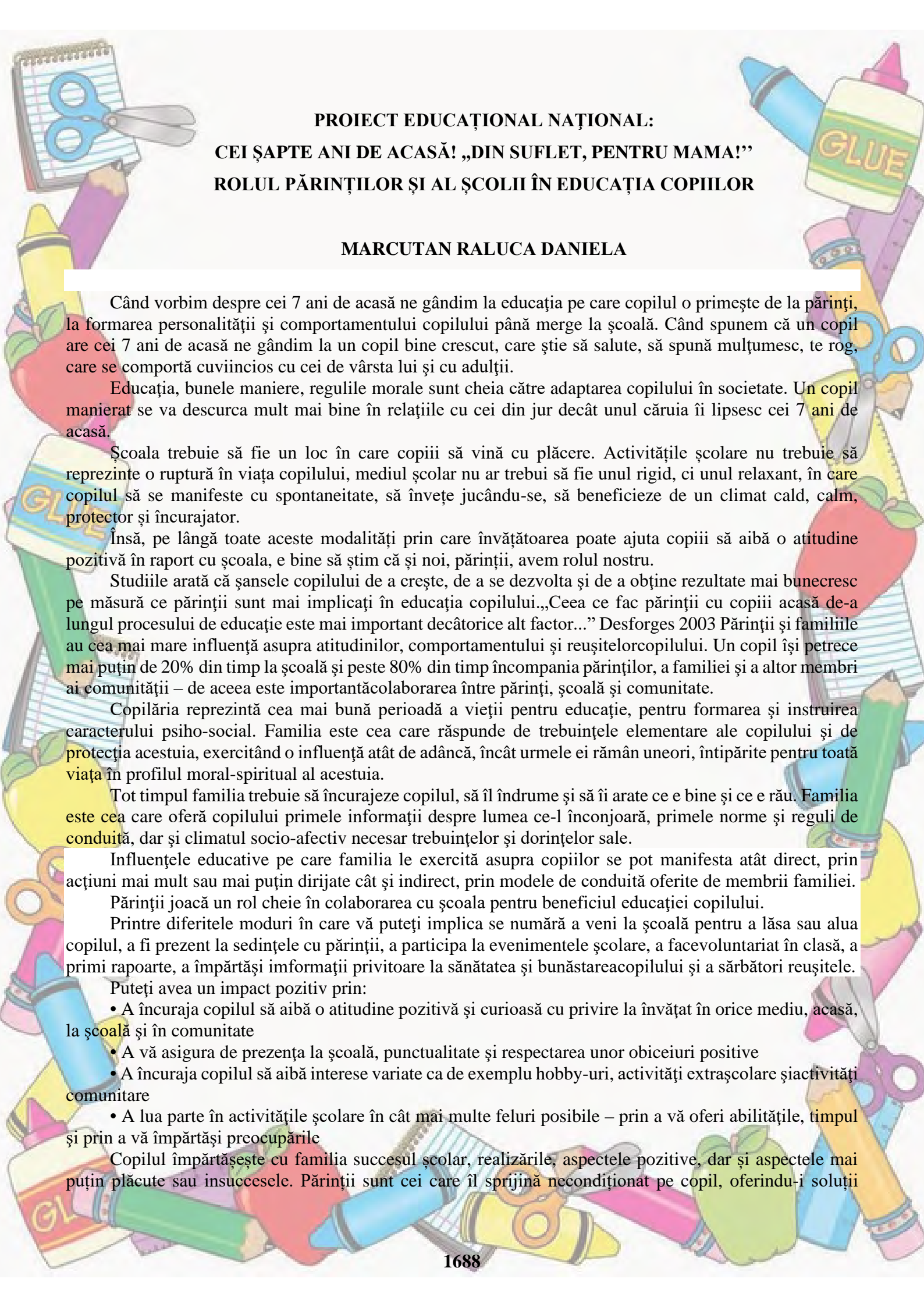
Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului ci și înarmarea părinților cu toate problemele pe care le comportă această acțiune.

Pentru consolidarea unui set de valori stabil și coerent care sprijină școala în formarea la copii a conduitei favorabile, a unui stil de viață sănătos mintal, emoțional, fizic și socio-moral am urmărit implicarea familiei și a comunității printr-un parteneriat. Familia reprezintă elementul cheie în socializarea copilului cu ceilalți copii din clasă fiind consultată cu privire la activitățile educative (extracurriculare) și cu privire la activitățile opționale pe care doresc să le desfășoare copiii.

Atunci când elevii, părinții, comunitatea devin și se considera parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comunitate de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct.

Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale.

Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Ora de dirigiență este cea în care ne putem apleca asupra acestei laturi. În această oră se urmărește valorificarea abilităților de interrelaționare, de asumare a responsabilității, de descoperire a propriilor aspirații spre formarea școlară și profesională.

**PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL:
CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ! „DIN SUFLET, PENTRU MAMA!”
ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR**

MARCUTAN RALUCA DANIELA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Școala trebuie să fie un loc în care copiii să vină cu plăcere. Activitățile școlare nu trebuie să reprezinte o ruptură în viața copilului, mediul școlar nu ar trebui să fie unul rigid, ci unul relaxant, în care copilul să se manifeste cu spontaneitate, să învețe jucându-se, să beneficieze de un climat cald, calm, protector și încurajator.

Însă, pe lângă toate aceste modalități prin care învățătoarea poate ajuta copiii să aibă o atitudine pozitivă în raport cu școala, e bine să știm că și noi, părinții, avem rolul nostru.

Studiile arată că șansele copilului de a crește, de a se dezvolta și de a obține rezultate mai bune cresc pe măsură ce părinții sunt mai implicați în educația copilului. „Ceea ce fac părinții cu copiii acasă de-a lungul procesului de educație este mai important decât orice alt factor...” Desforges 2003 Părinții și familiile au cea mai mare influență asupra atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului. Un copil își petrece mai puțin de 20% din timp la școală și peste 80% din timp în compania părinților, a familiei și a altor membri ai comunității – de aceea este importantă colaborarea între părinți, școală și comunitate.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei.

Părinții joacă un rol cheie în colaborarea cu școala pentru beneficiul educației copilului.

Printre diferitele moduri în care vă puteți implica se numără a veni la școală pentru a lăsa sau alua copilul, a fi prezent la sedințele cu părinții, a participa la evenimentele școlare, a face voluntariat în clasă, a primi rapoarte, a împărtăși informații privitoare la sănătatea și bunăstarea copilului și a sărbători reușitele.

Puteți avea un impact pozitiv prin:

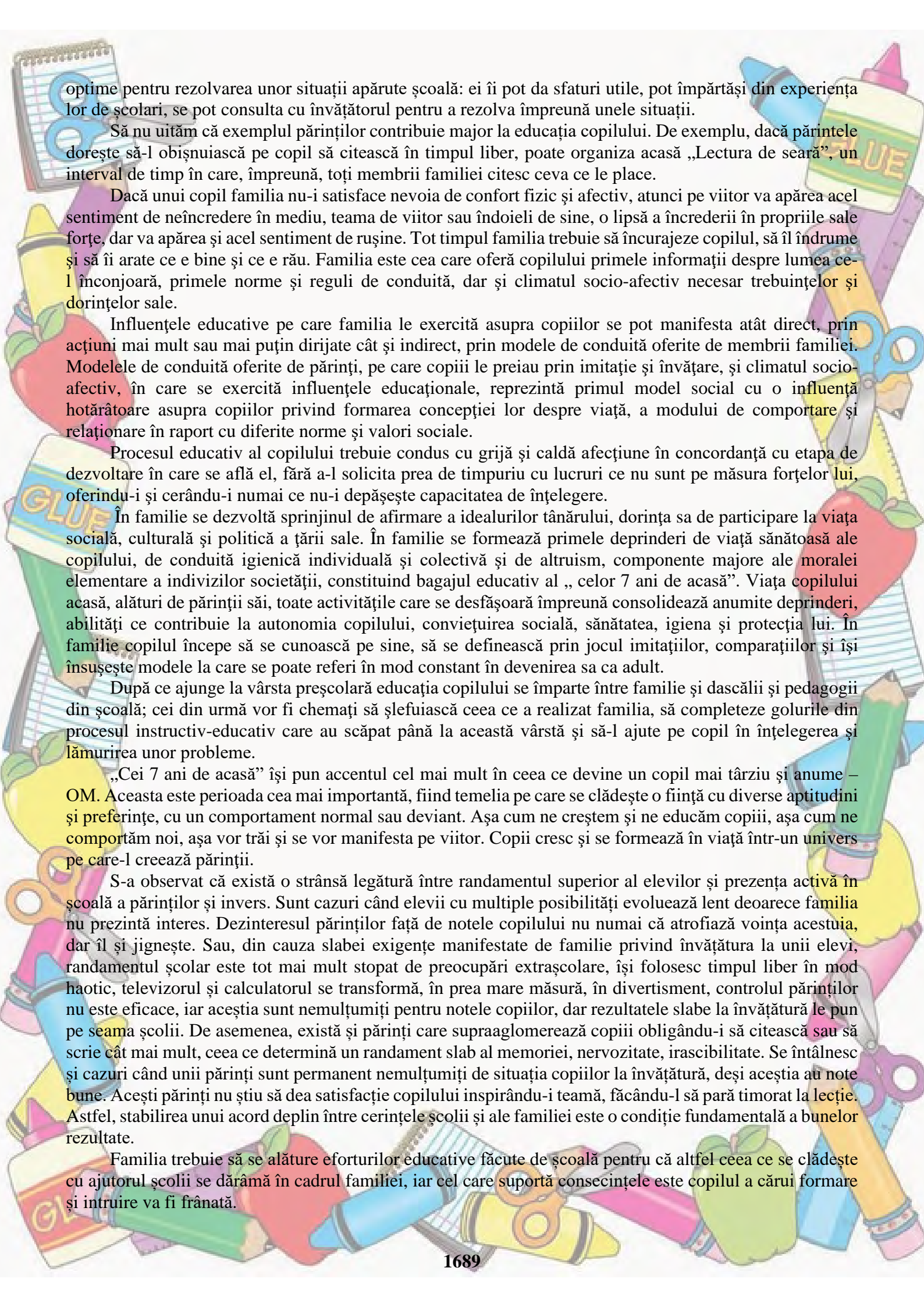
- A încuraja copilul să aibă o atitudine pozitivă și curioasă cu privire la învățat în orice mediu, acasă, la școală și în comunitate

- A vă asigura de prezența la școală, punctualitate și respectarea unor obiceiuri pozitive

- A încuraja copilul să aibă interese variate ca de exemplu hobby-uri, activități extrașcolare și activități comunitare

- A lua parte în activitățile școlare în cât mai multe feluri posibile – prin a vă oferi abilitățile, timpul și prin a vă împărtăși preocupările

Copilul împărtășește cu familia succesul școlar, realizările, aspectele pozitive, dar și aspectele mai puțin plăcute sau insuccesele. Părinții sunt cei care îl sprijină necondiționat pe copil, oferindu-i soluții

optime pentru rezolvarea unor situații apărute școală: ei îi pot da sfaturi utile, pot împărtăși din experiența lor de școlari, se pot consulta cu învățătorul pentru a rezolva împreună unele situații.

Să nu uităm că exemplul părinților contribuie major la educația copilului. De exemplu, dacă părintele dorește să-l obișnuiască pe copil să citească în timpul liber, poate organiza acasă „Lectura de seară”, un interval de timp în care, împreună, toți membrii familiei citesc ceva ce le place.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

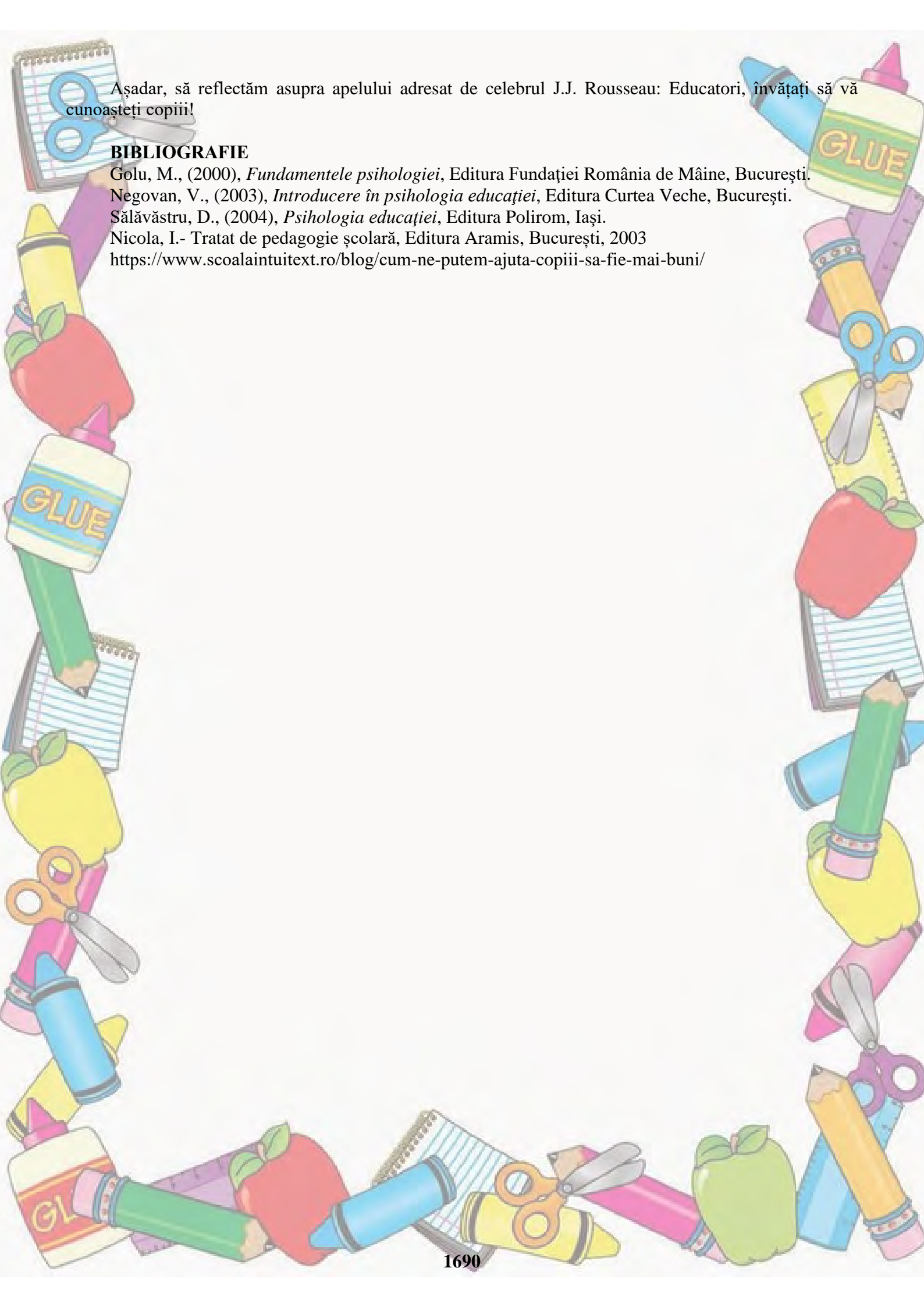
În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jignește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățatura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățătură le pun pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățătură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată.

Așadar, să reflectăm asupra apelului adresat de celebrul J.J. Rousseau: Educatori, învățați să vă cunoașteți copiii!

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Nicola, I.- *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003

<https://www.scoalaintuitext.ro/blog/cum-ne-putem-ajuta-copiii-sa-fie-mai-buni/>

ROLUL FAMILIEI ÎN VIAȚA COPIILOR CU ADHD

**PROF PSIHOPEDAGOGIE SPECIALĂ MARFICI ORESIA AURORA,
CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCATIE INCLUZIVĂ SIGHETU MARMAȚIEI**

Majoritatea studiilor sugerează că prezența unui copil cu ADHD este asociată cu grade diferite de perturbare a familiei, relații conflictuale părinți-copii cu pierderea controlului din partea părinților, nivele crescute de stress parental și chiar psihopatologie parentală, în special când sunt prezente tulburările de conduită.

Deși în etiologia ADHD sunt implicați numeroși factori neurobiochimici și genetici, interacțiunea părinte-copil, gradul stabilității familiale, rețeaua de suport social contribuie adesea la exacerbarea sau remisiunea simptomelor. În unele studii au fost identificate 4 tipologii familiale întâlnite în familia copilului cu ADHD, în relație cu modul în care membrii familiei percep, răspund și controlează comportamentul disruptiv al copilului: familia haotică, familia controlată de ADHD, familia supraviețuitoare și familia reinvestită.

Tulburarea hiperkinetică cu deficit de atenție (ADHD) este o tulburare neurobiologică ce se caracterizează printr-un nivel developmental necorespunzător de neatentie (concentrare, distractibilitate), hiperactivitate și impulsivitate, simptome care pot să apară în orice combinație, la școală, acasă și în alte situații.

Copiii cu ADHD sunt afectați adesea în funcțiile adaptative, în mare măsură și datorită co-existenței tulburărilor afective, anxietății, tulburărilor de învățare și de conduită. Ei au un risc crescut de a dezvolta numeroase probleme emoționale și sociale, incluzând depresie, dificultăți interpersonale, achiziții academice scăzute, consum de substanțe, comportament suicidar, violență, criminalitate. Comportamentele disruptive și opoziționiste sunt unele dintre cele mai stresante efecte ale handicapului „invizibil” al copilului cu ADHD.

Prezența acestor comportamente la aproximativ 70% din acești copii și persistența lor și în adolescență fac ca ei să fie o adevărată provocare pentru familii, chiar și pentru cele funcționale.

Familia joacă un rol vital în îngrijirea copiilor și adolescenților cu ADHD. Deși în etiologia ADHD sunt implicați numeroși factori neurobiochimici și genetici, interacțiunea părinte-copil, gradul stabilității familiale, rețeaua de suport social contribuie adesea la exacerbarea sau remisiunea simptomelor.

Din această cauză tulburarea hiperkinetică a fost considerată o tulburare dependentă de mediu, cu simptome mai accentuate sau diminuate în relație cu cererile și expectanțele mediului. Evidențele sugerează că prezența ADHD la copil este asociată cu grade variate de perturbare în familie și cuplul marital, relații tensionate părinte-copil, control parental inefficient, creșterea stresului parental și psihopatologie parentală în special când ADHD se asociază cu tulburarea de conduită.

Gradul de dificultate pe care îl au aceste familii în ce privește relațiile intrefamiliale și adaptarea parentală sunt mai puțin cunoscute. În cadrul psihopatologiei developmentale este descris modul în care caracteristicile ADHD se dezvoltă în timp și cum o multitudine de factori de risc și protectivi incluzând factori biologici și de mediu au un impact asupra dezvoltării. La o extremă pot exista copii la care ADHD apare timpuriu în copilărie ca urmare a unor factori de risc biologici, cu o contribuție minimă a factorilor de mediu sau familiali. La cealaltă extremă sunt copiii al căror mediu familial reprezintă factorul determinant al simptomelor ADHD în combinație cu o predispoziție minimă a copilului. În ambele instanțe, copilul și mediul familial exercită influențe interactive.

Caracteristicile individuale și circumstanțele fiecărui copil vor rezulta într-un pattern unic ce poate influența simptomatologia ADHD. Chiar dacă dificultățile în familie apar doar ca o consecință a ADHD sau ca rezultat al unei vulnerabilități genetice, este inevitabil ca familia să nu interacționeze într-o manieră în strânsă legătură cu caracteristicile copilului.

O posibilă rută de dezvoltare este aceea în care disfuncția familiei să fie un factor de risc care să interacționeze cu predispoziția copilului și să exacerbeze simptomele ADHD. În acest context, factorul familie devine strâns legat de ADHD, nu ca și cauză de origine ci, ca un factor care amplifică și își menține

influența pe parcursul dezvoltării. În alte cazuri copilul poate avea o predispoziție scăzută pentru tulburare dar, un mediu familial haotic și nonresponsiv poate accentua inatenția, impulsivitatea și comportamentul hiperactiv, acestea ajungând la un nivel clinic semnificativ.

Pe de altă parte, un mediu familial sensibil, responsiv la nevoile copilului poate servi ca factor protectiv care să faciliteze autocontrolul și poate atenua simptomele ADHD. În ce privește interacțiunea părinte-copil, au fost observate dificultăți în special în interacțiunea mamă-copil, și mai ales la vârste mai mici ale copilului. Mamele acestor copii sunt mai directive și negative, mai puțin interactive social, mai frecvent au simptome depresive și de auto-vinovăție. Ele sunt critice, inefective și aplică pedepse severe acestor copii.

Faptul că dificultățile de interacțiune sunt mai frecvente la vârste mici și diminuează odată cu vârsta își au explicația fie în diminuarea impulsivității și hiperactivității odată cu vârsta, fie în faptul că părinții devin dezangajați în eforturile lor de a-și controla copilul, strategie cu un impact imediat aparent benefic dar, cu consecințe negative pe termen lung atât asupra copilului cât și asupra părintelui. Părinții copiilor cu o tulburare psihiatrică suferă adesea și ei probleme de sănătate mentală, acestea având impact asupra parentingului și abilităților parentale. De exemplu s-a sugerat că aproximativ 25% din copiii cu ADHD au cel puțin un părinte cu ADHD. Acesta va avea dificultăți în parenting iar inatenția, impulsivitatea și hiperactivitatea vor atrage după sine un stil parental inconsistent. Ei vor avea dificultăți organizarea vieții în viața de zi cu zi. Aceste simptome fac dificilă adaptarea acestor părinți la împovărarea ce vine din îngrijirea unui copil cu ADHD și poate compromite abilitatea lor de a se implica în tratamentul tulburării copilului.

Trainingul comportamental parental, consilierea parentală și suportul sunt modalități de intervenție oferă părinților șansa de a reflecta la procesele de parenting și să-și exploreze sentimentele față de copil. Când părintele face parte integrantă din tratamentul copilului este important să se țină cont de factorii familiari care pot avea impact asupra eficienței tratamentului. Snouga-Barke et al. a evaluat nivelul simptomelor de ADHD al mamei copiilor cu ADHD, implicate într-un program de training parental. Rezultatele studiului au arătat că acolo unde nivelul simptomatologiei ADHD al mamei a fost ridicat, efectele trainingului parental asupra simptomelor copilului au fost aproape nule. La fel și în ce privesc competențele parentale.

Uneori, în creșterea unui copil cu ADHD pot apărea și aspecte pozitive, în special legate de relațiile din fratie. Kendall a efectuat un studiu calitativ cu frații copiilor cu ADHD și a găsit că unii frați au sentimente pozitive și de mândrie în legătură cu fratele bolnav, în special în ce privește îngrijirea lui. Alte studii arată că frații copiilor cu ADHD, implicați în creșterea și îngrijirea fratelui bolnav, au competențe crescute în relațiile cu cei de aceeași vârstă și o adaptare mai bună în școală, atunci când perturbările comportamentale ale fratelui lor se manifestă acasă.

Într-un studiu efectuat de Kendall în 2003 s-au analizat câteva stiluri de management al comportamentului, în funcție de tipologiile familiale întâlnite în familia copilului cu ADHD, identificate în relație cu modul în care membrii familiei percep, răspund și controlează comportamentul disruptiv al copilului:

1. familia haotică
2. familia controlată de ADHD
3. familia supraviețuitoare
4. familia reinvestită

Recomandări pentru intervenție

1. Pentru familiile haotice o intervenție potrivită este aceea centrată pe stabilizarea familiei prin oferirea de servicii de suport de bază (îngrijirea sănătății, ajutor material) și la domiciliu, care să ajute părinții să-și identifice propriile nevoi, să-și mânuiască propriul stres și simptomele copilului în contextul în care ele se produc.

2. Familia controlată de ADHD are nevoie de ajutor în alegerea priorităților în ce privesc nevoile în viața de familie, în diminuarea aspectelor de control al ADHD și învățarea strategiilor de parenting astfel încât părinții să preia controlul în familie. Pașii intervenției în aceste familii încep cu obținerea controlului asupra comportamentului copilului, apoi îmbunătățirea interacțiunii mamă-copil și a strategiilor de parenting utilizate de părinți. Aceste familii au nevoie de ajutor în controlul agresivității copilului, alegerea

de strategii proactive și implicarea fraților sănătoși. Se recomandă și utilizarea terapiei familiale pentru a reangaja familia într-o viață de familie pozitivă și echilibrată.

3. În familia supraviețuitoare, principala nevoie este de suport. Intervenția în aceste familii se bazează tocmai pe accentuarea acestor competențe și scoaterea în evidență a cât de bine funcționează familia cu ajutorul strategiilor utilizate de părinți.

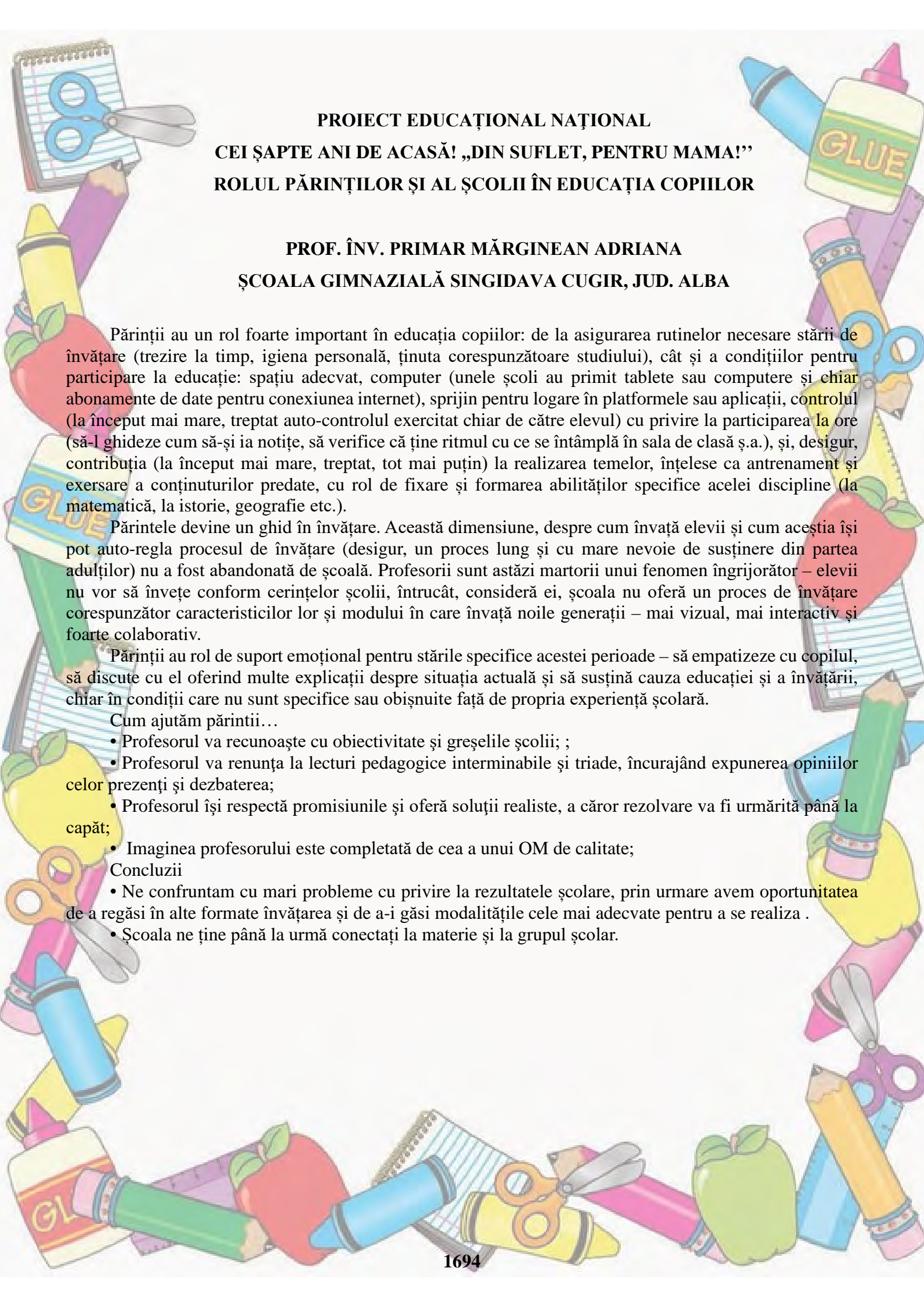
4. Intervenția clinică în familiile reinvestite implică abordarea familiei ca întreg dar și distinct, pentru nevoile fiecărui membru. Familiile necesită suport în procesul de transfer a responsabilității pentru controlul comportamentului asupra copilului sau adolescentului și sprijinirea lui în dezvoltarea achizițiilor academice, evoluția profesională și provocările sociale la care copilul trebuie să le facă față.

Familia copilului și adolescentului cu ADHD are un risc crescut la conflicte interpersonale, separare, divorț, stimă de sine scăzută a părinților, nivele ridicate de depresie și un sentiment accentuat de izolare socială. Creșterea stabilității în familie și utilizarea intervențiilor pentru a ajuta membrii ei să facă față dificultăților este foarte importantă pentru a îmbunătăți evoluția atât a copilului cât și familiei. Copiii cu ADHD care cresc în medii familiale stabile, cu părinți competenți, bine adaptați, cu statut socio-economic ridicat și cu incidență scăzută a agresivității în copilărie au o evoluție bună și la adolescență.

În prezent există destul de puține studii despre felul în care familiile copiilor cu diverse tulburări psihologice, și în mod special familiile copiilor cu ADHD fac față afecțiunii copilului.

Bibliografie

1. American Psychiatric Association (2004). Manual de diagnostic și statistică a tulburărilor mentale, Ediția a patra revizuită – DSM-IV-TR 2000. Asociația Psihiatrilor Liberi din România, București
2. Chi T.C., Hinshaw S.P. (2002). Mother-child relationships of children with ADHD: The role of maternal depressive symptoms 2008 Revista SNPCAR VOL. 11 NR. 2 21 and depression-related distortions. Journal of Abnormal Child Psychology, Vol.30, No.4, 387-400
3. Gowers S.G., Bryan C., (2005). Families of children with a mental disorder, în “Families and mental disorders: from burden and empowerment”, edited by Norman Sartorius et.al, John Wiley&Sons, Ltd. ISBN: 0- 470-02382-1
4. Hechtman L., (1996). Families of children with ADHD: A Review. Canadian Journal of Psychiatry, Vol.41, 350-350
5. Johnston C., Mash E.J., (2001). Families of children with ADHD: review and recommendations for future research. Clinical Child and Family Psychology Review, Vol.4, No.3, 183-207
6. Kendall J. (1999). Siblings accounts of ADHD. Family Process, 38, 117-136
7. Kendall, J., Shelton, K., (2003) A Typology of management styles în families with children with ADHD. Journal of Family Nursing, 9(3), 257-280,
8. Jones, K.B. et al (2006). Psychological functioning în siblings of children with Attention Deficit/Hyperactivity Disorder. Journal of Child Family Studies – original paper. Springer science and Business media, Inc.2006
9. Smith A.J. et all, (2002) Psychosocial adjustment and peer competence of siblings of children with ADHD. Journal Attention Disorder, 5, 165-177
10. Snouga-Barke E.J.S., Daley D., Thomson M., (2002). Does maternal ADHD reduce effectiveness of parent training for preschool children’s ADHD? Journal American Academy of Child and Adolescents Psychiatry, 41, 696-702
11. Anda Maria Jurma, Familia copiilor cu ADHD. Tipologii familiale și stiluri de management al comportamentului. Revista SNPCAR VOL. 11 NR. 2 2008

PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL
CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ! „DIN SUFLET, PENTRU MAMA!”
ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR MĂRGINEAN ADRIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SINGIDAVA CUGIR, JUD. ALBA

Părinții au un rol foarte important în educația copiilor: de la asigurarea rutinelor necesare stării de învățare (trezire la timp, igiena personală, ținuta corespunzătoare studiului), cât și a condițiilor pentru participare la educație: spațiu adecvat, computer (unele școli au primit tablete sau computere și chiar abonamente de date pentru conexiunea internet), sprijin pentru logare în platformele sau aplicații, controlul (la început mai mare, treptat auto-controlul exercitat chiar de către elevul) cu privire la participarea la ore (să-l ghideze cum să-și ia notițe, să verifice că ține ritmul cu ce se întâmplă în sala de clasă ș.a.), și, desigur, contribuția (la început mai mare, treptat, tot mai puțin) la realizarea temelor, înțelese ca antrenament și exersare a conținuturilor predate, cu rol de fixare și formarea abilităților specifice acelei discipline (la matematică, la istorie, geografie etc.).

Părintele devine un ghid în învățare. Această dimensiune, despre cum învață elevii și cum aceștia își pot auto-regla procesul de învățare (desigur, un proces lung și cu mare nevoie de susținere din partea adulților) nu a fost abandonată de școală. Profesorii sunt astăzi martorii unui fenomen îngrijorător – elevii nu vor să învețe conform cerințelor școlii, întrucât, consideră ei, școala nu oferă un proces de învățare corespunzător caracteristicilor lor și modului în care învață noile generații – mai vizual, mai interactiv și foarte colaborativ.

Părinții au rol de suport emoțional pentru stările specifice acestei perioade – să empatizeze cu copilul, să discute cu el oferind multe explicații despre situația actuală și să susțină cauza educației și a învățării, chiar în condiții care nu sunt specifice sau obișnuite față de propria experiență școlară.

Cum ajutam părintii...

- Profesorul va recunoaște cu obiectivitate și greșelile școlii; ;
- Profesorul va renunța la lecturi pedagogice interminabile și triade, încurajând expunerea opiniilor celor prezenți și dezbateră;
- Profesorul își respectă promisiunile și oferă soluții realiste, a căror rezolvare va fi urmărită până la capăt;
- Imaginea profesorului este completată de cea a unui OM de calitate;

Concluzii

- Ne confruntăm cu mari probleme cu privire la rezultatele școlare, prin urmare avem oportunitatea de a regăsi în alte formate învățarea și de a-i găsi modalitățile cele mai adecvate pentru a se realiza .
- Școala ne ține până la urmă conectați la materie și la grupul școlar.

UNDE-I UNU, NU-I PUTERE

PROF. ÎNV. PREȘC. MARIAN GEORGETA
GRĂDINIȚA P.P. 4/ STRUCTURĂ GRĂDINIȚA P.P. 2
REGHIN, JUDEȚUL MUREȘ

Ontogeneza, prin prisma științei spirituale, ne dezvăluie faptul că ființa umană trece prin șapte "nașteri" (Ramon, A., 1993, pag. 48), din care știința materialistă nu recunoaște decât una: a patra. Bagajul cu care vine copilul pe pământ este de două feluri: spiritual (din lumile superioare) și material (din ereditare). "Până la venirea sa pe planetă, copilul a fost îndrumat de Entități Cosmice Superioare și influența acestora mai dănuie până când copilul își schimbă dinții (ibidem). Părinții trebuie să fie fericiți că au fost aleși să îndrume și să crească un spirit care își urmează evoluția pe planetă, în haina sa de lut. Până ce copilul își ia singur zborul trebuie învățat cum să zboare, trebuie să fie ajutat să găsească acea cale bună, acel ceva cu care a venit din lumea spirituală.

Pătrunderea copilului în cultură se produce în familie - celula de bază a societății - și se îmbogățește pe tot parcursul vieții omului. Pătrunderea copilului în societate se face exact în momentul în care el intră în grădiniță. Copilul preșcolar de grupă mică face cunoștință cu societatea la grădiniță, când -cu lacrimi în ochi- se desparte de brațele calde ale mamei pentru a înfrunta pentru prima oară talazurile vieții. Acum se pun bazele celei mai puternice caracteristici ale individului: socializarea și adaptarea copilului la un nou mediu de viață. Psihologia contemporană, și nu numai, face trimitere la următorul aspect: copilul suferă trei traume în frageda copilărie. Prima este nașterea, a doua este înțărcațul, iar cea de a treia este intrarea în grădiniță. Cât poate să fie de greu unei mame în toate cele trei mari rupturi dintre ea și copil?!

O adaptare bună și rapidă a copilului la viața grădiniței este condiționată de modul în care copilul e pregătit din familie să accepte acest nou mediu. Cu cât mama se adaptează mai repede la această situație, cu cât mama acceptă mai ușor grădinița și educatoarea, cu atât copilului îi este mai ușor. Cu încurajare, cu blândețe și, în același timp, fermitate, cu răbdare și putere de autoeducare, mama contribuie în cea mai mare măsură la scurtarea timpului de suferință a copilului. Concomitent cu aceasta, educatoarea vine atât în ajutorul mamei, cât și în ajutorul copilului. Cu blândețe și dragoste și răbdare și acceptare a copiilor, pe de o parte, iar, pe de altă parte, cu încurajare și sfaturi și acceptare a părinților speriați și triști la început. Drumul este anevoios, lung și cu multe obstacole, dar vine ziua când copilul nu doar vine fericit la grădiniță, ci și pleacă fericit de la grădiniță. Vine ziua în care copilul spune acasă : „Așa a spus doamna educatoare. Așa trebuie să fac!” Odată cu această afirmație începe procesul de socializare. Este exact momentul în care copilul trăiește în două lumi fericite și le acceptă pe amândouă. Este momentul în care se liniștește mama, se liniștește familia, se liniștește copilul. Tot din acel moment, educatoarea începe modelarea caracterului copilului.

Noi, educatorii, din iubire față de copii facem ceea ce facem. Din punctul nostru de vedere, prima și cea mai importantă nevoie a copilului este aceea de a fi iubit. Fiecare copil este asemenea unui pahar gol și singurul mod în care acest pahar poate fi umplut este acela de a-i arăta copilului dragoste. Doar atunci când paharul este plin de se revarsă, copilul poate să dăruiască, la rândul său, dragoste. Copiii sunt plini de încredere în ei înșiși, de aceea vârsta fragedă a copilăriei este momentul propice modelării lor afective, sociale, emoționale, fizice și cognitive. Această activitate nobilă le revine atât educatoarei, cât și părinților, însă când are loc cea de a treia despărțire de mamă de care am afirmat mai sus (intrarea copilului în grădiniță), educatoarei îi revine rolul de a suplini afectiv lipsa mamei și de a pune bazele socializării copilului, iar aceasta se face din iubire față de copii și față de tot ceea ce reprezintă aceștia.

Copilul este solul COPILĂRIEI. Copilăria - model al virtuții. Toată învățătura morală, toate faptele pozitive se învață la vârste fragede, când caracterul copilului este precum lutul moale: poate fi modelat ușor. Copilăria este veselie, speranță, uimire, iubire. Este bucuria de a ierta și de a lua de la capăt. Copilul este scopul, copilul este visul, copilul este speranța, mângâierea, truda, iertarea, sprijinul. Dar drumul și calea obligatoriu trebuie luminată de doi: familia și grădinița. Deoarece: *unde-i unu, nu-i putere...*

PARTENERIATUL ȘCOALĂ-FAMILIE, FACTOR AL SUCCESULUI

PROF. MARICA ELENA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ PIETRARI, JUD. DÂMBOVIȚA

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață și a sentimentelor. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ. Este nevoie a se dezvolta un nou concept care să întărească schimbarea în relațiile școală-familie. Acest concept este parteneriatul educațional.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. Acesta presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efektivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală. Colaborarea și cooperarea părinților cu școala sunt eficiente ambilor factori. Dacă ne referim la optimizarea comunicării între profesori și părinți, se iau în calcul:

- calitatea celor doi poli ai colaborării (profesori și părinți);
- percepțiile fiecăruia;
- atitudinile care îi caracterizează;
- caracteristicile instituției școlare;
- caracteristicile familiei;
- modul de comunicare.

Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivații, dintre care enumerăm: părinții își cunosc copiii și doresc să îi descopere ca elevi, părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor. Forme de colaborare a părinților cu școala:

- prezența la ședințe și lectorate;
- asistarea elevilor în efectuarea temelor;
- participarea la activități cultural-artistice și sportive;
- organizarea unor expoziții, serbări, excursii;
- organizarea unui colț verde în școală;
- atragerea unor fonduri pentru școală;
- susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

O comunicare optimă învățător/ dirigințe/ familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Factori care favorizează comunicarea:

- transmiterea informațiilor de către învățător/ dirigințe într-o formă accesibilă părinților;
- evitarea analizării critice sau blamării părintelui;
- mediul ambiant de discuție să fie plăcut;
- capacitatea învățătorului de a mobiliza părinții să comunice și să le asculte problemele;
- evitarea subiectelor care privesc elevii problemă, se fac discuții individuale cu aceștia;
- rezolvarea problemelor copiilor, implicarea în găsirea unor soluții;
- sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

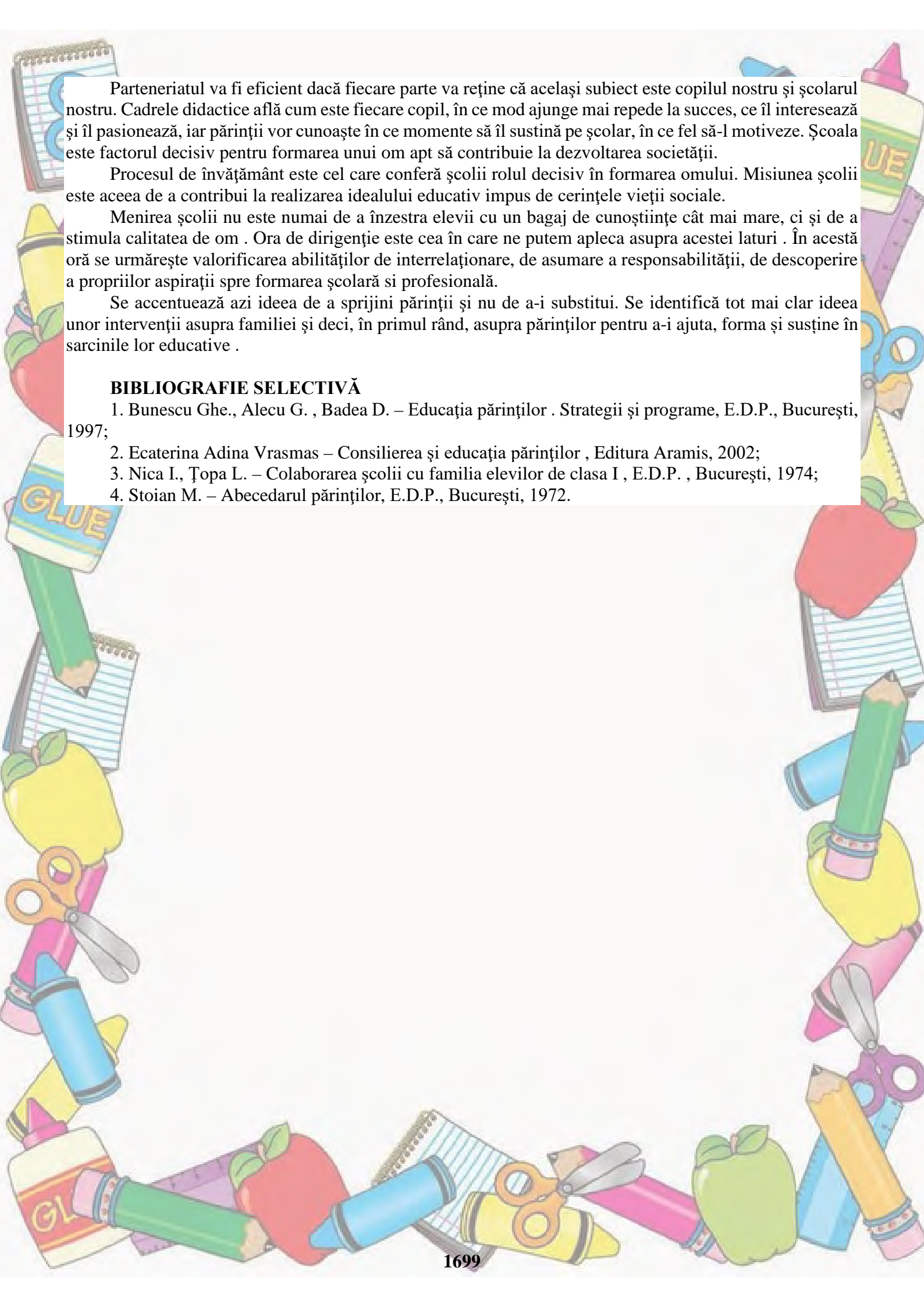
Cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece: părinții sunt parteneri ai școlii, eficacitatea învățământului poate fi ameliorată prin cooperarea între școală și familie, părinții sunt responsabili legali de educația copiilor. Atât părinții, cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste, corectitudine) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Asadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă, din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli pentru copilul lor. Dar, de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai sursele greșelilor lor deoarece acestea nu țin loc de competență.

Greșelile părinților decurg uneori și din prea mare dragoste pe care o poartă copiilor.

De aceea, între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare. Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers.

Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și îl pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să îl susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze. Școala este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății.

Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale.

Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Ora de dirigenție este cea în care ne putem apleca asupra acestei laturi. În această oră se urmărește valorificarea abilităților de interrelaționare, de asumare a responsabilității, de descoperire a propriilor aspirații spre formarea școlară și profesională.

Se accentuează azi ideea de a sprijini părinții și nu de a-i substitui. Se identifică tot mai clar ideea unor intervenții asupra familiei și deci, în primul rând, asupra părinților pentru a-i ajuta, forma și susține în sarcinile lor educative.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – Educația părinților. Strategii și programe, E.D.P., București, 1997;
2. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002;
3. Nica I., Țopa L. – Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, E.D.P., București, 1974;
4. Stoian M. – Abecedarul părinților, E.D.P., București, 1972.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT "TRENULEȚUL VESELIEI"

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR: MARICA RODICA

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ.

Ca mediu social, familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională. Copilul, în primii ani de viață este dependent de părinți, iar aceștia nu trebuie să fie preocupați doar de latura fizică a îngrijirii lui, ci să aibă în vedere educația psiho-socială, corelând posibilitățile fizice cu cele psihice. Educația în familia pune bazele dezvoltării psihice a copilului, iar educația sa la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluția fizică, urmărindu-se concomitent educația intelectuală, morală în scopul formării caracterului. Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive din familie, deoarece la această vârstă, rolul exemplului este foarte important.

De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului. Primele impresii despre lumea și viață, despre fenomene din natură și societate, copilul le primește din familie. Astfel, prin comunicarea continuă cu membrii familiei, el își însușește limbajul, care cu timpul devine un puternic instrument al dezvoltării sale psihice. Părinții vor fi atenți la felul cum pronunță copiii cuvintele, le vor corecta vorbirea, le vor îmbogăți vocabularul, îi vor învăța să se exprime corect și coerent. Părinții trebuie să acorde o mare atenție întrebărilor copiilor, semn sigur al dezvoltării lor intelectuale, al manifestării active a setei de cunoaștere, al curiozității lor cu privire la originea lucrurilor din jur. În familie copiii își însușesc primele cunoștințe, își formează primele reprezentări și dobândesc experiențe morale. Părinții îi învață de timpuriu pe copii să înțeleagă ce este « bine » și ce este « rău », ce este „ permis ” și ce este „ interzis ”.

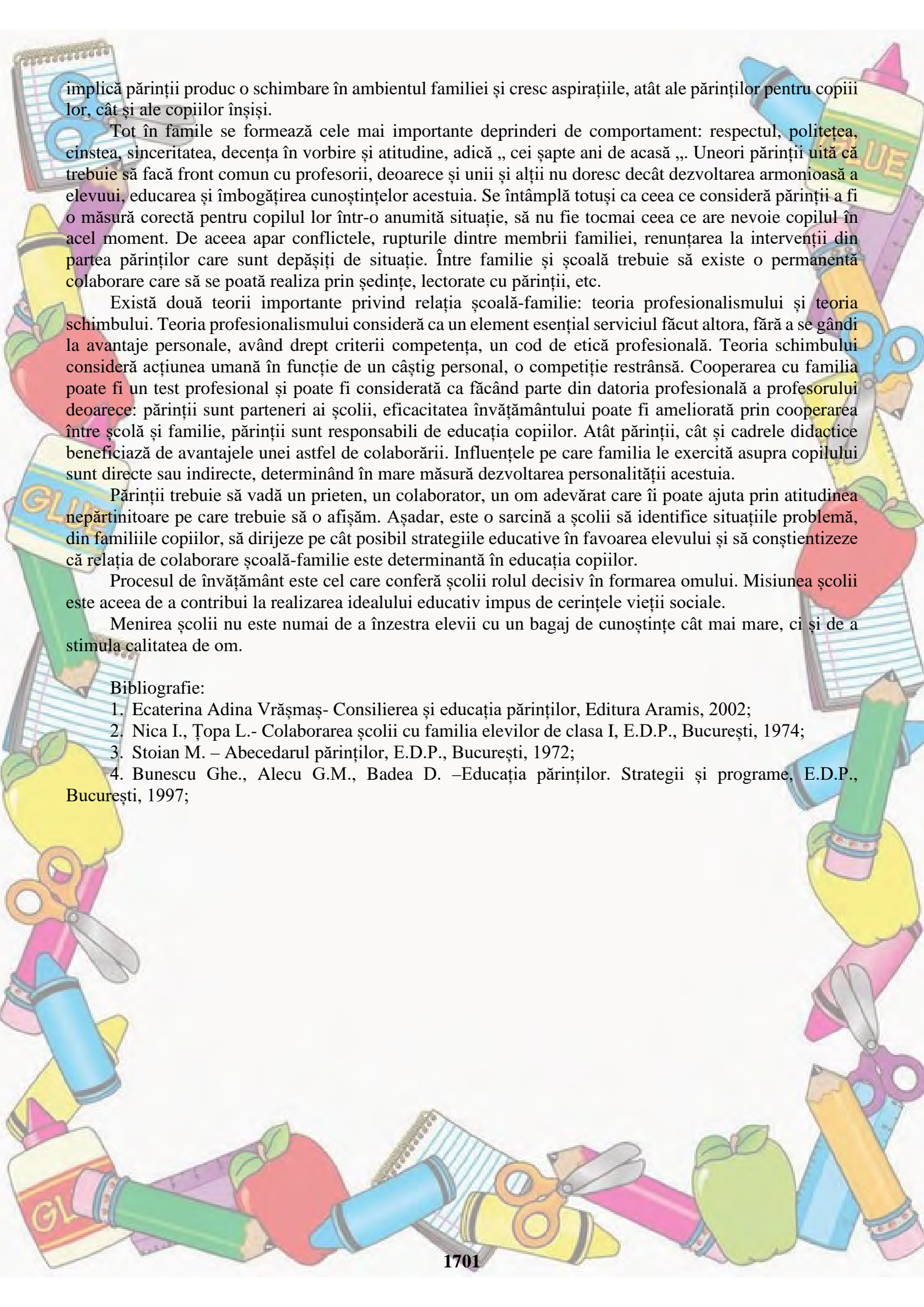
Procesul educării morale a copilului este de lungă durată, deși începe încă din familie. Deprinderile de comportare civilizată, atitudinile copilului față de alții exprimă de fapt atmosfera morală în care el a fost crescut în familie, sfaturile și îndemnul pe care le-a primit de la părinți, exemplul personal pe care i l-au dat prin atitudinile și faptele lor de conduită. Unii părinți nu înțeleg că adesea copilul este incorect nu pentru că ar vrea să se abată de la reguli, ci pentru că nu știe cum trebuie să se comporte, nu dispune de experiența morală necesară, nu cunoaște cerințele față de comportarea lui.

În educarea copiilor, un rol foarte mare îl are stabilirea unor relații juste între membrii familiei. Ceea ce trebuie să caracterizeze relațiile dintre părinți și copii este stima reciprocă dintre membrii familiei, dragostea părintească rațională față de copii, consecvența și unitatea cerințelor pe care le formulează părinții și ceilalți membri ai familiei față de copii, exemplul personal pe care îl au cei mari prin atitudinile și faptele lor, încât devin pentru copii un exemplu de urmat. Desigur, părinții își iubesc copii, le poartă de grijă, muncesc pentru ei și participă la toate bucuriile și supărările lor.

Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ. Este nevoie de a se dezvolta un nou concept care să întărească schimbarea în relațiile școală-familie.

Parteneriatul este forma de comunicare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional.

Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care

implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aceea apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care să se poată realiza prin ședințe, lectorate cu părinții, etc.

Există două teorii importante privind relația școală-familie: teoria profesionalismului și teoria schimbului. Teoria profesionalismului consideră ca un element esențial serviciul făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, având drept criterii competența, un cod de etică profesională. Teoria schimbului consideră acțiunea umană în funcție de un câștig personal, o competiție restrânsă. Cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece: părinții sunt parteneri ai școlii, eficacitatea învățământului poate fi ameliorată prin cooperarea între școală și familie, părinții sunt responsabili de educația copiilor. Atât părinții, cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborării. Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia.

Părinții trebuie să vadă un prieten, un colaborator, un om adevărat care îi poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Așadar, este o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă, din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educația copiilor.

Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale.

Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Bibliografie:

1. Ecaterina Adina Vrășmaș- Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002;
2. Nica I., Țopa L.- Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, E.D.P., București, 1974;
3. Stoian M. – Abecedarul părinților, E.D.P., București, 1972;
4. Bunescu Ghe., Alecu G.M., Badea D. –Educația părinților. Strategii și programe, E.D.P., București, 1997;

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ,,SAU CE ÎNSEAMNĂ A FI PĂRINTE DE NOTA ZECE!

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „TH. COSTESCU,, DR. TR. SEVERIN GRUPA MONTESSORI EDUCATOARE LUCIA MARICHESCU

Am găsit în niște notițe mai vechi aceste rânduri

„Când plâng...sărută-i

Când le e frică...îmbrățișează-i

Când întreabă...răspunde-le

Când îți povestesc...ascultă-i

Când sunt curioși ... lasă-i să exploreze

Când le spui „te rog și „mulțumesc,,...o vor face și ei

Când ai încredere în ei...vor avea și ei

Când greșesc ...explică-le cu calm

Când ai nevoie de ei...cere-le ajutorul

Când tu le dai un bun exemplu... vor avea pe cine imita când vor fi și ei părinți.

Aș fi putut să le păstrez pentru final, în loc de concluzii, dar cred că pot fi și punctul de pornire în tema noastră pentru că mi se par a fi esența ideii de „părinte de nota zece!

A avea „cei șapte ani de acasă,, înseamnă pe scurt a fi bine educat, a fi politicos. Câți dintre noi nu ne aducem aminte cum ne spunea mămică sau bunica să spunem,, sărut mâna sau „ună ziua celor cunoscuți , să mâncăm frumos la masă(fără să plescăim), să nu băgăm degetul în nas ci să folosim batistuța...și multe alte îndemnuri care ne-au rămas adânc înfipite în memorie.Câți însă dintre părinții de astăzi mai acordă atenția necesară acestor,,flecure,,cum le spunea o mămică ce era mereu pe fugă...Am constatat cu îngrijorare că mulți părinți prea ocupați cu treburi,,mai importante,, trec prea repede peste nevoile copilului lor și în loc să își asculte copilul și să îi răspundă , preferă să îdea o jucărie, un joc pe o tabletă sau desene animate la tv. A trebuit să vină o pandemie și să reazeze lucrurile la locul lor, căci , dacă este ceva bun în ceea ce a făcut pandemia , este faptul că familia a avut timp să se reunească, să se regăsească și să pună mai mult preț pe valorile morale ale familiei(respect, bun simț, curtoazie).

Am putut constata , în urma discuțiilor și a intervențiilor on line avute pe parcursul acestor doi ani de pandemie că, majoritatea părinților și-au făcut timp să discute cu copiii lor, să fie mai atenți la nevoile acestora, să-i învețe comportamentele de bază necesare vârstei preșcolare. Astfel am putut constata, că aproape toți copiii , la întoarcerea în grădiniță au știut să salute, să se prezinte frumos colegilor, să știe cum se folosește batista, tacâmurile la masă, să se descalțe/încalțe singuri, să își pună singuri hainele pe umeraș după ce s-au dezbrăcat...și multe alte lucruri simple pe care mai înainte nu le făceau singuri.Aș putea spune că „cei șapte ani de acasă,, țin foarte mult de timpul pe care îl alocă un părinte copilului său și de exemplul pe care acesta îl dă prin comportamentul propriu.

Am căutat ca prin jocuri didactice sau jocuri de rol gen „de-a familia, la cumpărături, de-a poștașul, de-a călătoria cu autobuzul, etc să le stimulez copiilor un limbaj politicos, comportamente cât mai adecvate de aști cum să se poarte în anumite situații sociale de genul „cum oferim ceva cuiva, ce îi urăm unui coleg de ziua lui, cum îi facem o surpriză mamei de ziua ei și multe altele , comportamente care odată învățate vor ști să le folosească în diverse situații și în afara grădiniței.

Așadar, nu numai grădinița, doamnele educatoare care observă modul cum se poartă un copil în clasă cu colegii, cu persoanele adulte , ci mai ales părinții, bunicii cei care petrec marea majoritate timpului cu copiii sunt cei mai responsabili de felul cum un copil are sau nu pe,, cei șapte ani de acasă!

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR: MARIN AURELIA

În această lume aflată într-o schimbare continuă, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte aronios din toate punctele de vedere. Pentru ca acest lucru să se poată realiza este nevoie de implicarea familiei în educație timpurie a copiilor deoarece educația timpurie are un rol foarte important în dezvoltarea copiilor. Familia este prima școală a viitorului cetățean, cum părintele este primul educator al copilului iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură continuă care se poate desfășura prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

O relație majoră grădiniță-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, dar și care sunt cauzele rămânerii în urmă.

Cauzele unor eșecuri școlare sunt destul de multe, dar grădinița are sarcina de a le depista și de a interveni, uneori, când este cazul, în situațiile delicate. Un sfat la timp, o îndrumare competentă, vizita la domiciliu sunt mijloace care pot da rezultate favorabile în creșterea randamentului școlar.

S-a observat că există o legătură destul de strânsă între randamentul superior al preșcolarilor și prezența activă în grădiniță a părinților și invers. Sunt cazuri când preșcolarii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu se implică în activitățile copiilor. Putem spune că randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este folositor, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru activitățile copiilor, comportamentul acestora, dar și rezultatele slabe la învățătură le pun pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care pun presiune pe copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate și irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățătură, deși aceștia au note bune.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

Deci, ca primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să realizeze un program zilnic pentru teme sau activități, să fie mereu disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze. Ei joacă un rol destul de important în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

Ca dirigintă, am urmărit să-i atrag pe părinți în jurul școlii și să devină colaboratori activi ai dascălului, să cunoască scopul și sarcinile, metodele educative, să devină conștienți de răspunderea pe care o au în fața societății.

Putem folosi o varietate de forme și metode precum ședințele cu părinții, lectoratele cu părinții, consultațiile și convorbirile în grup sau individuale, fișele psiho-pedagogice ale elevilor. Ședințele cu părinții sunt foarte importante, dar și consilierea cu părinții unde se pot desfășura diferite activități bazate pe convorbiri cu diferite teme abordate. În convorbirile cu părinții este foarte important tonul folosit de profesor. Părinții trebuie să vadă că le întindem o mână prietenească pentru ca prin eforturi comune copilul lor să ajungă în rândul celor mai buni copii. Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se construiește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul altor factori, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată.

Bibliografie

Pescaru-Băran, A.- *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004

Nicola, I.- *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003

IMPORTANTA CELOR SAPTE ANI DE ACASA

-DISCIPLINA-

SCOALA GIMNAZIALA „MIHAIL KOGALNICEANU”, BUZAU

PROF INV. PRIMAR: MARIN CRISTINA- VALERICA

MOTTO: „Daca vrei sa culegi dupa un an, ingrijeste ogorul.

Daca vrei sa culegi dupa zece ani, planteaza un pom.

Daca vrei sa strangi roadele dupa cincizeci de ani, educa oamenii.”

Disciplina- totalitatea regulilor de comportament care corecteaza, modeleaza, intaresc sau perfectioneaza pe cineva. Disciplina inseamna, sa il inveti pe copil pe ce cale sa mearga si de aceea trebuie sa tinem mereu cont ca sinonimul cuvintului disciplina este educatie.

Un parinte care vrea sa-si formeze un copil bun, trebuie sa inteleaga ca refuzul sau revolta lui nu inseamna ca el doreste neaparat sa aiba castig de cauza. Copilul pur si simplu incearca, el are nevoie de existenta unor bariere intre care sa se dezvolte si de o forta autoritara plina de afectiune careia sa i se adreseze la nevoie. Daca intr- o zi nu il vom lasa pe copil sa deschida gura, dar a doua zi ii vom ingadui sa scape nepedepsit in cazul unei infractiuni, lasandu-l sa raspunda obraznic si sa fie impertinent, asta va crea o mare confuzie in mintea lui. De cate ori parintele ii permite unui copil sa raspunda obraznic si sa fie impertinent, sau sa-l puna la punct, sa-l trateze de sus, sau sa-l denigreze, copilul are enorm de suferit, caci el are nevoie de parinti in care poate avea incredere. Un copil lasat in familie sa-si faca de cap, in societate va avea zile grele, mai ales la scoala, asta insemnand ca este mai putin pregatit pentru viata si va fi imediat respins. „Copilul care nu a fost disciplinat prin dragoste in micul univers-familial, va fi disciplinat fara dragoste in marele univers- social!”

Unii parinti se straduiesc sa devina prieteni la catarama cu odraslele lor, permitand chiar si inversarea rolurilor. Prin urmare, parinte si copil fara nicio regula de disciplina, fara respectarea unor norme etice va duce la un moment dat la un dezechilibru. Copilul nu are si nu stie cui sa ceara un sfat. El se trezeste ca are nevoie de mama si de tata, nu numai de amici sau prieteni. Simte ca ii lipsesc parintii si ca nu are niciun fel de protectie. E un copil „mutilat” sufleteste si pentru ca parintii nu l-au disciplinat, il va disciplina societatea mult mai dur si mai aspru.

Parintii au sarcina sa le indice drumul, sa-i ajute, nu sa-i duca de mana! Procesul de formare a copilului poate sa inceapa cat mai devreme, de la o varsta frageda, dar toate cele ce ii sunt cerute sa faca, sa stim sigur ca le face bine, pentru a capata curaj si incredere. Si acestea sunt forme de disciplina- disciplina muncii, a vietii, a familiei. El trebuie sa aiba sarcini bine stabilite in casa, iar cu cat se mareste varsta, sa i se incredinteze treburi si raspunderi tot mai mari. Asa se va obisnui cu munca, cu raspunderea, cu corectitudinea si exigenta personala.

Disciplina este necesara si cu ajutorul ei educam eficient si corect, atat timp cat ea nu inseamna reprimare, nici tiranie! O disciplina eficienta produce tarie si nu slabiciune, ea inseamna responsabilitate, nu toleranta fata de sine, creativitate nu banalitate. Disciplina creeaza caractere puternice, iar „un caracter este o vointa perfect educata.”

MODERN IN INVATAMANTUL ROMANESC

PROF MARIN ELENA LUCIA CARMEN

LICEUL DE ARTE „MARGARETA STERIAN” BUZAU

*”De învățat înveți mult și de la toți. Dar profesor nu e decât cel care te învață să înveți”
(Constantin Noica)*

În perioada contemporană, globalizată și foarte dinamică în ceea ce privește piața muncii, țările care au reușit să creeze schimbări majore și benefice pentru învățământ au avut câteva lucruri în comun în politicile lor educaționale.

Descentralizarea nu este un scop în sine. Ea se înscrie în strategia națională de descentralizare și are menirea unui sistem de învățământ organizat, administrat și finanțat conform rigorilor europene în ceea ce privește asigurarea calității procesului instructiv-educativ, accesului liber, egal și deplin al tuturor copiilor și tinerilor la actul educațional, adecvarea ofertei educaționale la interesele și nevoile beneficiarilor direcți și indirecți.

Eficiența descentralizării trebuie să se regăsească în valoarea adăugată în educație, materializată prin capacitatea de integrare a tinerilor absolvenți în societate pe baza competențelor profesionale dobândite și în funcție de piața forței de muncă la nivel local, național și internațional.

Valoarea incontestabilă a școlii rezidă în profesionalismul cadrelor didactice. Promovarea unui învățământ performant, axat pe un management modern și autohton, pe tradiții naționale și repere educaționale moderne, în concordanță cu standardele europene, ar trebui să fie ținta noastră comună.

Știm cu toții faptul că una din sarcinile de bază ale *pedagogului* este nu numai transmiterea cunoștințelor, dar și necesitatea de a trezi în copil dorința și capacitatea de a asimila noi cunoștințe, căci, după spusele lui G. Galilei, *”pe om nu-l poți învăța ceva; îl poți ajuta doar să găsească acel ceva în el însuși”*. Acesta ar fi obiectivul principal spre realizarea căruia tind toți cei care sunt implicați în organizarea activităților educative școlare și extrașcolare.

Cadrul didactic modern, reformator se va implica într-o comunicare permisivă și democratică, deschisă și amicală cu elevii săi. S-au dus vremurile profesorului distant, sobru și sever, autoritar și infailibil, care folosește catalogul ca pe o armă cu ajutorul căreia obține ce vrea de la elevi. *Un dascăl modern* știe faptul că școala trebuie în primul rând să formeze, știe să coboare la nivelul de înțelegere al elevilor săi, știe să-i atragă cu o retorică a utilității practice, dar știe și să înlăture riscurile pe care le presupune relația de comunicare apropiată cu elevii, familiarismul și eroarea în formularea soluțiilor și sfaturilor date elevilor.

Ridicarea învățământului românesc la nivelul standardelor educaționale europene, mereu reînnoite, necesită modernizarea și eficientizarea strategiilor didactice aplicate în procesul instructiv-educativ. Trecerea de la învățarea reproductivă la cea creativă prin rezolvarea de probleme, se face nu prin simpla schimbare a conținuturilor învățării prin reformă de curriculum; inovarea este susținută de metodologia didactică. Dascălul modern, competitiv, dinamizează întregul proces instructiv-educativ folosind o varietate de metode moderne, interactive și printr-o predare personalizată (individualizată), prin activități pe grupe, astfel încât cei doi factori implicați, profesorul și elevul, să interacționeze permanent având o finalitate comună: formarea și autoformarea.

Învățarea nu e un proces prin care transferăm un bagaj de cunoștințe dintr-o parte în alta, ci, un proces de transformare. E un proces de schimbare din ceva în altceva. Și procesul ăsta cere timp, cere resurse, cere răbdare, cere metodă, de aceea lucrurile trebuie luate în serios când vine vorba de învățare.

Parteneriatul în educație, conexiunea între școli, licee și universități pe de o parte și mediul lor înconjurător economic, administrativ și cultural pe de o parte, colaborarea cu familia elevilor sunt modalități majore de a recrea imaginea școlii moderne, *”școala cu ușile deschise”*.

Esențial ar fi ca toate școlile să aibă, pe lângă conținuturi, obiective și cadre cheie la fiecare materie și, pe lângă activitățile extrașcolare despre care se poate discuta separat, acel “portret” al elevului modern. Acesta (inspirat din formatul Bacalaureatului Internațional dar adaptat la ceea ce este nevoie în România)

ar trebui să conțină o serie de trăsături de caracter care să fie integrate în programe, care să fie prezente în viața de zi cu zi a școlii, care să fie discutate de către cadrele didactice la întâlnirile de pregătire profesională.

Astfel elevii ar trebui să devină:

- Persoane ce gândesc
- Capabili să comunice
- Posesorii unor principii cum ar fi onestitate, demnitate și responsabilitate
- Persoane cu o viziune echilibrată a realității care să-i ajute să poată lua decizii logice și etice
- Deschiși la minte – cu o toleranță și înțelegere a altor culturi
- Oameni ce reușesc să combine armonios dezvoltarea intelectului cu dezvoltarea fizică și psihică
- Capabili să-și evalueze părțile pozitive, limitele și experiențele astfel încât să-și poată urma propria dezvoltare

- Persoane capabile de compasiune, de empatie și respect pentru situațiile și sentimentele altora.

Dacă o școală își propune astfel de țeluri și are măsuri specifice de dezvoltare, evaluare și îmbunătățire, atunci acea școală este o școală bună.

În concluzie, calitățile unui profesor modern și competent pot fi sintetizate astfel: bun cunoscător al domeniului și al didacticii pe care o predă; promotor al unui sistem de valori în concordanță cu idealul educațional, contribuind la educația pentru o viață de calitate a individului și a colectivității; preocupat de cunoașterea personalității elevului, asistându-l în propria dezvoltare; conștient de faptul că "Educația nu este răspunsul la întrebare. Educația este calea spre răspunsul la toate întrebările". (William Allin)

Bibliografie:

1. Ionescu Miron; Radu Ioan, (coord.), Didactica modernă, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 2001
2. Marga A., Educația în tranziție, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1999
3. S. Frank Bristow & S. Patrick, 'An International Study in Competency Education: Postcards from Abroad', International Association for K-12 Online Learning iNACOL, October 2014, <http://www.inacol.org/wp-content/uploads/2015/03/CW-An-International-Study-in-Competency-Education-Postcards-from-Abroad-October-2014.pdf>

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

AUTORI: PROF. ÎNV. PRESC. MARIN IONELA

INSTITUȚIA: GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT „MAGIC YEARS”,

BUCUREȘTI

Am putea vorbi mult despre lacunele sistemului de învățământ și ceea ce este necesar de schimbat. Deja ne-am obișnuit ca, în fiecare an, sute de școli să-și deschidă porțile cu aceeași infrastructură deficitară, unele chiar fără autorizație de funcționare, ceea ce se traduce prin grupuri sanitare necorespunzătoare, clădiri neasigurate la incendiu, centrale nefuncționale, lipsa canalizării și lista poate continua.

România are un sistem de învățământ perimat. În cel puțin doisprezece ani, tinerii acumulează informații care într-o proporție copleșitoare nu le folosesc în viață. Să nu uităm că ies din școală fără a avea cunoștințe nici despre aspecte practice și esențiale precum introspecția, gestionarea conflictelor, cunoașterea de sine, dezvoltarea personală, educația financiară, consilierea vocațională, ca să nu mai vorbesc de retorică, filosofie, estetică sau artă.

Mediatizăm o dată pe an reușita câtorva elevi la universități de renume internațional - Harvard, Cambridge, Oxford sau MIT - uitând că ei sunt excepția, vârful de lance, produsul muncii proprii și al susținerii părinților, în toate cazurile. Pentru majoritatea tinerilor, este frustrant ca, după atâția ani de școală, instituțiile de învățământ să nu le fi oferit instrumentele necesare pentru a se descurca în viață. Un sistem bun de învățământ te pregătește pentru viață, inclusiv pentru a depăși eșecuri și dezamăgiri. Realitatea este că schimbările structurale ale unui sistem vechi au loc pe parcursul câtorva generații, iar a ne ascunde după degete sau a nega acest fapt nu ajută deloc.

Familia și școala

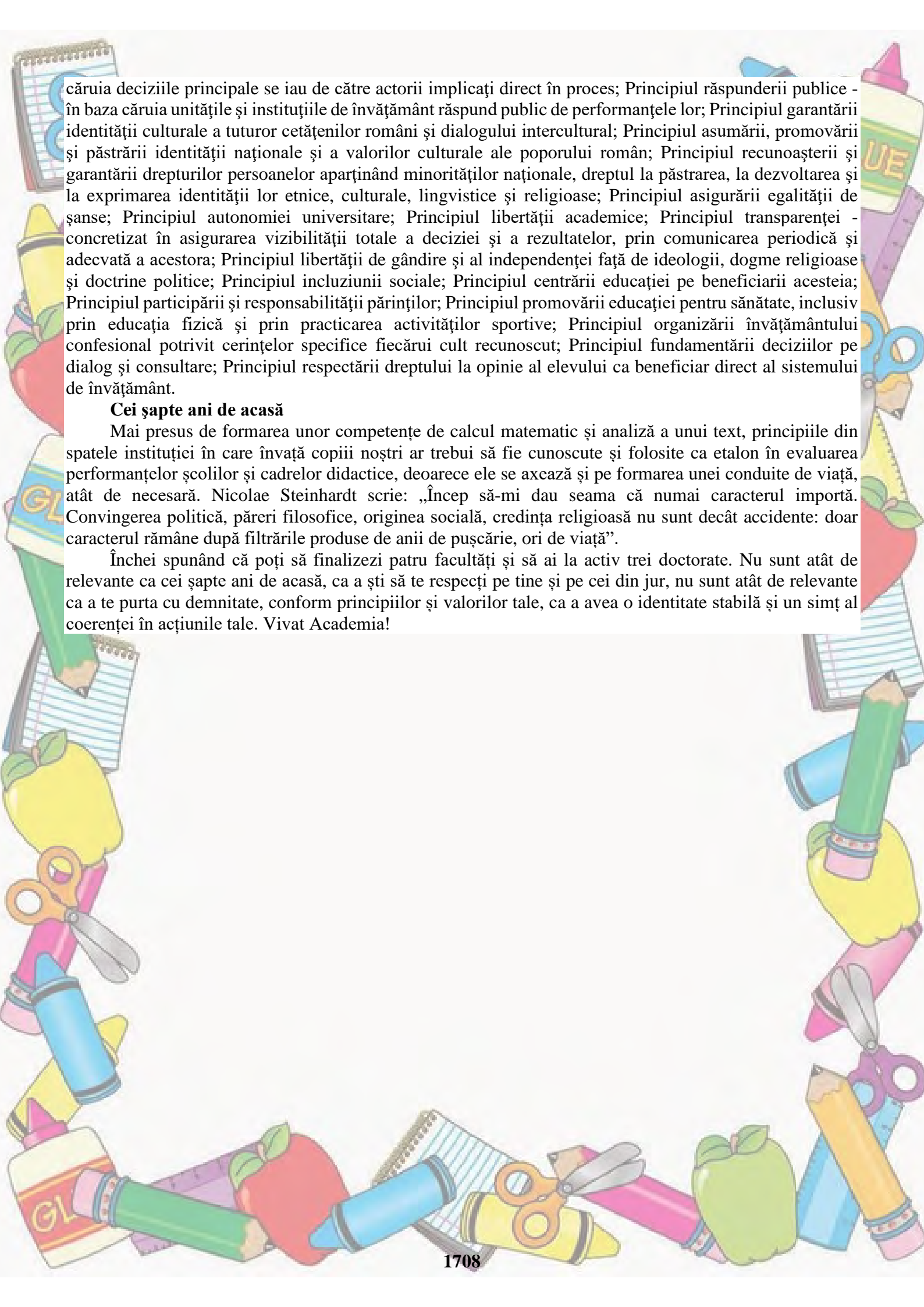
Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite (conștient sau nu!) o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Dincolo de sincopile sistemului de învățământ, există atât de mulți oameni cu vocație, gata să-și ofere suportul și expertiza pentru rezolvarea provocărilor. Aceasta este o chemare la responsabilitate: ceea ce sădești în copilul tău de timpuriu va fi potențat și dezvoltat de școală, dependent de implicarea ta. Mai târziu, adultul format va fi o valoare pentru societate, un om cu simț civic, responsabil și moral... sau nu. La nivel micro, cum arată familia, așa arată și școala, iar la nivel macro, cum arată școala, așa arată și țara. În esență este vorba despre interdependență, conectare. Suntem dependenți unii de alții: școala nu poate să-și atingă scopurile fără susținerea familiei și invers.

Principiile educației în România

M-am întrebat care sunt, în fond, principiile după care sistemul de învățământ din țara noastră se ghidează și, citindu-le, am realizat că puțini dintre noi le cunoaștem sau le-am parcurs măcar o dată, deși am stat ani mulți pe băncile școlii. Legea educației naționale din 2011, la articolul 3, descrie principiile care guvernează învățământul preuniversitar și superior, precum și învățarea pe tot parcursul vieții din România. Acestea sunt: Principiul echității - în baza căruia accesul la învățare se realizează fără discriminare; Principiul calității - în baza căruia activitățile de învățământ se raportează la standarde de referință și la bune practici naționale și internaționale; Principiul relevanței - în baza căruia educația răspunde nevoilor de dezvoltare personală și social-economică; Principiul eficienței - în baza căruia se urmărește obținerea de rezultate educaționale maxime, prin gestionarea resurselor existente; Principiul descentralizării - în baza

căruia deciziile principale se iau de către actorii implicați direct în proces; Principiul răspunderii publice - în baza căruia unitățile și instituțiile de învățământ răspund public de performanțele lor; Principiul garantării identității culturale a tuturor cetățenilor români și dialogului intercultural; Principiul asumării, promovării și păstrării identității naționale și a valorilor culturale ale poporului român; Principiul recunoașterii și garantării drepturilor persoanelor aparținând minorităților naționale, dreptul la păstrarea, la dezvoltarea și la exprimarea identității lor etnice, culturale, lingvistice și religioase; Principiul asigurării egalității de șanse; Principiul autonomiei universitare; Principiul libertății academice; Principiul transparenței - concretizat în asigurarea vizibilității totale a deciziei și a rezultatelor, prin comunicarea periodică și adecvată a acestora; Principiul libertății de gândire și al independenței față de ideologii, dogme religioase și doctrine politice; Principiul incluziunii sociale; Principiul centrării educației pe beneficiarii acesteia; Principiul participării și responsabilității părinților; Principiul promovării educației pentru sănătate, inclusiv prin educația fizică și prin practicarea activităților sportive; Principiul organizării învățământului confesional potrivit cerințelor specifice fiecărui cult recunoscut; Principiul fundamentării deciziilor pe dialog și consultare; Principiul respectării dreptului la opinie al elevului ca beneficiar direct al sistemului de învățământ.

Cei șapte ani de acasă

Mai presus de formarea unor competențe de calcul matematic și analiză a unui text, principiile din spatele instituției în care învață copiii noștri ar trebui să fie cunoscute și folosite ca etalon în evaluarea performanțelor școlilor și cadrelor didactice, deoarece ele se axează și pe formarea unei conduite de viață, atât de necesară. Nicolae Steinhardt scrie: „Încep să-mi dau seama că numai caracterul importă. Convingerea politică, păreri filosofice, originea socială, credința religioasă nu sunt decât accidente: doar caracterul rămâne după filtrările produse de anii de pușcărie, ori de viață”.

Închei spunând că poți să finalizezi patru facultăți și să ai la activ trei doctorate. Nu sunt atât de relevante ca cei șapte ani de acasă, ca a ști să te respecti pe tine și pe cei din jur, nu sunt atât de relevante ca a te purta cu demnitate, conform principiilor și valorilor tale, ca a avea o identitate stabilă și un simț al coerenței în acțiunile tale. Vivat Academia!

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

INSTIT. MARIN LARISA-MIHAELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DR.AL.ȘAFRAN”, BACĂU

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite (conștient sau nu) o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție(familia și școala) are roluri bine definite, însă împreună se completează și se potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate.

Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

La nivel micro, așa cum arată familia, așa arată și școala, iar la nivel macro, cum arată școala, așa arată și țara. În esență este vorba de interdependență, conectare. Suntem dependenți unii de alții: școala nu poate să-și atingă scopurile fără susținerea familiei și invers.

Închei prin a spune că deși ai trei facultăți, nu sunt atât de relevante ca cei 7 ani de acasă, ca a ști să te respecti pe tine și pe cei din jur, nu sunt atât de relevante ca a te purta cu demnitate, conform principiilor și valorilor tale, ca a avea o identitate stabilă și un simț al coerenței în acțiunile tale.

Bibliografie:

Ecaterina Adina Vrasmas, „Consilierea și educația părinților”, ed.Aramis, 2002

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF MARIN NUȚI,

LICEUL TEHNOLOGIC NR. 1 BORCEA, JUD CĂLĂRAȘI

Școala trebuie să urmărească tot timpul că tânărul să părăsească băncile ei nu ca specialist, ci ca o personalitate armonioasă. Albert Einstein

Dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familiali, școlari, comunitari. Factorii familiali sunt cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase. Familia are un rol foarte important în dezvoltarea copiilor, atât din punct de vedere intelectual, cât și fizic, moral și estetic. Părinții sunt cei care le asigură hrana, haine, cărți, ceea ce îi determină pe copii să înțeleagă că au datoria să împlinească așteptările pe care le au adulții de la ei.

Părinții, copiii și comunitatea se influențează reciproc. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului majoritatea cunoștințelor uzuale, fiind cea care dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică *cei șapte ani de acasă*. Părinții trebuie să facă front comun cu profesorii, întrucât toți doresc dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin ședințe și lectorate cu părinții. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Rolul școlii nu este numai de a transmite știința de carte, ci și bunele maniere. Comportamentele formate în școală, trebuie să își găsească ecou în familie pentru a fi însușite ca obiceiuri normale, firești.

Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală. Colaborarea și cooperarea părinților cu școala sunt eficiente ambilor factori. Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivații, printre care ar putea fi: părinții își cunosc copiii și doresc să îi descopere ca elevi, părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea sarcinilor de elev de către copilul lor. O comunicare optimă cadru didactic și familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a evita comportamentele negative.

În societatea postmodernă, familia se exprimă prin intermediul membrilor maturi, cu autoritate și cu experiență, deoarece ei înțeleg diferit limitele și oportunitățile pieței muncii și își pot asuma rolul de ghizi profesionali. Tot familia își asumă rolul important de a-l ghida pe copil în alegerea carierei. Cea mai importantă influență este exemplul personal. Modelul părintelui care găsește satisfacții în profesia sa, va convinge copilul să aleagă aceeași cale.

În concluzie, în educație trebuie să se implice atât familia, cât și școala, în egală măsură, astfel încât să pregătească viitorii specialiști de care piața muncii are nevoie și să ofere satisfacția împlinirii profesionale a educaților.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR VIRGINIA MARIN

PROF. ÎNV. PRIMAR ALINA NICOLETA PANAIT

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GEO BOGZA”

Cartea de vizită a fiecărui individ în societate se oglindește în educația pe care a primit-o de-a lungul timpului. Ea include atât pregătirea obținută în școală, cât și comportamentul și atitudinea oamenilor. Când spunem despre o persoană că este educată, ne referim nu numai la competențele pe care le-a dobândit prin activitatea școlară, ci și la o purtare aleasă și cuviincioasă, care dovedește o bună creștere. Politețea a fost, este și va fi mereu indispensabilă oricărui om, indiferent de societatea în care trăiește.

O conduită frumoasă se învață încă din copilărie, începând cu primul cuvânt rostit de prunc. Părinții îi îndrumă apoi pașii în viață, iar bunicii îi încântă serile cu povești din lumea de demult. O îndatorire fundamentală revine, așadar, părinților și anume, aceea de a-și pregăti copilul pentru a se integra în societate și a relaționa cu oamenii. Ei trebuie să contribuie la creșterea și educarea unei personalități echilibrate, care să atragă simpatia tuturor, celor mici și celor mari deopotrivă. Așa cum copilul se va comporta în familie, tot așa se va purta și în societate, pentru că societatea nu este decât o „familie”, însă mult mai numeroasă. Dacă în familie copilul nu poate face orice își dorește, cu atât mai mult în societate nu se poate purta oricum. Englezii susțin că politețea trebuie introdusă în comportamentul copiilor înainte de a împlini cinci ani. Mai târziu va fi mult mai greu.

În cei dintâi ani ai săi, mica ființă omenească este înclinată spre imitație. Astfel, cea mai bună modalitate de a-l obișnui pe copil cu bunele maniere este ca părinții înșiși să constituie un bun exemplu pentru el, atât din punct de vedere al comportamentului, cât și al atitudinii. Toți cei din casă trebuie să fie calmi și să aibă o conduită civilizată, să se adreseze politicos atât lui, cât și unuia altuia, și, nu în ultimul rând, să îl felicite și să îl laude ori de câte ori micuțul se dovedește a fi bine crescut. În acest fel copilul este stimulat să folosească și el un comportament adecvat. Părinții trebuie să se poarte cu prichindelul exact așa cum își doresc să se comporte și acesta cu ei.

Nu degeaba se spune despre copil că este „oglanda” părinților săi, prin aceasta înțelegând că buna cuviință a copilului depinde de gradul de educație al părinților.

Odată intrat în școală, copilul își îndreaptă toată atenția spre învățător, care devine noul său model demn de urmat. Dascălul trebuie să-l învețe nu numai să citească, să scrie și să socotească, ci și cum să aibă o purtare naturală și agreabilă, adică să aibă o conduită civilizată, respectând niște reguli și norme care s-au impus și modificat de-a lungul timpului, având toate un numitor comun: a nu-l deranja pe semenul tău, ci a-l face să se simtă bine în preajma ta. Totodată, trebuie să îl învețe că anumite lucruri nu se fac nu pentru că i se interzice, ci pentru că produc rău altora, îl deranjează atât pe el, cât mai ales pe cei din jurul lui.

Politețea este, așadar, „ceva” care se învață, iar cu cât acest lucru are loc mai devreme, cu atât viața noastră va fi mai ferită de surprize dezagreabile. Politețea este calitatea omului bine crescut, spune un proverb românesc. Există copii bine crescuți, care știu să vorbească și să se poarte frumos, în mijlocul cărora este o bucurie să te aflu. Mai târziu, în viață, aceștia vor deveni oameni stimați și apreciați de semenii lor, vor avea succes. Din contră, cei care nu au învățat să se poarte civilizată vor fi respinși, vor deveni răi și se vor afla permanent în conflict cu cei din jur.

Personal, consider că este necesar ca încă din clasele primare să învățăm elevii cum arată și cum se comportă o persoană educată, să-i învățăm, cu alte cuvinte, bunele maniere. Acestea le modelează comportamentul în societate și îi învață ce înseamnă respectul, iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Bunele maniere îl ajută pe copil să-și dezvolte simțul respectului de sine și încrederea în propria persoană. Pregătit încă de mic în acest sens, el va deveni o persoană adultă manierată, iar gesturile de politețe și respect vor constitui un reflex, vor veni ca un lucru firesc în comportamentul cotidian. O conduită frumoasă va aduce numai bucurii, dragoste, aprecierea semenilor și, de ce nu, succesul. Un copil manierat este întotdeauna mai apreciat de către adulți și mai ușor acceptat de către cei de vârsta lui, de aceea va avea doar

de câștigat. „Politețea nu te costă nimic și, totuși, cu ea cumperi tot, uneori chiar lucruri pe care cu bani nu le-ai putea dobândi.” (Lady Montagne)

Școala reprezintă, alături de familie, un factor important în educarea copilului în spiritul valorilor morale, în formarea lui ca om, precum și în dobândirea unei purtări alese. Educația nu se oprește, însă, la această vârstă. Nu e niciodată prea târziu să mai înveți ceva. Dar politețea, respectiv bunele maniere, trebuie însușite în primul rând la vârsta copilăriei, pentru că altfel nu vor mai putea fi învățate niciodată.

Nouă, dascălilor, ne revine această sarcină specială de a-i obișnui de mici cu bunele maniere. A-i învăța să fie politicoși este un proces zilnic, care va dura în timp și în care vor exista nenumărate ocazii de a-i îndruma în direcția corectă. Acestea constituie „cheia” către succesul lor social, iar calitatea educației oferite reprezintă baza devenirii umane într-o lume morală, civilizată și plină de respect față de semenii.

Pe treptele ce duc, în devenirea lor, către putere, frumusețe și desăvârșire, se mai cuvine să deprindă, încă de pe acum, alături de bucuriile jocului și satisfacția muncii și a învățării, regulile unei conduite frumoase, fără de care luminile științei, bucuria jocului și satisfacțiile muncii ar fi de prisos.

Citându-l pe Platon, educația este „cel mai frumos dar pe care-l poate primi omul”, iar noi, dascălii, trebuie să fim mândri că suntem aceia care oferim educație acestor puișori nevinovați.

„Copilul nu datorează părintelui viața, ci creșterea” spunea marele istoric Nicolae Iorga. Parafrazând, putem spune că elevul nu datorează școlii doar instrucția, cât, mai ales, educația.

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. MARINCĂU DANIELA

Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi, școală și familie trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

Cauzele unor eșecuri școlare sunt multiple, dar școala are sarcina de a le depista și de a interveni, uneori, când este cazul, în situațiile delicate. Un sfat la timp, o îndrumare competentă, vizita la domiciliu sunt mijloace care pot da rezultate favorabile în creșterea randamentului școlar. S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jignește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățătura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățatură le pun pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățatură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate

De asemenea, prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

Deci, ca primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

Părinții trebuie să devină colaboratori activi ai dascălului, să cunoască scopul și sarcinile, metodele educative, să devină conștienți de răspunderea pe care o au în fața societății.

În convorbirile cu părinții este foarte important tonul folosit de profesor. Nu am fost niciodată un acuzator al elevilor pentru a nu declanșa în părinți reacția de apărător al acestora, fapt care face imposibilă colaborarea cu familia. Am căutat ca părinții să vadă că le întind o mână prietenească pentru ca prin eforturi comune copilul lor să ajungă în rândul celor mai buni.

De asemenea, la orele de dirigenție, cât și în cadrul ședințelor cu părinții am dezbătut teme ca: *Vă cunoașteți copilul?, Rolul mamei, Rolul tatălui, Meseria de a fi părinte, Frumusețea comportării, Ziua mea de lucru, Copilul față în față cu părinții.*

Întocmirea fișelor pedagogice a fost mereu în atenția mea. Am realizat caracterizări individuale și caracterizarea clasei privită în ansamblu, iar pe baza acestora am proiectat strategiile instructiv-educative pentru atingerea țelului pe care mi l-am propus- succesul școlar.

Deci, factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur

mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Bibliografie

Pescaru-Băran, A.- *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004

Nicola, I.- *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE – ȘCOALĂ

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR:

MARINESCU CRISTINA FLORENTINA

INSTITUȚIA DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA NR. 44, BUCUREȘTI

Educația este foarte importantă în cadrul societății. Aceasta reprezintă baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității. Educația școlară, care cuprinde metodele tradiționale – de bază și universitară, nu s-a schimbat prea mult de-a lungul timpului. Cu toate acestea, transformarea digitală a modificat semnificativ felul în care este văzut acest proces. Educația înseamnă, însă, mult mai mult decât instruire formală – aceasta poate începe încă de la naștere și se manifestă în toate mediile sociale în care este prezent individul.

Învățarea formală este o formă de educare ce are loc, de obicei, în incinta unei instituții școlare. Se referă la cunoștințele academice de bază pe care un copil le învață într-un mod formal. Unele dintre exemplele de educație formală sunt învățarea la clasă, certificarea institutului sau educația planificată a diferitelor discipline cu o programă adecvată, dobândită prin participarea la o instituție.

Educația informală se referă la modul în care persoanele învață în afara clasei. Un elev care face parte dintr-un sistem educațional formal poate avea parte și de o educație informală. De pildă, un copil de clasă primară poate susține educația formală frecventând școala, iar după să participe la programe after school, precum cursuri de limbi străine, tabere sau excursii, care îi ajută să-și descopere și alte abilități. Cel mai bun predictor al succesului elevilor este măsura în care familiile încurajează învățarea acasă și se implică în educația copilului lor. Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

În timp ce tehnologia și instrumentele digitale pot ajuta familiile să rămână informate, elevii își pot pierde interesul pentru școală atunci când părinții nu le oferă sprijinul. Pe de altă parte, profesorii observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor, astfel încât pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui.

Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici. În familie copilul trebuie să respecte un program stabilit riguros cu activități, reguli, responsabilități. Disciplina, menținerea ordinii asigură eficiența activității școlare. Dacă copilul este obișnuit de mic cu un program organizat, dacă a fost învățat și a înțeles că trebuie să accepte respectarea regulilor impuse, atunci el va fi cu siguranță mult mai cooperant, ușor de educat și vor apărea pe parcurs rezultatele bune aducând satisfacții tuturor. Părinții sunt adeseori presați de problemele cotidiene și poate uneori nu se adresează în cel mai potrivit mod copilului ori nu dau destulă importanță problemelor lui. Situațiile acestea afectează școlarul, așa că părintele trebuie să caute să inspire entuziasm, energie pozitivă, încredere în depășirea obstacolelor ce se ivesc.

De când copilul începe școala și până la finalizarea acesteia, trebuie menținută o relație strânsă cu părinții în ceea ce privește dezvoltarea lui către viața de adult. Nu numai copilul, cât și părinții trec prin diferite etape care îi supun la diverse încercări de ordin psihic, de aceea este importantă antrenarea părinților în munca educativă a școlii.

Școala are un rol major în formarea personalității oamenilor. Profesorul trebuie să cunoască bine condițiile vieții de familie unde trăiește copilul. Acest lucru se realizează prin vizitarea familiei, pentru cunoașterea condițiilor de viață, activitatea și odihna. Relația dintre părinți și copii, precum și climatul familial, în general, reprezintă motive de îngrijorare în ceea ce privește dezvoltarea fizică și psihică normală a copilului. Școala nu îl poate învăța pe individ totul, iar educația nu se bazează numai pe școală, chiar dacă mulți o atribuie strict școlii. Acest lucru este o greșală, părinții având obligația de a se asigura că există

condițiile necesare pentru o educație pozitivă atât la școală, prin implicarea lor în activitățile elevilor, cât și acasă, unde copilul se simte protejat și unde anumite rețineri, pe care le are acesta la școală, dispar.

În concluzie, menționez faptul că educația nu ține numai de însușirea unor norme sociale specifice traiului uman sau de un anumit tip de comportament, ci își are originea în mediile de dezvoltare ale individului și în percepțiile sale despre lume, deoarece acestea îl vor însoți de-a lungul existenței sale.

BIBLIOGRAFIE:

1. Bunescu Ghe., Alecu G. , Badea D. – Educația părinților . Strategii și programe, E.D.P., București, 1997;
2. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților , Editura Aramis, 2002;
3. Nica I., Țopa L. – Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I , E.D.P., București, 1974;
4. Buzdugan, T. (2007). Psihologia pe înțelesul tuturor. Editura Didactică și Pedagogică. București.

ROLUL FAMILIEI IN EDUCATIA COPILULUI PANA LA SAPTE ANI

PROF. INV. PRIMAR MARINESCU GABRIELA

SC. GIMNAZIALA „MIHAIL KOGALNICEANU,, BUZAU

Copilul de sase – sapte ani vine in mediul scolar cu un bagaj de comportamente, atitudini , valori, capatate nu doar in gradinita, ci si in familie. Ar trebui sa primeze ,, in familie,,.

Deseori, un gest considerat nepotrivit în comportamentul unei persoane, determină folosirea expresiei „îi lipsesc cei șapte ani de acasă“ .

Dar, ce se înțelege de fapt, prin această expresie ? Care este rolul acestei perioade de formare, până la 7 ani, în viața noastră de mai târziu?

Cei 7 ani de acasă reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a existenței lor. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Așa cum procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului, ca un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața acestuia.

Primele elemente ale comportamentului civilizată și de bună creștere sunt oferite copiilor în familie prin purtarea părinților și mai apoi prin sfaturi și educație. Treptat, cei mici vor deprinde reguli de bună purtare și mai apoi bunele maniere atât de necesare conviețuirii în societate, puterea exemplului personal al părinților în însușirea unui comportament civilizată, fiind esențială în primii ani de viață ai copilului.

Cei 7 ani de-acasă sunt cheia către succesul social al copilului. Educația acestuia constă în ceea ce el trăiește în familie. Copilul trăiește faptele părinților , care-i vor servi de model, și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Că aceștia trebuie să învețe cum să se comporte cu ceilalți, este răspunderea părinților, de a-i obișnui de mici cu bunele maniere.

Pentru că primii șapte ani sunt esențiali în formarea caracterului său, copilul trebuie ajutat să deprindă obiceiuri sănătoase și maniere elegante. Micuțul învață care sunt principiile și valorile după care va trebui să se ghideze în viață, în situații dintre cele mai diverse , descoperă cum sa aibă grijă de corpul și de lucrurile lui, ce este recomandat să mănânce, cum să își ajute părinții și cum să se bucure de încrederea și aprecierea oamenilor cu care interacționează.

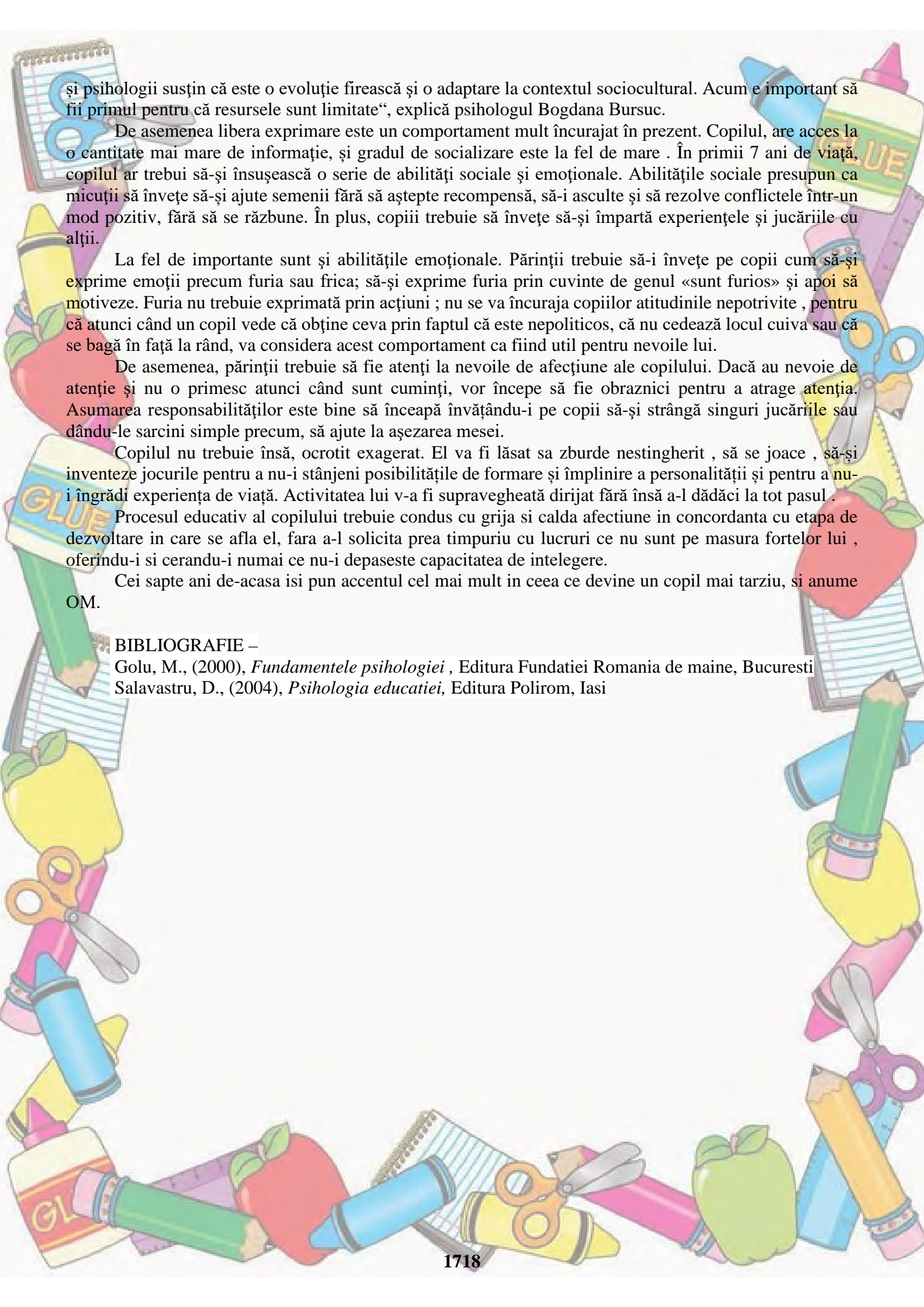
Tot ceea ce se omite sau se greșește acum în educație este în dauna copilului. Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar se va face mult mai anevoios , într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el.

Cat poti recupera in primii ani de scoala cu un copil care este neglijat total in familie? Cand ai de-a face cu familia de rromi, care sunt lipsite de educatie, care traiesc de la o zi la alta cu gandul ca la scoala copilul trebuie sa faca totul? Ca lui, ca parinte, nu-i revine nicio obligatie, nicio responsabilitate?

Bunele maniere sunt cartea noastră de vizită. Felul în care ne comportăm are o puternică influență asupra relațiilor cu familia, prietenii, colegii, și, în cele din urmă, de acest lucru depinde dacă avem sau nu succes în viață. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fim noi, părinții, un bun model pentru ei, începând prin a-i învăța lucruri simple încă de la vârstă fragedă: să salute, să spună „te rog”, „poftim”, „mulțumesc”.

Dacă în trecut se punea mare preț pe politețe, acum părinții sunt sfătuiți să-și învețe copiii să-și asume responsabilități. Socializarea, asumarea responsabilităților și exprimarea emoțiilor sunt o parte dintre abilitățile pe care un copil trebuie să și le însușească în cei 7 ani de acasă, părinții fiind adevărate modele. Dacă micuții sunt crescuți de bone sau bunici, comportamentul acestora trebuie să coincidă cu al părinților, în caz contrar, copiii riscând să fie bulversați și să testeze diverse atitudini în funcție de conjunctură.

Dacă, cu 30-40 de ani în urmă se punea preț pe regulile de politețe, astăzi sunt valorizate vigilența și inițiativele. Educația primită în prezent de copii în cei 7 ani de acasă diferă de cea primită acum 30 de ani,

și psihologii susțin că este o evoluție firească și o adaptare la contextul sociocultural. Acum e important să fii primul pentru că resursele sunt limitate“, explică psihologul Bogdana Bursuc.

De asemenea libera exprimare este un comportament mult încurajat în prezent. Copilul, are acces la o cantitate mai mare de informație, și gradul de socializare este la fel de mare . În primii 7 ani de viață, copilul ar trebui să-și însușească o serie de abilități sociale și emoționale. Abilitățile sociale presupun ca micuții să învețe să-și ajute semenii fără să aștepte recompensă, să-i asculte și să rezolve conflictele într-un mod pozitiv, fără să se răzbune. În plus, copiii trebuie să învețe să-și împartă experiențele și jucăriile cu alții.

La fel de importante sunt și abilitățile emoționale. Părinții trebuie să-i învețe pe copii cum să-și exprime emoții precum furia sau frica; să-și exprime furia prin cuvinte de genul «sunt furios» și apoi să motiveze. Furia nu trebuie exprimată prin acțiuni ; nu se va încuraja copiilor atitudinile nepotrivite , pentru că atunci când un copil vede că obține ceva prin faptul că este nepoliticos, că nu cedează locul cuiva sau că se bagă în față la rând, va considera acest comportament ca fiind util pentru nevoile lui.

De asemenea, părinții trebuie să fie atenți la nevoile de afecțiune ale copilului. Dacă au nevoie de atenție și nu o primesc atunci când sunt cumiți, vor începe să fie obraznici pentru a atrage atenția. Asumarea responsabilităților este bine să înceapă învățându-i pe copii să-și strângă singuri jucăriile sau dându-le sarcini simple precum, să ajute la așezarea mesei.

Copilul nu trebuie însă, ocrotit exagerat. El va fi lăsat să zburde nestingherit , să se joace , să-și inventeze jocurile pentru a nu-i stânjeni posibilitățile de formare și împlinire a personalității și pentru a nu-i îngrădi experiența de viață. Activitatea lui va fi supravegheată dirijată fără însă a-l dădăci la tot pasul .

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se afla el, fără a-l solicita prea timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui , oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Cei șapte ani de-acasă își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu, și anume OM.

BIBLIOGRAFIE –

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei* , Editura Fundatiei Romania de maine, Bucuresti
Salavastru, D., (2004), *Psihologia educatiei*, Editura Polirom, Iasi

**EDUCATIA COPILULUI TAU:
DE CE ACASA ESTE UN LOC ESENTIAL DE EDUCATIE**

**PROF. MARIOARA GEORGETA MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ PUTINEIU**

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoaștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la IMITAȚIE și ÎNVĂȚARE, după modelul dat de părinți. Educația pe care copilul o primește de la părinți, în primii 7 ani de viață, își pune amprenta pentru întreaga viață.

Meseria de părinte este cea mai grea meserie din lume dar în același timp cea mai frumoasă și aducătoare de bucurie și satisfacții.

Împovărați de grijile cotidiene, părinții acordă, din păcate, din ce în ce mai puțin timp educației copiilor, comunicării cu ei, petrecerii unui timp de calitate în compania lor. Însă, unii părinți nu pierd prilejul de a le face câte „o lecție” de morală copiilor atunci când greșesc sau când primesc note mici la școală. Alți părinți, dimpotrivă, apelează la o protecție exagerată a copilului, ceea ce conduce la incapacitatea acestuia de a se adapta la cerințele societății. Copilul, membru al unei familii mai mult sau mai puțin numeroase, trebuie să se adapteze noilor condiții și să acționeze în conformitate cu ceea ce este de dorit din punct de vedere social, atât pentru stabilitatea familiei sale cât și pentru păstrarea echilibrului în plan psihic și social.

Familia poartă cea mai mare responsabilitate pentru cum își educă copiii, dar multe dintre lucruri îi scapă de sub control, deoarece acestea se învață din situațiile concrete de viață.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Există mulți părinți, din păcate - care considera ca educația copiilor este datoria exclusivă a scolii. ACASA este însă locul unde se pun cărămizile temeliei educației solide a copilului. Iar studiile arată: copiii părinților implicați în educația lor de acasă - sunt mult mai motivați să obțină rezultate bune și au o atitudine pozitivă la adresa scolii și procesului educațional. Iar ulterior se bucură de mai mult succes în viață.

Misiunea de educație a copiilor noștri nu se afla doar în mâinile scolii. Părinții trebuie să înțeleagă că chiar și înainte de grădiniță - există o școală numită ACASA, locul în care un copil învață etica de bază și conduita primară de viață.

Bineînțeles și în România, ca și alte țări - părinții își doresc învățători și profesori de calitate care să le educe și ghida copilul către școli superioare și ulterior către succes în viață. Atenția și importanța pe care o dau părinții SCOLII este deci de înțeles - și tocmai de asta, vedem zilnic dezbateri în presa românească despre învățământul românesc - ba că nu sunt manuale, ba că școala nu e bună, ba că profesorii nu sunt

buni. Realitatea este însă aceea ca majoritatea părinților fac prea puțin pentru a contribui la succesul școlar al copilului.

Părinții trebuie să realizeze că ei sunt cei care împart cu profesorul succesul sau insuccesul copilului la școală.

Iar realitatea începe de la părinți și maniera de educație pe care o abordează acasă.

Și părinții au teme în punerea bazei educației copilului

- să petreacă timp de calitate cu copilul oferindu-i dragoste și suport emoțional ne-condiționat
- să joace jocurile educative - care pun bazele educației primare: învățarea literelor și numerelor, a figurilor geometrice
- să îl ajute la teme - când e cazul
- să "fie acolo" În cazul părinților care, din motive economice - pleacă în altă țară la muncă și își lasă copiii în grija altor persoane - datele statistice despre succesul școlar al copiilor nu sunt deloc încurajatoare

FACTORII PSIHO - PEDAGOGICI DE ORDIN FAMILIAL AI INADAPTĂRII ȘCOLARE

PROF. ÎNV. PRIMAR MARTINAȘ PATRICIA

LICEUL TEORETIC „LASCĂR ROSETTI” RĂDUCĂNENI, IAȘI

Inadaptarea comportamentală a unor elevi vizează, în principal, tulburările de relaționare a elevilor în cauză cu părinții, profesorii, colegii și încălcarea regulilor colectivității școlare sau extrașcolare. Paleta acestor tulburări este largă, ea cuprinzând atât modificări comportamentale mai puțin grave sub raport juridic (penal), dar supărătoare, de tipul minciună, inconsecvență comportamentală, violențe verbale, copiatul la ore, fumatul ostentativ, bruscarea de către băieți a fetelor, refuzul de a saluta, diferite atitudini nonconformiste, cât și abaterile grave de la normele morale și legislația penală, cum sunt: furtul repetat, vagabondajul, actele de spargere sau tâlhărie, consumul curent de alcool sau droguri, prostituție, etc. Pentru a fi luate măsurile profilactice necesare scăderii numărului de conduite deviante în școală, trebuie să ținem seama de rolul factorilor individuali și al celor sociali, respectiv familia și școala.

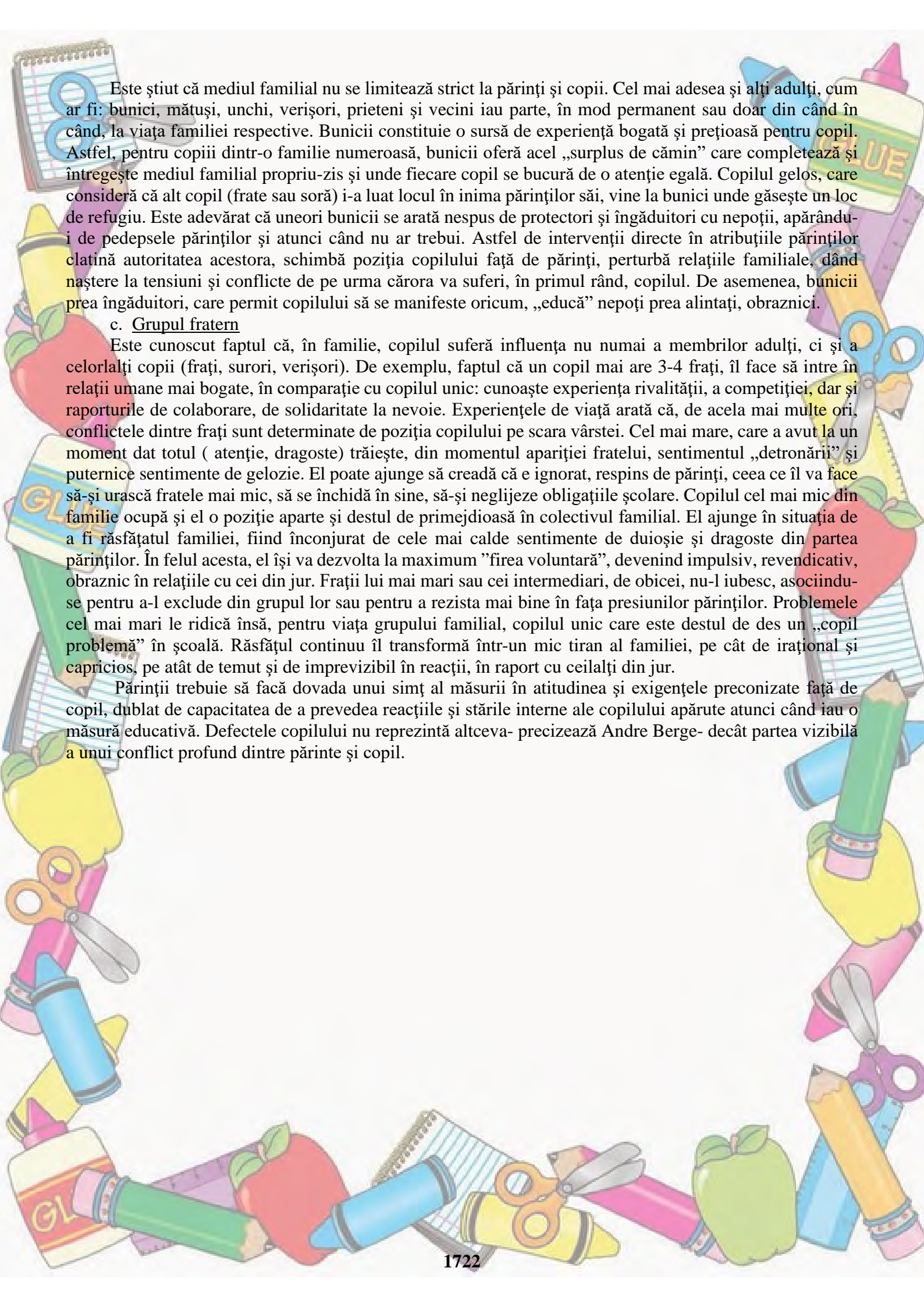
Familia, prin tonalitatea și atmosfera sa afectivă, prin dimensiunea sa culturală și gradul ei de integrare socială, constituie un mediu educativ determinant. Orice dezacorduri și tensiuni existente în mediul familial vor genera în conștiința copilului îndoieli, reticențe sau reacții neadaptative. Dintre factorii familiari care pot genera tulburări comportamentale la copii, menționăm:

a. Deficit de climat familial și de structură familială

Familia reprezintă „un soi de personalitate colectivă”, a cărei armonie generală influențează echilibrul psihologic al fiecăreia dintre părți. Faptele de viață arată, în acest sens, că diferitele însușiri moral-volitice ale copilului cum ar fi, inițiativa și fermitatea în acțiuni, curiozitatea, spiritul obiectiv de autoevaluare etc., depind de o serie de trăsături pe care le are familia în care copilul trăiește. Astfel, există familii reprimatoare, care înăbușă spiritul de independență al copilului, și familii liberale care dezvoltă inițiativele acestuia. De asemenea, sunt familii integrate social, sigure de ele, care prezintă un grad ridicat de receptivitate socială, și familii la limita integrării, nesigure, închistate, refractare la tot ce apare nou pe plan social. Nu mai puțin interesante sunt așa - numitele familii active și pasive. În cazul celor active, principala însușire este aceea de a se afirma, de a lupta cu greutățile, de a se impune, în sensul bun al cuvântului, în societate; ele încurajează, la membrii mai tineri ai familiei, la formarea dinamismului, a încrederii în sine, a motivației muncii. Familiile pasive, indiferente, generează sentimentul de eșec, de neîncredere în viață, de descurajare în lupta cu obstacolele întâlnite în activitate.

Părinții formează, se știe, miezul grupului familial. Absența temporară a unuia dintre părinți, situația de deces a unuia sau a ambilor părinți, etc. reprezintă tot atâtea condiții cu răsunet diferit asupra mediului familial și al echilibrului psihic al copilului. În familia adoptivă, de exemplu, alcătuită de obicei din părinți mai vârstnici și dintr-un singur copil, înfiat sau luat sub ocrotire, întreaga afecțiune și grijă se îndreaptă, de regulă, spre acest copil. Săturat și plictisit de atâtea atenții, copilul va adopta atitudinea minimei rezistențe față de greutate, față de efort. În familiile disociate, deseori cu doi părinți, deși despărțiți, revendică, în aceeași măsură copilul, fiecare dintre ei căutând să-l atragă de partea lui și să-l instige împotriva celuilalt, pentru a-l compromite. Impresionante sunt, în această privință, cazurile acelor copii deveniți confidentul unuia sau altuia dintre părinți: aflați în postura de consolator, de „suport afectiv” al unuia dintre părinți, acești copii își dau seama de prăbușirea condițiilor securității vieții lor de familie, ceea ce îi face să devină blazați și neîncredători în oameni. În cazul copiilor orfani sau abandonati, care se află în grija asistenței maternale, cu toată atenția care li se acordă, le lipsește mediul afectiv familial. De aceea, din rândul acestora se detașează, uneori, copilul depresiv, descurajat, aflat în continuă căutare de afectivitate, de încredere și înțelegere din partea celor din jur. O situație specială o reprezintă acele familii cu o ambianță a căminului apăsătoare, ca rezultat al unor certuri continue dintre părinți. Aceste familii creează un mediu nefavorabil dezvoltării psihice a copilului; o atmosferă familială prea tristă sau prea agitată, caracterizată prin certuri, injurii, brutalități, se răsfrânge în sens negativ asupra psihicului copilului, provocându-i tulburări emoționale puternice.

b. Copilul și divergențele educative dintre membrii adulți ai familiei

Este știut că mediul familial nu se limitează strict la părinți și copii. Cel mai adesea și alți adulți, cum ar fi: bunici, mătuși, unchi, verișori, prieteni și vecini iau parte, în mod permanent sau doar din când în când, la viața familiei respective. Bunicii constituie o sursă de experiență bogată și prețioasă pentru copil. Astfel, pentru copiii dintr-o familie numeroasă, bunicii oferă acel „surplus de cămin” care completează și întregeste mediul familial propriu-zis și unde fiecare copil se bucură de o atenție egală. Copilul gelos, care consideră că alt copil (frate sau soră) i-a luat locul în inima părinților săi, vine la bunici unde găsește un loc de refugiu. Este adevărat că uneori bunicii se arată nespun de protectori și îngăduitori cu nepoții, apărându-i de pedepsele părinților și atunci când nu ar trebui. Astfel de intervenții directe în atribuțiile părinților clatină autoritatea acestora, schimbă poziția copilului față de părinți, perturbă relațiile familiale, dând naștere la tensiuni și conflicte de pe urma cărora va suferi, în primul rând, copilul. De asemenea, bunicii prea îngăduitori, care permit copilului să se manifeste oricum, „educă” nepoți prea alintați, obraznici.

c. Grupul fratern

Este cunoscut faptul că, în familie, copilul suferă influența nu numai a membrilor adulți, ci și a celorlalți copii (frați, surori, verișori). De exemplu, faptul că un copil mai are 3-4 frați, îl face să intre în relații umane mai bogate, în comparație cu copilul unic: cunoaște experiența rivalității, a competiției, dar și raporturile de colaborare, de solidaritate la nevoie. Experiențele de viață arată că, de acela mai multe ori, conflictele dintre frați sunt determinate de poziția copilului pe scara vârstei. Cel mai mare, care a avut la un moment dat totul (atenție, dragoste) trăiește, din momentul apariției fratelui, sentimentul „detronării” și puternice sentimente de gelozie. El poate ajunge să creadă că e ignorat, respins de părinți, ceea ce îl va face să-și urască fratele mai mic, să se închidă în sine, să-și neglijeze obligațiile școlare. Copilul cel mai mic din familie ocupă și el o poziție aparte și destul de primejdioasă în colectivul familial. El ajunge în situația de a fi răsfațatul familiei, fiind înconjurat de cele mai calde sentimente de duioșie și dragoste din partea părinților. În felul acesta, el își va dezvolta la maximum ”firea voluntară”, devenind impulsiv, revendicativ, obraznic în relațiile cu cei din jur. Frații lui mai mari sau cei intermediari, de obicei, nu-l iubesc, asociindu-se pentru a-l exclude din grupul lor sau pentru a rezista mai bine în fața presiunilor părinților. Problemele cel mai mari le ridică însă, pentru viața grupului familial, copilul unic care este destul de des un „copil problemă” în școală. Răsfațul continuu îl transformă într-un mic tiran al familiei, pe cât de irațional și capricios, pe atât de temut și de imprezizibil în reacții, în raport cu ceilalți din jur.

Părinții trebuie să facă dovada unui simț al măsurii în atitudinea și exigențele preconizate față de copil, dublat de capacitatea de a prevedea reacțiile și stările interne ale copilului apărute atunci când iau o măsură educativă. Defectele copilului nu reprezintă altceva- precizează Andre Berge- decât partea vizibilă a unui conflict profund dintre părinte și copil.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE- ELEMENT DE BAZĂ ÎN DEZVOLTAREA ADULTULUI

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR: MARTON CLAUDIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ALEXANDRU IVASIUC”, BAIA MARE, MARAMUREȘ

„Motto: Școala pentru a da roade, are nevoie de sprijinul conștient și de colaborarea părinților. Educația dată în școală se dovedește a fi muncă irosită și ineficace, dacă familia e ostilă și indiferentă.”

(H.H.Stern- Educația părinților în lume)

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie.

Familia ofera copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale. „Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața” (M. Golu).

Dezvoltarea corectă a copilului începe din familie, părinții având un rol de bază în acest proces de lungă durată. Comunicarea permanentă și atenția pe care mamicile și tăticii trebuie să le ofere din plin celor mici vor fi abordate neapărat într-o manieră constructivă, încă de la naștere. Reușita în viață este garantată de modul în care sunt educați și îngrijiți copiii mici. Relația sănătoasă părinte-copil și educația pozitivă pot deveni realitate cu răbdare, iubire și cu cât mai multe informații în ce privește interacțiunea cu micuțul.

Educația copilului începe încă de la naștere. Acest lucru ajută la modelarea personalității omului. Așadar, familia exercită o influență adâncă asupra celor mici, care acumulează din acest mediu o mulțime de cunoștințe, atitudini, deprinderi, modele și obișnuințe de comportament.

Grădinița este următoarea etapă în dezvoltarea preșcolarului și este un element esențial al procesului. Educația copilului de 3 ani poate continua în această instituție de învățământ, dar rămâne esențială armoniei dintre cele două medii, educațional și familial, cel din urmă continuând permanent să aibă o influență dominantă.

Se poate spune că educația reprezintă un ansamblu de acțiuni și de influențe pe baza cărora o persoană progresează pe toate planurile în drumul ei spre a deveni un cetățean responsabil și integral social.

Platon era cel care definea educația ca fiind o „artă de a forma bune deprinderi sau de a forma aptitudinile native virtute ale acelor care dispun de ele.”

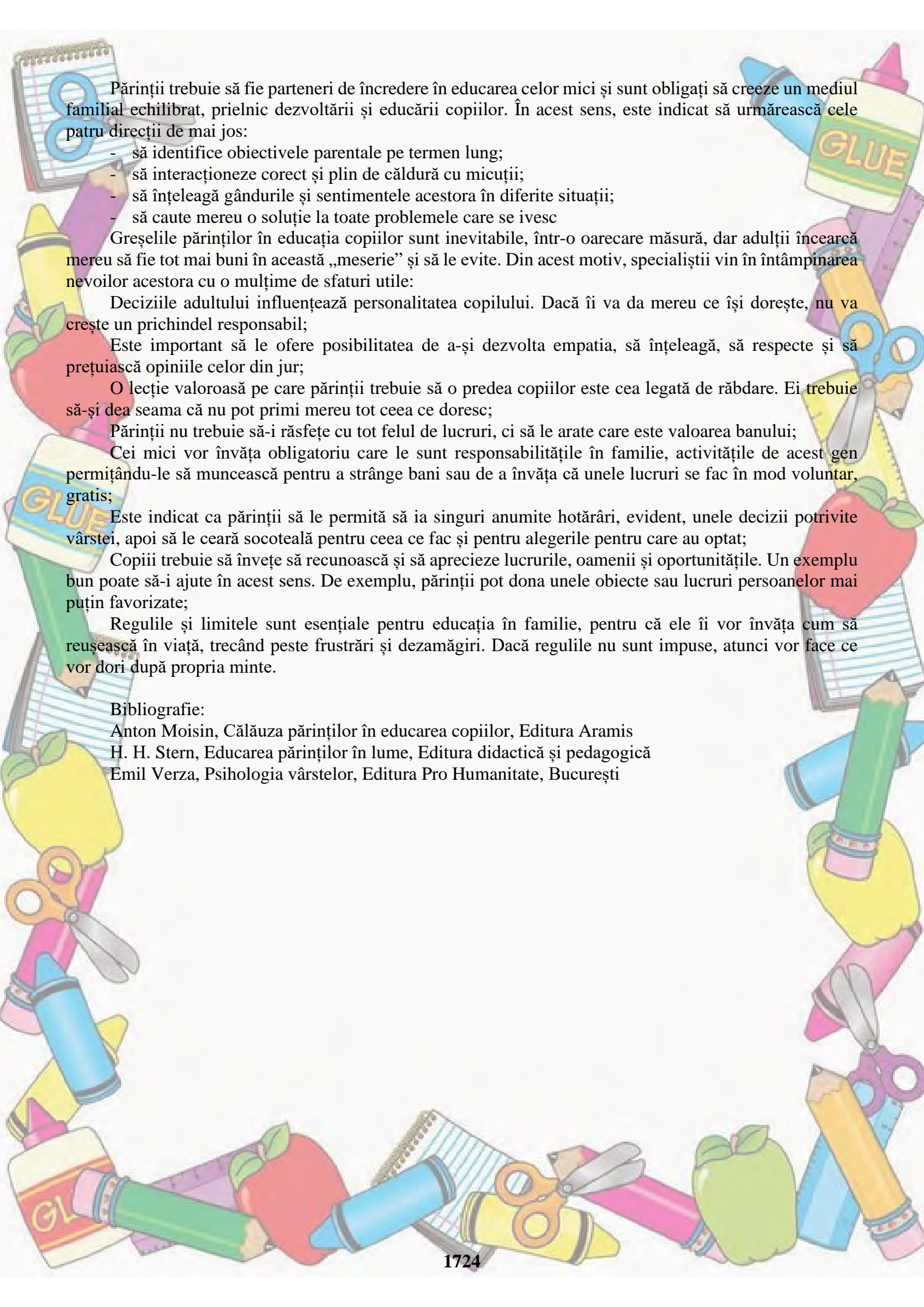
Cei mici trebuie să fie bine educați, iar acest lucru se poate realiza doar dacă părinții își iau în serios rolul.

De ce este importantă educația?

- ✓ copilul va avea o viață fericită și stabilă;
- ✓ educația îl va ajuta să-și îndeplinească toate visele;
- ✓ persoană educată își va îmbunătăți constant starea de sănătate, va trăi mai mult și mai bine;
- ✓ îi va oferi accesul la tehnologie;
- ✓ ajută la relaționarea socială.

Educația corectă a copilului preșcolar reprezintă cheia succesului în viață, fiind utilă în cadrul procesului de maturizare. Rolul educației este unul colosal în viața omului. Părinții sunt cei care iau tot felul de decizii ce influențează într-o măsură sau alta viitorul celor mici. Din acest motiv, uneori, se poate întâmpla ca, din cauza stresului, nerăbdării, oboselii, a lipsei de timp, adulții să recurgă la diferite strategii mai puțin potrivite pentru a rezolva problemele celor mici. Cu timpul, acestea vor duce la apariția unor comportamente nedorite, ca, de exemplu, faptul că vor crede că li se cuvine totul.

Pentru a educa un copil în direcția bună, mamicile și tăticii trebuie să-i îndrume cu multă înțelepciune, să nu fie prea permisivi și să nu considere că datoria lor este să-i facă fericiți într-una. Uneori, trebuie să le refuze accesul la anumite lucruri și să le spună „Nu”. De asemenea, tot în seama educației parentale cade și crearea unui set de reguli și limite pe care cei mici trebuie să le aibă. Dacă nu vor fi aplicate, aceștia vor ajunge să creadă că întreaga lume se învâрте în jurul lor. rul procesului de maturizare.

Părinții trebuie să fie parteneri de încredere în educarea celor mici și sunt obligați să creeze un mediu familial echilibrat, prielnic dezvoltării și educării copiilor. În acest sens, este indicat să urmărească cele patru direcții de mai jos:

- să identifice obiectivele parentale pe termen lung;
- să interacționeze corect și plin de căldură cu micuții;
- să înțeleagă gândurile și sentimentele acestora în diferite situații;
- să caute mereu o soluție la toate problemele care se ivesc

Greșelile părinților în educația copiilor sunt inevitabile, într-o oarecare măsură, dar adulții încearcă mereu să fie tot mai buni în această „meserie” și să le evite. Din acest motiv, specialiștii vin în întâmpinarea nevoilor acestora cu o mulțime de sfaturi utile:

Deciziile adultului influențează personalitatea copilului. Dacă îi va da mereu ce își dorește, nu va crește un prichindel responsabil;

Este important să le ofere posibilitatea de a-și dezvolta empatia, să înțeleagă, să respecte și să prețuiască opiniile celor din jur;

O lecție valoroasă pe care părinții trebuie să o predea copiilor este cea legată de răbdare. Ei trebuie să-și dea seama că nu pot primi mereu tot ceea ce doresc;

Părinții nu trebuie să-i răsfete cu tot felul de lucruri, ci să le arate care este valoarea banului;

Cei mici vor învăța obligatoriu care le sunt responsabilitățile în familie, activitățile de acest gen permițându-le să muncească pentru a strânge bani sau de a învăța că unele lucruri se fac în mod voluntar, gratis;

Este indicat ca părinții să le permită să ia singuri anumite hotărâri, evident, unele decizii potrivite vârstei, apoi să le ceară socoteală pentru ceea ce fac și pentru alegerile pentru care au optat;

Copiii trebuie să învețe să recunoască și să aprecieze lucrurile, oamenii și oportunitățile. Un exemplu bun poate să-i ajute în acest sens. De exemplu, părinții pot dona unele obiecte sau lucruri persoanelor mai puțin favorizate;

Regulile și limitele sunt esențiale pentru educația în familie, pentru că ele îi vor învăța cum să reușească în viață, trecând peste frustrări și dezamăgiri. Dacă regulile nu sunt impuse, atunci vor face ce vor dori după propria minte.

Bibliografie:

Anton Moisin, Călăuza părinților în educarea copiilor, Editura Aramis

H. H. Stern, Educarea părinților în lume, Editura didactică și pedagogică

Emil Verza, Psihologia vârștelor, Editura Pro Humanitate, București

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

MARTON HAJNALKA , PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR
LICEUL TEHNOLOGIC NR. 1 SĂRMĂȘAG, JUD. SĂLAJ

Meseria de părinte este cea mai grea meserie din lume, totodată și cea mai frumoasă și aducătoare de bucurie și satisfacții. Educația pe care copilul o primește de la părinți, în primii șapte ani de viață, își pune amprenta pentru întreaga viață. Familia poartă cea mai mare responsabilitate pentru cum își educă copiii. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. Astfel părintele devine un exemplu pentru copil. Pe măsură ce copilul crește, asupra lui acționează tot mai mulți factori educativi: grădinița, școala care continuă să perfecționeze educația începută în familie.

În cadrul familiei copilul se dezvoltă intelectual, își însușește limbajul, se dezvoltă vocabularul și corectitudinea exprimării, care depind de munca depusă de părinți în această direcție. Familia contribuie și la educația morală a copilului; în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament, precum respectul, grija față de lucrurile încredințate, politețea, sinceritatea, ordinea, etc.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Ca toate acestea să se realizeze, părinții trebuie să fie exemple pozitive pentru copil prin modul cum vorbesc, cum se comportă, cum rezolvă anumite conflicte apărute în familie, fiindcă copilul îi va „copia” acțiunile, comportamentul.

Când spunem că un copil „are cei șapte ani de acasă” ne gândim la un copil care știe să salute, să rostească acele cuvinte „magice”, precum „mulțumesc”, „te rog”, „iartă-mă”, etc., care se comportă politicos cu cei de vârsta lui, dar mai cu seamă cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în diferite medii ale societății. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, decât unul căruia îi lipsesc „cei șapte ani de acasă”.

O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea unor reguli nescrise ale lumii în care trăim: spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, nu facem zgomot în ora de liniște, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Tot în familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor șapte ani de acasă”.

A educa un copil este sarcina cea mai grea din lume. Calitatea acestui demers se va observa în evoluția ulterioară a copiilor, în dezvoltarea societății și în crearea unei mentalități sănătoase .

CUM SĂ NU CREȘTI UN COPIL RĂSFĂȚAT

PROF. MĂTĂRÎNGĂ GABRIELA
GRĂDINIȚA CU P.P. SFÂNTA MARIA, TURDA

Ați auzit vreodată fraza: “Îți ofer orice copilului meu pentru că eu nu am avut parte de așa ceva în copilărie”? Doar ce ai asistat la unul dintre principalele motive pentru care copiii ajung să fie răsfățați excesiv.

Opiniile părinților despre educație se contrazic deseori cu recomandările specialistilor. Cât este prea mult și ce înseamnă răsfăț? Specialiștii spun că un copil răsfățat este oglinda părinților care sunt mult prea protectori și îi îndeplinesc orice dorință. Adică, nici un părinte nu își dorește ca cel mic să greșească și să suporte apoi consecințele. Dar în momentul în care această grijă depășește anumite limite, totul se poate întoarce atât împotriva părinților, dar și în detrimentul copilului. Acesta se obișnuiește ca lucrurile și deciziile să fie făcute pentru el și ajunge să creadă că toată lumea îi urmărește propriile interese.

Atunci când plâng copiii, părinții se sperie, însă atunci când copilul plânge, nu înseamnă neapărat că este ceva înneregulă cu ceea ce face acesta sau că este obligat să facă ceva astfel încât să îl determine pe micuț să nu mai plângă. Copiii trebuie lăsați să experimenteze și astfel de stări, de când sunt mici. Ei înșiși trebuie să găsească o cale interioară pentru a trece mai departe peste nemulțumiri.

Dacă cel mic nu are nevoie de jucăria cea nouă din vitrină, dar începe să plângă după ea, atunci nu este nevoie ca părintele să o cumpere doar pentru că plânge copilul. Dintr-un sentiment de vină al părinților față de copil, aceștia simt nevoia să îi îndeplinească orice dorință, crezând că vor suplini astfel alte lacune.

Părinții greșesc și atunci când nu fac o diferență clară între ceea ce este bine și ceea ce nu are voie să facă cel mic. Copilul riscă să devină astfel nepolitic, își pierde respectul pentru părinte și va refuza să coopereze. Mai mult, dacă o să vrea să se impună, atunci trebuie să urmărească dacă cele spuse au fost respectate.

Părinții trebuie să îi învețe pe copii să își asume responsabilitatea. Dacă nu, de fiecare dată când va avea probleme, copilul nu va reuși să își asume responsabilitatea pentru faptele sale și se va eschiva, dând vina pe ceilalți.

Modul în care interacționează părintele cu familia sa îi va servi drept exemplu copilului său.

Dacă acesta obișnuiește să discute cu partenerul său mai mult plângându-se și șantajându-l emoțional, este foarte posibil să influențeze comportamentul copilului său în acest sens.

De aceea cei 7 ani de acasă sunt foarte importanți în a pune bazele unei educații sănătoase.

Bibliografie:

„Cei 7 ani de acasa Codul bunelor maniere pentru copii”, Michiela Poenaru, ed. Coresi

„Viața emoțională a copilului mic”, Alicia F. Lieberman, ed. Univers

<https://www.desprecopii.com/info-id-14032-nm-Educatia-copilului.htm>

FAMILIA, PRIMA ȘCOALĂ?

PROF. ÎNV. PRIMAR, MATEESCU ELENA OLIMPIA

Încă de la începutul secolului trecut, Kant scria: "Părinții care au primit ei înșiși o educație sunt deja modele după care se îndreaptă copiii. Dar pentru a-i face pe aceștia mai buni, este necesar să facem din pedagogie un studiu; altfel, nu este nimic de sperat de la dânsa, iar educația este încredințată unor oameni cu pregătire rea".

Accelerarea transformărilor sociale, democratice, modificarea statutului copilului, dispersia familiei, încercarea de a restitui prestigiul educației familiale (pe care l-a avut până la introducerea învățământului obligatoriu), progresele sociologiei și psihologiei, precum și alte cauze au dus la înțelegerea faptului că orice sistem de educație rămâne neputincios dacă se izbește de indiferența sau de opoziția părinților. Școala capătă astfel o misiune suplimentară.

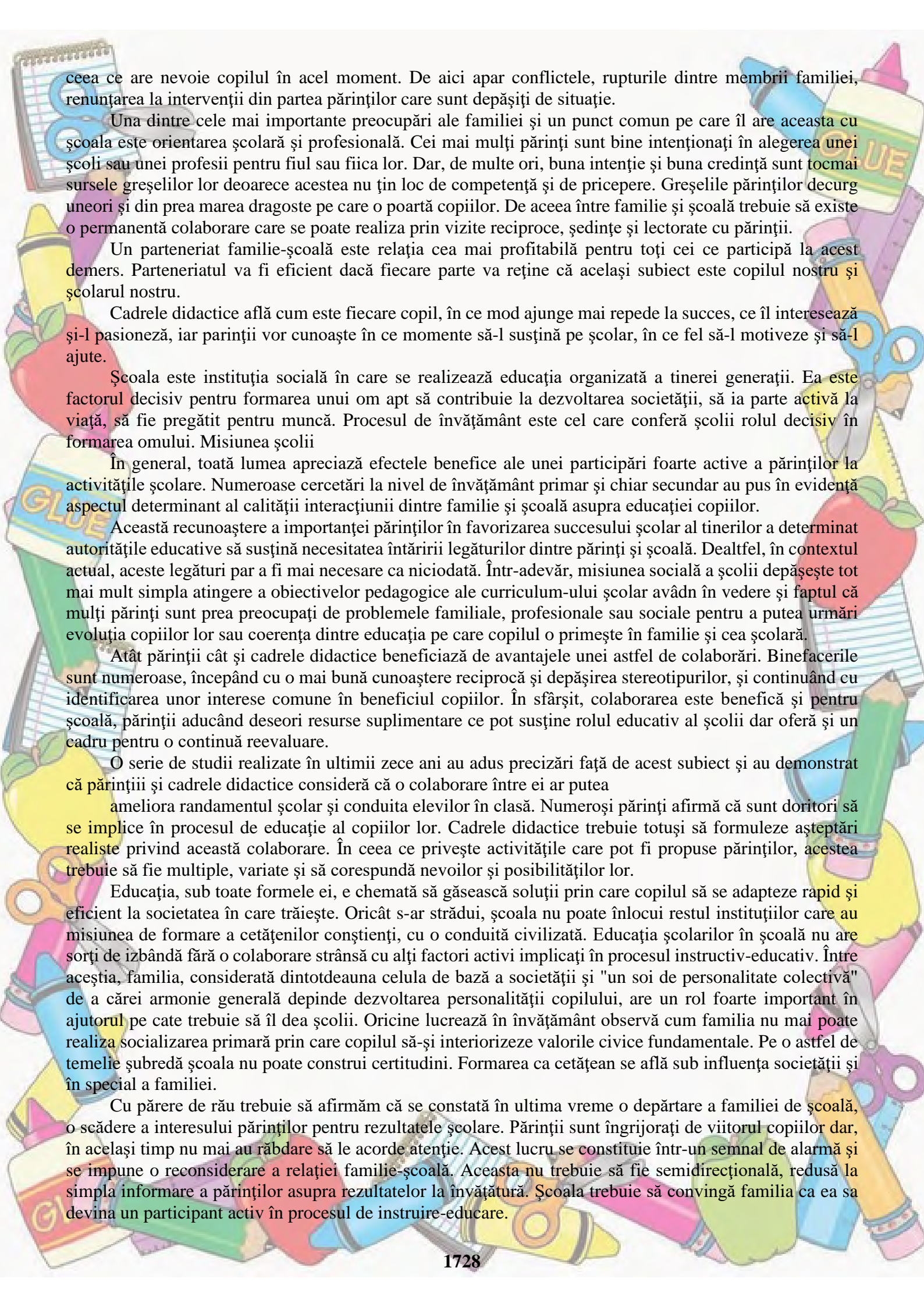
Au existat întotdeauna educatori excelenți și părinți iubitori, care nu și-au pus probabil atâtea probleme și totuși au reușit foarte bine; dar poate că acest lucru era mai ușor într-o lume foarte statornică, în care tradiția avea ultimul cuvânt. Modificarea pe care au suferit-o, în curs de o generație sau două, relațiile dintre părinți și copii, dintre adulți și tineri, apare mai vădită în considerația pentru copilul ce "are semnificația de recunoaștere intimă și profundă a valorii persoanei copilului și de încredere în potențialul lui de dezvoltare" (Osterrieth).

Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Aspirațiile, rezultatele și sprijinul social și familial constituie trei aspecte ale unei interacțiuni dinamice între copilul individual și cercul său imediat. Implicarea părinților joacă un rol semnificativ în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș.a.. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățatură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. A fi părinte este ceva înăscut, acest sentiment aflându-se în noi în stare latentă. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai

cea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli sau unei profesii pentru fiul sau fiica lor. Dar, de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai sursele greșelilor lor deoarece acestea nu țin loc de competență și de pricepere. Greșelile părinților decurg uneori și din prea marea dragoste pe care o poartă copiilor. De aceea între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie-școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru.

Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii

În general, toată lumea apreciază efectele benefice ale unei participări foarte active a părinților la activitățile școlare. Numeroase cercetări la nivel de învățământ primar și chiar secundar au pus în evidență aspectul determinant al calității interacțiunii dintre familie și școală asupra educației copiilor.

Această recunoaștere a importanței părinților în favorizarea succesului școlar al tinerilor a determinat autoritățile educative să susțină necesitatea întăririi legăturilor dintre părinți și școală. Dealtfel, în contextul actual, aceste legături par a fi mai necesare ca niciodată. Într-adevăr, misiunea socială a școlii depășește tot mai mult simpla atingere a obiectivelor pedagogice ale curriculum-ului școlar având în vedere și faptul că mulți părinți sunt prea preocupați de problemele familiale, profesionale sau sociale pentru a putea urmări evoluția copiilor lor sau coerența dintre educația pe care copilul o primește în familie și cea școlară.

Atât părinții cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Binefacerile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor, și continuând cu identificarea unor interese comune în beneficiul copiilor. În sfârșit, colaborarea este benefică și pentru școală, părinții aducând deseori resurse suplimentare ce pot susține rolul educativ al școlii dar oferă și un cadru pentru o continuă reevaluare.

O serie de studii realizate în ultimii zece ani au adus precizări față de acest subiect și au demonstrat că părinții și cadrele didactice consideră că o colaborare între ei ar putea

ameliora randamentul școlar și conduita elevilor în clasă. Numeroși părinți afirmă că sunt doritori să se implice în procesul de educație al copiilor lor. Cadrele didactice trebuie totuși să formuleze așteptări realiste privind această colaborare. În ceea ce privește activitățile care pot fi propuse părinților, acestea trebuie să fie multiple, variate și să corespundă nevoilor și posibilităților lor.

Educația, sub toate formele ei, e chemată să găsească soluții prin care copilul să se adapteze rapid și eficient la societatea în care trăiește. Oricât s-ar strădui, școala nu poate înlocui restul instituțiilor care au misiunea de formare a cetățenilor conștienți, cu o conduită civilizată. Educația școlară în școală nu are sorti de izbândă fără o colaborare strânsă cu alți factori activi implicați în procesul instructiv-educativ. Între aceștia, familia, considerată dintotdeauna celula de bază a societății și "un soi de personalitate colectivă" de a cărei armonie generală depinde dezvoltarea personalității copilului, are un rol foarte important în ajutorul pe care trebuie să îl dea școlii. Oricine lucrează în învățământ observă cum familia nu mai poate realiza socializarea primară prin care copilul să-și interiorizeze valorile civice fundamentale. Pe o astfel de temelie șubredă școala nu poate construi certitudini. Formarea ca cetățean se află sub influența societății și în special a familiei.

Cu părere de rău trebuie să afirmăm că se constată în ultima vreme o depărtare a familiei de școală, o scădere a interesului părinților pentru rezultatele școlare. Părinții sunt îngrijorați de viitorul copiilor dar, în același timp nu mai au răbdare să le acorde atenție. Acest lucru se constituie într-un semnal de alarmă și se impune o reconsiderare a relației familie-școală. Aceasta nu trebuie să fie semidirecțională, redusă la simpla informare a părinților asupra rezultatelor la învățatură. Școala trebuie să convingă familia ca ea să devină un participant activ în procesul de instruire-educare.

Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (un comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste, corectitudine, prietenie) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activități ale școlii cu aceasta (lectorate cu părinții, ședințe, consultații, vizite la domiciliul elevului, serbări școlare). Părinții trebuie să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Așadar e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor. Educația în familie devine astfel un proces de pregătire pentru viață, prin întâmpinarea și rezolvarea problemelor de viață.

În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, familia și școala, trebuie să aibă același scop – formarea personalității umane integrale și armonioase.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cerghit, I.; Radu, I.T.; Popescu, E.; Vlăsceanu, L., „Didactica”, manual pentru clasa a X-a, școli normale, E.D.P., R.A., 1997;
2. Eminescu, M., De bine de rău. În vol. "Ne e silă..." (Scrieri politice). București, Editura Societății Soroc, 1991.
3. Kant, Im., Tratat de pedagogie. Iași, Editura Agora, 1992.
4. Nica, I, Țopa, L., Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974;
5. Nicola, I., „Pedagogie”, E.D.P., R.A., București, 1992;
6. Osterrieth, P., Copilul și familia. București, Editura Didactică și Pedagogică, 1973.
7. Soica, M., „Pedagogie și psihologie”, Editura Gheorghe Alexandru, 2002;
8. Stern, H.H., Educația părinților în lume. București, Editura Didactică și Pedagogică, 1972.
9. Stoian, M., Abecedarul părinților, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1972;
10. Șerbănescu, D., Exemplul în educația copiilor, Editura științifică, București, 1967;
11. *** - „Tribuna învățământului”, 2000.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

MATEI CRISTINA-MARIANA, PROF. INV. PREȘCOLAR

G.P.N. NR. 3 POIENII DE JOS . JUDEȚUL BIHOR

Educația este foarte importantă în cadrul societății. Este bază pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității. Educația copilului este cea mai profitabilă investiție (în timp, atenție, înțelegere, dragoste) pe care o pot face părinții pentru ei. Educația pozitivă a copilului presupune a aduce în relația părinte-copil căldura, structura și limite, înțelepciunea de a transforma orice situație cotidiană, cât ar fi de negativă, de provocatoare, într-o lecție de empatie, respect, înțelegere a nevoii care a creat acea situație. . „Cei șapte ani de acasă” sunt opera părinților și a mediului familial în care cresc copiii. Copilul învață în familie limbajul culturii în care trăiește, deprinde normele, atitudinile, valorile și comportamentele necesare pentru a se integra în societate. Ingredientele necesare pentru o implicare sănătoasă în dezvoltarea copiilor sunt: iubirea focalizată pe copil, necondiționată și manifestată în mod sănătos (inclusiv, manifestarea grijii și a interesului pentru tot ce i se întâmplă și ce trăiește copilul); setarea limitelor, discutarea și agrearea regulilor; comunicarea consistentă, exprimarea deschisă și asertivă, cu copilul și cu alți membri ai familiei; identificarea de gen pozitivă și coeziunea cu alți membri ai comunității în care crește copilul. Cercetările arată că prezența taților și a mamelor în creșterea, educația și dezvoltarea copiilor, în egală măsură, asigură succesul dezvoltării acestora. Educația înseamnă, însă, mult mai mult decât instruire formală – aceasta poate începe încă de la naștere și se manifestă în toate mediile sociale în care este prezent individul. Fundația educației timpurii este bazată pe relațiile sociale pe care cei mici le creează în prezența familiei, în școli și în comunitate. În aceste medii, copilul are ocazia de a-și face noi prieteni, de a-și exprima opiniile și de a înțelege importanța lucrului în echipă. Astfel, preșcolarii dezvoltă o înțelegere a rolurilor pe care le adoptă ca cetățeni ai unei societăți democratice și pot participa la activități care să-i ajute să înțeleagă și să-și exprime compasiunea și dorința de a-i ajuta pe ceilalți. . Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curiozitate obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv. În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că stimularea intelectuală în primii ani de viață, climatul emoțional stabil din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), încurajarea și suportul parental continuu, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului. Școlarul are nevoie acasă de un cadru general de viață în care să se simtă în siguranță. Pentru aceasta el are nevoie de părinți calmi, înțelegători, afectuoși, destul de maleabili în raporturile cu copilul, fără a da dovadă de slăbiciune. El are nevoie să simtă că părinții se ocupă de el, că iau parte la micile lui necazuri și la problemele care îl întristează, și că nu se dezinteresează de ceea ce se întâmplă la școală. Dar în același timp el are nevoie de un cadru de disciplină destul de ferm pentru a nu-l lăsa să-și închipuie că libertatea lui e fără margini și, totodată, să știe că părinții săi împărtășesc același nivel de exigență. (M. Gilly).

Îmbunătățirea relației școală-familie-comunitate este un obiectiv prioritar la nivelul învățământului românesc. În condițiile în care școala reprezintă factorul principal al educației tinerei generații, dar nu suficient, educația de tip familial devine necesară cu atât mai mult cu cât bazele formării personalității se pun în mediul familial. Familia se poate constitui într-un factor de risc sau în unul de protecție în funcție de abilitățile pe care le dezvoltă, climatul educațional și afectiv existent la nivel familial. Acordul familiei cu școala înseamnă găsirea în comun a unei soluții care să corespundă atât intereselor copilului și familiei cât și școlii și societății. Primii educatori cu ajutorul cărora se realizează educația sunt părinții. Importanța acestei educații, ca și cea a școlii, se răsfrânge asupra tuturor laturilor personalității copilului, în funcție de particularitățile de vârstă, dar de cele individuale ale acestuia. Trebuințele și dorințele copilului cresc pe măsură ce copilul se dezvoltă. De când copilul începe școala și până la finalizarea acesteia, trebuie menținută o relație strânsă cu părinții în ceea ce privește dezvoltarea lui către viața de adult. Nu numai copilul, cât și părinții trec prin diferite etape care îi supun la felurite încercări de ordin psihic, de aceea este benefică antrenarea părinților în munca educativă a școlii. Școala are un rol major în formarea personalității oamenilor. Relația dintre părinți și copii, precum și climatul familial, în general, reprezintă motive de

Îngrijorare în ceea ce privește dezvoltarea fizică și psihică normală a copilului. Școala nu îl poate învăța pe individ totul, iar educația nu se bazează numai pe școală, chiar dacă mulți o atribuie strict școlii. Acest lucru este o greșeală, părinții având obligația de a se asigura că există condițiile necesare pentru o educație pozitivă atât la școală, prin implicarea lor în activitățile elevilor, cât și acasă, unde copilul se simte protejat și unde anumite rețineri, pe care le are acesta la școală, dispar. În cadrul școlii, educația trebuie să aibă în vedere și activitățile practice, pentru că numai astfel copilul să ia contact cu realitatea pe care trebuie să o cunoască și s-o asume, cum este și cazul celei din familia sa, de la locurile de joacă etc. Grație școlii, adaptarea la procesul de instruire și educație se realizează cu ajutorul învățării, care reprezintă de fapt preluarea și asimilarea experienței sociale. Prin educația în școală copilul își dezvoltă unele capacități, aptitudini, trăsături psihice, forme comportamentale de integrare socială corespunzătoare stadiului de dezvoltare somato- psihică individuală în diferitele etape de evoluție de la copilărie la adolescență, fiecărei perioade corespunzându-i o treaptă superioară de organizare funcțională și comportamental-adaptativă. De fapt, educația în școală presupune că aici este locul unde copil de azi capătă cunoștințe și se formează adultul de mâine, cu o personalitate distinctă . . Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și instruire va fi frânată.

Bibliografie

M.GILLY, Elev bun – elev slab, EDP Bucuresti 1973;

Pescaru-Băran, A.- *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București,

2004

www.rasfoiesc.com > educatie > psihologie > [EDUCATIA-IN-FAMILIE-F.iteach.ro](http://www.rasfoiesc.com) > [experientedidactice](http://www.rasfoiesc.com) > [educatia-din-scoala-si-familie](http://www.rasfoiesc.com)

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. MATEI CRISTINA

G.P.P.NR. 30, ORADEA, BIHOR

Familia reprezintă baza societății civile. Educația în familie dar și la școală joacă un rol esențial pentru viețile noastre și deschide calea pentru ca noi toți să ne atingem cel mai înalt potențial. Când vorbim despre importanța educației în viață, este extrem de important să înțelegem ce este educația.

Educația ajută o persoană să obțină cunoștințe și să îmbunătățească încrederea în viață. Vă poate ajuta să vă îmbunătățiți cariera și creșterea personală. O persoană educată poate deveni un cetățean respectat în societate. Te ajută să iei deciziile corecte în viață. Nu există educație fără educatori. Dacă copiii nu au părinți sau profesori care să-i învețe despre lucruri precum matematică, educație generală sau istorie și nu merg la școală, nu vor primi educație. Ca adult, poate părea mai ușor să înveți lucruri fără un profesor, deoarece avem acces la o cantitate imensă de informații pe internet. De asemenea, este de remarcat faptul că nu toată lumea are acces ușor la internet, așa că profesorii, în persoană, joacă un rol și mai important în educația copiilor care nu au conexiune la internet. Cu toate acestea sunt unii oameni care cred că a merge la școală și a face proiecte pentru facultate este o pierdere de timp.

Când oamenii sunt educați, ei pot contribui semnificativ la familiile lor și la societate în diverse aspecte și domenii, creând astfel o comunitate stabilă și stimulativă.

De ce este importantă educația pentru societate?

Să luăm în considerare câteva motive.

Oamenii cu studii superioare și experiență variată au șanse mai mari să obțină locuri de muncă mai bine plătite în calitate de experți. Cei care doresc să atingă un nivel înalt de competență și să ducă un stil de viață confortabil studiază din greu dedicându-și timpul și efortul pentru a dobândi cunoștințe. Acreditările obținute prin educație ale unui individ sunt cele care vor motiva un potențial angajator să îl aleaga pe acesta în locul altui candidat. A studia din greu în timpul școlii și a studiilor arată că nu ți-e frică de munca grea și că ești capabil să-ți îndeplinești obiectivele. Angajatorii văd acest lucru ca pe un avantaj imens, deoarece toți preferă o forță de muncă responsabilă și informată. Odată ce ai absolvit, poți începe să cauți locuri de muncă care să-ți ofere posibilitatea de a practica ceea ce ai învățat și, în același timp, de a-ți asigura o remunerație suficientă pentru nevoile tale.

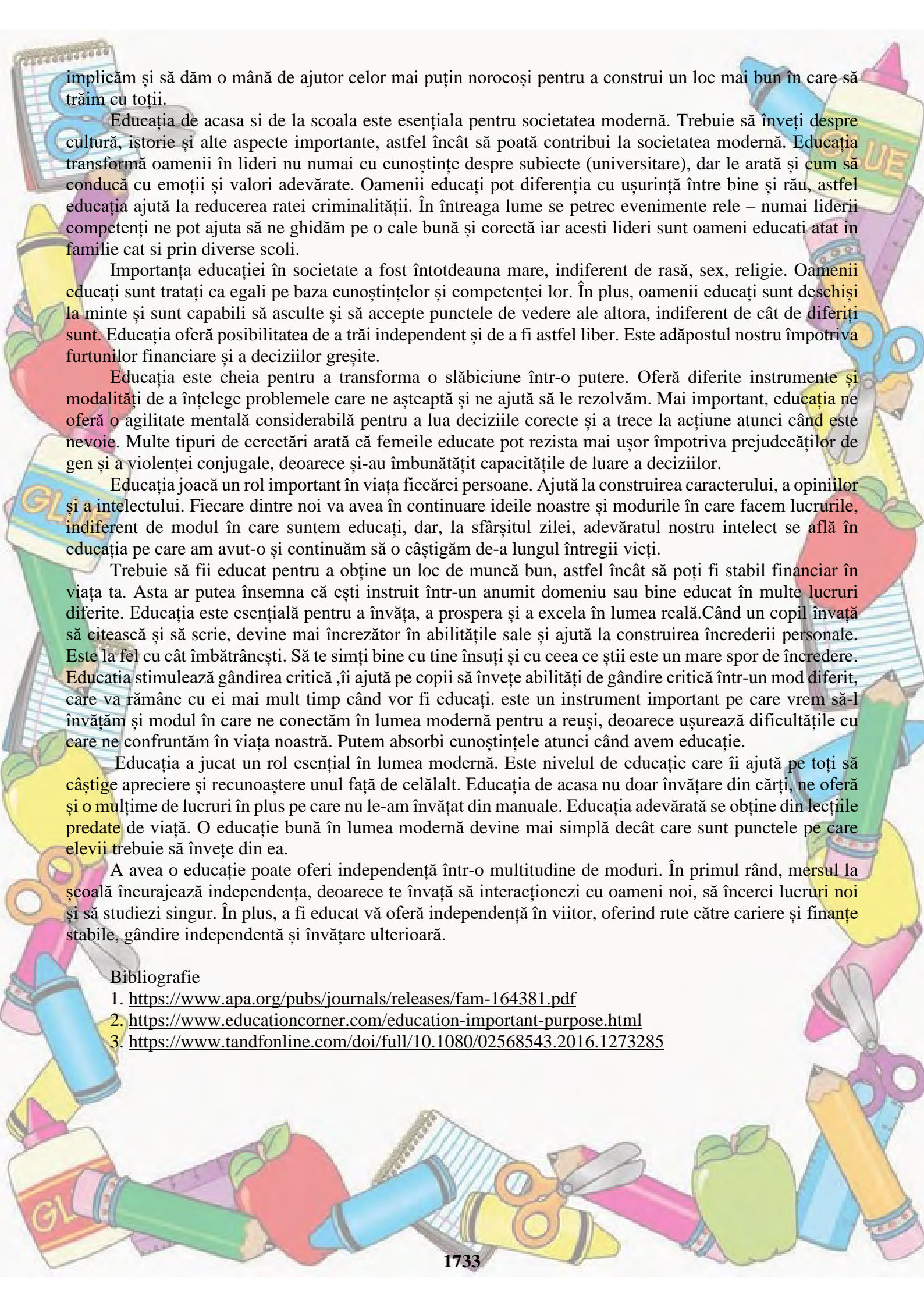
Nu există un singur tip de persoană care să reușească să fie profesor. Unul dintre lucrurile uimitoare despre educație este că toți profesorii au stiluri, abordări, personalități și medii diferite și toți au lecții și experiențe valoroase pe care le pot oferi studenților. Cu toate acestea, există abilități esențiale de care profesorii au nevoie pentru a comunica cu elevii lor și pentru a se conecta.

Unul dintre beneficiile educației este că sistemul educațional ne învață cum să obținem și să dezvoltăm gândirea critică și logică și să luăm decizii independente. Când copiii devin adulți, ei se confruntă cu o mulțime de probleme dificile – plăți împrumuturilor pentru studenți, obținerea unui loc de muncă, cumpărarea unei mașini și a unei case, asigurarea familiei, etc. ar trebui să poată lua decizii sănătoase cu privire la aceste diverse dileme. Oamenii nu numai că sunt capabili să-și formeze propriile opinii, dar sunt și buni să găsească argumente și dovezi solide și de încredere pentru a-și susține și confirma deciziile.

Educația asigură întotdeauna respectul din partea societății. Pentru a asigura un stil de viață confortabil, oamenii ar trebui să se educe și să obțină un loc de muncă bine plătit pentru a avea succes și satisfacție personală. Educația în familie și de la școală ajută la obținerea unei reputații mai bune și creșterea șanselor de a urca pe culmile carierei mai ușor și mai rapid. La rândul său, oferă resurse financiare pentru o viață stabilă – oamenii își pot permite să-și cumpere propria casă sau alte bunuri materiale și asigura astfel fericirea și succesul copiilor lor.

Cum beneficiază educația societatea?

Oamenii educați înțeleg cât de valoros este să trăiești într-o comunitate stabilă și sigură. Ei sunt mai predispuși să participe la proiecte care ajută nu numai la îmbunătățirea cartierului lor, ci și a societății. În plus, atunci când oamenii își pot permite propria casă, este mai probabil să participe nu numai la îmbunătățirea caselor, ci și la rezolvarea problemelor locale. La urma urmei, este destul de important să ne

implicăm și să dăm o mână de ajutor celor mai puțin norocoși pentru a construi un loc mai bun în care să trăim cu toții.

Educația de acasă și de la școală este esențială pentru societatea modernă. Trebuie să înveți despre cultură, istorie și alte aspecte importante, astfel încât să poți contribui la societatea modernă. Educația transformă oamenii în lideri nu numai cu cunoștințe despre subiecte (universitare), dar le arată și cum să conducă cu emoții și valori adevărate. Oamenii educați pot diferenția cu ușurință între bine și rău, astfel educația ajută la reducerea ratei criminalității. În întreaga lume se petrec evenimente rele – numai liderii competenți ne pot ajuta să ne ghidăm pe o cale bună și corectă iar acești lideri sunt oameni educați atât în familie cât și prin diverse școli.

Importanța educației în societate a fost întotdeauna mare, indiferent de rasă, sex, religie. Oamenii educați sunt tratați ca egali pe baza cunoștințelor și competenței lor. În plus, oamenii educați sunt deschiși la minte și sunt capabili să asculte și să accepte punctele de vedere ale altora, indiferent de cât de diferiți sunt. Educația oferă posibilitatea de a trăi independent și de a fi astfel liber. Este adăpostul nostru împotriva furtunilor financiare și a deciziilor greșite.

Educația este cheia pentru a transforma o slăbiciune într-o putere. Oferă diferite instrumente și modalități de a înțelege problemele care ne așteaptă și ne ajută să le rezolvăm. Mai important, educația ne oferă o agilitate mentală considerabilă pentru a lua deciziile corecte și a trece la acțiune atunci când este nevoie. Multe tipuri de cercetări arată că femeile educate pot rezista mai ușor împotriva prejudecăților de gen și a violenței conjugale, deoarece și-au îmbunătățit capacitățile de luare a deciziilor.

Educația joacă un rol important în viața fiecărei persoane. Ajută la construirea caracterului, a opiniilor și a intelectului. Fiecare dintre noi va avea în continuare ideile noastre și modurile în care facem lucrurile, indiferent de modul în care suntem educați, dar, la sfârșitul zilei, adevăratul nostru intelect se află în educația pe care am avut-o și continuăm să o câștigăm de-a lungul întregii vieți.

Trebuie să fii educat pentru a obține un loc de muncă bun, astfel încât să poți fi stabil financiar în viața ta. Asta ar putea însemna că ești instruit într-un anumit domeniu sau bine educat în multe lucruri diferite. Educația este esențială pentru a învăța, a prospera și a excela în lumea reală. Când un copil învață să citească și să scrie, devine mai încrezător în abilitățile sale și ajută la construirea încrederii personale. Este la fel cu cât îmbătrânești. Să te simți bine cu tine însuși și cu ceea ce știi este un mare spor de încredere. Educația stimulează gândirea critică, îi ajută pe copii să învețe abilități de gândire critică într-un mod diferit, care va rămâne cu ei mai mult timp când vor fi educați. Este un instrument important pe care vrem să-l învățăm și modul în care ne conectăm în lumea modernă pentru a reuși, deoarece ușurează dificultățile cu care ne confruntăm în viața noastră. Putem absorbi cunoștințele atunci când avem educație.

Educația a jucat un rol esențial în lumea modernă. Este nivelul de educație care îi ajută pe toți să câștige apreciere și recunoaștere unul față de celălalt. Educația de acasă nu doar învață din cărți, ne oferă și o mulțime de lucruri în plus pe care nu le-am învățat din manuale. Educația adevărată se obține din lecțiile predate de viață. O educație bună în lumea modernă devine mai simplă decât care sunt punctele pe care elevii trebuie să învețe din ea.

A avea o educație poate oferi independență într-o multitudine de moduri. În primul rând, mersul la școală încurajează independența, deoarece te învață să interacționezi cu oameni noi, să încerci lucruri noi și să studiezi singur. În plus, a fi educat vă oferă independență în viitor, oferind rute către cariere și finanțe stabile, gândire independentă și învățare ulterioară.

Bibliografie

1. <https://www.apa.org/pubs/journals/releases/fam-164381.pdf>
2. <https://www.educationcorner.com/education-important-purpose.html>
3. <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/02568543.2016.1273285>

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

PROF. ÎNV. PREȘC. MATEI ILONA-CRISTINA

G.P.P. „CONSTANTIN BRÂNCUȘI”, TG-JIU

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist.” (Mihail Levine)

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia. Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental. Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la grădiniță, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

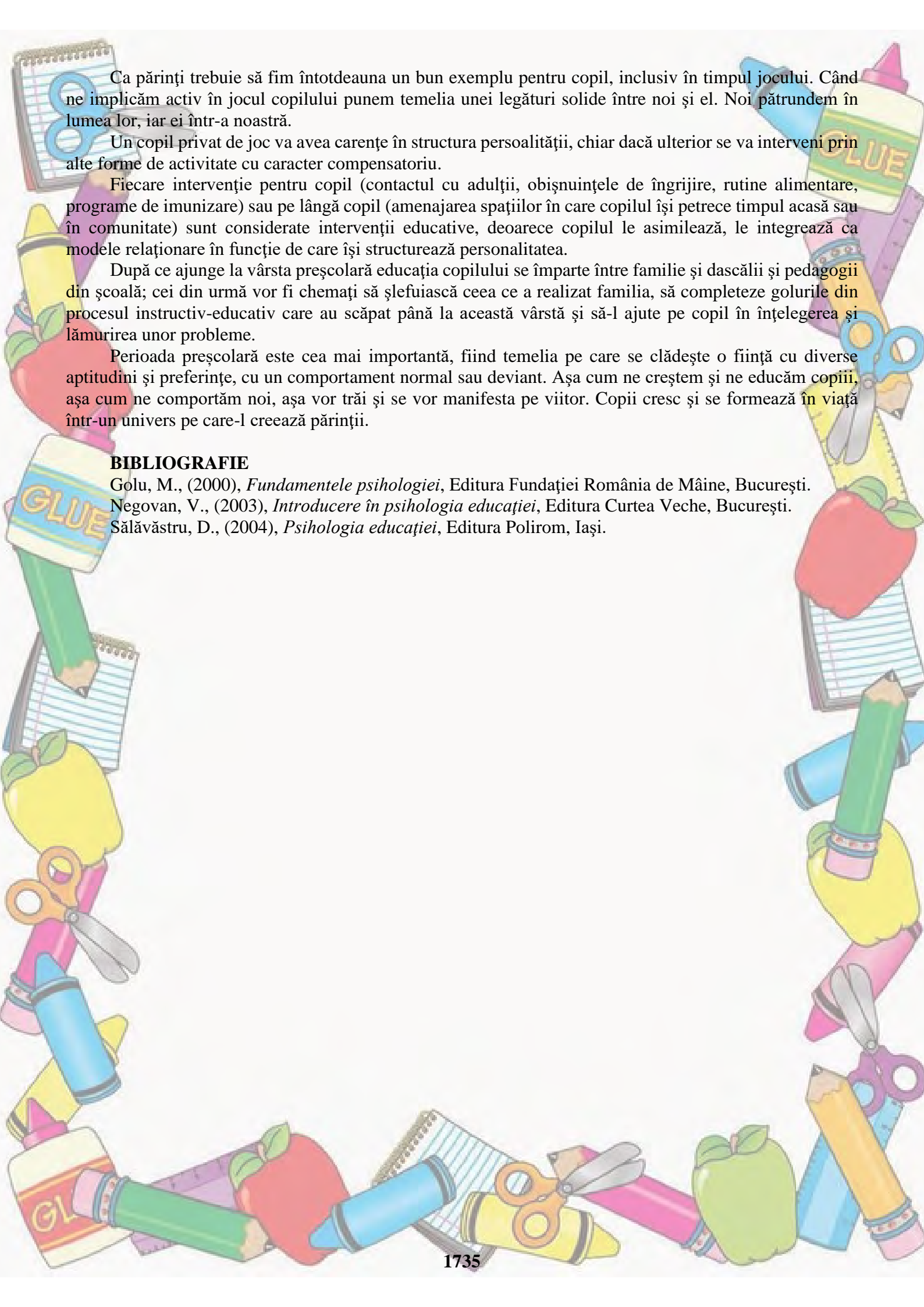
Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere. Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă). În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său.

Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos. În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Fiecare intervenție pentru copil (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau pe lângă copil (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) sunt considerate intervenții educative, deoarece copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Perioada preșcolară este cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE ȘI GRĂDINIȚĂ

PROF. MATEI MIHAELA

G.P.N. NR. 2 CRESUIA

Procesul de integrare în societate începe în familie, din timpul copilăriei mici, când intervin primele contacte sociale și experiențe de viață (socializarea primară sau socializarea de bază), și continuă de-a lungul vieții omului, odată cu dobândirea unor statusuri și roluri succesive (socializare continuă sau secundară).

Rezultatele unei cercetări au demonstrat că dezvoltarea copilului este influențată în proporție de peste 70% de către familie. Responsabilitatea creșterii copilului revine cu prioritate părinților, care oferă copilului îngrijire de bază, siguranță, căldură emoțională, îndrumare, înțelegere. Primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului sunt dezvoltate în familie (deprinderi igienice, de alimentație sănătoasă). Aceste deprinderi constituie suportul dezvoltării ulterioare și îi pun amprent asupra întregii personalități. Tot în familie, copilul își însușește limbajul. Volumul, calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării depind de modelele oferite de părinți, de felul în care aceștia interacționează și îi solicită pe copii.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea, răbdarea, etc. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult, părinții oferind copilului exemple de comportament în diferite contexte. De la părinți, cei mici vor învăța să aprecieze ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportament. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, tolerant, să colaboreze, să fie un bun coleg și prieten.

Educația din familie a copilului se va continua cu cea din grădiniță. Uneori, între cele două medii educative, există diferențe majore de reguli, valori, cultură, etc. În această situație, copilul este supus adaptărilor și readaptărilor repetate, care îl marchează profund. Mai mult chiar, putem vorbi și despre o traumă emoțională, copilul simțindu-se vinovat dacă va adera la valorile grădiniței, în defavoarea valorilor familiei (sau invers).

Activitatea educativă din grădiniță nu poate fi izolată, separată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului și, mai ales, de cea din familie. Educația trebuie să se manifeste permanent ca o acțiune coerentă, complexă și unitară a grădiniței și a familiei. La intrarea în grădiniță, părinții sunt cei care dețin toate informațiile legate de copil: stare de sănătate, obiceiuri alimentare, particularități de învățare, mod de comportare, probleme în dezvoltare, etc. În același timp, grădinița, ca prima instituție care se conduce după principii și metode științifice, deține mijloace specifice pentru valorificarea potențialului fizic și psihic al fiecărui copil. Îmbinarea în parteneriat a informațiilor deținute de părinți cu cele ale grădiniței trebuie să fie în beneficiul copilului.

Termenul de parteneriat presupune realizarea unei alianțe pentru atingerea unor obiective comune. Pentru ca parteneriatul să funcționeze este nevoie de respect, încredere reciprocă, consens cu privire la scopurile acțiunii și strategiilor de atingere a acestora și de asumare în comun a drepturilor și responsabilităților. Parteneriatul dintre grădiniță și familie reprezintă o primă experiență relațională și de colaborare a părinților cu persoanele profesioniste în domeniul educației. Cei mai mulți părinți manifestă deschidere, dorință de a colabora cu personalul grădiniței, dar se poate întâmpla ca realizarea unui parteneriat să fie împiedicată de atitudini nerorespunzătoare ale fiecăruia dintre cei implicați.

După înscrierea copilului la grădiniță, relația dintre părinți și educatori trebuie să se bazeze pe un bogat schimb de informații, de experiențe și pe colaborare cu scopul asigurării celor mai bune condiții de creștere și dezvoltare a copilului. Părinții trebuie să regăsească un sprijin în serviciile oferite de grădiniță, dar, în același timp, să se simtă și să acționeze responsabil pentru a colabora cu personalul la orice activitate realizată pentru și împreună cu copiii.

Dintre modalitățile prin care se poate realiza parteneriatul dintre familie și grădiniță, amintim:

- ședințele cu părinții care se organizează de obicei semestrial;
- vizitele periodice la domiciliu, ce permit comunicarea dintre educatoare și părinte într-un cadru mai puțin formal;

-
- atelierelor de lucru, activități menite să aducă implicarea părinților în diferite jocuri și activități de interes;
 - participarea părinților la activitățile de la grupă cu scopul de a se familiariza cu munca copiilor;
 - voluntariatul, părinții putând folosi cunoștințe și abilități pentru sprijinirea grădiniței în astfel de activități.

În crearea parteneriatului între grădiniță și familie este bine să ne amintim că în viața copilului și a familiei orice angajat al instituției este important. Fiecare, prin specificul muncii sale, prin felul în care își îndeplinește atribuțiile și prin modul în care colaborează cu familia, influențează dezvoltarea copilului.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

MATEI RODICA

În aceste vremuri aflate într-o permanentă schimbare, în situația pandemică, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte.

Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în mod special în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

O relație majoră școală-familie, familie-școală are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

Cauzele unor eșecuri școlare sunt multiple, dar școala are sarcina de a le depista și de a interveni, uneori, când este cazul, în situațiile delicate. Un sfat la timp, o îndrumare competentă, vizita la domiciliu sunt mijloace care pot da rezultate favorabile în creșterea randamentului școlar.

Am observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jignește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățatura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficient, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățatură le pun pe seama școlii.

De asemenea, există și părinți care supraîncarcă copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate.

Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățatură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore.

Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

Se folosesc o varietate de forme și metode precum ședințele cu părinții, consultațiile și convorbirile în grup sau individuale, fișele psiho-pedagogice ale elevilor.

Deci, factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala.

Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi afectată.

Bibliografie:

<https://edict.ro/rolul-familiei-si-al-scolii-in-educatia-copiilor/>

Parteneriat în educație familie-școală-comunitate, Pescaru-Băran, A.- Editura Aramis, București, 2004

Tratat de pedagogie școlară, Nicola, I.- Editura Aramis, București, 2003

MATEI TATIANA

PROFESOR COLEGIUL NAȚIONAL DE INFORMATICĂ SPIRU HARET, SUCEAVA

Trăim într-o lume supusă schimbărilor, a competițiilor de orice fel, în care părinții, educatorii, oamenii de afaceri, comunitățile locale, statele și guvernele naționale se străduiesc să încurajeze sistemele de îmbunătățire a educației, pentru a-I ajuta pe copiii să se dezvolte.

Familiiile trimit copiii la școală, acolo unde speră ca ei să-și dobândească instrumentele necesare pentru a reuși în viață. Școlile preiau copiii și-i trimit înapoi în familiile lor, acolo unde presupun că le va fi furnizat sprijinul de care aceștia au nevoie pentru a crește și învăța. Cercul acesta, în care casa și școala își impart acțiunea asupra capacităților copiilor, este unul ce a fost considerat central dezvoltării, al dezbaterilor și al obținerii informațiilor de orice natură. Majoritatea instituțiilor au un grup formal de legătură școală – familie și lucrează pentru a crea o punte între familie și sistemul de învățământ.

Atât părinții, cât și educatorii au un interes deosebit față de succesul copiilor și dețin și sistemul de legături care să le faciliteze reușita. Nimeni nu trebuie să se îndoiască de acest lucru. Însă conceptualizarea și operaționalizarea legăturilor familie – școală a fost realizată în moduri diferite de practicieni, creatorii de politici educaționale și cercetători, care au avut idei diferite referitoare la drepturile, rolurile și responsabilitățile participanților la educație. Pentru unii, centrarea pe acest tip de cercetare a constat în descrierea programelor și a practicilor care să determine creșterea implicării părinților în activitățile legate de școală. În cadrul acestei literaturi, se fac conexiuni între practică și rezultate. Lucrările respective au caracter pragmatic. În contrast, alți autori se concentrează pe interacțiunile părinților cu educatorii, pentru a pune în evidență dimensiunile puterii și ale ideologiei. Ei oferă căi de problematizare a situației, care implică noi moduri de gândire, în loc să direcționeze către practică de la început.

Joyce Epstein a întreprins diferite cercetări în rândul părinților, elevilor și profesorilor asupra opiniilor și acțiunilor lor legate de educație. Acestea au oferit material pentru dezvoltarea modelului teoretic numit “parteneriatele școală-familie”. Termenul a fost folosit pentru a sublinia faptul că școlile, familiile și comunitățile impart responsabilitățile ce vizează copiii, prin suprapunerea sferelor de influență. Ele pot fi separate, în cazul în care instituțiile respective își alocă foarte puțin în ceea ce privește resursele, scopurile sau responsabilitățile sau pot fi suprapuse, creând un spațiu pentru activitățile de parteneriat.

Imaginea parteneriatului este încadrată într-un model de piață, al cărui scop este să genereze capital “Avem acțiuni în parteneriat; suntem responsabili pentru resursele și investițiile noastre și căutăm profitul” (Epstein, 1994). Elevii sunt plasați în centrul acestui model, fiind priviți ca actori principali “Parteneriatele școală-familie nu “produc” elevi de succes. Mai degrabă activitățile de parteneriat care includ profesori, părinți și elevi angajează, ghidează, energizează și motivează elevii, așa încât ei obțin singuri succesul”. (Epstein, 1994) Astfel se investește în școlarizarea copiilor, furnizându-le acestora resursele și cadrele motivaționale pentru a alege strategii de succes.

Oamenii școlii sunt responsabili de construirea unor strategii de parteneriat viabile, oferind un model al celor șase tipuri de implicare, pe care educatorii le pot folosi pentru a-și atinge scopurile: obligații de bază ale părinților: nivele de sprijin pentru sănătate și siguranță, nutriție, abilități parentale și creșterea copiilor, activități familiale pentru a sprijini învățarea la copii; obligații de bază ale școlii de a comunica eficient cu familiile în legătură cu programele și progresul copilului: de la școală către familie și din familie către școală; implicarea părinților în școală: voluntariat; implicarea părinților în activitățile școlare de acasă: abilități de a finaliza un an școlar, ajutor la teme; luarea deciziei, participare, conducere și sprijinirea școlii: consilii și comitete, grupuri independente de susținere a școlii; colaborări și schimburi cu comunitatea: implicarea comunității în acțiunile școlii.

Un alt cercetător, James Comer a pus accent pe reforma școlară. Acesta vorbește de ideea de participare și parteneriat, în scopul de a ajuta la dezvoltarea optimă a fiecărui elev în parte. Există aici două aspecte: o implicare în programe bazate pe dezvoltarea copilului și o alta, în abordări bazate pe sisteme de rezolvare a problemelor. “Părinții sprijină mai mult un program școlar în care sunt parteneri în luarea deciziilor... Interesul părintelui și sprijinul său față de școală și conducerea acesteia permit tinerilor să le fie mai ușor să relaționeze și să se identifice cu scopurile, valorile și personalul școlii, o motivație puternică

pentru a se întreprinde către educație. În același timp, implicarea parentală garantează faptul că valorile și interesele lor culturale sunt respectate”. (Comer, 1980)

Programul de dezvoltare școlară este văzut ca un program participativ la nivel de școală, care are în vedere mai multe aspecte. Nucleul său reprezintă activitatea a trei echipe: echipa părinților care au activități la toate nivelele școlii, echipa pentru planificarea școlară și management, care planifică și coordonează activitățile școlii și echipa de sprijin pentru elevi și conducere, care se ocupă de problemele de prevenție și de cazurile individuale. Aceste echipe și activități sunt conduse după trei principii de bază: consensul, adică nu există învingători și învinși în negociere, colaborare, fiind apreciate mai multe puncte de vedere și responsabilitatea schimbării, acceptată de toți participanții.

Așa cum se poate observa, relațiile și responsabilitatea reprezintă nucleul programului, bazându-se pe perspectivele psihologice ale dezvoltării și interacțiunii. Programul este constituit din indivizi care lucrează împreună, atenția fiind concentrată pe elementele colaborării școală-familie.

Termenul de “parteneriat” este bazat pe premisa că partenerii au un fundament comun de acțiune și un spirit de reciprocitate care le permit să se unească. Astfel, pe profesori și părinți îi unește dorința de a-i sprijini pe copii, în dezvoltarea lor. Este provocarea lor, aceea de a crea un spirit de reciprocitate, astfel încât, eforturile să aibă semnificație pentru toți cei implicați.

Există cercetări ce evidențiază atributele părinților, care susțin parteneriatele importante. Ele includ căldura, sensibilitatea, grija, abilitatea de a asculta, consecvența, imaginea de sine pozitivă, spiritul eficient, competența personală și deprinderile interpersonale eficiente.

Armonia familială, succesul în colaborări anterioare și deschiderea către ideile altora au fost corelate cu competența parentală în promovarea parteneriatelor. Părinții care au o încredere de sine mai mare au atitudini pozitive, atât în familie, ct și în implicarea de tip școlar. Nu toți posedă o astfel de competență. Profesorii pot oferi cadrul care să încurajeze dezvoltarea comportamentelor de parteneriat la părinți. Dezvoltarea capacităților de comunicare, manifestarea unui interes real față de copii, oferirea de răspunsuri constructive la preocupările părinților, promovarea unei filosofii de lucru în echipă și deonștrarea unei sensibilități față de nevoile părinților și ale familiei reprezintă căi de obținere a succesului în acest domeniu.

Atributele dascălilor, care par a influența pozitiv relațiile cu copiii și părinții sunt: căldura, deschiderea, sensibilitatea, flexibilitatea, încrederea, accesibilitatea, disciplina pozitivă, imaginea de sine pozitivă, planuri active de implicarea a părinților, autoinstruire permanentă, angajare în dezvoltarea profesională și competenșă personală.

Studierea problemei de față indică faptul că profesorii și părinții pot crea parteneriate viabile, angajându-se în activități comune de învățare, sprijinindu-se unii pe alții în îndeplinirea rolurilor cerute, finalizând activitățile de îmbunătățire la nivel de școală și clasă, desfășurând proiecte d curriculum colaborativ în clasă, participând împreună la diferite activități de luare a deciziei și fiind apărătorii copiilor lor. Toate aceste acțiuni presupun comportamente și roluri ale părintelui și cadrului didactic, care permit desfășurarea unor parteneriate benefice.

Rolurile parentele sunt performate în cadrul familiei și al relațiilor de tip școală-familie. Rolurile de bază pentru dezvoltarea familială sunt: creșterea, învășarea și modelarea.În interiorul structurilor extinse familie.școală, părinții trebuie să îndeplinească roluri de învățare, de sprijinire și de luare a deciziilor. În mod normal, părinții îndeplinesc aceste roluri în context, dar le accentuează pe unele, funcție de situația dictată de familie sau de relația școală-familie. (Schaefer,1985)

Rolurile profesorilor, esențiale procesului de parteneriat, includ pe cele centrate pe familie, cele de sprijin, educare și îndrumare. Rolurile care vizează implicarea familiei în activitățile școlii și ale clasei le conțin pe cele de îngrijire, susținere, ghidare și luare a deciziilor.

Împreună, părinții și dascălii pot sprijini parteneriatul prin comportamente de colaborare, planificare, comunicare și evaluare.(Epstein și Dauber, 1991)

De vreme ce parteneriatele profesor-părinte sunt dezvoltate și se realizează, este esențial un cadru pentru desfășurarea procesului. Într-un program sunt esențiale anumite elemente: evaluările de nevoi, prezentarea scopurilor, abordarea de priorități unor activități, dezvoltarea de strategii, planuri de implementare și instrumente de evaluare.

Bibliografie

Jude I, 2022- Psihologie școlară și optim educațional Ed. Didactică și Pedagogică, R.A , București
Marinescu S., Dinescu R., 2007-Invițație la educație, Ed. Carminis

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI COPILULUI ÎN FAMILIE ȘI ÎN ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR MATEȘ VIOLETA MARIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ LASLEA, JUD. SIBIU

Educația este foarte importantă în cadrul societății. Este baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității. Reușita în viață este garantată de modul în care sunt educați și îngrijiți copiii mici, mai ales a celor care provin din familii cu situații sociale dificile. Membrii acestora rămân baza dezvoltării sănătoase, micuții având nevoie de mai multe „ingrediente” pentru a duce o existență fericită și pentru a atinge succesul în viață.

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia.

Educarea copilului începe încă de la naștere. Acest lucru ajută la modelarea personalității omului.

Dezvoltarea corectă a copilului începe din familie, părinții având un rol de bază în acest proces de lungă durată. Comunicarea permanentă și atenția pe care mamicile și tăticii trebuie să le ofere din plin celor mici vor fi abordate neapărat într-o manieră constructivă, încă de la naștere. Din păcate, unii părinți încearcă să facă educație prin amenințări, pedepse fizice, țipete și jigniri, considerând că, dacă vor fi mai blânzi, atunci își vor pierde din autoritate. Provocările parentale sunt foarte numeroase și, uneori, îi surprind pe adulți cu garda jos. Relația sănătoasă părinte-copil și educația pozitivă pot deveni realitate cu răbdare, iubire și cu cât mai multe informații în ce privește interacțiunea cu micuțul.

Așadar, familia exercită o influență adâncă asupra celor mici, care acumulează din acest mediu o mulțime de cunoștințe, atitudini, deprinderi, modele și obișnuințe de comportament.

Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului. Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ.

Școala nu doar că este importantă pentru noi ca oameni, ci și pentru că ajută la progresul societății prin educarea membrilor care îi aduc forța de muncă individului prin noile informații dobândite. Școala sporește încrederea și ne învață să legăm și să menținem prietenii și ne ajută să învățăm cum să lucrăm împreună ca o echipă, care este principala temelie a oricărei societăți de succes. Fără școală, cunoștințele nu s-ar răspândi la fel de repede, iar accesul nostru la idei și oameni noi ar putea fi ușor tăiat. O lume fără școală ar crea dificultăți și ar împiedica dispersia creșterii economice, a toleranței și a aprecierii semenilor noștri.

Dacă trecem dincolo de ideile preconceptionale, educația poate fi definită ca proces de învățare, de dobândire a cunoașterii, de dezvoltare a unor abilități, valori, convingeri și obiceiuri.

Educația copiilor și a tinerilor este o misiune delicată la care trebuie să participe cu eforturi susținute în primul rând familia și apoi școala și societatea.

Educația are loc deseori sub îndrumarea familiei, a unor educatori, însă fiecare dintre noi ne putem educa și singuri. Acest „secret” trebuie să-l învețe fiecare copil/elev atât în familie cât și la școală. Educația poate fi făcută oriunde, oricând și de către oricine, indiferent de vârstă, etnie, sex.

În concluzie, educația este o formă de învățare care nu se termină niciodată și se poate realiza oriunde: acasă/familie, școală, la joacă, pe stradă etc.

Bibliografie:

<https://webee.ro/blog/educatia-in-familie-a-prescolarului-element-de-baza-in-dezvoltarea-adultului-de-mai-tarziu/>

<https://edict.ro/familia-si-scoala-parteneri-in-educatia-copilului/>

<https://revistacariere.ro/inspiratie/importanta-scolii-avantaje-ale-educatiei/>

<https://lume.bassin.ru/referat-scoala-si-familia/>

<https://lume.bassin.ru/comunicarea-scoala-familie-comunitate/>

<https://sites.google.com/site/roluleducatiei/rolul-familiei-in-formarea-individului>

https://www.academia.edu/36791450/FAMILIA_PRIMUL_EDUCATOR_ROLUL_FAMILIEI_%C3%8EN_ACTIVITATEA_DE_%C3%8ENV%C4%82%C5%A2ARE

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRESC. MATIUȚ ANCA

C.S.E.I NR. 1 ORADEA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

RELAȚIA FAMILIE-ȘCOALĂ PREMISĂ A SUCESULUI ȘCOLAR ȘI A INTEGRĂRII SOCIALE

REFERAT REALIZAT DE PROFESOR PSIHOPEDAGOG MATUS MIHAELA

Un partener egal și incontestabil, alături de învățător sau profesor în formarea personalității copilului este familia. Aceasta poate să-i ofere copilului numeroase resurse sau, dimpotrivă, să-l priveze de ele. Orice sistem de educație, oricât de ideal ar fi, el rămâne insuficient dacă se izbește de opoziție sau de indiferență din partea părinților. Marea parte a timpului copilul o petrece în familie, efectul educativ poate fi deviat, deformat sau chiar anulat în cazul că întâmpină rezistența părinților. Grija părintească, dragostea și modelele cultural comportamentale asigură dezvoltarea psihică și fizică sănătoasă a copilului. În schimb, atitudinea neglijentă a părinților – mai ales în familiile dezorganizate- au ca urmări diferite anomalii psihice.

Indiferent de cât de diferiți suntem, indiferent de problemele pe care le prezintă în procesul de învățare școlară fiecare copil este unic. Recunoașterea drepturilor egale pentru toți oamenii, în general și pentru toți copiii, în mod special, fără discriminare, subliniază faptul că nevoile fiecăruia sunt la fel de importante.

Avem nevoie unii de ceilalți. Fiecare raport interpersonal ne oferă informații pentru interacțiunile viitoare, ne dezvoltă competența intercunoașterii. Astfel, comunicarea copilului cu cei din jur asigură dezvoltare psihică armonioasă și răspunde unei nevoi adânci a ființei umane în devenire.

Parteneriatul școală-familie este o formulă pedagogică, noțiune relativ nouă inserată în domeniul educației. Pedagogul Sorin Cristea (2000) consideră că acest parteneriat este, de fapt, un segment care ”reflectă mutațiile înregistrate la nivelul relațiilor existente între instituțiile implicate direct și/sau indirect în proiectarea și realizarea obiectivelor sistemului de învățământ: școala, familia, comunitatea locală, agenții sociali (economici, politici, religioși), factorii de asistență socială etc.”

Parteneriatul cu familia insistă pe formarea anumitor competențe și deprinderi de pregătire a copiilor pentru viața școlară și cea socială, iar părinților pentru asigurarea unei educații de calitate copiilor. În general, majoritatea familiilor sunt interesate să întrețină o colaborare strânsă cu școala. Prin acest parteneriat școală-familie se urmărește realizarea unei comunicări eficiente între cei doi factori și punerea de comun acord a sistemelor de valori și a cerințelor de la copil. Mircea Agabrian (2005, p.56) consideră că din acest parteneriat cei câștigați sunt elevii. Acestea acționează în următoarele direcții: ajută profesorii în munca lor, generează și perfecționează competențele școlare ale elevilor, îmbunătățesc programele de studiu și climatul școlar, dezvoltă abilitățile educaționale ale părinților; creează un mediu de siguranță spirit în școli.

Educația copiilor este scopul comun al familiei și al școlii, scop care poate fi realizat eficient doar printr-o relație de parteneriat, prin înțelegerea rolurilor, divizarea competențelor, responsabilităților și a funcțiilor între părțile implicate, prin investirea comună a resurselor de timp, prin împărtășirea informațiilor, prin soluționarea în comun a situațiilor problemă. Ca parteneri, atât școala cât și familia au anumite cerințe una față de cealaltă.

În educația copiilor este pus accentul cel mai adesea pe un angajament reciproc clar stabilit între părinți și școală, în baza unui contract educațional individual privind educația copilului. Scopul contractului are ca principiu asigurarea condițiilor optime de derulare a procesului de învățământ prin implicarea și responsabilizarea părților în educația beneficiarilor direcți ai educației elevilor. Când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității devin și se consideră parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comunitate de suport care, care poate funcționa ca un mecanism bine pus la punct. Parteneriatul reprezintă o componentă majoră în organizarea și desfășurarea activității în școală și în clasele de elevi. Dificultățile de comunicare pot rezulta din ideile diferite privind: responsabilitatea statului și a familiei privind educația copiilor, libertatea de alegere a școlii de către părinți sau unicitatea instituției școlare; impactul mediului familial asupra rezultatelor școlare ale copilului, randamentul pedagogic și datoria parentală; participarea părinților la gestionarea și procesul decizional din instituția școlară.

Pentru o integrare eficientă reușita actului educațional, munca depusă de învățător și profesor trebuie continuată, susținută și întărită de familie. Învățătorul sau profesorul facilitează o permanentă colaborare între școală și familie. Cunoscând faptul că fiecare persoană este unică în felul ei, că fiecare părinte are

stilul propriu de educație, convingerile și valorile personale, astfel prin parteneriate se stabilesc punți de legătură pentru o mai bună comunicare între părinți și copii, între părinți și școală pentru a educa cât mai bine împreună, pentru a pune în centrul copilului. Școala este terenul unor relații educative din care fiecare beneficiar - copii, părinți și educatori - are de învățat și trebuie să se simtă valorizat și important.

Familia contemporană a cunoscut numeroase schimbări atât din punctul de vedere al structurii, cât și al distribuției rolurilor educative. Astfel vorbim de forme alternative la familia „clasică”, familia monoparentală și familia compusă, fenomene care, pe măsură ce înregistrează o creștere a frecvenței și devin o conduită familiară pentru membrii societăților actuale, se normalizează. Trăsăturile definitorii ale distribuției rolurilor educative în familiile contemporane par a fi funcționalitatea și eficacitatea.

Pentru îmbunătățirea relației școală-familie, este de preferat îmbinarea unor forme și metode de colaborare a școlii cu familia și comunitatea:

✓ ședințele cu părinții oferă acestora ocazia de a se cunoaște între ei, de a acționa ca o echipă, de a se cunoaște reciproc cu cadrele didactice, de a discuta aspecte ale programului școlar, de a afla despre progresele/regresele copiilor, schimbările intervenite în evoluția lor.

✓ lectoratele cu părinții cu teme diverse prin care părinții sunt informați cu privire la importanța cunoașterii personalității propriului copil, aprecierea corectă a comportamentelor copiilor, măsuri și soluții pentru ignorarea sau limitarea comportamentelor negative, tehnici și metode prin care își pot ajuta copilul la lecții;

✓ consultațiile individuale (convorbirile) oferă prilejul abordării individualizate a problemelor cu care se confruntă copilul sau părintele, se pot oferi sfaturi, părinții pot furniza informații mai intime pe care nu doresc să le facă publice, dar sunt relevante pentru educația și instrucția copilului;

✓ chestionarul permite obținerea unor informații privind organizarea colectivului de elevi, teme abordate în ședințele ulterioare etc;

✓ convorbirile telefonice care au luat amploare datorită telefoniei mobile, dar și timpului limitat al părinților și cadrelor didactice ;

✓ participarea părinților la activități organizate de școală - lecții deschise pentru părinți astfel părinții au posibilitatea să cunoască nivelul de pregătire al copilului, deprinderile înșușite, să se familiarizeze cu metodele și procedeele folosite în predare.

✓ consilierea psihopedagogică constă în abordarea specializată, prin intermediul profesorilor consilieri școlari a dificultăților de adaptare a elevilor la cerințele școlii;

✓ vizite ale cadrelor didactice la părinții copiilor - specificul acesteia constă în aflarea directă a condițiilor concrete de viață și educație ale copilului în familie.

✓ excursii, drumeții – părinții pot contribui la organizarea și sponsorizarea acestor acțiuni, asigură supravegherea copiilor, trăiesc emoții pozitive alături de copilul lor, le oferă modele de comportare;

✓ participarea părinților la expoziții cu lucrări ale copiilor reprezintă un prilej de a-i familiariza cu date importante despre evoluția copiilor, atât pe plan artistic, cât și al bagajului de cunoștințe;

✓ sărbătorirea zilei de naștere a copilului în clasă - copiii învață comportamentul de socializare, unele convenții sociale și se creează legături afective cu membrii familiilor, deoarece invitații sărbătoritului pot fi părinți și alte rude;

✓ serbările școlare prin care părinții pot descoperi aptitudini speciale ale copiilor, nivelul dezvoltării acestora, pot să le evalueze performanțele, să se implice în organizarea acestor activități. m. implicarea părinților în proiecte și parteneriate (Ziua porților deschise) în cadrul cărora părinții participă la activitățile programate;

✓ jurnalul clasei cuprinde fotografii, impresii ale copiilor, ale altor persoane implicate în activitățile clasei, descrieri de activități, diplome obținute, desene create de copii etc.

✓ scrisorile și însemnările sunt necesare ca mijloc operativ, comod, în condițiile în care cadrele didactice nu au posibilitatea unor întâlniri directe cu părinții elevilor.

✓ ateliere de lucru cu părinții în cadrul cărora aceștia se familiarizează cu standardele de eficiență a învățării, finalitățile educației, conținuturile, strategiile aplicate, programul de activitate a școlii;

✓ mese rotunde în cadrul cărora părinții și profesorii fac schimb de experiență educațională;

✓ conferințe științifice în cadrul cărora cadrele didactice, dar și părinții susțin comunicări cu privire la educația copiilor în școală și familie;

✓ activități de tipul Școala părinților în cadrul cărora se organizează cursuri psihopedagogice pentru părinți.

Cercetările realizate arată că implicarea familiei în parteneriatul cu școala contribuie la îmbunătățirea rezultatelor, frecvenței școlare și la dezvoltarea responsabilității elevilor pentru activitățile școlare. Pe baza acestor rezultate, în școli se impune o regândire a rolului familiei și implicării comunitare în sprijinul părinților și în beneficiul elevilor (Smith et al., 2007, p. 187). Implicarea părinților are efecte primare indirecte asupra imaginii de sine a copilului ca persoană care învață și întărește așteptările lor.

REFERINȚE BIOGRAFICE:

Baciu, Amelia, Cazan, Cermen Manuela, Chendea, Cătălina, Cobzariu, Ciprian, Ioachim, Magdalena, Mihalcea, Taisia, Oneț, Constantin, Educația părinților, Editura Marlink, București, 2006

Bocoș, Mușata Dacia, Instruirea interactivă. Repere axiologice și metodologice, Editura Polirom, 2013

Bunescu Gh., Alecu Gh., Badea D., Educația părinților, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1997;

Bunescu, Gh., Democratizarea educației și educația părinților, Institutul de Științe ale Educației, 2001;

Cucoș Constantin, 1996, Pedagogie, Iași, Editura Polirom

Mara D. – Strategii didactice în educația incluzivă, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2004.

FAMILIA CREȘTINĂ ȘI ROLUL EI ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. MAZILU FLAVIAN

ȘCOALA GIMNAZIALĂ BIRCII, SCORNICEȘTI, JUD. OLT

„Familia este biserica de acasă” Sfântul Ioan Gură de Aur

Cel mai frumos și cel mai iubit cuvânt este ”familia”. Tot ce avem mai frumos și mai scump, tot ce reprezintă dor, căldură, dragoste, emoție și nostalgie, se referă la *familie*. Familia creștină este un templu sfânt, în care se depozitează plinătatea virtuților creștine. Ea este celula din care s-a născut și pe care se bazează societatea omenească, dar și comunitatea bisericească, lărgind hotarele împărăției lui Dumnezeu. Așadar, familia creștină este binecuvântare și icoană a iubirii lui Dumnezeu pentru umanitate, un spațiu sacru al lucrării harului Preasfintei Treimi, orientat spre viață și iubire eternă.

În familie, relația părinți-copii se înțelege mai ales din perspectiva relației omului cu Dumnezeu. Copiii nu se nasc doar pentru o viață terestră, ci se nasc și ca să poată deveni, prin Botez, fii ai lui Dumnezeu după har (cf *Ioan* 1, 12-13) și să dobândească viața veșnică din Împărăția Preasfintei Treimi. De aceea, creșterea copiilor trebuie realizată cu iubire părintească și responsabilitate deplină, prin rugăciune și educație pentru fapte bune. Cu ajutorul părinților și al celorlalți membri ai familiei, copilul își formează prima imagine despre lume și societate, învață credința în Dumnezeu și cultivă dragostea și respectul față de semenii.

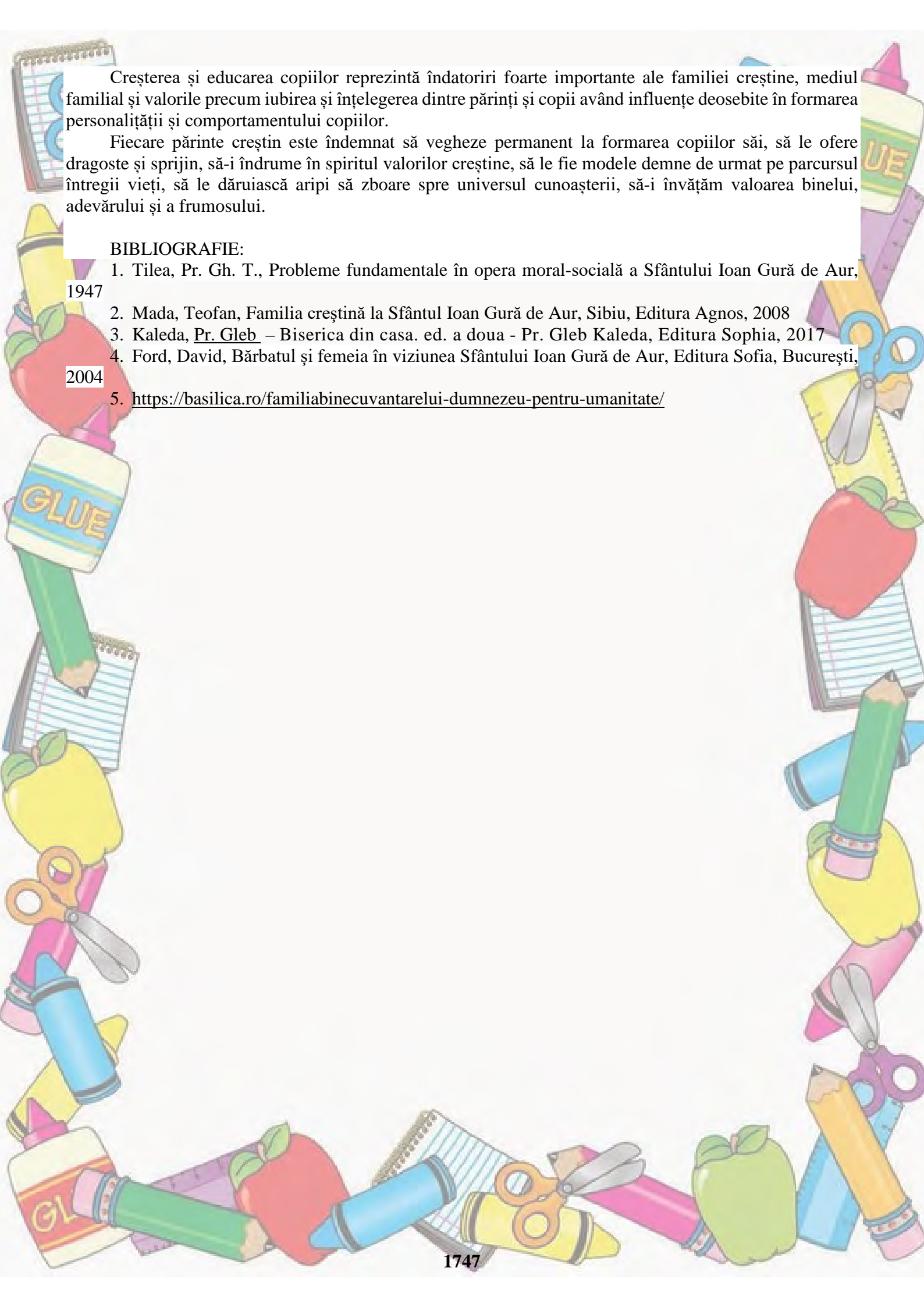
Problema calității educației din familie și impactul acesteia asupra dezvoltării ulterioare a copilului constituie o preocupare importantă a teologiei din primele veacuri creștine.

Caracterul copiilor nu se formează doar prin cuvinte și activități, ci și prin exemplul de viață al părinților. *Legătura armonioasă cu părinții, intensă la vârsta copilăriei, este componenta principală a formării lor.* Sfântul Ioan Gură de Aur menționa în opera despre creșterea copiilor că răul nu poate fi îndreptat din lume deoarece niciun om nu are grijă de copii. Un copil nu are nevoie de valori materiale, ci de un bun pedagog, care îl poate forma și educa.

Așadar, părinții sunt primii pedagogi ai copiilor. Educația copiilor în cadrul familiei se realizează prin jertfă, educația fiind marea cruce a familiei. Educația copiilor în familie necesită multă dragoste, dăruire de sine și jertfă, fiind o lucrare mai însemnată decât nașterea trupească a acestora. Orice acțiune educativă trebuie să țină cont de puterile fizice și spirituale ale copiilor și de capacitatea acestora de a asimila informația.

Educația trebuie să înceapă de la o vârstă fragedă, pentru ca lucrurile care devin obișnuință la aceea vârstă să devină lege la adolescență. În scrierile Sfântului Ioan Gură de Aur se observă că, pe lângă o serie de factori externi, există și factori interni, sădiți de Dumnezeu în sufletele noastre. Cel mai important factor intern este conștiința, „una dintre cărțile ce ne conduc la cunoașterea adevărului; ea își ridică glasul din adâncul sufletului și ne spune ce trebuie să facem”. Iar ca factori externi avem: familia, școala, Biserica și societatea.

Cea mai veche și, totodată, cea mai puternică instituție umană este familia, cunună a creației și expresie a iubirii și comuniunii proniatoare a lui Dumnezeu. Ea a fost numită adesea „mica biserică”, sau „biserica de acasă”, pentru caracterul ei comunitar și atmosfera de sfințenie pe care trebuie s-o cultive. În familie, copilul învață ce înseamnă dragostea părintească, învață să vorbească, învață să se roage, învață credința în Dumnezeu și tot aici în cadrul familiei deprinde adevărurile religioase. Sfântul Ioan Gură de Aur ne spune că a fi părinte nu este de ajuns numai să dai naștere, ci trebuie să dai și educație. Copilul nu trebuie format numai la vârsta preșcolară, ci pe parcursul întregii vieți. Astfel Sfântul Ioan Gură de Aur îndeamnă părintele să-și supravegheze copilul, această supraveghere fiind o obligație morală a părinților, neîndeplinirea acesteia fiind o consecință de neiertat, pentru că cei care sunt educați trebuie să fie educați în perspectiva devenirii atleți ai lui Hristos.

Creșterea și educarea copiilor reprezintă îndatoriri foarte importante ale familiei creștine, mediul familial și valorile precum iubirea și înțelegerea dintre părinți și copii având influențe deosebite în formarea personalității și comportamentului copiilor.

Fiecare părinte creștin este îndemnat să vegheze permanent la formarea copiilor săi, să le ofere dragoste și sprijin, să-i îndrume în spiritul valorilor creștine, să le fie modele demne de urmat pe parcursul întregii vieți, să le dăruiască aripi să zboare spre universul cunoașterii, să-i învățăm valoarea binelui, adevărului și a frumosului.

BIBLIOGRAFIE:

1. Tilea, Pr. Gh. T., Probleme fundamentale în opera moral-socială a Sfântului Ioan Gură de Aur, 1947
2. Mada, Teofan, Familia creștină la Sfântul Ioan Gură de Aur, Sibiu, Editura Agnos, 2008
3. Kaleda, Pr. Gleb – Biserica din casa. ed. a doua - Pr. Gleb Kaleda, Editura Sophia, 2017
4. Ford, David, Bărbatul și femeia în viziunea Sfântului Ioan Gură de Aur, Editura Sofia, București, 2004
5. <https://basilica.ro/familiabinecuvantarelui-dumnezeu-pentru-umanitate/>

RELAȚIA GRĂDINIȚĂ- FAMILIE: DOI PARTENERI- ACELAȘI SCOP

PROF. ÎNV. PREȘC. IOANA MECEA

GRĂDINIȚA P.P. "FLOARE DE IRIS", CLUJ-NAPOCA

Familia este considerată elementul natural și fundamental al societății. Întreaga dezvoltare a umanității e indisolubil legată de constituirea și evoluția formelor de colectivitate umană dintre care familia reprezintă una din verigile sociale cele mai vechi și mai specifice în asigurarea continuității și afirmării depline a ființei umane. Contribuția familiei este cu atât mai mare cu cât copilul este mai mic și scade pe măsură ce etapele de creștere înaintază pe treptele superioare ontogenezei. Aceasta oferă mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viață, reprezentând primul instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Familia, acest prim mediu de viață al copilului, exercită o influență considerabilă asupra dezvoltării sale. Istoria fiecărei familii își pune amprenta în conturarea profilului personalității copilului. Prima relație a copilului se stabilește cu mama, iar de confortul și de securitatea acestei relații depinde în mare măsură capacitatea copilului de a stabili relații mai târziu, precum și calitatea acestora. Familia este factorul educativ prioritar, întrucât educația începe din familie, aceasta fiind modelul pe care copilul îl imită și-l urmează. În familie copilul își face pregătirea pentru viață, iar treptat, câmpul contactelor sociale ale copilului se lărgeste și se diversifică.

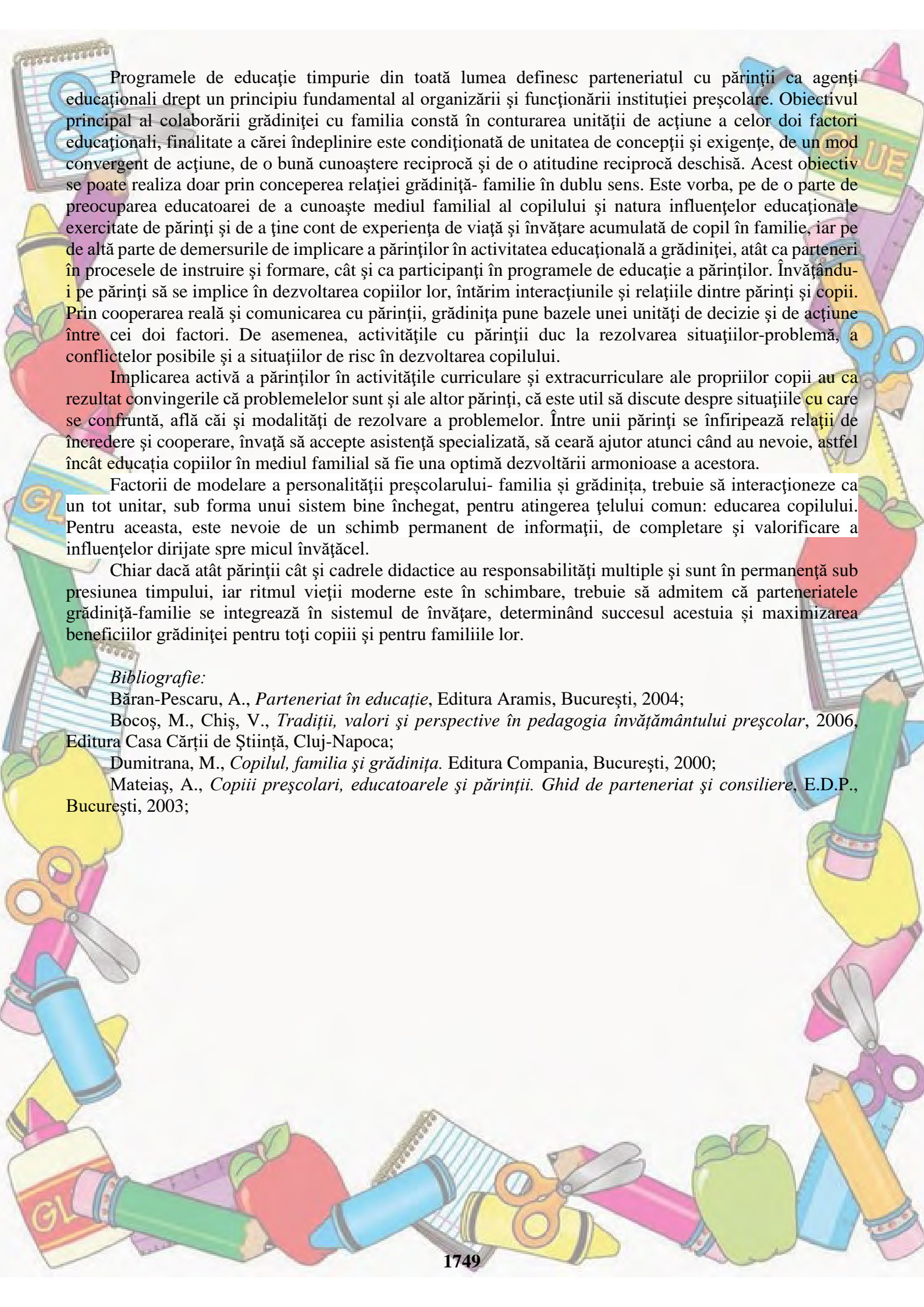
Începând cu vârsta preșcolară, o componentă importantă în actul de educare a copilului preșcolar o constituie procesul informativ-educativ la care contribuie familia și grădinița. Grădinița de copii reprezintă instituția menită să ocrotească și să facă educația copiilor între 3 și 6 ani și reprezintă primul segment al sistemului de învățământ care își propune în mod explicit finalități educaționale pentru activitățile pe care le organizează și desfășoară, asumându-și o responsabilitate majoră ca, alături de familie, să asigure condițiile unei dezvoltări normale pe toate planurile a copiilor preșcolari. Prin urmare, aceasta contribuie la valorificarea potențialului fizic și psihic al fiecăruia și fundamentează evoluția viitoare școlară și socială a acestora. Grădinița reprezintă pentru cei mai mulți copii prima experiență de viață în afara familiei, într-un spațiu social largit. Mediul educațional bogat în stimuli care invită la investigație și acțiune, experiențele de învățare diverse, câmpul relațional cu caracteristici variate, toate acestea contribuie la inițierea unor procese complexe de dezvoltare și maturizare în sensul socializării, dar și al definirii treptate a personalității.

Finalitatea declarată a celor două nivele de instruire și formare ale grădiniței este pregătirea pentru integrarea socială, respectiv școlară. Grădinița este o etapă în cadrul programelor de dezvoltare care are în vedere experiența deja acumulată de copil în mediul familial prin desfășurarea unui amplu proces instructiv-educativ de către cadre cu pregătire profesională corespunzătoare, ce aplică metode și procedee pedagogice consacrate.

Când copilul este mic, influențele sunt organizate și structurate de adulții ce îl înconjoară: mai întâi părinții și ceilalți adulți din familie, apoi educatoarea și ceilalți copii cu care relaționează. Responsabilitatea dezvoltării copilului, în primele etape ale vieții revine familiei, apoi, odată cu integrarea în învățământul preșcolar, grădinița devine un factor important în dezvoltarea copiilor, însă tot ceea ce asimilează copilul de la grădiniță se poate pierde dacă familia nu întărește și nu valorifică suficient aceste achiziții. Prin urmare, pentru ca activitatea desfășurată în cadrul unui program de educație preșcolară să fie, realmente, pe termen lung eficientă, este necesar ca specificul și obiectivele acesteia să fie prezentate familiei, pentru ca, ulterior, să se inițieze o colaborare strânsă între aceasta și grădiniță.

Parteneriatul dintre grădiniță și familie vizează îndeplinirea scopului comun: creșterea și dezvoltarea armonioasă a copiilor. Învățându-i pe părinți să se implice în dezvoltarea copiilor lor, întărim interacțiunile și relațiile dintre părinți și copii. Prin cooperarea reală și comunicarea cu părinții, grădinița pune bazele unei unități de decizie și de acțiune între cei doi factori

Relația dintre familie și grădiniță ar trebui să fie o prioritate pe lista parteneriatelor educaționale. Dacă familia va fi implicată de la început în programul educativ, ea va percepe corect importanța colaborării cu grădinița, beneficiile acestei colaborări, iar implicarea sa în activitatea grădiniței va fi conștientă, interesată și reciproc avantajoasă.

Programele de educație timpurie din toată lumea definesc parteneriatul cu părinții ca agenți educaționali drept un principiu fundamental al organizării și funcționării instituției preșcolare. Obiectivul principal al colaborării grădiniței cu familia constă în conturarea unității de acțiune a celor doi factori educaționali, finalitate a cărei îndeplinire este condiționată de unitatea de concepții și exigențe, de un mod convergent de acțiune, de o bună cunoaștere reciprocă și de o atitudine reciprocă deschisă. Acest obiectiv se poate realiza doar prin conceperea relației grădiniță- familie în dublu sens. Este vorba, pe de o parte de preocuparea educatoarei de a cunoaște mediul familial al copilului și natura influențelor educaționale exercitate de părinți și de a ține cont de experiența de viață și învățare acumulată de copil în familie, iar pe de altă parte de demersurile de implicare a părinților în activitatea educațională a grădiniței, atât ca parteneri în procesele de instruire și formare, cât și ca participanți în programele de educație a părinților. Învățându-i pe părinți să se implice în dezvoltarea copiilor lor, întărim interacțiunile și relațiile dintre părinți și copii. Prin cooperarea reală și comunicarea cu părinții, grădinița pune bazele unei unități de decizie și de acțiune între cei doi factori. De asemenea, activitățile cu părinții duc la rezolvarea situațiilor-problemă, a conflictelor posibile și a situațiilor de risc în dezvoltarea copilului.

Implicarea activă a părinților în activitățile curriculare și extracurriculare ale propriilor copii au ca rezultat convingerile că problemele sunt și ale altor părinți, că este util să discute despre situațiile cu care se confruntă, află căi și modalități de rezolvare a problemelor. Între unii părinți se înfiripează relații de încredere și cooperare, învață să accepte asistență specializată, să ceară ajutor atunci când au nevoie, astfel încât educația copiilor în mediul familial să fie una optimă dezvoltării armonioase a acestora.

Factorii de modelare a personalității preșcolarului- familia și grădinița, trebuie să interacționeze ca un tot unitar, sub forma unui sistem bine încheiat, pentru atingerea țelului comun: educarea copilului. Pentru aceasta, este nevoie de un schimb permanent de informații, de completare și valorificare a influențelor dirijate spre micul învățăcel.

Chiar dacă atât părinții cât și cadrele didactice au responsabilități multiple și sunt în permanență sub presiunea timpului, iar ritmul vieții moderne este în schimbare, trebuie să admitem că parteneriatele grădiniță-familie se integrează în sistemul de învățare, determinând succesul acestuia și maximizarea beneficiilor grădiniței pentru toți copiii și pentru familiile lor.

Bibliografie:

- Băran-Pescaru, A., *Parteneriat în educație*, Editura Aramis, București, 2004;
- Bocoș, M., Chiș, V., *Tradiții, valori și perspective în pedagogia învățământului preșcolar*, 2006, Editura Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca;
- Dumitrana, M., *Copilul, familia și grădinița*. Editura Compania, București, 2000;
- Mateiaș, A., *Copiii preșcolari, educatoarele și părinții. Ghid de parteneriat și consiliere*, E.D.P., București, 2003;

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF.MEDVEDEV OANA

LICEUL TEHNOLOGIC „DUMITRU MANGERON” BACĂU

Dezvoltarea programului de implicare a familiilor și comunității, sporirea numărului de familii implicate la școală și acasă, creșterea succesului elevilor reprezintă obiective de viitor. Școala are responsabilitatea de a personaliza programele de parteneriat prin adaptarea la nevoile identificate și scopurile urmărite. Strategii corespunzătoare fiecărui tip de părinte pot fi asumate de școli pentru realizarea unor parteneriate eficiente școală - familie. Strategiile sunt orientate spre următoarele elemente de bază: dezvoltarea unei viziuni cu privire la implicarea părinților, creșterea vizibilității și a accesibilității echipei școlare prin crearea contactelor școală - părinți, valorizare și atenție la cerințele părinților, conectare la aspecte considerate importante de către părinți și cu care aceștia au afinități, prin conștientizarea aspectelor familiare, grijă pentru calitatea comunicării dintre școală și părinți, acordare de timp și spațiu părinților pentru a participa la activitățile școlii. Creșterea gradului de implicare a părinților în școlile din Rwanda are în vedere următoarele recomandări: organizarea unor campanii de conștientizare pentru informarea tuturor factorilor de decizie în educație asupra rolurilor specifice și complementare, asupra obligației de a susține implicarea părinților, dezvoltarea unor parteneriate eficiente școală - familie - comunitate, inițierea și promovarea unor activități extra-curriculare care să ofere părinților oportunitatea de a contribui cu propriile abilități, stabilirea în școli a unor centre de informare pentru părinți, implicarea copiilor în rețeaua părinte - școală, realizarea unui studiu pentru evaluarea resurselor părinților, în ideea creării unui plan concret și specific pentru includerea părinților ca parteneri ai școlii. Părinții și profesorii sunt parteneri cu așteptări diferite. În viitor, școlile trebuie să acorde o mai mare atenție dezvoltării parteneriatelor cu părinții și comunitatea, prin crearea unor programe de cooperare și susținere din partea unor instituții de profil. De asemenea, studiile arată că este necesară o interacțiune și în cadru mai puțin formalizat pentru clădirea relațiilor de încredere și onestitate.

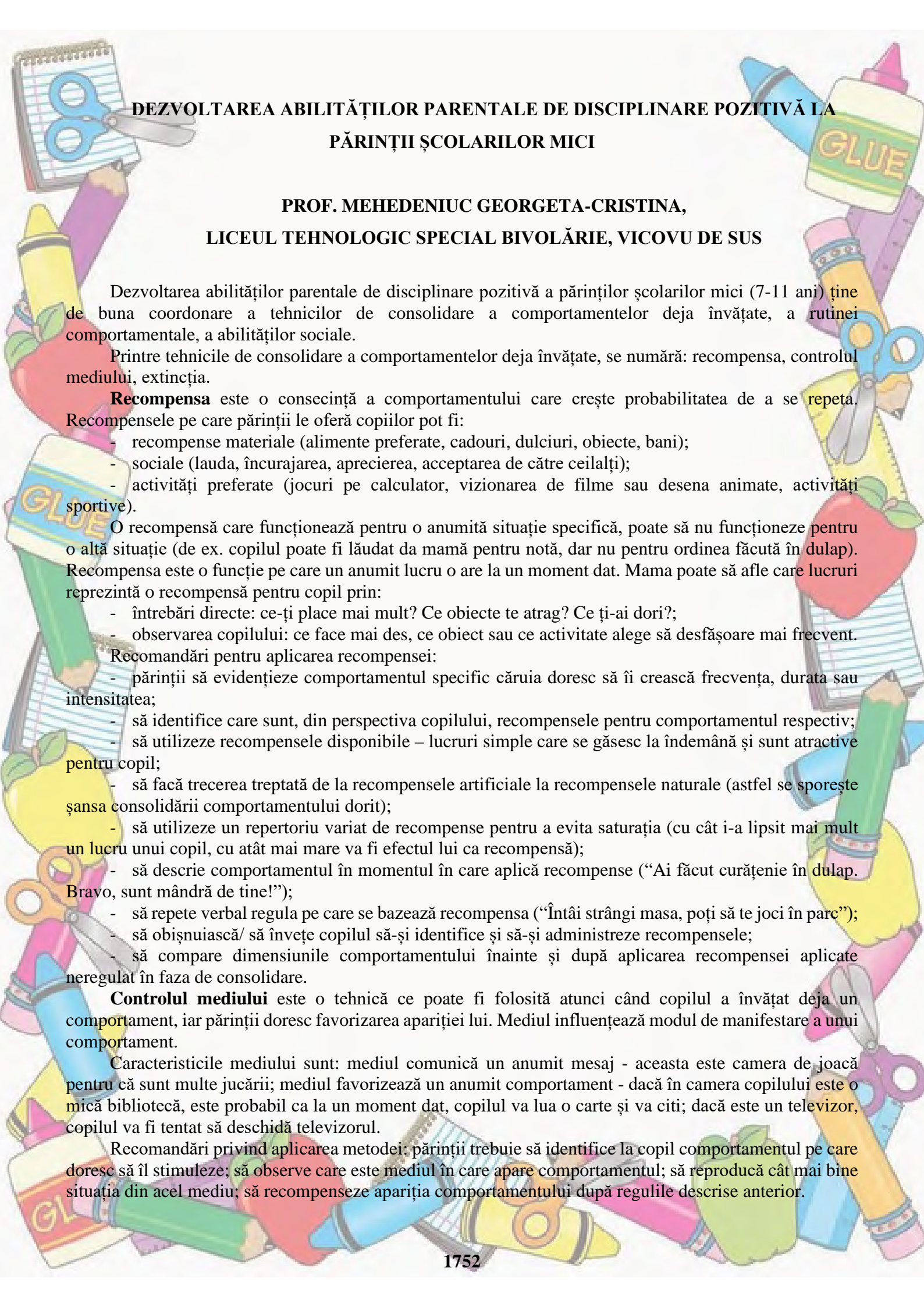
Studiul asupra parteneriatului părinți-profesori pentru dezvoltarea abilităților de lectură ale copiilor supradotați din Noua Zeelandă a atras atenția asupra tensiunilor dintre nevoile individuale ale copiilor și acceptarea lor socială, deoarece în multe situații, potențialul lor cognitiv intră în conflict cu integrarea socială. Pentru a nu fi respinși sau excluși de co-vârșnici, copiii își schimbă vocabularul, nu mai folosesc concepte avansate sau judecăți complexe. Pentru ca părinții să nu mai fie nevoiți să ascundă profesorilor înzestrările deosebite ale propriilor copii din cauza prejudecăților sau a conveniențelor sociale se recomandă tratarea diferențiată a acestor copii. Astfel, colaborarea cu părinții devine crucială, deoarece școala recunoaște și valorizează potențialul copiilor. Pe lângă sugestii foarte aplicabile, referitoare la abilitățile de lectură, practicile școlare din Suedia oferă o extindere a perspectivei referitoare la implicarea părinților în cadrul consiliilor locale din școli. Comunicarea ar putea fi îmbunătățită dacă părinții se simt respectați și valorizați. Abordarea copiilor și părinților ca participanți responsabili și oferirea de suport cresc șansele ca aceștia să fie apreciativi și responsivi. Școala a luat în considerare cele două principii de acțiune. Astfel că în lucrul cu părinții, școala recomandă planificarea activităților de așa manieră astfel încât să îi motiveze să participe, prin faptul că se ține cont de orarul acestora de lucru, de timpul disponibil sau de anumite condiții speciale. Misiunea școlii este de a facilita implicarea părinților prin înlăturarea barierelor ce țin de: timp, angajamente profesionale, sarcini domestice, limbaj (un limbaj prea complicat poate fi descurajator sau neînțeles), limbă (în cazul părinților care nu sunt vorbitori nativi). Unii dintre părinți se simt anxioși în comunicarea cu școala pe baza propriilor experiențe din copilărie, alții se tem să nu deschidă subiecte care să le afecteze ulterior copilul, unii simt că sunt depășiți din punct de vedere academic, chiar jenați din acest motiv sau din cauza schimbărilor din mediul educațional (tehnologie, curriculum, evaluare, etc.). Școala este responsabilă de acordarea unui suport adecvat pentru ca părinții să depășească aceste contexte defavorizante. Familiile române au nevoie să perceapă că există un viitor al participării și nu al excluderii pentru copiii lor, astfel încât să conștientizeze pe deplin valoarea școlii și a educației. Provocarea merge mult dincolo de școala efectivă, implică întreaga societate și rolul pe care românii îl joacă. Oricum, școala poate avea un rol, în acest proces, prin a face primul pas în stabilirea relațiilor cu familiile, care pot

reprezenta baza recunoașterii reciproce, a încrederii și respectului. Implicarea familiilor în activitățile școlare reprezintă elementul fundamental al procesului de școlarizare al copiilor romi. Primul pas în a găsi un teren comun de lucru este acela al recunoașterii și al înțelegerii întregului mediu al copilului. Respectul pentru lumea copilului ar însemna, în primul rând, recunoașterea culturii din care acesta provine ca fiind diferită, dar nu inferioară celei majoritare și utilizarea ei ca bază în educație. În acest fel, coexistența culturilor variate poate reprezenta o acțiune fezabilă pentru școală. Aceasta nu înseamnă ca școala să își asume întreaga responsabilitate pentru educația copiilor romi. Nici părinților nu li se cere asta. Școala este și trebuie să rămână un agent în procesul de aculturație care nu poate face altceva decât să aducă minoritățile mai aproape de cultura majorității. Scopul urmărit este acela de a realiza programe educaționale care integrează familia și copiii.

BIBLIOGRAFIE

Ezechil Liliana- „Comunicarea educațională în contextul școlar”, 2002;
Stăiculescu Camelia -,„Școala și comunitatea locală”-parteneriat pentru educație, 2007

DEZVOLTAREA ABILITĂȚILOR PARENTALE DE DISCIPLINARE POZITIVĂ LA PĂRINȚII ȘCOLARILOR MICI

**PROF. MEHEDENIUC GEORGETA-CRISTINA,
LICEUL TEHNOLOGIC SPECIAL BIVOLĂRIE, VICOVU DE SUS**

Dezvoltarea abilităților parentale de disciplinare pozitivă a părinților școlarii mici (7-11 ani) ține de buna coordonare a tehnicilor de consolidare a comportamentelor deja învățate, a rutinei comportamentale, a abilităților sociale.

Printre tehnicile de consolidare a comportamentelor deja învățate, se numără: recompensa, controlul mediului, extincția.

Recompensa este o consecință a comportamentului care crește probabilitatea de a se repeta. Recompensele pe care părinții le oferă copiilor pot fi:

- recompense materiale (alimente preferate, cadouri, dulciuri, obiecte, bani);
- sociale (lauda, încurajarea, aprecierea, acceptarea de către ceilalți);
- activități preferate (jocuri pe calculator, vizionarea de filme sau desena animate, activități sportive).

O recompensă care funcționează pentru o anumită situație specifică, poate să nu funcționeze pentru o altă situație (de ex. copilul poate fi lăudat de mamă pentru notă, dar nu pentru ordinea făcută în dulap). Recompensa este o funcție pe care un anumit lucru o are la un moment dat. Mama poate să afle care lucruri reprezintă o recompensă pentru copil prin:

- întrebări directe: ce-ți place mai mult? Ce obiecte te atrag? Ce ți-ai dori?;
- observarea copilului: ce face mai des, ce obiect sau ce activitate alege să desfășoare mai frecvent.

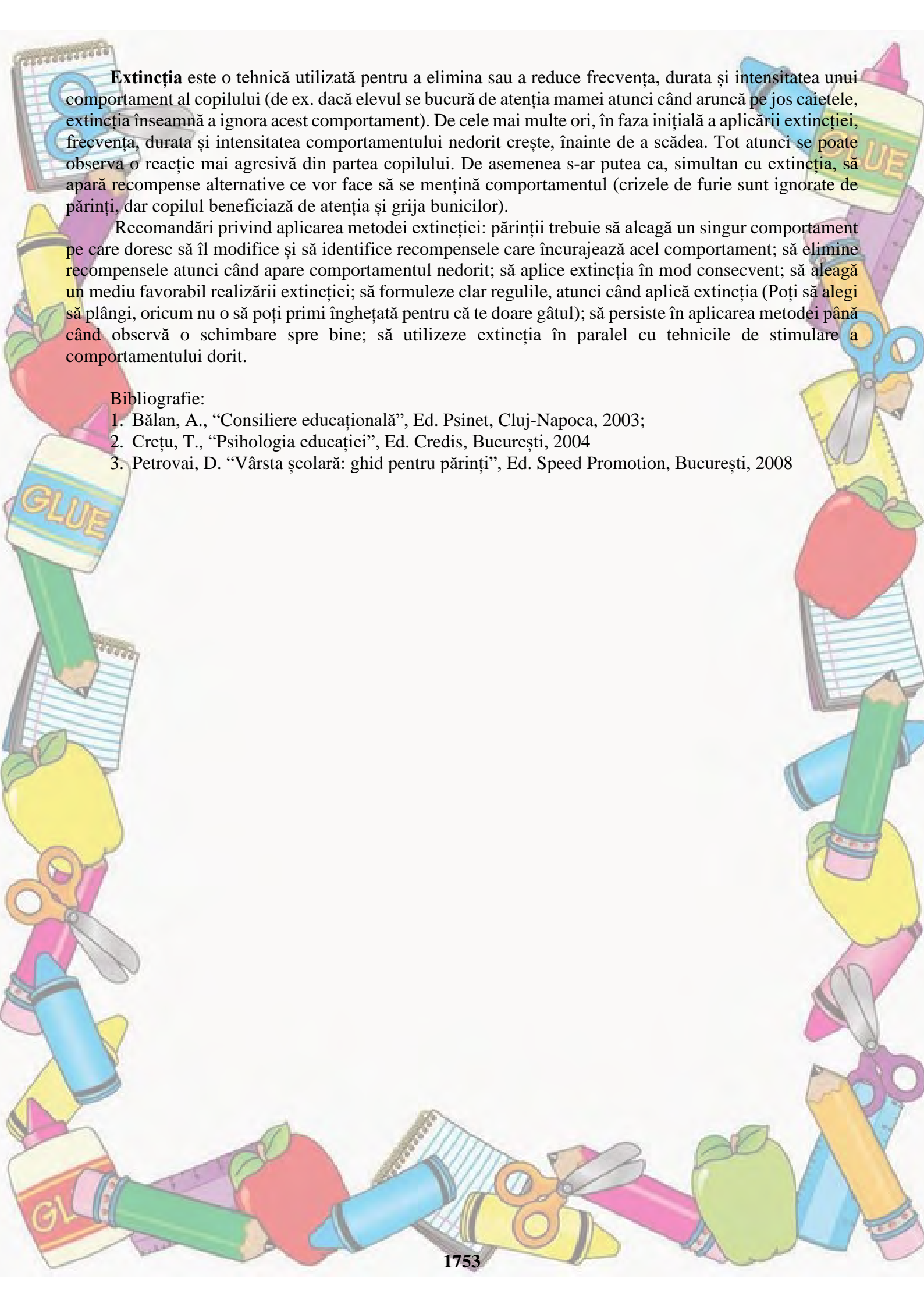
Recomandări pentru aplicarea recompensei:

- părinții să evidențieze comportamentul specific căruia doresc să îi crească frecvența, durata sau intensitatea;
- să identifice care sunt, din perspectiva copilului, recompensele pentru comportamentul respectiv;
- să utilizeze recompensele disponibile – lucruri simple care se găsesc la îndemână și sunt atractive pentru copil;
- să facă trecerea treptată de la recompensele artificiale la recompensele naturale (astfel se sporește șansa consolidării comportamentului dorit);
- să utilizeze un repertoriu variat de recompense pentru a evita saturația (cu cât i-a lipsit mai mult un lucru unui copil, cu atât mai mare va fi efectul lui ca recompensă);
- să descrie comportamentul în momentul în care aplică recompensa (“Ai făcut curățenie în dulap. Bravo, sunt mândră de tine!”);
- să repete verbal regula pe care se bazează recompensa (“Întâi strângi masa, poți să te joci în parc”);
- să obișnuiască/ să învețe copilul să-și identifice și să-și administreze recompensele;
- să compare dimensiunile comportamentului înainte și după aplicarea recompensei aplicate neregulat în faza de consolidare.

Controlul mediului este o tehnică ce poate fi folosită atunci când copilul a învățat deja un comportament, iar părinții doresc favorizarea apariției lui. Mediul influențează modul de manifestare a unui comportament.

Caracteristicile mediului sunt: mediul comunică un anumit mesaj - aceasta este camera de joacă pentru că sunt multe jucării; mediul favorizează un anumit comportament - dacă în camera copilului este o mică bibliotecă, este probabil ca la un moment dat, copilul va lua o carte și va citi; dacă este un televizor, copilul va fi tentat să deschidă televizorul.

Recomandări privind aplicarea metodei: părinții trebuie să identifice la copil comportamentul pe care doresc să îl stimuleze; să observe care este mediul în care apare comportamentul; să reproducă cât mai bine situația din acel mediu; să recompenseze apariția comportamentului după regulile descrise anterior.

Extincția este o tehnică utilizată pentru a elimina sau a reduce frecvența, durata și intensitatea unui comportament al copilului (de ex. dacă elevul se bucură de atenția mamei atunci când aruncă pe jos caietele, extincția înseamnă a ignora acest comportament). De cele mai multe ori, în faza inițială a aplicării extincției, frecvența, durata și intensitatea comportamentului nedorit crește, înainte de a scădea. Tot atunci se poate observa o reacție mai agresivă din partea copilului. De asemenea s-ar putea ca, simultan cu extincția, să apară recompense alternative ce vor face să se mențină comportamentul (crizele de furie sunt ignorate de părinți, dar copilul beneficiază de atenția și grija bunicilor).

Recomandări privind aplicarea metodei extincției: părinții trebuie să aleagă un singur comportament pe care doresc să îl modifice și să identifice recompensele care încurajează acel comportament; să elimine recompensele atunci când apare comportamentul nedorit; să aplice extincția în mod consecvent; să aleagă un mediu favorabil realizării extincției; să formuleze clar regulile, atunci când aplică extincția (Poți să alegi să plângi, oricum nu o să poți primi înghețată pentru că te doare gâtul); să persiste în aplicarea metodei până când observă o schimbare spre bine; să utilizeze extincția în paralel cu tehnicile de stimulare a comportamentului dorit.

Bibliografie:

1. Bălan, A., "Consiliere educațională", Ed. Psinet, Cluj-Napoca, 2003;
2. Crețu, T., "Psihologia educației", Ed. Credis, București, 2004
3. Petrovai, D. "Vârsta școlară: ghid pentru părinți", Ed. Speed Promotion, București, 2008

IMPORTANȚA RELAȚIEI DINTRE PREȘCOLARUL CU CES ȘI FAMILIE

PROF. ÎNV. PREȘC: MELINTE ANDREEA-RAMONA

Prin intermediul sintagmei „cerințe educaționale speciale” (CES) se face referire la anumite particularități identificate în sfera educației la anumiți indivizi, ce sunt urmări ale unor deficiențe din spectrul intelectului, senzorial, psihomotric, fiziologic etc. sau cauzate de dificultăți de învățare, tulburări comportamentale sau rezultate a unor condiții psihoafective, social-economice sau de altă natură care își pune amprenta asupra dezvoltării copilului (condiții de trai precare, mediul familial absent). Cele enumerate conduc la plasarea copilului într-o poziție de dificultate față de cei din jur, în acest mod nefiindul-i permisă valorificarea în condiții optime a potențialului posedat, conducând la un sentiment de inferioritate.

Alois Gherguț a nuanțat în anul 2001 o clasificare a copiilor cu CES:

- A. Elevii/copiii cu dizabilități mentale/intelectuale, tulburări de învățare și dificultăți cognitive;
- B. Elevii/copiii cu dizabilități/deficiențe de auz;
- C. Elevii/copiii cu dizabilități/deficiențe de vedere;
- D. Elevii/copiii cu dizabilități/deficiențe fizice/locomotorii;
- E. Elevii/copiii cu tulburări emoționale și de comportament;

Pe lângă cele menționate, se mai adaugă și tulburările din spectrul autist, sindromul Down, tulburările de învățare, sindromul Tourette. Toate tulburările și deficiențele prezentate prezintă consecințe asupra capacității de adaptare psihosociale a preșcolarilor și elevilor cu CES în instituțiile de învățământ.

Copilul învață, predominant, prin intermediul contactului său cu mediul fizic și social. Relația pe care preșcolarul o dezvoltă cu mediul, răspunsul pe care îl primește la interacțiunile pe care le inițiază sau le stabilește în demersul său de explorare și experimentare sunt definitorii pentru dezvoltarea optimă.

Acasă, în primii ani de viață, copilul asimilează noțiuni despre propria persoană, se poate identifica pe sine, făcându-se posibilă apartenența la un grup socio-cultural, își poate observa competențele și abilitățile, respectă reguli și începe să își asume responsabilități. Întreaga dezvoltare a copilului este influențată de tipurile relațiilor pe care le realizează cu mediul social în care se află. Fiecare participant în viața copilului (părinți, frați, bunici) determină modul său de dezvoltare, influențând modelele de relaționare pe care copilul le asimilează și pe care le va folosi.

Primele și cele mai valoroase lecții despre comunicare se învață în cadrul familiei. O comunicare eficientă are numeroase beneficii, printre care:

- Cunoașterea celui de lângă tine;
- Utilizarea comunicării în crearea unor relații stabile și sănătoase. (Satir, Virginia. 2010, p.104)

Mediul familial influențează considerabil dezvoltarea abilităților de comunicare la preșcolari. Dacă în familie există o comunicare continuă, implicarea neîntreruptă a preșcolarului în discuții posedă un rol important în dezvoltarea limbajului copilului. „O generație sănătoasă fizic și psihic se naște în contextul unui climat familial propice. Iubirea, maturitatea emoțională, comunicarea empatică, responsabilitatea intelectuală înaltă, sunt doar câteva din componentele acestui climat, constituind premise ale dezvoltării copiilor.” (Bonchiș, Elena. 2011, p. 65)

Părinții au parte de trăiri unice de-a lungul procesului de îngrijire și educare a copiilor lor, sesizând modificările ce au loc pe parcursul copilăriei, acestea reprezentând experiențe care se produc odată în viață, conform celor spuse de Schaffer, „a observa felul în care nou-născutul devine bebeluș, iar apoi succesiv preșcolar, școlar, adolescent, precum și încercarea de a înțelege mecanismele care stau la baza acestei schimbări reprezintă activități interesante din punct de vedere intelectual, oferind în același timp numeroase satisfacții emoționale” (Schaffer. 2005, p.1).

Bibliografie:

1. Bonchiș, E. (2011). *Familia și rolul ei în educarea copilului*. Iași: Editura Polirom
2. Gherguț, A. (2001). *Psihopedagogia persoanelor cu cerințe special*. Iași: Editura Polirom
3. Satir, V. (2010). *Psihologia familiei*. București: Editura Trei
4. Scaffer, R. (2005). *Introducere în psihologia copilului*. București: Editura Asociația de Științe Cognitive din România

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

MERA ILONA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "KEMENY JANOS" BRÂNCOVENEȘTI

În perioada actuală aflată într-o permanentă schimbare, atât părinții cât și cadrele didactice se străduiesc să sprijine dezvoltarea copiilor ajunși în sistemul de educație.

Familia este primul factor, de aici pornește educația primordială a viitorului cetățean. Între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare.

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite (conștient sau nu!) o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot influența negativ în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

O strânsă legătură școală-familie are în vedere cunoașterea de către cadrul didactic a tuturor condițiilor oferite copilului, stării lui de sănătate, petrecerea timpului liber precum și interesul copiilor pentru activități extracurriculare.

Ca dascăl, am urmărit să-i atrag pe părinți să participe la activitățile organizate de clasă, școală, să se implice personal în organizarea și derularea anumitor activități. Este necesar ca părinții să cunoască scopul și sarcinile, metodele educative, să devină conștienți de răspunderea pe care o au pentru o bună dezvoltare a propriilor copii.

Pentru o mai bună legătură cu părinții am apelat la metode precum: ședințele cu părinții, lectoratele, consultațiile și convorbirile în grup sau individuale, chestionare.

Relația școală- familie este una complexă, uneori dificilă însă pentru succesul școlar al copilului, un parteneriat școală- familie este indispensabil. Pentru consilierea elevilor dascălul trebuie să pună accent pe importanța educației, în timp ce părinții la rândul lor ar trebui să poată apela, la nevoie, la ajutorul specialistului psihopedagog școlar pentru a-și îndruma copilul atunci când apar dificultăți și obstacole.

Pentru succesul școlar al copilului, părintele trebuie să participe activ la activitățile extracurriculare organizate de școală. Comunicarea cu învățătorul, profesorul sau dirigintele trebuie să fie corectă și regulată, iar părintele își poate oferi sprijinul când vine vorba despre eventuale activități în comun.

Școala - în parteneriat cu familia - își propune să ofere șanse egale pentru educația și cultura tuturor elevilor, indiferent de starea materială și religie, promovând identificarea și dezvoltarea abilităților și capacităților fiecărui elev pentru a fi capabil să se adapteze unei societăți europene, prin formarea unor comportamente și atitudini responsabile față de ei și față de comunitate.

Școala trebuie să asigure o educație de calitate, în acord cu nevoile comunității și elevilor, în vederea orientării profesionale, pentru a deveni viitori cetățeni activi, deplin conștienți de propria valoare.

„ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR”

MERFU GEORGETA LOREDANA

În fiecare familie, venirea pe lume a unui copil este o binecuvântare. Această binecuvântare vine însă la pachet cu o serie de responsabilități, de care, din păcate nu toți părinții sunt conștienți. Există părinți care sunt prezenți în viața copiilor lor, înainte ca aceștia să se nască, dar există și părinți care nu conștientizează cât de important este rolul lor în creșterea copilului.

Lucrând de peste treizeci de ani, în timp am întâlnit ambele situații. Părinții sunt exemplul pe care îl vor urma copiii.

În majoritatea cazurilor copiii copiază modul de viață al familiei în care cresc. Dintr-o familie armonioasă va ieși un copil echilibrat, bine dezvoltat și educat. În familie se pun bazele dezvoltării copilului. Aici învață să vorbească, să se comporte, să respecte, să colaboreze, să ajute și nu în ultimul rând să iubească și să fie empatic. În familie copilul face primii pași și dacă este sprijinit, va învăța să fie și el sprijin la rândul lui.

De obicei, copilul oferă ceea ce primește. Familia este legătura copilului cu societatea. Pe măsură ce copilul crește, crește și rolul familiei și responsabilitatea acesteia în formarea lui.

Primul contact exterior este în general la vârsta de 3 ani, grădinița. Părinții colaborează cu educatoarea și încearcă împreună să-l integreze pe cel mic în colectivitate. Se presupune că la această vârstă copilul are un minim bagaj de cuvinte și cunoștințe și se poate adapta cu ușurință în grupa mică.

Am asistat la prima întâlnire a copiilor cu educatoarea și ceilalți copii. Am văzut copii ușor adaptabili și copii care nu se desprindeau de părinți. Aici intervine modul de comportare al părintelui. Iubirea față de copil, nu înseamnă o alintare excesivă și nici supunerea părintelui în fața dorințelor copilului. Cu cât părintele este mai bine organizat și mai hotărât, cu atât copilul este mai cooperant.

Grădinița este un rol foarte important în formarea copilului de vârstă mică. Este foarte bine ca mica copilărie să fie perioada în care copilul să învețe regulile după care să se ghideze. Este perioada în care învață să asculte, să vorbească corect și coerent, învață să se joace, să împartă, să deseneze, să memoreze, să aibă grijă de felul cum arată, să aibă grijă de lucrurile lui. Este perioada în care părintele trebuie să învețe să colaboreze cu educatoarea, să aibă răbdare și să continue acasă unele activități începute la grădiniță.

Astfel se produce continuarea procesului de educare și instruire, proces care va continua pe parcursul școlarizării. Prezența părinților în viața copilului nu face altceva decât să transpună în realitate formarea caracterului și instruirea acestuia pentru viață.

În viața școlară, părinții are un rol decisiv, încă de la început. Educația nu se termină acasă și nici nu începe la școală. Parteneriatul școală – părinte este un parteneriat de lungă durată și este necesar ca fiecare partener să-și respecte sarcinile și obligațiile.

Este foarte adevărat că există părinți care din lipsa timpului își deleagă sarcinile bunicilor sau bonelor. Cu cât timpul petrecut cu copiii se diminuează, cu atât încep să apară problemele. Copilul se simte necontrolat și începe să caute scuze pentru lucrurile pe care nu le face. De aici începe o întreagă serie de probleme care se agravează odată cu vârsta.

Părintele nu trebuie să învețe cu copilul sau să scrie în locul acestuia, ci este suficient să-l controleze și să-l ghideze în procesul instructiv – educativ. Am insistat încă din clasa I, ca elevii să-și facă singuri ghiozdanul. Nu mama sau tata sunt responsabili cu această sarcină, ei trebuie doar să controleze dacă cei mici și-au pus corect obiectele școlare pentru activitatea de a doua zi.

De asemenea nu este suficient ca unul dintre părinți să-i citească lecția. Copilul trebuie să depună efortul de a citi, de a scrie. În mentalitatea unor părinți există încă ideea că a face totul în locul lor înseamnă iubire. Nu e deloc așa. Copilul învață de mic să-și organizeze timpul și lucrurile și nu devine dependent de părinți. Școala este mediul în care elevul învață organizat, respectă reguli și se formează pentru a deveni adultul responsabil de mai târziu.

În concluzie, școala și părinții au un rol decisiv în formarea copilului, cu condiția, ca fiecare dintre cei doi parteneri să-și respecte sarcinile și să colaboreze.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAREA ELEVILOR

PROF. MERGEA OCTAVIA-MARIA,

PROF. POPOVICI MARIANA

Trăim într-o perioadă în care apar schimbări peste schimbări: școala trece online, angajații sunt încurajați să lucreze de acasă, războiul este aproape de noi. Este o adaptare rapidă la un ritm incert pentru părinți, elevi și profesori. Privim cu îngrijorare la tot ce se întâmplă în jurul nostru.

Factorii de bază care ajută elevul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimentelor. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic.

Școala, alături de familie influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea elevului.

Considerăm că este importantă creșterea nivelului de interacțiune și comunicare dintre profesor-elev-părinte. O comunicare optimă are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative.

Apar întrebări :

- Ce înseamnă un liceu bun?

Părinții consideră un liceu bun, liceul în care fiul sau fiica lor poate să își dezvolte nestingherit personalitatea.

- Ce înseamnă un dascăl bun?

Părinții analizează dascălul în funcție de stilul didactic pe care îl adoptă, de modul în care dascălul interacționează cu elevul.

Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ. Este nevoie a se dezvolta un nou concept care să întărească schimbarea în relațiile școală-familie. Acest concept este parteneriatul educațional.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul elevului la nivelul procesului educațional.

Comunicarea dintre școală și familie presupune o comunicare efektivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul elevului.

Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală. Colaborarea și cooperarea părinților cu școala sunt eficiente ambilor factori.

Optimizarea comunicării între profesor și părinți ia în calcul calitatea celor doi poli ai colaborării, percepțiile fiecăruia, atitudinile care îi caracterizează, caracteristicile instituției școlare, caracteristicile familiei, modul de comunicare.

Forme de colaborare a părinților cu școala putem aminti :

- prezența la ședințe și lectorate
- participarea la activități cultural-artistice, sportive
- participarea la expoziții, serbări, excursii
- participarea la semnarea contractelor cu agenții economici
- monitorizarea efectuării practicii de specialitate.

Atunci, când părinții, elevii, profesorii se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport, care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natură relațiilor publice.

Obstacolele relației școală-familie pot fi de ordin comportamental (întâlnite, atât între părinți, cât și la profesori și administratorii școlii) sau de ordin material (relația școală-familie cere un surplus de efort material și de timp).

Se pot deosebi trei etape în evoluția relației familie-școală:

- a. etapa școlii autosuficiente - școala este considerată o instituție închisă, care nu influențează mediul familial și nu se lasă influențat de el;
- b. etapa de incertitudine profesională - profesorii încep să recunoască influența factorilor familiari asupra rezultatelor școlare, dar părinții consideră și cred că școala este autosuficientă;
- c. etapa de dezvoltare a încrederii mutuale - părinții și profesorii descoperă împreună că neîncrederea este puțin câte puțin înlocuită cu încrederea unora față de alții.

Liceul nostru acordă o atenție deosebită dezvoltării personalității elevului prin practica de specialitate desfășurată în companii. Practica organizată de liceu în companii și alte instituții contribuie de asemenea la familiarizarea elevilor cu lumea profesională. Am organizat întâlniri tematice în cadrul unor proiecte intitulate, de exemplu, Meseria, brățară de aur. De asemenea, elevii au beneficiat de vizite de studiu în cadrul principalelor organisme profesionale din domeniile contabilitate, audit și consultanță fiscală. Această activitate a venit în completarea sesiunilor de consiliere și orientare profesională, prin intermediul cărora elevii și-au îmbunătățit abilitățile transversale referitoare la autoevaluarea corectă și realistă a competențelor specifice deținute și au dobândit tehnici de căutare, selectare pentru obținerea unui loc de muncă, aflat în concordanță atât cu așteptările personale, cât și cu aptitudinile deținute.

Activitățile practice reprezintă ansamblul de activități cu caracter practic și aplicativ, conștient și sistematic executate de elevi, în scopul adâncirii înțelegerii și consolidării cunoștințelor dobândite, verificării și corectării lor, însușirii unor priceperi și deprinderi practice, aplicative.

Este de dorit să poată fi investigat, cu mijloace simple, realitatea unui agent economic, fapt care ar deschide perspectiva unei înțelegeri mai corecte a fenomenelor, proceselor și elementelor economice din lumea adultului și ar ancora elevul mai bine în lumea reală.

Formarea deprinderilor motrice sau intelectuale este posibilă numai prin efectuarea repetată și în mod conștient a unor acțiuni motrice sau intelectuale.

BIBLIOGRAFIE

- Caraiani Chirata, Dumirana Mihaela, Bazele contabilității, Ediția a III –a, Editura Universitară
- Ioan Cerghit – Metode de învățământ, Editura Polirom, București, 2006
- Lucia Paliu-Popa, Nicolae Ecobici – Contabilitate financiară aplicată – ghid contabil, Editura Universitaria, Craiova, 2010
- Legea nr.31/1990 – Legea societăților comerciale
- www.e-legis.ro
- www.conta.ro
- www.gestiunestocuri.ro

ECHIPA PĂRINȚI-ELEVI-PROFESORI

MEZAT LAVINIA LUCIA

COLEGIUL ECONOMIC GHEORGHE DRAGOȘ SATU MARE

Educația copiilor este extrem de importantă deoarece în societatea actuală dezvoltarea personalității copilului fără educare nu este posibilă.

Pentru o bună dezvoltare profesională și emoțională a copiilor este foarte importantă cooperarea dintre cele două elemente esențiale din viața copilului preșcolar, școlar și anume părinții și profesorii.

Încă din primele zile când copilul începe viața de preșcolar este foarte important ca părinții și educatorii să fie atenți la nevoile acestuia, să identifice posibilele probleme de adaptare sau de comportament pe care copilul le poate avea în colectivitate sau în familie.

Cu cât copilul crește, cu atât are mai mult de studiat. Școala devine principala lui preocupare și ca părinte trebuie să îi arăți că te aștepti de la el să o trateze cu superioritate, Școala devine serviciul lui . [1]

Mulți părinți consideră că performanțele școlare depind de inteligența nativă, de pregătirea profesională și de harul cadrelor didactice, de dotarea materială a școlii, de accesul copiilor la cărți, manuale, computer, internet, rechizite. [1]

Alimentația, somnul și starea emoțional-afectivă sunt factorii care pot influența succesul școlar al elevului, iar părintele ar trebui să se asigure că acești factori sunt în parametri optimi.

Rolul profesorilor și al școlii este de a-l ajuta pe elev să dobândească cunoștințe, abilități și atitudini pentru a se forma ca un viitor profesionist.

Elevii pot întâmpina anumite probleme în mediul social , familial sau școlar și, datorită faptului că acesta nu știe cum să le facă față va suferi anumite schimbări de comportament. În acele momente profesorul și părintele trebuie să fie atenți la nevoile elevului și să facă o echipă pentru a-l ajuta să depășească orice obstacol și a-l face încrezător în forțele proprii.

În concluzie, pentru o bună educație a elevului, părinții, elevii și profesorii/școala trebuie să fie o echipă.

Bibliografie:

[1] Petrea Irina, **Și tu poți fi supernanny 2- cu copilul la școală**- Editura Trei, București, 2008

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR MICLĂUȘ IOANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 BRUSTURI, JUD. BIHOR

Un vechi proverb englezesc spune: „**Politețea nu costă nimic și cumpără orice!**”

Nu suntem singuri pe pământ! Trăim într-o comunitate. Indiferent de rasă sau de locul unde ne aflăm, există reguli universale de comportament în societate, care implică o ținută morală și o prezență fizică, în armonie cu mediul din jur, cu obiceiurile și regulile generale de conviețuire, bazate pe respectul reciproc. Felul cum ne prezentăm, cum vorbim, cum reacționăm în toate împrejurările, ne dezvăluie mentalitatea, educația, cultura, caracterul nostru. Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, cu toții credem că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la imitație și învățare, după modelul dat de părinți. Educația pe care copilul o primește de la părinți, în primii 7 ani de viață, își pune amprenta pentru întreaga viață. Meseria de părinte este cea mai grea meserie din lume dar în același timp cea mai frumoasă și aducătoare de bucurie și satisfacții. Împovărați de grijile cotidiene, părinții acordă, din păcate, din ce în ce mai puțin timp educației copiilor, comunicării cu ei, petrecerii unui timp de calitate în compania lor. Copilul, membru al unei familii mai mult sau mai puțin numeroase, trebuie să se adapteze noilor condiții și să acționeze în conformitate cu ceea ce este de dorit din punct de vedere social, atât pentru stabilitatea familiei sale cât și pentru păstrarea echilibrului în plan psihic și social. Familia poartă cea mai mare responsabilitate pentru cum își educă copiii, dar multe dintre lucruri îi scapă de sub control, deoarece acestea se învață din situațiile concrete de viață. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia. Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil care știe să salute, să rostească acele cuvinte pe care noi, dascălii, le numim „magice”, și-anume: „mulțumesc”, „te rog”, „iartă-mă”, etc., care se comportă politicos cu cei de vârsta lui, dar mai cu seamă cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în diferite medii ale societății. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult, ca om pentru viitor.â.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” –

Antoine de Saint-Exupery

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN ASIGURAREA DE ȘANSE EGALE PENTRU ELEVII CU CERINȚE EDUCATIVE SPECIALE

MICLOI EMILIA MIHAELA, PROFESOR
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 169, BUCUREȘTI

Copiii cu CES au nevoie de sprijinul întregii comunități și al instituțiilor statului pentru a avea acces la educație. Școlile trebuie să ofere șanse egale la educație fiecărui copil, indiferent de posibilitățile sale de învățare, participare și dezvoltare. Comunitatea trebuie și ea pregătită să accepte nevoile acestor copii.

Elevii cu cerințe educative speciale reprezintă o prioritate a educației în acest moment, având în vedere că aceștia sunt prezenți în toate școlile și este datoria fiecărui cadru didactic să acorde „o șansă la șansă” acestor copii.

Familia trebuie să exercite o influență pozitivă asupra copilului, rolul său fiind foarte important în dezvoltarea acestuia din punct de vedere fizic, intelectual, moral. Prin comunicarea bilaterală, părinții creează un parteneriat strâns în sprijinul copiilor, se formează comunitatea și cultura școlii, cadru în care aceștia se simt ca „membrii ai unei familii”. Părinții răspund la această cultură prin participarea la educația copiilor în moduri în care ei înșiși niciodată nu le-au cunoscut.

Factorii care influențează părinții în implicarea lor în educația copiilor, includ:

- nivelul educațional al părinților;
- grupurile din care ei fac parte;
- atitudinea conducerii școlii;
- influențele culturale;
- problemele familiei în îngrijirea copilului;

În lucrul cu elevii cu cerințe educaționale speciale este nevoie de muncă în echipă, deoarece pentru un singur cadru didactic munca ar fi una foarte mare, cu un consum mare de energie, existând posibilitatea ca valorificarea abilităților copilului să nu fie atinse la maximum, iar rezultatele s-ar putea să se lase așteptate, și la final cadrul didactic să se simtă depășit de situație. Cadrul didactic trebuie să comunice cu familiile despre programele școlii și progresul elevului folosind comunicări de la școala la familie și de la familie la școala. Prin comunicare eficientă cu familia, aceasta ajunge să conștientizeze rolul în educație, rolul în integrarea cu succes a copilului său. Cadrul didactic trebuie să fie empatic, pozitiv, cald, înțelegător, dar și tenace și un bun organizator. De asemenea, este foarte importantă formarea continuă a cadrului didactic și implementarea de noi metode și practici în cadrul activității sale.

Succesul educației incluzive este asigurat de această comunicare dintre familie și școală. Comunicarea și colaborarea eficientă dintre cadrele didactice și părinți se bazează pe câteva elemente.

Respectul (reciproc) poate fi indus de către cadrele didactice. Este esențial să se plece de la premisa că părinții sunt cei mai importanți profesori din viața copilului; respectul și înțelegerea dovedită de către cadrul didactic în fața complexității problemelor, poate induce respectul reciproc;

Atitudinea imparțială solicită gândirea pozitivă și deschisă despre familii, evitarea judecăților evaluative și dezaprobatore. Atitudinea imparțială înseamnă încurajarea familiilor de către cadrele didactice în acțiunile de evaluare a propriilor decizii, fără a interveni în aceste acte;

Empatia față de părinte poate fi ușor sesizată de către acesta prin atitudinea deschisă către dialog și comunicare sinceră.

Prin comunicare eficientă cu familia, aceasta ajunge să-și conștientizeze rolul în educația și integrarea cu succes a copilului său. Familia trebuie să exercite o influență pozitivă asupra copilului, rolul său fiind foarte important în dezvoltarea acestuia din punct de vedere fizic, intelectual, moral, reprezentând mediul normal în care personalitatea unui copil, cu sau fără deficiențe, se dezvoltă armonios sub toate aspectele.

Școala incluzivă și toate cadrele didactice trebuie să creeze un mediu propice implicării familiei în recuperarea, adaptarea și integrarea propriului copil cu cerințe speciale, prin:

- Solicitarea tuturor familiilor cu copii care prezintă cerințe educative speciale să participe la aplicarea programului educațional și terapeutic propus;
- Recunoașterea cerințelor și drepturilor familiilor de a alege dacă, în ce măsură, cum și când pot participa la cât mai multe activități terapeutice, pentru continuarea lor acasă;
- Includerea familiilor, în mod obișnuit și consecvent, în schimbul de informații despre copil;
- Identificarea resurselor din cadrul programului educațional și recuperator-terapeutic al elevilor cu cerințe educative speciale prin care se pot sprijini activitățile părinților;
- Anunțarea familiei în legătură cu activitățile propuse în programul recuperator-terapeutic și informarea asupra schimbărilor survenite în cadrul programului;
- Stimularea unei comunicări sincere, obiective în vederea educării și recuperării copiilor urmărind împreună progresul înregistrat de copil în diverse situații de viață.

Barierele în calea unei comunicări eficiente cu părinții în ceea ce privește integrarea copilului cu cerințe educaționale speciale sunt determinate în special de insuficienta informare asupra acestui domeniu. În practica educațională s-au constatat de nenumărate ori că în planul relației educaționale apar destule obstacole:

- blocaje determinate de caracteristicile persoanei angajate în comunicarea didactică;
 - blocaje determinate de relațiile social-valorice existente între participanții la relația de comunicare didactică;
 - blocaje determinate de canalul de transmisie;
 - blocaje determinate de particularitățile domeniului în care se realizează comunicarea didactică.
- Pentru o comunicare eficientă, cadrul didactic trebuie să se respecte o serie de reguli cum ar fi:
- Să ascultăm cu atenție, căci ascultatul activ este o modalitate de a asculta și a răspunde, care duce la îmbunătățirea înțelegerii reciproce și la depășirea obstacolelor în comunicare. Comunicarea empatică conține mesaje de înțelegere, compasiune și afecțiune față de interlocutor.
 - Să utilizăm mesaje care să ajute interlocutorul în găsirea de alternative, posibilități noi de rezolvare a unei situații. Uneori sfatul este perceput de cealaltă persoană ca o insultă la inteligența sa, ca o lipsă de încredere în capacitatea sa de a-și rezolva singură problema.
 - Să nu criticăm interlocutorul. Critica nu duce neapărat la schimbarea celeilalte persoane.
 - Să ținem cont de factorii sentimentali, să încercăm să convingem prin argumentare logică, fără a duce la frustrare, pentru a nu bloca comunicarea;
 - Să nu dăm dovadă de superioritate pentru că aceasta determină formarea unei relații defectuoase de comunicare. Egalitatea înseamnă acceptarea necondiționată și respectarea fiecărei persoane, indiferent de nivelul său de cultură sau pregătire profesională;
 - Să citim limbajul corpului, concentrându-ne atenția pe factorii cheie: expresia feței, tonul, ținuta corpului sau gesturile.

Având în vedere cele prezentate, cadrul didactic trebuie să aibă o buna pregătire în ceea ce privește managementul clasei și comunicarea cu elevii și părinții acestora, din perspectiva creării unei colaborări solide cu aceștia și să mențină o legătură strânsă cu consilierul psihopedagog al școlii.

BIBLIOGRAFIE:

1. Truța Elena , Mardar Sorina, *Relația profesor-elevi: blocaje și deblocaje*, Editura Aramis, București, 2005;
2. Gherguț Alois , *Psihologia persoanelor cu cerințe speciale. Strategii de educație integrată*, Ed.Polirom , Iași , 2001
3. Popovici, D.V. *Elemente de psihopedagogia integrării*, Ed. Pro Humanitate, București, 1999
4. Traian Vărășmaș, *Școala și educația pentru toți*, Editura Miniped, București, 2004

PRIMII 7 ANI DE VIAȚĂ – O FEREAȘTRĂ DESCHISĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR RODICA MICU

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MĂNĂȘTIREANU MIHAI” PREDEAL-SĂRARI

Prin tema uneia dintre Conferințele sale mondiale referitoare la educația timpurie, „Construirea avuției națiunilor”, UNESCO a adus în atenție un aspect din ce în ce mai discutat în societatea contemporană: copiii reprezintă resursa principală pentru viitorul omenirii. Atunci când acestora nu li se oferă elementele necesare unui fundament solid pentru o viață sănătoasă și productivă, nu facem altceva decât să riscăm siguranța și prosperitatea viitoare a societății.

Întrucât „vârstele mici constituie baza personalității”¹, educația timpurie a celor șapte ani de-acasă ar trebui să se centreze atât pe dezvoltarea fizică, cât și pe cea cognitivă și socio-emoțională și să includă activități și experiențe care vor influența dezvoltarea holistică a copilului. Experiențele timpurii de învățare ale copiilor au un efect profund asupra dezvoltării lor, receptivitatea față de influențele mediului fiind cu atât mai durabilă cu cât copilul este mai mic. În această perioadă copilul trăiește primele experiențe de interacțiune cu oamenii, cu natura și obiectele, cunoaște cultura și valorile umane. Tot acum se pun bazele formării personalității și a individualității, a sănătății fizice și psihice. Aceste interacțiuni timpurii au un impact direct atât prin dobândirea de cunoștințe, deprinderi și atitudini cât și prin modelarea personalității copilului. Astfel, beneficiile educației timpurii cuprind două arii ce vizează succesul școlar și dezvoltarea copilului pe de o parte, și integrarea socială și succesul în viața adultă pe de altă parte.

Specialistul în educație Kay Kuzma, adresându-se părinților, scria: „În această perioadă dezvoltarea este foarte rapidă și niciodată copilul vostru nu va mai învăța la fel de mult și la fel de repede. În primii șapte ani se formează baza motivațională și sistemul de valori al copilului. Și tot în această perioadă critică de dezvoltare rapidă, copilul este și cel mai vulnerabil - la bine și la rău, deopotrivă. Nu vă puteți permite să irosiți acești ani.”²

Cercetări ale Universității Harvard evidențiază faptul că acționarea într-un mod adecvat în perioada de început a vieții este mai eficientă decât încercările de corectare ulterioară a comportamentului. Concluziile unui studiu³ referitor la impactul copilăriei timpurii asupra învățării și comportamentului de mai târziu evidențiază câteva direcții principale, după cum urmează:

În primii ani de viață se formează, prin interacțiunea factorului genetic cu mediul și experiențele acestuia, conexiunile neurale care vor reprezenta arhitectura creierului, fundamentul pentru învățarea și comportamentul de mai târziu. În mod special interacțiunile de tip servire -răspuns pot afecta tipul de atașament al copilului și modul în care se vor derula viitoarele relații ale acestuia.

Experiențele timpurii și mediul în care are loc dezvoltarea copiilor pot avea un impact de durată asupra reușitei școlare și personale de mai târziu. Acțiunea factorilor care influențează negativ educația are un start timpuriu și continuă să crească dacă nu se intervine asupra lor. Primele diferențe referitoare la vocabularul celor mici apar la 18 luni, fiind determinate de nivelul de educație și de venituri ale părinților. Până la vârsta de trei ani, copiii ai căror părinți aveau studii liceale, dețineau deja un vocabular de 2-3 ori mai mare decât cei ai căror părinți nu terminaseră liceul.

Dificultățile semnificative – sărăcia, bolile mintale ale părinților/persoanelor care îi îngrijesc, abuzul, nivelul scăzut de educație al mamei - subminează în mod direct proporțional dezvoltarea cognitivă și emoțională în primii ani în de viață.

Acești factori de risc ce pot acționa în perioada timpurie au impact pe termen lung și asupra sănătății fizice, crescând riscul de apariție a unor afecțiuni precum: diabet, hipertensiune, obezitate, boli ale inimii și chiar a unor forme de cancer.

Experiențele timpurii de învățare sunt cruciale pentru starea ulterioară de bine a copiilor și pun baza achizițiilor de cunoștințe și deprinderi care vor afecta învățarea și comportamentele ulterioare. Educația timpurie ce oferă o varietate de experiențe și oportunități de învățare bazate pe nevoile primare și interesele copiilor este esențială pentru bazele succesului învățării și pentru dezvoltarea globală a copiilor. Cadrele

didactice, membrii comunității, familiile ar trebui să conlucreze pentru a furniza experiențe provocatoare care vor construi încrederea copiilor, îi vor încuraja să vadă învățarea ca fiind utilă și plăcută și vor oferi un fundament puternic pentru viitoarea dezvoltare intelectuală, fizică și socială.

Bibliografie

¹ Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului, *Ghid de bune practici pentru educația timpurie a copiilor între 3-6/ 7 ani*, București, 2008

² Kuzma, Kay, *Primii 7 ani de viață*, Editura Viață și Sănătate, Pantelimon, 2016

³ Center on the Developing Child (2009). *Five Numbers to Remember About Early Childhood Development* (Brief), www.developingchild.harvard.edu.

ÎNTÂRZIERILE ÎN DEZVOLTARE

PROF.-EDUCATOR: MIHĂESCU ANCA

ȘCOALA: CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ NR. 1 BACĂU

Plasarea copilului în centrul intereselor unei familii, constituie o prioritate atât pentru părinți, cât și pentru actorii implicați și responsabili în protecția lui. Pentru a se dezvolta armonios, copilul are nevoie de dragoste din partea celor care îl îngrijesc, de condiții optime de dezvoltare, de un cadru familial echilibrat, fără tensiuni și conflicte.

Statutul sănătății unui copil reflectă nivelul relativ al stării de sănătate sau boală, prin raportare la prezența disfuncțiilor biologice și psihologice, a simptomelor și deficiențelor funcționale. Cele mai multe evaluări includ unele dimensiuni-cheie ca: funcționarea fizică, capacitatea sistemelor senzoriale (vedere, auz etc.), autoîngrijirea și dexteritatea, funcțiile cognitive, durerea și disconfortul, starea de bine psihologică. Din ce în ce mai mulți copii prezintă întârzieri în dezvoltare, aspecte care suscită semne de întrebare și devin puternice semnale de alarmă. Majoritatea părinților detectează anumite semne care le indică faptul că ceva nu este în regulă cu micuțul, respectiv micuța lor. De exemplu, unii copii nu recunosc anumite fețe cu care ar fi trebuit să se fi obișnuit, așa cum se întâmplă în cazul copiilor tipici. Alții nu manifestă o anumită teamă față de străini sau nu scot anumite sunete, nu imită gesturi, nu arată cu degetul, așa cum face un copil tipic care se dezvoltă. Cu cât un diagnostic este pus mai devreme, cu atât copilul are șanse mai mari să beneficieze cât mai mult de tratamentul prescris și să înregistreze progrese în evoluție.

Tipuri de întârzieri în dezvoltare

Gravitatea întârzierilor în dezvoltare se situează între sever și ușor, și presupun anumite nivele de inteligență, și acestea, la rândul lor implică dificultăți de învățare, până la nivele normale de inteligență sau la o inteligență superioară, chiar aproape de inteligența unui geniu. (așa numiții „savanți”).

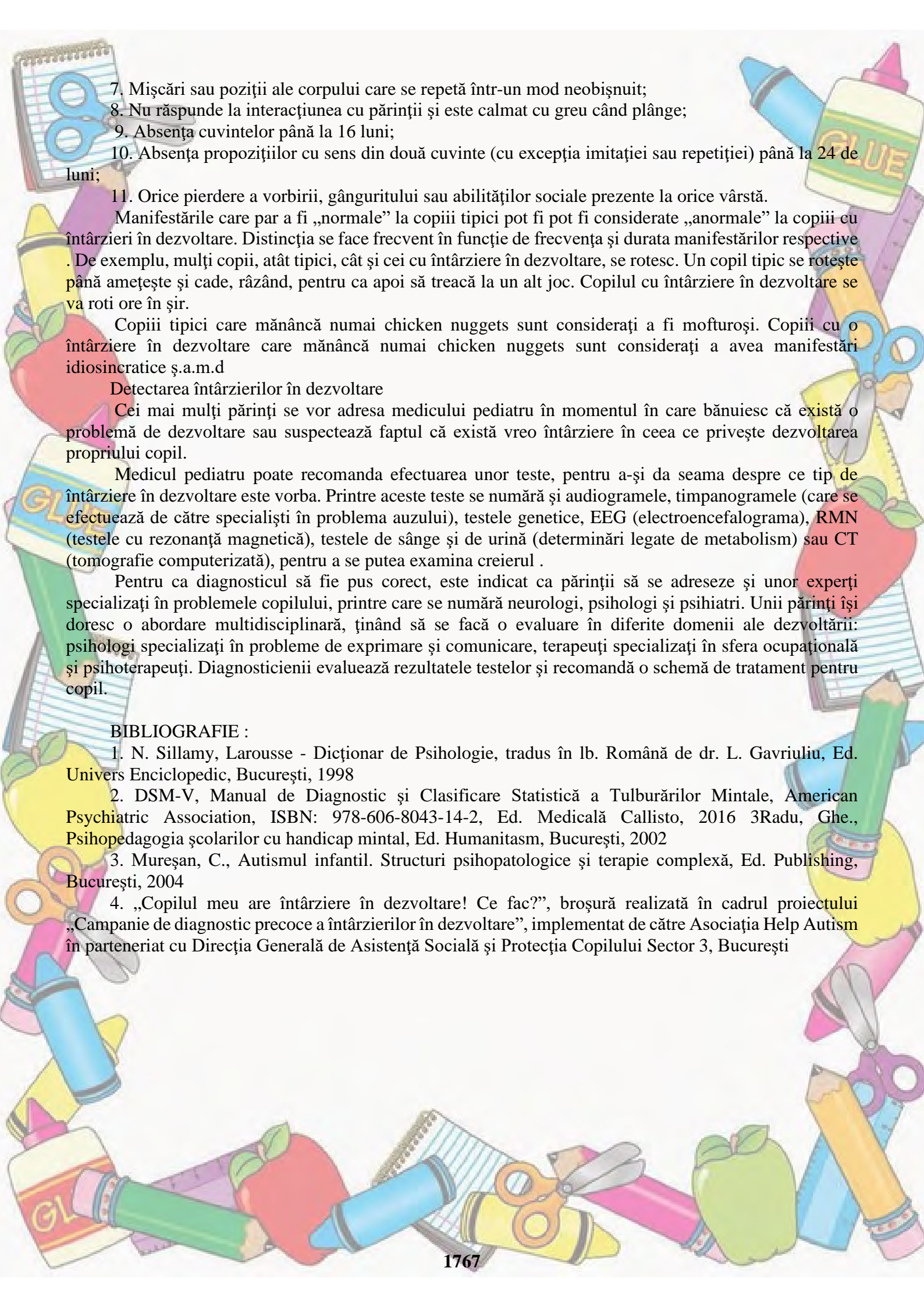
Aceste persoane cu o inteligență superioară au un talent special, “insule de genialitate”, în anumite arii de cunoaștere: de exemplu, calcule aritmetice făcute la viteză, calcule calendaristice, muzica, arta - desen, pictura, grafica, computere, mai exact domenii care nu presupun comunicarea sau relațiile sociale. Totuși, o mare parte dintre persoanele cu întârziere în dezvoltare pe una sau mai multe arii developmentale prezintă un nivel scăzut de funcționare cognitivă și adaptativă. Unele întârzieri în dezvoltare pot fi adesea asociate cu alte probleme cum ar fi: epilepsie, hiperactivitate, dislexie, deficiența mintală.

În majoritatea cazurilor, atunci când ne raportăm la întârzieri în dezvoltare, accentul este pus pe disfuncționalitățile cognitive, emoționale și sociale ale copilului care nu vibrează la diapazonul uman aflat în parametrii normali. El nu știe să analizeze informația transmisă în mod concret.

Profilul copilului cu întârziere în dezvoltare se caracterizează printr-o suită de caracteristici precum: neîndemânare, tulburări la nivel de orientare, atenție de lungă durată lipsește, hiperactivitate, perturbări la nivelul imaginii de sine, deprinderi scăzute de copiere, neputința de a combina imagini și culori, probleme de reversibilitate, mobilitate scăzută, limbaj sărac. Întârzierile în dezvoltare pot viza tulburări emoționale (tulburări anxioase), tulburări comportamentale (ADHD, opoziționism), tulburări de învățare (de scris, citit, calcul matematic), tulburări de limbaj, tulburări de socializare etc. tulburări comportamentale (ADHD, opoziționism), tulburări de învățare (de scris, citit, calcul matematic), tulburări de limbaj, tulburări de socializare etc.

Semnele timpurii ale întârzierilor în dezvoltare
Semnele timpurii ale întârzierilor în dezvoltare care ar putea determina părinții să se adreseze unui specialist sunt :

1. Absența zâmbetului sau altor expresii ale bucuriei până în jurul vârstei de 6 luni și după această vârstă;
2. Copilul nu împărtășește bucuria sau alte experiențe până la 9 luni;
3. Absența gânguritului până la 12 luni;
4. Copilul nu arată cu degetul, nu face cu mâna până la vârsta de 12 luni;
5. Folosește mâna altei persoane ca instrument pentru a obține ceva;
6. Este interesat foarte mult de anumite jucării sau acțiuni cu obiecte specifice;

-
7. Mișcări sau poziții ale corpului care se repetă într-un mod neobișnuit;
 8. Nu răspunde la interacțiunea cu părinții și este calmat cu greu când plânge;
 9. Absența cuvintelor până la 16 luni;
 10. Absența propozițiilor cu sens din două cuvinte (cu excepția imitației sau repetiției) până la 24 de luni;

11. Orice pierdere a vorbirii, gânguritului sau abilităților sociale prezente la orice vârstă.

Manifestările care par a fi „normale” la copiii tipici pot fi considerate „anormale” la copiii cu întârzieri în dezvoltare. Distincția se face frecvent în funcție de frecvența și durata manifestărilor respective. De exemplu, mulți copii, atât tipici, cât și cei cu întârziere în dezvoltare, se rotesc. Un copil tipic se rotește până amețește și cade, râzând, pentru ca apoi să treacă la un alt joc. Copilul cu întârziere în dezvoltare se va roti ore în șir.

Copiii tipici care mănâncă numai chicken nuggets sunt considerați a fi mofturoși. Copiii cu o întârziere în dezvoltare care mănâncă numai chicken nuggets sunt considerați a avea manifestări idiosincratice ș.a.m.d

Detectarea întârzierilor în dezvoltare

Cei mai mulți părinți se vor adresa medicului pediatru în momentul în care bănuiesc că există o problemă de dezvoltare sau suspectează faptul că există vreo întârziere în ceea ce privește dezvoltarea propriului copil.

Medicul pediatru poate recomanda efectuarea unor teste, pentru a-și da seama despre ce tip de întârziere în dezvoltare este vorba. Printre aceste teste se numără și audiogramele, timpanogramele (care se efectuează de către specialiști în problema auzului), testele genetice, EEG (electroencefalograma), RMN (testele cu rezonanță magnetică), testele de sânge și de urină (determinări legate de metabolism) sau CT (tomografie computerizată), pentru a se putea examina creierul.

Pentru ca diagnosticul să fie pus corect, este indicat ca părinții să se adreseze și unor experți specializați în problemele copilului, printre care se numără neurologi, psihologi și psihiatri. Unii părinți își doresc o abordare multidisciplinară, ținând să se facă o evaluare în diferite domenii ale dezvoltării: psihologi specializați în probleme de exprimare și comunicare, terapeuți specializați în sfera ocupațională și psihoterapeuți. Diagnosticienii evaluează rezultatele testelor și recomandă o schemă de tratament pentru copil.

BIBLIOGRAFIE :

1. N. Sillamy, Larousse - Dicționar de Psihologie, tradus în lb. Română de dr. L. Gavriuliu, Ed. Univers Enciclopedic, București, 1998
2. DSM-V, Manual de Diagnostic și Clasificare Statistică a Tulburărilor Mintale, American Psychiatric Association, ISBN: 978-606-8043-14-2, Ed. Medicală Callisto, 2016
3. Radu, Ghe., Psihopedagogia școlărilor cu handicap mintal, Ed. Humanitasm, București, 2002
4. Mureșan, C., Autismul infantil. Structuri psihopatologice și terapie complexă, Ed. Publishing, București, 2004
5. „Copilul meu are întârziere în dezvoltare! Ce fac?”, broșură realizată în cadrul proiectului „Campanie de diagnostic precoce a întârzierilor în dezvoltare”, implementat de către Asociația Help Autism în parteneriat cu Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Sector 3, București

COPILUL, OGLINDA FAMILIEI

PROF PSIHOPEDAGOG MIHAI ANDREEA ANCA

CSEI SIGHETU MARMAȚIEI

*Căci ei vor fi în lume și în viață
așa cum noi le-am spus și arătat
iar ei, la fel așa vor da povață*

- și-un lung popor e-acum de noi format. (Traian Dorz)

Familia este punctul de plecare în viață, după cum bine evidențiază versurile de mai sus. Locul unde se învață iubirea, comportamentul, respectul și normele care ghidează întreaga existență a fiecărui individ. Tocmai de aceea, modul în care părinții se raportează la copil, încă din primele luni de viață, este esențial. Totul pornește din copilăria mică. Cu organizarea unui program riguros igienico-sanitar necesar dezvoltării fizice sănătoase și armonioase prin asigurarea unei rutine privind: ore de somn, alimentare, activități, joc, plimbări. Altă valență adusă în prim plan, în ultima perioadă, este timpul de calitate petrecut cu copilul. Specialiștii definesc timpul de calitate ca fiind timpul în care părintele este prezent alături de copil, nu doar fizic, dar și mental și emoțional. Într-un timp de calitate petrecut împreună, părintele și copilul se conectează unul cu celălalt, se joacă, citesc, povestesc, iar grijile de zi cu zi, telefonul sau alte problemele sunt lăsate deoparte. Timpul nu se mai măsoară în minute sau ore, ci în experiențe, emoții, stări și conexiune. Totuși, pentru o dezvoltare armonioasă copiii ar avea nevoie de minim 20-30 de minute de conectare cu părintele, conform studiilor recente.

Jones, C. (2017), în lucrarea sa “*What are the benefits of spending quality time with your kids*”, sintetizează beneficiile timpului de calitate dintre părinte și copil în trei direcții:

1. Mai puține probleme de comportament

Copiii care petrec timp de calitate cu părinții lor sunt mai puțin predispuși la probleme de comportament în familie și la școală. Ei se vor simți iubiți, respectați și acceptați așa cum sunt.

2. Sănătate mentală și emoțională

Copiii învață cum să interacționeze cu ceilalți în funcție de ceea ce văd acasă. Este esențial nu doar să le spunem copiilor noștri că îi iubim, ci și să le arătăm cât îi iubim. Cel mai simplu mod de a face acest lucru este să petrecem timp de calitate împreună ca o familie.

3. Sănătate fizică

Studiile au arătat că petrecerea timpului cu copiii noștri le poate îmbunătăți de fapt sănătatea fizică. Un studiu publicat în jurnalul *Pediatrics* a concluzionat că relațiile de proastă calitate mamă-copil la începutul vieții, de exemplu mama care nu mângâie suficient copilul, au dus la un risc de obezitate de 2,45 ori mai mare pentru copil (Anderson și colab.). Ora mesei în familie va ajuta, de asemenea, să ne menținem copiii sănătoși. Să îi ajute să pregătească cina este o modalitate excelentă de a include ceva timp în familie împreună, învățându-i în același timp valoarea de a avea un stil de viață sănătos. Mâncatul împreună îi va împiedica pe copiii noștri să mănânce prea multe gustări sau să mănânce alimente nesănătoase acasă.

Piața abundă de programe și specialiști în parenting, însă, cheia este la noi. De la metode noi și controversate de educație care învață părinții cum să evite cuvântul “NU” și până la educația cu blândețe, prost înțeleasă, toate ghidează părintele spre mult râvnita titulatură de “părinte bun”. Și este de înțeles toată stădania părintelui când fără doar și poate meseria de părinte este cea mai grea. Cu toate acestea echilibrul, iubirea, respectul și, fără îndoială, regulile ferme pot forma din copilul de azi adultul, responsabil, de mâine.

Bibliografie:

Jones, C. (2017), *What are the benefits of spending quality time with your kids*

Poussin, Charlotte (2017) *Montessori de la naștere la 3 ani : Învață-mă să fiu eu însumi* / Charlotte Poussin; prefață de André Roberfroid; traducător: Gabriela Milcu. - București : Didactica Publishing House, *Pediatrics*, Jan 2012, 129(1): 132-40, www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/22201144

„CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ ”
ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

ÎNV. MIHAI MARINELA ,
ȘCOALA PROFESIONALĂ HOLBOCA , IAȘI

Îndemnul lui Jean Jack Rousseau „ Începeți prin a vă cunoaște copiii , căci de bună seamă , nu-i cunoașteți ! ” , capătă o deosebită relevanță în contextul proiectării unei strategii care să elimine situațiile de eșec și să sprijine toți copiii în descoperirea și afirmarea propriei șanse de realizare . Îți trebuie inteligență , răbdare și iscusință ca să cunoști un copil , această ființă fortificată , acest „ mic univers ” cum îl numea Heraclit . Există numai un singur fel de a înțelege copiii și anume de a nu ne grăbi să îi judecăm ci de a trăi în prejma lor , a-i lăsa să se explice , să dezvăluie zi de zi și să zugrăvească ei înșiși în noi .

Cunoașterea copilului presupune stabilirea caracteristicilor sale definitorii în ceea ce au ei mai semnificativ așa încât să fie posibilă explicarea naturii manifestărilor în activitatea pe care o desfășoară și în atitudinea socială , precum și în viziunea dezvoltării lui ulterioare . Cunoașterea copilului nu se realizează într-o perioadă scurtă de timp , ci presupune observarea continuă a creșterii și dezvoltării acestuia , precum și a atitudinilor sale în urma unor evenimente apărute sau provocate . Tocmai de aceea sarcina învățătorului , educatorului , nu este deloc ușoară , dar prin cooperare cu membrii familiei va ști să analizeze corect rezultatele acestuia .

Rolul familiei este deci esențial în dezvoltarea fizică și emoțională a copilului , bagaj cu care se avântă în viața de elev . Un copil care își petrece plăcut timpul împreună cu membrii familiei este un copil stabil din punct de vedere emoțional , pregătit să parcurgă încercările vieții de școlar cu izbânda și eșecul ei . Copilul căruia încă din familie i se citesc povești este un copil cu o imaginație bogată stimulată și care începe etapa cititului din curiozitatea de a descoperi noi personaje de poveste .

Ritmul trepidant al activităților cotidiene la care participă împreună cu părinții , îl fac de cele mai multe ori pe copil să fie grăbit și nerăbdător . În funcție de modelul prezentat de părinți acesta poate deveni uneori instabil , agresiv , dar și optimist sau melancolic . Pentru că modelul luat din familie la această vârstă este unul ideologic , copiii încercă de cele mai multe ori să își copieze părintele preferat . Este foarte important ca părinții să conștientizeze acest lucru și să încurajeze propriile decizii ale copiilor fără a-i împovăra cu posibilitatea unui eșec .

Perioada școlară mică îi va solicita elevului activitatea intelectuală , acesta va învăța în primul rând să-și organizeze activitatea de învățare și va conștientiza rolul atenției , al memoriei și gândirii . Și aici familia are un rol deosebit de important prin organizarea activităților extrașcolare ale copilului . Este indicat ca acesta să aibă un program bine stabilit , cu activități plăcute desfășurate împreună cu membrii familiei , dar și individual , cu o durată de timp stabilită de comun acord , fără abatere ulterioară . Sarcinile pe care le va avea de îndeplinit copilul ca membru al familiei îl vor ajuta pe acesta să își îndeplinească cu răbdare , perseverență și succes toate sarcinile școlare de mai târziu .

Un aspect deosebit de important în evoluția psihică a unui copil îl reprezintă motivația . Inițial motivația copilului se constituie ca o sinteză a factorilor externi , observarea și imitarea modelelor exterioare și mai apoi de factorii interni cum ar fi dorința copilului de a-și îmbogăți cunoștințele . În ambele cazuri rolul familiei este important . În primul caz este foarte important modelul oferit de membrii familiei , deoarece fără voia lor copilul va copia parte din comportamentul acestora , iar în al doilea caz stimularea curiozității și a stimei de sine vizavi de rezultatele școlare va îmbunătăți considerabil motivația învățării .

Așadar pregătirea copilului pentru școală trebuie să urmeze drumul cunoașterii : de la ipoteză la faptă , interpretare și verificare . Pe tot acest parcurs familia are un rol important în sprijinirea și încurajarea copilului prin comunicare și oferirea de modele afective și motivaționale .

PROIECT NAȚIONAL EDUCAȚIONAL: CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

„DIN SUFLET, PENTRU MAMA!”

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR MIHAI NELICA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „C. PLATON”,

STRUCTURĂ GRĂDINIȚA P.P. NR. 33 BACĂU

Primul univers afectiv și social al copilului, este familia. Trăsăturile personalității se cristalizează în raport cu modelul și natura situațională trăită în mod direct, nemijlocit, de copil, în mediul familial.

Relația educativă părinte – copil este direct influențată de pretențiile manifestate față de copil : acestea nu trebuie să-i plaseze pe copii într-un rol cu prea multe constrângeri și foarte puține situații de a se desfășura liber, activ, opțional, cu inițiative proprii.

Atribuțiile influențează pozitiv personalitatea umană, numai atunci când ele oferă individului posibilități reale de afirmare, când angajează originalitatea și individualitatea acestuia. Activitatea educativă din familie ar trebui să urmărească într-o mare măsură adaptarea și totodată raționalizarea exigențelor, a cerințelor familiale la posibilitățile de înțelegere ale copiilor. Cerințele familiale, respectiv obligațiile, regulile, pretențiile, normele, exigențele ce se impun copilului, sunt multiple și se exercită asupra lui pe două căi : solicitare și interdicție. Natura și gradul solicitării sau interdicției, trebuie puse de acord cu interesele copilului în scopul realizării pe de o parte a echilibrului extern, între copil și mediul familial, și pe de altă parte a echilibrului intern.

“Exigența rațională” înțeleasă în evitarea unor reguli de către adult, reprezintă o condiție necesară, fără a fi însă suficientă, în realizarea la un nivel optim a comunicării umane în cadrul familiei, căci, deși părinții manifestă acea exigență, totuși măsurile sale educative nu-și vor atinge pe deplin scopurile, dacă nu se va desfășura într-un climat afectiv, de înțelegere și încredere reciprocă.

Copilul este deosebit de sensibil în aprecierile făcute în legătură cu posibilitățile sale intelectuale, la situațiile în care nu ar putea fi prețuit și stimat, laudat și apreciat.

În general, insuccesul face să slăbească combativitatea, tenacitatea în muncă, provoacă descurajare și stres.

Aprecierile părinților se răsfrâng în conștiința și conduita copilului, motiv pentru care părintele trebuie să se ferească de a face aprecieri sumare și rigide sau de a da calificative categorice.

Laudele nu sunt niciodată prea multe, dacă este vorba de stimularea eului emergent al copilului. Lauda generează simțul valorii și al demnității și e datorită lor de părinți să încurajeze înflorirea acestui sentiment. Este suficientă o singură carență a familiei, pentru care întregul plan al vieții psihoafective a copilului să aibă de suferit și să determine apariția unor forme ale raporturilor dintre membrii ei, cum ar fi:

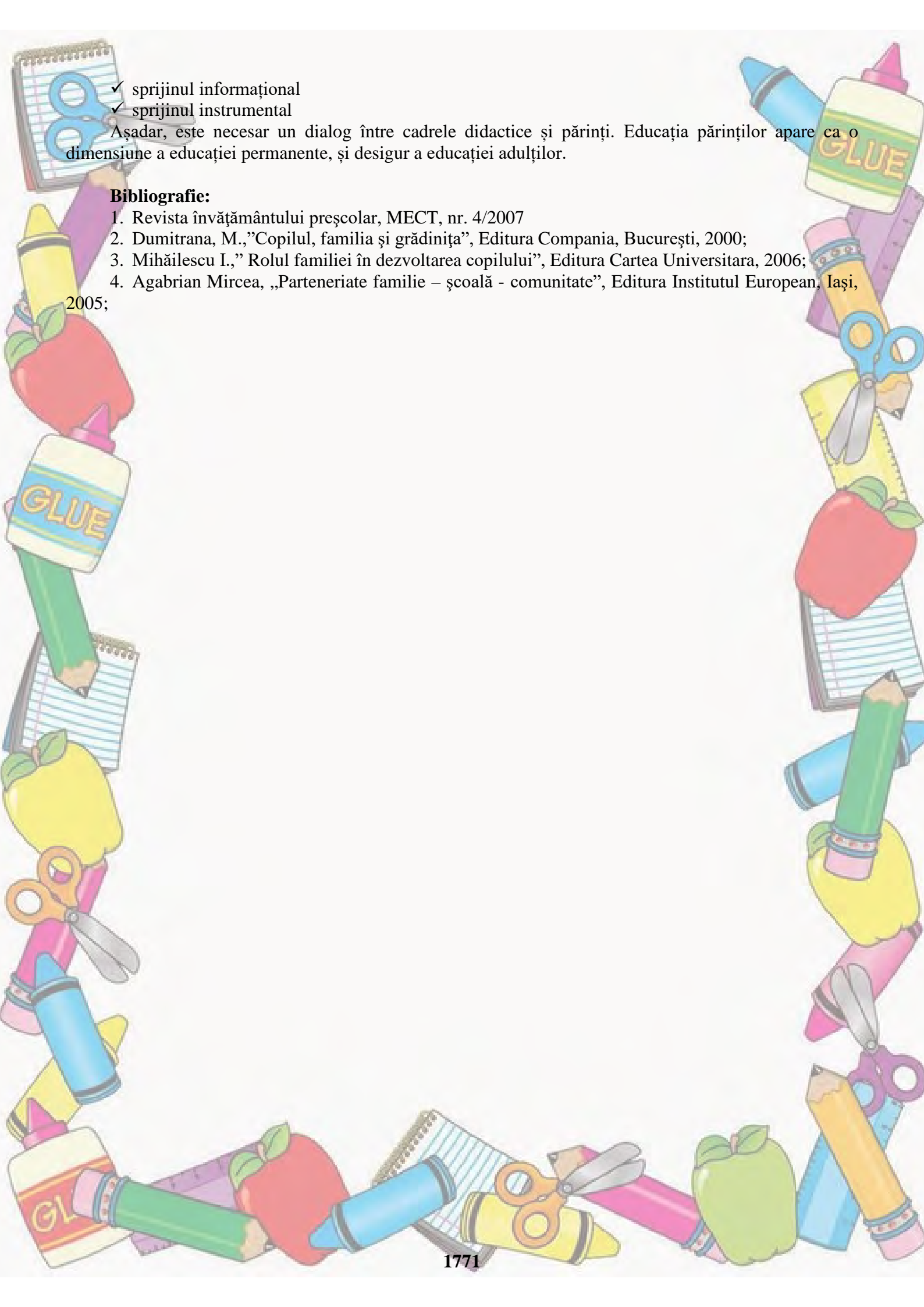
- ✓ dezinteresul, indiferența, indolența;
- ✓ atitudinile repulsive, de ură, de răzbunare, de neîncredere în oameni;
- ✓ tendința obținerii unor satisfacții afective în afară.

Obiectivul învățământului preșcolar este de a oferi sprijin competent pentru dezvoltarea armonioasă în plan fizic, intelectual și social a copiilor, pregătindu-i totodată pentru o cât mai ușoară adaptare la activitatea școlară. Între părinți, grădiniță și școală a existat mereu o anumită comunicare, indirectă. Parteneriatul între grădiniță și școală contribuie la optimizarea unor realizări.

S-a remarcat dintotdeauna faptul că, preșcolarii care au frecventat cu regularitate grădinița, s-au acomodat mai ușor la școală, au dat dovadă de capacități și deprinderi de muncă intelectuală, au un comportament corespunzător, sunt mai siguri pe ei, participă activ la lecții.

În același timp, este necesară sprijinirea unor părinți pentru a se alinia scopurilor educative în favoarea formării personalității copiilor. Sprijinul acordat părinților vizează 3 direcții de acțiune:

- ✓ sprijinul emoțional

-
- ✓ sprijinul informațional
 - ✓ sprijinul instrumental

Așadar, este necesar un dialog între cadrele didactice și părinți. Educația părinților apare ca o dimensiune a educației permanente, și desigur a educației adulților.

Bibliografie:

1. Revista învățământului preșcolar, MECT, nr. 4/2007
2. Dumitrana, M., „Copilul, familia și grădinița”, Editura Compania, București, 2000;
3. Mihăilescu I., „Rolul familiei în dezvoltarea copilului”, Editura Cartea Universitară, 2006;
4. Agabrian Mircea, „Parteneriate familie – școală - comunitate”, Editura Institutul European, Iași, 2005;

FAMILIE –ELEV –ȘCOALĂ

PROF. LILIANA MIHAI-RADU

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 28 "DAN BARBILIAN" CONSTANȚA

Poate că nu întâmplător, în această lună, martie doresc să împărtășesc cu cititorii, colegii de breaslă, câteva raționamente pe care le posed despre tema propusă, **Familie –Copil –Școală**.

Faptul că sunt mamă, profesor, un fin observator al micii ființe umane, copilul, m-am gândit să conturez un scurt profil al realității acestor instanțe, familia, școala.

Atunci când familia, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componenta esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice.

Copilul, imaginea pe care o are el, este în mică măsură determinată de dimensiunile obiective ale personalității sale și în mare măsură de "oglindea" pe care grupul de apartenență i-o oferă pentru a se privi. (Charles Horton Cooley, apud Mihăilescu, I., 2003, p.81)

Fiind o ființă socială acesta, în formarea personalității frecventează mai multe grupuri sociale. Microgrupul primar de apartenență este familia, unde se descoperă, se dezvoltă, învață primele relații de rudenie, între membrii acesteia.

Marea diversitate de tipuri de familii care s-au succedat de-a lungul timpului sau care coexistă în societăți contemporane au responsabilitatea să promoveze educația și comportamentul bun copiilor, în mediul social. Prin aceasta includem copiii, ca membri sub valorile morale și sociale esențiale procesului de socializare a copilului.

Etapă educației primare a copilului, îl aduce într-un cadru în care, armonia, încrederea, securitatea, respectul, afecțiunea, protecția și sprijinul necesar ar trebui să prevaleze în familie atunci când rezolvă probleme.

În ceea ce privește copiii, **rolul familiei** este de a-i instrui astfel încât să învețe să iasă din ei înșiși și să se relaționeze cu alte persoane în egalitate, respect pentru nevoi și diversitate; în ceea ce privește adulții, oferă spații pentru a depăși instalarea în rutinele lor și creează atitudini de deschidere, flexibilitate, solidaritate și întâlnire reciprocă.

Școala este o instituție publică proprietate de stat sau privată unde se învață disciplinele prevăzute într-un plan de învățământ, educă. Ea este leagănul inițierii în tainele cunoașterii: muncă și dăruire, pasiune și abnegație, educație și cultură, bucurie și nostalgie, aduceri-aminte. Pe tot parcursul ființării sale, copilul derulează o intensă activitate de învățare și creație.

" Școala este folosită pentru ușurința exprimării, ca termen general, care acoperă toate tipurile de instituții de învățământ, formale și informale, la toate nivelurile de educație (Unicef: Crearea unor sisteme de educație reziliente în contextul pandemiei de COVID-19: Considerente pentru factorii de decizie de la nivel național, local și de unitate școlară)

În țara noastră, după revoluție se pune accentual tot mai des asupra relațiilor dintre școală și familie, unde elementul central rămâne elevul, dezvoltarea sa armonioasă.

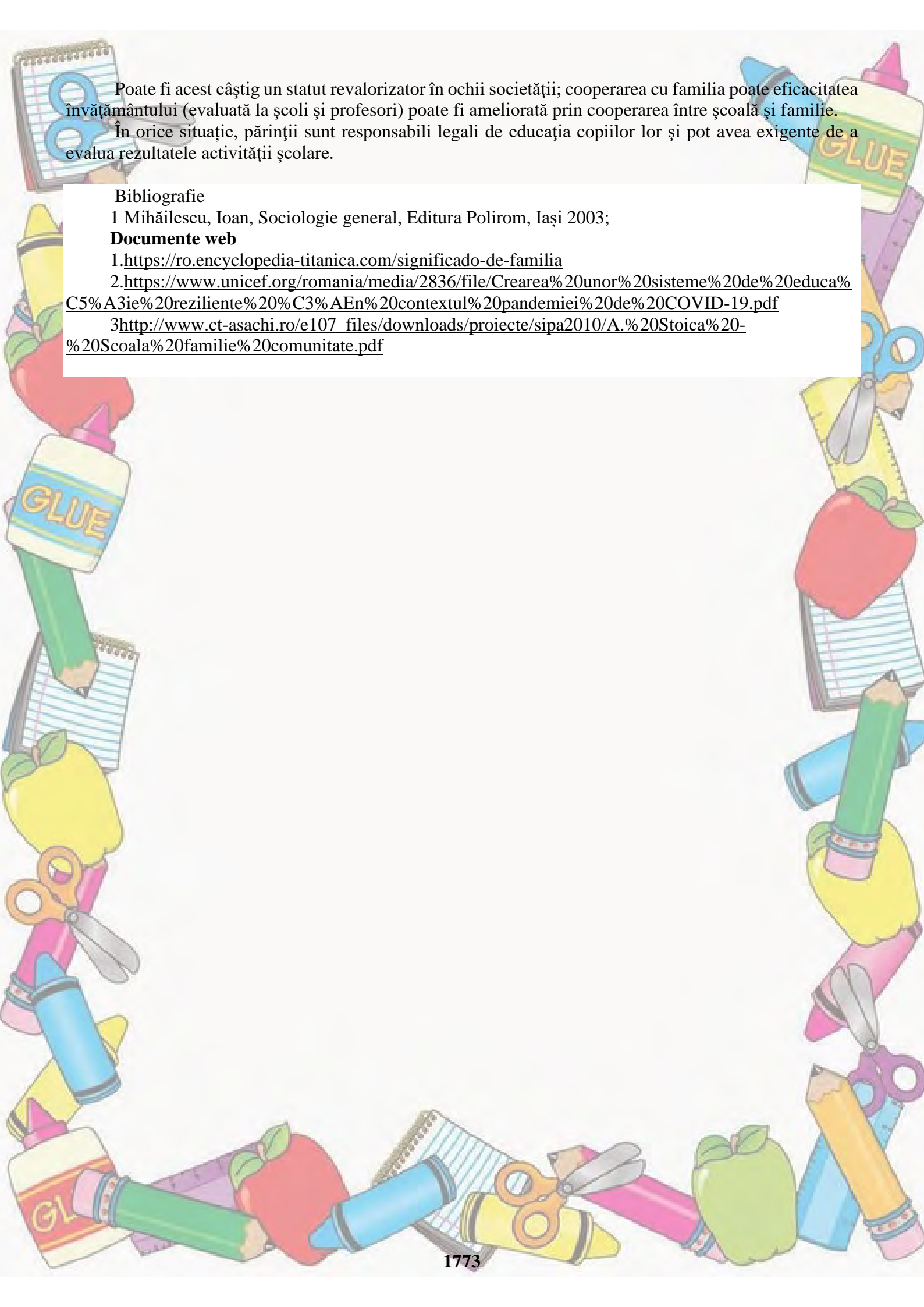
Reușita dezvoltării elevului precum și a inserării pe piața muncii depinde de strânsa legătură dintre părinți, elevi, școală, comunitate.

În plus, responsabilitatea poate fi comutată și atribuită autorităților locale, asta dacă ne gândim la descentralizarea și deconcentrarea instituțiilor educaționale.

Există două teorii importante privind relația școală-familie:

- teoria profesionalismului care considera ca un element esențial serviciul făcut altora, fără a gândi la avantaje personale;
- teoria schimbului care consideră acțiunea umană în funcție de un câștig personal; se consideră privilegiile tradiționale ale profesorilor: un grad de autonomie, un salariu asigurat, o competiție restrânsă.

Din aceasta perspectiva se pune întrebarea: care este rezultatul într-o cooperare a școlii cu familia?

Poate fi acest câștig un statut revalorizator în ochii societății; cooperarea cu familia poate eficientiza învățământului (evaluată la școli și profesori) poate fi ameliorată prin cooperarea între școală și familie.

În orice situație, părinții sunt responsabili legali de educația copiilor lor și pot avea exigențe de a evalua rezultatele activității școlare.

Bibliografie

1 Mihăilescu, Ioan, Sociologie general, Editura Polirom, Iași 2003;

Documente web

1. <https://ro.encyclopedia-titanica.com/significado-de-familia>

2. <https://www.unicef.org/romania/media/2836/file/Crearea%20unor%20sisteme%20de%20educa%C5%A3ie%20reziliente%20%C3%AEn%20contextul%20pandemiei%20de%20COVID-19.pdf>

3. http://www.ct-asachi.ro/e107_files/downloads/proiecte/sipa2010/A.%20Stoica%20-%20Scoala%20familie%20comunitate.pdf

FAMILIA ȘI ȘCOALA - PARTENERI ÎN EDUCAREA COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR MIHAI RAMONA CRISTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ BRĂDEANU, JUD. BUZĂU

„Cred că e mai bine să apreciem copiii prin respect și indulgență decât prin frică“. (Terentiu)

Școala trebuie să fie un loc în care copiii să vină cu plăcere. Activitățile școlare nu trebuie să reprezinte o ruptură în viața copilului, mediul școlar nu ar trebui să fie unul rigid, ci unul relaxant, în care copilul să se manifeste cu spontaneitate, să învețe jucându-se, să beneficieze de un climat cald, calm, protector și încurajator.

Părinții și familiile au cea mai mare influență asupra atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului. Un copil își petrece mai puțin de 20% din timp la școală și peste 80% din timp în compania părinților, a familiei și a altor membri ai comunității – de aceea este importantă colaborarea între părinți, școală și comunitate.

În raport cu activitatea școlară, copilul trebuie să îi considere pe părinți niște parteneri dispuși să ofere sprijin la nevoie, de aceea comunicarea în cadrul familiei este extrem de importantă.

Întrebați-l zilnic pe cel mic ce a făcut la școală, ascultați cu interes ceea ce vă povestește, amuzați-vă împreună de întâmplările hazlii, încurajați-l să vă spună și aspectele plăcute, dar și pe cele neplăcute din ziua respectivă. Arătând un interes deosebit pentru activitatea de la școală, îi dovedeți copilului că învățarea este un lucru serios, care vă preocupă, și, astfel, copilul va fi mai implicat.

Copilul împărtășește cu familia succesul școlar, realizările, aspectele pozitive, dar și aspectele mai puțin plăcute sau insuccesele. Părinții sunt cei care îl sprijină necondiționat pe copil, oferindu-i soluții optime pentru rezolvarea unor situații apărute școală: ei îi pot da sfaturi utile, pot împărtăși din experiența lor de școlari, se pot consulta cu învățătorul pentru a rezolva împreună unele situații.

Să nu uităm că exemplul părinților contribuie major la educația copilului. De exemplu, dacă părintele dorește să-l obișnuiască pe copil să citească în timpul liber, poate organiza acasă „Lectura de seară”, un interval de timp în care, împreună, toți membrii familiei citesc ceva ce le place.

Copilul este motivat să învețe dacă ceea ce învață este legat de realitate, dacă este util și îl ajută în viața cotidiană, dacă pornește de la ceea ce cunoaște și de la ceea ce corespunde experienței sale.

Învățarea este o experiență personală la care el are nevoie să participe. El învață dacă face, interacționează direct, acționează practic, aplică, dacă analizează, apreciază, observă, extrage concluzii, adică dacă este implicat activ mental și, mai ales la vârste mici, senzorial și motric.

Copilul învață mai bine atunci când simte că este apreciat pentru efortul său, că este susținut și sprijinit să depășească obstacolele, frustrările pe care le presupune învățarea.

Dacă interacțiunile dintre familie și școală sunt de calitate, cei care contribuie la stabilirea acestor relații se vor simți mai puternic conectați, mai optimiști, mai respectați și mai pregătiți în ceea ce privește ajutorul pe care îl pot oferi elevilor în procesul învățării. Școlile vor ca părinții să fie implicați, dar implicarea lor depinde de măsura în care sunt invitați, informați și implicați în tot ce se întâmplă.

EDUCAȚIA ÎNTRE FAMILIE ȘI ȘCOALĂ

PROF. CRINA MIHĂIEȘ - CT „IOAN CIORDAȘ”, BEIUȘ

Colaborarea școlii cu familia este o acțiune fină și suplă, de educare a ambelor categorii. Acțiunile de consultații, discuțiile individuale, discuții pe teme psihopedagogice, lectoratele de părinți, comportarea civilizată, sunt condițiile necesare învățării.

Pentru majoritatea familiilor, școala reprezintă o instituție specializată, care preia și continuă una dintre sarcinile ei, și anume „opera de socializare” a copiilor (Bontaș, I., 1994). Orice familie cu copil, datorită duratei mari de școlarizare, este interesată ca această influență să fie pozitivă și continuă în toți acești ani, caută să intre în anumite relații cu ea. Convinsă că școala exercită și o influență formativă și că nu rămâne o simplă informare, familia vrea să cunoască modul cum se dezvoltă copilul sub acest sistem de influență.

În trecut, școala făcea mai mult instruire, educația fiind lăsată pe seama familiei. Astăzi școala vrea să formeze conștiințe, conduita, concepția, atitudinile, interesele și să asigure pregătirea profesională, „comedia umană debutează în școală”, deci școala are două daruri de preț: cunoașterea oamenilor și cunoașterea de sine. Dacă în familie se garantează curățenia morală, vorbind ideal, la școală copilul capătă „sentimentul integrării într-un tot supradotat și implacabil” (Iluț, P., 2005).

Mulți părinți consideră că, odată cu intrarea copilului în rândurile școlii, o parte din funcțiile lor încetează. Unii cred că funcția educativă este rezervată numai școlii și ca atare nu se mai ocupă sau chiar devin dezinteresați de evoluția, în continuare, a copilului, chiar acuză școala când este ceva rău („doar de aceea este la școală”).

Modul de a colabora cu școala și interesul părinților pentru activitatea copilului cu statutul de elev trebuie abordată din ambele direcții, atât din partea familiei, cât și a școlii.

Elementele comune familiei și școlii se vor răsfrânge într-o organizare ierarhică a acestor două sisteme sociale, care au diferite granițe: „generale, ierarhice și între sisteme” (Iluț, P., 2005). Trebuie elucidat cine este în familie și în școală subsistemul executiv, adică cine ia deciziile. Regulile și limitele formează constant, vin în ajutorul copiilor de a se simți în siguranță, deoarece cineva este implicat și capabil să îi învețe despre limite și încălcarea regulilor atrage consecințele negative.

În fiecare sistem există reguli care guvernează oamenii în privința modului de a face, de ce să facă și ce să facă. Trebuie să ne imaginăm imposibila poziție în care un copil nu poate găsi singur poziția corectă, pendulând între regulile școlii și cele familiale. Fiecare sistem îi cere loialitate copilului, acest fapt dezorientându-l pentru început.

Există, totuși, puncte comune ale acestor sisteme, reflectate în următoarele relații (Iluț, P., 2005):

- familia vede problema ca având originea în școală și, implicit sau explicit, plasează responsabilitatea școlii, nerecunoscându-și partea sa de vină. Îmbunătățirea acestor relații se face prin sesizarea părinților în legătură cu dimensiunea dificultăților (terapie școlară și familială);
- școala atribuie neadaptările familiei (situații de divorț, separare, apariția unui copil, etc.). Între școală și familie au existat mereu granițe și discuții, însă s-a încercat să se ajungă la o soluție comună; ambele sisteme recunosc problema copilului și admit că ceva trebuie realizat.

Diferențele dintre școală și familie sunt, de obicei, micșorate și înfățișează doar aspectele diferențiativ sub forma a ceea ce este copilul și ceea ce face copilul.

După cum arată datele pedagogiei familiale, nici o instituție nu poate exercita o influență atât de remarcabilă asupra integrării sociale de mai târziu a copilului, ca aceea pe care o exercită familia (Bontaș, I., 1994). Aici, în familie, copilul realizează primele contacte sociale, directe și de cea mai lungă durată. Socializarea copilului, pregătirea rolurilor în vederea vieții conjugale, gospodărești, profesionale și politice, sunt oferite de modelele concrete și accesibile ale tipurilor de familie.

Transmiterea familială a cunoștințelor și abilităților profesionale a căpătat o amploare pe care a dovedit-o educația școlară în ultima jumătate de secol (Iluț, P., 2005). Bourdieu spunea că „socializarea

familială creează structuri profunde (habitus – ul) care orientează către un anumit tip de activitate profesională și facilitează însușirea acesteia ” (Hatos, A., 2006).

Bibliografie

- Berge, A., (1973), *Copilul dificil*, E.D.P., București.
Bonchiș, E., (2002), *Învățarea școlară*, Editura Universității Emanuel din Oradea.
Bonchiș, E., (2007), *Psihologia copilului*, Editura Universității din Oradea.
Bontaș, I., (1994), *Pedagogie*, Ed. ALL, București
Hatos, A., (2006), *Sociologia educației*, Polirom, Iași.
Iluț, P. (2005) *Sociopsihologia și antropologia familiei*, Iași, Ed. Polirom

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. MIHĂIEȘ MARIA ALINA
GRĂDINIȚA "ZÂNA FLORILOR", SECTOR 6, BUCUREȘTI

Printre principalele componente care alcătuiesc ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima regulă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Educația copilului are la baza o serie de norme care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Fiecare părinte are o serie de reguli și încearcă să le aplice când e vorba despre educația copilului său.

Cu toate punctele sale slabe și cu toate acuzațiile care i se aduc, pe bună dreptate sau părtinitor uneori, școala rămâne principalul mijloc de educație formală a copilului.

ROLUL FAMILIEI IN EDUCAREA COPILULUI

PROF. INV. PRIMAR MIHĂILESCU MIRELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ SF. ANDREI

SECTOR 6, BUCUREȘTI

Atmosfera caldă și de înțelegere în familie reconfortează și creează climatul necesar pentru munca intelectuală a școlarului. Lipsa de înțelegere, severitatea, exigența prea mare sau “dădăceala” au efecte dăunătoare asupra copilului care se află în tensiune nervoasă, mai ales în perioada testelor de evaluare sau spre sfârșitul semestrelor, când starea de oboseală începe să se instaleze.

Datoria părinților este de a-i ajuta: copiii pot și trebuie să învețe “cum” trebuie să-și pregătească lecțiile, cum să-și organizeze munca, timpul, viața.

Ca părinți iubitori putem face și greșeli în educarea copiilor, încât dorindu-le binele, să le facem rău. Unii părinți sunt prea grijulii, căutând să-i protejeze și să-i răsfețe mereu. Trăind într-o astfel de atmosferă devin fricoși, lipsiți de inițiativă, sunt tot timpul “agățați de fusta mamei”; în același timp însă, devin mici tirani, devin pretențioși, neascultători, greu adaptabili la regulile vieții sociale, în afara casei, între colegi. Dacă părinții sunt foarte severi, cu o atitudine permanentă de duritate, copiii suferă. Ei sunt continuu lipsiți de duioșie, de afecțiune, trăiesc permanent cu teamă în suflet, stare care duce la apariția unor tulburări de dizarmonii ale dezvoltării sale psihice, ale personalității. Acești copii vor deveni la rândul lor plini de asprime față de cei din jur, iar relațiile lor sociale vor fi întotdeauna lipsite de afecțiune.

Unii părinți greșesc în educarea copiilor prin schimbarea frecventă a atitudinii: când sunt prea severi, când prea îngăduitori. Sunt mai rare familiile în care ambii părinți sunt în același timp fie prea aspri, fie prea blânzi. Adesea, tatăl și mama pot avea atitudini diferite față de copil: unul prea sever, altul protector, gata de a-l răsfața și apăra față de excesele impuse de celălalt părinte.

Foarte frecvent, o astfel de situație este creată prin diferența de atitudine între părinți și bunici, aceștia din urmă protejând copilul față de cerințele disciplinare ale părinților. În aceste cazuri copiii sunt nelămuriți, nehotărâți cu privire la ce este bine și ce este rău, având o comportare neechilibrată și oscilantă, neputând înțelege ce atitudine să ia în diferite ocazii, în familie sau în relațiile cu străinii.

Lipsa de supraveghere, dezinteresul, indiferența față de ceea ce gândește copilul este o altă mare greșală educativă, care duce adesea la pierderea lui de sub control, acesta devenind un copil-problemă din punct de vedere social.

În familiile dezorganizate copiii suferă și prezintă tulburări nervoase, de somn, de poftă de mâncare, sunt triști, neliniștiți. Astfel de reacții au copiii în cazul când părinții se ceartă frecvent, nu se înțeleg, dar mai ales în cazul familiilor incomplete (prin deces, divorț, lipsa îndelungată a unuia dintre părinți).

Deosebite probleme se ridică în familiile reconstituite printr-o nouă căsătorie, între copilul din prima căsătorie și tatăl sau mama vitregă, între copiii proveniți din căsătoria anterioară a celor doi parteneri. Dacă nu dau dovadă de înțelegere, de afecțiune, dacă nu încearcă să și-i apropie, să-i privească apropiat, aceștia devin dezadaptați, triști, retrași sau încăpățânați, neascultători, ambele forme de reacție determinând scăderea randamentului școlar, obținerea de note slabe la învățătură.

Psihicul copilului este sensibil față de situațiile anormale care se petrec în familie. El simte cele mai mici schimbări de afecțiune față de el și între părinți, este puternic tulburat de certuri, neînțelegeri.

Pentru buna dezvoltare a copilului, pentru formarea unei personalități armonioase, căldura căminului părintesc, afecțiunea părinților, înțelegerea familială sunt esențiale. În creșterea, educarea și formarea acestuia este nevoie de mult tact, de o îmbinare corectă a înțelegerii și afecțiunii cu autoritatea părintească, astfel încât să lucreze disciplinat, dar cu plăcere, respectându-și și iubindu-și părinții. Dacă sunt neascultători sau greșesc uneori, să-i “pedepsim cu vorba”, să le explicăm calm și cu fermitate ce au greșit, vorbindu-le ca unor “prieteni” care ne înțeleg și pe care-i iubim. Să nu insultăm, să nu lovim copilul care a greșit, el se va speria, nu ne va mai respecta, iar cu timpul se va obișnui cu bătaia, se va îndepărta sufletește de noi.

Atunci când copilul aduce note mari, să-l răsplătim cu multă afecțiune, bucurându-l cu laude, dar să nu condiționăm obținerea unor daruri, obiecte mult dorite, de rezultatele la învățătură și nici să nu exagerăm răsplata, acordându-le prea multă independență de la o vârstă mică. Vom obține în acest fel modificarea în rău a comportării copiilor, care devin neascultători, încăpățânați, nestăpâniți.

“Meseria” de părinte este grea. De aceea trebuie să fim buni părinți, plini de afecțiune, pentru că grija și eforturile noastre să fie răsplătite prin dragostea și bunele rezultate ale copilului armonios dezvoltat psihic și afectiv. Adevărata căldură familială se întâlnește în familiile în care părinții sunt în bune relații, se preocupă suficient, cu dragoste, dar și cu autoritate părintească de copiii lor, pentru care sunt și trebuie să rămână modele vii, exemple demne de urmat.

O mare importanță are și nivelul de instruire, bagajul de cunoștințe al părinților, pentru buna educare și pentru a putea ajuta în pregătirea lecțiilor acasă.

Prin menținerea unor legături permanente, strânse cu școala, cu învățătorul, ca și prin urmărirea cu atenție discretă a prietenilor pe care le leagă în timpul liber, intervenind la timp, ferm, dar blând, pentru a-l feri de exemple și comportări rele, părinții pot avea mai multă siguranță în educarea copilului lor, în conturarea, formarea, dezvoltarea personalității acestuia.

Bibliografie

Ionescu, M., Negreanu, E., Educația în familie. Repere și practici actuale, Ed. Cartea Universitară, București, 2006

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAREA COPILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR MIHALACHE ANETA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ COSTEȘTII DIN VALE

STRUCTURA: ȘCOALA PRIMARĂ MĂRUNȚIȘU JUD. DÂMBOVIȚA

Educarea copiilor se situează în egală măsură, în familie și școală. Familia oferă primele modele comportamentale, creează primele obișnuințe și deprinderi, nu întotdeauna bine conștientizate și nici întotdeauna pozitive în conținut. Se creează un stil comportamental care se imprimă asupra întregii evoluții a individului și care va genera, de asemenea rezistență la schimbările ulterioare care se impun. Atitudinile, comportamentul, cuvintele părinților influențează comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Familia exarcită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte din cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic, s.a. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor.

Familia este prima școală unde copilul învață bunele maniere chiar dacă aceasta va dura mai mult timp, asta îl va ajuta să se descurce mai bine în relațiile cu ceilalți.

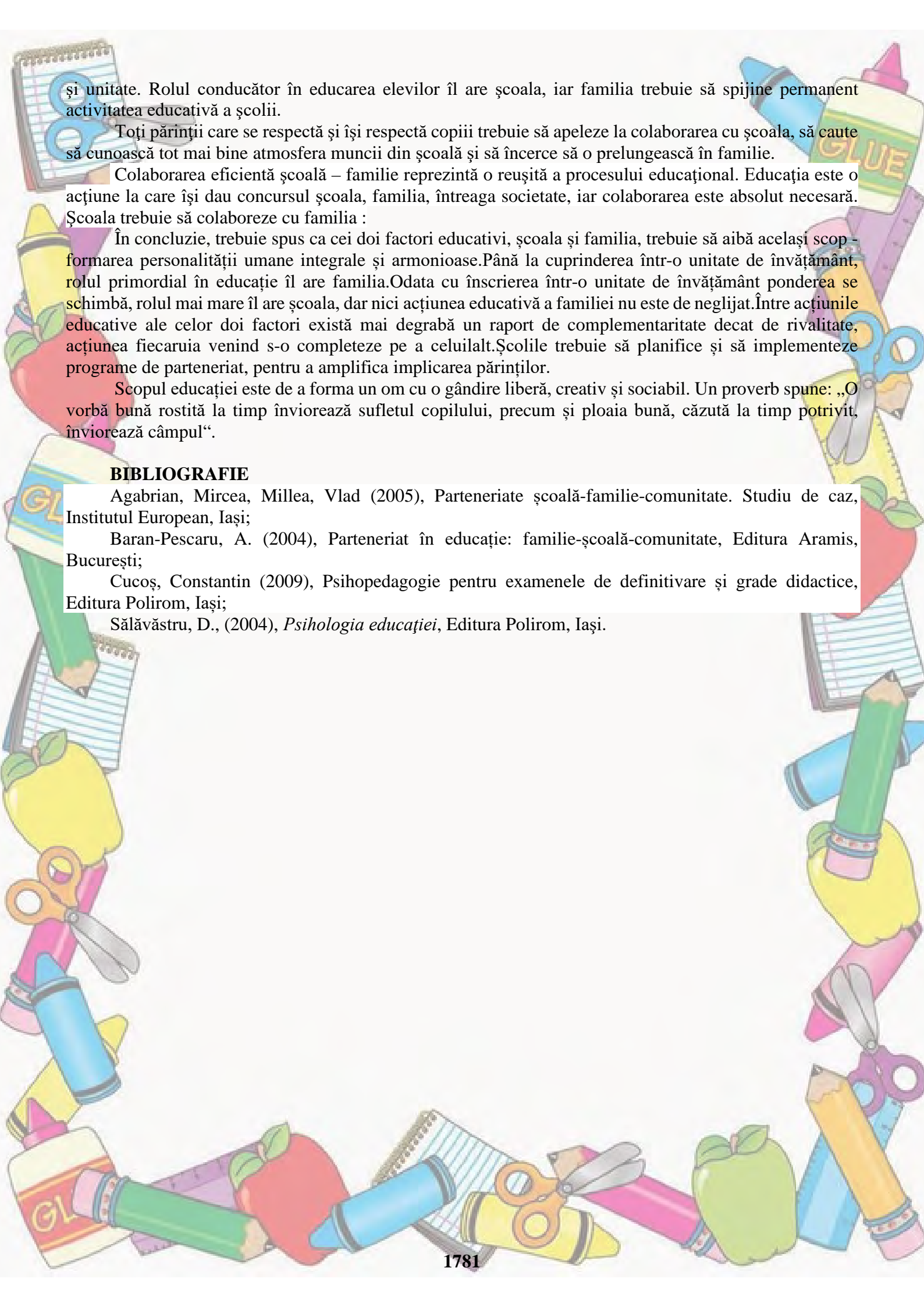
Familia trebuie să se preocupe de asigurarea unui trai decent, să apere copilul de pericole, să le ofere condiții de odihnă și învățatură, să se îngrijească de starea lor de sănătate, să le formeze deprinderi de igienă, să le dezvolte gustul lecturii. Copiii își formează deprinderi de comportament civilizate tot în familie: respect, politețe, cinste, decență. Părinții reprezintă un exemplu pentru copil, tot ei trebuie să-l îndrume să fie sociabil, bun coleg și prieten. Familia realizează contactul cu frumusețile naturii și se preocupă de cultura estetică. Copilul are nevoie să fie ajutat, apărat, călăuzit, să se simtă important pentru cei din jurul său. Într-o familie care îi asigură un echilibru, copilul se dezvoltă armonios, face eforturi de a învăța pentru a răsplăti pe părinți. Părinții trebuie să le organizeze timpul astfel încât să îmbine orele de pregătire a lecțiilor cu ore de odihnă și joacă. Trebuie să îmbine exigența cu indulgența, să-i ajute la realizarea temelor de casă dacă le este solicitat ajutorul, dar să nu minimalizeze controlarea acestora. Familia trebuie să asigure copilului bani de buzunar dar să nu exagereze. Încurajarea copilului de a fi ponderat în cheltuirea banilor îl va determina să-i prețuiască și nu-l va expune în postura de „copil de bani gata”.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a le stimula calitatea de om.

Implicarea familiei în activitatea școlară a copiilor se desfășoară pe două coordonate: a) relație părinte-copil: controlul frecvenței, al rezultatelor școlare, al temelor, ajutor în îndeplinirea sarcinilor, suport moral și material; b) relația familie-școală: contactul direct cu învățătorul sau profesorii clasei sub forma unor reuniuni de informare a părinților cu privire la documentele privind partea de curriculum (Planul cadru pentru învățământul obligatoriu, Programele școlare, Ghidurile de evaluare), consultarea părinților la stabilirea disciplinei opționale, alcătuirea schemelor orare ale clasei și programului extrașcolar al elevilor; activarea asociativă a părinților prin Comitetul de părinți etc.

Pentru ca această colaborare „ideală” să se realizeze trebuie să existe voința colaborării și factorii educaționali implicați să se considere întradevăr parteneri.

Unitatea de acțiune a școlii și a familiei este o cerință de bază pentru buna educare a copiilor. Între sarcinile pe care le pune școala în fața copiilor și cele pe care le pune familia trebuie să existe consecvența

și unitate. Rolul conducător în educarea elevilor îl are școala, iar familia trebuie să spijine permanent activitatea educativă a școlii.

Toți părinții care se respectă și își respectă copiii trebuie să apeleze la colaborarea cu școala, să caute să cunoască tot mai bine atmosfera muncii din școală și să încerce să o prelungească în familie.

Colaborarea eficientă școală – familie reprezintă o reușită a procesului educațional. Educația este o acțiune la care își dau concursul școala, familia, întreaga societate, iar colaborarea este absolut necesară. Școala trebuie să colaboreze cu familia :

În concluzie, trebuie spus ca cei doi factori educativi, școala și familia, trebuie să aibă același scop - formarea personalității umane integrale și armonioase. Până la cuprinderea într-o unitate de învățământ, rolul primordial în educație îl are familia. Odata cu înscrierea într-o unitate de învățământ ponderea se schimbă, rolul mai mare îl are școala, dar nici acțiunea educativă a familiei nu este de neglijat. Între acțiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate decât de rivalitate, acțiunea fiecăruia venind să completeze pe a celuilalt. Școlile trebuie să planifice și să implementeze programe de parteneriat, pentru a amplifica implicarea părinților.

Scopul educației este de a forma un om cu o gândire liberă, creativ și sociabil. Un proverb spune: „O vorbă bună rostită la timp înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul“.

BIBLIOGRAFIE

Agabrian, Mircea, Millea, Vlad (2005), Parteneriate școală-familie-comunitate. Studiu de caz, Institutul European, Iași;

Baran-Pescaru, A. (2004), Parteneriat în educație: familie-școală-comunitate, Editura Aramis, București;

Cucoș, Constantin (2009), Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, Editura Polirom, Iași;

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

PARTENERIATUL EDUCAȚIONAL – MODALITATE DE COMUNICARE CU COMUNITATEA

AUTOR: PIPP CAMELIA ELENA MIHALACHE
COLEGIUL TEHNOLOGIC „SPIRU HARET”, PIATRA NEAMȚ, JUD. NEAMȚ

Motto:

“Dacă un copil trăiește într-un mediu stimulat,

Învăță să fie încrezător.

Dacă un copil trăiește într-un mediu de corectitudine,

Învăță să fie drept.

Dacă un copil trăiește în siguranță,

Învăță să aibă încredere în el.

Dacă un copil trăiește în acceptare și prietenie,

Învăță să iubească lumea.” (D.L.Nolte)

Lumea actuală este în continuă transformare. Frământările vieții de azi, precum și continua dezvoltare la care participăm zi de zi, obligă la căutarea de noi forme de educație a copilului. Progresul tehnic realizează un inedit progres social, de care copiii trebuie să beneficieze din plin.

Ca să înțelegem ce se întâmplă în jurul nostru, trebuie să înțelegem mai întâi că individul uman, prin natura sa, este relațional și acțional; din punct de vedere psihologic și social, individul uman nu ar putea duce o viață complexă în lipsa sau în afara relațiilor de familie. În cadrul familiei, prin jocul imitării și al identificării cu părinții, copiii își definesc personalitatea, își formează caracterul, deci familia este necesară dezvoltării copilului – dar foarte importantă este valorizarea familiei ca fiind o instituție socială. În interiorul familiei copilul are posibilitatea de a lua contact cu anumite modele de conduită cu anumite deprinderi și norme dezirabile din punct de vedere socio-moral.

Socializarea primară se realizează numai în cadrul familiei și permite deprinderea de către copil a regulilor de comportare, a normelor și valorilor ce pot fi asigurate la vârsta mică. Procesul de socializare este în esență un proces de învățare socială. Dacă familia se confruntă cu privațiuni sau ostilități, implicit ea va priva copilul de afecțiune și de satisfacerea adecvată a dorințelor și aspirațiilor lui, ajungându-se la un conflict de adaptare.

Educația copilului este strict dependentă de maturitatea noastră, privind capacitatea noastră de înțelegere a micului univers, pe care copilul și-l formează încă de la primul contact cu lumea exterioară. Odată cu înscrierea lui la școală (6/7 – 10 ani) – vârsta școlară mică sau marea copilărie – apare rolul cardinal al dascălului în viața afectivă a copilului. Un cadru didactic cu o personalitate anostă, fadă, decolorată, obsedat de programa școlară și care nu înțelege rolul major al exemplului personal, nu are șanse să inoculeze în sufletul proaspăt al copilului termenul iubirii de carte.

Educația morală se instituie ca un deziderat educațional major. Copilul trebuie ajutat să distingă binele de rău și, dat fiind impactul deosebit pe care îl exercită asupra lui modelele umane în general, este de dorit ca adultul să acorde acestei probleme o atenție particulară.

Dintre dimensiunile caracteriale, formarea încrederii de sine ocupă un rol important. În exersarea acestei atitudini se recomandă ca adultul să inoculeze copilului o ierarhie autentică de valori, mai ales astăzi când banul și aspectul fizic au provocat o criză axiologică atât de pronunțată. Fără îndoială că încrederea în forțele proprii este condiționată și de opiniile celor din jur, dar depinde și de mijloacele utilizate pentru disciplinare.

Școala de astăzi are mai mult ca oricând nevoie să răspundă, printr-o largă deschidere spre mediul comunitar, nevoii de schimbare, prin crearea și dezvoltarea legăturilor intra și intercomunitare, prin apelarea la dialogul social bazat pe principiul coresponsabilității.

Complexitatea procesului educativ implică o cunoaștere sistematică, aprofundată a elementelor sale. De aceea, pentru a înțelege unele fapte, pentru a desluși trăsăturile personalității elevilor, pentru a putea explica motivele acțiunii lor, pentru a le vedea interesele, aptitudinile sau orice manifestare, cât de simplă ar pareea ea, trebuie să cunoaștem conduita elevului și modul său de a gândi și simți. Acest lucru se poate face cu succes doar când îi privim pe copii ca pe un membru component al unei familii, ca pe un reprezentant al unui mediu social.

Educația nu este numai pregătire școlară, ci este înțeleasă tot mai mult ca un flux continuu de influențe modelatoare și transformatoare exercitate pe tot parcursul vieții individului. Atunci când aceste influențe sunt organizate adecvat și răspund nevoilor interne personale, ele construiesc, modelează și transformă personalitatea.

Randamentul educației depinde nu numai de parteneriatul școală - familie, dar și de modul în care se realizează colaborarea între acestea și comunitatea locală, care este considerată principalul garant al prevenirii unor neplăcute surprize sociale.

Modelul parteneriatului pătrunde în sfera educației la începutul anilor '80, stimulând dezvoltarea conceptului de „școală deschisă”.

„Parteneriatul pedagogic reprezintă o noțiune recent introdusă în domeniul educației care reflectă mutațiile înregistrate la nivelul relațiilor existente între instituțiile implicate, direct și/sau indirect, în proiectarea și realizarea sistemului de învățământ: școala, familia, comunitatea locală, agenții sociali (economici, culturali, politici, religioși), asociațiile (profesionale, umanitare, sportive), factorii de asistență socială” (Sorin Cristea-Dicționar de pedagogie)

Conținutul specific pedagogic al conceptului de parteneriat poate fi evidențiat în funcție de următoarele repere metodologice:

☞ reperul **formelor de educație/instruire** care angajează complementaritatea relațiilor dintre școală și instituțiile specializate în mod direct sau prin diferite relații contractuale în realizarea unor programe de educație/instruire nonformală;

☞ reperul **concepției manageriale** care presupune intervenția unor strategii de descentralizare bazate pe valorificarea deplină a resurselor existente la nivelul comunităților educative teritoriale și locale;

☞ reperul **modalităților de funcționare** care evidențiază diferența existentă între parteneriat și sponsorizare.

În literatura de specialitate, definirea noțiunii de parteneriat pedagogic este propusă la nivelul unui concept operațional și din această perspectivă constituie:

- un angajament într-o acțiune comună negociată;
- o prestare de serviciu realizat printr-un factor de intervenție exterior;
- un raport de resurse, de schimburi, de contacte, de rețele asociate în termeni constructivi;
- o negociere între părți având puterea de a contracta cu un interlocutor recunoscut;
- un acord de colaborare mutuală între parteneri egali care lucrează împreună pentru realizarea propriilor interese, rezolvând probleme comune;
- un cadru instituțional de rezolvare a unor probleme comune, printr-o acțiune coerentă, plecând de la definirea obiectivelor într-un timp determinat, cu repartitia clară a responsabilităților și a procedeele de evaluare.

Știm că deciziile, acțiunile și rezultatele educației nu mai pot fi realizate decât în comunitatea de opțiune dintre mediile responsabile - familie, școală și comunitate; de aceea este nevoie de un nou concept care să întărească această relație, acest concept fiind **parteneriatul educațional**.

Parteneriatul educațional este unul din cuvintele cheie ale pedagogiei contemporane, un concept și o atitudine în câmpul educației și tinde să devină un concept central pentru abordarea de tip curricular flexibilă și deschisă a problemelor educative - nevoia cunoașterii, respectării și valorizării diversității.

Ca atitudine parteneriatul presupune:

- acceptarea diferențelor și toleranța opțiunilor diferite;
- egalizarea șanselor de participare la o acțiune educativă comună;
- interacțiuni acceptate de toți partenerii;
- comunicare eficientă între participanți;
- colaborarea (acțiune comună în care fiecare are rolul său diferit);
- cooperare (acțiune în care se petrec interrelații și roluri comune).

„Parteneriatul educațional este forma de comunicare , cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. El presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali”.

Parteneriatul educațional se realizează între:

- instituțiile educației: școală, familie, comunitate;
- agenți educaționali: copil, părinți, profesori, specialiști în rezolvarea unor probleme educaționale(psihologi, consilieri psiho-pedagogi, terapeuți etc.);
- membrii ai comunității cu influență asupra creșterii, educării și dezvoltării copilului(medici, reprezentanții bisericii, ai poliției, etc.);

Școlile sunt parte a comunității locale și de aceea, profesorii, elevii și părinții sunt influențați de mediul respectiv:valorile,norme, structurile politice și economice și economia acestuia.

Ca centre de educație,școlile influențează comunitățile locale.Această reciprocitate este mai mult sau mai puțin recunoscută de ambele părți;cercetările indică faptul că formând diversele tipuri de parteneriate,școala își dezvoltă curriculum-ul,iar comunitatea înțelege, acceptă mai ușor și beneficiază de tehnologia și schimbărilor din școală.

Până nu de mult, școala ajungea destul de greu la comunitatea locală, deoarece nu exista o deschidere pentru „acel ceva nou, mai bun”, pentru elevii și în aceeași măsură pentru comunitate, dar folosindu-se diferite modalități de sensibilizare s-a reușit realizarea unor activități deosebite, beneficiile fiind în egală măsură pentru toți.

Ne-am folosit, pentru realizarea acestui scop, de anumite căi de interacțiune dintre școală și comunitate,desfășurând activități în care copiii școlii noastre au demonstrat că pot face lucruri deosebite pentru comunitate,iar membrilor comunității le-am oferit posibilitatea de a se implica în activitățile elevilor,implicit ale școlii.

Importanța unor asemenea festivități este deosebită pentru că ele largesc orizontul spiritual și duc la acumularea de noi cunoștințe, priceperi și deprinderi,îmbogățesc și remontează viața afectivă, dezvoltă simțul de răspundere prin dorința de reușită, favorizează concentrarea atenției pe parcursul desfășurării activităților, contribuie la educația estetică, dezvoltă personalitatea elevului,educă și adâncește trăsăturile morale ale elevului, stimulează independența în acțiuni.

Aceste activități , bine pregătite, sunt atractive deoarece se desfășoară în condiții noi care stârnesc interesul copilului, care-i produc bucurii și emoții și-i oferă acestuia posibilitatea de a acumula noi cunoștințe.Datorită mediului de acțiune, tehnicile de instruire sunt altele și dezvoltă spiritul de observație, îmbunătățesc memoria vizuală și auditivă, ajută la dezvoltarea operațiilor gândirii. Participarea efectivă și totală în activitate angajează elevul timid și-l temperează pe cel impulsiv și totodată,datorită faptului că elevii participă de bună voie, ei se supun unor reguli, își asumă responsabilități și astfel se autodisciplinează

Activitățile desfășurate în cadrul parteneriatelor educaționale, în care este implicată școala noastră, ne-au demonstrat că poate exista o foarte bună comunicare atât cu familia dar mai ales cu comunitatea locală.

BIBLIOGRAFIE

Băran-Pescaru, Adina, 2004, Parteneriat în educație:familie-școală-comunitate, Ed. Aramis Print, București;

Cristea, Sorin, 2002-Dicționar de pedagogie,Ed.Litera-Litera Internațional,București;

Șincan, Alexandru,1993-Școala și familia, Ed. Gh. -C. Alexandru, Craiova;

Vrăsmas, Ecaterina, Adina, 2002 - Consilierea și educația părinților, Ed. Aramis Print, București;

ROLUL PARINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. MIHALACHE LOREDAN CONSTANTIN
COLEGIUL TEHNIC GHEORGHE ASACHI BOTOȘANI

Este binecunoscut faptul că atât mediul familial cât și cel școlar joacă roluri primordiale în educația copiilor, acestea fiind principalele medii în care cei mici își desfășoară activitatea în primii ani de viață și locurile în care învață și se dezvoltă. Pentru ca dezvoltarea elevilor să se desfășoare optim este nevoie de colaborarea părinților cu cadrele didactice, în încercarea de a eficientiza procesul învățării, dar și cel al dezvoltării din punct de vedere social, cultural sau emoțional.

Familia este mediul în care copilul își creează o bază solidă în ceea ce privește relațiile interumane, valorile esențiale pe care trebuie să le dobândească și nu în ultimul rând a minimumului de cunoștințe pe baza cărui va acumula altele mai importante în mediul școlar. Copilul tinde să urmeze în primii ani de viață exemplul părinților într-u totul, iar de aceea este extrem de important ca aceștia să aibă permanent un comportament care să îi însuflească copilului atitudinea corectă pentru fiecare situație, spre exemplu să deosebească binele de rău, să rezolve conflictele prin comunicare, să își dezvolte spiritul civic, să nu facă diferențe rasiale între persoane, să își dezvolte capacitatea de învățare, atenția etc. Odată ajunși în mediul educațional, este foarte important ca părinții să monitorizeze activitatea copilului pentru a fi convinși că procesul de învățare se desfășoară optim. Este foarte important ca părinții să găsească un echilibru în ceea ce privește monitorizarea copilului pentru ca acesta să nu simtă ca pe o povară grija părintelui.

Școala este mediul în care copiii vin cu scopul principal de a învăța, însă aceasta ajunge să fie locul în care elevii se dezvoltă atât din punct de vedere social, cât și din punct de vedere cultural sau emoțional. Aici tinerii vin în contact cu o serie de persoane și evenimente care încep să îi determine pe aceștia să își formeze o experiență de viață care să contribuie la solidificarea valorilor pe care le-au preluat de la membrii familiei, învață să comunice și să creeze legături interumane, să respecte ierarhia unei instituții și își dezvoltă cunoștințele, descoperindu-și domeniile de interes. Pentru ca educația să se desfășoare prielnic este nevoie de o colaborare eficientă între elevi, profesori, consilieri educaționali și conducerea unității școlare.

Pentru ca demersul educațional să aibă o eficiență cât mai mare este necesar ca relația dintre părinți și școală să fie una extrem de strânsă. Comunicarea între profesori, diriginte și părinți este indispensabilă în dezvoltarea elevilor, deoarece părinții continuă procesul educațional atunci când elevul nu se mai află în incinta școlii. De asemenea, pentru că, în mod normal, părintele reprezintă cea mai importantă autoritate exercitată asupra copilului, este necesar să fie informat cu privire la rezultatele elevului și la comportamentul acestuia în timpul în care se află la școală pentru a ști la rândul său cum să continue educația din familie a copilului său. De asemenea, discuția cu părinții îi poate ajuta pe profesori să cunoască mai bine elevii și să își adapteze astfel metoda de predare.

În concluzie, comunicarea dintre părinți și școală în vederea educației copilului are o importanță majoră, influențând direct viitorul educabililor.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI

MIHOC FULGA ALINA- ȘCOALA GIMNAZIALĂ DEZNA

Importanța educației în cazul societății noastre este uriașă. O generație educată, instruită, căreia i s-au transmis valorile morale, culturale și istorice, poate duce mai departe moștenirea primită de la predecesori și poate da șansa viitorului spre mai bine. O societate educată poate face diferența între bine și rău, între influențele negative și cele pozitive.

Educația este baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității.

Educația școlară, care cuprinde metodele tradiționale – de bază și universitară, nu s-a schimbat prea mult de-a lungul timpului. Cu toate acestea, transformarea digitală a modificat semnificativ felul în care este văzut acest proces. Educația înseamnă, însă, mult mai mult decât instruire formală – aceasta poate începe încă de la naștere și se manifestă în toate mediile sociale în care este prezent individul.

Învățarea formală este o formă de educare ce are loc, de obicei, în incinta unei instituții școlare. Se referă la cunoștințele academice de bază pe care un copil le învață într-un mod formal. Unele dintre exemplele de educație formală sunt învățarea la clasă, certificarea institutului sau educația planificată a diferitelor discipline cu o programă adecvată, dobândită prin participarea la o instituție.

Acesta este modul sistematic în care o persoană frecventează o școală sau universitate și primește instruire de la profesori care sunt echipați și autorizați să predea diferite materii. Țări din întreaga lume au adoptat diferite sisteme de educație formală, însă majoritatea dintre acestea urmează programul K-12, printre care și România. În acest sistem, un elev își începe educația la grădiniță la vârsta de cinci ani și continuă până la vârsta de 18 ani, când ar trebui să absolva liceul în urma unui examen complex. Educația formală cuprinde, de asemenea, și studii universitare și postuniversitare.

Educația informală se referă la modul în care persoanele învață în afara clasei. Un elev care face parte dintr-un sistem educațional formal poate avea parte și de o educație informală. De pildă, un copil de clasă primară poate susține educația formală frecventând școala, iar după să participe la programe after school, precum cursuri de limbi străine, tabere sau excursii, care îi ajută să-și descopere și alte abilități.

Acest tip de educație include, de asemenea, orice informație nouă pe care părintele o predă copilului, ca, de exemplu, atunci când mama îl învață pe copil să se spele pe mâini după ce folosește toaleta. Practic, toate informațiile acumulate în afara sălilor de clasă pot fi considerate a fi *educație informală*.

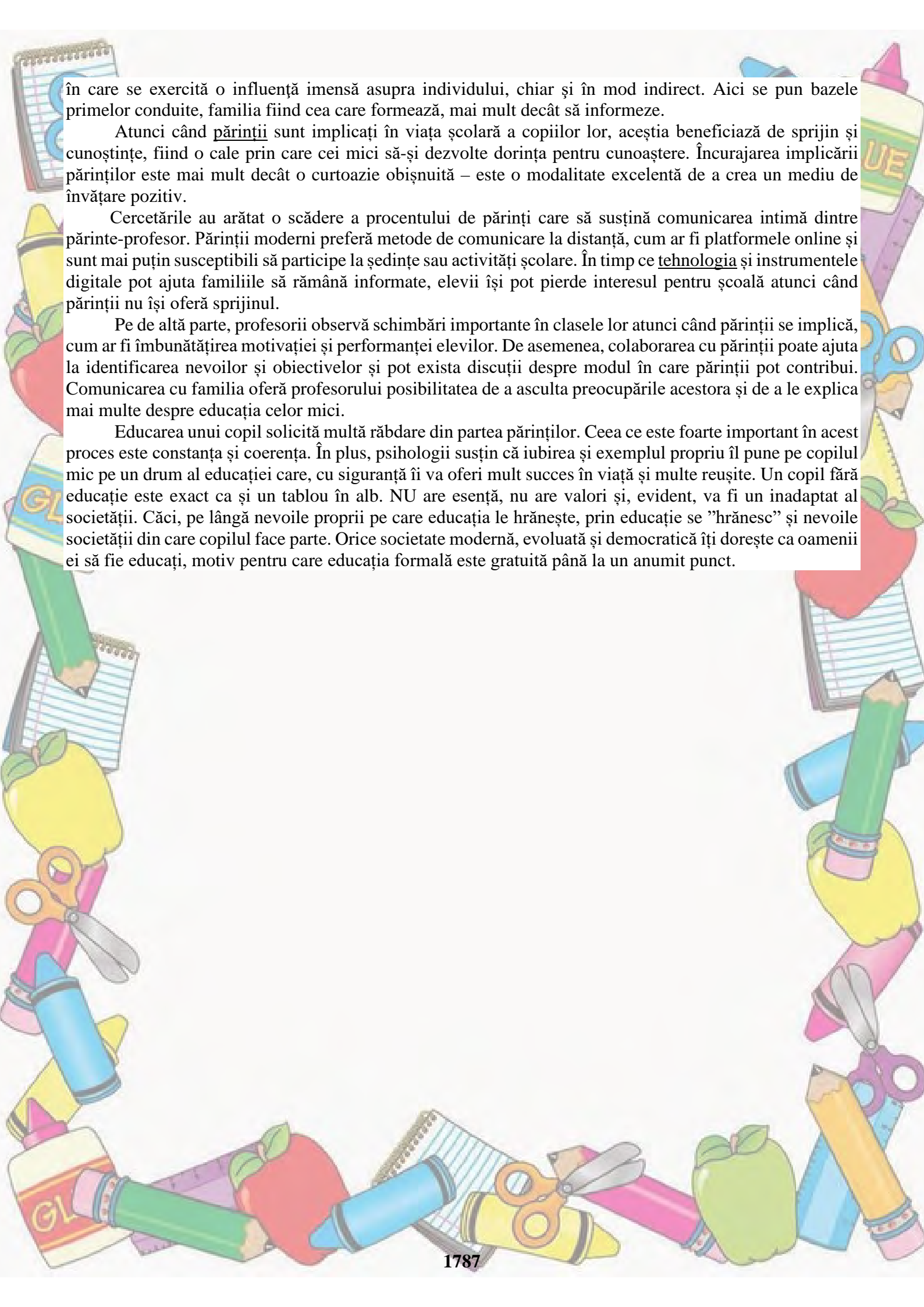
Un alt tip de învățare în afara instituțiilor tradiționale este educația non-formală. Aceasta reprezintă echilibrul dintre metoda formală și cea informală. Deși se bazează pe o formă de învățare structurată, nu este necesar să se ghideze după un curriculum aprobat sau să dețină o certificare oficială. Un exemplu în acest sens sunt lecțiile de înot pentru copii mici, programele sportive și seminariile.

Atunci când se joacă și explorează, copiii mici arată un interes natural pentru lumea din jur. Educatorii preșcolariilor pot valorifica aceste interese prin planificarea unei varietăți de experiențe bazate pe educația socială. Aceste strategii pot ajuta la cultivarea și extinderea abilităților în cazul copiilor mici – ei învață cum să identifice și să rezolve probleme, să negocieze la locul de joacă, să identifice diversitatea și inegalitatea și, nu în ultimul rând, cum să recunoască consecințele anumitor comportamente nepotrivite.

Fundația educației timpurii este bazată pe relațiile sociale pe care cei mici le creează în prezența familiei, în școli și în comunitate. În aceste medii, copilul are ocazia de a-și face noi prieteni, de a-și exprima opiniile și de a înțelege importanța lucrului în echipă. Astfel, preșcolarii dezvoltă o înțelegere a rolurilor pe care le adoptă ca cetățeni ai unei societăți democratice și pot participa la activități care să-i ajute să înțeleagă și să-și exprime compasiunea și dorința de a-i ajuta pe ceilalți.

Care este cea mai precisă evaluare a realizărilor academice ale unui copil? Oare statutul socio-economic sau cât de prestigioasă este școala frecventată? Cel mai bun predictor al succesului elevilor este măsura în care familiile încurajează învățarea acasă și se implică în educația copilului lor.

Educația se realizează la nivelul familiei, al mediului în care ne naștem și creștem, și în sistem instituționalizat, școli și instituții. Primul factor care formează o persoană este familia. Familia este mediul

În care se exercită o influență imensă asupra individului, chiar și în mod indirect. Aici se pun bazele primelor conduite, familia fiind cea care formează, mai mult decât să informeze.

Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curtoazie obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

Cercetările au arătat o scădere a procentului de părinți care să susțină comunicarea intimă dintre părinte-profesor. Părinții moderni preferă metode de comunicare la distanță, cum ar fi platformele online și sunt mai puțin susceptibili să participe la ședințe sau activități școlare. În timp ce tehnologia și instrumentele digitale pot ajuta familiile să rămână informate, elevii își pot pierde interesul pentru școală atunci când părinții nu își oferă sprijinul.

Pe de altă parte, profesorii observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici.

Educarea unui copil solicită multă răbdare din partea părinților. Ceea ce este foarte important în acest proces este constanța și coerența. În plus, psihologii susțin că iubirea și exemplul propriu îl pune pe copilul mic pe un drum al educației care, cu siguranță îi va oferi mult succes în viață și multe reușite. Un copil fără educație este exact ca și un tablou în alb. NU are esență, nu are valori și, evident, va fi un inadaplat al societății. Căci, pe lângă nevoile proprii pe care educația le hrănește, prin educație se "hrănesc" și nevoile societății din care copilul face parte. Orice societate modernă, evoluată și democratică îți dorește ca oamenii ei să fie educați, motiv pentru care educația formală este gratuită până la un anumit punct.

ȘCOALA ȘI FAMILIA – PARTENERI ACTIVI ÎN PROCESUL INSTRUCTIV-EDUCATIV

PROF. INV. PRESCOLAR MILEA GRATIANA DELIA

ȘCOALA GIMNAZIALA CIPRIAN PORUMBESCU COMANESTI, JUDET BACAU

Despre educație se vorbește mult și la toate nivelurile. În procesul educațional sunt antrenați diferiți factori: familia, școala, comunitatea etc. Contribuția acestora este foarte valoroasă, însă ponderea cea mai mare a influențelor le revine părinților, familiei în întregime. Influența ei are o putere considerabil mai mare decât suma influențelor fiecăruia dintre membrii acesteia.

Familia are ca funcție principală creșterea și educarea copiilor. Familia le asigură existența materială și climatul afectiv și moral necesar dezvoltării personalității. Calitatea vieții de familie, determinată de situația socială și culturală a părinților, de accesul la mass-media, de specificul relațiilor extrafamiliale și conținutul acestora, de felul cum se gospodăresc resursele financiare, de tradițiile și mentalitățile locale și etnice are o importanță hotărâtoare pentru formarea copilului, cel puțin în perioada timpurie de viață a acestuia.

Indiferent de vârstă, este foarte important ca părinții să-i ofere copilului modele pozitive, demne de urmat. E necesar ca ei să cunoască și să direcționeze domeniul de interese ale copilului, să-i supravegheze lecturile, să-i propună opere literare, să practice lectura în familie, vizionarea filmelor, spectacolelor cu personaje valoroase, cu exemple pozitive de comportament. Modelele de conduită oferite de părinți, calitatea afectivă a căminului familial, creează condiții favorabile pentru afirmarea și formarea unei personalități, apte a se integra eficient în societate, respectând normele și legile acesteia.

Practica zilelor noastre demonstrează că o eficiență maximă a procesului instructiv-educativ este pusă pe seama colaborării dintre cele două medii educative importante. Familia oricât de mult ar încerca nu poate fără ajutorul școlii să perfecționeze ființa umană astfel încât să corespundă exigențelor societății moderne, după cum nici școala nu și-ar putea atinge obiectivele propuse fără o educație timpurie în familie.

Școlile trebuie să își asume responsabilitatea pregătirii partenerilor pentru implicarea activă și să contribuie la formarea părinților și a membrilor comunității implicați în parteneriat. Cu siguranță, există puțini părinți care doresc și știu cu adevărat să se implice în parteneriat, iar școlilor le revine sarcina instruirii și formării acestora, astfel încât aceștia să dobândească abilitățile necesare implicării în echipele partenariale.

Parteneriatul școală-familie în zilele noastre primește noi valențe. Scopul fundamental al acestei colaborări este integrarea deplină a școlii în comunitate. Dacă până în prezent acest parteneriat școală-familie a fost dezvoltat unilateral, fiind de multe ori considerat „responsabilitatea” școlii, acest lucru trebuie să se schimbe pe viitor. În cadrul colaborării școlii cu familia accentul este pus pe un angajament mutual clar stabilit între părinți și educatori, pe baza unui „contract parental”. Acest tip de contract se constituie ca un sistem de obligații reciproce în cooperarea părinților cu profesorii și implică colaborarea părinților în activitățile școlare și extrașcolare, nu numai sub aspect economic, respectiv de a participa, susține și evalua eforturile și acțiunile financiare ale școlii, ci și sub aspect educațional-cultural.

Pentru ca parteneriatul școală-familie să fie unul benefic, adaptat particularităților societății moderne și care să răspundă cerințelor și provocărilor lansate de aceasta, specialiștii în domeniu vorbesc despre o implicare activă a tuturor agenților educaționali, o participare susținută a acestora care să ducă la un succes pe planurile vizate. Este astfel necesar a fi înlăturate toate barierele și prejudecățile legate de acest subiect în încercarea de a valoriza o astfel de relație care este una indispensabilă zilelor în care trăim.

Implicarea activă a părinților în activitățile școlare și extrașcolare ale propriilor copii au ca rezultat faptul că ei realizează că problemele lor sunt și ale altor părinți, că este util să discute despre situațiile cu care se confruntă, află căi și modalități de rezolvare a problemelor. Între unii părinți se înfiripează relații de încredere și cooperare, învață să accepte asistența specializată, să ceară ajutor atunci când au nevoie. Informațiile primite și abilitățile dobândite le dau încredere și competențe sporite.

Pornind de la cele relatate, orice tip de efort, realizat de școală pentru a oferi părinților mai multe oportunități de a-și ajuta copiii să învețe, va necesita o schimbare în atitudinea publică, în ceea ce privește importanța învățământului, va implica o dorință a educatorilor de a regândi fundamental rolul părinților și al relațiilor școală-familie și va solicita colaborarea întregii comunități.

Una din însușirile caracteristice psihologiei părinților este năzuința de a-și vedea copiii mari, bine instruiți și bine formați pentru viață.

Obiectivele educaționale realizabile în familie pentru etapa școlarității sunt:

- Asumarea de către părinți a rolului de colaborator activ al școlii;
- Cunoașterea cerințelor specifice școlii;
- Creșterea condițiilor necesare activității de învățare continuă;
- Asigurarea unității de cerințe, în procesul de formare și consolidare a comportamentelor specifice, prin instrucție și educație de tip școlar;
- Controlul îndeplinirii sarcinilor școlare;
- Controlul respectării programului zilnic;
- Crearea condițiilor necesare extinderii capacității de cunoaștere prin mijloace adiacente: cărți, reviste, expoziții, teatru, radio-tv., mail, excursii, etc;
- Crearea condițiilor necesare dezvoltării aptitudinilor artistice și sportive;
- Consolidarea deprinderilor moral-civice, a conduitei civilizate

Când școala, familia și comunitatea încep să colaboreze, elevii primesc cu adevărat suportul necesar pentru a avea succes în școală și în viață. Studiile au arătat că dezvoltarea și implementarea unor astfel de parteneriate îmbunătățesc:

- prezența la școală a elevilor
- performanța școlară a acestora
- relația familie-școală
- sprijinul din partea comunității de care școala are nevoie

Școlile sugerează o serie de acțiuni concrete prin care părinții pot să susțină activitatea de învățare a elevilor. Fiind primii profesori ai copiilor lor, **părinții pot:**

➤ **Să stabilească un program zilnic de efectuare a temelor.**

În acest scop părinții le oferă copiilor un spațiu pentru studiu, liniștit și bine iluminat. Se asigură că radioul și televizorul sunt închise. Descurajează vorbitul la telefon în timpul efectuării temelor. Încurajează efortul copilului și sunt disponibili pentru a răspunde la întrebările care li se adresează. Discută cu el despre ce a învățat. Școala are datoria de a îndruma învățarea, însă datoria de a învăța revine elevilor.

➤ **Să citească împreună cu copilul.**

Părinții să citească împreună cu copilul și să îi ofere prilejul să îi vadă citind atât pe ei, cât și pe alți copii mai mari. Este necesar să îl îndrume și să îl ajute să găsească cărți potrivite pentru interesele și pasiunile sale.

➤ **Să folosească televizorul în mod inteligent.**

Părinții stabilesc un program de utilizare a televizorului și ajută copilul să aleagă emisiunile pe care le va viziona. Selectează emisiuni pe care să le vadă și să discute pe marginea lor. Părinții trebuie să limiteze timpul de vizionare și să ajute copilul să selecteze emisiuni educative.

➤ **Să mențină legătura cu școala.**

Părinții nu trebuie să aștepte ca școala să comunice cum se descurcă și ce face copilul acolo. Ei se informează permanent cu privire la ceea ce învață copilul, care sunt sarcinile lui școlare și modul în care le îndeplinește. Din când în când vizitează școala și discută cu dascălii. Dacă nu pot merge la școală dau telefon. Oricum, să nu aștepte până apar probleme.

➤ **Să ofere premii și încurajări.**

Părinții trebuie să încurajeze copilul să depună efort, să sacrifice timp și să muncească asiduu pentru a-și îndeplini cu succes sarcinile școlare. Să îl încurajeze să fie perseverent și să îi ofere recompense pentru succesele obținute. Părinții dețin un rol important în influențarea și motivarea copilului pentru succesul școlar.

➤ **Să vorbească cu copilul.**

Părinții să se străduiască să afle cine sunt prietenii fiului/fiicei lor și să știe ceva despre ei. Să sprijine copilul în activitățile școlare și extrașcolare. Să îl implice în activitățile din cadrul familiei. Discutând copiii

cu părinții pot afla multe unii de la alții. Vorbind deschis despre importanța unor valori ca onestitatea, încrederea în sine, responsabilitatea, părinții vor ajuta copilul să ia decizii corecte.

Această legătură între școală și familie trebuie să existe atât în cadrul activității didactice cât și în cel al activităților extrașcolare.

Dintre activitățile școlare în care pot fi implicați părinții, amintim:

- Sedințele cu părinții
- Lectoratele
- Consultațiile individuale
- Asistențe la ore din partea părinților
- Vizite la domiciliul elevilor
- Cutia postală a clasei
- Jurnalul de corespondență al elevului
- Stabilirea opțiunilor

Colaborarea cu familia nu se limitează numai în ceea ce privește activitatea școlară ci și în cadrul activităților extrașcolare pentru că acestea contribuie la adâncirea și completarea procesului de învățământ, la adâncirea înclinațiilor și aptitudinilor copiilor, la organizarea rațională și plăcută a timpului liber.

Dintre acestea amintim:

- Parteneriate educaționale cu școli din alte județe, cu biserica, poliția, etc.
- Organizarea și participarea la diferite spectacole
- Păstrarea unor obiceiuri și tradiții populare
- Activități educative
- Medalioane literare

Un alt mijloc de colaborare a școlii cu familia, în activitățile extrașcolare, a fost și organizarea unor excursii tematice, având ca scop cunoașterea trecutului istoric, locurilor natale ale unor personalități din istorie, literatură, artă, precum și a frumuseților și bogățiilor țării. Aceste excursii s-au finalizat prin realizarea unor creații literare și plastice, precum și a unor albume cu imagini și fotografii.

Pentru a face schimbări semnificative în școli, membrii familiilor trebuie să fie implicați direct în educația copiilor lor. În efortul de a conecta școlile cu părinții, **școlile pot:**

- ✓ **Să încurajeze părinții și să stabilească cadrul desfășurării activității de învățare.**

În acest cadru vor fi stabilite obiectivele, așteptările și responsabilitățile școlii și ale părinților, ca parteneri egali, implicați în promovarea succesului copiilor.

- ✓ **Să instruiască părinții.**

În crearea parteneriatelor școală-familie, este necesară instruirea părinților, aceștia fiind ajutați astfel să dobândească deprinderile necesare.

- ✓ **Să dea teme pentru acasă care să angajeze părinții.**

De exemplu, pot fi propuse teme menite să implice părinții în procesul de învățare, cum ar fi construirea arborelui genealogic al familiei, reconstituirea istoriei acesteia sau descrierea muncii de zi cu zi a părinților.

- ✓ **Să dea părinților putere de decizie.**

Părinții trebuie să fie implicați în luarea unor decizii cu privire la educația școlară a copiilor lor.

- ✓ **Să-și extindă programul de funcționare.**

Rămânând deschise după masa și în weekend, școlile vor permite elevilor și părinților să participe la activități recreative și vor furniza diverse programe de educare a adulților, precum și programe de instruire în educarea copiilor.

- ✓ **Să creeze centre de informare(de resurse) pentru părinți.**

Școala și familia vor merge mereu în paralel pe drumul formării și dezvoltării personalității umane, vor realiza necontenit acel tip de parteneriat absolut necesar în viața fiecăruia și își vor pune amprenta într-un mod decisiv asupra a ceea ce va fi cetățeanul de mâine al societății. Pentru ca parteneriatul școală-familie să fie unul benefic, adaptat particularităților societății moderne și care să răspundă cerințelor și provocărilor lansate de aceasta, specialiștii în domeniu vorbesc despre o implicare activă a tuturor agenților educaționali, o participare susținută a acestora care să ducă la un succes pe planurile vizate.

O educație adevărată și reală se fundamentează în familie și se continuă în grădiniță și școală. Pe de altă parte, tot ceea ce copilul învață în școală pierde din importanță și eficiență în condițiile în care părinții nu întăresc și nu valorifică programul educativ desfășurat în cadrul școlii. Toate aceste motivații conduc la necesitatea realizării parteneriatelor reale dintre familie și școală, în care, spre beneficiul copiilor, implicarea familiei în viața școlii să fie una concretă, activă și de durată, așa încât membrii acestora să devină parteneri reali în educația copiilor lor.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. Bunescu Ghe., Alecu G. , Badea D. – „Educația părinților. Strategii și programe”, E.D.P., București, 1997;
2. Ecaterina Adina Vrasmas – „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, 2002;
4. Ilica Anton, Herlo Dorin, Binchiciu Viorel, Uzun Corina, Curetean Ana (coord.) – „O pedagogie pentru învățământul primar”, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2005
5. Țibu Speranța, Goia Delia (coord) – „Parteneriatul școală-familie-comunitate”, Editura Universitară, București, 2014

FAMILIA ȘI GRĂDINIȚA – UN DUO IMPORTANT ÎN EDUCAREA COPILULUI PREȘCOLAR

EDUCATOARE: MILOȘ GIANINA SI SANDU LOREDANA
GRĂDINIȚA P.P. FLOAREA-SOARELUI REȘIȚA

Ațiunea de coordonare pe care o exercită grădinița în cadrul relațiilor ei cu familia se concretizează în „selecționarea” influențelor pozitive pe care preșcolarul le primește în cadrul familiei precum și al contracarării influențelor dăunătoare provenite din mediul familial.

Relația instituție preșcolară-familie nu se poate constitui categoric fără să fie respectată o condiție de bază fundamental: cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și a potențialului educativ.

Alături de asigurarea cunoașterii familiei copiilor preșcolari se înscrie o a doua condiție și anume: necesitatea stabilirii unui program comun de educație în grădiniță și în familie, fixarea unor sarcini ale educației în familie care să susțină, să întărească și să întregască munca educativă din grădiniță. Fără stabilirea unui sistem unitar de cerințe, colaborarea între cele două instituții educative va rămâne fără rezultatul scontat.

Unitatea de vederi a grădiniței și familiei trebuie să fie completă –prin activitatea educatoarei- de familiarizare a părinților cu anumite cunoștințe pedagogice. Părinții trebuie să cunoască cu claritate scopul educației preșcolare, metodele și procedeele de educație în familie, particularitățile de vârstă, dar mai ales individuale ale copilului preșcolar.

Stăpânirea de către părinți a metodelor și procedeele de educație nu este un lucru ușor. O cale eficientă de însușire a acestora este aceea de a asista la desfășurarea programului din grădiniță. Cu acest prilej, părinții reușesc să constate dificilă și migăloasă munca ce se duce cu preșcolarul pentru dezvoltarea psiho-fizică în pregătirea lui pentru școală.

Un alt mijloc care îl poate cu cele mai indicate metode și procedee educative îl constituie convorbirile zilnice, prilej de cunoaștere pentru educatoare atât a copilului cât și a părintelui. Printr-o subtilă și discretă investigație, întreprinsă la începutul fiecărui an școlar, am reușit pe lângă culegerea tuturor datelor despre copil, să cunosc și profilul moral și cultural, precum și starea sănătății părinților. Am constatat ca majoritatea copiilor vin din familii oficial încheiate, dar deosebite unele de altele. Cunoscând aceste aspecte, dar păstrând toată discreția, am putut cunoaște foarte devreme motivele atitudinilor și manifestărilor copilului, ajutându-l să se integreze mai repede în colectiv, fără eforturi. Dialogul cu familia ajută la realizarea unității de măsuri și de cerințe educative dintre grădiniță și familie.

Cu prilejul vizitării grădiniței de către familie, am considerat important faptul că părinții să-și mențină permanent trează grija pentru educația copiilor, combătând astfel ideea unora ca odată copilul trimis la grădiniță, grija aparține în întregime educatoarei. Trebuie să scoatem în evidență influent ape care o are colaborarea familiei cu grădinița asupra dezvoltării și educării copilului. Părinții pot observa deosebirile între comportarea copilului lor în familie și în grădiniță și pot lua măsuri de îndreptare a unor deprinderi greșite. Pot observa atmosfera și climatul sănătos din unitate, atmosfera dintre cadrele didactice și întreg personalul, atitudinea educatoarei față de părinți și de copii.

Consultațiile individuale și colective ne dau posibilitatea să discutăm cu părinții despre fiecare copil în parte, să analizăm cauzele diferitelor manifestări, să luăm măsuri educative comune.

Excursiile și plimbările comune cu părinți, copii și educatoare constituie o altă formă de organizare a colaborării dintre familie și grădiniță. Cu asemenea ocazii părinții văd cum se comportă copilul lor în colectivitate, felul cum participă la acțiunile comune, se conving de rezistența copilului la efort, de relațiile la nou și la necunoscut. Cu aceste prilejuri reușim să sudăm mai bine colectivul părinților și mai ales relația familie-grădiniță.

Bibliografie:

- Cucos, C., Pedagogie, Stiintele Educatiei, 2006;
- Curriculum pentru invatamantul prescolar 3-6-7 ani, M.E.C., 2008

ARTICOL CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ „DIN SUFLET PENTRU MAMA”
PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL

PROPUNATOR PROF. MILU ELENA
GRADINIȚA CU PP BOBOCEII NR. 19 BRAȘOV

Cei șapte ani de acasă sunt esențiali pentru a pune bazele unei educații corecte a copilului.

Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de corect au fost implementate regulile de bune maniere.

De multe ori mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tatăl este prea dur. Copilul însă nu știe cum este corect să procedeze .

Dacă părinții ar cunoaște codul bunelor maniere cu siguranță am avea o societate mai cultă.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „ **celor șapte ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din

procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

În prezent trăim într-o perioadă marcată de schimbări rapide, suntem puși în fața provocărilor de a ne adapta unei lumi care nu mai este la fel de sigură și predictibilă cum era în trecut.

În această situație este necesar să acordăm o mai mare atenție dezvoltării comportamentului emoțional și al celui social.

„Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

DANIELA MINCĂ

ȘCOALA GIMNAZIALĂ, GĂNEASA (OLT) ROMÂNIA

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

Cauzele unor eșecuri școlare sunt multiple, dar școala are sarcina de a le depista și de a interveni, uneori, când este cazul, în situațiile delicate. Un sfat la timp, o îndrumare competentă, vizita la domiciliu sunt mijloace care pot da rezultate favorabile în creșterea randamentului școlar.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jignește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățatura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficient, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățatură le pun pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățatură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

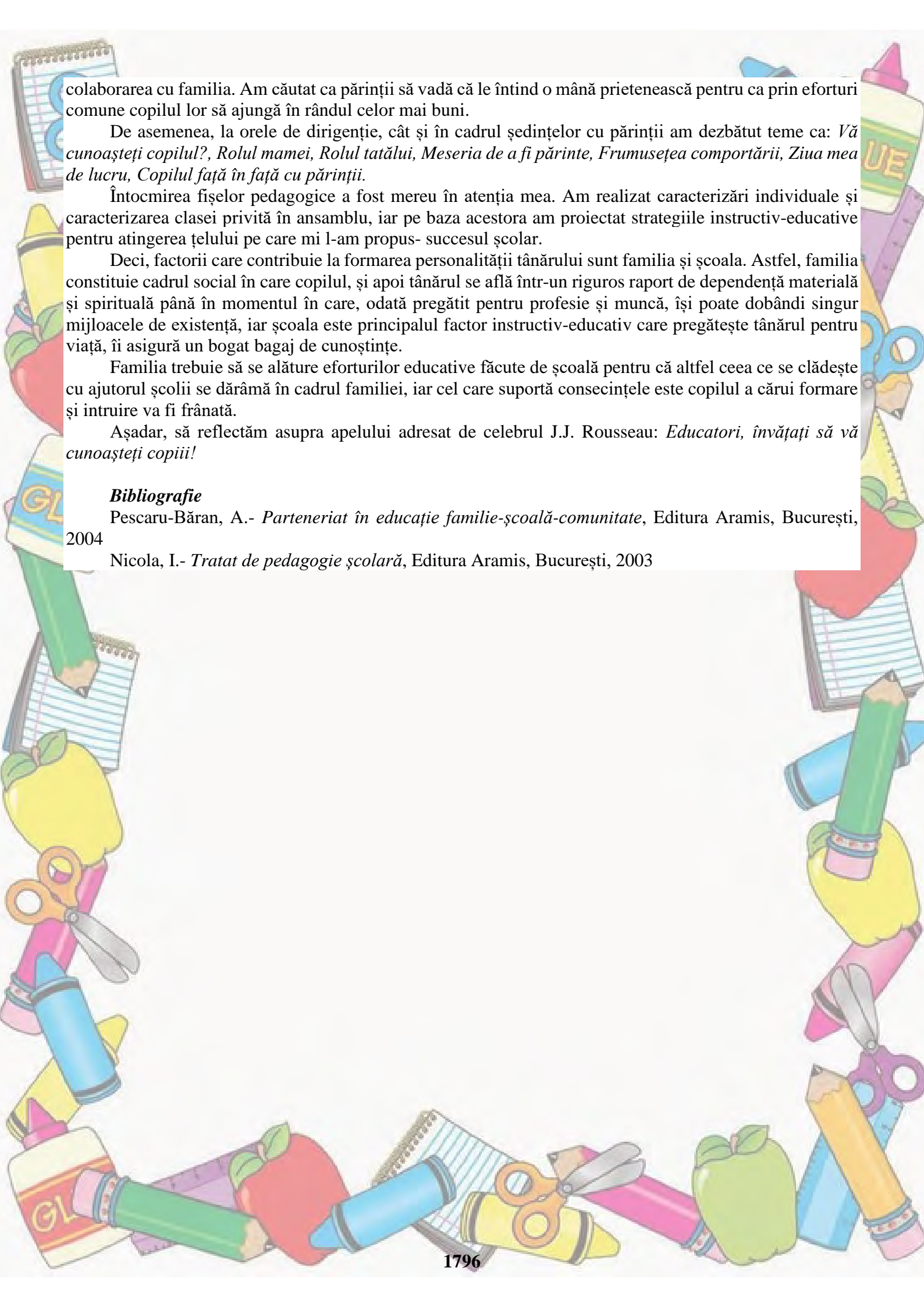
Deci, ca primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

Ca dirigintă, am urmărit să-i atrag pe părinți în jurul școlii și să devină colaboratori activi ai dascălului, să cunoască scopul și sarcinile, metodele educative, să devină conștienți de răspunderea pe care o au în fața societății.

Am folosit o varietate de forme și metode precum ședințele cu părinții, lectoratele cu părinții, consultațiile și convorbirile în grup sau individuale, fișele psiho-pedagogice ale elevilor.

În cadrul ședințelor cu părinții, m-am străduit să leg munca educativă a acestora de sarcinile activității instructiv-educative din școală. De asemenea, m-am ocupat de organizarea muncii în familie, de alcătuirea și respectarea regimului zilnic, de atragerea părinților în supravegherea timpului liber al elevilor. În acest sens, am dezbătut în cadrul unui lectorat tema *Un regim de viață rațional*.

În convorbirile cu părinții este foarte important tonul folosit de profesor. Nu am fost niciodată un acuzator al elevilor pentru a nu declanșa în părinți reacția de apărător al acestora, fapt care face imposibilă

colaborarea cu familia. Am căutat ca părinții să vadă că le întind o mână prietenească pentru ca prin eforturi comune copilul lor să ajungă în rândul celor mai buni.

De asemenea, la orele de dirigenție, cât și în cadrul ședințelor cu părinții am dezbătut teme ca: *Vă cunoașteți copilul?*, *Rolul mamei*, *Rolul tatălui*, *Meseria de a fi părinte*, *Frumusețea comportării*, *Ziua mea de lucru*, *Copilul față în față cu părinții*.

Întocmirea fișelor pedagogice a fost mereu în atenția mea. Am realizat caracterizări individuale și caracterizarea clasei privită în ansamblu, iar pe baza acestora am proiectat strategiile instructiv-educative pentru atingerea țelului pe care mi l-am propus- succesul școlar.

Deci, factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată.

Așadar, să reflectăm asupra apelului adresat de celebrul J.J. Rousseau: *Educatori, învățați să vă cunoașteți copiii!*

Bibliografie

Pescaru-Băran, A.- *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004

Nicola, I.- *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. MINDA CORINA

LICEUL TEORETIC "ALEXANDRU MOCIONI" CIACOVA

Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

Factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi frânată.

O comunicare optimă învățător/ familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu învățătoarea, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Ceea ce sădești în copilul tău de timpuriu va fi potențat și dezvoltat de școală, dependent de implicarea ta. Mai târziu, adultul format va fi o valoare pentru societate, un om cu simț civic, responsabil și moral... sau nu. La nivel micro, cum arată familia, așa arată și școala, iar la nivel macro, cum arată școala, așa arată și țara. În esență este vorba despre interdependență, conectare. Suntem dependenți unii de alții: școala nu poate să-și atingă scopurile fără susținerea familiei și invers.

Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ. Este nevoie a se dezvolta un nou concept care să întărească schimbarea în relațiile școală-familie. Acest concept este parteneriatul educațional.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. Acesta presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

Parteneriatul educațional se realizează între:

- instituțiile educației : familie, școală și comunitate ;

• agenții educaționale : copil, părinți, profesori, specialiști în rezolvarea unor probleme educaționale ;

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute .

Spunea J.J. Rousseau: *Educatori, învățați să vă cunoașteți copiii!*. Acest aspect trebuie să –l avem în vedere ,în permanență , ca dascăli.

Bibliografie :

1. Nicola, I.- *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003
2. Pescaru-Băran, A.- *Parteneriat în educație familie-școală-comunitate*, Editura Aramis, București, 2004
3. Ecaterina Adina Vrasmas – *Consilierea și educația părinților* , Editura Aramis, 2002;
4. Nica I., Țopa L. – *Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I* , E.D.P. , București, 1974;
5. Stoian M. – *Abecedarul părinților*, E.D.P., București, 1972.
6. Bunescu Ghe., Alecu G. , Badea D. – *Educația părinților . Strategii și programe*, E.D.P., București, 1997;

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

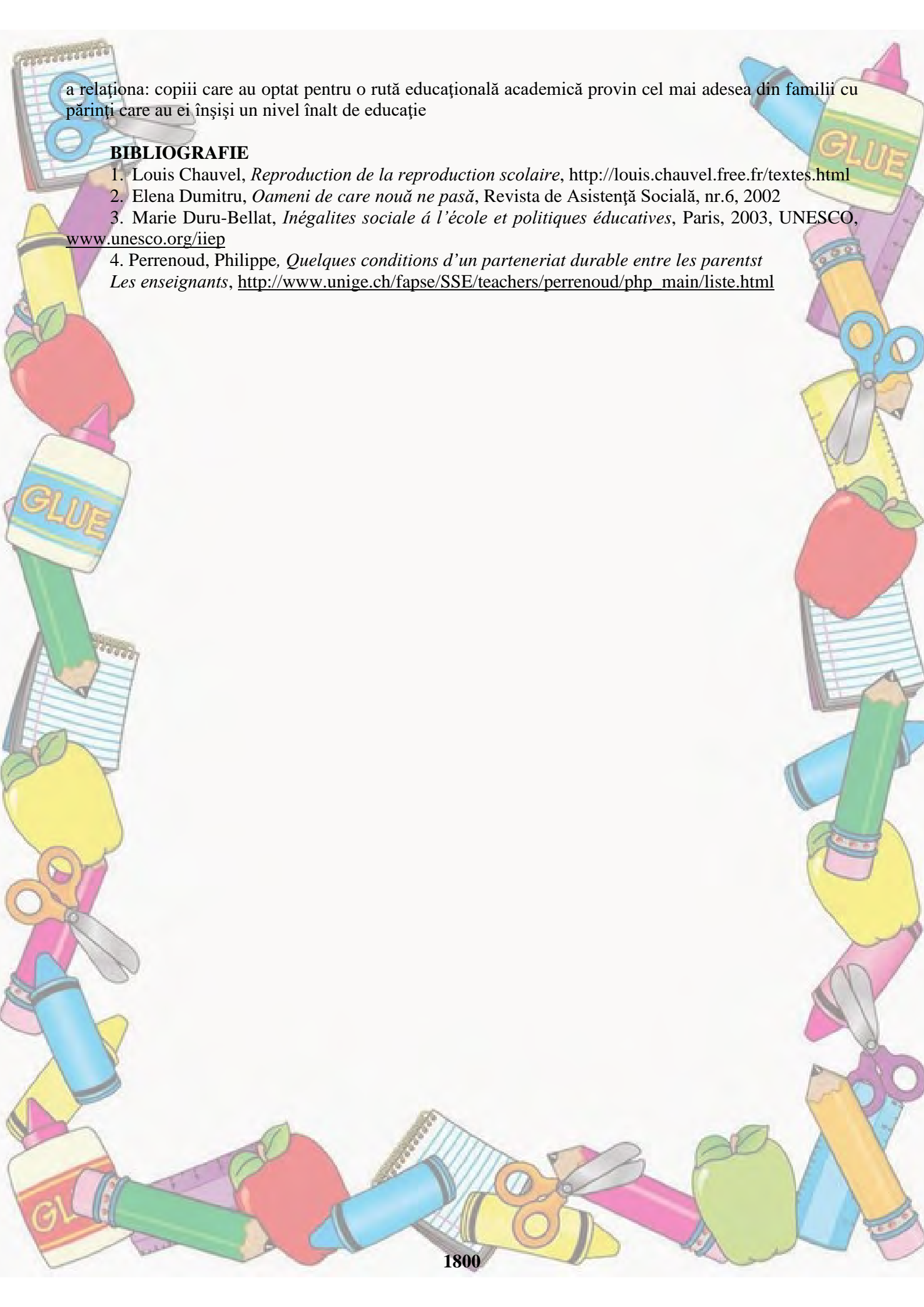
PROF. MINEA AMALIA-GPP. AMICII ,CALARASI

În înțelegerea comună, orice referire la “educație” sau, mai precis la absența acesteia este exclusivă și unidimensională. Carențele în educația unui copil sunt explicate fie prin lipsa calității sistemului de învățământ (“ce vă învață pe voi, copiii, la școală”), fie prin eșecul părinților ca educatori (“nu ai cei șapte ani de acasă”). Practic, educația copiilor este văzută ca o responsabilitate care în primii ani de viață revine familiei, părinților mai precis și, care, ulterior, este transferată școlii. Chiar dacă specialiștii delimitează foarte clar cele două tipuri de educație (în termen de rol, semnificație, modalități de acțiune, etc.) acest mod de abordare subliniază, odata în plus, faptul că la nivel comun este complet ignorat parteneriatul dintre școală și familie. Astfel, nu trebuie să ne mire faptul că un sistem de educație nu își poate atinge obiectivele propuse dacă nu beneficiază de suportul și implicarea părinților. Raportul asupra relațiilor dintre școală și familie în țările Comunității Europene (Macbeth, Al., 1984) 6 identifică patru motive de bază în dezvoltarea unei legături solide între școală și familie:

- părinții sunt responsabili din punct de vedere juridic pentru educația copiilor lor;
- învățământul este doar o parte din educația copilului; o bună parte a educației are loc în afara școlii;
- atitudinea părinților asupra rezultatelor școlare influențează în mod semnificativ motivația pentru învățare a copiilor;
- atât părinții, cât și cadrele didactice au dreptul de a influența activitatea educativă coordonată de instituția școlară.

Cu toate acestea, din ce în ce mai mulți părinți invocă “lipsa de timp” ca principal motiv pentru care nu se pot implica în mod activ și continuu în educația propriilor copii. Complementar, există persoane care atribuie această sarcină exclusiv sistemului de învățământ, respectiv cadrelor didactice, fie pentru că se poziționează cu atitudinea clientului care solicită și plătește un serviciu (“aceasta este responsabilitatea școlii”), fie pentru că nu își dau suficientă valoare în acest proces (“sigur că școala știe mai bine decât mine ce trebuie făcut”). Indiferent de explicații, este esențial ca părinții să conștientizeze importanța implicării lor în procesul educațional și să învețe să identifice ceea ce este mai important pentru copiii lor. Copiii care beneficiază de sprijinul adulților (cadre didactice, părinți și nu doar atât) au o șansă în plus de a se dezvolta armonios și de a-și atinge potențialul. unci când parintii sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curtoazie obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

Cercetările au arătat o scădere a procentului de părinți care să susțină comunicarea intimă dintre părinte-profesor. Părinții moderni preferă metode de comunicare la distanță, cum ar fi platformele online și sunt mai puțin susceptibili să participe la ședințe sau activități școlare. În timp ce tehnologia și instrumentele digitale pot ajuta familiile să rămână informate, elevii își pot pierde interesul pentru școală atunci când părinții nu își oferă sprijinul. Pe de altă parte, profesorii observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici. Școala este un spațiu cu care părinții cu nivel înalt de educație sunt familiarizați, pe care-l cunosc suficient de bine astfel încât să-l utilizeze în favoarea copiilor lor. O bună cunoaștere a sistemului de învățământ le permite părinților să opteze pentru acele forme, tipuri, specializări pe care le consideră cele mai potrivite în raport cu obiectivele educaționale și socio-profesionale ale copiilor lor, dar și cu cele de perspectivă ale pieței muncii. În multe din societățile occidentale (Germania, Italia, Franța) unde inegalitățile socio-economice dintre diferite categorii socio-profesionale s-au diminuat semnificativ diferența dintre reușita unor copii și eșecul altora este dată tocmai de opțiunile părinților privind ruta educațională, de capacitatea acestora de se informa, de

a relaționa: copiii care au optat pentru o rută educațională academică provin cel mai adesea din familii cu părinți care au ei înșiși un nivel înalt de educație

BIBLIOGRAFIE

1. Louis Chauvel, *Reproduction de la reproduction scolaire*, <http://louis.chauvel.free.fr/textes.html>
2. Elena Dumitru, *Oameni de care nouă ne pasă*, Revista de Asistență Socială, nr.6, 2002
3. Marie Duru-Bellat, *Inégalités sociale á l'école et politiques éducatives*, Paris, 2003, UNESCO, www.unesco.org/iiep
4. Perrenoud, Philippe, *Quelques conditions d'un partenariat durable entre les parents et Les enseignants*, http://www.unige.ch/fapse/SSE/teachers/perrenoud/php_main/liste.html

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR MINEA NARCISA- LILIANA

ȘCOALA „CONSTANTIN NEGREANU”

DROBETA TURNU-SEVERIN

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoaștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelie unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare intervenție pentru copil (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau pe lângă copil (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate intervenții educative, ele devenind intervenții

împreună cu copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

BIBLIOGRAFIE:

- Steliana Toma, Autoeducația. Sens și devenire, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1983.
- R.H. Dave, Fundamentele educației permanente, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1991.
- Ilut P. – Valori, atitudini și comportamente sociale, 2004, Iași, Editura Polirom
- Catrina Hîrciagă-Costache, Carolina Stanciu, Educația incluzivă și managementul conflictelor, Cluj-Napoca, 2019

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. MINOI GABRIELA-LILIANA

SPECIALIZAREA FIZICĂ-CHIMIE

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 PICIOR DE MUNTE

COM. DRAGODANA JUD. DÂMBOVIȚA

Educația integrată se referă în esență la integrarea în structurile învățământului de masă a copiilor cu cerințe speciale în educație (copii cu deficiențe senzoriale, fizice, intelectuale sau de limbaj, defavorizați socio-economic și cultural copii din centrele de asistență și ocrotire, copii cu ușoare tulburări psihoafective și comportamentale, copii infectați cu virusul HIV etc.) pentru a oferi un climat favorabil dezvoltării armonioase și cât mai echilibrate a personalității acestora.

În modelul tradițional, relațiile familiei cu școala sunt aproape inexistente sau au un caracter informal, ocazional. În condițiile școlii incluzive, părinții participă direct la viața școlii și pot influența anumite decizii care privesc procesul educațional. Absența sau indiferența părinților în ceea ce privește problemele educaționale ale copilului vine în opoziție cu ideea de integrare sau incluziune. În acest sens apar o serie de dificultăți cauzate de atitudinea de reținere sau neîncredere a părinților care rezultă din reprezentări/mentalități eronate cu privire la viața și evoluția școlară a unui copil cu cerințe educative speciale. Având în vedere perspectiva învățământului de tip incluziv, părinții au dreptul să-și exprime propria viziune asupra modului de funcționare a școlii și să participe concret la influențarea actului managerial din școală. De asemenea, familiile copiilor cu cerințe educative speciale au obligația să se implice în activitățile extrașcolare ale copiilor și să dea dovadă de răbdare și înțelegere față de schimbările mai lente sau mai rapide din viața copiilor lor.

Incluziunea reprezintă esența unui sistem educațional ce se caracterizează prin promovarea egalității în drepturi și responsabilității, flexibilitatea programelor școlare, implicarea activă a comunității în programele școlii, parteneriat cu familia. În reușita educației incluzive un rol important revine familiei. Relația familie-școală se bazează pe încredere. Comunicarea eficientă asigură încrederea reciprocă. La începutul parteneriatului cu părinții, profesorii trebuie să se gândească ce pot învăța de la părinți despre copiii lor. Pentru ca această comunicare să fie eficientă profesorii trebuie să apeleze la bune deprinderi de ascultare. Ascultând atent părintele se poate stabili o relație deschisă cu sprijin reciproc. A ști să ascuți înseamnă a fi capabil să crezi premisele colaborării. Ascultarea activă înseamnă a fi cu adevărat activ.

Pentru o mai eficientă susținere a școlii incluzive din partea familiilor, membrii acestora trebuie să satisfacă un minimum de cerințe:

- să participe activ la toate activitățile școlii și să de implice în promovarea practicilor de integrare școlară a copiilor cu cerințe speciale la toate nivelurile vieții sociale.
- să fie modele de acțiune și comportament în acceptarea și susținerea integrării persoanelor cu cerințe speciale din comunitățile lor.
- să sprijine profesorii în alegerea unor strategii realiste u privire la evoluția și formarea copiilor în școală și în afara ei .
- să fie parteneri sinceri de dialog si să accepte fără rezerve colaborarea cu echipa de specialiști care se ocupă de educarea și recuperarea copiilor lor, urmărind împreună progresul înregistrat de copil în diverse situații de viață.
- să colaboreze cu alți părinți în grupurile de suport ale părinților și să împărtășească și altora experiențele personale cu propriii copii la activitățile desfășurate în mijlocul familiei.
- să fie convinși de avantajele oferite de școala incluzivă copiilor cu cerințe speciale și să accepte fără resentimente eventualele limite impuse de gradul și complexitatea deficiențelor acestora .

Se evidențiază în mod tipic caracteristici legate de condițiile de acasă și din familie ale elevilor ca fiind unele din barierele principale în învățare. Ca și exemple se pot menționa:

- resursele financiare ale familiei.

-atitudinile părinților față de școală și educație.
-starea de sănătate și nutrițională a copilului.
-stresul cauzat de separarea părinților sau de familii disfuncționale.
-proveniența dintr-o familie ce călătorește mult.
-începerea școlii cu slabe abilități de vorbire , vocabular deficitar și insuficienta pregătire pentru citit-scris.

Școlile tind să perceapă elevii care se confruntă cu aceste bariere ca fiind slab motivați , supuși presiunii negative a părinților și grupului, ca având o frecvență redusă la școală și manifestând probleme comportamentale și manifestând probleme comportamentale și de control. Din aceste răspunsuri este clar că școlile întâlnesc cele mai mari dificultăți atunci când se confruntă cu bariere pe care le consideră externe și cu mult în afara controlului școlii –condițiile de acasă și din familia elevului care afectează abilitatea acestuia de a fi complet receptiv la oportunitățile educaționale pe care le oferă școala. Este necesar să se realizeze aici un echilibru. Cu siguranță că școlile și profesorii nu pot să rezolve toate problemele sociale pe care le întâlnesc. Dar, cadrele didactice trebuie să combine o concentrare pe responsabilitățile lor profesionale distincte cu dezvoltarea continuă a unui climat tolerant și cald care ține seama de nevoile, problemele și istoria de viață a tuturor elevilor.

Prin comunicarea bilaterală părinții creează un parteneriat strâns în sprijinul copiilor, se formează comunitatea și cultura școlii, cadru în care aceștia se simt ca “ membrii ai unei familii”. Părinții răspund la această cultură prin participarea la educația copiilor în moduri în care ei înșiși niciodată nu le-au cunoscut.

Factorii care influențează părinții în implicarea lor în educația copiilor, includ:

1. nivelul educațional al părinților;
2. grupurile din care ei fac parte;
3. atitudinea conducerii școlii;
4. influențele culturale;
5. problemele familiei în îngrijirea copilului;

Comunicarea cu familiile despre programele școlii și progresul elevului folosind comunicări de la școala la familie și de la familie la școala. Prin comunicare eficientă cu familia, aceasta ajunge să conștientizeze rolul în educație, rolul în integrarea cu succes a copilului său. Familia trebuie să exercite o influență pozitivă asupra copilului, rolul său fiind foarte important în dezvoltarea acestuia din punct de vedere fizic, intelectual, moral.

Familia este mediul normal în care personalitatea unui copil, cu sau fără deficiențe, se dezvoltă armonios sub toate aspectele.

Succesul educației inclusive este asigurat de comunicarea dintre familie și școală

Copiii au rezultate bune la școală, se integrează dacă familiile se interesează îndeaproape de educația lor. Părinții sunt cei care cunosc cel mai bine copilul și reprezintă o importantă sursă de sfaturi pentru profesori.

Școala incluzivă și toate cadrele didactice trebuie să creeze un mediu primitor pentru implicarea familiei în recuperarea , adaptarea și integrarea propriului copil cu cerințe speciale, prin:

- solicitarea tuturor familiilor cu copii care prezintă cerințe educaționale speciale să participe la aplicarea programului educațional și terapeutic propus;
- recunoașterea cerințelor și drepturilor familiilor de a alege dacă, în ce măsură, cum și când pot participa la cât mai multe activități terapeutice , pentru continuarea lor acasă;
- inclusiunea familiilor , în mod obișnuit și consecvent, în schimbul de informații despre copil;
- identificarea resurselor din cadrul programului educațional și recuperator-terapeutic al elevilor cu cerințe speciale prin care se pot sprijini activitățile părinților;
- anunțarea familiei în legătură cu activitățile propuse în programul recuperator-terapeutic și completarea lui la solicitările părinților;
- informarea familiilor despre schimbările survenite în cadrul programului;
- acceptarea feed-backului primit de la familie ca informații utile în ameliorarea programelor destinate educării și recuperării elevilor cu CES.

Parteneriatele școală – familie vin în sprijinul îmbunătățirii comunicării dintre părinți și profesori. Ele se evidențiază în activități comune, participarea părinților la diferite cursuri în care se explică acestora

ce înseamnă o regulă în familie, ce înseamnă o pedeapsă când nu au fost respectate regulile și ce înseamnă o laudă.

În cadrul parteneriatelor se clădesc relații între indivizi, acestea fiind caracterizate de responsabilități și cooperări reciproce. Nu-și mai au locul idei, din partea profesorilor, de genul: “dacă familia ne sprijină și noi ne vom putea face datoria” sau din partea familiilor: “noi am crescut acest copil, este treaba voastră să-l educați”.

Realizarea parteneriatelor funcționale presupune un sistem de activități cuprinse într-un plan pe termen scurt și mediu, cu obiective și responsabilități clare.

Ca și obiective operaționale pentru un parteneriat școală-familie pot fi enumerate:

- implicarea conștientă a elevilor, părinților și membrilor comunității în activitățile propuse potrivit capacităților psiho-fiziologice și aptitudinilor lor;
- identificarea și înlăturarea barierelor de comunicare;
- combaterea eșecului școlar, a abandonului școlar;
- îmbunătățirea bazei materiale a școlii;
- consilierea elevilor și a părinților să devină frecventă și eficientă;
- îmbunătățirea relațiilor între școală și părinți, profesori și elevi, părinți-părinți;
- conștientizarea necesității ascultării active,
- înlăturarea prejudecăților și a discriminărilor elevilor în funcție de mediul din care provin sau de statutul părinților;
- identificarea caracteristicilor individuale ale elevilor;
- exprimarea liberă a opiniilor;
- dezvoltarea încrederii în sine și în reușita acțiunii.

Un parteneriat între cadrele didactice (profesioniști) și familie este posibil numai dacă fiecare dintre cei implicați înțelege rolul pe care îl joacă în viața copilului. Părinții au nevoie de educație pentru a ști cum să-și crească copiii. Prezența părinților și profesorilor împreună în activități de dezvoltare și participare comunitară, influențează pozitiv rolul lor în educația incluzivă.

Dacă părinții și cadrele didactice lucrează împreună, se poate sprijini dezvoltarea copilului, iar cerințele sale pot fi îndeplinite într-o măsură mai mare.

Un parteneriat între familie și școală nu se poate construi foarte repede, ci sunt necesare etape bine planificate. Această planificare duce la stabilirea unei relații de încredere și cooperare activă cu cadrele didactice și alți profesioniști, familia fiind unul dintre factorii a căror contribuție este foarte importantă în procesul de integrare școlară a copiilor.

Bibliografie:

- Gherguț, A. (2006), “Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale”. Editura Polirom
Maria Andruszkiewicz, Keith Prenton – „Educația incluzivă. Concepte, politici și practici în activitatea școlară”
Popescu, M. (2000). “Implicarea comunității în procesul de educație”. Editura Corint

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

MIRCEA MARIA MAGDALENA

GRĂDINIȚA NR. 44, SECTOR 1, BUCUREȘTI

Lumea este într-o continuă schimbare, generațiile se schimbă, copiii se schimbă, de aceea și factorii implicați în educația acestora trebuie să se schimbe, să se reinventeze din mers.

Pentru o dezvoltare armonioasă a copilului, atât părinții, cât și școala trebuie să se implice permanent în educația acestuia, formală, nonformală dar și informală.

Familia este cuibul unde copilul învață primele deprinderi și cunoștințe, principii și valori, atitudini față de persoane și învățare, despre ceea ce îl înconjoară în mediul apropiat lui. Urmează apoi grădinița și școala, care vin să completeze cu alte deprinderi sociale, de igienă colectivă, noi cunoștințe despre mediul mai îndepărtat. Între cei doi factori direct implicați în acest proces trebuie să existe o legătură permanentă, o colaborare, să formeze o echipă.

Parinții sunt primii profesori ai unui copil iar familia este principalul mediu de formare. Cei șapte ani pe care îi petrece copilul acasă cu părintele, sunt anii în care se pun bazele viitorului adult.

Aristotel spunea: „Arată-mi un copil până la vârsta de 7 ani și îți voi spune cum va fi când va ajunge adult”. Sunt o mulțime de studii de specialitate care fac referire la faptul că acești șapte ani au o importanță majoră în dezvoltarea abilităților sociale și nu numai, ale copilului. Părinții trebuie să se implice cât de mult în această perioadă, să le ofere acestora toată atenția și dragostea de care aceștia au nevoie, pentru o dezvoltare armonioasă. Felul în care aceștia interacționează cu copilul, îi poate oferi acestuia indicii despre stilul de atașament pe care l-ar putea stabili în viitoarele lui relații sociale. Această relație poate reprezenta baza pentru modul în care comunică și interacționează cu lumea. Afectivitatea primită din partea familiei și a membrilor acesteia are un rol primordial în înțelegerea lumii și a relațiilor sociale din cadrul acesteia. Lipsa acesteia poate duce la tulburări grave ale personalității și la raportarea greșită la valorile sociale pe care le va deprinde.

Copiii ai căror părinți îndeplinesc roluri active în educația lor, au abilități sociale mai bune. Sunt mai veseli și abordează mai bine problemele și situațiile întâlnite. Primesc dragoste și grijă din partea părinților și oferă același lucru la rândul lor. Din punct de vedere profesional, sunt încrezători și au performanțe mai bune decât alți copii.

Altfel spus, părinții au rolul major în dezvoltarea fizică și psihică a copilului.

Un alt rol bine definit în educarea copiilor, îl are școala. Pentru ca preșcolarii și elevii să aibă o atitudine pozitivă față de școală, față de cadrele didactice, față de educație în ansamblul ei, este nevoie ca părintele să fie cel care înțelege semnificația și valorile transmise de școală, să aibă el însuși o atitudine pozitivă. Aici intervine un factor și anume că fiecare părinte a avut o experiență personală (pozitivă sau negativă) din postura de elev, lucru care îl influențează în viitor.

În școală se formează deprinderi sociale, competențe și au loc experiențe de învățare.

Părinții trebuie să se implice și să colaboreze cu școala pentru ca educația primită în cadrul acesteia să aibă succes, pentru ca metodele și obiectivele propuse să fie convergente. Educația primită în școală reprezintă o bază bună peste care s-a clădit experiența de viață.

Prin intermediul școlii, copilul interacționează cu colegii de clasă, cu adulții cadre didactice, integrându-se într-un cadru social nou, învață și asimilează cunoștințe pentru viață, care îl vor ajuta să se identifice în viața profesională de mai târziu.

Educația primită la școală o completează pe cea primită în familie iar împreună formează viitorul adult.

Bibliografie:

Bătrînu, Emilia, *Educația în familie*, Editura Politică, București, 1980.

Bocoș, Mușata-Dacia, *Instruirea interactivă. Repere axiologice și metodologice*, Editura Polirom, București, 2013.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE A PREȘCOLARULUI – ELEMENT DE BAZĂ ÎN DEZVOLTAREA ADULTULUI DE MAI TÂRZIU

PROF. INV. PRESC. MIREA CRISTINA-GEORGIANA

SCOALA GIMNAZIALA NR. 1-GRADINITA "RAZA DE SOARE" BUFTEA-ILFOV

Dezvoltarea corectă a copilului începe din familie, părinții având un rol de bază în acest proces de lungă durată. Comunicarea permanentă și atenția pe care mămicile și tăticii trebuie să le ofere din plin celor mici vor fi abordate neapărat într-o manieră constructivă, încă de la naștere. Din păcate, unii părinți încearcă să facă educație prin amenințări, pedepse fizice, țipete și jigniri, considerând că, dacă vor fi mai blânzi, atunci își vor pierde din autoritate. Provocările parentale sunt foarte numeroase și, uneori, îi surprind pe adulți cu garda jos. Relația sănătoasă părinte-copil și educația pozitivă pot deveni realitate cu răbdare, iubire și cu cât mai multe informații în ce privește interacțiunea cu micuțul.

Educarea copilului începe încă de la naștere. Acest lucru ajută la modelarea personalității omului. Așadar, familia exercită o influență adâncă asupra celor mici, care acumulează din acest mediu o mulțime de cunoștințe, atitudini, deprinderi, modele și obișnuințe de comportament.

Grădinița este următoarea etapă în dezvoltarea copilului preșcolar și este un element esențial al procesului. Educația copilului de 3 ani poate continua în această instituție de învățământ, dar rămâne esențială existența armoniei dintre cele două medii, educațional și familial, cel din urmă continuând permanent să aibă o influență dominantă.

1.1.1. 1. Importanța educației în viața copiilor

De ce este importantă educația?

- copilul va avea o viață fericită și stabilă;
- educația îl va ajuta să-și îndeplinească toate visele;
- o persoană educată își va îmbunătăți constant starea de sănătate, va trăi mai mult și mai bine;
- îi va oferi accesul la tehnologie;
- ajută la relaționarea socială.

Educația corectă a copilului preșcolar reprezintă cheia succesului în viață, fiind utilă în cadrul procesului de maturizare. Rolul educației este unul colosal în viața omului. Părinții sunt cei care iau tot felul de decizii ce influențează într-o măsură sau alta viitorul celor mici. Din acest motiv, uneori, se poate întâmpla ca, din cauza stresului, nerăbdării, oboseții, a lipsei de timp, adulții să recurgă la diferite strategii mai puțin ortodoxe pentru a rezolva problemele celor mici. Cu timpul, acestea vor duce la apariția unor comportamente nedorite, ca, de exemplu, faptul că vor crede că li se cuvine totul. Pentru a educa un copil în direcția bună, mămicile și tăticii trebuie să-i îndrume cu multă înțelepciune, să nu fie prea permisivi și să nu considere că datoria lor este să-i facă fericiți într-una. Uneori, trebuie să le refuze accesul la anumite lucruri și să le spună „Nu”. De asemenea, tot în seama educației parentale cade și crearea unui set de reguli și limite pe care cei mici trebuie să le aibă. Dacă nu vor fi aplicate, aceștia vor ajunge să creadă că întreaga lume se învârte în jurul lor.

Rolul familiei în educația copilului

Părinții trebuie să fie parteneri de încredere în educarea celor mici și sunt obligați să creeze un mediu familial echilibrat, prielnic dezvoltării și educării copiilor. În acest sens, este indicat să urmărească cele patru direcții de mai jos:

- să identifice obiectivele parentale pe termen lung;
- să interacționeze corect și plin de căldură cu micuții;
- să înțeleagă gândurile și sentimentele acestora în diferite situații;
- să caute mereu o soluție la toate problemele care se ivesc și să renunțe la abordarea punitivă a unui conflict.

Meseria de părinte nu este deloc una ușoară. Responsabilitatea adultului va fi uriașă, pentru că de el depinde, în mare măsură, modul în care copilul se va forma ca adult mai târziu. Despre educația

A decorative border surrounds the text, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a blue notebook with a large blue letter 'C', a yellow crayon, a red apple, a glue stick with 'GLUE' written on it, a green pencil, a blue notebook, a yellow apple, orange scissors, a blue crayon, a yellow glue stick, and a green pencil. On the right side, from top to bottom, there is a blue crayon, a glue stick with 'GLUE' written on it, a yellow pencil, blue scissors, a yellow notebook, a red apple, a blue notebook, a green pencil, a yellow glue stick, orange scissors, a pink crayon, purple scissors, a yellow pencil, and a green apple. At the bottom, from left to right, there is a glue stick with 'GL' written on it, a green pencil, a red apple, a blue crayon, a blue notebook, orange scissors, a yellow glue stick, a pink crayon, a green apple, a blue notebook, a yellow pencil, and a pink crayon.

preșcolarilor s-a scris foarte mult, specialiștii întrecându-se care mai de care în a oferi numeroase exemple de metode eficiente, cu ajutorul cărora o familie poate să furnizeze societății adulți responsabili, cu o gândire critică, intenții bune și cu dorința de a reuși în viață.

Cum educi un copil mic? Răspunsul potrivit ar fi: ”cu calm și răbdare”. Mulți experți sunt de părere că nu există prichindei obraznici, ci doar părinți care nu știu să reacționeze, și că educația nu trebuie să se facă prin pedeapsă. Expresia ”bătaia este ruptă din Rai” nu trebuie să se mai regăsească în practicile parentale. Adulții ar trebui să citească și să descopere multe informații despre educația celor mici, în așa fel încât să înțeleagă care este importanța ei în viața micuților.

EDUCAREA ȘI ÎNDRUMAREA COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR MIȘCA PAULA LUMINIȚA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ TÂRGU TROTUȘ, JUDEȚUL BACĂU

Îndeplinirea cu profesionalism a meseriei de părinte presupune cunoașterea de către acesta a rolului și importanței pe care le are școala în viața copilului.

Din punct de vedere al părinților, definirea rolului școlii este foarte diferită. Aceasta cu atât mai mult cu cât fiecare părinte a avut o experiență personală (plăcută sau neplăcută) în postura de elev.

Unii părinți văd școala ca pe un laborator în care copilul, odată introdus, este supus unor operații științifice. În urma acestora, se presupune că, după câțiva ani, el va deveni mai deștept, mai învățat, mai luminat.

Părinții din această categorie manifestă deplină încredere în instituția de învățământ, fără să se implice în mod deosebit în activitățile pe care le desfășoară ea. "De aia te trimit la școală: să înveți!"

Alta categorie de părinți văd școala ca fiind o instituție publică a cărei sarcină este să aibă grijă de copiii lor câteva ore pe zi și să le dea sarcini pentru a-i menține ocupați în restul zilei.

Consideră că ce învață la școală este ne semnificativ comparativ cu "școala vieții", de aceea nu se obosesc să dea o mare importanță acestei instituții. "Lasă că știu eu ce se face la școală!"

Altă categorie se implică deosebit de mult în activitatea școlară, uneori exagerând fără să își dea seama. Ei sunt în stare să facă aproape orice, încât copilul lor să primească cea mai bună educație.

Uneori din exces de zel, ajung chiar să le impună cadrelor didactice să folosească metode pe care ei le consideră eficiente, să le spună cum să realizeze activitățile, etc.

Din acest motiv, uneori se ajunge la reproșuri, mai ales dacă performanțele copilului sunt slabe.

Cine are dreptate?

Care este cea mai bună atitudine pe care trebuie să o adopte părintele?

Care este rolul școlii în educația copilului?

Cât de mult trebuie să se implice părintele în relația cu școala?

Cât și ce învață copilul de la școală?

Școala este instituția care organizează trăirea unei experiențe de învățare.

Ea urmărește atingerea unor obiective cu ajutorul unor metode și mijloace științifice.

Școala informează și formează elevii ținând cont de anumite principii, având grijă să evalueze modul în care obiectivele au fost atinse.

Prin urmare, școala nu este singurul laborator în care copilul învață ci doar unul dintre ele, mai specializat și competent în domeniul educației decât altele.

E bine ca părintele să aibă încredere în școală, dar pentru ca educația copilului să se ridice la nivelul așteptat, el trebuie să se implice, să colaboreze cu personalul didactic pentru ca metodele și obiectivele propuse să fie convergente.

Ce poate crede copilul atunci când la școală i se spune să facă ceva, iar în familie i se cere să facă altceva?

De asemenea, chiar dacă "școala vieții" are un rol important în viața fiecăruia dintre noi, aceasta s-a dovedit a fi de multe ori insuficientă. De aceea, o educație dobândită în mediul școlar a reprezentat întotdeauna o bază foarte bună peste care s-a clădit experiența de viață.

Ce înseamnă o școală bună?

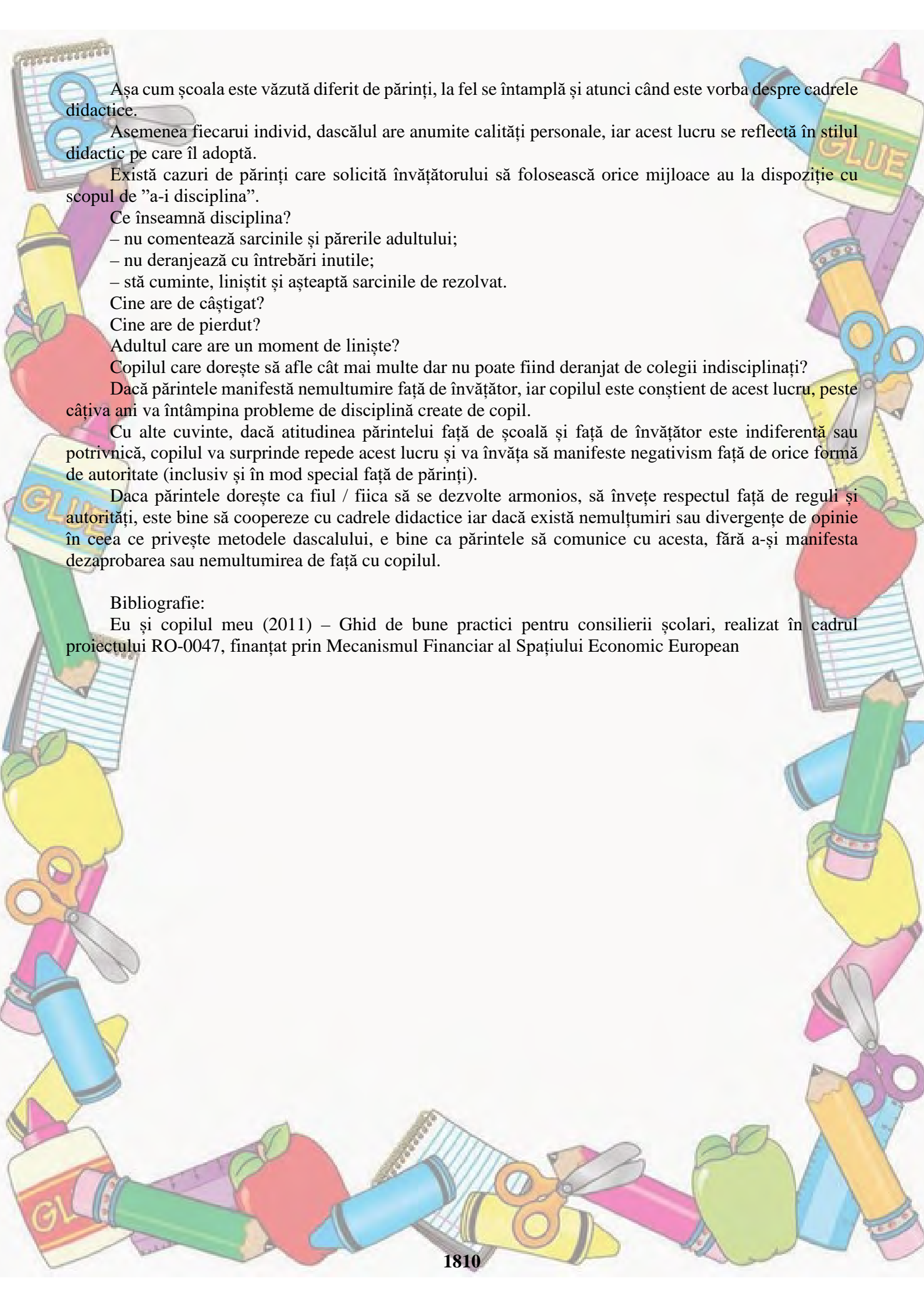
Pentru unii părinți o școală bună este instituția în care li se dă voie copiilor să își dezvolte nestingheriți personalitatea.

Pentru alți părinți, aceeași școală poate apărea ca una în care domină indisciplina.

Așteptările părinților în ceea ce privește școala sunt diferite.

De reținut că fiecare școală are REGULI pe care întreaga comunitate de elevi și părinți trebuie să le respecte.

Ce înseamnă un dascăl bun?

Așa cum școala este văzută diferit de părinți, la fel se întâmplă și atunci când este vorba despre cadrele didactice.

Asemenea fiecărui individ, dascălul are anumite calități personale, iar acest lucru se reflectă în stilul didactic pe care îl adoptă.

Există cazuri de părinți care solicită învățătorului să folosească orice mijloace au la dispoziție cu scopul de "a-i disciplina".

Ce înseamnă disciplina?

- nu comentează sarcinile și părerile adultului;
- nu deranjează cu întrebări inutile;
- stă cuminte, liniștit și așteaptă sarcinile de rezolvat.

Cine are de câștigat?

Cine are de pierdut?

Adultul care are un moment de liniște?

Copilul care dorește să afle cât mai multe dar nu poate fiind deranjat de colegii indisciplinați?

Dacă părintele manifestă nemulțumire față de învățător, iar copilul este conștient de acest lucru, peste câțiva ani va întâmpina probleme de disciplină create de copil.

Cu alte cuvinte, dacă atitudinea părintelui față de școală și față de învățător este indiferentă sau potrivnică, copilul va surprinde repede acest lucru și va învăța să manifeste negativism față de orice formă de autoritate (inclusiv și în mod special față de părinți).

Dacă părintele dorește ca fiul / fiica să se dezvolte armonios, să învețe respectul față de reguli și autorități, este bine să coopereze cu cadrele didactice iar dacă există nemulțumiri sau divergențe de opinie în ceea ce privește metodele dascălului, e bine ca părintele să comunice cu acesta, fără a-și manifesta dezaprobarea sau nemulțumirea de față cu copilul.

Bibliografie:

Eu și copilul meu (2011) – Ghid de bune practici pentru consilierii școlari, realizat în cadrul proiectului RO-0047, finanțat prin Mecanismul Financiar al Spațiului Economic European

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE

PROF. MITU ANTOANETA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 113, SECTOR 4

BUCUREȘTI

Educația în familie este deosebit de importantă deoarece familia este locul în care copiii primesc rădăcini pentru a crește și aripi pentru a zbura mai departe. În familie se învață pentru prima dată ce este lumea, ce este bine și ce este rău. „**Cei șapte ani de acasă**” este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său.

Familia reprezintă o instituție sacră, la care iau parte părinți și copii, un refugiu în fața singurătății, devenind un spațiu atât al perpetuării valorilor, cât și al transmiterii lor din generație în generație. Una dintre cele mai puternice legături interumane este, cu siguranță, cea dintre o mamă și copilul său și de aceea sunt de acord cu ideea expusă în afirmația lui Honore de Balzac din opera „Gobsek” conform căreia capacitatea de a iubi a unei mame este nemărginită și necondiționată, aceasta fiind capabilă întotdeauna să ierte.

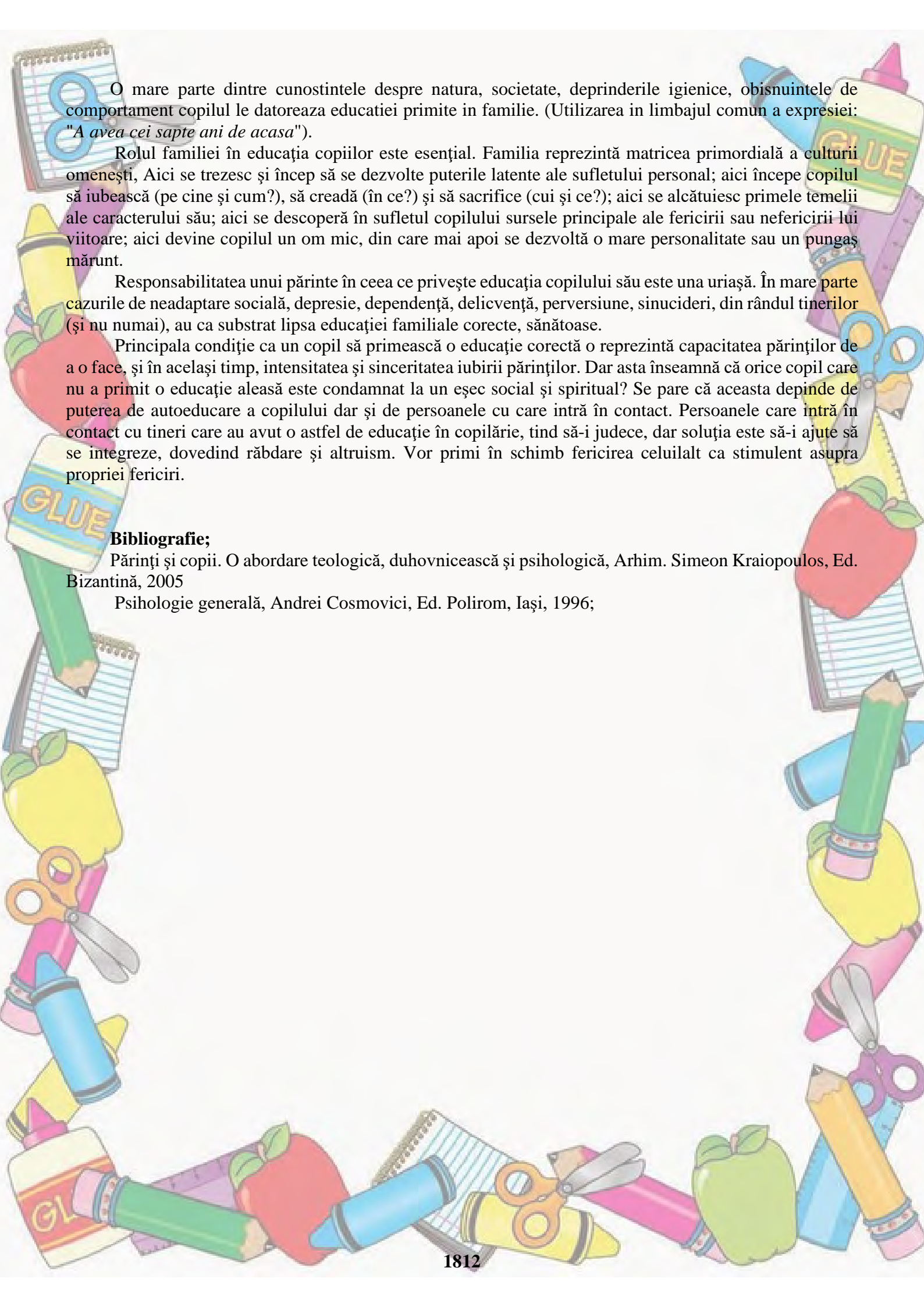
Familia are un rol esențial în educația copilului, este nucleul în care copilul se formează ca om. Ea are un rol decisiv în ceea ce privește viitorul social și spiritual al copilului pentru că știm că „există evenimente care-și pun pecetea asupra mentalității individului”, respectiv a copilului. Felul în care părinții se raportează la copii, afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate. Educația copiilor presupune întâi de toate desăvârșirea propriei noastre educații, a sentimentelor noastre.

Părinții trebuie să se străduiască să dea dovadă de o moralitate ireproșabilă, de integritate și educație aleasă, fiind formatorii unei generații, ca astfel copiii să-i poată urma avându-i ca model. În educația copiilor, mai întâi de toate trebuie să ne educăm noi înșine. Evident, căldura din familie educă mult mai bine decât orice cuvinte, și, dimpotrivă, cuvintele anoste ale părinților obțin exact efectul contrar. Educația începe din momentul conceperii copilului. Încă din pântec mama va avea toată grija să-i transmită copilului sentimente de liniște și afecțiune, dar și o alimentație sănătoasă, acestea având un rol important în formarea lui, fiind climatul în care se dezvoltă. Impresiile primite de prunc în timpul sarcinii în pântecul mamei sale determină în mare măsură starea lui fizică, afectivă și chiar spirituală.

Părinții severi vor forma un tânăr fără personalitate, voință, inițiativă (doar în cazul unui sistem nervos foarte puternic asistăm la formarea unui spirit anarhic în familie și societate); părinții care-l vor răsfăța vor avea un tânăr care nu învață, nu muncește, dar pretinde mereu (unii ajung delicvenți); părinții care denotă inconsecvență educativă, care oscilează între răsfăț și severitate, vor forma un tânăr dezorientat, încăpățânat, capricios și dificil în raporturile sociale.

Direcția spre care va merge copilul se trasează încă din familie, locul unde se va forma idealul său. Acesta se formează din copilărie până la adolescență. Astfel, „când relațiile dintre părinți au fost armonioase, idealul adolescentului include un model care le seamănă.

Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viața în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuoase. Greu va înțelege extrovertirea unei persoane în familia sa sau între prieteni, ori altruismul cu care se manifestă în societate și altele asemenea, cineva crescut de niște părinți care nu au avut timp să vorbească cu el, să-i asculte problemele, să-l încurajeze la nevoie, să-i ofere afecțiune. Dacă copilul nu învață să iubească în familie, de la părinții săi, unde va învăța să iubească? Dacă nu s-a deprins încă din copilărie să caute fericirea tocmai în fericirea reciprocă, în ce porniri rele și vicioase o va căuta când va ajunge la vârsta maturității? Copiii preiau totul și imită totul. Familia exercita o influență deosebit de adancă asupra copiilor.

O mare parte dintre cunostintele despre natura, societate, deprinderile igienice, obisnuitele de comportament copilul le datoreaza educatiei primite in familie. (Utilizarea in limbajul comun a expresiei: "A avea cei sapte ani de acasa").

Rolul familiei in educatia copiilor este esential. Familia reprezinta matricea primordiala a culturii omenesti, Aici se trezesc si incep sa se dezvolte puterile latente ale sufletului personal; aici incepe copilul sa iubeasca (pe cine si cum?), sa creada (in ce?) si sa sacrifice (cui si ce?); aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului sau; aici se descopera in sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare; aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă o mare personalitate sau un pungaș mărunț.

Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația copilului său este una uriașă. În mare parte cazurile de neadaptare socială, depresie, dependență, delincvență, perversiune, sinucideri, din rândul tinerilor (și nu numai), au ca substrat lipsa educației familiale corecte, sănătoase.

Principala condiție ca un copil să primească o educație corectă o reprezintă capacitatea părinților de a o face, și în același timp, intensitatea și sinceritatea iubirii părinților. Dar asta înseamnă că orice copil care nu a primit o educație aleasă este condamnat la un eșec social și spiritual? Se pare că aceasta depinde de puterea de autoeducare a copilului dar și de persoanele cu care intră în contact. Persoanele care intră în contact cu tineri care au avut o astfel de educație în copilărie, tind să-i judece, dar soluția este să-i ajute să se întezeze, dovedind răbdare și altruism. Vor primi în schimb fericirea celuilalt ca stimulent asupra propriei fericiri.

Bibliografie;

Părinți și copii. O abordare teologică, duhovnicească și psihologică, Arhim. Simeon Kraiopoulos, Ed. Bizantină, 2005

Psihologie generală, Andrei Cosmovici, Ed. Polirom, Iași, 1996;

ȘCOALA DE ACASĂ ȘI FAMILIA DE LA SCOALĂ

PROF. MÎȚU SABINA-OLGA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GHEORGHE FRĂȚILĂ” GLIMBOCA

Educația este un fenomen social de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii către generațiile de copii și tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate.

Factorii instituționali ai educației sunt școala, familia, biserica, armata, s.a. Totul educă: oamenii, lucrurile, fenomenele, dar în primul rând și în cea mai mare măsură - oamenii. Între aceștia primul loc îl ocupă părinții și educatorii.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activ la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului.

Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a le stimula calitatea de om.

Ora de dirigenție este cea în care ne putem apleca asupra acestei laturi. Tot în această oră, se urmărește valorificarea abilităților de interrelaționare, de asumare a responsabilităților, de cultivare a capacității de a lua o decizie corectă, de descoperire a propriilor interese și aspirații spre formarea școlară și profesională ulterioară.

Școala a rămas punctul de pornire al orientării școlare și profesionale prin acțiuni de informare asupra posibilităților de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale și a aptitudinilor, de discutare a criteriilor după care elevii își decid viitorul și a ponderii de implicare a părinților în alegerea școlii și a profesiei pe care copiii lor o vor urma, dacă profesia aleasă este cea dorită de copil și dacă acesta din urmă are disponibilități intelectuale.

Ajungem astfel la un alt factor care contribuie la educarea copiilor și care este familia. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic, s.a. Ca primul factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor.

Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-l ajute copilul la învățătură. Acest ajutor însă trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii "a avea cei 7 ani de-acasă". Un elev fără "cei 7 ani de-acasă" va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5-6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia.

Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal este influențată de diferențele de ordin economic, social, cultural care există între familii. Familia însă, în ciuda acestor diferențe, prezintă anumite însușiri comune. Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Familia trebuie să aibă disciplina ei. Toate problemele vieții se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și de înțelegere.

În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, școala și familia, trebuie să aibă același scop - formarea personalității umane integrale și armonioase. Până la cuprinderea într-o unitate de învățământ, rolul primordial în educație îl are familia. Odată cu înscrierea într-o unitate de învățământ ponderea se schimbă, rolul mai mare îl are școala, dar nici acțiunea educativă a familiei nu este de neglijat. Între acțiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate decât de rivalitate, acțiunea fiecăruia venind să o completeze pe a celuilalt.

IMPORTANȚA IMPLICĂRII FAMILIEI ÎN VIAȚA ȘCOLARULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR, MLADEN MIHAELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 , MOTRU – GORJ

Școala este instituția socială creată în mod special pentru educarea tinerei generații. Școlii îi revine sarcina de a sintetiza toate influențele ce apar pe baza conlucrării cu toți ceilalți factori educativi. Ea deține un rol hotărâtor în formarea omului, este vorba de felul cum se desfășoară procesul de educație în interiorul ei, acesta fiind îndrumat și condus de persoane competente, pregătite în mod special pentru acest lucru. Familia- celula de bază a societății, la nivelul căreia se întrepătrund fenomene biologice, psihologice, sociologice, economice, culturale- se deosebește de alte grupuri sociale prin forma de organizare, relațiile dintre membrii săi, scopurile și sarcinile pe care le are. Mediul familial este universul natural al copilului, diferit în funcție de contextul social pe fondul căruia se constituie și ale cărui fenomene le reflectă, și de particularitățile fiecărei familii. Mediul influențează, iar educația acționează, nu însă independent, ci concomitent. Intrarea în școală înseamnă pentru copil un moment fundamental, generat de funcțiile școlii. Școala reprezintă un mediu nou, cu influențe ce își pun amprenta pe conduita sa, determină o separare între activitatea propriu-zisă și joc, între timpul consacrat activității școlare și timpul liber. Educația făcută de primii educatori-părinții- se răsfrânge asupra tuturor laturilor personalității copilului, în funcție de particularitățile de vârstă și individuale ale acestuia. Conceptul de colaborare este implicat în contexte în care se pune problema acțiunii desfășurate în comun de mai mulți factori. Și cum educația este o asemenea acțiune la care „și dau concurs” școala, familia, organizațiile de copii și tineret, necesitatea colaborării între ele este stringentă. Acțiunea de coordonare pe care o exercită școala în cadrul relațiilor ei cu familia, se concretizează în selecționarea influențelor educative pozitive pe care școlarul le primește în cadrul familiei, precum și al contracarării influențelor negative provenite din mediul familial. Relația instituție școlară- familie nu se poate constitui în fapt, fără asigurarea unei condiții de bază fundamentale: cunoașterea familiei de către cadrul didactic, a caracteristicilor și potențialului ei educativ. Prin strânsa legătură dintre învățător și familie, putem cunoaște natura relațiilor afective dintre părinți și copii, modul în care părinții își petrec timpul, atitudinea acestora față de mediul ambient, cunoașterea statutului și rolul copilului în familie, a responsabilităților lui, modul în care se asigură în familie autoritatea părintească, cine o deține și prin ce forme se exercită. Cunoscând asemenea aspecte, dascălul poate trece la stabilirea unui program comun de educație, în care acțiunile ce se întreprind în școală și familie să se completeze reciproc. Numai în acest fel se poate contura un sistem unitar de cerințe. Dascălului îi revine sarcina să îndrume și să orienteze modalitățile de aplicare și mai ales să urmărească rezultatele. El va trebui să-i familiarizeze pe părinți cu anumite cunoștințe psihopedagogice și să-i inițieze în folosirea unor metode și procedee de educație, în concordanță cu particularitățile de vârstă și individuale ale copilului. Trebuie determinați să vadă în cadrul didactic îndrumătorul cel mai autorizat să le ofere informații utile, privind asigurarea în familie a celor mai propice condiții de comunicare a muncii educative desfășurate în cadrul organizat al instituției școlare. De acest lucru depinde în întregime realizarea caracterului de permanență în întreaga muncă de cooperare a școlii cu familia. În privința formelor concrete de colaborare dintre școală și familie , ele se deosebesc în funcție de scopul urmărit și modul concret de realizare. Se pot menționa: -ședințe lunare cu aceștia, consultații bilunare, sau când se ivesc diferite probleme; -corespondența cu părinții; - lectoratele pedagogice .Concepută în mod sistematic, colaborarea școlii cu familia este o parte componentă a sistemului general a activității educative. Școala are datoria să inițieze părinții în problemele psihopedagogice, să acorde ajutor familiei în educarea copiilor și să antreneze mai mult pe părinți la stimularea și evaluarea progresului educati al elevilor.

ROLUL PARINTILOR SI AL SCOLII IN EDUCATIA COPIILOR -INVATAM SA FIM CREATIVI

PROF. INV. PRESC. MOCANU DELIA / G.P.P.HARLAU

DE CE ESTE IMPORTANT SĂ VĂ IMPLICAȚI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI?

Studiile arată că șansele copilului de a crește, de a se dezvolta și de a obține rezultate mai bune cresc pe măsură ce părinții sunt mai implicați în educația copilului. „Ceea ce fac părinții cu copiii acasă de-a lungul procesului de educație este mai important decât orice alt factor...” Desforges 2003 Părinții și familiile au cea mai mare influență asupra atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului. Un copil își petrece mai puțin de 20% din timp la școală și peste 80% din timp în compania părinților, a familiei și a altor membri ai comunității – de aceea este importantă colaborarea între părinți, școală și comunitate.

Cum vă puteți implica?

Părinții joacă un rol cheie în colaborarea cu școala pentru beneficiul educației copilului. Printre diferitele moduri în care vă puteți implica se numără a veni la școală pentru a lăsa sau a lua copilul, a fi prezent la sesiunile cu părinții, a participa la evenimentele școlare, a face voluntariat în clasă, a primi rapoarte, a împărtăși informații privitoare la sănătatea și bunăstarea copilului și a sărbători reușitele. Dar toate acestea reprezintă doar începutul.

Implicarea înseamnă de asemenea să jucați un rol activ în educația copilului dumneavoastră acasă. În alte cuvinte, puteți avea un impact pozitiv prin:

A încuraja copilul să aibă o atitudine pozitivă și curioasă cu privire la învățat în orice mediu, acasă, la școală și în comunitate

- A vă asigura de prezența la școală, punctualitate și respectarea unor obiceiuri pozitive
- A încuraja copilul să aibă interese variate ca de exemplu hobby-uri, activități extrașcolare și activități comunitare
- A lua parte în activitățile școlare în cât mai multe feluri posibile – prin a vă oferi abilitățile, timpul și prin a vă împărtăși preocupările
- A cere informații pentru dumneavoastră sau pentru educația copilului pentru a vă permite să îl/o susțineți
- A vorbi cu copilul despre viitorul, speranțele și visurile lui/ei.

Cum vă vom sprijini?

Strategia de implicare a părinților a consiliului orașului Aberdeen identifică șase aspecte cheie în care părinții, școlile și comunitatea pot colabora pentru a spori implicarea parentală în educația copiilor

Cele șase aspecte:

1. Comunicare

Comunicarea eficientă este esențială pentru stabilirea unor relații pozitive; vrem să ne asigurăm că fiecare persoană este binevenită, apreciată și respectată. Ne vom asigura că toate comunicările din partea noastră folosesc un limbaj clar și simplu, folosind traduceri atunci când acestea sunt relevante contextului, punctuale și ușor accesibile fără jargon. Vrem să fie clar cum, când și pe cine puteți contacta dacă aveți nevoie de ajutor, informații sau dacă doriți să vă exprimați îngrijorarea.

2. Sprijin pentru părinți

Meseria de părinte este una dintre cele mai importante și, de asemenea, una dintre cele mai dificile. Creșterea copiilor poate fi un rollercoaster fizic și emoțional. Este important să știți că aveți parte de sprijin, să vă simțiți apreciați, încrezător/toare și să știți că aveți posibilitatea de a contribui la educația copilului dumneavoastră. Noi vă vom ajuta prin a vă oferi acces la informații, servicii și resurse care vă pot sprijini pe dumneavoastră ca părinte și ca familie acasă.

3. **Învățarea împreună – acasă, la școală și în comunitate**

Pentru a vă putea ajuta copilul să reușească, trebuie să știți și să înțelegeți ce învață copilul dumneavoastră, cum învață și cum puteți să îl/o sprijiniți în vederea progresului. Învățarea împreună în familie este distractivă, încurajând și dezvoltând abilități pe care copilul le va folosi mai târziu în viață. Împreună, vrem să vă oferim mai multe oportunități de a lua parte la învățare printr-o serie largă de activități – vrem să sprijinim părinții și copiii să învețe împreună atât acasă cât și la școală.

4. **Luarea de decizii**

Vom crea oportunități pentru a ne asigura că opiniile dumneavoastră ca părinte sunt ascultate și incluse în deciziile care afectează în mod direct educația, sănătatea și bunăstarea copilului dumneavoastră. Este foarte important ca școala să aibă un consiliu / o voce activă a părinților care să reprezinte și să ia în considerare punctul de vedere al părinților cu privire la orice aspect al vieții școlare

5. **Voluntariat**

Ca voluntar, reprezentați un model pozitiv pentru copii. Voluntariatul aduce beneficii pentru toată lumea – prin oferirea timpului, abilităților și cunoștințelor dumneavoastră, puteți sprijini și îmbunătăți calitatea educației oferite de către școală. De asemenea, voluntariatul vă oferă o perspectivă asupra modului de lucru al școlii și vă permite să deveniți un partener în educația copilului. Voluntariatul poate prezenta și oportunități pentru dezvoltarea de noi abilități și experiențe care pot fi benefice pentru propria dumneavoastră educație și dezvoltare.

6. **Colaborarea cu comunitatea**

Știm că fiecare comunitate este unică – fiecare are la dispoziție un arsenal de resurse care pot oferi sprijin și oportunități pentru copii și pentru familiile lor. Prin utilizarea resurselor comunității, familiile și școlile pot crea și împărtăși experiențe benefice copiilor și familiilor. #copii, familii și comunități care învață împreună

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR VIORICA MOCANU

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "GRIGORE MOISIL"- NĂVODARI, JUD. CONSTANȚA

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Cum influențează primii ani din viață comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult ?

Potrivit studiilor psihologice , primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialiștii , precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău.

În familie, copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile , își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

În educarea „ *puiului de om*”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. *Familia* este „cea mai necesară *școală de omenie*”.

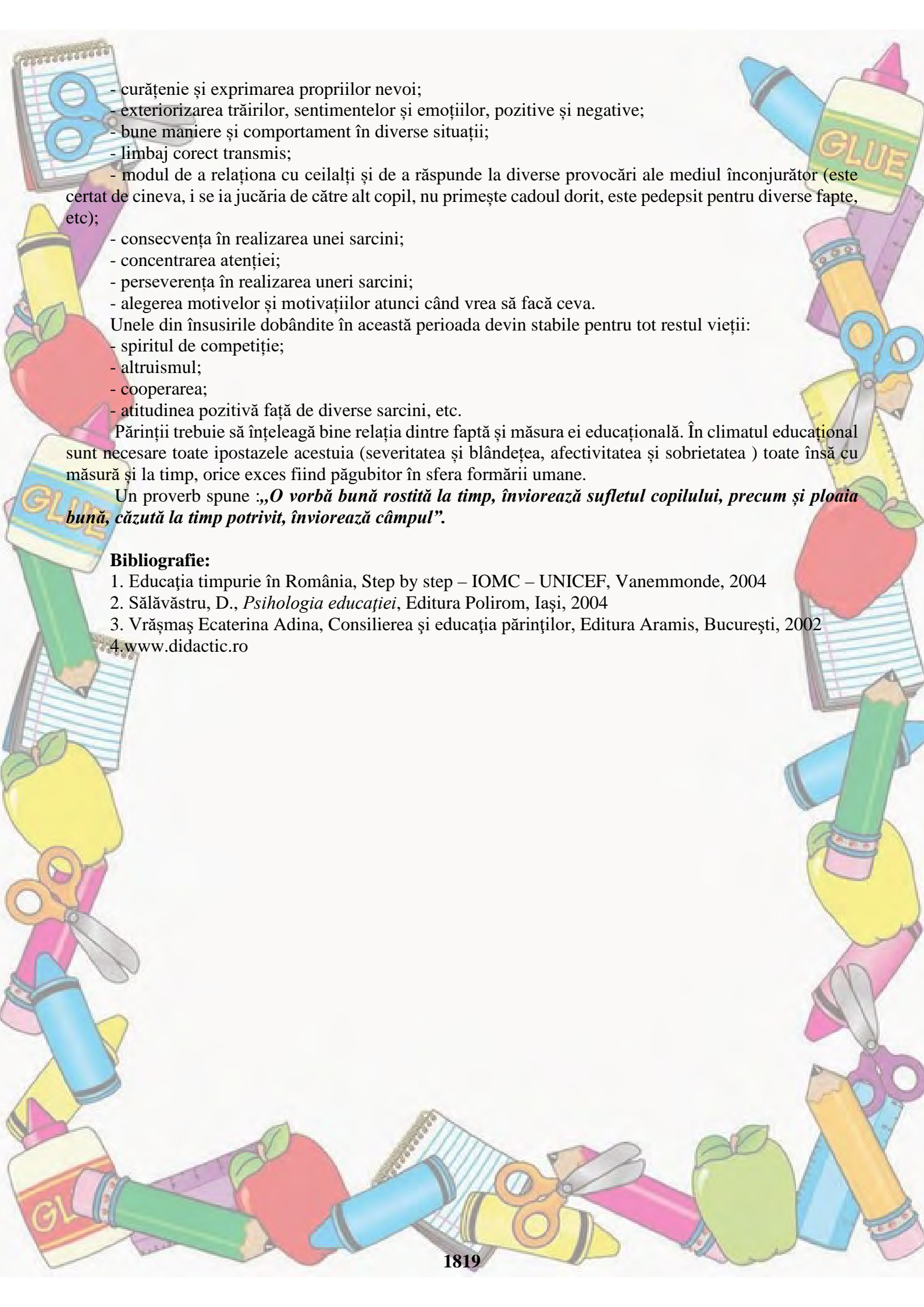
Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Expresia „*ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă*” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc “cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;

- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);

- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție;
- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Un proverb spune : „*O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul*”.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Sălăvăstru, D., *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași, 2004
3. Vrășmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002
4. www.didactic.ro

„A AVEA CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

STUDIU DE SPECIALITATE

PROF. MOCOFAN SIMONA ANDREEA

GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 20, DROBETA TURNU SEVERIN

A avea cei șapte ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință tot timpul, în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, cu profesorii, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii etc.

Cei șapte ani de-acasă sunt esențiali în formarea caracterului unui copil, aceasta fiind perioada în care micuțul deprinde obiceiuri sănătoase și maniere elegante. Educația copilului începe din prima zi de după naștere. Fiecare copil se naște cu o zestre genetică, dar și cu una psihică ce se remarcă din felul în care își manifestă plăcerile și neplăcerile. Limbajul lui este limitat și nu știe să-și stăpânească emoțiile, arătându-ne deschis tot ce simte. Prin educație i se formează personalitatea definită de manualele de psihologie ca fiind combinația, unică pentru fiecare dintre oameni, a componentelor temperament, caracter, aptitudini.

Copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste fragede. Normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Prin șlefuirea trăsăturilor native, educația are scopul de a armoniza gândul, cuvântul și fapta copilului. În condiții ideale, educația poate crea un om cu caracter care spune ce gândește și face ceea ce spune că face. Educația nu presupune ștergerea trăsăturilor native și imprimarea altelor noi. Educația are menirea de a corecta trăsăturile exagerate, deplasate mult spre o extremă sau alta. Educația stimulează sau inhibă caracteristicile psihice, echilibrându-le și pregătindu-l pe viitorul adult pentru a se armoniza cu societatea în care trăiește, așa încât să se manifeste în siguranță, fără a-i încălca regulile. Educația asigură însușirea atitudinii corespunzătoare condiției de om civilizată, capabil de reușită personală, fără a periclita reușita semenilor săi.

Astfel, pe tot parcursul copilăriei, continuând apoi în adolescență, se modelează componentele personalității (temperament – caracter - aptitudini). La vârsta adultă, personalitatea este deja formată și schimbările sunt dificil de acceptat. De aceea sunt decisivi cei șapte ani de acasă și este foarte importantă educația de până la vârsta majoratului, vârsta care nu a fost aleasă deloc în mod arbitrar.

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii. Fiecare părinte are o serie de reguli și încearcă să le aplice când e vorba despre educația copilului sau. Orice regulă pe care o impunem copilului trebuie să fie clară și explicată copilului. El trebuie să știe ce este permis și ce nu. Atunci când facem reguli pentru copil, acele reguli trebuie să fie cât mai concrete și nu evazive. Regulile trebuie să fie constante. Constanța regulilor dă copilului un sentiment de siguranță. Părinții sunt modele pentru copil și de aceea trebuie să aibă și să respecte - și ei la rândul lor - niște reguli de viață și comportament. Copiii au tendința de a încălca regulile. Însă, părintele trebuie să înțeleagă că regulile fac parte din procesul educației copilului și trebuie respectate, pe cât posibil. Asta înseamnă o educație responsabilă și asta duce la creșterea unui adult responsabil. Suntem răspunzători pentru felul în care arată societatea în care trăim, pentru prezentul și viitorul nostru.

Omul este cel mai complex computer, programabil pentru armonie și echilibru sau pentru dezechilibru incontrollabil, dotat însă spre deosebire de calculatoarele obișnuite - cu puterea de a decide în privința alegerii pe care o face.

Bibliografie:

1. “Pregătirea copilului pentru societatea de mâine”- Psihosociolog desprecopii.com, Gabriela Stanciu
2. Educația timpurie în România, Step- by- step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
3. Ciofu, Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

PLAN DE INTERVENȚIE TIMPURIE PENTRU ELEV CU TULBURĂRI DE COMPORTAMENT

MOCREI VALERIA

LICEUL TEHNOLOGIC "NICOLAUS OLAHUS" ORĂȘTIE

Intervenția timpurie este cunoscută ca o mișcare socială, un domeniu de specializare profesională și științifică, o condiție sine qua non pentru sporirea eficienței procesului de recuperare și inserție socială a copiilor cu CES, datorate unor deficiențe care pot duce la diferite tipuri de handicap.

Depistarea trebuie făcută prin medicii pediatri dar și prin medicii de celelalte specialități care în consultarea copilului întâlnesc tulburări în dezvoltare sau unele deficiențe care ar putea să indice existența unei deficiențe mintale. Evidența deficiențelor mintali, tratarea și îndrumarea socio-profesională trebuie să se facă prin laboratoarele de sănătate mintală înființate la nivelul fiecărui județ.

Depistarea poate fi făcută și de către educatorii/învățătorii care-și desfășoară activitatea în instituțiile preșcolare/școlare. Contribuie la această acțiune de mare importanță educatorul/învățătorul, urmărind dezvoltarea psihomotorie a copilului cu ajutorul fișelor special elaborate, copii care prezintă întârzieri în dezvoltare, îndrumând părinții la consultarea medicului psihiatru.

Depistarea este făcută și de familie. Pentru aceasta părinții trebuie informați ca atunci când observă unele întârzieri în dezvoltarea copiilor lor sau unele deficiențe să se adreseze medicului psihiatru.

Integrarea copiilor cu tulburări de comportament

Presupune aplicarea unor strategii de intervenție psihopedagogică destinate prevenirii și corectării comportamentelor indezirabile mediului școlar și social. Un rol important în cadrul acestui proces revine consilierului școlar care poate folosi o varietate de metode și tehnici de consiliere destinate schimbării sentimentelor și atitudinilor ce stau la baza apariției tulburărilor de comportament. Activitatea educativă cu elevii care prezintă tulburări de comportament solicită din partea fiecărui profesor o foarte bună cunoaștere a naturii umane, a strategiilor de cunoaștere a personalității elevilor și o capacitate empatică deosebită necesară înțelegerii și acceptării celor din jur așa cum sunt ei în realitate, cu calitățile și defectele lor.

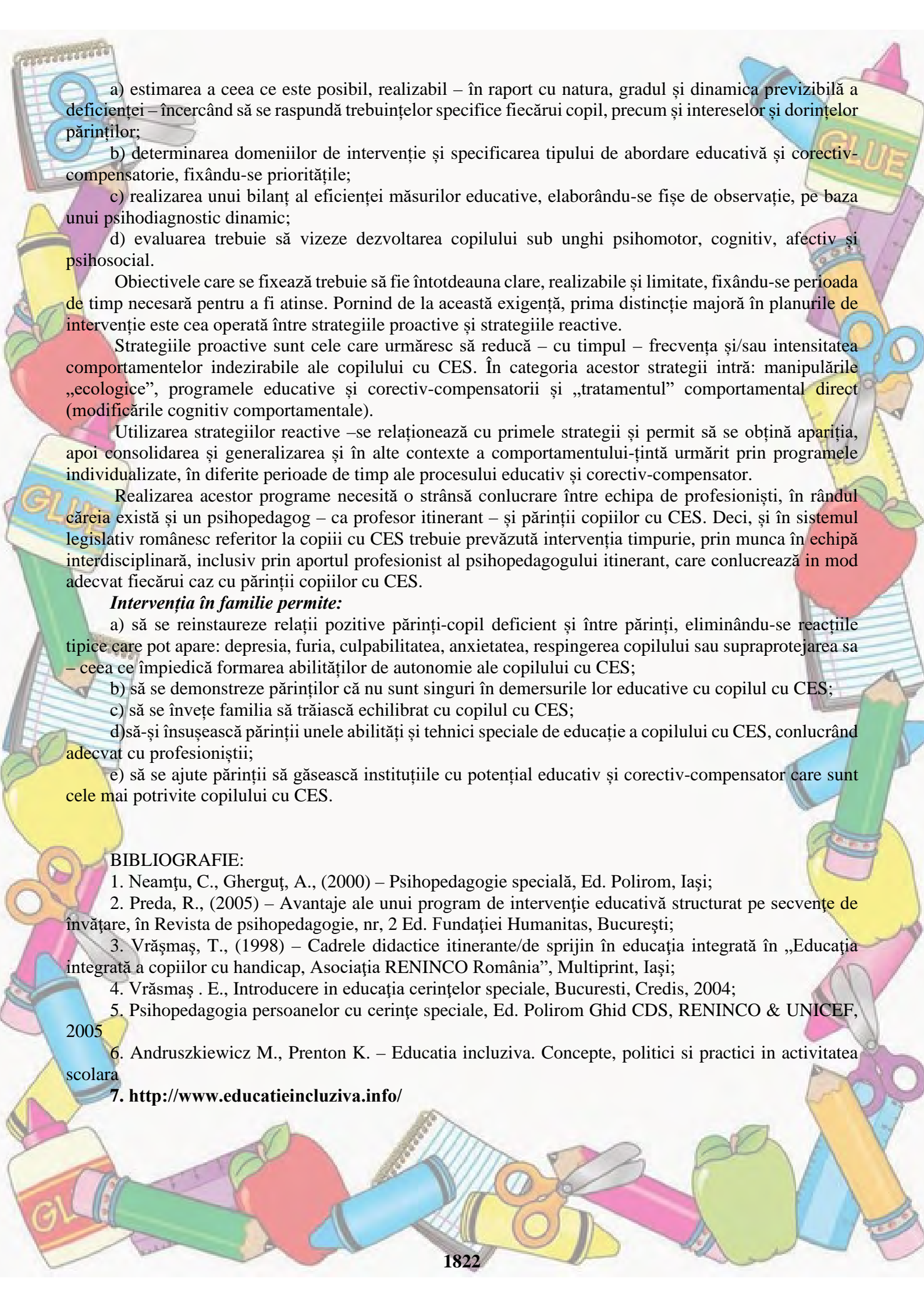
Orice copil poate întâmpina dificultăți de învățare sau de adaptare școlară datorate unor multiple cauze, dependente sau nu de voința sa. Acest fapt nu trebuie să constituie un argument în favoarea excluderii sale din școala de masă și transferarea într-o școală specială. Abordând o perspectivă curriculară deschisă, transparentă și flexibilă, putem veni în întâmpinarea cerințelor unui număr cât mai mare de elevi, inclusiv pentru elevii care sunt excluși în mod curent din școlile obișnuite. De asemenea, profesorii își pot schimba atitudinea față de cerințele impuse de școala diversității, încurajându-i să-și dezvolte o nouă optică asupra activităților didactice care presupun un parteneriat activ între elevii clasei și profesor.

Echipe de intervenție timpurie acționează asupra familiilor cu copii deficienți, asigurând:

- a) o acțiune de consiliere și de informare;
- b) consiliere privind diagnosticul și consecințele acestuia asupra copilului, ținând seama de evoluția previzibilă a defectului și deficienței și de punerea în lucru a mijloacelor de compensare (pentru nevăzători, surzi etc.);
- c) informarea părinților asupra potențialitatilor reale ale copilului și asupra mijloacelor susceptibile să-i favorizeze dezvoltarea;
- d) informarea asupra diferitelor tipuri de servicii care pot asigura cel mai bine educarea și dezvoltarea copilului cu nevoi speciale, datorate unor deficiențe.

Ținând seama de aceste elemente, precum și de situația familială, membrii echipei, de comun acord cu părinții, definesc proiectul educativ care va asigura convergența modalităților de intervenție timpurie și suportul științifico-metodologic al acestora.

Proiectul psihopedagogic presupune o evaluare predictivă și una formativă a acțiunilor educative și corectiv compensatorii. În general, echipa urmărește:

a) estimarea a ceea ce este posibil, realizabil – în raport cu natura, gradul și dinamica previzibilă a deficienței – încercând să se răspundă trebuințelor specifice fiecărui copil, precum și intereselor și dorințelor părinților;

b) determinarea domeniilor de intervenție și specificarea tipului de abordare educativă și corectiv-compensatorie, fixându-se prioritățile;

c) realizarea unui bilanț al eficienței măsurilor educative, elaborându-se fișe de observație, pe baza unui psihodiagnostic dinamic;

d) evaluarea trebuie să vizeze dezvoltarea copilului sub unghi psihomotor, cognitiv, afectiv și psihosocial.

Obiectivele care se fixează trebuie să fie întotdeauna clare, realizabile și limitate, fixându-se perioada de timp necesară pentru a fi atinse. Pornind de la această exigență, prima distincție majoră în planurile de intervenție este cea operată între strategiile proactive și strategiile reactive.

Strategiile proactive sunt cele care urmăresc să reducă – cu timpul – frecvența și/sau intensitatea comportamentelor indezirabile ale copilului cu CES. În categoria acestor strategii intră: manipulările „ecologice”, programele educative și corectiv-compensatorii și „tratamentul” comportamental direct (modificările cognitiv comportamentale).

Utilizarea strategiilor reactive –se relaționează cu primele strategii și permit să se obțină apariția, apoi consolidarea și generalizarea și în alte contexte a comportamentului-țintă urmărit prin programele individualizate, în diferite perioade de timp ale procesului educativ și corectiv-compensator.

Realizarea acestor programe necesită o strânsă conlucrare între echipa de profesioniști, în rândul căreia există și un psihopedagog – ca profesor itinerant – și părinții copiilor cu CES. Deci, și în sistemul legislativ românesc referitor la copiii cu CES trebuie prevăzută intervenția timpurie, prin munca în echipă interdisciplinară, inclusiv prin aportul profesionist al psihopedagogului itinerant, care conlucrează în mod adecvat fiecărui caz cu părinții copiilor cu CES.

Intervenția în familie permite:

a) să se reinstaureze relații pozitive părinți-copil deficient și între părinți, eliminându-se reacțiile tipice care pot apare: depresia, furia, culpabilitatea, anxietatea, respingerea copilului sau supraprotejarea sa – ceea ce împiedică formarea abilităților de autonomie ale copilului cu CES;

b) să se demonstreze părinților că nu sunt singuri în demersurile lor educative cu copilul cu CES;

c) să se învețe familia să trăiască echilibrat cu copilul cu CES;

d) să-și însușească părinții unele abilități și tehnici speciale de educație a copilului cu CES, conlucreând adecvat cu profesioniștii;

e) să se ajute părinții să găsească instituțiile cu potențial educativ și corectiv-compensator care sunt cele mai potrivite copilului cu CES.

BIBLIOGRAFIE:

1. Neamțu, C., Gherguț, A., (2000) – Psihopedagogie specială, Ed. Polirom, Iași;
2. Preda, R., (2005) – Avantaje ale unui program de intervenție educativă structurat pe secvențe de învățare, în Revista de psihopedagogie, nr. 2 Ed. Fundației Humanitas, București;
3. Vărășmaș, T., (1998) – Cadrele didactice itinerante/de sprijin în educația integrată în „Educația integrată a copiilor cu handicap, Asociația RENINCO România”, Multiprint, Iași;
4. Vărășmaș . E., Introducere în educația cerințelor speciale, Bucuresti, Credis, 2004;
5. Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale, Ed. Polirom Ghid CDS, RENINCO & UNICEF, 2005
6. Andruszkiewicz M., Prenton K. – Educatia incluziva. Concepte, politici si practici in activitatea scolara
7. <http://www.educatieincluziva.info/>

EDUCAȚIA COPILULUI, PARTENERIAT ȘCOALĂ – FAMILIE

**REALIZAT DE PROFESOR MOCUȚIU LOREDANA
LICEUL TEHNOLOGIC „VOIEVODUL GELU” ZALĂU**

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere și parteneriat. Între competențele educaționale importante pentru fiecare dintre noi, se numără abilitatea de a observa progresele copilului pe care îl formăm pentru viață (fie din poziția părintelui, fie din a dascălului), de a analiza reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, de a aprecia corect deschiderea sa spre cunoaștere. Ca părinți, nu este neapărat nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoaștem unicitatea, personalitatea, nevoile, iar ca dascăli, este necesar să adaptăm metodele folosite și cunoștințele transmise personalității, nevoilor și capacităților copilului.

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite, în mod conștient sau inconștient, o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar, pe parcursul învățării și, mai târziu, la diverse medii sociale ori profesionale. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește, motiv pentru care este foarte important atât respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii, cât și valorificarea acesteia.

Educația pe care copilul o primește de la părinți, în primii ani de viață, „cei șapte ani de-acasă”, își pune amprenta asupra sa pentru întreaga existență. Dincolo de afirmația că „nu prea mai există cei șapte ani de-acasă”, copiii fiind incluși în diverse forme educaționale de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii și anume aceea că normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare, nu printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Totodată, expresia „cei șapte ani de-acasă” poate defini tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață, întrucât această perioadă este considerată una de intensă dezvoltare psihică, copilul având o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Deși familia poartă cea mai mare responsabilitate pentru cum sunt educați copiii, se întâmplă ca multe dintre lucruri să îi scape de sub control, deoarece normele de conduită se învață din situațiile concrete de viață. Din acest motiv, fiecare intervenție pentru copil (exemplu: contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire corporală, rutina alimentară) și pe lângă copil (exemplu: amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate intervenții educative și să fie realizate împreună cu el. Acesta le asimilează, le integrează ca modele și, în funcție de ele, își structurează personalitatea. În acest fel, se realizează sensul adevărat al celor șapte ani de acasă, a căror valorificare dascălul o va recunoaște ulterior, prin capacitatea copilului de a saluta, de a fi politicos cu cei din jur, copii sau adulți, de a rosti cuvintele magice „mulțumesc”, „te rog”, „iartă-mă” și o va dezvolta. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia adaptării copilului în diferite medii ale societății, a întemeierii de relații sociale și profesionale sănătoase.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, consilierul, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul pregătirii sale pentru viața de adult.

Dincolo de sincopel sistemului de învățământ, există și mulți oameni cu vocație, gata să-și ofere suportul și expertiza pentru rezolvarea provocărilor aferente educației copiilor. Pentru succesul procesului educativ, i se adresează și părintelui o chemare la responsabilitate, ceea ce sădește acesta în copilul său de timpuriu fiind potențat și dezvoltat de școală. În funcție de derularea parteneriatului școală - părinte, copilul devenit adult va fi o valoare pentru societate, un om cu simț civic, responsabil și moral... sau nu. Așadar, așa cum arată familia, arată și școala, iar cum arată școala, așa va fi și țara. În esență este vorba despre interdependență, conectare între școală și familie, în vederea unui proces educativ sănătos. Suntem dependenți unii de alții: școala nu poate să-și atingă scopurile fără susținerea familiei și invers.

FAMILIA-PARTENER EDUCAȚIONAL ÎN OBTINEREA SUCCESULUI ȘCOLAR

PIP MOFLIC ANCUȚA

SC. GIMN.NR. 8, CONSTANTA

Activitatea didactică de bună calitate constituie un suport pentru progresul constant al copilului în plan psihic și social. Copilul își va dezvolta potențialul nativ în măsura în care școală va reuși să îl identifice corect, să îl cultive, dar nu va omite să se implice în modelarea influențelor care nu aparțin orei de curs.

Educația este o acțiune la care își dau concursul școală, familia, întreaga societate. Colaborarea între toți factorii educaționali, în primul rând între școală și familie este stringentă.

Școala nu-și poate realiza pe deplin sarcinile, dacă nu cunoaște condițiile familiale de muncă și viață ale copiilor.

Parteneriatul între școală și familie și-a demonstrat eficiență pretutindeni unde a fost aplicat, dacă s-au respectat anumite condiții de realizare a acestuia:

- părinții să fie percepuți de către cadrele didactice ca persoane active și valoroase pentru educarea copiilor;

- părinții să se implice în mod concret în luarea de decizii referitoare la activitățile extrașcolare, la modificarea orarului, la stabilirea disciplinelor opționale;

- responsabilitatea pentru evoluția copilului să fie împărțită între școală și familie.

Părinții nu pot cunoaște pe deplin psihologia copilului lor, dacă nu află și modul lui de comportare în condițiile școlare. Activitatea de acasă este o continuare a activității pedagogice de la școală și invers – activitatea de la școală este o continuare a activității de acasă.

La ședințele cu părinții am vorbit pe larg despre modul în care aceștia își pot ajuta copiii la învățarea lecțiilor, dar mai ales la controlul temelor pentru acasă. Copilul nu trebuie să vină la școală cu temele nefăcute. De aceea, părinții trebuie să cunoască cum se controlează și cum poate fi ajutat copilul în cazul în care întâmpină unele greutăți în rezolvarea lor.

Totodată, părinții trebuie să cunoască dacă copilul lor are o comportare corectă față de învățător și colegii de clasă, dacă purtarea lui pe stradă sau în alte locuri în afara școlii este corespunzătoare.

Din experiența pe care am avut-o până în prezent, mi-am dat seama că există familii care se mândresc cu atitudinea severă față de copii. Severitatea este necesară, dar cu măsură, altfel copilul crește timorat de gândul pedepsei, începe să mintă și se îndepărtează de părinți.

Am avut copii care începeau să plângă când obțineau calificative de bine sau suficient, spunând că vor fi bătuți sau pedepsiți de către părinți.

Mai gravă este situația în care părinții sunt împărțiți în “două tabere”: unul sever, iar celălalt indulgent.

Severitatea exagerată își va lăsa amprenta asupra personalității în formare a copilului. Astfel de părinți impun un regim de viață și de învățatura peste limitele de toleranță psihologică și psihofiziologică specifică vârstei. Ei impun copiilor lor un volum prea mare de sarcini, interzic participarea la activități recreative, la jocurile specifice vârstei și fac uz frecvent de pedepse care lezează demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale.

La celalalt pol se afla părinții superprotectori, cei care se învârt în jurul poftelor copilului. Un astfel de copil va ajunge un egoist, pentru că în familia sa el a cunoscut numai drepturi, nu și îndatoriri. Cu acești copii se lucrează foarte greu și devin dificili, deoarece ei cred că și la școală vor avea parte de aceleași privilegii.

Atitudinea protectoare a părinților se poate manifesta și prin limitarea excesivă a libertății și independenței de acțiune, a inițiativei copilului.

Părinții devin deosebit de preocupați de copil, manifestă o teamă permanentă pentru viață și activitatea copilului lor și de aceea stabilesc ei direcțiile de acțiune și comportare fără să accepte abateri, plângeri și nemulțumiri. Principala consecință se exprimă într-un comportament lipsit de inițiativă, instalarea unei temeri nejustificate de acțiune și mai ales de consecințele ei, în ultimă instanță timiditate exagerată.

Obiectivul primordial al parteneriatului școală – familie îl reprezintă obținerea succesului școlar. Evoluția pozitivă în planul activității școlare se exprimă prin termenii de progres, reușită și succes școlar.

Progresul – arată obținerea anumitor stări calitative superioare în raport cu o perioadă comparată. Poate fi continuu sau periodic.

Reușita școlară se referă la nivelul de realizare a unui obiectiv propus pentru o durată mai mare de timp.

Succesul școlar se exprimă prin raportarea performanțelor elevului la cerințele programei școlare și la finalitățile învățământului.

Un parcurs școlar negativ este reflectat de termenul de insucces școlar.

Insuccesul sau eșecul școlar cunoaște două faze:

- în faza inițială – elevul trăiește sentimente de nemulțumire, are o motivație săracă, fie la o disciplină sau un capitol (pentru o scurtă perioadă de timp).

Această fază se poate depăși cu ușurință prin mobilizarea resurselor proprii sau printr-o atenție deosebită din partea învățătorului.

- a doua fază – de instalare evidentă și stabilă a insuccesului școlar, elevul evita efortul individual și își exprimă aversiunea față de învățatură, profesori, tot ceea ce este legat de școală. Înregistrând mari lacune în cunoștințe, el poate ajunge la repetenție, exmatriculare sau chiar abandon școlar.

Școlarul are nevoie acasă de un mediu de viață în care să se simtă în siguranță. Într-un climat educativ bun, părinții sunt calmi, înțelegători, afectuoși, destul de flexibili în raporturile cu copilul, fără însă a-i satisface orice capriciu.

Copilul simte că părinții se ocupă de el, că sunt interesați de necazurile și problemele lui, ca și de rezultatele școlare.

Familia este un cadru de disciplină ferm, în care și copiii și părinții împărtășesc același nivel de exigenta.

Studiile arată ca într-un climat familial pozitiv, copiii sunt originali și spontani, se descurcă singuri, dovedind autonomie, își exprimă dprinta de a crește, de a se impune și de a fi conducători; știu să se apere, doresc să înfrunte dificultățile, sunt perseverenți în realizarea unor scopuri.

Pentru a-mi da seama de interesul ce-l manifesta fiecare părinte pentru școală am dat un chestionar părinților, cu diferite întrebări: “ Sunteți mulțumiți de condițiile școlare în care copilul dvs. Își desfășoară activitatea?”, “ Îl supravegheați zilnic la efectuarea temelor?”, “Copilul dvs. Are acces la informație (calculator, Internet)?”, “Care credeți că este punctul lui forte?”, “este înscris la vreo activitate extrașcolară?”, etc.

După acest chestionar, mi-am putut da seama de părinții interesați, în adevăratul sens al cuvântului, de școală, de viitorul copilului.

Tot pentru o cunoaștere mai bună a elevilor am făcut vizite la domiciliu. Astfel, am reușit să cunosc atmosfera și climatul educativ din familie, condițiile materiale, comportamentul părinților față de elev, precum și starea de sănătate a copilului.

Pentru că relația dintre școală și familie să fie cât mai apropiată și să-l ajute pe micul elev să se integreze în mediul școlar, am implicat direct părinții în activitățile desfășurate în afara orelor de curs.

Părinții au venit cu idei de realizare a unor activități extrașcolare. Am fost împreună în excursii, am vizitat diferite obiective propuse de ei, am organizat concursuri, am ținut în fața părinților serbări, care au permis acestora să vadă manifestările elevilor, precum și rezultatul muncii lor. De aceea, părinții se simt utili și prezintă mai mult interes pentru școală.

Aș putea concluziona astfel: “școlarul are nevoie acasă de un cadru general de viață în care să se simtă în siguranță. Pentru aceasta el are nevoie de părinți calmi, înțelegători, afectuoși, maleabili în raporturile cu copilul, fără a da dovadă de slăbiciune. El are nevoie să simtă că părinții se ocupă de el, că iau parte la micile lui necazuri și la problemele care îl interesează și că nu se dezinteresează de ceea ce se întâmplă la școală”(M. Gilly).

În climatul actual întâlnim două tendințe contradictorii: părinții sunt preocupați de viitorul copiilor lor, dar, în același timp, nu mai au timp să le acorde atenția cuvenită.

Este o sarcină a școlii, a învățătorului, în special, să identifice situațiile “dificile” din familiile copiilor, să dirijeze strategiile educative în favoarea elevului și mai ales să conștientizeze faptul că relația de parteneriat școală – familie este determinantă în obținerea performanțelor școlare.

EDUCAȚIA DE ACASA

PROF. ÎNV. PREȘC: MOGOȘ VASILICA

G.P.N. BURDEA

Educația în familie, ca și mediu social, reprezintă locul în care copilul este îngrijit și educat, ea fiind privită ca o primă bază de la care se formează personalitatea copilului.

În primii ani de viață, copilul este dependent de părinții săi, aflându-se într-o nouă lume, despre care încă nu știe nimic, și pe care o va descoperi treptat prin ochii părinților. De aceea este extrem de important ca, încă din burtica mamei, să se vorbească cu copilul, creându-se legături puternice între ei, și punându-se baza dezvoltării ulterioare a limbajului. Astfel că, părinții sunt primii ce pot detecta eventualele problemele de pronunție a cuvintelor și sunetelor scoase de cel mic, apoi le pot corecta vorbirea, ori de câte ori este nevoie, oferindu-le drept exemplu de urmat o vorbire fluentă și corectă din punct de vedere gramatical. Prin prisma acestui aspect, părinții pot să alimenteze curiozitatea copilului, redată prin numeroasele întrebări ale celui mic de tipul ”de ce-urilor?”

Tot în mediul familial, copiii învață pentru prima oară ce este bine și ce este rău, ce le este permis și ce nu, mediul de învățare al școlii având rolul de a întări acestea, prin exemplificarea și analizarea unor situații reale de viață.

Factorii esențiali în dezvoltarea copilului sunt stimularea intelectuală din primii ani de viață, climatul emotional în care el trăiește, și nu în ultimul rând, suportul parental continuu. De exemplu este indicat ca părinții să nu posede o atitudine extremă, exagerată, foarte dură/ autoritară, dar nici să fie supraprotectivi cu copiii lor, ”ținându-I într-un glob de cristal” și nepermițându-le joaca și interacțiunea cu ceilalți colegi.

Deși școala are rol important în dezvoltarea armonioasă a copilului, însușirea de competențe/comportamente ce duc la o bună pregătire pentru viață, factorul hotărâtor și premergător acestui amplu proces îl reprezintă educația din familie, sau, după cum se mai spune ”cei 7 ani de acasă”. După cum bine se știe, orice copil, mai ales cel aflat la vârste fragede (antepreșcolarul și preșcolarul, îndeosebi), învață prin imitație, el reproducând ceea ce vede și aude în jur. Tocmai, din acest motiv, este impetuos ca adulții să folosească în vorbirea curentă cuvinte adecvate, politicoase, arătându-le celor mici comportamente prosociale, bazate pe comunicare, respect, înțelegere, toleranță etc.

Influențele educative ale familiei exercitate asupra preșcolarilor și elevilor se pot manifesta fie direct (prin acțiuni concrete), fie indirect (prin modele de conduită). De multe ori, copiii preiau modelele de comportament ale părinților, după zicala ”mărul nu cade departe de pom”, aceste comportamente devenind adevărate exemple de bune practici în ochii copiilor.

Din perspectivă proprie, consider că educația în familie reprezintă temelia creșterii și educării frumoase a oricărui copil, prin oferirea unor exemple pozitive respectarea și utilizarea bunelor maniere. Bazele unei educații de calitate se pun acasă, în sânul familiei, unde copilul învață despre comunicare, reguli de igienă și conviețuire, valori precum cinstea, loialitatea, curajul, modestia, cooperarea cu ceilalți, respectul etc.

În concluzie, citatul lui George Santayana conform căruia ” un copil educat doar în școală este un copil needucat” este grăitor pentru importanța educației de acasă.

BIBLIOGRAFIE:

- <https://www.rasfoiesc.com/educatie/psihologie/EDUCATIA-IN-FAMILIE-FACTOR-AL-75.php>
- <https://sites.google.com/site/roluleducatiei/rolul-familiei-in-formarea-individului>

FAMILIA ȘI ȘCOALA, UN IMPULS ÎN CALEA SUCCESULUI ȘCOLAR

PROF. MOIȘ DANIELA,

LICEUL TEHNOLOGIC “ELISA ZAMFIRESCU“, SATU MARE

Familia reprezintă principala formă de organizare a societății, în care ar trebui să predomine iubirea, liniștea și respectul reciproc. Ea are un rol foarte important asupra dezvoltării personalității copilului, dar și asupra modului în care acesta este educat. Pentru copil, familia este mediul cel mai propice pentru formarea sa, un mediu care îi conferă siguranță atât din punct de vedere fizic, cât și psihic, indiferent de vârsta pe care o are. Școala vine să completeze nivelul de educație al copilului, pentru a-l pregăti pentru societatea în care trăiește. Acești doi stâlpi ai educației copilului trebuie să coexiste, să se afle într-o continuă conexiune, alături de comunitatea din care fac parte. De altfel, motto-ul școlii noastre este “Nu zidurile fac o școală, ci spiritul ce domnește într-însa“, cuvintele Regelui Ferdinand I, care sintetizează foarte bine ideea că orice școală este însuflețită de cei care își trăiesc viața în slujba ei, conștienți fiind că drumul spre succes este garantat de munca și implicarea lor, prin orientarea spre un țel comun.

Succesul școlar este sinonim cu reușita școlară. El reprezintă alternativa pozitivă a randamentului școlar. Unul dintre factorii care influențează succesul școlar al elevilor este mediul familial. Familia are un rol hotărâtor în dezvoltarea psihosomatică a copilului, acesta fiind o oglindă a mediului familial în care trăiește, un rezultat al relațiilor stabilite între membrii ei. Un alt factor decisiv în asigurarea succesului școlar îl are școala. Aici, un rol foarte important îl are profesorul, mai precis stilul său didactic, eficiența metodelor sale de predare, învățare și evaluare, capacitatea acestuia de a-l motiva pe elev etc.

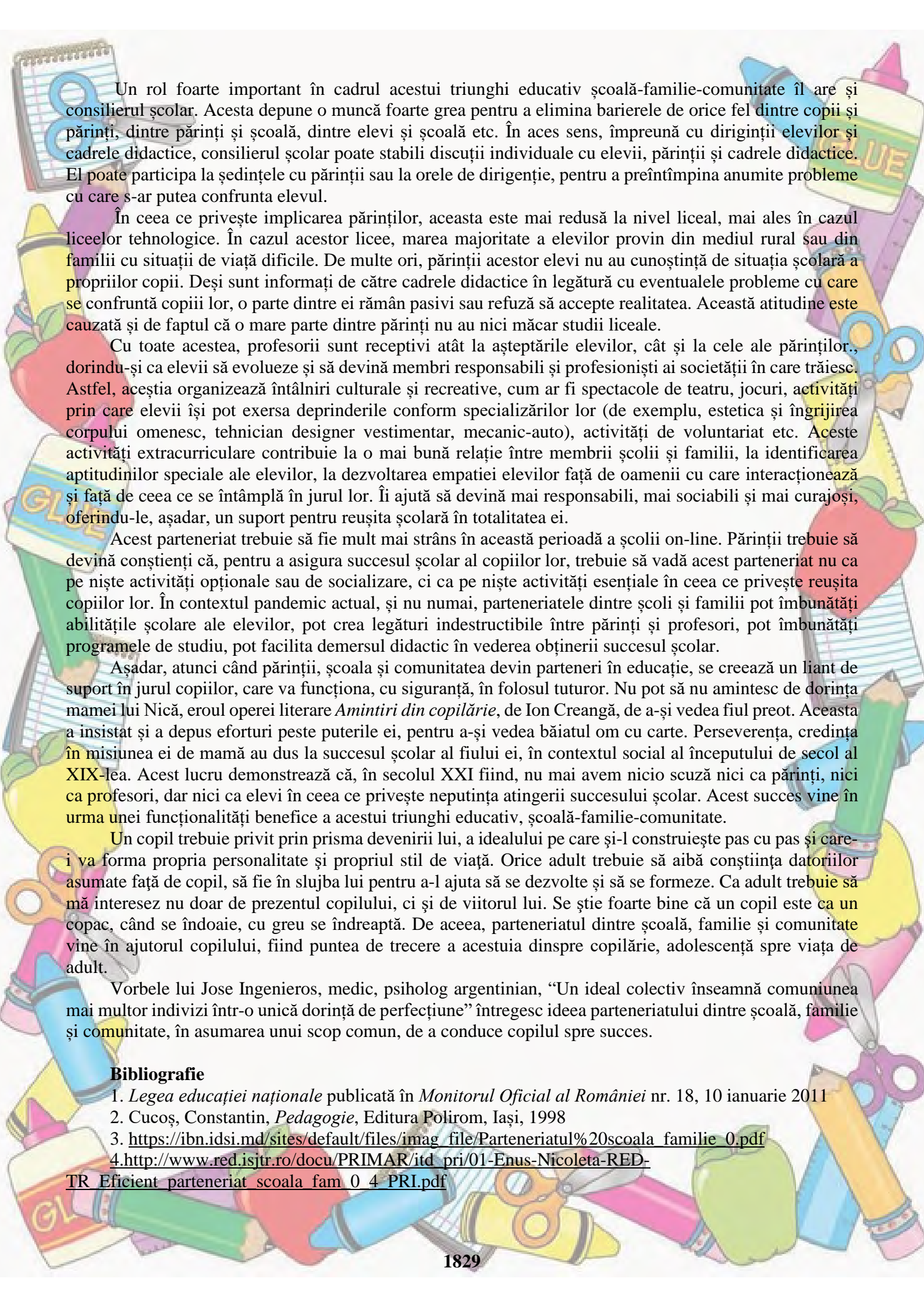
Așadar, fie că vorbim de succesul școlar sau insuccesul școlar al unui elev, acesta este rezultatul experiențelor pe care le trăiește acesta în familie, în școală sau în afara ei, alături de membrii familiei, de cadre didactice, de colegi etc. Nu este un fenomen static, ci într-o continuă evoluție, în urma unor interacțiuni sociale numeroase.

Parteneriatul dintre școală și familie se bucură de o mare importanță în ultimii ani, pe plan național. Legea educației naționale nr.1/2011 evidențiază faptul că părinții sunt considerați parteneri principali și beneficiari ai procesului de învățământ. De asemenea, Legea educației naționale prevede ca părinții să aibă dreptul de a face parte din Consiliul de administrație al școlii, numărul acestora fiind modificat în funcție de numărul de elevi al școlii. La nivelul fiecărei instituții școlare se pot constitui asociații ale părinților, care au un rol foarte important în sprijinirea demersului educativ, implicându-se activ în activități de îmbunătățire și modernizare a bazei materiale a unei școli, în activități extracurriculare, precum și în activități de supraveghere și îndrumare a elevilor școlii.

Prin parteneriatul dintre școală și familie se înțelege o colaborare continuă între personalul școlii și familii, în folosul elevilor, pentru a avea succes la școală și, mai apoi, în viață. Cele două părți au obligația de a implementa activități extracurriculare, proiecte și diverse programe care să faciliteze reușita elevilor. Această colaborare trebuie să se bazeze pe o bună și continuă comunicare, cooperare, pe respect și pe asumarea unui scop comun.

Din păcate, în ultimii ani a crescut numărul copiilor rămași singuri, deoarece, din motive financiare precare, părinții lor au ales să muncească în străinătate. Acest aspect al societății în care trăim a dus la creșterea abandonului școlar. Astfel, școala, prin intermediul cadrelor didactice, al consilierilor școlari etc, au rolul de a-i responsabiliza atât pe părinți, cât și pe elevi, pentru a preîntâmpina abandonul școlar. Părinții trebuie să devină conștienți că prezența lor fizică este vitală pentru viitorul copiilor lor. Rolul cadrelor didactice este de a elabora proiecte și programe în acest sens, activități în care părinții să aibă un rol activ.

Parteneriatul dintre școală și familie și, implicit, comunitate este un factor primordial în ceea ce privește dezvoltarea abilităților copiilor pentru a avea succes la școală, dar și în viață. De asemenea, acest parteneriat ajută la creșterea frecvenței școlare, îmbunătățirea comportamentelor școlare, precum și un sprijin pentru copii, mai ales în perioada adolescenței. Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai un act de informare, ci și pregătirea părinților pentru eventualele eșecuri ce pot apărea.

Un rol foarte important în cadrul acestui triunghi educativ școală-familie-comunitate îl are și consilierul școlar. Acesta depune o muncă foarte grea pentru a elimina barierele de orice fel dintre copii și părinți, dintre părinți și școală, dintre elevi și școală etc. În acest sens, împreună cu diriginții elevilor și cadrele didactice, consilierul școlar poate stabili discuții individuale cu elevii, părinții și cadrele didactice. El poate participa la ședințele cu părinții sau la orele de dirigenție, pentru a preîntâmpina anumite probleme cu care s-ar putea confrunta elevul.

În ceea ce privește implicarea părinților, aceasta este mai redusă la nivel liceal, mai ales în cazul liceelor tehnologice. În cazul acestor licee, marea majoritate a elevilor provin din mediul rural sau din familii cu situații de viață dificile. De multe ori, părinții acestor elevi nu au cunoștința de situația școlară a propriilor copii. Deși sunt informați de către cadrele didactice în legătură cu eventualele probleme cu care se confruntă copiii lor, o parte dintre ei rămân pasivi sau refuză să accepte realitatea. Această atitudine este cauzată și de faptul că o mare parte dintre părinți nu au nici măcar studii liceale.

Cu toate acestea, profesorii sunt receptivi atât la așteptările elevilor, cât și la cele ale părinților, dorindu-și ca elevii să evolueze și să devină membri responsabili și profesioniști ai societății în care trăiesc. Astfel, aceștia organizează întâlniri culturale și recreative, cum ar fi spectacole de teatru, jocuri, activități prin care elevii își pot exersa deprinderile conform specializărilor lor (de exemplu, estetica și îngrijirea corpului omenesc, tehnician designer vestimentar, mecanic-auto), activități de voluntariat etc. Aceste activități extracurriculare contribuie la o mai bună relație între membrii școlii și familii, la identificarea aptitudinilor speciale ale elevilor, la dezvoltarea empatiei elevilor față de oamenii cu care interacționează și față de ceea ce se întâmplă în jurul lor. Îi ajută să devină mai responsabili, mai sociabili și mai curajoși, oferindu-le, așadar, un suport pentru reușita școlară în totalitatea ei.

Acest parteneriat trebuie să fie mult mai strâns în această perioadă a școlii on-line. Părinții trebuie să devină conștienți că, pentru a asigura succesul școlar al copiilor lor, trebuie să vadă acest parteneriat nu ca pe niște activități opționale sau de socializare, ci ca pe niște activități esențiale în ceea ce privește reușita copiilor lor. În contextul pandemic actual, și nu numai, parteneriatele dintre școli și familii pot îmbunătăți abilitățile școlare ale elevilor, pot crea legături indestructibile între părinți și profesori, pot îmbunătăți programele de studiu, pot facilita demersul didactic în vederea obținerii succesului școlar.

Așadar, atunci când părinții, școala și comunitatea devin parteneri în educație, se creează un liant de suport în jurul copiilor, care va funcționa, cu siguranță, în folosul tuturor. Nu pot să nu amintesc de dorința mamei lui Nică, eroiul operei literare *Amintiri din copilărie*, de Ion Creangă, de a-și vedea fiul preot. Aceasta a insistat și a depus eforturi peste puterile ei, pentru a-și vedea băiatul om cu carte. Perseverența, credința în misiunea ei de mamă au dus la succesul școlar al fiului ei, în contextul social al începutului de secol al XIX-lea. Acest lucru demonstrează că, în secolul XXI fiind, nu mai avem nicio scuză nici ca părinți, nici ca profesori, dar nici ca elevi în ceea ce privește neputința atingerii succesului școlar. Acest succes vine în urma unei funcționalități benefice a acestui triunghi educativ, școală-familie-comunitate.

Un copil trebuie privit prin prisma devenirii lui, a idealului pe care și-l construiește pas cu pas și care-i va forma propria personalitate și propriul stil de viață. Orice adult trebuie să aibă conștiința datoriilor asumate față de copil, să fie în slujba lui pentru a-l ajuta să se dezvolte și să se formeze. Ca adult trebuie să mă interesez nu doar de prezentul copilului, ci și de viitorul lui. Se știe foarte bine că un copil este ca un copac, când se îndoiește, cu greu se îndreaptă. De aceea, parteneriatul dintre școală, familie și comunitate vine în ajutorul copilului, fiind puntea de trecere a acestuia dinspre copilărie, adolescență spre viața de adult.

Vorbele lui Jose Ingenieros, medic, psiholog argentinian, "Un ideal colectiv înseamnă comuniunea mai multor indivizi într-o unică dorință de perfecțiune" întregesc ideea parteneriatului dintre școală, familie și comunitate, în asumarea unui scop comun, de a conduce copilul spre succes.

Bibliografie

1. *Legea educației naționale* publicată în *Monitorul Oficial al României* nr. 18, 10 ianuarie 2011
2. Cucuș, Constantin, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 1998
3. https://ibn.idsi.md/sites/default/files/imag_file/Parteneriatul%20școala_familie_0.pdf
4. [http://www.red.isjtr.ro/docu/PRIMAR/itd_pri/01-Enus-Nicoleta-RED-](http://www.red.isjtr.ro/docu/PRIMAR/itd_pri/01-Enus-Nicoleta-RED-TR_Eficient_parteneriat_scoala_fam_0_4_PRI.pdf)

[TR_Eficient_parteneriat_scoala_fam_0_4_PRI.pdf](http://www.red.isjtr.ro/docu/PRIMAR/itd_pri/01-Enus-Nicoleta-RED-TR_Eficient_parteneriat_scoala_fam_0_4_PRI.pdf)

EDUCAȚIA PARENTALĂ ÎN GRĂDINIȚĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR MOISĂ SIMONA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „CIPRIAN PORUMBESCU”, COMĂNEȘTI, BACĂU

Pornind de la motto-ul care arată importanța familiei în educația copiilor, am derulat cu părinții preșcolarilor din grupa pe care o conduc, programul de educație parentală “Cum să devenim părinți mai buni”.

Sesiunile si temele discutate au fost- “Cum să fii un părinte mai bun”, „Cum să învingi stresul și furia”, „Cum să comunici eficient cu copilul tău”, „Cum însoțești copilul pe calea dezvoltării sale”, „Cum să fii un partener de încredere în relația cu copilul tău”, „Cum abordezi pozitiv disciplina copilului de vârstă preșcolară”, „Cum prevenim abuzul și efectele lui asupra copilului tău”, „Părinți mai buni, copii mai buni”.

Grupul de părinți a fost selectat în funcție de interesul manifestat de aceștia de a participa la un astfel de curs, au fost prezente numai mămici, deși inițial își exprimase dorința de a participa și un tatic, renunțând apoi în favoarea soției.

Cursanții au vârste cuprinse între 27 și 53 ani; acest lucru a fost benefic, deoarece au fost împărtășite numeroase experiențe de viață, aspecte legate de creșterea, dezvoltarea și educarea copilului în familie și în grădiniță.

Cursurile s-au desfășurat după-amiaza, în decursul a trei săptămâni.

Am distribuit, încă de la prima sesiune, mapele care au conținut manualul, coli de scris, pixuri, pliante, ecusoane.

Am utilizat în prezentare laptopul, videoproiectorul și rechizite: markere, pixuri, creioane, coli flipchart, coli de scris

Activitățile s-au desfășurat conform ghidului, dar adresându-mă părinților cu copii de vârstă preșcolară, a fost necesar să adaptez informațiile acestei grupe de vârstă. Am păstrat un echilibru firesc privind ponderea aspectelor teoretice și a celor practice. S-au creat momente de împărtășire a experiențelor, de destindere, am utilizat jocuri și metode specifice formării adulților.

CONCLUZII: cursul a fost apreciat ca fiind foarte interesant, benefic atât părinților, cât și cadrelor didactice; cursanții au apreciat că și-au schimbat atitudinea față de copii, le acordă mai mult timp, comunică mai des, sunt mult mai atenți la problemele lor.

PARTENERIAT ÎN EDUCAȚIE

PROF. MOISE EMANUEL PETRICĂ

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SPIRU HARET” BACĂU

Sistemul educațional românesc vizează formarea unor personalități complexe, ancorate în societatea în continuă schimbare în care trăim.

Rolul școlii este nu doar transmiterea de cunoștințe cât mai ales formarea de competențe care să ajute absolventul să facă față provocărilor vieții, în diferitele sale etape. Dar, pe de altă parte, rolul școlii este și acela de a contribui la educarea elevilor, indiferent de vârsta lor. De fapt, în calitate de cadru didactic pot spune că suntem cu toții educabili de când ne naștem până când părăsim acest univers.

Doar că educația începe acasă, se continuă în școală și pe urmă în fiecare zi a vieții noastre.

Scopul educării unui copil trebuie să fie, atât pentru familie cât și pentru școală, formarea unei persoane independente, autonome, care să fie capabilă să ia decizii singură, care să se descurce fără a fi dependentă de ceva sau de cineva.

De aceea, este important ca între familie și școală să existe un parteneriat deschis, în care fiecare să își aducă contribuția.

În ultima perioadă se observă că se propune, pentru determinarea succesului școlar al elevilor, o implicare activă a părinților în viața școlii.

Relațiile de colaborare între părinți și școală au ca punct de plecare interesul superior al elevului. Pentru aceasta, atât profesorii cât și părinții trebuie să desfășoare activități specifice.

De exemplu, profesorii trebuie:

- să își cunoască foarte bine elevii;
- să îi ajute să înțeleagă ceea ce încearcă să învețe;
- să le ocupe timpul școlar cu activități care să le stimuleze dorința de a învăța, de a se dezvolta continuu;
- să ofere elevilor diversitate și opțiuni variate elevilor;
- să utilizeze flexibil resursele școlii și pe ale comunității;
- să coopereze cu ceilalți colegi, cu părinții elevilor și cu alți agenți educativi identificați (ONG-uri, poliție, Biserică, cabinete medicale, etc).

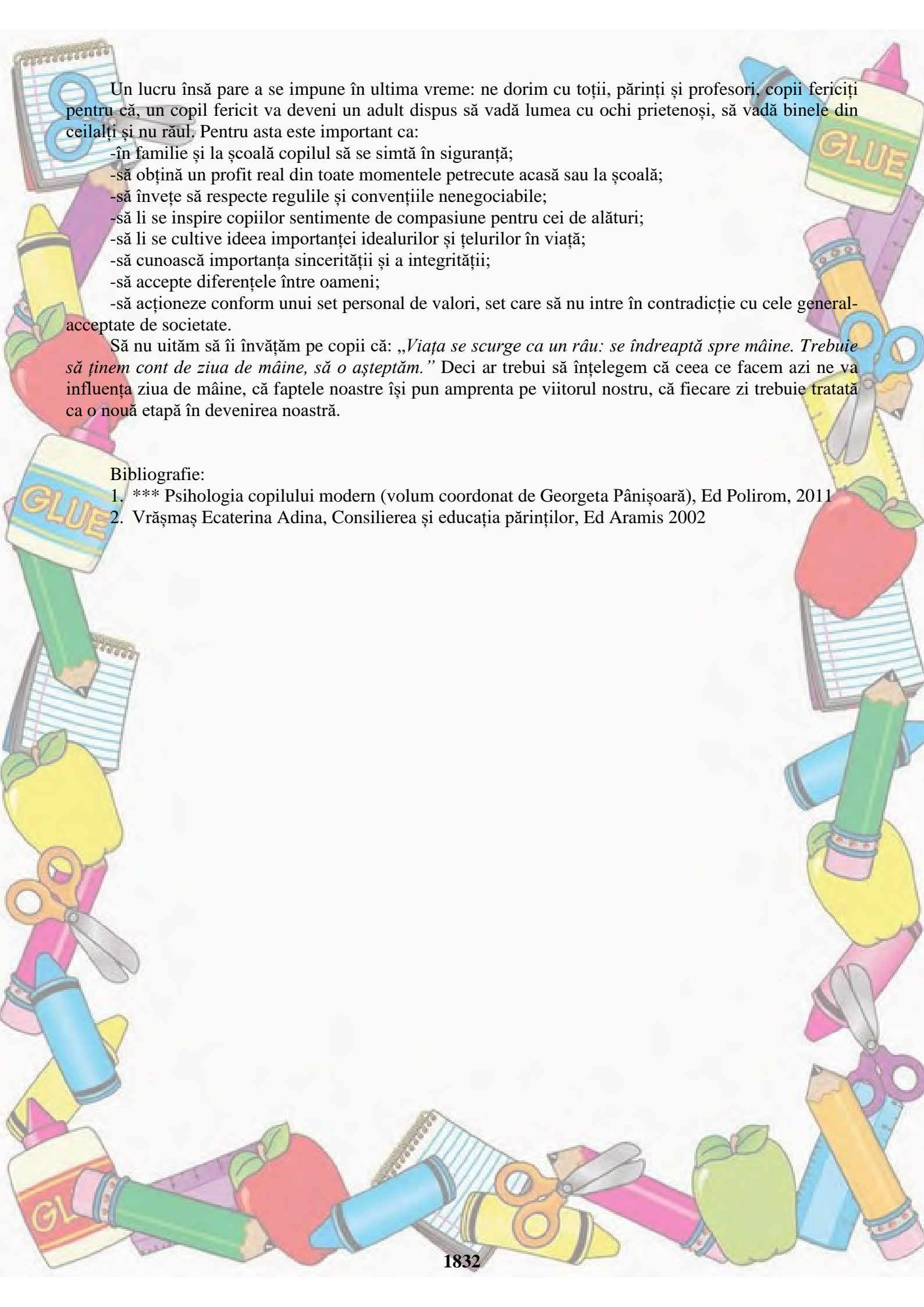
Iar părinții, trebuie:

- să își cunoască copiii în calitate de elevi;
- să transmită cadrelor didactice orice idee despre care consideră că poate fi benefică unei cunoașteri profunde a copilului;
- să se implice în programele de sprijin derulate de școală sau în programele educaționale extrașcolare;
- să fie dispuși să învețe alături de copii și profesori cum să contribuie la rezolvarea diferitelor situații de criză;
- să se implice în activitatea școlii astfel încât să le crească sentimentul de stimă de sine;
- să se simtă parte a programului școlar pentru a-l înțelege mai bine și a-l sprijini într-un mod adecvat.

Cum se poate realiza această colaborare? Cum putem genera așa o emulație în jurul școlii încât părinții să fie într-adevăr niște parteneri educaționali de calitate?

Un răspuns la această întrebare poate fi organizarea unor întâlniri colective, al lecțiilor deschise pentru părinți, al atelierelor de lucrări practice cu părinții. Sau cu prilejul organizării unor activități extracurriculare (excursii, vizite la muzee, la locurile de muncă ale părinților, organizarea unor mese comune sau a unor „concursuri” în care echipele să fie formate din copii și părinți...).

Bineînțeles, la acest moment sunt de actualitate și așa numitele „școli ale părinților” în care se dezbate teme de interes atât pentru școală cât și pentru familie și relațiile interfamiliale.

Un lucru însă pare a se impune în ultima vreme: ne dorim cu toții, părinți și profesori, copii fericiți pentru că, un copil fericit va deveni un adult dispus să vadă lumea cu ochi prietenoși, să vadă binele din ceilalți și nu răul. Pentru asta este important ca:

- în familie și la școală copilul să se simtă în siguranță;
- să obțină un profit real din toate momentele petrecute acasă sau la școală;
- să învețe să respecte regulile și convențiile nenegociabile;
- să li se inspire copiilor sentimente de compasiune pentru cei de alături;
- să li se cultive ideea importanței idealurilor și țăelurilor în viață;
- să cunoască importanța sincerității și a integrității;
- să accepte diferențele între oameni;
- să acționeze conform unui set personal de valori, set care să nu intre în contradicție cu cele general-acceptate de societate.

Să nu uităm să îi învățăm pe copii că: „*Viața se scurge ca un râu: se îndreaptă spre mâine. Trebuie să ținem cont de ziua de mâine, să o așteptăm.*” Deci ar trebui să înțelegem că ceea ce facem azi ne va influența ziua de mâine, că faptele noastre își pun amprenta pe viitorul nostru, că fiecare zi trebuie tratată ca o nouă etapă în devenirea noastră.

Bibliografie:

1. *** Psihologia copilului modern (volum coordonat de Georgeta Pânișoară), Ed Polirom, 2011
2. Vărășmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Ed Aramis 2002

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR: MOISE ROXANA MARIA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 43 SIBIU

Familia este mediu în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Grădinița, școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Pornind de la premiza că cele mai multe acumulări pe plan moral, cognitiv, afectiv și volițional au loc în „cei șapte ani de acasă”, trebuie să aprofundăm problemele complexe și de o importanță covârșitoare ale educării copiilor în această perioadă, insistând asupra grijii, răspunderii și preocupărilor pe care pot și trebuie să le aibă atât părinții cât și educatorii pentru a facilita și a favoriza însușirea și consolidarea corectă, adecvată și sistematică a celor mai importante cunoștințe, priceperi, deprinderi, reguli, atitudini și comportamente. Nu putem oferi soluții universale valabile, doar putem veni cu sugestii, să prezentăm modele, să interpretăm situații, să oferim exemple, să încurajăm sau să tragem semnale de alarmă, fiind convingși că întotdeauna și în orice domeniu, cu atât mai mult în cel educativ, este mai ușor să previi decât să corectezi.

În prezent trăim într-o perioadă marcată de schimbări rapide, suntem puși în fața provocărilor de a ne adapta unei lumi care nu mai este la fel de sigură și predictibilă cum era în trecut. În această situație, este necesar să acordăm o mai mare atenție dezvoltării comportamentului emoțional și a celui social al copiilor.

Studiile indică faptul că acei copii care au dezvoltate abilitățile sociale se vor adapta mai bine la mediul școlar, vor avea rezultate mai bune. Copiii cu abilități sociale slab dezvoltate (copiii care se comportă agresiv, fizic sau verbal, copiii care au dificultăți de a se integra într-un grup) prezintă o probabilitate crescută de a dezvolta probleme de comportament.

Lucrurile nu se desfășoară la fel în cazul tuturor copiilor. Dacă un copil este caracterizat printr-un temperament energic, soluția nu este să îl „liniștim”, ci să-i oferim activități stimulative de epuizare „sănătoasă” a surplusului de energie. Poate ar trebui să ne întrebăm în ce măsură adulții prezenți în viața copilului oferă un model clar de autostăpânire. În multe cazuri, adultul are obligația de a se schimba întâi pe sine pentru a oferi copilului un model adecvat.

Totuși, dacă este prea neastâmpărat, prezentând un temperament coleric, nu înseamnă că poate fi lăsat să se manifeste în consecință. El trebuie învățat să respecte reguli de conduită morală.

Pe de altă parte, o disciplinare „excesivă” este în mod sigur dăunătoare copilului, antrenând efecte nedorite, precum stoparea inițiativei, a creativității și pierderea încrederii în sine.

Copiii trebuie să învețe că toate comportamentele noastre au consecințe asupra celorlalți și de aceea pe unele dintre ele le modificăm. În cadrul interacțiunilor sociale (copii-adulți, copii-copii), copiii își dezvoltă anumite abilități de relaționare și învață noi comportamente. Ei au nevoie permanentă de ghidare din partea adulților în ceea ce privește recunoașterea și respectarea regulilor de comportament în diferite situații sociale. Regulile au rolul de a preveni apariția unor probleme de comportament. Focalizarea pe ceea ce face bine copilul este mult mai eficientă în dobândirea comportamentelor sociale adecvate și în estomparea comportamentelor problematice, decât utilizarea pedepselor.

În grădinița de copii, formarea grupei de preșcolari reprezintă actul fondator al socializării ulterioare a preșcolarului. Fiecare grupă reprezintă un context social complex, iar o bună adaptare la cerințele grădiniței presupune înțelegerea rolului educatoarei, a așteptărilor din partea acesteia, înțelegerea relației cu ceilalți copii și adaptarea la o serie de reguli.

Studiile de psihologie educațională arată că instrucțiunile educatoarei și modalitățile de predare, utilizarea unor strategii de modificare comportamentală adecvată modelează tipul și frecvența interacțiunilor dintre copii.

Pentru o bună educație a copilului este necesară colaborarea familiei cu grădinița. Apreciem că buna cunoaștere a ceea ce copilul trebuie să primească și primește concret din partea familiei, conjugată cu o

muncă metodică pe baze științifice, din grădiniță, în condițiile unei bune colaborări permanente dintre familie și grădiniță, a unei îndrumări suficiente a familiei, reprezintă pârghii de bază în formarea personalității preșcolarului.

Această perioadă este considerată ”culmea achizițiilor”, este o perioadă de intense dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj etc.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune etichetă, să ne gândim la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ă de către ceilalți.

BIBLIOGRAFIE :

- „*Cei șapte ani de acasă*”-Codul bunelor maniere pentru copii, autor:M.Gîgă, Editura Coresi, București, 1999;
- *Revista învățământul preșcolar*, nr.3-4/2008, MECT, București
- *Revista învățământul preșcolar*, nr.3-4/2011, MECT, București

FAMILIA-FACTOR ADAPTATIV AL COPILULUI

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR, MOISIN MARIA-ALEXANDRA,
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 2

Familia și școala formează situații permanente pentru a răspunde trebuințelor de cunoaștere a copilului, dorinței de a fi mare, curiozităților sale și dorinței de a fi luat în considerare. Școlarul din clasa I învață sub impulsul părinților, a dorinței sale de a suporta statutul de școlar și sub influența de a nu-și supăra părinții. Învățătorul având un rol deosebit de important în stimularea motivației pentru învățatură și în crearea relației pozitive cu ceilalți copii. Datorită modului cum este organizat programul zilnic, cum este concepută fiecare activitate, prin modul cum sunt evaluate performanțele elevilor, se include o atitudine pozitivă față de datoria de elev și față de școală (Mihai Aurelia, 2010, p.23).

Principalul rol al părinților este acela de a motiva copilul să învețe și de a-i insufla entuziasmul pentru școală. Învățarea preșcolariilor de a-și strânge singuri hainele, jucăriile și de a avea sarcini simple în casă îi ajută să accepte responsabilitățile și să fie independenți.

Calificativele mari și recompensele, premiile, aprecierile pozitive ale activității acestuia constituie factori cei mai puternici în motivarea elevului pentru învățatură. Familia are datoria să-l încurajeze, să fie aproape de copil să-l ajute să păstreze o strânsă colaborare cu învățătorul.

Lipsa de interes manifestată de părinții față de copilul școlar are rezultate negative asupra micului școlar, deoarece, neavând cui să ceară va manifesta dezinteres față de obligațiile sale.

La 9 ani devin active interesele cognitive care stimulează învățarea contribuind la modelarea cognitivă a caracterului: învățarea are rol formativ asupra dezvoltării structurilor operative ale caracterului (răbdare, hărnicie, perseverență).

Familia reprezintă pentru copil un organism reglator, care permite unei aparente sărăcii de mijloace să trăiască o viață foarte intensă, o viață proprie copilăriei. Nici o altă instituție, oricât de calificată, nu este așa de sensibilă la exprimarea trebuințelor, la manifestarea slăbiciunilor sau a potențialului dezvoltării copilului fiindcă nici o altă instituție nu cuprinde ființe legate atât de direct, de copil, ca mama și tata. Familia oferă copilului un mediu afectiv, social, cultural. Mediul familial, mai ales sub aspect afectiv, este o școală a sentimentelor în care se modelează sub acest aspect personalitatea. Copilul trăiește în familia sa o gamă variată de relații interindividuale copiindu-le prin joc în propria conduită.

“Copilul ajunge pentru părinții săi, după educația pe care o capătă: răsplata sau pedeapsa.” - Jean Jacques Rousseau

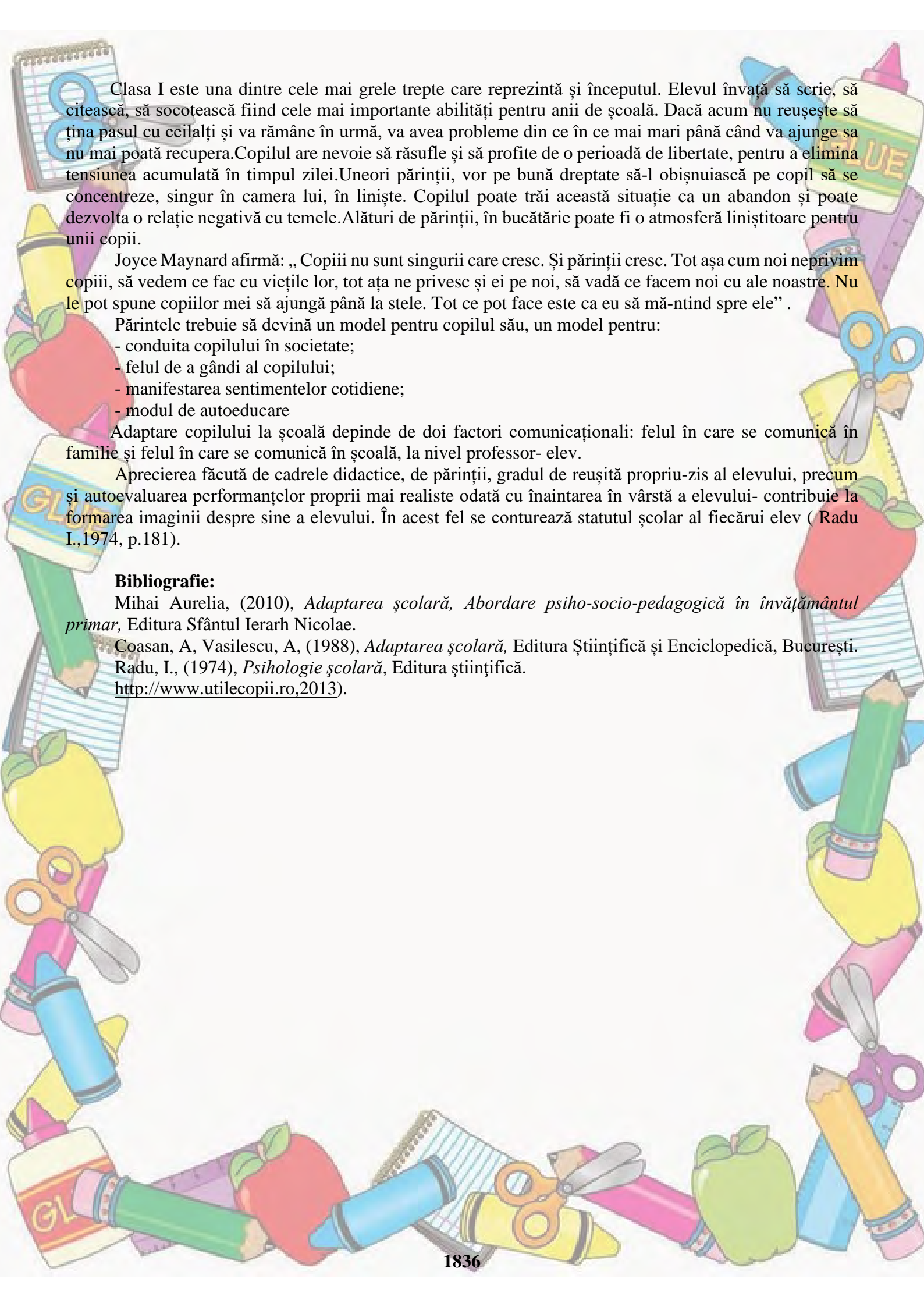
Familia unde copilul este supus unui regim educativ echilibrat în concordanță cu cel din grădiniță. Aici ne găsim în fața unui sistem de cerințe care fac posibilă unitatea de măsuri educative, cele două medii continuându-se și completându-se armonios.

Pentru elevii calificativul nu reflectă valoarea obiectivă a răspunsului formulat, ci efortul depus pentru pregătire și, de aceea, în primele clase, calificativul are o valoare stimulatorie.

Elevii mei se bucură doar ca sunt notați, doresc să aibă calificative indiferent de valoarea lor.

Școlarul mic dorește să învețe ca să știe, ca să răspundă corect cerinței generale de elev. Între atitudinea față de școală și reușita școlară există o strânsă legătură. Progresele în ameliorarea randamentului școlar sunt cu atât mai evidente cu cât mai pozitivă este atitudinea elevilor față de activitatea școlară și cu cât această activitate școlară și cu cât această activitate are o semnificație personală pentru ei (Coasan A., Vasilescu A., 1988, p.16).

Pregătirea copilului pentru succesul școlar a copilului se realizează pe parcursul a 3-4 ani de grădiniță, unde copilul învață să se exprime în propoziții și fraze, să memoreze, să povestească, atenția, logica, răbdarea, învață să-și coordoneze mișcările etc. Părinții pentru a pregăti copilul sub toate aspectele trebuie să responsabilizeze copilul dându-i diferite sarcini pe măsura capacităților și abilităților lor, să disciplineze copilul pentru a respecta mai ușor regulile școlii, mai conștiincios, să-l ajutăm să-și dezvolte vorbirea și vocabularul, să-l ajutăm să citească, să-l ajutăm să-și dezvolte abilitățile manuale.

Clasa I este una dintre cele mai grele trepte care reprezintă și începutul. Elevul învață să scrie, să citească, să socotească fiind cele mai importante abilități pentru anii de școală. Dacă acum nu reușește să țină pasul cu ceilalți și va rămâne în urmă, va avea probleme din ce în ce mai mari până când va ajunge sa nu mai poată recupera. Copilul are nevoie să răsuflă și să profite de o perioadă de libertate, pentru a elimina tensiunea acumulată în timpul zilei. Uneori părinții, vor pe bună dreptate să-l obișnuiască pe copil să se concentreze, singur în camera lui, în liniște. Copilul poate trăi această situație ca un abandon și poate dezvolta o relație negativă cu temele. Alături de părinții, în bucătărie poate fi o atmosferă liniștitoare pentru unii copii.

Joyce Maynard afirmă: „ Copiii nu sunt singurii care cresc. Și părinții cresc. Tot așa cum noi neprivim copiii, să vedem ce fac cu viețile lor, tot așa ne privesc și ei pe noi, să vadă ce facem noi cu ale noastre. Nu le pot spune copiilor mei să ajungă până la stele. Tot ce pot face este ca eu să mă-ntind spre ele” .

Părintele trebuie să devină un model pentru copilul său, un model pentru:

- conduita copilului în societate;
- felul de a gândi al copilului;
- manifestarea sentimentelor cotidiene;
- modul de autoeducare

Adaptare copilului la școală depinde de doi factori comunicaționali: felul în care se comunică în familie și felul în care se comunică în școală, la nivel profesor- elev.

Aprecieri făcute de cadrele didactice, de părinții, gradul de reușită propriu-zis al elevului, precum și autoevaluarea performanțelor proprii mai realiste odată cu înaintarea în vârstă a elevului- contribuie la formarea imaginii despre sine a elevului. În acest fel se conturează statutul școlar al fiecărui elev (Radu I.,1974, p.181).

Bibliografie:

Mihai Aurelia, (2010), *Adaptarea școlară, Abordare psiho-socio-pedagogică în învățământul primar*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae.

Coasan, A, Vasilescu, A, (1988), *Adaptarea școlară*, Editura Științifică și Enciclopedică, București.

Radu, I., (1974), *Psihologie școlară*, Editura științifică.

<http://www.utilecopii.ro>,2013).

IMPORTANȚA ȘI NECESITATEA COLABORĂRII DINTRE GRĂDINIȚĂ ȘI FAMILIE ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF.ÎNV. PREȘC.: MOLDOVAN ANGELA
GRĂD. „CĂSUȚA FERMECATĂ“, LUDUȘ

Motto: „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite” (Jhon Locke-
“Pedagog”)

Obiectivul învățământului preșcolar este de a oferi sprijin competent pentru dezvoltarea armonioasă în plan fizic, intelectual și social a copiilor, pregătindu-i pentru viață.

Într-o societate atât de dinamică cum este cea actuală, creșterea și educarea copiilor suferă unele modificări. Este bine știut că la educarea și formarea copilului preșcolar contribuie mai mulți factori educaționali: grădinița, familia, comunitatea.

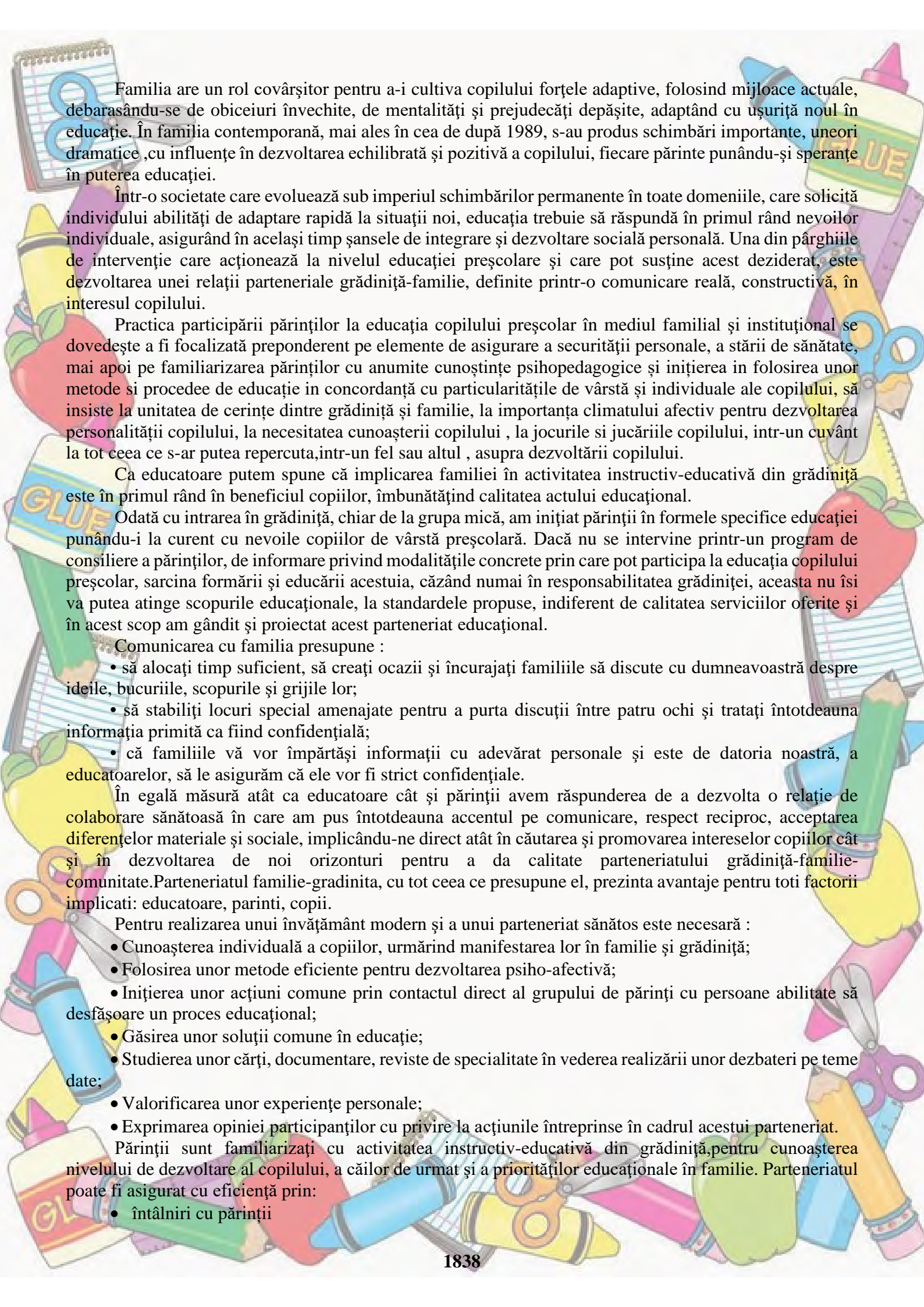
Familia reprezintă nucleul social care susține actul educațional al grădiniței și continuă eforturile grădiniței ca element cheie în formarea personalității copilului preșcolar. Reușita privind devenirea umană a copilului depinde de o colaborare fructuoasă dintre doi factori educaționali de bază: grădinița și familia. De aceea, în cadrul acestui parteneriat dorim să descoperim cheia unității de acțiune.

Părinții sunt primii educatori ai copiilor și educația în parteneriat influențează în funcție de particularitățile de vârstă și individuale inclusiv toate laturile personalității copiilor. Părinții sunt primii cu care copilul interacționează constant încă din prima zi a vieții

- Familia este modelul pe care copilul îl imită; modul de viață al familiei este principalul reper în viața al copilului, el este internalizat puternic în anii copilăriei;
- Comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea psihofizică a copilului, formarea personalității lui.

Copiii își observă proprii părinți cum acționează în rolul de părinți. Ei sunt primele modele pentru modul în care să acționeze ulterior. Rezultatele unor cercetări făcute au demonstrat că dezvoltarea copilului este influențată în proporție de 70,63% de familie. Grădiniței îi revine rolul de partener în relațiile ei cu familia – acest rol derivă din faptul că este un serviciu specializat, cu cadre pregătite pentru realizarea sarcinilor educației copiilor cu vârste cuprinse între 3-6 ani. Relația grădiniță-familie nu se poate constitui fără asigurarea unei condiții de bază, fundamentale: cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și potențialului ei educativ. Educatoarea trebuie să cunoască mai multe aspecte ale vieții de familie, deoarece aceasta o ajută în cunoașterea și înțelegerea copiilor cu vârste cuprinse între 3-6 ani. Grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în aceasta instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu se va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor. Nu putem educa în mod just un copil fără a-l observa atent, fără a-l studia, fără a-i înțelege personalitatea. În privința aceasta ne ajută familia – care este o sursă principală de informații pentru educatoare, privind: la relațiile interpersonale dintre membrii săi, așteptările privind educația copilului, stilul educațional al părinților, autoritatea părinților și metodele educative pe care aceștia le folosesc, valorile promovate, climatul educațional din familie, responsabilitățile pe care copilul le îndeplinește în familie etc.

Părinții dau informații educatoarei, căci ei îl cunosc cel mai îndeaproape și cel mai bine pe copil, îi cunosc obiceiurile, știu ce îi place și ce nu îi place, la ce reacționează mai bine și mai repede. De aceea, educatoarea trebuie să se bucure și de încrederea copilului, dar și de a familiei sale. Căldura raporturilor dintre părinți și educatoare, încrederea și respectul reciproc se stabilesc prin schimbul de informații – pentru care trebuie să găsim întotdeauna timpul necesar. Astfel, educatoarea poate ajuta familia în cel mai simplu și natural mod să urmeze calea justă în raporturile cu copilul său, să prevină îndepărtarea lui sufletească, să înlăture eventuale curențe educative. A crește și a educa un copil ar trebui să fie pentru toți părinții o datorie. Educarea calității de părinte a rămas încă o cerință pentru împlinirea căreia societatea, grădinița caută soluții.

Familia are un rol covârșitor pentru a-i cultiva copilului forțele adaptive, folosind mijloace actuale, debarasându-se de obiceiuri învechite, de mentalități și prejudecăți depășite, adaptând cu ușuriță noul în educație. În familia contemporană, mai ales în cea de după 1989, s-au produs schimbări importante, uneori dramatice, cu influențe în dezvoltarea echilibrată și pozitivă a copilului, fiecare părinte punându-și speranțe în puterea educației.

Într-o societate care evoluează sub imperiul schimbărilor permanente în toate domeniile, care solicită individului abilități de adaptare rapidă la situații noi, educația trebuie să răspundă în primul rând nevoilor individuale, asigurând în același timp șansele de integrare și dezvoltare socială personală. Una din pârgiile de intervenție care acționează la nivelul educației preșcolare și care pot susține acest deziderat, este dezvoltarea unei relații partenariale grădiniță-familie, definite printr-o comunicare reală, constructivă, în interesul copilului.

Practica participării părinților la educația copilului preșcolar în mediul familial și instituțional se dovedește a fi focalizată preponderent pe elemente de asigurare a securității personale, a stării de sănătate, mai apoi pe familiarizarea părinților cu anumite cunoștințe psihopedagogice și inițierea în folosirea unor metode și procedee de educație în concordanță cu particularitățile de vârstă și individuale ale copilului, să insiste la unitatea de cerințe dintre grădiniță și familie, la importanța climatului afectiv pentru dezvoltarea personalității copilului, la necesitatea cunoașterii copilului, la jocurile și jucăriile copilului, într-un cuvânt la tot ceea ce s-ar putea repercuta, într-un fel sau altul, asupra dezvoltării copilului.

Ca educatoare putem spune că implicarea familiei în activitatea instructiv-educativă din grădiniță este în primul rând în beneficiul copiilor, îmbunătățind calitatea actului educațional.

Odată cu intrarea în grădiniță, chiar de la grupa mică, am inițiat părinții în formele specifice educației punându-i la curent cu nevoile copiilor de vârstă preșcolară. Dacă nu se intervine printr-un program de consiliere a părinților, de informare privind modalitățile concrete prin care pot participa la educația copilului preșcolar, sarcina formării și educării acestuia, căzând numai în responsabilitatea grădiniței, aceasta nu își va putea atinge scopurile educaționale, la standardele propuse, indiferent de calitatea serviciilor oferite și în acest scop am gândit și proiectat acest parteneriat educațional.

Comunicarea cu familia presupune :

- să alocați timp suficient, să creați ocazii și încurajați familiile să discute cu dumneavoastră despre ideile, bucuriile, scopurile și grijile lor;
- să stabiliți locuri special amenajate pentru a purta discuții între patru ochi și tratați întotdeauna informația primită ca fiind confidențială;
- că familiile vă vor împărtăși informații cu adevărat personale și este de datoria noastră, a educatoarelor, să le asigurăm că ele vor fi strict confidențiale.

În egală măsură atât ca educatoare cât și părinții avem răspunderea de a dezvolta o relație de colaborare sănătoasă în care am pus întotdeauna accentul pe comunicare, respect reciproc, acceptarea diferențelor materiale și sociale, implicându-ne direct atât în căutarea și promovarea intereselor copiilor cât și în dezvoltarea de noi orizonturi pentru a da calitate parteneriatului grădiniță-familie-comunitate. Parteneriatul familie-grădiniță, cu tot ceea ce presupune el, prezintă avantaje pentru toți factorii implicați: educatoare, părinți, copii.

Pentru realizarea unui învățământ modern și a unui parteneriat sănătos este necesară :

- Cunoașterea individuală a copiilor, urmărind manifestarea lor în familie și grădiniță;
- Folosirea unor metode eficiente pentru dezvoltarea psiho-afectivă;
- Inițierea unor acțiuni comune prin contactul direct al grupului de părinți cu persoane abilitate să desfășoare un proces educațional;
- Găsirea unor soluții comune în educație;
- Studiarea unor cărți, documentare, reviste de specialitate în vederea realizării unor dezbateri pe teme date;
- Valorificarea unor experiențe personale;
- Exprimarea opiniei participanților cu privire la acțiunile întreprinse în cadrul acestui parteneriat.

Părinții sunt familiarizați cu activitatea instructiv-educativă din grădiniță, pentru cunoașterea nivelului de dezvoltare al copilului, a căilor de urmat și a priorităților educaționale în familie. Parteneriatul poate fi asigurat cu eficiență prin:

- întâlniri cu părinții

- discuții individuale cu părinții
- consultații individuale
- vizite reciproce(la grădiniță, la domiciliul copiilor)
- întrunirile cu părinții sau reprezentanți ai comunității
- mesaje telefonice
- comunicare scrisă-afișe, scrisori, anunțuri, programe, articole
- participarea directă a părinților la activitățile din grădiniță, participare directă la activitățile instructiv-educative, activități extracurriculare, excursii, vizite, spectacole, programe artistice, concursuri.

În societatea actuală grădinița, școala, societatea caută noi soluții pe lângă cele existente de a educa calitatea de părinte.

Chiar de la grupa mică printr-un dialog sănătos în condiții amiabile și având o comunicare liberă, noi ca educatoare am încercat să cunoaștem actele educative din familie iar părinții să-și cunoască proprii copii, prezentându-le etapele de dezvoltare cu particularitățile psiho-fizice implicându-ne și promovând interesele copiilor.

La fiecare început de an ne-am întâlnit la grupă cu colectivul de părinți pentru a prezenta programul grupei, orarul și obiectivele categoriilor de activitate în funcție de tipul grădiniței și vârstă, prezentând oferta activităților opționale și extracurriculare propuse, parteneriate, etc.

La unele lectorate cu părinții prin materialele prezentate, referate, comunicări, părinții cunosc ce îi poate oferi grădinița copilului, cerințele educative de la grădiniță, dându-le posibilitatea de a avea o unitate de cerințe, de a compara comportamentul copiilor de acasă cu cel de la grădiniță. La aceste întruniri organizăm expoziții cu lucrări ale copiilor atât la clasă cât și în spațiile grădiniței cu expoziții permanente: pictură, desen, colaje, machete, fișe de lucru, lucrări colective, portofolii cu lucrările copiilor, caietele de muncă independentă ale copiilor. Părinții au posibilitatea să descopere că fiecare copil e unic, special.

La întrunirile cu toți părinții din grădiniță au fost dezbătute probleme precum:

- Creșterea și dezvoltarea copilului preșcolar
- Sănătatea și dezvoltarea normală a personalității copilului de vârstă preșcolară
- Jocul educativ și selectarea jucăriilor
- Norme de conduită esențiale pentru ocrotirea sănătății psihice a copilului
- Limbajul copiilor și încrederea în propriile acțiuni, ș.a.

În fiecare an am derulat un parteneriat activ cu părinții sub genericul „Împreună pentru viitorul copiilor”. Având în vedere că anul 2014 a fost declarat anul internațional al familiei, ne-am propus implicarea mai susținută a familiei în inițierea și desfășurarea unor proiecte tematice legate de acest subiect. Dintre acestea amintesc: „Duminica în familie”, „Familia- comoara cea mai de preț”, „Suntem o familie fericită!”, „Cu familia în vacanță” și altele.

Serviciile de educație timpurie se adresează tuturor părinților. Practicile incluzive vizează întâmpinarea nevoilor specifice unor anumite categorii de părinți:

- părinți cu origine socio-economică defavorizată;
- părinți aflați în situații critice ce influențează exercitarea responsabilităților lor parentale și prezintă risc crescut pentru creșterea și dezvoltarea copiilor: divorțați, bolnavi cronici, părinți vitregi, șomeri aflați în pragul sărăciei; părinți săraci, părinți adoptivi, părinți singuri/familii monoparentale;
- părinții copiilor cu cerințe educative speciale (deficiențe, handicapuri, tulburări și dificultăți specifice, copiii cu performanțe superioare și supradotați etc.). Noi, educatoarele transmitem părinților că pentru a avea un copil „bun” trebuie să depună o muncă susținută și nicidecum să-și neglijeze copilul în favoarea altor preocupări. Cunoașterea copilului este o necesitate, părintele are obligația să cunoască temperamentul copilului, pentru că educația trebuie individualizată în funcție de temperamentul și reactivitatea lui. În perioada copilăriei, temperamentul se află în forma lui nativă, dar treptat se modelează, pe măsură ce educația din familie și grădiniță își spune cuvântul. Din experiență am constatat că educația realizată în grădiniță nu este solidă dacă copilul nu are „cei șapte ani de acasă”, ceea ce relevă că în familie trebuie să se pună bazele unei educații sănătoase pentru viață.

Metoda cea mai adecvată pentru educația copilului este dialogul, care poate avea loc în orice împrejurare, la plimbare, la joacă, la spectacol, la muncă etc. Copilului îi place să i se acorde multă atenție, astfel el putându-se afirma. O educație sănătoasă îl face pe copil să devină deschis la nou, creativ, adaptabil,

comunicativ, cooperant și tolerant, responsabil, competent, demn, împlinit și fericit. Credem că putem ajunge la aceste finalități prin educarea integrată, parteneriat educațional, motivare individualizată și pregătirea continuă . Părinții trebuie conștientizați că singura **investiție** de valoare, niciodată falimentară pe care familia o poate face pentru copil este investiția pentru mintea și sufletul acestuia.

J.J.Rousseau preciza: „Căutați să vă studiați mai bine copiii, deoarece cu siguranță nu-i cunoașteți îndeajuns.” Considerăm astfel că este necesară atât pentru părinți cât și pentru educatori o colaborare eficientă, continuă, o comunicare sinceră pentru și în folosul copilului.

Bibliografie:

- Bunescu, G. , Alecu, G. , Badea, D. , Educația părinților, Strategii și programe, E.D.P., București, 1997
- Vrășmaș, E. , Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
- *** Cum să devenim părinți mai buni, Editura Lumen, 2002, traducere și adaptare: Luminița Costache, Livia Trif, Brenda Padina și Cezar Iliescu-Halt
- Ghidul de bune practici pentru educația timpurie a copiilor de la 3 la 6/7 ani 2008
Unitatea de Management al Proiectelor pentru Învățământul Preuniversitar

CEI 7 ANI DE ACASĂ

INST. MOLDOVAN CLAUDIA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ
ROȘIA DE SECAȘ / ȘCOALA PRIMARĂ TĂU

Un vechi proverb englezesc spune: „**Politețea nu costă nimic și cumpără orice!**”

Nu suntem singuri pe pământ! Trăim într-o comunitate. Indiferent de rasă sau de locul unde ne aflăm, există reguli universale de comportament în societate, care implică o ținută morală și o prezență fizică, în armonie cu mediul din jur, cu obiceiurile și regulile generale de conviețuire, bazate pe respectul reciproc.

Felul cum ne prezentăm, cum vorbim, cum reacționăm în toate împrejurările, ne dezvăluie mentalitatea, educația, cultura, caracterul nostru.

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, cu toții credem că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la IMITAȚIE și ÎNVĂȚARE, după modelul dat de părinți. Educația pe care copilul o primește de la părinți, în primii 7 ani de viață, își pune amprenta pentru întreaga viață.

Meseria de părinte este cea mai grea meserie din lume dar în același timp cea mai frumoasă și aducătoare de bucurie și satisfacții.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil care știe să salute, să rostească acele cuvinte pe care noi, dascălii, le numim „magice”, și-anume: „mulțumesc”, „te rog”, „iartă-mă”, etc., care se comportă politicos cu cei de vârsta lui, dar mai cu seamă cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în diferite medii ale societății. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Un copil cu bune maniere va deveni un adult politicos, elegant și apreciat. Bunele maniere reprezintă o carte de vizită în toate situațiile. Care sunt cele mai importante bune obiceiuri pe care ar trebui să le învețe copiii de mici?

- să asculte și să nu întrerupă adulții în timp ce vorbesc. Același lucru trebuie să-l facă și părinții.
- învățați-i unde se așază tacâmuri, șervețele, pahare și cum să le folosească.
- bunele maniere la masă: să mănânce cu gura închisă, să-și așeze șervețelul pe picioare, să utilizeze corect tacâmurile.
- să spui „te rog” și „mulțumesc” face parte din manierele de bază.
- să salute la venire și plecare acasă sau la școală, oriunde merg.
- să se îmbrace corect și adecvat în diverse situații.
- să respecte diferențele de religie, rasă, sex, persoane cu nevoi speciale; băieții să învețe de mici cum să se poarte cu fetele.
- să dea locul persoanelor în vârstă sau femeilor însărcinate în autobuz.
- să vorbească încet în public.

Ce trebuie să știe un copil „de acasă” până la 6 - 7 ani? Un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

• **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

• **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

• **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

• **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

• **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

• **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie manierată. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

• **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, **perseverența. Și exemplul personal**, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate. În fiecare familie, educația copilului trebuie să pornească de la principiul empatiei: cum să mă comport astfel încât să-i înțeleg pe ceilalți, să le decodific corect emoțiile, să-mi spun părerile și să acționez fără să-i rănesc.

Aceste principii vor fi învățate de copil prin acceptarea unui set minimal de reguli (Regulile familie), care sunt în general, reguli de bun simț sau ale celor "7 ani de acasă".

Astfel, orice copil de grădiniță trebuie să cunoască regulile:

Stop-Oprește-te!

Așteaptă-ți rândul!

Cere și nu lua cu forța!

Spune mulțumesc și apreciază !

Întreabă-mă!

Ai dreptul/Am dreptul!

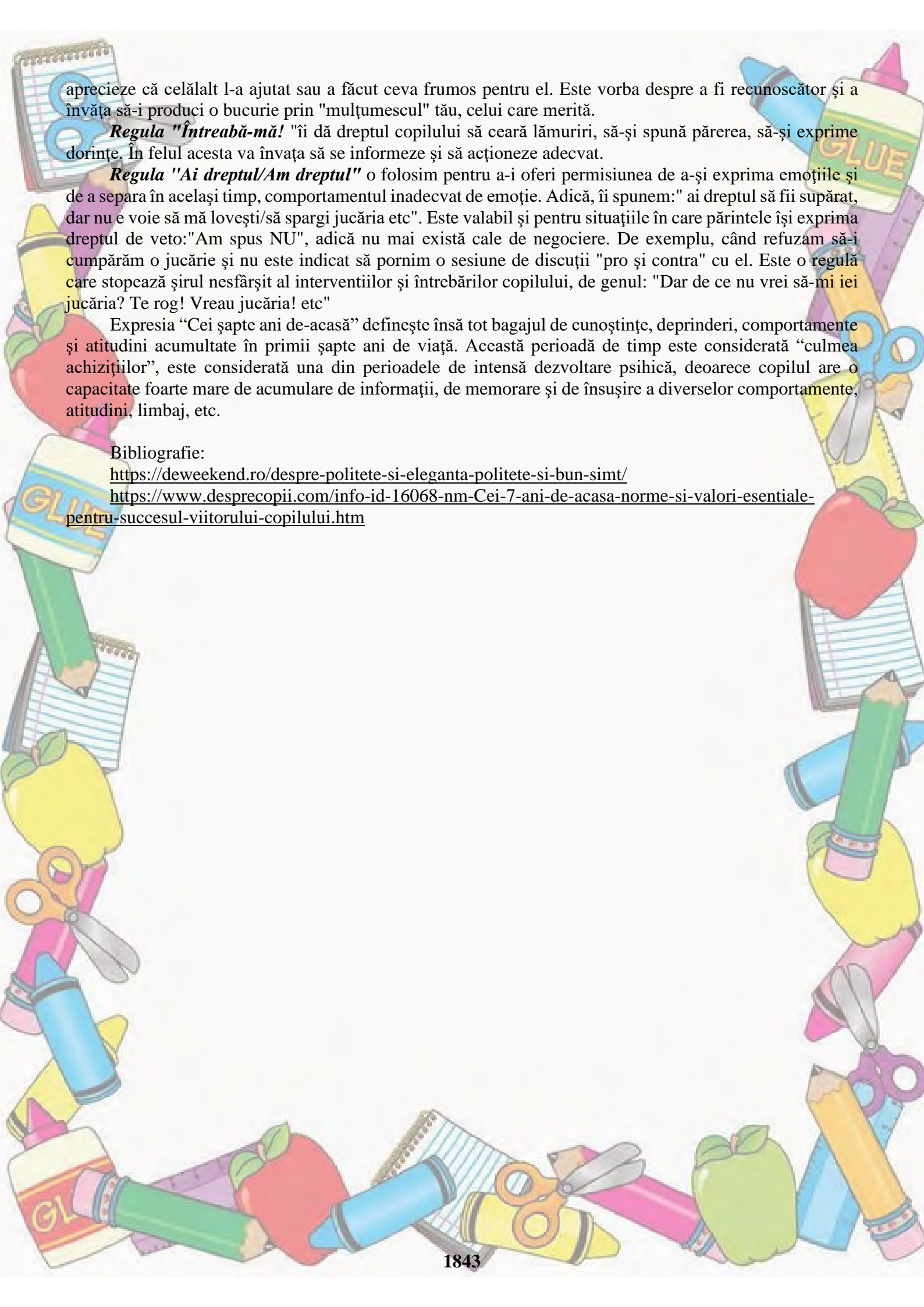
Aceste reguli minimale au rolul de a-l ajuta să se adapteze grupului social odată cu intrarea în grădiniță, să se protejeze pe sine și pe ceilalți. Dar, să vedem, ce înseamnă fiecare regulă:

Regula "Stop-Oprește-te!" se aplică în situațiile în care comportamentul copilului este total neadecvat sau potențial periculos (de exemplu, cotrobăie în geanta oaspeților, fuge de lângă tine pe stradă, este agresiv cu un alt copil etc)

Regula "Așteaptă-ți rândul!" are rolul de a-i crește rezistența la frustrare (când apare un obstacol în calea unei dorințe), deoarece răbdarea este o calitate specifică învingătorilor. În acest sens, e recomandabil să amânăm împlinirea unor dorințe, să-l învățăm să-și aștepte rândul etc

Regula "Cere și nu lua cu forța!" o aplicăm de la vârste foarte mici când observăm tendința firească a bebelușului de a-și însuși jucăria altui copil. Pe un ton blând, verbalizăm regula, de fiecare dată când e nevoie: "Te rog să ceri, nu e voie să luăm cu forța !"

Regula "Spune mulțumesc și apreciază " se aplică de asemenea timpuriu și la fel, vom verbaliza mulțumirea în locul copilului care încă nu știe să vorbească, dar vom exprima în același timp și nonverbal, emoția pe fața noastră. Nu mă refer aici la acel "mulțumesc de politețe", ci la situațiile când trebuie să

aprecieze că celălalt l-a ajutat sau a făcut ceva frumos pentru el. Este vorba despre a fi recunoscător și a învăța să-i produci o bucurie prin "mulțumescul" tău, celui care merită.

Regula "Întrebă-mă!" îi dă dreptul copilului să ceară lămuriri, să-și spună părerea, să-și exprime dorințe. În felul acesta va învăța să se informeze și să acționeze adecvat.

Regula "Ai dreptul/Am dreptul" o folosim pentru a-i oferi permisiunea de a-și exprima emoțiile și de a separa în același timp, comportamentul inadecvat de emoție. Adică, îi spunem: "ai dreptul să fii supărat, dar nu e voie să mă lovești/să spargi jucăria etc". Este valabil și pentru situațiile în care părintele își exprima dreptul de veto: "Am spus NU", adică nu mai există cale de negociere. De exemplu, când refuzam să-i cumpărăm o jucărie și nu este indicat să pornim o sesiune de discuții "pro și contra" cu el. Este o regulă care stopează șirul nesfârșit al intervențiilor și întrebărilor copilului, de genul: "Dar de ce nu vrei să-mi iei jucăria? Te rog! Vreau jucăria! etc"

Expresia "Cei șapte ani de-acasă" definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată "culmea achizițiilor", este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Bibliografie:

<https://deweekend.ro/despre-politete-si-eleganta-politete-si-bun-simt/>

<https://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-sucesul-viitorului-copilului.htm>

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. MOLDOVAN CRISTINA ZENOVIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "MIRON NEAGU" SIGHIȘOARA

Este important ca un copil să aibă cei șapte ani de-acasă. Încă de când este adus acasă de la maternitate, începe educația copilului. Este un suflet pur, care pe zi ce trece, devine ca un burete care absoarbe cunoștințe. Părintele are datoria de a-l educa, cât mai bine, pentru că, greșelile pe care le fac ei în educația copilului lor, se vor vedea mai târziu.

Copilul este oglinda părinților lui, este mândria lor, dar și rușinea lor poate. Nu de multe ori copilul îi ia ca exemple, așa că unii ce văd acasă aia fac. Poate și când devin părinți la rândul lor, fac aceleași greșeli pentru că așa au fost crescuți ei, așa e normalul lor.

Dar atunci când ajung pe băcile școlii, întâlnesc alți oameni care continuă sau schimbă anumite lucruri, în legătură cu comportamentul copilului. Nu de multe ori, un profesor sau doamna dirigintă își pune amprenta pe personalitatea elevilor. Aceștia îi caută cu plăcere după ce devin adulți, pentru a le mulțumi pentru felul în care s-au dezvoltat.

Un diriginte cunoaște clasa de elevi și este părtaș la dezvoltarea lor, la schimbările care survin o dată cu vârsta. Educația pe care o dă dirigințele nu numai prin orele de dirigenție, îi ajută să se cunoască mai bine ca persoane, să lege prietenii, să respecte pe cei din jurul lor și să prindă aripi ca să zboare spre noi orizonturi. Nu de multe ori, un profesor sau un diriginte cunoaște mai bine problemele unor elevi, mai bine decât părinții, care din diferite motive, nu au timp pentru copii lor.

Poate că meseria de profesor, dar și cea de părinte este una grea, dar îți aduce satisfacții când știi că ai contribuit la dezvoltarea unui om.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. ILEANA MOLDOVAN

CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ, SIGHETU MARMAȚIEI

"Educația nu este pregătirea pentru viață, educația este viața însăși." (John Dewey)

"Familia este școala în care ești deopotrivă profesor și elev." (Ioan Gyuri Pascu)

"Menirea firească a școlii nu e să dea învățătură, ci să deștepte cultivând destoinicirile intelectuale în inima copilului, trebuința de a învăța toată viața." (Ioan Slavici)

EDUCAT și NEEDUCAT!

- Bună ziua!
- Mulțumesc!
- Vă rog!

Sunt doar câteva dintre expresiile care ne fac să emitem judecăți cu privire la modul în care este crescut copilul. Și uneori auzim sau rostim, deseori gândim „*Este bine educat*” sau “*Nu l-au educat deloc*”, “*Are/Nu are cei 7 ani de acasă*”. Bineînțeles sunt expresii deduse după un anumit tip de comportament, care lasă posibilitatea interpretării relaționării din mediul familial.

EDUCAȚIA

În latină *educō-educare* are sensul de "a alimenta", "a îngriji", "a crește" iar *educō-educere* înseamnă "a duce", "a conduce", "a scoate".

Dicționarul explicativ al limbii române definește termenul de educație drept "ansamblul de activități orientate spre formarea și dezvoltarea trăsăturilor intelectuale, morale și fizice ale oamenilor". (I.Oprea, 2007)

Educația este un fel de *instruire* și poate fi privită din perspective diverse, dar scopul tuturor acțiunilor este dezvoltarea persoanei, a individului indiferent de vârsta acestuia sau de nivelul vizat. Acțiunile de educare pot fi structurate urmărind atingerea unor obiective și atunci cadrul este unul formal, reprezentative fiind, în acest sens instituțiile de învățământ. De asemenea nu putem omite influențele educative ale activităților desfășurate sub cupola nonformalului precum și cele aparținând contextului informal. În tot mai multe domenii se consideră că este nevoie de educație, de pregătire, astfel că se derulează activități de învățare specifice printre acestea numărându-se: educația pentru pace, ecologică, demografică, pentru drepturile omului etc..

În general educația este plasată ca fiind realizată la școală sau în familie, acestea fiind mediile în care copilul și-ar petrece cel mai mult timp.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

Ce anume învață un copil în familie?

Cum îl ajută în viitor ceea ce învață?

Familia este locul care, în condiții optime, oferă individului dragoste, siguranță, valori, norme de conduită și relaționare cu ceilalți. Toate acestea sunt asociate termenului de educație. În condițiile unei societăți în care părinții se străduiesc să asigure cele necesare traiului se ridică întrebarea: Cât timp ar trebui să aloce părinții în familie pentru educația copiilor? Ce trebuie să-i învețe și când? De ce să-i mai învețe unele lucruri? Oricum vor merge la grădiniță, la școală și vor învăța acolo.

Trebuie să ne gândim la familie ca locul în care copilul are parte de primele experiențe de viață. Aici aude primul salut și tot aici îl învață - *Bună dimineața prințesa mea, frumoasa mea, puișorul meu ...*, aici învață respectul, recunoștința – mulțumind copilului pentru mici servicii (ți-a dat o jucărie, un obiect) va învăța și el să mulțumească. Când părintele recunoaște în fața copilului că a greșit nu este o slăbiciune, de fapt îl învață că oricine poate greși dar trebuie să fim corecți. În acest proces, al educației copiilor la diferite vârste, părinții constată adesea că sunt nevoiți să se autoeduce pentru a putea oferi indicii clare cu privire la valorile, comportamentele care doresc a fi însușite de către aceștia. De fapt părinții sunt *primul model* pentru copii, ei educă și în același timp trebuie să ofere climatul familial, acea oază de dragoste, siguranță,

încredere etc. Această listă a activităților, care sunt practic derularea vieții de zi cu zi în familie și au valențe educative, consider că este esențială, fără limite și cu o anumită individualitate pentru fiecare familie.

Și dacă ne întrebăm: *La ce folosesc toate acestea?*, cu siguranță sunt temelia, cufărul magic sau cum dorește fiecare sa-i spună, pentru tot ce urmează a fi clădit în delicatul proces al modelării copilului spre statusul social specific fiecărei perioade de viață. Astfel suntem bebeluși mici și mari, preșcolari – grădinița, școlari mici – clasele primare, școlari mari – gimnaziu, liceeni și studenți. Pe parcursul fiecărei perioade avem anumite roluri în societate iar finalizarea studiilor atrage după sine integrarea profesională, ocuparea unui loc de muncă, întemeierea unei familii, existând anumite diferențe de la caz la caz.

EDUCAȚIA LA ȘCOALĂ

Școala este o continuare sau o consolidare și diversificare a educației începută în familie, iar pentru unii elevii proveniți din familii dezorganizate sau medii defavorizate constituie premisele dezvoltării acestora.

Învățătorii și profesorii sunt, nu doar cei care transmit anumite informații conform programei specifice unei discipline ci și modele pentru elevi prin vorbire, comportament, valori împărtășite. Profesorul, la fel ca părintele, se educă pe sine educându-și elevii deoarece este nevoie de răbdare, creativitate, înțelegere, dragoste, adaptabilitate etc. pentru a răspunde nevoilor acestora. Educația școlară nu se rezumă la transmiterea și însușirea unui set de cunoștințe conform programelor școlare ci urmărește dezvoltarea elevului pe toate palierele pentru a putea deveni un membru activ în societate. Având în vedere evoluția și permanenta schimbare a lucrurilor este important ca elevii să învețe adaptarea la schimbare, mediul școlar prin simplitate și complexitate fiind cel mai propice unei astfel de învățări.

Scopul educației școlare este de a pregăti elevii în vederea integrării sociale și profesionale, fapt pentru care se urmărește formarea unor competențe – deprinderi, abilități, aptitudini, cunoștințe – necesare pentru a corespunde cerințelor existente în societate la un moment dat.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI

Privită în ansamblul ei educația unei persoane începe la nașterea acesteia, poate chiar înainte de naștere și se termină la încheierea vieții. Permanent, în fiecare etapă din viață suntem obiectul educației și autoeducației indiferent de forma acesteia.

Educația realizată în cadrul instituțiilor școlare prin activități instructiv-educative contribuie într-un mod semnificativ, alături de ceilalți factori implicați, la dezvoltarea armonioasă a copilului.

Educația nu trebuie privită ca pe o acțiune rigidă cu un set de sarcini derulate după niște reguli stricte și intervale orare bine precizate. Practic educația atât în familie cât și la școală este o parte a vieții în care copiii învață fără a fi obligați, este ca un mediu care își lasă amprenta fără a simți puterea modelatoare a acestuia.

Importanța educației, *a educației de calitate*, indiferent de locul sau modul în care se desfășoară este ca strălucirea unui diamant.

Bibliografie:

1. Cucuș, C., (2006), *Pedagogie*, Ed. Polirom, Iași;
2. Oprea, I., Radu, R., Zăstroiu, V., (2007), *Noul dicționar universal al limbii române*, Ed. Litera Internațional, București;
3. <http://orasulciteste.ro/articol/citate-despre-educatie> accesat la 18.02.2022

ABORDAREA INTEGRATĂ LA VÂRSTE MICI

PROF. MOLDOVAN IONELA

COLEGIUL TEHNOLOGIC SPIRU HARET, PIATRA NEAMȚ

Progresul uimitor al civilizației contemporane, explozia informațională, se resimt și în învățământul preșcolar românesc, acesta cunoscând, în ultimul deceniu, o continuă transformare și dezvoltare sub aspectul conținutului, metodologiei și strategiei didactice. Astfel au apărut noi concepte de o deosebită importanță în activitatea cadrelor didactice: „educația timpurie”, „educația centrată pe copil”, „învățarea prin descoperire”, „inteligența emoțională”, „parteneriat educațional”.

Tipuri de activități integrate

- I. Activitate didactică de sine stătătoare, având conținuturi integrate, care articulează armonios conținuturi referitoare la două sau mai multe domenii experiențiale. Durata unei astfel de activități va fi aceea a unei activități didactice din grădiniță, conform vârstei copiilor.
- II. Activitate integrată care include mai multe secvențe didactice – situații de învățare ale căror conținuturi (ale două sau ale mai multor domenii experiențiale sau categorii de activitate) se articulează în jurul unui nucleu de integrare curri-cu-lară. O astfel de activitate didactică integrată se va desfășura pe parcursul duratei de timp dedicate activităților comune.
- III. Program de activitate integrată având conținuturi articulate în jurul unui nucleu de integrare curriculară, care cuprinde o parte sau toate activitățile comune ale zilei și o parte sau toate activitățile alese.

Caracteristicile definitorii ale unei activități integrate

Finalitățile activității integrate sunt selectate din listele de obiective cadru și de referință ale domeniilor experiențiale, iar obiectivele operaționale vor constitui un set unitar și restrâns de 4-5 obiective, cu referire directă la experiențele de învățare vizate.

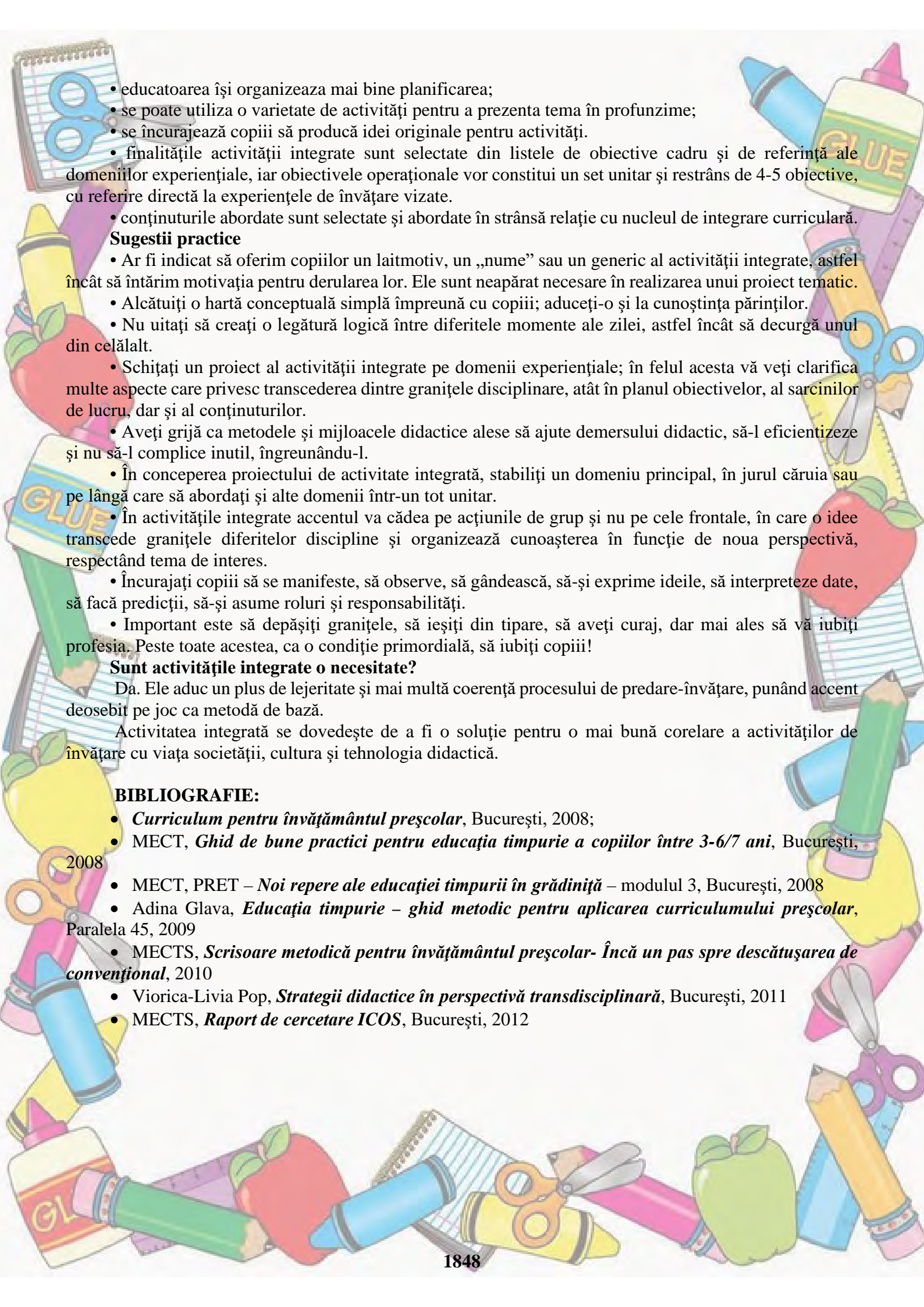
Conținuturile abordate sunt selectate și abordate în strânsă relație cu nucleul de integrare curriculară. Într-o situație în care tema săptămânii este „Animale sălbatice”, iar tema activității integrate este „Proiectarea unei grădini zoologice pentru orașul nostru”, conținuturile didactice vehiculate vor proveni din domeniile experiențiale: Științe, Om și societate și, eventual, din domeniul estetic și creativ, dar se vor selecta acele conținuturi și activități care vor contribui la îndeplinirea cerințelor impuse de tema activității integrate. De exemplu, alcătuirea proiectului grădini zoologice, cu vizualizarea spațiului și a accesoriilor necesare pentru găzduirea fiecărui tip de animal, discutarea și decizia privind vecinătățile, spațiile de vizitat, hrana necesară, formularea regulilor de comportament pentru vizitatori, estimarea costurilor biletelor etc.

Fiecare dintre situațiile de învățare proiectate și desfășurate în cadrul activității integrate contribuie la explicitarea, analiza, rezolvarea temei activității.

Activitatea integrată include valențele formative ale curriculumului integrat ca model de proiectare curriculară. În situația descrisă în exemplul de mai sus, copiii vor fi încurajați să caute informații privind dimensiunile, habitatul, comportamentul, hrana unor animale sălbatice care vor fi găzduite în grădina zoologică, să propună mai multe variante de organizare a grădini zoologice, pe care să le illustreze cu material intuitiv (gărdulețe, cuști construite din cutii de carton sau cuburi, animale în miniatură etc.).

Avantajele activităților integrate în grădiniță

- cunoștințele devin mai profunde și solide;
- se pot identifica mai ușor relațiile dintre idei și concepte;
- se pot face corelații între temele abordate în grădiniță și cele din afara ei;
- preșcolarii parcurg teme care-i interesează și le pot studia mai mult timp;
- se încurajează comunicarea;
- se rezolvă sarcini prin cooperare;
- se formează sentimentul de apartenență la grup;
- devin mai responsabili în procesul învățării.
- se stimulează interesul pentru abordarea unor noi conținuturi și metode;

- educatoarea își organizează mai bine planificarea;
- se poate utiliza o varietate de activități pentru a prezenta tema în profunzime;
- se încurajează copiii să producă idei originale pentru activități.
- finalitățile activității integrate sunt selectate din listele de obiective cadru și de referință ale domeniilor experiențiale, iar obiectivele operaționale vor constitui un set unitar și restrâns de 4-5 obiective, cu referire directă la experiențele de învățare vizate.

- conținuturile abordate sunt selectate și abordate în strânsă relație cu nucleul de integrare curriculară.

Sugestii practice

- Ar fi indicat să oferim copiilor un laitmotiv, un „nume” sau un generic al activității integrate, astfel încât să întărim motivația pentru derularea lor. Ele sunt neapărat necesare în realizarea unui proiect tematic.

- Alcătușiți o hartă conceptuală simplă împreună cu copiii; aduceți-o și la cunoștința părinților.

- Nu uitați să creați o legătură logică între diferitele momente ale zilei, astfel încât să decurgă unul din celălalt.

- Schițați un proiect al activității integrate pe domenii experiențiale; în felul acesta vă veți clarifica multe aspecte care privesc transcenderea dintre granițele disciplinare, atât în planul obiectivelor, al sarcinilor de lucru, dar și al conținuturilor.

- Aveți grijă ca metodele și mijloacele didactice alese să ajute demersului didactic, să-l eficientizeze și nu să-l complice inutil, îngreunându-l.

- În conceperea proiectului de activitate integrată, stabiliți un domeniu principal, în jurul căruia sau pe lângă care să abordați și alte domenii într-un tot unitar.

- În activitățile integrate accentul va cădea pe acțiunile de grup și nu pe cele frontale, în care o idee transcede granițele diferitelor discipline și organizează cunoașterea în funcție de noua perspectivă, respectând tema de interes.

- Încurajați copiii să se manifeste, să observe, să gândească, să-și exprime ideile, să interpreteze date, să facă predicții, să-și asume roluri și responsabilități.

- Important este să depășiți granițele, să ieșiți din tipare, să aveți curaj, dar mai ales să vă iubiți profesia. Peste toate acestea, ca o condiție primordială, să iubiți copiii!

Sunt activitățile integrate o necesitate?

Da. Ele aduc un plus de lejeritate și mai multă coerență procesului de predare-învățare, punând accent deosebit pe joc ca metodă de bază.

Activitatea integrată se dovedește de a fi o soluție pentru o mai bună corelare a activităților de învățare cu viața societății, cultura și tehnologia didactică.

BIBLIOGRAFIE:

- *Curriculum pentru învățământul preșcolar*, București, 2008;
- MECT, *Ghid de bune practici pentru educația timpurie a copiilor între 3-6/7 ani*, București, 2008
- MECT, PRET – *Noi repere ale educației timpurii în grădiniță* – modulul 3, București, 2008
- Adina Glava, *Educația timpurie – ghid metodic pentru aplicarea curriculumului preșcolar*, Paralela 45, 2009
- MECS, *Scrisoare metodică pentru învățământul preșcolar- Încă un pas spre descătușarea de convențional*, 2010
- Viorica-Livia Pop, *Strategii didactice în perspectivă transdisciplinară*, București, 2011
- MECS, *Raport de cercetare ICOS*, București, 2012

COPILUL ȘI ROLUL PĂRINȚILOR ÎN „CEI 7 ANI DE ACASĂ”

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR : MOLDOVAN MELINDA

LT „GELU VOIEVOD” GRĂDINIȚA PP GILĂU

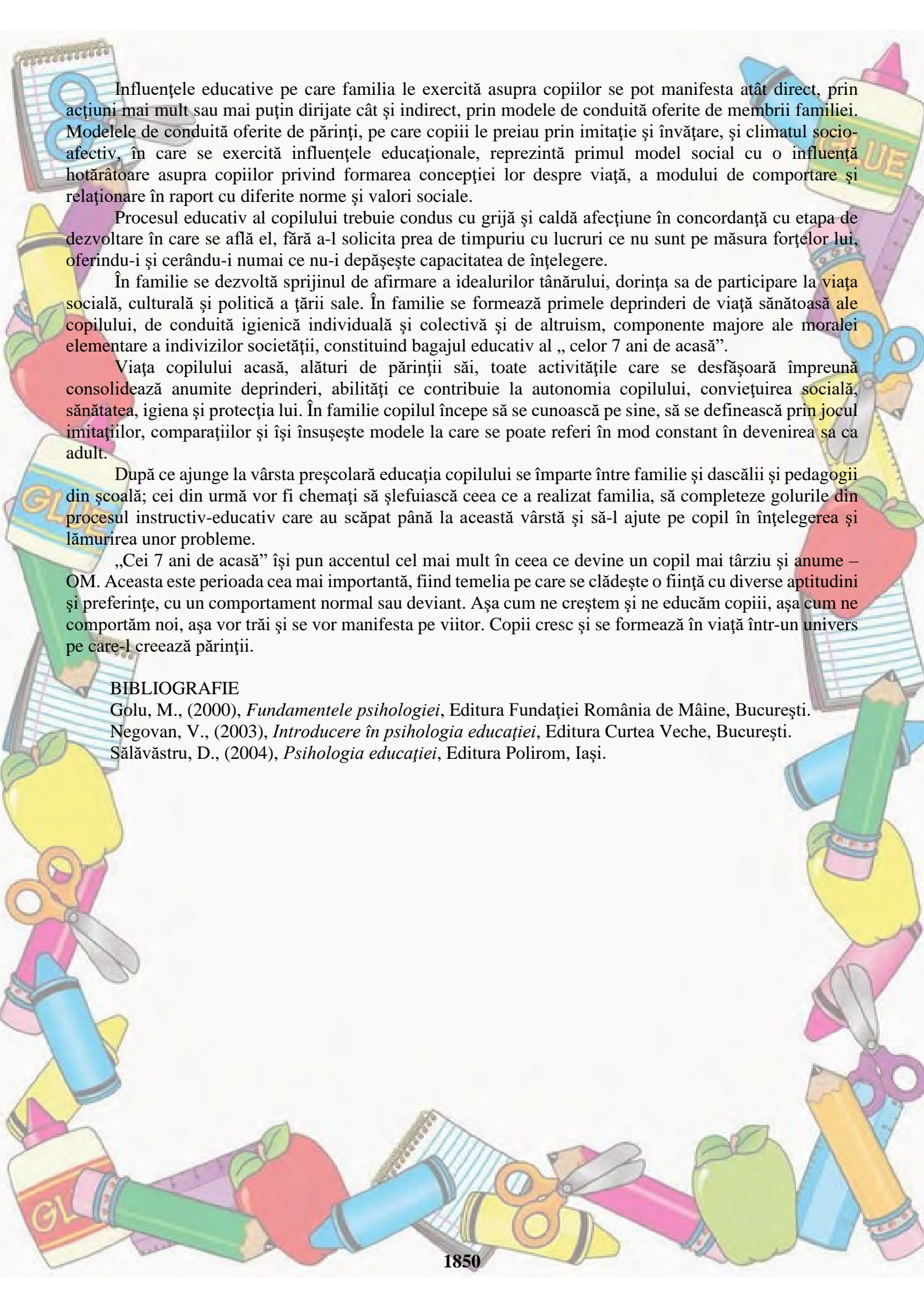
Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Familia în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere.

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de acesta până la șapte ani, fiind determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară, fiind, în primul rând, cadrul existenței biofizice al dezvoltării copilului, principalul obiectiv al familiei trebuie să fie, păstrarea sănătății, creșterea normală și călirea organismului. Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltării fizice armonioase înseamnă asigurarea unui program zilnic care trebuie să respecte orele de somn, activitate, joc, plimbare, masă. Dar copilul nu are nevoie numai de adăpost, hrană și haine, familia și căminul reprezintă pentru copil și “școala primilor ani” în care se pun bazele viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care îl vor defini ca om întreg, ca persoană cu statut social. Părinții reprezintă primii mentori reali în viața copilului, furnizându-i primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și din societate, primele sfaturi, norme și reguli de conduită. Creșterea și educarea copilului, ceea ce înseamnă “bun” pentru el, se află într-o dinamică permanentă de la o cultură la alta, de la o perioadă la alta. Părinții trebuie să devină conștienți de influența pe care o exercită în viața copilului, să cunoască că educația dată propriului copil este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de celelalte, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Începând cu primii ani de viață, copilul preia de la părinți gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament pozitive ca: sârguința, cinstea, politețea, sociabilitatea, inițiativa creatoare, dispoziția de colaborare. Toate acestea cer calm, înțelegere, răbdare, dragoste față de copil. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil să facă fapte bune. Pentru a descoperi binele trebuie să existe un cod de conduită bazat pe egală respectare atât de copil cât și de părinți. Dragostea de “bine”, de adevăr, are nevoie mai ales de acțiune, de descoperire a virtuților de către copil. Greșesc acei părinți, care îi interzic copiilor de a apuca, de a desface jucăriile, de a le pipăi, a le privi și chiar de a le izbi. Activismul precum și curiozitatea acută de a cerceta tot ce-l înconjoară trebuie stimulate, încurajate, înțelegând copilul ca pe o ființă autonomă. Cultivarea dragostei față de frumos se realizează tot în familie prin pregătirea bunului gust al copilului față de ținuta și locuința sa, precum și ea de frumusețea în comportare și relație cu cei din jur. Orice experiență de viață, orice relație afectivă vor fi resimțite în funcție de bazele oferite de familie. Familia reprezintă pentru copil structura socio-afectivă de bază, principala structură protectoare absolut necesară existenței lui.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. MOLDOVAN NICOLETA ALINA, TG. MUREȘ

Cuvântul *educație* derivă din termenul *educatio* – creștere, cultivare. Platon definea educația ca fiind „arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelor care dispun de ele.”

Educația este cartea noastră de vizită, valabilă atât în familie cât și în societate. Astfel, orice copil trebuie să treacă printr-un program educativ care să îi contureze personalitatea. Primii ani sunt esențiali în formarea caracterului copilului.

Educația se face în familie de timpuriu, aceasta fiind șansa oricărui copil pentru un bun început în viață. În ultimele decenii ale secolului trecut, educația timpurie se referea la educația primită înainte de școlarizarea copiilor, fiind cunoscută sub numele de educație preșcolară. În secolul XXI, educația timpurie a devenit o preocupare a țărilor care vor să se dezvolte. S-a introdus conceptul de educație pe tot parcursul vieții, precum și ideea că educația începe de la naștere. Studiile au arătat că educația timpurie este esențială în pregătirea copiilor pentru a avea succes în școală. Ea reduce riscul problemelor de sănătate mentală socio-emoțională. Astfel, copilul trebuie învățat să fie deschis interpretărilor și gândirii critice. Dacă părinții folosesc și valorifică educația timpurie, copiii vor avea o încredere mai mare în învățători / profesori și vor dezvolta mai ușor relații sociale cu colegii.

Educația timpurie trebuie să țină cont de faptul că fiecare copil este unic, de particularitățile de vârstă și cele individuale. Educația influențează dezvoltarea fizică, dezvoltarea psiho-socială și dezvoltarea cognitivă.

Părinții și profesorii trebuie să țină cont de faptul că principalul beneficiar al educației este copilul. Pentru a se ajunge aici, e nevoie de o comunicare sinceră. Părinții și profesorii nu trebuie să ascundă nimic din ceea ce observă în legătură cu comportamentul copiilor. Dar, în ceea ce privește profesorul, el nu trebuie să pună etichete sau să împartă sancțiuni. Înainte de a-și da cu părerea profesorul despre cum trebuie crescut un copil, se ocupă de el părinții sau bunicii.

Astfel, „oricât de amplă și de sofisticată ar fi educația realizată de către școală, nu se pot neglija în nici un caz cei șapte ani de acasă...” (Constantin Cuceș)

„Copiii se dezvoltă la adevăratul lor potențial atunci când se simt fericiți și siguri de întreaga dragoste a adulților.”

Bibliografie :

- 1.Nicola, I. (1996), *Tratat de pedagogie scolara*, Ed. Didactica si Pedagogica, Bucuresti
- 2.Cuceș, C. (2008), *Științele educației. Structuri, continuturi, tehnici*, Ed. Polirom, Iasi
- 3.educatiatimpurie.net

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

INV. MOLDOVANU CRISTINA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1

TODIREȘTI, JUD. IAȘI

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite (conștient sau nu!) o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândete, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Dincolo de sincopile sistemului de învățământ, există atât de mulți oameni cu vocație, gata să-și ofere suportul și expertiza pentru rezolvarea provocărilor. Aceasta este o chemare la responsabilitate: ceea ce sădești în copilul tău de timpuriu va fi potențat și dezvoltat de școală, dependent de implicarea ta. Mai târziu, adultul format va fi o valoare pentru societate, un om cu simț civic, responsabil și moral... sau nu. La nivel micro, cum arată familia, așa arată și școala, iar la nivel macro, cum arată școala, așa arată și țara. În esență este vorba despre interdependență, conectare. Suntem dependenți unii de alții: școala nu poate să-și atingă scopurile fără susținerea familiei și invers.

Mai presus de formarea unor competențe de calcul matematic și analiză a unui text, principiile din spatele instituției în care învață copiii noștri ar trebui să fie cunoscute și folosite ca etalon în evaluarea performanțelor școlilor și cadrelor didactice, deoarece ele se axează și pe formarea unei conduite de viață, atât de necesară. Nicolae Steinhardt scrie: „Încep să-mi dau seama că numai caracterul importă. Convingerea politică, păreri filosofice, originea socială, credința religioasă nu sunt decât accidente: doar caracterul rămâne după filtrările produse de anii de pușcărie, ori de viață”.

Închei spunând că poți să finalizezi patru facultăți și să ai la activ trei doctorate. Nu sunt atât de relevante ca cei șapte ani de acasă, ca a ști să te respecti pe tine și pe cei din jur, nu sunt atât de relevante ca a te purta cu demnitate, conform principiilor și valorilor tale, ca a avea o identitate stabilă și un simț al coerenței în acțiunile tale.

PARTENERIATUL DINTRE ȘCOALĂ ȘI FAMILIE – O NECESITATE

PROF. ÎN ÎNV. PRIMAR, MOLDOVEANU MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „B. P. HASDEU”,
MUNICIPIUL CÂMPINA, JUDEȚUL PRAHOVA

Familia este celula de bază a societății care, de-a lungul timpului, în orice orânduire socială, a fost și este și va fi leagănul copilăriei, este prima comunitate cu care copilul vine în contact și locul unde începe procesul de educare a acestuia.

Familia are ca principală funcție creșterea și educarea copiilor, asigurarea existenței materiale și a climatului afectiv și moral necesar dezvoltării personalității lor. Atmosfera afectivă din familie influențează mult dezvoltarea psihică a copilului mic. În familie sunt puse bazele comportamentului social, se învață limbajul, se formează sentimente, aptitudini, trăsături de voință și caracter.

Ca urmare a modificărilor survenite în societatea actuală se constată că părinții se dedică tot mai mult profesiei alese, de cele mai multe ori din motive mai mult financiare și neglijează prezența copilului în familie. Mulți dintre ei consideră că asigurarea unui trai mai mult decât decent poate suplini prezența lor alături de copil și lasă latura educațională unei terțe persoane - bunici, bone. Ulterior, odată cu atingerea vârstei școlarității, întreaga răspundere a educației este lăsată în grija sistemului educațional - grădiniță, școală. În acest context școlii îi revine rolul de a găsi soluții de a atrage familia pentru a sprijini elevul și implicit demersul educativ.

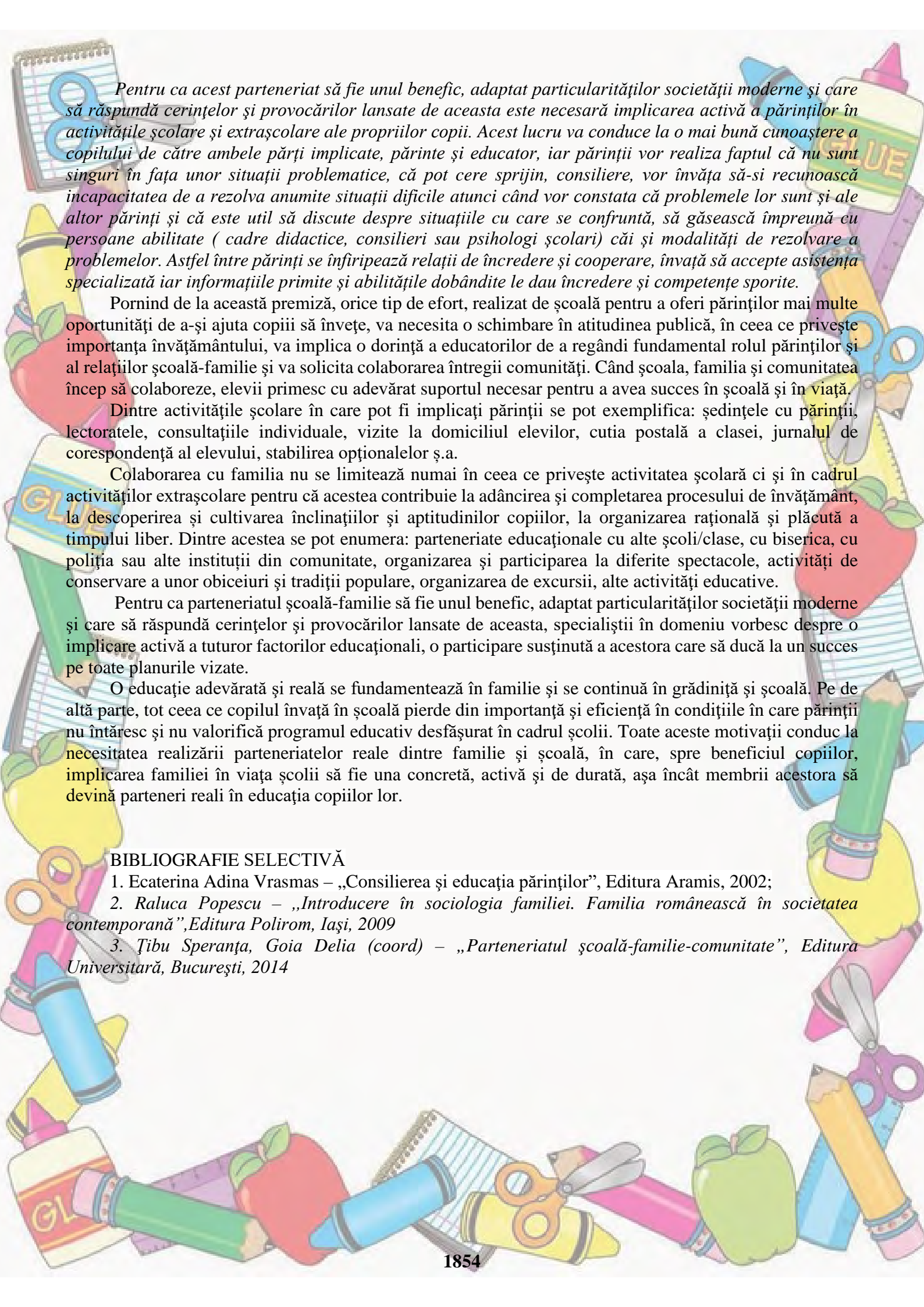
În realizarea unei educații de calitate un rol deosebit de important îl are colaborarea dintre cele două medii educative - familie și școală. Familia, oricât de mult ar încerca, nu poate, fără ajutorul școlii, să perfecționeze ființa umană astfel încât să corespundă exigențelor societății moderne, după cum nici școala nu și-ar putea atinge obiectivele propuse fără o educație timpurie în familie.

Viața de familie, determinată de situația socială și culturală a părinților, de accesul la mass-media, de specificul relațiilor extrafamiliale și conținutul acestora, de felul cum se gospodăresc resursele financiare, de tradițiile și mentalitățile locale și entice, are o importanță hotărâtoare pentru formarea copilului. Indiferent de vârstă, este foarte important ca părinții să-i ofere copilului modele pozitive, demne de urmat. E necesar ca ei să cunoască și să direcționeze domeniul de interese ale copilului, să-i supravegheze preocupările, cercul de prieteni, să-i ofere exemple pozitive de comportament. Modelele de conduită oferite de părinți, calitatea afectivă a căminului familial, creează condiții favorabile pentru afirmarea și formarea unei personalități, apte a se integra eficient în societate.

La rândul său, școala, trebuie să își asume responsabilitatea pregătirii, instruirii și formării partenerilor sociali, a părinților dar și a celorlalți membri ai comunității, astfel încât aceștia să dobândească abilitățile necesare în vederea implicării active în educația copiilor

Odată început parcursul educațional în creșă sau grădiniță, cadrele didactice fac demersuri susținute în a atrage familia spre mediul educațional și a o implica în activitățile sale specifice, astfel încât premisele colaborării ulterioare să fie bine fundamentate. O bună cunoaștere a copilului, a nevoilor sale, a modului în care reacționează în diferite situații etc., vor ajuta întotdeauna educatorul să îi ofere o educație particularizată, pliată pe nevoile sale. Pe de altă parte, informarea familiei în legătură cu diferite aspecte specifice procesului educativ, vor ajuta familia să asigure continuitatea intervenției de natură educațională, aducând astfel, cei doi actori educaționali, unul alături de celălalt în sprijinirea formării, dezvoltării personale a viitorului adult.

Intrarea copilului în clasa pregătitoare este un nou prag dificil de depășit atât pentru copil cât și pentru părinte. Un nou colectiv, un nou spațiu ambiental, noi reguli, un nou cadru didactic, coordonator, teama de necunoscut reprezintă tot atâtea motive de îngrijorare pentru părinte. Este necesar ca încă de la început să se regleze anumite aspecte și să se stabilească anumite căi de colaborare școală-familie. Acest lucru impune necesitatea realizării unui parteneriat școală - familie care să aibă ca scop fundamental integrarea deplină a școlii în comunitate.

Pentru ca acest parteneriat să fie unul benefic, adaptat particularităților societății moderne și care să răspundă cerințelor și provocărilor lansate de aceasta este necesară implicarea activă a părinților în activitățile școlare și extrașcolare ale propriilor copii. Acest lucru va conduce la o mai bună cunoaștere a copilului de către ambele părți implicate, părinte și educator, iar părinții vor realiza faptul că nu sunt singuri în fața unor situații problematice, că pot cere sprijin, consiliere, vor învăța să-și recunoască incapacitatea de a rezolva anumite situații dificile atunci când vor constata că problemele lor sunt și ale altor părinți și că este util să discute despre situațiile cu care se confruntă, să găsească împreună cu persoane abilitate (cadre didactice, consilieri sau psihologi școlari) căi și modalități de rezolvare a problemelor. Astfel între părinți se înfiripează relații de încredere și cooperare, învață să accepte asistența specializată iar informațiile primite și abilitățile dobândite le dau încredere și competențe sporite.

Pornind de la această premiză, orice tip de efort, realizat de școală pentru a oferi părinților mai multe oportunități de a-și ajuta copiii să învețe, va necesita o schimbare în atitudinea publică, în ceea ce privește importanța învățământului, va implica o dorință a educatorilor de a regândi fundamental rolul părinților și al relațiilor școală-familie și va solicita colaborarea întregii comunități. Când școala, familia și comunitatea încep să colaboreze, elevii primesc cu adevărat suportul necesar pentru a avea succes în școală și în viață.

Dintre activitățile școlare în care pot fi implicați părinții se pot exemplifica: ședințele cu părinții, lectoratele, consultațiile individuale, vizite la domiciliul elevilor, cutia postală a clasei, jurnalul de corespondență al elevului, stabilirea opțiunilor ș.a.

Colaborarea cu familia nu se limitează numai în ceea ce privește activitatea școlară ci și în cadrul activităților extrașcolare pentru că acestea contribuie la adâncirea și completarea procesului de învățământ, la descoperirea și cultivarea înclinațiilor și aptitudinilor copiilor, la organizarea rațională și plăcută a timpului liber. Dintre acestea se pot enumera: parteneriate educaționale cu alte școli/clase, cu biserica, cu poliția sau alte instituții din comunitate, organizarea și participarea la diferite spectacole, activități de conservare a unor obiceiuri și tradiții populare, organizarea de excursii, alte activități educative.

Pentru ca parteneriatul școală-familie să fie unul benefic, adaptat particularităților societății moderne și care să răspundă cerințelor și provocărilor lansate de aceasta, specialiștii în domeniu vorbesc despre o implicare activă a tuturor factorilor educaționali, o participare susținută a acestora care să ducă la un succes pe toate planurile vizate.

O educație adevărată și reală se fundamentează în familie și se continuă în grădiniță și școală. Pe de altă parte, tot ceea ce copilul învață în școală pierde din importanță și eficiență în condițiile în care părinții nu întăresc și nu valorifică programul educativ desfășurat în cadrul școlii. Toate aceste motivații conduc la necesitatea realizării parteneriatelor reale dintre familie și școală, în care, spre beneficiul copiilor, implicarea familiei în viața școlii să fie una concretă, activă și de durată, așa încât membrii acestora să devină parteneri reali în educația copiilor lor.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. Ecaterina Adina Vrasmas – „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, 2002;
2. Raluca Popescu – „Introducere în sociologia familiei. Familia românească în societatea contemporană”, Editura Polirom, Iași, 2009
3. Țibu Speranța, Goia Delia (coord) – „Parteneriatul școală-familie-comunitate”, Editura Universitară, București, 2014

ROLUL EDUCATIEI IN ADAPTAREA PRESCOLARILOR LA VIATA COTIDIANA

ED. MOLNAR FLORINA

„...Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă- mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă- mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume.” (Din Child’ s Appeal, Mamie Gene Cole)

Viitorul omenirii depinde de modul în care copilul este pregătit azi pentru a avea o viață individuală și colectivă potrivit idealurilor sale. Bazele forțelor creatoare ale omenirii încep să se așeze în perioada prescolară. Toate formele de organizare și desfășurare a procesului instructiv educativ în grădiniță sunt strâns legate între ele și concurează spre finalitățile învățământului prescolar. În acest context, un loc important îl ocupă activitatea de educație pentru societate ce vizează urmărirea obiectivelor cadru și realizarea obiectivelor de referință specifice pe grupe de vârstă atât în cadrul unor activități special proiectate, cât și în toate celelalte activități ale programei din grădiniță.

Educația pentru societate este un proces complex și de durată ce se desfășoară pe baza unor obiective clare și anume:

- Cunoașterea și respectarea normelor de comportare în societate, educarea abilităților de a intra în contact cu ceilalți
- Educarea trăsăturilor pozitive de voință și caracter și formarea unei atitudini față de sine și față de ceilalți
- Cunoașterea unor elemente de istorie, geografie, religie, care definesc portretul spiritual al poporului român

Influențele se exercită asupra copilului, mai întâi prin familie și, mai ordonat și sistematic, cu ajutorul instituției de învățământ, prin viața socială în ansamblu.

Intrarea în grădiniță este, pentru copilul prescolar, un eveniment social important. Procesul adaptării la noua situație nu este ușor. Grădinița este un cadru grupal mai larg decât familia, ceea ce presupune o integrare în colectiv, o însușire de cunoștințe care reflectă normele, principiile și regulile de comportare socială.

Copilul prescolar posedă un stoc de informații și conduite în domeniul socializării, de adresări și forme de comunicare nuanțate față de diferitele persoane cu care copilul; intră în contact. El cunoaște și câteva reguli de politetă: știe să spună mulțumesc, bună ziua sau sărute mâna persoanelor mai în vârstă.

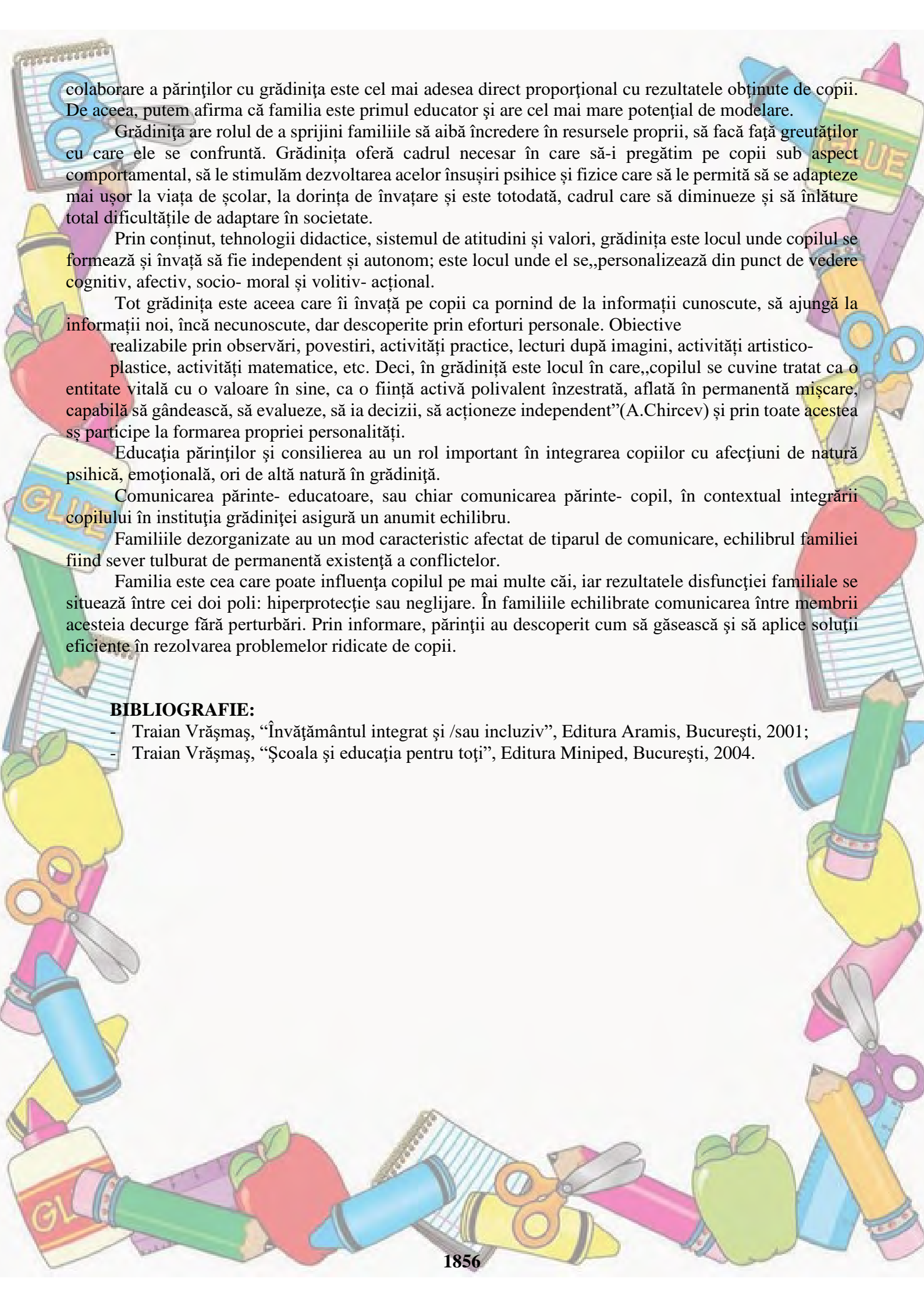
Obiectivele educației pentru societate se realizează atât în cadrul jocurilor și activităților libere, creative la alegerea copiilor, cât și în cadrul activităților comune.

În cadrul jocurilor și activităților libere, creative la alegerea copiilor, un grup sau un microgrup poate respinge sau primi alți membri, dacă aceștia respectă sau acceptă cadrul lui de referință dintr-un sistem de comportare și obligații.

Pentru formarea conduitei altruiste și a capacității de apreciere a acestei conduite putem organiza o variantă a jocului de-a grădinița. Copilul este pus în situația ca de dragul jocului acceptat de el să dea altuia obiectul preferat. Se creează situația luptei dintre necesitatea de a se supune față de regulă ce decurge din rol și dorința firească, de moment, dintre trebuința posesiunii și cea a cooperării, dintre conduita altruistă și cea egoistă. Fetite care și-așumă rolul mamei trebuie să se despartă de păpușile lor și să accepte ca alte fetite să intre în posesiunea acestora.

Ținând seama de faptul că procesul instructiv educativ din grădiniță nu este un șablon, ci se bucură de multă flexibilitate putem profita de acest fapt pentru a planifica teme istorice și religioase când în săptămâna respectivă este o zi deosebită de o asemenea natură. Activitățile, jocurile, poeziile, povestirile au un pronunțat conținut moral, care sensibilizează afectiv copilul.

Angajarea și responsabilizarea familiei în educația copiilor este fundamentală pentru reușita participării în grădiniță. La orice copil, în mod particular la copiii cu dizabilități gradul de interes și de

colaborare a părinților cu grădinița este cel mai adesea direct proporțional cu rezultatele obținute de copii. De aceea, putem afirma că familia este primul educator și are cel mai mare potențial de modelare.

Grădinița are rolul de a sprijini familiile să aibă încredere în resursele proprii, să facă față greutăților cu care ele se confruntă. Grădinița oferă cadrul necesar în care să-i pregătim pe copii sub aspect comportamental, să le stimulăm dezvoltarea acelor însușiri psihice și fizice care să le permită să se adapteze mai ușor la viața de școlar, la dorința de învățare și este totodată, cadrul care să diminueze și să înlăture total dificultățile de adaptare în societate.

Prin conținut, tehnologii didactice, sistemul de atitudini și valori, grădinița este locul unde copilul se formează și învață să fie independent și autonom; este locul unde el se „personalizează din punct de vedere cognitiv, afectiv, socio- moral și volitiv- acțional.

Tot grădinița este aceea care îi învață pe copii ca pornind de la informații cunoscute, să ajungă la informații noi, încă necunoscute, dar descoperite prin eforturi personale. Obiective realizabile prin observări, povestiri, activități practice, lecturi după imagini, activități artistico-plastice, activități matematice, etc. Deci, în grădiniță este locul în care „copilul se cuvine tratat ca o entitate vitală cu o valoare în sine, ca o ființă activă polivalent înzestrată, aflată în permanentă mișcare, capabilă să gândească, să evalueze, să ia decizii, să acționeze independent”(A.Chircev) și prin toate acestea să participe la formarea propriei personalități.

Educația părinților și consilierea au un rol important în integrarea copiilor cu afecțiuni de natură psihică, emoțională, ori de altă natură în grădiniță.

Comunicarea părinte- educatoare, sau chiar comunicarea părinte- copil, în contextual integrării copilului în instituția grădiniței asigură un anumit echilibru.

Famiiliile dezorganizate au un mod caracteristic afectat de tiparul de comunicare, echilibrul familiei fiind sever tulburat de permanentă existență a conflictelor.

Familia este cea care poate influența copilul pe mai multe căi, iar rezultatele disfuncției familiale se situează între cei doi poli: hiperprotecție sau neglijare. În familiile echilibrate comunicarea între membrii acesteia decurge fără perturbări. Prin informare, părinții au descoperit cum să găsească și să aplice soluții eficiente în rezolvarea problemelor ridicate de copii.

BIBLIOGRAFIE:

- Traian Vrașmaș, “Învățământul integrat și /sau incluziv”, Editura Aramis, București, 2001;
- Traian Vrașmaș, “Școala și educația pentru toți”, Editura Miniped, București, 2004.

DE CE ESTE IMPORTANT SĂ VĂ IMPLICAȚI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI?

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR MOLNAR FLORINA

GRĂDINIȚA CU P.P. JUNIOR DEJ

Studiile arată că șansele copilului de a crește, de a se dezvolta și de a obține rezultate mai bune cresc pe măsură ce părinții sunt mai implicați în educația copilului. „Ceea ce fac părinții cu copiii acasă de-a lungul procesului de educație este mai important decât orice alt factor...” Desforges 2003

Părinții și familiile au cea mai mare influență asupra atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului. Un copil își petrece mai puțin de 20% din timp la școală și peste 80% din timp în compania părinților, a familiei și a altor membri ai comunității – de aceea este importantă colaborarea între părinți, școală și comunitate.

Cum vă puteți implica?

Părinții joacă un rol cheie în colaborarea cu școala pentru beneficiul educației copilului. Printre diferitele moduri în care vă puteți implica se numără a veni la școală pentru a lăsa sau a lua copilul, a fi prezent la sesiunile cu părinții, a participa la evenimentele școlare, a face voluntariat în clasă, a primi rapoarte, a împărtăși informații privitoare la sănătatea și bunăstarea copilului și a sărbători reușitele. Dar toate acestea reprezintă doar începutul. Implicarea înseamnă de asemenea să jucați un rol activ în educația copilului dumneavoastră acasă. În alte cuvinte, puteți avea un impact pozitiv prin:

- A încuraja copilul să aibă o atitudine pozitivă și curioasă cu privire la învățat în orice mediu, acasă, la școală și în comunitate
- A vă asigura de prezența la școală, punctualitate și respectarea unor obiceiuri pozitive
- A încuraja copilul să aibă interese variate ca de exemplu hobby-uri, activități extrașcolare și activități comunitare
- A lua parte în activitățile școlare în cât mai multe feluri posibile – prin a vă oferi abilitățile, timpul și prin a vă împărtăși preocupările
- A cere informații pentru dumneavoastră sau pentru educația copilului pentru a vă permite să îl/o susțineți
- A vorbi cu copilul despre viitorul, speranțele și visurile lui/ei.

Aspecte importante pentru ca colaborarea dintre comunitate părinți și școală să aibe rezultatul dorit în educația copilului sunt:

Comunicare

Comunicarea eficace este esențială pentru stabilirea unor relații pozitive

Sprijin pentru părinți

Meseria de părinte este una dintre cele mai importante și, de asemenea, una dintre cele mai dificile. Creșterea copiilor poate fi un rollercoaster fizic și emoțional. Este important să știți că aveți parte de sprijin, să vă simțiți apreciat/ă, încrezător/toare și să știți că aveți posibilitatea de a contribui la educația copilului dumneavoastră.

Învățarea împreună – acasă, la școală și în comunitate Pentru a vă putea ajuta copilul să reușească, trebuie să știți și să înțelegeți ce învață copilul dumneavoastră, cum învață și cum puteți să îl/o sprijiniți în vederea progresului. Învățarea împreună în familie este distractivă, încurajând și dezvoltând abilități pe care copilul le va folosi mai târziu în viață.

Luarea de decizii. Este foarte important ca școala să aibă un consiliu / o voce activă a părinților care să reprezinte și să ia în considerare punctul de vedere al părinților cu privire la orice aspect al vieții școlare.

Voluntariat Ca voluntar, reprezentați un model pozitiv pentru copii. Voluntariatul aduce beneficii pentru toată lumea – prin oferirea timpului, abilităților și cunoștințelor dumneavoastră, puteți sprijini și îmbunătăți calitatea educației oferite de către școală. De asemenea, voluntariatul vă oferă o perspectivă asupra modului de lucru al școlii și vă permite să deveniți un partener în educația copilului. Voluntariatul poate prezenta și oportunități pentru dezvoltarea de noi abilități și experiențe care pot fi benefice pentru propria dumneavoastră educație și dezvoltare.

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF INV. PRESCOLAR: MORAR AMALIA MIHAELA

ȘCOALA GIMNAZIALA NR. 1 POMEZEU

Familia joacă un rol foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

În această lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Pentru ca acest lucru să se realizeze este nevoie de implicarea familiei în educație. Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare formând o parte integrantă din procesul educațional.

Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment.

Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

În concluzie putem spune că atât familia, cât și școala contribuie la dezvoltarea armonioasă a unui copil, iar colaborarea dintre cele două este absolut necesară.

Bibliografie:

<https://edict.ro/familia-si-scoala-parteneri-in-educatia-copilului/>

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE, TEMELIA DEZVOLTĂRII PERSONALITĂȚII COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR MORARU CERASELA- CĂTĂLINA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ELENA CUZA” VASLUI

„Oricâte îndrumări s-ar da copiilor și oricâte lecții savante de bună creștere li s-ar ține zilnic, nimic nu va avea mai mare influență asupra conduitei lor ca societatea în care se află și purtarea celor din jur.”

John Locke

Trecând peste realitatea că nu prea mai există *cei 7 ani de-acasă*, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfacute nevoile fiziologice și sociale și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere. Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de acesta până la șapte ani, fiind determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară.

În familie se pun bazele viitoarei conștiințe a copilului, ale tuturor trăsăturilor care îl vor defini ca om întreg, ca persoană cu statut social. Părinții reprezintă primii mentori reali în viața copilului, furnizându-i primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și din societate, primele sfaturi, norme și reguli de conduită. Ei sunt primele exemple după care ei se ghidează. Agresiv sau liniștit, calm sau coleric, manierat sau nu, copilul va fi așa cum este și părintele. Puterea exemplului funcționează întotdeauna.

Copiii au mereu nevoie să fie apreciați, lăudați, încurajați și nu în ultimul rând iubiți. Dacă ei nu simt asta din partea părinților sau dacă nu simt că pentru părinții lor reprezintă cel mai important lucru, vor deveni frustrați mai târziu și le va lipsi încrederea în sine toată viața.

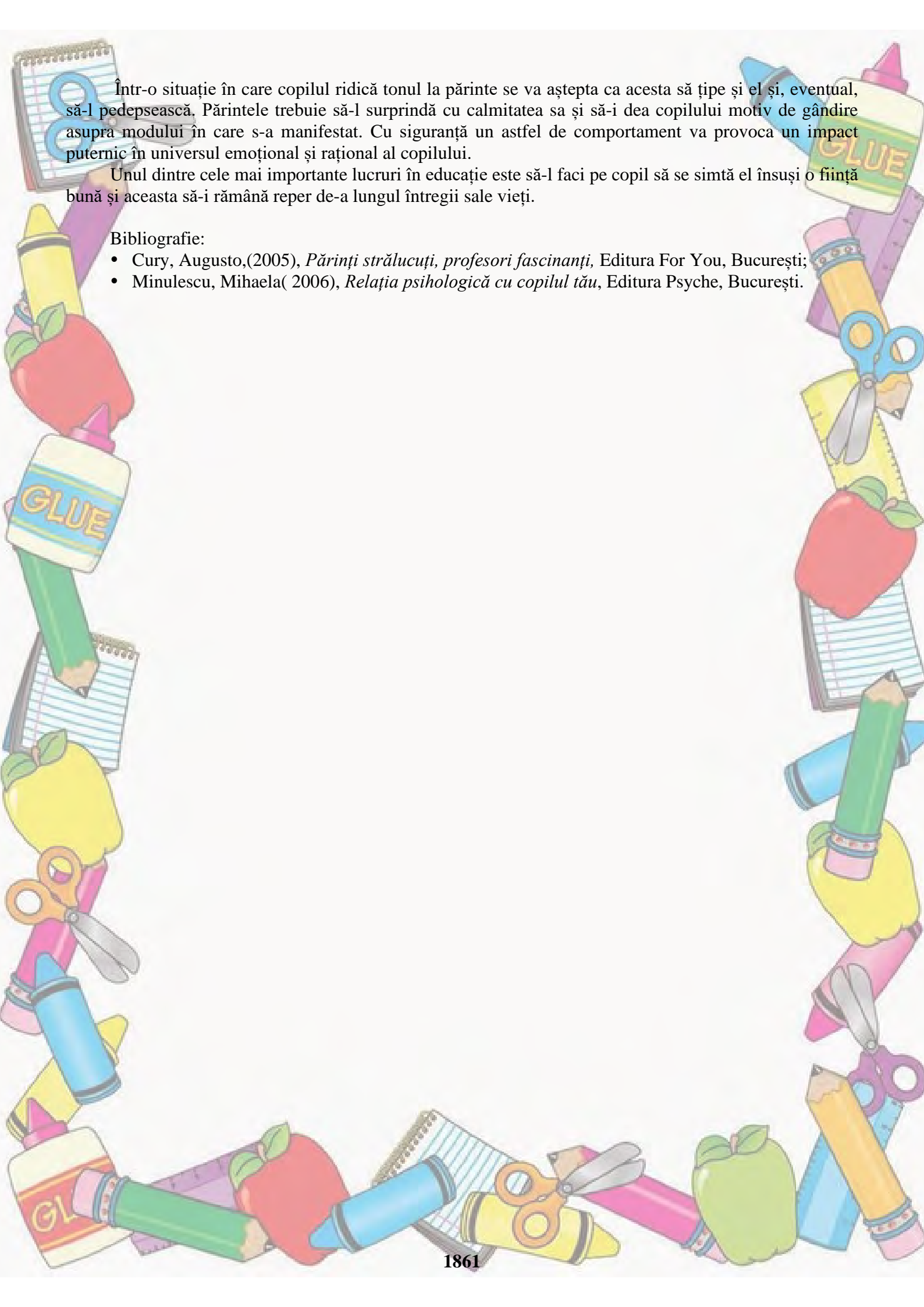
Educația se face cu multă răbdare, pas cu pas, dar mai ales prin puterea exemplului. Nu este suficient ca părintele să-i spună ce și cum să facă, ci trebuie ca acesta să fie primul care pune în practică anumite comportamente. În zadar îi va spune părintele copilului că nu este bine să lovească alți copii, dacă el de fiecare dată când aceștia greșesc îl lovește; în zadar îi va spune că e frumos să salute dacă nu l-a auzit pe el, pe părinte, salutând civilizată.

Copiii arhivează zilnic comportamentele părinților. Nu este suficient ca un părinte să spună copilului lucruri minunate, dacă au reacții dintre cele mai rele în fața lor: sunt intoleranți, agresivi, părtinitori și ascunși. Cu timpul se va crea o prăpastie emoțională între părinți și copii. A fi părinte înseamnă o bucurie enormă dar și o responsabilitate imensă.

Părinții sunt cei care trebuie să alimenteze personalitatea copilului, deprindere care face ca, în copiii lor, să se dezvolte spiritul de observație, sentimentul că sunt în siguranță, curajul, optimismul, capacitatea de a fi lider, de a depăși teama și de a preveni conflictele.

Personalitatea copilului trebuie „hrănită” cu înțelepciune și liniște. Un părinte inteligent îi va corecta greșelile copilului, dar, în același timp, îl va învăța pe copil cum să gândească. Această deprindere a părinților contribuie la dezvoltarea conștiinței analitice, a deprinderii de a gândi înainte de a acționa, a fidelității, cinstei, capacității de a pune întrebări și a responsabilității sociale.

Părinții nu trebuie să fie specialiști în a critica comportamente inadecvate, ci trebuie să fie specialiști în a-i face pe copii să gândească. Criticile repetate erodează în timp relația dintre părinte și copil. Părintele trebuie să fie capabil să aibă atitudini noi pentru aceleași greșeli, să creeze idei pentru a produce o stare de încântare copilului, nu o stare emoțională negativă. A-ți surprinde copilul înseamnă a spune lucruri la care el nu se așteaptă, a reacționa diferit față de greșelile lor, a le depăși așteptările.

Într-o situație în care copilul ridică tonul la părinte se va aștepta ca acesta să țipe și el și, eventual, să-l pedepsească. Părintele trebuie să-l surprindă cu calmitatea sa și să-i dea copilului motiv de gândire asupra modului în care s-a manifestat. Cu siguranță un astfel de comportament va provoca un impact puternic în universul emoțional și rațional al copilului.

Unul dintre cele mai importante lucruri în educație este să-l faci pe copil să se simtă el însuși o ființă bună și aceasta să-i rămână reper de-a lungul întregii sale vieți.

Bibliografie:

- Cury, Augusto,(2005), *Părinți străluciți, profesori fascinanți*, Editura For You, București;
- Minulescu, Mihaela(2006), *Relația psihologică cu copilul tău*, Editura Psyche, București.

PREGĂTIREA COPILULUI PENTRU VIAȚĂ - DE LA NAȘTERE PÂNĂ LA DEBUTUL ȘCOLARITĂȚII: CARACTERISTICI SOMATO-FUNCȚIONALE ȘI PSIHO-MORALE

**PROF. ÎNV. PRIMAR MORARU ELENA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 PIATRA, JUDEȚUL CONSTANȚA**

„Nu există artă mai frumoasă decât arta educației. Pictorul și sculptorul fac doar figuri fără viață, dar educatorul crează un chip viu; uitându-se la el, se bucură și oamenii, se bucură și Dumnezeu” afirma Sfântul Ioan Gură de Aur, într-una din predicile sale, referindu-se la importanța majoră pe care o are educația, „activitatea specializată, specific umană, care mijlocește și susține, în mod conștient dezvoltarea”, reliefând totodată și necesitatea implicării educatorului (ce poate fi asimilat deopotrivă cu părinții, cadrele didactice, alți oameni ce contribuie la pregătirea copilului pentru viață și cu care acesta interacționează în diferite contexte) în acest frumos, dar și asiduu proces de a crea "chipul viu", cu scopul de a-l forma pentru a participa la viața socială. Integrarea indivizilor în societate - în comunitățile mai restrânse și mai largi în care își duc existența, precum și în societate ca întreg - este condiția fundamentală a echilibrului lor lăuntric, a realizării lor ca persoane umane. Problemele integrării sociale se pun în moduri diferite în funcție de categoriile și particularitățile de vârstă ale oamenilor.

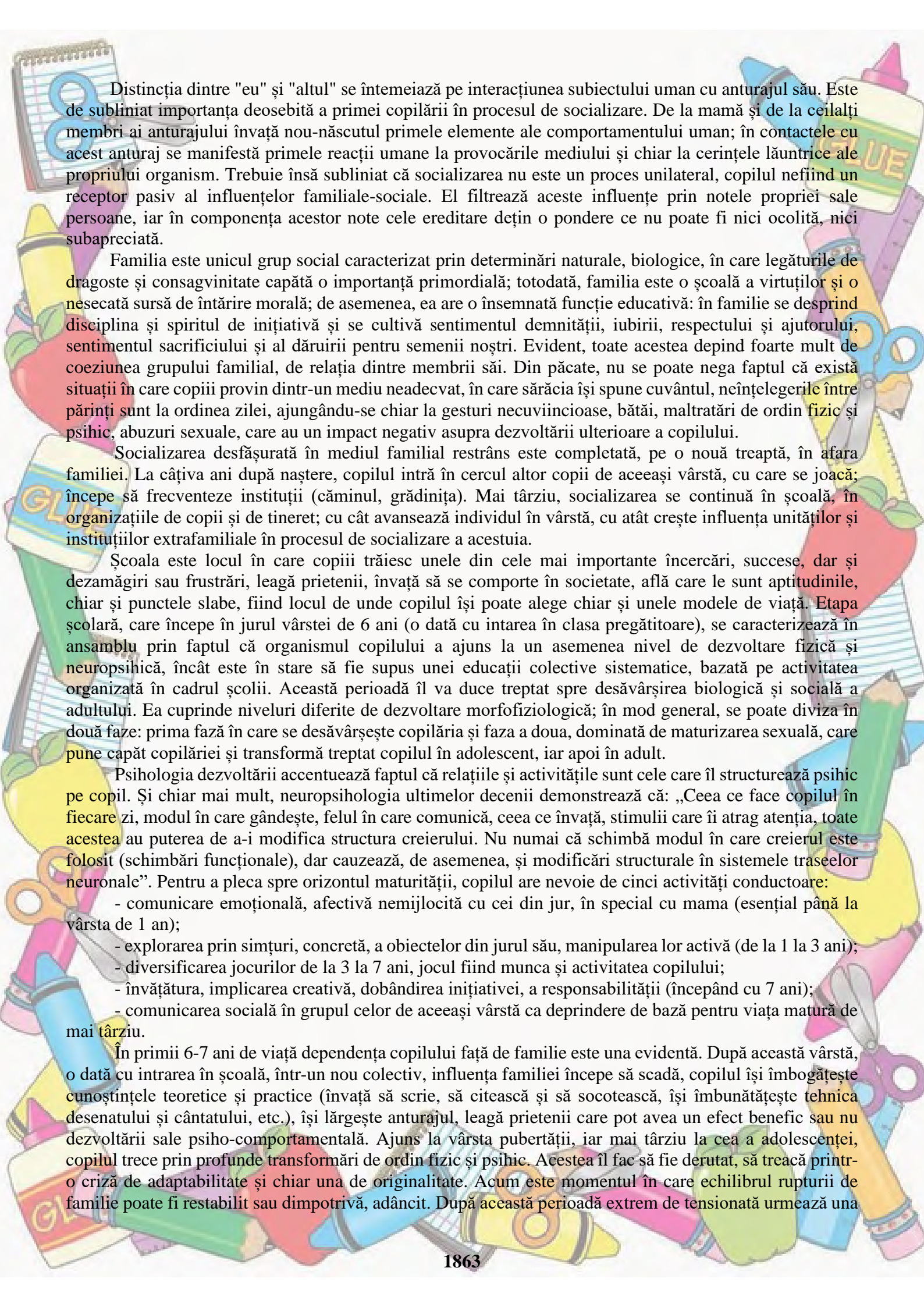
De la naștere și până la maturitatea sa socială, fiecare individ uman trece printr-un proces de socializare, adică de integrare în societate prin învățarea, însușirea, interiorizarea unui mod socialmente determinat de a fi, de a se comporta, de a gândi, de a simți. Termenul de învățare trebuie luat aici în cel mai larg sens posibil: nu este vorba doar de procesul premeditat și organizat al învățării școlare, ci de ceea ce se realizează prin experiența nemijlocită a contactelor umane, începând cu prima sau mica copilărie, ce corespunde cu prima etapă de dezvoltare a organismului uman, care începe de la naștere și se încheie în jurul vârstei de 2 - 2½ - 3 ani, o dată cu terminarea erupției dinților de lapte (prima dentiție). Copilul începe viața deținând doar anumite reflexe (răspunsuri fizice involuntare), fără a cunoaște ceva din universul care îl înconjoară. Dezvoltarea senzorială și perceptivă, alături de curiozitate îl vor ajuta să descopere această lume.

În socializarea individului uman, familia are un rol deosebit de important. Limba în care comunicăm preferențial cu semenii noștri se cheamă limba "maternă"; ea însă nu se transmite de la mamă la copil prin ereditatea biologică, ci prin ereditatea socială, se învață de la mamă. Și tot astfel gândirea și simțirea umană. Chiar și caracteristicile naționale, lumea valorică din care se constituie identitatea specifică a unui popor sau a unei națiuni, se transmite prin ereditate socială, nu biologică.

Familia mediază între individ, pe de o parte, comunitățile sociale de diferite feluri și sistemul social ca întreg, pe de altă parte; totodată transmite individului normele de comportament și valorile specifice comunităților și societății din care ea însăși face parte.

Educația morală a copilului începe în familie, cu formarea aspectului practic al conduitei (deprinderi și obișnuințe). Astfel, datorită grijii părintești și ambianței afective din sânul familiei, copilul devine sociabil și respectuos cu adulții. Tot în acest cadru el se obișnuiește cu acele deprinderi pe care le observă în comportarea părinților și a celor din jurul său. Este stadiul de conformare la cerințele altora (externă); se poate spune că morala celor mici este aceea a "supunerii". Binele rezintă ceea ce este în conformitate cu regulile impuse de adulți, iar răul ceea ce încalcă regula. Abia spre sfârșitul etapei (către vârsta de 7 ani), copilul începe să înțeleagă că regula este o necesitate, o obligație morală independentă de adult. De aceea copilul respectă regulile și le aplică chiar dacă nu au fost elaborate de el însuși.

Procesul de socializare al individului uman este, totodată, un proces de "individualizare", în dublu sens: ca dobândire a conștiinței de sine și ca diferențiere de alți indivizi. Recunoașterea propriului eu, diferențierea subiectivității din rețeaua fenomenelor lumii înconjurătoare se realizează în procesul socializării, prin raportarea la alți indivizi. Învățând să distingă și să recunoască persoanele din anturajul său, copilul învață să se identifice pe sine. Conștiința "eului" este inseparabilă de conștiința existenței "altora", externi și deosebiți față deosebiți față de sine.

Distincția dintre "eu" și "altul" se întemeiază pe interacțiunea subiectului uman cu anturajul său. Este de subliniat importanța deosebită a primei copilării în procesul de socializare. De la mamă și de la ceilalți membri ai anturajului învață nou-născutul primele elemente ale comportamentului uman; în contactele cu acest anturaj se manifestă primele reacții umane la provocările mediului și chiar la cerințele lăuntrice ale propriului organism. Trebuie însă subliniat că socializarea nu este un proces unilateral, copilul nefiind un receptor pasiv al influențelor familiale-sociale. El filtrează aceste influențe prin notele propriei sale persoane, iar în componența acestor note cele ereditare dețin o pondere ce nu poate fi nici ocolită, nici subapreciată.

Familia este unicul grup social caracterizat prin determinări naturale, biologice, în care legăturile de dragoste și consangvinitate capătă o importanță primordială; totodată, familia este o școală a virtuților și o nesecată sursă de întărire morală; de asemenea, ea are o însemnată funcție educativă: în familie se desprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului și al dăruirii pentru semenii noștri. Evident, toate acestea depind foarte mult de coeziunea grupului familial, de relația dintre membrii săi. Din păcate, nu se poate nega faptul că există situații în care copiii provin dintr-un mediu neadecvat, în care sărăcia își spune cuvântul, neînțelegerile între părinți sunt la ordinea zilei, ajungându-se chiar la gesturi necuviincioase, bătăi, maltratări de ordin fizic și psihic, abuzuri sexuale, care au un impact negativ asupra dezvoltării ulterioare a copilului.

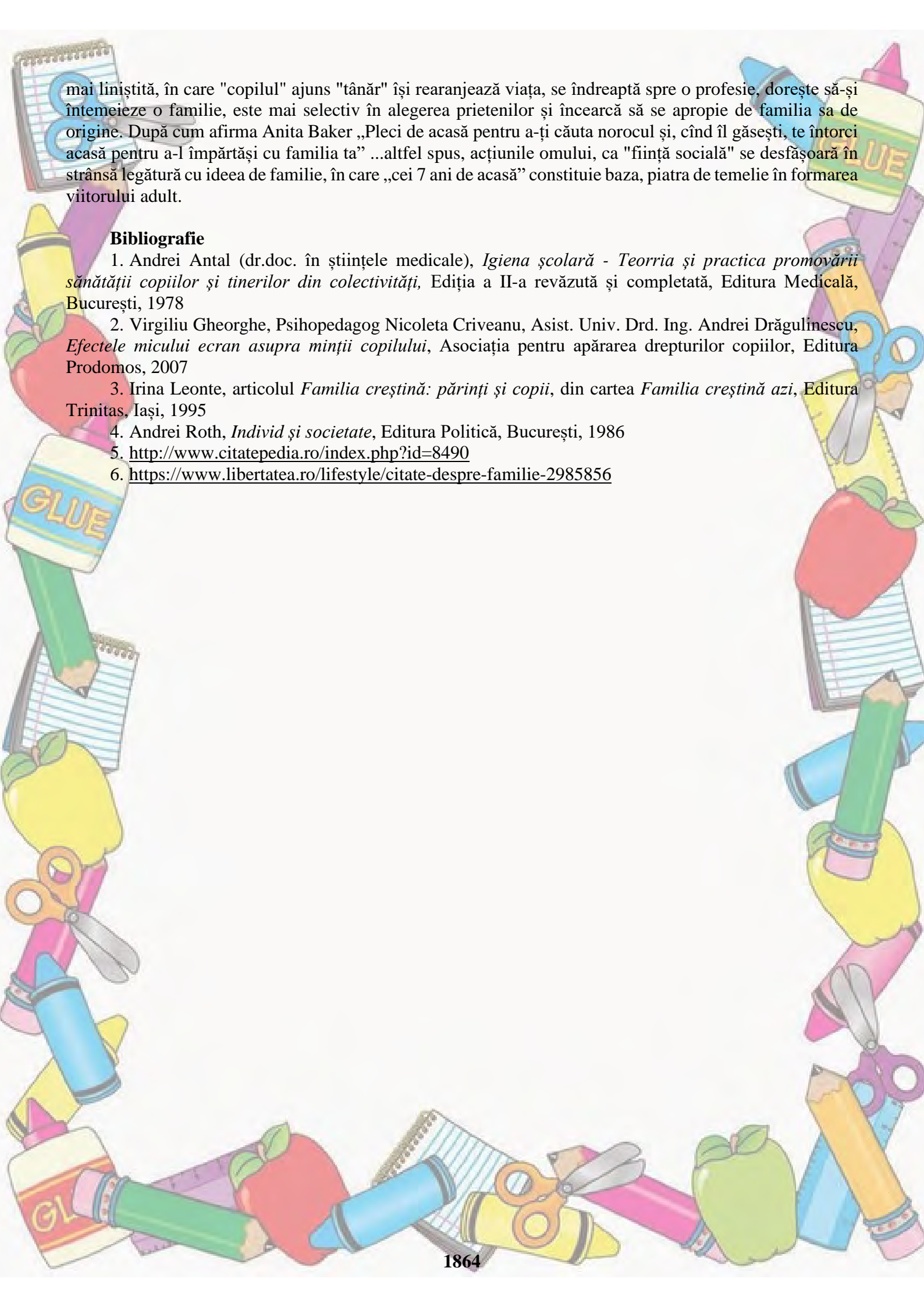
Socializarea desfășurată în mediul familial restrâns este completată, pe o nouă treaptă, în afara familiei. La câțiva ani după naștere, copilul intră în cercul altor copii de aceeași vârstă, cu care se joacă; începe să frecventeze instituții (căminul, grădinița). Mai târziu, socializarea se continuă în școală, în organizațiile de copii și de tineret; cu cât avansează individul în vârstă, cu atât crește influența unităților și instituțiilor extrafamiliale în procesul de socializare a acestuia.

Școala este locul în care copiii trăiesc unele din cele mai importante încercări, succese, dar și dezamăgiri sau frustrări, leagă prietenii, învață să se comporte în societate, află care le sunt aptitudinile, chiar și punctele slabe, fiind locul de unde copilul își poate alege chiar și unele modele de viață. Etapa școlară, care începe în jurul vârstei de 6 ani (o dată cu intrarea în clasa pregătitoare), se caracterizează în ansamblu prin faptul că organismul copilului a ajuns la un asemenea nivel de dezvoltare fizică și neuropsihică, încât este în stare să fie supus unei educații colective sistematice, bazată pe activitatea organizată în cadrul școlii. Această perioadă îl va duce treptat spre desăvârșirea biologică și socială a adultului. Ea cuprinde niveluri diferite de dezvoltare morfofiziologică; în mod general, se poate diviza în două faze: prima fază în care se desăvârșește copilăria și faza a doua, dominată de maturizarea sexuală, care pune capăt copilăriei și transformă treptat copilul în adolescent, iar apoi în adult.

Psihologia dezvoltării accentuează faptul că relațiile și activitățile sunt cele care îl structurează psihic pe copil. Și chiar mai mult, neuropsihologia ultimelor decenii demonstrează că: „Ceea ce face copilul în fiecare zi, modul în care gândește, felul în care comunică, ceea ce învață, stimulii care îi atrag atenția, toate acestea au puterea de a-i modifica structura creierului. Nu numai că schimbă modul în care creierul este folosit (schimbări funcționale), dar cauzează, de asemenea, și modificări structurale în sistemele traseelor neuronale”. Pentru a pleca spre orizontul maturității, copilul are nevoie de cinci activități conductoare:

- comunicare emoțională, afectivă nemijlocită cu cei din jur, în special cu mama (esențial până la vârsta de 1 an);
- explorarea prin simțuri, concretă, a obiectelor din jurul său, manipularea lor activă (de la 1 la 3 ani);
- diversificarea jocurilor de la 3 la 7 ani, jocul fiind munca și activitatea copilului;
- învățătura, implicarea creativă, dobândirea inițiativei, a responsabilității (începând cu 7 ani);
- comunicarea socială în grupul celor de aceeași vârstă ca deprindere de bază pentru viața matură de mai târziu.

În primii 6-7 ani de viață dependența copilului față de familie este una evidentă. După această vârstă, o dată cu intrarea în școală, într-un nou colectiv, influența familiei începe să scadă, copilul își îmbogățește cunoștințele teoretice și practice (învață să scrie, să citească și să socotească, își îmbunătățește tehnica desenatului și cântatului, etc.), își lărgeste anturajul, leagă prietenii care pot avea un efect benefic sau nu dezvoltării sale psiho-comportamentală. Ajuns la vârsta pubertății, iar mai târziu la cea a adolescenței, copilul trece prin profunde transformări de ordin fizic și psihic. Acestea îl fac să fie derutat, să treacă printr-o criză de adaptabilitate și chiar una de originalitate. Acum este momentul în care echilibrul rupturii de familie poate fi restabilit sau dimpotrivă, adâncit. După această perioadă extrem de tensionată urmează una

mai liniștită, în care "copilul" ajuns "tânăr" își rearanjează viața, se îndreaptă spre o profesie, dorește să-și întemeieze o familie, este mai selectiv în alegerea prietenilor și încearcă să se apropie de familia sa de origine. După cum afirma Anita Baker „Pleci de acasă pentru a-ți căuta norocul și, când îl găsești, te întorci acasă pentru a-l împărtăși cu familia ta” ...altfel spus, acțiunile omului, ca "ființă socială" se desfășoară în strânsă legătură cu ideea de familie, în care „cei 7 ani de acasă” constituie baza, piatra de temelie în formarea viitorului adult.

Bibliografie

1. Andrei Antal (dr.doc. în științele medicale), *Igiena școlară - Teoria și practica promovării sănătății copiilor și tinerilor din colectivități*, Ediția a II-a revăzută și completată, Editura Medicală, București, 1978
2. Virgiliu Gheorghe, Psihopedagog Nicoleta Criveanu, Asist. Univ. Drd. Ing. Andrei Drăgulinescu, *Efectele micului ecran asupra minții copilului*, Asociația pentru apărarea drepturilor copiilor, Editura Prodomos, 2007
3. Irina Leonte, articolul *Familia creștină: părinți și copii*, din cartea *Familia creștină azi*, Editura Trinitas, Iași, 1995
4. Andrei Roth, *Individ și societate*, Editura Politică, București, 1986
5. <http://www.citatepedia.ro/index.php?id=8490>
6. <https://www.libertatea.ro/lifestyle/citate-despre-familie-2985856>

COMUNICAREA EFICIENTĂ, PĂRINTE- ELEV- MANAGEMENTUL FURIEI

IULIANA MORARU

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „IORDACHE CANTACUZINO” PAȘCANI/

STRUCTURA ȘCOALĂ GIMNAZIALĂ LUNCA

Omul este o ființă socială. El nu poate trăi fără să comunice cu cei apropiați, cei aflați în mediul lui apropiat. Comunicarea favorizează transmiterea de informații, idei, opinii, păreri de la un individ la altul sau de un grup de indivizi la altul.

Funcțiile comunicării, descoperite de Jacobson sunt sunt:

- **funcția emotivă**- aparține emițătorului, ea trădează sentimentele, trăirile, valorile morale deținute de acesta, capacitatea de cunoaștere și cultură, sex, vârstă, temperament.

Exemple:„, o răutate de babă”, „Frumoasă e fata asta!”, „teribil de obraznic”.

- **funcția conativă**-vizează receptorul(destinatarul) mesajului; prin ea se evidențiază rezultatul, efectul sau reacția destinatarului, verbală sau nonverbală, la mesajul transmis.

Exemple:„Citește!”, „Ascultă!”, „La stânga!”, „Pe loc repaus!”, „Du-te!”.

- **funcția referențială**-vizează mesajul care transmite date, informații, judecăți și raționamente de la un individ la altul sau la nivel superior, de la o generație la alta, fiind în strânsă legătură cu realitatea obiectivă.

- **funcția fatică**-vizează contactul dintre emițător și receptor, la stabilirea relației de comunicare și la cultivarea interesului pentru aceasta până la sfârșitul ei, dar și la verificarea optimă a relației.

Exemple:„, Mă auzi?”, „Vezi?”, „Înțelegi?”, „Nu mai spune!”.

- **funcția metalingvistică**-se referă la codul mesajului, în speță, limba folosită. Dacă codul este comun, comunicarea este optimă. Dacă codul este diferit, înțelegerea mesajului întâmpină dificultăți. De aceea este nevoie de explicații suplimentare, care asigură intermedierea în înțelegerea mesajului. Explicațiile vin fie pentru că au fost cerute de receptor, fie din proprie inițiativă din partea emițătorului.

- **funcția poetică**- se referă la arta comunicării. Emițătorul urmărește transmiterea mesajului, dar tonalitatea, modul în care este organizat, armonizat estetic este foarte important, pentru că numai așa generează emoții, sensibilizând receptorul.

Pentru cadrele didactice ce dețin pregătire în arta comunicării, managerierea relației cu copilul este mult ușurată. Menirea noastră, de dascăli, este de a ajuta părinții în a manageria comunicarea lor cu proprii copii. Putem face asta în cadru organizat la orele de consiliere, dar și sub forma lectoratelor cu părinții. Sunt dese situațiile de „FURIE” a părinților. Ați auzit destul de des:

„Sunt părintele lui și trebuie să mă asculte!”

„Îl învăț eu minte!”

„Acum ori niciodată îl pun la punct. Mă ține el minte pentru asta!”

Furia este cauzată de: lipsa de timp, stres, așteptările prea mari de la copii, critica exagerată, ce-i face pe copii să creadă că nu sunt buni la nimic.

Părintele poate fi învățat:

1. Să privească furia ca pe o emoție acceptabilă, să trăiască această emoție și să o exprime într-o manieră care să nu-i rănească pe copii.

2. Să încerce să descopere semnele prin care se manifestă furia (înroșirea obrazilor, senzația de uscăre a gurii, tremur la nivelul membrelor, dificultate de a găsi cuvintele) și atunci când simte că i se întâmplă acestea să fie conștient că trebuie să ia o pauză de la discuție.

3. Decizia de a lua o pauză trebuie luată când furia începe să se instaleze pentru că mai târziu s-ar putea să fie mult mai greu să iasă din situație și să piardă controlul rațional asupra a ceea ce spune și face.

4. O dată ce a anunțat că va lua o pauză, iese din camera în care a avut loc discuția, caută un loc liniștit în care să fie singur și în care poate face o activitate care să îl calmeze.

5. Să învețe să gândească și să se poziționeze din când în când în afara situației. Este vorba de nevoia

de a se detașa de situație, pentru a o privi în mod corect.

6. Să-și acorde timp pentru a afla care sunt aspectele proprii persoane de care nu este mulțumit.

Dificultatea de a controla furia reprezintă de multe ori un semn al frustrării interioare legate de propria persoană, nu neapărat de cea din fața ta. „Dar copilul m-a enervat!”, ar putea răspunde. De fapt, copilul doar a realizat un comportament. Reacția emoțională, de furie sau enervare îi aparține în totalitate. Ca dovadă, trebuie să se gândească la faptul că nu toți oamenii se enervează din aceleași motive și că alte persoane ar fi reacționat altfel, dacă s-ar fi confruntat cu același tip de comportament al copilului cu care s-a confruntat el. Dacă va accepta să-și asume responsabilitatea pentru propriile emoții, va reuși să câștige un minim control asupra lor și va face primul pas către a descoperi ce îl nemulțumește.

7. Să se concentreze asupra soluțiilor. Mulți părinți cu probleme în gestionarea furiei rămân blocați în aceeași reacție care nu rezolvă problema : copilul face ceva greșit, părintele se enervează. Dacă își folosește energia pentru a găsi o soluție (consiliere, comunicarea cu profesorii, îmbunătățirea relației cu copilul) conflictele se vor diminua în timp și va evita ca furia să preia controlul asupra comportamentului său.

8. Caută sprijin în partenerul de viață ori la rudele cele mai apropiate care îi pot fi de ajutor în identificarea de soluții și în oferirea unui sfat bun.

Părintele ar putea îmbunătăți relația cu copilul său dacă ar urma sfatul unui alt părinte anonim:

„Să-mi ascult cu adevărat copilul și să-l iubesc, pentru că este unic și irepetabil”

Bibliografie:

Mihai, Zamfira, Osiac, Maria, Lingvistica generală și aplicată, Editura Fundației „România de Măine”, București, 2004.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR MILUȚ MOREA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ CEANU MARE, JUD. CLUJ

STRUCTURA ȘCOALA PRIMARĂ IACOBENI

Motto: „Educatiori, învățați să vă cunoașteți copiii!” (J.J. Rousseau)

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și instruire va fi frânată. Familia este cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile de bază ale copilului, atât biologice cât și psihologice și sociale. Familia și mediul familial reprezintă veriga de legătură a copilului cu societatea și constituie matricea care îi imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale ale copilului. Părinții au un rol extrem de important în dezvoltarea emoțională a copilului, ambii părinți au un rol deosebit, atât mama, cât și tatăl. În primii ani de viață, rolul mamei este mult mai necesar și mai complex, față de cel al tatălui, dar crescând, copilul va avea nevoie și de modelul tatălui, care îi va inspira copilului siguranța de care acesta va avea nevoie pentru a intra în societate. Colaborarea între actorii implicați, elev-profesor-părinte este necesară și influențează viața școlară a copilului. Participarea activă a părinților în viața școlară a copiilor se materializează printr-o mai bună autostimă a copiilor, un randament școlar mai bun, relații și atitudini pozitive ale părinților despre școală.

În opinia mea, educația nu se termină acasă și nici nu începe la școală, ci este o continuă conlucrare a celor două medii, însă să ținem cont că mediul familial are o și mai mare influență asupra dezvoltării personalității, atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului, având în vedere faptul că un copil preșcolar sau din clasele primare, își petrece mult mai mult timp acasă, în compania părinților și a familiei, decât la școală.

PROGRAM DE CONSILIERE PARENTALĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR MOȘNEGUȚU EMILIA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 BOGDĂNEȘTI, JUD. SUCEAVA

1. Titlul proiectului

”La o cafea cu aromă de....consiliere”

(*Fii mai aproape de copilul tău!*)

2. Definirea problemelor

Nevoile consilierii parentale face referire la sprijinul, ajutorul și îndrumarea acordate părinților pentru o funcționare adaptativ-inovativă optimă a personalității lor. Astfel se crează o congruență între cognițiile, competențele, emoțiile, atitudinile și conduita proprie a celui consiliat. Armonia dintre sfera cognitivă, atitudinală (idei, valori, credințe, convingeri etc.), trăirea emoțională a evenimentelor și manifestările comportamentale, oferă persoanei încredere în sine, o coerență între ceea ce gândește, simte și face, care se regăsesc în naturalețea conduitei, asigurându-i o stare de confort psihologic și de bine general. Consilierea psihologică a părinților urmărește facilitarea autocunoașterii, a acceptării trăirilor emoționale și autoactualizarea disponibilităților persoanei în contextul creării unor condiții esențiale de rezolvare cu succes a problemelor care apar în viața acesteia (Olga, 2020). Consilierea psihologică își are scopul în sprijinirea și ajutarea persoanei să funcționeze cât mai eficient în viața cotidiană și să aibă relații pozitive cu cei din jur și cu propriii copii.

Titlatura de părinte, se ia în vedere competențele parentale, mai precis, restructurarea, consolidarea, iar, deseori, chiar învățarea și formarea unor noi competențe de comunicare, relaționare, negociere cu copiii; competențe de educație familială; influențare, motivare, convingere și corecție a conduitei copiilor (Messinger et al., 2014).

Părinții învață a ieși din orice situație, atât din cele care le-au adus succese, cât și din cele în care au comis greșeli, înregistrând eșecuri. Dintr-o situație de eșec, omul învață cum nu trebuie procedat pentru a nu mai înregistra eșecuri. Un indiciu al inteligenței parentale este a învăța din propriile greșeli și din greșelile altor părinți, știind să preîntâmpine situațiile care ar conduce la obținerea succeselor. Putem spune că un eșec este și el un feedback, numai că de altă natură (Kuzma, 2019). Formarea unor competențe și deprinderi parentale eficiente presupune respectarea acestor principii.

3. Descrierea problemelor

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit. Fiecare copil este unic în felul lui, este o minune irepetabilă și ar fi păcat ca prin acțiunea noastră să uniformizăm aceste individualități. De aceea este foarte important să înțelegem cauzele comportamentului problematic al copilului.

Fiecare părinte își iubește copilul, doar că uneori, este nevoie de mai mult timp petrecut cu acesta, de mai multă înțelegere, răbdare, și de ce nu, încredere că el poate și vrea.

Un aspect important este, dacă părintele, ar înțelege originile și cauzele unui comportament problematic al copilului, precum: nu ascultă de aceștia în rezolvarea cerințelor cerute de școală și altele, are o atitudine sfidătoare față de părinți și față de cei din jur, sunt interiorizați, nu comunică cu cei din jur, ar ști cum să gestioneze eficient corectarea comportamentului problematic.

Mânia copiilor manifestată în diferite moduri este un strigăt de disperare, prin care imploră atenția semenilor noștri (Horn & Anghel-Gîțlan, 2005). Și de aceea, este important să înțelegem reacțiile și ”strigătele de ajutor” manifestate de copii în diferite situații cotidiene.

Înțelegerea pleneră a comportamentului problematic al copilului presupune cunoașterea cauzelor și efectelor comportamentului părinților și a fraților, dacă este cazul și o gestionare eficientă în corectarea acestuia (Ștefan & Kállay, 2010).

4. Identificarea factori de formare în cadrul ședințelor de consiliere parentală

Aspectele pe care le vor învăța părinții în cadrul activităților de consiliere va face referire la următoarele problematici precum:

- + comunicarea interumană ce presupune comunicarea eficientă, îmbunătățirea ascultării active, învățarea tehnicilor de comunicare asertivă cu copilul și cu alte persoane (părinți, colegi, prieteni), conștientizarea importanței comunicării în relațiile părinți – copii.

- + Dezvoltarea personală ce presupune modalități de autosprijinire (”cum să mă ajut singur, cum să gândesc și să găsesc soluții la probleme”), cunoașterea de sine prin identificarea resurselor personale, dezvoltarea toleranței, metode de gestionare a unor situații dificile;

- + Cunoașterea și înțelegerea copilului care se caracterizează prin cunoașterea, observarea mai atentă a comportamentului copilului, înțelegerea problemelor copilului, utilizarea empatiei, a transpunerii în pielea adolescentului, conștientizarea dificultății de a le explica copiilor unde greșesc;

- + Informații despre domeniul și procesul de consiliere, necesitatea colaborării permanente între copil, părinte și școală, diferențierea între psihologie și psihiatrie (”prin participarea la consiliere am înțeles că aceasta nu se identifică cu psihiatria, iar copilul nu este etichetat ca având probleme mintale”)(Karen, 2020).

5. Identificarea posibilor factori de formare și dezvoltare a problemei

Mulți părinți doresc să îi ferească pe copii de suferință, dezamăgiri sau eșecuri, însă când sunt mult prea protejați, aceștia nu vor ajunge să învețe niciodată din propriile greșeli și astfel pot rata multe lecții importante din viață (Kuzma, 2019).

Programul de lucru încărcat al părinților, problemele maritale dintre soți, problemele financiare prezente familie, nivelul de educație al părinților, stilul parental permisiv versus autoritar, care are un efect negativ în comunicarea părinte – copil, în înțelegerea comportamentului copilului și în găsirea unor soluții.

Este necesar găsirea unui echilibru între disciplină și libertate, dacă părintele va opta pentru o atitudine dură în comportamentul său, libertatea copilului va fi restrânsă și nu își va dezvolta abilități de rezolvare de problem, luare de decizii din cauza faptului că nu este lăsat să - și ia propriile decizii și să experimenteze consecințele propriilor acțiuni(Elias et al., 2012).

Părinții trebuie să fie atenți la interesele și pasiunile copilului, chiar dacă nu le înțeleg, astfel, fiind alături de acesta, el nu se va simți judecat și în acest fel, copilul va comunica deschis (John M. & Joan, 2018).

6. Identificarea factorilor de menținere și de activare a problemei.

Factorii care mențin și activează datele problemei este datorată unei comunicări deficitare între generații, părinți – copii, climatul familial problematic , nivelul de educație, sub medie cât și peste medie, atunci când se acordă o importanță prea mare cărților de parenting și prea puțin se ia în vedere instinctul natural parental, conflictele dintre parteneri privind scopurile diferite de disciplinare, evenimentele critice din viața familiei, comportamentul indezirabil al copilului, comunicarea deficitară între soți, respectiv între copil- părinte.

7. Planul de intervenție

a) **Obiectiv de lungă durată:** dezvoltarea la părinți a capacității de a înțelege comportamentul copiilor și de a reflecta asupra importanței comunicării ca legătură pentru relațiile dintre oameni.

b) **Obiective specifice:**

O1- informarea asupra particularităților de vârstă și individual-tipologice ale preadolescentului;

O2 – conștientizarea comunicării eficiente interpersonale ca legătură pentru relațiile între oameni;

O3 – familiarizarea de noi tehnici nonverbale și verbale pentru a comunica eficient cu copiii lor;

O4- familiarizarea cu esența și conținutul componentelor modului sănătos de viață în contextul vieții și educației familiale;

O5- reflectarea asupra comportamentului bazat pe emoții, ai aisbergului și cauzele acestuia

La finalul fiecărei activități părinții formulează pe un post-it un gând inspirat de activitate, legat de cum va aplica metodele de comunicare însușite în relația cu copilul. . Coala de flipchart va fi o ”oglină” a strategiilor de acțiune pentru a fi un părinte ”mai aproape de sufletul” copilului.

c) **Strategii de intervenție:** programul ” Fii mai aproape de copilul tău!” vizează atingerea obiectivelor propuse pe parcursul a cinci întâlniri cu durata de 60 minute, în care părinții sunt puși în diferite situații, se

reflectează asupra acestora, se interpretează informațiile, au loc dezbateri, parcurgând planul dezvoltat mai jos.

Ședințele vor avea loc săptămânal, vineri, după cursuri, în sala de clasă.

Înainte de începerea ședințelor de consiliere, părinții vor primi un chestionar pentru identificarea nivelului de competență al acestora (la nivel de cunoaștere și aplicare) în materie de educație și de construire a relațiilor armonioase cu preadolescenții (Anexa 1)

În încheierea sesiunilor de ședință de consiliere parentală, părinții vor primi două chestionare de feedback după fiecare ședință de consiliere (Anexa 2) și la finalul celor 5 ședințe de consiliere (Anexa 3)

Ședința 1 Tema: Particularitățile de vârstă și de personalitate a preadolescenților. Dezvoltarea armonioasă, autoeficiența personală și a preadolescenților.

Obiectivul de lungă durată: Elaborarea strategiilor de influență educativă ce asigură cunoașterea și relaționarea optimă cu preadolescentul

Obiectivul specific: O1- informarea asupra particularităților de vârstă și individual-tipologice ale preadolescentului;

Resurse: materiale video <https://www.youtube.com/watch?v=P2OiQK-sEnU>

Anexele 1, 2; foi albe; instrumente de scris, laptop, videoproiector

Forme de organizare și metode: Training: conversația, analiza, sinteza, notițe de reper, tehnica microfonul magic, explicația, interpretarea, PPT

ETAPA ACTIVITĂȚII	ETAPA PROPRIU-ZISĂ
1. INTRODUCERE	Propunătorul prezintă scopul programului, obiectivele propuse pentru cele cinci întâlniri și regulile grupului, iar aceștia sunt așezați în formă de semicerc pentru a vedea cu toții flipchartul. <u>Spargerea gheții:</u> Fiecare părinte va spune o calitate exterioară (fizică) și una interioară (de personalitate), cât și un defect "exterior" și "interior", fără să argumenteze alegerile făcute.
2. ETAPA DE MIJLOC – Munca în grup	- stabilirea particularităților de vârstă și individuale ale preadolescenților și structurarea acestora într-un tabel de sinteză; - detalierea crizelor de vârstă la diferite etape ale dezvoltării psihosociale a individului; - conceptualizarea dezvoltării armonioase a personalității prin valorificarea dimensiunilor: biologică, cognitivă, afectivă și comportamentală etc. - familiarizarea cu perioadele de criză la diferite etape ale dezvoltării psihosociale ale copilului și ale preadolescentului; elaborarea soluțiilor pentru depășirea crizelor de vârstă; - informarea părinților cu privire la schimbările complexe în planul dezvoltării psihofizice și sociale în perioada preadolescenței. conștientizarea efectelor negative semnificative ale stresului parental asupra copilului; - identificarea persoanelor care ne-au învățat să comunicăm. Se va scrie pe Flipchart (se va intui) următoarele răspunsuri: părinți, frați/surori, educator/ învățător/ profesor, rude, prieteni / colegi, vecini, televizor /radio.
3. ÎNCHEIEREA	- părinții au conștientizat procesul de dezvoltare și devenire a personalității copilului; - am evaluat eficiența personală a părinților în vederea respectării particularităților de vârstă și de personalitate ale copiilor; - am fortificat înțelegerea rolului familiei în cunoașterea și dezvoltarea optimă a preadolescentului; - am consolidat cunoștințele și am identificat soluțiile de depășire a situațiilor de criză;

- am format conduita activ-suportivă în situațiile dificile de viață.
 Feed-back: <https://www.youtube.com/watch?v=P2OiQK-sEnU> discutarea despre acest filmuleț și cum am putea face o analogie în viața personală, luând în considerare particularitățile de vârstă.

Sedința 2 Tema: Comunicarea interpersonală

Obiectivul de lungă durată: Conștientizarea comunicării interpersonale în relațiile umane de calitate

Obiectivul specific: O2 – conștientizarea comunicării eficiente interpersonale ca legătură pentru relațiile între oameni;

Anexele 1, 2; foi albe; instrumente de scris, laptop, videoproiector

Forme de organizare și metode: Training: conversația, analiza, sinteza, notițe de reper, tehnica microfonul magic, explicația, interpretarea, PPT

ETAPA ACTIVITĂȚII	ETAPA PROPRIU-ZISĂ
1. INTRODUCERE	Propunătorul discută un timp cu părinții despre ce cred ei că este comunicarea, noțiuni generale. <u>Spargerea gheții:</u> ”Reflectați un moment și spuneți-mi ce vă vine în minte când vă gândiți la comunicarea interpersonală?” Se notează pe flipchart răspunsurile primite
2. ETAPA DE MIJLOC – Munca în grup	- definirea comunicării interpersonale, - pentru ce avem nevoie de acest tip de comunicare ; Comunicarea este fundamental oricărei relații, este nevoie de practică pentru a învăța să comunicăm pozitiv și eficient Ca și rolul de părinte , aceasta nu este o abilitate înnăscută, dar poate fi învățată. -conștientizarea comunicării eficiente ca fiind un ingredient esențial pentru educarea copilului, pentru menținerea unei relații bune cu acesta.
3. ÎNCHEIEREA	- părinții au conștientizat importanța comunicării interpersonale. - Părinții au realizat un feedback prin scrierea unui punct forte în utilizarea unei comunicări eficiente cu cei din jurul lor.

Sedința 3 Tema: Tipuri de comunicare

Obiectivul de lungă durată: Familiarizarea tipurilor de comunicare verbal, paraverbală, nonverbal în relația cu copilul

Obiectivul specific: O3 – familiarizarea de noi tehnici nonverbale și verbale pentru a comunica eficient cu copiii lor;

Anexele 1, 2; foi albe; instrumente de scris, laptop, videoproiector

Forme de organizare și metode: Training: conversația, analiza, sinteza, notițe de reper, explicația, interpretarea, PPT

ETAPA ACTIVITĂȚII	ETAPA PROPRIU-ZISĂ
1. INTRODUCERE	Propunătorul invită părinții să descrie cum comunică cu copiii în diferite situații de stres , utilizând flexiuni ale vocii, al debitului verbal, al gesticulării mâinii. <u>Spargerea gheții:</u> ”Dați exemple de un aspect al comunicării verbale și nonverbal, în 30 de sec. fiecare părinte?” Se notează pe flipchart răspunsurile primite
2. ETAPA DE MIJLOC – Munca în grup	- clasificarea comunicării , prin prezentarea orală cât și scrisă a tipurile de comunicare și anume: - comunicare verbală, prin cuvinte; - comunicare paraverbală caracterizată prin tonul vocii, inflexiunile vocii, ritmul vorbirii;

	<ul style="list-style-type: none"> - comunicare nonverbal caracterizată prin mimică, privire, gesturi, postură, proxemică, chronemică, accesorii personale. <p>Pentru a obține eficiență în comunicare , cele trei paliere ale comunicării trebuie să fie convergente.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Se dau exemple pe care le-au utilizat cu copiii lor pentru fiecare tip de comunicare descrise mai sus. - Se dau exemple de obstacole în calea unei comunicări eficiente.
3. ÎNCHEIEREA	<ul style="list-style-type: none"> - părinții au conștientizat importanța folosirii fiecărui tip de comunicare în diferite situații de viață, în relația cu copilul său. <p>Părinții au realizat un feedback prin scrierea unui tip de comunicare pe care îl folosesc cel mai des în comunicarea cu copiii lor .</p>

Ședința 4 Tema: Modul de viață sănătos al familiei

Obiectivul de lungă durată: Strategii de cultivare și promovare a deprinderilor sănătoase de viață la preadolescenți. Scopul: cunoașterea și însușirea conceptelor de bază, a principiilor, modalităților și condițiilor unui mod sănătos de

Obiectivul specific: O4 – familiarizarea cu esența și conținutul componentelor modului sănătos de viață în contextul vieții și educației familiale; - analiza propriului stil/model de viață; - promovarea unui mod de viață sănătos în cadrul familiei; - identificarea factorilor și comportamentelor ce influențează modul sănătos de viață.

Anexele 1, 2; foi albe; instrumente de scris, laptop, videoproiector

Forme de organizare și metode: conversația, analiza, sinteza, jocul de rol, exercițiul

ETAPA ACTIVITĂȚII	ETAPA PROPRIU-ZISĂ
1. INTRODUCERE	<p>Propunătorul invită părinții să-și autoevalueze stilul de viață sănătos din familie și să enumere criteriile de autoevaluare.</p> <p><u>Spargerea gheții:</u> ”Dați exemple de un cuvânt la care vă gândiți când faceți referire la un stil de viață sănătos, în 10 sec. fiecare părinte. Aceste răspunsuri vor fi scrise pe flipchart și apoi vor fi dezbătute.</p>
2. ETAPA DE MIJLOC – Munca în grup	<ul style="list-style-type: none"> - de analizat și discutat modul de viață în cadrul familiei; - de elaborat un program amplu de promovare a unui mod sănătos de viață pentru propria familie; - de realizat o grilă în care va enumera deprinderile negative ce pot influența modul sănătos de viață; - realizați o dezbatere cu referire la comportamentele pe care le considerați nocive. - elaborarea regimului zilei; - elaborarea agendei MSV; <p>Forme de organizare și metode:</p>
3. ÎNCHEIEREA	<ul style="list-style-type: none"> - părinții au conștientizat și învățat noi modalități și tehnici de abordare a sănătății; - am testat comportamente sănătoase de alimentație, practicarea culturii fizice, alternarea muncii cu odihna etc. - am verificat respectarea normelor alimentației raționale și sănătoase; - am produs schimbarea comportamentelor proprii și a comportamentelor preadolescenților

Ședința 5 Tema: Comportament bazat pe emoții și psihologia icebergului.

Obiectivul de lungă durată: Familiarizarea comportamentelor bazate pe emoții, de tip cauză – efect.

Obiectivul specific: O5 – familiarizarea comportamentelor bazate pe emoții, aplicarea psihologiei icebergului la vârsta preadolescentă (Kuzma, 2019).

Forme de organizare și metode: conversația, analiza, sinteza, jocul de rol, exercițiul

ETAPA ACTIVITĂȚII	ETAPA PROPRIU-ZISĂ
1. INTRODUCERE	Propunătorul invită părinții să -și spună părerea ce înțeleg la o primă vedere, comportament bazat pe emoții, ce înțeleg prin aisbergul psihologic. <u>Spargerea gheții:</u> ”Un părinte va spune un comportament bazat pe emoții și un al doilea va spune cauza ce ar fi putut determina acel comportament, sub forma ștafetei.”
2. ETAPA DE MIJLOC – Munca în grup	- Comportamentul aisbergului, este acel comportament negativ, în care unii părinți comit greșeala de a disciplina comportamentul pe care nu le place, în loc să depisteze emoția latentă care a cauzat problema. Voi propune părinților, pentru a evita capcana descrisă de mai sus, să-și formeze obiceiul de a asemăna comportamentul care nu le place, comportamentul bazat pe o emoție cu un aisberg. Să dea exemple de astfel de comportamente pe care le-a întâlnit în comportamentul copiilor acestora. - Descrierea emoțiilor negative și rolul lor în comportamentul inadecvat; Pasul 1. Ascultă, ca să descoperi emoția latentă; Pasul 2. Află de ce sunt importante emoțiile negative; Pasul 3. Află ce rol au emoțiile în cunoașterea de sine; Pasul 4. Învață cum să previi emoțiile negative; Pasul 5. Tratarea emoțiilor negative de la primele semne; Pasul 6. Află care sunt cele trei mari emoții. Pasul 7. Prevenirea tulburării de tip opoziție – sfidare.
3. ÎNCHEIEREA	Părinții au conștientizat de rolul important care le au emoțiile într-un comportament, și trebuie tratate cu maximă seriozitate originea unui comportament dezirabil, iar cauza ar putea fi chiar comportamentul părintelui. Temă de reflecție: Ce comportamente bazate pe emoții și care ar fi cauza acelui comportament?

Anexa 1

Chestionar pentru părinți

Scopul: Identificarea nivelului de competență a părinților (la nivel de cunoaștere și aplicare) în materie de educație și de construire a relațiilor armonioase cu preadolescenții.

Instrucțiuni

Dragi părinți, răspundeți sincer la întrebările din chestionar, notați cu (+) versiunea răspunsului care se potrivește situației Dvs. Chestionarul poate fi anonim.

Nr. crt	Conținutul întrebării	Da/ cunosc bine	Da/ cunosc, dar general	Nu cunosc
1.	Poate copilul la vârsta preadolescență să-și controleze comportamentul și emoțiile sale?			
2.	Întotdeauna așteptările Dvs. Față de preadolescenți, coincide cu posibilitățile lui?			
3.	Înțelegeți întotdeauna sentimentele și emoțiile cu care se confruntă copilul Dvs.?			
4.	Sunteți convins de eficiența metodelor de educare a copilului Dvs.?			
5.	Știați că stilul parental abordat în familie, influențează în mod direct caracterul preadolescentului?			
6.	Credeți că este necesar să luăm în considerație temperamental și particularitățile de caracter ale preadolescentului?			
7.	Considerați că este necesar să-I spuneți frecvent preadolescentului că îl iubiți?			
8.	Luăți în considerație sugestiile preadolescentului Dvs, în rezolvarea unor problem familiale?			
9.	Credeți că copilul Dvs. Posedă trăsături de caracter negative care trebuie reeducate?			
10.	Cum puteți define relaționarea cu preadolescentul?			
11.	Considerați că preadolescentul are nevoie de monitorizare permanent în efectuarea temelor pentru acasă?			
12.	Propuneți sugestii de educație familială a preadolescenților.			

Bibliografie:

- Elias, M. J., Tobias, S. E., Friedlander, B. S., Lutic, A. R., & Goleman, D. (2012). *Inteligența emoțională în educația copiilor*. Curtea Veche.
- Horn, S., & Anghel-Gîțlan, I. M. (2005). *Arta conversației Tongue Fu!* Amaltea.
- John M., G., & Joan, D. (2018). *Parenting: Cum să creștem copii inteligenți emoțional* (C. Dana - Ioana, Trad.). Pagina de psihologie.
- Karen, H. (2020). *Cum să crești copii fericiți* (B. Evelina, Trad.). Viață și sănătate.
- Kuzma, K. (2019). *Școala părinților—Principii de bază pentru creșterea unor copii responsabili* (R. Cristina & S. Loredana, Trad.). Viață și sănătate, Pantelimon.
- Messinger, J., Messinger, C., & Urian, L. (2014). *Cartea gesturilor: [O gramatică gestuală complexă, explicată și ilustrată*. All.
- Olga, B. (Ed.). (2020). *Reușita școlară prin parteneriatul școală—Familie "Ghid didactic în sprijinul orelor de consiliere cu părinții": Vol. Volumul I*. Sfântul Ierarh Nicolae.
- Ștefan, C. A., & Kállay, É. (2010). *Dezvoltarea competențelor emoționale și sociale la preșcolari: Ghid practic pentru educatori*. A.S.C.R [Asociația de Științe Cognitive din România.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

ȘCOLA GIMNAZIALĂ REDEA

G.P.N. REDEA

PROF. ÎNV. PREȘC. MOTE-OCOLEANU FLORICA

Educația aduce cu sine multe beneficii, atât pentru individ, cât și pentru societate – îmbunătățește perspectivele de carieră, stimulează economia și chiar poate extinde durata de viață. Mai mult, potrivit studiilor, educația poate face oamenii mai fericiți! De aceea, este absolut esențial ca educația, indiferent de natura sa, să fie aplicată încă din primele luni de viață ale copilului tău.

Educația este foarte importantă în cadrul societății. Este baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității. Educația școlară, care cuprinde metodele tradiționale – de bază și universitară, nu s-a schimbat prea mult de-a lungul timpului. Cu toate acestea, transformarea digitală a modificat semnificativ felul în care este văzut acest proces. Educația înseamnă, însă, mult mai mult decât instruire formală – aceasta poate începe încă de la naștere și se manifestă în toate mediile sociale în care este prezent individul.

Care este cea mai precisă evaluare a realizărilor academice ale unui copil? Oare statutul socio-economic sau cât de prestigioasă este școala frecventată? Cel mai bun predictor al succesului elevilor este măsura în care familiile încurajează învățarea acasă și se implică în educația copilului lor.

Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curtoazie obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

Cercetările au arătat o scădere a procentului de părinți care să susțină comunicarea intimă dintre părinte-profesor. Părinții moderni preferă metode de comunicare la distanță, cum ar fi platformele online și sunt mai puțin susceptibili să participe la ședințe sau activități școlare. În timp ce tehnologia și instrumentele digitale pot ajuta familiile să rămână informate, elevii își pot pierde interesul pentru școală atunci când părinții nu își oferă sprijinul.

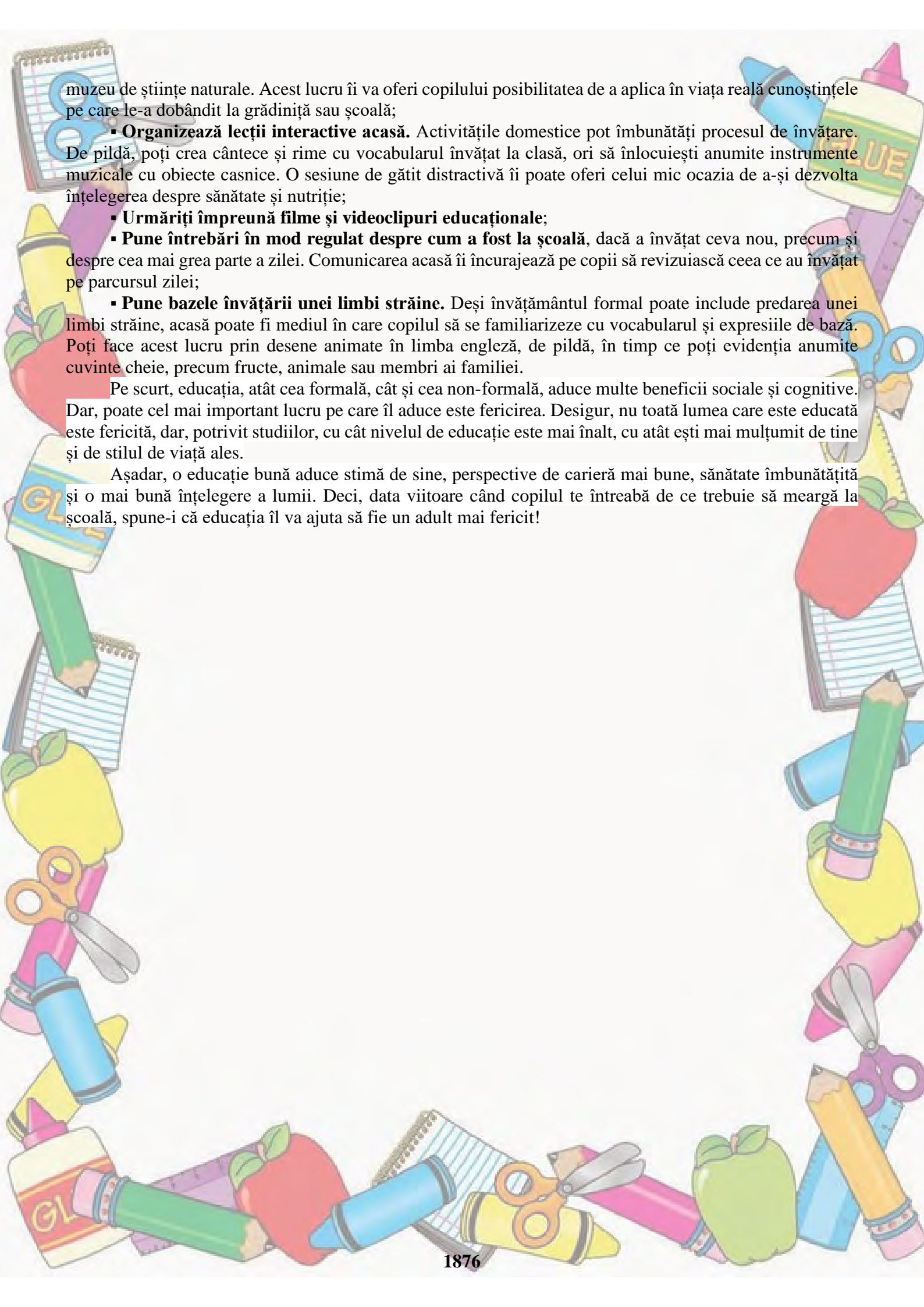
Pe de altă parte, profesorii observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici.

Potrivit specialiștilor, implicarea părinților îi poate ajuta pe cei mici în mai multe moduri, precum:

- Să obțină note mai mari la școală;
- Să aibă un scor peste medie la testele naționale;
- Să fie activi și implicați în timpul orelor;
- Să aibă încredere în propriile abilități;
- Să socializeze ușor și eficient cu partenerii de joacă;
- Să fie empatici și înțelegători cu cei din jur;
- Să își continue educația și după terminarea liceului.

Iată câteva modalități prin care poți să te implici activ în educația copilului:

- **Comunică** regulat cu cadrele didactice ale copilului. Pune întrebări cheie, precum: în ce domenii se descurcă, ce mai poate fi îmbunătățit și cum îl poți susține și ajuta de acasă;
- **Participă la cât mai multe activități școlare:** ședințe cu părinții, serbări, festivități sau lecții deschise;
- **Planifică excursii cu scop educațional în afara școlii.** Câteva exemple de activități – excursii, tururi de muzee, vizite la bibliotecă. Dacă cel mic învață despre animale, ați putea merge împreună la un

muzeu de științe naturale. Acest lucru îi va oferi copilului posibilitatea de a aplica în viața reală cunoștințele pe care le-a dobândit la grădiniță sau școală;

- **Organizează lecții interactive acasă.** Activitățile domestice pot îmbunătăți procesul de învățare. De pildă, poți crea cântece și rime cu vocabularul învățat la clasă, ori să înlocuești anumite instrumente muzicale cu obiecte casnice. O sesiune de gătit distractivă îi poate oferi celui mic ocazia de a-și dezvolta înțelegerea despre sănătate și nutriție;

- **Urmăriți împreună filme și videoclipuri educaționale;**

- **Pune întrebări în mod regulat despre cum a fost la școală,** dacă a învățat ceva nou, precum și despre cea mai grea parte a zilei. Comunicarea acasă îi încurajează pe copii să revizuiască ceea ce au învățat pe parcursul zilei;

- **Pune bazele învățării unei limbi străine.** Deși învățământul formal poate include predarea unei limbi străine, acasă poate fi mediul în care copilul să se familiarizeze cu vocabularul și expresiile de bază. Poți face acest lucru prin desene animate în limba engleză, de pildă, în timp ce poți evidenția anumite cuvinte cheie, precum fructe, animale sau membri ai familiei.

Pe scurt, educația, atât cea formală, cât și cea non-formală, aduce multe beneficii sociale și cognitive. Dar, poate cel mai important lucru pe care îl aduce este fericirea. Desigur, nu toată lumea care este educată este fericită, dar, potrivit studiilor, cu cât nivelul de educație este mai înalt, cu atât ești mai mulțumit de tine și de stilul de viață ales.

Așadar, o educație bună aduce stimă de sine, perspective de carieră mai bune, sănătate îmbunătățită și o mai bună înțelegere a lumii. Deci, data viitoare când copilul te întrebă de ce trebuie să meargă la școală, spune-i că educația îl va ajuta să fie un adult mai fericit!

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

MOTOȘAN ALEXANDRA IOANA

Un vechi proverb spune: „Politețea este cheia de aur care deschide toate ușile”. Părinții sunt cei cărora le revine sarcina de a-i pregăti pe cei mici să învețe ce anume este politețea și cum se manifestă ea. Încă din perioada preșcolară se încearcă să li se însușească copiilor bunele maniere și regulile de politețe; atunci când aceștia învață primele formule de politețe, intitulate ca și „cuvinte magice”: „Te rog!”, „Mulțumesc!”, „Iartă-mă!”, „Îmi cer scuze!”.

Prin intermediul bunelor maniere, noi, oamenii, ne arătăm respectul față de noi și față de persoanele care ne înconjoară. În ciuda faptului că totul în jurul nostru se schimbă mereu, bunul simț rămâne o constantă pentru totdeauna. „Cei șapte ani de acasă” este o expresie care este folosită pentru a descrie conduita unei persoane într-un anumit context, dar cu toții credem că educația oferită celor mici în primii ani de viață definește viitorul lor ca adulți.

Din primii ani de viață, fiecare etapă își pune amprenta asupra dezvoltării copilului. Chiar dacă ar părea că lucrurile decurg de la sine, există anumiți factori care influențează dezvoltarea unui copil și anume mediul familial și relațiile care se formează în cadrul acestui mediu.

Familia este cea care pune bazele în „cei șapte ani de acasă” prin regulile impuse, modul în care se raportează la copil, relația cu acesta. Mediul familial reprezintă „fundatia” pe care se construiește și se formează personalitatea copilului. Educația primită în familie are anumite componente care construiesc un copil „bine-crescut”. Părinții sunt cei care ar trebui să știe că nimic nu se compară cu educația oferită copilului în acești ani. Un copil care are însușite bunele maniere va deveni un adult integru, politic, apreciat de toți cei din jur, bunele maniere fiind de bază în toate situațiile. Cele mai importante obiceiuri pe care ar trebui să le învețe un copil sunt:

- salutul – baza oricărei interacțiuni sociale; copilul trebuie învățat să salute la venire și la plecare, folosind saluturi adecvate momentului și persoanei căreia îi se adresează;
- să asculte fără să întrerupă pe cineva în timp ce vorbește;
- bunele maniere la masă;
- comportamentul respectuos față de persoanele mai în vârstă;
- să se îmbrace adecvat în diverse situații;
- să își adapteze tonalitatea vocii;
- să respecte diferențele interumane;
- recunoașterea greșelilor.

Comportamentul copilului reprezintă de fapt comportamentul părinților. Copilul va prelua modelul părintelui și în primii ani de viață îl va imita. Baza bunelor maniere este respectul și sensibilitatea față de tot ce îl înconjoară. Un copil cărui îi pasă de alții va deveni o persoană atentă și grijulie având grijă de sentimentele celorlalți, comportându-se într-un mod manierat. În comunicarea zilnică, copilul trebuie să observe importanța cuvintelor de politețe cum ar fi „Te rog!” și „Mulțumesc!” și modul în care acestea pot schimba diverse situații în sensuri pozitive. Chiar dacă în primii ani de viață expresiile de acest gen vor fi folosite imitativ, cu timpul copilul le va înțelege și le va folosi automat. Așadar, educația în primii ani de viață pe care copilul o primește de la părinți, își pune amprenta pe întreaga lui viață.

EDUCAȚIE PENTRU VIAȚĂ

PROF. MOVILEANU MARICICA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DIMITRIE STURDZA” TECUCI

Educația vizează formarea personalității în funcție de particularitățile fiecăruia, începe încă din primii ani și continuă pe tot parcursul vieții. Ea se realizează pe cele două linii majore formativ și informativ.

Unul din cele mai importante aspecte ale vieții actuale este formarea tinerilor din toate punctele de vedere. În acest sens putem spune că nu este suficientă doar formarea deprinderilor practice ci trebuie să se pună accent și pe cele morale. Fără valori morale însăși existența societății ar fi pusă sub semnul întrebării. Astfel valori precum respectul, integritatea generozitatea și alte multe altele sunt necesare pentru a evolua și ai înțelege pe cei din jur. De aceea primul pas în dezvoltarea unei persoane trebuie să fie dezvoltarea trăsăturilor de caracter.

Psihologii declară că trăsăturile de caracter determină personalitatea și bineînțeles comportamentul uni om. Trăsăturile pozitive se organizează într-o structură unică individuală fiind influențate de foarte mulți factori printre care și cât de devreme a început educația copilului, acesta fiind un subiect sensibil mai ales în lumea părinților.

Psihologii recomandă ca educația să înceapă cât mai devreme. Chiar dacă atunci când sunt mici copii nu au abilitatea de a memora imediat regulile și de a se autocontrola totuși este importantă repetarea regulilor și concentrarea pe lauda faptelor bune. Consecințele acestei educații timpurii se vor vedea în timp.

Mai târziu școala preia o parte din prerogativele educației copilului și o bază solidă pusă de părinți va ajuta la consolidarea noilor informații pe care elevul le primește și care contribuie la dezvoltarea trăsăturilor de caracter în general și la formarea personalității.

Un copil educat este un copil liber sigur pe el care va deveni un adult capabil să schimbe lumea în bine.

ROLUL CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR: MUCETE CLAUDIA-LAURA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ALEXANDRU DAVILA”, PITEȘTI, ARGES

Bazele educației sunt puse de părinți în cei șapte ani de acasă. Copiii imită, învață de la aceștia, ei sunt primele modele cu care intră în contact.

Cea mai grea meserie din lume, dar și cea mai frumoasă este aceea de părinte. Nu există o școală anume care să te învețe ce este mai bine să faci, în anumite situații, pentru copilul tău. Stresul, grijile cotidiene îi țin departe de copii. Din păcate, aceștia petrec foarte puțin timp cu propriii copii.

Unii sunt foarte protectori, nu îi lasă să cunoască lumea, lucru care duce la o dezvoltare necorespunzătoare. Copiii nu vor ști ce trebuie făcut, nu vor putea să se descurce niciodată singuri.

Alți părinți îi lasă să facă ce vor, fără a stabili anumite limite. Copiii vor ajunge să facă anumite lucruri pe care le vor regreta mai târziu.

Educația copilului presupune un parteneriat între copil și adulți bazat pe încredere, deschis spre cunoaștere. Este foarte important timpul pe care copilul îl petrece cu familia. Fiecare părinte își dorește ca propriul copil să fie un exemplu la școală, în grupul de prieteni, în orice context social.

Prin joc, părintele pătrunde în lumea copilului, stabilește o legătură solidă cu el. Acum, se învață cuvintele magice „te rog”, „mulțumesc”, „iartă-mă” etc.. Integrarea va fi un real succes dacă educația se împletește cu bunele maniere și regulile morale.

Un copil manierat se va comporta frumos în societate, în orice context, va fi apreciat, în comparație cu un alt copil care nu are „cei șapte ani de acasă”. „Politețea nu costă nimic și cumpără orice !”, spune un proverb englezesc.

Un copil bine crescut:

- știe să salute;
- răspunde la întrebări, ascultă interlocutorul său,
- își respectă partenerii de joacă,
- cunoaște regulile scrise și nescrise, „se face”, „nu se face”;
- se comportă civilizată la masă;
- recunoaște atunci când a greșit folosind una dintre expresiile magice („te rog”, „îmi pare rău”, „regret că ...”);
- dă dovadă de tact și toleranță: nu râde de defectul fizic al unei persoane, de slăbiciunea acesteia.

Familia formează primele deprinderi de conduită igienică, de altruism. Toate activitățile formează/consolidează anumite deprinderi și abilități ce duc la autonomia copilului, la conviețuirea lui socială. Aici, copilul începe să se cunoască pe sine, să își însușească anumite modele pentru formarea sa ca viitor adult. Această expresie „cei șapte ani de acasă”, mai nou „cei șase ani de acasă”, însumează întreg bagajul de cunoștințe, comportamente, atitudini acumulate de un copil. Această etapă, a achizițiilor, este cea mai intensă perioadă de dezvoltare psihică deoarece copilul acumulează/memorează foarte multe informații, atitudini, comportamente, modele etc.

Toate sfaturile prezentate mai sus sunt rezultatul mai multor ani de experiențe în care s-au obținut reușite, dar și eșecuri. Există uneori devieri de la modelul de comportament pe care ni-l dorim, momente în care observăm că lecțiile predate nu au fost deloc apreciate, înțelese de copil. Trebuie să nu renunțăm, să fim perseverenți, să fim un bun exemplu tot timpul. Nicio instituție nu poate substitui rolul important al părinților.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR MUNTEAN DACIANA

LICEUL CU PROGRAM SPORTIV "CETATE" DEVA

Familia este locul în care copilul își petrece primii șapte ani din viață. Aceasta are un rol important în educarea copilului, deoarece aici el învață să vorbească, cum să salute, să ceară iertare, să mulțumească. Părinții și bunicii reprezintă un model pentru copii. Știm că micuții copiază comportamentul celor apropiați, el neștiind ce este bine și ce este rău.

Cei șapte ani de-acasă consider că sunt cei mai importanți, educația timpurie lăsându-și amprenta asupra comportamentului copilului, obiceiurile familiei, nivelul de educație al părinților, limbajul folosit în interiorul acesteia, uneori fiind imposibil de corectat.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. La început prin imitație și mai apoi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul să răspundem, trebuie să ne așteptăm rândul să iesim la tabla, trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. Cuvintele magice „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, Iarta-ma își ating întotdeauna scopul. Pentru a le folosi, un copil are nevoie să le audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Pentru ca temelia educației să fie rezistentă este necesar ca părinții să explice copiilor normele de bună purtare, care fac ca oamenii să trăiască în bună-înțelegere.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, haina fiind cumpărată cu "banii" strânși în cei șapte ani de acasă."

VIAȚA DE FAMILIE- PRIMA ȘCOALĂ A UNUI COPIL

PROFESOR MUNTEAN IULIANA MONICA

LICEUL TEORETIC "MIRCEA ELIADE"

ÎNTORSURA BUZĂULUI, JUDEȚUL COVASNA

Un rol important în formarea unui om este **educația**.

Însă, cât de importantă este ea pentru om?

Ea este foarte importantă pentru că aduce multe beneficii, atât pentru el ca individ, cât și pentru societate: se dezvoltă individul, își dezvoltă personalitatea și caracterul, dobândește valori morale, cultură, dobândește împlinirea și fericirea sa etc. Educația începe în familie, se continuă în școală și apoi în societate.

Prima formă de educație, omul o primește în cadrul familiei. Educația în familie, susțin cercetătorii ca fiind baza dezvoltării sănătoase a copiilor, căci părinții oferă copiilor lor o parte din cunoștințele despre natură, societate, deprinderi de îngrijire, obișnuințe de comportament și trăiri emoționale.

Părinții au un rol important în viața și în formarea copiilor, creșterea și dezvoltarea lor ca personalități. Ei au rolul însemnat în creșterea copiilor, asigurându-le tot ceea ce le este necesar pentru creșterea sănătoasă și armonioasă: hrană, adăpost, odihnă, relaxare, dar și datoria de a le oferi o bună educație.

Prin toate acestea, copilul în primii ani de viață se observă este dependent de părinți, iar aceștia trebuie pe lângă preocupările de latura fizică a îngrijirii propriilor copii, să aibă și preocupări în vederea educației psiho-sociale și emoționale, corelându-le pe acestea din urmă cu cele fizice.

În familie se pun bazele dezvoltării psihice ale copilului, iar un rol important în evoluția psihică a acestuia o au, spun specialiștii în domeniu, exemplele pozitive din familie, căci la această vârstă rolul exemplului este important și observat de cei din jur, inclusiv de copil.

Pentru orice copil, viața de familie reprezintă prima lui școală, unde se dezvoltă și inteligența emoțională. Aici, în cadrul familial, copilul ar trebui să învețe să se cunoască, să învețe cum să simtă față de ceea ce i se întâmplă și cum reacționează ceilalți la sentimentele lui, să învețe să-și exprime temerile, fricile și speranțele, să experimenteze și să recunoască diverse sentimente și să învețe cum să reacționeze în fața unor provocări întâlnite. Toate acestea îl ajută în dezvoltarea sa emoțională.

Însă, preocupările părinților de astăzi, de a munci mai mult pentru a avea un nivel de viață decent, a făcut ca părinții să aibă mai puțin timp de a petrece cu copiii lor, în comparație cu părinții noștri și astfel ei, copii stau numeroase ore din viață în fața televizorului sau în fața unui calculator ori telefon, având experiențe noi. În această situație, comunicarea emoțională a devenit deficitară, iar valorile și aptitudinile fundamentale de viață, transmise de la o generație la alta, au început să se piardă și nu mai pot fi însușite de copii așa cum ar trebui, părerea mea.

De asemenea, primele impresii despre lume, despre viață, despre fenomenele din natură și societate, copilul le primește în cadrul familiei. Tot în familie, copilul își formează primele atitudini față de lumea din jurul său, pe care le deprinde observând, imitând sau luând exemplu. De acestea depinde atât succesul școlar, cât și capacitatea de a-și croi, mai târziu, un drum frumos în viață.

Copiii, în familie își însușesc limbajul, primele cunoștințe, își dezvoltă vocabularul, își formează primele reprezentări și dobândesc experiențe morale. De timpuriu, părinții își învață copiii să înțeleagă ce este bine și ce este rău, ce este corect și ce este greșit, ce le este permis și ce le este interzis, astfel că la acestea se adaugă deprinderi de comportament civilizate, bune maniere și valori după care să-și îndrume viața.

Însă educarea morală a copilului nu se oprește aici, ci este de lungă durată, deși începe în familie se continuă prin școală, Biserică și societate, având un rol însemnat: relațiile juste dintre membrii familiei, respectul, dragostea și înțelegerea dintre membrii familiei, deprinderile de conduită morală, atitudinea copilului față de ceilalți, exemplul personal și toate: exprimă de fapt moralitatea însușită de om pe parcursul vieții.

STUDIUL PRIVIND IMPLICAREA FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. ÎNV. PREȘC. MUNTEAN MARIA CRISTINA

PROF. ÎNV. PREȘC. MORAR CIPRIANA

GRĂDINIȚA CU P.P. NR.3 SEBEȘ

Studiul de față abordează o problemă deosebit de importantă și anume calitatea implicării familiei în educația copilului și relația pe care familia o are cu școala. În mod cert principalii responsabili pentru calitatea actului educativ sunt cadrele didactice, însă mulți părinți își neglijează rolul foarte important pe care îl au în educația propriului copil și de aceea consider că se impune studiarea amănunțită a modului de implicare al părinților, cât și relația, care ar trebui să fie una de colaborare cu școala.

Educația este un tip particular de acțiune umană, o intervenție sau direcționare, o categorie fundamentală a pedagogiei. Școala este organizația care învață și produce învățare.

Din perspectiva sociologică, familia este instituția fundamentală în toate societățile. Familia este un "grup social relativ permanent de indivizi legați între ei prin origine, căsătorie sau adopțiune". Familia este considerate unul dintre cele mai răspândite tipuri de grupuri sociale. Orice individ, dacă este întrebat, ar putea spune ce este o familie, pentru că fiecare om a avut de-a face în decursul vieții sale cu familii, fie că este vorba de familia în care s-a născut, de propria lui familie sau de familiile din comunitatea în care trăiește. Și, totuși, lucrurile nu sunt atât de evidente cum apar la nivelul simțului comun. Marea diversitate de tipuri de familii care s-au succedat de-a lungul timpului sau care coexistă în societățile contemporane impune găsirea unor trăsături caracteristice comune.

Scopul studiului este analiza eficienței implicării familiei în educația copilului și a colaborării familiei cu școala. Surprinderea punctelor tari și a celor nevralgice ale educației realizate în familie, pentru a identifica modurile de ameliorare în contextul schimbărilor din societatea românească.

Obiectivul general al studiului este identificarea dimensiunilor prin care familia înțelege nevoia comunicării cu școala. Obiectivele specifice presupun: cunoașterea opiniilor părinților privind educația copilului în școală și gradul de implicare al școlii în dezvoltarea relației familie-școală, cunoașterea opiniilor elevilor față de implicarea familiei în educația lor, cunoașterea opiniilor elevilor referitoare la implicarea familiei de către școală în procesul de învățământ, urmărirea concordanței dintre opiniile formulate de părinți și elevi privind relația familie-școală și elaborarea, pe baza concluziilor obținute, a unui program concret pentru o mai bună colaborarea între familie și școală.

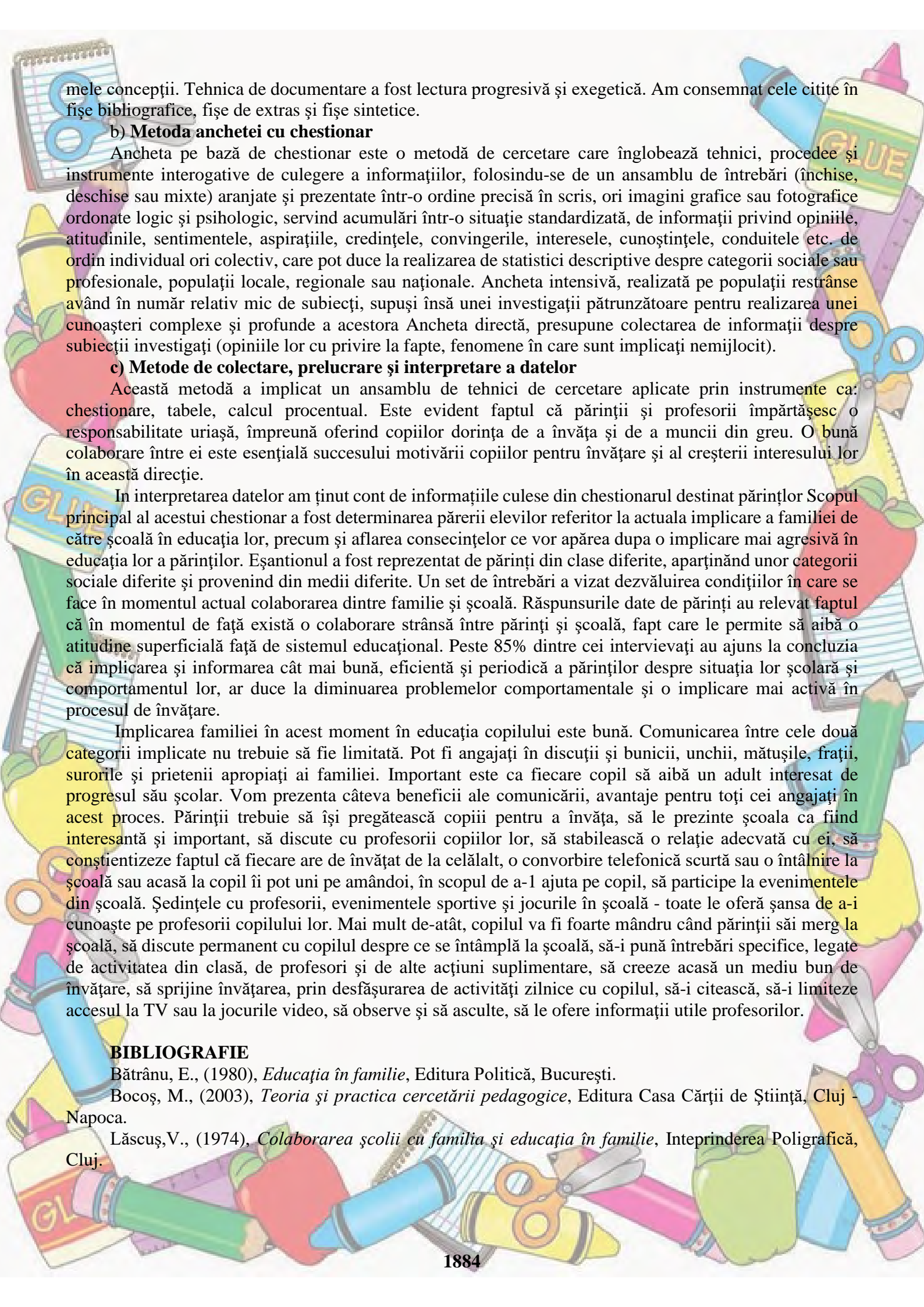
Ipoteze de lucru sunt: dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, atunci este pregătită să activeze constant ca un factor educativ; dacă școala nu este eficientă în colaborarea cu familia atunci elevul profită de aceste neglijențe ale școlii, iar modul de apreciere al școlii se diferențiază în funcție de acestea; în funcție de interesul părinților față de școală și față de educația pe care o primesc copiii lor se manifestă și interesul copilului față de școală.

Una dintre dimensiuni este implicarea familiei în educația copilului și are următoarele variabile: supravegherea atentă a copilului, raportarea comportamentului la ceilalți membri ai colectivului școlar, cunoașterea normelor de disciplină, acceptarea acestora, respectarea regulamentului, cunoașterea poziției copilului în cadrul colectivului din care face parte. Cea de-a doua dimensiune urmărită este implicarea școlii în relația familie-școală, iar variabilele sunt: cunoașterea situației familiale a copilului, înțelegerea nevoilor și a comportamentului acestuia, comunicarea eficientă între cele două părți: părinți și școală, aprecierea nevoilor elevului, acceptarea și respectarea poziției acestuia față de comunitatea sau grupul din care face parte, recunoașterea sistemului de norme și cerințe ale familiei din care face parte și în funcție de care va fi evaluat în continuare, cunoașterea comunității din care face parte, aprecierea și evaluarea din partea membrilor comunității din care face parte.

Am utilizat următoarele metode de cercetare:

a) **Metoda studiului literaturii de specialitate**

Din cadrul surselor bibliografice am studiat o serie de documente din domeniul pedagogic și de specialitate. Astfel, am realizat o documentare selectivă și cu spirit critic. Am preluat idei, opinii din lucrările de specialitate numai în măsura în care ideile au fost legate de subiect și au corespuns propriei

mele concepții. Tehnica de documentare a fost lectura progresivă și exegetică. Am consemnat cele citite în fișe bibliografice, fișe de extras și fișe sintetice.

b) Metoda anchetei cu chestionar

Ancheta pe bază de chestionar este o metodă de cercetare care înglobează tehnici, procedee și instrumente interogative de culegere a informațiilor, folosindu-se de un ansamblu de întrebări (închise, deschise sau mixte) aranjate și prezentate într-o ordine precisă în scris, ori imagini grafice sau fotografice ordonate logic și psihologic, servind acumulări într-o situație standardizată, de informații privind opiniile, atitudinile, sentimentele, aspirațiile, credințele, convingerile, interesele, cunoștințele, conduitele etc. de ordin individual ori colectiv, care pot duce la realizarea de statistici descriptive despre categorii sociale sau profesionale, populații locale, regionale sau naționale. Ancheta intensivă, realizată pe populații restrânse având în număr relativ mic de subiecți, supuși însă unei investigații pătrunzătoare pentru realizarea unei cunoașteri complexe și profunde a acestora Ancheta directă, presupune colectarea de informații despre subiecții investigați (opiniile lor cu privire la fapte, fenomene în care sunt implicați nemijlocit).

c) Metode de colectare, prelucrare și interpretare a datelor

Această metodă a implicat un ansamblu de tehnici de cercetare aplicate prin instrumente ca: chestionare, tabele, calcul procentual. Este evident faptul că părinții și profesorii împărtășesc o responsabilitate uriașă, împreună oferind copiilor dorința de a învăța și de a muncii din greu. O bună colaborare între ei este esențială succesului motivării copiilor pentru învățare și al creșterii interesului lor în această direcție.

În interpretarea datelor am ținut cont de informațiile culese din chestionarul destinat părinților Scopul principal al acestui chestionar a fost determinarea părerii elevilor referitor la actuala implicare a familiei de către școală în educația lor, precum și aflarea consecințelor ce vor apărea după o implicare mai agresivă în educația lor a părinților. Eșantionul a fost reprezentat de părinți din clase diferite, aparținând unor categorii sociale diferite și provenind din medii diferite. Un set de întrebări a vizat dezvăluirea condițiilor în care se face în momentul actual colaborarea dintre familie și școală. Răspunsurile date de părinți au relevat faptul că în momentul de față există o colaborare strânsă între părinți și școală, fapt care le permite să aibă o atitudine superficială față de sistemul educațional. Peste 85% dintre cei intervievați au ajuns la concluzia că implicarea și informarea cât mai bună, eficientă și periodică a părinților despre situația lor școlară și comportamentul lor, ar duce la diminuarea problemelor comportamentale și o implicare mai activă în procesul de învățare.

Implicarea familiei în acest moment în educația copilului este bună. Comunicarea între cele două categorii implicate nu trebuie să fie limitată. Pot fi angajați în discuții și bunicii, unchii, mătușile, frații, surorile și prietenii apropiați ai familiei. Important este ca fiecare copil să aibă un adult interesat de progresul său școlar. Vom prezenta câteva beneficii ale comunicării, avantaje pentru toți cei angajați în acest proces. Părinții trebuie să își pregătească copiii pentru a învăța, să le prezinte școala ca fiind interesantă și important, să discute cu profesorii copiilor lor, să stabilească o relație adecvată cu ei, să conștientizeze faptul că fiecare are de învățat de la celălalt, o convorbire telefonică scurtă sau o întâlnire la școală sau acasă la copil îi pot uni pe amândoi, în scopul de a-l ajuta pe copil, să participe la evenimentele din școală. Ședințele cu profesorii, evenimentele sportive și jocurile în școală - toate le oferă șansa de a-i cunoaște pe profesorii copilului lor. Mai mult de-atât, copilul va fi foarte mândru când părinții săi merg la școală, să discute permanent cu copilul despre ce se întâmplă la școală, să-i pună întrebări specifice, legate de activitatea din clasă, de profesori și de alte acțiuni suplimentare, să creeze acasă un mediu bun de învățare, să sprijine învățarea, prin desfășurarea de activități zilnice cu copilul, să-i citească, să-i limiteze accesul la TV sau la jocurile video, să observe și să asculte, să le ofere informații utile profesorilor.

BIBLIOGRAFIE

- Bătrănu, E., (1980), *Educația în familie*, Editura Politică, București.
Bocoș, M., (2003), *Teoria și practica cercetării pedagogice*, Editura Casa Cărții de Știință, Cluj - Napoca.
Lăscuș, V., (1974), *Colaborarea școlii cu familia și educația în familie*, Intreprinderea Poligrafică, Cluj.

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN PROCESUL INSTRUCTIV-EDUCATIV

PROF. ÎNV. PRIMAR, MUNTEAN MIRELA
ȘC. GIMNAZIALĂ NR. 2 STEIERDORF, ANINA

În anii petrecuți la catedră am întâlnit situații mai speciale, copii cu deficiențe de învățare sau comportamentale și care, din diferite motive, nu s-au integrat în colectivul de elevi sau care deveneau agresivi, anxioși. Am ales, totuși, să prezint cazul unui băiat care provenea dintr-un centru de plasament, acesta fiind dat în grija unui asistent maternal, având atât deficiențe mintale, cât și comportamentale.

Lipsa unei familii, deficiențele la învățare, vârsta mai mare decât a celorlați elevi din clasa a III-a, au făcut să devină un copil neadaptat la viața socială. Am căutat să aflu care sunt preocupările lui. Am aflat că îi place să deseneze, să picteze, dar și faptul că îl atrag mașinuțele cu baterii. Din desenele pe care le făcea am înțeles de unde are un asemenea comportament și am încercat să îi devin, în primul rând, prietenă, pentru a ajunge mai ușor să aflu ce este în sufletul lui. În consecință, l-am lăsat să aleagă locul unde a vrut să stea în clasă, iar colțul unde mergea și se mușca de mâini, atunci când era supărat, a devenit colțul lui preferat, pentru a simți că are ceva ce îi aparține. Acolo și-a lipit hârtii pentru a desena, și-a adus mașinuțe și multe baterii și, tot acolo, afla mici surprize (acadele, bombonele, baterii pe care desenam fețe vesele). Așadar, cu calm și multă răbdare, vorbindu-i pe un ton potrivit, dar și încurajându-l și stimulându-l mereu, l-am făcut să aibă încredere în el și să comunice cu cei din jur. Erau un pas mic dar important, pentru că odată câștigată încrederea în sine, prin desene, și mai târziu, pe caiet a scris primele litere și a început să citească cuvinte și să socotească cu ajutorul obiectelor.

Atât cadrele didactice din școală, dar și colegii care, la început, erau văzuți ca niște adversari și pe care îi brusca, cu timpul, i-au devenit prieteni. Prieteni care l-au încurajat, i-au apreciat fiecare reușită și de la care, uneori, primea cadouri pentru locul său preferat.

Un rol important în procesul instructiv-educativ al acestuia l-a avut și familia care îl avea în plasament. Membrii acesteia au ținut în permanență legătura cu școala și au făcut tot ce le-a stat în putință ca acesta să devină un copil sociabil, și chiar să înregistreze anumite progrese la învățătură.

Din cele de mai sus, deducem faptul că, prin buna colaborare existentă între familie și școală, dar și cu ajutorul metodelor activ-participative, centrate pe elev, se pot realiza reale progrese ale copiilor cu deficiențe mintale și, implicit, comportamentale.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE ȘI LA ȘCOALĂ

PROF. INV. PRIMAR GABRIELA MUNTEANU

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 HILIȘEU HORIA, BOTOȘANI

Educația a vizat, de-a lungul timpului, formarea personalității omului, în funcție de particularitățile fiecăruia, dar și în funcție de contextul social.

Școala a jucat un rol deosebit de important în orice epocă, dar acum, cu atât mai mult, școala este văzută ca principalul pilon al formării individului.

Ca mediu social, familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională. Copilul, în primii ani de viață este dependent de părinți, iar aceștia nu trebuie să fie preocupați doar de latura fizică a îngrijirii lui, ci să aibă în vedere educația psiho-socială, corelând posibilitățile fizice cu cele psihice. Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului, iar educația sa la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluția fizică, urmărindu-se concomitent educația intelectuală, morală în scopul formării caracterului.

Începând cu vârsta școlară, se crează triunghiul familie-școală-biserică, care va avea un rol definitoriu în formarea copilului ca adult responsabil, pregătit să treacă cu brio peste toate încercările vieții.

Educația nu se poate face dacă una dintre laturile acestui triunghi lipsesc. Lipsa unei verigi din acest lanț lasă urme adânci în evoluția copilului.

În cariera didactică lungă, de aproximativ douăzeci și doi de ani, am observat că se obțin rezultate remarcabile acolo unde familia și școala dau mâna, iar credința în Dumnezeu aduce o încununare a eforturilor depuse de mediul școlar și cel familial.

Copiii care trăiesc în familii monoparentale sau în familii dezorganizate, cu un părinte alcoolic sunt de obicei copiii care vor abandona școala la un moment dat. Educația primită la școală nu se definitivează acasă pentru că, copilul nu are un mediu prielnic dezvoltării intelectuale. Acei copii sunt de obicei, copii timizi sau dimpotrivă, impulsivi, copii egoiști sau foarte protectivi cu frații mai mici. Preiau din obligațiile adulților, se maturizează timpuriu, iar pasul spre abandonul școlar se face foarte ușor. Viața la extreme pe care sunt obligați să o trăiască îi transformă iremediabil.

Copiii din familiile cu situație materială deficitară sunt și ei predispuși abandonului școlar, deoarece educația nu le aduce, după cum declară ei, niciun beneficiu material. Dacă în clasele primare, învățătorul reușește să îi atragă către școală, cu cât cresc, cu atât mai mult crește și dorința de a fi independenți financiar. Așa că, de la vârsta de 12-13 ani încep să lipsească tot mai mult de la școală preferând să efectueze deverse activități remunerate. Ușor, ușor vor abandona școala fără vreun regret.

În anul 2019, ducând fișe de lucru unor elevi în perioada de predare on line, am ajuns acasă la câțiva dintre elevii mei care locuiesc într-un fost pichet militar, aflat la distanță de 15 km de școală și la un kilometru distanță de granița cu Ucraina. Situația acestor copii era una deosebit de grea. Fiecare familie din cele nouă câte erau cazate în acel imobil, avea câte o camera de maxim 12 m² în care trebuiau să locuiască la un loc 6 până la 9 persoane. Mobilierul consta doar în paturi. Nicio masă nu se găsea în vreo cameră. Am realizat atunci că acești copii nu aveau unde să își pregătească lecțiile și nici unde să studieze în liniște. Nu se puneau problema ca acești copii să aiba vreodată rezultate bune la școală deși părinții încercau din răspuț să le asigure un trai cât de cât decent.

Am inițiat atunci un proiect cu titlul "Copiii din pichet", încercând să realizez pentru ei, acolo, în pichet, o sală educativă echipată cu mese, scaune, internet, calculator, dulapuri pentru rechizite și o mică bibliotecă pentru a le oferi posibilitatea să studieze acasă și să își aprofundeze cunoștințele dobândite la școală.

În trei luni, cu ajutorul donațiilor și a voluntarilor care mi s-au alăturat, am realizat acea sală, am reușit să schimbăm geamurile sparte ale camerelor și usile defecte, contribuind considerabil la starea de bine a tuturor copiilor.

Cu ajutorul multor voluntari în educație, situația școlară a acestor copii s-a ameliorat considerabil. Rezultatele la învățătură au crescut, a crescut și interesul pentru școală atât al copiilor cât și al părinților

acestora. Dacă la început ne confruntam cu abandonul școlar, acum interesul pentru o școală profesională a crescut, elevii din clasa a VIII a cerând ei înșiși ajutorul voluntarilor pentru pregătirea suplimentară. Părinții de asemenea au conștientizat valoarea educației, au învățat să acceseze diverse platforme educaționale, venind în sprijinul nostru, al voluntarilor și al propriilor copii.

Implicarea bisericii în activitatea mea de voluntariat a adus de asemenea mari beneficii. Comportamentul copiilor și al părinților s-a schimbat în bine. Zilnic, de luni până vineri desfășor activitatea cu titlul „Povestea de seară”, în cadrul căreia citesc sau am voluntari din toate mediile și de toate profesiile care le citesc povești moralizatoare copiilor.

Și-au dat mâna educația, familia și biserica iar rezultatele nu s-au lăsat așteptate!

Dacă acum doi ani am găsit niște copii izolați la propriu și la figurat, astăzi în pichet trăiesc niște copii radical schimbați în bine. Sunt dezinvolți, dornici să cunoască mai mult, deschiși spre nou și mai ales dornici să își schimbe destinele învățând.

Care este rolul familiei și al școlii în educația copilului? Cel mai mare!

Fără educație nu existăm, cum nu existăm fără părinți și fără Dumnezeu!

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. INV. PRIMAR: MUNTEANU IONELA

SCOALA GIMNAZIALA GENERAL NICOLAE SOVA, PODURI

Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional. O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult. Părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportament. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult. Părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportament. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten. De-a lungul timpului s-a constatat o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent, intrucat familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jignește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățatura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul și calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la învățatură le pun pe seama școlii.

De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățatură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate. Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere a copilului, urmărirea metodelor de învățare, verificarea frecvenței la ore. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale. Deci, ca primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes. Factorii care contribuie la formarea personalității tânărului sunt familia și școala. Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe. Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul a cărui formare și intruire va fi împiedicată.

De asemenea, chiar daca „școala vietii” are un rol însemnat în viața fiecărei persoane, aceasta s-a dovedit a fi de multe ori insuficientă, o educație dobândită în mediul școlar a reprezentat întotdeauna o bază foarte bună peste care s-a clădit experiența de viață.

EDUCAȚIA PREȘCOLARULUI ÎN FAMILIE ȘI ÎN GRĂDINIȚĂ...

START PENTRU VIAȚĂ

MUNTEANU LILIANA

GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 14 BRAȘOV

Într-o societate care evoluează sub imperiul schimbărilor permanente în toate domeniile, care solicită individului abilități de adaptare rapidă la situații noi, educația trebuie să răspundă în primul rând nevoilor individuale, asigurând în același timp șansele de integrare și dezvoltare socială personală. Una din pârgiile de intervenție care acționează la nivelul educației preșcolare, este dezvoltarea unei relații parteneriale grădiniță- familie, definite printr-o comunicare reală, constructivă, în interesul copilului.

Cercetările din ultimele decenii ne-au demonstrat că trebuie să abordăm copilul ca întreg, având în vedere dezvoltarea sa fizică, dar și emoțiile și creativitatea, încadrate de istoria sa personală ca identitate socială.

Familia reprezintă primul mediu de viață al copilului. Prin influențele pe care le exercită, familia reprezintă sinteza unei triple dependențe a copilului față de părinții săi:

- dependența biologică,
- dependența socială, întrucât familia reprezintă primul mediu social de dezvoltare și favorizează stabilirea contactelor cu societatea
- dependența educațională, exprimată prin aceea că din primele luni de viață și până la vârsta școlară, copilul învață în familie mersul, vorbirea, contactul intuitiv cu realitatea, primind în esență primele elemente de educație.

Acțiunile educative ale părinților trebuie să fie raționale și continue, să se bazeze pe faptul că dezvoltarea psihică a copilului se realizează în strânsă legătură cu dezvoltarea fizică. Procesul de integrare în societate începe în familie din timpul copilăriei mici, când intervin primele contacte sociale și experiențe de viață și continuă de-a lungul vieții.

Până la 7 șapte ani, părinții constituie primul exemplu, unicul model de viață, de comportare, cu cea mai mare influență asupra copilului. Copilul învață de la părinți ce este voința, stăpânirea de sine, perseverența, spiritul de inițiativă, familia pune bazele formării trăsăturilor de caracter.

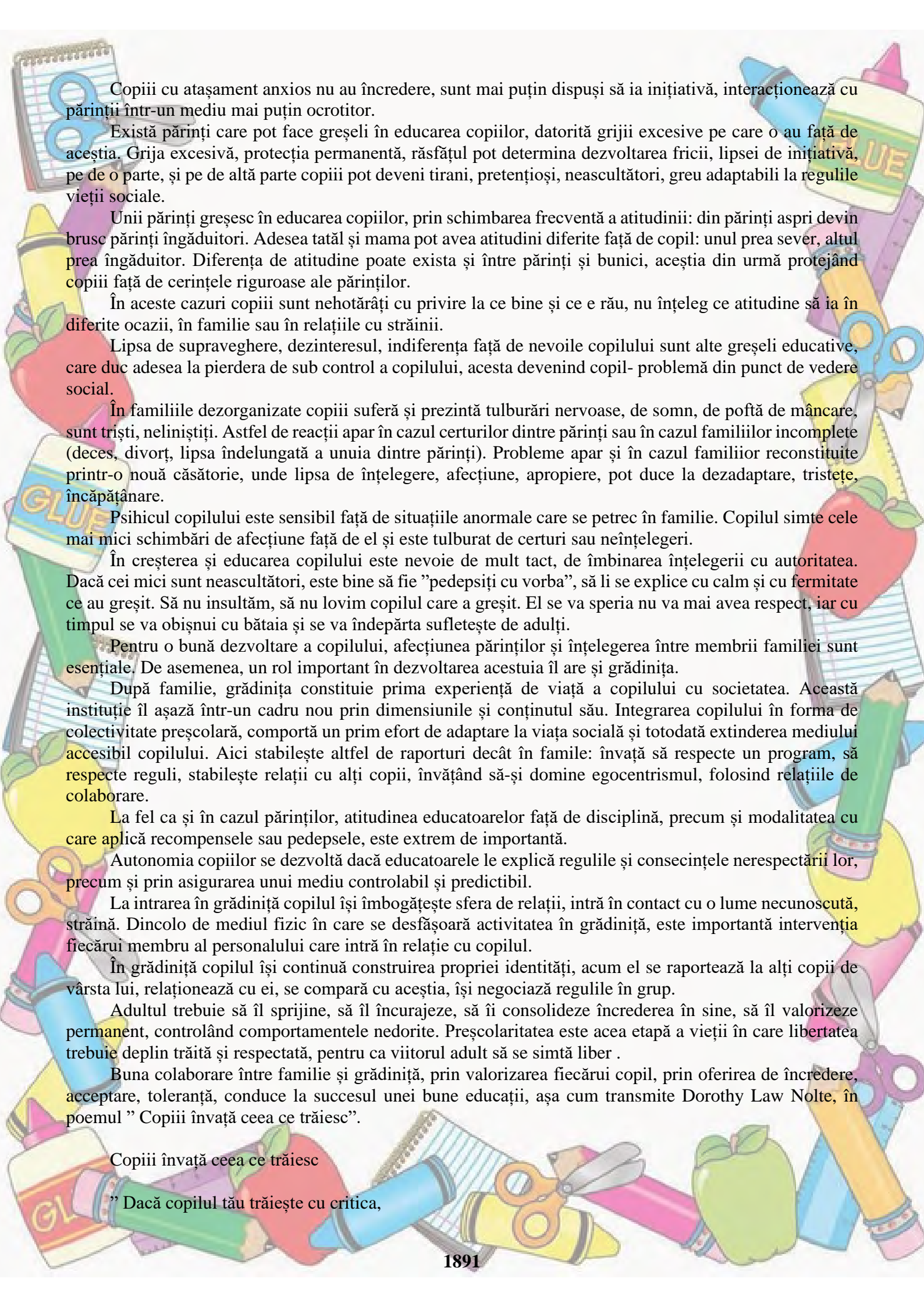
Perioada copilăriei timpurii este marcată de schimbări dramatice în comportamentul social și emoțional, copiii devin mai încrezători în forțele proprii și trec la exploatarea unui câmp mai larg, inclusiv de relații sociale.

Dezvoltarea autonomiei copilului este influențată de acțiunea și interacțiunea multor factori: familia prin stilul educațional, trăsăturile de personalitate ale copilului, grupul său de prieteni, grădinița prin strategiile pe care le promovează prin educație.

Cercetări recente arată că dezvoltarea copilului este influențată de către familie în proporție de 70%, familia fiind responsabilă în mare măsură de creșterea copilului.

Primele deprinderi ale copilului se formează în familie : deprinderi igienice, deprinderi de socializare, deprinderi privind alimentația sănătoasă, deprinderi comportamentale (politețea, respectul, cinstea, onestitate). În familie copilul exersează comportamente sociale, se descoperă pe sine și pe cei din jur, se familiarizează cu sistemul valorilor, iar fundamentarea personalității se realizează aici, în familie. Pentru o dezvoltare armonioasă, copilul are nevoie de atenția și implicarea directă a ambilor părinți, aceștia fiind model pentru copiii lor. Principalele trăsături ale oricărei familii ar trebui să fie dragostea, înțelegerea, înțelegerea reciprocă, respectul.

Atașamentul securizant al copilului față de părinți duce la apariția, în prima copilărie, a unor forme adaptative de comportament, precum capacitatea de explorare a mediului înconjurător sau căutarea protecției parentale când îl amenință un pericol. Copiii cu atașament securizant, au încredere să realizeze sarcini dificile.

Copiii cu atașament anxios nu au încredere, sunt mai puțin dispuși să ia inițiativă, interacționează cu părinții într-un mediu mai puțin ocrotitor.

Există părinți care pot face greșeli în educarea copiilor, datorită grijii excesive pe care o au față de aceștia. Grija excesivă, protecția permanentă, răsfățul pot determina dezvoltarea fricii, lipsei de inițiativă, pe de o parte, și pe de altă parte copiii pot deveni tirani, pretențioși, neascultători, greu adaptabili la regulile vieții sociale.

Unii părinți greșesc în educarea copiilor, prin schimbarea frecventă a atitudinii: din părinți aspri devin brusc părinți îngăduitori. Adesea tatăl și mama pot avea atitudini diferite față de copil: unul prea sever, altul prea îngăduitor. Diferența de atitudine poate exista și între părinți și bunici, aceștia din urmă protejând copiii față de cerințele riguroase ale părinților.

În aceste cazuri copiii sunt nehotărâți cu privire la ce bine și ce e rău, nu înțeleg ce atitudine să ia în diferite ocazii, în familie sau în relațiile cu străinii.

Lipsa de supraveghere, dezinteresul, indiferența față de nevoile copilului sunt alte greșeli educative, care duc adesea la pierderea de sub control a copilului, acesta devenind copil-problemă din punct de vedere social.

În familiile dezorganizate copiii suferă și prezintă tulburări nervoase, de somn, de poftă de mâncare, sunt triști, neliniștiți. Astfel de reacții apar în cazul certurilor dintre părinți sau în cazul familiilor incomplete (deces, divorț, lipsa îndelungată a unuia dintre părinți). Probleme apar și în cazul familiilor reconstituite printr-o nouă căsătorie, unde lipsa de înțelegere, afecțiune, apropiere, pot duce la dezadaptare, tristețe, încăpățănare.

Psihicul copilului este sensibil față de situațiile anormale care se petrec în familie. Copilul simte cele mai mici schimbări de afecțiune față de el și este tulburat de certuri sau neînțelegeri.

În creșterea și educarea copilului este nevoie de mult tact, de îmbinarea înțelegerii cu autoritatea. Dacă cei mici sunt neascultători, este bine să fie ”pedepsiți cu vorba”, să li se explice cu calm și cu fermitate ce au greșit. Să nu insultăm, să nu lovim copilul care a greșit. El se va speria nu va mai avea respect, iar cu timpul se va obișnui cu bătaia și se va îndepărta sufletește de adulți.

Pentru o bună dezvoltare a copilului, afecțiunea părinților și înțelegerea între membrii familiei sunt esențiale. De asemenea, un rol important în dezvoltarea acestuia îl are și grădinița.

După familie, grădinița constituie prima experiență de viață a copilului cu societatea. Această instituție îl așază într-un cadru nou prin dimensiunile și conținutul său. Integrarea copilului în forma de colectivitate preșcolară, comportă un prim efort de adaptare la viața socială și totodată extinderea mediului accesibil copilului. Aici stabilește altfel de raporturi decât în familie: învață să respecte un program, să respecte reguli, stabilește relații cu alți copii, învățând să-și domine egocentrismul, folosind relațiile de colaborare.

La fel ca și în cazul părinților, atitudinea educatoarelor față de disciplină, precum și modalitatea cu care aplică recompensele sau pedepsele, este extrem de importantă.

Autonomia copiilor se dezvoltă dacă educatoarele le explică regulile și consecințele nerespectării lor, precum și prin asigurarea unui mediu controlabil și predictibil.

La intrarea în grădiniță copilul își îmbogățește sfera de relații, intră în contact cu o lume necunoscută, străină. Dincolo de mediul fizic în care se desfășoară activitatea în grădiniță, este importantă intervenția fiecărui membru al personalului care intră în relație cu copilul.

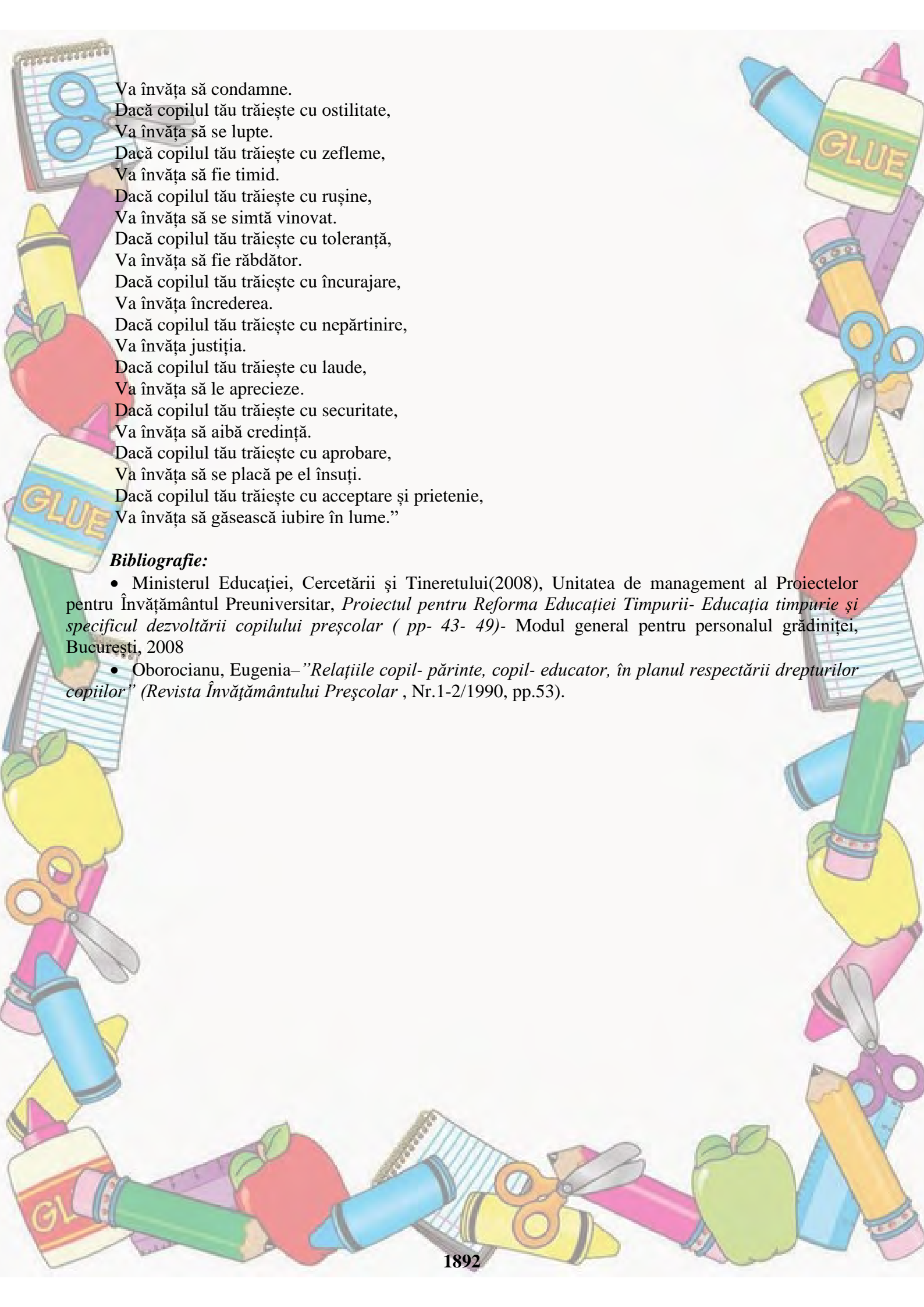
În grădiniță copilul își continuă construirea propriei identități, acum el se raportează la alți copii de vârsta lui, relaționează cu ei, se compară cu aceștia, își negociază regulile în grup.

Adultul trebuie să îl sprijine, să îl încurajeze, să îi consolideze încrederea în sine, să îl valorizeze permanent, controlând comportamentele nedorite. Preșcolăritatea este acea etapă a vieții în care libertatea trebuie deplin trăită și respectată, pentru ca viitorul adult să se simtă liber .

Buna colaborare între familie și grădiniță, prin valorizarea fiecărui copil, prin oferirea de încredere, acceptare, toleranță, conduce la succesul unei bune educații, așa cum transmite Dorothy Law Nolte, în poemul ” Copiii învață ceea ce trăiesc”.

Copiii învață ceea ce trăiesc

” Dacă copilul tău trăiește cu critica,

Va învăța să condamne.
Dacă copilul tău trăiește cu ostilitate,
Va învăța să se lupte.
Dacă copilul tău trăiește cu zefleme,
Va învăța să fie timid.
Dacă copilul tău trăiește cu rușine,
Va învăța să se simtă vinovat.
Dacă copilul tău trăiește cu toleranță,
Va învăța să fie răbdător.
Dacă copilul tău trăiește cu încurajare,
Va învăța încrederea.
Dacă copilul tău trăiește cu nepărtinire,
Va învăța justiția.
Dacă copilul tău trăiește cu laude,
Va învăța să le aprecieze.
Dacă copilul tău trăiește cu securitate,
Va învăța să aibă credință.
Dacă copilul tău trăiește cu aprobare,
Va învăța să se placă pe el însuși.
Dacă copilul tău trăiește cu acceptare și prietenie,
Va învăța să găsească iubire în lume.”

Bibliografie:

- Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului(2008), Unitatea de management al Proiectelor pentru Învățământul Preuniversitar, *Proiectul pentru Reforma Educației Timpurii- Educația timpurie și specificul dezvoltării copilului preșcolar* (pp- 43- 49)- Modul general pentru personalul grădiniței, București, 2008
- Oborocianu, Eugenia- ”*Relațiile copil- părinte, copil- educator, în planul respectării drepturilor copiilor*” (*Revista Învățământului Preșcolar* , Nr.1-2/1990, pp.53).

ROLUL EDUCAȚIEI ȘI ROLUL FAMILIEI ÎN PROCESUL DE DEZVOLTARE AL COPILULUI

PROF. MUNTEANU MARIANA

ȘC. GIMNAZIALĂ MAZILIU VIPIE GHEORGHE

VALEA MÂNĂȘTIRII, GORJ

Educația aduce cu sine multe beneficii, atât pentru individ, cât și pentru societate – îmbunătățește perspectivele de carieră, stimulează economia și chiar poate extinde durata de viață. Mai mult, potrivit studiilor, educația poate face oamenii mai fericiți! De aceea, este absolut esențial ca educația, indiferent de natura sa, să fie aplicată încă din primele luni de viață ale copilului tău.

Educația este foarte importantă în cadrul societății. Este baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității. Educația școlară, care cuprinde metodele tradiționale – de bază și universitară, nu s-a schimbat prea mult de-a lungul timpului. Cu toate acestea, transformarea digitală a modificat semnificativ felul în care este văzut acest proces. Educația înseamnă, însă, mult mai mult decât instruire formală – aceasta poate începe încă de la naștere și se manifestă în toate mediile sociale în care este prezent individul.

Învățarea formală este o formă de educare ce are loc, de obicei, în incinta unei instituții școlare. Se referă la cunoștințele academice de bază pe care un copil le învață într-un mod formal. Unele dintre exemplele de educație formală sunt învățarea la clasă, certificarea institutului sau educația planificată a diferitelor discipline cu o programă adecvată, dobândită prin participarea la o instituție.

Acesta este modul sistematic în care o persoană frecventează o școală sau universitate și primește instruire de la profesori care sunt echipați și autorizați să predea diferite materii. Țări din întreaga lume au adoptat diferite sisteme de educație formală, însă majoritatea dintre acestea urmează programul K-12, printre care și România. În acest sistem, un elev își începe educația la grădiniță la vârsta de cinci ani și continuă până la vârsta de 18 ani, când ar trebui să absolve liceul în urma unui examen complex. Educația formală cuprinde, de asemenea, și studii universitare și postuniversitare.

Definiția educației informale

Educația informală se referă la modul în care persoanele învață în afara clasei. Un elev care face parte dintr-un sistem educațional formal poate avea parte și de o educație informală. De pildă, un copil de clasă primară poate susține educația formală frecventând școala, iar după să participe la programe after school, precum cursuri de limbi străine, tabere sau excursii, care îi ajută să-și descopere și alte abilități.

Acest tip de educație include, de asemenea, orice informație nouă pe care părintele o predă copilului, ca, de exemplu, atunci când mama îl învață pe copil să se spele pe mâini după ce folosește toaleta. Practic, toate informațiile acumulate în afara sălilor de clasă pot fi considerate a fi *educație informală*.

Un alt tip de învățare în afara instituțiilor tradiționale este educația non-formală. Aceasta reprezintă echilibrul dintre metoda formală și cea informală. Deși se bazează pe o formă de învățare structurată, nu este necesar să se ghideze după un curriculum aprobat sau să dețină o certificare oficială. Un exemplu în acest sens sunt lecțiile de înot pentru copii mici, programele sportive și seminariile.

Familia și rolul ei în educație: de ce este esențială implicarea părinților în educația copilului

Care este cea mai precisă evaluare a realizărilor academice ale unui copil? Oare statutul socio-economic sau cât de prestigioasă este școala frecventată? Cel mai bun predictor al succesului elevilor este măsura în care familiile încurajează învățarea acasă și se implică în educația copilului lor.

Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia beneficiază de sprijin și cunoștințe, fiind o cale prin care cei mici să-și dezvolte dorința pentru cunoaștere. Încurajarea implicării părinților este mai mult decât o curtoazie obișnuită – este o modalitate excelentă de a crea un mediu de învățare pozitiv.

Cercetările au arătat o scădere a procentului de părinți care să susțină comunicarea intimă dintre părinte-profesor. Părinții moderni preferă metode de comunicare la distanță, cum ar fi platformele online și

A decorative border surrounds the text, featuring various school supplies and fruits. On the left side, from top to bottom, there is a spiral notebook, a yellow crayon, a red apple, a glue stick labeled 'GLUE', a green pencil, a yellow apple, a pair of orange scissors, a blue crayon, a yellow crayon, a glue stick labeled 'GL', a green pencil, a red apple, a blue crayon, a pair of orange scissors, a yellow crayon, a pink crayon, a green apple, a blue crayon, and a yellow crayon. On the right side, from top to bottom, there is a pink crayon, a purple ruler, a pair of blue scissors, a yellow ruler, a red apple, a blue crayon, a green pencil, a yellow crayon, a pair of purple scissors, a pink crayon, a blue crayon, a yellow crayon, a pair of orange scissors, a pink crayon, a green apple, a blue crayon, and a yellow crayon.

sunt mai puțin susceptibili să participe la ședințe sau activități școlare. În timp ce tehnologia și instrumentele digitale pot ajuta familiile să rămână informate, elevii își pot pierde interesul pentru școală atunci când părinții nu își oferă sprijinul.

Pe de altă parte, profesorii observă schimbări importante în clasele lor atunci când părinții se implică, cum ar fi îmbunătățirea motivației și performanței elevilor. De asemenea, colaborarea cu părinții poate ajuta la identificarea nevoilor și obiectivelor și pot exista discuții despre modul în care părinții pot contribui. Comunicarea cu familia oferă profesorului posibilitatea de a asculta preocupările acestora și de a le explica mai multe despre educația celor mici.

Așadar, o educație bună aduce stimă de sine, perspective de carieră mai bune, sănătate îmbunătățită și o mai bună înțelegere a lumii.

PARTENERIATUL FAMILIE-ȘCOALĂ ÎN CADRUL SISTEMULUI DE ÎNVĂȚĂMÂNT SPECIAL

**PROFESOR DE PSIHOPEDAGOGIE SPECIALĂ,
MURARIU-DIACONESCU ALEXANDRA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SPECIALĂ „CONSTANTIN PĂUNESCU” IAȘI**

Sistemul de învățământ special reprezintă o parte fundamentală componentă a structurii Sistemului Național de Învățământ. Acesta prezintă un caracter larg de aplicativitate cu răspândire la toate nivelurile învățământului preuniversitar și cuprinde o serie variată de potențiali subiecți. Principalele criterii de repartizare vizează caracterul și gradul de severitate al dizabilității. Subiecții ce necesită cerințe educative speciale sunt repartizați în sistemul de învățământ special în funcție de tipul și gradul deficiențelor.

Principalele direcții includ posibilitatea optării pentru școlile integratoare (pentru subiecții cu deficiențe ușoare sau întârzieri ale proceselor de creștere și dezvoltare) sau pentru școlile speciale (pentru subiecții cu deficiențe mintale medii, severe și/sau asociate sau deficiențe ce implică incapacitatea de funcționare optimă a organelor de simț sau a aparatului locomotor).

Din punct de vedere terminologic originea termenului „învățământ special”, se regăsește în capitolul VI, articolul 41 din Legea învățământului nr. 84, adoptată de Parlamentul României în anul 1995 și publicată în „Monitorul Oficial” din 31.07.1995.

Principalul obiectiv specificat în sursa unanim acceptată la nivel național este instruirea, educația, recuperarea și integrarea socială a subiecților participanți la această formă de învățământ.

Sistemul de învățământ special are angajamentul de creare a condițiilor optime pentru un învățământ incluziv (Williams & Vidmar, 2021). Pentru a realiza dezideratul cadru al managementului sistemului este necesară adaptarea materialului didactic pentru a valorifica potențialul fiecărui elev. Mijloacele didactice de favorizare a proiectării și furnizării materialului didactic la toate nivelurile necesită o strategie optimă care cuprinde: țintirea zonei proxime de dezvoltare, proiectarea didactică adecvată, acordarea suportului și implicarea activă a fiecărui elev în procesul educațional, promovarea proceselor cognitive variate și a inteligențelor multiple, crearea de trasee educaționale în vederea implicării active a elevilor (colaborări, perechi, grupe de elevi, etc.).

Relațiile colaborative și de sprijin între personalul didactic, părinți și comunitate sunt esențiale în școala incluzivă și școala specială. Părinții elevilor cu deficiență mintală trebuie să își asume un rol activ în procesul de colaborare școală-familie și să respecte un minimum de cerințe pentru o eficiență susținere a școlii incluzive, precum (Gherguț, 2006, pp.71-72):

- să se implice în activitățile extrașcolare ale copiilor;
- să devină modele de acțiune și comportament în acceptarea și susținerea integrării persoanelor cu cerințe speciale în comunitate;
- să sprijine profesorii în alegerea unor strategii realiste cu privire la evoluția și formarea copiilor în școală;
- să devină parteneri sinceri de dialog și să accepte fără rezerve colaborarea cu echipa de specialiști;
- să fie convinși de avantajele oferite de școala incluzivă copiilor cu cerințe speciale și să accepte fără resentimente eventualele limite impuse de gradul și complexitatea deficiențelor acestora.

Un parteneriat între familie și școală este esențial, deoarece familia poate oferi informații importante despre elevi la care cadrele didactice nu au acces, despre cum se comportă elevul în afara școlii, dificultățile cu care se confruntă în societate sau acasă. De asemenea, părinții pot oferi și un feedback cu privire la eficiența activităților școlare desfășurate (Gherguț, 2006, p.73).

Sprijinirea personalului didactic este esențială în promovarea și susținerea perspectivelor incluzive în școli. Colaborarea cu alți specialiști (psihopedagogi, logopezi, terapeuți ocupaționali, kinetoterapeuți,

etc.) este necesară pentru a coordona cele mai potrivite intervenții în funcție de necesitățile elevilor. Totodată, pentru îndeplinirea tuturor normelor și obiectivelor cadru din curriculum este necesară cooptarea părinților ca și parteneri ai școlii în furnizarea unei baze a educației incluzive.

Învățământul special se află într-o etapă de continuă perfecționare ca și efect al reformei educaționale moderne în ceea ce privește actul didactic și cele mai potrivite strategii de adaptare a acestuia. Fișa postului cadrului didactic cuprinde sarcini ce necesită cunoștințe sporite asupra particularităților fiecărei dizabilitate ce poate fi întâlnită în cadrul grupului de elevi. Gestionarea relației profesor-elev reprezintă un element cheie în transmiterea informațiilor și alegerea celor mai potrivite metode și mijloace didactice.

Abordările vizuale și jocurile didactice reprezintă o opțiune de eficientizare a procesului didactic, rezonabilă copiilor cu nevoi speciale și care pot fi implementate pentru a familiariza elevii cu anumite concepte și a consolida o serie de cunoștințe și calități. Proiectarea jocului didactic presupune cunoașterea particularităților fiecărui elev, tipul deficiențelor și capacitatea acestora de efectuare a sarcinilor specifice activității didactice (Dumitriu, 2011). În învățământul special fiecare subiect prezintă o relație specifică față de mediul înconjurător și de ceilalți participanți la activitatea didactică. Jocul poate fi considerat un mijloc de dezinhibare și adaptare a elevilor cu potențial superior de aplicabilitate atunci când lecția de tip clasic prezintă limite (Wong & Kasari, 2012).

Utilizarea întăririlor semnificative, a laudei precise și metodele de încercare discretă bazată pe exemple concrete practice pe pași mici reprezintă doar o parte din strategiile didactice de eficientizare a învățării.

Bibliografie:

- Cobb, C., (2014), *Principals play many parts: a review of the research on school principals as special education leaders 2001–2011*, International Journal of Inclusive Education, 19(3), 213–234.
- Dumitriu, C. (2011), *Psihopedagogia jocului*, Editura Alma Mater, Bacău;
- Fletcher, J. M., Coulter, W. A., Reschly, D. J., & Vaughn, S. (2004), *Alternative approaches to the definition and identification of learning disabilities: Some questions and answers*. Annals of Dyslexia, 54(2), 304–331. doi:10.1007/s11881-004-0015-y.
- Gherguț, A. (2006), *Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale. Strategii diferențiate și incluzive în educație*, Ediția a II-a, Editura Polirom, Iași.
- Gherguț, A. (2016), *Educația incluzivă și pedagogia diversității*, Editura Polirom, Iași.
- Stan, L. (2014), *Pedagogia preșcolară și școlară mică*, Editura Polirom, Iași.
- Wong, C., & Kasari, C. (2012). *Play and Joint Attention of Children with Autism in the Preschool Special Education Classroom*. Journal of Autism and Developmental Disorders, 42(10), 2152–2161.
- Diversity, Inclusion and Equity: Insights from Special Needs Provision. OECD, 2012 <https://www.oecd.org/edu/school/26527517.pdf>.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR: MURARU MARIA-MIRELA

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR: GÎRLEANU EUGENIA

„Fiecare copil pe care îl educăm este un cetățean pe care îl câștigăm.” Victor Hugo

Noi toți venim din anumite familii. Familiile sunt mici, mari, extinse, nucleare, formate dintr-o generație, multi-generații, cu un singur părinte, cu doi părinți, cu bunici. Trăim sub același acoperiș sau sub mai multe. O familie poate exista temporal – pentru câteva săptămâni ori poate fi permanentă – pentru totdeauna. Devenim parte a unei familii la naștere, prin adopție, căsătorie, sau prin dorința de sprijin reciproc. Ca membrii unei familiei, ne hrănim, ne protejăm și ne influențăm unii pe alții. O familie este o cultură prin ea însăși, cu valori diferite și căi unice de realizare a viselor; împreună familiile noastre devin sursa bogăției moștenirii culturale și diversității spirituale. Fiecare familie are puncte tari și slăbiciuni care variază în funcție de membrii individuali și de familie ca unitate. Familiile noastre creează vecinătatea, comunitatea, statele și națiunile.

Întreaga dezvoltare a umanității este indisolubilă legată de constituirea și evoluția formelor de colectivitate umană, dintre care familia reprezintă una din verigile sociale cele mai vechi și mai specifice în asigurarea continuității și afirmării depline a ființei umane.

Multiplele definiții date până acum familiei au încercat să evidențieze o serie de aspecte, atât de ordin structural, cât și funcțional, și anume:

O familie constituie un grup înzestrat cu caracteristici proprii care trăiește anumite obiceiuri, care respectă anumite tradiții, chiar inconștient, care aplică anumite reguli de educație într-un cuvânt care creează o atmosferă.

Familia este unitatea de interacțiuni și intercomunicări personale, cuprinzând rolurile sociale de soț și soție, mamă și tată, fiu și fiică, frate și soră.

Familia constituie un soi de personalitate a cărei armonie generală influențează armonia fiecăreia dintre părinți.

Familia este un grup social, realizat prin căsătorie, cuprinzând oameni care trăiesc împreună, cu o gospodărie casnică comună, sunt legați prin anumite relații natural-biologice, psihologice, morale și juridice și care răspund unul pentru altul în fața societății.

Dicționarul explicativ al limbii române definește familia ca fiind „forma socială de bază, întemeiată prin căsătorie și care constă din soț, soție și descendenții acestora.

Precizează următoarele caracteristici ale familiei:

1. Existența unui anumit număr de persoane;
2. Reunirea lor este urmarea actului de căsătorie ;
3. Între membrii grupului familial există un ansamblu de drepturi și de obligații garantate juridic ;
4. Relații interpersonale, de ordin biologic, psihologic și moral, dintre membrii ;
5. Climatul sau atmosfera psihosocială ;
6. Ansamblul de norme și reguli privind conduita membrilor grupului familial ;
7. Organizare structurală, cu o anumită distribuție a rolurilor și sarcinilor familiale ;
8. Îndeplinirea unor funcții în raport cu societatea.

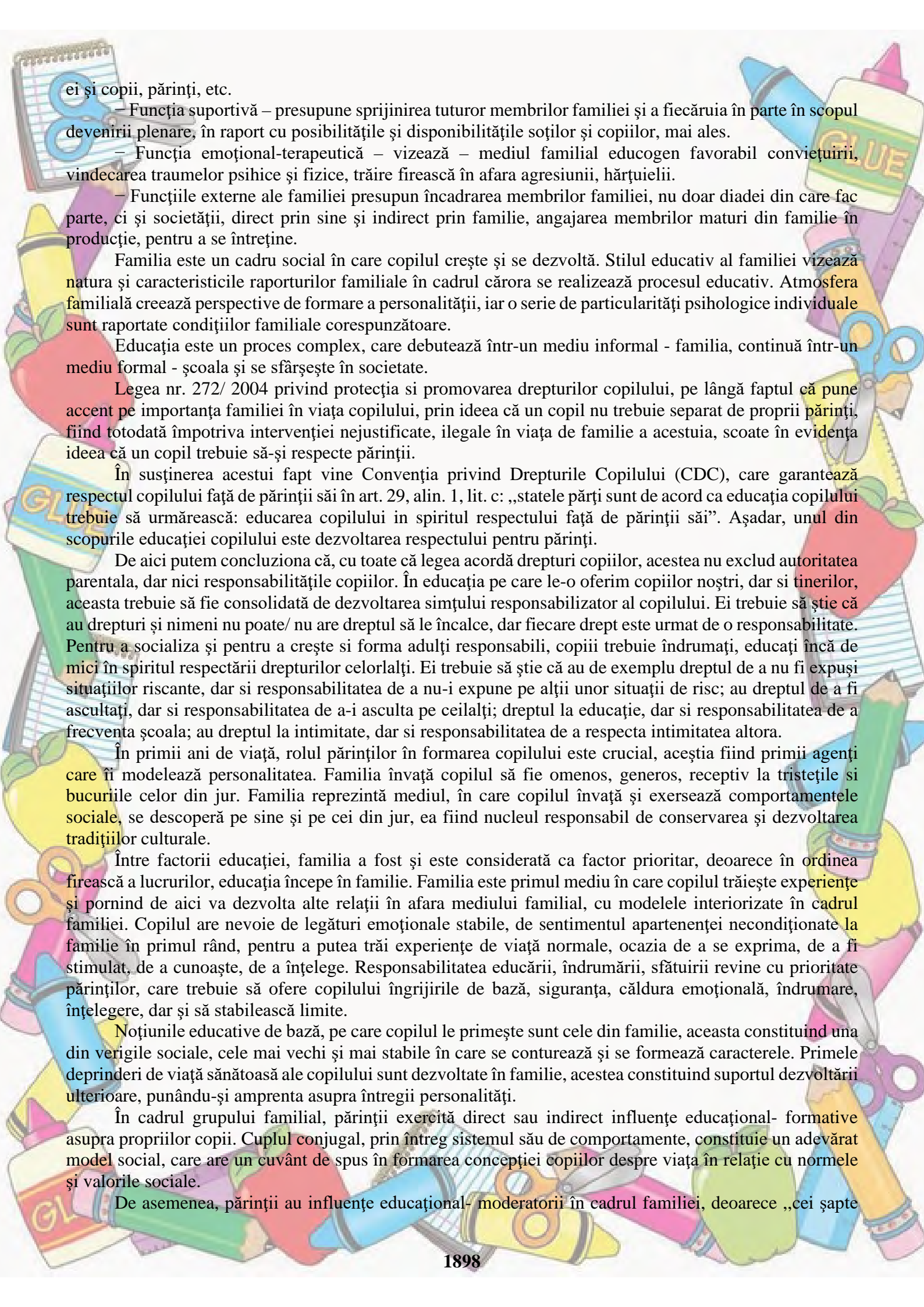
Familia are următoarele funcții:

– Funcțiile biologice vizează sănătatea familiei, perpetuarea acesteia incluzând subfuncțiile-igienico-sanitare, sexuale și reproductivă.

– Funcția economică presupune existența unor mijloace prin care cuplul reușește să obțină venituri acceptabile, să asigure condițiile de ordin material în vederea menținerii, consolidării și prosperității diadei

– Funcția de solidarizare – funcție ce are în vedere angajarea lui și a ei, colaborarea lor mutuală pe baza respectului reciproc, ajutor în caz de boală, accidente, infirmitate.

– Funcția educativă – vizează responsabilitatea educativă a partenerilor în raportul dintre ei, dintre

ei și copii, părinți, etc.

– Funcția suportivă – presupune sprijinirea tuturor membrilor familiei și a fiecăruia în parte în scopul devenirii plene, în raport cu posibilitățile și disponibilitățile soților și copiilor, mai ales.

– Funcția emoțional-terapeutică – vizează – mediul familial educogen favorabil conviețuirii, vindecarea traumelor psihice și fizice, trăire firească în afara agresiunii, hărțuirii.

– Funcțiile externe ale familiei presupun încadrarea membrilor familiei, nu doar diadei din care fac parte, ci și societății, direct prin sine și indirect prin familie, angajarea membrilor maturi din familie în producție, pentru a se întreține.

Familia este un cadru social în care copilul crește și se dezvoltă. Stilul educativ al familiei vizează natura și caracteristicile raporturilor familiale în cadrul cărora se realizează procesul educativ. Atmosfera familială creează perspective de formare a personalității, iar o serie de particularități psihologice individuale sunt raportate condițiilor familiale corespunzătoare.

Educația este un proces complex, care debutează într-un mediu informal - familia, continuă într-un mediu formal - școala și se sfârșește în societate.

Legea nr. 272/ 2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, pe lângă faptul că pune accent pe importanța familiei în viața copilului, prin ideea că un copil nu trebuie separat de proprii părinți, fiind totodată împotriva intervenției nejustificate, ilegale în viața de familie a acestuia, scoate în evidență ideea că un copil trebuie să-și respecte părinții.

În susținerea acestui fapt vine Convenția privind Drepturile Copilului (CDC), care garantează respectul copilului față de părinții săi în art. 29, alin. 1, lit. c: „statele părți sunt de acord ca educația copilului trebuie să urmărească: educarea copilului în spiritul respectului față de părinții săi”. Așadar, unul din scopurile educației copilului este dezvoltarea respectului pentru părinți.

De aici putem concluziona că, cu toate că legea acordă drepturi copiilor, acestea nu exclud autoritatea parentală, dar nici responsabilitățile copiilor. În educația pe care le-o oferim copiilor noștri, dar și tinerilor, aceasta trebuie să fie consolidată de dezvoltarea simțului responsabilizator al copilului. Ei trebuie să știe că au drepturi și nimeni nu poate/ nu are dreptul să le încalce, dar fiecare drept este urmat de o responsabilitate. Pentru a socializa și pentru a crește și forma adulți responsabili, copiii trebuie îndrumați, educați încă de mici în spiritul respectării drepturilor celorlalți. Ei trebuie să știe că au de exemplu dreptul de a nu fi expuși situațiilor riscante, dar și responsabilitatea de a nu-i expune pe alții unor situații de risc; au dreptul de a fi ascultați, dar și responsabilitatea de a-i asculta pe ceilalți; dreptul la educație, dar și responsabilitatea de a frecventa școala; au dreptul la intimitate, dar și responsabilitatea de a respecta intimitatea altora.

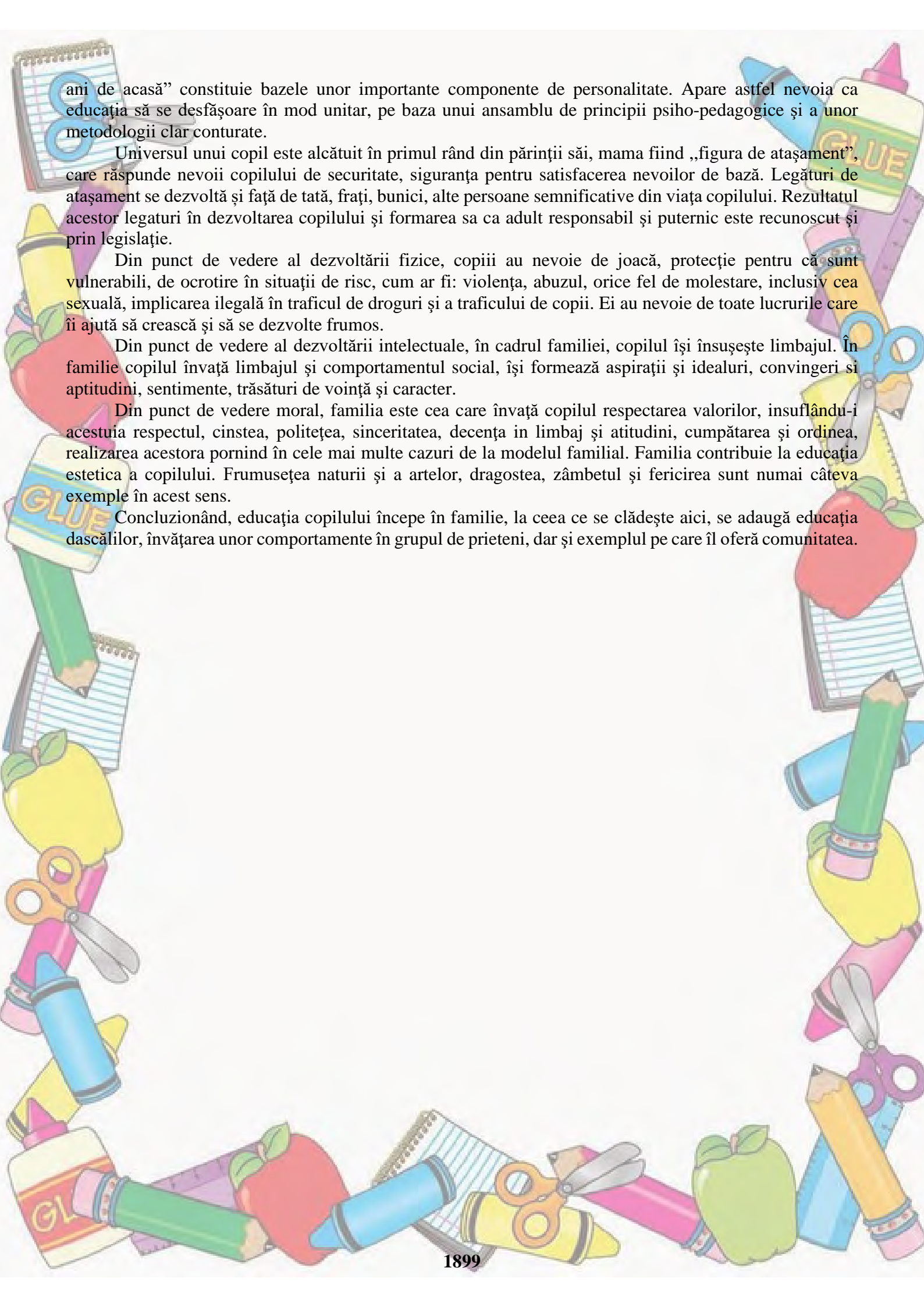
În primii ani de viață, rolul părinților în formarea copilului este crucial, aceștia fiind primii agenți care îi modelează personalitatea. Familia învață copilul să fie omenos, generos, receptiv la tristețile și bucuriile celor din jur. Familia reprezintă mediul, în care copilul învață și exersează comportamentele sociale, se descoperă pe sine și pe cei din jur, ea fiind nucleul responsabil de conservarea și dezvoltarea tradițiilor culturale.

Între factorii educației, familia a fost și este considerată ca factor prioritar, deoarece în ordinea firească a lucrurilor, educația începe în familie. Familia este primul mediu în care copilul trăiește experiențe și pornind de aici va dezvolta alte relații în afara mediului familial, cu modelele interiorizate în cadrul familiei. Copilul are nevoie de legături emoționale stabile, de sentimentul apartenenței necondiționate la familie în primul rând, pentru a putea trăi experiențe de viață normale, ocazia de a se exprima, de a fi stimulat, de a cunoaște, de a înțelege. Responsabilitatea educării, îndrumării, sfătuirii revine cu prioritate părinților, care trebuie să ofere copilului îngrijirile de bază, siguranța, căldura emoțională, îndrumare, înțelegere, dar și să stabilească limite.

Noțiunile educative de bază, pe care copilul le primește sunt cele din familie, aceasta constituind una din verigile sociale, cele mai vechi și mai stabile în care se conturează și se formează caracterele. Primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului sunt dezvoltate în familie, acestea constituind suportul dezvoltării ulterioare, punându-și amprenta asupra întregii personalități.

În cadrul grupului familial, părinții exercită direct sau indirect influențe educațional- formative asupra propriilor copii. Cuplul conjugal, prin întreg sistemul său de comportamente, constituie un adevărat model social, care are un cuvânt de spus în formarea concepției copiilor despre viața în relație cu normele și valorile sociale.

De asemenea, părinții au influențe educațional- moderatorii în cadrul familiei, deoarece „cei șapte

ani de acasă” constituie bazele unor importante componente de personalitate. Apare astfel nevoia ca educația să se desfășoare în mod unitar, pe baza unui ansamblu de principii psiho-pedagogice și a unor metodologii clar conturate.

Universul unui copil este alcătuit în primul rând din părinții săi, mama fiind „figura de atașament”, care răspunde nevoii copilului de securitate, siguranța pentru satisfacerea nevoilor de bază. Legături de atașament se dezvoltă și față de tată, frați, bunici, alte persoane semnificative din viața copilului. Rezultatul acestor legături în dezvoltarea copilului și formarea sa ca adult responsabil și puternic este recunoscut și prin legislație.

Din punct de vedere al dezvoltării fizice, copiii au nevoie de joacă, protecție pentru că sunt vulnerabili, de ocrotire în situații de risc, cum ar fi: violența, abuzul, orice fel de molestare, inclusiv cea sexuală, implicarea ilegală în traficul de droguri și a traficului de copii. Ei au nevoie de toate lucrurile care îi ajută să crească și să se dezvolte frumos.

Din punct de vedere al dezvoltării intelectuale, în cadrul familiei, copilul își însușește limbajul. În familie copilul învață limbajul și comportamentul social, își formează aspirații și idealuri, convingeri și aptitudini, sentimente, trăsături de voință și caracter.

Din punct de vedere moral, familia este cea care învață copilul respectarea valorilor, insuflându-i acestuia respectul, cinstea, politețea, sinceritatea, decența în limbaj și atitudini, cumpătarea și ordinea, realizarea acestora pornind în cele mai multe cazuri de la modelul familial. Familia contribuie la educația estetică a copilului. Frumusețea naturii și a artelor, dragostea, zâmbetul și fericirea sunt numai câteva exemple în acest sens.

Concluzionând, educația copilului începe în familie, la ceea ce se clădește aici, se adaugă educația dascălilor, învățarea unor comportamente în grupul de prieteni, dar și exemplul pe care îl oferă comunitatea.

ȘCOALA ȘI FAMILIA – UN PARTENERIAT REAL ÎN ALTERNATIVA EDUCAȚIONALĂ STEP BY STEP

PROF. ÎNV. PRIMAR, MUREȘAN CRINA-MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "LUCIAN BLAGA", BISTRIȚA

Întreaga societate de azi se confruntă cu provocări, pe fondul apariției unor factori externi. Astfel, în acest context, atât mediul școlar, cât și mediul din care provin elevii -familia- sunt bulversate pe fondul apariției unor situații dificile. Fie că facem referire la cadrele didactice, fie la părinți, în ambele cazuri trebuie să se găsească soluții pentru a depăși situațiile inedite. Acest lucru nu este posibil dacă între acești parteneri (școală-familie) egali și importanți în educație nu există o comunicare reală. Doar pe baza unei colaborări reale se poate construi o relație sănătoasă și eficientă care conduce spre starea de bine a copilului.

În alternativa educațională Step by Step, rolul familiei este foarte apreciat. Părintele este considerat ca fiind primul educator al copilului, iar rolul său este major în viața lui pe întreaga perioadă a copilăriei. Tot ceea ce experimentează copilul, tot ceea ce trăiește în familie va constitui fundamentul personalității sale, al trăirilor emoționale, și al modului în care acesta va învăța.

Având în vedere rolul pe care îl are părintele în viața copilului (inclusiv în viața școlară), cadrele didactice trebuie să creeze un parteneriat unde familia este recunoscută ca partener egal în educația copilului alături de școală. Părintele trebuie să simtă că este respectat, înțeles, ascultat, ajutat, indiferent de statutul pe care acesta îl are în societate. Cred că acest aspect trebuie să fie reciproc.

În acest parteneriat, cadrele didactice de la clasă trebuie să colaboreze cu părintele pentru a afla care sunt așteptările lui în ceea ce privește învățarea, care este viziunea pe care acesta o are asupra educației copilului. Aceste lucruri pot fi obținute printr-un dialog deschis între cei doi parteneri. Colaborarea școală-familie se poate realiza prin întâlniri periodice (fie față în față, fie online), chestionare, întâlniri individuale în cadrul activităților de consiliere a părinților, discuții telefonice, activități comune –elevi-părinți-cadre didactice, implicarea în diferite activități și programe derulate la nivelul clasei/școlii, scrisori către părinți etc. În cadrul acestor colaborări, cadrul didactic poate observa modul în care familia este deschisă pentru implicarea ei în parteneriat, disponibilitatea pe care o are.

Comunicarea cu părinții nu este întotdeauna ușoară. Nu toți sunt dispuși la un dialog deschis. Trebuie găsite modalități prin care părinții să aibă disponibilitatea de a comunica, astfel încât elevul să parcurgă această etapă de școlaritate fără dificultate. Colaborarea dintre cei doi factori implicați în educația elevului trebuie să se axeze pe reciprocitate, astfel încât să nu se limiteze doar pe o simplă informare, iar părintele să fie pregătit pentru toate problemele legate de viața școlară și de găsirea, împreună, a soluțiilor.

Pentru a susține acest parteneriat, este necesar să se consolideze un set de valori ce conferă stabilitate și coerență și care sprijină școala în formarea la copii a unei conduite pozitive, a unui stil de viață sănătos din punct de vedere mintal, emoțional, fizic și socio-moral.

Asociația Internațională Step by Step (ISSA) are în vedere programe centrate pe patru piloni, unul dintre aceștia fiind **participarea și implicarea familiilor și a comunităților în dezvoltarea și învățarea copiilor**. Acest pilon are la bază mai multe principii, acestea din urmă având indicatori foarte bine stabiliți.

PRINCIPII:

♦ **Cadrul didactic promovează parteneriatul cu familiile și oferă o varietate de oportunități pentru ca familiile și membrii comunității să se implice în învățarea și dezvoltarea copiilor.**

Indicatori:

→cadrul didactic invită și primește membrii familiei în sala de clasă și găsește modalități pentru ca toate familiile să participe la procesul educative și în viața comunității de învățare;

→cadrul didactic implică membrii familiei în luarea deciziilor comune cu privire la învățarea, dezvoltarea și viața socială a copiilor în sala de clasă;

→cadrul didactic implică membrii familiei în luarea deciziilor privind mediile de învățare.

◆ **Cadrul didactic utilizează oportunități formale și informale de comunicare cu familiile și împărtășirea informațiilor de către acestea.**

Indicatori:

- cadrul didactic comunică regulat cu familiile despre copiii lor, despre nivelul de învățare și dezvoltare, cerințele curriculumului și despre evenimentele din clasă;
- cadrul didactic comunică regulat cu familiile, pentru a afla informații despre mediul de viață al copilului, în scopul de a obține perspective asupra punctelor forte, intereselor și nevoilor;
- cadrul didactic promovează oportunități pentru ca familiile să învețe unele de la altele și să se sprijine reciproc;
- cadrul didactic păstrează confidențialitatea cu privire la informațiile ce privesc familiile și copiii.

Nu există continuitate în cadrul acestui indicator. Informațiile trebuie să fie păstrate confidențiale.

◆ **Cadrul didactic utilizează resursele comunității și cultura familiei pentru a îmbogăți experiențele de învățare și dezvoltare ale copiilor.**

Indicatori:

- cadrul didactic introduce copiii în comunitate sau aduce membrii comunității în școală pentru a îmbunătăți învățarea și socializarea copiilor;
- cadrul didactic sprijină familiile în obținerea informațiilor, resurselor și serviciilor necesare pentru a îmbunătăți învățarea și dezvoltarea copiilor;
- cadrul didactic utilizează cunoștințele despre comunitatea și familiile din care fac parte copiii ca parte integrantă a curriculumului și a experiențelor de învățare;
- cadrul didactic oferă părinților și membrilor familiei informații și idei despre modul în care pot crea acasă un mediu de învățare stimulator și ajută la consolidarea competențelor parentale.

Ținând cont de principiile de mai sus, cadrele didactice care predau în alternativa educațională Step by Step (și nu numai), pot reflecta și verifica în ce măsură este realizată conexiunea între cei doi parteneri care au ca scop educația copilului. În cadrul acestui parteneriat, comunicarea va căpăta valențe eficiente, profesioniste, constructive. Dacă cele două medii educaționale –familia și școala- se susțin, se completează reciproc, putem vorbi despre o bună integrare a copilului în activitatea școlară, și mai apoi în viața socială.

Educația este cea care trebuie să facă față tuturor provocărilor într-o societate în permanentă schimbare, astfel încât, alături de partenerii săi, să pregătească azi un viitor adult capabil să se adapteze și să se integreze într-un mediu care se modifică într-un ritm alert.

Bibliografie:

- Cerghit, Ioan; Neacșu, Ioan, Negreț; Dobridor, Ioan, „*Prelegeri pedagogice*”, Editura Polirom, Iași, 2001;
- Tankersley, Dawn; Brajkovic, Sanja; Hanzdar, Sanja -Centrul pentru Educație și Dezvoltare Profesională Step by Step, „*Instrument de dezvoltare profesională pentru îmbunătățirea calității practicilor educaționale în grupe și clase de copii*”, Editura Centrul Step by Step, 2013;
- Pescaru, Băran, Adina, „*Parteneriat în educație*”, Editura Aramis Print, București, 2004;
- Nicola, Ioan, „*Tratat de pedagogie școlară*”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000.

IMPORTANȚA ACTIVITĂȚII DE CITIRE CU VOCE TARE ÎN PRIMII ANI DE VIAȚĂ

**PROF. ÎNV. PREȘC. MUREȘAN DELIA – MARIA
GRĂDINIȚA ”DUMBRAVA MINUNILOR”, BUCUREȘTI**

A fost odată ca niciodată.....

Totul începe cu o poveste: un adult care îi citește copilului dintr-o carte și îi transformă emoția trăită într-o amintire frumoasă. Povestea continuă cu o altă poveste și cu o altă poveste până când copilul devine cititor și ajunge să iubească lectura.

Activitatea de citire cu voce tare începe acasă cu părintele – cititor și se continuă, printr-o educație formală, la grădiniță cu educatoarea – cititor.

Adultul plantează o sămânță mică, prima poveste citită. Sămânța încolțește și pentru că este hrănită cu multe povești, se transformă într-un copăcel. Care este miza citirii cu voce tare de către adult împreună cu copilul? Copilul și părintele se vor bucura de o conexiune profundă. Pentru a crea o atmosferă și un mediu plăcut pentru lectură spațiul ales trebuie să fie liniștit, confortabil și plin de cărți care pot fi plasate într-o varietate de moduri, astfel încât copilul să poată alege una cu ușurință. Ascultând povestea citită de adult copilul se bucură de atenția primită din partea adultului, trăiește un sentiment de siguranță și își consolidează încrederea în părinte. În aceste momente de interacțiune copilul și adultul își împărtășesc idei: își exprimă emoțiile, gândurile, reflecțiile asupra vieții și a lumii și se implică în citire cu întreaga lor personalitate.

Prin această activitate adultul îi oferă copilului un start bun în viață. Literatura pentru copii este un gen aparte: ea transmite o poveste prin cuvinte, dar și prin ilustrații. Cele două tipuri de povești redată într-o singură carte: cea tipărită prin imagini și cea transpusă prin text, trebuie să se completeze armonios pentru a genera semnificația și pentru a asigura calitatea estetică a cărții.

Cititul cu voce tare reprezintă fundamentul dezvoltării alfabetizării, punctul de pornire înspre interesul copilului pentru cărți și dorința de a putea citi. Cărțile citite cu voce tare de adult îl expun pe copil la un limbaj narativ și la modele lingvistice care nu fac parte din vorbirea de zi cu zi, determinând îmbogățirea vocabularului și dezvoltarea memoriei. Cititul cu voce tare demonstrează relația dintre cuvântul scris și înțelesul acestuia. Copilul înțelege că toate acele cuvinte scrise spun o poveste sau transmit informații. În acest context, fiind în contact cu textul tipărit, copilul dobândește anumite abilități care sunt importante pentru implicarea acestuia în activitățile de literație și ulterior în deprinderea cititului. Copilul va fi capabil să înțeleagă legătura dintre cuvintele tipărite și cele rostite, să intuiască rolul textului tipărit în comunicare și să recunoască literelor și simbolurilor.

În citirea cu voce tare adultul își adaptează vocea folosind intonația și expresivitatea. Citirea expresivă prin utilizarea diferitelor intonații, dar și folosirea mimicii și a gesticii îl ajută pe copil să înțeleagă anumite particularități și dificultăți ale unui text și îi oferă informații despre elemente ale poveștii, precum gândurile și emoțiile personajelor. Interacțiunile în jurul cărții, modele pe care le oferă și temele care reflectă interesul copilului, îl vor proiecta pe acesta în poveste, astfel încât tot acest proces va determina dezvoltarea socio-emoțională și a empatiei. Copilul va formula sugestii pentru anumite acțiuni, personaje sau locuri ca și cum ar fi el în poveste cu personalitatea, alegerile și capacitățile lui.

Cărțile sunt un tărâm al informațiilor. Selectarea cărților pentru copil depinde de reprezentarea adultului, despre ce înseamnă o carte bună pentru copii și despre legăturile pe care adultul le-a stabilit cu cărțile în timpul copilăriei lui. Cărțile realizate din textile, plastic, carton moale sau rigid sunt atinse și simțite de copil oferind o cunoaștere senzorială. Copilul învață să manipuleze, să observe cărțile și să întoarcă paginile ascultând vocea adultului, care spune povestea. Degetul copilului imită degetul adultului și începe să indice imaginile mari cu obiecte sau scene simple de pe paginile cărții. Copilul, observând ilustrațiile, solicită elemente noi de vocabular, arată și întreabă repetat: ”Ce este aceasta?”. Cărțile ilustrate aduc și conduc la un lexic mai precis și la învățarea de expresii noi. Ele sprijină îmbogățirea reprezentărilor

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: MUREȘAN LOREDANA-MARCELA

GRĂDINIȚA CU P.P. LIZUCA, CLUJ-NAPOCA

Trăim într-o grabă suspectă. Parcă timpul se contract și nu mai avem percepția că-l putem ajunge. Suntem înconjurați de cioburi de timp, le călcăm în picioare, uneori ne înțepă și abea atunci mai avem câte o discuție adevărată cu noi, cu partenerul, cu copiii, cu cei iubiți sau cu cei urâți. Doar așa ne reevaluăm prioritățile.

Familia este una dintre ele și, în contextual actual, este important să poți rezolva problemele "cronice" sau "acute" ivite. Se pot soluționa cu tact și comunicare sinceră, prin respectarea reguli de a te manifesta și de a avea dreptul la propria-ți părere, ceilalți înțelegând ideea că, dacă acestea nu coincid, nu înseamnă lipsă de respect, aversiune, pornire de ordin personal.

Prin definiție, familia este nucleul elementar realizat prin căsătorie, care unește soții (părinții) și pe descendenții acestora (copiii) prin raporturi strânse de ordin biologic, economic și spiritual.

De-a lungul timpului, viața de familie s-a schimbat, dar continua să exercite și azi o mare influență asupra vieții private a copiilor și tinerilor.

Familia asigură copiilor sentimentul siguranței și îi ajută să depășească obstacolele, inerente vieții, este punctul lor de sprijin, educându-i să devină persoane responsabile, adaptate timpului în care trăiesc.

Educația în familie, cei șapte ani de acasă, influențează puternic întreaga existență a individului, indiferent dacă el recunoaște sau nu, și în ciuda derapajelor inerente vieții.

Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le "văd" cu ochii minții și le urmează.

Familia este locul privat al fiecărui individ, locul unde se simte bine cu cei dragi și pe care îi consideră intimi, locul unde se încarcă cu energie pentru a rezista presiunilor din viața publică.

La o privire superficială, totul pare simplu. Doar că, în marea grabă în care trăim, se pare că negăsim timp pentru toate, mai puțin pentru a vorbi cu cei din familie.

Astăzi, mediul conventional este tot mai sărac. Fiecare își urmărește propriile idei, este interesat de televizor, computer, internet, fără să-și dea seama că nu mai reușește să facă schimb de mesaje cu ființele dragi din jur. Când mama și tata sunt dependenți de filme, știri, calculator, afaceri nu mai rămâne timp de vorbit.

Chia dacă lucrează ambi părinți, o discuție reală, chiar redusă ca timp, este foarte importantă pentru sănătatea relației lor și pentru echilibrul copilului.

Discuțiile cu copiii trebuie să decurgă în așa fel încât aceștia să se simtă membrii importanți ai "echipei" pe care o formează familia.

Copiii au nevoie să fie consultați în problemele de familie, informați și să le fie ascultat punctul de vedere.

În educație, un rol important îl are *empatia*, capacitatea de a te transpune în gândurile și sentimentele celuilalt. Atunci când există empatie între dascăl-elevii săi și părinții acestora ei se află pe aceeași lungime de undă, procesul de predare-învățare-evaluare se desfășoară firesc, fără blocaje, iar rezultatele sunt superioare. Un dascăl bun va ști să le insuflă elevilor și părinților lor un mod de gândire pozitiv, optimist și să se poarte cu fiecare ca și când ar fi ce mai importantă persoană din lume pentru el, comunicându-le acest lucru.

Cadrul didactic trebuie mai întâi să se întrebe care sunt valorile și atitudinile față de școală pe care fiecare familie le transmite, care e stilul de influențare, atmosfera familială. Apoi, pornind de la faptul că părinții sunt eficienți în formarea unor deprinderi la propriii copii, dar și cei mai interesați față de progresul copiilor, educatorul trebuie să găsească modalitatea prin care părinții pot fi motivați pentru a-și asuma și practica efectiv rolul de parteneri ai școlii în actul educativ.

Este foarte util să existe un parteneriat între școală și familie, deoarece este benefic pentru ca, părinții să fie percepuți de către cadrele didactice ca persoane active și valoroase pentru educația copiilor, părinții să se implice în mod corect în luare unor decizii referitoare la activitățile extrașcolare, la modificarea

orului, la stabilirea disciplinelor opționale etc., responsabilitatea pentru evoluția copilului să fie împărțită între școală și părinți.

La rândul său, părintele trebuie să aibă disponibilitatea necesară pentru a juca roluri în viața școlii. El poate ajuta voluntar în activitatea didactică, oferindu-se ca sursă de învățare: el învață, se informează în legătură cu modul de conducere și organizare a procesului instructiv-educativ în școală: susține motivația pozitivă a copilului pentru învățarea școlară; devine o sursă complementară de informație pentru școală, în legătură cu comportamentul copilului în familie; este resursă educațională prin experiența sa de viață și de cunoaștere, este un educator important al copiilor săi, oferindu-le valori și modele de conduit, este inițiatorul schimbării în școală, analizând critic viața școlară și intervenind cu sugestii de ameliorare acolo unde este cazul.

Obiectivul cel mai important al colaborării dintre școală și familie în perioada școlarității mici îl reprezintă susținerea eforturilor copilului pentru ca acesta să dobândească primele instrumente ale muncii intelectuale și să obțină succesul școlar. Evoluția pozitivă în planul activității școlare se exprimă prin termenii de *progres, reușită și succes școlar*.

Bibliografie:

Constantin, Cucuș (1996), Pedagogie, Ed. Polirom, Iași

Stănculescu E., (2003), Sociologia educației familiale, Ed. Polirom, Iași

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ PRIN PUTEREA EXEMPLULUI

PROFESOR: MUREȘAN MARIANA ANUCA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „LUCIAN BLAGA” SATU MARE

Știm cu toții că părinții sunt primii profesori ai copiilor și joacă un rol esențial în educarea acestora. Cei mai mulți dintre părinți însă, întâmpină greutăți atunci când trebuie să le atragă atenția copiilor și în loc să ia atitudine evită să corecteze anumite comportamente.

Când un copil răspunde obraznic, îngână, mușcă, refuză să asculte sau contrazice cu tupeu persoanele din jur, avem de-a face cu obraznicia, care, de cele mai multe ori este consecința răsfățului, lipsei de respect, exemplelor negative ale părinților sau atmosfera neprietenoasă din casă pe care copilul le cunoaște în familie.

Pentru a-l învăța pe un copil să se comporte frumos trebuie în primul rând ca adulții din jurul lui să fie exemple bune. Dacă copilul este obraznic trebuie să-i arătăm că obraznicia nu este niciodată o cale care îl ajută să obțină ceea ce vrea.

Copiii trebuie tratați cu respect pentru că ei sunt oglinzile noastre și ne vor trata exact așa cum îi tratăm și noi.

Părinții de azi se consideră buni și moderni și-și răsfăță odraslele peste măsură, uitând care este rolul lor. Atunci când copilul este obraznic părintele trebuie să fie rece față de existența lui, să refuze să-l bage în seamă și să nu cedeze la prima lingușală a copilului. Micuțul trebuie să-și ceară scuze și trebuie să știe că data viitoare îi va fi mult mai greu să fie iertat.

Copiii nu trebuie să primească tot ceea ce vor, nu toate lucrurile li se cuvin, trebuie lăsați să facă singuri ceea ce pot face, trebuie responsabilizați. Totodată trebuie făcuți să înțeleagă că unele comportamente sunt greșite, nepotrivite dar și că faptele rele nu sunt un capăt de lume, ele pot fi corectate.

Copilul trebuie lăudat când reușește, încurajat când ezită, consolată când eșuează.

Oricât de greu i-ar fi unui părinte trebuie să se străduiască să scoată la lumină tot ce are mai bun și mai frumos copilul său și trebuie să-l facă să creadă despre el, că este în fiecare zi, mai bun decât ieri.

Tot în sarcina părintelui stă și alegerea unui mediu educativ prietenos și potrivit pentru copilul său. Odată ce a fost aleasă școala părinții trebuie să-i susțină pe copii, zi de zi, în învățare și să colaboreze cu profesorii.

Dacă se întâmplă să existe neînțelegeri între profesori și părinți, copilul nu are voie să fie părtaș la discuțiile adulților. Orice conflict apărut între cele două părți este distructiv pentru cel mic.

Un părinte bun poate și va face mereu diferența în ceea ce privește educarea copilului său.

PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL: CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

„DIN SUFLET, PENTRU MAMA!”

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

ÎNV. MUREȘAN MIHAELA MARIANA

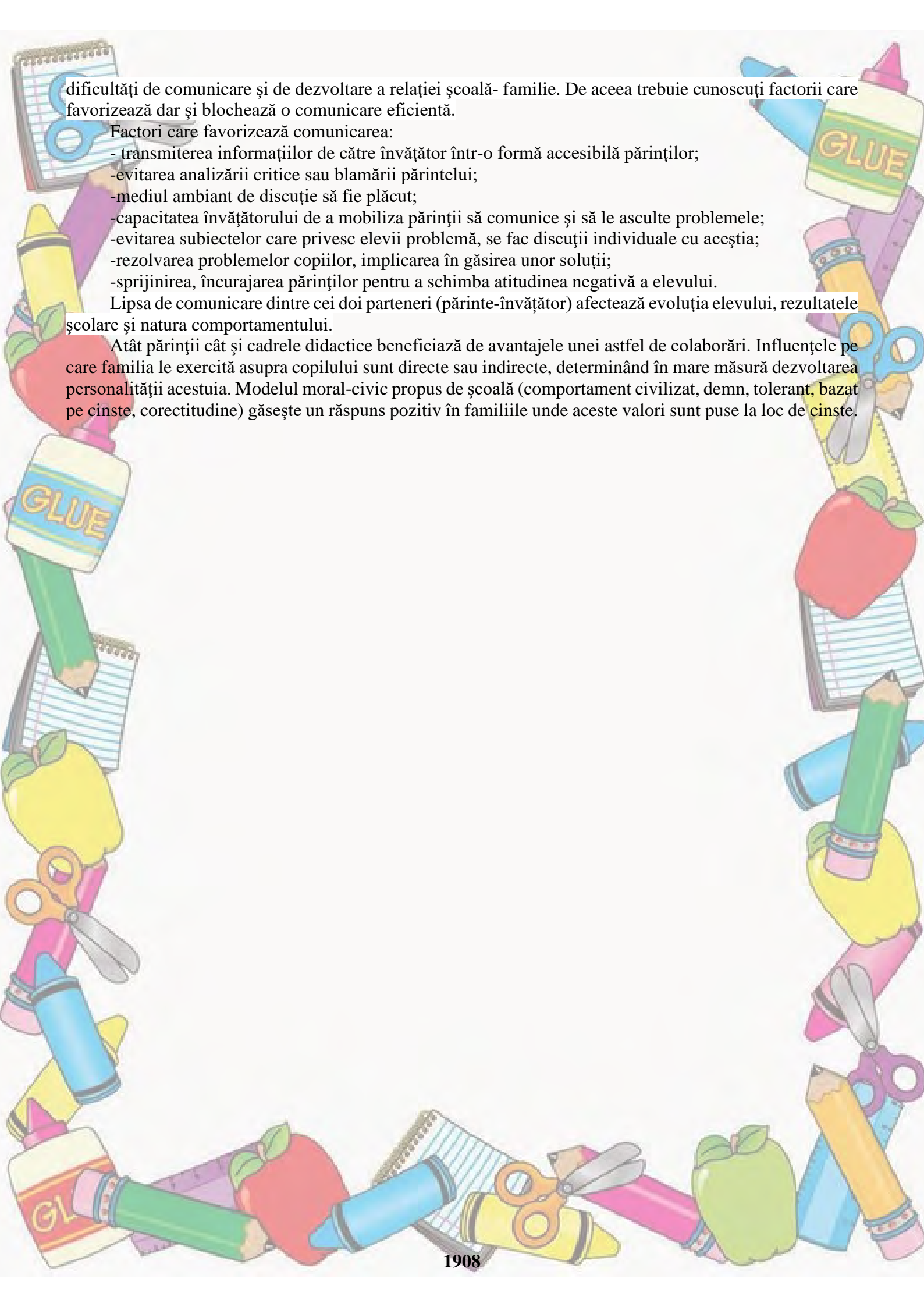
ȘC. GIMNAZIALĂ NR.1, DEJ, JUD. CLUJ

Educația este foarte importantă în cadrul societății, este baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității. Educația școlară, care cuprinde metodele tradiționale – de bază și universitară, nu s-a schimbat prea mult de-a lungul timpului. Cu toate acestea, transformarea digitală a modificat semnificativ felul în care este văzut acest proces. Educația înseamnă însă, mult mai mult decât instruire formală, aceasta poate începe încă de la naștere și se manifestă în toate mediile sociale în care este prezent individul.

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului. Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deși atât unii cât și alții doresc dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă uneori ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlarul, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efektivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului. O comunicare optimă învățător- familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative. De multe ori apar

dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă.

Factori care favorizează comunicarea:

- transmiterea informațiilor de către învățător într-o formă accesibilă părinților;
- evitarea analizării critice sau blamării părintelui;
- mediul ambiant de discuție să fie plăcut;
- capacitatea învățătorului de a mobiliza părinții să comunice și să le asculte problemele;
- evitarea subiectelor care privesc elevii problemă, se fac discuții individuale cu aceștia;
- rezolvarea problemelor copiilor, implicarea în găsirea unor soluții;
- sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

Lipsa de comunicare dintre cei doi parteneri (părinte-învățător) afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Atât părinții cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste, corectitudine) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR, MUREȘAN NICOLETA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ OCTAVIAN GOGA, SATU MARE

“Copilăria este o stare fără vârstă, ea ține de infinit, este singura felie ce topește intregul univers înconjurător. Copilăria este seismograful care anunță cutremurele intime de mai târziu, în funcție de ea, omul se comportă într-un anumit fel cand e matur, și nu altfel.”- Petre Sălcudeanu –

În prezent construcția celor „7 ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Proces în care trebuie să fim conștienți de importanța contribuției fiecăruia dintre noi, ce știm să facem și ce putem face pentru a reuși împreună.

Rolul părintelui este acela de a fi educatorul copilului lor. Poate tocmai de aceea dezvoltarea umană a fost întotdeauna un domeniu asupra căruia s-au aplecat cu deosebit interes mulți cercetători. Pentru a se asigura că înțelegem cât de importanți sunt pentru dezvoltarea omului primii ani de viață.

Îngrijirea reprezintă totalitatea acțiunilor întreprinse de părinți, bunici, și comunitate în vederea asigurării sănătății, nutriției, dezvoltării psiho-sociale și cognitive a copilului. Aceasta presupune un răspuns adecvat pentru nevoile sale fundamentale: protecție, alimentație, asistență medicală, dragoste și afecțiune, interacțiune și stimulare, securitate.

Creșterea se referă la schimbările specific de ordin fizic.

Dezvoltarea înseamnă modificarea de la forme simple la forme mai complexe și mai detaliate fiind un proces continuu în care copilul dobândește cunoștințe achiziționează deprinderi are comportamente adecvate adaptabile, se autodefiniște în raport cu sine și cu ceilalți. Factorii ereditari și de mediu sunt unici în cazul fiecărei personae și influențează ritmul și calitatea dezvoltării fiecărui copil. Deși etapele de dezvoltare sunt atribuite copilului în general este foarte important să conștientizăm că dezvoltarea este un proces individual și ține de unicitatea copilului.

Teoria umanistă oferă o viziune globală asupra dezvoltării umane susținând că omul este mai mult decât o colecție de instincte, tendințe sau condiționări: fiecare persoană fiind unică și demnă de respect. Omul poate ajunge la nivelul cel mai înalt al posibilităților sale cu ajutorul persoanelor apropiate: familia, apoi prietenii.

Teoria cognitivă a considerat inteligența ca pe o formă de dezvoltare prin interacțiunea cu mediul. Teoria dezvoltării psihosociale susține că fiecare vârstă se confruntă cu propriul set de probleme, căutarea identității fiind elemental cheie.

Conform teoriei inteligențelor multiple, copiii au inteligențe multiple care le influențează modul de a învăța.

Cu toții știm că orice copil se naște cu posibilități de a deprinde diferite abilități, însă au nevoie de prima relație care se crează cu mama, apoi cu ceilalți membri ai familiei și abia după aceea cu alte persoane care reprezintă grădinița și școala.

Expresia “cei 7 ani de acasă” este folosită în societate pentru a aprecia sau a dezabroba anumite aptitudini, deprinderi, competențe emoționale dobândite sau nu de către un om, fie el copil sau adult. Și când ți se spune că ai sau nu ai cei 7 ani de acasă, automat se înțelege educația primită de la părinți, codul bunelor maniere însușit în familie...sau nu.

Emoțiile determină comportamentele copilului. El tinde să repete o experiență plăcută, valorizantă și evită să repete o experiență care îi poate pune în dificultate în situație de vulnerabilitate. Copilul utilizează emoțiile pentru a-i determina pe adulții și copiii din mediul lor social să le satisfacă nevoile. Este importantă pentru copil modalitatea în care părintele facilitează sau descurajează exprimarea emoțiilor specifice.

Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la reacții adecvate în diferite situații.

Părinții sunt primii educatori deoarece:

- ei sunt primii cu care copilul interacționează din prima zi a vieții;

- familia este modelul pe care copilul îl imită – modul de viață al familiei este principalul reper în viața al copilului, el este internalizat puternic în anii copilăriei;

- comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea copilului, formarea personalității lui.

Modul în care fiecare părinte înțelege și își poate asuma rolul de părinte, mamă sau tată, depinde de mai mulți factori:

-factori culturali, suportul familiei extinse sau suportul social; -condițiile economice ale familiei;

-tipul de relație- modelele de interacțiune – a părinților copilului cu proprii lor părinți, care pot determina calitatea relației cu propriul lor copil;

-tipul de relații familiale și capacitate de adaptare socială a cuplului parental; -dimensiunea familiei;

-patologia unuia dintre membri familiei (părinți sau copil)

Relația dintre părinți, dintre mamă și tată, construiește o ecologie a familiei care poate determina modul de dezvoltare al copilului. Tot așa, atmosfera familială în care se dezvoltă un copil ține de mai mulți factori:

-nivelul de apropiere și înțelegere între părinți, gradul de coeziune dintre aceștia; -modul în care este perceput și considerat copilul;

-modul în care este ascultată opinia copilului în familie;

-forma de negociere sau de exprimare a acordului sau dezacordului în diferite probleme; -dinamica apariției unor stări conflictuale;

-modalitățile în care este gândit controlul comportamentului copilului: comportamente și valori acceptate, sancțiuni utilizate;

-modul de manifestare a autorității parentale.

Indiferent de modalitatea în care fiecare părinte înțelege să își asume responsabilitățile ce decurg din rolurile parentale, acestea ar trebui să:

-acopere nevoile copilului de educare și îngrijire;

-aibă un caracter predictibil pentru copil, acesta să știe cui și când să se adreseze și la ce reacție se poate aștepta în anumite situații;

-existe o constantă în comportamentul părinților.

Statutul familiei ca prim educator al copilului reprezintă un factor important în stabilirea parteneriatului grădiniță – familie, apoi școală – familie. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, mediul socio-cultural în care copilul s-a născut și crește. Eforturile depuse de părinți și educatori trebuie să se bazeze pe un schimb bogat de informații, de experiențe și pe colaborare în asigurarea celor mai bune condiții de creștere și dezvoltare ale copilului.

Realitatea de zi cu zi a familiei de azi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp împreună, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În acest context, stabilirea unui program zilnic pentru copil și, mai mult, integrat în programul familiei devine tot mai greu de realizat. Iar copilul nu se poate dezvolta armonios fără a avea un program zilnic coerent echilibrat, flexibil, adaptat nevoilor de dezvoltare specifice acestuia.

Important este să nu uităm nici o zi că sarcina noastră, a părinților și a educatorilor, este aceea de a ajuta copilul să-și dezvolte propriile capacități și, mai puțin, să ne atingem propriile obiective.

PĂRINȚII SI ROLUL LOR ÎN CREATIVITATEA ELEVILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR MURGILA RITA GABRIELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.7,, SF. MARIA” TIMIȘOARA

Atunci când vine vorba despre educație în general și despre educația copilului în mod special, familia joacă un rol esențial. De aceea este foarte important ca implicarea să fie una constantă.

Mama este totul pentru copil, în prima parte a vieții sale, dezvoltarea copilului cunoaște prima dată iubirea prin intermediul mamei sale. Copilul este dependent de părinți în primii săi ani de viață, dar relația cu mama este una cu totul specială. Cu mult înainte să vorbim despre importanța educației, mama oferă hrana, adăpost, încredere, protecție, acoperind toate nevoile de bază ale bebelușului.

Relația școală - familie este una complexă și, uneori, dificilă de spus, însă, ca pentru succesul academic al copilului, un **parteneriat școală familie este indispensabil**. Consilierea părinților față de propriul copil ar trebui să pună accent pe importanța educației academice, în timp ce părinții la rândul lor ar trebui să poată apela, la nevoie, la ajutorul specialistului psihopedagog școlar pentru a-și îndruma copilul atunci când apar dificultăți și obstacole.

Aceste relații care pornesc din fragedă copilărie sunt baza pe care se dezvoltă elevul, această bază având un efect direct chiar și asupra creativității copilului.

Creativitatea elevilor depinde de mai mulți factori : educația, nivelul dezvoltării fizice și cognitive ale fiecăruia și nu în ultimul rând de experiența lor. Ar fi bine ca fiecare dascăl să-și accepte elevii așa cum sunt, dar să le creeze în același timp atmosfera propice pentru a-și exprima personalitatea și originalitatea.

Școala reprezintă principalul factor care poate contribui decisiv la valorificarea creativității potențiale ale elevilor, la stimularea înclinațiilor lor creative și la educarea creativității. Manifestările creative, maim ult sau mai puțin relevante, existente înaintea intrării copilului în vasta experiență a școlarității, sunt dirijate și valorificate într-o anumită măsură în familie și în grădiniță, urmând ca în școală să se accentueze procesul de depistare, stimulare și formare a aptitudinilor creatoare la elevi.

La nivelul copiilor din ciclul primar, orice rezolvare de situații problematice constituie în același timp o manifestare a creativității gândirii lor. Principala caracteristică a gândirii creative la elevi e noutatea sau originalitatea soluției găsite, a ideii emise. Nu se poate vorbi în ciclul primar de existența unei creativități deosebite a gândirii școlarului, ci mai degrabă despre formarea unor premise pentru dezvoltarea ulterioară a creativității.

Având în vedere cele explicate mai sus , am găsit deosebit de utilă platforma codeweek. Aceasta oferă posibilitatea realizării unor activități la care se pot dezvolta competențe digitale, dar și rezolvări de probleme sau creări de situații problematice. O activitate foarte îndrăgită de copiii mei a fost CodyRoby.

Această lecție introduce o activitate de codificare deconectată prin angajarea elevilor într-un joc competitiv/cooperativ care îi face să se familiarizeze cu principiile principale ale codării.

În cadrul acestei activități elevii vor:

- Experimentați cooperarea și competiția
- Înțelegeți separarea rolurilor dintre un codificator (Cody) și un robot (Roby)
- Familiarizați-vă cu conceptul de instrucție elementară și set de instrucțiuni
- Aflați că o secvență de instrucțiuni elementare poate rezolva o problemă
- Testați corectitudinea unui program dat prin simularea execuției acestuia
- Înțelegeți că codificarea implică mai mult raționament decât tehnologie

Profesorul oferă instrucțiuni, asistență și feedback atunci când este necesar.

Descrierea activității

Setul de instrucțiuni

Dacă este prima dată când utilizați carduri CodyRoby cu elevii dvs., asigurați-vă că toți sunt conștienți de semnificația fiecărei cărți și de modul în care pot fi aranjate în succesiune. În acest scop, jucați rolul lui Roby și rugați-vă elevii, la rândul lor, să vă dea instrucțiuni. Apoi executați instrucțiunile și cereți-le să explice semnificația fiecărei cărți. De asemenea, puteți face toți elevii să joace rolul lui Roby în timp ce oferiți instrucțiuni, pentru a-i vedea mișcându-se toți împreună.

Roluri și loc de joacă

Două echipe care se întrec pentru a ajuta un turist (fie profesorul, fie un elev) joacă fiecare meci. Atribuiți rolul de turist și formați cele două echipe. Turistul va executa instrucțiuni (ca Roby), în timp ce cele două echipe vor oferi instrucțiuni (ca Cody). Plasați turistul la un capăt al potecii, iar desenul unui monument pe cealaltă parte. Dacă poteca are mai multe brate, poți aseza un desen la capatul fiecărei brate și îl poți face pe turist să aleaga ce monument să viziteze. Așezați toate cărțile pe o masă la echidistanță de echipe.

Joc și reguli

Turistul cere indicații către monumentul ales.

Cele două echipe trebuie să se gândească la succesiunea corectă de instrucțiuni și apoi să se grăbească să le ridice (una pe rând, ca într-o cursă cu adevărat) pentru a forma secvența. Odată ce o echipă a finalizat secvența, o poate oferi turistului care o va testa sub supravegherea celeilalte echipe. Dacă secvența este corectă, echipa care a furnizat-o câștigă.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR : MUSAT MARIANA
G.P.P. "RAZA DE SOARE", URZICENI

„Pentru fiecare familie bijuteria cea mai de preț ar trebui să fie copilul...
Calitatea de om se naște din iubire a cărei unică măsură este conștiința morală”. Ion Vulcănescu

În educarea „**puiului de om**”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție. Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. „Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la grădiniță, școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

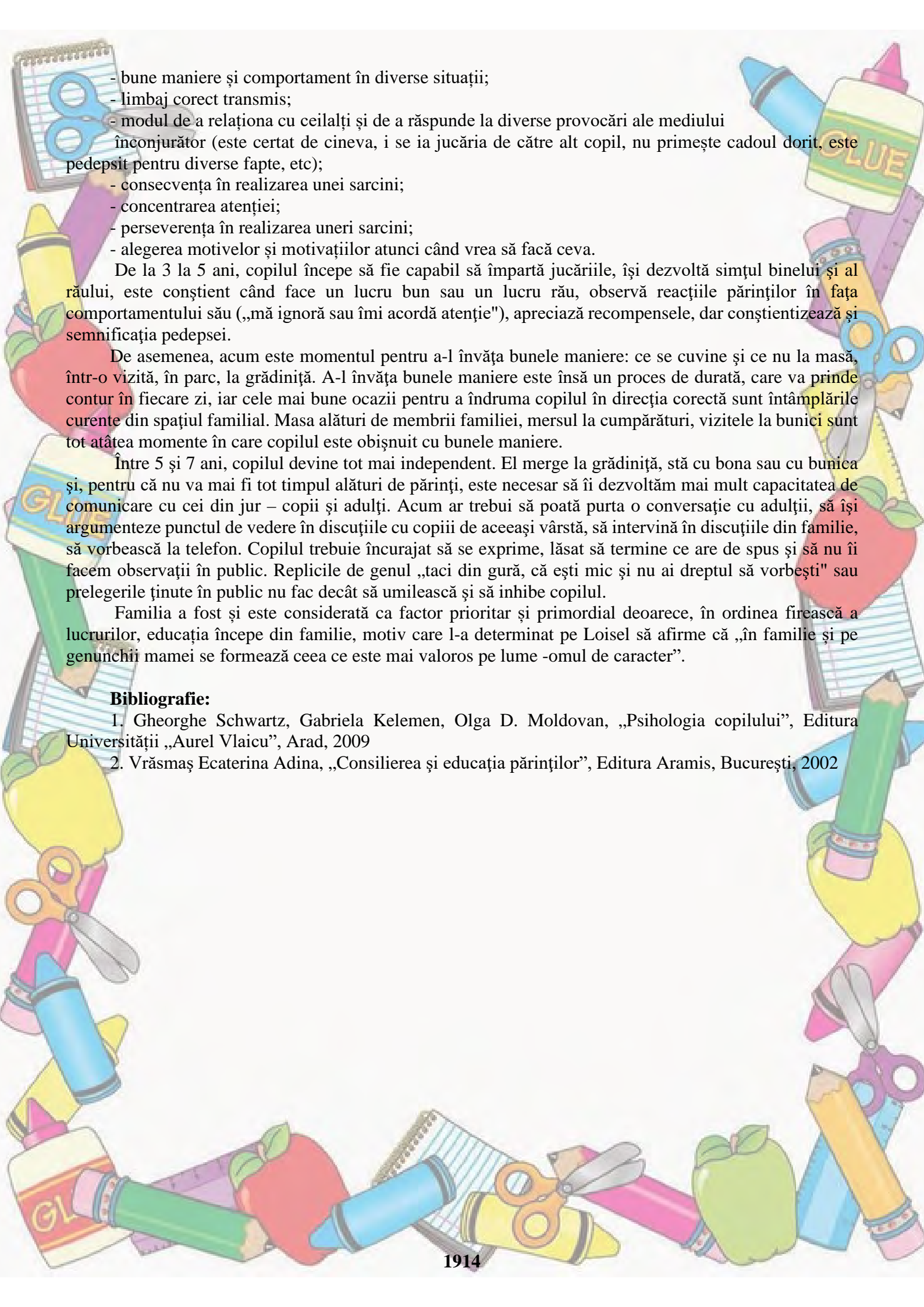
Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;

-
- bune maniere și comportament în diverse situații;
 - limbaj corect transmis;
 - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
 - consecvența în realizarea unei sarcini;
 - concentrarea atenției;
 - perseverența în realizarea unei sarcini;
 - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său („mă ignoră sau îmi acordă atenție”), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Copilul trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și să nu îi facem observații în public. Replicile de genul „taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești” sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume -omul de caracter”.

Bibliografie:

1. Gheorghe Schwartz, Gabriela Kelemen, Olga D. Moldovan, „Psihologia copilului”, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2009
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002

PARTENERIATUL ȘCOALĂ - FAMILIE - COMUNITATE

PROF. ÎNV. PRIMAR MUSCOI GEORGETA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GRIGORE MOISIL” NĂVODARI/CONSTANȚA

Parteneriatul școală – familie - comunitate reprezintă o problemă actuală importantă, reliefată de diferite documente de politică educațională la nivel național și internațional și de cercetările în domeniul educației.

O școală dezvoltată într-o comunitate este motorul dezvoltării comunitare. Școala trebuie să fie deschisă la nevoile comunității, să identifice acele domenii în care poate dezvolta parteneriate comunitare: alternative de petrecere a timpului liber pentru copii și tineri, activități de educație rutieră, educație pentru sănătate, ajutorarea vârstnicilor, a familiilor sărace etc.

O școală dezvoltată este aceea care răspunde unei game cât mai largi de nevoi ale beneficiarilor săi, este deschisă la parteneriate, cu oameni pregătiți și motivați.

Legătura dintre familie, școală și comunitate este esențială pentru participarea copiilor la o educație de calitate: cea mai importantă influență în dezvoltarea copilului o are familia, iar al doilea factor este școala.

Copiii ai căror părinți mențin în mod constant legătura cu școala sunt avantajați atât din punct de vedere academic, cât și comportamental, fiind facilitate dezvoltarea competențelor privind interacțiunea socială, cu colegii, cadrele didactice și comunitatea în care trăiesc.

Nu în ultimul rând, toți copiii au de câștigat atunci când familia și membrii comunității sunt implicați în activitățile școlii. Participarea adulților transmite copiilor mesajul că școala este importantă și că activitățile copiilor sunt valoroase pentru a primi atenția adulților.

S-a identificat un efect pozitiv al implicării părinților, atunci când școlile și părinții susțin în mod continuu procesul de învățare și dezvoltare a copiilor. La nivel internațional, diferite servicii de educație parentală (ca formă specifică, specializată de dezvoltare și consolidare a competențelor parentale) sunt oferite de persoane specializate, pregătite în mod special pentru a oferi astfel de servicii. Formarea de bază a acestor specialiști este extrem de diversă (educatori, profesori, asistenți sociali, personal medical, psihologi, consilieri școlari, psihopedagogi etc.).

Actualmente, modalitățile în care școala și autoritățile locale colaborează au o influență importantă asupra calității serviciilor educaționale oferite de către unitatea de învățământ.

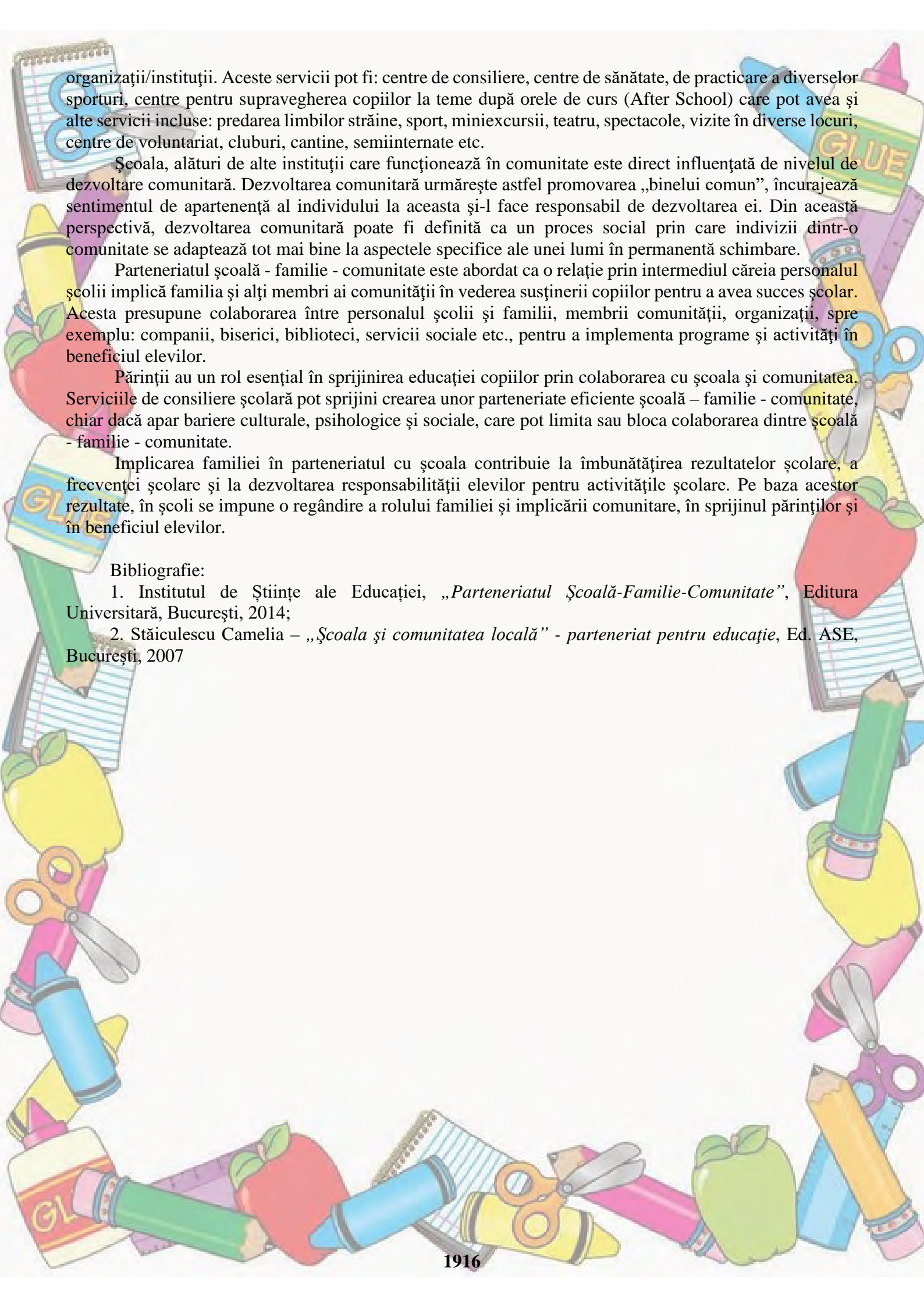
Colaborarea partenerilor implicați în educație presupune constituirea unei relații axate pe unificarea unui sistem de valori și cerințe adresate copilului. Un accent deosebit pentru eficientizarea activității școlii se pune și pe promovarea acordurilor de parteneriat dintre școală și administrația publică locală. Astfel, administrația instituției de învățământ stabilește acorduri de parteneriat privind colaborarea cu reprezentanții comunității, pe baza interesului superior al copilului.

Un rol deosebit în cadrul parteneriatului școală – familie - comunitate revine activităților de voluntariat. Școala include familia în calitate de participantă la procesul de luare a deciziilor la nivel instituțional, în administrarea instituțională, prin oferirea calității de membru și reprezentare în diferite consilii, comitete, comisii etc., reprezentanților desemnați/aleși de părinți.

În baza analizei experiențelor internaționale și naționale, s-a constatat că legislația în domeniul educației din țările cu tradiții în domeniu reglementează în mod detaliat modul de implicare a părinților în viața școlii, atât la nivel de persoane fizice, cât și la nivel de organizații asociative ale acestora. În cazul sistemelor educaționale centralizate, părinții sunt obligați să fie membri ai asociațiilor de părinți sau ai asociațiilor de părinți și învățători, organizațiile respective fiind create și ghidate de administrațiile instituțiilor de învățământ. În cazul sistemelor educaționale descentralizate, accentul se pune pe asocierea benevolă a părinților în organizații obștești, scopul cărora ar fi ajutorarea școlii.

Comunicarea școlii cu familia este esențială pentru construirea de parteneriate reale, eficiente. Acest parteneriat constituie fundamentul pentru toate celelalte forme de implicare a familiei în educație.

Parteneriatul școală - familie poate lua forma unor servicii dezvoltate de către școală și de care familiile elevilor să beneficieze. Acestea pot fi organizate exclusiv de către școală sau în parteneriat cu alte

organizații/instituții. Aceste servicii pot fi: centre de consiliere, centre de sănătate, de practicare a diverselor sporturi, centre pentru supravegherea copiilor la teme după orele de curs (After School) care pot avea și alte servicii incluse: predarea limbilor străine, sport, miniexcursii, teatru, spectacole, vizite în diverse locuri, centre de voluntariat, cluburi, cantine, semiinternate etc.

Școala, alături de alte instituții care funcționează în comunitate este direct influențată de nivelul de dezvoltare comunitară. Dezvoltarea comunitară urmărește astfel promovarea „binelui comun”, încurajează sentimentul de apartenență al individului la aceasta și-l face responsabil de dezvoltarea ei. Din această perspectivă, dezvoltarea comunitară poate fi definită ca un proces social prin care indivizii dintr-o comunitate se adaptează tot mai bine la aspectele specifice ale unei lumi în permanentă schimbare.

Parteneriatul școală - familie - comunitate este abordat ca o relație prin intermediul căreia personalul școlii implică familia și alți membri ai comunității în vederea susținerii copiilor pentru a avea succes școlar. Acesta presupune colaborarea între personalul școlii și familii, membrii comunității, organizații, spre exemplu: companii, biserici, biblioteci, servicii sociale etc., pentru a implementa programe și activități în beneficiul elevilor.

Părinții au un rol esențial în sprijinirea educației copiilor prin colaborarea cu școala și comunitatea. Serviciile de consiliere școlară pot sprijini crearea unor parteneriate eficiente școală – familie - comunitate, chiar dacă apar bariere culturale, psihologice și sociale, care pot limita sau bloca colaborarea dintre școală - familie - comunitate.

Implicarea familiei în parteneriatul cu școala contribuie la îmbunătățirea rezultatelor școlare, a frecvenței școlare și la dezvoltarea responsabilității elevilor pentru activitățile școlare. Pe baza acestor rezultate, în școli se impune o regândire a rolului familiei și implicării comunitare, în sprijinul părinților și în beneficiul elevilor.

Bibliografie:

1. Institutul de Științe ale Educației, „Parteneriatul Școală-Familie-Comunitate”, Editura Universitară, București, 2014;
2. Stăiculescu Camelia – „Școala și comunitatea locală” - parteneriat pentru educație, Ed. ASE, București, 2007

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

P.Î.P. MUSTAFA NICOLETA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 30 "GHEORGHE ȚIȚEICA" CONSTANȚA

Atunci când vine vorba despre educație în general și despre educația copilului în mod special, familia joacă un rol esențial. De aceea este foarte important ca implicarea să fie una constantă.

Mama este totul pentru copil, în prima parte a vieții sale. Dezvoltarea copilului cunoaște prima dată iubirea prin intermediul mamei sale. Copilul este dependent de părinți în primii săi ani de viață, dar relația cu mama este una cu totul specială. Cu mult înainte să vorbim despre importanța educației, **mama oferă hrană, adăpost, încredere, protecție, acoperind toate nevoile de bază ale bebelușului.** Pe măsură ce copilul crește, și **rolurile mamei se diversifică**, mama devine **model** – copilul se raportează la lume preluând exemplul propriei mame. Apoi, mama devine **autoritate** – este datoria ei să impună primele reguli și norme – este momentul discret în care începe educația copiilor. Dar rolul părinților în educația copilului nu se sfârșește aici; mama se transformă în **simbolul feminității**, un exemplu pentru fiica sa și un prototip al partenerei ideale pentru fiul său.

Dacă mama este afectivă, blândă și feminină, **tatăl este siguranță, putere și autoritate.** Tatăl este primul care "intervine" în relația dintre mamă și copil, iar implicarea sa relativ limitată – cel puțin în familia clasică – îl face cu atât mai valoros. Inclusiv în societatea actuală, se tinde spre modificarea statutului tatălui: el nu mai este "absent" în primul an de viață al copilului, ci **devine un partener de nădejde al mamei**, cu care împarte atribuțiile legate de copil. Dar pe măsură ce independența față de mamă a copilului crește, tatăl devine un personaj tot mai activ în relația cu acesta. El **impune reguli și o susține pe mamă în stabilirea limitelor familiei**, el inițiază copilul într-un sport, el însuflă curaj și oferă modelul perseverenței, fiind în general mai energic și mai încurajator decât mama care oferă confort și blândete.

Ca și mama, și tatăl are rolul său ca și bărbat: el e **primul exemplu de masculinitate pentru fiul său, în timp ce pentru fiica sa e un model și un protector.** Relația pe care o fiică o are cu tatăl sau tinde să îi definească relațiile de mai târziu cu bărbații; un tată absent o poate determina să caute veșnic figura paternă protectoare, în timp ce un tată dur sau violent o poate determina să privească abuzul ca o parte normală a unei relații sau ca pe o dovadă de iubire.

Relația școală-familie este una complexă și, uneori, dificilă; se spune, însă, că pentru succesul academic al copilului, un **parteneriat școală-familie este indispensabil.** Consilierea părinților față de propriul copil ar trebui să pună accent pe importanța educației academice, în timp ce părinții la rândul lor ar trebui să poată apela, la nevoie, la ajutorul specialistului psihopedagog școlar pentru a-și îndruma copilul atunci când apar dificultăți și obstacole.

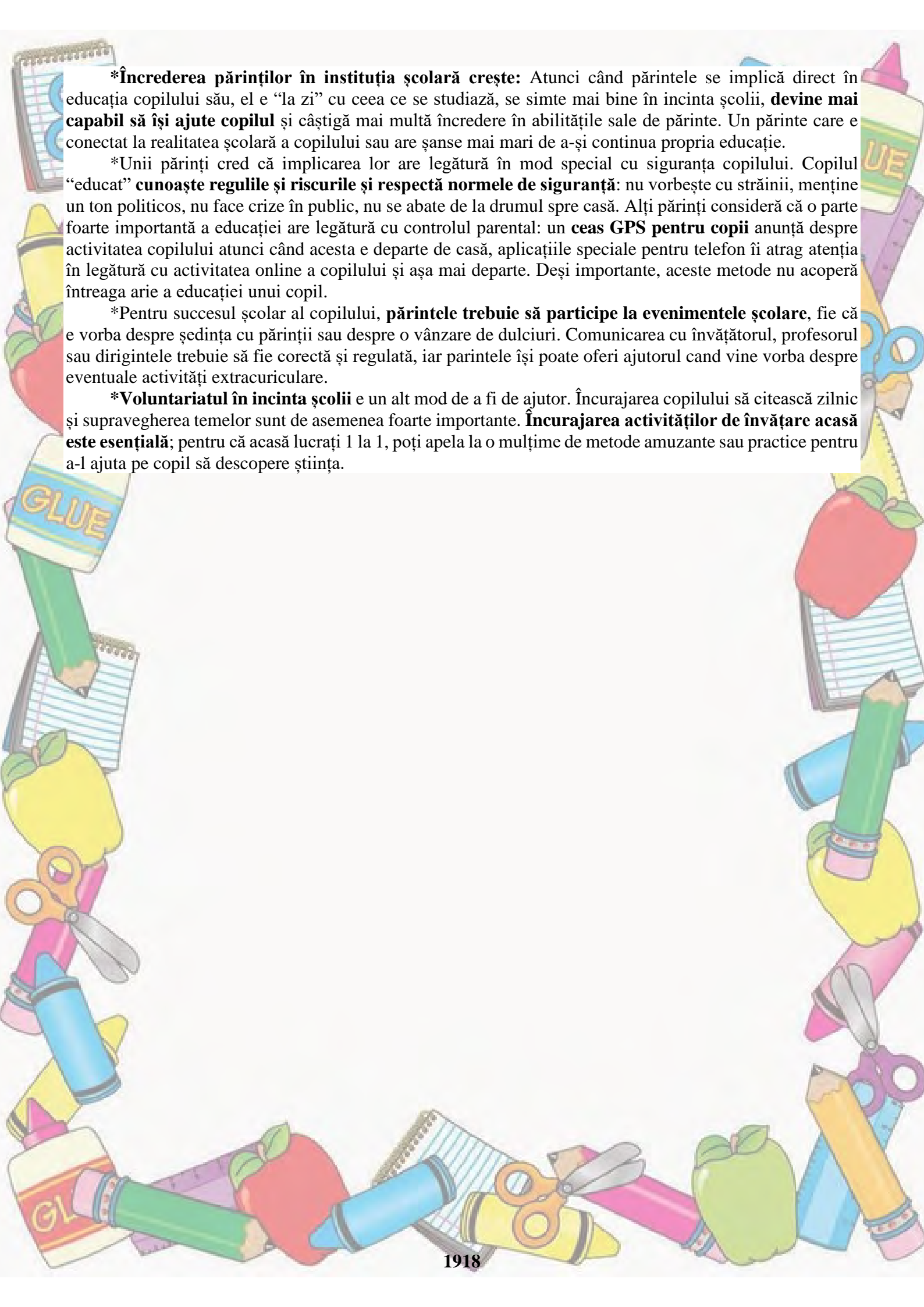
De ce e important ca părinții să se implice în educația școlară a copiilor?

***Note mai mari:** copiii ai căror părinți sunt mai implicați au note mai mari și rezultate mai bune la teste. Cu cât implicarea părinților e mai mare, cu atât beneficiile pentru copii sunt mai mari.

***Comportament corespunzător:** copiii ai căror părinți sunt implicați în activitatea școlară dau dovadă de abilități sociale superioare și de un comportament școlar adecvat. Ei **au mai puține absențe, deranjează mai rar orele și sunt mai conștiincioși** în ceea ce privește efectuarea temelor. Ba există un studiu care demonstrează că acei copii ai căror tați sunt interesați să mențină relația cu școala au un risc mai mic de suspendare, exmatriculare sau repetenție.

***Educație superioară:** implicarea părinților are ca efect direct creșterea calității școlilor, îmbunătățirea moralului și a rezultatelor profesorilor, și **îmbunătățirea percepției comunității asupra școlii respective.** Părinții implicați câștigă respectul profesorilor, care au tendința de a avea așteptări mai mari de la copii. Copiii petrec mai mult timp în școală și au șanse mai mari de a-și continua educația după terminarea liceului.

***Încredere în sine:** atunci când elevii se simt susținuți, atât acasă cât și la școală, au tendința de a **dezvolta o atitudine pozitivă față de școală.** Pentru ei, succesul academic devine mai important, iar în timpul petrecut în școală ei se simt acceptați, incluși și respectați.

***Încrederea părinților în instituția școlară crește:** Atunci când părintele se implică direct în educația copilului său, el e “la zi” cu ceea ce se studiază, se simte mai bine în incinta școlii, **devine mai capabil să își ajute copilul** și câștigă mai multă încredere în abilitățile sale de părinte. Un părinte care e conectat la realitatea școlară a copilului sau are șanse mai mari de a-și continua propria educație.

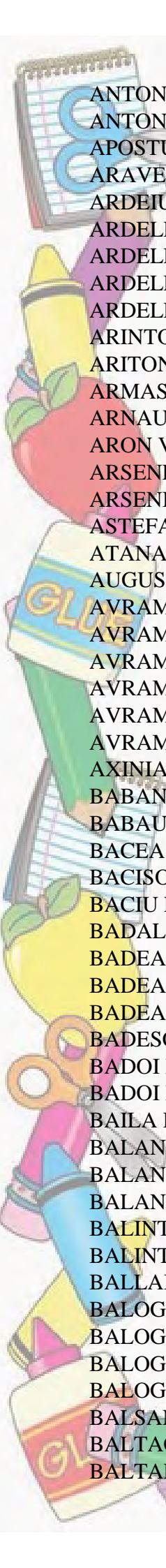
*Unii părinți cred că implicarea lor are legătură în mod special cu siguranța copilului. Copilul “educat” **cunoaște regulile și riscurile și respectă normele de siguranță:** nu vorbește cu străinii, menține un ton politic, nu face crize în public, nu se abate de la drumul spre casă. Alți părinți consideră că o parte foarte importantă a educației are legătură cu controlul parental: un **ceas GPS pentru copii** anunță despre activitatea copilului atunci când acesta e departe de casă, aplicațiile speciale pentru telefon îi atrag atenția în legătură cu activitatea online a copilului și așa mai departe. Deși importante, aceste metode nu acoperă întreaga arie a educației unui copil.

*Pentru succesul școlar al copilului, **părintele trebuie să participe la evenimentele școlare**, fie că e vorba despre ședința cu părinții sau despre o vânzare de dulciuri. Comunicarea cu învățătorul, profesorul sau dirigintele trebuie să fie corectă și regulată, iar părintele își poate oferi ajutorul când vine vorba despre eventuale activități extracuriculare.

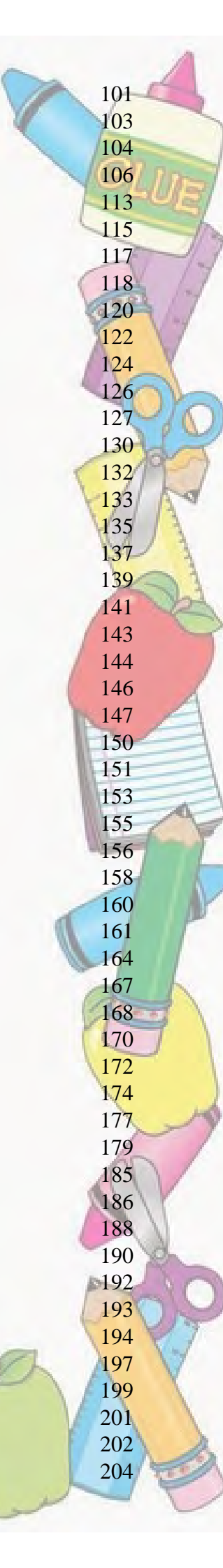
***Voluntariatul în incinta școlii** e un alt mod de a fi de ajutor. Încurajarea copilului să citească zilnic și supravegherea temelor sunt de asemenea foarte importante. **Încurajarea activităților de învățare acasă este esențială;** pentru că acasă lucați 1 la 1, poți apela la o mulțime de metode amuzante sau practice pentru a-l ajuta pe copil să descopere știința.

CUPRINS

ABABEI LUCICA VIORICA	3
ABRUDAN ANDREEA MONICA	8
ABRUDAN ANDREEA RALUCA	10
ABUZILOAIE MIHAELA	12
ADAM AURELIA CRINA	15
ADAM ERZSEBET	16
ADAM GIRBULET GABRIELA	17
ALBIS FLORINA RAMONA	19
ALBISORU NICOLETA	20
ALBU FLORENTINA	22
ALBU LILIA	24
ALBULESCU ACNANA LELIA	28
ALDEA GABRIELA	30
ALDEA ROXANA	32
ALECSE ALINA MIHAELA	34
ALECU POIENARIU MIRUNA	37
ALECUSAN ELENA GABRIELA	38
ALEXA ELENA CRISTINA	39
ALEXA OANA RALUCA	42
ALUCAI ELENA	45
ALZNER SABINA ELENA	48
AMORARITI ELENA	51
ANASTASESCU MIMI CIPRIANA	53
ANCA LAURA	55
ANCUTA DIANA MARIA	57
ANDREESCU DELIA	58
ANDREESCU ELENA LOREDANA	60
ANDREESCU LILIANA	61
ANDREI ANCA	64
ANDREI ELENA NICOLETA	66
ANDREI MIHAELA IULIANA	68
ANDREI VIOLETA	70
ANDREICA LILIANA	73
ANDRIES ALINA	75
ANDRIES ANDREEA CLAUDIA	77
ANDRONE MARIA CRISTINA	78
ANDRONE MARIA MIHAELA	80
ANDRUSCA ANDREEA OANA	82
ANGHEL ELENA MIHAELA	84
ANGHEL FLORENTINA PETRONELA	86
ANGHEL FLORINA	88
ANGHEL MARIA LAURA	90
ANGHEL OANA CRISTINA	94
ANGHELESCU ALINA	96
ANGHELOIU ADRIAN	97
ANTAL LAURA	98
ANTOHE GINA	100

ANTON ANILENA
ANTONIE MARIANA
APOSTU ELENA CRISTINA
ARAVEICEI MARIA CRISTINA
ARDEIU IULICA DANIELA
ARDELEAN CRISTINA DANIELA
ARDELEAN MARIOARA
ARDELEANU BLAGA NICUTA
ARDELEANU NICOLETA VIORICA
ARINTON CRISTINA
ARITON GABRIELA
ARMASELU MIHAELA MALVINA
ARNAUTU MARILENA
ARON VASILICA
ARSENE FLORENTINA
ARSENIE MARIA
ASTEFANOIE CRISTINA
ATANASOAI ANA MARIA
AUGUSTIN MELANIA CARMEN
AVRAM ADELA SI PADURARU VIOLETA
AVRAM ALINA ANDREEA
AVRAM ANCUTA DANIELA
AVRAM ELENA ANDREEA
AVRAM MARIANA
AVRAM MIHAELA
AXINIA MARIA
BABAN POPESCU GILIOLA
BABAU ELENA
BACEA MARIA
BACISOR CRISTINA
BACIU LARISA MIHAELA
BADALUTA ANISOARA IULIANA
BADEA ALINA CALIOPIA
BADEA ALINA CECILIA
BADEA ELLA RALUCA
BADESCU JANINA
BADOI MARIA
BADOI MIHAELA
BAILA RODICA
BALAN CRISTINA
BALAN LACRIMIOARA DANA
BALANEANU MONICA
BALINT ANDREEA IULIANA
BALINT LILIANA SI BALAN CORNELIA
BALLAI TUNDE MELINDA
BALOG ERICA
BALOG FELICIA SI HAIDUC AURICA
BALOG KATALIN
BALOGH MONICA
BALSAN PARASCHIVA
BALTAC SORINA
BALTARETU CONSTANTA CARMEN

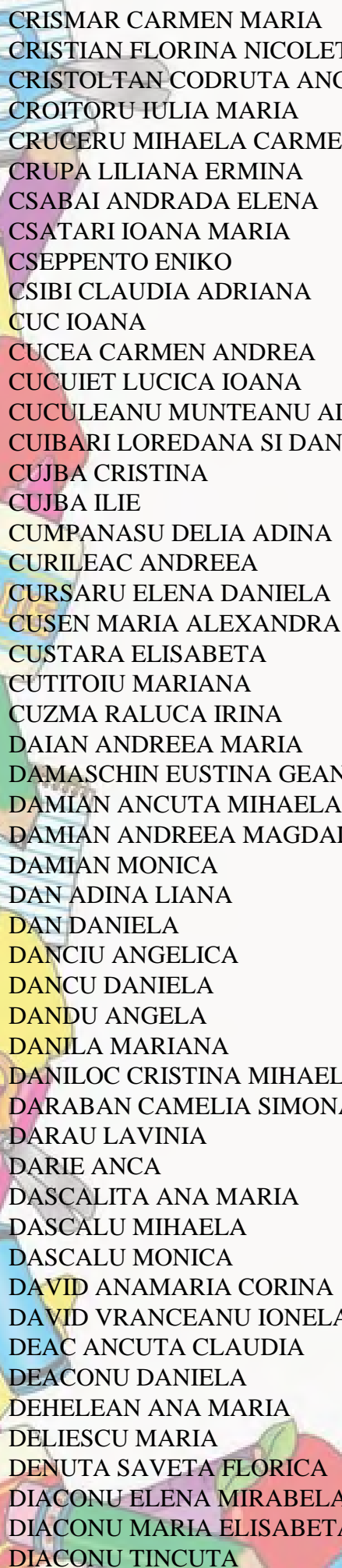
101
103
104
106
113
115
117
118
120
122
124
126
127
130
132
133
135
137
139
141
143
144
146
147
150
151
153
155
156
158
160
161
164
167
168
170
172
174
177
179
185
186
188
190
192
193
194
197
199
201
202
204

BANCU LUCRETIA	206
BANEA LAURETA SPERANTA	208
BANEA MARIA LAURA	210
BANEA PAULA ALEXANDRA	212
BANU MARIOARA	215
BARBASURA OANA	217
BARBU FELICIA	218
BARBU ROBERTA ALISA	220
BARBUTA CAMELIA	221
BARCAN MARIA	223
BARDI GYONGYI AGNES	225
BARNA IRINA	227
BARNA SILVIU	229
BARTHA LIDIA ENIKO	231
BECHERESCU MARIANA	233
BECHETEANU GHEORGHE GABRIELA	236
BEJ DANIELA ROMELA	237
BELCEA ALEXANDRA ALINA SI FILAT GALINA	238
BELCIOI FLORENTINA	240
BELEA FLORICA ILEANA	241
BELECA DANIELA	243
BELET RAMONA	246
BELET RITA	248
BELMEGA DANIELA FLORENTINA	249
BENCHEA VALERIA	251
BENDORFEAN IOANA BIANCA	252
BENGESCU DOINA	254
BENTE MARIA MIRABELA	255
BERCI TATIANA	256
BERCU JANA	258
BERE OLTITA	259
BEREA DOINA	260
BERENDEI DIANA GABRIELA	264
BERSAN ANA MARIA	265
BEZNOFSZKA OLGA	267
BIBOL EMILIA ANCUTA	269
BIBOLAR MARIA PAULA	271
BIGIU DELIA	272
BIICU ALINA	274
BINDER ALINA NATALIA	276
BIRCEANU MARIA	278
BIRGOZ VIOLETA NADIA	279
BIRO IZABELLA	281
BIRSAN MARIUS SEBASTIAN	283
BISTRICEANU ALINA	285
BIZDOACA DANIELA	291
BIZGANU LAVINIA FLORI	294
BLAGOE ROZETA ANA	297
BLANARU DORINA AUGUSTINA	299
BOACA RODICA	301
BOANCA MARIA	304
BOAR CLAUDIA NARCISA	306

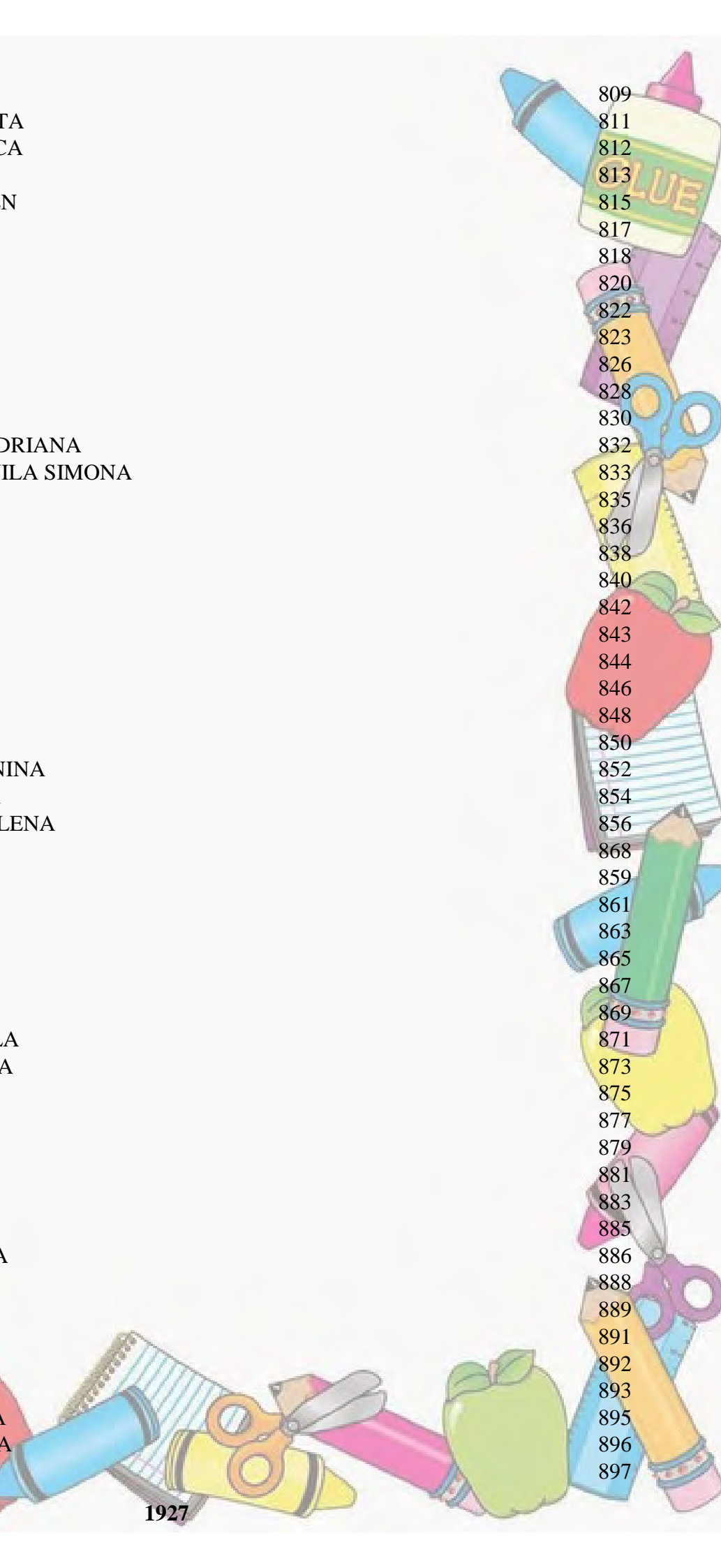
BOATCA CRISTINA	309
BOBOC FLORINELA	311
BOBOC GEORGETA	313
BOBU RALUCA ANA	315
BOBULISTEANU DANIELA TEODORA	317
BOCAI CLAUDIA	318
BOCEANU FELICIA	321
BOCIAT PETRONELA	323
BOCSA ALEXANDRA	325
BOCSE CRISTINA	327
BODEA DORU CATALIN	329
BODEA FLORINA	331
BODNAR ANA	333
BODNEA DANIELA	335
BOGASIERU COSMINA	337
BOGHEAN ANA ALIS	339
BOGHEZ PAULA IRINA	341
BOGHIU LEONTINA	343
BOGYA KRISZTINA	344
BOITIU LILIANA CORNELIA	346
BOJIN NICOLETA MARIA	347
BOLOS NADIA MARIA	349
BOMBICA ANA MARIA	352
BORA CRISTINA	354
BORBELY STEFANIA SIMONA SI LAZEA LAURETA MARIA	356
BORCA CODRUTA NORINA	359
BORDEANU PETRONELA DANIELA	361
BORTA RALUCA ELENA	362
BORTOS LIDIA	364
BORZ FLORICA	366
BOSOGH FLOAREA SILVIA	368
BOTA DELIA MARIANA	369
BOTA IOANA RODICA	371
BOTEA CRISTINA	372
BOTOS GYONGYVER	374
BOZIANU RAMONA	376
BOZINTAN CARMEN CAMELIA	377
BRAD CAMELIA ELENA	379
BRAIC LARISA CORINA	380
BRAILORIU RODICA CORNELIA	382
BRANDA FLORINA	384
BRANDUSOIU CRISTINA	388
BRANDUSONI IONELA ALINA	390
BRATEAN ADRIANA	393
BRATIANU ANDREIA	398
BRATOSIN CORINA MARINELA	400
BREZAN SERBAN IONELA ALINA	402
BRICI DAIANA IOANA	405
BRICIU DANIELA MONICA	407
BRICIU OLGUTA	408
BRIGLEZAN LOREDANA	409
BRINZA ALINA	410

BRINZA CLAUDIA	412
BRINZA GHEORGHITA	414
BRINZAN NICOLETA	416
BRISCAN GABRIELA	418
BUCHI CRISTINA NICOLETA	422
BUCURESTEANU ELIZA	424
BUCUTA FLORINELA RAMONA	425
BUD IOANA ALEXANDRA	429
BUDE ANA MARIA	430
BUDEANU CLAUDIA CARINA	432
BUDIU MIHAELA CECILIA	434
BUGHIANU MIHAELA LOREDANA	437
BUGHIU CRISTINA ANCA	440
BUGHIU FLORIN NICOLAE	442
BULCEA MANUELA	444
BULIGA IONELA	446
BUMB MONICA TEODORA	447
BUNA LIVIA ELEONORA	449
BUNAIASU CRISTIANA	451
BUNEA CONSTANTIN DOREL	453
BUNEA ELENA	456
BURCEA NICOLETA	457
BURDUHOS VICTORIA	459
BURDUJA ANDREEA MADALINA	461
BURDUSEL ROZALIA	462
BURICEANU ALINA MIRELA	467
BURLEA SIMONA CORINA	470
BURLICA LUCIA	474
BURNETE CORINA	476
BURZ NICOLETA	477
BUS CRISTINA	479
BUSE MIHAELA COSTINA	480
CABULEA ANA	482
BUTA ANCA	484
BUTAS DENISA CALINA	486
BUTCARU ANA MARIA	487
BUTNARIU VASILICA	491
BUTNARU MARIA	492
BUZARNA TIHENE VIORICA	494
BUZAS ILDIKO KATALIN	496
BUZATU CRISTINA	498
BUZATU VIORICA	500
BUZDUGAN OANA RAULA	502
BUZLEA LIVIA	505
CADA MONICA	506
CAIZER DANIELA	507
CALIN CRISTINA	509
CALOIAN GINA	510
CALOTA IULIANA MARIANA	511
CALUGAR MELANIA	512
CAMPANU CERASELA	514
CAP GHEORGHE	516

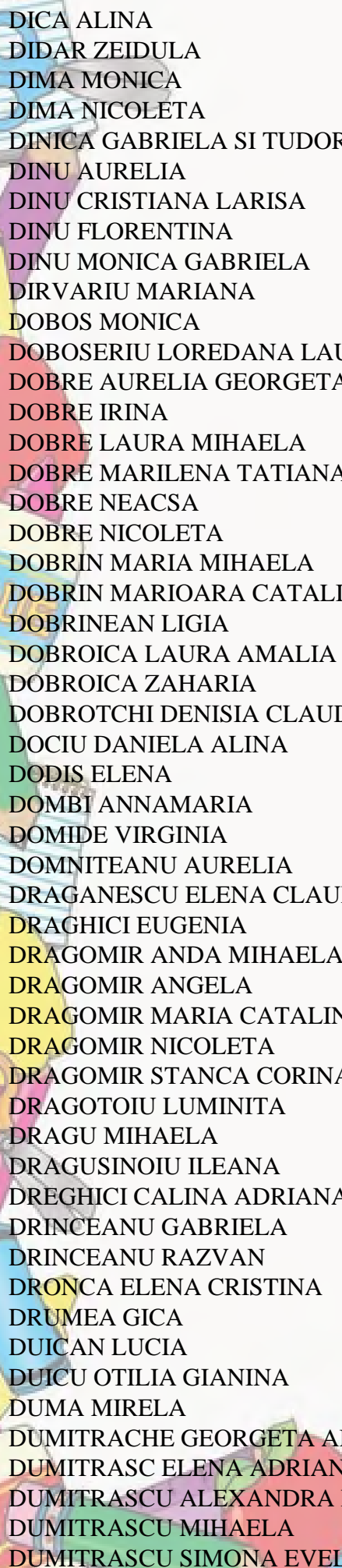
CAP SIMONA ELENA	518
CAPATINA ADELA	520
CAPRUCIU MARINELA MIOARA	522
CARACONCEA CRISTINA ELENA	526
CARAGATA GHERHINA	528
CARATA FLORENTINA	530
CARBUNARU SANDICA	532
CARHAT CORNELIA	534
CARMEN FLORENTINA NITULETE	536
CARP RODICA ADRIANA	538
CARTIS CORINA	540
CASUNEANU PANAITIU AURA VALENTINA	542
CATA LAURA	543
CATALIN ELENA DANIELA	545
CATANA VIORICA	547
CATI LARISA IOANA	549
CATRINESCU LILIANA	550
CATRINOIU MARIA MONICA	552
CAZAN ANDREEA MARIA	554
CEAUSESCU ANA MARIA	555
CEAUSESCU ELENA	557
CEPOIU IONELA	559
CERCEGA ILEANA RODICA	560
CETINA ANGELA ADRIANA	562
CEUSESCU CLAUDIA	563
CHELMU MARCELA	565
CHEREJI STELA MIHAELA	567
CHERESCU PROFIRA CARMEN	569
CHETRAN TAMARA	571
CHICIUDEAN IONELA DOINITA	574
CHIIAIA DANIELA CORINA	575
CHIPER DANIELA DIANA	577
CHIRICU RODICA CRISTINA	578
CHIRICUTA TUDORA	579
CHIRILA STELUTA CLAUDIA	582
CHIRU ALIS	584
CHIRU MARIANA	586
CHISAR VIZIRU MIHAELA	588
CHITU MARIANA	590
CHIVU RALUCA ANDREEA	592
CICIOAN IONELA	594
CIGHIR CLAUDIA FLORINA	596
CILCIOI DANA	599
CIMPEAN ONELA MARIA	601
CIMPOCA IULIANA	603
CINDEA ANA MARIA	605
CINDEA DOINA	606
CIOARA MARIANA SI CIOARA CRISTIN OANA	608
CIOBOTAR ADRIANA	609
CIOCIRLAN NICOLETA	611
CIOCMATA EMILIA ELENA	613
CIOLAC MIRELA ZAMILIA	615

CRISMAR CARMEN MARIA
CRISTIAN FLORINA NICOLETA
CRISTOLTAN CODRUTA ANCA
CROITORU IULIA MARIA
CRUCERU MIHAELA CARMEN
CRUPA LILIANA ERMINA
CSABAI ANDRADA ELENA
CSATARI IOANA MARIA
CSEPPENTO ENIKO
CSIBI CLAUDIA ADRIANA
CUC IOANA
CUCEA CARMEN ANDREA
CUCUIET LUCICA IOANA
CUCULEANU MUNTEANU ADRIANA
CUIBARI LOREDANA SI DANILA SIMONA
CUJBA CRISTINA
CUJBA ILIE
CUMPANASU DELIA ADINA
CURILEAC ANDREEA
CURSARU ELENA DANIELA
CUSEN MARIA ALEXANDRA
CUSTARA ELISABETA
CUTITOIU MARIANA
CUZMA RALUCA IRINA
DAIAN ANDREEA MARIA
DAMASCHIN EUSTINA GEANINA
DAMIAN ANCUTA MIHAELA
DAMIAN ANDREEA MAGDALENA
DAMIAN MONICA
DAN ADINA LIANA
DAN DANIELA
DANCIU ANGELICA
DANCU DANIELA
DANDU ANGELA
DANILA MARIANA
DANILOC CRISTINA MIHAELA
DARABAN CAMELIA SIMONA
DARAU LAVINIA
DARIE ANCA
DASCALITA ANA MARIA
DASCALU MIHAELA
DASCALU MONICA
DAVID ANAMARIA CORINA
DAVID VRANCEANU IONELA
DEAC ANCUTA CLAUDIA
DEACONU DANIELA
DEHELEAN ANA MARIA
DELIESCU MARIA
DENUTA SAVETA FLORICA
DIACONU ELENA MIRABELA
DIACONU MARIA ELISABETA
DIACONU TINCUTA

809
811
812
813
815
817
818
820
822
823
826
828
830
832
833
835
836
838
840
842
843
844
846
848
850
852
854
856
868
859
861
863
865
867
869
871
873
875
877
879
881
883
885
886
888
889
891
892
893
895
896
897

DICA ALINA
DIDAR ZEIDULA
DIMA MONICA
DIMA NICOLETA
DINICA GABRIELA SI TUDOR ELENA
DINU AURELIA
DINU CRISTIANA LARISA
DINU FLORENTINA
DINU MONICA GABRIELA
DIRVARIU MARIANA
DOBOS MONICA
DOBOSERIU LOREDANA LAURA
DOBRE AURELIA GEORGETA
DOBRE IRINA
DOBRE LAURA MIHAELA
DOBRE MARILENA TATIANA
DOBRE NEACSA
DOBRE NICOLETA
DOBRIN MARIA MIHAELA
DOBRIN MARIOARA CATALINA
DOBRINEAN LIGIA
DOBROICA LAURA AMALIA
DOBROICA ZAHARIA
DOBROTCHI DENISIA CLAUDIA
DOCIU DANIELA ALINA
DODIS ELENA
DOMBI ANNAMARIA
DOMIDE VIRGINIA
DOMNITEANU AURELIA
DRAGANESCU ELENA CLAUDIA
DRAGHICI EUGENIA
DRAGOMIR ANDA MIHAELA
DRAGOMIR ANGELA
DRAGOMIR MARIA CATALINA
DRAGOMIR NICOLETA
DRAGOMIR STANCA CORINA
DRAGOTOIU LUMINITA
DRAGU MIHAELA
DRAGUSINOIU ILEANA
DREGHICI CALINA ADRIANA
DRINCEANU GABRIELA
DRINCEANU RAZVAN
DRONCA ELENA CRISTINA
DRUMEA GICA
DUICAN LUCIA
DUICU OTILIA GIANINA
DUMA MIRELA
DUMITRACHE GEORGETA AMALIA
DUMITRASC ELENA ADRIANA
DUMITRASCU ALEXANDRA ELENA
DUMITRASCU MIHAELA
DUMITRASCU SIMONA EVELINA

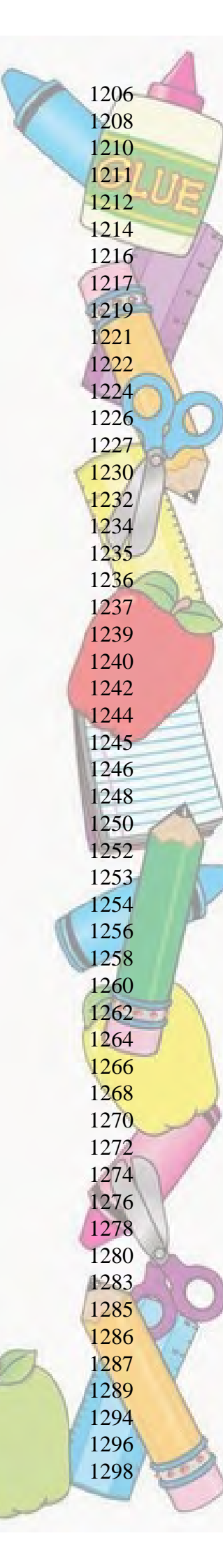
898
900
903
906
908
910
911
913
914
916
919
922
924
925
927
930
931
933
936
937
938
940
942
944
945
947
948
950
952
955
957
959
961
966
967
968
969
972
973
975
977
982
987
989
991
993
994
995
997
1000
1002
1004

DUMITRESCU CORINA ELENA	1005
DUMITRESCU MARIA	1007
DUMITRESCU NICOLETA	1008
DUMITRU ALINA	1010
DUMITRU CARMEN MARIA	1012
DUMITRU DOINA	1014
DUMITRU GABRIELA	1016
DUMITRU RALUCA	1017
DUMITRU VIORICA	1018
DURA RALUCA ELENA	1020
DUTA MARILENA TATIANA	1022
DUTU RUNCEANU ANGELICA	1023
DUTUC MIRELA MAGDALENA	1025
ENACHE GEORGETA	1028
ENACHE MARIANA ANGELICA	1029
ENACHE MIHAELA	1031
ENICA DUMITRA	1033
EPURE ALINA	1034
EPURE LILIANA	1036
EPURE MARIA DIANA	1040
ERDELI CORNELIA FLORICA	1042
EZARU CRINA MARIA	1044
FABIAN ADELA COSMINA	1046
FAINISI IULIA MIHAELA	1049
FALA MIHAELA NUTA	1051
FANCA MARIA LAURA	1054
FANGLI GETA ORESIA	1055
FARCAS LUCICA	1056
FARCAS RITA SIMONA	1058
FARCASANU MIHAELA	1059
FASIE ALINA MONICA	1062
FASIE CATALIN IONICA	1064
FASIE MIRELA	1066
FASIE ROMINA	1068
FAZEKAS BEATA ORSOLYA	1070
FEHER ILDIKO	1072
FEIER MARIANA	1073
FERARU ALINA MARIA	1075
FERARU DANIELA	1077
FETITA GINA CRISTINA	1079
FILEKI OANA LIDIA	1080
FILIP IULIA	1083
FILIP MARCU MELANIA GEORGETA	1084
FILIPOIU RALUCA	1087
FIRICEANU MARIA LILIANA	1089
FISCUTEAN MARIA ALEXANDRA	1090
FLAMINZEANU ELENA	1092
FLEANCU VICTORITA	1094
FLOCA-CRISTINA-ELENA	1096
FLOREA CARMEN LACRAMIOARA	1098
FLOREA CRISTIANA	1099
FLOREA DANIELA SI FLOREA MIRELA DANIELA	1102

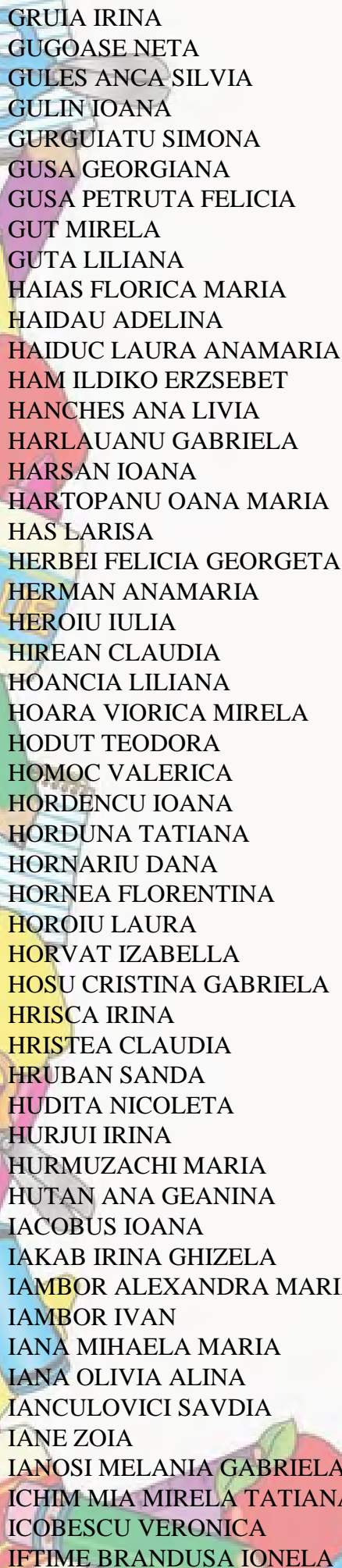
FLOREA DIANA MARIA	1104
FLORI DAIANA	1106
FOCSA LILIANA	1108
FODOR MAGDALENA IULIANA	1110
FOGOROS MIHAELA	1112
FOICIUC ALEXANDRA EUZEFINA	1113
FOLEA ANA MARIA	1116
FRANCU MONICA CECILIA	1118
FRATILA CRINA	1120
FRENTIU IOANA ADELINA	1123
FRIJA MARIANA	1125
FRUNZA ELENA ANDREEA	1128
FULEA CATALINA CRISTIANA	1129
FURTUNA ZAHARIA ALINA	1131
FUSTEI DIANA	1133
GABOR TABITA SEBASTIANA	1136
GABROVEANU RALUCA MONICA	1137
GAFITA ROXANA	1139
GAMAN ANAMARIA VERONICA	1141
GARDIN SIMONA BEATRICE	1143
GASPAR ANCA NICOLETA	1144
GASPAR EDIT	1146
GAVANEANU AURELIA	1148
GAVRIL LOREDANA	1150
GAVRILA ANA	1152
GAVRILOAIE ELENA VICTORIA	1156
GEANA MARIA CRISTINA	1158
GEORGESCU IONELA	1160
GEORGESCU MARIA	1161
GHEBAN ADRIANA VIORELA	1162
GHENCEA LUMINITA	1164
GHENCEA SIMONA	1167
GHENU GEORGIANA	1168
GHEORGHE ANGELICA MARIA	1169
GHEORGHE CORNELIA MIRELA	1170
GHEORGHE MIRELA VALENTINA	1172
GHEORGHE ROXANA ELENA	1173
GHEORGHE SILVIANA	1175
GHEORGHIU ALINA SIMONA	1176
GHEORHITA ANA DOINA	1178
GHERGHE SIMONA	1180
GHERGHINOIU ADINA RALUCA	1182
GHESOIU ADRIANA ALINA	1184
GHETI ANITA	1185
GHETU IULIA	1187
GHIMPU RODICA	1191
GHINEA MARIA	1193
GHIOSU CORNELIA VIORICA	1195
GHITA ELENA	1197
GHITA OLGUTA	1199
GHIVERCEA VALERIA	1200
GHIZILA SIMONA	1202

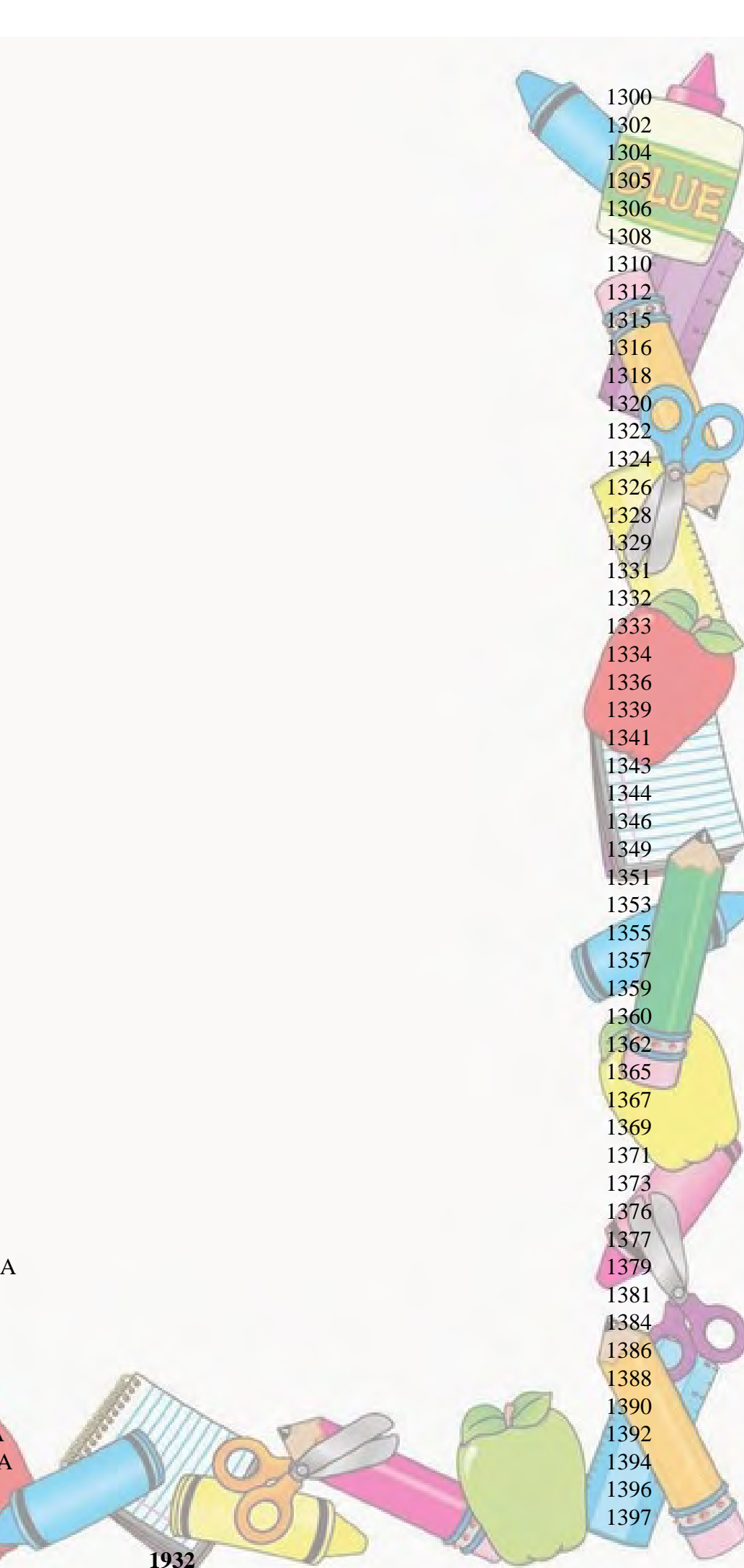
GICAN MONICA
GINGEAN LUMINITA
GINSCA ANCA
GITA MIRELA
GIURCA IOANA
GIUREA STANESCU MARIANA CRISTINA
GIURGI FELICIA ALEXANDRA
GIURGIU ELENA
GIURGIU FLORIN CRISTIAN
GLIGA CORINA
GLIGOR MIRCEA ADRIAN
GLODEAN IULIA
GLODEANU GABRIELA
GLONT DINU LAURENTIA
GLONT IONELA CRISTINA
GLONTARU ELENA
GODICIU RUNCAN ILEANA MARIA SI SALADE ELENA IZABELA
GOGONEATA CAMELIA
GOICEANU DANIELA
GOJEI ANDREEA LORETTA
GOLDIS CSILLAG LOREDANA
GOLOPENTA IRINA MARIANA
GOMAN ELISABETA
GOMAN FLORIN
GORBAN ANCUTA AURICA
GRAMA VASILICA
GRAMADA ELISABETA
GRANCEA NICOLETA LAVINIA
GRASU ELENA
GRECU IOANA RAMONA
GRECU MIHAELA ANA
GRECU STEFANIA
GRIF SILVIA
GRIGORAS ADELA MIHAELA
GRIGORAS MADALINA
GRIGORAS OLIVIA
GRIGORE ALINA GABRIELA
GRIGORE FLORENTINA
GRIGORE LUCIA
GRIGORE MIOARA
GRIGOROIU GORUN MAGDALENA
GRIJAC REBECA
GRIJNCU BRINDUSA
GRIJNCU MIHAELA
GROSEANU LUNGU GINA
GROSU CATHERINE EMILIA
GROSU LUCICA LILIANA
GROSU LUMINITA
GROZA AURELIA
GROZA SIMONA
GROZAV ANITA
GRUBER MIHAELA

1206
1208
1210
1211
1212
1214
1216
1217
1219
1221
1222
1224
1226
1227
1230
1232
1234
1235
1236
1237
1239
1240
1242
1244
1245
1246
1248
1250
1252
1253
1254
1256
1258
1260
1262
1264
1266
1268
1270
1272
1274
1276
1278
1280
1283
1285
1286
1287
1289
1294
1296
1298

GRUIA IRINA
GUGOASE NETA
GULES ANCA SILVIA
GULIN IOANA
GURGUIATU SIMONA
GUSA GEORGIANA
GUSA PETRUTA FELICIA
GUT MIRELA
GUTA LILIANA
HAIAS FLORICA MARIA
HAIDAU ADELINA
HAIDUC LAURA ANAMARIA
HAM ILDIKO ERZSEBET
HANCHES ANA LIVIA
HARLAUANU GABRIELA
HARSAN IOANA
HARTOPANU OANA MARIA
HAS LARISA
HERBEI FELICIA GEORGETA
HERMAN ANAMARIA
HEROIU IULIA
HIREAN CLAUDIA
HOANCIA LILIANA
HOARA VIORICA MIRELA
HODUT TEODORA
HOMOC VALERICA
HORDENCU IOANA
HORDUNA TATIANA
HORNARIU DANA
HORNEA FLORENTINA
HOROIU LAURA
HORVAT IZABELLA
HOSU CRISTINA GABRIELA
HRISCA IRINA
HRISTEA CLAUDIA
HRUBAN SANDA
HUDITA NICOLETA
HURJUI IRINA
HURMUZACHI MARIA
HUTAN ANA GEANINA
IACOBUS IOANA
IAKAB IRINA GHIZELA
IAMBOR ALEXANDRA MARIA
IAMBOR IVAN
IANA MIHAELA MARIA
IANA OLIVIA ALINA
IANCULOVICI SAVDIA
IANE ZOIA
IANOSI MELANIA GABRIELA
ICHIM MIA MIRELA TATIANA
ICOBESCU VERONICA
IFTIME BRANDUSA IONELA

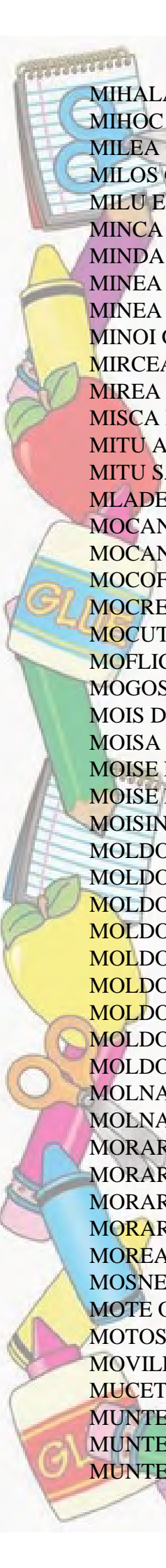
1300
1302
1304
1305
1306
1308
1310
1312
1315
1316
1318
1320
1322
1324
1326
1328
1329
1331
1332
1333
1334
1336
1339
1341
1343
1344
1346
1349
1351
1353
1355
1357
1359
1360
1362
1365
1367
1369
1371
1373
1376
1377
1379
1381
1384
1386
1388
1390
1392
1394
1396
1397

IFTIMIU NICOLETA	1399
ILAS BIANCA MARIA	1401
ILIE MIRELA	1403
ILIES ALEXANDRA CLAUDIA	1405
ILIES ANDA	1406
ILIES GEORGE CALIN	1408
ILIESCU AURORA	1412
ILIESCU ECATERINA	1414
ILINCAI DANIELA	1417
IMRE ILDIKO	1419
IOANA DELIA CRISTEA	1420
IOJA ANCUTA EMANUELA	1423
ION ELENA	1424
IONEL DINCA MARILENA	1426
IONESCU NICOLETA	1429
IONESCU ROXANA GABRIELA	1430
IONITA IOANA SI CIOBANU ELENA	1431
IONITA TITIANA CARMEN	1433
IORDACHE CORINA IONELA	1436
IORDACHE DANIELA	1438
IORDACHE MIHAELA	1439
IORDAN LUCRETIA	1441
IOSIF GABRIELA LAURA	1443
IOTA CORNELIA IONELA SI UNTARU DOINA	1445
IOVANESCU SIMONA MONICA	1447
IRIMIA ANDRA MARIA	1448
IRINA ANA MARIA	1450
ISAILA NATALIA	1453
ISCU MIHAELA IZABELA	1455
ISFAN LOREDANA	1457
ISMANA ILISAN CAMELIA MARIA	1459
ISPAS DAN MUGUREL	1461
ARDELEAN DANIELA	1463
ISPAS MARIANA GABRIELA	1469
ISTOK EVA	1471
ISTRATOIU MIRELA	1473
ISUF STEFANIA ADRIANA	1474
IUHASZ ANA	1477
IVAN ELENA	1478
IVAN LUMINITA	1480
IVAN MARINA GABRIELA	1481
IVANA MONICA	1482
IVANESCU CARMEN IOLANDA	1484
IVANOV ALINA RALUCA	1485
IVANOV MARILENA	1487
IVANOV VICTORITA	1489
JBANCA MONICA	1491
JECU CRISTINA TEODORA	1492
JEFLEA NICOLETA MARIANA	1494
JELERIU RALUCA TEODORA	1495
JENICA TANASE	1496
JERLOIANU LILIANA	1498

JESCU PARASCHIVA	1500
JIARCA FLORINA ALINA	1504
JIDAVU DIANA ALEXANDRINA	1506
JIGLARU ELENA MADALINA	1507
JIPA DANIELA	1508
JITARU DANIELA ELENA	1510
JITCU IOANA	1511
JORZA IOANA RAMONA	1513
JIVULESCU CODRUTA ADELINA	1515
JOZSA IZABELLA	1516
JULA MADALINA IOANA	1517
JULA MONICA	1519
JULA SORINA	1522
JURCA EUFEMIA	1524
JURCA MARGARETA	1526
JURCOVICI RODICA	1528
JURJ RODICA	1530
JUROVSCHI BRINDUSA ELENA	1532
KALLOS CAMELIA	1534
KERESZTESSY KATALIN	1536
KISIM LUCIA	1537
KISS IRMA	1539
KOLLAT DELIA	1540
LABANOV ADRIANA NARCISA	1542
LADARU VIORICA	1544
LANGU MARINELA LIVIA	1546
LAPADAT GEORGETA	1548
LARGEANU FLORICA	1549
LASC FLORENTINA ANGELA	1551
LAUTARU ELENA MARGARETA	1554
LAZA ELENA	1555
LAZAR ANIKO	1556
LAZAR IONELA	1558
LAZAR IONUT ALEX	1560
LAZAR LIVIU	1561
LAZAR MARIANA ALINA	1564
LAZAROIU SIMONA NICULINA	1566
LEITAN ANA	1569
LEONTE MARIA	1571
LEPADATU MARIA	1574
LEPOIEV GABRIELA MARINELA	1575
LEZEU COSMINA ANCA	1577
LIBER MARIA	1579
LICHI MIOARA	1580
LIPAN CONSTANTA	1582
LIPAN MADALINA	1583
LISEI SIMONA SI DAVITOIU MARIA	1584
LITOIU ANDA	1585
LIZANDIER IONELA	1586
LOVIN DIANA	1589
LUBINSCHY RAMONA	1591
LUCA LACRAMIOARA FLORINA	1593

LUCA PETRONELA VASILICA	1594
LUCHIAN ALEXANDRA GABRIELA	1595
LUCHIAN ANDREEA CATALINA	1597
LUCIU ANDRUTA IOANA	1599
LUNGU FELICIA	1600
LUNGU GETA	1602
LUNGU GETA	1602
LUNGU LAURA	1605
LUNGU MIHAI	1608
LUP MIHAELA	1609
LUP VIORELIA DIANA	1611
LUPASCU LUMINITA	1612
LUPESCU ELENA	1614
LUPSE MARINA	1616
LUPU GEORGIANA ELENA	1617
LUPU MARIA ALINA	1620
LUTARU IULIA	1621
MACOVEI ALINA	1624
MACOVEI CRISTINA SI SOPRON CRISTINA	1626
MADAR FLORINA LIVIA	1628
MANEA MARINESCU NICOLETA	1629
MAFTEI GETA	1631
MAGARDICIAN ALIS MELINE	1632
MAGIRESCU DANIELA	1634
MAGULEAN PAULA	1636
MAGURAN DORINA VIOLETA	1640
MAIER ANDRADA VICTORIA	1642
MAIMASCU MIHAELA LILIANA	1644
MAJA ALEXANDRA LIVIA	1646
MALAELEA IUSTINA SILVANA SI SUICI RAMONA DORINA	1648
MALAESCU MARIA IONICA	1650
MALAIMARE MIHAELA DIANA	1651
MALITA PETRUTA DANIELA	1653
MAN VERONICA	1655
MAN VIRGINIA MIRELA	1657
MANCAS MIHAELA	1659
MANDRA ILEANA	1661
MANEA CLAUDIA	1664
MANEA COSMIN	1666
MANEA STEFANIA	1668
MANEA TATIANA SI PETRE ANDREEA CRISTINA ELENA	1670
MANISOR MARIA CLAUDIA	1672
MANIU VALERIA ANGELA	1674
MANOLACHI LILIANA	1675
MANOLE LUMINITA	1676
MANZUR OTILIA	1678
MARANDOIU DORINA DANIELA	1680
MARCHEDON MIHAELA	1682
MARCU STEFANIA MIHAELA	1684
MARCU VALENTINA	1686
MARCUTAN RALUCA DANIELA	1688
MARFICI ORESIA AURORA	1691
MARGINEAN ADRIANA	1694

MARIAN GEORGETA	1695
MARICA ELENA	1697
MARICA RODICA	1700
MARICHESCU LUCIA	1702
MARIN AURELIA	1703
MARIN CRISTINA VALERICA	1704
MARIN ELENA LUCIA CARMEN	1705
MARIN IONELA	1707
MARIN LARISA MIHAELA	1709
MARIN NUTI	1710
MARIN VIRGINIA SI PANAIT ALINA NICOLETA	1711
MARINCAU DANIELA	1713
MARINESCU CRISTINA FLORENTINA	1715
MARINESCU GABRIELA	1717
MARIOARA GEORGETA MIHAELA	1719
MARTINAS PATRICIA	1721
MARTON CLAUDIA	1723
MARTON HAJNALKA	1725
MATARINGA GABRIELA	1726
MATEESCU ELENA OLIMPIA	1727
MATEI CRISTINA MARIANA	1730
MATEI CRISTINA	1732
MATEI ILONA CRISTINA	1734
MATEI MIHAELA	1736
MATEI RODICA	1738
MATEI TATIANA	1739
MATES VIOLETA MARIA	1741
MATIUT ANCA	1742
MATUS MIHAELA	1743
MAZILU FLAVIAN	1746
MECEA IOANA	1748
MEDVEDEV OANA	1750
MEHEDENIUC GEORGETA CRISTINA	1752
MELINTE ANDREEA RAMONA	1754
MERA ILONA	1755
MERFU GEORGETA LOREDANA	1756
MERGEA OCTAVIA MARIA SI POPOVICI MARIANA	1757
MEZAT LAVINIA LUCIA	1759
MICLAUS IOANA	1760
MICLOI EMILIA MIHAELA	1762
MICU RODICA	1764
MIHAESCU ANCA	1766
MIHAI ANDREEA ANCA	1768
MIHAI MARINELA	1769
MIHAI NELICA	1770
MIHAI RADU LILIANA	1772
MIHAI RAMONA CRISTINA	1774
MIHAIES CRINA	1775
MIHAIES MARIA ALINA	1777
MIHAILESCU MIRELA	1778
MIHALACHE ANETA	1780
MIHALACHE CAMELIA ELENA	1782

MIHALACHE LOREDAN CONSTANTIN
MIHOC FULGA ALINA
MILEA GRATIANA DELIA
MILOS GIANINA SI SANDU LOREDANA
MILU ELENA
MINCA DANIELA
MINDA CORINA
MINEA AMALIA
MINEA NARCISA LILIANA
MINOI GABRIELA LILIANA
MIRCEA MARIA MAGDALENA
MIREA CRISTIANA GEORGIANA
MISCA PAULA LUMINITA
MITU ANTOANETA
MITU SABINA OLGA
MLADEN MIHAELA
MOCANU DELIA
MOCANU VIORICA
MOCOFAN SIMONA ANDREEA
MOCREI VALERIA
MOCUTIU LOREDANA
MOFLIC ANCUTA
MOGOS VASILICA
MOIS DANIELA
MOISA SIMONA
MOISE EMANUEL PETRICA
MOISE ROXANA MARIA
MOISIN MARIA ALEXANDRA
MOLDOVAN ANGELA
MOLDOVAN CLAUDIA
MOLDOVAN CRISTINA ZENOVIA
MOLDOVAN ILEANA
MOLDOVAN IONELA
MOLDOVAN MELINDA
MOLDOVAN NICOLETA ALINA
MOLDOVANU CRISTINA
MOLDOVEANU MIHAELA
MOLNAR FLORINA
MOLNAR FLORINA
MORAR AMALIA MIHAELA
MORARU CERASELA CATALINA
MORARU ELENA
MORARU IULIANA
MOREA MILUT
MOSNEGUTU EMILIA
MOTE OCOLEANU FLORICA
MOTOSAN ALEXANDRA IOANA
MOVILEANU MARICICA
MUCETE CLAUDIA LAURA
MUNTEAN DACIANA
MUNTEAN IULIANA MONICA
MUNTEAN MARIA CRISTINA SI MORAR CIPRIANA

1785
1786
1788
1792
1793
1795
1797
1799
1801
1803
1806
1807
1809
1811
1813
1815
1816
1818
1820
1821
1823
1825
1827
1828
1830
1831
1833
1835
1837
1841
1844
1845
1847
1849
1851
1852
1853
1855
1857
1859
1860
1862
1865
1867
1868
1875
1877
1878
1879
1880
1881
1883

MUNTEAN MIRELA
MUNTEANU GABRIELA
MUNTEANU IONELA
MUNTEANU LILIANA
MUNTEANU MARIANA
MURARIU DIACONESCU ALEXANDRA
MURARU MARIA MIRELA SI GIRLEANU EUGENIA
MURESAN CRINA MARIA
MURESAN DELIA MARIA
MURESAN LOREDANA MARCELA
MURESAN MARIANA ANUCA
MURESAN MIHAELA MARIANA
MURESAN NICOLETA
MURGILA RITA GABRIELA
MUSAT MARIANA
MUSCOI GEORGETA
MUSTAFA NICOLETA

1885
1886
1888
1890
1893
1895
1897
1900
1902
1904
1906
1907
1909
1911
1913
1915
1917

Carte în format electronic

Cei șapte ani de acasă!

Rolul părinților și al școlii în educația copiilor

Studiu de specialitate

ISBN general 978-606-987-077-8

ISBN Vol. I 978-606-987-078-5